

Giới thiệu Thanh Niên Nhân Rỗi Ở Đường Triều

Một cao thủ Thiên Môn (chuyên lừa gạt, trộm cắp) vì một tia thiềm địa mà xuyên về thời đại nhà Đường năm Vĩnh Huy thứ tư, trở thành con trai một người nông dân. Vừa tỉnh lại, một cục nợ trên trời giáng xuống, bên cạnh lại có thêm một nương tử mỹ mạo như hoa.

Với kinh nghiệm lừa đảo đầy tinh quái của mình, liệu Hàn Nghệ sẽ khuấy đảo lịch sử Đường Triều ra sao, cùng theo dõi Thanh Niên Nhân Rỗi Ở Đường Triều (tên gốc Đường Triều Tiểu Nhân Nhân) nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đây nhất định là âm mưu

dịch: mafia777

***

Trăng tròn nhô lên cao, ánh trăng nhu hòa trong sáng buông xuống, giống như trải lên mặt đất một tầng sương trắng, làm vẻ đẹp càng thêm mông lung.

Một cơn gió đêm mát lạnh cuối hạ phát qua, làm lá cây vang sào sạt, đánh vỡ sự thanh tịnh ánh trăng mang đến.

Ở ngoại ô phía nam thành Dương Châu ở có một thôn nhỏ tên là Mai thôn, vị trí hẻo lánh, trong thôn cũng chỉ có chừng một trăm hộ.

Lúc này thời gian đã là canh hai, bốn phía có vẻ vô cùng an tĩnh, ngẫu nhiên chỉ nghe thấy hai tiếng ếch kêu ngoài đồng ruộng.

Nhưng ở cuối thôn, vẫn có một hộ đèn đuốc sáng trưng, trên mái hiên trước cửa treo hai chiếc đèn lồng lớn màu đỏ thắm, hai bên cái cửa gỗ cũ nát do gió lửa đang khép chặt, được dán hai hàng câu đối đám cưới bằng vải đỏ.

Nhà trước vô cùng đơn sơ, bàn thấp không tròn vẹn, cuộc thì rỉ sét, giường gỗ cũ nát, tuy nhiên trong nhà ngược lại tốt hơn nhiều so với nhà trước, một chiếc giường lớn hoàn toàn mới, một tủ quần áo mới làm màu đỏ, không chỉ như thế, đồ dùng trên giường như gối đầu, chăn đệm, màn... đều là mới tinh, nếu không phải nhìn thấy nhà trước, thật đúng là tưởng rằng đây là một gia đình khá giả.

Lúc này, trên giường có một nữ tử mặc váy dài màu đỏ đang ngồi, bởi vì đầu nàng đội một chiếc khăn voan đỏ, vì vậy không nhìn được mặt của nàng, nhưng dáng người thì rất là lướt gọi cảm.

Nền đỏ bên cửa sổ bập bùng rung động, nhưng lại có vẻ càng chói tai.

Rất rõ ràng, gia đình này hôm nay có hi sự.

Thơ cổ có câu, hạn lâu gặp mưa rào, tha hương ngộ cố tri, đêm động phòng hoa chúc, khi tên đề bảng vàng.

Nhưng trong đêm động phòng hoa chúc, một trong bốn hi sự của nhân sinh, lại chỉ có một mình tân nương cô đơn một thân một mình ngồi ở bên giường, chỉ nghe tiếng động của nền đỏ tạo ra, không có âm thanh mừng vui của khuê phòng.

Quả thật là làm người ta tò mò nha!

Trong lúc đó, bên ngoài cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, từng tia chớp mãnh liệt như muốn xé rách cả màn đêm.

Cách cách!

Lộc cộc!

Chỉ một thoáng, mưa rào đổ xuống, cát đá tung bay.

Hai chiếc đèn lồng trước cửa tắt trong nháy mắt, đùng đưa mãnh liệt, ánh nến trong nhà cũng lắc lư không ngừng, tựa như đang thoi thóp.

Qua một hồi lâu, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Lại nghe ngoài phòng có người hô: "Hàn gia tiểu nương tử, nhanh mở cửa nhanh mở cửa, xảy ra chuyện lớn."

Tân nương ngồi hồi lâu, nghe tiếng kêu to ngoài phòng, vội vàng đứng dậy, nhắc chiếc khăn voan đỏ lên, có thể thấy dưới tấm khăn voan là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, ước chừng 25-26 tuổi, mặt nga mi hạnh, đôi mắt lấp lánh, da trắng mềm như tuyết, hai má hây hây, một chút phong tình giấu giữa

lông mày, như ẩn như hiện, càng lộ ra vẻ kiêu diễm động lòng người, eo nhỏ nhắn duyên dáng, dáng người cao gầy thon thả, lá lướt bay bổng, quả nhiên là một đại mỹ nhân.

Kết...!

Tân nương mở cửa phòng ra, chỉ thấy ngoài phòng có một người đang đứng, ăn mặc kiểu nông phu, người này nhìn thấy tân nương, bắt giác sừng sốt, mặc dù đã từng gặp, nhưng trong lòng vẫn tự cảm thán, thế gian này lại có nữ tử xinh đẹp như thế.

"Dương Nhị thúc, sao thúc lại tới đây? Tiểu Nghê đâu rồi? Chàng ấy không phải ở cùng một chỗ với các thúc sao?"

Tân nương ngược lại không chú ý tới người này thất thần, nhìn xung quanh ngoài cửa, lòng đầy lo lắng mở miệng hỏi.

Người đàn ông trung niên được gọi là Dương Nhị thúc ngăn ra, phục hồi lại tinh thần, trên mặt vừa lộ vẻ áy náy, lại vừa lo lắng nói: "Tiểu nương tử không xong rồi, Tiểu Nghê nó... nó..."

Tân nương mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, vội vàng hỏi: "Tiểu Nghê chàng ấy làm sao?"

"Tiểu Nghê và Hàn đại ca bị sét đánh rồi."

"Cái gì?"

"Chúng ta vẫn đang ở tửu quán phía trước chúc mừng Tiểu Nghê, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng sét, Tiểu Nghê và Hàn huynh không yên lòng về cô, vì vậy chúng ta liền tan tiệc về sớm, kết quả trên đường trở về, đột nhiên một tia chớp đánh xuống"

Lời còn chưa dứt, mấy đạo tia chớp lại đánh thẳng xuống, lại là một trận sấm rung đất chuyển, dường như báo hiệu có chuyện không tốt đã xảy ra.

...

...

Chỉ trong một đêm, gia đình này đã xảy ra biến đổi to lớn, đèn lồng màu đỏ được gỡ xuống, treo lên vải trắng, câu đối đám cưới cũng đổi lại thành câu đối đám tang, tân nương cũng bỏ đi áo cưới tân nương, mặc vào tang phục, không khí vui sướng lập tức biến thành đau buồn, tiếng cười vui vẻ, cũng biến thành tiếng khóc thê thảm.

Đại hi biến thành đại bi, chỉ trách thế sự vô thường a!

Rất nhanh, việc này liền truyền ra khắp cả thôn.

Các thôn dân không khỏi nghị luận sôi trào.

"Ôi, Hàn đại ca thật đúng là một người số khổ nha, vợ trước sinh hạ Tiểu Nghê xong liền ra đi, để lại hai phụ tử bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, ông ấy vừa làm cha vừa làm mẹ, thật vất vả nuôi lớn tiểu Nghê, hiện giờ mất thấy Tiểu Nghê sắp thành gia lập nghiệp rồi, nào biết được"

"Ai nói không phải, ông trời thật đúng là đui mù mà, Hàn đại ca là người tốt như vậy, sao mà số cứ khổ như thế, ngược lại những kẻ xấu cứ sống đầy ra, thật sự là không công bằng mà."

"Bất quá tiểu Nghê có thể còn sống, đã là vạn hạnh trong bất hạnh, cuối cùng cũng để lại cho Hàn gia một dòng độc đinh."

"Hiện tại tiểu Nghê vẫn còn đang hôn mê, sinh tử chưa biết a!"

"Các người nói xem, chuyện này cũng thật là tà môn mà, Mai thôn chúng ta hơn một trăm năm nay, chưa bao giờ từng xuất hiện việc thôn dân bị sét đánh trúng, hơn nữa ta nghe chồng ta nói, lúc ấy Tiểu Nghê uống có chút nhiều, là Hàn đại ca dìu nó về, một tia sét kia đánh xuống vào người bọn họ, nhưng Tiểu Nghê ngoại trừ hôn mê ra, thì toàn thân không sao cả, mà Hàn đại ca lại..."

"Ta thấy là, đây đều là do tân nương tử kia mang tới đấy."

"Chỉ giáo cho?"

"Các người nhìn bộ dáng tân nương tử kia giống hồ ly tinh không, vừa thấy liền biết không phải là nữ nhân tốt lành gì."

"Ta thấy nàng chính là một ngôi sao tai họa, nàng vừa tới thì đã xảy chuyện tà môn này."

Lời đồn đại nhảm nhí này, càng truyền càng thịnh, càng truyền càng tà. Sự thương tâm, thông cảm ban đầu liền biến thành hủ hê, ghen ghét khi người gặp họa. Loại ngôn luận ngu muội về thần quỷ này, tựa hồ vẫn mãi truyền đến thế kỷ 21, đơn giản mà nói, chính là sự diễn biến của hãm mộ, ghen tị, hận thù.

Thật đáng buồn a!

...

...

Có câu cửa miệng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Trận mưa tầm tã này rơi ba ngày ba đêm, một chút cũng không ngừng lại.

Mãi đến ngày thứ tư, mây đen tán đi, bầu trời mới dần dần trong sáng, toàn bộ thôn trang giống như được gột rửa một lần, ánh mặt trời chiếu xuống, thủy quang lẫn lẫn, rất là xinh đẹp.

Đến giữa trưa, chỉ thấy ba bốn thôn phu vừa đi vừa nói, bước vào Hàn gia, trong tay còn cầm một ít đồ ăn.

"Hàn đại ca khi còn sống đối đãi với mấy người chúng ta cũng không tệ, hiện giờ ông ấy đi rồi, để lại hai vợ chồng trẻ Tiểu Nghệ thôi, chúng ta cũng không thể cứ vậy mặc kệ."

"Đó là đương nhiên."

"Trước tiên đừng nói nhiều nữa, chúng ta hay là chuẩn bị hậu sự cho Hàn đại ca tốt trước đã."

"Đúng rồi, quan tài làm xong chưa?"

"Đã làm xong rồi, buổi chiều liền có thể nhập quan."

"Vậy là tốt rồi. Ài, chỉ là Tiểu Nghệ bây giờ còn."

Nhưng vừa mới đến nhà ngoài, chợt nghe thấy từ nhà trong có tiếng hét lớn: "Cô đừng chạm vào tôi, trước đừng chạm vào tôi, OK?"

"Là tiếng của tiểu Nghệ."

"Tiểu Nghệ tỉnh rồi."

Mấy thôn phu đều vui vẻ, bước nhanh vào trước cửa, chỉ thấy trong phòng có một thiếu niên 16~17 tuổi đang giơ cao hai tay, vẻ mặt đầy kinh ngạc, mà nữ nhân mặc đồ trắng đối diện hắn, đứng là tân nương kia, không biết làm sao nhìn thiếu niên nói: "Tiểu Nghệ, chàng làm sao vậy?"

"Ai là tiểu Nghệ, tôi đã nói tôi không phải Tiểu Nghệ rồi."

Thiếu niên chỉ vào thiếu phụ kia, chợt vừa cười vừa nói: "Ahh, tôi biết rồi, đây nhất định là âm mưu, hừ, tôi nói này mỹ nữ, phiền cô chuyên nghiệp hơn chút được không, cô ăn mặc bảo thủ như vậy, còn đi gạt người thế nào nha, hay để tôi đến dạy cô đi, trước tiên xé cái cổ áo thành hình chữ V, lộ cái rãnh ngực sáng sủa ra, nhìn tiền vốn của cô cũng ngon lành đấy. Ah, giảm thêm 4~5 phân váy dài đi, như vậy ít nhất có thể phân tán lực chú ý của nam nhân, đương nhiên, đối với tôi mà nói, nhìn thì cứ nhìn thôi, nhưng hoàn toàn vô dụng, cô hãy trở về luyện tập thêm thêm đi."

Một thôn phu trước cửa kinh ngạc nói: "Tiểu Nghệ, người?"

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn thôn phu đứng đầy trước cửa, ha hả nói: "Các người thật đúng là hạ đủ tiền vốn nha, những diễn viên này là từ đâu mời tới, ah, tôi biết rồi, nhất định là tên khốn Peter Zhu kia cố ý sắp xếp để đùa giỡn tôi phải không, khả khả, đây quả thực là vở kịch tồi mà."

Diễn viên? Peter Zhu? Nữ nhân cùng những thôn phu kia nghe vậy đều không hiểu ra sao, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn thiếu niên này.

"Ahh...!"

Bỗng nhiên, thiếu niên kia hai tay ôm lấy mảnh vải trắng trên đầu, thốt khổ kêu to một tiếng, chỉ cảm thấy vô số hình ảnh tràn vào trong óc, tựa như bị nhân cách phân liệt vậy, rất nhiều thứ nguyên bản không thuộc về hắn điên cuồng chen vào đầu hắn, hai mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, kịch liệt lắc lắc đầu: "Không có khả năng, không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng."

Hắn dùng tay ôm đầu, nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài cửa.

"Phu quân."

Nữ nhân kia vội vàng tiến tới, có khả năng vì nàng nhìn thấy ngoài cửa có không ít thôn dân đang đứng, cho nên khá chú ý xưng hô của mình.

Nhưng một tiếng phu quân này, lại làm cho thiếu niên giật tím mặt nói: "Fuck! Mỹ nữ, cô thật sự là càng kêu càng tà dị mà, cái gì mà phu quân, lão tử là người theo chủ nghĩa độc thân, ở đâu ra lão bà, đều là một đám bệnh tâm thần."

Thiếu niên càng nói càng giận, không khỏi bắt đầu mắng to, sắc mặt dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu, đẩy mạnh hai thôn phu đứng trước cửa, hai thôn phu kia nhất thời không chú ý, bị thiếu niên đẩy lao đảo ra sau vài bước.

"Ahh...!"

Thiếu niên đột nhiên cuồng loạn hét to một tiếng, rồi tựa như phát điên chạy ra ngoài.

"Phu quân..."

"Tiểu nương tử, cô đừng có gấp, để ta giúp cô đuổi theo."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Còn có thể máu chó hơn nữa không

dịch: mafia777

***

Ở phía tây Mai thôn có một cái hồ nhỏ, nước hồ trong veo thấy đáy, từng hòn đá cuội bóng loáng an tĩnh nằm trong hồ nước, ngẫu nhiên thấy bóng cá nhỏ bơi qua bơi lại.

Một thiếu niên đứng ở ven hồ, cúi đầu nhìn chăm chú cái bóng trong hồ, nhìn gương mặt ngây ngô, thần thái nhu nhược, thân thể yếu đuối kia, khuôn mặt hắn cũng từ vẻ khiếp sợ, phẫn nộ, không thể tin nổi ban đầu biến thành bất đắc dĩ và buồn bực hiện tại.

Hiện giờ ở trong thân thể này đã không phải là linh hồn ban đầu, mà là linh hồn một vị Hiệp Đạo đến từ thế kỷ 21.

Đương nhiên, Hiệp Đạo là bản thân hắn tự phong, nói trắng ra là chính là một kẻ lừa đảo, chẳng qua hắn chuyên môn lừa vài kẻ làm giàu bất nhân, có tiền thất đức, vì vậy mới có tự tin mà thêm chữ "Hiệp" phía trước chữ "Đạo".

Còn nhớ đêm hôm đó, hắn và đồng bọn của hắn vừa mới hoàn thành một đơn hàng lớn, từ nước ngoài kiếm về mấy triệu dollar, hắn liền bao hắn một chiếc du thuyền, gọi bốn năm mỹ nữ ra biển tắm hoan, "Gió thổi xác trứng gà, tiền đi chìm vui vẻ" chính là quan điểm nhân sinh của hắn, nhưng nào biết đầu khi đang khoái hoạt, bầu trời đột nhiên sấm sét vang dội, nước biển bắt đầu dâng lên, một con sóng lớn đánh tới, hắn liền mất đi ý thức, chờ khi hắn... tỉnh lại, cũng đã đến năm Vĩnh Hựu thứ tư của Đường triều.

Nguyên bản hắn còn không thể tin được, nhưng theo từng trận đau đầu, vô số hồi ức xuất hiện trong não, cùng với việc chứng kiến cái bóng trong hồ, hắn mới biết chính xác mình đã xuyên việt rồi, nghĩ đi nghĩ lại, chính hắn cũng phải mỉm cười: "Không thể tưởng tượng được nội dung vở kịch xuyên không máu chó như vậy, vậy mà lại phát sinh trên người ta, con mẹ nó rốt cuộc ta nên khóc, hay nên cười đây."

Hắn lúc này, ngoại trừ cười khổ, vẫn chỉ có cười khổ.

Tin tưởng bất kỳ người nào xuyên không qua, khẳng định đều không thể thoải mái đối mặt tất cả.

Nhưng người không tiếp thu tất cả thì có thể làm được gì?

Ngồi xe lửa trở về?

Vấn đề là nơi này cũng không có xe lửa nha.

Chỉ có ngồi mà cười khổ!

Muốn khóc cũng không khóc được.

Cốc!

Đúng lúc Hàn Nghệ mờ mịt không biết nên làm gì, chợt thấy cái ót bị cái gì đánh một cái, chỉ hơi đau một chút, xoa đầu lại, nhưng phía sau lại không có một bóng người, lại đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy một chú nhóc 13~14 tuổi ngồi ở trên cành cây đại thụ, cách mặt đất chỉ ít 2 trượng, cả người bần vô cùng, khuôn mặt đen không sót chỗ nào, lại làm nổi bật lên đôi mắt sáng ngời trong suốt, đi chân trần, ống quần bên phải còn bị xé đi hơn phân nửa, tựa như là bị chó cắn vậy, đang đứng đưa cái chân nhỏ.

Chú nhóc này thấy Hàn Nghệ quay đầu, không khỏi nhếch môi mỉm cười, bất quá cười có chút ngốc nghếch.

Bởi vì đã thu hết trí nhớ trước kia của cỗ thân thể này, cho nên Hàn Nghệ lúc này cũng nhận thức chú nhóc này. Chú nhóc này cũng là người Mai thôn, khi chưa sinh ra, phụ thân đã xuất chinh rồi, không may chuyển đi này phụ thân nó đã không còn trở lại, nghe nói là chết trận, mà mẫu thân cậu nhóc ban đầu vốn là có chút ngốc, nói không dễ nghe chút, chính là bị thiếu năng trí tuệ, hơn nữa vì cái kích thích này, thần trí càng trở nên mơ hồ. Cho nên sau khi sinh ra chú nhóc này, mẫu thân cậu nhóc cũng không đặt tên cho nó, lúc nó 5~6 tuổi, mẫu thân cậu nhóc đột nhiên nổi điên, chạy ra ngoài, vô ý rơi xuống sườn núi, cứ như vậy rời khỏi nhân thế, từ đó về sau chú nhóc này liền trở thành cô nhi, người trong thôn cũng gọi cậu nhóc là Dã Hải Tử.

Hồi tưởng lại chuyện này, Hàn Nghệ ngược lại cũng có chút đồng cảm với Dã Hải Tử này, chỉ cảm thấy cậu ta và thân thể của mình mười phần tương tự, nên cũng không trách cứ cậu ta, chỉ hỏi: "Nhóc có chuyện gì sao?"

Dã Hải Tử vẫn giữ vẻ mặt ngây ngô cười cười, đột nhiên đưa tay phải ra, ngón giữa và ngón cái chồng lên nhau, ba ngón còn lại chỉ về phía Hàn Nghệ.

Có ý gì đấy? Đây là cấp bậc lễ nghĩa của Đường triều sao? Hàn Nghệ nhìn thấy có chút mê man.

Cốc!

Hàn Nghệ lại cảm giác được cái ót bị cái gì đập trúng, cúi đầu xem xét, là một cái hột nhỏ, trong lòng cả kinh, Đạn Chi Thần Công à? Nhưng bất kể có phải Đạn Chi Thần Công hay không, hẳn biết là mình đang bị người ta trêu chọc, nhướng mày lên nói: "Tiểu tử ngươi đang đùa giỡn ta đó hả?"

Dã Hải Tử lại mỉm cười, nhưng vẫn không lên tiếng, tựa như muốn nói với Hàn Nghệ, ngươi đoán đúng rồi đó, ta chính là đang đùa ngươi.

Chẳng lẽ nó đúng như người ngoài hay nói, là một kẻ ngu ngốc? Nhưng ngu ngốc thì không có khả năng bắn chuẩn như vậy chứ! Chết tiệt, ngươi cũng dám chạy đến bắt nạt ta, nghĩ ta không dám giáo huấn ngươi à, xắn tay áo trước đã, con bà nó, cao như vậy, nó leo lên kiểu gì thế.

"Ai da, ai da!"

Hàn Nghệ đôi mắt vừa đảo, đột nhiên ôm đầu, ngồi xồm xuồng, bắt đầu kêu rên thống khổ.

Dã Hải Tử thấy vậy, thu hồi nụ cười ngây ngô, trong con ngươi đơn thuần lộ ra một tia lo lắng.

Nhưng vào lúc này, Hàn Nghệ đột nhiên từ dưới đất nhật lên một hòn đá nhỏ, ném mạnh về hướng Dã Hải Tử, cái DCM nhà nó, dám đùa giỡn lão tử.

Hắn lại không biết Đạn Chi Thần Công, chỉ có lấy nhiều thắng ít.

Dã Hải Tử nào biết rằng Hàn Nghệ luôn nhu nhược lại gian trá như vậy, thân thể không khỏi đảo ngược về sau.

"Cẩn thận!"

Hàn Nghệ cả kinh kêu lên một tiếng.

Trước mắt tâm tình hắn vốn không tốt, lại bị người chơi như vậy, dù là ai cũng sẽ nổi giận nha, nhưng mắt thấy Dã Hải Tử sắp rơi xuống, không khỏi có chút sốt ruột, trong lòng lại hồi hận vạn phần.

Chỉ thấy Dã Hải Tử kia hai chân móc lấy thân cây, đầu hướng xuống, né sạch những hòn đá nhỏ Hàn Nghệ ném tới, đồng thời ngón giữa bắn ra.

Bang!

Hàn Nghệ lại bị đánh trúng vào ót.

"Thằng nhóc khốn kiếp này."

Hàn Nghệ lần này nổi giận thật, xoay người liền nhật lên cục đá ném về thằng nhóc kia.

Nhưng Dã Hải Tử ở trên cây to lại như đang giẫm trên đất bằng, lóe lên xê dịch, lúc lên lúc xuống, chẳng khác gì một con hầu tử tự đắc, đồng thời vừa né tránh, còn tiếp tục bắn ra Đạn Chi Thần Công, dùng hạt đạn công kích Hàn Nghệ, hơn nữa không phát nào trượt.

Chuyện mà nam nhân thống khổ nhất, không gì bằng bắn không thắng nha!

Đậu xanh, tiểu tử này là khi à, Hàn Nghệ rất nhanh liền bại lui, rời xa cây đại thụ kia, chỉ vào Dã Hải Tử nói: "Là nam nhân thì đừng có trốn trên cây nữa, có gan thì xuống solo."

Dã Hải Tử sừng sốt một lát, chỉ thấy cậu bé phi thân nhảy xuống.

Woa cgt! Cao như vậy cũng dám nhảy xuống, không sợ què à! Hàn Nghệ nhìn thấy vậy vô cùng kinh hãi.

Nhưng lại thấy Dã Hải Tử kia đột nhiên vươn hai tay, bám vào một thân cây hơi thấp hơn, mượn quán tính lại nhảy vọt lần nữa, vũng vàng rơi xuống mặt đất, nhếch môi cười nhìn Hàn Nghệ.

Móa! Có lộn hay không vậy, tiểu tử này nhìn như còn lợi hại hơn so với Thành Long nha! Hàn Nghệ hít mạnh một ngụm khí lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, hai đầu lông mày xuất hiện một tia hồi hận, tuy rằng thân thể hắn chiếm ưu thế, dù sao hắn cũng lớn tuổi hơn một chút, hơn nữa Hàn Đại Sơn đáng người tương đối cao lớn, thân thể này cũng di truyền gen cao lớn của cha hắn, tuy rằng gầy yếu, nhưng vẫn cao hơn một thước bảy, mà Dã Hải Tử này tới đa cũng chỉ trên dưới một thước bốn, một thước năm, nhưng cho dù có cao gấp đôi Dã Hải Tử này, hẳn thật đúng là không nghĩ mình có thể đánh thắng được, phải biết thân thể hắn bây giờ vẫn còn vô cùng suy yếu.

Nhưng lời đầu đã nói, dù thế nào cũng phải căng da đầu nghênh chiến a! Hàn Nghê bây giờ cũng không phải là một người nhu nhược, hai đấm nắm chặt, hét lớn một tiếng, vọt tới, dù sao cũng xuất thân Hiệp Đạo, không có chút thân thủ thì lăn lộn trong ngành kiểu gì.

Nhưng Dã Hải Tử kia mới bước lên nửa bước, đột nhiên xoay mặt nhìn lại, chợt quay người chạy mất, trèo lên một cây đại thụ, phi thân nhảy lên, lại nhảy qua một cây đại thụ khác, cứ nhảy thế hai ba lần, đã không thấy bóng dáng.

Hàn Nghê nhìn Dã Hải Tử bỏ chạy thục mạng, về mặt mờ mịt, tình huống gì đây? Chẳng lẽ nó bị Haki Bá Vương của ta dọa chạy rồi?

Đúng lúc này, chợt nghe có người hô: "Tiểu Nghê, Tiểu Nghê."

Hàn Nghê quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thôn phu chừng bốn mươi mấy tuổi lo lắng chạy về phía hắn, thôn phu này chính là hảo huynh đệ của cha hắn Hàn Đại Sơn, Dương Lâm. Bởi vì trong nhà xếp thứ hai, vì vậy tất cả mọi người gọi ông ta là Dương Nhị ca, đêm qua cũng chính là ông ta đi báo tin cho tân nương tử.

Nói thật, Hàn Nghê vẫn còn có chút mâu thuẫn với cái thân phận bây giờ của chính mình, mấu chốt là hắn hiện tại còn không biết làm thế nào đối mặt với tất cả, lòng mày không khỏi nhú chặt, xoay người rồi đi, hiện tại hắn cần yên lặng một chút.

Nhưng lại nghe Dương Lâm sau lưng hô theo:

"Tiểu Nghê, Tiểu Nghê, không xong rồi, Vương công tử trong thành tới nhà ngươi đòi nợ kia, còn nói là muốn bắt thê tử ngươi đi gán nợ, ngươi mau trở về nhanh."

Đầu xanh rau muống, sao mà toàn tình tiết máu chó vậy, thật sự là ta đã xuyên qua sao? Sao ta cứ thấy như đang đóng phim vậy! Thật hi vọng nghe thấy tiếng hô "Cắt" của đạo diễn mà.

Hàn Nghê ngừng lại, chợt thấy một cổ bi thương khó hiểu xông lên đầu, hắn biết rằng đây là cổ thân thể này đang tác quái, trong lòng đang nhớ đến vị mỹ nữ kia, thầm nghĩ, tuy rằng ta không phải là Hàn Nghê lúc trước rồi, nhưng nếu mỹ nữ kia bị bắt đi, thì cái cái nón xanh này nhất định là ta mang rồi, mặc kệ ta nghĩ như thế nào, ít nhất thì người khác đều sẽ cho là vậy, về sau ta còn thể nào ngẩng đầu làm người a, cái này quyết không thể được.

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên xoay người lại, một khuôn mặt âm trầm đi về phía Dương Lâm.

Trong ấn tượng của Dương Lâm, Hàn Nghê vẫn là một hài tử ngoan, nói không dễ nghe chút, thì chính là một hài tử nhu nhược, mà ánh mắt hiện giờ của Hàn Nghê lại làm cho người ta sợ hãi, căn bản không giống Hàn Nghê lúc trước, cho nên không khỏi ngây ngẩn cả người.

Qua một lát, Hàn Nghê đột nhiên phát lực chạy về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chém! Chém chết cmn!

dịch: mafia777

"Vương công tử, Hàn đại ca mới vừa bắt hạnh tạ thế, ngươi liền tới cửa đòi nợ, thế này không khỏi quá không phúc hậu đi."

"Ngươi làm thế chẳng phải khi dễ người khác sao?"

"Khi còn sống Hàn đại ca còn là người làm nhà ngươi, ngươi làm thế cũng quá vô tình vô nghĩa đi."

...

"Làm gì, làm cái gì đó, dám tiện dân các ngươi muốn làm gì, hoặc là các ngươi trả giùm khoản nợ này, hoặc là rút sang một bên cho ta, bằng không đừng trách bản công tử không khách khí."

Chỉ thấy có hơn 20 người đứng trên mảnh đất trống nhỏ trước nhà Hàn gia, trong đó hơn 10 người đứng trước cửa nhà Hàn gia bít lại cửa, đều là trang phục thôn phu. Mà trước mặt bọn họ là 5~6 người, dẫn đầu là một tên mập mặc cẩm bào màu lam, sau lưng còn có mấy đả thủ. Tuy nhân số của tên mập này không nhiều, nhưng khí thế kiêu ngạo, hung hăng càn quấy, chia thẳng ngón tay vào các thôn phu trước cửa rồi chửi bậy.

"Bỏ đi, bỏ đi, bọn chúng cũng không phải dễ trêu."

"Ông cũng đừng cậy mạnh, hay là đợi Tiểu Nghê về rồi nói sau."

Bởi vì Mai thôn không lớn, người cũng không nhiều, cho nên hương thân trong thôn đều vô cùng đoàn kết, hơn nữa phụ thân của Hàn Nghê là Hàn Đại

Son khi còn sống đã từng giúp đỡ không ít người trong Mai thôn, cho nên rất nhiều người đều đứng ra ngăn chuyện bất bình, nhưng trải qua một phen đe dọa của tên mập, thì thể tử hoặc trường bối bên cạnh họ không khỏi có chút khiếp đảm, lôi kéo thân nhân của mình, bảo bọn họ đừng quá lỗ mãng.

Công tử mập nhìn thấy thôn phu bắt đầu thoái lui sang hai bên, nụ cười trên mặt càng đậm, ánh mắt tràn ngập sắc đục bắn thẳng vào trong phòng, cười tủm tỉm nói: "Tiểu nương tử trong phòng, nàng đừng sợ, Vương Bảo ta đọc đủ loại thi thư, tuyệt đối không phải là người không giảng đạo lý, chỉ cần nàng có thể trả tiền là ta sẽ không làm khó dễ nàng." Ngữ khí hần ngả ngón, vô cùng dâm đẳng.

Trong phòng trầm mặc.

Công tử mập tên Vương Bảo này lại nói: "Nương tử, hay là để ta vào phòng nói chuyện với nàng, chuyện gì cũng có thể thương lượng nha! Ồ, nàng không nói gì, ta xem như nàng đã đồng ý nhé."

Trong phòng vẫn cực kỳ yên tĩnh.

Vương Bảo cất bước tiến lên.

Thôn dân bên cạnh giận mà không dám nói gì, trong lòng thầm mắng, Vương Bảo người tiếng xấu vang xa, lần thiện sợ ác ai mà không biết. Thi thể cha chồng người ta còn chưa lạnh, trượng phu cũng không có nhà, một nữ nhân lẻ loi một mình ở bên trong, người xông vào trong đó, là cái đạo lý con mẹ gì hả!

Nhưng thôn dân cũng chỉ dám lăm bằm trong lòng mấy câu, không ai dám tiến lên, dù sao thì bọn họ cũng là người có gia đình, nếu không tất yếu thì cũng không ai muốn chọc phải tên tai tinh này.

"Đội đã."

Chợt nghe phía sau có người nói.

Mọi người đưa mắt nhìn lại.

"Là Tiểu Nghê."

"Tiểu Nghê đã trở về."

Chỉ thấy Hàn Nghê sắc mặt âm trầm bước qua.

Tuy Hàn Nghê đã về, nhưng sắc mặt các thôn dân ở bên cạnh vẫn lo lắng không thôi. Ai cũng biết Hàn Nghê giống như phụ thân hắn, khá thật thà chất phác, hơn nữa còn mềm yếu hơn so với phụ thân hắn một chút, làm sao là đối thủ của Vương Bảo đây.

"Tiểu tử người trở về thật đúng lúc, nhanh chóng trả tiền cho ta, bằng không, hắc hắc..."

Vương Bảo liếc mắt nhìn, nâng cái bụng phệ bước qua, gơ tay đánh vào ót Hàn Nghê, mặt đầy khinh thường.

Cách chào hỏi này thật khác emn biệt mà. Hàn Nghê liếc Vương Bảo một cái, vuốt ve ót mình, ngây ngô nói: "Vương công tử xin chờ một lát, bây giờ ta về phòng lấy tiền trả cho ngài."

Vương bảo sừng sốt, lập tức nói: "Nhà người còn có tiền sao?"

Hàn Nghê cười càng sâu nói: "Có, có." Ánh mắt liếc qua mấy tên đã thủ bên cạnh Vương Bảo, sau đó lại liếc sang các thôn phu đứng bên cạnh.

Trong mắt Vương Bảo lóe lên chút thất vọng, hắt đầu, khề hừ nói: "Có tiền là tốt nhất, vậy người nhanh đi lấy đi, bản công tử không có kiên nhẫn chờ nữa."

Hàn Nghê không nói câu nào, đi vào trong nhà.

Các thôn phu bên cạnh xì xào bàn tán, nhưng nhìn thái độ trên mặt bọn họ thì hình như đều không tin Hàn Nghê có thể lấy tiền ra, bởi vì bọn họ đều biết tiền của Hàn Đại Sơn đều đã tiêu sạch để giúp Hàn Nghê cưới vợ rồi.

Một lát sau, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng hét kinh hoàng của nữ nhân: "Tiểu Nghê, chàng muốn làm gì?"

Còn chưa dứt lời chỉ thấy Hàn Nghê vọt ra, tay trái cầm một con dao phay, tay phải cầm một con dao bổ củi, dao phay chỉ vào Vương Bảo, sắc mặt dữ tợn mắng: "Trả con mẹ người, lão tử chém chết người."

Mọi người lập tức cả kinh.

"Ai ui!"

Vương Bảo tuyệt đối không nghĩ được, Hàn Nghê hôm nay lại hung hãn như vậy, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, bị hù đến hai chân mềm nhũn, lập tức chạy như vịt, trốn ra sau lưng đám đã thủ. Thế nhưng đám đã thủ kia nhìn thấy Hàn Nghê giống như đã phát điên, trong lòng cũng sợ hãi, vừa nhắc

trường côn, đoán côn lên, vừa run lấy bấy.

Tuy rằng đối diện người đông thể mạnh, nhưng Hàn Nghệ không hề sợ hãi, hét to một tiếng, nhấc dao vọt tới Vương Bảo. Vương Bảo và đám nanh vuốt của gã thì ngược lại thụt lùi ra sau, tựa như có khuynh hướng muốn chạy.

Thằng...Thằng này chắc chắn là điên rồi.

Hiền lành sợ ngang ngược, ngang ngược sợ liều mạng. Vương Bảo dù có ngang ngược hơn nữa cũng sợ tên Hàn Nghệ liều mạng không sợ gì nha.

"Tiểu Nghệ."

Theo một tiếng thét lên, chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi lao ra ngoài cửa, ôm lấy Hàn Nghệ từ phía sau, vội vàng nói:"Tiểu Nghệ, chàng mau dừng tay."

"Cô cứ ra cho ta, lão tử hôm nay phải chém chết tên mập này."

Hàn Nghệ vừa giãy giụa, vừa mắng chửi.

Hôm nay coi như Vương Bảo không may, đụng vào phải hòng súng, tưởng rằng Hàn Nghệ vẫn là một tên nhóc yếu đuối, mà không biết rằng Hàn Nghệ bây giờ còn ngang ngược hơn hẳn lúc trước, là một tên điên không sợ trời không sợ đất.

Nhưng mặc cho Hàn Nghệ giãy dụa thế nào, nữ nhân kia cũng không chịu buông tay, hơn nữa sức lực thật đúng là không nhỏ. Hàn Nghệ dùng hết sức mình cũng không giãy thoát được, trong lòng cũng buồn bực, rốt cuộc là khí lực bây giờ của ta bây giờ quá nhỏ, hay là khí lực của nữ nhân này quá lớn đây.

Hai tay nữ nhân kia ôm gắt eo Hàn Nghệ, vội vàng nói:"Tiểu Nghệ, chàng đừng xung động mà, mau bỏ dao xuống đi. Giết người là tội chết đó. Bây giờ Hàn gia chỉ còn lại một mình chàng, nếu chàng lại xảy ra chuyện không hay gì, chàng bảo ta làm sao bàn giao với cha chàng đây."

"Bàn giao cái rắm á!"

Hàn Nghệ kêu ầm lên:"Người ta đã cười lên đầu chúng ta mà ị rồi, mẹ kiếp, lão tử chỉ còn cái mạng hèn này, hôm nay cho dù chết cũng phải kéo theo tên mập chết bầm này, cô mau buông ta ra." Trong lòng hắn vô cùng sốt ruột, nữ nhân ngốc này, lần này ta đột nhiên hung hãn, mấy tên này chắc chắn cho rằng ta phát điên rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ lựa chọn bỏ chạy, sao ta có thể giết được bọn họ chứ, nếu cô còn không buông ra, đợi khi bọn chúng phản ứng lại thì hỏng bét rồi.

Vương Bảo vừa rồi quả thật là bị hù đến sắp đái ra quần, nhưng thấy Hàn Nghệ bị nữ nhân kia kéo lại, trong lòng không khỏi thả lỏng, lại nghe thấy Hàn Nghệ mắng gã là tên mập chết bầm, lập tức lửa giận ngút trời, trốn sau lưng đám người mắng to:"Mẹ nó tên tiện dân kia dám mắng bản công tử, bản công tử muốn người chết không được từ tể." Nói xong gã lại hét lên với mấy tên đã thủ trước mặt:"Mấy tên ngu xuẩn các ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau giao huấn con chó điên này cho ta."

Ngươi nói thật là nhẹ nhàng mà, tên này rõ ràng là phát điên rồi, làm không tốt là mạng nhỏ của chúng ta phải cũng phải bỏ lại đây đó.

Mấy đứa thủ cũng rồi rắm trong lòng nha, nhân số bọn họ cũng không chiếm ưu thế, dù sao thì bên này còn có nhiều thôn phu như vậy, hơn nữa Hàn Nghệ vừa xông lên đã hung mãnh như vậy, rõ ràng là muốn liều mạng với bọn họ. Vạn nhất động thủ, có trời mới biết những thôn phu này có giúp đỡ hay không, chỉ ít thì bây giờ bọn họ còn chưa rời đi. Quan trọng nhất là trong tay đối thủ có dao nha, hơn nữa những đứa thủ này cũng biết Hàn Nghệ từng bị sét đánh, rất có thể đầu óc đã hỏng rồi, người đi đánh nhau với một tên điên, vậy chẳng phải là thăng ngược à.

Chuyện này thật sự là quá nguy hiểm, cho nên ai cũng không muốn đi làm pháo hôi, nhưng bọn họ cũng sợ Vương Bảo, lại thấy Hàn Nghệ bị nữ nhân kia ôm lấy, đây chính là cơ hội tốt nha. Bọn họ lặng lẽ trao đổi ánh mắt, sau đó nhấc bổng lao đến, nhưng bước tiến vô cùng nhát trí chậm rãi, bởi vì bọn họ đều hi vọng những người khác có thể xông lên trước.

Ở thời khắc quan trọng đến tính mạng, không ai ngốc cả!

"Con mẹ nó chứ!"

Ta thật sự bị nữ nhân ngốc này hại chết mà. Hàn Nghệ lúc này thật sự gấp gáp, nhảy dựng lên nói:"Cô cái nữ nhân ngốc này mau buông ta ra, bọn họ đánh tới rồi kia!"

Đúng lúc hắn vừa nói vừa giãy dụa kịch liệt, không cẩn thận nách chột phải vai nữ nhân này, liền cảm thấy nhột nhột, dao chẻ cùi trong tay liền rơi xuống.

Bịch!

Nữ nhân kia rất nhanh nhẹn, đột nhiên vươn tay bắt lấy dao chẻ cùi đang rơi xuống, tay trái đẩy mạnh hông của Hàn Nghệ, Hàn Nghệ nhất thời không chuẩn bị, không khỏi lao đảo vài bước, suýt chút thì té ngã.

"Lão nương liều mạng với các ngươi."

Không chờ Hàn Nghệ phục hồi tinh thần, chỉ thấy nữ nhân kia nhấc dao chẻ cùi xông thẳng tới trước, chỉ thấy một tiếng "Lão nương" vô cùng khí thế.

Fuck! Tình huống gì đây?

Sắc mặt Hàn Nghệ lập tức cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phi dao

dịch: mafia777

***

"Đừng, đừng làm vậy nha, cô có phải điên rồi không, mau bỏ dao xuống, giết người là tội chết đó, nhà cô không phải cũng chỉ còn lại mình cô sao, nếu cô xảy ra chuyện gì không hay, ta làm sao bàn giao với cha mẹ cô đây!

"Người mau buông ta ra, lão nương muốn liều mạng với bọn chúng.

Sự việc tiến triển đến mức này, đột nhiên lại xoay chuyển 360 độ, chỉ thấy nữ nhân kia mặc áo tang, vài sợi tóc đen nhánh rơi rụng xuống, tay nhắc dao chẻ củi, sắc mặt dữ tợn, hét to "A a", rất giống một nữ nhân điên.

Còn Hàn Nghệ lại ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, liều mạng ngăn nàng xông lên trước.

Các hương thân bên cạnh thấy thế thì mồ hôi lạnh túa ra, ngật ra như phỗng. Nữ nhân này từ khi đến Mai thôn, trong ấn tượng của bọn họ vẫn luôn là tri thư đạt lễ, ôn nhu thiện lương, xinh đẹp động lòng người, chưa bao giờ nghĩ tới còn có một mặt hung hãn như vậy, nói là hãn phụ cũng không ngoa nha!

Những đá thủ kia nguyên bản đã xông lên, nhưng mục tiêu của bọn họ vốn là Hàn Nghệ, đột nhiên thấy nữ nhân này nhắc dao xông qua, nhất thời không có chuẩn bị tâm lý, kết quả là bị hù chạy trở về, còn thoái lui liên tục 5~6 bước.

Khí lực của bà nương này thật đúng là lớn mà. Hàn Nghệ đối mặt với sự giằng giụa của nữ nhân không biết có tính là thê tử hay không này, thật sự là phải cố hết sức, trong lòng thầm mắng, chẳng phải thường nói nữ nhân cổ đại đều hiền lương thực đức, dịu dàng động lòng người sao, sao lão tử vừa đến đây thì đụng ngay nữ nhân hung hãn như vậy chứ. Đây là trời muốn diệt ta, hay là tại ta học lịch sử không tốt.

Dù sao thì hãn cũng chỉ mới tỉnh lại, trước đó đã hôn mê ba ngày, vừa rồi cảm xúc lại thay đổi quá nhanh, cho nên thân thể vô cùng suy yếu, bây giờ đã đến cực hạn rồi, mắt thấy sắp không kéo được nữa liền vội vàng nói: "Mập mập, các người nhanh chạy đi, bà nương này sắp phát điên rồi, ta sắp kéo không nổi nữa, hôm khác các người đến đòi tiền đi!

"Ồ, được được được, chúng ta lần sau lại đến, người tự mình cẩn thận một chút."

Vương Bảo đã bị hù rồi, liên tục gật đầu không ngừng, dẫn theo ba bốn nam vượt chuẩn bị xoay người chuẩn đi, nhưng chạy được hai bước, hãn đột nhiên dừng lại, nãy câu này nghe có vẻ quái quái nha, đặc biệt là khi nói ra từ miệng Hàn Nghệ, hãn không khỏi xoay người lại, dùng ánh mắt chất chứa nghi hoặc nhìn đôi câu nam nữ đang lúi lúi kéo kéo trước cửa.

Mà những thủ hạ của hãn đối diện với hai tên điên này thì đã sớm sinh thoái ý, dù sao thì Vương Bảo chắc chắn sẽ không xông lên phía trước, nhất định bọn chúng sẽ phải đi làm bia đỡ đạn, một người trong đó nói: "Đại công tử, nơi này không tiện ở lâu, chúng ta mau đi thôi."

Vương Bảo vừa nghe vậy, tức thì lửa giận xông não, một tát lên đầu tên này, há mồm mắng: "Các người thật phé vật, bọn chúng rõ ràng là đang cố ý hù dọa chúng ta, vậy mà các người không nhìn ra sao?"

Nhưng còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy trên đầu vang lên một tiếng "Phanh".

Chỉ thấy một con dao bổ củi vừa vịn ghim trên cây trụ phơi đồ sau lưng Vương Bảo, chấn động đến phát ra tiếng "Ông ông ông".

Vương Bảo lập tức nuốt nước bọt, chậm rãi ngẩng đầu lên, mi tâm hãn vừa bị lưỡi dao sắc bén lướt qua, hơn nữa còn gần trong gang tấc, một giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn từ mi tâm xuống, lần này thật sự là trên đầu chữ sắc có một con dao mà! (chữ sắc: 色 nè, còn con dao đầu mọi người tự nhìn nha)

Các thôn dân đều mở to hai mắt, không thể tin nổi mà nhìn con dao bổ củi kia.

ĐM! Cô cũng quá hung mãnh đi, vừa rồi ta chẳng qua là tùy tiện đùa giỡn chút, cô còn tưởng làm thật à. Hàn Nghệ cũng bị dọa toát mồ hôi lạnh, hãn thật sự không ngờ thiếu phụ này lại hung hãn đến vậy, còn ghê hơn hãn nhiều, thật sự là muốn xông lên trước giết người mà.

Người bên cạnh run giọng nói: "Đại công tử, bọn chúng không giống như đang cố ý hù dọa chúng ta."

"A a a..., giết người! Giết người!

Vương Bảo run rẩy cả người, lập tức sợ tới mức tè ra quần, gào lên một tiếng, té ngã lộn nhào chạy ra ngoài. Thân hình to mọng đột nhiên trở nên nhanh nhẹn lên nhiều.

"Mập mập chết bầm, người có bản lĩnh thì đừng chạy, hôm nay lão nương phải làm thịt người."

Trên tay đại mỹ nữ kia tuy không có vũ khí, nhưng vẫn chửi bậy không ngừng.

Đúng vào lúc này, lại nghe thấy từ xa truyền đến thanh âm già nua: "Vương công tử, Vương công tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, lão hủ đã đến chậm."

Chỉ thấy một lão nhân khoảng hơn 60 tuổi, râu tóc bạc trắng, mặc nho phục màu xám trắng vừa chấp tay, vừa thở hổn hển chạy tới bên này.

"Từ lão, ông cuối cùng cũng đến, phu phụ Hàn Nghệ bọn chúng muốn hợp mưu giết hại bản công tử."

Vương Bảo vừa thấy lão nhân kia đến liền vội vàng chạy tới, kích động nói.

"Hà? Người nói cái gì?"

Lỗ tai của Từ lão này hình như không tốt lắm, nghiêng tai sang, hỏi to.

"Ta nói có người muốn giết ta."

Vương Bảo cơ hồ là hét ầm lên, gương mặt béo phì phình lên đến đỏ bừng.

"Cái gì? Có người muốn giết người, kẻ nào to gan như vậy, dưới ban ngày ban mặt cũng dám hành hung, thật là hoang đường mà."

Nước miếng Từ lão văng tung tóe, một thân chính khí, phảng phất như là hóa thân của chính nghĩa.

"Chính là Hàn Nghệ và nương tử hần."

"Hàn Nghệ? Sao có thể chứ?"

Từ lão vừa nghe đến Hàn Nghệ thì lập tức lắc đầu nguầy nguậy, không cho là đúng. Trước kia Hàn Nghệ là kẻ trói gà không chặt, nhu nhược nhất gan, giết gà còn không dám thì sao có thể dám giết người, nói ra ai mà tin.

"Không tin thì ông nhìn đi, dao... dao đâu rồi?"

Đợi tới khi Vương Bảo xoay người lại nhìn, thì dao bỏ củi trên trụ gỗ đã không còn nữa, lại nhìn về trước cửa, chỉ thấy Hàn Nghệ ngồi ở cửa, hai tay chống phía sau, há miệng thở hổn hển.

Mà phụ nhân vừa rồi hung hãn, lại đang ôm mặt khóc lóc trước cửa: "Hu hu hu, số ta thật khổ mà!" Khóc lên một tiếng thê thảm, rồi lại vọt ngay vào trong phòng.

Phảng phất như tất cả vừa mới phát sinh đều là ảo giác.

Ôi vãi lúa! Không phải vậy chứ, cô cứ đi như vậy, ta phải làm sao bây giờ, họa là do cô gây ra, bây giờ một mình ta gánh hết à? Đã nói là cùng nhau giết người mà, thật là không nghĩa khí. Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã, chưa dùng sức đánh nhau, nhưng bây giờ hần cũng sắp bị tê liệt rồi, thật sự không còn sức mà bản khoăn những chuyện này.

Từ lão nhìn tới ngoài cửa, về mặt mờ mịt nhìn Vương Bảo.

"Ông nhìn ta làm gì, vừa rồi bọn chúng thật sự muốn cầm dao giết ta."

Vương Bảo vô cùng bức bối, chỉ vào những thôn dân kia nói: "Những tiện dân này đều nhìn thấy đó."

Những thôn dân kia kẻ thì nhìn trời, kẻ thì ngoắt đất, không ai đứng ra nói chuyện, ta không chọc nổi người, nhưng ta tránh được nha.

"Các người..."

Vương Bảo thấy thế, tức đến nổi trợn lồi đinh, trầm nghĩ, được lắm, dám đối nghịch với bản công tử, sau này sẽ cho các người đẹp mặt, hét lên: "Món nợ này về sau ta sẽ tính với các người, Từ lão, ông nhanh chóng chủ trì công đạo đi, bảo Hàn gia mau trả tiền cho ta."

"Được được được."

Từ lão liên tục gật đầu, chậm rãi đi vào Hàn gia.

Bởi vì trong tay Hàn Nghệ từ lâu đã không còn dao nữa, thêm vào Từ lão đang ở đây, Vương Bảo cũng không sợ hãi, ngẩng cao gương mặt béo phì kia,

hai tay chống nạnh, bá đạo tiến vào, giống như sợ người khác không biết hắn rất kiêu ngạo vậy.

"Bái kiến Từ lão!"

Những thôn dân kia thấy Từ lão đã đến, nhao nhao tiến lên cung kính thi lễ.

Từ lão này vốn tên là Từ Vọng, là người trong Mai thôn, hơn nữa còn là người đọc sách. Bởi vì đầu năm nay người đọc sách thật ít đến đáng thương, cho nên tuy Từ lão thi đã mấy chục năm mà vẫn rớt, nhưng vẫn không ngăn được các hương thân trong thôn tôn trọng ông ta, gọi ông ta một tiếng Từ lão. Phàm là trong thôn có tranh cãi đều mời ông ta đến hòa giải, bởi vì các thôn dân đều vô cùng tin phục lời nói của ông ta. Dù sao cũng là người đọc sách mà, đức cao vọng trọng, cũng có chút danh tiếng ở các khu vực xung quanh, về cơ bản có thể nói là trưởng thôn của Mai thôn.

Hàn Nghệ còn chưa lên tiếng thì Dương Lâm đã kích động trước nói: "Từ lão, ông đến thật đúng lúc, thi thể Hàn đại ca chưa lạnh thì Vương công tử đã đến nhà bắt người rồi, thật sự quá khinh người mà, ông phải làm chủ cho Mai thôn chúng ta nha!"

"Đám tiện dân các ngươi không đọc sách hà, thiếu nợ trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, người không có tiền trả, thì dùng người gán nợ, sao gọi là bắt."

Lỗ mũi Vương Bảo héch lên trời, đáng vẻ ngạo nghễ.

Dương Lâm hừ nói: "Chúng ta sống cùng thôn với Hàn đại ca mấy chục năm, chưa bao giờ thấy huynh ấy mượn tiền bất cứ ai, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua, huynh ấy sao có thể mượn tiền người chứ?"

"Chuyện này người phải hỏi ông ta nha!"

Vương Bảo trừng mắt nhỏ, lại từ trong ngực móc ra một mảnh vải trắng viết đầy chữ: "Nhìn đi, nhìn đi, đây là giấy nợ mà Hàn Đại Sơn mượn tiền, trên đó có dấu tay Hàn Đại Sơn, hơn nữa còn có Từ lão làm nhân chứng nữa."

Thôn dân cả kinh thất sắc, đều nhìn về phía Từ lão.

Từ lão gật đầu nói: "Các vị hương thân, thật sự có việc này, thật sự có việc này a. Nửa tháng trước, Đại Sơn đích thực có hỏi mượn Vương gia 700 văn tiền, hơn nữa còn đáp ứng khi thu hoạch vụ thu sẽ trả lại cho Vương gia một quan tiền."

Các thôn dân lại nhìn về phía Hàn Nghệ.

Mẹ kiếp, ta cũng không dám tin những ký ức này nha. Hàn Nghệ vẫn ngồi dưới đất, lau mồ hôi, ngượng ngùng nói: "Hình như là có chuyện như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Còn ai thảm hơn ta không

dịch: mafia777

***

Lời của Hàn Nghệ vừa nói ra, thì việc này nhất định là không sai được rồi.

"Ah nha...!"

Lập tức có không ít thôn dân phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Nguyên nhân chính là vì khi Hàn Đại Sơn còn sống rất vui vẻ giúp đỡ người khác, cũng không chiếm tiện nghi của người khác bao giờ, chỉ có bị người khác chiếm tiện nghi thôi, càng miễn bàn đến chuyện khó xử như đưa tay vay tiền người khác thế này, cho nên thời điểm Vương Bảo vừa mới tới cửa đòi nợ, bọn họ vẫn cho là Vương Bảo đang bịa đặt, mục đích là muốn bắt đi vị nương tử dung mạo xinh đẹp này, nào biết rằng đây lại là sự thật, không tránh khỏi khiếp sợ không thôi.

Tiền này có nhiều hay không, thì phải xem người nợ rồi, đối với người giàu có, thì chỉ như cái hắt xì mà thôi.

Nhưng đối với người nghèo, thì mỗi một văn tiền đều là moi ra từ trong xương tủy đấy, hơn nữa hiện tại vừa mới qua những năm Trinh Quán, vật chất phong phú, so sánh tương đối ra, thì tiền này chẳng khác gì ngày càng tăng giá trị, bởi vì giá hàng tiện nghi quá mà. Đầu năm nay sức mua của 1 văn tiền cũng bằng với sức mua của 3 tệ đời sau (tầm 10k VND), một xâu tiền đã có thể bằng hơn 3000 tệ rồi (10 triệu VND), đối với đám nông dân như bọn họ, tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

Sơn ca, Nghệ huynh, mẹ nó chứ ta bị các người đẩy lệt hồ rồi.

Hàn Nghệ đã hoàn toàn hiểu ra, hóa ra số tiền này đều là vay để lo cho chuyện hôn sự, bởi vì Hàn Đại Sơn chỉ là một nông dân, trong nhà cái gì cũng không có, dù có tiết kiệm nữa cũng rất khó có tiền tích trữ, nhưng cô con dâu này lại xinh đẹp như tiên nữ, tri thủ đạt lễ, ngàn dặm mới tìm được một, đương nhiên là cái ấn tượng tri thủ đạt lễ này đã hoàn toàn bị tan vỡ vào một khắc trước rồi. Nhưng bất kể thế nào, Hàn Nghệ có thể cưới được vị mỹ nhân này, thật đúng là đã tu luyện phúc khí mười đời rồi, kỳ thật chỉ bằng tình trạng của Hàn gia, nếu chính Hàn Nghệ không tự cố gắng, thì hoàn toàn có khả năng cả đời FA.

Tuy rằng mỹ nữ kia lớn hơn Hàn Nghệ vài tuổi, nhưng cái dung nhan tuyệt sắc kia, cũng đủ để làm người ta xem nhẹ điểm này.

Lại thêm Hàn Đại Sơn là một người vô cùng trung hậu thật thà, còn biết thân biết phận, tâm lý tự ti khiến ông ta cảm thấy nếu nữ nhân này nguyện ý gả vào Hàn gia nhà họ, thì chỉ thế thôi bọn họ cũng đã nợ nữ nhân này rất nhiều rồi, cho nên, sau khi xác định hôn sự, Hàn Đại Sơn cảm thấy hôn lễ này cũng không thể làm quá khó coi, không thể bạc đãi cô con dâu này được.

Hai phụ tử này bèn rủ nhau đi đến nhà ông chủ Vương gia vay tiền, may mắn bộ quần áo tốt một chút cho tân nương, cũng thuận tiện làm hai bộ đồ mới cho Hàn Nghệ, Hàn Đại Sơn cũng đã nghĩ hết cả rồi, đợi đến thu hoạch vụ thu xong, thì trước tiên mang gạo thu được đi gán nợ cho Vương gia, sau đó chính mình đi ra ngoài làm công, tình nguyện chính mình chịu khổ chứ cũng không muốn con trai, con dâu mình chịu khổ.

Có thể nói Hàn Đại Sơn tuyệt đối là một vị phụ thân vĩ đại.

Nhưng đâu ngờ rằng, lại gặp phải tai họa bất ngờ như thế này.

Thật sự là bi thống nha!

Người cảm thấy bi thống hả, lão tử còn thấy bi thống hơn đây, ồ, hóa ra ta xuyên qua đây, chính là để giúp các người gánh nợ đầy ắp. Hàn Nghệ thà rằng không nhớ gì hết còn hơn.

"Có nghe thấy không, có nghe thấy không hả?"

Vương Bảo vừa nghe Hàn Nghệ thừa nhận, thì càng dí lấy không tha: "Mẹ lũ cầu tặc, dám tiện dân các người, thật đúng là mù mắt chó, xứng đáng làm tiện dân cả đời." Nói xong tựa hồ còn chưa hết giận, lại mắng Hàn Nghệ tiếp: "Tiểu tử người nợ tiền bản công tử, lại còn dám lấy dao chém bản công tử nữa, món nợ này đợi tí nữa bản công tử sẽ tính với người sau, hiện tại trả tiền đi."

Hàn Nghệ hoảng sợ trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn phi thường cứng rắn nói: "Giấy nợ có viết rõ là đợi đến sau khi thu hoạch vụ thu mới phải trả tiền, hiện tại còn 10 ngày nữa mới đến vụ thu hoạch nhà, người gấp cái gì chứ."

"Còn thu hoạch cái mẹ gì? Người còn thu cái rắm á!"

Vương Bảo cười ha ha một tiếng: "Người không biết là ruộng nhà người đã bị nước lũ cuốn trôi hết rồi sao?"

Sẽ không như trúng như vậy chứ! Hàn Nghệ thật đúng là không biết, trong hồi ức cũng không có tình tiết này, vậy nên bèn quay đầu nhìn đám người Dương Lâm.

Dương Lâm ngập ngừng mấy lần, mới gian nan gật đầu, nói với vẻ mặt đồng cảm: "Tiểu Nghệ, mấy ngày hôm trước trời mưa to, nước Mai Hà dâng cao, ngập hết cả ruộng nhà người rồi, nhà của chúng ta tuy rằng cũng bị tổn thất chút, nhưng chỉ có nhà người là nghiêm trọng nhất thôi."

Thật sự là họa vô đơn chí mà!

Hàn Nghệ lau khóe mắt nói: "Ai có thể cho ta mượn một cây dao không?"

"Người muốn làm gì?"

Vương Bảo lập tức cả kinh.

"Tự sát."

Hàn Nghệ mỉm cười, cười vô cùng rạng rỡ, Mai thôn này có hơn một trăm hộ gia đình, hết lần này tới lần khác chỉ có nhà hán tồn thất thảm nhất, chỉ có nhà hán vay mượn nặng lãi, chuyện may mắn như vậy, thế nào hán đều gặp phải, hán thật sự hoài nghi là nếu một dao tự đâm chết, thì mình sẽ đạp đất thành tiên luôn, hoàn toàn tìm không ra lý do gì để không tự đâm cả.

"Tiểu Nghệ, người đừng quá kích động nha!"

Dương Lâm có vẻ thập phần lo lắng, hôm nay Hàn Nghệ đã quá không bình thường rồi, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

"Ta nếu còn không kích động, thì ta còn là người sao?"

Hàn Nghệ gào lên một tiếng, nhưng lại thấy Dương Lâm kinh ngạc nhìn mình, mới lau mặt khẽ nói: "I am Sorry!"

Vương Bảo hét lên: "Này này này, người muốn chết hay sống ta mặc kệ, nhưng có chết thì cũng phải trả tiền xong rồi mới được chết, nếu không có tiền

mà nói..., hắc hắc, thì cầm thê tử người gán nợ cũng được." Nói xong lại dùng ánh mắt dâm tà nhìn vào trong phòng.

Tuy vừa rồi nữ nhân kia nổi bão, thiếu chút nữa thì dọa hấn tè ra quần, nhưng nữ nhân kia thật sự là quá xinh đẹp, điều này càng làm cho hấn nổi sắc tâm, nếu có thể chinh phục được một nữ tử như thế, vậy sẽ cực kỳ thành tựu nha.

Đám người Dương Lâm nghe xong, đều tròn tròn cả mắt.

Tên vương bát đản nhà người, suốt ngày thương nhớ đội nón xanh cho ta hả. Hàn Nghệ trầm mắng một câu, nói: "Cho dù nhà ta không còn lương thực, vậy cũng phải tuân theo giấy nợ, người muốn tiền, được, sau ngày thu hoạch lại đến đây."

Vương Bảo cười lạnh nói: "Hàn Đại Sơn chết rồi, lương thực nhà các người lại bị mất, các người lấy cái gì ra trả tiền."

Hàn Nghệ khề hừ nói: "Cùng lắm thì ta đưa ruộng cho người là được."

Vương Bảo cười ha hả nói: "Tiểu tử người là bị sét đánh ngu người rồi à, nhà người có 60 mẫu ruộng, trong đó 40 mẫu là của triều đình, hiện tại Hàn Đại Sơn chết rồi, ruộng nhà người sẽ phải trả lại cho triều đình, còn lại 20 mẫu là của nhà ta, người đem ruộng nhà ta đưa ta để trả nợ, người nghĩ hay quá nhỉ."

Từ từ, để ta suy nghĩ đã.

Hàn Nghệ lập tức tìm tòi tin tức về chuyện này trong đầu.

Đột nhiên trong đầu toát ra ba chữ "Quân Điền Chế."

Bởi vì hiện nay Đường triều mới dựng nước chưa lâu, nhân khẩu rất thưa thớt, nhưng đất đai lại nhiều, mà bản đồ của triều Đường cũng không nhỏ nha, triều đình vì muốn phát triển nông canh, vì thế đã áp dụng chế độ Quân Điền Chế.

Quân Điền Chế, tên như ý nghĩa, chính là đem đất đai chia đều, đây là một loại phương pháp phòng ngừa việc đất đai bị thôn tính.

Phía triều đình đưa ra chính sách là, từ 18 tuổi trở lên được chia ruộng theo đầu người là 80 mẫu, đất vĩnh viễn là 20 mẫu, phần ruộng còn lại là đất đai của triều đình, người chết thì trả đất, mà đất vĩnh viễn thì là của tư nhân, là có thể truyền lại cho con cháu và tự do mua bán.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nói của triều đình thôi, bình thường nghe chơi là được.

Trên thực tế thì tình huống lại không giống thế, ở thôn nào nhiều đất ít người, mỗi người có thể được chia cho tới 100 mẫu đất, nhưng vùng nào mà ít đất nhiều người, thì sẽ không có nhiều như vậy. Tỷ như ở địa khu Quan Lũng, đó là nơi đông dân, hơn nữa gia tộc lớn toàn bộ tập trung ở đó, mỗi gia tộc thì lại có hơn ngàn mẫu ruộng tốt. Vì vậy từng nam đinh nơi đó chỉ có thể được chia 30 mẫu đất, hơn nữa còn không có đất vĩnh viễn, bởi vì nơi đó ngoại trừ triều đình có đất ra, gần như đất đai đều nằm trong tay bọn quý tộc Quan Lũng rồi.

Dương Châu tuy rằng so ra kém địa khu Quan Lũng, nhưng cũng là nơi nhân khẩu đông đúc, cũng xem là một thành thị lớn rồi, cho nên từng nam đinh ở Dương Châu chỉ được chia có 40 mẫu đất thôi, mà 40 mẫu đất này đều là của triều đình hết, người chỉ có thể trồng trọt mà không được phép mua bán.

Kỳ thật bất kể thế nào, đất đai trong tay dân chúng khẳng định cũng không nhiều, vì sợ nhiều đất sẽ có nhiều kẻ nhàn rỗi ấy mà, bởi vì nếu mỗi người dân đều có hơn trăm mẫu đất ruộng thì còn ai đi làm việc cho đám địa chủ kia nữa, vậy thì địa chủ không phải cũng thành nông dân sao. Điều này rất không khoa học, thà rằng đất để không chứ cũng không thể cho dân chúng nhiều thêm một mẫu, đây là tư tưởng của đám địa chủ, đây cũng là lý do gì sao các triều đại đổi thay thế nào cũng không thể ngăn cản được việc đất đai bị thôn tính, không phải là đất không đủ nhiều, mà là không đủ người, không có nô lệ, thì lấy đâu ra địa chủ nữa.

Kỳ thật Hàn gia vốn còn có 20 mẫu đất, chính là do tổ tiên truyền lại, nhưng vào năm Trinh Quán đã bị đám địa chủ này thôn tính rồi, tuy nói triều đình phản đối việc thôn tính đất đai, nhưng điều này cũng chẳng dùng được mẹ gì, muốn thôn tính thì cứ thôn tính thôi, nghe nói hai mươi mẫu đất Vương gia cho Hàn gia thuê này, nguyên bản chính là tổ nghiệp của Hàn gia.

Mà Hàn Nghệ lại chưa đủ 18 tuổi, phải đợi nửa năm nữa thì hấn mới đủ 18 tuổi, cho nên trước mắt cũng chưa được chia đất đai, kỳ thật loại tình huống đặc biệt thế này, quan phủ sẽ suy xét xử lý, cuối cùng vẫn sẽ cho Hàn Nghệ đất thôi, nhưng vấn đề là, đợi quan phủ làm việc, không có nửa năm thì không xong, hơn nữa vụ thu hoạch sắp đến, cho người đất đai người cũng chẳng trông gì được, chỉ sợ ít nhất cũng phải đợi đến cuối đông năm nay, thì đất đai mới được chia xuống.

Nói đơn giản hơn, chính là một trận mưa lớn đã khiến Hàn gia nghèo rớt mùng tơi rồi.

Còn ai thăm hơn ta không?!

Hàn Nghệ hét to trong lòng.

So bì thăm!

Hàn Nghệ hiện tại thực sự là không sợ ai hết, chắc chắn đoạt chức vô địch luôn.

Nhưng đây là sự thật, dân chúng vĩnh viễn là đối tượng bị nô dịch, bởi vì tất cả mọi quy củ đều là do cường giả chế định ra.

Trong lòng Hàn Nghệ mặc dù đã rất lạnh, rất run, nhưng nét mặt vẫn vững như núi Thái Sơn, mặt không đổi sắc, đây là yếu tố cơ bản một tên lừa đảo phải rèn luyện hàng ngày, bất cứ lúc nào cũng không thể để cho người khác biết được trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, hần hừ lạnh nói: "Cho dù là thế, vậy thì làm sao? Ngươi muốn thu nợ, được, đợi đến thời điểm trả tiền rồi lại tới."

Vương Bảo cười lạnh nói: "Thế vạn nhất ngày mai ngươi chạy mất thì làm sao bây giờ? Hiện tại các ngươi chẳng còn gì nữa, rất có khả năng chạy mất."

Làm một kẻ cho vay nặng lãi, gã sớm đến đòi tiền, cũng không phải là không có đạo lý, bởi vì giấy nợ nguyên bản viết rõ là đợi đến vụ thu hoạch sẽ lấy lương thực gán nợ, nhưng hiện tại lương thực của Hàn gia đều bị cuốn trôi hết rồi. Phàm là kẻ cho vay có trách nhiệm, thì đều sẽ đến đòi nợ sớm thôi, vạn nhất đối phương chạy mất thì làm sao bây giờ, cho nên khi Vương Bảo vừa nghe nói ruộng của Hàn gia bị nước lũ tràn vào, nội tâm liền cao hứng dị thường, vội vàng mang người chạy đến đây ngay.

Thằng này bị thiếu năng trí tuệ à, lão tử mà lại đi...từ từ đã... Hừm..Chạy trốn ngược lại cũng là một lựa chọn tốt a, dù sao ta cũng thích cuộc sống bốn biển là nhà. Trong lòng Hàn Nghệ mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: "Nếu đã vậy, ta đây cũng có thể tố cáo ngươi tội giết người đúng không?"

Vương Bảo hét lên: "Ngươi dựa vào cái gì nói bậy đó."

"Chi bằng ngày mai."

"Ngày mai?"

"Vạn nhất ngày mai ngươi lại tới giết ta."

"Ngươi bớt đứng đây ngậm máu phun người đi, mắc gì ta lại phải giết ngươi chứ?"

"Ta làm sao biết được, ta nói là vạn nhất thôi, chẳng phải ngươi vừa nói vạn nhất ngày mai ta chạy trốn đó thôi, chẳng lẽ ta không thể nói vạn nhất ngày mai ngươi giết ta à? Ngươi tưởng ta dễ ức hiếp à!"

"Ta...Ta... Ngươi."

Vương Bảo bị phản bác tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt béo phì.

Hàn Nghệ đột nhiên lại khoát một tay lên vai của Từ lão, nói: "Hơn nữa có nhân chứng là Từ lão đây, ngươi không tin ta, thì cũng phải tin Từ lão nha."

Vương Bảo trừng mắt nhìn Từ Vọng, trong giọng chất chứa uy hiếp nói: "Từ lão, ngài muốn đảm bảo cho hần sao?"

Người làm chứng chỉ có liên quan đến tính chân thật của giấy nợ thôi, còn việc đảm bảo con nợ có thể trả nợ, lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

"Hà?"

Từ Vọng nhìn có chút kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói cái gì, đương nhiên, cũng không nhìn thấy sự uy hiếp của Vương Bảo, lão chỉ là một con mọt sách, không hiểu uy hiếp là gì cả.

Hàn Nghệ vội vàng nói: "Ngươi không phải là nói nhầm sao, với người tài trí hơn người như Từ lão, có học phú năm xe, bụng đầy học vấn kinh luân, theo lời thánh nhân dạy chính là người hăng hái làm việc nghĩa, trừ bạo giúp kẻ yếu, thay trời hành đạo, tự nhiên là không nói chơi rồi."

Không thể không nói, câu người có học vấn này của Hàn Nghệ xem như trúng đích, Từ lão nghe vậy mừng rỡ không ngậm nổi miệng, liên tục gật đầu, chỉ thiếu chút nữa là đã giúp Hàn Nghệ trả nợ luôn, nhưng lão lại hỏi lại: "Hăng hái làm việc nghĩa, trừ bạo giúp kẻ yếu, thay trời hành đạo, đây là những điều thánh nhân đã nói sao?"

Hàn Nghệ mặt không đổi sắc nói: "Ngoại trừ thánh nhân và Từ lão ra, còn có ai có thể nói ra những lời đại nghĩa ngất trời như vậy chứ."

"Nói có lý."

Từ lão cực kỳ không biết xấu hổ gật đầu, lão vốn đã già nua, hơn nữa đọc sách đã vài thập niên, cho dù thông minh đến mấy thì cũng học đến choáng váng rồi, đầu óc hiện tại không được minh mẫn cho lắm, vậy nên vô hình trung đã giúp Hàn Nghệ làm một cái bảo đảm rồi.

Hàn Nghệ rốt cuộc hiểu được vì sao Từ lão luôn thì mãi không đỡ rồi.

Vương Bảo cũng nhìn ra Từ lão bị Hàn Nghệ lừa, đang muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng Hàn Nghệ nào cho gã có cơ hội này, lại thân thiết nói với Từ Vọng: "Từ lão, ngài xem chúng ta trước đó đều đã thỏa thuận xong xuôi khi nào sẽ trả tiền rồi, trên giấy nợ cũng đã viết rõ, nhưng Vương Bảo lại sớm chạy tới đây đòi tiền, ngài nói nếu lên quan phủ bẩm báo, thì ai là người có lý?"

Từ lão ngẫm nghĩ một chút, lập tức gật đầu nói: "Đương nhiên là ngươi có lý."

Hàn Nghệ nhìn Vương Bảo nói: "Ngươi nghe thấy chưa? Nếu ngươi muốn bắt ép ta, thì ta cũng chỉ có thể bất chấp mọi thứ thôi, dù sao ta cũng chỉ có cái mệnh tiền, ai làm tằm lột dưới quan tài thì ta cũng không thiệt."

"Được được, tiểu tử nguoi giỏi lắm."

Vương Bảo chỉ vào Hàn Nghệ, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, bởi vì cử chỉ hôm nay của Hàn Nghệ rất kỳ quái, trong lòng gã cũng thiếu tự tin, hơn nữa lại có Từ lão ở bên cạnh đảm bảo, chỉ có thể bỏ lại một câu đe dọa: "Nếu đến lúc đó nguoi không trả được tiền, ta nhất định sẽ cho nguoi đẹp mặt."

"Đến lúc đó rồi nói sau."

Hàn Nghệ nhẹ cười một tiếng.

"Đi."

Vương Bảo mang theo một đồng nanh vuốt tức thờ hồn hèn rồi đi Hàn gia.

Bởi vì thời kỳ hiện tại, vẫn còn đang kéo dài làn gió Trinh Quán, luật pháp vẫn còn phi thường nghiêm khắc. Bọn địa chủ lúc này chưa tới mức không chỗ cõ kỵ giết người, cướp bóc lung tung, bọn họ vẫn còn phải kiêng kỵ quan phủ, bởi vì hiện tại bối cảnh của mỗi một quan viên đều cực kỳ trâu bò. Nhưng nếu đến lúc đó Hàn Nghệ vẫn không trả được tiền, vậy thì nữ nhân này nhất định sẽ bị Vương Bảo bắt đi thật, kỳ thật nói cho cùng, luật pháp ở một trình độ nhất định là đang bảo vệ cho lợi ích của đám địa chủ này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiểu thư khuê các

dịch: mafia777

Ây da!

Tuy rằng Vương Bảo đi rồi, nhưng Hàn Nghệ làm thế nào cũng không cao hứng nổi, chuyện này tựa hồ chỉ là đem án tử chém đầu lập tức đổi thành án tử trì hoãn mà thôi, nếu tới kỳ hạn mà không trả được tiền, thì Vương Bảo vẫn sẽ có lý do biến hắn thành nô lệ ngay, ai cũng không cứu được hắn, bởi vì Đường triều vẫn là một quốc gia nửa phong kiến nửa chiếm hữu nô lệ, rất nhiều dân chúng đều vì nợ tiền địa chủ mà bị bắt làm nô lệ.

Nô lệ a!

Chính là cái loại bị bạo súc (chọc lỗ đít) cũng chỉ có thể ản nhẫn đấy.

Chỉ nghĩ thế thôi đã khiến Hàn Nghệ sợ tới mức đá ra quần rồi.

Lúc Hàn Nghệ xoay người lại, thì phát hiện ra các thôn dân xung quanh đều ngơ ngác nhìn hắn.

Hôm nay Hàn Nghệ thật sự là rất khác so với lúc trước, dùng mảnh thông dong, không sợ cường quyền, quả thực là ngầu chết đi được, nếu hôm nay còn là Hàn Nghệ lúc trước, phỏng chừng đã sớm bị dọa chui xuống gầm giường rồi, làm gì còn dám ngo ngoe.

Hoàn toàn như hai người khác biệt.

Kỳ thật về điểm này, nội tâm Hàn Nghệ cũng hiểu được, hơn nữa hắn còn hiểu rõ hơn bất kỳ kẻ nào, nhưng hắn cũng không thể nói rằng Hàn Nghệ bây giờ đã không còn là Hàn Nghệ lúc trước, nói ra cũng không có ai tin tưởng nha, hắn chấp tay nói: "Vừa rồi thật sự là đa tạ các vị thúc bá xuất thủ tương trợ, vẫn bối thật là không biết lấy gì báo đáp." Lời này của hắn không phải khách khí, hắn ngược lại cũng muốn báo đáp đấy, nhưng mà nghèo rớt mùng toi rồi chẳng có gì để báo đáp cả.

"Ôi, Tiểu Nghệ, lời này của nguoi quá khách khí rồi, Hàn đại ca khi còn sống đối đãi chúng ta cũng không tệ, đây là chuyện chúng ta phải làm mà."

"Tiểu Nghệ, nguoi yên tâm, chuyện của Hàn gia chính là chuyện của chúng ta."

"Đúng vậy, Tiểu Nghệ, chúng ta nhất định sẽ giúp nguoi."

...

Đoàn người nhao nhao mở miệng an ủi Hàn Nghệ.

Cảm động lòng người a!

Thật là quá động lòng người rồi!

Cái gì gọi là hoạn nạn thấy chân tình?

Chính là đây nha.

Hàn Nghệ chứng kiến hết thấy mọi thứ, lập tức cảm động đến khóc như mưa, nước mắt nóng hổi đã đảo quanh hốc mắt rồi, lần đầu tiên cảm thấy dân chúng cổ đại thật tốt, dân chúng cổ đại thật là thiện lương, hần nức nở hỏi: "Vậy các vị có thể cho ta vay một quan tiền không?"

Hử... Trăm mặc!

Những thôn dân vừa rồi còn nhiệt tình dâng cao, trong nháy mắt đều trăm mặc lại.

Ài...Xem ra là ta suy nghĩ nhiều. Hàn Nghệ ra về thoải mái cười nói: "Ta nói giỡn thôi, chút tiền ấy còn chưa làm khó được Hàn Nghệ này."

Nguyên lai là nói giỡn!

Các thôn dân quyết đoán tin lời của Hàn Nghệ, lại thở dài một hơi. Bây giờ bọn họ thực sự sợ Hàn Nghệ chạy tới vay tiền họ, không phải là bọn họ keo kiệt, không muốn trợ giúp Hàn Nghệ, mà là bởi vì trận lũ mấy ngày hôm trước cũng đã khiến tất cả bọn họ tổn thất ít nhiều. Hơn nữa bọn họ cũng là dân nghèo, cuộc sống của mình trôi qua cũng vô cùng túng quẫn, chẳng khác gì đi trên bờ vực cả, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nhện đói, đâu ra còn tiền cho Hàn Nghệ nữa.

Nhà nào cũng có khó khăn riêng nha!

Bất quá, những thôn dân kia vẫn tỏ vẻ là việc mai táng Hàn Đại Sơn cứ để bọn họ bao hết, tiền thì không có, nhưng một nhóm người khỏe mạnh vẫn có nha.

Việc này đối với Hàn Nghệ, đã là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rồi, nội tâm hần càng thêm cảm kích.

Xế chiều hôm đó đoàn người đồng tâm hiệp lực đưa di thể Hàn Đại Sơn đặt vào chiếc quan tài đơn sơ chỉ dùng mấy tấm gỗ ghép lại, sau đó lại an ủi Hàn Nghệ vài câu, nói cho hần biết ngày mai hạ táng, cuối cùng cũng lục tục rời đi.

Sau khi đưa tiễn các vị hương thân tốt bụng, Hàn Nghệ trở về trong phòng, đứng trước thi thể Hàn Đại Sơn, suy nghĩ xuất thần, nửa ngày trôi qua, hần đột nhiên trở nên kích động dị thường: "Son ca, vì sao, vì sao ngươi không phải là một đại gia, nếu ngươi là đại gia, thì đã có khả năng giúp con của ngươi cưới hơn 10 phòng tiểu thiếp rồi, như vậy có phải tốt biết bao không, cũng để cho ta nằm thử chút tư vị phú nhị đại (đời sau của đại gia) là thế nào... Ôi, xem ra ta không có mệnh này rồi, sống hai đời rồi, kết quả vẫn là một tên điều ti nhị đại (đời sau của cùi bắp), thật sự là thuần khiết hơn vàng 4 số 9 nữa."

"Tiểu Nghệ, điều ti là cái gì?"

Theo một tiếng nói êm tai, chỉ thấy nữ nhân kia từ trong phòng đi ra.

Hàn Nghệ liếc nhìn nữ nhân này, hiện tại hần đã hoàn toàn nhớ lại, nữ nhân này họ Tiêu tên Vân, là người Hàn Đại Sơn nhặt về trên đường, lúc ấy Hàn Đại Sơn lên núi đốn củi, nhìn thấy Tiêu Vân té xỉu ở ven đường, vì thế đã cứu nàng trở về.

Căn cứ theo lời của chính Tiêu Vân, nàng vốn là người Ba Châu, trong nhà làm việc buôn bán, vốn là muốn đến Dương Châu buôn bán, kết quả là trên đường gặp phải cường đạo, thân nhân của nàng chết hết, chỉ có một mình nàng trốn thoát thôi.

Hàn Đại Sơn cũng thật sự là một người có tấm lòng nhân hậu, rõ ràng chính mình cũng nuôi không nổi, nhưng cuối cùng vẫn cứu mang Tiêu Vân.

Thế là Tiêu Vân ở lại Hàn gia, về sau lại dạy cho Hàn Nghệ biết chữ, Hàn Nghệ cũng cực kỳ nghe lời Tiêu Vân, cả ngày lẻo đẻo theo Tiêu Vân, ngay cả cha mình họ gì cũng quên mất, so với đi học chỗ Từ lão thì chăm chú hơn nhiều, hai người dường như cũng khá hợp, hơn nữa Tiêu Vân biểu hiện cũng tri thủ đạt lễ, bộ dáng tiểu thư khuê các, nên Hàn Đại Sơn mới có suy nghĩ để Tiêu Vân gả cho Hàn Nghệ.

Kỳ thật lúc ban đầu, Hàn Đại Sơn cũng chỉ là ngẫu nhiên nghĩ thế thôi, coi như là mơ mộng hão huyền cũng được, dù sao thì nhà bọn họ quá nghèo, mà Tiêu Vân quả thực là sự hóa thân của mỹ mạo và trí tuệ, muốn kết đôi với quan nhị đại hay phú nhị đại đều hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì, chênh lệch thật sự quá lớn, đương nhiên, khi đó Tiêu Vân cũng không có lấy dao chém người. Trong lòng Hàn Đại Sơn nghĩ rằng Tiêu Vân chắc chắn sẽ không đáp ứng, cho nên dù suy nghĩ đã lâu, nhưng chung quy chưa dám mở miệng hỏi, mãi đến một lần, Hàn Đại Sơn trong lúc vô tình hỏi thử, nào biết được Tiêu Vân chưa nói hai lời đã đáp ứng rồi.

Lúc ấy Hàn Nghệ còn hạnh phúc đến ngất đi, hiển nhiên là đã sớm có sắc tâm rồi.

Hàn Đại Sơn cũng vô cùng cao hứng, lập tức đem hôn sự này định xuống, nên về sau mới có chuyện vay mượn nặng lãi.

Bất quá bởi vì Tiêu Vân lớn hơn Hàn Nghệ, cho nên vẫn luôn gọi hần là Tiểu Nghệ, tuy rằng đã thành hôn rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa sửa miệng được.

Hàn Nghệ thầm nghĩ, có một vị Trương mục mục nói qua, nữ nhân càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm, nhìn bộ dáng nữ nhân này, hần là thuộc về loại vũ khí hạt nhân rồi, hơn nữa ta là một người theo chủ nghĩa độc thân, làm tình một đêm còn có thể, chứ làm vợ chồng thì nghĩ thôi đã thấy khủng bố rồi, hần

dùng giọng điệu vô cùng bình thản nói: "Những kẻ không có tiền, không có đất, không có cha mẹ thì được gọi chung là điều ti."

Tiêu Vân hoàn toàn không hiểu Hàn Nghệ đang nói cái gì, nàng quan tâm hỏi han: "Tiểu Nghệ, chàng hôm nay làm sao thế? Tại sao có vẻ khác thường vậy?"

Hàn Nghệ cười lạnh nói: "Khác, có khác hả?"

Tiêu Vân kinh ngạc hỏi: "Hóa ra trước kia chàng cũng là giả bộ?"

Giả bộ cái lông ấy, ta cũng không phải là Hàn Nghệ trước kia, ủa không đúng nha. Hàn Nghệ trợn tròn hai mắt, mãnh liệt hít một hơi khí lạnh: "Cái gì mà cũng là giả bộ? Được lắm, hóa ra trước kia cô ôn nhu hiền thực đều là giả vờ sao?"

"Ta...Ta đâu có giả vờ đâu, ta vốn chính là tiểu thư khuê các mà." Tiêu Vân lập tức nóng bừng hai má, lại âm giọng nhỏ nhẹ nói: "Người ta vừa rồi cũng chỉ là vì muốn bảo vệ chàng thôi."

"Bảo vệ ta?"

Hàn Nghệ cười một tiếng: "Ta thấy cô là muốn hại ta đi, may mà một dao kia không trúng, nếu trúng thì chúng ta đều xong rồi, cô rốt cuộc có não hay không hả?"

Đối mặt với sự trào phúng không thương tiếc của Hàn Nghệ, Tiêu Vân cũng không nhận được có chút nổi giận: "Ta nhớ là hình như chàng là người lấy dao ra trước mà."

"Ta lấy dao ra, đó là để dọa bọn chúng, nhưng cô lại làm thiệt nha!"

Hàn Nghệ tức giận nói một câu, hẳn đương nhiên chỉ là hù dọa người, làm một tên lừa đảo, đương nhiên phải biết khi bị chủ nợ đến thăm, hoặc là người bỏ chạy, hoặc là người phải cứng rắn lên, người càng mềm yếu thì tình hình sẽ càng không xong, những kỹ thuật này đều là dùng tính mạng để rèn luyện ra đấy, hẳn là không thể ngồi im nha, ngồi im là xong hết, nói xong thì hẳn chợt thấy bả vai đau nhức, xoa xoa bả vai buồn bực nói: "Hỏi thêm một câu này, tiểu thư khuê các các cô đều có khí lực lớn như vậy à?"

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Vân đã nóng như lửa đốt, nàng ấp úng nói: "Cái đó... Cái đó là do khí lực của chàng quá nhỏ thôi, ta là một cô gái yếu ớt thì có thể có bao nhiêu khí lực chứ."

"Ồi da, còn cô gái yếu ớt nữa, với cái khí lực ném dao bỏ củi kia của cô, nếu thực sự mà phang trúng đầu tên mập ấy, thì kiểu gì đầu cũng bị cô chém thành hai khúc. Ta đã cảm thấy kỳ quái rồi, tiểu thư khuê các nhà người ta, cầm con dao nhỏ còn sợ rút trúng chân mình, cô ngược lại thì ghê nha, chuyên dùng ném vào đầu người khác."

Một dao kia, đừng nói là Vương Bảo, ngay cả Hàn Nghệ đến giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng nha.

Tiêu Vân thực sự là không chịu nổi nữa, trước kia Hàn Nghệ cực kỳ tôn trọng nàng, hận không thể xem nàng là Bò Tát mà cúng bái, thậm chí có thể nói là bảo sao làm vậy, nhưng Hàn Nghệ hôm nay lại lộ vẻ châm chọc khiêu khích, chưa có động phòng đã như vậy rồi, nếu động phòng rồi thì không biết làm sao nữa, nàng cảm giác như mình bị lừa rồi, không khỏi thẹn quá hóa giận xông lên trước, chỉ vào Hàn Nghệ mắng: "Hàn Nghệ, ta đã nhìn người đủ kiểu rồi, người cũng đừng có mà không biết phân tặc."

Xem ra đây mới là chân diện mục của nàng ta, trời ạ, đây chẳng lẽ là hoàn cảnh nhà đột còn gặp mưa cả đêm trong truyền thuyết sao, xong rồi, xong rồi, thân thể trước mắt này của ta có khả năng đánh không lại nàng ta nha, nếu chẳng may mà động thủ, ta đánh thắng, người khác sẽ nói ta đánh phụ nữ, không phong độ, ta mà đánh thua, thì người khác sẽ lại nói ta ngay cả phụ nữ cũng đánh không lại được, thật mất mặt, thật sự quá mất mặt mà! Sao kiểu gì ta cũng chịu thiệt thế này.

Hàn Nghệ thật sự có chút chột dạ, dù sao nữ nhân này cũng là kẻ dám giết người, hẳn phát tay, hữu khí vô lực nói: "Được rồi, được rồi, hiện tại ta không có tâm tình nói chuyện với cô, trước tiên làm tốt tang lễ cho Sơn ca rồi nói sau."

Không có biện pháp, vì không muốn mất mặt, lại không muốn mất phong độ, chỉ có thể đem Sơn ca ra làm bia đỡ.

Quả nhiên, Tiêu Vân vừa nghe vậy cũng không nói tiếp nữa, dù sao Hàn Đại Sơn vẫn còn chưa chôn cất.

Hai vợ chồng nhỏ cả đêm cũng không có làm chuyện gì đặc biệt, buổi tối cũng là một kẻ ngủ bên trong, một kẻ ngủ bên ngoài.

Thay vì đồng sàng dị mộng, còn không bằng là đồng mộng dị sàng.

Kết quả là, hai vợ chồng đều mơ thấy phát tài.

Sáng sớm ngày hôm sau, dưới sự trợ giúp của một đám thôn dân, cuối cùng đã đưa được Hàn Đại Sơn xuống mồ rồi, về phần có vi an hay không, vậy thì không biết được rồi. Lễ tang vô cùng đơn giản, dù sao người không có tiền thì cũng rất khó mà làm phức tạp được, hơn nữa các thôn dân cũng hết sức nhiệt tình, cho nên chỉ trong một buổi sáng đã giải quyết xong hết, Hàn Nghệ cũng không có gì để báo đáp lại những thôn dân này, chỉ có thể thở dài đáp tạ thôi.

Người có cảm tình tốt nhất với Hàn Đại Sơn là Dương Lâm còn muốn kê gọi mọi người giúp Hàn Nghệ trả nợ, nhưng vừa mở đầu một câu, lập tức được

đáp lại là một mảnh than khóc, Dương Lâm cũng biết hoàn cảnh mọi người như thế nào, kỳ thật chính hắn cũng cảm giác như đang làm việc đem tượng Bồ Tát sang sông, bản thân còn khó bảo toàn, chỉ có thể từ bỏ thôi.

Hàn gia.

Tiêu Vân ngồi ở trên giường ở phòng trước suy nghĩ xuất thần, từ trong ánh mắt có thể thấy nàng nhìn không thấu tương lai.

“Phanh” Một tiếng động nhỏ vang lên.

Chỉ thấy Hàn Nghệ từ bên trong đi ra, ném một túi y phục tới bên cạnh Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhìn túi y phục trên giường, lại giương mắt nhìn Hàn Nghệ, trong ánh mắt tràn đầy hoang mang.

Hàn Nghệ thân nhiên nói: "Cô đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Âm thực hắc ám

dịch: mafia777

***

"Đi? đi đâu?"

Tiêu Vân vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, phảng phất như đang ngắm hoa trong sương.

Hàn Nghệ nghiêm mặt nói: "Ta mặc kệ cô đi đâu, tóm lại là không cần ở đây nữa."

Tiêu Vân tròn đôi mắt phượng, vô cùng kinh ngạc nói: "Người muốn đuổi ta?"

"Cô cũng có thể cho rằng ta đang mời cô đi cũng được."

Hàn Nghệ nhẹ nhàng cười một tiếng, cổ làm ra vẻ thoải mái nói: "Cô bây giờ cũng thấy được tình huống Hàn gia ta rồi, cô có ở đây thì cũng chỉ khổ cô thôi, có câu nói rằng, tai vạ đến từ tự mà bỏ chạy, chuyện này ta có thể hiểu được, cũng sẽ không trách cô, bởi vì cô vốn không thuộc về nơi này, cũng chẳng đáng phải ở lại đây, cho nên cô hãy đi đi."

Tiêu Vân nhũn mày, liếc mắt nhìn Hàn Nghệ nói: "Thì ra trong lòng người, ta là loại người như vậy."

Hàn Nghệ vừa cười vừa lắc đầu nói: "Ta không có tâm tình mà quản cô là loại người nào, từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì nữa, OK?"

Nói rồi, hắn thấy Tiêu Vân chẳng nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm vào mình, liền nói tiếp: "Cô nhìn ta làm gì, thực ra ta biết, cô gả vào Hàn gia ta cũng chỉ là để báo ân, điều này cô chớ phủ nhận, Hàn Nghệ ta có mấy cân mấy lượng, bản thân ta tự biết rõ, thậm chí còn kém xa Sơn...kém xa cha ta, liệu cô sẽ coi trọng ta? Bản thân ta cũng chẳng tin, may mà giữa chúng ta còn chưa phát sinh bất kỳ quan hệ nào, Hàn gia ta cũng chẳng nợ cô cái gì, chúng ta vui vẻ chia tay thôi."

Bởi vì hắn có ký ức của Hàn Nghệ trước kia, trong ký ức, Tiêu Vân và Hàn Nghệ kỳ thật càng giống một đôi tỷ đệ hơn, bất luận là ngữ khí nói chuyện hay phương thức ở chung của họ, đều là cách của trường bối đối đãi với văn bối, căn bản là không chứa đựng một chút tình cảm nam nữ nào, cũng không rõ là Hàn Nghệ trước kia là người trong sáng, hay là cố ý giả bộ ngây ngô, nhưng bây giờ Hàn Nghệ có thể cảm nhận được điều này rất rõ ràng. Hắn cũng không hiểu vì sao lúc ấy Tiêu Vân lại đồng ý gả cho cái loại không có chí khí, loại ký sinh trùng như Hàn Nghệ. Tiêu Vân lẽ ra phải rất hiểu Hàn Nghệ mới đúng, loại nam nhân này tuyệt đối không thích hợp để gửi gắm cả đời, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn một lý do duy nhất là muốn báo ân thôi.

Phải biết rằng Hàn Nghệ trước kia có tiếng mềm yếu, chẳng biết gánh vác cái gì, đôi vai hoàn toàn vô dụng. Hàn Đại Sơn dù nghèo nghèo khổ thế nào, cũng vẫn vực được dậy cái nhà này, một tay nuôi lớn Hàn Nghệ, là một nam nhân vô cùng có trách nhiệm. Mặc dù chỉ là một người nông dân, nhưng tuyệt đối có thể gọi là đỉnh thiên lập địa. Về điểm này thì ngay cả Hàn Nghệ hiện tại cũng phi thường khâm phục Hàn Đại Sơn, hắn tự nghĩ mình làm không được, cho nên suy bụng ta ra bụng người, nếu như hắn là nữ nhân thì hắn thà chọn con trâu già Hàn Đại Sơn kia, còn hơn chọn ngọn cỏ non Hàn Nghệ, bởi vì Hàn Nghệ trước kia căn bản không thể mang cảm giác an toàn đến cho bất kỳ ai.

Với một cao thủ tình trường như Hàn Nghệ, sao có thể không nhìn rõ tâm lý đó của Tiêu Vân.

Nói khó nghe một chút, thì chính là cam chịu.

Tiêu Vân chẳng nói một lời, ngơ ngác nhìn Hàn Nghệ, một lúc lâu sau, nàng mới cầm lấy tay nài bước ra ngoài.

Đây mới là lựa chọn sáng suốt nha! Hàn Nghệ cũng không ra tiếng, chỉ chân tâm thật ý nói một câu: "Bảo trọng!" Đợi cho tới khi Tiêu Vân đi rồi, hắn mới xoay người trở vào phòng trong.

Thế sự thật là treu ngoi, mấy ngày trước còn mới thành hôn, nháy mắt đã đường ai nấy đi.

Hàn Nghệ nằm trên giường, hai tay gối lên đầu, hai chân đan chéo lại, hai mắt thất thần nhìn lên nóc nhà cũ nát, trong lòng bắt đầu tính toán xem làm thế nào trả nợ.

Thực ra trong lòng hắn một chút nắm chắc cũng không có, nếu không thì sao lại để Tiêu Vân ra đi, hắn cũng lo lắng vạn nhất không trả nổi nợ, thì Vương Bảo chắc chắn sẽ không bỏ qua Tiêu Vân, đây là điều mà hắn không muốn nhìn thấy nhất. Một gốc cái trắng ngon như vậy, mình không ăn thì cũng không thể để cho lợn ăn được, hơn nữa hắn cũng không đủ sức bảo vệ Tiêu Vân, cho nên để Tiêu Vân rời đi là lựa chọn tốt nhất. Còn một điểm nữa là, mục tiêu của Vương Bảo là Tiêu Vân, nếu Tiêu Vân đi rồi rồi, thì áp lực đè lên vai hắn hiển nhiên sẽ nhỏ hơn nhiều.

Phải làm sao bây giờ đây?

Hàn Nghệ không khỏi nghĩ lại quá khứ xem mình đã kiếm tiền thế nào.

Thu phí bảo kê?

Thôi bỏ, dựa vào cái thân xác này, không bị người khác thu phí bảo kê là đã phải cảm tạ trời đất rồi.

Tiếp tục lừa đảo?

Ta ngay cả hiện tại ở hoàn cảnh nào, tình trạng nào còn không rõ, sao có thể đi lừa đảo được. Hơn nữa, những mảnh khóc lừa bịp của ta cũng không còn phù hợp nơi đây, ở đây khắp nơi là đồ cổ, cũng chẳng có ai làm tài chính cả.

"Được rồi, được rồi, dù sao thì hiện tại cũng chỉ còn mình ta, cùng lắm thì người chết chim chia lên trời. Ngủ một giấc trước đã rồi tính, như vậy ít nhất có thể tiết kiệm một bữa cơm trưa.

Hàn Nghệ nhắm mắt nghĩ một hồi rồi ngủ mất luôn, dù sao xác thực hắn cũng quá mệt mỏi rồi, cho dù là thể xác hay là tinh thần.

Giấc ngủ này một mạch tới khi trời tối, phát huy đầy đủ tinh thần "Gió thổi xác trứng gà, vợ đi chim vui về".

Khi hắn tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện thấy phòng trước lờ mờ ánh nến.

"Ai vậy?

Hàn Nghệ vừa nói vừa nhảy ra khỏi giường, rón rén đi ra ngoài, đúng lúc đó thấy một người đi vào, chính là Tiêu Vân rời đi lúc trưa.

"Sao cô vẫn còn ở đây?"

Hàn Nghệ kinh ngạc hỏi.

Tiêu Vân nhìn Hàn Nghệ, rồi cười vẻ dịu dàng nói: "Phu quân"

"Đừng gọi ta là phu quân, ta nghe mà đau cả đầu, cô cứ gọi ta là Hàn Nghệ đi."

Hàn Nghệ xua tay, sắc mặt cương quyết.

Hắn trước kia không hề có ý định kết hôn, đương nhiên, bây giờ cũng không có, tất cả đều là vì hắn sinh ra trong một gia đình tan vỡ, từ khi hắn còn rất nhỏ, cha mẹ đã ly dị, nguyên nhân là do cha hắn đã có người khác ở bên ngoài, sau đó hắn sống cùng với mẹ, nhưng thật bất hạnh là, mẹ hắn do vừa phải làm cha, vừa phải làm mẹ, cuộc sống vô cùng gian khổ, cuối cùng vì lao lực mà thành bệnh, cuối cùng lâm bệnh qua đời khi hắn còn rất nhỏ.

Từ đó hắn bắt đầu bước chân vào chốn giang hồ, làm một vài hoạt động trộm cắp, móc túi. Mặc dù cha hắn vẫn còn sống, nhưng tính cách hắn khá ngoan cố, thà chết chứ không đi tìm cha, hơn nữa ông ta đã có gia đình mới rồi. Cũng may là hắn có khả năng lừa đảo thiên bẩm, cho nên không bị chết đói nơi đầu đường xó chợ. Nhưng cũng vì từ nhỏ đã ra ngoài lăn lộn, không có ai dạy bảo, hơn nữa còn hay tới các tụ điểm ăn chơi thâu đêm lừa đảo, cho nên tính cách hắn khá giống với người cha mà hắn vô cùng căm hận, đó là sau khi hắn kiếm được tiền thì cũng rất phong lưu. Dù sao thì trong cái môi trường đó, cũng khó mà mọc ra đóa hoa sen được.

Điều này đã tạo ra một loại tâm lý vô cùng mâu thuẫn. Bởi vì hắn đã tận mắt chứng kiến nỗi đau và sự gian khó của mẹ hắn sau khi ly hôn, đây là những ký ức không bao giờ phai nhạt, mà khi hắn thấy cái đức tính này của mình, cộng thêm cái nghề hắn làm chẳng bao giờ nhìn thấy ánh sáng, cho nên hắn cho rằng mình kết hôn với ai chính là làm hại người đó, hắn không muốn gây ra bi kịch cho một người phụ nữ nào khác. Vì vậy hắn dứt khoát không kết hôn, từ khi hắn có tiền, xung quanh chưa bao giờ thiếu nữ nhân, đủ loại màu da, đủ loại quốc tịch cả, nhưng đó đều là chơi bời bên ngoài, có tiền mọi người cùng hưởng, vui là được, yêu cầu của hắn đối với nữ nhân chỉ có 8 chữ: "Người tình ta nguyện, vui xong giải tán." Cái thứ trò chơi tình cảm, nhất định là không dây vào, bất kể người là tiền nữ hay là thánh nữ.

Bạn hàng Peter Zhu của hân hình dung loại tâm lý này là loại tâm lý ung thư không thể bỏ, cơ bản là rất khó thay đổi.

Nhưng cũng chính vì thế, một thằng lừa đảo không có sắc thái tình cảm tuyệt đối sẽ vô cùng đáng sợ, đây cũng chính là một trong các nhân tố quan trọng tạo nên con người hân.

"Chẳng phải cô đã đi rồi sao? Quay về làm gì? Còn quên mang gì à?"

Đối với việc Tiêu Vân đi rồi quay lại, Hàn Nghệ rất là mất hứng. Hân tự thấy Tiêu Vân không hề thích mình, mà hân cũng không hề muốn có một thê tử như vậy, vui vẻ giải tán hiển nhiên là kết quả tốt nhất, ở với nhau cũng chẳng thể hạnh phúc được, hà tất phải làm khó nhau làm gì.

"Hàn Nghệ, đủ rồi đấy!"

Tiêu Vân đột nhiên giận dữ quát lớn, chỉ mặt Hàn Nghệ mắng: "Ta biết ngươi tính cách yếu đuối, nhưng không ngờ lại yếu đuối đến mức này. Ngươi đã thấy ai gặp chút khó khăn đã đuổi thê tử mình đi chưa? Ngươi thân là nam nhân, lẽ nào không thể gánh vác cái nhà này sao?"

Hàn Nghệ tức giận nói: "Loại nam nhân đó đúng là ta chưa từng thấy, nhưng ta đã thấy rất nhiều kẻ bán vợ trả nợ đó."

Đừng nói là cổ đại, ngay cả hậu thế thì hân cũng từng thấy rất nhiều kẻ bán vợ trả nợ, nhiều cô gái trong hộp đêm đều có xuất thân như vậy.

Tiêu Vân sùng sốt, rồi hừ một tiếng nói: "Chỉ sợ ngươi không có cái gan đó."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đúng, đúng là ta không có cái gan đó, vậy cô còn ngốc nghếch quay về với loại nam nhân đó làm gì, loại người như cô thật khó lý giải nha."

"Tiêu Vân ta mặc dù chỉ là hạng nữ lưu, nhưng cũng là người biết tri ân tất báo." Tiêu Vân mặt đầy ngạo khí nói: "Lúc này ngươi nói rất đúng, Hàn gia ngươi không nợ gì ta, nhưng ta lại nợ Hàn gia ngươi rất nhiều, Hàn bá bá lúc trước mong ta gả cho ngươi, chẳng phải là hi vọng ta chăm sóc ngươi sao, hơn nữa món nợ này cũng do ta mà ra, ta chưa bao giờ dự định bắt ngươi phải trả, việc này ngươi không cần phải lo, tự ta sẽ có biện pháp."

"Cô có biện pháp? Vậy mà không nói sớm, hại ta sợ hãi cả một buổi trưa."

Hàn Nghệ vỗ ngực vài cái, thờ phào nhẹ nhõm.

Nam nhân này thật đúng là không có tiền đồ.

Tiêu Vân tự thì thầm một câu, rồi lạnh lùng nói: "Ăn cơm đi. Nói rồi liền đặt chiếc chén lớn màu xám tro trong tay lên chiếc bàn thấp đặt trên giường. Giường của Đường triều quả thật là vạn năng nha, ngoài việc đi ra thì việc gì cũng có thể làm trên đó, kể cả chịch. (Chiếc giường này là tấm ván hay tấm phản đó)

Nói đến ăn cơm, Hàn Nghệ đột nhiên cảm thấy bụng đói meo, vội vàng ngồi lên giường, nói: "Nhanh cầm chén đĩa đến."

"Tự đi mà lấy."

"Oa! Làm một thê tử, cô chẳng lẽ không thấy mình nên giúp trượng phu đi lấy chén đĩa sao? Hàn Nghệ khoanh chân, vẻ mặt bất bình nói.

Tiêu Vân nổi trận lôi đình mắng: "Hàn Nghệ, ngươi thật quá vô si đó, nói cho ngươi biết, ta giúp ngươi trả nợ xong sẽ đi luôn, về sau sẽ không liên quan gì với ngươi nữa."

"Chỉ cần cô trả được khoản nợ này, ta giúp cô lấy chén đĩa cũng được."

Tựa hồ Tiêu Vân càng tức giận, thì Hàn Nghệ lại càng vui, hân liền nhảy xuống giường, cầm một bộ chén đĩa tới, rồi lại ngồi lên giường, khi nhìn lên bàn mới thấy bữa tối của Đường triều thật là quá đơn giản, chỉ có mỗi cái chén, bên trong là ba bốn cục thâm thâm hình dạng không đồng nhất. "Cái này... Cái này là bánh rau đại à? Dựa vào trí nhớ, Hàn Nghệ vất vả lắm mới đọc ra được tên đầy đủ của món ăn này, dùng mắt nhìn thì chắc chắn không thể nhận ra, trông nó khác quá.

Bánh rau đại là thứ được làm từ rau đại và gạo nếp.

Tiêu Vân không thèm để ý tới hân.

Sau khi tự làm mình bẽ mặt, Hàn Nghệ cũng chẳng buồn nói nữa, bụng quả thực đã đói lắm rồi, liền cầm một cái bánh rau đại đưa vào miệng.

"Oe!"

Thứ này vừa vào miệng, Hàn Nghệ đã lập tức ọe ra, thật không biết là cái vị gì nữa, tiếng Hán bác đại tinh thâm cũng không có từ gì hình dung ra được, chỉ biết là vô cùng khó ăn. "Oa, cô làm ra cái gì vậy, sao mà khó ăn thế?" Bởi vì hân đã hôn mê mấy ngày, bữa ăn hôm qua là do nhà Dương Lâm mang tới, mặc dù không ngon, nhưng cũng ăn tạm được, hân cũng không yêu cầu cao về ăn uống, mì ăn liền cũng là một bữa, sơn hào hải vị cũng là một bữa, nhưng cái món bánh rau đại này thực sự không thể nuốt nổi, quả thật chính là tra tấn.

Đôi môi đỏ thắm của Tiêu Vân khẽ mở, cắn một nửa nhỏ, nhai chậm rãi rồi nói: "Ta thấy rất ngon mà."

Hàn Nghệ nhìn thấy choáng váng: "Không thể nào."

"Đúng là rất ngon." Tiêu Vân lại cắn thêm miếng nữa, rồi thuận miệng hỏi: "Hay là tại người chưa khỏi bệnh, vị giác vẫn chưa khôi phục?"

Là vậy à? Hàn Nghệ cũng hơi chút mê mang.

Tiêu Vân lại nói: "Người thích ăn hay không thì tùy, dù sao thì trong nhà cũng chẳng còn bao nhiêu lương thực nữa, lát nữa đói bụng đừng có tới tìm ta."

Cũng đúng, không thể lãng phí được, không thì đêm nay sống qua thế nào.

Hàn Nghệ ngẫm nghĩ một hồi, rồi đột nhiên nhảy xuống khỏi giường, vào trong bếp múc một bát nước lớn ra, bóp nát bánh rau đại hòa vào nước, sau đó đổ ừng ực vào bụng, chỉ thấy có vị đắng đắng, chẳng khác gì uống thuốc Đông y cả.

"Ồ!"

Vừa mới uống xong, Hàn Nghệ đột nhiên phồng hai má lên, liền vội bịt miệng lại, cố nhịn cho nó trôi xuống.

"Thật là chán ghét, nhìn mà chẳng còn hứng ăn nữa."

Tiêu Vân ném nốt nửa cái bánh còn thừa vào trong chén, thản nhiên nói: "Ăn xong chưa?"

"Ừm."

Hàn Nghệ không dám nói gì nữa, chỉ ngậm chặt miệng "Ừm" một tiếng.

Tiêu Vân cũng chẳng nói thêm gì, thu dọn chén đĩa trên bàn xong rồi đi ra ngoài.

"Phù!"

Được một lúc, Hàn Nghệ khẽ thở phào một hơi, thầm nhủ, chẳng lẽ vị giác của ta đã hỏng đến trình độ này sao?

"Ai u...!"

Hàn Nghệ đột nhiên một tay ôm bụng, con người như muốn nhảy ra ngoài. "Không phải chứ, lẽ nào đường ruột của ta cũng có vấn đề? Không xong rồi, không nhịn nổi nữa rồi."

Hàn Nghệ vội vã nhảy ra khỏi giường, cuống cuống lao ra bên ngoài, nhưng vừa mới đi qua một khúc rẽ, ánh mắt đã liếc thấy bên cạnh một gốc liễu có một bóng dáng xinh đẹp, cánh tay nuột nà như ngó sen đang chống vào thân cây, tay còn lại đang ôm ngực, cúi đầu ỏi lên ỏi xuống.

"Ồi vãi lúa! Thì ra không phải vị giác ta có vấn đề, mà là trí thông minh bị người ta kéo xuống, bắt quả nữ nhân này vậy mà giỏi nhịn thật, thứ khó ăn đến vậy mà vẫn làm bộ ăn ngon như bào ngư được, không đi hành nghề lừa đảo thì quả thật lãng phí nhân tài."

Hàn Nghệ bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười, kiếp trước chơi chim 10 năm, chưa bao giờ thất thủ, kiếp này vừa mới bắt đầu đã bị chim mổ vào mắt, thật sự là báo ứng mà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bạo lực gia đình

dịch: mafia777

***

Hôm sau.

Hoàng hôn dần xuống, chỉ còn một vầng hào quang màu vàng mờ ảo.

"Thối quả khí cầu là thối quả khí cầu..."

Hàn Nghệ vừa nghêu ngao hát vừa vui vẻ nhảy nhót về nhà.

"Về rồi đây."

Tiêu Vân thấy Hàn Nghệ, thản nhiên nói: "Ăn cơm đi."

Lại định chơi ta? Ta mà mắc lừa thêm lần nữa thì quá hồ thẹn với danh tiếng Hiệp Đạo rồi! Sắc mặt Hàn Nghệ tái xanh, liên tục xua tay nói: "Cô ăn một mình là được, ta...ta đã ăn ở ngoài rồi."

Sao không dẫn ta theo? Đây là phản ứng đầu tiên lóe lên trong đầu Tiêu Vân, nhưng ngoài miệng lại hỏi: "Người ăn ở đâu đấy?"

Hàn Nghệ ngồi phắt lên giường nói: "Ăn ở nhà Dương nhị thúc."

Tiêu Vân cau mày nói: "Dương nhị thúc cũng vất vả, người sao lại tùy tiện đến nhà người ta ăn cơm như vậy."

Mất thể diện còn hơn mất mạng nha! Hàn Nghệ cười nói: "Ta đâu phải chỉ ăn chùa nhà họ, ta đã giúp họ làm việc cả ngày đó."

Thế thì người càng nên gọi ta chứ! Tiêu Vân nghe vậy, lập tức nổi giận, đôi mắt phượng trợn tròn: "Chúng ta hiện nay còn nợ nhiều tiền như vậy, người lại chạy tới giúp người khác làm việc? Người rốt cuộc có còn cần cái nhà này không vậy?"

Đúng là giọng điệu trưởng bối mà.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Chẳng phải cô đã nói là có biện pháp giải quyết sao?"

"Ta..."

Tiêu Vân khề chột dạ nói: "Vậy người cũng không nên đi giúp người khác như vậy chứ, nếu người có tâm tư này, vì sao không tới giúp ta."

Nàng nói cũng có lý, Hàn Nghệ lúng túng nói: "Thật xin lỗi, cô không nói, làm sao ta biết cô cần ta giúp, cô cần ta giúp việc gì, chỉ cần đủ khả năng, ta nhất định sẽ làm."

"Ta..."

Tiêu Vân nhìn cái bộ mặt đơn thuần của Hàn Nghệ, mặt tức đến đỏ bừng, hừ lạnh một tiếng rồi quay người đi ra ngoài.

Làm gì vậy, ta đã xin lỗi rồi, cũng đồng ý giúp đỡ mà, nàng vì sao còn tức giận chứ.

Hàn Nghệ cảm thấy quá ủy khuất.

Một lát sau, chỉ thấy Tiêu Vân bung một cái chén vào.

Hàn Nghệ nhìn thấy mà lòng sợ hãi.

Cạch!

Tiêu Vân nổi giận đùng đùng đặt cái chén trên bàn cái "Cạch".

Hàn Nghệ ngoái nhìn vào trong, là một chén cháo, nói chính xác thì đó là một chén cháo rau đại.

Nhìn qua thì giống như nấu chưa chín, may mà ta đã dự đoán trước, nữ nhân này chắc chắn là do giới ẩm thực hắc ám phái tới tra tấn ta mà.

Hàn Nghệ không muốn chứng kiến bi kịch sắp phát sinh, liền quyết đoán quay đầu sang chỗ khác, để tránh bị nói mình cười trên nỗi đau của kẻ khác, hắn vẫn còn chút lương tri, biết rằng bỏ đá xuống giếng là không tốt.

Tiêu Vân nhìn chén cháo, trong lòng rất giãy vò, nhưng nhìn sang thấy Hàn Nghệ vừa nhún vai một cái, trầm nghĩ không thể để hắn khinh thường được, cho nên cắn răng cầm lấy cái thìa, múc một miếng cho lên miệng thử, lập tức cau mày, đầu tranh một hồi lâu, cuối cùng cũng bỏ cái thìa xuống. Đúng như Hàn Nghệ nghĩ trong lòng, mất thể diện còn hơn mất mạng mà. Tiêu Vân lại nhìn sang Hàn Nghệ, thấy hắn nửa nằm nửa ngồi trên cái giường, mặt hướng vào trong tường, đột nhiên hai mắt lộ ra vẻ hoang mang, mở miệng nói: "Hàn Nghệ."

"Hử?"

Hàn Nghệ lúc này mới quay đầu lại nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân vẻ mặt hoang mang nói: "Người thật là Hàn Nghệ sao?"

"Nếu không thì sao?"

Hàn Nghệ nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tiêu Vân nói: "Chỉ là... Chỉ là ta phát hiện người từ sau khi bị sét đánh dường như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác."

Cô bây giờ mới có cảm giác đó à, không khỏi quá trì hoãn đi, Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Đây mới thật sự là ta, trước kia đều là giả vờ thôi, cô cũng đừng làm bộ ôn nhu nữa, ta nhìn ra được, cô giả bộ cũng khó chịu lắm."

"Có đạo lý."

Tiêu Vân gật gù, tự dung sinh ra cảm giác đốn ngộ, như có suy nghĩ gì đó nói: "Ta cũng cảm thấy mình không thích hợp làm một kẻ từ dịu dàng hiền thực."

"Không phải là không thích hợp, mà là quá không thích hợp."

Hàn Nghệ lắc đầu.

Bốp!

"Ai ui!"

Hàn Nghệ ôm chặt mũi, tức giận nhìn Tiêu Vân nói: "Sao lại đánh ta?"

Một quyền này trúng cái mũi Hàn Nghệ, lực còn không nhỏ, đau đến mức nhắm mắt nhắm mũi.

Tiêu Vân thu hồi bàn tay trắng như phấn, nhảy xuống khỏi giường, về mặt âm trầm nói: "Đây mới thật sự là ta, ta đã sớm muốn dạy dỗ người rồi."

Hàn Nghệ cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, dù sao cũng là dân giang hồ, đánh nhau là việc thường ngày, liền tròn mắt nói: "Cô đừng có tưởng là ta không đánh nữ nhân."

Tiêu Vân cười lạnh nói: "Nếu người có cái gan này, thì ta sẽ cao hứng giết người đó." Nói xong liền đuổi tay ra, tạo thành tư thế xin mời.

Khiêu khích!

Tuyệt đối là khiêu khích!

Hàn Nghệ tức không chịu nổi, đường đường một đại nam nhân, thế mà lại bị một nữ nhân khinh bỉ như vậy, thế này mà còn nhịn nữa, không bằng đi làm thái giám, hẳn liền vỗ mạnh tấm phản đứng dậy: "Được, hôm nay ta sẽ đường đường chính chính tỉ thí với cô một phen, cho cô biết thủ đoạn của ta."

Lời vừa dứt, hắn liền với lấy chén cháo tạt về phía Tiêu Vân.

Nói nghe thì đường đường chính chính lắm, làm Tiêu Vân không ngờ tới chiêu này, trong ánh mắt lóe lên một chút kinh hãi, nhưng thân thủ thì vẫn nhanh nhẹn, hai tay che lại mặt, đồng thời thầm chửi tên hèn hạ.

"Hãy a!"

Hàn Nghệ đắc thế xông lên, vừa hú vừa bay tới, hắn là một tay đánh lộn già đời, kinh nghiệm đầy mình, từ cái chén cháo đã có thể nhìn ra một hai.

Bốp!

"Á...!"

Dưới ánh nến lấp lóe, chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết, Hàn Nghệ nhảy lên giường, co quắp thân thể, hai tay ôm chặt bụng, con người như muốn nhảy ra ngoài.

Kinh nghiệm chung quy vẫn là kinh nghiệm, thực lực mới là trên hết!

Tiêu Vân đặt cái chân mịn màng thon dài xuống, phất ống tay áo, liếc nhìn chỗ cháo dính trên người, khẽ cười nói: "Không phải người thích cầm dao chém người sao, ta chấp người cầm dao đó, đừng có nói là ta khi dễ người."

Hàn Nghệ quay phắt đầu lại, hai mắt rục lên ánh lửa nói: "Cô tưởng là ta không dám sao?"

Tiêu Vân nghiêng người sang một bên nhường đường.

"Cô đợi đấy."

Hàn Nghệ cay cú quăng lại một câu đe dọa, rồi lập tức lao ra ngoài.

...!

Sau đó, sau đó chẳng thấy trở lại nữa.

Tiêu Vân đứng ở ngoài cửa, ngửa mặt nhìn trăng sáng trên trời, đột nhiên cười khúc khích tự nói: "Coi như người thông minh."

...

...

Ánh trăng cuối hạ sáng rực rỡ, ánh trăng trắng bạc phủ xuống mặt đất, khiến mảnh đất nơi đây lại thêm một cảm giác mông lung thần bí.

Trên một sườn dốc ở cuối thôn, chỉ thấy một thân ảnh đang lặn qua lặn lại.

"Ai ui, ai ui, căn bản không phải do sức ta quá nhỏ, mà là do bà nương kia quá khỏe mà, ai ui, đau chết mất."

Người này đúng là Hàn Nghệ, hấn một tay xoa bụng một tay xoa mũi, trong miệng còn lẩm bẩm không ngừng: "Ta đã nói rồi mà, hôn nhân chính là nắm mồ, ta đây mới chỉ bồi hồi trước cánh cửa hôn nhân, mà đã thâm vậy rồi, nếu mà bước vào thật, chẳng phải là chết cmn luôn sao, thật là mất mặt, vậy mà lại bị một nữ nhân đánh cho có nhà cũng không dám về. Nhưng cái này có thể trách ta sao, đây đâu phải là thân thể ta, là do cái thân thể này không theo kịp tiết tấu của ta, nếu mà đánh tiếp thì chẳng phải là tự chuốc vạ vào thân sao, đánh không lại mà còn không chịu chạy, thì đó mới là thằng ngu."

Đúng lúc Hàn Nghệ đang buồn bực không thôi, chợt nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân.

Không phải là mục điền kia đuổi theo đó chứ.

Hàn Nghệ sợ đến mức quay phắt đầu lại, trong ánh trăng có một thân ảnh gầy yếu đi tới, mặc dù nhìn không rõ mặt, nhưng lại lộ rõ một sự cô đơn.

"Là người?"

Khi người này tới gần, Hàn Nghệ đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Người đó chính là Dã Hải Tử.

Dã Hải Tử vẫn mang nụ cười ngây ngô nhìn Hàn Nghệ, đột nhiên đưa tay phải ra, 3 ngón tay chia về phía Hàn Nghệ.

Lại nữa? Ta tạo ra nghiệp chương gì đây?

Cái tư thế này Hàn Nghệ quá quen rồi, sợ sắp phát khóc, vội nói: "Khoan khoan đã."

Dã Hải Tử cũng sửng sốt.

Hàn Nghệ ôm bụng nói: "Ta hiện giờ đang có thương tích trong người, đánh người bị thương không phải là hành động quân tử đâu."

Trong mắt Dã Hải Tử lóe lên một tia cô đơn, nhưng cũng buông tay xuống.

Hàn Nghệ khẽ thở phào một hơi, hấn chỉ thuận miệng nói vậy, không nghĩ có tác dụng thật, chợt nhìn Dã Hải Tử, hiếu kỳ hỏi: "Sao người lại ở đây?"

Dã Hải Tử chẳng nói gì, đột nhiên hất đầu về phía Hàn Nghệ.

"Người là muốn hỏi ta sao lại ở chỗ này à?"

Hàn Nghệ không chắc lắm hỏi lại.

Dã Hải Tử gật đầu.

"Còn không phải là vì nhà ta có... Ài...thôi, bỏ đi, nói ra càng mất mặt."

Hàn Nghệ lắc lắc đầu rồi nói tiếp: "À, ta là Hàn Nghệ, người tên gì?"

Dã Hải Tử lắc đầu.

Đúng rồi, hình như nó không có tên, Hàn Nghệ thoáng chút trầm ngâm nói: "Vậy ta gọi người là Tiểu Dã nhé."

Dã Hải Tử chớp chớp mắt, rồi gật đầu lia lịa.

Hàn Nghệ mượn ánh trăng để nhìn cho rõ khuôn mặt non nớt kia, không khỏi cảm thán, nó mới chút xíu mà đã mất hết tương lai, không khỏi nhớ lại chính mình khi còn bé, cũng giống hệt nó vậy, đêm khuya một mình lang thang trên đường, lúc này định ý của hấn đối với Dã Hải Tử liền biến đi đâu hết, chợt hỏi: "Người biết nói không vậy?"

Dã hải Tử không có lên tiếng.

Xem ra là không biết. Trong trí nhớ của mình, Hàn Nghệ cũng chưa từng nghe nó nói bao giờ, vô thức nói: "Thật xin lỗi."

Thằng bé tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Lẽ nào ta nói sai sao? Hàn Nghệ không hiểu lắm, mờ mịt hỏi: "Có phải ta nói sai gì không?"

Dã Hải Tử gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Hàn Nghệ càng mờ mịt, cũng chẳng buồn đoán nữa, nói: "Cho dù là đúng hay sai, thì ta cũng không có ác ý gì đâu."

Thằng bé gật đầu, rồi đột nhiên thọc tay vào ngực, móc ra một thứ đen sì gì đó, đưa cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hiếu kỳ nhận lấy, hơi mềm, có vẻ giống một miếng miếng thịt khô.

Dã Hải Tử cũng tự mình lấy ra một miếng, đưa vào miệng cắn từng ngụm.

Đúng là miếng thịt thật!

Hàn Nghệ hơi do dự, từ khi hắn tới nơi này còn chưa được ăn thịt lần nào, nhưng cái này là thịt gì, đã để bao lâu rồi, có trời mới biết a.

Dã Hải Tử đột nhiên nhìn Hàn Nghệ, tựa như muốn hỏi sao hắn không ăn.

Chết thì chết, dù sao thì ta cũng không thuộc về nơi này, Hàn Nghệ hơi có chút tức giận cắn một miếng thật to, lập tức mắt sáng ngời: "Thịt này ngon thật đấy."

Dã Hải Tử lại lộ ra nụ cười ngây ngô.

Hàn Nghệ lại ăn thêm miếng nữa, liếm môi vài cái rồi nói: "Hắc, thật là mỹ vị, hảo tiểu tử, thật không ngờ cuộc sống của ngươi còn ngon hơn ta đó, hạnh phúc hơn ta hồi nhỏ rồi, nếu như có thêm chút rượu nữa thì quá đã."

Dã Hải Tử gật đầu một cái.

"Không phải là có thật đấy chứ?"

Hai mắt Hàn Nghệ lộ ra một tia mong đợi.

Dã Hải Tử đột nhiên lấy xuống cái hồ lô treo bên hông, đưa cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ bán tín bán nghi nhận lấy, nắp hồ lô vừa mở ra, một mùi rượu nồng đậm tỏa ra, chợt "Woa" một tiếng, nói: "Thật sự là rượu nha." Nói rồi đột nhiên chớp chớp mắt với Dã Hải Tử, cười khà khà nói: "Cái này nhất định là rượu trộm được phải không?"

Dã Hải Tử cau mày lại.

"Đừng, đừng hiểu lầm."

Hàn Nghệ vội nói: "Cho dù là trộm, thì có sao đâu, con người không còn đường sống nữa thì đi trộm chứ sao, cầu sinh là bản năng của con người, không ngại nói với ngươi, trước kia ta cũng từng làm việc này, không, phải nói là chuyên làm việc này mới đúng."

Dã Hải Tử lúc này mới giãn lỏng mày ra, đột nhiên nhấc tay lên, ra hiệu Hàn Nghệ uống đi.

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Vậy thì ta không khách khí nữa nhé."

Nói rồi uống mấy ngụm lớn, chợt lau miệng, tấm tắc nói: "Rượu ngon, thật sự là rượu ngon."

Có rượu trợ hứng, miếng thịt rất nhanh chóng được Hàn Nghệ giải quyết xong.

Dã Hải Tử lại đưa cho Hàn Nghệ thêm một miếng nữa.

Hàn Nghệ đưa tay ra được một nửa, rồi đột nhiên rút lại, nói: "Ngươi để dành lại cho mình ăn đi."

Dã Hải Tử có chút mất hứng, tiếp tục gặm miếng thịt ra hồi lâu.

Thật là đáng chết, một phen hảo ý của nó, nếu ta không nhận, chẳng phải khinh thường nó sao, Hàn Nghệ lập tức nhận lấy, rồi cầm hồ lô rượu tới, vừa uống một ngụm vừa nhai một miếng, có chút mơ hồ nói: "Sau này ta mà phát tài, nhất định sẽ mời ngươi ăn một bữa lớn." Lời dứt vừa, chính hắn cũng ngây ngẩn ra, phát tài? Cmn ta còn thiếu một đồng nợ kia.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thờ dài, ta nên làm gì để sống sót ở nơi này đây?

Chợt cảm thấy có người vỗ vai hần vài cái, chợt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Dã Hải Từ đang tò mò nhìn hần.

Hàn Nghệ cười nói: "Không sao, không có gì, uống nào. Hôm nay có rượu hôm nay say, quân chi ngày mai trời mưa hay bão táp."

Rất nhanh, hai người đã uống sạch hết rượu trong hồ lô.

Rượu này uống xong, Hàn Nghệ có chút bối rối trong lòng, Tiểu Dã vốn đã rất khó khăn rồi, hôm nay lại ăn không ít thứ của nó, nhất định phải hỏi báo chút gì cho nó, nhưng hần lại không có tiền, cũng chẳng có gì để cho Tiểu Dã cả, cảm thấy có chút băn khoăn, đột nhiên nhìn cái hồ lô trong tay, mắt sáng lên nói: "Tiểu Dã, để ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện nhé."

Dã Hải Từ ngẩn người ra, rồi gật đầu lia lịa, ngồi xồm xuống bên cạnh Hàn Nghệ, đôi bàn tay nhỏ bé chống cằm, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Hàn Nghệ hắng giọng nói: "Từ cách đây rất lâu rất lâu, ở một nơi xa xôi phía nam, có một ngọn núi tên là Hồ Lô..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vượng Tài! Vượng Tài!

dịch: mafia777

Ánh mặt trời mùa hè đều chói mắt như vậy, cho dù là sáng sớm mát lạnh.

"U...a.. aaa...!"

Hàn Nghệ rên rỉ một tiếng, lấy tay che ánh nắng mặt trời, chậm rãi mở mắt ra: "Mấy giờ rồi?"

Đêm qua lúc hần uống rượu, chỉ cảm thấy rượu của thời Đường phi thường nhạt, mà ở hậu thế hần đã quen uống những loại rượu mạnh như Whiskey, Ngũ Lương, cho nên nghĩ rằng không sẽ không có chuyện gì. Nhưng hần lại quên mất cơ thể bây giờ không còn được như trước đây, từ lượng cơ thể này cũng thế, dù sao vẫn còn là trạch nam, vì vậy hần kể chuyện một hồi, men rượu bắt đầu phát huy tác dụng, nhanh chóng đắm chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch tới hừng đông.

Bỗng nhớ lại điều gì đó, nhìn xung quanh một chút, phát hiện Dã Hải Từ đã đi đâu rồi.

Ngược lại có một con chó đất đang lẩn lút bên cạnh, con chó này Hàn Nghệ biết, là của nhà Quan tam thúc trong làng, vì là chó lông vàng, cho nên gọi là Tiểu Hoàng. Đương nhiên, bây giờ nuôi chó đều là nuôi thả, chờ khi lớn sẽ làm thịt. Điều này cũng dẫn tới cửrt chó, nước đại chó vương vãi khắp nơi, hơn nữa còn chuyên môn hành sự ở cửa nhà người ta, cửa nhà Hàn Nghệ cũng bị nó dùng làm nhà xí, người trong thôn đều rất ghét con chó này, nhưng lại không nói gì, tránh làm sứt mẻ tình cảm.

Tuy nói chó là bạn tốt của con người, nhưng đối với bản thân Hàn Nghệ mà nói, một chút hảo cảm với chó cũng không có, ngược lại còn đầy địch ý. Không phải vì hần vô tình, mà là vì khi hần còn nhỏ, thường nửa đêm bị mấy con chó rượt chạy khắp nơi, mấy lần suýt bị chúng nó cắn, may mà hần cơ trí, biết trèo lên tường hoặc lên cây. Nhưng có một lần, hần phải trốn trên cây cả đêm, chủ yếu là vì con chó kia nó canh cái cây cả đêm. Ngày hôm sau mới có người cứu hần từ trên cây xuống. Có thể nói rằng, ngoài trừ con người ra, mấy con chó là ức hiếp hần nhiều nhất, cho nên hần rất ghét chó.

Tùy ý phẩy tay, muốn đuổi Tiểu Hoàng đi.

Nhưng con chó ngu này lại hoàn toàn không có phản ứng với Hàn Nghệ, tiếp tục lẩn lút bên cạnh.

"A...!"

Hàn Nghệ thật ra cũng không có tâm trạng phân cao thấp với Tiểu Hoàng, ngáp lên một tiếng, hai tay gối đầu, mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy rất nhiều nông dân đang kết bạn đi ngang dọc trên con đường nhỏ, thấy từng thân ảnh cùn cù, hần không khỏi cười tự giễu: "Nhìn qua bọn họ mới giống người thiếu nợ a!"

Nói xong, hần lại thở dài một tiếng, nghiêng người đứng lên, một bên bức lấy cọng cỏ non trước mặt, một bên yên lặng trầm nghĩ, lẽ nào ta cứ mặc kệ, tất cả đều giao cho nữ nhân kia gánh hết, vậy cũng không quá "Men" rồi. Hơn nữa, ngộ nhờ cô ta không trả được nợ thì làm sao đây? Thế không phải là mình hại cô ta sao? Quả nhiên suy nghĩ của ta trước đó không sai mà, ta mà cưới ai thì chẳng khác nào là hại người đó. Không được, ta phải làm gì đó mới được. Nếu thực sự hại cô ta, vậy ta có khác gì tên đàn ông thời kia chứ.

Tên đàn ông thói trong suy nghĩ của hần chính là cha ruột của hần. Hần vẫn luôn gọi như vậy, trước mặt cũng gọi như thế.

Nghĩ đi nghĩ lại, hần thực sự không biết có thể làm gì ở nơi đây? Quan trọng là hoàn cảnh chỗ này quá lạ lẫm, e là muốn đi lừa gạt, cũng phải làm quen

hoàn cảnh cái đã.

Đúng lúc này, hần nghe thấy trên con đường nhỏ ở sườn dốc có người nói chuyện.

"Tam thăm, hình như phía sau thôn lại có người đến đi săn."

"Ta nhìn thấy rồi, là người của Dương gia."

"Là Dương gia trong thành sao?"

"Chứ gì nữa."

"Đám giàu có bọn họ đúng là nhàm chán, cứ muốn lên núi đi săn, lỡ săn hết chúng ta phải làm sao bây giờ? Quanh năm suốt tháng ta chỉ trông cậy vào nam nhân nhà ta săn chút thịt rừng ăn cho đỡ thèm."

"Biết làm sao giờ, Dương gia cũng không phải là chúng ta có thể chọc tới được."

"Dương gia? Đại gia à?"

Hàn Nghệ gãi gãi đầu, bỗng nhiên ánh mắt nhìn về phía con chó vàng bên cạnh, bỗng nhớ tới lần đầu mình đi lừa gạt, mặc dù đó chỉ là một sự trùng hợp, nhưng lại mở ra cho hần cánh cửa sinh tồn. Thăm nghĩ, lẽ nào đây là ý trời? Nghĩ tới đây, hần bỗng mỉm cười nói với Tiểu Hoàng: "Người anh em, ta và người đi thử vận may đi, ta toàn bộ trông cậy vào người đấy."

Nói xong, hần liền đứng lên, hai ba lần dụ dỗ con chó vàng này đi theo hần tới phía sau thôn. Mặc dù hần ghét chó, nhưng cũng chính vì kinh nghiệm khi còn bé, khiến bản lĩnh đối phó với chó của hần rất lợi hại. Một số loại chó Đức thuần chủng đều được hần lừa không biết đông tây nam bắc, chứ đừng nói tới con chó đất này.

Nơi mà Mai thôn tọa lạc, bốn phía là núi non vây quanh, có thể gọi là sông núi tươi đẹp, cảnh sắc vô cùng say đắm lòng người. Phía sau Mai thôn có một mảnh núi rừng rậm rạp, là một nơi săn bắn tốt, cho nên khi thời tiết mát mẻ, rất nhiều kẻ giàu có trong thành đều chạy tới đi săn. Họ đương nhiên không hề quan tâm tới cảm nhận của người dân Mai thôn.

Hàn Nghệ dẫn theo Tiểu Hoàng đi tới biên giới khu rừng, trước tiên là nấp sát người vào bụi cỏ quan sát một hồi, nhìn quanh thấy không có ai tùy tiện xâm nhập, biết trong đó có người đi săn, cứ như vậy xông vào, chẳng khác gì tịt sập.

"Giá... giá...!"

Bỗng nhiên, Hàn Nghệ phát hiện thấy một thân ảnh không cao lớn lắm cười một con tuần mã chạy như bay tới đây, nhưng hình như vẫn chưa có thu hoạch gì, đang tìm con mồi.

Nhìn vận khí của người quá kém như vậy, vậy liền chọn người. Hàn Nghệ lặng lẽ mang Tiểu Hoàng tiến về khu vực người đó hoạt động. Chờ sau khi vào trong rừng cây, Hàn Nghệ ngắm chuẩn một cái cơ hội, bỗng đá con Tiểu Hoàng này một cái, chân giơ lên, hai tay dang ra, gầm nhẹ một tiếng.

Tiểu Hoàng không ngờ tới Hàn Nghệ vừa rồi còn ôn hòa với nó bỗng nhiên lại hung dữ như vậy, nhất thời chấn kinh, kêu lên ăng ăng, chạy nhanh như tên bắn về phía bụi cỏ.

Thượng đế phù hộ! Thượng đế phù hộ!

Hàn Nghệ lập tức trốn về sau một gốc cây cầu khẩn.

Chợt nghe tiếng vó ngựa truyền đến, Hàn Nghệ lập tức vui mừng trong lòng, ghé mắt nhìn lại, nghe được một tiếng vèo, một mũi tên bắn về phía bụi cỏ.

Trúng rồi!

Hàn Nghệ nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía bụi cỏ, chỉ thấy trong bụi cỏ có cái gì đó đang động đậy, trong lòng mắng to, chết tiệt, với tài bắn cung này mà người cũng dám chạy tới đây săn thú, không sợ mất mặt à, thật là tức chết ta rồi.

Cùng lúc đó, hần lại nghe thấy một âm thanh ào ão thanh thúy: "Ta không tin là không bắn trúng người."

Là một cô gái sao?

Trong lòng Hàn Nghệ lại thấy vui mừng, nhướn mũi chân lên, trong lòng thầm mặc niệm, phù hộ cho người kia bắn trúng.

Vù!

Nói thì chậm, nhưng chuyện thì nhanh lắm, lại một mũi tên nữa bắn ra.

Trong bụi cỏ bỗng vang lên hai tiếng ăng ăng thảm thiết.

Yes!

Hàn Nghệ hưng phấn vùng mạnh quyền.

"Bắn trúng rồi."

Cái thanh âm thanh thúy kia lại vang lên lần nữa.

"Vượng Tài! Vượng Tài!"

Hàn Nghệ liến từ phía sau cây lao ra, vẻ mặt lo lắng, khóc nức nở hô: "Vượng Tài, Vượng Tài, người ở đâu, mau ra đây đi, đừng hù ta nha, Vượng Tài."

Con chó đất rất biết nể mặt lại thấp giọng rống lên hai tiếng.

"Vượng Tài! Vượng Tài!"

Hàn Nghệ chạy lại tìm, vén bụi cỏ ra nhìn, chỉ thấy con chó đất đỏ đã ngã trong bụi cỏ rồi, một mũi tên ghim giữa lồng ngực nó, máu tươi nhuộm đỏ cả bộ lông nó.

"Vượng Tài!"

Hàn Nghệ kêu lên một tiếng bi thương, quỳ xuống đất, ôm lấy Vượng Tài, khóc rống lên: "Vượng Tài, người đừng chết nha, người theo ta lâu như vậy, vừa chân thành, vừa có tình có nghĩa, là ta vô dụng, cho tới bây giờ, đừng nói là thịt, ngay cả đồng phân cũng không cho người ăn. Ta thực sự là xin lỗi người, Vượng Tài ơi, Vượng Tài à."

Ta đã vì người mà bỏ cả tính mạng, nhưng người vừa ôm ta, vừa gọi tên con chó khác, không phụ lòng ta sao. Tiểu Hoàng tròn mắt nhìn Hàn Nghệ, vậy mà lại hiện lên chút lừa hận, vốn muốn sửa lên vài tiếng biểu đạt bất mãn của mình, nhưng lại hữu tâm vô lực, khiến tức giận lúc sửa ra ngoài miệng, lại biến thành tiếng thở nhẹ, vô cùng đáng thương, rồi bỗng ngoẹo đầu sang một bên, không còn thở nữa, nhưng mắt vẫn tròn trũng, thật sự là chết không nhắm mắt mà. Cũng không biết là do bị mũi tên bắn chết, hay là chỉ bị mũi tên giầy vò, sau đó lại bị Hàn Nghệ làm tức chết.

Mẹ kiếp! Không thể nào, lại bị chó nhìn thấu, cầu đại ca, ta biết ta có lỗi với người, mong người tha thứ cho ta nhé. Nếu người không chết, ta sẽ phải chết, huống hồ người ở trước cửa nhà ta ỉa đái nhiều như vậy, dù sao cũng phải bỏ ra chút gì chứ, người an nghỉ đi.

Trong lòng Hàn Nghệ kinh ngạc, nhưng tiếng khóc không giảm, nước mắt rơi xuống, tiếng khóc nghe sao mà thê lương.

Thật sự nghe rất thương tâm, làm người ta cũng muốn rơi lệ!

"Này... này vị tiểu ca này."

Chợt nghe phía sau có người gọi mình, giọng nói êm dịu như hòa.

Hàn Nghệ không để ý, tiếp tục ôm Vượng Tài khóc rống lên, nói thật ra, Sơn ca nằm trong nhà lâu như vậy, hần cũng chưa từng khóc. Nếu Sơn ca trên trời linh thiêng, chứng kiến cảnh này, quả thật không biết sẽ có cảm nghĩ thế nào?

Lại nghe tiếng xuống ngựa, thoáng chốc, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy vai mình bị người ta vỗ vỗ, lại nghe thấy phía sau có người nói: "Tiểu ca, tiểu ca."

Hàn Nghệ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy là một tiểu cô nương khoảng 17~18 tuổi, khuôn mặt trắng nõn, dung mạo tuyệt đẹp, mặc một bộ nam trang Hồ phục bó sát người, đáng người mỹ lệ, là lướt hấp dẫn. Giữa hai chân mày càng hiện lên anh khí bùng bùng.

"Cô.. Cô có việc gì sao?"

Hàn Nghệ nhìn thiếu nữ này nức nở khóc.

Cô gái này nhìn khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Hàn Nghệ, có vẻ phi thường áy náy, chỉ vào Tiểu Hoàng nói: "Đây...đây là chó của nhà người sao?"

Hàn Nghệ gật đầu, nói: "Đây là Vượng Tài nhà ta."

Cô gái này ngập ngừng một chút, mới nói: "Thật sự... thật sự xin lỗi, ta không biết đây là chó của nhà người, không cẩn thận đã bắn chết nó rồi."

Hàn Nghệ khiếp sợ nhìn thiếu nữ này: "Cô nói cái gì? Vượng Tài... Vượng Tài là cô giết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Diễn xuất tinh vi

dịch: mafia777

Tiểu tử này không phải bị ngốc đó chứ?

Thiếu nữ xinh đẹp kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, bất giác có chút lảo đảo trong lòng. Chuyện rõ ràng như vậy, hắn bây giờ mới phản ứng lại, đây không phải bị ngốc thì là gì?

Đột nhiên thấy Hàn Nghệ ngay cả cái mũi cũng khóc đỏ ửng lên, nhìn cực kỳ đáng thương, lại không biết đây là đêm qua bị Tiêu Văn đánh sưng đỏ đến hôm nay vẫn chưa tan hết, chỉ cảm thấy Hàn Nghệ lúc này nhất định là vô cùng đáng thương. Thầm nghĩ, hắn chắc là quá bị thương, chắc là bình thường rất thương con chó của hắn, vì vậy mới có cảm xúc như vậy.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt đen lay láy của thiếu nữ lộ rõ vẻ áy náy mãnh liệt.

Hàn Nghệ đương nhiên là nhìn thấy trong mắt, hôm nay thực sự là gặp may rồi, vừa ra khỏi nhà đã gặp được mỹ nữ thuần khiết đáng yêu, bé cũng đừng có trách ca, nếu ca không tới bước đường cùng, thì cũng chẳng dùng thủ đoạn này để mưu sinh đâu, ta mà xin cô thì cô chắc chắn không cho, vì thế chỉ có thể làm như vậy thôi.

"Tiểu ca, thật xin lỗi, ta không biết đây là chó của nhà huynh."

Thiếu nữ đầy áy náy nói.

Nếu xin lỗi có tác dụng, vậy ta không phải cộng khoản nợ trên lưng rồi. Cô nói cô bồi thường tiền đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa. Hàn Nghệ thầm thấy nóng vội thay cho thiếu nữ này, sắc mặt bỗng tái đi, đứng lên, vẻ mặt kích động nói: – Vì sao? Vì sao cô lại muốn giết chết Vương Tài của ta. Nó không thù không oán với cô. Nó lại khổ mạng như vậy, cô còn ngại nó chịu tội không đủ sao? Vì sao cô lại muốn giết nó? Cô muốn giết nó thì giết tôi đi, cô là hung thủ giết con chó này.

Thiếu nữ đỏ mặt lùi về phía sau một bước, nhưng thần sắc tự nhiên, thật ra cũng không có bị Hàn Nghệ hù dọa, có lẽ cô chỉ là thấy Hàn Nghệ vô cùng bản thủ, không muốn quá gần với hắn thôi, liền đưa tay ra nói: "Tiểu ca, người chó có kích động, ta nói rồi, ta không có cố ý mà."

Không phải cố ý cũng phải đền tiền! Cô đã từng đi học chưa? Hàn Nghệ cũng nóng nảy, cô chắc chắn còn có rất nhiều đồng bạn, xem ra chỉ có thể nhắc nhở cô ta, liền lắc đầu nói: "Ta không nghe, ta không nghe, cô đến, cô đến Vương Tài cho ta."

Thiếu nữ bừng tỉnh, liền nói: "Hay là để ta đền tiền cho người."

Đây mới đúng chứ!

Trong lòng Hàn Nghệ thầm thấy vui.

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng vó ngựa, chỉ thấy một người đàn ông khoảng 24 25 tuổi cười con tuấn mã cao to chạy tới, lông mày rậm mắt to, khí phách hiên ngang. Người này vừa tới, vô cùng căng thẳng nói: "Bát muội, đã xảy ra chuyện gì thế?"

Thiếu nữ vẻ mặt buồn rầu nói: "Nhị ca, ta đã giết nhầm con chó của hắn."

Không xong rồi! Họ sẽ không trách ta hù dọa người còn gái này, rồi muốn ta đền tiền chứ! Trong lòng Hàn Nghệ sợ hãi, nhưng sắc mặt vẫn không hề biến đổi, lại cũng không dám gây sự nữa, liền quỳ xuống trước mặt Tiểu Hoàng, òa khóc: "Vương Tài, Vương Tài."

Lúc này lại có mấy người tới, người dẫn đầu là một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, mặt như bạch ngọc, trên người mặc áo bào trắng, cũng phong lưu phóng khoáng. Chàng soái ca áo bào trắng này dường như còn cao lớn hơn người đàn ông vừa rồi, cũng có chút căng thẳng, nói với thiếu nữ đó: "Phi Tuyết, sao thế?"

Thiếu nữ chỉ tay về phía con chó đó và Hàn Nghệ nói: "Ta không cẩn thận đã bắn chết con chó của hắn."

Soái ca áo bào trắng nghe thấy thế liền thở phào một tiếng, khẽ mỉm cười nói: "Chẳng phải chỉ là một con chó thôi sao, có gì mà căng thẳng thứ, đi thôi, mặc kệ hắn."

Mẹ kiếp! Đồ khốn kiếp nhà người, không có tình người như vậy, một con chó cũng là một mạng sống. Đồ chó hoang, người nhớ cho ta, có cơ hội ta nhất định sẽ để cho người thấy. Trong lòng Hàn Nghệ thầm chửi lớn, nhưng hắn biết lúc này hắn không thể nói nhiều được, nếu không rất có thể sẽ khiến cho đối phương tức giận, có lẽ sẽ lộ ra sơ hở, tới khi đó không có tiền, mà còn rước họa vào thân. Khóc là đúng rồi, vì thế hắn nhắm trúng thiếu nữ đó là người khá lương thiện. Còn hai người đàn ông đó hình như là rất quan tâm tới thiếu nữ này, cho nên cuối cùng đã quyết định, chắc chắn vẫn để cho thiếu nữ này làm chủ.

Khóc à!

Khóc lớn lên!

Thê thăm!

Đau buồn!

Một câu cũng không nói nữa, dù sao có đền hay không các người cứ xem mà làm, ta cũng không có miễn cưỡng các người, ta cũng không miễn cưỡng được các người.

Không thể không nói một câu, dù cơ thể đã thay đổi, nhưng tài diễn xuất vẫn còn, hơn nữa phối hợp với cơ thể yếu đuối này, càng thể hiện rõ sự thê thảm, người không có thừa lòng trắc ẩn, tất sẽ là ý chí sắt đá.

Quả nhiên, nghe thấy thiếu nữ đó nói: "Tần Vũ, sao người có thể nói như vậy được chứ, dù thế nào ta cũng đã bắn chết con chó của hán rồi, sao có thể bỏ mặc được? Trong ngữ khí đầy vẻ bất mãn."

"Không không, Phi Tuyết, nàng hiểu lầm rồi, ta không phải là ý này."

"Vậy người là có ý gì?"

"Ta..."

Mặc dù Hàn Nghệ không có nhìn họ, nhưng nghe ra cũng thấy chàng công tử áo bào trắng đỏ sốt ruột rồi. Người như người ngu chết đi được, người như vậy còn học tán gái, thật không phải ta khinh thường người, ngày người chết e là cũng không tán được. Phụ nữ là giàu tình cảm, lúc này có lẽ là thời khắc tốt nhất để tán gái. Thông thường thì lúc này người nên thể hiện tình yêu của mình, thể hiện thiện tâm của mình, tự giác lấy ra một trăm tám mươi quan cho ta, bồi thường cho lỗi lầm của cô ấy. Đó mới chính là vạn sự đại cát chứ. Người vui, ta cũng vui, quả thật là lãng phí cơ hội mà ta đã tạo ra cho người.

Lúc này, người đàn ông cao lớn uy mãnh bỗng lên tiếng: "Bát muội, con chó này đã chết rồi, muội đền cho hán chút tiền đi."

Soái ca áo bào trắng bảnh bao không hiểu vì sao thông minh như vậy, liền vẫy tay với tùy tùng bên cạnh, tùy tùng đó liền lấy ra một xâu tiền đồng nặng trĩu trong túi ra đưa cho soái ca áo bào trắng. Dù là bây giờ, hay hậu thế, lúc ra ngoài tán gái, người không mang tiền bên người thì sao được, hơn nữa cũng không được quá ít, ngộ nhờ người thương thích món đồ quý giá nào, người phải bỏ tiền ra nha, đương nhiên người giàu có ở cấp bậc này tiền của họ đều là tùy tùng mang. Dù sao thì tiền đồng của thời kỳ này cũng không nhẹ đâu. Công tử áo bào trắng cầm tiền đồng bước tới trước mặt Hàn Nghệ, ném xuống đất, vẫn phát ra tiếng kêu sang sảng. Có thể thấy, tiền này không ít, liền nói: "Tiền này đủ cho người mua 10 con chó rồi."

Lời nói đầy khí chất như vậy đã tạo dựng lên hình tượng cao quý của mình. Soái ca áo bào trắng này cuối cùng đã thông suốt rồi.

Vì vậy có thể thấy, số tiền này cũng là một môn học vấn.

Đủ mua 10 con chó, ta tính chút xem, con chó này là mẹ kiếp, một con chó bao nhiêu tiền nhỉ? Người nói rõ chút thì chết à!

Hàn Nghệ lúc này quyết không thể lấy tiền, nếu không sẽ khiến cho người ta nhìn thấy sơ hở. Hán nhất định phải trút hết toàn bộ tình cảm vào con chó này, hai tay lại nắm chặt lấy cổ chó, khóc lóc: "Ta chỉ cần Vương Tài, ta chỉ cần Vương Tài."

"Con người người sao lại không biết đại cục thế, chúng ta đã đền tiền cho người rồi, người còn muốn thế nào nữa? Soái ca áo bào trắng tức giận trừng mắt nhìn Hàn Nghệ."

Người là kẻ ngu ngốc, nếu ta nhận tiền bây giờ, vậy ta không xuyên bang rồi, hơn nữa dù sao ta cũng đã khóc lâu như vậy rồi, có khóc thêm vài tiếng nữa nói không chừng các người sẽ đưa thêm chút nữa. Bây giờ ta là phụ tư sản, người lượng thứ đi. Trong lòng Hàn Nghệ thầm phân bác lại.

Quả nhiên, thiếu nữ đó không vui liếc nhìn soái ca áo bào trắng một cái, nói:

"Đưa thêm cho hán chút nữa đi."

Vẫn là người đẹp hiểu ta!

Mặc dù Hàn Nghệ vẫn đang khóc, nhưng lúc này nước mắt của hán chảy ra là nước mắt cảm động.

Người đàn ông cao lớn đó nói: "Bát muội, bằng này cũng là rất nhiều rồi."

Bởi vì y quá hiểu người muội muội này của mình, không có khái niệm gì về tiền bạc.

Nhưng Hàn Nghệ thích kết giao với loại người này.

"Các người không chịu thì thôi đi, vậy ta tặng cây cung này cho hán."

"Phi Tuyết, đây chính là cây cung mà muội thích nhất mà."

Soái ca áo bào trắng liền ngăn lại, lại gọi tùy tùng mang thêm cho Hàn Nghệ một xâu tiền nữa.

Thiếu nữ tên Phi Tuyết cũng đi lên, khom người, áy náy nói: "Xin lỗi, ta thực sự không phải cố ý làm tổn thương con chó của người. Nhưng ta không thể khiến cho nó sống lại được, chỉ có thể đền cho người chút tiền để xin lỗi, người nhận lấy đi."

Chuyện này cô yên tâm, ta tuyệt đối sẽ nhận. Cô yên tâm đi đi, nước mắt của lão tử sắp cạn rồi. Hàn Nghệ lẩm bẩm không nói, tiếp tục ôm lấy cổ con chó nức nở, trong lòng lại nói, may mà soái ca này tới, nếu không trên người thiếu nữ này không có tiền, ta lấy cây cung của người làm cái rắm gì. Đây chính là khuyết điểm của việc không quen thuộc môi trường xung quanh.

Thiếu nữ thực ra cũng không nói tiếp nữa, liền quay người nói: "Nhị ca, chúng ta về đi."

Soái ca áo bào trắng nói: "Nhưng chúng ta vừa mới tới không bao lâu mà."

Thiếu nữ rõ ràng là đã có chút bị ảnh hưởng tới tâm trạng, vô vị nói: "Vậy các huynh tiếp tục ở lại săn đi, muội về trước."

"Vậy ta yên tâm thế nào được."

Soái ca áo bào trắng trong lòng hận Hàn Nghệ sắp chết rồi, thật không dễ dàng gì mới hẹn được người trong lòng ra ngoài, sự can thiệp này của người đã phá hỏng tất cả rồi.

Người đàn ông cao lớn nói: "Nếu vậy, chúng ta về thôi."

Đoàn người cưỡi ngựa rời đi, thiếu nữ đó vẫn áy náy liếc nhìn Hàn Nghệ. Có thể thấy tài diễn xuất của Hàn Nghệ thật đến cỡ nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rõ Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thịt chó hầm

Dịch: mafia777

Mỗi ngành nghề đều có đặc tính của riêng nó, ngành lừa đảo này cũng vậy.

Căn cứ vào một cuộc điều tra ngầm, trong mười tên lừa đảo, có chín tên bắt đầu từ việc tranh thủ sự thông cảm, hay nói cách khác, tranh thủ sự thông cảm là mảnh khõe cơ bản để lừa người.

Hàn Nghệ cũng giống như thế, chỉ qua là lần đầu tiên hắn đi lừa gạt thì có phần trùng hợp, nhớ năm đó hắn mới mười tuổi ra ngoài, hắn một ngày không có cơm ăn, thật sự là quá đói, vì thế trộm một cái bánh bao trong cửa hàng để ăn thì bị con chó nhà đó nuôi phát hiện, đuổi theo hắn suốt cả một con phố, nhưng khi hắn vượt qua đường, nó cũng chạy theo, sau đó bị một cái xe cán chết.

Lúc ấy hắn quay đầu lại, nhìn con chó ngã trên mặt đất kia, bỗng nhiên nhanh trí, xông lên trước ôm con chó khóc rống lên, kết quả là hắn còn chưa nói gì, đã được người lái xe kia đưa cho năm trăm đồng. Bắt đầu từ khi đó, hắn dần dần hiểu ra một điều, muốn sống sót, không thể chỉ trông chờ vào ăn xin, trộm cắp, những thứ này đều tốn sức mà vô bổ, nhất định phải động não, hắn trộm một cái bánh bao, kết quả bị chó đuổi theo cả một con đường, nhưng hắn cứ khóc như vậy, lại lấy được năm trăm đồng.

Từ đó về sau, hắn đã đi trên con đường này.

Đương nhiên, bởi vì hắn từ nhỏ đã không đọc sách, không ai dạy dỗ hắn, hắn không biết cái gì là tốt, cái gì là xấu, lúc ấy ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn là phải tiếp tục sống, mặc dù không phải là điều hắn muốn, nhưng là kết quả tất nhiên, cũng có thể nói là kết quả tất nhiên của xã hội hiện thực, là sự ác nghiệt và vô tình đã tạo ra hắn.

Chẳng qua hắn vận lần không ngờ, vụ mua bán đầu tiên khi đến triều Đường lại dùng đến chiêu này.

Điều này cũng có lẽ là ý trời.

Tuy nhiên nói gì thì nói, đây cũng do không còn cách nào, bởi vì chiêu dùng ở hiện đại này của hắn ở đây rất khó để thực hiện, hơn nữa đây dù sao cũng là xã hội phong kiến, thế lực của người giàu quá hùng mạnh, giao thông lại không thuận lợi, không giống với hiện đại, làm xong một vụ mua bán, ngồi mấy bay, mọi sự thuận lợi.

Sau khi những người đó đi được một lúc, Hàn Nghệ vẫn ở chỗ này ngهنghen ngào, hắn thật sự đang khóc, nước mắt này cũng không phải là thuốc nhỏ mắt, thu hồi cảm xúc phát tiết dù sao vẫn có một quá trình chuyển tiếp, hơn nữa điều này cũng sợ đối phương quay lại phục thù.

Qua hơn phân nửa tiếng vang, Hàn Nghệ lúc này mới bình phục lại, lau nước mắt, ném Tiểu Hoàng chết không nhắm mắt sang một bên, thờ nhẹ một hồi, vội vàng cầm tiền trên mặt đất lên: "Ta đi, tiền này quả thật rất nặng! Nhìn xem có bao nhiêu."

Hàn Nghệ đang cầm một đồng tiền bắt đầu đếm, bởi vì hai xâu tiền cũng xấp xỉ nhau, nên chỉ cần đếm một xâu là đủ rồi.

"Cái — cái này có năm trăm đồng? Ặc... hai xâu chính là một quan?"

Sau khi đếm xong, Hàn Nghệ mỉm cười, nhưng không phải là nụ cười vui vẻ, mà là nụ cười tự giễu, một nụ cười đã lâu không thấy.

Đối với một người nghèo mà nói, một xâu tiền cũng đủ cho họ bán vợ đẻ con, thậm chí còn ép bọn họ đến đường chết, nhưng đối với người giàu mà nói, một xâu tiền có thể tùy tiện quăng ra, thật sự một cái hất xì hơi cũng có thể cứu sống mạng của một người, sự chênh lệch giàu nghèo này thật sự rất rõ ràng, điểm này không khó để nhận ra, thế giới này hiện thực đến cỡ nào.

"Thùng thùng!"

Lúc này Hàn Nghệ không cảm thấy vui vẻ vì mình kiếm được nhiều tiền, hắn vẫn lo lắng cho tương lai của mình, chợt nghe thấy phía trên bên trái có tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tiểu Dã đang ngồi trên một chạc cây đại thụ cười dài nhìn hắn, hắn vội vàng ngoác tay nói: "Tiểu Dã, mau xuống đây đi."

Tiểu Dã nhanh chóng nhảy xuống.

Tên tiểu gia hỏa này chẳng lẽ là vợ người Thái Sơn ở Trung Quốc? Hàn Nghệ mỗi lần thấy cậu ta nhảy tới nhảy lui như vậy đều đổ mồ hôi lạnh thay cậu ta.

Trong chớp mắt, Tiểu Dã đã nhảy tới bên cạnh Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ thấy cậu ta vẫn luôn cười, thoáng sùng sốt, chợt hiểu ra một điều, nói: "Có phải ngươi vẫn luôn trên đó không?"

Tiểu Dã hơi xấu hổ gật đầu.

Thật sự là thất bại, không thể tưởng tượng được mảnh khốe bịp bợm của ta lại bị một con chó và một đứa trẻ con xem thấu, xem ra đầu năm nay làm việc còn phải chú ý bốn phía xung quanh, mẹ kiếp, cao thủ ẩn núp nhiều lắm, Hàn Nghệ cũng hơi ngượng ngùng, bỗng nhiên nhìn vào con chó chết bên cạnh, cắt tiền vào trong ngực, cười nói: "Đi, chúng ta ăn thịt chó."

Tiểu Dã bỗng nhiên chỉ vào mũi tên trên người con chó.

Hàn Nghệ nhìn, kéo mũi tên dài ra, thấy đuôi mũi tên có khắc ba chữ nhỏ.

"Dương Phi Tuyết?"

Hàn Nghệ quan sát, thờ dài: "Nàng là một cô gái lương thiện, nhưng không có cách nào, ta nếu không làm như vậy thì sẽ chết đói, tuy rằng dựa vào cố gắng của mình mà có được, nhưng nàng coi như cũng cứu một mạng người."

Nói xong, hắn thuận tay quăng mũi tên ra.

"Bốp!"

Tiểu Dã xông về phía trước, nhặt lại mũi tên đó, mỉm cười với Hàn Nghệ.

"Ngươi muốn?"

Tiểu Dã dùng sức gật đầu, nhìn mũi tên sắc bén, trong mắt tràn đầy hưng phấn sáng ngời.

Hàn Nghệ nói: "Vậy ngươi cầm đi, nhưng ngươi cũng đừng dùng nó để thương người khác, chuyện này vô cùng nguy hiểm đấy."

Tiểu Dã gật đầu.

Hàn Nghệ vung tay lên, nói: "Đi thôi, đi ăn thịt chó."

Tiểu Dã vô cùng tự giác khiêng con chó kia lên.

Hai người chuẩn bị ra khỏi rừng cây, Hàn Nghệ bỗng nhiên kêu lên:

"Đợi đã."

Tiểu Dã kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gãi đầu nói: "Con chó này dù sao cũng không phải của chúng ta, nếu để cho Quan Tam Thúc nhìn thấy, vậy thì không tốt cho lắm, chúng ta đừng quay trở lại Mai thôn nữa, trước tiên tìm một chỗ giải quyết con chó này rồi nói sau."

Hai người đi qua Mai thôn, đi về phía tây bắc.

Đi được một lát, Hàn Nghệ nhìn thấy một con sông lớn phía xa xa, con sông này chính là sông Mai Hà phá hủy toàn bộ đất vườn nhà hắn, đây cũng là một nhánh chảy của sông Đại Vận, xem như là khá rộng, nơi rộng nhất cũng năm sáu mươi mét.

Chợt nghe thấy tiếng động âm ỹ phía dưới.

Hàn Nghệ theo tiếng động nhìn lại, thấy trong cái đình nhỏ phía bờ nam con sông có không ít người đang đứng, hình như là người qua đường, đa số đều mặc trang phục rất rục rờ, vừa thấy cũng biết là kẻ có tiền.

Kỳ quái! Bọn họ đứng ở đây làm gì?

Hàn Nghệ trầm ngâm một lát, đột nhiên trong mắt sáng ngời: "Chẳng lẽ...Ha ha, ra ngoài lẩn lộn cuối cùng vẫn có, người lấy hết lương thực nhà ta, ta sẽ lấy một ít tiền lãi ở đây.

Bỗng nhiên hắn nói với Tiểu Dã: "Tiểu Dã, Tiểu Dã, chúng ta sẽ không ăn thịt chó này, kiếm tiền trước quan trọng hơn, kiếm tiền xong ta dẫn người đi ăn bữa ngon trong tiệm."

Tiểu Dã kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Đợi lát nữa người sẽ biết." Hắn ngẩng đầu nhìn mất sắc trời, vội vàng nói: "Mau đi thôi, không còn bao nhiêu thời gian nữa."

Nói xong kéo Tiểu Dã đi đến một bên.

Đầu tiên Hàn Nghệ tìm một gia đình, tiêu mất hai văn tiền đã mượn một ít công cụ và gia vị, sau đó xử lý con chó quê kia.

...

...

Một canh giờ sau.

Giờ chính Ngọ đến.

Người trong đình càng lúc càng nhiều.

"Thuyền sao còn chưa tới vậy?"

"Đúng vậy, ta đã đợi một canh giờ rồi."

"Bây giờ là giờ ăn cơm trưa, nói không chừng thuyền phu đi ăn cơm rồi, chúng ta cũng ăn lương khô trước đi, tạm thời chắc chắn sẽ không qua được sông đâu."

...

Khi tiếng oán giận trong đình ngày một cao hơn, thì một mùi hương từ phương bắc bay tới.

"Cái gì vậy, thơm quá à?"

"Mùi này không giống với mùi thịt dê."

"Ta biết rồi, đây là mùi thịt chó."

"Hình như là từ bên kia bay tới."

"Đi đi, đi xem xem."

Bảy tám người đi theo hướng mùi hương, thấy dưới cây đại thụ bên sông có hai thiếu niên đang ngồi, hai người vây quanh một đồng lửa, trên đồng lửa bắc một nồi đất lớn, mùi hương đúng là từ nồi đất bay ra.

Rất mê người!

Bảy tám người này không kim lòng nổi đi đến chỗ đó.

Đến gần nồi đất nhìn, thấy bên trong nước sôi sùng sục, có bong bóng nổi lên, mờ mờ có thể nhìn thấy thịt chó tươi ngon đập dềnh lên theo bọt nước, còn kèm theo từng miếng củ cải trắng, trắng đỏ giao nhau, quả thật là rất mê người!

Cứ nhìn như vậy, rồi lại nhìn lương khô trong tay mình, chợt cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Một lão già mặc áo gấm, chòm râu dê trắng đen nuốt một hớp nước miếng, biết mà còn hỏi:

"Ài, hai vị tiểu ca, các người đang nấu gì vậy?"

Một người lớn tuổi hơn ngẩng đầu lên, vẻ mặt đơn thuần nói: "Thịt chó hầm à!"

Hai người kia đương nhiên là Hàn Nghệ và Tiểu Dã.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đổi vận

dịch: mafia777

Kì thật Hàn Nghệ là biết nấu cơm, hơn nữa tay nghề còn không tồi, bởi vì hắn từ nhỏ đã sống trong một gia đình tan vỡ, cho nên hắn buộc phải học các kỹ năng sinh hoạt. Khi hắn còn rất nhỏ, khi đó mẹ hắn thường phải ra ngoài kiếm tiền, có đôi khi giữa trưa không về nhà, hoặc là khi trở về đã quá khuya, khi đó, Hàn Nghệ đã biết tự học nấu cơm cho mình ăn, phải biết rằng lúc ấy hắn còn phải đứng trên ghế để xào rau. Cũng kể từ khi đó, mọi món ăn trong nhà đều do hắn làm, chỉ đáng tiếc là hắn không thể giảm bớt gánh nặng cho mẹ, cuối cùng mẹ hắn vẫn qua đời do lao lực.

Chỉ có điều sau khi hắn phát tài, bắt đầu hay ở khách sạn, hay đi ăn tiệm, hay đến nhà hàng cao cấp, do vậy từ khi đó hay không còn làm việc nhà nữa, cũng dường thành cái thói quen lười biếng này, bởi vì tiền có thể giúp hắn giải quyết tất cả.

Hàn Nghệ nói xong cũng không để ý tới lão già kia nữa, cầm lấy đôi đũa tự chế quấy trong nồi vài cái, hít hà một hơi: "Thơm quá đề! Tiểu Dã, sắp ăn được rồi."

Hai mắt Tiểu Dã tỏa sáng, gật đầu.

Hàn Nghệ quấy vài cái, đám người có tiền từ trong đình đều chạy hết ra, vẻ mặt như say, thịt chó này thật sự là quá thơm rồi!

Lão già mặc áo gấm cười ha hả, nói: "Tiểu ca, các cậu chỉ có hai người, chỗ này lại nhiều thịt như vậy, hai người các cậu ăn cũng không hết, cậu xem thế này được không, ta trả 60 văn tiền (60 đồng tiền), mua nửa nồi thịt chó của cậu, được không?"

Hàn Nghệ ngạc nhiên vui mừng nói: "60 văn tiền sao! Trong lòng lại thầm mừng, lão già nhà ông, khinh ta là trẻ nít 3 tuổi à, 60 văn tiền? Đuối ăn mày à!"

Thật ra đây chỉ là nhìn từ góc độ của Hàn Nghệ.

Kỳ thật tính toán ra, Hàn Nghệ vẫn buôn bán lời, tuy rằng cổ đại thịt ít, nhưng kỳ thật cũng không quá đắt, bởi vì dân chúng không có kỹ thuật bảo quản tốt, cho nên luôn hy vọng thịt có thể nhanh chóng bán ra hết, cho nên giá cả đương nhiên cũng không đắt lắm. Hiện nhiên, gia đình tầng lớp thấp như Hàn Nghệ thì quanh năm suốt tháng có lẽ cũng không ăn nổi một hai cân thịt dê hay thịt heo, giá cả thịt heo hiện giờ khoảng 7 văn/cân, thịt chó đương nhiên rẻ hơn một chút, mỗi 5 văn/cân, bởi vì thịt heo có thể ép lấy mỡ, đây cũng là lý do tại sao thịt càng có mỡ càng có giá, bởi vì kỹ thuật ép mỡ ở cổ đại quá kém.

Mà con chó này lột da lột xương ra thì khoảng mười hai cân, toàn bộ con chó tính ra là khoảng sáu mươi văn tiền, giá này còn cao hơn cả trên thực tế, bởi vì chất lượng của mỗi bộ phận không giống nhau, hơn nữa lúc này thời gian khá muộn, thịt chó còn rẻ hơn một chút, khoảng bốn mươi văn tiền là có thể bán cũng là không dễ rồi, có lẽ tính là sáu mươi văn tiền, tính cả tiền làm nữa thì là sáu lăm văn tiền, ở chỗ khác bán tối đa cũng chỉ khoảng ba mươi văn tiền, cho nên lão già này khá là rộng rãi đấy.

Cũng chính bởi vậy, Hàn Nghệ tỏ ra vô cùng bất ngờ với ông già mặc áo gấm, tỏ vẻ vô cùng thấu hiểu, còn gật đầu

"Được, được."

Hàn Nghệ giống như chưa nhìn thấy tiền bao giờ, nhếch môi, hưng phấn gật đầu.

Đang lúc ông già áo gấm chuẩn bị kêu tùy tùng lấy tiền trả thịt chó, một người trung niên mặc áo lam bên cạnh nói: "Vay chỗ thịt chó còn trong nồi người bán cho ta thế nào, ta cũng trả sáu mươi văn tiền."

"Vay à!"

Hàn Nghệ nhú mày, nhìn Tiểu Dã, lập tức lắc đầu nói: "Không bán, bán hết cho các người rồi, chúng ta ăn cái gì?"

Tiểu Dã gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lão già áo gấm chính là một thương gia, hơn nữa là người khá khôn khéo, vội vàng bỏ tiền, đưa cho Hàn Nghệ.

"Đội đã."

Người trung niên mặc áo lam cũng không thua kém bao nhiêu, ngăn lão già áo gấm lại, nói với Hàn Nghệ: "Như vậy đi, ta trả bảy mươi quan tiền, mua nửa nồi thịt chó của người."

Như vậy mới đúng chứ, có cạnh tranh mới có tiến bộ. Hàn Nghệ gật đầu nói: "Được, được."

Lão già áo gấm nói: "Tiểu ca, ngươi không thể làm như vậy được, nồi thịt chó này người đã đồng ý bán cho ta, tại sao lại bán cho người khác? Vụ mua bán này không thể làm thế này được."

Hàn Nghệ giả vờ ngây ngốc bẻ ngón tay, nói: "Nhưng, nhưng ta bán cho người này là bảy mươi văn tiền, bán cho ông chỉ có sáu mươi văn tiền."

Người đàn ông trung niên mặc áo lam cười gật đầu: "Đúng là như thế. Nói xong đưa tay ra hiệu với tùy tùng của mình, ý bảo mau đưa tiền."

"Đội đã."

Lão già áo gấm nói: "Ta trả tám mươi văn tiền."

Hàn Nghệ vui không ngậm nổi miệng, gật đầu nói: "Được được."

Lúc này phía sau bỗng nhiên có một vị tuấn tú mặc áo dài đi ra, nói: "Ta trả một trăm văn tiền."

"Được được."

Đạo diễn dường như chỉ cho Hàn Nghệ nói duy nhất một lời thoại.

"Ta trả một trăm mười văn tiền."

"Ta trả một trăm ba mươi văn tiền."

Cạnh tranh lập tức trở nên kịch liệt, tất cả mọi người đều nhiệt tình.

Mẹ nó, sáng khoái chút được không, mỗi lần thêm mười văn, rất không hăng hái mà, dứt khoát mỗi lần tăng một trăm văn đi! Nồi thịt chó này của ta sắp cạn rồi, Hàn Nghệ vô cùng sốt ruột.

"Ta trả hai trăm văn tiền."

Lão già áo gấm coi như là liều mạng, bây giờ không phải là vấn đề ăn thịt chó, mà là vấn đề tranh giành.

Mọi người nhìn xung quanh, không ai lên tiếng tiếp.

Lão già áo gấm ngao ngễ nhìn mọi người, dường như muốn nói, muốn tranh giành với ta? Thật sự là không biết lượng sức mình.

Con mẹ nó chứ, không bài là nửa nồi thịt chó thôi sao, có gì mà kiêu ngạo như vậy. Hàn Nghệ nhìn vẻ mặt của lão già này, cảm thấy muốn cười.

Nhưng lúc này, ánh bạc chột lóc.

Trong mắt Hàn Nghệ lập tức sáng ngời, thấy một người mặc trang phục kì lạ thả một thỏi bạc vụn đến trước mặt Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ giờ tay bắt lấy.

Người nọ khẽ bóp thỏi bạc trong tay, chỉ nôi đất, dùng tiếng Hán sứt sẹo nói: "Chó...thịt chó."

Xem cách ăn mặc thấy người này rất giống người Nhật Bản, ai da, hóa ra là bạn bè quốc tế nha, khó trách ra tay hào phóng như vậy, ta thích! Hàn Nghệ không kìm được nói: "Ok! Ồ không — được được!" Điều này vượt quá dự tính của hắn, trước đây hắn chỉ tính bán nhiều nhất là một hai trăm văn tiền, khi người này chưa xuất hiện, hắn cũng tính bán, thật không ngờ gặp được người nước ngoài, quả là vật cực tất phản, trước đây xui xẻo như vậy, hắn cũng nên đổi vận rồi.

Lúc này không có tên gọi là Nhật Bản, hơi phân nửa đều gọi là người Phù Tang, chẳng qua là Hàn Nghệ quen gọi là Nhật Bản thôi, bởi vì nước Phù Tang đồng ít, thậm chí có thể nói là không có đồng, nhưng bọn họ có vàng bạc, hơn nữa triều Đường thời kì đầu, đặc biệt là trước loạn An Sử, rất nhiều người đến triều Đường mua hàng hóa về đều mang theo số lượng lớn bạc, người Phù Tang rất có tiền, đặc biệt là người Phù Tang vừa mới đến, không đòi được tiền đồng, nên khi chi trả chính là bạc, hơn nữa bọn họ cũng thích ăn thịt, lười trả giá với các người, trực tiếp giải quyết dứt khoát.

Thỏi bạc này chừng một lượng, cũng chính là một xâu tiền, tuy rằng bạc thời Đường không quá lưu thông, thậm chí có thể nói căn bản là không lưu thông, nhưng trong một số vụ mua bán, ví dụ như mua ngựa, mua tơ lụa số lượng lớn, đặc biệt là khi thương nhân ngoại quốc đến Trung Nguyên mua hàng hóa, bởi vì tiền đồng quá nặng, không thuận tiện, thì lúc này cần đến vàng bạc.

Hàn Nghệ rất kích động! Ra giá! Mọi người mau ra giá đi! Ra oai Đại Đường ta đi, chớ để người ngoại quốc đè bẹp.

Những người này mà tiếp tục kêu thì thành thằng ngốc rồi.

Một xâu tiền mua một nôi thịt chó, đây đã là quá nhiều rồi, đã vượt qua phạm vi chịu đựng của một số người.

Xem ra không có kịch hay xem rồi. Hàn Nghệ vô cùng tiếc nuối, nhưng ngoại trừ tiếc nuối ra cũng vô cùng hưng phấn. Sau khi nhận được bạc của người Phù Tang, lập tức cắn vào bạc, sau khi xác nhận là thật, lập tức cười không ngậm nổi miệng.

Người Phù Tang này cũng không khách khí, lập tức gọi hai người bạn đến, cầm mấy cái chén lớn, múc hơn phân nửa.

Hàn Nghệ cũng không lên tiếng, người ta đã trả một xâu tiền, đương nhiên phải ưu đãi, cho dù bọn hắn lấy toàn bộ, ta cũng không nói gì.

Không có trò hay để xem rồi!

Rất nhiều người rời khỏi, đỡ phải nhìn rồi thèm ăn.

Duy chỉ có lão già mặc áo gấm vẫn còn đứng ở đó, nhìn ra được ông ta vô cùng thích thịt chó của Hàn Nghệ, có lẽ chưa từng ăn món thịt chó hầm củ cải này. Cười ha hả nói: "Vị tiểu ca này, nếu không ta trả một trăm văn tiền, mua chỗ thịt chó còn dư lại này của ngươi."

Người Phù Tang kia cũng lấy đi khoảng tám chín cân thịt chó, nơi này chỉ còn thừa lại khoảng ba bốn cân, hơn nữa phần nhiều là củ cải trắng trắng, nhìn ra vô cùng khả quan.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không được, chúng ta còn chưa ăn trưa."

Lão già áo gấm cắn răng nói: "Một trăm bốn mươi văn, thế nào?"

Hàn Nghệ ngẩng đầu nhìn lão già áo gấm, nói: "Lão già già, ông thực sự rất muốn ăn sao?"

Lão già áo gấm gật đầu, nước miếng sắp chảy ra, người hỏi vô nghĩa à, ta nếu không muốn ăn thì sao lại ra giá cao như vậy.

"Nếu đã như vậy."

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiểu Dã, nói: "Ngươi có đói bụng không?"

Tiểu Dã gật đầu.

Lão già áo gấm lập tức sai người lấy vài cái bánh nướng ra, cười nói: "Vậy ta đưa bánh này cho các ngươi."

Hàn Nghệ do dự một lúc, trao đổi ánh mắt với Tiểu Dã một lát, mới không tình nguyện thở dài: "Vậy được rồi, thịt này bán cho ông, nhưng ta không làm khó ông nữa, nôi này và chén đĩa này đều tặng hết cho ông."

Lão già áo gấm nghe lời này cảm thấy kì quái, có cảm giác bị mắc mưu, thế này mà gọi là không làm khó ta à?

Bán một con chó được nhiều tiền như vậy, lại còn là một cái nôi mục nát, hai ba văn tiền ta đã cho là nhiều rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mỹ vị sao có thể dùng tiền vàng để đo đếm? Đặc biệt ở nơi núi rừng hoang vắng, nếu như ở sa mạc, một chén nước cũng có thể bán được một ngàn lượng hoàng kim.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Oan gia ngõ hẹp

dịch: mafia777

Một con chó đắt bán ra một ngàn một trăm bốn mươi văn tiền, đây tuyệt đối là Hao Thiên Khuyến tới, không thể nghi ngờ!

Đương nhiên, đây nhất định đều là Hàn Nghệ cố ý thiết kế.

Lúc này khi hắn đứng ở xa nhìn những người trong đình, đã đang nghĩ tại sao những người này ở đây?

Rất nhanh hắn đã suy nghĩ rõ rồi.

Nguyên nhân này chính là trận hồng thủy vài ngày trước, bởi vì đây là một con đường tắt từ bên đông nam vào thanh Dương Châu, nơi này vốn dĩ có một cây cầu gỗ, người có thể đi qua, nhưng nếu quá nhiều hàng hóa, nhất định phải đi thuyền qua, đây cũng là đường đi tắt, nếu đi vòng đại lộ, người phải đi thêm lộ trình hơn nửa ngày, thậm chí là một ngày, chỉ sợ là không thể vào thanh Dương Châu trước khi trời tối, nhưng hiện tại cầu gỗ đã bị nước lũ làm sập rồi, hơn nữa người chèo thuyền cũng đã chịu không ít tổn thất, nước lũ vừa mới rút, cho nên thuyền vô cùng ít.

Những người ngoại lai này không biết tình trạng Mai Hà, đều muốn đi đường tắt, kết quả là bị vây ở bờ nam Mai Hà.

Nhưng mà, chung quanh lại hết sức hẻo lánh, không có quán trọ, đường vòng lại quá xa, hơn nữa bởi vì thanh Dương Châu gần trong gang tấc, cho nên Hàn Nghệ phòng chừng lương khô bọn họ mang theo chắc chắn còn lại không bao nhiêu, cho dù có thừa, chắc chắn cũng chỉ một ít bánh thô khó có thể nuốt trôi.

Vừa hay lại đến lúc giữa trưa, cho nên Hàn Nghệ cố ý nấu thịt chó ở bên cạnh, dụ dỗ bọn họ, khiến bọn họ tranh nhau đặt giá, tranh thủ bán ra một giá tốt, đơn giản mà nói, chính là người nhiều thịt ít, vật lấy hiếm làm quý. Mà những người này vừa nhìn đã biết là một số người giàu có, ăn mặc hoa lệ như vậy, người giàu có đã quen hưởng thụ rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ nguyện ý tiêu tiền mua thịt, chỉ là vấn đề tiền nhiều tiền ít, nếu như là người nghèo, thì Hàn Nghệ sẽ không có bất kỳ ý nghĩ gì, cho nên khoản mua bán này Hàn Nghệ kiếm lời là cái chắc, chỉ xem kiếm được bao nhiêu thôi.

Kết quả cũng đúng như hán sở liệu.

Nhưng hán cho rằng đây là thứ hán nên được, dù sao trận hồng thủy kia thiếu chút nữa đã đem gài chết hán, dù sao cũng phải bồi thường cho hán một chút chứ.

Cái này là không có thịt cả thân nhẹ a, Hàn Nghệ và Tiểu Dã hai người chậm rãi từ từ đi trên con đường nhỏ trong núi, đáng tiếc Tiểu Dã không biết nói, chỉ một mình Hàn Nghệ đang nói.

"Người ăn từ từ, đồ chơi này ngon như vậy sao, lát nữa chúng ta còn phải ăn bữa tiệc lớn nữa."

Hàn Nghệ nhìn bộ dạng sói nhai hổ nuốt của Tiểu Dã, vội vàng khuyên can, một mình cậu đã ăn hơn một nửa rồi.

Tiểu Dã nghe xong, lập tức giảm tốc độ.

Hàn Nghệ lại lấy ra một xâu tiền từ trong túi quần làm tạm thời kia, khoảng chừng năm trăm văn tiền, đưa cho Tiểu Dã, hào sảng nói: "Tiền này người cầm lấy."

Kỳ thật trên người hán cũng chỉ có hai quan tiền, trả nợ rồi cũng chỉ còn lại một xâu tiền, nhưng hán lại lấy ra năm trăm văn tiền cho Tiểu Dã, tương đương với mỗi người một nửa, đây cũng là bởi vì đem qua Tiểu Dã đã lấy không ít thịt và rượu cho hán, hán cảm thấy Tiểu Dã người này vô cùng không tệ, đây là có tiền mọi người cùng kiếm, mọi người cùng tiêu, hán thật sự không quá coi trọng đồng tiền, mạng sống rất nhiều, chỉ cầu vui vẻ.

Tiểu Dã đầu tiên là sửng sốt, lập tức lắc đầu.

"Tuy rằng người vẫn chưa trưởng thành, nhưng dù gì cũng là một nam nhân, không có chút tiền trên người làm sao được."

Tiểu Dã vẫn lắc đầu.

Tiểu tử này! Hàn Nghệ thở dài, nói: "Được rồi, kỳ thật là ta ngại tiền này quá nặng, người giúp ta cầm một ít được không?"

Lúc này Tiểu Dã mới nhận lấy, nhét vào trong ngực, cười ngây ngô, giống như cậu chưa bao giờ cầm nhiều tiền như vậy, vẫn thường hay đưa bàn tay nhỏ bé ra vỗ vỗ.

Bởi vì chung quanh không có quán trọ, bọn họ lại không tiện quay về Mai Thôn, với lại quán trọ ở Mai Thôn kia đến ăn thịt mà cũng phải đặt từ trước nữa, hai người đã đi hơn một canh giờ rồi, lúc này mới phát hiện một túp lều nhỏ ở thượng du Mai Hà.

Một chút bánh nướng này, đi một đoạn đường như vậy đã tiêu hóa gần hết, hai người khẩn trương đi vào túp lều, tâm trạng kích động dị thường, đặc biệt là Hàn Nghệ, đây là lần đầu tiên hán đến tiệm ăn từ khi hán đến Đường triều.

Chường quầy của túp lều kia thấy Hàn Nghệ, Tiểu Dã này bộ dạng khó coi, đây dầu gì cũng là túp lều hai tầng lầu a, còn có cảnh sông để ngắm, là nơi các người tới sao, vội vàng gọi bọn họ lại: "Các người đứng lại."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Làm gì?"

Chường quầy kia tiến lên nói: "Các người tới đây làm gì?"

Hàn Nghệ cảm thấy chường quầy này có bệnh, hừ nói: "Tới đây đương nhiên là ăn cơm, chẳng lẽ lại tới đi ỉ, ta nói người lão đầu này có biết làm bún bán hay không a!"

Chường quầy kia hắc một tiếng, nói: "Tiểu tử nhà người giọng điệu cũng lớn đấy, các người có tiền không?"

Hàn Nghệ không nói hai lời, tay vỗ lên trên quầy, trên quầy liền xuất hiện một xâu tiền đồng nhỏ.

Đại khái khoảng chừng ba mươi văn tiền, ba mươi văn tiền này rất có giá trị ở lầu nhỏ này, cũng đủ cho hai người bọn họ ăn một bữa bữa tiệc lớn rồi.

Chưởng quỹ kia sững sốt một hồi, phẩy ống tay áo rộng, tiền đồng rơi vào túi, lập tức thay một bộ mặt tươi cười: "Nhị vị tiểu ca, mời vào trong, mời vào trong."

"ĐM! Lão đầu người thật đúng là nịnh hót."

Hàn Nghệ lúc này chỉ vào chưởng quầy này mà mắng.

Không có cách nào, người có tiền chính là đại gia, chưởng quầy cười ngượng ngùng, ai kêu lão khinh thường Hàn Nghệ trước.

Hàn Nghệ lại hừ một tiếng: "Nghe đây, mang rượu ngon thức ăn ngon lên, đại gia ta không thiếu tiền."

Chưởng quỹ kia thấy Hàn Nghệ tuổi không lớn, giọng điệu lại rất ngang tàng, rốt cuộc đây là đại thiếu gia của nhà nào cái trang vi hành a, lập tức không dám đắc tội, thời đại này có tiền chính là ngưu, vội vàng mời hai người lên lầu hai.

Đây đúng là không phải Hàn Nghệ giả người giàu có, kỳ thật ba mươi văn tiền này đối với hắn hiện tại mà nói, đó cũng là vô cùng nhiều, nhưng tính cách hắn như thế, không có cách nào, kiếp trước hắn cũng là như thế này, tiền như nước, gió thổi vô trướng gà, tài đi người yên vui.

Không có tiền?

Đến lúc không có tiền rồi nói a.

Sáng nay có rượu sáng nay say!

Hai người lên tới lầu hai, bởi vì bây giờ không phải là giờ ăn cơm, lầu trên lầu dưới đều hết sức trống trải, Hàn Nghệ, Tiểu Dã ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ, rượu và đồ ăn rất nhanh đã mang lên, một con cá chép lớn, một cân thịt chín, vài cái bánh mì lớn, hai bầu rượu, tuy rằng Đường triều đã có gạo rồi, nhưng chủ yếu vẫn là lấy mì làm lương thực chính.

Rượu và đồ ăn vừa lên, hai người lập tức sôi nhai hồ nuốt, bắt đầu ăn từng miếng lớn.

Bởi vì thời này vẫn chưa có rau xào, mùi vị đối với Hàn Nghệ quen ăn sơn hào hải vị mà nói, thật đúng là vô cùng bình thường, nhưng thứ nhất hắn cũng không quá chú ý đến đồ ăn, có cái ăn là được, bảo ngư là một bữa, mì gói cũng là một bữa, đừng bị đói là được rồi, hắn chỉ sợ không có cơm ăn, thứ hai, sau khi chịu đủ sự tra tấn ẩm thực hắc ám của Tiểu Văn, hắn cảm thấy đây quả thực là sơn hào hải vị, ăn vô cùng thơm ngon.

Đừng nhìn hai người tuổi tác không lớn, nhưng sức ăn thì không nhỏ nha, đồ ăn trên bàn nhanh chóng sạch sẽ giống như gió cuốn mây tan.

"Hô...!"

Hàn Nghệ uống xong chén rượu cuối cùng, lau miệng, thật sự là sảng khoái a, nhìn Tiểu Dã ở đối diện, dường như đã ăn quá no, cười ha ha nói: "Kêu tiểu tử ngươi ăn ít bánh chút, nhà ngươi cũng không phải không nghe, giờ thì hay rồi, ăn no rồi ha."

Tiểu Dã nhếch môi cười, vỗ vỗ bụng, giống như đang nói, no thì ta cũng vui vẻ.

Đúng lúc này, trong thang lầu đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân, hết sức nặng nề, xem ra trọng tải của người đi lên không nhỏ.

Là gã?

Hàn Nghệ nghe thấy từng tiếng cười ti tiện đó, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn năm người đi lên, người đi đầu là một người rất mập mạp, người này chính là chủ nợ Vương Bảo của hắn.

Đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Hàn Nghệ cười cười.

Vương bảo cũng nhìn thấy Hàn Nghệ, sắc mặt hiện lên một thoáng kinh ngạc, với loại nhân sĩ ở giai cấp thấp giữa nông dân và nô lệ như Hàn Nghệ này, làm sao có thể lên đây dùng cơm, ơ một tiếng:—"Các người nhìn xem đây là ai a, ta không có hoa mắt chứ."

Bây giờ ngươi kiêu ngạo, sớm muộn cũng có một ngày ta phải cho ngươi biết tại sao bông hoa đỏ như vậy. Hàn Nghệ đứng dậy, mặt mỉm cười, chấp tay nói: "Hàn Nghệ bái kiến Vương đại công tử." Biểu hiện hết sức cung kính.

"Không dám, không dám."

Vương Bảo cả lợ phát phơ đi qua, kẹp thương đeo gậy nói: "Ngươi đừng lấy đao chém ta, là ta phải cảm ơn trời đất rồi."

Lấy đao chém ngươi? Hừ, đây chỉ là mức nhẹ nhất, đợi ta nuốt xong cục tức này, ta sẽ cho ngươi thấy, ngươi cứ đợi đi. Hàn Nghệ trong lòng nổi lên một

tia cười lạnh, ngoài miệng lại nói giọng điệu kinh sợ: "Xin lỗi, xin lỗi, hôm đó là đầu óc ta đây bị sét đánh hỏng rồi, đã mạo phạm Vương đại công tử, thật sự là muốn lần chết khó chối được sai lầm này, muốn lần chết khó chối được sai lầm này a."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người là người tốt

dịch: mafia777

Ngữ khí của Hàn Nghệ hôm nay là tất cung tất kính, khuôn mặt ngây ngô còn lộ ra một vẻ rất yếu đuối, quả thực là cách biệt một trời với Hàn Nghệ động một chút là lấy dao chém người hôm đó.

Vương Bảo hơi mơ hồ, rốt cuộc người nào mới là Hàn Nghệ thực sự, tuy nhiên căn cứ vào thiên tính mọi người đều thích nghĩ đến điều tốt, gã quyết đoán lựa chọn tin tưởng Hàn Nghệ của bây giờ, tên Hàn Nghệ điên điên khùng khùng hôm đó nhất định là bị sét đánh hỏng não rồi, nhất thời đắc thế không buông tha người, hừ nói: "Người đừng tưởng như vậy là ta sẽ bỏ qua, người một tên tiểu điền xá mà còn dám lấy dao chém ta, món nợ này sớm muộn ta cũng sẽ tính với người!"

Tiểu điền xá này chính là từ chuyện dùng để chửi nông dân.

Đôi tay nhỏ của Tiểu Dã chống trên bàn, nâng cằm, nghe thấy Vương Bảo nói lời này, hé mắt nhìn Vương Bảo, nhướn đôi mày nhỏ lên, quyết miệng, trên mặt lộ ra vẻ không vui đơn thuần.

Nợ là nhất định phải tính toán rõ ràng, cũng không biết đến lúc đó là ai tính với ai đâu? Hàn Nghệ không chút ảo não, vẫn còn ăn nói khép nép: "Vương công tử, ngài đại nhân không nhớ tiểu nhân, đáng chấp nhặt với tiểu tử nông gia ta đây sao, đây không phải hạ thấp thân phận của Vương công tử ngài sao."

"Như vậy cũng đúng."

Vương Bảo này đầu óc cũng xoay chuyển mau lẹ, liếc con người nhìn Hàn Nghệ nói: "Hôm đó nếu không phải ta không muốn chấp nhặt với tiểu tử người, đã sớm chặt đứt hai chân của người rồi, người cũng đừng cho là ta sợ người."

Khoác lác, Hàn Nghệ cảm thấy ngượng ngùng thay cho gã, ngoài miệng lại phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Ánh mắt Vương Bảo đột nhiên liếc nhìn lên bàn, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, hét lên: "Chường quây, chường quây."

"Dạ dạ dạ."

Dưới lầu lập tức vang lên một giọng nói, chẳng bao lâu, chỉ thấy người chường quây kia hấp tấp chạy lên, "Vương công tử, có chuyện gì cần dặn?"

Vương Bảo liếc nhìn chường quây kia, nói: "Người là mù rồi hả." Nói xong chỉ tay vào Hàn Nghệ, nói: "Với tiểu tử nghèo này mà người cũng dè hấn lên, người không sợ hấn không có tiền trả người sao."

Nếu như hấn không trả tiền trước, đương nhiên ta sẽ không dè hấn đi lên, nhưng người ta còn sáng khoái hơn người một chút, trước khi ăn cơm đã trả tiền rồi. Chường quây kia nói: "Vương công tử, nhị vị tiểu ca này đã thanh toán tiền cơm rồi."

"Cái gì?"

Vương Bảo có vẻ càng kinh ngạc, bởi vì Hàn Đại Sơn khi còn sống là cố nông của Vương gia bọn họ, cho nên gã rất rõ lai lịch của Hàn gia, Hàn Đại Sơn kia cả đời cũng chưa từng tới nơi này ăn cơm, hơn nữa hiện tại Hàn Nghệ vẫn còn nợ nần đầy mình, không khỏi kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, nói: "Tiểu tử người có tiền không trả nợ, chạy đến đây sống sung sướng?"

Hàn Nghệ cười cười đôn hậu, một tay khoác lên vai Vương Bảo: "Vương công tử, ta còn đang muốn nói chuyện này với ngài, nào nào nào, qua đây nói."

Vương Bảo vốn dĩ thấy tay của Hàn Nghệ đập trên vai gã, nhất thời vẻ mặt bất mãn, nhưng lại nghe Hàn Nghệ muốn nói với gã chuyện trả nợ, một tia bất mãn kia lại biến thành hoang mang, thầm nghĩ, chẳng lẽ tiểu tử này phát tài rồi? Không thể nào nha, mới qua có vài ngày, nhưng nếu hấn không phát tài, thì tại sao có thể tới đây dùng cơm.

Mang theo sự hoang mang cùng Hàn Nghệ đi qua một bên.

Hàn Nghệ đột nhiên thở dài: "Vương công tử, thực không dám giấu giếm, ta cảm thấy ta quá có lỗi với ngài rồi, thời đại này a, người tốt thật sự là quá ít, khi người có tiền, tất cả mọi người đều vây chung quanh, nhưng khi người gặp nạn, ai này đều giữ khoảng cách. Ta chỉ nói như thế thôi, nếu không phải

Vương công tử ngại chịu cho ta mượn tiền, ta đây có thể thành thân hay không cũng là một chuyện rất khó khăn. Ôi, hôm đó đầu óc bốc hỏa, đã va chạm Vương công tử, đối với chuyện này ta đã có mấy đêm không ngủ được, Vương công tử là người cực cực tốt nha, cứu người trong lúc nguy nan, bên ngoài đồn Vương công tử là cái gì mà đồ chó ăn người không nhà xương, cá nhân ta cho rằng đây đều là có người ác ý hãm hại, với mấy người bọn họ, ai sẽ dễ dàng cho người khác mượn tiền, đúng là đúng nói chuyện không đau thắt lưng, trừ Vương công tử ở ngoài, ta thật sự không nghĩ ra còn có ai có thể làm được như thế."

Lời này khiến Vương Bảo thấy trong lòng thoải mái nha, thầm nghĩ, còn không phải sao, người tìm người khác vay tiền, người khác đều trốn tránh không kịp, cũng chỉ có ta đồng ý cho các người vay tiền, đây chính là hành vi của đại thiện nhân nha, chỉ là thêm chút lợi tức mà thôi, đó cũng là rất bình thường a! Lập tức liền mỉm cười: "Tiểu tử người cũng nói một câu rõ ràng rồi."

Tên khốn kiếp người, quả thực chính là một con quỷ hút máu, người nào đã mượn tiền của người, không bị người làm cho táng gia bại sản, cửa nát nhà tan, cứ chờ xem, sớm muộn cũng có một ngày lão tử phải trừ mối hại là người. Hàn Nghệ cười nói: "Lời nói thật, lời nói thật mà thôi."

Vương Bảo thở dài, dùng một kiểu giọng điệu của ngày tận thế nói: –"Chi tiết bây giờ người hiểu chuyện giống như người đây thật sự là quá ít, giống như mấy thứ không có mắt đó, còn tưởng rằng ta ức hiếp bọn họ, thật là đáng ghét."

"Đa tạ Vương công tử khích lệ." Hàn Nghệ lại nói: "Nhưng mà ta cho rằng đây cũng là chuyện thường tình của con người, Vương công tử không cần phải chú ý, cây ngay không sợ chết đứng a."

"Hả? Sao nói lời này?"

Vương Bảo lập tức lộ ra một vẻ mặt bức thiết.

Hàn Nghệ cười nói: "Không biết Vương công tử đã nghe qua một câu nói thế này chưa, người nợ tiền mới là đại gia. Những người đó khi mượn tiền, cũng người như Bồ Tát, chỉ thiếu chút nữa đã gọi người là cha rồi, người không cho hắn mượn tiền à, hắn ghi hận người, cảm thấy người không biết đạo nghĩa, nhưng cho hắn mượn, đợi khi hắn phải trả tiền, hắn lại ghi hận người, cảm thấy con người người quá không biết tình cảm, đây không phải người a, làm người khó a, làm một vị đại thiện nhân như vậy giống Vương công tử khó càng thêm khó, ngài muốn ta làm việc này, ta nhất định là không làm được."

Trải qua một lượt phân tích như vậy của Hàn Nghệ, Vương Bảo nhớ tới những lời đồn đại nhằm nhí nhằm vào Vương gia bọn họ ở bên ngoài, lập tức cảm giác mình quá ủy khuất, đúng rồi, ta vẫn luôn luôn giúp người, tại sao lại dôi lấy sự nhục mạ như thế, thật là quá không công bằng. Một phen tán gẫu, chỉ cảm thấy như gặp được tri kỷ, hận là đã gặp nhau muộn, về mặt cảm động nói với Hàn Nghệ: –"Hàn lão đệ, lời này của đệ nói thật sự là quá hay, không ngờ rằng trên đời này người hiểu ta nhất, lại là Hàn lão đệ."

Hàn Nghệ thỉnh linh nói: "Vậy Vương công tử, khoản nợ của ta...?"

"Khoản nợ của người... đương nhiên là vẫn phải trả."

Thiếu chút nữa Vương Bảo đã nói "Khoản nợ của người miễn đi", may mà thắng xe lại đúng lúc, nhưng lại cảm thấy như vậy hơi không đúng với lời phân tích này của Hàn Nghệ, vì thế lại nói: "Tuy nhiên Hàn lão đệ, người yên tâm, ta sẽ không thúc giục người, chỉ cần người trả trong vụ thu là được."

Tên mập này đúng là vô sỉ, cho dù là ở hơn một ngàn năm sau, vay nặng lãi hơn nữa thì cũng phải đến kỳ mới đi đòi, có bản lĩnh người cứ đến thúc giục bây giờ, người xem ta sẽ phản ứng người hay không. Trong lòng Hàn Nghệ thầm khinh bỉ, ngoài miệng lại nói: "Vậy sao có thể được, Vương công tử huynh đối đãi với ta như thế, sao ta có thể có ý khát nợ, có tiền nên nhanh chóng đem trả, ta cũng từng mượn tiền của người khác, cho dù là một đồng tiền, ta đều nhớ kỹ mỗi ngày, kiểu khổ não này ta rất hiểu."

Vương Bảo kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy người đã có tiền trả à? Trong giọng nói lộ ra một tia buồn bực, ý của gã không phải ở tiền, mà ở Tiểu Vân a!"

Hóa ra con mẹ người còn muốn cảm sùng ta a, người cũng thật trường tình đấy, thôi đi, hiện tại ta vẫn chưa quen hoàn cảnh, trước tạo quan hệ tốt với người, đến lúc đó lại từ từ thanh toán khoản nợ với người. Hàn Nghệ nhìn thấy tên này mặt lộ vẻ thất vọng, sao có thể không rõ, hận đến là ngứa cả răng, nhưng bây giờ hắn vẫn thật sự không dám xằng bậy, chủ yếu vẫn là không rõ tình hình lắm, ra về không biết, cười nói: "Là như vậy, ta gặp được một quý nhân, người đó cho ta một ít tiền."

"Quý nhân?"

Vương Bảo bất giác nhìn Tiểu Dã, nhưng Tiểu Dã ăn mặc còn rách rưới hơn cả Hàn Nghệ, nhìn thế nào cũng không giống một quý nhân.

"Đúng vậy, chỉ tiếc quý nhân đó không để lại danh tính."

Hàn Nghệ nói: "Hay là ngày mai chúng ta hẹn Từ Lão tới đây, ta sẽ trả tiền trước. Nói như vậy, cũng không phải là Tiểu Dã rồi."

Vương Bảo tuy có chút tiếc nuối, cũng có chút hồ nghi, nhưng Hàn Nghệ đã nói như vậy rồi, tất nhiên gã cũng không tiện nói thêm gì, gật đầu nói: "Được, vậy chính nợ ngày mai đi."

"Quyết định vậy đi."

Hàn Nghệ nói xong lại cười nói: "Vương công tử, sau này lão đệ còn có rất nhiều chỗ có thể cần sự trợ giúp của người, người xem ta trả tiền tích cực như vậy, lần sau vay tiền thì đừng cự tuyệt ta a."

Chỉ cần vợ người còn sống, người mượn bao nhiêu ta cũng cho, Vương Bảo âm thầm than một câu. Kỳ thật trong lòng gã còn rất hy vọng Hàn Nghệ tới hỏi gã vay tiền, liên tục gật đầu nói: "Được rồi, được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thoải mái là được

Dịch: mafia777

Sau khi hẹn cẩn thận thời gian cùng địa điểm với Vương Bảo, Hàn Nghệ liền chuẩn bị rời đi cùng Tiểu Dã, bởi vì sắc trời cung không còn sớm nữa.

Nhưng khi bọn họ xuống lầu thì, lại nhìn thấy một ông lão khom lưng đi tập tễnh lên lầu hai.

Kỳ quái, trông ông lão này còn nghèo hơn mình một ít, lấy đâu ra tiền ăn cơm ở đây? Hàn Nghệ thoáng nhìn, thấy sắc mặt của ông lão kia hơi thấp thòm bất an, trong lòng cũng đoán được thất thất bát bát. Bèn chờ đến khi ông ta đi ngang qua bên cạnh mình xong, đột nhiên thò tay ngăn cản Tiểu Dã, ra hiệu hẳn dừng đi nhanh như vậy.

Quả nhiên, ông già kia vừa mới bước lên lầu, liền nghe thấy tiếng Vương Bảo reo lên: "Ồ lão nhi, cuối cùng lão cũng chịu đến rồi, thật là để bản công tử chờ thật lâu nha."

Liền nghe thấy một thanh âm già nua vang lên: "Không biết Vương công tử gọi tiểu lão nhi tới đây, có chuyện gì dặn dò? Trong giọng nói hiển lộ ra sự sợ hãi cùng cung kính cực kỳ rõ ràng."

"Đương nhiên là để nhắc nhở lão trả tiền chứ sao."

"Trả tiền? Không phải nói là ba tháng sao, bây giờ mới qua ba ngày mà!"

"Ba tháng cái gì, trên giấy nợ ghi rõ ràng chính là ba ngày mà."

"Ba ngày? Rõ ràng lúc trước chúng ta đã đồng ý là ba tháng mà."

"Lỗi tai của lão chắc bị điếc rồi hả, chính miệng ta nói ba ngày rõ ràng, nếu không phải vậy làm gì có chuyện ta chỉ lấy lợi tức có hai mươi văn thôi."

"Lão làm sao có khả năng nghe lầm được, ruộng nhà lão bị hồng thủy phá hủy, nếu như chỉ có ba ngày, tiểu lão nhi lấy đâu ra tiền trả."

Hàn Nghệ nghe được trong lòng thờ dài, xem ra không chỉ mỗi nhà mình dính vào chuyện này rồi!

Chỉ nghe thấy Vương Bảo hừ lạnh: "Ta đây mặc kệ, bản công tử nể tình đất ruộng của nhà lão bị hồng thủy phá hủy, mới cho lão mượn một trăm văn tiền. Lão đừng có không biết thân biết phận. Hơn nữa lão đừng có quên, tháng sau lão còn phải giao ra số tiền gốc nữa, số tiền này ta ngược lại cũng không cần lão trả gấp. Thế nhưng trong vòng hai ngày lão nhất định phải trả tiền lãi, nếu như lão dám không trả, ta đánh bắt cháu gái của lão đến để gán nợ vậy."

"Vương công tử, tiểu lão nhi chỉ có mỗi một đứa cháu gái này mà thôi, ngài cũng không thể cướp nang đi như vậy được. Coi như tiểu lão nhi van cầu ngài, Vương công tử, ngài làm ơn thư thả cho tiểu lão nhi một ít ngày đi. Trong giọng nói của ông lão đã bắt đầu mang chút ghen ngào, khiến người nghe được không khỏi cảm thấy thương cảm."

Hàn Nghệ nghe được liền thầm mừng trong lòng, cái tên khốn kiếp này, mới một trăm văn tiền đã nghĩ bắt cô nương nhà người ta gán nợ, người cung quá keo kiệt rồi.

"Thư thả mấy ngày là bao nhiêu ngày, nếu như người người đều giống như lão, vậy ta ăn cơm bằng cái gì. Ít nói nhảm đi, giờ này ngày mai ta sẽ tới nhà lão lấy tiền, nếu vẫn không có, liền bắt cháu gái của lão để gán nợ. Giờ thì cút, đừng quấy rầy bản công tử ăn cơm."

"Vương công tử, ngài...ngài đây là lợi dụng tiểu lão nhi không biết chữ mà!"

"Giấy trắng mực đen rõ ràng, nếu lão không phục có thể đi quan phủ cáo ta cũng không sao."

"Lão già đáng chết, cút nhanh lên một chút, không phải vậy thì bỏ xác lại nơi này luôn đi."

Cuối cùng Vương Bảo cũng không nhịn được mà đổi giọng hung hăng đe dọa rồi.

Vương gia nguyên bản chỉ là một nhà tiểu địa chủ, dựa vào cho vay nặng lãi để kiếm lợi. Tại vùng ngoại ô Dương Châu cũng có tiếng là đề tiện vô liêm sỉ,

nếu người chẳng may dính vào Vương gia một chút, vậy người chắc chắn sẽ bị bọn họ hút sạch không còn một giọt máu. Danh tiếng này là do cha của Vương Bảo cũng tương đối thông minh, Vương gia rất ít làm ăn trực tiếp trong thành Dương Châu, dù sao trong thành là có không ít người có quyền thế, cũng ít có người thèm vay tiền nhà gã, vì lẽ đó mục tiêu chính của Vương gia là vùng ngoại thành. Mai thôn cũng ở trong đó. Bách tính vùng ngoại ô phàm là vừa nghe đến Vương gia, mỗi người đều là vừa hận vừa sợ. Có một quãng thời gian, bọn họ thà rằng chịu đói, cũng quyết không chịu vay tiền của Vương gia.

Chuyện làm ăn gần nửa năm nay của Vương gia vô cùng khó khăn, cũng may có trận đại hồng thủy này, khiến cho đất ruộng của rất nhiều bách tính sống ở phụ cận Mai Hà đều bị ngập lụt. Bách tính không có cơm ăn, chỉ có thể cắn răng vay tiền Vương gia. Chuyện làm ăn của Vương gia mới dần dần tốt lên. Gần nhất Vương Bảo cho vay không ít tiền tại vùng này. Chẳng may gã lại coi trọng cô cháu gái của Hồ lão đầu, thế là liền lợi dụng chuyện Hồ lão đầu không biết chữ lại là người thành thật hàm hậu, động một ít tay chân lên giấy nợ, khiến cho thời hạn trả nợ rút ngắn mất ròng rã tám mươi ngày. Chuyện này quả thật khiến người hận nghiêm rằng.

Bất quá cũng kỳ lạ là Hồ lão nhi này cũng quá hồ đồ rồi, với cái xú danh của Vương gia, làm sao có khả năng cho người mượn một trăm văn tiền, kỳ hạn tới ba tháng, mà lợi tức cũng chỉ có hai mươi văn tiền được, trong này khẳng định có trò lừa!

Vương Bảo cố ý làm như thế này, đơn giản là vì sau này nếu phải lên quan phủ, gã cũng có thể tự bào chữa, ta thu lợi tức thấp như thế, làm sao có khả năng là ba tháng, khẳng định ông lão này nghe lầm.

Tuy rằng Hàn Đại Sơn cũng là tương đối thành thật, thế nhưng không hề hồ đồ. Lúc trước quyết định đi vay tiền Vương gia, Hàn Đại Sơn đã suy đi nghĩ lại, cân nhắc đầy đủ, tất cả đều tính toán rõ ràng, mới nghĩ đến việc mời Từ lão làm công chứng viên cho mình. Từ lão là người biết chữ, vì lẽ đó Vương Bảo cực kỳ khó lợi dụng. Nhưng đáng tiếc người tính không bằng trời tính, ông ta vậy mà lại bị sét đánh chết, lại còn gặp phải một hồi đại hồng thủy nữa chứ. May mà Hàn Nghệ này cũng không phải Hàn Nghệ kia. Nếu không thì, có khả năng kết cục của Hàn gia cũng tương tự như Hồ lão đầu rồi.

Hàn Nghệ âm thầm cau mày, chợt nghe thấy tiếng khóc của ông già kia càng lúc càng gần, lập tức phát phát tay với Tiểu Dã, hai người liền đi ra từ lâu.

Ra từ lâu, Hàn Nghệ cố ý thả chậm lại bước chân, dùng dư quang khoé mắt liếc nhìn phía sau, chỉ thấy Hồ lão đầu đang vừa khóc lớn vừa đi ra, dáng vẻ vô cùng thảm lương.

Đợi đến khi Hồ lão đầu cách hẳn tương đối gần thì, tay áo vung lên một cái, một chuỗi tiền đồng liền rơi ra.

Tiểu Dã kinh ngạc liếc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười lắc đầu một cái, đầu giương lên phía trước, cùng Tiểu Dã tăng nhanh bước chân.

Hồ lão đầu cũng thực sự là người hàm hậu thành thật, ông lão tuy vừa vận nhìn thấy trong tay áo của Hàn Nghệ rơi ra một chuỗi tiền đồng, nhưng vẫn vội vã tiến lên hô: "Hai vị tiểu ca, hai vị tiểu ca."

Nhưng mà Hàn Nghệ, Tiểu Dã vẫn giả vờ như không có nghe thấy, càng chạy càng nhanh.

Hồ lão đầu nhặt lên chuỗi tiền đồng, còn muốn đuổi theo, thế nhưng làm sao có thể đuổi được Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã. Rất nhanh liền bị bọn họ bỏ lại đằng sau.

Mất thấy không đuổi kịp, Hồ lão đầu cúi đầu nhìn chuỗi tiền trong tay, tính ra chỉ ít cũng tới một trăm văn tiền, không khỏi suy nghĩ xuất thần. Quá nửa ngày, ông lão mới quyết tâm, cuộn chuỗi tiền vào trong lòng. Sau đó lau khô nước mắt trên mặt, hưng phấn đi về nhà.

Đợi cho bóng Hồ lão đầu biến mất ở giữa trời chiều thì, Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã mới từ mặt sau của một cây đại thụ đi ra.

Tiểu Dã đột nhiên lôi kéo ống tay áo của Hàn Nghệ, dùng một loại ánh mắt hỏi dò nhìn hắn.

"Người là muốn hỏi ta tại sao phải trợ giúp ông lão này đúng không?"

Hàn Nghệ cười nói.

Tiểu Dã gật gật đầu.

Hàn Nghệ hơi hột cười nói: "Tiền bạc thôi, đều chỉ là việc nhỏ, chỉ cần tiêu sảng khoái là được, mặc kệ là dùng để ăn hay là để ném."

Tính cách này là một mặt. Còn có một mặt, chính là tại thời điểm hân cực kỳ bất lực, cũng từng vô cùng hi vọng có người có thể giúp hắn một chút như thế. Nhưng đáng tiếc không có gặp phải. Vì lẽ đó, hân cực kỳ hiểu rõ tâm tình tuyệt vọng của Hồ lão đầu. Nếu như không ném đi một xâu tiền, trong lòng hắn sẽ không nhin được mà hoảng hốt, nói không chắc lúc đi ngủ buổi tối vẫn còn ghi nhớ việc này. Như vậy liền khó chịu, tiền này coi như dùng để mua sảng khoái, hài lòng là được. Nếu ném xâu tiền này xong mà hân đạt được sự sảng khoái cực kỳ thì, tốt nhất nên ném. Ngược lại hiện tại hân vẫn có tiền trả nợ, một trăm văn tiền này đối với hân mà nói, cũng chỉ là vấn đề có thể vào tiệm ăn mấy lần mà thôi.

Tiểu Dã gật gật đầu, đột nhiên dùng ngón tay út chỉ về phía từ lâu.

Có ý gì? Hàn Nghệ nhìn về phía từ lâu một chút, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nói: "Người chỉ Vương Bảo đúng không?"

Tiểu Dã gật gật đầu, chỉ chỉ Hàn Nghệ, lại chỉ chỉ về phía từ lâu

Hàn Nghệ suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi là muốn hỏi ta, vừa nảy tại sao phải ăn nói khấp nép với Vương Bảo đúng không?"

Tiểu Dã dùng sức gật gật đầu.

Hàn Nghệ sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, cười nói: "Đó là bởi vì ta hiện tại còn không có năng lực để đối phó Vương Bảo, so với để gã lúc nào cũng phòng bị ta, còn không bằng để gã thả lỏng cảnh giác, đợi được cơ hội tới, ta liền có thể cho gã một đòn trí mạng."

Trong cái nghề này của bọn hắn, bắt đầu bất kỳ một âm mưu nào, việc đầu tiên là phải thu được tín nhiệm của mục tiêu.

Tiểu Dã trừng mắt nhìn, chợt vừa cười vừa gật đầu.

Đến khi trở lại cửa thôn, Tiểu Dã liền đem năm trăm văn tiền trên người giao cho Hàn Nghệ, cậu thật sự chỉ là giúp Hàn Nghệ chia sẻ trọng lượng. Hàn Nghệ đương nhiên không chịu như thế, thế nhưng Tiểu Dã ném tiền xong liền chạy, trong chớp mắt liền biến mất rồi.

Không có cách nào, Hàn Nghệ chỉ có thể nhặt tiền lên. Trong lòng lại nghĩ, tiền này cũng không thể mang về toàn bộ, con mụ trong nhà kia quá mạnh, một cước liền có thể đem ta đập bay, căn bản là đánh không lại, tiền này mang về, vạn nhất bị nàng đoạt mất, làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, hắn nhìn chung quanh một chút, tìm một chỗ địa phương bí mật, đem tiền ẩn giấu đi, chỉ giữ lại trên người hai xâu tiền nhỏ cùng một nén bạc. Thế nhưng hắn cũng chưa có về nhà vội, mà bước đi hướng về phía Quan gia.

Đồng đồng đồng!

"Ai thế!"

"Là ta, Tiểu Nghệ."

Kết.. một tiếng, cửa mở ra, chỉ thấy Quan tam thúc cùng Quan tam thảm đứng ở bên trong, dùng một loại ánh mắt phi thường thấp thòm nhìn vào Hàn Nghệ trước cửa.

Hàn Nghệ biết, bọn họ là sợ chính mình đến hỏi vay tiền bọn họ. Từ khi Vương Bảo náo loạn một trận xong, người trong thôn nhìn thấy Hàn Nghệ, đều là tương đối khản trương. Đây cũng không phải nói tình người âm lạnh gì, chỉ là bọn họ cũng làm gì có tiền cho vay, bọn họ cũng có con cái phải nuôi chứ. Tuy là bởi vì khi Hàn Đại Sơn còn sống luôn sẵn sàng trợ giúp bọn họ, thế nên bọn họ cũng cực kỳ xoắn xuýt. Đối với điểm này, Hàn Nghệ trái lại cũng không có một chút nào oán hận bọn họ. Chuyện vay tiền như thế này, cho vay là ân tình, không cho vay được cũng là điều đương nhiên, không thể vì vậy mà đi oán hận người khác.

"Tam thúc, tam thảm, ta thật có lỗi với hai người!"

Hàn Nghệ vừa thấy được vợ chồng bọn họ, đột nhiên gào lên một tiếng, trái lại dọa cho vợ chồng Quan tam thúc giật mình.

"Ai u, tiểu Nghệ, chuyện gì xảy ra thế?"

Hàn Nghệ không nói.

Quan tam thúc lo lắng hỏi: "Tiểu Nghệ, ngươi mau nói đi, xảy ra chuyện gì thế?"

Hàn Nghệ vội vàng lên tiếng: "Tam thúc, là như vậy, sáng nay ta nhân rồi tề nhạt, vừa vận tình cờ gặp con Tiểu Hoàng của nhà thúc, liền nghĩ dẫn theo Tiểu Hoàng đi thôn sau chơi đùa, nhưng mà không ngờ tới... không ngờ tới..."

Lời này vừa nói ra, Quan tam thúc lập tức càng gấp: "Rốt cục là làm sao, Tiểu Nghệ, ngươi nói thẳng luôn đi!"

Hàn Nghệ cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nhưng ai mà ngờ được thôn sau có người đang săn thú, ta nhất thời không có để ý kỹ Tiểu Hoàng, kết quả nó liền bị những người kia bắn chết, tam thúc, tam thảm, ta thật có lỗi với các ngươi!"

Nguyên lai là như vậy, thực sự là dọa chết ta rồi. Quan tam thúc nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Vừa nảy ông ta suýt nữa bị Tiểu Nghệ hù chết, cười ha hả nói: "Không có chuyện gì, chỉ là một con chó mà thôi, chuyện cũng không lớn."

Quan tam thảm vẫn đứng sau lưng Quan tam thúc hận không thể một cước đạp Quan tam thúc bay ra ngoài cửa luôn đi, vội vàng chen miệng nói: "Tiểu Nghệ, thế Tiểu Hoàng bây giờ đang ở chỗ nào?"

Hàn Nghệ hất đầu, nghĩa bạc vân thiên nói: "Điều này tam thảm cứ yên tâm, ta biết ta có lỗi với Tiểu Hoàng, có lỗi với hai người, vì lẽ đó hậu sự của Tiểu Hoàng ta cũng không dám làm phiền tam thảm bận tâm, chuyện này vốn là ta phải làm."

"Hậu sự?"

Quan tam thảm ngẩn ngơ hỏi: "Đây nghĩa là sao?"

"Chính là mang đi chôn ạ."

"Chôn rồi!" Quan tam thẩm kinh hô một tiếng, nhất thời chỉ cảm thấy một trận đầu choáng mắt hoa, tên tiểu tử này thực sự là bị sét đánh hòng não rồi, đây cũng là một đồng thịt nha!

Nguyên lai bọn họ vốn dự định năm nay tết đến liền làm thịt Tiểu Hoàng, cải thiện sinh hoạt, nhìn xem có thể mang bán kiếm ít tiền tiêu tết hay không, vậy mà lại để cho người khác bán chết. Kỳ thực điều này cũng không quan trọng lắm, sớm ăn muộn ăn cung bất quá chỉ là chênh lệch một chút như vậy. Thế nhưng người không thể liền khối thịt cũng không cho ta a!

Người nói xem chuyện này có đáng giận hay không?

Quan tam thúc cung phản ứng lại, ông ta trái lại cảm thấy không quá quan trọng, cũng chỉ là mất một bữa thịt mà thôi, vội vàng an ủi thê tử nói: "Chôn liền chôn đi, ngày khác chúng ta lại nuôi con khác là được rồi."

Quan tam thẩm cả người đều run lên, tình huống trong nhà Hàn Nghệ là như thế nào, bà ta rất rõ ràng, có đánh chết Hàn Nghệ, hấn cũng không lấy ra nổi tiền đền. Bữa thịt này nhất định là bị mất rồi. Lúc này liền tức giận đến mức cả khuôn mặt to mọng đều đỏ phừng phừng.

Tam thúc biết rõ, đây là nhịp điệu cộp cái muốn bạo phát rồi, trong lòng có chút sợ sệt, không dám lại noi thêm gì nữa.

Hàn Nghệ thấy cũng gần đủ rồi, lại chơi tiếp, Quan tam thúc có khả năng sẽ bị bạo hành gia đình. Trong hồi ức của hấn, Quan tam thúc có thể xem là một người tốt, hàm hậu thành thật. Chuyện dở chính là Quan tam thẩm lại tương đối mạnh mẽ, vì lẽ đó hấn mới nghĩ trước đùa Quan tam thẩm thêm một chút, lúc này mới thôi nói: "Còn có..."

Quan tam thúc vội vàng hỏi:

"Còn có cái gì?"

Hàn Nghệ đột nhiên lấy ra một xâu tiền từ trong người: "Còn có một ít tiền vị công tử đi săn kia bồi thường ta, tổng cộng 60 văn tiền, hai vị đếm lại đi."

Đây thực sự là xoay chuyển tình thế a!

Quan tam thúc sùng sốt: "Hà? Còn có tiền bồi thường?"

Lời còn chưa dứt, một vệt bóng đen từ trong nhà liền lao ra. Trong lúc hoảng hốt, xâu tiền kia liền rơi vào trong tay Quan tam thẩm, một đôi mắt cá chết nhìn chòng chọc vào xâu tiền kia, xác nhận là sự thật xong, phi thường tự nhiên đem thả vào trong tay áo, trên mặt mây gió biến ảo, vui mừng đến mức miệng đều không đóng lại được: "Tiểu Nghệ, không phải tam thẩm nói người, cha người khi còn sống là huynh đệ tốt nhất của tam thúc người, chỉ là một con chó mà thôi, chết thì chết. Lại đem người sợ sệt thành hình dáng như vậy, lẽ nào tam thẩm có thể vì một con chó mà gây phiền phức cho người sao, người nghĩ tam thẩm là loại người này sao?"

Người tìm ta phiền phức, ta ngược lại thất ra không sợ, ta chỉ sợ người tìm tam thúc phiền phức mà thôi. Hàn Nghệ thì thầm trong lòng một câu, nữ nhân này trợ mặt cũng thật là nhanh, ngoài miệng lại nói: "Tam thẩm đương nhiên không phải loại người này."

Quan tam thúc đều có chút nghe không vô rồi, người cũng quá dối trá đi. Trên mặt lúc đỏ, lúc trắng, ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: "Ai, bà nó, nhà Tiểu Nghệ..."

Có câu là biết chồng không ai bằng vợ, Quan tam thúc vừa mới nói ra vài chữ, Quan tam thẩm liền biết cái mông của chồng muốn cong về phía nào rồi. Lập tức lên giọng nói với Hàn Nghệ: "Tiểu Nghệ, người còn chưa có ăn cơm phải không? Tam thẩm vừa vặn làm một ít đồ ăn, người nếu không ngại liền vào ăn một chút." Lời tuy như vậy, thế nhưng thân thể mập mạp vẫn chặn ở trước cửa, không có chút ý tứ tránh ra nào.

Hàn Nghệ làm sao không biết bà ta là có ý gì. Bề ngoài là mời hấn vào nhà ăn cơm, trên thực tế là nhắc nhở hấn cả nhà ta là muốn ăn cơm rồi, người nhanh đi về đi. Bất quá hấn cung không thêm đề ý, ngược lại số tiền này hấn vốn định cho Quan tam thúc, dù sao con chó kia thực sự giúp hấn đại ân, vung vẩy lấy hai tay nói: "Không cần, không cần, ở nhà ta đã nấu cơm rồi, ta đi đây, tam thúc, tam thẩm có gì gặp lại sau."

Nói xong, hấn phi thường phối hợp Quan tam thẩm rồi đi.

Mơ hồ còn nghe đến phía sau truyền đến tiếng đối thoại của tam thúc và tam thẩm.

"Bà làm sao có thể như vậy, nhà Tiểu Nghệ hiện tại thiếu nợ Vương gia không ít tiền, chúng ta là hàng xóm có thể giúp một điểm la một điểm. Bà không giúp đỡ thì thôi, lại còn thu tiền của hấn."

"Cái gì mà là tiền của hấn, đây rõ ràng chính là tiền bồi thường của Tiểu Hoàng mà. Lại nói, nhà hấn nợ Vương gia bao nhiêu tiền? chỗ này mới sau mười văn tiền, nếu như hấn thật sự chỉ thiếu sau mười văn tiền thôi, lão nương không nói hai lời nhất định đưa hết cho hấn."

Luận cãi nhau, ăn nói vụng về như Quan tam thúc làm sao có khả năng là đối thủ của Quan tam thẩm, một câu nói liền khiến ông ta á khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hai biện pháp

dịch: mafia777

Sau khi rời khỏi Quan gia, Hàn Nghệ lại tiện đường đi đến chỗ Từ lão, nhắc Từ lão biết ngày mai phải gặp Vương Bảo ở tửu quán để giải quyết chuyện vay nợ. Từ lão là công chứng viên, nhất định phải đến đấy. Chỉ bất quá lúc Hàn Nghệ đang nói, Từ lão tay vẫn nâng một quyển sách tre, một bên nhìn, một bên “Ồ ồ” qua loa với Hàn Nghệ, Hàn Nghệ cũng rất bất đắc dĩ, cũng biết Từ lão là một con một sách chính gốc, đành nhắc đi nhắc lại thời gian cùng địa điểm nhiều lần mới rời khỏi. Đến khi Hàn Nghệ rời đi một hồi lâu rồi, Từ lão mới giật mình nhận ra, nhất thời đầy mặt khiếp sợ, tuy nhiên trong phòng đã không còn một bóng người. Ông lão vẫn một mặt khiếp sợ, trái lại có chút kinh sợ.

...

Là về nhà? Hay là ngủ ở bên ngoài? Ai... Ta không thể cứ ngủ ở bên ngoài mãi được, tóm lại vẫn phải về nhà. Nhưng mà nếu về nhà, vạn nhất nang lại đập bẹp ta làm sao bây giờ?

Hàn Nghệ đứng bồi hồi dưới một cây đại thụ cách nhà khoảng trăm bước xa. Dù là ai phải đối mặt với một bà vợ có vũ lực mạnh hơn mình rất nhiều trong khi thông minh lại thấp hơn mình thì, trong lòng đều sẽ cảm thấy sợ sệt. Đạo lý này cũng giống như việc người sợ lão hồ vậy, bởi vì lão hồ là không giảng đạo lý.

Do dự một hồi lâu, Hàn Nghệ cắn răng một cái, chết thì chết đi, kệ con mẹ nó chứ, ta đường đường là một đại nam nhân chẳng nhẽ lại bị nữ nhân đánh liền nhà cũng không dám về, quá mất mặt. Lần này nang lại dám động thủ lần nữa, ta liền...liền gọi cứu mạng, để cả thôn đều biết bộ mặt thật của nữ nhân này!

Hàn Nghệ nghênh ngang đi về nhà, nếu đã quyết định trở lại, đương nhiên phải hung hăng một chút. Tuy nhiên mới đi tới cửa, vừa vặn nhìn thấy Tiêu Vân từ trong nhà bếp đi ra, sắc mặt liền không khỏi căng thẳng, sợ hãi lập tức nảy sinh.

"Về rồi à!"

Tiêu Vân thấy Hàn Nghệ trở về, ngoài miệng tuy vẫn lạnh như băng, thế nhưng trong mắt vẫn mang theo một chút quan tâm.

Hàn Nghệ “Ừ.” Một tiếng: "Ta đã ăn cơm rồi."

"Ta cũng không có để dành cơm cho người."

"Ặc....!"

Hàn Nghệ lập tức một trận lúng túng, nói thầm một tiếng, như vậy tốt nhất! Sau đó liền tiến vào nhà, nửa nằm ở trên giường. Trong lòng không khỏi cảm khái một câu, vẫn là trong nhà thoải mái nhất, tuy rằng hơi cũ nát.

Sau đó Tiêu Vân cũng đi vào, ngồi ở đầu giường bên kia, lấy ra hai khối bánh nướng từ trong bọc quần áo bắt đầu áo nhai kỹ nuốt chậm, bánh nướng này có người nói là lương khô truyền đến từ Tây Vực, là dùng bột mì cùng hạt vừng làm, mùi vị rất là bình thường, tuy nhiên nang vẫn ăn ngon lành. Chuyện gia bạo đêm qua, tựa hồ thật giống chưa từng xảy ra vậy.

Đáng thương a! Nếu như cô không có vận dụng bạo lực với ta như thế, nói không chắc ta còn có thể mang về mấy khối thịt cho cô ném thử. Thế nhưng hiện tại đây là chuyện không thể rồi. Hàn Nghệ ngồi trên giường gỗ, thấy cái bánh nướng kia rất tròn, mới hỏi:

"Đây nhất định không phải do cô làm đúng không?"

"Là Trương Lục làm cho ta."

Tiêu Vân thân nhiên hỏi đáp.

Dù sao khi Hàn Đại Sơn còn sống vẫn là khá có nhân duyên trong Mai thôn, các thôn dân tuy không có tiền, nhưng vẫn đưa ít đồ đến tỏ vẻ giúp đỡ.

Thì ra là thế. Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Ta hiểu được."

Tại phương diện nấu nướng, Tiêu Vân thực sự là biết kinh sợ rồi, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra nhàn nhạt đồ ùng, nói sang chuyện khác: "Hôm nay người lại chạy sang nhà Dương nhị thúc ăn chứ à?"

"Cái gì mà ăn chứ? Hôm đó ta cũng giúp thúc ấy rất tốt mà, huống hồ hôm nay ta cũng không có đi."

"Vậy thì người đi đâu?"

"Đi ra bờ sông mài dao."

Hàn Nghệ hung hăng nhìn Tiêu Vân.

"Ừc...khụ khụ khụ."

Tiêu Vân bị sắc đến nổi ho một trận dữ dội, vội vàng uống ngụm nước, quá một hồi lâu mới ổn định, lườm Hàn Nghệ một cái: "Chỉ nói mò." Lại nhớ tới đêm qua Hàn Nghệ nói muốn đi lấy đao, kết quả là một đi không trở lại, không khỏi lại cảm thấy buồn cười.

Cái nhìn này quả thật phong tình vạn chủng, hơn nữa nang ho đến hai gò má đỏ ửng, tăng thêm tú sắc, không khỏi khiến tâm thần Hàn Nghệ nhảy một cái, nhưng rất nhanh sẽ ổn định lại, khề hừ một tiếng, biểu thị bất mãn với Tiêu Vân. Lại nói: "Ái, thời gian đã trôi qua nhiều ngày rồi, cô không phải nói cô có biện pháp trả nợ sao?"

Tiêu Vân liếc xéo hần một cái, nói: "Ngươi còn biết quan tâm việc này?"

Hàn Nghệ tức giận nói: "Ta có thể không quan tâm sao, nếu như không trả hết nợ, vậy chúng ta coi như xong. Vì lẽ đó ân oán giữa chúng ta phải tạm hoãn lại, trước tiên trả hết khoản nợ này lại nói sang chuyện khác. Cô nói cô có biện pháp, nói nghe một chút. Lời này của hần là có ý cả, đơn giản là vì tìm về chút mặt mũi cho mình mà thôi. Ngày hôm qua cô dám đánh ta, ta còn nhớ kỹ đây, ta sao có thể bỏ qua nhẹ nhàng như thế, chẳng qua hiện tại phải đối đầu với kẻ địch mạnh mẽ, ta phải lấy đại cục làm trọng."

Tiêu Vân trái lại không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì nang không thấy Hàn Nghệ phải tìm về mặt mũi để làm gì, đánh không lại nang là cực kỳ bình thường, liền nhìn thẳng vào Hàn Nghệ, nghiêm túc nói: "Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có hai biện pháp."

Oa! Còn có cơ hội lựa chọn? Có cần lợi hại như vậy hay không? Hàn Nghệ hồ nghi nói: "Biện pháp gì?"

Tiêu Vân nói: "Biện pháp thứ nhất chính là giết toàn gia họ Vương, như thế, chúng ta liền không cần trả nợ."

"...!"

Ừ. Ta rõ ràng, biện pháp thứ nhất này chính là vì tôn lên sự tình diệu của biện pháp thứ hai, cao nhân đều làm như thế. Hàn Nghệ gật gật đầu, ừ một tiếng: "Biện pháp tốt!" Lại hỏi tiếp: "Thế còn biện pháp thứ hai?"

"Chạy trốn."

Tiêu Vân nghiêm trang nói.

"Ặc....!"

Hàn Nghệ rất muốn chửi mả nó, còn lựa chọn cái mẹ gì? Thực sự là hại ta cao hứng hựt một hồi, cô là muốn trêu đùa ta sao. Chạy trốn? Chạy trốn liền thành tội phạm truy nã, ông trời ơi, nữ nhân này đến cùng là có đầu óc hay không a!

Tiêu Vân thấy vẻ mặt của Hàn Nghệ cứng ngắc, hơi chút lúng túng, lại phi thường tự tin nói rằng: "Ngươi yên tâm, mặc kệ thế nào, ta nhất định bảo đảm ngươi không bị làm sao."

Đây là muốn bảo vệ ta sao, cô rõ ràng chính là muốn đẩy ta vào lò lửa mà! Hàn Nghệ sững sờ nửa ngày, lập tức than thở: "Thôi đi, cô hãy trốn một mình đi, việc này ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

Tiêu Vân khinh thường nói: "Cái loại vai không thể gánh, tay không thể nhắc, liền một bài thơ cũng không thể viết như ngươi, có thể nghĩ ra biện pháp gì chứ?"

Phanh!

Hàn Nghệ một tay tăng tăng đập mạnh lên bàn, nộ khí đằng đằng nhìn Tiêu Vân, ai là loại người liền một bài thơ cũng không thể viết? Trong lòng nhanh chóng đọc thầm, Đầu giường trắng tờ rạn, Đất trắng ngời như sương, Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

So easy!

Ánh mắt của Tiêu Vân lạnh lùng bắn về phía Hàn Nghệ, nhất thời đằng đằng sát khí, phảng phất sau một khắc sẽ có đao quang kiếm ảnh.

Một người chỉ là tức giận, còn một người lại là sát khí, ai mạnh ai yếu, vừa xem hiểu ngay.

"Dừng!"

Hàn Nghệ thật sợ nang lại là một quyền đánh tới, vội vàng gơ lên một tay khác, thầm nói, nữ nhân này chắc chắn có khuynh hướng bạo lực gia đình, nam nhân tốt không cùng nữ nhân đấu, ta nhẫn! Liền chậm rãi rời tay khỏi bàn.

Ngân quang chợt lóe.

Chỉ thấy trên bàn liền xuất hiện một thỏi bạc nhỏ.

Tiêu Vân nhìn nén bạc trên bàn, sát khí nhất thời biến mất không thấy tăm hơi, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, quá hết nửa ngày, nang mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng cầm lấy nén bạc, nhìn kỹ một chút, há hốc mồm hỏi: "Đây là bạc thật!"

Mồ hôi đầm đìa...!

Hàn Nghê quả thật không biết nói gì.

Tiêu Vân lại hỏi: "Người lấy thứ này ở đâu."

Hàn Nghê hơi hốt nói: "Hôm nay ta ra bờ sông hỗ trợ chống thuyền, muốn kiếm tiền trả nợ, ai ngờ lúc qua sông, có một người Phù Tang không cẩn thận ngã xuống, ta thấy thế liền nhảy xuống nước cứu ông ta lên, vì báo đáp ân cứu mạng của ta, ông ta mới cho ta nén bạc này."

"Thật à?"

Tiêu Vân hồ nghi nhìn Hàn Nghê.

"Cô không tin thì tự đi mà hỏi! Rất nhiều người đều nhìn thấy."

Hàn Nghê đảo cặp mắt trắng dã.

Không thể không nói, công lực nói dối của Hàn Nghê thực sự quá mạnh mẽ, Tiêu Vân vẫn đúng là tin thật, nhất thời một mặt kinh hi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực sữa, nở nụ cười như khói toả, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

"Sớm biết tiền có thể dễ kiếm như vậy, ta liền không cần vất hết óc đi nghĩ biện pháp."

"Cô đừng có mà tự sướng."

Hàn Nghê không lưu tình chút nào nói: "Cô nếu như vất hết óc mới nghĩ ra hai cái biện pháp là sát nhân cùng chạy trốn, vậy cô quả thực còn đàn hơn cả lợn."

Nói tới chỗ này, Hàn Nghê đột nhiên phát hiện ánh mắt của Tiêu Vân có chút không đúng lắm, hình như đã từng có cảm giác tương tự thế này, thân thể không tự chủ hơi co lại: "Không phải cô lại muốn đánh ta đấy chứ?"

"Đúng đấy."

Tiêu Vân bình tĩnh nói

Hàn Nghê vội vàng lùi về phía sau, lại nghe Tiêu Vân nói rằng: "Bất quá xem ở nén bạc này, lần này ta tạm tha ngươi." Nói xong nang nhẹ nhàng tung tung nén bạc, đột nhiên tựa như nhớ tới điều gì, lại trầm mi đe dọa: "Chỉ một lần này thôi đấy, nếu như lần sau ta lại nghe thấy ngươi nói ta như vậy, ta lập tức đánh ngươi biến thành đầu heo."

"Cô cứ yên tâm, sẽ không lại có lần tiếp theo đâu."

Hàn Nghê lập tức nói.

"Thế còn tạm được."

Tiêu Vân cảm thấy vô cùng hài lòng với thái độ của Hàn Nghê.

Hàn Nghê ngăn người, nói: "Này, cô không phải là quên đấy chứ?"

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Quên cái gì?"

"Mẹ kiếp! Không phải cô nói trả xong nợ liền rời đi sao?"

Hàn Nghê vô cùng kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nói nhiều nữa cũng chỉ là nước mắt

dịch: mafia777

Tiêu Văn nghe thấy thì kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, đôi mắt đẹp lóe ra hào quang phức tạp.

Hàn Nghệ bị nàng nhìn có chút khó chịu, dường như mình nợ nàng rất nhiều nên hét lên: "Cô làm gì mà nhìn ta dữ vậy? Đây là do cô nói, mọi người đều lớn cả rồi, nói lời phải giữ lời."

Qua một hồi lâu, Tiêu Văn mới nói: "Người hi vọng ta đi như vậy sao?"

"Nếu ta nói là hi vọng thì cô có đánh ta không?" Hàn Nghệ nói rất thận trọng, dù sao cô nam quả nữ ở chung một phòng, nếu chẳng may có xung đột thì người chịu thiệt vẫn là kẻ yếu.

"Không biết."

Tiêu Văn thành thực lắc đầu.

Không biết? Vậy có nghĩa là có thể như vậy rồi! Hàn Nghệ vội lắc đầu nói: "Vậy thì ta cũng không biết!"

"Tại sao?"

Tiêu Văn nhìn thẳng vào Hàn Nghệ, nói với độ tò mò muôn phần: "Ta muốn biết ta có điểm nào không xứng với người!"

"Đừng nói như vậy! Trò chơi lấy lui làm tiến ta sớm đã chán lắm rồi. Nếu như thật sự nói là không xứng thì người sáng suốt vừa nhìn là biết là ta không xứng với cô mới đúng!"

Tiêu Văn hơi do dự nói: "Người tự ti sao?"

Thật ra nàng biết rất rõ hoàn cảnh của mình. Dựa vào dung nhan, vóc dáng thì nàng có thể vỗ ngực tự đắc, kể cả chỉ số thông minh của nàng không cao thì chắc chắn vẫn có người bằng lòng lấy nàng. Hơn nữa, nàng học hành đàng hoàng, lại biết cả võ công, có thể nói là văn võ song toàn. Tất nhiên, võ công này là thanh kiếm hai lưỡi, thêm không thêm phân, mỗi người một ý, nhưng bất luận thế nào thì nàng thật sự khó hiểu tại sao Hàn Nghệ lại cố tình một lòng muốn đuổi nàng đi. Thật ra lần đầu tiên Hàn Nghệ bảo nàng đi, nàng vẫn luôn thấy cảm động. Bởi vì lúc đó trong nhà thiếu nợ lớn, Hàn Nghệ bảo nàng ta đi, rõ ràng là không muốn nàng bị liên lụy. Những lời nàng nói hôm đó cũng chỉ là lời nói tức giận, nói rồi cũng quên luôn. Nhưng hôm nay, tiền cũng có rồi nhưng Hàn Nghệ vẫn muốn đuổi nàng đi. Điều này thật sự khiến người ta khó hiểu.

"Cô nói là tự ti thì cứ coi như tự ti đi!"

Hàn Nghệ không phản bác lại. Bởi vì hắn thật sự có chút tự ti nhưng không phải vì hắn cảm thấy mình không xứng với Tiêu Văn, không liên quan gì đến điều này. Mà vì môi trường sống lúc nhỏ ảnh hưởng đến, nó được hình thành từ khi hắn còn nhỏ, vì vậy hắn không phủ nhận.

Tiêu Văn nghe cảm thấy có chút đau lòng, nhau mày nói: "Nếu như người không nói rõ thì ta sẽ không đi!"

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiêu Văn, thờ dãi, hai tay gối đầu, hai mắt nhìn nóc nhà, một lát sau mới nói: "Ta không phải là người đàn ông có trách nhiệm, cô đi theo ta tuyệt đối không được sống những ngày tháng tốt đẹp đâu."

Tiêu Văn hơi sững sờ, nàng tuyệt đối không nghĩ đến việc Hàn Nghệ sẽ nói ra câu này. Trầm ngâm một lúc lâu, nàng mới nói: "Thật ra ta vẫn luôn nghĩ như vậy! Chỉ dựa vào một mình người thì không thể gánh vác được, thậm chí đến bản thân người cũng không chăm sóc tốt được. Nhưng hiện giờ ta không nghĩ vậy, ít nhất người cũng biết vì gia đình mà ra ngoài làm việc, hơn nữa một ngày cũng kiếm được nhiều tiền. Điều đó chứng tỏ người có khả năng gánh vác gia đình này."

"Điều ta nói không phải là điều đó!"

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Nếu như chỉ nói đến tiền thì, ta có tay có chân, sang năm triều đình nhất định sẽ phát ruộng cho ta thì ta còn sợ đói sao? Điều mà ta nhắc đến chính là giữa hai ta. Ta không thể gánh vác trách nhiệm của một người chồng, ta cũng không định gánh vác một phần trách nhiệm nào cả. Vì vậy cô đi theo ta thì nhất định sẽ bị tổn thương, nói không chừng sẽ có một ngày ta đá văng cô một cước ra ngoài đó."

Hắn chưa bao giờ áp đặt kiểu tư tưởng chủ nghĩa không kết hôn lên đầu ai. Hắn ra bắc vào nam, cũng quen rất nhiều đứa trẻ trưởng thành mà mồ côi nhưng thông thường những người này đều khao khát có một gia đình. Họ sẽ thêm yêu thương vợ con mình và còn dùng tâm sức đi bảo vệ gia đình mình hơn người bình thường rất nhiều. Hơn nữa, sở dĩ hắn đi sang con đường cực đoan như này là vì ban đầu chuyển đi của hắn quá nguy hiểm. Nếu như hắn thành thân, một khi xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, vậy thì sẽ tạo nên một thảm kịch gia đình khác. Đây chính là điều mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng sau này khi kiếm được ngày càng nhiều tiền, thật ra chỉ cần tiết kiệm một chút thì tiền hắn buôn bán được cũng đủ để hắn sống cả đời rồi. Hắn cũng muốn thu tay lại, nhưng cẩn thận suy tính một hồi thì hắn vẫn không nỡ bỏ cuộc sống ngập trong vàng son kia. Hắn đã quen với cuộc sống không có gánh nặng trên người. Sau lần đó, hắn không có suy nghĩ gì đến việc thành gia lập nghiệp nữa.

Vì vậy nói đến cùng, vẫn là hắn không gánh vác nổi, thậm chí hắn còn không có dũng khí lập gia thất. Hắn biết đây là hành vi nhu nhược, hắn cũng không thích tìm lý do gì cho mình nhưng hắn thấy cứ đơn độc một mình là tốt, ít nhất cũng không hại đến ai. Trong hai cái hại thì chỉ có thể chọn cái hại ít hơn mà thôi.

Tiêu Vân nói: "Vì vậy người muốn một cước là đá vàng ta ra đúng không?"

"Thật ra ta cũng muốn đá nhưng ta đá không nổi". Hàn Nghệ tức giận nói: "Cô đừng có nói ta vô tình như vậy được không? Bây giờ là ta mời cô đi, chúng ta cũng chưa động phòng, cũng chưa làm tổn hại gì đến danh tiết của cô, càng không làm chuyện gì có lỗi với cô. Ta không hề nợ cô gì cả, hơn nữa ban đầu chúng ta đã nói kỹ rồi, một khi trả hết nợ thì cô sẽ rời đi."

Thật ra với tính cách của Hàn Nghệ thì chưa đến kỳ hạn cuối cùng phải trả tiền thì hẳn tuyệt đối sẽ không trả hết tiền sớm như vậy đâu. Hắn vội trả hết như vậy chẳng qua cũng là hy vọng phùi sạch quan hệ với Tiêu Vân mà thôi.

Tiêu Vân thật sự không thể giải thích được vì sao: "Nếu đã như vậy thì sao ban đầu người còn đồng ý lấy ta?"

Hàn Nghệ thật sự cũng không có cách nào giải thích được, nói: "Cái này rất đơn giản! Cô cứ xem như là ta bị sét đánh nên ngớ ngẩn đi!"

Tiêu Vân sững sốt hồi lâu rồi đột nhiên khanh khách mỉm cười, hơn nữa tiếng cười ngày càng lớn hơn. Nàng cười lên rất xinh, như hoa tươi đang nở rộ nhưng trong tiếng cười mang theo chút chế giễu. Nàng cười một hồi lâu rồi mới thu lại, thở dài: "Báo ứng! Đúng thật là báo ứng!"

"Báo ứng?"

Hàn Nghệ kinh ngạc hỏi: "Báo ứng gì chứ?"

Tiêu Vân lắc đầu: "Không có gì! Ta không đồng ý!"

"Cô không đồng ý cái gì?"

"Ta không đồng ý rời khỏi đây! Nếu ta đã được gả vào Hàn gia thì ta đã là người của Hàn gia rồi, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây."

Hàn Nghệ buồn bực nói: "Cô đừng như vậy có được không? Cởi mở một chút đi! Mọi người có lúc hợp lúc tan, hà tất phải khiến mọi người không vui như vậy!"

Tiêu Vân hừ một tiếng rồi nói: "Người nghĩ đơn giản nhì! Ta đã được gả cho người rồi, bất luận có động phòng hay không, một khi ta đi rồi thì danh tiết của ta đều bị tổn hại. Hơn nữa ta yếu ớt như này thì có thể đi đâu được?"

Hàn Nghệ oa một tiếng, nói: "Xin hỏi, cô đang sỉ nhục ta sao. Nếu như đúng thì xin chúc mừng cô, cô đã làm được rồi đấy." Nói xong, hắn hừ một tiếng, nói: "Cô là cô gái yếu ớt, vậy thì ta còn không phải là kiến sao. Cô có thấy cô gái yếu ớt nào mà đánh một người con trai cao bảy thước đến nổi mà không dám về nhà không?" Nói đến đoạn sau, Hàn Nghệ tức giận vô cùng, thật sự là không chịu nổi.

Tiêu Vân nghe thấy liền đỏ mặt lên, hơi có vẻ chột dạ nói: "Ta cũng muốn làm một người vợ tử tế, là người cố tình nhắm vào ta trước, nếu có trách thì chỉ có thể trách bản thân người thôi!"

"Người vợ tử tế?"

Hàn Nghệ hừ nói: "Ta ăn được một bữa cơm cô nấu, kết quả là một buổi tối đi bảy lần nhà vệ sinh. Nếu thêm vài lần như này nữa thì cô nghĩ ta còn mạng nữa không? Còn lừa ta cái gì mà mùi vị không có gì khác thường, thế mà không biết ai hôm đó nôn thốc nôn tháo ở dưới gốc cây dâu. Đúng là buồn cười."

"Á. Người nhìn thấy hết rồi à?"

Tiêu Vân mặt càng đỏ hơn.

"Nhờ phúc của cô mà trên đường đi vệ sinh không khéo mới nhìn thấy!" Hàn Nghệ trợn mắt nói.

Nhưng Tiêu Vân cũng vẫn cảm thấy tủi thân, nói: "Đúng! Ta không biết nấu cơm nhưng ít nhất ta cũng có lòng đi làm nó. Thậm chí hôm nay ta còn hỏi thăm Trương cách làm nữa. Cứ coi như không ngon thì người cũng không nên nói ta như vậy chứ."

"Ồ! Cô có lòng đi làm nên đã thành như vậy đó!" Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Thôi đi! Không nói nữa! Nói nhiều nữa cũng chỉ là nước mắt thôi!"

Tiêu Vân nhẩn nhẩn nhiều lần, trong lòng vừa tủi thân vừa tức giận, thật sự là không thể nhịn được nữa. Cái miệng của Hàn Nghệ thật sự quá tiện, thật khiến người khác tức chết. Nàng vỗ mạnh bàn một cái, vang rền một tiếng, mắt phượng trợn lên, chỉ vào Hàn Nghệ phẫn nộ quát: "Hàn Nghệ! Người nói đủ chưa! Ta đã hạ mình để nói chuyện với người mà người không biết điều lại còn dùng những lời lẽ độc ác như vậy. Người chẳng qua cũng chỉ là con nhà nông, có gì giỏi giang đâu, dựa vào gì mà nói với ta như vậy! Hừ! Ta sẽ không ở lại nữa!"

Chắc chắn, cái gọi là chủ nghĩa bá quyền là đây mà! Ta vỗ bàn nhẹ mà cô ta lại giống như muốn giết người vậy! Cô ta vỗ bàn không ngờ lại tự nhiên và có lực đến thế! Haiz! Đúng là không có nhân quyền mà! Nhưng câu cuối cùng khá êm tai! Hàn Nghệ vội gật đầu nói: "Nói có lý! Nói có lý! Coi như cô đã tỉnh ngộ rồi đó! Chúc mừng! Chúc mừng! Lên đường bình an! Ta còn phải nghĩ cách làm cho cô ít lương khô mới được!"

Tiêu Vân sững sốt, trong lòng lại cảm tức, nhìn chằm chằm vào Hàn Nghệ. Thấy mặt hắn tràn đầy hy vọng và nụ cười vui mừng thì nỗi giận trong lòng lại tăng lên. "Người muốn ta đi đúng không? Ta cứ không đi đấy! Nàng ngay lập tức mỉm cười, mặc dù là nụ cười đẹp, quyến rũ vô cùng nhưng Hàn Nghệ nhìn thấy lại thấy sợ, mồ hôi chảy ròng ròng."

Khỏe miệng Tiêu Vân cười khiến Hàn Nghệ thấy ớn lạnh: "Ta đột nhiên nhớ đến việc trước khi thành thân đã hứa với Hàn bá bá một chuyện. Đó là phải chăm sóc người thật tốt. Lúc đó người cũng có ở đây, hiện giờ Hàn bá bá không còn thì ta lại càng phải thực hiện tốt lời hứa đó! Dù sao Hàn bá bá cũng là ân nhân cứu mạng ta nên nếu như ta không chăm sóc người thì ta khác nào kẻ vong ân phụ nghĩa."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rời Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Buổi tối kinh khủng

dịch: mafia777

***

"Chăm sóc?"

Hàn Nghệ bị lời nói của Tiêu Vân làm cho tức cười. Theo như hắn thấy thì đây là lý do rất không bình thường: "Cô đến nấu cơm cũng không biết làm thì nói gì đến chăm sóc ta! Cô muốn chăm sóc ta chết chẳng?"

Tiêu Vân rất nghiêm túc ngẫm nghĩ một chút, lập tức gật đầu nói: "Nếu người chết thì ta sẽ rời đi!"

"...!"

Đúng là độc ác! Đúng là độc ác! Hai mắt Hàn Nghệ phóng hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Xem ra cô đã quyết tâm dựa dẫm vào ta rồi?"

"Không phải dựa vào người mà là chăm sóc người!" Tiêu Vân sửa lại cách nói của Hàn Nghệ.

"Đâu có lý đó!" Hàn Nghệ hừ một tiếng, nói: "Cô không đi thì ta đi!"

Tiêu Vân thành thoi cười nói: "Cũng đúng! Người nhu nhược như người ngoài chạy trốn thì chỉ e không còn cách nào nữa rồi."

"Người nhu nhược? Đúng rồi, đây là nhà của ta, sao ta lại phải đi! Nếu ta đi thì đã thành kẻ nhu nhược rồi!" Hàn Nghệ cá giận nói: "Đừng khích ta! Được rồi! Xem ai sẽ đi trước, ta không tin là sẽ thua cô!"

Tiêu Vân cười nhưng không thành tiếng, đây là phản bác tốt nhất.

Hàn Nghệ nói: "Từ hôm nay trở đi, ta ngủ ở giường lớn bên trong, còn cô ngủ bên ngoài!"

Việc đã đến nước này, hắn cũng không cần khách khí nữa.

"Được!"

Tiêu Vân sáng khoái gật đầu.

"Coi như vẫn còn có chút lương tâm!"

Hàn Nghệ vừa mới dứt lời, nào biết Tiêu Vân lập tức nói: "Vậy thì người phải đánh thắng ta trước!"

"Hả?"

Hàn Nghệ hết sức kích động nói: "Đây chính là nhà của ta mà!"

Tiêu Vân nói: "Ta là vợ người thì đây cũng là nhà của ta!"

"Cô!"

Hàn Nghệ hai mắt trừng lên, nói: "Được! Nếu như cô đã luôn miệng nói là thê tử của ta, vậy thì chúng ta ngủ chung đi!"

Tiêu Vân tự nhiên cười nói: "Được thôi!"

"Thật hay giả vậy?"

Hàn Nghệ lập tức sùng sốt, nghĩ thầm "Hàn Nghệ ơi là Hàn Nghệ! Người thật sự là càng sống càng tụt lùi rồi! Một đại mỹ nữ như này mời người lên

giường, nếu như người còn không dám thì người còn là đàn ông nữa không? Đứng lên và đi vào phòng đi!"

Nhưng chưa đi được hai bước, chợt thấy dưới chân vấp một cái, "Ai ui!!!"

Lập tức mặt hấn chạm đất.

"Ai da!!!"

Hàn Nghệ bịt mũi, nước mắt rơi là tả. "Người phụ nữ này có thù với mũi mình à?" Hấn xoay người lại, cảm tức nhìn Tiêu Vân nói: "Cô cố ý đấy à?"

Tiêu Vân gác chân thon dài lên, tay nâng cằm Hàn Nghệ, cúi đầu nhìn chăm chú vào Hàn Nghệ, dịu dàng nói: "Phu quân, chàng còn chưa đi tắm đấy."

Hàn Nghệ một trận tê dại, nữ nhân này thật đúng là một yêu tinh. "Cứ coi như chưa thì cô cũng không cần dùng cách này để nhắc nhở ta chứ?"

"Đó là bởi vì người đi quá nhanh, ta nhất thời nóng vội nên mới đưa chân ra."

"Được! Nếu cô đã vội như vậy thì ta sẽ chiều lòng cô!" Đợi lát nữa ta sẽ cho cô biết thế nào gọi là tấn công hoàn mỹ của năng lượng và tốc độ.

Hàn Nghệ lập tức xông ra ngoài, tùy tiện lao thân mình ra rồi lao vào phòng. Chỉ nhìn thấy Tiêu Vân đang ngồi ở trên giường, thật sự có ý muốn chờ đợi được sủng ái. "Á! Lẽ nào người phụ nữ này bị sốt rồi sao? Nhưng nếu như ta chiếm hữu nàng ta thì nàng ta có ý lại vào ta mãi không? Không đúng không đúng! Cứ coi như ta không chiếm hữu thì nàng ta cũng ý vào. Không quan tâm! Mũi tên đã trên dây cung thì không thể không bắn. Nếu như lần này ta không lên giường thì chẳng phải là thái giám sao?"

Nghĩ tới đây, Hàn Nghệ cởi hết quần áo ra, ưỡn ngực, lộ ra vài đường gân cốt. Hấn thấy ngượng ngùng rồi lấy hai tay che, thiếu chút nữa quên đây đã không còn là thân hình sáu múi nữa rồi. Hấn nhảy lên giường, nhìn thấy thân hình đầy đặn mà không làm mất đi những đường cong quyến rũ của Tiêu Vân thì không khỏi động sắc tâm. Hấn làm bộ muốn ôm, ngoài miệng còn làm lễ: "Thê tử đi ngủ thôi!"

Ánh mắt Tiêu Vân chợt lóe, cười nói: "Chàng ngủ trước đi, ta còn phải học may quần áo."

Vừa dứt lời, nhưng thấy hào quang bắn ra, chỉ thấy trong tay Tiêu Vân đột nhiên xuất hiện một cái kéo.

"Chết tiệt!"

Hàn Nghệ vốn đã sắp ôm được eo nhỏ của Tiêu Vân rồi nhưng vừa nhìn thấy kéo này thì lập tức sợ tới mức nép vào góc giường: "Cô, cô muốn làm gì?"

"Tất nhiên là học may quần áo rồi!"

Tiêu Vân nói xong thì lấy ra một tấm vải, nắm lấy kéo rồi phát ra tiếng kêu ken két.

"Cô may quần áo thì lấy kéo ra làm gì?"

Hàn Nghệ chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi.

"Không có kéo thì may quần áo như thế nào được?"

"Nhưng ban đêm cô may quần áo làm gì. Như này cũng không nhìn rõ, ngủ sớm đi thôi!"

"Nửa đêm cũng tốt mà! Nửa đêm yên tĩnh, cứ coi như làm sai thì cũng sẽ không có ai biết."

"Tỉ như?"

"Tỉ như may quần áo không được đẹp!"

"Cái này mà cô còn sợ người khác biết à?"

"Đương nhiên, nếu để cho mọi người biết là ta may quần áo không được đẹp thì sẽ mất mặt lắm. Không giấu gì người, đây là lần đầu ta may quần áo nên chỉ e sẽ cắt nhầm chỗ."

—

Cắt nhầm chỗ? Hàn Nghệ nhìn kéo sắc bén, lau mồ hôi lạnh, nhớ lại một chút, nuốt nước bọt, nói: "Ta nhớ là kéo này hình như là đầu có sắc như vậy!"

Tiêu Vân nói: "Trong lúc người tắm, ta đã mài nó rồi."

Trong đầu Hàn Nghệ đột nhiên hiện ra một bức tranh "Chồng tắm ở bên trong còn vợ mài kéo ở bên ngoài!"

Mẹ kiếp! đây là đang quay phim kinh dị sao?

Chỉ là nghĩ đến thôi! Hàn Nghệ sợ đến mức toát mồ hôi "Không được! Mình quyết không thể lùi bước như vậy được. Nếu như nàng ta muốn giết mình thì hà tất phải phiền toái như vậy. Mình cũng không chạy được, nàng ta nhất định đang dọa mình thôi. Mình thả lỏng chút rồi nằm xuống thôi."

Tạch...!

Tạch tach tach!

Tạch tach tach tach tach tach. ...!

Kéo lúc mờ lúc sáng phát ra tiếng kêu ken két khiến cho Hàn Nghệ ngủ trên giường như nằm trên đồng lửa. Hắn lo lắng, mồ hôi trên trán không ngớt, đâu có thể ngủ được.

Cuối cùng!

Hàn Nghệ thật sự không nhịn nổi, ngủ cả đêm như này thì tổn thọ bao nhiêu năm rồi. Mẹ kiếp! Không thể chịu nổi. Hắn bò dậy, nói với Tiêu Văn một câu: "Cô điên rồi! Sau đó liền chạy ra gian ngoài."

Lúc Hàn Nghệ vừa mới nằm ở giường bật dậy thì bên trong đột nhiên vọng ra tiếng cười vang như chuông.

Đây tuyệt đối là tiếng cười châm chọc!

Hàn Nghệ hận đến mức ngứa răng. "Đồ đàn bà thói tha, hãy đợi đấy! Sớm muộn cũng có một ngày ta gạt cô mất cả người lẫn của, đúng là tức chết đi được."

Cũng không biết có phải là tức giận quá mức không mà dẫn đến đầu óc đau nhức. Dù sao Hàn Nghệ rất nhanh đã ngủ được.

.....

.....

Ngày hôm sau!

Hàn Nghệ rửa mặt nhanh một cái rồi ra khỏi nhà.

"Phu quân! Trả tiền rồi về sớm một chút nhé!"

"Được đó! Cô cứ ở nhà tắm rửa sạch sẽ chờ ta quay về!"

Buổi tối tĩnh mịch thì tất nhiên là hắn sợ nhưng ban ngày nhiều người qua lại như vậy, Hàn Nghệ tất nhiên không sợ. Hắn đoán Tiêu Văn cũng không dám làm gì hắn. Hắn nhân dịp này lấy lại thể diện, hai mắt tròn trĩnh, các loại uy vũ khí phách, đương nhiên, bước chân cũng nhanh hơn, dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn.

Cái này nếu để cho Quan tam thúc nhìn thấy thì cũng phải bái Hàn Nghệ làm thầy.

Không biết Hàn Nghệ có gặp thảm hại hơn ông ta không nhưng ít nhất ông ta còn có thể ngủ ở phòng ngủ chính.

Tiêu Văn nhìn bóng lưng đi xa của Hàn Nghệ, nàng cười khúc khích, lẩm bẩm: Thôi đi! Hắn cũng thể hiện ngoài miệng vậy thôi, nhưng tắm rửa sạch sẽ là có ý gì vậy?

.....

.....

Đến dưới một cây đại thụ ở bên ngoài thôn, Hàn Nghệ nhìn xung quanh rồi, âm thầm cục ta cục tác: "Tên Tiểu Dã này sao vẫn chưa đến?"

Hôm qua hắn đã hẹn với Tiểu Dã rồi, hôm nay cùng đến túm quán gặp mặt.

Phù!

Hàn Nghệ chợt thấy đỉnh đầu bị cái gì đập phải nhưng lại không thấy đau. Ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy Tiểu Dã ngồi trên cành cây cao hơn một trượng, cười hi hi nhìn hắn. trời ạ! Sao ta lại thấy chỉ có một mình ta bình thường này. "Tiểu Dã! Ngươi ngứa ngứa chân tay à, mau xuống đây!"

Tiểu Dã nhảy xuống, rơi xuống đất một cách vững trãi.

Đây lẽ nào là khinh công trong truyền thuyết. Hàn Nghệ vươn tay ra sờ đầu nhỏ của Tiểu Dã, nói: "Tiểu tử này đúng là nghịch ngợm, đến cách thức chào hỏi cũng kỳ lạ đến vậy! Đi thôi! Ta đưa ngươi đi ăn, hơn nữa còn miễn phí nữa. Ngươi đợi lát nữa ăn hết mình cho ta, chúng ta tranh thủ một bữa ăn hết đồ của một tháng."

Chương 19: Nước tiểu độn thuật

dịch: mafia777

***

"Ồi!! hai vị tiểu ca đến rồi, mời vào trong, mời vào!"

Khi Hàn Nghệ và Tiểu Dã đến quán rượu kế Mai Hà lần nữa, ông chủ quầy nhiệt tình khỏi phải bàn.

Hàn Nghệ trung ra vẻ mặt người giàu có, chỉ vào lão chủ quầy hét lên: "Chủ quầy, nghe cho kĩ, hôm nay Vương công tử đãi khách ở đây, chuẩn bị đem tất cả các món ngon nhất, rượu ngon nhất lên cho ta! Nhớ cho kĩ, không cần tốt nhất, chỉ cần đắt nhất, chớ có làm mất mặt của Vương đại công tử, nếu có gì sai sót không chu toàn khi phục vụ, ta sẽ hỏi tội ngươi."

"Vương đại công tử?"

Lão chủ quầy ngạc nhiên, sừng sốt.

Hàn Nghệ chống nạnh nói: "Chính là Vương Bảo đại công tử."

"Dạ, dạ dạ"

Vị chủ quầy này tuy gât đầu không ngừng phục vụ, nhưng ánh mắt không giấu nổi vẻ hoài nghi.

Hàn Nghệ nhìn cũng biết ông ta đang nghĩ gì, nhưng không đòi hỏi ông ta làm gì nên lên lầu hai tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Không còn cách nào khác, đầu năm nay không có ghế dựa, toàn là băng ghế. Gần cửa sổ có thể dựa vào một chút.

Một lát sau mà rượu và đồ ăn vẫn chưa đem lên. Tiểu nhị rót hai chén trà, đương nhiên là vị chủ quầy kia đang đợi. Và rất nhanh, Vương Bảo dẫn theo ba bốn tên nhân rồi bước to bước nhỏ tiến vào.

Chủ quầy vội vàng tiếp đón: "Vương công tử, hai vị tiểu ca kia đã đợi ở lầu trên ạ."

Vương Bảo ừ một tiếng, nghênh ngang đi lên lầu.

Chủ quầy thấy Vương Bảo đã đến, liền gọi phòng bếp gấp rút chuẩn bị mang thức ăn lên, toàn bộ không cần tốt nhất chỉ cần đắt nhất.

"Vương công tử, ngài đã đến rồi, mời ngồi."

Hàn Nghệ thấy Vương Bảo đến, vội đứng dậy, nhường vị trí tốt nhất cho gã.

Vương Bảo rất hài lòng với việc này, ừ một tiếng rồi ngồi xuống, nhìn xung quanh một chút: "A, Từ lão đầu còn chưa đến à?"

Hàn Nghệ cười khỏ nói: "Ngươi còn không rõ Từ lão đầu sao? Không chừng một lát đến phút cuối mới đến đấy."

"Thì là vậy, mỗi lần hẹn ông ta đều đến muộn. Cái lão già đó, sớm chết đi là vừa."

Vương Bảo hừ một tiếng, gã thật lòng mong Từ lão chết sớm một chút. Bởi vì có nhiều người vay nặng lãi, nhờ Từ lão làm nhân chứng, Từ lão tuy chỉ là một kẻ thư sinh nhưng lại rất nổi danh trong thế giới thị phi này, thậm chí không ít quan phủ biết mặt Từ lão. Cũng đều bởi vì lão Từ nhờ vào mấy mươi năm thi hương, quen biết mấy vị quan viên cùng thi khi đó, đều trở thành bằng hữu với ông ta. Vậy nên Vương Bảo có chút kiêng nể Từ lão, nói tiếp: "Ngươi có mang tiền đến hay không?"

"Mang rồi, mang theo rồi, Vương công tử là người bạn rộng rãi, ta sao dám làm trễ thời gian quý giá của ngài."

"Ngươi biết vậy là tốt."

Hàn Nghệ đột nhiên hét xuống dưới lầu: "Chủ quầy kia, còn không mau dọn thức ăn lên, làm trễ thời gian của Vương công tử, coi chừng ta đốt cửa tiệm của ngươi."

Tiếng của chủ quầy bên dưới liền truyền lên: "Dạ, dạ!"

Lời này nói ra làm Vương Bảo thấy rất hài lòng, giống như mình có vương hầu, vương tướng tiếp đãi. Nhìn lại mấy tên nhân rồi ngồi cạnh mình, còn không mau học hỏi theo người ta? Mấy cái đầu đá các người để làm gì? Rồi lại nói với Hàn Nghệ: "Tiểu tử người có chút thú vị."

"Đâu có, đâu có." Hàn Nghệ cười cười ngoan ngoãn như con cún: "Vương công tử, ngày đó ta thật sự xin lỗi ngài, trong lòng luôn áy náy, chỉ muốn nhận lỗi với Vương công tử, ta thật sự sống trong trần trọc đó."

Ý tứ nghĩa là bữa tiệc này chính là để tạ lỗi.

Ít nhất là Vương Bảo nghĩ vậy, cũng không hỏi nhiều làm gì, phát tay nói: "Bỏ đi, bỏ đi, người cũng không dễ gì, ta sẽ không so đo." Thực ra hôm qua khi nghe những lời ngọt ngào vì đã nhận vay nặng lãi của Hàn Nghệ với gã, gã rất có thiện cảm đối với Hàn Nghệ, cảm thấy tiểu tử này biết nói tiếng người rồi đó, có ý tứ rồi, trong lòng không trách Hàn Nghệ nữa.

"Đa tạ, đa tạ. Vương công tử đúng là đại nhân đại lượng, đợi lát nữa ta nhất định phải kính người mấy chén rượu mới được."

"Nói hay lắm!"

Đúng lúc này nghe được một thanh âm già nua: "Vương công tử, thật là có lỗi, lão hủ tới trễ."

Chỉ thấy Từ lão khập khiễng bước, thờ phì phò.

Lại là câu nói mở đầu này.

Vương Bảo chỉ muốn ép bẹp đi cái lão này.

Hàn Nghệ lại đứng dậy: "Từ lão mời tới bên này."

Từ Vọng gật đầu, ngồi xuống, lại nói mấy tiếng xin lỗi. Người có học đầy mà, lời nói và cử chỉ phải khác người bình thường một chút.

Vương Bảo nói với Hàn Nghệ: "Tốt lắm! Bây giờ cả Từ lão cũng đến rồi, người mau đem tiền trả lại đây. Hào cảm thì hào cảm nhưng tiền là tiền, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau."

"Dạ, dạ, dạ."

Hàn Nghệ lấy thỏi bạc từ trong túi ra, đặt lên bàn.

"Bạc?"

Vương Bảo kinh ngạc, đầu năm nay, bạc không thể xem như tiền, mà nó là một loại vật phẩm xa xỉ, nếu tiêu như tiền, thì đó cũng dùng trong ngoại thương, trong nước bình thường chỉ có quan lại quyền quý mới có, dân thường thì rất là khó. Năm Trinh Quán, triều đình từng đúc vàng bạc Khai Nguyên, nhưng chỉ cho ban thưởng, bá tánh thì không thể nào dùng được.

Về mặt Từ Vọng cũng sợ sệt.

Hàn Nghệ gật đầu: "Vương công tử người kiểm nghiệm xem đây là thật hay giả."

Vương Bảo cầm bạc lên xem xem, rồi đặt lên miệng cắn cắn, gật đầu nói: "Là thật." Trong lòng còn bổ sung thêm một câu "tí lệ còn rất rất tốt nữa nha."

Hàn Nghệ nói: "Một lượng bạc này đủ để đổi một quan tiền, nếu Vương công tử không nhận bạc, vậy cũng chẳng sao, dù sao giấy nợ cũng ghi là trả lại một quan tiền."

Vật lấy hiếm là quý, đầu năm nay bạc rất hiếm, Vương Bảo sao có thể không nhận. Nhưng gã không ngừng tò mò Vì Sao Hàn Nghệ lại có bạc: "Bạc này người có được ở đâu?"

Hàn Nghệ vì thế đem chuyện hôm qua lừa dối Tiêu Vân kể cho Vương Bảo nghe.

"Hóa ra là vậy!"

Vương Bảo gật gật đầu, thầm nghĩ tiểu tử này thật đúng là gặp may mắn quá!

Hàn Nghệ cười nói: "Vương công tử cái giấy mượn nợ này"

Nói cho cùng thì Vương Bảo có chút không cam tâm, nương tử của Hàn Nghệ thật sự đẹp như tiên nữ, khắp thành Dương Châu chưa từng thấy qua người xinh đẹp như vậy. Nhưng chẳng còn cách nào khác, người ta đã đem tiền đến trả rồi, liền miễn cưỡng phát tay với mấy kẻ nhân rồi bên cạnh.

Mấy kẻ kia lập tức đưa giấy vay tiền cho Từ Vọng.

Từ Vọng nhận giấy nợ, nhìn kỹ một lát rồi nói: "Đúng rồi, đúng rồi!" Sau đó giao lại cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ như không thể tin vào mắt mờ của Từ Vọng, tự mình nhìn xác nhận, để khỏi có lầm lẫn về sau. Bấy giờ mới bỏ vào trong ngực, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Chuyện này cuối cùng xem như đã được giải quyết xong, số tiền này cũng dễ dàng có được, không mang nợ cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Đột nhiên Vương Bảo đem tiền đưa cho một kẻ nhàn rỗi đứng bên cạnh, tên kia cẩn thận bỏ vào túi.

Hàn Nghệ nhìn ngực tên nhàn rỗi kia, phình to như vậy, mắt sáng lên, chết tiệt, thu tiền ta cao như vậy, còn đãi gã bữa tiệc này xem như lời cho gã quá rồi. cười nịnh với Vương Bảo: "Vương công tử, sau này còn nhiều chỗ cần người giúp đỡ, hy vọng Vương công tử chớ chê ta phiền toái."

"Việc này không dám, nếu người cần tiền, cứ việc tới tìm ta."

Vương Bảo vô cùng vui vẻ nói. Gã vốn là cho vay nặng lãi, đương nhiên hi vọng có người đến vay tiền, thế nên vội làm thân với Hàn Nghệ. Nếu không phải vì thế từ hán quá xinh đẹp, Vương Bảo sẽ không cho hán vay tiền.

Trong lúc nói chuyện thì thức ăn và rượu cũng đã được đem lên.

Hàn Nghệ tự tay rót rượu cho Vương Bảo, rồi từ rót cho mình một chén: "Thật là phiền nhị vị rồi. tại hạ bút rứt không yên, kính nhị vị ly này." Dứt lời liền một hơi uống sạch rượu trong chén.

Vương Bảo, Từ Vọng chỉ hóp một ngụm.

Hiển nhiên, mặt mũi của Hàn Nghệ chưa đủ để cạ ly với bọn họ.

Hàn Nghệ cũng không thêm để ý, mặt dày không ngừng kính rượu Vương Bảo, chén này rồi chén nữa, miệng không ngừng nịnh bợ Vương Bảo. Là người làm trong ngành Thiên môn này vô miệng là rất lợi hại đó, dù sao chính là dựa vào nó để kiếm cơm mà. Nịnh cho Vương Bảo như bay lên mây, rượu uống đến tằm, cùng Hàn Nghệ kể vai sát cánh, nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Chẳng mấy chốc rượu trong bình đã cạn.

"Thêm rượu lên đây!"

Hàn Nghệ liền hét lớn.

Bình rượu thứ hai lập tức được mang lên.

Quát mạnh một tiếng, gió cuốn mây tan.

"Ợ!"

Hàn Nghệ đột nhiên ợ một hơi rượu đứng dậy, thân người đung đưa như sắp ngã.

Vương Bảo không uống nhiều như Hàn Nghệ, hoàn toàn tỉnh táo: "Hàn Nghệ lão đệ, người làm sao vậy?"

"Đi tiểu!.ợ.!"

Hàn Nghệ đột nhiên đứng trên ghế, hướng ra cửa sổ, bắt đầu còi quần ra.

Cái tên này không lẽ định tiểu tiện ngay đây à? Vương Bảo vội ngăn cản: "Nhanh ngăn tên tiểu tử này lại."

Mấy kẻ nhàn rỗi đứng bên cạnh hán vội xông lên, giữ chặt Hàn Nghệ lại. Hai tay Hàn Nghệ quờ quạng, hét la om sòm: "Buông ta ra, thả ta ra, sắp tè ra quần rồi."

Tiểu Dã ăn no bên cạnh, khăn trương lao đến đẩy mấy tên nhàn rỗi ra, đỡ lấy Hàn Nghệ.

Vương Bảo phát tay, kêu mấy kẻ nhàn rỗi này lui ra, vừa tức giận vừa buồn cười nói: "Có phải người uống đến đầu óc bị hỏng luôn rồi à? Định tiểu tiện ngay tại đây sao?" Nói xong lại nói với tiểu Dã: "Diu hán xuống lầu đi."

Tiểu Dã kia gật đầu, sau đó đỡ Hàn Nghệ đi xuống lầu.

...Một khắc sau

Vương Bảo thấy Hàn Nghệ vẫn chưa trở lại, nên đã kêu một tên nhàn rỗi khác xuống lầu xem thử, một lát sau, tên kia liền báo: "Đại công tử, chương quỳ nói tiểu tử kia đã tè ra quần, nên về nhà thay quần rồi."

"Cái tên này..."

Vương Bảo cười mắng một câu: "Nếu đã như vậy, chúng ta không cần đợi hán nữa, về thôi." Nói xong lại liếc nhìn Từ Vọng say khướt: "Từ lão, đi thôi."

Từ lão mơ màng lên tiếng, đứng dậy ngã tới ngã lui, đi xuống lầu.

Cho người ngã chết luôn đi, cái lão này.

Vương Bảo âm thầm nguyên rửa một câu, dẫn mấy kẻ nhàn rồi ngã nghiêng xuống lầu.

Nhưng đúng lúc gã sắp đi ra thì bị chương quỳ ngăn lại: "Vương công tử, khoan đã, tiền rượu thịt còn chưa trả."

"Tiền rượu?"

Vương Bảo ngăn người: "Hàn Nghê còn chưa trả tiền?"

Chương quỳ vội nói: –"Ngài nói cái tên bị tè ra quần ấy à? Ai da! Hắn say đến khắp người toàn mùi nước tiểu, lại say đến bất tỉnh nhân sự, sao còn có khả năng trả tiền chứ? Cả người hắn vô cùng dơ, nên tên tiểu tử thấp bé kia diu hắn về rồi."

Vương Bảo hét lên: "Bữa cơm này là hắn xin lỗi ta đấy, sao có thể để ta trả tiền chứ, người đi tìm hắn đi." Mặc dù gã có đem theo tiền, nhưng nổi tiếng là keo kiệt, bữa cơm này nhiều đồ ăn như vậy, ít nhất phải trăm văn tiền, muốn gã trả, chẳng khác nào muốn mạng của gã.

Chương quỳ cười ngượng, không muốn nghe lời này, ta biết đi đâu tìm tên kia chứ, nếu không phải vì có người ở đây ta đâu dám mang thức ăn lên.

"Là ai dám ăn cơm ở tiệm của ta mà không trả tiền hả?"

Chợt nghe bên ngoài có tiếng truyền lại, vừa dứt lời, chỉ thấy một công tử mặt nhợt nhạt, khoảng chừng hai mươi tuổi, xấp xỉ với Vương Bảo, dáng người tuấn tú, miệng nhếch cười bước vào, cước bộ ngả ngón: "Ai da! Hóa ra là là Bảo huynh à!"

Chương quỳ thấy người này, sắc mặt căng thẳng, vội thi lễ: "Đại công tử đến rồi!"

Vương Bảo vừa thấy người này, da mặt căng hết cỡ: "Thẩm Tiểu, sao ngươi lại chạy đến chỗ này?"

Vị công tử này là Thẩm Tiểu thiếu công tử của quán rượu lớn nhất Dương Châu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Khí tức của kẻ cùng ngành

dịch: mafia777

"Đương nhiên là đến để kiểm tra sổ sách rồi."

Thẩm Tiểu sang sảng cười nói, có điều mặt tên chương quỳ kia ngay lập tức giật một cái.

Phá gia chỉ từ nhà người cả Dương Châu ai mà không biết, ta thấy người đến để lấy tiền thì có. Vương Bảo ngoài mặt cười nói, trong lòng chẳng vui vẻ gì, nói: "Thật là ngạc nhiên, đường đường là đại công tử Thẩm gia, không ngờ chạy đến làm tiểu kế toán."

Sắc mặt Thẩm Tiểu cứng đờ, ho nhẹ một tiếng, nói với chương quỳ kia: "Ông chương quỳ, hình như vừa rồi bản công tử nghe thấy có người không chịu trả tiền, không biết là ai?"

Chương quỳ kia không khỏi nhìn về phía Vương Bảo.

Lần này đến lượt Vương Bảo lúng túng, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt đã đem mười tám đời tổ tông Hàn Nghê ra nguyên rửa một lần. Nhưng người thì giành tiếng nói, Phật thì giành nhang. Vương Bảo liếc vị chương quỳ kia một phát, hét lên: "Người xem ta là ai chứ? Chẳng qua là bữa cơm thôi mà, ta có thể không trả người sao? Nói xong giờ tay lên kêu một kẻ hầu trả tiền."

Thẩm Tiểu cười nói: "Đúng vậy có ai mà không biết Vương công tử, chỉ sợ trong thiên hạ không ai là chưa tìm đến Vương công tử vay tiền rồi. Tiền ở trên tay người khác đi lòng vòng một phen, tiệm chúng tôi chỉ là tiệm bé nhỏ, mong công tử thứ lỗi cho."

Lời biện minh này là châm chọc Vương Bảo là tên cho vay nặng lãi, trước sau cũng chẳng có thể diện hơn ai.

Mặt Vương Bảo nhất thời đỏ lên.

Nhưng chuyện càng xấu hổ hơn là cái kẻ hầu kia móc mồi trong ngực mà không lấy được tiền ra.

Vương Bảo không còn đợi được nữa, quát: "Thằng nhãi này làm gì thế, mau lấy tiền ra đây."

Mặt kẻ hầu kia như đưa đám: "Đại công tử, túi tiền... mất rồi."

"Cái gì?"

Hai mắt Vương Bảo tròn tròn, nói: "Túi tiền đang yên đang lành như thế sao có thể mất được chứ?"

Kẻ hầu kia sợ đến độ hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa là quỵ xuống đất: "Đại công tử tha mạng, đại công tử tha mạng, tiểu nhân không biết, tiểu nhân không hề lấy, tiểu nhân không có lấy mà."

Thẩm Tiểu hớn hờ nói: "Ông chương quý!"

Chương quỳ vuốt cằm nói: "Đại công tử có gì chỉ bảo?"

"Người không biết đó, lần trước ở Dương Châu đệ nhất lầu chúng ta có mấy vị khách đến ăn uống, đến phút tính tiền mọi người đều nói là tiền của mình đã bị đánh cắp rồi."

"Vậy phải tính sao đây?"

"Đương nhiên là không thể bỏ qua như vậy. Chúng ta đem toàn bộ bọn chúng đưa lên quan phủ, tra ra thì ra là mấy tên lường gạt."

Nói xong Thẩm Tiểu bật cười ha hả.

Vương Bảo cũng đâu có ngốc, lời này rõ ràng chính là "Chỉ cây dâu mắng cây hòe", trong lòng thì đang nghĩ "Mấy người bọn họ còn ở bên cạnh ta nên không dám lấy tiền của ta, chẳng lẽ là rớt hay có người đánh cắp?" Nghĩ đến đây trong đầu đột nhiên nhớ đến một người, sắc mặt căng thẳng nói: "Mau tìm xem bạc còn ở đó không?"

Kẻ hầu kia cuống quýt lên, lục trong túi áo, lấy ra thỏi bạc: "Bạc vẫn còn đây ạ."

Vương Bảo thấy bạc thì thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bắt đầu suy nghĩ. Chắc chắn không phải là Hàn Nghệ trộm, vừa rồi ta đã ở đây với hắn, hơn nữa hắn còn say mềm, sau có thể thần không biết quỷ không hay mà trộm túi tiền đi được chứ! Hơn nữa hắn cũng không có bản lĩnh này, hoàn toàn không có khả năng. Lại hỏi: "Lúc người tới quán rượu túi tiền vẫn còn chứ?"

Một kẻ hầu nhanh nhẩu nói: "Đại công tử mau lên lầu tìm xem, có lẽ rơi ở trên lầu. Nói xong lập tức chạy lên lầu..."

Kẻ hầu hay lấy tiền trả cổ suy nghĩ một hồi, nói: "Đại công tử, ta cũng không nhớ rõ cho lắm."

"Tên phé vật này."

Vương Bảo tức giận quát một tiếng.

Một lát sau, tên hầu từ trên chạy xuống báo: "Đại công tử, trên lầu cũng không có."

Một kẻ hầu khác lại nói: "Công tử liệu có phải là sáng nay lúc đòi nợ ở nhà Ngô gia đã làm rớt?"

Kẻ hầu trả tiền lập tức nói: "Nhất định là vậy rồi. Lão Ngô còn kéo y phục của ta."

Vương Bảo tuy tức giận nhưng lại trừng mắt nhìn kẻ kia quát: "Người còn mặt mũi đứng ở đây nói nữa sao?"

Thẩm Tiểu đứng bên nhìn chăm chăm vào thỏi bạc kia, hai mắt sáng rỡ. Thấy đám người bọn họ đang rối loạn, liền hỏi: "Vương công tử phiên huynh mau tính tiền đi, ta còn kiểm tra sổ sách nữa."

Vương Bảo ngẩn người, lạnh lùng liếc Thẩm Tiểu một cái rồi nhìn tên hầu kia hét: "Còn không mau trả tiền? Khốn kiếp, về nhà ta sẽ tính sổ với người."

"Dạ, dạ dạ"

Kẻ hầu kia vội vàng đặt thỏi bạc lên bàn.

Chương quỳ nhìn thỏi bạc không khỏi đau đầu. Bởi vì bạc không phải tiền, ông ta hẳn buôn bán lâu như vậy, đây là người đầu tiên lấy bạc trả tiền com. Nói thật, ông ta không muốn thu số bạc này, cái chính là rất khó thối tiền lại.

Ai ngờ Thẩm Tiểu đoạt trước một bước, đem bạc bỏ vào tay áo, nói với chương quỳ: "Thối tiền lại cho gã."

Chương quỳ kia khó xử nói: "Đại công tử, việc này"

"Này cái gì mà này, nhanh lấy tiền thối lại cho khách. Vương công tử người ta rất bận rộn, người mau lên."

Thẩm Tiểu trầm mặt, vị chương quỳ kia sao dám chậm trễ hay nói thêm lời gì, thờ dài, Thẩm gia sinh ra một tên há gia chi tử như vậy, đúng là gia môn bất hạnh a! Kêu người đưa tiền thối cho Vương Bảo, tuy nhiên nói gì thì nói, bạc kia vào tay của Thẩm Tiểu coi như đã gặp đúng chủ, vì Thẩm Tiểu ăn một bữa cơm là hết sạch.

Vương Bảo khinh thường liếc Thẩm Tiểu đồng thời nhận tiền thối và dắt mấy kẻ hầu đi ra.

Trên đời này, người bị Vương Bảo khinh thường chỉ có Thẩm Tiểu thôi.

Tên hầu vừa bước ra cửa, liền nói: "Đại công tử, tiền kia nhất định là do Ngô gia ăn cắp, hay là bây giờ chúng ta về đó."

Vương Bảo hừ lạnh: "Đã đi lâu vậy rồi, người nghĩ quay lại giả có thừa nhận sao? Nhưng không sao, sớm muộn gì ta cũng bắt gã ỏi ra."

Một kẻ hầu khác lại nói: "Vậy đi Hàn gia đòi tiền cơm này lại."

Vương Bảo trừng mắt nhìn gã: "Não của người bị cửa kẹp hông à? Vì một bữa cơm nhỏ này mà đi đòi tiền, chuyện này truyền ra mặt mũi ta biết để đâu?"

"Vậy chúng ta ngâm bồ hòn làm ngọt sao?"

"Không thể nào, Vương Bảo ta chưa từng chịu thiệt như vậy."

Vương Bảo cười lạnh: "Cuối năm nay ta còn phải đến thu tô nhà hán, cứ đem tiền cơm này tính vào đó đi." Nói xong gã trừng mắt, giáo huấn: "Chuyện đi đòi tiền thì phải dùng não, ít động thủ, động một chút lại dùng sức ra uy hiếp, người khác bị các người dọa chết khiếp rồi, còn ai dám trả tiền cho ta đây?"

"Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân biết rồi."

...

"Vương Bảo này đúng là keo kiệt, một vụ cho vay nặng lãi thu về một trăm văn tiền, cho vay như thế thì dân chúng Đại Đường nghèo mãi là phải."

Hàn Nghệ và tiểu Dã đi trên con đường nhỏ giữa cánh đồng, tay thấy thấy túi tiền, Hàn Nghệ lải nhải.

Hóa ra vừa rồi Hàn Nghệ giả vờ say, tuy rằng người hán đang nồng mùi rượu, nhưng vừa rồi hán uống chẳng có bao nhiêu, căn bản là hán đem đồ qua cửa sổ hết rồi. Hán vốn định lấy tiền của Vương Bảo, nhưng số tiền đó đều do tên hầu kia giữ, nên cố ý giả vờ định tiểu tiện ở cửa sổ để lôi kéo kẻ kia, mượn gió bẻ măng, thuận lợi lấy tiền trong túi áo gã ra, làm một Hiệp sĩ trộm cao cấp, nếu ngay cả chút công phu không vớ vẩn này cũng không có, thì còn lẫn lộn cái rắm nha, bản lĩnh mượn gió bẻ măng này ở trong ngành của bọn hán chả khác gì học võ lòng cả.

Chỉ là sau này hán phát hiện ra trí thông minh của mình không tồi, thì cũng không làm mấy hoạt động trộm cắp như vậy nữa, có điều thời điểm chinh người khác, thì vẫn thường dùng tới. Ví dụ như khi cãi vã với người trong quán rượu, hán liền thuận tiện lấy luôn cái ví của người ta, khiến người ta không có tiền mà trả.

Tuy rằng thân xác đã khác, nhưng bản lĩnh thì vẫn còn nha.

Đương nhiên hán đâu có thực sự tè ra quần, chỉ là lúc đi xuống lầu, đổ chút nước trà lên quần, chương quỳ kia nhìn thấy đương nhiên sẽ thấy tởm, không muốn khắp cả quán ông ta tràn mùi ô ứ, vì thế cho tiểu Dã đỡ Hàn Nghệ về nhà.

Tiểu Dã đương nhiên thuận nước đẩy thuyền đỡ Hàn Nghệ đi.

Hán không sợ Vương Bảo tìm hán, vì bắt trộm phải bắt tận tay, không bằng không chứng dám cắn người sao? Có lẽ Vương Bảo cũng không nghĩ là hán làm, hán vừa rồi say đến như vậy, không bị người ta đánh cắp tiền là may lắm rồi.

Hán đoán không sai, Vương Bảo không thể nào ngờ tới lại có kẻ ăn ở trên đầu gã như vậy. Vì Vương Bảo thấy Hàn Nghệ vụng về, đâu có bản lĩnh này hơn nữa cũng không có can đảm mà lấy cắp tiền của gã. Nếu chẳng may bị bắt được, vậy thì cũng ăn trận đòn, lại không biết hiện tại Hàn Nghệ là tay điệu thủ không không, nếu không phải bạc kia trả cho Vương Bảo ở tại đó, một khi không thấy thì hoặc là rơi ở trong quá rượu hoặc nhất định là Hàn Nghệ lấy được, nếu không Hàn Nghệ thế nào cũng phải cầm hòn bạc kia về.

"Tiểu Dã, chiều nay chúng ta đi đâu ăn đây?"

Từ lâu đó tạm thời không thể đi được rồi, vừa rồi thuận tay mò được ở đó hơn một trăm văn tiền, dù sao cũng phải tiêu sài phóng khoáng chút chứ, bằng không rất không phải tính cách của phải Hàn Nghệ rồi.

Tiểu Dã vỗ cái bụng, lắc lắc cái đầu.

Vừa rồi ranh con này ăn nhiều nhất, bởi vì cậu ta không biết nói, chỉ lo ăn thôi, Hàn Nghệ, Vương Bảo dù sao cũng nói chuyện với nhau, đương nhiên ăn không được nhiều lắm, phải biết rằng trước đó Hàn Nghệ đã dặn rồi, bảo cậu no chết cho ta.

Hàn Nghệ thực ra ăn chẳng no gì, nhưng nếu tiểu Dã không đi ấy à, một mình hán đi thì đâu có gì thú vị, nhưng nếu không đi ăn ở ngoài, nghênh đón hán

về nhà chính là ẩm thực hắc ám, nghĩ đi nghĩ lại nói: "Hay là vậy đi, chúng ta tìm một quán rượu mua chút đồ ăn đem về, người thấy được không?"

Tiểu Dã đột nhiên chỉ túi tiền trong tay Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ ngạc nhiên chỉ túi tiền: "Người cần thứ này?"

Tiểu Dã lắc đầu, đem túi tiền bỏ vào ngực Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ lại ngạc nhiên, cười nói: "Tiểu tử người còn muốn tiết kiệm tiền cho ta à! Được rồi, ta nghe người lần này, lát nữa lấy tiền mua bột mì về, còn phải nấu cơm, ai da thật là nhớ cuộc sống trước kia." Nói xong, lại vỗ đầu tiểu Dã: "Ranh con nhà người, lớn nhanh lên, như vậy mới có thể theo ta lăn lộn giang hồ rồi."

Hắn ở Las Vegas hoặc Thượng Hải, HongKong thường xuyên đãi tiệc, tiền này không tiêu xài hết thì không chịu về. Khi hắn còn trong nhóm, cũng chỉ có Peter zhu là có sung túc tính lực sống mơ mơ màng màng hơn một tháng cùng hắn, cho nên quan hệ của hai người bọn họ là tốt nhất.

Tự mình nấu cơm?

Hắn sớm quên mình cũng biết nấu cơm rồi.

Lúc sắp tới Mai thôn, tiểu Dã đã rời đi rồi, Hàn Nghệ không muốn trở về sớm như vậy, nhân rồi vô sự, đi lang thang khắp nơi, vô tình đi ngang vườn nhà mình, mới có mấy ngày, mà đã đầy ngập cỏ dại, trông thấy mà thương tâm.

Tuy nhiên ngược lại hắn nghĩ rất thoáng. Vì tìm cho hắn một cái lý do không làm ruộng, hắn cũng sẽ không làm cái việc khổ cực này, hắn cũng không biết làm ruộng, dù sao trong hồi ức cũng không có cái kỹ thuật này.

"A, đây chẳng phải là Dương nhị thúc đây sao?"

Đi dọc theo ruộng, Hàn Nghệ đi đến vườn nhà Dương gia. Lúc này Dương Lâm cùng hai con trai ông ta đang lao động chăm chỉ. Bây giờ Hàn Nghệ cũng không giao du nhiều với dân làng, tất cả mọi người đều sợ hắn vay tiền, chỉ có giao thiệp đôi câu với Dương Lâm, chính là ngày nào đó tới ăn chực, vì thế vội đi tới.

Dương Hà, Dương Vân và Hàn Nghệ cùng tuổi nhưng quan hệ không tốt như Hàn Đại Sơn và Dương Lâm, thậm chí còn rất hiếm khi vui đùa cùng nhau. Nguyên nhân chính là do Hàn Nghệ khi trước không làm việc nhà nông, nói là muốn đọc sách thi đỗ công danh, kì thực chỉ là trốn tránh việc nhà. Hàn Đại Sơn hi vọng Hàn Nghệ học thành tài, vì thế cũng không sai bảo hắn làm việc gì, còn tốn không ít cơm gạo mời Từ lão dạy Hàn Nghệ học hành.

Nhưng Từ lão một sách kia thi mấy mươi năm cũng chẳng thi đậu, ngoại trừ việc dạy cho Hàn Nghệ biết được chữ nghĩa thì không dạy được thêm gì khác, không chừng còn dạy hư con người ta.

Kỳ thực trước kia Hàn Nghệ là một kẻ ăn bám, thiếu Hàn Đại Sơn thì hắn dường như chỉ chờ chết đói.

"Dương nhị thúc."

"Là Tiểu Nghệ à."

Dương Lâm thấy Hàn Nghệ đến thì rất vui mừng, nhiệt tình đối đãi Hàn Nghệ, chỉ tiếc ông ta không có năng lực giúp được Hàn Nghệ.

"Dương nhị thúc ta tới giúp thúc làm việc nhà."

Hàn Nghệ vừa đến đã tranh làm.

Nhưng mấy huynh đệ họ Dương thì vô cùng khinh thường, liếc mắt nhìn Hàn Nghệ. Tất cả cũng chỉ vì hai ngày trước Hàn Nghệ cũng chạy đến nói giúp họ làm việc nhưng lại bỏ dở vì đến để ăn chực thôi. Nên lần này huynh đệ Dương gia nghĩ rằng hắn cũng đến ăn chực thôi, tuy đã qua giữa trưa, nhưng người nông dân thường ít ăn cơm vào giờ này.

Không ngờ Hàn Nghệ nhân rồi cũng muốn báo đáp sự giúp đỡ của Dương Lâm với hắn.

Dương Vân thật sự chịu không được nữa nói: "Hàn Nghệ hôm nay mẹ ta không có chuẩn bị đồ ăn, lương khô mang theo cũng ăn hết rồi."

Bọn họ đều không đi học nên nói chuyện rất thẳng thắn không quanh co lòng vòng.

Y vừa dứt lời Dương Lâm liền mắng: "Ranh con nhà người muốn chết sao?"

Dương Vân lập tức né ra xa. Dương Lâm rất nghiêm khắc với hai đứa con này.

Kì thực không chỉ hai huynh đệ bọn họ mà tất cả trẻ con trong thôn đều khinh thường Hàn Nghệ, vì bọn họ đều giúp người nhà làm việc này việc nọ chỉ có Hàn Nghệ là ăn không ngồi rồi. Tuy rằng Hàn Nghệ bây giờ không như trước nữa rồi nhưng nhìn vào thì thấy Hàn Nghệ còn rảnh rỗi hơn trước nữa.

Hàn Nghệ cười cười: "Không sao, không sao, Dương nhị ca đùa với ta ấy mà."

Dương Lâm trừng mắt nhìn Dương Vân, cười nói với Hàn Nghệ: "Tiểu Nghệ nguoi cùng nhị thúc đến đằng kia ngồi lát đi." Thật ra trong lòng ông ta cũng nghĩ là Hàn Nghệ đến ăn chực, nhưng ông ta cũng không có gì cho Hàn Nghệ ăn, nên cũng đành cho Hàn Nghệ giúp ông ta làm việc.

"Dạ"

Dương Lâm dẫn Hàn Nghệ đi dọc theo bờ ruộng rồi ngồi xuống mép ruộng, uống một ngụm nước, hỏi Hàn Nghệ muốn uống hay không, lại bị Hàn Nghệ từ chối khéo, đột nhiên nói với Hàn Nghệ: "Tiểu Nghệ từ sau khi nguoi bị sét đánh thì tính tình thay đổi không ít nha."

Kỳ thực thì ông ta đã muốn hỏi vấn đề này từ lâu rồi, nhưng lại sợ gọi lại chuyện thương tâm cho Hàn Nghệ, nên vẫn luôn nhịn cho tới giờ.

Hàn Nghệ thở dài: "Điều này cũng chẳng thể làm khác được, hiện tại cả gia đình đều dựa vào ta mà."

Lý do này khá hợp lý đấy.

Dương Lâm gật gật đầu, thở dài:

"Khi Hàn đại ca còn sống đối đãi với ta như huynh đệ ruột. Giờ y đã đi rồi theo lý ta phải đối xử với nguoi như con ruột. Đáng tiếc ta vô dụng, không thể giúp gì được cho nguoi lúc này." Nói xong lại liếc hai đứa con trai của ông ta còn đang khom lưng dưới ruộng, lặng lẽ lấy mùi mấy văn tiền trong ngực mình ra nhỏ giọng nói: "Tiền này nguoi cầm trước đi, tuy rằng hơi ít, nhưng đây cũng là tâm ý của nhị thúc."

Hàn Nghệ vô cùng cảm động, từ chối vội: "Đa tạ tâm ý của nhị thúc. Khoản nợ của ta vừa trả xong hết rồi."

Dương Lâm cả kinh: "Nguoi nói sao? Nợ đã được trả xong rồi?"

"Dạ."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Ta vừa ăn cơm cùng Vương Bảo, sẵn tiện trả tiền cho gã rồi, thúc không tin có thể hỏi Từ lão, ông ấy cũng ở đó."

Mới đầu Dương Lâm không để ý, nhưng nghe Hàn Nghệ nói vậy cũng ngửi ngửi thấy trên người hắn nồng nặc mùi rượu, kinh ngạc nói: "Tiền kia của nguoi ở đâu mà có?"

Hàn Nghệ lại đem chuyện cứu người hoang đường kia kể một lượt cho Dương Lâm nghe.

"Hóa ra là vậy."

Dương Lâm vui vẻ nói: "Chuyện này nhất định do Hàn đại ca ở trên trời linh thiêng phù hộ nguoi."

Lúc nói chuyện ông ta vô cùng phấn khích, dường như còn vui hơn cả Hàn Nghệ.

Bởi vì trong mắt Hàn Nghệ chỉ là một xâu tiền, nhưng trong mắt Dương Lâm là cả một khoảng tiền rất lớn. Nên khi nghe Hàn Nghệ dễ dàng trả hết nợ thì trong lòng vui thay cho hắn.

Hàn Nghệ cũng không cần nói thêm điều gì, nhìn quanh nói: "A. Sao không thấy nhị thẩm?"

Vì bây giờ đang là lúc thu hoạch, mỗi nhà đều ra ruộng hết, lần trước hắn đến thấy Dương nhị thẩm cũng ở một bên phụ giúp.

Dương Lâm thở dài, lặng im không nói.

Hàn Nghệ hiếu kì: "Nhị thúc, có phải nhị thẩm ngã bệnh?"

Dương Lâm lắc đầu: "Thật ra không sinh bệnh, có điều nhị thẩm nguoi, nàg..."

"Nhị thẩm bị làm sao?"

Dương Lâm thở dài: "Nhị Thẩm nguoi ba ngày nay đến Thiên Tế tự ăn chay, việc trong nhà cũng ít làm, cả ngày chỉ bái Phật cầu thần, còn đem không ít lương thực, vải trong nhà đi mua hương nến."

Hàn Nghệ nhíu mày: "Thiên Tế tự? Là chỗ nào?"

Dương Lâm nói: " Là tòa chùa miếu bên cạnh thành, tháng trước nhị thẩm nguoi có chút không khỏe, sau nghe nói Thiên Tế tự có vị phượng trưng thần thông phát thần dược miễn phí chữa được bách bệnh, rất nhiều người uống đều có tác dụng. Thế nên nhị thẩm nguoi cũng đi xin thuốc về. thuốc vừa uống thì bệnh liền đỡ hẳn, lúc đầu nàg không thường đi nhưng gần đây giống như bị mê vậy, cách ba ngày lại chạy đến đấy, ời..."

"Thần dược? Thiên Tế tự? Trị bách bệnh?"

Hàn Nghệ nhíu mày, như đánh hơi được khí tức của kẻ cùng ngành...

Chương 21: Cô chính là một tiên nữ

dịch: mafia777

***

Kỳ thực bất luận là Phật giáo, Đạo giáo hay là Cơ Đốc giáo luôn luôn có hằng hà vô số tín đồ. Những người này lúc nào cũng thể hiện hết mực lòng tôn kính của mình. Những người này thường xuyên đi cúng viếng cũng là chuyện hết sức bình thường. Thế nhưng bất kể việc gì họ từng làm, về tính chất thì là quá khác biệt.

Nếu một người cứ mãi trầm mê một giáo phái nào đó, ngu muội không màng bất cứ điều gì khác trên đời, quan trọng hơn hết chính là nguy hiểm đến tính mạng và lợi ích. Như thế đích thực chính là một cái bẫy hoặc là đã dính dáng đến tà giáo.

Mà còn lợi dụng giáo phái để lừa gạt. Từ cổ chí kim cái sự này chưa bao giờ chấm dứt.

Nào ngờ nhanh đến vậy đã gặp được kẻ cùng ngành rồi.

Hàn Nghệ cũng không biết bản thân hẳn nên vui hay nên buồn.

Thật ra thì mỗi một ngành đều có một qui tắc riêng của nó. Trong cái ngành Thiên môn này, ắt cũng là ranh giới phân chia giữa chính và tà. Dầu sao thì đầu đầu cũng là chốn giang hồ, có giang hồ thì có chính và tà.

Nhân sĩ chính phái là những người trí tuệ cao thâm chuyên nhắm vào những tên tư lợi bất nhân mà ra tay, cần cả năm trời để tạo nên một ván cờ, thất bại dường như vô cùng nhỏ mà nhận được lại vô cùng lớn. Vì vậy mà chính phái cực kì kiệm nhân sĩ bởi không phải loại người nào cũng có thể gia nhập chính phái. Cũng như Hàn Nghệ mặc dù chưa từng đi học nhưng lại có thể tinh thông bốn loại ngôn ngữ.

Nếu là tà phái thì chính là những bọn chuyên đi lừa bịp người già, lợi dụng trẻ nhỏ để cầu xin lòng thương hại. Loại này một chút bản lĩnh cũng không có, không tiết tháo, cũng không có điểm dừng. Trong mắt chỉ có tiền, loại này có ở khắp nơi, độ thất bại thì cao, nhận được vô cùng ít, nhưng nhanh chóng, và vốn liếng bỏ vào đó cũng ít.

Thế nhưng chính tà không phải chỉ dựa vào độ uyên thâm của trí tuệ mà cân đo đong đếm, bởi lẽ tà phái cũng đầy rẫy những bọn hiểu biết sâu rộng. Cho nên phải dựa vào mục đích ra tay để định đoạt.

Đối tượng hạ thủ của chính phái quy chung đều là nằm trong một phạm vi nhất định. Không phải những bọn giàu có tán tận lương tâm thì là bọn hủ bại.

Mà bọn tà phái nào có chịu thu mình lại, có cơ hội thì liền chớp lấy, lừa được ai thì lừa. Người nào dễ lừa thì lừa người đó.

Chẳng qua chính tà từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng. Nếu không có ân oán cá nhân thì cũng xem như là thiên hạ thái bình.

Nhưng mà hẳn đã xuyên không rồi, luật bất thành văn này tự nhiên cũng không tồn tại nữa.

Cho dù có cái phép tắc này, Hàn Nghệ hẳn cũng không thêm để đếm xia. Bởi lẽ những chuyện liên quan đến Dương Nhị phẩm, đích thực đều là trò lừa bịp của bọn giáo phái này, rất có thể khiến cho người người tan cửa nát nhà. Cái bọn trong ngành này không ai khác chính là bọn tà giáo, bởi vì mục tiêu chính của bọn chúng là quăng lưới như mò khắp mọi nơi.

Hàn Nghệ quyết định tìm cơ hội xem thử, tuy nhiên hẳn cảm thấy tám chín phần là đúng nhưng mà kết cuộc đúng hay không vẫn không thể ngông cuồng định đoán, phải tận mắt chứng kiến mới là thật.

Hàn Nghệ sau khi nghe ngóng từ Dương Lâm chỗ ở rõ ràng thì lập tức cáo biệt. Thật ra thì cái loại gà mắc nước như hắn thì có thể giúp Dương Lâm làm được bao nhiêu việc đồng áng chứ, còn không phải là nhân rồi nhừ cả trứng sao, rảnh rỗi thì tìm việc mà làm, nhìn thấy trời không còn sớm nữa, bèn đi đến trước cửa quán mua một ít bột mì và trứng gà, sau đó thì về nhà.

Về đến nhà, phát hiện Tiêu Vân đã biến mất.

Không phải đã bỏ đi rồi chứ. Nếu thế thì thật là không còn gì tốt hơn.

Nhưng lúc Hàn Nghệ đi vào nhà bếp, cũng không thấy cái chậu gỗ ở đâu nữa. Trong lòng chắc chắn Tiêu Vân đã đi giặt quần áo rồi.

Quả nhiên lúc Hàn Nghệ từ bếp bước ra, đúng lúc Tiêu Vân một tay ôm chậu gỗ đầy quần áo bước tới, thỉnh thoảng còn dùng tay kia khẽ vuốt vài sợi tóc lòa xòa của mình ra sau tai. Tuy rằng Tiêu Vân không biết nấu ăn, cũng không giống một người biết làm việc nhà. Nhưng mà có một câu không thể

không nói, nàng rất cố gắng để làm việc, tuy rằng đụng đến gì cũng hồng bết cả ra.

Con người nàng ấy quả thật rất khó hiểu.

Hàn Nghệ lắc đầu phiền não. Kỳ thực với thủ đoạn của hắn, thừa sức đối phó Tiêu Vân. Tuy không phải là không có cách nào để trả đòn, chỉ là trong lòng hắn hiểu hơn ai hết, cho đến bây giờ, mọi rắc rối xảy ra đều do hắn mà ra. Chính hắn đã nhắm vào Tiêu Vân ở khắp mọi nơi. Điều mà hắn mong mỏi là Tiêu Vân sẽ rời khỏi nơi này. Chỉ có điều Tiêu Vân không phải loại nữ nhân chịu thương chịu khó, chịu đánh chịu骂, một khi nàng bị chọc giận thì cũng khá dễ dàng không khống chế được nữa, cho nên Hàn Nghệ cũng chỉ thăm mắng trong lòng hai câu, cũng không thực sự tính toán ăn miếng trả miếng với Tiêu Vân.

"Người đã về rồi."

Tiêu Vân nhìn thấy Hàn Nghệ ở trước cửa, lộ ra một nụ cười mê người, dường như những chuyện tồi hôm qua chưa từng xảy ra vậy.

Hàn Nghệ thân nhiên ừ một tiếng.

Tiêu Vân thấy mình mặt nóng dần mông lạnh, tự thấy mặt mặt, cũng không nhiều lời nữa, dù sao thì cũng không phải lần đầu, nàng đến bên chậu đầy y phục, cầm lấy một chiếc, giũ nhẹ rồi phơi lên sào, điệu bộ rất thành thực.

Nữ nhân này cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ít nhất còn biết giặt giũ. Hàn Nghệ rốt cục phát hiện ra một điểm sáng của Tiêu Vân, nhưng hắn còn chưa kịp mừng, trong lúc đang nói hắn thấy phía mặt trái quần áo hình như rớt ra một thứ gì, vội vàng tiến lên: "Đội một chút."

Tiêu Vân xoay đầu lại hỏi: "Sao thế?"

"Đưa y phục trong tay cô cho ta xem."

Lúc hai người nói chuyện, Hàn Nghệ đã cầm lấy y phục, chợt thấy một tia sáng lóe lên từ hướng tây rơi thẳng vào mặt hắn.

Hàn Nghệ có chút chói mắt, đầu cúi thấp, thoáng nhìn thấy mặt trái của bộ y phục đó có một cái lỗ rất lớn, lập tức cả kinh, mẹ kiếp, không phải chứ. Đây là y phục của tân lang ta, là y phục tốt nhất của ta đó. Ta còn phải nhờ cả vào nó để đi tán gái đây.

"A...!"

Chợt nghe thấy một tiếng kêu thất kinh.

Hàn Nghệ quay đầu lại chỉ thấy một mình Tiêu Vân đang đứng bên cạnh, đôi môi quyến rũ cùng với đôi mắt to tròn, bàn tay ngọc ngà đang khẽ che lấy cái miệng nhỏ xinh.

Ta đã tạo ra cái nghiệt gì vậy a!

Hàn Nghệ gần như phát điên, phiền não tột độ nói với Tiêu Vân: "Đại tỷ, cô có thể giải thích cho tại hạ việc vừa rồi không? Bộ y phục tân lang của tại hạ sao lại thành quần áo ăn mày rồi?"

Tiêu Vân ngẩn người ra: "Đây không phải do người làm rách sao?"

Mẹ nó, đầu óc của cô xoay chuyển cũng mau đó chứ? Hàn Nghệ không kìm được tức giận quát: "Ta làm rách sao? Lúc ta mới cởi ra thì không sao cả, chuyển một vòng trong tay cô thì thành ra thế này."

Hai má của Tiêu Vân nóng bừng lên, khẽ giọng nói: "Có thể có thể là vừa rồi ta quá tay rồi."

Cũng biết là vậy. Hàn Nghệ vỗ vỗ trán: "Ta nói này một nữ nhân như cô lấy đầu ra sức lực như vậy. Nếu phải dùng đến sức lực thì phải là nam nhân bọn ta, xem này, xem này vết bầm trên tay áo này. Cô là giặt hay là chưa giặt vậy, ta thật bị cô chọc tức chết rồi. Cô không biết làm cơm ta cũng không tính toán với cô, ngay cả quần áo cũng giặt không xong. Thế tử như cô cũng là độc nhất vô nhị rồi, nhờ cô ta cũng đã mở mang được tầm mắt của mình."

Lại nữa rồi, lại nữa rồi. Lúc này Tiêu Vân chỉ cần thoáng nghe thấy tiếng Hàn Nghệ than trách thì toàn thân nàng như sưng lên, bao nhiêu uất nghẹn chock lát dồn nén trong lồng ngực. Bởi vì cái tên Hàn Nghệ này một khi đã tức giận thì giống như là oán phụ cả năm không được người an ủi vậy,, Tiêu Vân hừ lên một tiếng: "Nếu đã vậy thì từ nay về sau người tự giặt y phục của mình đi."

"Khụ khụ, đội đã."

Hàn Nghệ vội vã ngăn Tiêu Vân sắp hành động theo cảm tính lại: "Phạm việc gì cũng có thể bàn bạc, việc gì cũng có thể bàn bạc mà. Ta lại không trách cô, ta chỉ là đang giúp cô hiểu phải làm như thế nào.. Về sau đập nhẹ tay một chút đừng có mạnh tay như thế nữa. Y phục không thể dùng nữa cũng không sao nhưng nếu gõ vào tay cô thì chẳng phải sẽ bị thương sao."

Người bảo hắn làm vài bữa cơm, vậy hắn cũng có thể đồng ý, thật ra thì đáng về nam nhân lúc họ nấu nướng quả thật cũng rất lằng tẻ. Với kiếp trước của hắn mà nói, nấu cơm chỉ là một loại ngụy trang. Hắn chịu bước xuống bếp là vì dưới bếp có vô số những thứ lãng mạn chờ đợi hắn. Đây cũng là một loại tư tưởng. Nhưng mà người muốn hắn giặt y phục rửa chén, vậy thì đúng là muốn lấy mạng hắn. dù sao từ lúc hắn kiếm được tiền, thì đã biến thành loại người thà ăn mì tôm cũng không chịu rửa chén, thà rằng trên người toàn là mùi rượu, cũng nhất quyết không chịu giặt y phục.

"Ta biết rồi."

Tiêu Vân bĩu môi: "Đội khô rồi ta giúp người vá nó lại là được."

"Trẻ nhỏ dễ dạy."

Hàn Nghệ gật gù không dám nói lung tung nữa. Hắn thật sự không thể nào tưởng tượng cảnh tượng phải tự mình giặt y phục của mình hàng ngày, nói: "Được, được, được cô đi phơi y phục trước đi, ta sẽ nấu ăn. Ai da hình như cái đầu này sắp nổ tung rồi."

"Hả?"

Tiêu Vân đột nhiên ngo người ra một lúc, cả kinh nói: "Người còn biết nấu ăn ư?"

"Oa khi thật! nếu ta không biết làm cơm, ta làm sao có dũng khí rước vị tiên nữ không chịu khói lửa nhân gian như cô vào cửa chứ." Hàn Nghệ cười một cái rồi bước vào bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bánh trứng hành thái

dịch: mafia777

***

Tiên nữ!

Đây thật sự không phải là ca ngợi!

Đặc biệt đối với Tiêu Vân hiện tại mà nói, nhưng nàng căn bản là không rảnh bận tâm những điều này, nàng kinh ngạc hơn nữa là, Hàn Nghệ đã học được cách làm cơm từ lúc nào vậy?

Trước kia trong nhà tù trong ra ngoài đều do một mình Hàn Đại sơn làm toàn bộ, Hàn Nghệ chẳng khác gì một tên phế nhân.

Sau khi phơi xong hết chậu quần áo, Tiêu Vân cầm chậu gỗ lặng lẽ đi tới cửa phòng bếp, nhô đầu ra, một đôi mắt sáng ngời nghiêng nghiêng nhìn vào bên trong.

Nhưng còn chưa nhìn rõ bóng người, đã nghe Hàn Nghệ nói: "Lần tới thời điểm cô tắm rửa, ta cũng làm như vậy."

Tại người này tại sao lại trở nên thánh như vậy chứ!

"Người dám!"

Tiêu Vân phun một tiếng, đi vào, lại bồi thêm một câu: "Hạ lưu."

Hàn Nghệ đột nhiên xoay người lại, vô cùng hiếu kỳ nói: "Hỏi cô một vấn đề."

Về mặt còn vô cùng thành thật.

Tiêu Vân nói: "Vấn đề gì?"

Hàn Nghệ nói: "Vì sao thời điểm một người nam nhân nhìn lên nữ nhân, thì chính là hạ lưu, mà khi một nữ nhân nhìn lên nam nhân, liền biến thành thương thức, ta đây vẫn không hiểu nổi."

"Ta cũng không nhìn lên người, hơn nữa, nếu một nữ nhân nhìn lên nam nhân tắm rửa, đó là đương nhiên cũng là hạ lưu."

"Vậy vừa rồi cô đang làm gì đó?"

"Ta... ta là đi vào cất chậu gỗ đấy."

Tiêu Vân nói xong liền đi đến chỗ góc sáng sửa, đặt chậu gỗ xuống đó.

Hàn Nghệ lắc đầu, tiếp tục nhào bột mì.

Tiêu Vân liếc qua, thấy thủ pháp của Hàn Nghệ thành thạo, thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn thật sự biết làm com.

"Này! Cô muốn học trộm à!"

Hàn Nghệ lại thỉnh linh nói thêm một câu.

"Ai mà thèm!"

Tiêu Vân hừ một tiếng, liền đi ra ngoài, trong lòng lại nói, sao đầu óc người này còn dài hơn cả ánh mắt vậy cơ chứ?

Một lát sau, chỉ thấy Hàn Nghệ hai tay đang cầm ba cái bát đi đến, buông hai cái bát trước, lại đem cái bát cuối cùng thả ở trước mặt Tiêu Vân: "Thật không biết kiếp trước nợ cô cái gì."

Người này thật đúng là bụng dạ hẹp hòi. Tiêu Vân chỉ cảm thấy hai má nóng lên, rồi lại không lên tiếng, cái mũi đẹp dễ tính xảo đột nhiên không kìm lòng nổi mà hấp háy, thơm quá đi thôi! Vừa nhìn vào trong bát, chỉ thấy trong đó là cái bánh nóng hôi bốc hơi nghi ngút, hiện lên màu vàng nhạt, trong hơi nóng có thể thấy được nhiều điểm màu xanh đậm.

Đây đúng là bánh trứng hành thái kia.

Cái chén chính giữa kia là chén dưa muối.

Hàn Nghệ cũng mặc kệ nàng, hai tay cầm bát mì trứng thổi thổi, mang theo một ít dưa muối đặt ở trong cuộn bánh trứng, nhân lúc còn nóng từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn.

Tiêu Vân nhẹ nhàng gãi gãi má đào, hơi ngượng ngùng, nàng cũng muốn ngao kiêu một tay quét roi bát mì trứng mà Hàn Nghệ làm, nhưng, không đạo lý lại không thắng nổi cái bụng của mình, gầy dựa một hồi lâu, cuối cùng vẫn cầm bát mì trứng kia lên, dường như còn có chút phồng tay, mười ngón giật lên, đặt ở bên miệng thổi thổi, rồi học Hàn Nghệ, gấp chút dưa muối đặt vào một cuộn bánh trứng, không thành công, lại cuộn lại, lúc này mới cuộn được dưa muối vào bên trong, ăn một miếng nhỏ, chỉ cảm thấy mềm mại trơn trơn, xốp thơm ngon miệng, lại phối hợp với dưa muối kia để tăng vị, thật sự là vừa đúng, dường như trên đời không còn có sự phối hợp nào hoàn mỹ hơn so với đây, trong mắt không khỏi sáng ngời, nguyên lành nuốt vào: "Thật sự rất ngon."

Hàn Nghệ tự lo ăn, không để ý đến nàng, loại tán dương này hẳn tình nguyện không cần, nhưng thật ra hắn càng muốn tán dương Tiêu Vân như vậy, đương nhiên, đây chỉ là mộng thôi.

Đổi mặt Hàn Nghệ lãnh đạm, Tiêu Vân ngược lại càng bám riết không tha, máu chó là Hàn Nghệ sau khi bị sét đánh, tràn đầy quá nhiều thần kỳ, lại nói: "Không thể tưởng được người thật sự biết làm com, hơn nữa còn làm ngon như vậy, người học từ lúc nào vậy?"

"Chuyện này còn cần phải học sao?"

Hàn Nghệ hỏi ngược lại.

"Không cần sao?"

Tiêu Vân kinh ngạc nói.

Hàn Nghệ nhún nhún vai nói: "Cô nói cần học thì chính là cần học đi, dù sao ta là tự học đấy, dù sao mỗi người cũng sẽ bị đói bụng, đều sẽ đi làm com cho mình, mà không phải là chờ chết."

Từ góc độ này mà phân tích, thì đích xác không cần học.

Tiêu Vân vẽ mặt xấu hổ, đôi mắt đột nhiên chuyển động, lại nói: "Vậy... vậy người có thể dạy ta làm com không."

Hàn Nghệ nói rất chân thành: "Không nói gạt cô, về chuyện dạy cô nấu com, kỳ thật ta đã sớm nghĩ tới rồi."

Tiêu Vân vui vẻ nói: "Thật à, vậy người dạy ta đi!"

Hàn Nghệ nói: "Nhưng ta đã từ bỏ ý tưởng này rồi."

"Vì sao?"

"Cô đã từng nghe qua câu này chưa?"

"Câu gì?"

"Gỗ mục không thể điêu khắc!"

"....!"

Tiêu Vân sững sốt hồi lâu, miệng nhếch lên, không phải là biết làm cơm sao, có cái gì mà giỏi chứ.

Hàn Nghệ liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: "Cô có phải đang suy nghĩ, không phải là biết làm cơm sao, có cái gì giỏi chứ hay không."

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Làm sao người biết?"

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại cảm thấy có chút không ổn.

Gái ngọc. Nếu là ta ta cũng sẽ nghĩ như vậy a! Hàn Nghệ cười nói: "Uh, biết làm cơm thì không có gì đặc biệt hơn người, ai muốn lấy về vang này, vậy thì thật sự là quá nông cạn rồi, nhưng vấn đề ở chỗ, nếu một nữ nhân ngay cả nấu cơm cũng không biết làm, vậy quá ly kỳ rồi, cô nói đúng không?"

Tiêu Vân ngẩng khuôn mặt trái xoan xinh đẹp lên, ăn mì trứng hành thái của nàng, hai chân thon dài nhẹ nhàng đong đưa, dường như đang nói, ta chính là không biết làm, người làm gì ta.

Xem ra nàng đã cam chịu rồi. Hàn Nghệ thờ dài một tiếng.

Phanh!

Đột nhiên, Tiêu Vân vỗ bàn một cái thật mạnh.

Lâu như vậy mới bùng nổ? Trì hoãn thế này cũng quá khoa trương đi. Hàn Nghệ sợ tới mức co rụt lại: "Cô muốn làm gì?"

Tiêu Vân cảm tức nhìn Hàn Nghệ, ánh lửa lóe ra, Hàn Nghệ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trôi qua lúc lâu, Tiêu Vân mới nhấn từng chữ một nói: "Có con ruồi! Ánh mắt lại nhìn Hàn Nghệ."

"Đập rất hay, ruồi thì nên đập cho chết."

Hàn Nghệ liên tục gạt đầu, trong lòng thực nhẹ nhàng thở ra, hần hiểu, không thể nói thêm nữa, bằng không một tát này vỗ chuẩn vào trên đầu của hắn.

Hai vợ chồng nhỏ lẳng lặng ăn xong mì trứng, lẳng lặng ai nấy về phòng lẳng lặng lên giường nằm, lẳng lặng ngủ.

Sáng ngày thứ hai, sau khi ăn xong điểm tâm, Hàn Nghệ nằm ở trên giường, đang suy nghĩ chuẩn bị đi ra ngoài, Tiêu Vân đột nhiên đi đến, vẻ mặt mỉm cười nhìn Hàn Nghệ, dịu dàng hô: "Hàn Nghệ."

"Hử?"

Hàn Nghệ xoay đầu lại.

Tiêu Vân nói: "Mấy ngày nay người không học bài rồi, hiện tại khoản nợ đã được trả rồi, ta tiếp tục dạy người đọc sách đi."

Đọc sách? Đùa cái gì kinh thế, nếu ta mà thích đọc sách, thì tại sao phải chạy đi làm một tên lù đù, thật sự là không biết cái gì cả. Hàn Nghệ trừng mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới, từ sau khi Tiêu Vân đến đây, vẫn dạy Hàn Nghệ trước kia học chữ, nhưng đó là trước kia, hiện tại là không thể nào, rung đùi đắc ý nói: "Miễn đi, cô gặp qua ai đọc sách mà phát tài chưa?"

Tiêu Vân ngẩn ra, trước kia Hàn Nghệ khá thích đọc sách viết chữ, lại không biết Hàn Nghệ trước kia cũng chỉ là hy vọng thân cận với nàng nhiều một chút, nói: "Nhưng khi cha người còn sống vẫn hy vọng người có thể làm một người có tiền đồ, mà đọc sách chính là đường ra duy nhất của người."

"Haaa...!"

Hàn Nghệ nói: "Cô ít lừa dối người thôi, với cái loại gia thế này của ta, không tiền không quan hệ không bối cảnh, cho dù thi được Trạng Nguyên, cũng chả có tác dụng gì cả."

"Nói thì nói thế, nhưng ít nhất có thể lẫn lộn được bữa cơm no." Tiêu Vân liếc nhìn Hàn Nghệ: "Vấn đề là người cũng không thi đậu Trạng Nguyên được."

Hắc! Coi thường người phải không, mặc dù lão tử không đọc sách được mấy năm, nhưng cũng đã xem qua ba trăm bài thơ Đường đấy, thật coi ta vẫn còn là Hàn Nghệ trước kia hử, vẫn không biết văn, võ không biết võ, lão tử là văn võ song toàn đấy. Hàn Nghệ hừ nói: "Ta còn khinh thường đi thi ấy chứ, không phải là ngâm thơ đối câu sao, thứ này cần học sao?"

Giọng điệu vẫn còn rất lớn.

Tiêu Vân nói: "Nếu đã không cần học, vậy người làm bài thơ để nghe một chút."

"Làm thì làm, chuyện bé tí."

Hàn Nghệ làm bộ ngẫm nghĩ một chút, mới nói: "Nếu như ta là con cháu nông gia, thì hãy làm một bài thơ về nông gia đi:

Cày đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày

Ai ơi bùng bát com đầy

Dẻo thơm một hạt, đắng cay muôn phần..”

Hóa đá!

Tiêu Vân khiếp sợ giống như nửa cây gỗ đang cắm vào đất đứng ở đằng kia.

Bài thơ này cũng là chưa tính là thiên cổ tuyệt cú, nhưng người phải xem là từ miệng ai đọc ra.

Hàn Nghệ, một tiểu tử nông gia, khi còn trẻ cũng đã từng học chữ vài năm với một thư sinh già đi thi Hương vài chục năm vẫn không đỗ, thật sự khả năng ngay cả một bài thơ cũng không sao chép lại được đầy đủ, làm sao có thể làm thơ, thế này quá không thể tưởng tượng rồi.

Đương nhiên, đối với Tiêu Vân mà nói, hơn nữa là nổi giận.

Vừa rồi nàng nói hôm nay muốn dạy Hàn Nghệ học chữ, đơn giản chính là muốn tìm về một chút mặt mũi, bởi vì Hàn Nghệ luôn châm chọc nàng cái gì cũng làm không tốt, làm công việc gia đình đích xác không phải là am hiểu của nàng, nàng am hiểu chính là thi từ ca phú, cho nên nàng đã định mượn chuyện này để một lần nữa đập nặn lại hình tượng của mình, nhưng tiếc nuối chính là, bức tượng này còn chưa khởi công, ngược lại đã để cho Hàn Nghệ hung hăng đập vỡ không còn một mảnh.

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo chính là đang nói Tiêu Vân bây giờ.

Loại tâm lý này của nàng, Hàn Nghệ sao có thể không rõ, bởi vì từ ban đầu, quan hệ của nàng và Hàn Nghệ được thành lập, chính là bắt đầu từ khi Tiêu Vân dạy Hàn Nghệ học chữ đọc sách, khi đó Hàn Nghệ cảm thấy Tiêu Vân quả thực chính là tiên nữ, rất xinh đẹp, học vẫn còn tốt như vậy, đây không phải tiên nữ vậy là cái gì, cho nên Tiêu Vân nói gì nghe nấy, đương nhiên, Hàn Nghệ bây giờ cũng hiểu rằng Tiêu Vân là tiên nữ, rất xinh đẹp, cái này không biết, cái kia cũng không biết, nếu không phải tiên nữ vậy là cái gì.

Hơn nữa, ngay lúc đó Hàn Nghệ và Tiêu Vân coi như là tuyệt phối, Hàn Nghệ là thụ, Tiêu Vân là công, ở cổ đại người muốn tìm người đàn ông đảm đương vai thụ, là rất khó đấy, đây khả năng cũng là một trong những nguyên nhân mà Tiêu Vân đồng ý gả cho Hàn Nghệ, tuy rằng khả năng không phải là nguyên nhân chủ yếu, nhưng nhất định có nhân tố phương diện này.

Nhưng người tính lại không bằng trời tính, ai ngờ một tia sét đánh xuống, Hàn Nghệ bây giờ từ thụ biến thành công, hơn nữa còn là cái chủng loại vô cùng hống hách kia, cái loại tương khắc với tính cách của Tiêu Vân, hai người nếu không cãi nhau thì mới thật sự là kỳ.

"Oa! Cô kinh ngạc như vậy, có phải khinh thường ta hay không!"

Hàn Nghệ nhảy xuống giường cười ha hả nói.

Tiêu Vân mạnh ngằn ra: "Đây...đây là người làm hay sao?"

"Cô cứ nói đi? Tuy nhiên cô cũng không cần cảm thấy nổi giận, đây là thiên phú, tốt lắm, ta đi ra ngoài đi dạo, cô ở nhà trông nhà."

Hàn Nghệ cười ha hả, đi nhanh ra phía ngoài.

Đọc sách?

Hàn Nghệ thực không có hứng thú, có thể nói từ nhỏ đã không thích đọc sách, cho nên hắn vì để tránh cho Tiêu Vân giảng co, khản trương chuồn đi trước, nhưng nói trở lại, học vấn của hắn cũng không thấp đâu, bởi vì ở trong quá trình làm nhiệm vụ, có khi đặc biệt nhằm vào dân người giàu gian trá, hắn phải học tập các loại tri thức chuyên nghiệp, bởi vì hắn thường thường phải đóng giả thành các loại nhân sĩ chuyên nghiệp, nói như thế, mặc dù ngay cả tiểu học cũng chưa từng trải qua, nhưng chứng nhận tốt nghiệp của người ta đều là lấy thùng để chứa, đương nhiên, bên trong không có một tấm nào là thật.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Làm con gái thật tuyệt

dịch: mafia777

Hàn Nghệ đi ra ngoài, cũng không phải là muốn đi Thiên Tế tự, mà hắn muốn đi tìm tiểu Dã, dù sao đây là cổ đại, khi đi ra ngoài đều phải dựa vào đôi chân, mà Thiên Tế tự cách Mai thôn cũng khá xa đấy, một người đi sẽ rất nhàm chán, nhất định phải tìm bạn, đáng tiếc hắn cũng không biết tiểu Dã đang ở nơi nào, trừ phi đã hẹn trước rồi, bằng không mỗi lần đều là tiểu Dã chạy đến tìm hắn, thật ra hắn cũng từng hỏi tiểu Dã đang ở nơi nào, nhưng tiểu Dã dường như có chút không muốn nói, hắn cũng không cưỡng cầu nữa, hiện tại hắn chỉ có thể đi khắp nơi một chút, hy vọng tiểu Dã tìm đến hắn.

"Tiểu Nghệ, đã ăn cơm chưa?"

"A? Ăn rồi, ăn rồi."

"Tiểu Nghệ, muốn đi ra ngoài à!"

"Không có, không có, đi quanh quanh một chút."

"Tiểu Nghệ, người đang chuẩn bị đi đâu đây?"

"Ồ, tùy tiện đi một chút."

...

Kỳ quái? Vì sao bọn họ lại trở nên nhiệt tình như vậy.

Hàn Nghệ vừa ra khỏi cửa, các thôn dân gặp được đều vô cùng nhiệt tình chào hỏi hắn, phải biết rằng trước đó vài ngày, những thôn dân này đều trốn tránh hắn đấy, sợ hắn đến vay tiền, nhưng hôm nay tình huống hoàn toàn tương phản, những thôn dân này miễn bàn nhiệt tình bao nhiêu, từ rất xa cũng gọi hắn một tiếng, điều này làm cho Hàn Nghệ ngược lại có chút không thích ứng được.

Lúc này còn chưa kịp phản ứng, lại gặp Trương lục thẩm và vài vị phụ nhân.

"Tiểu Nghệ, nghe nói người đã trả hết khoản nợ rồi?"

"Dạ."

"Thật sự là lợi hại nha!"

"Tiểu Nghệ, người thực có tiền đồ."

"Đây thật sự là Hàn đại ca trên trời linh thiêng, phù hộ Hàn gia các người a!"

...

Qua những lời của đám người Trương lục thẩm các nàng nói, Hàn Nghệ lập tức bừng tỉnh đại ngộ, khẳng định mọi người biết hắn đã trả hết nợ, dĩ nhiên là sẽ không hỏi vay tiền bọn họ rồi, vì vậy mới xuất hiện loại tình huống này. Không cần phải nói, nhất định là Dương Lâm truyền đi, Mai thôn lại lớn như vậy, rất nhanh liền truyền ồn ào huyên náo, mọi người đều giơ ngón tay cái lên, khen Hàn Nghệ có tiền đồ, còn khen Hàn Nghệ cái gì mà thấy việc nghĩa hăng hái làm, rất tăng mặt mũi cho Mai thôn, người từng đọc sách chính là khác biệt.

Như thế lại biến thành Hàn Nghệ hơi ngượng ngùng, hắn cũng không cứu người, đó đều là hắn thuê dật bừa bãi thôi, hơn nữa đây được coi là chuyện tốt sao? Đây đương nhiên tính là chuyện tốt, nhưng cũng không đáng được rao hàng như thế chứ.

Nhưng như thế này cũng đã khiến cho tiểu Dã xuất hiện, khi Hàn Nghệ đi tới cổng thôn, tiểu Dã rốt cục xuất hiện, kiểu xuất trường vẫn chả khác gì dĩ vãng, là từ trên cây nhảy xuống đấy.

Hàn Nghệ kích động dị thường “Bất” tiểu Dã cùng với hắn đi hẹn pháo, không, là hẹn cậu bé ngày mai đi Thiên Tế tự du ngoạn.

Tiểu Dã lập tức gật đầu đồng ý, từ nhỏ vốn không có nửa người bạn, cho tới nay đều là độc lai độc vãng, không cần nghĩ cũng biết thật ra cậu ta vô cùng cô đơn, dù sao thiên tính của trẻ con đều là ham chơi, nhưng trẻ con trong thôn đều khinh thường cậu, bởi vì cậu không cha không mẹ, hiện giờ thật vất vả mới kết giao được người bạn Hàn Nghệ này, cậu bé dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt cùng Hàn Nghệ đi ra ngoài chơi.

Về sau tiểu Dã lại dẫn Hàn Nghệ đi đến một dòng suối nhỏ bắt cá, kỹ năng bơi của Hàn Nghệ tốt, cũng biết câu cá, nhưng bắt cá thì lại kém một chút, bắt đến trưa, tổng cộng tóm được mười con cá, ba con lớn, còn lại đều là cá nhỏ, gần như đều là một mình tiểu Dã bắt được, tiểu tử này thật sự là lên trời xuống nước, không gì không làm được, động tác cực nhanh thật sự là rất có năng khiếu để làm một tên móc túi, may mà Hàn Nghệ còn có một chút lương tri, nếu không thế nào cũng phải kéo tiểu Dã vào nghề.

Sau khi bắt xong cá, hai người nhóm một đống lửa ở ngay bên dòng suối, nướng ba con cá lớn ăn trước.

Sau đó ai về nhà nấy, khi Hàn Nghệ cầm mấy con cá nhỏ về đến trước cửa nhà, chợt nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng “Ai ô!!!!”, là thanh âm của Tiêu Vân, trong lòng không hiểu sao như bị nhéo một cái, vội vàng vào tới cửa, chỉ thấy Tiêu Vân ngồi ở trên giường, đang cúi đầu xoa xoa ngón tay của mình, hoang mang nói: "Cô đang làm gì đó?"

"A?"

Tiêu Vân bị thanh âm bất thình lình dọa sợ tới mức kêu một tiếng, đột nhiên lại đem tay trái giấu ra sau lưng, gạt bỏ một chút hoảng hốt. tươi cười nói: "Người đã về rồi."

Hàn Nghệ cũng không lộ thanh sắc, coi như không nhìn thấy, ừ một tiếng, đi vào, ngồi ở trên giường, đem sọt cá đặt xuống bàn: "Đánh được mấy con cá mang về."

Tiêu Vân vui vẻ, vội vàng nhìn vào trong giỏ cá, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Hàn Nghệ nhìn Tiêu Vân, đột nhiên nói: "Sáng nay cô chưa rửa mặt sao, thế nào mắt trái vẫn còn có dư mắt."

"Vậy sao? Tiêu Vân vô ý thức đưa cái tay trái đang giấu sau lưng ra, sờ sờ hai mắt của mình, mới phát hiện không hề có dư mắt."

"Oa! Tay cô bị làm sao vậy?"

Hàn Nghệ thấy trên đầu năm ngón tay tay trái Tiêu Vân toàn bộ đều bị cuốn vải xám, không khỏi cả kinh.

Tiêu Vân nhất thời biết mình bị lừa, thầm mắng Hàn Nghệ người này quá xảo hoạt rồi, làm cho người ta khó lòng phòng bị, ấp úng nói: "Không có việc gì, không có việc gì."

"Không có việc gì?"

Hàn Nghệ làm sao chịu tin, nói: "Không có việc gì cô lại lấy vải bọc ngón tay lại làm gì?" Nói xong, ánh mắt đột nhiên hẩn xéo qua liếc ra phía sau hông của Tiêu Vân, chính là áo chú rết của mình, lập tức hiểu được, cười nói: "Cô đang khâu y phục, rồi khâu toàn bộ chỉ lên trên tay mình đi."

Tiêu Vân thấy bị nhìn thấu rồi, đỏ mặt lên, đáng thương nói: "Người biết là tốt rồi, ta đây cũng là vì giúp người khâu y phục mới biến thành như vậy đây."

Nàng nguyên bản còn muốn giành được nhận được một ít thông cảm, hoặc là nói hy vọng nhận được một ít cổ vũ, an ủi các loại, nào biết Hàn Nghệ căn bản không có để ý, về mặt sốt ruột cảm y phục của mình qua, ngoài miệng còn nói: "Tay cô ngược lại là chuyện nhỏ, nhưng đừng làm hỏng y phục của ta, cô đã từng làm hỏng một lần rồi."

Làm một thế tử toàn bộ năm ngón tay bị thương, không một ngón nào may mắn thoát khỏi, mà không ngờ người làm trượng phu lại chỉ quan tâm đến quần áo, Tiêu Vân rất buồn bực, nói: "Hàn Nghệ, người..."

Lời này mới ra khỏi miệng, nghe được xoẹt một tiếng, hoá ra Hàn Nghệ cầm lấy quần áo giữ giữ, hai tay hơi hơi hướng hai bên kéo kéo, muốn nhìn một chút xem vết rách kia thế nào, kết quả vừa nhẹ nhàng kéo một cái, chỉ nghe được thanh âm của vải rách.

Chỉ thấy mặt trái quần áo rách xuống một tấm vải.

Tiêu Vân một tay che cái miệng nhỏ nhắn kêu gọi lại.

Hàn Nghệ chậm rãi quay đầu đi, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Vân: "Tay cô thật là may y phục sao?"

"...!"

Tiêu Vân ngáp ngừng nửa ngày, đột nhiên hừ nói: "Đều tại người, ta đây vẫn còn chưa khâu vết rách đó xong, người đã cầm lên lộn xộn."

Hàn Nghệ cả kinh nói: "Suốt một buổi chiều, không ngờ cô lại nói với ta là vẫn chưa khâu xong vết rách? Xem ra thật là cô đã lấy chỉ khâu hết vào tay rồi." Nói xong, hẩn nhin không được mà bật cười, cô nàng này quá cực phẩm luôn chứ ị.

Mặt Tiêu Vân dần dần trở nên âm trầm.

Mắt thấy màn gia bạo sẽ lại trình diễn lần nữa.

Hàn Nghệ đã hiểu, vội vàng nói: "Tuy nhiên không sao cả, cô có tâm là được rồi, còn dư lại ta tự khâu là được." Thầm nghĩ trong lòng, Hàn Nghệ a Hàn Nghệ, người cũng thật sự là ngu xuẩn muốn chết, nữ nhân này ngay cả quần áo còn không biết giặt, người còn hy vọng xa vời nàng đi khâu quần áo, chỉ số thông minh của người đều đã đi đâu cả rồi.

Khuôn mặt âm trầm của Tiêu Vân lại trở nên vô cùng khiếp sợ: "Người còn biết khâu quần áo?"

Hàn Nghệ tức giận đến phát cười, lại lần nữa nói: "Nếu ta ngay cả quần áo cũng không biết khâu, vậy ta còn dám cưới cô vào cửa sao?"

Lại là câu này! Tiêu Vân không lên tiếng, meo meo, một bộ dáng ủy khuất muốn khóc.

Lại là vẻ mặt này, người khác nhìn thấy lại chẳng tưởng là ta đang bắt nạt nàng đấy, nhưng thật ra là nàng luôn luôn tra tấn ta a. Hàn Nghệ thở dài, cũng lười đá kích Tiêu Vân thêm nữa, dù sao đá kích cũng vô dụng, có câu là gỗ mục không thể đẽo mà, bùn nhão không thể trát tường mà, cầm lấy kim chỉ, nhanh chóng khâu vá, kiếp trước hẳn là một đứa cô nhi, nếu ngay cả y phục cũng không biết khâu, thì đã sớm chết cồng ở ven đường rồi, khi đó cái gì

hắn cũng đều phải dựa vào chính mình, cho nên kỹ năng cuộc sống thì hắn không gì không giỏi, chỉ có điều đã lâu không đụng đến mà thôi.

Nhưng khâu thì khâu, Hàn Nghệ vẫn muốn khóc, lão tử đường đường một gã Hiệp Sĩ Trộm, cướp của người giàu chia cho người nghèo, phạt ác dương thiện, đến đi vô tung, tiêu sái, phóng khoáng cỡ nào, nhưng xuyên qua đến Đường triều này, không ngờ lại biến thành Đông Phương Bất Bại, hơn nữa còn là một Đông Phương Bất Bại không biết võ công, ta con mẹ nó nên tìm ai nói lý đây chứ!

Tiêu Vân lại không chú ý tới hốc mắt hồng nhuận kia của Hàn Nghệ, mà lại hết sức chăm chú nhìn kim chỉ không ngừng qua lại kia, trên mặt tràn ngập cảm giác thất bại, không lâu trước đó nàng còn muốn chăm sóc Hàn Nghệ, kết quả... ngược lại lại thành được chăm sóc.

Thật sự là xấu hổ a!

Một cái lỗ nhỏ nhỏ như vậy, Hàn Nghệ luôn hai ba lượt là đã giải quyết xong, cảm quần áo ném qua một bên, lại nhìn Tiêu Vân, đột nhiên rất đứng đắn mà hỏi: "Cô có biết kế tiếp ta muốn làm gì không?"

Tiêu Vân ngẩn ra một lát, lại mờ mịt lắc đầu.

Hàn Nghệ từng chữ một nói: "Nấu cơm cho cô ăn đó, cô nương à."

Hắn còn cố ý nhấn mạnh vào tiếng "Cô nương", ý trào phúng, không cần nói thành lời. Nói xong liền cảm lấy sọt cá đi tới phòng bếp.

Cần làm nhục ta đến như vậy sao.

Mặt Tiêu Vân đỏ đến mức sắp chiếu sáng cả gian phòng ốc, một loại kích động tự phát biến tính vì nam nhân, nói vậy, những điều mà nàng không biết, thì đó đương nhiên là không biết làm rồi, cảm kỳ thư họa mà nàng chân chính biết lại càng có thể đại phát thành tựu.

Rất nhanh, một chén canh cá được bày ra trước mặt Tiêu Vân, nóng hằm hập, hơi nóng bốc lên, thịt cá trắng bóc, cùng với rau xanh gừng vàng, cũng coi như là ngon lành, đã làm cho Tiêu Vân cảm động muốn hồng rồi, nàng cũng không nhớ rõ đã bao lâu không được nếm thịt, uống canh cá mỹ vị, một cổ ẩm áp vồn quanh trong lòng, nàng lập tức phủ định ý nghĩ vừa rồi kia, trầm nghĩ, làm con gái thật tuyệt.

Nhìn thấy Tiêu Vân ăn ngon lành như thế, khiến trong lòng Hàn Nghệ hơi cảm kích và xấu hổ day dứt, mấy ngày nay hắn cùng tiểu Dã ở bên ngoài mỗi ngày thịt cá, tiêu sái không chịu nổi, mà Tiêu Vân thì ở nhà hoặc là ăn thức ăn nâu đen, hoặc là ăn bánh nướng cứng không khóc, đương nhiên, cái này không thể nói ra được, nếu không lại có khả năng sẽ phát sinh bạo hành gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bái Phật xin thuốc

dịch: mafia777

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Nghệ nói với Tiêu Vân một tiếng là ra ngoài kiếm tiền, sau đó cầm cái nón rách của Hàn Đại Sơn đi ra cửa.

Đi ra tới cổng thôn, tiểu Dã sớm chờ ở chỗ này, hai người kết bạn đi tới Thiên Tế tự.

Thiên Tế tự tọa lạc trên một sườn núi phía đông thanh Dương Châu, núi này bề mặt cũng không nhỏ, nhưng không cao, đường núi vô cùng rộng rãi, như dẫm trên đất bằng, là một nơi tốt. Bởi vì thứ chùa miếu này dù sao cũng có liên quan đến thần Phật, xây dựng trên núi, có thể thêm khí thế, nhưng nếu xây dựng ở trên đỉnh núi cao trùng điệp, thì có quý mới tới nhà, đi thấp nén nhang, còn có thể khiến thất lưng mỏi, như vậy quá bất hợp lý, nơi này rất là phù hợp với xây miếu dựng quan.

Tuy nhiên Thiên Tế tự cách Mai thôn đại khái cũng có hai ba mươi km, ở niên đại mà thiên hạ đều đi bằng hai chân thì vậy cũng không gần nha, Hàn Nghệ và tiểu Dã đi đại khái hơn một canh giờ mới đi đến được Thiên Tế tự. Nơi này vừa không phải giao thông yếu đạo, cũng không phải nơi du ngoạn, theo lý thuyết dòng người hẳn không phải là quá nhiều, nhưng người đến người đi, nối liền không dứt, không cần nghĩ cũng biết là do Thiên Tế tự mang đến nhân khí.

Hàn Nghệ và tiểu Dã trực tiếp đi đến trước chùa miếu, chỉ thấy cửa chính màu đỏ kia vô cùng khí phái, đồng như trẩy hội, nhân sĩ ra vào nối liền không dứt, kỳ thật chỉ từ cửa chính này mà nhìn, cũng biết hương khói của chùa miếu này rất vượng.

Hàn Nghệ hơi kéo vành nón xuống một chút, đi lên phía trước, trước cửa một tiểu sa di đang mặc tăng phục màu xám đứng đấy, y vừa thấy Hàn Nghệ và tiểu Dã đến đây, lập tức chấp tay trước ngực, hỏi: "Xin hỏi hai vị thí chủ, là thấp hương, hay là xin thuốc?"

Lời này có chút gợi ý nha, lên miếu đương nhiên là thấp hương, xin thuốc thì tới y viện a. Hàn Nghệ hỏi ngược lại: "Thấp hương thì sao? Xin thuốc thì thế nào?"

Tiểu sa di nói: "Nếu thí chủ là tới thấp hương, có thể trực tiếp đến trước tự thấp hương, nếu thí chủ là tới xin thuốc có thể đi tới hậu viện bái Bồ Tát xin thuốc."

Hoá ra Thiên Tế tự thanh danh tiệm vang, rất nhiều người đều là mộ danh mà đến, căn cứ vào định luật có cầu mới có cung, phải một tiểu sa di ở đây dẫn đường là vô cùng tất yếu đấy.

"Bái Bồ Tát xin thuốc?"

Hàn Nghệ cười nói: "Có phải nhất định phải xin thuốc mới có thể tới hậu viện hay không?"

Tiểu sa di lắc đầu nói: "Phật nói, chúng sinh đều bình đẳng, nơi Phật gia sao lại có quy củ rườm rà này, phương trượng chúng ta nói, chỉ cần thí chủ là mang theo một tấm lòng thành tới đây, là đi là ở, là ngồi là đi đều có thể."

"Có chút thú vị."

Hàn Nghệ cười, lại nói một tiếng cảm ơn, sau đó cùng Tiểu Dã đi vào.

Đi vào trong chùa, hôm nay quy mô tế tự cũng không nhỏ, phía trước một đại điện, hai bên trái phải đều có sương phòng, bên trái còn có một con đường nhỏ thông hướng hậu viện, chỉ thấy khắp nơi đều là đầu người đang chuyển động, gần như loại người như thế nào cũng có, có phụ nhân ngu muội, cũng có thư sinh đọc đủ thứ thi thư, có thiếu nữ dùng lụa mỏng che mặt, cũng có nhân sĩ thành công ăn mặc hoa lệ, còn có một vài tráng sĩ giang hồ đi lại, có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Nếu đây là một cái kế hoạch ấy mà, thì ngay cái lưu lượng người này thôi, một ngày mà không lừa được tám mươi một trăm quan thì cũng ngại đi ra a!

Hàn Nghệ âm thầm cục ta cục tác một câu, đầu tiên là cùng tiểu Dã đi vào trước đại điện tiền tự, chỉ thấy trước cửa điện treo một tấm biển, trên đó viết bốn chữ to màu son, vô cùng khí thế "Tế thế đại điện".

Mà ở trên bậc thang hai bên trái phải đều bày đặt một cái đỉnh đường kính lớn cả thước, trong hai đỉnh lớn đều cắm đầy tất cả hương nến lớn nhỏ, dường như ngay cả một nén hương cũng không chen vào lọt, khói nhẹ tỏa ra, đây cũng là vì sao phải đặt đỉnh lớn ở bên ngoài, nếu đặt ở trong điện ấy à, với số lượng khói này, lại chẳng hun cho người ta ra bệnh lao phổi.

Nhưng là bởi vậy có thể thấy được, nơi này hương khói vương cờ nào.

Đi vào trong điện, chỉ thấy bên trong vô cùng rộng rãi, một pho tượng Phật ở giữa, hai bên là bốn tòa tượng Bồ Tát, ở góc độ kinh doanh mà xem, tượng Phật này cũng giống như bày hàng trong thương trường, nhiều và ít là căn cứ lượng khách mà định ra, nếu lưu lượng khách của người nhiều, nhưng người chỉ có một quầy, người ta muốn mua đồ còn phải xếp hàng, vừa làm mất thời gian của khách, cũng làm trễ nải thời gian kiếm tiền của thương gia.

Nơi này tổng cộng có chín bức tượng đồng, trước mỗi bức tượng đồng được đặt sáu cái đệm màu vàng, tương đương một lần có thể cung cấp chỗ cho năm mươi bốn người cúng bái.

Lúc này năm mươi bốn cái đệm đều đã quỳ đầy người, mặt khác cũng có không ít người cầm hương đứng ở bên cạnh tượng đồng không ngừng gật đầu, miệng còn lầm bầm gì đó.

Chẳng lẽ hiện tại ngành kinh doanh kiếm lợi nhiều nhất trên đời là mở chùa miếu?

Hàn Nghệ thật đúng là bị lưu lượng người này dọa đến rồi, từ sớm đến muộn phải đốt bao nhiêu nén hương nha.

Hai người ở bên trong vòng vo một vòng tròn, cơ bản cũng đã rõ ràng quy trình, đơn giản mà nói, chính là vào trong một gian phòng nhỏ bên trái đại điện mua hương nến, sau đó đến đại điện cúng bái, cuối cùng đem hương nến đi ra cắm vào cái đỉnh lớn ở bên ngoài kia.

Không có bất kỳ khác biệt gì với chùa miếu bình thường.

Tuy nhiên điều này cũng ở trong dự liệu của Hàn Nghệ, vào miếu thấp hương, điều này rất bình thường, cũng rất khó từ giữa động tay chân, chẳng lẽ hương này của người còn có thể đốt ra hoa sao.

Nhưng vào miếu xin thuốc, lại vô cùng kì quái.

Tin tưởng đây cũng là đặc sắc của Thiên Tế tự.

Cho nên khẳng định huyền bí còn ở tại hậu viện.

Vì thế Hàn Nghệ lại dẫn tiểu Dã đi tới hậu viện, đúng như lời tiểu sa di trước cửa kia nói, là đi là ở, là ngồi là đi, tuy rằng không ít hòa thượng đi qua bên cạnh, nhưng ngoại trừ làm cái Phật lễ ra, cũng không có bất kỳ giao lưu nào với bọn họ.

Nhưng tiền tự cách hậu viện thật ra cũng hơi xa, còn phải đi mất thời gian nửa nén hương, có thể thấy được tế tự hôm nay cũng thật sự là không nhỏ, cửa vào hậu viện là một cửa đá hình quạt, trước cửa có hai tiểu sa di đang đứng, còn bày một tấm ván gỗ, trên đó viết...nghiêm cấm ồn ào.

Hàn Nghệ, tiểu Dã cứ như vậy công khai đi vào, hai tiểu sa di trông cửa cũng chỉ làm một cái Phật lễ, cũng không nhiều lời thêm một câu.

Vào khỏi cửa này, chỉ cảm thấy tầm nhìn được mở rộng ra, trước mặt là một bãi đất trống rộng tầm một sân bóng, nhưng mà lúc này trên bãi đất trống ngồi đầy người, một mảnh sin sít, mỗi người đều đang ngồi xếp bằng trên đất, tuyệt đại đa số ngay cả cái cái đệm cũng không có, mà cũng rất ít người có kèm cái đệm, vài người chỉ xách theo tấm vải bố, nhắm mắt trầm tư mặc tưởng.

Bọn họ đang làm gì đó?

Trong nhất Hàn Nghệ, tiểu Dã đều lóe ra ánh sáng mê hoặc, lại nhìn theo hướng mặt của mọi người, chỉ thấy trên đài có một người hòa thượng trung niên ngồi xếp bằng, người mặc áo cà sa kim hồng sắc, còn nuôi một mớ râu dê, đồng dạng cũng nhắm hai mắt, tay phải lần một chuỗi tràng hạt Phật tổ, không ngừng xoay xoay Phật tổ, cũng rất ra hình ra dáng.

Hàn Nghệ biết rằng người này tám chín phần mười chính là vị phương trượng đại sư pháp danh Cửu Đăng.

Mà ở bên cạnh hòa thượng này, có duy nhất một pho tượng đồng Quan Âm, đại khái cao khoảng một thước, tay trái đặt trên bụng, lòng bàn tay đưa xéo hướng lên, tay phải nâng lên quá vai, ngón giữa và ngón cái khép lại tạo thành vòng tròn, tạo hình này Hàn Nghệ ngược lại đã rất quen thuộc, tuy nhiên tượng đồng này so với tượng đồng phía trước trong đại điện thì tương đương kiến gập voi, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Vì sao nhiều người như vậy ở trong này thăm viếng, mà tượng đồng này lại nhỏ bé như thế.

Như vậy khó tránh khỏi không làm cho người ta tò mò.

Hàn Nghệ cảm thấy đứng như thế thì hơi gây chú ý, vì tất cả mọi người đều ngồi xếp bằng, cho nên lúi kéo tiểu Dã ngồi xuống phía sau, đương nhiên, mắt thì vẫn mở to.

Một lát sau, chỉ thấy một người phụ nữ đứng dậy tiến lên, nài đi tới dưới bậc thang thì quỳ xuống đất, vái một cái, mỗi lần tiến lên một bậc, lại cúi đầu vái một cái, tổng cộng có sáu bậc thì vái sáu vái, đợi cho đi tới trên bậc đài cao nhất, một tên hòa thượng bên cạnh Cửu Đăng phương trượng liền đi tới, đưa lên ba nén hương đã được châm, người phụ nữ kia tiếp nhận hương, vái mấy vái trước mặt bức tượng đồng Quan Âm kia, lại đem ba nén hương lại cho hòa thượng kia, sau đó chấp tay trước ngực thành tâm quỳ lạy.

Hòa thượng kia sau khi tiếp nhận hương, liền cầm ở vào trong đỉnh đồng bên cạnh, sau đó trong phòng lại có một tên hòa thượng nữa đi ra, hòa thượng này bưng một khay mộc, bởi vì Hàn Nghệ ngồi khá xa, không thấy rõ bên trong là vật gì, nhưng mơ hồ có thể thấy được một vài thứ đó tròn tròn, hẳn là đan dược gì gì đó.

Chẳng lẽ đó chính là thần dược kia?

Hàn Nghệ âm thầm cựa cựa tác một câu, lại thấy hòa thượng kia đưa cái khay gỗ cho người phụ nữ, sau khi người phụ nữ gục đầu tiếp nhận, liền đổi mặt với tượng đồng và gơ cao cái khay lên.

Có ý tứ gì đây?

Hàn Nghệ nhìn thấy vậy thì có chút không hiểu.

Quá nửa ngày, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Phương trượng đột nhiên mở mắt ra, thờ dài một tiếng, dùng một loại giọng điệu bi thiên linh nhân nói: - Xem ra thí chủ vẫn là không đủ Phật duyên a!

Người phụ nữ kia vừa nghe thấy vậy, vẻ mặt rất thất vọng.

Không ít người bên dưới cũng lộ ra vẻ tiếc hận, đều lắc đầu.

Nhưng người phụ nữ này cũng không ảmĩ không náo loạn, đưa khay trả lại cho hòa thượng kia, cúi đầu với Bồ Tát trước, sau đó lại cúi đầu với phương trượng, khom người từ trên bậc thang xuống dưới, rồi khỏi hậu viện.

Bởi vì không xảy ra bất cứ chuyện gì, cho nên Hàn Nghệ đến tận lúc này cũng không nhìn ra một thứ gì cả, chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Rất nhanh, vị nhân sĩ thứ hai liền tiến lên, là một thanh niên độ tuổi áng chừng tương đương Hàn Nghệ, đồng dạng cũng là vừa quỳ vừa leo lên trên đài, quá trình giống như đúc với người phụ nữ trước đó, cuối cùng cũng là đối mặt với tượng đồng, gơ cao chiếc khay.

Trong lúc đó, chỉ thấy một đạo bóng dáng hơi nhỏ từ trong khay bay về phía tượng đồng, không nghiêng không lệch vừa vận bay đến hình vòng tròn được tạo bởi ngón giữa và ngón tay cái tay phải mà Bồ Tát gơ lên, hoá ra giữa ngón tay phải và ngón tay cái tượng đồng này cũng không ghép lại toàn bộ, ở trung gian vẫn giữ lại một khe hở, nhìn qua giống như là Bồ Tát dùng lực Cách Không Thủ Vật lấy viên thuốc từ trong khay.

Trong viện yên tĩnh vang lên một mảnh xôn xao, mọi người phủ phục quỳ lạy.

Lại thấy phương trượng kia chấp tay trước ngực, hơi hơi khom người về hướng thiếu niên kia: - A Di Đà Phật! Chúc mừng thí chủ và Bồ Tát kết thành thiện duyên.

Thiếu niên kia dường như có vẻ kích động dị thường, vừa quay sang quỳ lạy Bồ Tát, lại vừa đáp lễ phương trượng kia, miệng còn thăng lăm lăm: "Đa tạ

Bồ Tát, đa tạ phương trượng.....!"

Hàn Nghệ ngồi ở phía sau, ngu ngơ nửa ngày, đột nhiên phì một tiếng, nhưng lập tức một tay che miệng lại, thầm nghĩ, chỉ có chút kỹ xảo vớ vẩn này, cũng không biết xấu hổ mà lấy ra? Tô sư nhà nó! Nếu lão tử mà quý y xuất gia, thì không phải có thể đại sát tứ phương hay sao? Xem ra ở thời kì Đường triều ngành này của chúng ta vẫn thuộc loại nghề nghiệp chói sáng ấy chứ.

Nhưng hán cũng không vội vã rời đi, lại thấy một tên hòa thượng cầm một gói thuốc nhỏ đi tới, đưa cho thiếu niên kia.

A? Chẳng lẽ kia bên trong khay không phải là thần dược sao?

Hàn Nghệ hơi nhú mồm.

Thiếu niên kia cung kính nhận lấy cái gói kia, liên tục nói lời cảm tạ, sau đó xuống khỏi bậc thang.

Tại sao không trả tiền? Chẳng lẽ trước đó đã thanh toán rồi, nhưng nếu chỉ có vậy, thì người phụ nữ vừa rời kia chẳng phải là trả tiền rồi, mà còn chưa cầm thuốc, thế này cũng quá lừa đảo đi à nha.

Về điểm này, thật ra Hàn Nghệ xem cũng không hiểu được, hán quay đầu đi, thấy tiểu Dã mở to hai mắt trong suốt, há hốc mồm ngốc núc ních nhìn bức tượng đồng kia, làm cho người ta thầm muốn xoa bóp hai má của cậu ta, Hàn Nghệ đưa tay qua đó, nhẹ nhàng giật giật tiểu Dã.

Tiểu Dã hơi ngẩn ra, xoay đầu lại, mờ mịt nhìn Hàn Nghệ.

Không phải đâu, chẳng lẽ tiểu Dã cũng trúng tà rồi hả? Phải khẩn trương dẫn cậu ta rời khỏi nơi này. Hàn Nghệ dùng ngón tay chỉ ra ngoài cửa, sau đó hai người đứng dậy lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cao thủ

Dịch: mafia777

- "Mẹ được cứu rồi, mẹ được cứu rồi."

Hai tay Lý Vĩ gắt gao ôm ngực, dường như trong ngực có vật phẩm quý báu gì đó, miệng không ngừng lặp lại lẩm bẩm một câu, thần sắc có vẻ thập phần hưng phấn.

Y đến Thiên Tế tự khổ ải mấy ngày, rốt cục cầu được thần dược, nhất thời kích động đến rơi xuống lệ nóng.

Phanh!

"Ai ui!!!"

Trong lúc đang ngây người, liền đâm đầu đụng vào một người đi tới.

Lý Vĩ bối vì không hề chuẩn bị, đặt mông ngồi dưới đất: "Thần dược của ta, thần dược của ta!"

Nhưng mà, phản ứng đầu tiên của y lại không phải là quan tâm đến chính mình, cũng không phải là người vừa va chạm với y, mà là quan tâm đến vật đang ở trong ngực, chỉ thấy trong ngực y không phải vàng không phải là bạc, mà chỉ là một gói thuốc, thấy gói thuốc hoàn hảo không tổn hao gì, y mới cực kỳ nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe trước mặt truyền đến tiếng kêu: "Ai ôi!!!, ai ôi!!!."

Chỉ thấy một thanh niên so với mình còn nhỏ tuổi hơn nằm trên mặt đất, một tay xoa ngực, dường như hết sức thống khổ.

Mà bên cạnh thanh niên này còn có một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, thiếu niên vội vàng nâng thanh niên dậy.

Lý Vĩ vốn là người đọc sách, tất nhiên là nhận thức cái lý như trong sách, cảm thấy vừa rồi là do mình đi lại không cẩn thận, hơn nữa cũng không nhìn đường, dĩ nhiên là mình va vào người khác, vì thế vội vàng đứng dậy, đi qua dò hỏi: "Vị Tiểu ca này, thật sự xin lỗi, đây đều là lỗi của ta, ta xin lỗi người."

"Không có việc gì, không có việc gì... khụ khụ khụ!"

Thanh niên chưa nói được hai câu, thì đã ho một trận.

Lý Vĩ hiểu kỳ nói: "Tiểu ca, ta thấy dường như người có bệnh trong người?"

Thanh niên khoát tay, thần sắc ưu thương: "Bệnh cũ, bệnh cũ."

Lý Vĩ lại nói: "Vậy người tới đây cũng là đến xin thuốc hay sao?"

Thanh niên gật đầu nói: "Khụ khụ, ta nghe người ta nói, phương trượng Thiên Tế tự là sứ giả Bồ tát, ở đây quảng tế dân chúng, nếu người có chút ốm đau có thể tới cửa cầu được thần dược, cũng không biết là thật hay giả."

"Cực kỳ chính xác, cực kỳ chính xác."

Lý Vĩ liên tục gật đầu, hưng phấn nói: "Không dối gạt Tiểu ca, ta vừa mới cầu được thần dược cho mẹ, đang chuẩn bị đi về."

"Vậy sao?"

Thanh niên vô lực chấp chặt tay: "Thật sự chúc mừng. Vậy không biết thần dược này có khó cầu hay không?"

Mày Lý Vĩ hơi nhăn lại nói: "Nói là khó thì cũng không khó, nói là dễ thì lại không dễ, chỉ xem Tiểu ca người có duyên hay không?"

Thanh niên nghe vậy mơ mơ màng màng nói: "Duyên này làm thế nào nhìn ra được?"

"

Lý Vĩ nói: "Tiểu ca, người bình thường có hay lên miếu thắp hương không?"

Thanh niên lắc lắc đầu nói: "Tiểu đệ sống hơn mười năm, lần đầu tiên lên miếu."

Lý Vĩ thở dài: "Nếu là như vậy ấy à, chỉ sợ rất khó."

Thanh niên hiểu kỳ nói: "Vì sao người nói như vậy."

Lý Vĩ nói: "Tiểu ca không biết đó thôi, thần dược này chỉ tặng cho người có Phật duyên thâm hậu, Tiểu ca người trong cuộc đời còn chưa từng tới chùa miếu, thì làm sao có Phật duyên thâm hậu."

Thanh niên nói: "Đây là ta cho người biết rồi, người mới biết mà nói, nếu ta không nói, người làm thế nào mà biết được ta có Phật duyên thâm hậu hay không?"

Lý Vĩ kích động nói: "Ta không biết, nhưng Bồ Tát thì biết a!"

"Hà?"

Thanh niên kinh ngạc nói: "Bồ Tát làm thế nào biết được?"

Lý Vĩ nói: "Tại hậu viện có một tòa tượng Bồ Tát thần, tượng thần này có thể tính ra được là người có Phật duyên thâm hậu hay không."

"Cái này tính ra như thế nào?"

Thanh niên kinh ngạc nói:

Lý Vĩ nói: "Nếu như người muốn cầu, chỉ bằng về phía hậu viện quỳ cầu, đến lúc đó Cừu Đãng hòa thượng sẽ cho người một nắm viên thuốc, người bưng viên thuốc quỳ gối trước mặt tượng thần, thành tâm hướng Bồ Tát kể rõ bệnh mà người gặp phải, nếu Bồ Tát cảm thấy Phật duyên của người thâm hậu, sẽ lấy viên thuốc từ trong nắm, đến lúc đó Cừu Đãng hòa thượng sẽ ban thưởng thần dược cho người, nhưng nếu không phải, thì Bồ Tát sẽ không lấy lấy viên thuốc."

"Thì ra là thế."

Thanh niên gật gù, nói: "Thần dược này nhất định vô cùng đắt tiền đi."

"Thần dược sao có thể dùng vật như tiền để cân đo đong đếm chứ." Lý Vĩ có vẻ có chút phẫn nộ, cảm thấy bạn hữu này đã bôi bẩn Bồ Tát.

"Ý của người là thần dược này không cần trả tiền?"

"Tất nhiên không cần."

Thanh niên giật mình kinh ngạc, lại hỏi: "Vậy ta tích Phật duyên như thế nào được đây?"

Lý Vĩ nói: "Đương nhiên là đến miếu bái Phật thắp hương nhiều vào, ta cũng thành kính đốt mấy ngày hương nến, mới được thần dược này đấy."

"Thắp hương?"

Thanh niên cười nói: "Hương nến này khẳng định cũng không cần trả tiền đi."

Lý Vĩ đầu tiên là sững sốt, lập tức nói: - "Hương nến tất nhiên phải trả tiền."

"Hả? Vậy phải trả bao nhiêu tiền?"

"Tiền tự năm tiền ba nén, hương tế tượng thần thì mười tiền ba nén."

"Khụ khụ, đắt như vậy à?"

"Hương này so với hương nến bình thường thì đắt hơn một chút, nhưng đây cũng không phải là hương nến bình thường, đã được Cửu Đẳng hòa thượng khai quang rồi đấy, nó giúp đỡ người tích lũy Phật duyên, hơn nữa này cũng không phải rất nhiều tiền."

Lý Vĩ nói xong lại nói: "Cũng không phải là ta lừa người, nếu như người đi cầu thần được trước, tám chín phần mười là không cầu được đâu, chớ lãng phí cơ hội, người có thể đi tiền tự thấp hương bái Phật trước, sau đó lại về hậu viện ngồi xuống, nghe Cửu Đẳng hòa thượng tụng kinh, lâu ngày, Phật duyên thâm hậu thì lại đi cầu thần được."

"Được, ta biết rồi, đa tạ đại ca cho biết."

Thanh niên lại lần nữa chấp chấp tay.

"Không cần tạ, không cần tạ, ta cáo từ trước."

"Mời đi thông thả."

Lý Vĩ nói khẽ vuốt cằm, sau đó bước nhanh rời khỏi.

Y vừa đi, thanh niên này lập tức nâng người lên, nhìn bóng lưng Lý Vĩ đi xa, cười nói: "Thuốc không cần trả tiền, hương phải trả tiền, cao thủ a!"

Thanh niên này chính là Hàn Nghệ, mà ở bên cạnh hắn dĩ nhiên là tiểu Dã.

Tiểu Dã nhẹ nhàng kéo tay áo của Hàn Nghệ, một đôi con ngươi đơn thuần chứa đầy tò mò nhìn Hàn Nghệ.

"Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi."

Hàn Nghệ mang theo tiểu Dã vừa đi ra ngoài tự, vừa cười nói: "Trên đời này trò lừa đảo đại khái có thể chia làm hai loại, một loại chính là mua bán chộp giật, nhưng mỗi lần mức liên lụy đều vô cùng to lớn, người đi lừa gạt lừa xong liền hoàn toàn biến mất, còn một loại khác chính là năng nhặt chặt bị, tuy rằng tiền vàng thu được trong mỗi vụ kinh doanh rất ít, nhưng có tính lặp lại, tính truyền bá, tính rộng khắp, tính mất thường nhìn thấy được, ngày qua ngày, kiếm khá thì cũng không ít."

Nói tới đây, hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Mà Cửu Đẳng hòa thượng này chính là thuộc loại người sau, chỗ cao minh nhất của gã, chính là không nóng không vội, doanh tạo ra được một thánh địa Phật môn giả tưởng tuyệt hảo, mới đầu ta nghĩ rằng thần được kia nhất định vô cùng đắt, lại không ngờ thần được lại không cần một tiền, nhưng đây hoàn toàn chính là chỗ giáo hoạt của gã."

Đây chính là thần được nha, bán bao nhiêu tiền đều hợp lý, có thể nói là vô giá đấy, nhưng nếu là định giá cao, như vậy dân chúng tầm thường có thể không mua nổi, chỉ có những nhà đại phú mới có thể mua được, nhưng người giàu có dù sao cũng ít, mà người giàu có sinh bệnh đã ít lại càng ít, nếu chỉ nhằm vào người giàu có ấy mà, thì thu nhập khẳng định là không nhiều lắm, cho nên vẫn phải dựa vào những dân chúng ngu muội kia.

Nhưng nếu là thần được mà bán rẻ, như vậy sẽ làm ô danh cái tên thần được này rồi, cùng với như thế, đơn giản cũng không cần tiền, cứ như vậy đẳng cấp liên cao lên rồi, ồ, ý tứ của đẳng cấp ở đây là ý cảnh, hơn nữa cũng vô cùng hợp lý, thứ Bồ Tát ban sao có thể dùng tiền vàng để cân đo đong đếm chứ, như vậy có thể khiến càng nhiều dân chúng tin phục hơn, nhưng dù sao gã cũng phải kiếm tiền chứ, mà tiền hương nến này, chính là nơi máu chốt, hương bình thường, một đồng tiền có thể mua ba đến năm nén, nhưng nơi này gã lại bán năm văn tiền thậm chí còn mười văn tiền, giá này đã tăng lên gần gấp mười lần.

Người muốn nói là nhiều tiền ấy ư, kỳ thật cũng không nhiều, cũng chỉ là năm văn tiền mà thôi, nhưng hương này là dùng để tích Phật duyên đấy, vừa rồi người nọ cũng nói, y đã phải là đốt hương nến mấy ngày liền, hơn nữa một ngày chung quy y cũng không có khả năng chỉ đốt ba nén hương, cứ thế mà tính ra, một tháng số tiền bị chi ra cũng không ít a! Bởi vì mỗi lần tiêu cũng không nhiều tiền lắm, cho nên người xin thuốc không đến thời điểm không có tiền, thì căn bản không thể nào phát hiện tài sản của mình đang bị người khác chậm rãi bòn rút mất.

Hơn nữa căn cứ nhân tính mà xem, dân chúng đến xin thuốc đều có một loại tâm lý sợ thất bại, chung quy bọn họ sẽ cảm giác Phật duyên của mình không đủ, cho nên bọn họ sẽ không ngừng đi đốt hương, hy vọng có thể tích càng nhiều Phật duyên nữa.

Mặt khác, người chú ý người nọ nói chưa, y nói người ở trước mặt tượng thần, phải nói về bệnh tình của mình, như vậy là Cửu Đẳng hòa thượng có thể căn cứ bệnh tình của người xin thuốc, để phán đoán ra có thể chữa khỏi bệnh của người đó hay không, do đó quyết định cho người đó thuốc hay không, một khi thần được có hiệu lực rồi, như vậy rất nhanh sẽ một truyền mười, mười truyền một trăm, hấp dẫn càng nhiều dân chúng tới đây nữa, đến thấp hương càng nhiều, tất nhiên gã lại kiếm càng nhiều, thanh danh cũng càng vang, rất nhiều người nhà đại phú cũng đều sẽ mộ danh tới đây, những nhà đại phú này quyền một lần tiền, có thể đủ những người nghèo như chúng ta sống cả đời. Cửu Đẳng hòa thượng này thế mà đã chơi cái xiếc năng nhặt chặt bị

này tới mức vô cùng tinh xảo rồi, nhưng ta ngược lại lại khinh thường gã.

Tiểu Dã nhưn mây lên gât gât đầu, đột nhiên làm ra một tư thế của tượng thần.

Hàn Nghệ vừa thấy liền biết cậu ta muốn hỏi điều gì, cười nói: "Tiểu Dã, người nhớ kỹ, trên đời này căn bản không có cái gì mà đạo pháp, tiên pháp, cho dù có, cũng không phải con người có thể thao túng, cho nên tám chín phần mười đều là đang lừa gạt, còn xảo thuật của tượng thần kia, mặc dù ta còn không dám khẳng định, nhưng ta cũng đã đoán được bảy tám phần. Tay phải của tượng thần kia hẳn là dùng vật cùng loại với nam châm mà làm thành đấy, còn bên trong hoàn thuốc kia lại được trộn lẫn thêm những vật như vụn sắt, nếu Cửu Đẳng hòa thượng cảm thấy người này có thể cứu, như vậy lúc ở bên trong thả một viên thuốc có trộn lẫn vụn sắt, đến khi người xin thuốc đem khay giờ lên cao, tay phải tượng thần dùng sắt hút sẽ làm cho viên thuốc có chứa vụn sắt kia bị lẫn hút tới trong tay, người bên ngoài không biết liền cho rằng tượng thần này là có pháp lực."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thù không đội trời chung

Dịch: mafia777

Hiển nhiên, Cửu Đẳng hòa thượng chính là lợi dụng thần tượng, thần được đến cổ làm ra vẻ huyền bí, giả thần giả quỷ, là tạo thế cho Thiên Tế tự, mà Phật duyên, hương nền thì là vì vợ vết của cái, đây chính là mấu chốt của âm mưu này, bởi vì người nếu muốn cầu được thần được, nhất định phải đi tích lũy Phật duyên, mà tích lũy Phật duyên thì nhất định phải thấp hương, hương này tuy rằng đắt tiền thái quá, nhưng hương này đối với bản thân mình mà nói, kỳ thật cũng không đắt tiền, dân chúng bị như làm nhiều như vậy, đều phân không rõ Đông Nam Tây Bắc, lại chẳng ngốc ngốc ngây ngây đưa tiền cho Cửu Đẳng hòa thượng, thật sự là khâu này cài khâu khác.

Không thể không nói một câu, cái này so với dùng thuốc giả để trực tiếp hãm hại lừa gạt người ở hầu thế thì cao minh hơn nhiều.

Khi nói chuyện, Hàn Nghệ và Tiểu Dã đã đi ra khỏi Thiên Tế tự, bỗng nhiên, ánh mắt Hàn Nghệ thoáng nhìn xéo qua, phát hiện mấy khuôn mặt quen thuộc, vội vàng lôi kéo Tiểu Dã đi theo đường nhỏ ở bên trái cửa chùa, nấp sau một thân cây.

Tiểu Dã sừng sốt một lát, hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ giương đầu lên nói: "Đệ xem một chút đó là ai."

Tiểu Dã lại quay đầu nhìn ra phía bên kia cửa chùa, lập tức sừng sốt, chỉ thấy ba phụ nhân đang đi về hướng cửa chùa, một phụ nhân trong đó còn đang bô bô nói người không nghe.

Ba phụ nhân này Hàn Nghệ và Tiểu Dã đều biết, chính là Dương Nhị thâm, Quan Tam thâm và Trương Lục thâm ở Mai thôn.

Mà người luôn luôn lái nhái nói không ngừng trong đó chính là Dương Nhị thâm, còn Quan Tam thâm và Trương Tứ thâm thì mang vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

Không cần phải nói cũng biết, Quan Tam thâm và Trương Lục thâm là bị Dương Nhị thâm kéo tới đây.

Hàn Nghệ hơi hơi nhíu mày, hai đầu lông mày lộ ra một tia lo lắng.

Đây là chỗ lợi hại nhất của dùng giáo phái lừa tiền, cũng là chỗ đáng xấu hổ nhất, bởi vì bản thân giáo phái đã có tính truyền bá, một khi thành công, một truyền mười, mười truyền một trăm, nhân số bị lừa sẽ thành gia tăng gấp bội, hơn nữa phát triển đến quy mô nhất định, chẳng sợ triều đình muốn ra mặt ngăn cản, chỉ sợ cũng khó mà hoàn toàn trừ tận gốc, sự nguy hại là vô cùng to lớn, âm mưu như loại này nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước, bây giờ còn chỉ là ba người, nhưng Hàn Nghệ biết rằng, rất nhanh, toàn bộ đại bộ phận phụ nữ Mai thôn đều sẽ bị kéo đến nơi đây.

Với cái loại này trình độ cuộc sống cỡ Mai thôn, không bao lâu, gia tài của bọn họ cũng sẽ bị ăn mòn đến không còn một mảnh, đến lúc đó tránh không được lại cửa nát nhà tan.

Hàn Nghệ tuy rằng không phải là Hàn Nghệ lúc trước nữa rồi, nhưng hẳn khẳng định không hy vọng nhìn thấy Mai thôn trở nên khắp nơi đều là kêu rên, trong lòng suy nghĩ, xem ra ta phải nghĩ cái biện pháp để diệt trừ tai họa này mới được.

Bỗng nhiên, Tiểu Dã nhẹ nhàng kéo tay áo của Hàn Nghệ xuống, Hàn Nghệ quay đầu nhìn về phía Tiểu Dã.

Tiểu Dã đưa cái tay nhỏ bé của mình chỉ chỉ phía sau hắn.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, không cao, nhưng thân thể mập mạp, tóc xõa tung, đang mặc áo ngắn vải thô màu xanh lén lút đi lên trên núi.

Vừa thấy là biết có cổ quái? Chẳng lẽ là trộm? Oa con mẹ nó, giữa ban ngày ban mặt thế này mà chạy tới ăn cắp, dùng khí cũng lớn ghê ha! Hàn Nghệ hướng tới Tiểu Dã mất liếc ra hiệu một cái, hai người lập tức lại lần nữa nấp ra phía sau cái cây.

Chỉ thấy nhóc mập này cách chùa miếu càng gần, thì có vẻ càng cẩn thận, nhìn xung quanh, không đi đường nhỏ, mà là chuyên bò sát dưới triền núi về phía rừng rậm nhiều cây.

Sau khi chờ y đi qua, Hàn Nghệ đưa mắt liếc ra hiệu với Tiểu Dã một cái, lập tức theo đuôi qua đó.

Hai người theo đuôi nhóc mập này nhảy xuống góc tường hậu viện Thiên Tế tự, chỉ thấy nhóc mập kia, ngưng mắt nhìn lên tường vẩy cao cao trước mặt, đột nhiên lui ra phía sau vài bước, sắc mặt nghiêm túc, trôi qua một lát, đột nhiên khởi động, chạy vài bước nhỏ, rồi tung người nhảy ---.

Chẳng lẽ lại là một cao thủ giống như Tiểu Dã, xem đáng người không giống a!

Nhưng ý tưởng mới này của Hàn Nghệ vừa vận xuất hiện, chợt nghe được một tiếng "Ai ôi!!!!".

Chỉ thấy nhóc mập này chẳng những không đi lên được, ngược lại té xuống theo thế chó đóp cút.

Nói đùa gì vậy! Hàn Nghệ nhìn xem mà mồ hôi lạnh ứa ra, hắn vừa mới nhìn thấy sắc mặt tiểu tử này rất nghiêm túc, bộ dạng hết sức lợi hại, nghĩ rằng có thể được thưởng thức khinh công cổ đại, nào biết lại là kết quả này.

Nhưng nhóc mập kia cũng rất có nghị lực, làm một lần không được, liền thử lần thứ hai, lần thứ hai không được, thì lần thứ ba.

Nhưng phạm nhân sao có thể lên trời.

Mập mập này thân thủ vừa không miễn tiệp, ngược lại so với người bình thường còn ngốc hơn một chút, căn bản không có khả năng leo lên được, sau khi rơi ngã bảy tám lần, Hàn Nghệ thật sự là nhìn không nổi nữa rồi, với cái thân thủ ngốc này của người mà cũng không biết xấu hổ đi ra trộm đạo, người làm thế không phải là phá hư thanh danh của trộm sao, liền đi ra, cười ha hả nói: - Có muốn ta giúp người một tay hay không?

Nhưng đáng chết không chết, lúc Hàn Nghệ nói chuyện, nhóc mập kia đang khởi xướng lần xung phong thứ mười đối với bức tường cao này, kết quả khiến Hàn Nghệ cũng phải giật mình, đầu óc không theo kịp bước chân, trực tiếp gõ đầu vào trên tường, phát ra một tiếng bịch trầm đục, nhất thời ngất đi, ngay cả một tiếng cũng không kịp kêu.

"Này ---!"

Trên mặt Hàn Nghệ là một mảnh mờ mịt, một phen hảo tâm của hắn lại thành chuyện xấu.

Tiểu Dã cũng mang vẻ mặt hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ vội vàng nói: - Đệ nhìn ta như vậy làm gì, ta mới không phải cố ý. Nói xong lại nhìn về hướng nhóc mập kia, nói: - Trước tiên kéo y đi rồi nói sau.

Hai người hợp lực đem nhóc béo này kéo tới một chỗ bí mật ở lưng chừng núi.

"Phù...!"

Hàn Nghệ nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, Tiểu Dã đột nhiên chỉ chỉ kia cái hông của nhóc béo.

Hàn Nghệ định nhãn nhìn lên, phát hiện bên hông tiểu tử này thậm chí có mang dao chặt củi, thậm chí, mập mập này chuẩn bị cũng khá đầy đủ đấy. Đem dao chặt củi gỡ xuống, chỉ thấy mũi dao sáng như tuyết, hiển nhiên là vừa mới được mài xong. Hàn Nghệ không khỏi nhú mày, sự tình này dường như không đơn giản a, nếu người nọ là tên trộm mà nói, vậy nhất định là vi phạm lần đầu, bằng không không có khả năng thân thủ đần kém như vậy, nhưng là lần đầu tiên mà đem dao mài sắc bén như vậy đến, ngược lại càng giống như là tới giết người.

Nghĩ tới đây, hắn gỡ cái bình nước bên hông xuống, dội thẳng vào mặt tiểu tử kia.

Nước lạnh như băng dội xuống, tiểu tử kia nhất thời tỉnh lại: "A ô..." Nhưng vừa mở mắt ra, y liền thấy được bộ mặt cười hi hi của Hàn Nghệ nhìn y, lập tức hoảng sợ, kinh hoàng nói: "Các người là ai?" Dừng một chút, y lại nói ngay: - "Có phải các người là do lão lừa ngốc kia phái tới giết ta hay không, hừ, hôm nay ta rơi vào tay các người, ta không còn lời nào để nói, nhưng cho dù chết ta cũng sẽ không bỏ qua cho đám ác nhân các người đâu."

Lúc nói chuyện, y quay đầu đi, rất có khí khái anh dũng hy sinh.

Con mẹ nó chứ! Lão tử còn chưa nói một câu nào mà đã thành ác nhân rồi, nếu nói rồi thì chẳng phải liền trở thành thánh nhân sao. Hàn Nghệ vô tội giao dao bỏ củi trong tay lên nói: "Huynh đệ, người thấy rõ ràng rồi đấy nhé, dao bỏ củi này là của người đấy, chúng ta chỉ là đi ngang qua thôi, thấy người té xỉu ở bên tường mới hảo tâm cứu người, người cũng đừng có không biết tốt xấu."

Mập mập kia hừ một tiếng: "Người còn muốn gạt ta, nếu các người đi ngang qua, như thế nào lại biết tên của ta."

Mập mập này xem ra không chỉ có thân thủ ngốc, hơn nữa còn là người điên. Hàn Nghệ buồn bực nói: "Ta làm sao biết tên của người."

"Người vừa rồi rõ ràng gọi ta là Hùng Đệ."

"Đúng vậy, là ta không biết tên của người mới gọi huynh đệ đó a!"

"Tên ta là Hùng Đệ."

"Người tên huynh đệ?"

"Ta họ Hùng, tên Đệ."

Hàn Nghệ ngăn người, nói: "Hùng của gấu trên núi, Đệ của đệ đệ?"

Tiểu tử kia gật gật đầu.

"Tên này của người rất con mẹ nó thích hợp lẫn lộn giang hồ mà."

Hàn Nghệ không kìm nổi ha hả mỉm cười, lại trêu ghẹo nói: "Không phải người còn có một ca ca tên Hùng Chương đi."

Hùng Đệ lắc đầu, nhưng thấy Hàn Nghệ đang mỉm cười, hồ nghi nói: "Các người thật không phải là do lão lừa ngốc kia phái tới giết ta hay sao?"

"Đương nhiên không phải."

Hàn Nghệ ném ra một cái lườm trắng mắt xem thường, đưa dao bỏ củi trả lại, chỉ với cái thân thủ mập mạp ngốc này, có hay không có đao đều giống nhau, hoàn toàn không có được bất kỳ tính nguy hiểm nào.

Hùng Đệ tiếp nhận dao bỏ củi, mơ hồ nhớ rõ thời điểm vừa rồi trèo tường có người lên tiếng, đột nhiên nói: "Mới vừa rồi là người đang nói chuyện?"

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Ta chỉ là muốn nói cho người biết, người kỳ thật không nên đi qua bức tường cao kia, người hoàn toàn có thể leo lên cây đại thụ bên tường kia, sau đó lại nhảy vào trong tường."

"Đúng nha, tại sao ta lại không nghĩ đến nhỉ."

Hùng Đệ gãi đầu, về mặt ngốc núc ních.

Hàn Nghệ thỉnh linh nói: "Người nói lão lừa ngốc chính là Cửu Đẳng hòa thượng đi."

"Đúng vậy a!"

Hùng Đệ theo bản năng gật đầu, đột nhiên lại cẩn thận nói: "Làm sao người biết?"

Hàn Nghệ đột nhiên sắc mặt dữ tợn, hừ nói: "Bởi vì ta cũng gọi gã như vậy đấy, lão lừa ngốc kia làm hại ta cửa nát nhà tan, thù này không đội trời chung, hôm nay ta tới đây là muốn báo thù đấy."

Tiểu Dã gãi má về mặt hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hùng Đệ kinh hãi nói: "Người cũng là đến báo thù hay sao?"

Hàn Nghệ gật gật đầu, lại nói: "Như thế nào, chẳng lẽ người cũng là đến báo thù hay sao?"

Hùng Đệ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lão lừa ngốc kia làm hại ta cửa nát nhà tan, thù này không đội trời chung, ta hôm nay tới đây chính là vì báo thù."

A... Lời này như thế nghe nào có chút quen tai a.

Tiểu Dã mờ tròng hai mắt, đột nhiên nhìn phía Hàn Nghệ, trầm nghĩ, chẳng lẽ Hàn đại ca có thể biết trước.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Kẻ đề tiện sẽ có trời thu thập

dịch: mafia777

Hàn Nghệ đương nhiên không có bản lĩnh biết trước, nhưng là một cao thủ Thiên Môn, bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện so sánh còn lợi hại hơn chút so với

trình thám, bởi vì cái này liên quan đến tiềm năng của người, trình thám ấy à... Họ tra án không ra, tôi đa cũng chỉ là công trạng không tốt, nhưng là một người làm ngành Thiên Môn, trong quá trình làm nhiệm vụ, một lời một từ của đối tượng đều liên quan đến tính mạng, gây chuyện không tốt sẽ vướng vào tử cục, ở phương diện này thiên phú của Hàn Nghệ tất nhiên là không cần nhiều lời.

Hắn vừa rồi nghe Hùng Đệ này luôn mồm kêu "Lão lừa trọc", nghĩ thầm rằng, nhất định là mắng Cửu Đẳng hòa thượng kia.

Hùng Đệ cũng thừa nhận.

Cửu Đẳng hòa thượng này mặc dù đường ngang ngõ tắt, nhưng gã âm mưu chỉ là vì lừa gạt tiền tài, kiếm được thanh danh, cho dù là bị lừa đi một ít tiền tài, Hùng Đệ cũng không cần phải về lấy dao đi tìm gã mà liều mạng, cho nên Hàn Nghệ phòng chừng đã có... người chết rồi, hơn nữa nhất định là thân nhân của Hùng Đệ, vì thế hắn liền nói cái gì mà "Cửa nát nhà tan, thù không đội trời chung." Chung quy sẽ không sai, mục đích đương nhiên cũng vô cùng đơn giản, chính là hi vọng có thể cùng Hùng Đệ sinh ra sự cộng hưởng, dụ dỗ y nói ra đầu đuôi sự tình. Vì thế dựa vào lời của Hùng Đệ mới nói: "Ai ui, lão lừa trọc kia cũng làm hại người nhà tan cửa nát sao?"

Hùng Đệ là một đứa trẻ choai choai, tất nhiên không phải là đối thủ của kẻ lỏi đời như Hàn Nghệ, tuy Hàn Nghệ tuổi cũng nhỏ, nhưng tâm lý của hắn đã vô cùng thành thục rồi, thử hỏi hiện tại trên đời, ai có thể duy trì thân đồng nam, lại có hời ức khoải lạc với hàng nghìn hàng vạn mỹ nữ, cũng duy chỉ có một mình Hàn Nghệ mà thôi.

Quả nhiên, một câu "Cửa nát nhà tan, thù không đội trời chung" khiến Hùng Đệ buông xuống đề phòng đối với Hàn Nghệ, lập tức đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói ra.

Hoá ra cả nhà Hùng Đệ nguyên gốc đều ở tại sau chân núi Thiên Tế Tự, có thể nói bọn họ là người đã chứng kiến lịch trình hưng suy của Thiên Tế Tự, kỳ thật trước đó có lẽ Thiên Tế tự cũng đã không tốt, không ai tới đây thắp hương hóa, suốt ngày đóng cửa, hoá ra phương trượng đã rời đi từ sớm rồi, đại khái vào một năm trước, Cửu Đẳng hòa thượng này đột nhiên đến đây, gã vừa đến, lợi dụng tượng thần, thần được v..v, rất nhanh liền có được một đám tín đồ, mà cha mẹ của Hùng Đệ cũng chính là một trong số đó.

Nhắc tới cũng thật khéo, Cửu Đẳng hòa thượng vừa tới không lâu, mẹ của Hùng Đệ liền bệnh một trận, phụ thân của Hùng Đệ liền lên miếu cầu thần được, thần được này chỉ uống một lần, bệnh tình lập tức chuyển biến tốt đẹp rồi, từ đó về sau, cha mẹ của Hùng Đệ đều cho là mình người hữu duyên với Bồ Tát, đối với chuyện này cũng vô cùng trầm mê, nên không trông trọt canh nông nữa, mà cả ngày cứ chạy tới Thiên Tế tự, mỗi ngày bái Phật thắp hương.

Bọn họ cũng giống như Hàn gia, đều là nông phu bình thường, theo tiền hương Thiên Tế tự càng ngày càng tăng, bọn họ dần dần không đủ sức trả, chút tích góp trong nhà rất nhanh đã bị xài sạch sẽ, nhưng lúc này cha mẹ của Hùng Đệ vẫn còn không tỉnh ngộ, còn chạy tới Vương gia vay nặng lãi, tiếp tục thắp hương bái Phật, đợi khi Vương gia đến đòi tiền, bọn họ lấy đâu ra tiền mà trả, chỉ có thể đem hai mươi mẫu đất tổ truyền trong nhà đền cho Vương gia.

Nhưng nhà bọn họ cũng đã đến bước son cùng thủy tận, thật sự là không có tiền thắp hương tích lũy Phật duyên, làm sao bây giờ đây?

Cha mẹ Hùng Đệ đột nhiên cảm thấy Phật duyên của mình đã vô cùng thâm hậu, có thể đi theo Bồ Tát tới chốn Niết bàn cực lạc, vào một buổi tối kia, hai vợ chồng cùng nhau thắt cổ tự sát.

Mà Hùng Đệ này trời sinh tính tình hồn nhiên, không hiểu những điều này, vì vậy không bị trúng chiêu của Cửu Đẳng hòa thượng, nó tất nhiên sẽ coi Cửu Đẳng hòa thượng trở thành kẻ thù giết cha giết mẹ, vì thế liền lên chùa tìm Cửu Đẳng hòa thượng liều mạng, một thằng nhóc khoẻ mạnh kháu khỉnh mập mập làm sao có thể giết được Cửu Đẳng hòa thượng cáo già, kết quả người thì không giết được, còn bị quan phủ bắt đi, ngồi trong nhà lao mấy tháng, mấy quan viên thẩm án này thấy Hùng Đệ tuổi còn nhỏ, hơn nữa lại vừa mới gặp đại nạn, quả thật đáng thương, sinh lòng trắc ẩn, giam mấy tháng, liền thả nó ra ngoài.

Hùng Đệ sau khi được ra, không ruộng không mẹ không cha, cũng không biết làm thế nào mà sống được, đau buồn trong lòng vẫn còn đó, thậm chí còn sâu hơn đi vắng, vì thế lại muốn tìm Cửu Đẳng hòa thượng liều mạng, nó biết rằng đi vào cửa chùa là không thể được, vì thế đã nghĩ ra cách treo tường đi vào, kết quả là gặp Hàn Nghệ.

Nói xong mọi chuyện, Hùng Đệ không khỏi lại khóc lên, khóc vô cùng thâm.

Nó mới 15 tuổi a, tận mắt nhìn thấy phụ mẫu của mình tự sát, có thể nghĩ, trong một đoạn thời gian kia, Hùng Đệ đã trải qua cuộc sống như thế nào, đây đối với tâm linh nhỏ bé của nó quả là một đả kích to lớn biết bao!

Loại âm mưu này thật sự là hại người rất nặng!

Nhưng đây đối với Hàn Nghệ mà nói, lại quá câu thả bình thường rồi, hắn đã từng gặp qua nhiều ví dụ như vậy lắm rồi, ở hậu thế các bác trai bác gái bình thường mỗi người khôn khéo vô cùng, mua chút thức ăn mà không mặc cả đến hồng cả nồm mép thì tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng chỉ cần hơi dính đến tà giáo, là lập tức liền trở nên ngu muội vô tri, mất cả người cả của là chuyện thường xảy ra, huống chi là những nông phu nông phụ giản dị hiện tại này.

Hàn Nghệ thở dài, vỗ nhẹ bả vai, tỏ vẻ an ủi.

Tiểu Dã cũng học Hàn Nghệ, vươn tay nhỏ bé vỗ vỗ bờ vai của Hùng Đệ.

Hùng Đệ khóc trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Nghệ, nức nở nói:

"Cha mẹ của người cũng bị lão lừa ngốc kia hại chết sao?"

Nếu ta nói phải, trong lòng của y sẽ dễ chịu một chút. Hàn Nghệ gật gật đầu, thờ dãi: "Ôi, ta thật sự không muốn đề cập đến nữa rồi."

Hàn Nghệ vừa dứt lời, tiểu Dã đột nhiên một tay gất gao che miệng lại.

Hùng Đệ tò mò nhìn tiểu Dã.

Móa, Tiểu Dã, cho chút mặt mũi được không, tốt xấu gì chúng ta cũng là người cùng thôn đó a. Hàn Nghệ khản trương ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: "Ồ, ta tên là Hàn Nghệ, cậu ta tên Tiểu Dã."

Hùng Đệ gật gật đầu nói: "Huynh so với ta lớn tuổi, ta gọi huynh là Hàn đại ca đi."

Hàn Nghệ ừ một tiếng: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta hãy tìm chỗ khác đi."

Hùng Đệ nói: "Nhà ta ở ngay gần đây thôi, không bằng đi tới nhà ta đi."

"Được!"

Nhà Hùng Đệ quả nhiên là ở ngay gần đó, ba người mới đi thời gian khoảng một nén nhang đã đến rồi, ngay dưới chân núi.

Một viện tử nhỏ, có hai ba phòng nhỏ, sau phòng là một mảnh đất trồng rau hoang phế đã lâu, phía trước có một cái cũi trúc, nhìn ra được chắc chắn trước kia để chăn nuôi gia cầm, chỉ những dấu vết để lại này, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, cuộc sống lúc trước của cả nhà ba miệng ăn bọn họ ở trong cái tiểu viện này tuy rằng bần cùng nhưng vô cùng ấm áp, chỉ tiếc hiện tại đã căn nhà chỉ có bốn bức tường, cái gì có thể bán được thì đều đã bán, không khí trong nhà cũng trầm lắng.

"Hàn đại ca, mời uống nước."

"Cảm ơn."

"Tiểu Dã, cầm lấy."

Hùng Đệ bưng hai chén nước từ trong nhà ra cho Hàn Nghệ và Tiểu Dã.

Tiểu Dã đón lấy chén nước, mỉm cười cảm tạ.

Hàn Nghệ ngồi ở trên giường, chỉ tay về hướng bên cạnh: "Đệ cũng ngồi đi."

Hùng Đệ ồ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hỏi: "Hiện tại đệ định làm như thế nào?"

Hùng Đệ lập tức nói: "Đương nhiên là báo thù cho cha mẹ."

Tiểu tử này tuy rằng ngốc, nhưng rất có hiểu tâm. Hàn Nghệ nói: "Lại sẽ cầm dao bổ củi này đi báo thù? Đệ cho là như vậy thì có thể báo được thù sao?"

Hùng Đệ cúi đầu, nắn nắn ngón tay của mình, quát cấn cấn môi nói: "Đệ cũng biết điều này rất khó, nhưng trừ đó ra, đệ cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khác."

Hàn Nghệ thấy y thực đáng thương, tâm than một tiếng, nói: "Đệ có tin ta không?"

Hùng Đệ mãnh liệt gật đầu nói: "Ta đương nhiên tin tưởng Hàn đại ca."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Oa! Đệ như thế cũng quá giả tạo rồi đó, trước đó, chúng ta vẫn còn chưa quen biết, đây mới là lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta, đệ cứ như vậy tin tưởng ta?"

Hùng Đệ cũng rất là đương nhiên nói: "Hàn đại ca không phải cũng có thù không đội trời chung với lão lừa ngốc kia sao, chúng ta có kẻ thù chung, ta đương nhiên tin tưởng huynh a!"

Ta nói người liền tin hả, người đơn thuần như vậy, còn muốn đi tìm lão Cừu Đãng cáo già kia báo thù, người đây không phải đi chịu chết sao. Hàn Nghệ rất trái lương tâm mà cười cười gật đầu nói: "Thông minh!"

"Cha ta cũng thường thường nói như vậy."

Hùng Đệ lau nước mắt trên khóe mắt, hơi một tia nước nờ nói.

Cha ngươi đang lừa dối ngươi đó!

Hàn Nghệ suốt nửa đã bị thằng nhóc mập này làm cho chết cười, nhưng lại thấy được vẻ mặt bi thương của y, dường như không giống như là đang nói chuyện cười, cuối cùng vẫn nhịn xuống không cười ra tiếng, ngược lại nói: "Ta nghĩ cha đệ trên trời có linh thiêng, nhìn thấy đệ hiếu thuận như vậy, nhất định sẽ vô cùng vui mừng đấy."

Hùng Đệ lại nức nở nói: "Nhưng ta vô dụng, không thể thay báo thù cho cha và mẹ."

"Kỳ thật đệ có phần tâm ý đeo đao lên vào miếu cũng đã đủ rồi, mặc dù ngay cả cửa đệ cũng không đi vào được." Hàn Nghệ vỗ vỗ bờ vai của y, rất an ủi một phen, lại nhanh chóng nói tiếp: "Nhưng làm như thế này khẳng định đệ không thể báo thù được, lão lừa ngốc kia người đông thế mạnh, đứng rồi, đệ có biết lão lừa ngốc kia có chỗ dựa vững chắc nào không? Chính là có quan hệ gì với quan phủ không?"

"Cái này ta không biết." Hùng Đệ lắc đầu, đột nhiên lại nói: "Đúng rồi, tuy nhiên ta nghe nói Dương lão phu nhân kia nhưng thật ra thường xuyên tới đây thắp hương bái Phật."

"Dương lão phu nhân?"

Hàn Nghệ sững sờ.

Hùng Đệ hơi có vẻ kinh ngạc nói: "Hàn đại ca, ngươi sẽ không ngay cả Dương lão phu nhân cũng không biết đó chứ."

Hàn Nghệ lắc đầu.

Hùng Đệ nói: "Dương gia là đệ nhất quý tộc ở Dương Châu chúng ta, Thứ sử của chúng ta chính là gia chủ của Dương gia."

Thứ sử này chính là nhân vật số một Châu thành, việc văn võ, một tay quản lý.

Lại lịch lớn như vậy? Vậy còn chơi cái rắm nha, nếu không có chuẩn bị kỹ càng, có thể chúng ta đã chết lệnh bà lệnh bênh rồi. Hàn Nghệ có chút đồ mờ mờ, đây dù sao không phải ở hậu thế, làm xong một chuyện là có thể chạy, hắn còn có cái nhà ở trong này, hơn nữa cho dù là ở hậu thế, hắn cũng không quá dám đi đối nghịch với quan, trừ phi đối phương có nhược điểm trong tay hắn, lại hỏi: "Cái lão lừa ngốc và Dương lão phu nhân là quan hệ như thế nào?"

"Ta không rõ ràng lắm, hình như cũng không có quan hệ gì."

Hùng Đệ lắc đầu nói: "Chỉ có điều Dương lão phu nhân này tin Phật, vì vậy thường tới đây bái Phật thắp hương."

Hoá ra Dương lão thái thái này cũng là một trong những người bị hại, người nhà nói rõ ràng đi chứ. A? Người bị hại? Hàn Nghệ dường như nghĩ tới điều gì, nhưng cụ thể là cái gì, thì lại không nói rõ ràng được, mấu chốt là Hùng Đệ cũng nói không quá rõ ràng, trong lòng suy nghĩ xem ra còn phải đi nghe ngóng rõ ràng trước đã, tiếp tục hỏi: "Vậy trừ đó ra?"

"Ta cũng không rõ ràng lắm."

"Như vậy à!"

Hàn Nghệ hí mắt trầm ngâm, nếu lão lừa ngốc này có chỗ dựa ở trong quan phủ, như vậy Hùng Đệ chắc chắn sẽ không nhanh như vậy đã được thả ra đến, hơn nữa gã vừa mới tới khoảng một năm, hắn là còn đang thành lập mạng lưới quan hệ của mình, nếu thật là như vậy, thì phải mau chóng giải quyết gã, nếu không mà nói, càng về sau, càng thêm khó khăn.

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ trầm mặc không nói, nhỏ giọng nói: "Hàn đại ca, Hàn đại ca."

"Hử?"

Hàn Nghệ hơi ngây ra, nhìn Hùng Đệ.

Hùng Đệ hỏi: "Hàn đại ca, huynh tính làm sao báo thù?"

Hàn Nghệ "Ồ" một tiếng: "Chúng ta thế đơn lực bạc, nếu mạnh bạo, chẳng những báo không được thù, còn có thể bị lão lừa ngốc kia hại ngược lại, cho nên việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn, nếu đệ tin ta, vậy nghe ta là được, ta nhất định sẽ giúp đệ...đồng dạng cũng giúp chính mình báo huyết hải thâm cừu này."

"Ừm!"

Hùng Đệ vô cùng thành thật gật đầu, sau khi y ra tù vốn không có chỗ nương tựa, tứ cố vô thân, cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt, bằng không cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức kéo một thân thịt béo chạy tới đâm vào tường, ồ không, đi treo tường, vào thời điểm bất lực nhất này, gặp được Hàn Nghệ, lại trải qua một phen lừa dối như vậy của Hàn Nghệ, tất nhiên đối với Hàn Nghệ lại càng tin không nghi ngờ.

Hàn Nghệ nói: "Mấy ngày này đệ thành thành thật thật ở nhà, đừng sinh thêm nhiều phiền phức nữa, nhớ lấy, đừng chạm mặt lão lừa ngốc kia, việc này ta còn phải ngầm lại."

Hùng Đệ liên tục gật đầu: "Được, đệ biết rồi."

Hàn Nghệ liếc nhìn sắc trời, cũng không sớm, nên về nhà thôi, lấy từ trong tay áo ra một xâu tiền, đặt ở trên bàn thấp: "Tiền này đệ cầm trước đi, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới tìm đệ."

Hùng Đệ nhìn xâu tiền kia, cũng có ba bốn mươi tiền, không ít nha, phải biết rằng y và Hàn Nghệ mới là lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng không khỏi tràn đầy cảm động nhìn Hàn Nghệ, đôi mắt nhỏ đã hơi hơi ươn ướt, lệ nóng sắp rơi xuống, từ sau khi cha mẹ của y chết đi, vẫn chưa từng có người đối với y tốt như vậy, hiện tại y thật sự nghèo đến nỗi ngay cả cơm cũng không có mà ăn, mỗi ngày đều đi trộm chút gì đó, nếu may mắn, thì có thể lấy được cái bánh hay gì gì đó, vận khí không tốt thì cũng chỉ có thể uống nước cho đỡ đói.

Người này sẽ không nhận ta làm cha nuôi đó chứ! Hàn Nghệ bị y nhìn có chút sợ hãi, vội vàng nói: "Tốt lắm, ta phải trở về, đệ phải ở nhà đó, ta nghĩ được biện pháp thì sẽ tìm đến đệ, nhớ kỹ, không có việc gì thì tận lực đừng có đi ra ngoài. Dứt lời, hắn liền nhảy xuống giường."

Tiểu Dã cũng theo sát sau xuống dưới giường.

"Dạ dạ dạ, Hàn đại ca, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ nhớ kỹ."

Hùng Đệ vẫn tiễn bọn họ ra tới ngoài viện cả trăm bước, vẫn còn không nỡ mà quay về, điều này cũng khó trách, y còn nhỏ tuổi, hơn nữa từ nhỏ liền sống ở dưới cánh chim bao bọc của cha mẹ, bây giờ cha mẹ đột nhiên rời khỏi, để lại y lẻ loi cô đơn một mình trên đời này, trong lòng tất nhiên là vô cùng cô độc bất lực, y đương nhiên mong muốn có người làm bạn, đây cũng là thường tình của con người, trong lòng y vô cùng hâm mộ tiểu Dã, nhưng lại không biết tiểu Dã cũng đã trải qua cuộc sống lẻ loi mười mấy năm, cũng là gần đây mới trở thành bạn tốt của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cũng biết trong lòng Hùng Đệ đang suy nghĩ gì, nhưng hắn cũng chỉ có chút năng lực như vậy, phát phát tay bảo y trở về.

Hùng Đệ nhìn Hàn Nghệ, tiểu Dã, vẫy tay, rồi sau đó xoay người lại, nhưng đi được vài bước, lại vụng trộm quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Nghệ một cái, trong mắt lộ vẻ không nỡ.

Sau khi rời khỏi Hùng gia, Hàn Nghệ thật ra cũng không vội vã trở về, mà là đi đến thành bên cạnh nghe ngóng một phen, chủ yếu vẫn là hỏi thăm Dương gia kia, xác định bối cảnh thực lực của mục tiêu, là một trong số những tin tức vô cùng trọng yếu, hắn ở hậu thế cũng thường thường bởi vì bối cảnh đối phương quá mức không lồ, mà lựa chọn buông tha.

Nhưng sau khi nghe ngóng một lượt, thật đúng là dọa cho Hàn Nghệ nhảy dựng, lai lịch của Dương gia thật đúng là không nhỏ a, chính là thành viên quý tộc Quan Lũng, hơn nữa còn là hoàng thân quốc thích triều Tùy, tự Tùy đến Đường, trong nhà đều vô cùng có thể lực tại triều đình, có thể nói thuộc loại thành viên tập đoàn quý tộc cấp thứ nhất Đường triều.

Nếu lão lừa ngốc kia thật sự có quan hệ với Dương gia, vậy Hàn Nghệ thật đúng là phải cân nhắc lại cho kỹ rồi, nhưng may mắn chính là Dương lão phu nhân kia dường như không có bất cứ quan hệ lợi ích nào với lão lừa ngốc kia, chỉ có điều Dương lão phu nhân này xưa nay mang tâm lòng từ bi, tôn trọng Phật giáo, trước kia khi Thiên Tế tự vẫn còn chưa tái lập, cũng thường thường đi miếu thờ khác thấp hương bái Phật, chẳng qua về sau mới thường thường đi tới Thiên Tế tự, nhìn từ điểm này, quan hệ giữa bà ta và Cửu Đẳng hòa thượng chính là đều là giáo đồ Phật giáo.

Hơn nữa, với địa vị của Dương gia, căn bản sẽ không buồn rầu vì ít tiền, làm sao lại cần phải bày ra cái trò xiết lừa tiền này, như vậy cũng không phù hợp Logic, đây đối với Hàn Nghệ mà nói, thật ra là một tin tức tốt.

Sau khi hỏi thăm hoàn toàn mấy tin tức này, Hàn Nghệ liền cùng tiểu Dã trở về, sắc trời đã không còn sớm, nếu còn không quay về thì có thể phải đi đường ban đêm rồi.

Chỉ có điều so với lúc sáng, trên đường về nhà, Hàn Nghệ biểu hiện vô cùng trầm mặc, hắn không nói lời nào, tiểu Dã cũng không biết nói, cho nên có vẻ vô cùng an tĩnh.

Bỗng nhiên, Hàn Nghệ cảm thấy có người ở kéo ống tay áo của hắn, quay đầu nhìn lại, hỏi: "Cái gì?"

Tiểu Dã đột nhiên bày ra tư thế của tượng thần kia, lập tức vỗ vỗ bàn tay nhỏ.

Hàn Nghệ ngăn người, không quá chắc chắn nói: "Đệ là muốn nói, trực tiếp vạch trần trò xiếc của Cửu Đẳng hòa thượng?"

Tiểu Dã gật mạnh đầu vài cái.

"Kia cũng chỉ là ta đoán mà thôi, tuy rằng tám chín phần mười sẽ không sai, nhưng nếu chẳng may không phải, vậy sẽ thành đẩy mình vào trong đó, như vậy quá mạo hiểm rồi."

Hàn Nghệ lắc đầu, lại nói: "Hơn nữa chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất, cho dù vạch trần gã thì cũng rất khó một kích mất mạng, khả năng còn có thể làm cho đối phương trả thù, ta chỉ là một người nghèo mà thôi, căn bản không có thực lực đối kháng với gã, cho nên, chúng ta hoặc là không ra tay, vừa ra tay thì nhất định phải làm gã trở tay không kịp, còn một điều, vì dân trừ hại đây là chuyện tốt, tuy nói không thể chối từ, nhưng hiện tại chúng ta tự thân khó bảo toàn, cũng không thể làm không công mà, ta còn phải ngăn lại làm thế nào để thu hoạch được thù lao từ giữa nữa, tốt nhất có thể nhất cử song đắc."

Tiểu Dã như thoáng chút suy nghĩ gật đầu, lại dùng ánh mắt hình dấu hỏi nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Đệ muốn hỏi ta đã có biện pháp hay chưa?"

Tiểu Dã gật gật đầu.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Tạm thời chưa nghĩ ra, lão lừa ngọc kia làm việc cẩn thận, hơn nữa cũng không phải lòng tham vô cùng, người như thế là khó đối phó nhất đấy, bởi vì người rất khó dùng tiền tài đi dụ dỗ gã mắc mưu."

Tạo nên một Thiên cục, đầu tiên nhất định phải có mồi, mồi này là căn cứ mục tiêu xuống tay mà định chế ra, tiền, nữ nhân, vinh dự, thậm chí còn cả cuộn giấy vệ sinh, đều không nhất định, nhưng nhất định phải hợp ý, nếu không thể dụ dỗ đối tượng mắc câu, vậy thì tất cả đều là vô ích, nhưng theo toàn bộ bố cục mà xem, Cửu Đẳng hòa thượng này là một người không phải cẩn thận bình thường, gã theo đuổi không phải là mua bán chớp giật, mà là năng nhặt chặt bị, nếu như không có đầy đủ mồi, người rất khó khiến người như thế bí quá hoá liều.

Đây cũng là chỗ khiến Hàn Nghệ rất bối rối.

Hắn vừa rồi vẫn đang tự hỏi phương diện con mồi, bởi vì khi chưa thể xác định được mồi, như vậy cái gì cũng đều là nói suông, hơn nữa mồi này còn phải nằm trong phạm vi năng lực của hắn, hiện tại hắn cũng không so được với ở hậu thế rồi, ở hậu thế phía sau hắn có một đoàn đội vô cùng cường đại, gần như đều không cần hắn động cân não cái gì, nhưng hiện giờ hắn chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi. Đang trong lúc trầm tư, chợt thấy chớp mũi lạnh lẽo, Hàn Nghệ ngẩng ra, giờ tay vừa sờ, phát hiện đúng là bọt nước, ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết lúc nào trên đỉnh đầu đột nhiên nhiều ra một đám mây đen: "Không xong rồi, trời sắp mưa." Vừa nói chuyện, vừa vội vàng đội cái nón tre lên.

Tiểu Dã đột nhiên lôi kéo ống tay áo của hắn, ngón tay nhỏ chỉ về phía trước bên trái.

Hàn Nghệ nhìn theo, phát hiện cách đó không xa có một gian nhà, vì thế hai người vội vàng chạy tới hướng phòng ốc bên kia.

Chân trước vừa mới vào đến trong phòng, mưa to liền hạ xuống.

"Nguy hiểm thật a! Thiếu chút nữa là bị ướt sũng rồi."

Hàn Nghệ khe khẽ thở hắt ra, nhìn trái nhìn phải, phát hiện nơi này không ngờ cũng là một tòa chùa miếu nhỏ, tuy nhiên giống như đã bị hoang phế từ rất lâu, trên xà ngang, nền đều phủ đầy tro bụi và mạng nhện, đương nhiên, loại chùa miếu hoang phế này cũng không có tượng đồng, dù sao bây giờ đồng chính là tiền, nếu có, cũng đã sớm bị người ta trộm đi, chỉ có một tảng đá điêu khắc giống Quan Âm, hơn nữa vô cùng nhỏ, cũng chỉ cao đến một thước.

Trong lúc đó, Hàn Nghệ nhìn pho tượng đá giống Quan Âm kia suy nghĩ xuất thần, trong óc nhớ tới Peter Zhu đáng chết kia có một câu cửa miệng là, trên đời này mỗi người đều có chỗ dục có điều cầu, cho dù là người tu đạo, gã đơn giản chính là muốn thu được giao lưu với thần linh, hoặc là khẩn cầu thần Phật phù hộ, cho nên chỉ cần là người sống, vậy gã liền nhất định có nhược điểm.

Peter Zhu này cũng không phải ai cũng có thể so với y, người ta là cao tài sinh tốt nghiệp đại học hàng hiệu thế giới, hơn nữa chuyên ngành chính là tâm lý học, cho nên một khâu lễ mồi này, vẫn luôn là Peter Zhu phụ trách.

"Đúng vậy, chỉ cần là người sống, đều có chỗ cầu, có điều dục, như vậy gã liền nhất định có nhược điểm, Cửu Đẳng hòa thượng kia cũng không ngoại lệ."

Nói xong nói xong, Hàn Nghệ đột nhiên ha hả mỉm cười, nói: "Ta cũng thật là đàn, không ngờ chỉ để ý sự tình mặt ngoài, mà chưa tự hỏi bản chất của sự tình, có câu là thụ nhân ngư bất như thụ nhân ngư, nếu Peter Zhu tại đây, y nhất định sớm đã nghĩ đến điểm này. Người lão lừa ngọc kia, lần này ta thế nào cũng phải đùa chết người."

Một Thiên cục bước đầu chậm rãi đã xây dựng ở trong đầu Hàn Nghệ, kỳ thật lấy kinh nghiệm của hắn, chỉ cần mồi đặt ra xong xuôi, còn lại đều vô cùng đơn giản.

Tiểu Dã thấy Hàn Nghệ đứng ở trước tượng đá ngây ngô cười không ngừng, sinh lòng tò mò, lại lôi kéo ống tay áo của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ quay đầu liếc nhìn Tiểu Dã, ha hả nói: "Kẻ đề tiện sẽ có trời thu thập, lão lừa trọc kia không ngờ mượn danh nghĩa Bồ Tát để mưu lợi chính mình, Bồ Tát nhất định không tha cho gã, đệ cứ chờ đi, không bao lâu, gã sẽ nếm đến báo ứng."

- :- Donation -:-

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Trị gia hay phá gia

dịch: mafia777

Mưa mùa hè tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ thời gian ăn xong bữa cơm bầu trời đã bắt đầu trong veo rồi, ánh mặt trời xuyên thấu qua làn hơi nước chiếu xạ trên cả vùng đất, giống như được tẩy trừ qua, vô cùng thanh tịnh xinh đẹp.

Hàn Nghệ, Tiểu Dã cũng không dừng lại ở trong miếu đồ nát kia quá lâu, chỉ có điều khi xuất hiện ở cửa, ánh mắt Hàn Nghệ liếc xéo qua nhìn tượng đá kia, khóe miệng lộ ra một chút cười gian.

Khi trở lại Mai thôn, đã là lúc chạng vạng tối.

Xa xa nhìn thấy trước cửa nhà có một đại mỹ nhân đứng đấy, đây vốn là một chuyện hạnh phúc, nhưng Hàn Nghệ lại thờ dài, trầm nghĩ, đây thật đúng là một việc phiền phức mà.

"Đã về rồi."

Tiêu Vân nhìn thấy Hàn Nghệ trở về, lập tức cười tươi như hoa.

Không thể không nói, Tiêu Vân cười lộ lên thật sự vô cùng xinh đẹp, môi son răng trắng tinh, nhìn rất rực rỡ, nhưng Hàn Nghệ vẫn thản nhiên nói: "Vô sự mà ăn cơm, không phải gian xảo tức là đạo chích."

Một câu nói kia liền lập tức dập tắt ngọn lửa trong lòng Tiêu Vân, một chút mỉm cười kia cứng ngắc ở trên mặt, nhưng trong ánh mắt lại bí mật mang theo một tia chột dạ.

Hàn Nghệ đều nhìn ở trong mắt, nhưng cũng không lên tiếng, lập tức đi vào trong nhà, lăn lên giường, hai tay gối đầu, vắt chân chữ ngũ, vung vẩy bàn chân.

Trôi qua một lát, Tiêu Vân liền đi đến, chỉ thấy nàng còn bưng một chén nước, đem bát đặt lên bàn: "Làm cả một ngày, khẳng định khát nước rồi, uống nước đi."

Xem ra việc này còn không nhỏ a! Hàn Nghệ nói thầm một câu, nhưng cũng chỉ ừ một tiếng.

Đối với loại thái độ không nóng không lạnh này của Hàn Nghệ, Tiêu Vân cũng đã tập mãi thành quen rồi, ngồi ở trên giường, một lát sau, nàng đột nhiên hỏi: - Hôm nay ngươi lại đi chèo thuyền à.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không có. Ta đi tới bến thuyền khuân hàng."

Khuân hàng? Tiêu Vân đánh giá cái thân hình gầy yếu kia của Hạ Hàn nghệ, trong lòng thầm mắng, với cái thân thể này mà ngươi cũng đi bốc vác? Chớ để bị hàng đè cho.

Hàn Nghệ đột nhiên trừng mắt: "Như thế nào? Xem thường ta sao?"

"Ta cũng không nói như vậy."

Tiêu Vân bị nói trúng tâm tư, trên mặt không khỏi ửng đỏ, lại nói: "Vậy hôm nay ngươi đã kiếm bao nhiêu tiền?"

"Làm gì?"

Nhắc tới tiền, Hàn Nghệ ngược lại bắt đầu cẩn thận hơn.

Tiêu Vân hai mắt nhìn ngoài cửa, nhỏ giọng nói: "Nam làm việc bên ngoài, nữ ở nhà quản gia."

"Có ý tứ gì?" Hàn Nghệ nghe thế có chút mơ hồ.

Tiêu Vân lại nói: "Nhưng không có tiền thì quản gia như thế nào a!"

Hàn Nghệ không quá chắc chắn nói: "Cô là muốn nắm đại quyền kinh tế?"

"Đại quyền kinh tế?"

"Chính là giữ tiền a!"

Tiêu Vân gật đầu như gà con mổ thóc.

Hàn Nghệ phốc một tiếng, ha hả cười.

Tiêu Vân trầm mặt xuống: "Ngươi cười cái gì?"

Hàn Nghệ ha hả nói: "Cô cơm không biết nấu, quần áo không biết giặt, còn muốn làm việc quản gia, có phải cô biết ta ở bên ngoài làm việc mệt mỏi, cố ý kể chuyện cười đùa cho ta vui vẻ hay không, ha ha."

Tiêu Vân hừ nói: "Này... ta đây trước kia cũng chưa từng làm cơm, cũng chưa từng giặt quần áo, nhưng ta cũng đang cố gắng học tập, nói sau, ta cũng không phải đòi tiền của người, ta chỉ là giúp người bảo quản thôi, đừng có kiếm được tiền rồi liền tiêu hết toàn bộ."

Đã nói người thì không thể kết hôn rồi mà, còn chưa động phòng đầu, đã muốn chiếm lấy quyền quản lý tài chính rồi, không có tiền ta đi ra ngoài tự nhiên, phóng khoáng như thế nào được. Hàn Nghệ thật không phải là một nhân vật tiết kiệm tiền, kiếm được bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, chính là phong cách của hắn, thân thể này thay đổi, nhưng phong cách này thì không thể thay đổi nha, nguyên bản Hàn Nghệ định cự tuyệt thẳng thừng, nhưng hình như lại nghĩ đến cái gì đó, gật đầu nói: "Được rồi, công việc quản gia gì gì đó để nói sau, cô cũng phải có chút tiền trên người."

Nói xong liền lấy từ trong ngực ra một xâu tiền, ném ở trên bàn, khoảng chừng một trăm văn tiền.

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Người một ngày mà đã kiếm được nhiều như vậy."

Hàn Nghệ muốn nói phải, nhưng cảm thấy đây cũng bất hợp lý, vì thế nói: "Đây là tiền mấy ngày ta mới kiếm được, cũng còn chưa nổi tiêu, toàn bộ đều giữ lại."

Tiêu Vân tin, lập tức cảm thấy Hàn Nghệ cũng không dễ dàng, trong lòng mềm nhũn: "Vậy thì không được, không thể ngay cả cơm cũng không ăn, nên tiêu thì vẫn phải tiêu, chỉ có điều đừng phung phí."

Lời tuy như thế, nhưng tiền thì đã cất đi rồi.

"Ta đây có chừng mực đấy."

Hàn Nghệ gật gật đầu, lại nói: "Ồ, hôm nay ta tìm được một công việc tốt, trong số tiền này có một phần chính là tiền đặt cọc cho ta, nhưng chỉ sợ phải đi ra ngoài vài ngày."

Tiêu Vân nói: "Công việc gì?"

"Chính là chạy đi buôn bán a!" Hàn Nghệ miêu tả sơ lược nói: "Hiện tại ruộng trong nhà đã bị thu lại rồi, cuối năm còn phải nộp thuế, nếu ta không cố gắng làm việc, đến lúc đó chúng ta phải đi ăn cơm tù."

Tiêu Vân ngẫm lại thấy cũng phải, nhưng lại vô cùng quan tâm nói: "Nhưng chuyện này có thể tin cậy được hay không, người chớ để cho người ta lừa."

Lão tử đã lừa vô số người, gần ba năm nay, cũng chỉ bị mỗi cô lừa gạt một trận. Hàn Nghệ nguyên bản lại muốn giáo huấn nàng hai câu, nhưng có thể thấy được cũng là một tấm chân tình thực lòng của nàng, lời nói đến bên miệng cuối cùng cũng không nói ra được, gật đầu nói: "Được rồi, được rồi, ta biết rồi, nữ nhân chính là đông dài. Ta đi nấu cơm trước." Nói tới đây, hắn đột nhiên xoay đầu lại, nói: "Mấy ngày này cô hãy tới quán rượu tùy tiện mua chút gì mà ăn đi, thật là, một nữ nhân ngay cả cơm cũng không biết làm, hao tổn tâm trí a."

Nói xong, liền đi ra cửa, cũng không phải là hắn lo lắng Tiêu Vân, nếu quả thật có kẻ cướp vào nhà cướp bóc, Tiêu Vân đều bãi bình hết mà nói, hắn ở đây cũng chả có tác dụng gì.

Rõ ràng là một câu quan tâm, dừng ở trong miệng hắn, lại nghe chói cả tai. Tiêu Vân bĩu môi, đột nhiên hai hàng lông mày vừa nhấc, dường như nhớ tới cái gì, xoay người đuổi theo.

"A? Bột mì hôm trước ta mới mua đâu."

Hàn Nghệ đi vào phòng bếp, mở ra thùng đựng gạo, phát hiện bột mì mới mua, ngay cả cận bã cũng không còn thừa. Chột nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, vừa vận nhìn thấy Tiêu Vân xuất hiện tại ở trước cửa, một tay chỉ vào thùng đựng gạo nói: "Bột mì đi đâu rồi?"

"...!"

Tiêu Vân không lên tiếng.

"Không phải ta đã để lại cho cô một ít bánh mì sao? Hơn nữa cô cũng không biết làm cơm a!"

Tiêu Vân đỏ bừng cả khuôn mặt, ngập ngừng mấy lần, mới nói: "Ta... ta muốn... muốn học...."

Hàn Nghệ lau mặt một cái, rốt cục hiểu được vì sao Tiêu Vân vừa rồi lại có vẻ chột dạ như vậy, nâng giờ tay lên nói: "Được rồi, được rồi, cô đừng nói nữa, ta đã biết, cô muốn học nấu cơm có phải hay không?"

Tiêu Vân gật gật đầu.

"Cho nên cô liền lấy bột mì ra, nhưng cô lại không biết một bữa cơm thì phải dùng bao nhiêu bột mì, liền đổ ra toàn bộ có phải hay không?"

Tiêu Vân mãnh liệt gật đầu.

"Sau đó lại nấu thành một nồi ăn vào sẽ tiêu chảy gì gì đó có phải hay không?"

"Ta ăn một miếng, nhưng không bị tiêu chảy."

Tiêu Vân nhỏ giọng nói.

"Được rồi, coi như ta nói sai rồi."

Hàn Nghệ cười gât gât đầu, nói: "Sau đó liền đi toàn bộ."

Tiêu Vân cả cổ đều hồng thắm.

"Đúng rồi, trước đó cô nói tới cái gì, cái gì mà nam làm việc bên ngoài, nữ ở nhà gì ấy nhỉ." Hàn Nghệ đột nhiên nói.

"Quản gia."

Tiêu Vân theo bản năng nói ra miệng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức cảm thấy cả người cũng không xong rồi.

"Đúng vậy, là quản gia."

Hàn Nghệ cười cười, nói: "Sao ta lại cảm thấy cô là đang phá gia ấy!"

Tiêu Vân nhỏ giọng nói: "Ta cũng vừa mới học tập công việc quản gia, qua ít ngày nữa sẽ tốt hơn."

"Ồ, còn phải mấy ngày nữa a." Hàn Nghệ khó xử nói: "Vấn đề là ta không có nhiều tiền như vậy để phá a!"

Tiêu Vân vội vàng nói: "Ngươi yên tâm, lần sau ta sẽ không thế nữa."

Ta tin cô thì xong rồi. Hàn Nghệ nói: "Kia làm sao bây giờ?"

Tiêu Vân nói: "Còn có mấy cái bánh."

"Bánh này cô không ăn sao?"

Tiêu Vân lắc đầu.

"Vậy giữa trưa cô ăn cái gì?"

Tiêu Vân không kìm lòng nổi gãi gãi cái gáy ngọc phấn hồng kia.

Nữ nhân này đến tột cùng là thần thánh phương nào, sao ta càng ngày càng cảm thấy đây là ông trời phái tới tra tấn ta nhỉ, ông trời ơi! Ta đích xác là làm trò đường ngang ngõ tắt, nhưng ta cũng chưa từng hại người tốt nha, người cho ta một con đường sống được không. Hàn Nghệ thở dài, nói: "Cô hãy ở nhà chờ đi, ta đi quán rượu mua chút đồ ăn về."

Tiêu Vân lên tiếng, đột nhiên lại nói: "Trên người của ngươi vẫn còn giấu tiền?"

Oa con mẹ nó! Cô đây phản ứng nhanh như vậy, còn nấu com giặt giũ luôn không ra gì. Hàn Nghệ xoay người lại, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Tiêu Vân, giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc hỏi: "Tiêu Vân, cô nói thực ra, ngàn vạn lần đừng thẹn thùng, nếu cô là ta mà nói, cô có đem tất cả tiền đều đặt ở trong tay một vị nữ nhân xinh đẹp giống như cô không?"

"Ta sẽ." Tiêu Vân không có chút gì do dự.

Cô cũng quá không biết xấu hổ đi! Hàn Nghệ giận tới mím cười: "Đích xác, lấy chỉ số thông minh của cô, thật sự là có thể sẽ làm thế." Nói xong, hắn liền đi ra ngoài, bởi vì mặt Tiêu Vân lại âm trầm xuống. Vừa ra khỏi cửa liền hung hăng mắng: "Cái mụ phá gia này, nếu ta đánh thắng được cô, đã sớm quạt một bạt tai qua rồi, thật sự là tức chết ta." Kỳ thật hắn đang cố gắng áp chế lửa giận trong lòng mình rồi, bởi vì hắn sợ động thủ, thì sẽ biến mình thành tàn phế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ném đá hỏi tài

dịch: mafia777

Xinh đẹp có thể làm com ăn sao?

Có thể!

Hàn Nghệ cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy, bởi vì từ đầu đến chân Tiêu Vân, hình như cũng chỉ có mỗi một ưu điểm này thôi, đã không biết nấu com, đã không phải giặt quần áo may quần áo, còn có khuynh hướng gia bạo.

Kỳ thật, Hàn Nghệ không sợ người khác làm sai, mỗi người đều sẽ phạm sai lầm, bản thân hắn cũng không ngoại lệ, sợ là sợ hảo tâm làm sai việc, bởi vì loại tình huống này rất làm cho người ta khó xử, người mắng chửi đi, đối phương cũng là có hảo ý, hình như không thể nào nói nổi, nhưng nếu không mắng chửi, thì họ đã đi quá cửa ải của mình rồi, mình sẽ cảm thấy rất ủy khuất, cho nên Tiêu Vân thật sự đã làm cho Hàn Nghệ biến thành sống lên chết xuống, còn phải ra bên ngoài mua com hộp nữa.

Còn muốn cái gì ở nhà quản gia?

Hàn Nghệ thật sự hoài nghi nếu để cho Tiêu Vân làm công việc quản gia này, nhà này thế nào cũng bị hủy mất.

Hôm sau!

"Người đi ra bên ngoài, mọi chuyện đều phải cẩn thận, chớ có làm bừa giống ở nhà, nhớ đừng cãi vã với người khác, việc gì có thể nhẫn thì nhẫn, làm xong việc thì trở về sớm một chút."

Vừa ra đến trước cửa, Tiêu Vân về mặt quan tâm dò hỏi Hàn Nghệ.

Tại thời khắc này, nàng thật đứng như là một vị hiền thê.

Tuy nhiên Hàn Nghệ quả thật hơi hơi nhũn mảy, chảy ra một loại cảm giác chán ghét, kỳ thật từ lúc hắn còn rất nhỏ, đặc biệt trong khoảng thời gian mẫu thân hắn vừa mới qua đời, hắn vô cùng khát vọng loại quan tâm này, nhưng điều hắn nhìn thấy không phải là quan tâm, mà là hiện thực tàn khốc, các loại châm chọc khiêu khích, các loại nhục mạ đũa đá, từ khi đó bắt đầu, hắn liền trở nên có chút cao ngạo, hận đời, chính là ta không cần bất cứ kẻ nào quan tâm, ta cứ như thế cũng có thể sống vô cùng tốt.

Mà ngay cả chính đoàn đội của hắn, ngoại trừ Peter Zhu hơi bình thường một chút chút, còn lại cũng đều là một đám cỏ quải, loại quan tâm giống thế này ầy à, căn bản không có khả năng, nhiều nhất là hỏi một câu "Người còn chưa chết à". Phàm là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thì ai về nhà nấy, ai nấy tự chơi, dù sao hứng thú quan tâm của mọi người cũng không quá giống nhau, đợi khi tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, mới có thể gặp nhau cùng một chỗ, uống chút rượu, đánh chút rằm và vân vân.

Cho nên một câu mang giọng điệu quan tâm vô cùng bình thường này của Tiêu Vân, trong lúc vô ý đã xúc động đến tâm linh của Hàn Nghệ, nhưng ngay lập tức bị một cỗ cảm giác chán ghét cắn nuốt mất.

"Dông dài!"

Hàn Nghệ cau mày, hừ một tiếng, cảm lấy bọc đồ liền ra cửa.

Tiêu Vân ngây người nguyên tại chỗ, hai tay vốn là muốn giúp Hàn Nghệ sửa sang lại quần áo cứ thế dừng lại giữa không trung, nàng thật sự rõ ràng cảm giác được Hàn Nghệ toát ra vẻ chán ghét, nhưng nàng cũng không biết rằng chán ghét này của Hàn Nghệ không phải nàng, mà là cái loại giọng điệu quan tâm này, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng ủy khuất, mình có hảo ý, lại đối được kết quả như thế, trước kia Hàn Nghệ không phải như thế, nàng cũng không biết vì sao Hàn Nghệ lại biến thành như vậy, qua một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng thở dài, quay về trong buồng.

Đi tới cửa thôn, Tiểu Dã đã ở trên tầng cây chờ hắn, đều là kiểu xuất hiện không hề khác biệt này, Hàn Nghệ cũng không biết vì sao Tiểu Dã thích đợi ở trên tầng cây, nhưng cũng không hỏi nhiều, có lẽ loại phương thức xuất trường này khá hoành tráng đi, cũng vô cùng thích hợp với cái chủng loại Hiệp Sĩ Trộm chuyên nghiệp này. Máu chốt là cảm giác ra cửa gây án, không, ra cửa làm công vụ này, khiến hắn cảm thấy máu cả người sôi trào, không biết ở sâu trong nội tâm hắn là nghĩ thế nào, nhưng ở mặt ngoài, hắn vô cùng thích loại cuộc sống như thế này. Vừa nghĩ tới có thể vài ngày không trở lại, trong lòng cực kỳ hưng phấn, chỉ có điều mơ hồ bí mật mang theo một tia ràng buộc, nhưng rất nhanh đã bị hắn chủ động lựa chọn xem nhẹ.

Sau khi hai người rời khỏi Mai thôn, liền đi về hướng Hùng gia.

Đi được gần nửa ngày, hai người tới Hùng gia, Hùng Đệ nhìn thấy Hàn Nghệ và Tiểu Dã, miễn bàn có bao nhiêu hưng phấn, vội vàng mời hai người vào phòng trong, kỳ thật sau khi Hàn Nghệ đi, y vẫn luôn vô cùng bất an, sợ hãi Hàn Nghệ bọn họ đi là sẽ không trở về nữa, nhưng không ngờ đến ngày thứ hai Hàn Nghệ đã tới rồi, thực nên đa tạ trận mưa hôm qua mà!

"Hàn đại ca, Tiểu Dã, uống nước."

Hùng Đệ nhiệt tình mang tới hai chén nước.

Hàn Nghệ cười gật gật đầu, nói: "Đệ cũng ngồi đi."

"Dạ!"

Hùng Đệ vung về lên giường, ngồi xếp bằng, trên khuôn mặt phì phì chứa đầy mỉm cười.

Hàn Nghệ nhìn tò mò, nói: "Đệ cao hứng như vậy làm gì?"

Hùng Đệ gãi đầu ngây ngô cười nói: "Đệ cũng không biết nữa."

"...!"

Hàn Nghệ cảm nín một trận.

Tiểu Dã cũng không chịu cô đơn, nhếch môi lộ ra vẻ mặt cười ngây ngô.

Trời ạ! Ta thật sự phải cùng hai bọn họ hợp tác à. Hàn Nghệ đột nhiên có một loại dự cảm không may mắn, trước kia đồng bọn của hắn kia đều là vô cùng dũng mãnh đấy.

Đám người Anh Peter Zhu, tốt nghiệp đại học nổi tiếng, bác sĩ tâm lý học, nghiên ngấm tâm lý của các cô gái, đó chính là vừa đoán liền chuẩn, ngoại hiệu tình thánh. Tiểu Nhật Bản Thu Dã, có ngoại hiệu Xa thân, khóc muốn chết, cả ngày cũng không nói nổi hai câu nói, đến nay vẫn là xử nam, nghe nói là bởi vì nhìn thấy nữ nhân liền thẹn thùng đến nỗi nói không ra lời, nhưng một khi vừa nổ xe, thì chính là khiến người ngất đầu đầy sao, cho nên không đến thời khắc tất yếu, đều ít có người nguyện ý để cho y lái xe. Ấn Độ A Tam Ba Ni, tuy rằng vẫn còn vị thành niên, nhưng là một thiên tài máy tính, trực tiếp trộm lấy từ công ty Av Nhật Bản cả đám lớn phim, bản lĩnh không người theo kịp. Quỷ Mĩ quốc Bruce, cơ thể mãnh nam, quân nhân hải quân lục chiến xuất ngũ, am hiểu nắm bắt và đánh nhau, không am hiểu nhất chính là bài bạc, nhưng yêu nhất cũng là bài bạc, thường trú ở Macao, Hàn Nghệ chính là lãnh tụ của bọn họ, ra mặt, bày bố cục, vân vân và mây mây đều là do Hàn Nghệ phụ trách, còn có vài người nữa, mỗi người đều là độc nhân vật, chính là bởi vì đoàn đội bọn họ hùng mạnh, mới tạo ra được ký lục rằng bọn họ chưa bao giờ thất thủ, thành một thần thoại trong ngành của bọn họ.

Đương nhiên, khi bọn họ ở trong ngành này, thần thoại đã tạo nên, cũng chính là bị rất nhiều quốc gia truy nã.

So sánh ra, Hùng Đệ và Tiểu Dã quả thực yếu đến muốn điên, Tiểu Dã thân thủ mặc dù tốt, nhưng là không biết nói, Hùng Đệ mặc dù biết nói chuyện, nhưng quá vụng về, mà bản thân Hàn Nghệ, thân thể gầy teo, yếu đuối, cũng làm cho người ta nướn mồm hỏi.

Triển vọng của đoàn đội làm cho người ta rất nhìn không nổi mà!

"Hàn đại ca, huynh có phải đã nghĩ được biện pháp báo thù rồi hay không."

Hùng Đệ lắc lư đầu, vẻ mặt mong đợi hỏi.

"À? Ồ, xem... xem như thế đi."

Hàn Nghệ bắt đầu có chút không quá tự tin rồi, nhưng nghĩ lại, người trước kia bọn họ đối phó, đều là quý hút máu khôn khéo ngang cơ, mà Cửu Đẳng hòa thượng kia tuy rằng thủ pháp cũng được coi là cao minh, đặc biệt nắm chắc chi tiết, nhưng cuối cùng vẫn là một người của đời Đường, cho nên Hàn Nghệ cảm thấy chênh lệch về tri thức hắn là có thể bù lại chỗ thiếu hụt của đoàn đội này, hơn nữa, hắn cũng không hy vọng xa vời Hùng Đệ, Tiểu Dã có khả năng giúp đỡ hắn quá nhiều chuyện. Vỗ vỗ bờ vai của Hùng Đệ, chỉ cảm thấy co dãn mười phần, đột nhiên hiểu kỳ nói: "Đệ không là vừa mới ra khỏi tù sao, như thế nào mập như vậy, thức ăn trong tù ngon lắm sao."

Hùng Đệ hơi có vẻ thẹn thùng nói: "Đệ...Đệ từ nhỏ uống nước cũng có thể béo lên, cho nên mẹ ta mới gọi ta là Tiểu Béo, các huynh cũng gọi ta là Tiểu Béo đi."

Cái này cũng có thể xem như một ưu điểm đi, ít nhất mỡ của y rớt a. Hàn Nghệ chỉ có thể an ủi mình như vậy, lại nói: "Đầu tiên, chúng ta phải xác lập mục tiêu."

"Xác lập mục tiêu?"

Hùng Đệ nói: "Không phải báo thù sao?"

"Báo thù là nhất định phải báo rồi, thay trời hành đạo là bổn phận của chúng ta, giúp người làm niềm vui là chức trách của chúng ta, nhưng trước tiên chúng ta phải trợ giúp chính mình đã, bởi vì hiện tại chúng ta cũng là người nghèo nhà, nếu là ngoài báo thù ra, còn có thể xách về ít tiền, vậy thì càng tốt hơn, đệ nói có đúng hay không?"

"Đó là đương nhiên là tốt. Nhưng là chúng ta làm sao xách tiền?"

"Hỏi rất hay."

Hàn Nghệ cười nói: "Rất đơn giản, ném đá hỏi tài."

"Ném đá hỏi tài?"

Hùng Đệ, Tiểu Dã đều mang vẻ mặt mờ mịt.

Hàn Nghệ đột nhiên hướng tới Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, kế tiếp ta cũng cần đệ hỗ trợ."

Tiểu Dã tò mò nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Ta muốn đêm nay đệ giả trang tên trộm đi vào Thiên Tế tự một vòng, nhưng nhất định phải bị người phát hiện, tốt nhất là phải kinh động lão lừa ngốc kia, đệ có nắm chắc hay không?"

Tiểu Dã không có chút gì do dự, dùng sức gật đầu, trong con ngươi sáng ngời tràn ngập hưng phấn.

Chuyện trộm đồ vật nọ kia, Hùng Đệ thật ra cũng đã nghe qua không ít, mình cũng đã làm, nhưng còn phải để người phát hiện, thì liền chưa từng nghe bao giờ, hiếu kỳ nói: "Hàn đại ca, vì sao làm vậy?"

"Về sau đệ liền sẽ biết ngay."

Hàn Nghệ lại hướng tới Tiểu Dã hỏi: "Tiểu Dã, đệ có thật sự có nắm chắc hay không?"

Tiểu Dã vô cùng khẳng định gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt phóng ra thần thái tự tin.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Tốt lắm, đệ nhớ kỹ, chỉ cần kinh động đến đối phương, liền lập tức đi ra, chứ đừng ham chơi, đây cũng không phải là một trò đùa đâu." Hàn không nhiều lời, nói cách khác cũng đã thuyết minh hần trần đầy tin tưởng đối với Tiểu Dã, ranh con này đi trên tàng cây đều có thể như gấm trên đất bằng, từ trên xuống dưới, thoải mái khoái trá, tường vây Thiên Tế tự, dễ dàng là có thể đi lên, phòng chừng cũng không ai có thể đuổi theo kịp cậu ta.

Tiểu Dã cũng rất nghiêm túc gật gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Tốt lắm, hiện tại chúng ta đi ăn một bữa cơm trước đã, sau đó nghỉ ngơi một chút, buổi tối chúng ta còn có rất nhiều việc phải làm."

- - - - -

Canh hai, ánh sáng nến tại Thiên Tế tự đều tắt, dù sao chùa miếu bọn họ nhân khí vượng, cả ngày tiếp diễn, mỗi người đều mệt muốn chết, vì thế từ sớm liền bò lên giường nghỉ ngơi, chỉ có hai ba gian phòng ốc còn hơi hơi lộ ra ánh sáng nến, nhưng nói tóm lại vẫn là một mảnh tối đen.

Đúng vào lúc nguyệt cao phong hắc!

Một đạo bóng dáng nhỏ gầy từ trên một cây đại thụ thoải mái nhảy vào Thiên Tế tự.

Mà ở trên một cây đại thụ trên núi Thiên Tế tự, còn ngồi một đạo thân ảnh, dưới tàng cây còn đứng một bóng đen mập mạp, người trên cây chính là Hàn Nghệ, mà dưới tàng cây tất nhiên là Hùng Đệ không leo lên cây được.

Trôi qua nửa ngày, chợt nghe trong chùa vang lên tiếng nổ lớn.

"Người nào?"

"Không xong, có kẻ trộm vào rồi."

"Nhanh đi bẩm báo phương trượng."

Tiếng này tiếp sau tiếng kia, chỉ thấy từng gian thiện phòng trong chùa miếu lần lượt phát sáng lên.

Hàn Nghệ cau mày, trong ánh mắt lộ ra một vẻ khẩn trương.

Lại trôi qua một lát, chỉ thấy trong chùa miếu dấy lên một vài cây đuốc, những cây đuốc này di động theo tiếng gào, lộn xộn, toàn bộ chùa miếu loạn tác một đoàn.

"Nhanh lên chặn gã lại, chớ để tên trộm đó lén trốn đi."

"Không tốt, tên trộm chạy từ tường nam."

"Mau đuổi theo!"

...

Hùng Đệ mặc dù không trèo lên cây được, nhưng bởi vì bọn họ ở vào phía trên của Thiên Tế tự, cho nên cũng có thể nhìn thấy một vài cây đuốc đã ra chùa miếu, nhân tiện nói: "Hàn đại ca, Tiểu Dã đã đi ra, chúng ta đi nhanh đi."

Hàn Nghệ cũng biết Tiểu Dã đã ra chùa miếu, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng ánh mắt vẫn còn dừng ở trong miếu: "Chờ một chút."

Trôi qua một lát, chỉ thấy ba năm cây đuốc tập trung ở trước một gian phòng hậu viện Thiên Tế tự.

Lúc này, Tiểu Dã chạy không thấy tung ảnh, dù sao trong rừng cây, thì chính là thiên hạ của Tiểu Dã, những tăng nhân đó sao có thể là đối thủ của cậu

ta.

Nhưng mà, Tiểu Dã đứng mảnh, nhưng cũng đã mang đến nguy hiểm cho đám người Hàn Nghệ, chỉ thấy đám đuốc nguyên bản còn tập trung đã phân tán ra, có hai cây đuốc còn chạy tới hướng Hàn Nghệ bọn họ.

Hùng Đệ khản trương nói:

"Hàn...Hàn đại ca, không xong, có người đi về hướng chúng ta bên này."

Ánh mắt Hàn Nghệ thoáng nhìn, lại nhìn hướng trong chùa chiền, trầm nghĩ, chẳng lẽ ta đoán sai rồi à?

Hùng Đệ lại nói: "Hàn đại ca, chúng ta phải đi rồi, bằng không thì không còn kịp rồi." Rất rõ ràng, y đã đề thấp thanh âm, bởi vậy có thể thấy được, cây đuốc này đã cách bọn họ càng ngày càng gần.

Hàn Nghệ vẫn còn không nói, ngưng mắt nhìn về phía chùa miếu.

Đột nhiên, vài cây đuốc lay động ở phía bên cạnh đại điện tiền tự, lại một lát sau, đại điện đột nhiên sáng lên ánh sáng nhen.

Trong mắt Hàn Nghệ sáng ngời, đang chuẩn bị rời khỏi, phát hiện hai người đang tìm về hướng lên trên, đã cách hẳn chỉ có hơn hai mươi bước, không khỏi cả kinh, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy Hùng Đệ đã ngồi xổm trong một bụi cỏ rậm, bởi vì khoảng cách thật sự là quá gần, nên Hàn Nghệ cũng không dám vọng động, nhúc nhích ngồi ở trên chạc cây.

Mất thấy hai người kia càng ngày càng gần, Hàn Nghệ, Hùng Đệ đều ngừng lại hô hấp.

Đúng lúc này, trên cây bên trái đột nhiên phát ra thanh âm cây rung.

"Người nào?"

Hai tăng nhân kia lập tức tìm hướng âm thanh phát ra mà đuổi theo.

Hàn Nghệ nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, trầm nghĩ, Tiểu Dã tên này cũng thật cơ trí mà.

Không cần nghĩ cũng biết, vừa rồi nhất định là Tiểu Dã cứu bọn họ.

Nhưng nơi đây không nên ở lâu, đợi sau khi hai tăng nhân đi xa, Hàn Nghệ lập tức từ tàng cây nhảy xuống dưới, sau đó cùng Hùng Đệ lách đến hậu sơn, lại tìm theo đường nhỏ mà xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kiếm một Bò Tát thật đến

dịch: mafia777

"Tiểu Dã, Tiểu Dã."

Hùng Đệ ngồi xổm tại trước cửa nhà mình, nhỏ giọng hô hai câu, hiển nhiên giống một tên trộm mập.

Kết.. Một tiếng.

Cửa được mở ra.

Chỉ thấy một đạo bóng dáng nhỏ gầy ở bên trong cửa.

"Tiểu Dã, đệ thật sự là quá lợi hại, đùa cho đám lửa ngốc kia chạy vòng quanh."

Hùng Đệ vừa thấy được Tiểu Dã, lập tức kích động xông đi hai tay ôm lấy Tiểu Dã.

Y kích động như vậy, là bởi vì y vốn là hết sức thống hận đám hòa thượng Thiên Tế tự, nhìn thấy Tiểu Dã đùa cho những hòa thượng đó chạy vòng quanh, trong lòng dĩ nhiên là mười phần vui vẻ, hơn nữa thân thủ y hơi chậm chạp ngốc nghếch, thấy Tiểu Dã quay lại như gió, cảm thấy Tiểu Dã hết sức lợi hại, trong lòng hâm mộ, cũng vô cùng sùng bái Tiểu Dã, vì vậy biểu hiện hết sức kích động.

Hàn Nghệ cười lắc đầu, đi vào, rót một chén nước, uống một hơi cạn sạch, đợi khi xoay người lại, phát hiện Hùng Đệ còn ôm Tiểu Dã rồi ra sức quay,

cánh tay thô mập đều sắp ấn thân thể gầy ốm kia của Tiểu Dã vào trong cái lớp mỡ thật dày kia rồi, lại mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dã cũng phát triển thành màu gan lợn, dường như có chút dấu hiệu mất trọn trắng rồi, vội vàng tách hai người bọn họ ra: "Được rồi, được rồi, đệ đừng có siết chết Tiểu Dã đấy."

Tiểu Dã thật đúng là bị một thân thịt béo này của Hùng Đệ đè ép đến nỗi có chút lớn ra vì thiếu dưỡng khí, lúc xuống đất vẫn còn lắc lư vài cái, thật đáng buồn chính là cậu ta không biết nói, chỉ có thể lẳng lặng để cho Hùng Đệ giày xéo.

Hùng Đệ rốt cục kịp phản ứng lại, khẩn trương hề hề nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Dã, ta không phải cố ý, ta chỉ là nhất thời quá cao hứng, đệ ngàn vạn lần đừng giận ta."

Tiểu Dã cười lắc đầu, ra hiệu không sao cả.

Hùng Đệ ha hả nói: "Ta biết ngay đệ sẽ không giận ta mà."

Hàn Nghê hướng Tiểu Dã hỏi: "Tiểu Dã, đệ có bị thương không?"

Tiểu Dã lắc đầu, trên mặt là nụ cười dào dạt đầy hưng phấn, dường như còn hơi cảm thấy thú vị.

Đột nhiên, cậu ta vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ cánh tay của Hàn Nghê, đợi khi Hàn Nghê nhìn về phía cậu ta, cậu ta hươ hươ nắm tay nhỏ vài cái, vừa chỉ chỉ về phương hướng Thiên Tế tự.

Hàn Nghê lúc này không hiểu được, mờ mịt lắc đầu.

Tiểu Dã dường như có phần gấp gáp, lại hươ hươ nắm tay vài cái, còn đưa chân quét một cái.

Ba ba ba!

Hùng Đệ vỗ bàn tay đầy thịt: "Tiểu Dã, hảo công phu!"

Chỉ số thông minh gì thế này! Tiểu Dã dùng sức lắc đầu, trên mặt lại càng có vẻ sốt ruột.

Tuy nhiên Hùng Đệ ồn ào một trận, thật ra lại khiến Hàn Nghê hiểu ra, nói: "Đệ là muốn nói, trong chùa miếu có người biết võ công."

Tiểu Dã lúc này gật đầu thật mạnh, sau đó lại quơ quơ quyền, khuôn mặt nhỏ nhắn làm ra một bộ dáng khiếp sợ.

"Hơn nữa thân thù còn rất lợi hại!"

Hàn Nghê lại không xác định nói.

Tiểu Dã lại dùng sức gật đầu.

Hàn Nghê gật gật đầu, nhưng thật ra cũng không để ý, kinh doanh kiếm tiền bạc này, mời mấy cao thủ tới hộ viện, vậy cũng là chuyện bình thường, nếu không có, thì mới không bình thường, cười nói:

"Không có việc gì, cho dù cao thủ của bọn họ có lợi hại hơn cũng không vấn đề gì, chúng ta cũng không phải dựa vào vũ lực chém giết." Dừng một chút, hần lại nói: "Thời gian khá nhanh, chúng ta nghỉ ngơi một chút liền lên đường thôi."

"Được."

Ba người lập tức thừa dịp bóng đêm lại lần nữa đi ra cửa.

...

...

Trời rất đẹp, đêm đó, trăng sáng sao thưa, nhưng trăng tròn sáng ngời rất nhanh đã bị một áng mây mỏng như tơ lụa phiêu đảng che mất, chỉ có một chút ánh trăng phiêu đảng xuống dưới.

Ở ngoài thanh Dương Châu trên một con đường nhỏ, ba đạo bóng dáng lén lút cùng đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ trên đó có một pho tượng đá, không, hần là một đạo bóng dáng to mọng đẩy cái xe đẩy đó, hai bóng dáng gầy yếu ở một bên nhân nhả tiêu sái.

"Hùng Đệ, cố lên, Hùng Đệ, cố lên."

Lại nghe thấy một thanh âm dè dặt, không ngừng hô.

"A...!"

Sau khi đẩy qua một vùng bùn, bóng dáng mập mạp có chút thở hổn hển, đột nhiên nói: "Hàn đại ca, không... không đúng nha!"

Thanh âm đề thấp trả lời: "Cái gì không đúng cơ?"

"Vì sao chỉ có một mình ta đây, còn các huynh thì ở bên cạnh nhìn."

"Ai da, đệ xem một chút vóc người của đệ này, rồi nhìn lại dáng người của ta cùng Tiểu Dã, đương nhiên là đệ đầy nha, coi như là để giảm béo."

"Ah."

Bóng dáng mập mập lại đầy tiền lên.

Ba người này đứng là Hàn Nghệ, Hùng Đệ và Tiểu Dã.

Hùng Đệ tuy rằng không đủ linh hoạt độ, nhưng thực sự rất có khí lực, đẩy xe đẩy cứ gọi là đi phẳng phẳng.

Hàn Nghệ vốn chỉ là muốn trêu chọc hạ Hùng Đệ, nào biết nhóc mập này lại thật thà chất phác như thế, ngược lại làm cho hắn có vẻ có chút áy náy, cùng Tiểu Dã liếc nhau một cái, lập tức hai người vô cùng ấn ý đi vào bên cạnh Hùng Đệ, vươn tay ra phụ giúp đẩy xe đi lên phía trước.

Thằng nhỏ Hùng Đệ này thành thật, y cũng không hiểu được cái gì là giao hoạt, kỳ thật y cảm thấy bản thân một người đầy, thì cũng không sao cả, hơn nữa trong lòng của y cho rằng chỉ cần Hàn Nghệ, Tiểu Dã coi y là bằng hữu, thì đó chính là phúc khí của y, đến hiện tại y vẫn sợ hãi Hàn Nghệ, Tiểu Dã sẽ rời y đi, cho nên y căn bản sẽ không ngỗ nghịch ý tứ của Hàn Nghệ, hiện giờ thấy Hàn Nghệ, Tiểu Dã lại đây hỗ trợ, phản ứng đầu tiên của y thực sự không phải là cảm thấy thoải mái, mà là cảm giác mình cũng không cô độc, vô cùng vui vẻ, ha ha mỉm cười, vẻ mặt hồn nhiên.

Tiểu Dã thấy y mỉm cười, cũng lộ ra vẻ mặt ngây ngô cười, chỉ tiếc cậu ta cười là không thành tiếng.

Hai người này. Hàn Nghệ thấy hai tiểu tử lại bày ra vẻ mặt cười ngây ngô, vừa cảm thấy tiền đồ có thể sẽ xấu, cùng lúc lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, dường như tìm về sự ngây thơ chất phác có lẽ chưa từng có, đền bù tiếc nuối thời thơ ấu.

"Hàn đại ca, huynh đem tượng đá Bồ Tát này tới nhà của ta làm gì?"

Hùng Đệ vẻ mặt tò mò hỏi.

"Đây không phải là tượng đá bình thường đâu, đây chính là tượng thần Bồ Tát thực sự, chuyên môn dùng để đối phó lão lừa ngốc kia đấy, tượng thần của lão lừa ngốc kia là tượng thần giả, gặp được cái thật sự của ta đây sẽ mất linh ngay."

Hàn Nghệ nói là sát hữu kỳ sự.

Hùng Đệ tuy rằng thật thà chất phác, nhưng khi nói đến thần linh, thì cảm thù đến tận xương tủy, làm sao chịu tin, nói: "Hàn đại ca, huynh đừng gạt ta nữa, trên đời này căn bản không có tượng thần gì cả."

A? Này nhóc mập này từ khi nào thì trở nên thông minh như vậy. Hàn Nghệ hơi hơi trầm ngâm, rồi cũng hiểu được, vẫn còn cười nói: "Đệ còn không tin, lát nữa đệ nhìn cho kỹ nhé, tượng thần của ta vừa xuất hiện, lão lừa ngốc kia lập tức lộ ra nguyên hình, trọn đời không thể xoay người."

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ càng nói càng quá tà dị, lại không khỏi có chút tin tưởng: "Thật sự chẳng?"

"Ngoài miệng nói thì không tính, đến lúc đó đệ nhìn là được."

Đợi cho Hùng Đệ có chút tin, Hàn Nghệ lại không nói nữa.

Hùng Đệ trừng mắt nhìn, cố tình lại tin thêm vài phần, hung hăng nói: "Chỉ cần có thể khiến lão lừa ngốc kia trọn đời không thể xoay người, đừng nói đây tượng đá này, ta nằm ở phía trên đều được."

Hàn Nghệ tức giận nói: "Đệ nằm ở trên, ai còn đẩy nó đi được!"

"Vậy cũng phải." Hùng Đệ cười ha ha vài tiếng, đột nhiên dựa vào hướng Hàn Nghệ bên này, nhỏ giọng nói: "Hàn đại ca, ta phát hiện chuyện này?"

"Chuyện gì?"

"Tiểu Dã cậu ta hình như chưa bao giờ nói chuyện ấy?"

Ngươi nha hiện tại mới phát hiện, đây thật sự là sức quan sát thần a! Hàn Nghệ ừ một tiếng: "Đệ ấy không biết nói."

Khi nói chuyện, hắn không khỏi nhìn Tiểu Dã, thấy ranh con này còn đang phồng má dùng sức đẩy xe, hoàn toàn không biết hắn và Hùng Đệ đang lười biếng, thầm nghĩ trong lòng, tương lai nếu là kiếm được tiền, nhất định phải chữa khỏi bệnh này cho Tiểu Dã.

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ mặt sắc mặt ngưng trọng, cho là mình hỏi bậy rồi, sợ tới mức lùi về đầu xe, hết sức chăm chú đẩy xe đi tới.

Ba người tề tâm hợp lực, đẩy mất một nửa canh giờ, cuối cùng cũng về tới Hùng Đệ gia.

"Phù!"

Xe dừng lại, ba người liền cùng nhau tê liệt ngã xuống đất, thờ phỉ phỉ phò phò, phải biết rằng ba người bọn họ người lớn nhất là Hàn Nghệ còn chưa đầy mười tám tuổi, đây đối với bọn họ mà nói thật đúng không phải là một chuyện thoải mái.

Ba người ăn một chút lương khô, Hàn Nghệ liền dẫn dò bọn họ ngủ sớm một chút.

Tiểu Dã và Hùng Đệ hai người ngủ ở giường lớn bên trong, mà Hàn Nghệ thì một mình ngủ ở giường bên ngoài.

Nguyên bản vốn đã mệt chết rồi, Hàn Nghệ ở trên giường quay cuồng vài cái, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Chẳng lẽ là quen giường?

Hắn không khỏi ngồi dậy, điều đó không có khả năng nha, ta ở trên đường cái cũng có thể ngủ, chưa từng có tình huống quen giường. Nghĩ ngợi lung tung khi, trong đầu đột nhiên toát ra một bóng hình.

Shit! Bệnh thần kinh à! Nhất định thân thể này đang tác quái.

Hàn Nghệ lắc đầu thật mạnh, lại nằm xuống, qua một hồi lâu, hắn mới đi vào giấc ngủ.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, cũng đã sắp đến giữa trưa, duỗi cái lưng mệt mỏi, thầm nghĩ, cũng không biết hai vị kia tỉnh chưa, vừa đi vào đến buồng trong, phỉ một tiếng, bật cười, chỉ thấy Tiểu Dã và Hùng Đệ hai người ôm nhau, đều ngủ vô cùng say sưa, tối hôm qua thật sự đã làm cho hai người bọn họ mệt quá rồi.

Kỳ thật hai người bọn họ đều là đứa nhỏ vô cùng cô đơn, bên cạnh không có bạn chơi, hiện giờ thật vất vả gặp được lẫn nhau, tất nhiên đều vô cùng vui vẻ, cũng liền tạo ra được một mặt cơ tình ấm áp như vậy.

Vốn là muốn đánh thức bọn họ, Hàn Nghệ nhìn thấy một màn này, rồi lại có chút không đành lòng, cười cười, không quấy rầy bọn họ, rửa mặt một phen, liền một mình đi ra ngoài.

...

"Hàn đại ca."

Đến khi Hàn Nghệ trở về, Hùng Đệ và Tiểu Dã dường như vừa mới tỉnh ngủ, vừa nhay nhay tròng mắt, vừa hô một câu.

Chỉ nghe Hàn Nghệ reo lên: "Chớ đứng góc thế nữa, mau tới đây giúp đỡ chút a!"

Hùng Đệ ra sức trợn mắt, phát hiện Hàn Nghệ đang khiêng một túi vải, mặt đỏ mồ hôi, thở hổn hển, cả người đều cong xuống.

Hùng Đệ, Tiểu Dã lập tức đi lên, một người nâng một góc, sợ cũng phải nặng đến mấy chục cân, ba người hợp lực nâng túi vải bỏ vào phòng trong.

"Má ơi! Mệt chết ta."

Hàn Nghệ nằm ở trên giường thờ phỉ phò, trước kia luôn nói người chuyển buru kiện thể này không được, thể kia cũng không được, la hét bọn họ phải trở về học thêm một ít kiến thức phục vụ phổ thông rồi lại đến, nhưng hiện tại không có người chuyển buru kiện nữa, liền trở thành hắn thể này cũng không được, thể kia cũng không được, thầm nghĩ, không được, không được, thân thể này thật sự là quá yếu, nhất định rèn luyện rèn luyện cho tốt, bằng không sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày vì cái thân thể này mà thua.

Hùng Đệ vỗ vỗ cái túi bố phình lên, hiếu kỳ nói:

"Hàn đại ca, trong này là cái gì?"

Hàn Nghệ còn thở hổn hển mấy hơi thở, mới nói: "Hạt giống đậu tương."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đào hố để người nhảy

dịch: mafia777

Mặt trời ngả về tây, cột sáng màu cam xuyên qua tầng mây chiếu thẳng xuống đất, giống như màn trời được kéo lên, một màn kịch múa hoành tráng sắp bắt đầu.

"Tiểu Dã, ta nói cho đệ biết, đứng đây nhìn ánh chiều thật sự vô cùng đẹp, lúc trước khi cha ta còn sống thường hay dẫn ta đến đây xem nắng chiếu. Nè, cha ta thường dẫn ta ngồi ở đó, còn thường kể chuyện cho ta nghe nữa"

Hùng Đệ một tay cầm ổ bánh gạo, một tay khoác lên vai Tiểu Dã, cả người đều tựa lên đó, khi ăn bánh trong miệng vẫn bô bô nói không ngừng.

Tên nhóc mập thật sự không bao giờ ngừng miệng được.

Tiểu Dã cũng thật sự buồn bực. Cậu đáng người vốn nhỏ gầy, khiêng Hùng Đệ đi hơn nửa đường núi Thiên Sơn, bước chân đã trở nên có chút mềm nhũn, có điều tiểu tử này cũng thật biết chịu đựng, kiên trì không kêu tiếng nào. Đương nhiên, cậu cũng không kêu được tiếng nào, nhưng chí ít cậu có thể đẩy Hùng Đệ ra, có điều cậu hoàn toàn không làm như vậy.

Ngược lại Hàn Nghệ đi phía sau bọn họ lại không nhìn tiếp được nữa, tiến lên hai bước vỗ cánh tay của Hùng Đệ: "Tiểu Béo, đệ đừng cứ khoác tay lên vai Tiểu Dã nữa, nó đang phát triển cơ thể, đừng có đè nó thành chú lùn chứ."

Hùng Đệ vội vàng buông tay xuống, quan tâm nói: "Tiểu Dã, ta có đè hỏng đệ không?"

Tiểu Dã lắc đầu, rõ ràng là một đến hai chân mềm nhũn, nhưng vẫn nở nụ cười đáp lại.

"Không có là tốt rồi." Hùng Đệ vỗ ngực một cái, lại nói: "Tiểu Dã, đệ nên ăn nhiều một chút. Đệ không nghe Hàn đại ca nói sao, thân hình đệ quá ốm, phải phát triển cường tráng một chút. Sau này nếu ta có tiền, ta sẽ mua thịt cho đệ ăn, như vậy ta có thể khoác lên vai đệ rồi."

Tuy rằng y cũng mười lăm tuổi rồi, nhưng cho tới nay y đều sống dưới sự che chở của cha mẹ, cho nên bây giờ vẫn giữ được một trái tim ngây thơ chất phác, khi nói chuyện cũng giữ được ba phần hồn nhiên của trẻ con.

Đây chẳng phải là lời quảng cáo sao.

Hàn Nghệ cười, nhưng thật ra hẩn hi vọng nhìn thấy Hùng Đệ như thế, không giống như hẩn, có khi hiểu quá nhiều ngược lại sẽ hại chính mình.

Vừa nghe Hùng Đệ lời nhảm, ba người vừa đi qua chỗ giao nhau giữa sườn núi, trước mắt rất rộng lớn, trên đó có mấy mẫu đất trồng rau.

"Hàn đại ca, bên đó chính là đất trồng của Thiên Tế Tự."

Hùng Đệ chỉ vào đất trồng trước mắt nói.

Hàn Nghệ ừ một tiếng. Thật ra khi hẩn lên núi tới qua đã phát hiện mảnh đất trồng này, nhìn thấy trên đó còn trồng không ít rau xanh, vậy là nói: "Tiểu Béo, người có biết hòa thượng Thiên Tế Tự bình thường bao lâu tới đây tưới nước một lần không?"

Hùng Đệ nói: "Buổi sáng sẽ đến một lần, buổi chiều sẽ đến một lần."

"Buổi sáng bình thường sẽ đến giờ nào?"

"Ít nhất cũng phải đến sau giờ thìn."

"Vậy người có biết Thiên Tế Tự khi nào mở cửa không?"

"Vậy thì sớm đó, mặt trời còn chưa mọc thì đã mở cửa rồi. Lúc trước đệ nghe cha đệ nói, rất nhiều người đến tranh nén nhang đầu tiên gì đó."

Hùng Đệ nói xong, đột nhiên hỏi: "Hàn đại ca, huynh hỏi những cái này làm gì?"

Hàn Nghệ cười nói: "Bởi vì ta muốn đào một cái hố chôn con lừa ngốc Cửu Đẳng kia ở đây."

"Hả?"

Về mặt Hùng Đệ, Tiểu Dã kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Đêm hôm đó là một đêm trăng sáng sao thưa, ở một góc đất trồng của Thiên Tế Tự chỉ thấy ba bóng người đang quơ cái cuốc.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Hàn Nghệ và Tiểu Dã già trang thành tiểu phu đến Thiên Tế Tự.

Cảnh tượng trong đó thật sự là dọa Hàn Nghệ giật nảy, chỉ thấy trong đại điện đầy áp người, còn nhiều người hơn bất cứ khi nào nữa.

Có điều, việc này cũng không khó hiểu.

Thấp hương bái Phật, lòng thành là quan trọng nhất, đến càng sớm dĩ nhiên càng có thể bày tỏ lòng thành. Phật gia gia, Bồ Tát tỷ tỷ vừa thức giấc, người được mùi hương của nén nhang đầu tiên, dĩ nhiên là ấn tượng sâu sắc, cho nên cho dù là phân tích từ góc độ con người, hay là phân tích từ góc độ Phật

giáo thì nén nhang đầu tiên đều vô cùng quan trọng.

Mà Cửu Đẳng hòa thượng kia cũng coi như là làm việc cẩn thận, trời còn chưa sáng thì đã đến đại điện, tụng kinh niệm Phật.

Nhìn đi, một chuyện này của chúng ta cũng không dễ lẫn lộn như vậy!

Hàn Nghệ rất cảm động nha!

Hàn Nghệ và Tiểu Dã mua mỗi người ba nén nhang, lần vào đại điện. Đừng nhìn Hàn Nghệ chưa từng tin thần Phật, nhưng vừa tiến vào đại điện, trông mắt liền đảo quanh khắp nơi, giống như đang tìm kiếm cái gì đó. Một lát sau, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại trên những tượng Phật kia, lộ ra vẻ mặt như đang suy nghĩ.

Không bao lâu sau, trong đình lớn ngoài cửa đã cắm đầy nhang nén.

Đây đều là tiền nha!

Phải, dân chúng bây giờ đều không giàu có, nhưng quý ở chỗ số lượng rất nhiều, tích tiểu thành đại.

"Phương trượng, phương trượng."

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng kêu gấp gáp.

Đến rồi! Hàn Nghệ nghe được thanh âm này, âm thầm vui vẻ.

Mọi người trong ngoài đại điện đều nhao nhao quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một hòa thượng trung niên mặc tăng phục màu tối vội vàng chạy vào trong điện, vừa chạy vừa thở hổn hển kêu lên: "Phương trượng, phương trượng, xảy ra chuyện lớn rồi."

Cửu Đẳng hòa thượng đang tụng kinh niệm Phật, nghe thấy có người hét lớn thì nhìn ra ngoài, nhìn thấy một hòa thượng mặc tăng phục màu tối thì không khỏi cau mày lại, phàm là người mặc tăng phục màu tối thật ra đều là tạp dịch của Thiên Tế Tự, chuyên làm những việc như giặt rửa, đổ bồn cầu, trồng rau, địa vị cực kỳ ti tiện. Tên hạ nhân Phật môn người lại dám chạy đến đây trong thời điểm kiếm tiền hoàng kim này, không phải là thành tâm đến quấy rối sao.

Đi ra ngoài điện, trầm giọng nói: "Tur Ngô, lão nạp thường dạy ngươi, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, hành sự phải cẩn thận, ngươi thân là người trong Phật môn, hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì."

Hòa thượng tên là Tur Ngô thở dốc nói: "Phương trượng, phương trượng, ngài mau đến đất trồng đất trồng..."

"Đất trồng?"

Cửu Đẳng hòa thượng nghi ngờ nói: "Bên đất trồng làm sao hả?"

Tur Ngô vẫn đang há miệng thở dốc, nhìn ra được là vừa rồi ông ta chạy rất vội.

Cái tên nói chuyện chỉ một nửa này thật sự nên mang ra ngoài bắn chết.

Đừng nói là Cửu Đẳng, ngay cả thiện nam tín nữ bên cạnh đều vô cùng tò mò nhìn Tur Ngô.

"Ngươi nói mau lên!"

Về mặt Cửu Đẳng hòa thượng lộ vẻ giận dữ.

Tur Ngô vội vàng ngậm miệng, nuốt một hơi mới nói: "Bên đất trồng mọc ra Bồ Tát."

Trong tự miếu lập tức xôn xao!

"Ngươi nói cái gì?"

Cửu Đẳng hòa thượng cảm thấy hình như hai tai mình đang từ từ thoái hóa mà nghe nhầm.

Tur Ngô lại nói: "Bên đất trồng mọc ra Bồ Tát."

Sau khi Cửu Đẳng hòa thượng xác nhận mình không nghe nhầm thì chìm mảy: "Sáng tỉnh mơ mà ngươi đang nói bậy gì đó."

"Là... là thật."

Tur Ngô nói: "Trong đất trồng mọc ra Bồ Tát, trong một đêm...trong một đêm đã mọc ra nửa cái đầu."

Ông ta hoa tay múa chân miêu tả sinh động.

Cửu Đẳng hòa thượng hoang mang nhìn ông ta, nói: "Người nói là thật?"

"Cực kỳ chính xác, đệ tử sao dám lừa gạt phượng tượng."

Sắc mặt Tư Ngộ gấp gáp nói: "Sáng nay đệ tử và Tư Minh chuẩn bị đến đất trồng tưới nước, nhưng đột nhiên phát hiện có một tảng đá lớn ở trên đất trồng, nhưng đợi khi chúng ta đi qua nhìn thì phát hiện là đầu tượng Bồ Tát, còn đây một gốc rau xanh lên. Bây giờ Tư Minh vẫn đang canh chừng ở đó, phượng tượng đến nhìn thì biết ngay."

"Ai ôi!"

"A!"

Không ít người nghe đến đó thì phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Hàn Nghệ trốn trong đám người đột nhiên xoay xoay cái cổ, đếm qua hoạt động cả đêm không ngủ ngon giấc, cổ có chút ê buốt, ánh mắt trước sau vẫn nhìn Cửu Đẳng hòa thượng.

Cửu Đẳng hòa thượng nghe thấy chuyện lạ mà Tư Ngộ này kể, trong lòng càng ngạc nhiên, nói: "Được, bây giờ lão nạp qua đó với người. Nếu người nói không đúng sự thật, lão nạp nhất định không buông tha cho người."

"Phượng tượng đại sư, chúng ta..."

Một đám thiện nam tín nữ lại chọn rộn rục rịch.

Cửu Đẳng hòa thượng hành lễ nói: "Nếu các vị thí chủ nguyện ý thì có thể cùng đi với lão nạp."

Chuyện hiếm có như vậy, cho dù Cửu Đẳng không cho bọn họ đi, bọn họ cũng sẽ đi nha!

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi ra khỏi chùa.

Hàn Nghệ nhìn theo bóng lưng Cửu Đẳng hòa thượng, khóe miệng nở nụ cười như có như không, thầm nói, vừa bước ra ngoài thì chính là vạn kiếp bất phục nha!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bồ Tát hiển linh

dịch: mafia777

Cửu Đẳng hòa thượng dẫn theo các tín đồ của ông ta trùng trùng điệp điệp lao tới đất trồng, trên đường đi đoàn người cũng nghị luận sôi nổi.

Hàn Nghệ lẫn trong đó nghe thấy tiếng nghị luận của họ, một chút vui sướng lặng lẽ hiện lên nơi đuôi mày.

Đi chừng một nén nhang cuối cùng đã đến đất trồng.

"Phượng tượng, phượng tượng, Bồ Tát ở trong này, Bồ Tát ở trong này."

Một hòa thượng đứng chỗ đất trồng nhìn thấy Cửu Đẳng đến, lập tức ngoắc tay kích động hô lên.

Cửu Đẳng hòa thượng lại dẫn mọi người đi tới.

"Ai ui, thật sự là Bồ Tát."

Một người hét lên.

Chỉ thấy ở một góc mảnh đất trồng lại có nửa cái đầu tượng Bồ Tát, vừa vịn lộ ra cái mũi, bên trên còn có một gốc rau xanh đã rời khỏi mặt đất, chỗ rễ rau xanh còn có một đám bùn lớn.

Cửu Đẳng hòa thượng chỉ quét mắt sang, không đợi Tư Minh nói liền quát: "Thật sự là buồn cười, hai người các người lại dám giả thần giả quỷ lừa gạt lão nạp và chư vị thí chủ. Nói mau, các người có mục đích gì?"

Vừa mới dứt lời, mọi người cả kinh, tiếng bàn luận xôn xao liền dừng lại.

Về mặt Hàn Nghệ thật ra lại bình thản, giống như đã sớm đoán được Cửu Đẳng hòa thượng sẽ có phản ứng như vậy.

Tư Ngộ, Tư Minh không ngờ Cửu Đẳng vừa đến, không những không kích động mà ngược lại còn chất vấn bọn họ, bị hù đến không khỏi quỳ xuống đất, Tư Minh nói: "Phương trượng mình giám, đệ tử không dám lừa gạt phương trượng."

Tư Ngộ nói: "Đệ tử dám thề với trời, nếu có nửa câu nói ngoa thì chết không từ tể."

"Phương trượng mình giám, phương trượng mình giám a!"

Hai người quỳ gối trên đất trông, liên tục kêu oan.

Lúc này, một nam tử trung niên ăn mặc kiêu ngạo phu bên cạnh nói: "Phương trượng, thứ này không giống như được chôn vào, thật sự là giống mọc ra đó."

"Đúng vậy! Thứ này nhìn thật sự là mọc ra đó."

Ở đây có không ít người lành nghề trông trọt nha.

Đương nhiên là không giống, thủ đoạn làm giả của lão tử nếu có thể để các người nhìn ra được thì ta còn lăn lộn cái rắm! Hàn Nghệ nhủ thầm trong lòng.

Cửu Đẳng hòa thượng nhìn bọn họ, lại liếc sang Bồ Tát, ánh mắt chớp lóe, lại nói với hai người Tư Ngộ, Tư Minh: "Trước tiên các người khoan xin tha đã, lão nạp hỏi các người lần nữa, Bồ Tát này thật sự mọc từ đất ra phải không?"

"Cực kỳ chính xác."

Tư Ngộ lập tức nói.

"Làm sao người biết?"

"Buổi chiều hôm qua đệ tử đến đây tưới nước, khi đó còn chưa nhìn thấy Bồ Tát này, nhưng sớm nay vừa đến thì đã xuất hiện Bồ Tát này, hơn nữa trên đất cũng không có vết tích bị người ta đào ra, cho nên đệ tử dám khẳng định Bồ Tát này tuyệt đối là mọc ra từ đất."

Cửu Đẳng hòa thượng nói: "Nhưng lão nạp sống mấy chục năm chưa từng nghe thấy chuyện lạ như thế, lẽ nào thật sự là lão nạp kiến thức nông cạn."

Hàn Nghệ trốn sau lưng đám người đột nhiên hô lên: "Việc này rất đơn giản nha, đào lên xem chẳng phải là biết sao."

Lập tức có người nói: "Không thể, không thể, lỡ như là thật, vậy cho dù chúng ta có chết cũng không thể hết tội nha."

"Tuyệt đối không thể đào, ngàn vạn lần không thể đào nha!"

"Tên ngu xuẩn nào nói ra câu này vậy, đây là Bồ Tát nha, sao có thể nói đào là đào chứ, muốn đào cũng phải đào người trước."

Ý kiến của Hàn Nghệ lập tức bị người người phê phán đến tan tác toi bời, suýt chút là đào hố chôn cả Hàn Nghệ.

Đang khi Hàn Nghệ sợ tới mức không dám lên tiếng, lại có người nói: "Ta có một kế, có thể phân ra thật giả."

Mọi người vừa nhìn thì thấy người nói là một thanh niên ăn mặc kiêu thư sinh.

Cửu Đẳng hòa thượng vội hỏi: "Thí chủ có diệu kế gì?"

Thư sinh này khề cười nói: "Nếu Bồ Tát tự mình mọc ra từ đất, thì dĩ nhiên sẽ không chỉ lộ ra nửa mặt, nói cách khác sẽ tiếp tục phát triển. Chúng ta có thể cắm một khúc gỗ cao như vậy, sau đó ngồi đây đợi. Nếu Bồ tát tiếp tục mọc lên thì chính là Bồ Tát hiển linh, nếu không thì có người có mưu đồ xấu."

"Hay lắm! Hay lắm! Biện pháp này thật sự là hay a!"

"Không hổ là người đọc sách, so với cái tên vừa rồi hờ hững một chút thì chỉ biết đào đất gì đó thật sự là mạnh hơn vạn lần nha."

Nghe được từng tràng khen ngợi, thư sinh kia lại dương dương tự đắc.

Gấp vạn lần? Oa sặc! Khoảng cách không cần lớn như vậy nha! Cho dù có thì mọi người đều là tín đồ phật giáo, các người không cần ác như vậy chứ.

Hàn Nghệ nghe được trong lòng dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ, có điều tên này thật sự thông minh, lại nói ra cả lời của ta.

"Phương trượng, cứ làm như vậy đi."

Cửu Đẳng hòa thượng thấy mọi người đều đồng ý, trong lòng cũng là vạn phần tò mò, vì thế gật đầu nói: "Được rồi, cứ nghe theo lời vị thí chủ này."

Sau khi Hàn Nghệ nghe xong thì nghĩ bụng, lão lừa ngốc toàn thân gian tà, người không chắc gột sạch được thì ta cũng phải để cho người dính vào.

Cửu Đẳng hòa thượng lập tức gọi người đeo một khúc gỗ cao cỡ như mặt Bò Tát đến, nhưng để cho công bằng, khúc gỗ này sẽ cấm cách Bò Tát một mét, không ai có thể động vào khúc gỗ này.

Bản giờ mọi người ở đây đều là tín đồ Phật giáo, hơn nữa đáng vẻ vô cùng cung kính, chuyện lạ như thế này nếu không biết đến cuối cùng thì phỏng chừng không ai chịu rời đi.

Không rời đi thì cũng thôi đi, thậm chí còn không dám lớn tiếng ồn ào, ngồi xếp bằng bên đất trống, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm tượng Bò Tát kia, làm cho Hàn Nghệ muốn tìm một người tán gẫu cũng không có cơ hội, nhìn Tiểu Dã bên cạnh bất giác thở dài một tiếng.

Cửu Đẳng hòa thượng thấy mọi người đều như vậy, chỉ đành ngồi xuống, nói: "Các vị thí chủ, thay vì cứ đợi không như vậy, chỉ bằng để lão nạp niệm kinh Phật cho các vị thí chủ."

Trừ Hàn Nghệ ra, mọi người đều trầm trồ khen hay.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hàn Nghệ thật sự càng lúc càng cảm thấy chuyện này mình khó lấn lộn rồi, nhất định phải từng giờ từng phút duy trì hình tượng giả dối, thật sự không phải người bình thường có thể làm được.

Không thể không nói một câu, Cửu Đẳng hòa thượng này thật sự là bỏ đủ công sức, kinh Phật khiến người ta mơ màng buồn ngủ, gã há miệng là đọc ngay, vừa bắt đầu thì căn bản không dừng lại được, những tín đồ Phật giáo đó lắng nghe cũng lác lác cái đầu, như si như mê.

Trong lúc đó lại có không ít người nghe chuyện mà đến đây, nhìn thấy Bò Tát cũng vội vàng quỳ xuống cúng bái.

Đột nhiên, trên bầu trời âm u lại rơi xuống cơn mưa nhỏ lất phất.

Lý Kỳ đưa mắt nhìn trời, thầm nghĩ, lão lừa ngốc ời lão lừa ngốc, lần này ông trời cũng muốn thu thập người nhà. Thật ra hẳn vội vàng vận chuyển tượng đá tới đây, cũng là vì nhìn thấy mấy ngày nay trời luôn đổ mưa.

"Đích thị là Bò Tát hiển linh, đích thị là Bò Tát hiển linh."

Trong bầu không khí thần Phật này, bất cứ chuyện gì cũng đều liên quan đến thần Phật. Nếu người ngủ gật có thể là thần nhập thân rồi, cho nên mọi người đều tính cơn mưa này lên đầu Bò Tát. Nếu đã như vậy, thì càng không thể đi nha. Tuy rằng trời mưa, nhưng không một ai rời đi, may mà lần này không phải là cuồng phong bạo vũ, bằng không bọn họ sẽ chịu nha.

Cho dù trong lòng Cửu Đẳng hòa thượng nghĩ gì thì những tín đồ này đều bám riết không tha, ông ta muốn rời đi cũng không thể đi nha!

Cùng lúc cơn mưa rửa sạch bụi đất trên người bọn họ thì cũng cuốn trôi thời gian.

Trong lúc bất tri bất giác đã đến lúc chính Ngọ rồi.

Lúc này, Tư Minh kia đột nhiên nói: "Phượng trọng, hình...hình như Bò Tát này lại lớn hơn một chút."

"Vậy sao?"

Mọi người đều tròn to hai mắt.

Dùng gỗ đo lại, ai nha, thật sự là lớn hơn khoảng nửa tấc nha.

Lần này là chính mắt mọi người nhìn thấy, không thể không tin được.

"Bò Tát hiển linh rồi, Bò Tát hiển linh rồi."

Mọi người đều quỳ lạy, trong miệng hô to từng tràng, ai ai cũng kích động khó lòng kiềm chế, có không ít người thậm chí còn bật khóc cả lên.

Hàn Nghệ chỉ cảm thấy bản thân nghiệp chướng nặng nề nha!

Cửu Đẳng hòa thượng cũng kinh ngạc mở to hai mắt, lúc này hòa thượng trung niên vẫn theo bên cạnh ông ta nhỏ giọng nói: - Phượng trọng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cửu Đẳng hòa thượng hoang mang nói: "Lão nạp cũng không biết."

Hòa thượng kia lại nói: "Có phải là Giáo chủ đang thí pháp không?"

Trong mắt Cửu Đẳng hòa thượng lóe lên vẻ nghi hoặc, nói: "Hắn là không phải, hai ngày trước Giáo chủ mới gửi thư đến, nhưng không hề nhắc đến chuyện này."

Hòa thượng kia nói: "Trong thư Giáo chủ nói gì?"

Về mặt Cửu Đẳng hòa thượng ra về kỳ quặc nói: "Sắp đến rồi."

Hòa thượng kia nghe thấy thì sững người, sau đó nói: "Vậy bây giờ chúng ta làm sao?"

Cửu Đẳng hòa thượng neho mắt nhìn tượng đá kia, trong mắt cũng cực kỳ hoang mang, khóe mắt lại liếc nhìn những tín đồ đang quỳ phía sau kia, nói: "Bây giờ đã không phải do chúng ta có thể làm chủ nữa, nếu đã như vậy, sao chúng ta không thuận nước đẩy thuyền, có bảo bối này ở đây, rất nhanh sẽ có thể giúp chúng ta thu được rất nhiều tiền tài và nhân lực, đại nghiệp đã sắp đến rồi."

Hòa thượng kia lại nói: "Vậy có cần nói việc này cho Giáo chủ biết không?"

Cửu Đẳng hòa thượng trầm ngâm chốc lát nói: "Cũng tốt, Giáo chủ thần thông quảng đại, hẳn có thể hiểu được nguyên nhân trong chuyện này."

Giáo chủ? Hàn Nghệ ở nơi xa vẫn luôn nhìn chằm chằm Cửu Đẳng hòa thượng. Tuy không thể nghe thấy bọn Cửu Đẳng hòa thượng nói gì, nhưng hắn am hiểu nhìn miệng đoán chữ, chẳng qua chỉ là hoàn cảnh này vô cùng lộn xộn, ồn ào không chịu nổi, thêm vào Cửu Đẳng hòa thượng đưa lưng về phía hắn, hắn chỉ có thể nhìn thấy hòa thượng kia, cho nên chỉ đọc được hai chữ "Giáo chủ", còn không dám chắc chắn đọc đúng, thậm chí, lẽ nào phía trên bọn họ còn có tổ chức, hay là Giáo chủ chính là lão lừa ngốc? Bỏ đi, bỏ đi, cho dù người là Giáo chủ, hay là phương trượng, tóm lại là người chết chắc rồi.

Chỉ thấy Cửu Đẳng hòa thượng đột nhiên đứng dậy, nói với mọi người: "Chúc mừng, chúc mừng."

"Phương trượng đại sư vì sao lại chúc mừng chúng ta."

Cửu Đẳng hòa thượng khẽ gật đầu nói: "A di đà phật, khi Bồ Tát hiển linh, trời giáng cơn mưa, rõ ràng là vị Bồ Tát này chính là Tích Thủy Quan Âm. Lão nạp thâm nghĩ, chắc chắn là Bồ Tát cảm thấy các vị thí chủ thành tâm hướng phật, phật duyên sâu đậm, do vậy mới lựa chọn hiển thánh ở Thiên Tế Tự. Đây là dấu hiệu đại cát, năm sau Dương Châu nhất định mưa thuận gió hòa."

Hàn Nghệ nghe thấy mà âm thầm tán thưởng, lão lừa ngốc này thật sự là một chuyên gia mà, trong thời gian ngắn ngủi mà có thể nói ra mấy câu ngấp khuynh hướng lợi ích như vậy, còn Tích Thủy Quan Âm nữa, đây là Đòi Mạng Quan Âm đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đệ biết khóc không?

dịch: mafia777

Những thiện nam tín nữ này vừa nghe Cửu Đẳng phương trượng nói đây là Tích Thủy Quan Âm, càng mừng rỡ không thôi, càng tin tưởng không nghi ngờ Phật duyên.

Thật ra nói tới nói lui, cũng là Phật duyên. Tên thần côn Cửu Đẳng nhất định sẽ vòng theo hướng đó, bởi vì chỉ cần những thiện nam tín nữ này tin vào Phật duyên thì tiền nhang nến dĩ nhiên là cuốn cuộn chảy vào trong túi gã không dứt rồi.

Đương nhiên, những thiện nam tín nữ này cũng không khỏi có qua có lại, thổi phồng Cửu Đẳng hòa thượng một phen.

Hàn Nghệ nhìn thấy tất cả, thật sự là vui mừng muốn chết, nghĩ bụng, hay cho con lừa nguoi, khổ công chờ đợi chính là mấy câu này của nguoi, được rồi, lần này nguoi đã không thoát khỏi liên can đến tượng đá này rồi.

Tin rằng lúc này Cửu Đẳng hòa thượng chỉ hi vọng cơn mưa này dứt sớm một chút, như vậy thì những thiện nam tín nữ này chắc chắn sẽ mua rất nhiều nhang nến đến đốt.

Đích thật là lần này sau khi Bồ Tát hiển thánh, những người này dĩ nhiên sẽ không dễ dàng rời đi. Chứng kiến Bồ Tát hiển thánh, đây là vinh dự lớn lao nha, có điều ngược lại Hàn Nghệ cũng không huyền não với bọn ở đây nữa, đêm qua căn bản không ngủ được gì, vô cùng mệt mỏi, thấy chuyện này như ván đã đóng thuyền rồi, liền lạng lẽ rời đi với Tiểu Dã.

Sáng nay Hùng Đệ không đi chung với Hàn Nghệ, dù sao thì Cửu Đẳng hòa thượng nhận ra y, nhưng một mình y ở nhà cũng vô cùng lo âu, chốc chốc lại đi tới đi lui trong phòng, chốc chốc lại chạy ra ngoài ngó dáo dác xung quanh, nhìn xem bọn Hàn Nghệ đã về hay chưa, cả buổi trưa đều trải qua trong sự dằng dặc.

Qua chính ngọ, Hàn Nghệ, Tiểu Dã rốt cuộc đã quay về.

Hùng Đệ vội vàng ra đón, vô cùng căng thẳng nói: "Hàn đại ca, thế nào rồi?"

Hàn Nghệ mỉm cười một tiếng, nói: "Chúng ta tốn nhiều công sức như vậy, nếu lão lừa ngọc còn không mắc mưu, thì chúng ta chẳng phải là bận rộn không công một phen sao. Bây giờ mọi việc đã xong, chỉ đợi gió đông thôi."

"Thật là tốt quá, cuối cùng đệ cũng đợi được hôm nay rồi."

Hùng Đệ kích động vùng nắm tay, suýt chút là đánh trúng Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hơi né ra một chút, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Hùng Đệ, nhưng không trách cứ y, lại nghiêm túc nói: "Tiểu mập, tiếp theo hoàn toàn nhờ vào đệ rồi."

Cuối cùng đến phiên ta ra sàn! Hùng Đệ lập tức vỗ ngực nói: "Chỉ cần có thể báo thù cho cha mẹ, đại ca huynh chỉ cần dặn dò là được, cho dù là lên núi đao, hay là xuống biển lửa"

"Ngừng ngừng ngừng"

Hàn Nghệ vội vàng ngắt lời tên mập này, Tiểu Dã không nói câu nào, nhưng tên béo này vừa nói thì nói không dứt, thật sự khiến người ta hao tâm tổn trí mà, nói: "Ta không cần đệ lên núi đao, cũng không cần đệ xuống biển lửa, ta chỉ cần đệ khóc, khóc đến tê tâm liệt phế."

"Khóc?"

"Đúng vậy, đệ biết khóc không?"

Hùng Đệ gật đầu nói: "Đương nhiên biết khóc, khi nhỏ đệ rất thích khóc nha."

"Vây đệ khóc cho ta xem."

"Bây giờ?"

Đôi mắt nhỏ của Hùng Đệ lòi ra,

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đương nhiên, chẳng phải đệ nói đệ biết sao?"

Hùng Đệ gãi cái má phúng phính, nói: "Bây giờ đệ không khóc được."

Hàn Nghệ cười nói: "Vây mà đệ còn nói đệ biết khóc. Cái gọi là biết khóc chính là phải bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng đều có thể bật khóc được."

Hùng Đệ lắc đầu nói: "Việc này ai có thể làm được chứ."

Thần sắc Tiểu Dã đột nhiên hiện lên mấy phần cười trộm, dùng tay chỉ vào Hàn Nghệ.

Hùng Đệ kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, nói: "Đại ca, huynh có thể làm được."

Tiểu Dã này. Hàn Nghệ háng giọng một tiếng, gật đầu mấy cái.

Lần trước khi Hàn Nghệ ôm Tiểu Hoàng khóc trong rừng, Tiểu Dã đã nhìn thấy hết toàn bộ.

Hai tay Hùng Đệ nắm lấy tay áo Hàn Nghệ, nói: "Vây đại ca, huynh dạy đệ khóc đi."

"Đệ buông ta ra trước, ta đương nhiên sẽ dạy đệ."

"Dạ."

Hùng Đệ vội vàng buông tay ra.

Hàn Nghệ liếc nhìn Hùng Đệ, đột nhiên hỏi một cách chẳng rõ đầu đuôi: "Hùng Đệ, nếu mẫu thân đệ còn sống thì bây giờ bao nhiêu tuổi rồi?"

Hùng Đệ đầu tiên là sùng sốt, rõ ràng là có vẻ không vui, cúi đầu xuống, hơi trề bờ môi mập mập xuống nói: "Ba mươi mốt."

"Vây phụ thân đệ?"

"Ba mươi ba."

Còn trẻ như vậy, tính ra chẳng khác này là mười sáu mười bảy tuổi đã sinh con rồi, không có kế hoạch hóa gia đình thật tốt mà, Hàn Nghệ lại hỏi: "Vây lúc còn sống cha mẹ đệ đối với đệ tốt không?"

"Đương nhiên tốt, bọn họ biết đệ thích ăn thịt, luôn dành tiền mua thịt cho đệ ăn."

"Đúng vậy! Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ nha!"

Hàn Nghệ thở dài nói: "Ta nghĩ cha mẹ đệ nhất định là cha mẹ tốt nhất trong thiên hạ. Mỗi ngày trước khi ngủ mẹ đệ nhất định sẽ giúp đệ đắp kín chăn, khi ăn tết, nhất định sẽ nấu rất nhiều món mà đệ thích cho đệ ăn đi."

Hùng Đệ ừ một tiếng, một giọt nước mắt rơi xuống.

Hàn Nghệ lại nói: "Phụ thân đệ cũng nhất định bảo vệ đệ từng giây từng phút, nếu con nhà người khác ăn hiếp đệ, cha đệ nhất định sẽ ra mặt giúp đệ, còn kể rất nhiều chuyện hay cho đệ nghe đi."

"Vâng."

Hùng Đệ đã đầy nước mắt.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Đáng tiếc là đệ cũng không được ăn cơm mà mẹ đệ nấu nữa, bà cũng không thể đắp chăn cho đệ nữa. Cha đệ cũng không thể bảo vệ đệ được nữa, không thể chơi đùa cùng đệ, không thể dạy đệ đạo lý làm người. Thật ra cha mẹ đệ còn trẻ như vậy, nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, bọn họ hẳn có thể nhìn thấy đệ thành gia lập nghiệp, thậm chí nhìn thấy đệ sinh con đẻ cái, đến lúc đó ba đời tổ tông các người cùng nhau sống chung, hưởng thụ niềm vui cuộc đời!"

"Hu hu hu!"

Hàn Nghệ còn chưa dứt lời thì Hùng Đệ đã bật khóc thành tiếng rồi.

Tiểu Dã vội vàng đi qua, vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vai Hùng Đệ.

Hùng Đệ đột nhiên khóc "Òa" một tiếng, ôm chặt lấy Tiểu Dã, khóc lớn lên: "Tiểu Dã, ta rất nhớ cha ta và nương ta."

Hàn Nghệ chỉ cảm thấy mũi hơi chua chua, thảm nói một tiếng xin lỗi, ngoài miệng lại cười nói: "Được rồi, đệ đã học xong rồi."

Trong khi nói, hắn đột nhiên phát hiện Tiểu Dã có chút thất thần, hai tay hơi buông lỏng, hốc mắt đỏ bừng, chỉ là vẻ quật cường giữa hàng mày trước sau không để cho nước mắt chảy xuống.

Chỉ trong một buổi chiều, tin tức Bồ Tát Thiên Tế Tự hiển thánh đã lan truyền khắp thành Dương Châu, trong nhất thời ầm ĩ đến sôi sùng sục. Vô số dân chúng nghe tin vội vàng chạy đến Thiên Tế Tự cúng bái, người đã nhiều đến mức nào rồi mà ngay cả thấp hương cũng phải xếp hàng. Cảnh tượng này quả thật là giống như buổi biểu diễn của Michael Jackson, hơn nữa cả đêm không về, cho đến lúc nửa đêm, đứng trong tiêu viện Hùng gia cũng vẫn có thể nhìn thấy ánh lửa trên núi.

Thiên Tế Tự kiếm tiền đến đầy chậu đầy bồn.

Cửu Đẳng hòa thượng kia nhìn thấy cảnh tượng này, đương nhiên là vui đến không chịu được, sai người luân phiên canh giữ tượng Bồ Tát này, hơn nữa còn lập tức sai người mời công tượng đến, chuẩn bị xây dựng tế đàn ở đây. Lần này giống như là vốn dĩ là gian hàng lề đường, đột nhiên có vô số khách đến tranh nhau mua hàng, chắc chắn phải sửa mặt tiền cho đàng hoàng một chút.

Nhưng mà, việc này rất nhanh đã kinh động đến đại nhân vật phía sau bức tường cao kia.

Đại nhân vật này đương nhiên là Thứ Sử Dương Châu. Bồ Tát hiển thánh ở Dương Châu là dấu hiệu đại cát, người cô đại vô cùng tin tưởng những chuyện này, nói không chừng sau khi Thứ Sử Dương Châu này đến thăm viếng còn có thể tấu lên triều đình nữa. Cho nên ngày thứ hai sau khi Bồ Tát hiển thánh, thì có tin tức truyền đến Thiên Tế Tự, ngày mai Thứ Sử Dương Châu sẽ đi cùng Dương lão phu nhân đến đây thăm viếng Tích Thủy Quan Âm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kêu oan

dịch: mafia777

Sương mù cuối cùng đã tan, trời quang ngàn dặm, ánh nắng sáng chói, ánh nắng lúc này tuy mang theo sự nóng bức, nhưng luôn khiến người ta vui sướng, bởi vì các nông dân bá bá cần ánh nắng để phơi thóc.

Lúc sáng sớm, chỉ thấy một đội nhân mã ra khỏi thành Dương Châu, trùng trùng điệp điệp đi thẳng về hướng Thiên Tế Tự.

Ba mươi sáu kỵ sĩ mở đường phía trước, ai ai cũng cao lớn uy mãnh, anh vũ bất phàm. Phía sau ba mươi sáu kỵ sĩ này là một chiếc xe ngựa rộng lớn, hai con tuấn mã cùng tiến, do có lụa mỏng bao quanh nên không nhìn thấy là ai ngồi trong đó. Bên cạnh xe ngựa còn có một người mặc quan phục cười trên lưng một con ngựa đen cường tráng. Người này ước chừng bốn mươi tuổi, mũi cao mắt sâu, mặt râu ngăm đen, anh khí bừng bừng, ánh mắt sắc bén, không giận mà uy.

Tỳ nữ, nam bộc hai bên dĩ nhiên đều không phải đùa, người đi đường hai bên nhìn thấy đội nhân mã này đều nhao nhao đứng sang hai bên đường, khom người thi lễ, đi cả một đoạn đường rất náo nhiệt.

Hóa ra người cười ngựa đen kia chính là Thứ Sử Dương Châu, Dương Tư Nộn.

Dương Tư Nộn này có lai lịch rất lớn nha, chính là cháu của Quan Vương Dương Hùng triều Tùy. Dương Hùng này là ai chứ, là tộc tử của Tùy Văn Đế Dương Kiên, ở triều Tùy chính là hoàng thân quốc thích. Mà cha ông ta Dương Cung Nhân cũng không thua kém bao nhiêu, từng đảm nhiệm chức Tể Tướng trong những năm Trinh Quán. Rõng sinh rõng, phượng sinh phượng, Dương Tư Nộn làm Thứ Sử ở Dương Châu cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Mà Dương gia lại là đại tộc Quan Lũng, một gia tộc vô cùng hiển hách.

Triều Đường tuy rằng diệt triều Tùy mà dựng nên, nhưng vì Lý gia và Dương gia đều thuộc tập đoàn Quan Lũng, do vậy hoàn toàn không thay đổi giống như những triều đại khác, giết sạch không chừa một chỗ nào của hoàng thất tiền triều. Không chỉ như vậy, trên dưới triều dã triều Đường có rất nhiều đại thần, đại tướng thật ra đều là người của Dương gia, hơn nữa Lý gia và Dương gia đều là thân thích, ông cố ngoại của Đường Thái Tông Lý Thế Dân và ngoại tổ phụ của Tùy Dương Đế Dương Quảng là cùng một người, người này tên là Độc Cô Tín, Lý Thế Dân còn phải gọi Tùy Dương Đế là biểu thúc.

Không chỉ như vậy, nữ nhi của Tùy Dương Đế Dương Quảng Dương thị gả cho Đường Thái Tông, sinh ra Lý Khắc và Lý Âm.

Lân này thật sự là thân càng thêm thân mà.

Cho nên tập đoàn Lý thị không chỉ không nhỏ cỡ tận gốc tập đoàn Dương thị, mà còn vô cùng khoan dung với một phần trong tập đoàn Dương thị, bởi vì trong này có muôn vàn quan hệ nha.

Đi chừng nửa canh giờ, cuối cùng đã đến dưới chân núi Thiên Tế Tự.

Việc này mấy chục tăng nhân đã cung kính chờ đợi ở đây từ sớm, dẫn đầu đám người kia chính là tên thần côn Cửu Đẳng, ngoài ra còn có hơn trăm quan binh xếp thành hàng hai bên, dựng nên bức tường người, xua tín đồ sang hai bên, chính giữa có một con đường lớn dẫn thẳng đến Tích Thủy Quan Âm.

Dương Tư Nộn xuống khỏi ngựa, nhanh chóng đến bên xe ngựa, thu lại vẻ uy nghiêm, kính cẩn cúi đầu nói: "Mẫu thân đại nhân, chúng ta đến rồi."

Ông ta là nhân vật số một Dương Châu, trên mảnh đất ba mẫu Dương Châu này, người có thể khiến ông ta cúi đầu cũng chỉ có mẫu thân ông ta.

"Ừ."

Một bàn tay gộc mảnh khảnh vươn ra khỏi xe ngựa, xốc rèm cửa lên, người bước ra đầu tiên là một vị lão thái thái, e là đã bảy mươi rồi, từ mi thiện mục, tóc bạc buộc lỏng, tinh thần quắc thước, tuy trên mặt có nếp nhăn, nhưng hai má hồng nhuận, vàng trán đầu đặn, thân hình hơi béo, dáng vẻ phúc hậu, tay vân vê một chuỗi Phật châu, bên cạnh bà còn có một thiếu nữ, dáng người cao gầy, nhưng dùng lụa mỏng che mặt, do vậy không nhìn rõ mặt mũi của nàng, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời, chỉ e cũng là một vị tiểu mỹ nhân nha!

Thiếu nữ này nhìn thấy Dương Tư Nộn cũng cung kính gọi một tiếng:

"Phụ thân."

Cô gái này chính là bát nữ nhi của Dương Tư Nộn, Dương Phi Tuyết, người bị Hàn Nghệ lừa trong rừng ngày ấy chính là nàng.

Hai cha con thêm vào một đám tỳ nữ đỡ lấy lão phu nhân xuống xe ngựa. Tuy lão phu nhân thoát nhìn vô cùng khỏe mạnh, nhưng dù sao tuổi cũng đã lớn, xuống xe ngựa đối với bà mà nói là một chuyện vô cùng nguy hiểm, do vậy, cho dù là Dương Tư Nộn, hay là Dương Phi Tuyết đều vô cùng cẩn thận.

"Được rồi, được rồi, ta chẳng phải là đi không được."

Sau khi Dương lão phu nhân xuống xe ngựa thì vồ tay của nhi tử, ánh mắt từ bi quét quanh, nhìn thấy hai bên đầu người chen chúc, khẽ than một tiếng: "Tội nghiệt, tội nghiệt nha, nơi Phật môn lại vì chúng ta đến mà trở nên giống quan môn, A di đà Phật, A di đà Phật."

Dương Tư Nộn quan tâm nói: "Mẫu thân đại nhân, bây giờ một dải Giang Nam không phải thái bình lắm, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Nếu mẫu thân đại nhân có sơ suất gì, vậy con tội đáng muôn chết, bọn đại ca cũng chắc chắn trách tội con."

"Con đó! Đã biết lấy đại ca con ra nói rồi, ta..."

Dương lão phu nhân chỉ Dương Tư Nộn, lời đến bên miệng hóa thành một tiếng thở dài nặng nề bất đắc dĩ, cất bước tiến lên.

Lúc này tên thần côn Cửu Đẳng dẫn theo hai đệ tử, nhanh chóng bước lên nghênh đón, cười sang sảng, hai tay khép thành chữ thập: "A di đà Phật, lão

phu nhân, đã lâu không gặp."

Câu nói này vô cùng đơn giản, nhưng cũng rất có môn đạo nha. Tăng nhân bình thường nhìn thấy Dương lão phu nhân nhắc định sẽ cung cung kính kính, e dè sợ sệt, nhưng tên thần côn Cửu Đẳng này lại cứ đi ngược đường, trong ngực khi còn mang theo mấy phần ti tiện nữa. Đây chính là ti mị, Phật nói chúng sinh bình đẳng, là một cao tăng thì nên bỏ qua hết mọi danh lợi thế tục, không thể nhìn thấy quan to thì trở nên giống một tên chân chó được, vậy ai lại tin người là cao tăng gì chứ, rõ ràng là thái giám nha.

Dương nhiên, còn là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý nha.

Tất cả những thứ này còn phải được xây dựng dựa trên tính cách của Dương lão phu nhân nữa.

Dương lão phu nhân kính phật lễ, nói: "Phượng trọng đại sư, đã lâu không gặp, mọi chuyện vẫn tốt chứ."

Ngược lại trong lời nói của nàng lại mang theo mấy phần tôn kính.

"Được lão phu nhân nhớ đến, bản tăng mọi chuyện đều tốt."

Tên thần côn Cửu Đẳng nói xong lại thi phật lễ với Dương Tư Nộn nói: "Bản tăng Cửu Đẳng, bái kiến Dương Công."

Dương Tư Nộn này do được kẻ tập tước hiệu, vì thế dân chúng Dương Châu đều gọi ông ta là Dương Công.

"Hữu lễ, hữu lễ."

Dương Tư Nộn mặc dù không tin Phật, nhưng mẫu thân vẫn còn ở đây, ông ta dĩ nhiên không dám thể hiện quan uy ở nơi Phật môn thánh địa, hồi lễ.

Dương lão phu nhân lại cười nói: "Lão thân nghe nói gần đây Bồ Tát hiển thánh Thiên Tế Tự, rất vui mừng, tin rằng đây đều là do phượng trọng đại sư công đức vô lượng mà có được."

Tên thần côn Cửu Đẳng vội vàng nói: "Không dám, không dám, lão nạp chẳng qua chỉ là một thầy chùa tạm ở nơi này, có tài đức gì có thể khiến Bồ Tát hiển linh, đây đều là do dân chúng Dương Châu thành kính thiện lương, phật duyên sâu sắc mới khiến cho Bồ Tát hiển thánh."

"Phượng trọng đại sư không cần khiêm tốn."

Dương lão phu nhân cười ha ha nói: "Phượng trọng đại sư phật pháp cao thâm, lòng đầy từ bi, thi triển thần được cứu giúp dân chúng bốn phương, nếu không có phượng trọng đại sư chỉ dẫn, ngu phụ chúng ta sao có thể thông hiểu ý của Bồ Tát chứ."

"Lão phu nhân khen trật rồi."

Về mặt này, tên thần côn Cửu Đẳng rõ ràng là vô cùng khiêm tốn, bởi vì gã càng khiêm tốn sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy gã càng lợi hại.

Dương lão phu nhân vung tay lên, chỉ thấy hơn mười nam bộc khiêng một cái hòm gỗ màu đỏ tiến lên. Người có tiền đúng là người có tiền nha, ngay cả tiền tiêu phí cho phật cũng có thể đủ cho dân chúng tầm thường sống đến mười năm.

Thần côn Cửu Đẳng nhún nhường mấy câu thì cũng nhận lấy, sau đó liền mời Dương lão phu nhân tiến lên thăm viếng Bồ Tát.

Nhưng chính vào lúc này, một tiếng gào khóc đột nhiên vang lên, khiến cho xung quanh trở nên lạng ngắt như tờ.

"Hu hu hu... oa oa oa...hu hu hu...cha, mẹ, hai người chết thật thảm mà!"

Thần côn Cửu Đẳng nghe thấy thì trong mắt lóe lên ánh sáng quý dị.

Sắc mặt Dương Tư Nộn trầm xuống, tức giận không vui nói: "Là tên nào đang ồn ào ở đây?"

Nhưng không cần ông ta đi điều tra, theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy đám người bên phải Dương lão phu nhân đột nhiên tản sang hai bên.

Dương lão phu nhân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau bức tường người là một nhóc mập mạp chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặc một bộ áo ngắn vải thô, lộ ra cái bụng tròn vo, tóc tai bù xù, trên mặt bẩn thỉu, ngồi dưới đất, bụng béo hướng lên trời, lớn tiếng khóc than: "Cha ơi! Mẹ ơi! Hai người chết thật thảm mà, hài nhi bất hiếu, không thể báo thù cho cha mẹ, hu hu hu...hài nhi bất hiếu mà!"

Khóc đến vô cùng thảm.

Dương Tư Nộn nói với hộ vệ bên cạnh: "Các người còn không đuổi tiểu tử kia đi cho ta, đừng quấy nhiễu đến mẫu thân của ta."

"Dạ."

Dương lão phu nhân vốn tính thiện lương, nhìn thấy một đứa nhỏ lại khóc đến xé ruột xé gan như vậy, bất giác động lòng trắc ẩn, nhắc tay nói với Dương Tư Nộn: "Con ta, đứa trẻ này hôm nay kêu khóc ở đây, lẽ nào con không hiểu sao?"

Dương Tử Nột ngẩn ra, nói: "Ý của mẫu thân đại nhân là người này biết hôm nay chúng ta đến, do vậy mới kêu oan ở đây?"

Dương lão phu nhân gật đầu nói: "Ta xem chừng không sai đâu."

Bà mặc dù là một lão phu nhân, nhưng dù sao cũng xuất thân từ nhà quan lại, cũng không cổ hủ, ngược lại tâm tư cẩn thận, tư tưởng tiến bộ, chỉ là trước nay bà không can thiệp vào công việc của trượng phu hay nhi tử.

"Vậy mẫu thân đại nhân cho rằng nên xử lý thế nào?"

Dương Tử Nột cung kính hỏi. Ông ta không phải không biết xử lý, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, chỉ vì hôm nay ông ta theo Dương lão phu nhân đến bái phật, ông ta không dám quét sạch hưng phấn của mẫu thân, cho nên cục thế phải làm thế nào còn phải được lão phu nhân dạy.

Dương lão phu nhân liếc nhìn nhi tử, nói: "Bây giờ con là Thứ Sử Dương Châu, có người kêu oan lại hỏi ta sao?"

"Dạ, con biết nên làm như thế nào rồi."

Dương Tử Nột lập tức cho người gọi tên mập kia đến.

Dương lão phu nhân lại nhỏ giọng nói: "Con ta, đứa trẻ này không phải kêu oan lại hơn cả kêu oan, ta thấy trong đó nhất định có ẩn tình. Lát nữa con đừng khinh suất, cẩn thận đối đãi, để tránh gây chê cười."

Bà không nói, Dương Tử Nột thật sự không để tên mập này vào lòng, bây giờ ngẫm lại thì thật sự là như vậy. Nếu tên mập này đến ngăn khiếu kêu oan, thì ông ta có thể mượn công vụ để nói, sai người dẫn tên mập này đến nha môn thẩm vấn, nhưng tên mập này chỉ khóc gào ở đây, cho nên ông ta không thể nói được, nhất định trước tiên sẽ gọi y qua, hỏi rõ nguyên do rồi mới định đoạt. Hơn nữa đây dù sao cũng là nơi công cộng, y khóc gào ở đây cũng không phạm pháp, người khác không quản được, nhưng người làm quan thì không thể không quản, nhiều dân chúng đứng nhìn bên cạnh như vậy, lập tức gật đầu nói: "Dạ, con biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ai đang nói láo

dịch: mafia777

"Oa hu hu cha, mẹ, hai người chết thật thảm mà!"

Tên mập vẫn đang lớn tiếng gào khóc, nước mắt, nước mũi chảy đầy mặt, khiến người ta nhìn mà đau lòng không thôi.

"Này, tiểu tử, Dương Công gọi ngươi qua đó."

Hai hộ vệ đi đến trước mặt nhóc mập hét lên.

"Dương... Dương Công?"

Nhóc mập này hình như khóc quá mức nhập tâm, cho nên khi dừng lại thì nói chuyện lập tức ngập ngừng, kéo hai miếng thịt béo trước ngực nảy lên nảy xuống, nhưng khi y quay đầu nhìn, ánh mắt rơi xuống người tên thần côn Cửu Đẳng, sắc mặt lập tức dữ tợn: "Lão lừa trọc, ngươi trả mạng lại cho cha mẹ ta."

Trong khi quát, y đột nhiên bò dậy, ra vẻ muốn xông đến chỗ thần côn Cửu Đẳng.

Nhưng với thân thủ vụng về của y, nếu có thể đi được một bước thì những hộ vệ này có thể nhận lỗi tự sát rồi, hai hộ vệ lập tức ấn y xuống đất.

Nhóc mập bị ấn dưới đất, gãy dựa rất nhiều, ngoài miệng vẫn hét lên: "Lão lừa trọc trả mạng cho cha mẹ ta, trả mạng cho cha mẹ ta, hu hu hu... trả mạng cho cha mẹ ta"

Hai câu đầu y hét đến vô cùng thê lương, khiến người ta sồn tóc gáy, nhưng đoạn sau lại hét đến rồi rạc, tiếng khóc vang lên, sự lạc lõng này càng đáng thương hơn.

Dương lão phu nhân vội vàng nói: "Mau bảo bọn họ buông đứa trẻ này ra, đừng làm nó bị thương."

Hai tên hán tử cao lớn thô lỗ các ngươi ấn chặt một đứa trẻ mới lớn, trong mắt dân chúng thành ra đáng về gì chứ hả.

Dương Tử Nột cũng kịp phản ứng, nhanh chóng bảo hộ vệ buông nhóc mập ra, ánh mắt lại bay đến chỗ Cửu Đẳng hòa thượng, nghĩ bụng, mẫu thân đại

nhân nói thật sự không sai, chuyện này đích thật không đơn giản.

Cửu Đẳng hòa thượng từ đầu đến cuối không nói câu nào, cho tới bây giờ, gã mới chấp một tay trước ngực: "A di đà phật."

Sắc mặt thản nhiên, đây chính là cao thủ, đương nhiên gã nhìn ra tên nhóc mập này là nhằm vào gã. Thật ra lúc bắt đầu gã vẫn chưa nhận ra, bởi vì nhóc mập này tóc tai bù xù, gương mặt lại bẩn thỉu nhem nhuốc, cho đến lúc này gã mới nhận ra nhóc mập này, nhưng bây giờ gã không cần phải sợ nhóc mập. Cái gì gọi là nói nhiều sai nhiều chữ, trong tình huống đã mất đi tiên cơ thì nhất định phải nhìn, vạch mưu rồi hành động, nhìn tình hình thế nào rồi hẵng nói.

Thế nhưng, hai người ngồi trên một cây to cách đó năm sáu chục bước, tuổi tác còn trẻ nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra, cười ha ha: "Không ngờ thiên phú về mặt này của tiểu Mập thật sự không tệ nha."

Người này chính là Hàn Nghê, còn người ngồi cạnh hắn lại là Tiểu Dã.

Nhóc mập kia không phải Hùng Đệ thì là ai.

"Lão lừa trọc, cho dù ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi."

Hùng Đệ bị hai hộ vệ áp giải đến trước mặt Dương Tư Nộn, nhưng vẫn chửi mắng Cửu Đẳng hòa thượng.

"Làm càn, dám gây chuyện trước mặt Dương Công."

Một hộ vệ phẫn nộ quát.

Cả người Hùng Đệ khẽ run rẩy, lúc này mới nhìn về phía Dương Tư Nộn, đột nhiên quỳ xuống đất, khóc hô: "Dương Công, lão lừa trọc này hại ta nhà tan cửa nát, ngài phải giải oan cho tiểu tử nha."

Cửu Đẳng hòa thượng thở dài nặng nề, bi thương vô cùng nói: "Tiểu thí chủ, chuyện của cha mẹ ngươi, tuy không phải là điều lão nạp mong muốn, nhưng đích thật lão nạp khó chối sai lầm, A di đà phật."

Vừa dứt lời, Dương Tư Nộn và Dương lão phu nhân đồng thời sững sờ, nhìn Cửu Đẳng hòa thượng, Dương Tư Nộn nói: "Phương trượng đại sư, ngài biết người này sao?"

Cửu Đẳng hòa thượng gật đầu nói: "Người này họ Hùng, vốn sống phía sau núi, cũng coi như là hàng xóm với lão nạp." Tay gã chỉ ra phía sau núi, tiếp tục nói: "Lúc trước mẫu thân y vì bệnh nặng mà đến tệt tự cầu thần dược, sau khi uống thần dược xong thì bệnh tình khỏi hẳn, sau đó thường đến tệt tự thắp nhang khấn vái, nghe lão nạp tụng kinh niệm phật, nhưng có một hôm đột nhiên cùng nhau tự sát. Ôi, lão nạp nghe được chuyện này cũng đau lòng vô cùng, lại không ngờ rằng có một hôm, vị tiểu thí chủ này lại cầm đao muốn giết hại lão nạp, may mà đệ tử ngăn lại, về sau quan phủ đến đây mang vị tiểu thí chủ này đi. Nếu Dương Công không tin, có thể phái người đi hỏi."

"Thì ra là thế."

Dương lão phu nhân gật đầu.

Dương Tư Nộn nói với Hùng Đệ: "Ta hỏi ngươi, vừa rồi phương trượng nói có sai không?"

Hùng Đệ nói: "Phụ mẫu ta tự sát, toàn do ngươi cố lộng huyền hư, yêu ngôn hoặc chúng, mê hoặc cha mẹ ta, cha mẹ ta tin vào yêu ngôn của ngươi nên mới tự sát."

Dương Tư Nộn vừa nghe cha mẹ của y quả thật là tự sát, dĩ nhiên là nghiêng về phía Cửu Đẳng hòa thượng, trầm mày nói: "Ngươi nói phương trượng đại sư yêu ngôn hoặc chúng, cố lộng huyền hư, có chứng cứ không?"

"Ta có!"

Hùng Đệ lập tức kêu lên.

Thần côn Cửu Đẳng rút cuộc khẽ nhủ hàng này, một dự cảm không hay đột nhiên nảy sinh, làm tặc thì sao có thể không chột dạ chứ, cho dù là Hàn Nghê cũng không ngoại lệ, đây là nhân tính, không thể trái được.

Dương Tư Nộn vốn chỉ là thuận thế hỏi, lại không ngờ rằng Hùng Đệ có thể nói tự tin như vậy, thậm chí nói đáng chết. Trước đó Dương lão phu nhân đã nhắc nhở ông ta rằng tên mập này nhất định có chuẩn bị mà đến, con phải hành sự cẩn thận, chỉ có thể hỏi: "Vậy ngươi nói ra nghe thử."

Hùng Đệ lau nước mắt, quỳ dưới đất nói: "Tiểu tử lúc này không dám giấu đại nhân. Từ sau khi tiểu tử ra tù vẫn luôn muốn tìm lão lừa ngọc này báo thù, thế là lên lút mai phục ở trên núi tìm cơ hội, nhưng lại để ta phát hiện ra một bí mật cực lớn."

Dương Tư Nộn nói: "Bí mật gì?"

Hùng Đệ đưa tay chỉ về phía Tích Thủy Quan Âm, nói: "Chính là Tích Thủy Quan Âm."

Vừa mới nói ra, lập tức ồn ào hẳn lên.

Dương Tư Nột nói: "Tích Thủy Quan Âm này có bí mật gì?"

Hùng Đệ nói: "Buổi tối mấy hôm trước, ta chính mắt nhìn thấy lão lừa ngốc này và đệ tử của ông ta chôn tượng đá Quan Âm xuống đất."

"Cái gì?"

Dương Tư Nột nói: "Người nói là phượng tượng đại sư chôn một tượng đá xuống đất sao?"

"Không sai."

Dương Tư Nột chưa nói gì thì tin đồ bên cạnh đã kêu lên trước: "Không thể nào, thần tượng Quan Âm là chúng ta chính mắt nhìn thấy mọc từ dưới đất lên mà, sao lại là giả chứ."

"Không sai, không sai, tiểu tử ngươi thật vô lý, lại dám đụng chạm Bồ Tát."

Tin đồ càng quát càng hung hăng, thậm chí còn tuyên bố phải bắt Hùng Đệ vào quan phủ.

Dương Tư Nột nhắc tay, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, tuy rằng bọn họ đã trầm mê, nhưng vẫn biết vị này chính là Thử Sở, Dương Châu đệ nhất nhân.

Dương Tư Nột lại hỏi Hùng Đệ: "Vừa rồi nghe cũng nghe thấy đó, nhiều người tận mắt nhìn thấy như vậy, lẽ nào còn giả sao?"

Hùng Đệ nói: "Tượng Bồ tát kia căn bản không phải tự mình mọc lên, mà là lão lừa ngốc này chôn mấy chục cân đậu tương dưới đế tượng đá."

"Người nói đậu tương?"

Dương Tư Nột sững sờ.

Dương Phi Tuyết nghe thấy thì tò mò, theo bản năng hỏi: "Đậu tương có liên quan gì đến tượng đá?"

"Tuyết Nhi."

Dương lão phu nhân hơi liếc tôn nữ, tỏ ý nàng không được nhiều lời, đây là công sự, dĩ nhiên là do Dương Tư Nột làm chủ. Nếu không có người bên ngoài, thì có thể tán gẫu hai câu, nhưng nơi này có nhiều người như vậy, không thể tùy ý làm bậy được.

Dương Phi Tuyết cũng biết lỡ lời, lập tức cúi đầu không nói, nhưng ánh mắt vẫn tò mò nhìn Hùng Đệ.

Hùng Đệ nói: "Mới đầu ta cũng không hiểu, nhưng hôm đó nhìn thấy tượng đá mọc lên từ đất, trong lòng nghĩ thần nhất định có quan hệ với đậu tương kia, thế là mua một ít đậu tương về chôn xuống đất, lại đặt một tảng đá lên đó, tưới nước lên trên, kết quả là đậu tương kia lại nở ra đầy tảng đá lên."

Vừa dứt lời, lại một tràn huyền não nữa.

Trong mắt thần côn Cửu Đẳng cũng lóe lên chút bối rối, nhưng cũng chỉ là thoáng qua.

Hùng Đệ lại nói: "Nếu Dương Công không tin, chỉ cần đào tượng đá ra thì có thể biết ai đang nói dối."

"Dương Công, không thể đào nha, tượng này không thể đào nha, nếu kinh động đến Bồ Tát, Bồ Tát sẽ giáng tai họa xuống chúng ta đó."

"Đúng vậy, Dương Công, không thể đụng đến Bồ Tát nha!"

"Tiểu tử này rõ ràng là đang ăn nói bừa bãi, Dương Công ngàn vạn lần đừng tin y."

"Tên này nói năng vô lễ, nhanh chóng bắt y đi."

Một đám tin đồ lập tức gào lên, nơi này là địa bàn của Phật giáo, người hai bên đường đều là tín đồ Phật giáo, thoạt nhìn cục diện không sao không chế được.

Hùng Đệ lại không hề sợ hãi, lớn tiếng gào lên: "Nếu tiểu tử có nửa câu nói dối, tiểu tử nguyện lấy chết tạ tội."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tượng thần chi mê

Việc này!

Dương Tư Nột rất lúng túng. Lần này nếu là thứ khác, ông ta cũng sẽ không do dự mà sai người đào lên là được, chuyện lớn cỡ nào chứ, nhưng lại cứ là tượng Bồ Tát, tuy rằng ông ta không tin phật, nhưng mẫu thân ông ta là tín đồ Phật giáo thành tâm, thêm vào nhiều tín đồ vây xung quanh như vậy, nếu ông ta chỉ dựa vào lời nói một phía của tiểu tử này mà đi đào tượng đá. Đúng thì tốt, lỡ như không đúng, cái tội này lớn lắm. Nếu vận khí không tốt, đụng phải thiên tai nhân họa gì đó, con đường làm quan sẽ xấu đi nha, dân chúng nhất định sẽ nói là do người đục vào tượng thần mới nên nổi này.

Nhưng Hùng Đệ nói kiên quyết như vậy, thậm chí lấy tính mạng ra đánh cược lại khiến ông ta có chút do dự.

Dương Tư Nột len lén liếc mẫu thân mình, mà không hề biết rằng Dương lão phu nhân cũng lúng túng nha. Bà là tín đồ Phật giáo, nếu bà không phải là mẫu thân của Dương Tư Nột, bà đương nhiên cũng sẽ phản đối giống như người khác, nhưng có mối quan hệ này rồi, ngược lại bà không tiện nói gì.

Thấy mẫu thân trầm mặc không nói, ông ta đột nhiên lại nhìn sang Cửu Đẳng hòa thượng, hỏi: "Phương trượng đại sư, ngài thấy thế nào?"

"A di đà phật, người xuất gia không nói dối, lão nạp dù lòng không muốn, có điều, tất cả đều do Dương Công làm chủ."

Giọng điệu Cửu Đẳng hòa thượng thân nhiên, đừng nhìn Cửu Đẳng hòa thượng mang vẻ mặt đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh, nhưng trong lòng cũng như gánh mười lăm thùng nước vậy, rồi rầm bất an nha, chẳng qua chỉ là gã che giấu khá tốt, bởi vì ông ta hoàn toàn không biết nguyên do trong đó, nhưng gã nghe thấy Hùng Đệ nói chính mắt nhìn thấy mình đào đất chôn tượng Bồ Tát, trong lòng sinh nghi, bởi vì gã đích thật không làm những chuyện này, Hùng Đệ sao có thể nhìn thấy chứ. Nếu Hùng Đệ nói hươu nói vượn thì sao có thể dùng tính mạng đánh cược chứ. Đây là Thứ Sứ nha, khắp Dương Châu không ai có thể đắc tội được, nhưng nếu không phải như vậy thì chỉ có một lý do, chính là đây căn bản chính là một cục diện.

Cho nên, trong lòng gã không muốn đào tượng Bồ Tát này lên, nhưng gã nhìn thấy nhiều tín đồ nói giúp cho gã như vậy, trong lòng cũng đoán được Dương Tư Nột kiêng kỵ, biết Dương Tư Nột không dám khinh suất động vào tượng Bồ Tát này, dứt khoát nói ta tùy theo người, tỏ vẻ vô cùng tự nhiên, vô cùng tự tin. Nếu gã phản đối kịch liệt, ngược lại sẽ khơi dậy lòng nghi ngờ của Dương Tư Nột.

Hàn Nghệ xem xét xa xa tuy không nghe rõ cụ thể bọn họ nói cái gì, nhưng tiếng kêu la của những tín đồ kia thì hẳn vẫn nghe thấy, trong lòng đã đoán được bảy tám phần, cười thầm, tên thần côn chết tiệt người, nếu không phải nắm chắc tuyệt đối, sao ta lại để Hùng Đệ mạo hiểm, đừng giỡn dựa dẫm, lần này người chết chắc rồi.

Quả nhiên, Dương Tư Nột thấy vẻ mặt Cửu Đẳng hòa thượng thân nhiên, tựa như căn bản không để lời nói của Hùng Đệ vào lòng, lại dần dần nghiêng về phía Cửu Đẳng hòa thượng, cũng không nhắc tới vấn đề này, hỏi Hùng Đệ: "Người nhìn thấy phương trượng chôn tượng đá Quan Âm lúc nào?"

Cửu Đẳng hòa thượng vừa nghe vậy, âm thầm vui vẻ.

Hùng Đệ nói: "Hồi Dương Công, là buổi tối hai hôm trước, cũng là đêm một ngày trước khi phát hiện tượng Quan Âm."

Dương Tư Nột lại hỏi: "Cụ thể là khi nào? Còn có người nào ở hiện trường?"

Hùng Đệ giả vờ ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Đại khái khoảng canh ba, khi đó bọn họ tổng cộng có ba người, chỉ là khi đó chỉ có ánh trăng soi chiếu, do vậy tiểu tử mới nhận ra lão lừa ngọc này, đáng về hai người còn lại tiểu tử không nhìn thấy rõ ràng, không dám nói bậy."

Dương Tư Nột nói: "Một khi đã như vậy thì người làm sao xác định được một trong số đó chính là phương trượng?"

Hùng Đệ cảm tức nhìn Cửu Đẳng hòa thượng, nói: "Bởi vì lão lừa ngọc này có hóa thành tro ta cũng nhận ra, tiểu tử dám chắc chắn đó nhất định là gã, ta còn chính tai nghe thấy gã sai người đổ đậu tương chôn xuống bùn đất, lại sai người tưới nước, tiếng của gã tiểu tử tuyệt đối sẽ không nghe nhầm."

Dương Tư Nột lại nhìn về phía Cửu Đẳng hòa thượng nói: "Phương trượng, lúc canh ba vào đêm trước khi phát hiện ra tượng Bồ Tát, ngài đang ở đâu?"

Tiểu tử này thật là giáo hoạt! Cửu Đẳng hòa thượng thầm mắng một câu, nói: "Hồi Dương Công, mỗi ngày vừa vào đêm thì lão nạp đã lên giường nghỉ ngơi, mười năm như một, hôm đó cũng không ngoại lệ."

Dương Tư Nột nói: "Có ai chứng minh không?"

Cửu Đẳng hòa thượng nói: "Lão nạp là người xuất gia, e là không có ai làm chứng. Trong lòng chỉ thấy cực kỳ oan uổng, khi đó đích thật là gã đang ngủ. Hòa thượng đi ngủ thì bên cạnh không thể có ai ngủ cùng, cho dù là có người chứng minh, nhưng chắc chắn cũng là hòa thượng Thiên Tế Tự, vẫn không đủ tin tưởng, cho nên kết quả này chỉ có thể là mỗi bên nói một kiểu, tranh chấp không rõ."

Nhưng Cửu Đẳng cảm thấy như vậy đối với gã vẫn có lợi, bởi vì ngoài trừ Hùng Đệ ra cũng không có ai có thể chứng thật lúc đó gã đang đào hố, huống hồ gã thật sự đang ngủ mà!

Dương Tư Nột ngẫm lại cũng đúng, lúc canh ba mọi người đều đang ngủ, Cửu Đẳng cũng không có lão bà, nhưng cho dù nói thế nào cũng không ai có thể chứng minh lời Hùng Đệ nói có thật hay không. Người phải có chứng cứ hữu dụng nha, không phải người nói cái gì thì chính là cái đó, thế là lại nói với Hùng Đệ: "Trừ phi người có chứng cứ xác thật, bằng không bản quan không thể nghe lời nói một phía của người mà kinh động đến Bồ Tát."

Vừa dứt lời, tín đồ hai bên nhao nhao ca ngợi Dương Công anh minh, lại muốn Dương Tư Nột nghiêm trị Hùng Đệ.

Hùng Đệ đột nhiên nói: "Ngoài trừ Tích Thủy Quan Âm này, tượng thần cách không lấy thuốc gì đó của lão lừa ngọc này cũng bị tiểu tử khám phá được, căn bản không quan hệ gì đến phật duyên, toàn bộ đều do lão lừa ngọc này giờ trò từ giữa."

Vừa nói ra, lập tức lặng ngắt như tờ, trên mặt mọi người đều khiếp sợ không thôi.

Dương Tư Nột ồ một tiếng, nói: "Chuyện này là thật?"

Hùng Đệ đột nhiên móc một túi tiền nhỏ từ trong lòng ra, lại đổ một viên được hoàn từ trong túi ra, nói: "Mời Dương Công xem, đây là thần được mà ta làm, nếu gặp phải tượng thần, chắc chắn sẽ bị tượng thần lấy đi."

Cửu Đẳng hòa thượng khẽ cau mày, nhưng cũng chỉ thế mà thôi, ông ta vẫn không nói nhiều.

Cái này có thể có nha!

Dương Tư Nột nói với Cửu Đẳng hòa thượng: "Phương trượng đại sư, không biết ý ngài thế nào?"

Cửu Đẳng hòa thượng đương nhiên không muốn, nhưng nhiều người nhìn như vậy, bao gồm cả nhân vật số một Dương Châu cũng ở đây, nếu gã không chịu thì chẳng phải là nói cho người ta biết, gã đang giả thần giả quỷ sao, liền gật đầu nói: "Lão nạp cũng không có ý kiến, bây giờ lão nạp lệnh cho đệ tử mời tượng thần đến đây."

Hùng Đệ lập tức nói: "Dương Công, lão lừa ngọc này cực kỳ gian xảo, ta sợ gã gây khó dễ trong đó."

Dương Tư Nột thấy Cửu Đẳng hòa thượng vô cùng phối hợp, nhưng tiểu tử này trái một câu lão lừa ngọc, phải một câu lão lừa ngọc, không khỏi trầm ngâm nói: "Tiểu tử nguoi thật không có giáo dưỡng, việc này chưa giải quyết, nguoi lại nhiều lần mạo phạm phương trượng đại sư, nếu nguoi còn gọi như vậy nữa thì đừng trách bản quan phạt nguoi."

Hùng Đệ sợ tới mức cả nguoi run rẩy, thành thành thật thật nói: "Dạ, tiểu tử biết rồi."

Nhưng Dương Tư Nột cũng không nói muốn phái người đi, chỉ là nhìn Cửu Đẳng hòa thượng một cái.

Cửu Đẳng hòa thượng ngầm hiểu, thầm kêu khổ không thôi, ngoài miệng lại nói: "Không biết Dương Công có muốn phái một hai vị hộ vệ tiến lên hỗ trợ không?"

Dương Tư Nột liên tục gật đầu, gật đầu đồng ý.

Thật ra ông ta cũng có chút hoài nghi, quan trọng là Hùng Đệ nói rất kiên quyết, có thể lấy cả tính mạng ra đặt cược, nếu không nắm chắc thì sao có thể như vậy.

Cửu Đẳng hòa thượng dĩ nhiên hiểu rõ tâm lý của Dương Tư Nột, cho nên gã cũng không dám nhiều lời nữa câu, bởi vì nói cho cùng gã chỉ là một hòa thượng, không quyền không thế, mà Dương gia, hừ, đại tộc Quan Lũng, một tay che trời ở Dương Châu, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Rất nhanh, hai hộ vệ đi theo bốn tăng nhân đến Thiên Tế Tự.

Còn Cửu Đẳng hòa thượng lại nhắm mắt trầm tư, không ai biết gã đang nghĩ cái gì.

Mà Dương Tư Nột cũng nhanh chóng bảo người lấy một cái ghế đến cho Dương lão phu nhân ngồi, dù sao thì tuổi đã lớn rồi, đứng lâu sẽ mệt.

Dương lão phu nhân thấy Hùng Đệ vẫn quỳ dưới đất, tuổi tác lại nhỏ như vậy, hơn nữa lại mập mạp đáng yêu như vậy, không đành lòng, thế là nói với Dương Tư Nột: "Bảo y đứng lên đi."

"Dạ."

Dương Tư Nột lập tức nói với Hùng Đệ: "Nguoi đứng dậy trước đi."

Dương lão phu nhân khẽ cười nói: "Nguoi tên là gì?"

Hùng Đệ vốn dĩ là một người vô tâm vô phế, tính tình hồn nhiên, nhìn thấy lão nãi nãi này từ mi thiện mục, cũng không sợ, nói: "Lão phu nhân, tiểu tử tên Hùng Đệ."

"Hùng Đệ?" Dương lão phu nhân mỉm cười, nói: "Vậy trong nhà nguoi còn có ai không?"

Hùng Đệ lắc đầu, thần sắc chán chường nói: "Cha mẹ con chỉ có một nhi tử là con, bây giờ bọn họ qua đời rồi, chỉ còn lại một mình con."

Dương lão phu nhân khẽ thở dài, tuy lúc này không thể chứng minh lời của Hùng Đệ là thật hay giả, nhưng chuyện cha mẹ Hùng Đệ tự sát đã được xác nhận, bà bản tính thiện lương, tin phật mà, lòng đầy từ bi, trong lòng vô cùng thông cảm cho Hùng Đệ, nghĩ bụng, cho dù lời nói của y không phải thật, cũng phải bảo con ta chớ làm khó y.

Chờ một hồi lâu, cuối cùng đã thỉnh tượng thần tới.

Những tín đồ kia đều quỳ lạy.

Ngay cả Dương lão phu nhân cũng đứng lên hành lễ một cái.

Dương Tư Nột nói với Hùng Đệ: "Bây giờ đã mời tượng thần đến, người nói thần được của người hữu dụng, vậy thì người thử đi."

Hùng Đệ lấy can đảm tiến lên, tuy rằng y cũng không biết có thể được hay không, nhưng y vô cùng tin tưởng Hàn Nghệ, cầm lấy được hoàn chậm rãi đưa về hướng tay phải tượng thần. Thật ra tượng thần này từng được đo đạc chính xác mà làm ra, không cao, chỉ hơn một mét, tay phải giờ lên hơi vuron ra, khi người trưởng thành quỳ xuống đất, giờ mâm khay lên là lúc cách tay phải gần nhất.

Đột nhiên, viên được hoàn trong tay Hùng Đệ bay vào tay phải tượng thần.

Bốn phía ồ lên!

Hàn đại ca quả nhiên không lừa ta! Hùng Đệ lập tức vui vẻ như rồng mây.

Dương Tư Nột cũng cả kinh: "Đây là vì sao?"

Hùng Đệ như đã biết trước, lập tức nói: "Hồi đại nhân, toàn bộ đều do nam châm."

Dương Tư Nột cả kinh nói: "Nam châm?"

"Không sai!"

Hùng Đệ chỉ vào tay phải tượng thần nói: "Trong tay phải tượng thần này chắc chắn có giấu nam châm."

Tuy Hàn Nghệ không tận mắt nhìn thấy, nhưng ở thời cổ đại trừ phi thật sự có pháp lực, bằng không thì sao có thể cách không lấy vật, chắc chắn là có quan hệ với nam châm, hơn nữa với thiết kế của tượng thần này, Hàn Nghệ có thể hoàn toàn khẳng định trong tay phải tượng thần có giấu nam châm, bằng không sao người không làm tượng thần lớn chút nữa, hoành tráng biết bao nha!

Nguyên nhân là nếu như quá lớn, khoảng cách khá xa thì nam châm cũng không có lực hút lớn như vậy.

Dương Tư Nột liếc mắt ra hiệu cho hộ vệ bên cạnh, hộ vệ kia ngầm hiểu ý, tiến lên cẩn thận xem xét tay phải tượng thần, gỡ nhẹ mấy cái, lại xem xét những bộ phận còn lại của tượng thần, đưa tay gõ gõ, sau đó lấy một vật trang sức bằng sắt thử đặt vào tay phải tượng thần, rồi đặt thử lên những bộ phận khác, sau đó quay về nói: "Hồi bẩm Dương Công, trong ngón tay phải tượng thần này đích thực có điều kỳ lạ."

Dương lão phu nhân nghe thấy thì cau mày, vẻ không vui lập tức hiện lên.

Dương Tư Nột nghiêng mắt liếc sang thần côn Cửu Đẳng nói: "Phượng tượng đại sư, chuyện này giải thích thế nào?"

Cho đến lúc này, vẻ mặt Cửu Đẳng hòa thượng vẫn phẳng lặng như nước, khẽ gật đầu nói: "A di đà phật, dám hỏi Dương Công, lão nạp có từng hại người không? Thần được của lão nạp có linh nghiệm hay không? Bất luận chuyện này là thật hay giả, lão nạp chung quy cũng có thiện ý. Cứ nói vị tiểu thí chủ này đi, bệnh của mẫu thân y cũng nhờ được của ta mà trị khỏi. Giống như mẫu thân y, người bệnh được thần được của ta trị khỏi nơi nơi đều có, nhiều không đếm xuể, mà lão nạp chưa từng tổn hại cha mẹ y. Nếu muốn kiên quyết áp đặt cái chết của cha mẹ y lên người lão nạp, vậy lão nạp cũng không thể nói gì hơn."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lừa đảo và lừa đảo

Dịch: mafia777

Bất cứ chuyện gì là tốt là xấu, người thâm nhập từ góc độ không giống nhau thì sẽ đạt được kết quả hoàn toàn khác nhau.

Luật sư lên tòa, bất kể là thật sự có tội hay không, chỉ cần tìm đúng điểm thâm nhập thì đồng dạng có thể thoát tội. Thế sự không tuyệt đối, chính là đạo lý này.

Hùng Đệ đã vạch trần chỗ huyền bí của tượng thần. Nếu Cửu Đẳng hòa thượng còn tiếp tục tranh chấp với Hùng Đệ trong vấn đề nam châm nữa, thì sao có thể tranh phần thắng được.

Nhưng gã thâm nhập từ góc độ kết quả, tính chất sự việc liên thay đổi.

Gã không phủ nhận mình gạt người, nhưng cũng không thừa nhận, rõ ràng là muốn làm nhật điểm này, bày tỏ là quá trình không quan trọng, các người để ý những thứ này làm gì? Gã nhấn mạnh là mình đang làm việc thiện, thần được của ta cứu không ít người, hơn nữa chưa từng hại bất cứ ai, ta làm tất cả những thứ này chỉ là vì cứu người mà thôi. Việc này còn tốt hơn là có người làm việc tốt không lưu danh, hoặc là tùy ý để lại một cái tên giả, chẳng lẽ như vậy mà người cũng muốn bắt tội? Hoặc là nói ta chẳng qua chỉ là hi vọng nhiều người chú ý đến Phật giáo hơn một chút, ta đang mượn việc này tuyên truyền Phật giáo mà thôi, lẽ nào cũng có tội?

Đây cũng là điểm cao minh nhất của Cửu Đẳng hòa thượng. Gã không giống những tên lừa gạt khác, làm ra thuốc giả gạt người. Cái gọi là thần được, thật ra là thuốc tốt thật sự, hơn nữa là hốt thuốc đúng bệnh. Cứ nói cái chết của cha mẹ Hùng Đệ đi, người rất khó áp đặt lên đầu của Cửu Đẳng hòa thượng được, bởi vì thuốc của gã đích thật là trị khỏi bệnh của cha mẹ Hùng Đệ, cha mẹ Hùng Đệ cũng xác thật là tự sát, gã cũng không xui khiến. Có lẽ đứng trên góc độ của gã mà nói, gã cũng không muốn cha mẹ Hùng Đệ tự sát.

Vừa dứt lời, sắc mặt mọi người lại sững sốt, trong lòng lại bắt đầu đánh trống, trong đầu lại phản ứng không kịp.

Dương Tư Nột cũng có chút trầm mặc, việc này là đúng hay sai, thật sự không tiện phán đoán.

Hùng Đệ nghe thấy mà trong lòng cả kinh, nghĩ bụng, Hàn đại ca thật sự là liệu sự như thần mà! Lập tức chỉ vào Cửu Đẳng hòa thượng nói: "Người nói vậy, người làm vậy rõ ràng là lừa tiền người ta."

Dương Tư Nột sững sốt, nói: "Nói vậy là sao?"

Hùng Đệ nói: "Dương Công minh giám, lão thần được của hòa thượng căn bản không phải là thần được gì, chỉ là thuốc bình thường. Trong quá trình cầu thần được, người cầu thần được nhất định sẽ quỳ xuống trước tượng thần, nói ra bệnh tình của mình hoặc là người thân với tượng thần, còn ông ta thì ngồi bên cạnh, dĩ nhiên có thể nghe thấy, xem coi có thể trị khỏi hay không. Nếu có thể trị khỏi thì ông ta sẽ đặt được hoàn có vụn sắt vào trong mâm. Nếu không trị khỏi thì ông ta sẽ không đặt. Đây cũng là lý do tại sao mỗi lần sau khi nhận lại được hoàn đều sẽ về phòng."

Cửu Đẳng hòa thượng hơi nhú mày, cảm giác bị người ta nhìn thấu này thật sự quá tệ hại, nhưng chỉ dựa vào chuyện này cũng không thể nói rõ chuyện gì.

Dương Tư Nột gật đầu nói: "Người nói rất có lý, nhưng đây cũng là cứu người, hoàn toàn không liên quan gì đến lừa tiền. Theo ta được biết, thần được của phương trượng đại sư không thu tiền."

Hùng Đệ nói: "Phải, thuốc không thu tiền, nhưng nhang nến thì thu tiền. Nhang nến của Thiên Tế Tự mắc gấp mấy lần chùa miếu khác. Chùa miếu bình thường, một văn tiền có thể mua mấy nén nhang, nhưng Thiên Tế Tự thì ít nhất năm văn tiền mới mua được ba nén nhang. Nhang mắc như vậy, tại sao còn có nhiều người đến thấp như thế chứ, toàn bộ đều vì thần được. Hòa thượng này căn bản không phải vì cứu người, mà là tuyên truyền thanh danh của bản thân, thanh danh của ông ta càng vang, người đến thấp nhang sẽ càng nhiều, vậy thì tiền ông ta kiếm được dĩ nhiên là càng nhiều. Còn có Phật duyên kia nữa, ông ta mượn tượng thần này nói thấp nhang gì đó có thể tích lũy được Phật duyên, còn không phải là bảo người ta đến thấp nhang sao. Cha mẹ ta cũng vì nghe ông ta nói mà lấy hết tất cả tiền trong nhà, thậm chí ngay cả ruộng đất cũng mang ra mà thấp nhang. Kết quả cuối cùng đến mức son cùng thủy tận mới tự sát."

Sau khi Hùng Đệ nói như vậy, Dương Tư Nột lập tức hiểu ra, phương thức năng nhặt chặt bị này đích thật là rất khó khiến người ta phát giác được.

Cửu Đẳng hòa thượng thần nhiên nói: "Đây chỉ là lời nói phiến diện của thí chủ. Nhang nến của tệ tự đích thật là mắc hơn chùa miếu khác, nhưng đó là vì nhang nến này đều được lão nạp khai quang rồi. Lão nạp cũng từng nói rõ, chuyện mua nhang nến là ta tình người nguyện, không thể nói là lừa gạt."

"Người thôi lảm." Hùng Đệ lại nói: "Nếu người thật sự là vì cứu người, vậy Tích Thủy Quan Âm là sao hả, người làm nhiều chuyện như vậy, căn bản chính là vì lừa tiền nhang nến."

Cửu Đẳng hòa thượng ngẩn ra, nhưng không biết đáp trả thế nào, bởi vì gã cũng không rõ Tích Thủy Quan Âm là thế nào.

Còn nhớ hôm đó Tiểu Dã đã từng hỏi Hàn Nghệ ở Thiên Tế Tự, tại sao không vạch trần câu đố tượng thần, nhưng Hàn Nghệ không nhiều lời, bởi vì hắn biết chỉ dựa vào tượng thần thì rất khó đẩy hòa thượng này vào chỗ chết.

Chi tiết lừa gạt này vô cùng tốt. Nếu người nói năm văn tiền ba nén nhang mắc, vậy chỉ là trong điều kiện so sánh với chùa miếu khác mà thôi. Thật ra năm văn tiền không nhiều, ta bán mắc như vậy cũng hợp lý, bởi vì ta thi pháp, khai quang, hơn nữa thần được của thần côn Cửu Đẳng đích thật là hữu dụng, thêm vào cách nói của thần Phật, vốn là mơ hồ, việc này không thể cấu thành tội chứng có thể đẩy gã vào chỗ chết được. Cho dù là vạch trần câu đố tượng thần, Hàn và Hùng Đệ đều là tiểu nhân vật, lỡ như làm không tốt còn bị Cửu Đẳng hòa thượng giết chết.

Cho nên Hàn Nghệ mới tặng cho gã tượng đá này, một là cho gã một lý do xác thực tội danh, hai là hắn muốn tạo ra một cơ hội.

Người giờ trò lừa gạt, nói đây là Tích Thủy Quan Âm gì đó, giật dây một đám người đến đây thấp nhang bái tế, người lại không bỏ ra gì cả, lần này cấu thành tội chứng lừa gạt.

Sự việc phát triển đến nước này, quan trọng vẫn nằm dưới tượng Bồ Tát.

Mới đầu, Dương Tư Nột vẫn khá kiên kỵ. Lần này lỡ như làm không tốt, dân chúng chắc chắn sẽ trách ông ta, nhưng Hùng Đệ đã vạch trần được câu

đồ tượng thần, vậy thì ông ta cũng có đủ lý do để đào tượng Bồ Tát, việc này đương nhiên cũng do Hàn Nghệ thiết kế. Hắn biết đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều tín đồ ngăn cản Dương Tư Nột đào tượng Bồ Tát ra, cho nên liền nói với Hùng Đệ, nếu những tín đồ này ngăn cản đào tượng Bồ Tát, thì trước tiên người vạch trần câu chuyện tượng thần, sau đó lại chuyển vấn đề lại phía tượng Bồ Tát.

Có thể nói như vậy, cho đến hiện tại, tất cả đều nằm trong tính toán của Hàn Nghệ.

Dương Tư Nột lập tức sai người đi đào tượng Bồ Tát. Lần này tuy những tín đồ kia vẫn bất mãn, dù sao thì có một vài người đã trầm mê trong đó rồi, tiềm thức của bọn họ không chịu tin vào những thứ này, nhưng bọn họ cũng không dám nói thêm gì nữa.

"Phượng trượng đại sư, mời."

Dương Tư Nột duỗi tay ra, nụ cười trên mặt khó có thể nắm bắt.

Thần côn Cửu Đẳng chỉ có thể thâm kêu "khô quá!", chỉ có thể đi theo Dương Tư Nột đến chỗ tượng đá Quan Âm.

Nhưng làm một kẻ lừa đảo, không đến giây phút cuối cùng thì tuyệt đối không nhận thua, chỉ cần dưới tượng Bồ Tát không có đậu tương gì đó mà Hùng Đệ nói, thì gã còn có thể lật ngược tình thế.

Đoàn người đi đến trước mặt tượng đá Quan Âm kia.

"Đào!"

Về mặt Dương Tư Nột âm trầm nói.

"Dạ."

Hai hộ vệ lập tức cầm xẻng đào.

Nhưng vẫn như cũ có không ít người quý xuống, ngoài miệng lầm bầm: "Bồ Tát thứ tội, Bồ Tát thứ tội." Hiển nhiên là những người này đã bị tẩy não rồi.

Thật lâu sau, cuối cùng cũng coi như đào được tượng Bồ Tát này ra.

"Hồi bẩm Thứ Sử, dưới tượng đá này quả thật có không ít đậu tương."

Một hộ vệ cúi đầu nhìn, lập tức bẩm báo với Dương Tư Nột.

Mà hộ vệ còn lại lại dùng xẻng xúc toàn bộ đậu tương trong đó ra, chỉ thấy những đậu tương này đều đã nảy mầm rồi.

Hùng Đệ lập tức hét lên: "Mọi người thấy rồi đó, mọi người thấy rồi đó, ta không có nói dối, nếu mọi người còn không tin thì có thể tự mình về nhà làm thử."

"Ồi chào!"

"A!"

"Việc này!"

Trong nhất thời dân chúng vây xem xung quanh lập tức ai ai cũng ngơ ngác.

Dương lão phu nhân nhìn thấy hết tất cả, mặt đầy bi ai. Bà cảm thấy phật là thần thánh, sao có thể mang ra gặt người, quả thật là thương thiên hại lý, trong miệng thì thảo lầm bầm: "A đi đà phật, A đi đà phật."

"Lão bà nương người, ta đã nói với người bao nhiêu lần, nhưng người vẫn không nghe, còn kéo ta đến đây. Bây giờ thì tốt rồi, đều là gặt người, cả nhà đều bị người tiêu sạch rồi."

Chỉ thấy một nam nhân trung niên mặt đầy giận dữ quát giận với phụ nhân bên cạnh.

Phụ nhân kia lập tức khóc lên, nước nớc nói: "Việc này chàng cũng không thể trách thiếp toàn bộ, thiếp cũng không muốn như vậy mà. Thiếp cầu được chẳng phải đều vì trị khỏi bệnh cho chàng sao, hơn nữa, hơn nữa Dương lão phu nhân còn bị mắc lừa, huống hồ chỉ thiếp."

Phụ nhân này nói đến cuối cùng tuy rằng thanh âm có yếu hơn, nhưng lại bị Dương lão phu nhân nghe rất rõ ràng, khe cau mày lại, khe khẽ thở dài, rõ ràng là vô cùng chán chường.

"Nàng nàng còn giáo biện với ta, ta, sau này nàng đừng về nữa."

Nam nhân kia nổi giận đùng đùng rồi đi.

"Phu quân, phu quân."

Phụ nhân kia vội vàng đuổi theo.

Dương Tư Nột cắn răng, ánh mắt giết người bắn thẳng về phía Cửu Đẳng hòa thượng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chú định rồi

Dịch: mafia777

Dương lão phụ nhân là ai, thê tử của Dương Cung Nhân, từng được Thái Tông Lý Thế Dân sắc phong, hơn nữa sau khi đến Dương Châu, bà hay làm việc thiện, dân chúng Dương Châu đều vô cùng tôn kính bà. Bà cũng luôn là tấm gương của phụ nhân Dương Châu, hình tượng hiền lương thực đức đã đi sâu vào lòng người.

Nhưng, khi về già lại bị một tên thần côn lừa gạt. Việc này nếu rơi vào người dân chúng bình thường thì cũng không có gì đáng nói, nhưng xét đến hình tượng đầy hào quang trước đó của bà, việc này ảnh hưởng đến bà cũng không nhỏ, ít nhất bà sẽ trở thành một niềm an ủi cho những người bị lừa gạt. Người xem Dương lão phụ nhân còn bị lừa gạt, vậy ta bị lừa gạt cũng là hợp tình hợp lý.

Tất cả những việc này đương nhiên là do Hàn Nghệ cố ý sắp xếp, cũng là sát chiêu của Hàn Nghệ.

Mà Dương gia chính là con cò quan trọng nhất trong tay hắn. Bây giờ hắn không có thực lực đối kháng với bất cứ ai, chỉ có thể dùng chiêu mượn đao giết người này. Hắn nghe nói Dương lão phụ nhân cũng đến Thiên Tế Tự thấp nhang bái phật, càng quan trọng hơn là nhi tử của Dương lão phụ nhân là Thứ Sử Dương Châu, nên mới có một kế hoạch hoàn chỉnh như vậy. Nếu không có sự thật này tồn tại, thì hắn cũng không dám làm như vậy, chí ít sẽ không dùng cách này.

Hắn chính là muốn trước mắt công chúng, trước mặt người của Dương gia mà vạch trần âm mưu lừa gạt này, đánh cho Cửu Đẳng hòa thượng và Dương gia không kịp trở tay, để bọn họ không có đường suy nghĩ và phản kháng, dù sao thì Cửu Đẳng hòa thượng là bạn cùng nghề, người muốn đối phó gã thì không thể cho gã cơ hội thở dốc được, hoặc là không ra tay, vừa ra tay thì nhất định phải đánh chết. Còn Dương gia, nếu thẩm tra xử lý vụ án này ở quan phủ, Dương Tư Nột có thể sẽ kiêng kỵ danh dự của gia tộc mà lựa chọn phương pháp khá lợi lòng. Bây giờ thì hay rồi, không cần nghĩ nhiều, bởi vì danh dự đã bị hao tổn rồi, ông ta cũng không cần phải băn khoăn nhiều lắm.

Không chỉ như vậy, Hàn Nghệ làm vậy còn có một mục đích chính là muốn cho Dương lão phụ nhân một bài học. Bà không phải là một lão phụ nhân bình thường, bà là tấm gương của dân chúng Dương Châu, bà nên vô cùng chú ý đến lời nói hành động của mình mới đúng. Cái gì bà cũng chưa tìm hiểu rõ thì đã đâm đầu đi tin tưởng vào tà giáo này. Nghĩ cũng biết, bà vừa làm thì sẽ có bao nhiêu người làm theo chứ, bà làm thế chẳng phải là đang trợ Trụ vi ngược sao?

Hàn Nghệ cũng biết Dương lão phụ nhân là một người tốt, nhưng hắn cảm thấy giáo huấn này vô cùng cần thiết, tin rằng sau lần này, Dương lão phụ nhân không dám khinh suất làm loạn như thế nữa.

Đương nhiên, đôi phu thê kia không phải là do hắn sắp xếp. Thật ra chiếu lý mà nói, đôi phu thê này hẳn phải do hắn sắp xếp, hắn cũng từng nghĩ đến, nhưng bây giờ hắn không tiện lộ diện, hơn nữa cũng không dám để quá nhiều người biết chuyện này, dù sao thì thực lực của hắn quá yếu, cho nên hắn cũng không sắp xếp. Nhưng chuyện này không quan trọng, cho dù là câu này bây giờ không nói, sớm muộn gì cũng sẽ có người nói, cứ thế cũng sẽ rơi vào tai của Dương lão phụ nhân thôi.

Chuyện tới nước này, Cửu Đẳng hòa thượng hoàn toàn luống cuống, đột nhiên quỳ xuống đất, kêu oan nói: "Dương Công, Dương Công, bản tăng bị oan mà, bản tăng thật sự không chôn tượng đá này, là tiểu tử này hãm hại bản tăng!"

Làm gì còn phong phạm cao tăng chứ.

Có điều nói đi nói lại, gã thật sự bị oan.

"Lừa gạt!"

"Tên thần côn nguoi."

"Thần côn chết tiệt, nguoi trả tiền cho ta."

"Lão lừa ngốc táng tận lương tâm nguoi."

Gã vừa quỳ xuống cũng đã lay tỉnh những dân chúng còn không dám tin vào sự thật kia. Tình cảnh lập tức kích động hẳn lên, một vài dân chúng đang cầm nhang nến trong tay nhao nhao ném vào Cửu Đẳng thần côn, đã tặng cho nguoi nhiều như vậy, ta còn để ý đến một chút này sao.

Dương Tư Nột quát lên một tiếng: "Dừng tay hết cho ta, những điều dân các ngươi có còn đặt bản quan vào mắt không."

Dù sao thì cũng là Thứ Sử, vừa lên tiếng thì cục diện lập tức yên tĩnh lại.

Dương Tư Nột nhìn Cửu Đẳng thần côn quỳ dưới đất, cười lạnh nói: "Vậy sao? Nhưng ta nghe nói, là người của chùa ngươi phát hiện ra tượng đá này, hơn nữa, Tích Thủy Quan Âm cũng là do ngươi nói ra, lẽ nào việc này cũng có người xui khiến ngươi nói sao."

Cửu Đẳng thần côn lập tức mặt xám như tro tàn. Lừa đi, lần này lừa bản thân vào trong hố rồi.

Hiển nhiên là gã còn chưa biết rõ tâm tư của Dương Tư Nột. Vấn đề bây giờ không phải là ngươi có lừa gạt người ta hay không. Kẻ lừa gạt trên đời này không ít, ngươi lừa thì cứ lừa đi, ngươi còn lừa cả mẫu thân của ta, ngươi thật sự là quá to gan. Những quý tộc bọn họ để ý nhất là cái gì, còn không phải là thể diện, danh dự. Mẫu thân của Thứ Sử Dương Châu, thê tử của Dương Cung Nhân bị một tên thần côn lừa gạt đến không biết đông nam tây bắc, còn ngốc đến nỗi chạy đến quỳ tiền. Nếu việc này truyền ra ngoài, danh dự của Dương gia nhất định bị hao tổn, thể diện bị vứt là chuyện khó tránh, thậm chí còn trở thành trò cười khi trà dư tửu hậu của những quý tộc khác nữa.

Lần này đã không thể xoay chuyển được nữa.

Cho nên, bây giờ Dương Tư Nột hận Cửu Đẳng thần côn thấu xương. Lần này nếu không giết chết ngươi, ta còn làm Thứ Sử cái rắm.

Nhưng việc này không gấp, món nợ giữa chúng ta từ từ tính.

Dương Tư Nột nói với nữ nhi: "Tuyệt nhi, con đưa mẫu thân đại nhân về đi."

Dương Phi Tuyết gật đầu đáp lời, sau đó đỡ lấy Dương lão phu nhân lên xe ngựa đi về.

Dương lão phu nhân vừa đi, Dương Tư Nột liền thể hiện quan uy, quát lên: "Người đâu, lập tức phong tỏa Thiên Tế Tự, phạm là tăng nhân trong chùa, không buông tha cho bất kỳ ai, toàn bộ đều bắt về thẩm vấn cho ta."

"Tuân mệnh!"

Một đội quan binh lập tức xông về phía Thiên Tế Tự.

Dương gia ta là Quan Lũng đại tộc, là dòng dõi hoàng thất tiền triều, cho dù là bệ hạ nhìn thấy chúng ta cũng phải nhượng bộ ba phần, há là kẻ để những điều dân các ngươi tiêu khiển chứ. Ngươi chơi đến trên đầu ta, mặc kệ ngươi có gạt người hay không, ngươi đều chết chắc rồi.

Lúc này Cửu Đẳng hòa thượng đã hiểu ra, lần này gã hoàn toàn gặp nạn, trong mắt hai đệ tử bên cạnh đột nhiên lóe lên ánh sáng ngoan lệ.

Cửu Đẳng hòa thượng đột nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay một đệ tử, nói: "Các ngươi đỡ lão nạp đứng dậy đi."

Hai đệ tử kia sửng sốt, Cửu Đẳng hòa thượng thấp giọng nói: "Đừng xung động, chớ làm hỏng đại sự của giáo chủ."

Hai đệ tử lập tức thu liễm vài phần, cúi Cửu Đẳng hòa thượng đứng lên.

Mấy hộ vệ lập tức tiến lên bắt hết toàn bộ bọn họ.

Lão lừa ngốc, đã biết lợi hại của Hàn gia gia ngươi chưa. Hàn Nghệ nhìn thấy một màn như vậy, trong mắt bắn ra hào quang, cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, hẳn đều vô cùng hưởng thụ khoảnh khắc này, lại liếc nhìn không ít quan binh lên núi, nói với Tiểu Dã bên cạnh: "Tiểu Dã, chúng ta đi trước đi, ở đây không còn an toàn nữa rồi."

Tiểu Dã chỉ xuống phía dưới.

Hàn Nghệ ha ha nói: "Bây giờ Hùng Đệ là đại anh hùng hàng yêu trừ ma, ai dám động đến y chứ. Yên tâm đi, y sẽ không có chuyện gì đâu."

Hai người nhanh chóng theo đường nhỏ đi xuống núi.

"Đi mau! Đi mau!"

Mười mấy tăng nhân đi vào trong thành dưới sự thúc giục của quan binh, hai bên có không ít dân chúng theo sát мэng chửi, ai ai cũng sắc mặt dữ tợn, nếu không phải có quan binh che chở bên cạnh, những tăng nhân này thế nào cũng bị người ta xé xác.

Nửa ngày trước còn là Thiên Tế Tự người người ồn ào, lúc này nhìn lại, chính là gió thu thổi qua, lá khô tung bay đầy trời, càng lộ vẻ thê lương vô cùng.

Thật sự là thế sự vô thường mà!

Không đến thời gian nửa ngày, chuyện của Thiên Tế Tự đã truyền khắp thành Dương Châu, lời đồn đãi tung bay khắp trời, nhưng càng có nhiều tiếng ồn ào cãi lộn hơn, giống như nhà nhà hộ hộ đều đang cãi lộn ầm ĩ, tiếng la khóc, tiếng мэng chửi liên tục.

Bọn họ hoàn toàn tỉnh ngộ, đột nhiên phát hiện nhà mình đã trở nên chỉ có bốn bức tường, có câu nghèo hèn phụ thê trăm sự buồn, tiền đã tiêu sạch, trong nhà còn có thể sống yên ổn sao.

Lúc xế chiều lại nhìn thấy từng chiếc từng chiếc xe ngựa tiến vào trong thành dưới sự áp giải của hơn trăm binh sĩ. Trên xe ngựa đặt từng chiếc từng chiếc hòm gỗ lớn, mà bên cạnh xe ngựa còn có không ít quan binh áp giải, đây là tiền tài tịch thu được từ Thiên Tế Tự. đầu năm nay nếu bắt người mà không xét nhà thì chính là biểu hiện không chuyên nghiệp, hơn nữa vừa nghe nói phải xét nhà, các quan binh ca ca ai ai cũng hăng máu như gà chọi, làm việc vô cùng nhiệt tình hăng hái, không đến nửa ngày đã xét cho Thiên Tế Tự không còn một mảnh.

Dân chúng bên cạnh vô cùng kích động, đây đều là tiền của bọn họ, nhưng quan phủ sẽ không trả tiền lại cho bọn họ.

Hàn Nghệ đứng trước cửa một quán trà, trong tay bưng một ly trà, nhìn từng chiếc từng chiếc xe ngựa kia, khóe miệng nở nụ cười khó nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rời Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đêm an toàn

Dịch: mafia777

Phủ nha Dương Châu.

"Làm phiền hai vị quan đại ca, đa tạ hai vị quan đại ca"

Hùng Đệ vác một bao đồ nặng trĩu, dưới sự hộ tống của hai sai nha ra khỏi cửa lớn quan nha, cứ mấy bước nó lại quay người chấp tay, bái hai vị quan đại ca, chỉ vì tiểu tử này đáng người mập mạp, khi chào bái, dáng điệu ngây thơ chân thành, vô cùng đáng yêu, hai sai nha kia cũng vô cùng khách khí với nó.

Hôm nay nó đã làm một việc tốt thật lớn, đương thiên phạt ác chính là nó.

Sau khi cho lời khai xong, Dương Tư Nột bảo nó rời đi, dù sao thì tao ngộ của nó đích thật cũng khiến người ta đồng tình, cũng không làm khó nó. Tuy rằng danh dự Dương gia chịu một chút tổn hại vì chuyện này, nhưng Dương Tư Nột biết Hùng Đệ chỉ là muốn báo thù cho cha mẹ, chứ không phải là có ý khiến Dương gia ông ta khó chịu, hiểu tâm và dùng khí vô cùng tốt đẹp. Phải biết ở thời cổ đại vô cùng tôn sùng hiếu tử, cho nên Dương Tư Nột hoàn toàn không ghi hận Hùng Đệ, ông ta chỉ cảm hận lão lừa trọc kia.

Hùng Đệ ra khỏi phủ nha, trước tiên là đưa mắt nhìn trời, trên gương mặt mập mạp dào dạt nụ cười, lại đi dạo trong thành, mua một chút nhang nến, sau đó đi về phía Thiên Tế Tự.

Đến giữa núi phía sau nhà y, Hùng Đệ quỳ gối trước hai nấm mồ, vừa đốt nhang nến, cắm xuống đất trước mồ, vừa chảy nước mắt, vừa cười nói: "Cha mẹ, mọi người có thể an nghỉ rồi, cuối cùng hài nhi đã giúp mọi người báo thù rồi."

Y vốn nói nhiều, đã lâu lại không đến thăm hỏi cha mẹ, do vậy lắm lắm thì thảo, vừa khóc vừa kể cho cha mẹ nghe chuyện xảy ra gần đây, nói rõ chi tiết, thậm chí ngay cả chuyện Hàn Nghệ không cho y khoác tay lên vai Tiểu Dã cũng nói cho cha mẹ y nghe.

"Ai nha!"

Chợt nghe một tiếng kêu kỳ lạ: "May mà người trốn bên này chính là ta, nếu là người khác, vậy thì ta thật sự bị người hại thảm rồi."

Chỉ thấy Hàn Nghệ và Tiểu Dã đi ra từ hai bên trái phải.

"Hàn đại ca, Tiểu Dã."

Hùng Đệ lập tức vui sướng kêu lên.

Hàn Nghệ tức giận nói: "Có những câu nói trong lòng thì được rồi, không thể nói thành tiếng được."

"Xin lỗi, sau này đệ sẽ ghi nhớ."

Hùng Đệ giải đầu cười ha ha nói.

"Cho nè!"

Hàn Nghệ và Tiểu Dã cầm ván gỗ trong tay đưa sang: "Trước tiên dùng tạm đã, đợi sau này làm một phiến đá khác."

Hùng Đệ liếc nhìn, trên tấm gỗ viết tên của cha mẹ y, đây chính là hai tấm bia mộ nha!"

Bởi vì Hùng Đệ không sống trong thôn, cho nên lúc trước khi cha mẹ y chết, không ai giúp y cả, không giống như Hàn Nghệ, còn có đám người Dương Lâm giúp đỡ. Y chỉ dốc hết sức lực, nhưng lại không biết chữ, do vậy không lập bia.

Tên tiểu tử béo này lập tức cảm động muốn rơi lệ.

"Được rồi, được rồi, hôm nay người khóc còn chưa đủ sao."

Hàn Nghệ vội vàng nói.

Hùng Đệ vừa nghe, lập tức về mặt đầy mong chờ nói: "Đại ca, hôm nay đệ biểu hiện thế nào?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Vô cùng tốt."

Tiểu Dã cũng ra sức gật đầu.

Đây là nói thật, hẳn cũng không ngờ Hùng Đệ lại biểu hiện tốt như vậy.

"Đây đều là do đại ca huynh dạy dỗ tốt."

Hùng Đệ nghe thấy Hàn Nghệ khen ngợi, rõ ràng là vô cùng vui vẻ, bật cười ha ha, gương mặt béo tròn còn vương nước mắt, thoạt nhìn vô cùng buồn cười.

Chắc, tên mập này còn biết có qua có lại nha! Hàn Nghệ nói: "Có điều đệ cũng thật không cẩn thận, có người theo dõi mà đệ lại không biết."

Hùng Đệ cả kinh thất sắc: "Ai theo dõi ta?"

"Ta đó!"

"Hả?"

Hàn Nghệ cười nói: "Ta theo dõi đệ từ phủ nha đến đây, đệ không chút phát giác nào cả."

Hùng Đệ kinh ngạc nói: "Đại ca, sao huynh lại theo dõi đệ?"

"Ta chẳng phải là sợ đệ bị người ta theo dõi sao." Hàn Nghệ đương nhiên là quan tâm tên này, do vậy luôn đợi trước cửa phủ nha, nhưng trước đó hẳn không hề nói rõ, âm thầm đi theo y đến đây.

"Sau này đệ sẽ chú ý."

Hùng Đệ nghiêm túc gật đầu.

Hàn Nghệ lại hỏi: "Đúng rồi, đệ vào trong phủ nha có bị hù đến đái ra quần không."

Hùng Đệ lắc đầu nói: "Đệ mới không sợ, đệ lại chẳng phải là đến lần đầu."

Đúng rồi, tiểu tử này ngay cả nhà lao cũng từng ngồi mà. Hàn Nghệ gật đầu cười nói: "Kinh nghiệm về mặt này, ta thật sự không bằng đệ."

Hùng Đệ cười ha ha, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng lấy bao đồ xuống, nói: "Dương Công kia đối với đệ cũng không tệ, còn cho đệ một quan tiền." Đang khi nói, y lấy một đồng tiền lớn ra, trong mắt lóe lên vẻ mong chờ: "Hàn đại ca, Tiểu Dã, hai người đối với ta tốt như vậy, cho ta ăn, lại giúp ta báo thù. Bây giờ ta có tiền rồi, hôm nay mời các huynh ăn một bữa ngon, không biết các huynh có nể mặt không?"

Y cũng không phải không yêu tiền, chỉ là trong suy nghĩ của y, đám bạn nhỏ mới là quan trọng nhất, cho nên tuy rằng gia sản toàn thân chỉ có một quan tiền, nhưng y hy vọng nhất là có thể xây dựng được tình cảm càng sâu đậm hơn với Tiểu Dã, Hàn Nghệ. Nói một cách tiêu cực thì y cũng sợ mình bị Hàn Nghệ và Tiểu Dã vứt bỏ, cho nên có tiền thì nhanh chóng lung lạc Tiểu Dã và Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ sao lại không rõ tâm tư của y, nói: "Một quan tiền thì tốt với đệ rồi sao? Đệ có biết hôm nay bọn họ đã xét được bao nhiêu tiền ở Thiên Tế Tự về không. Chỉ là một quan tiền mà thôi, đệ cần gì cảm kích như vậy. Có điều đệ yên tâm, bọn họ ăn thịt, chúng ta cũng được húp canh. Bữa cơm nào hôm nay đệ nhường cho Dương gia đi, hôm khác, hôm khác đệ lại mời, đến lúc đó chúng ta không say không về."

Tiểu Dã cũng gật đầu.

Hùng Đệ gật đầu lên tiếng.

Hàn Nghệ liếc nhìn sắc trời, nói: "Trời không còn sớm, chúng ta dựng bia mộ cho cha mẹ đệ trước, tối nay chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm."

"À."

Ba người hợp sức nhanh chóng dựng xong bia mộ.

"Cha, mẹ, hài nhi phải đi rồi, có điều hai người yên tâm, Hàn đại ca sẽ chăm sóc con"

"Khụ khụ khụ."

Hàn Nghệ dờ khóc dờ cười nói: "Câu này của đệ sao ta nghe mà hoảng sợ, nếu ta không chăm sóc tốt cho đệ, cha mẹ đệ có nửa đêm đến tìm ta không?"

Hùng Đệ ha ha nói: "Đại ca, đệ rất dễ chăm sóc."

Chính xác, y uống nước mà cũng mập được, Hàn Nghệ liếc mắt coi thường nói: "Coi như ta phục đệ."

Sau khi nói từ biệt, ba người liền đi xuống núi, nhưng vừa đến dưới chân núi, Tiểu Dã đột nhiên liếc nhìn ra sau.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Tiểu Dã, sao thế?"

Tiểu Dã nhướn mày lên, lại liếc nhìn ra sau, sau đó lắc đầu.

Hàn Nghệ cũng liếc nhìn ra sau, sau đó nói: "Đi thôi."

Nhưng mỗi khi đi một lúc, ánh mắt hắn lại liếc nhìn ra sau, cho đến khi cách xa mấy trăm bước, bốn phía vô cùng trống trải, hắn mới xác định phía sau không có ai theo dõi, chỉ coi như mình đa nghi.

Đêm đó, đêm đã khuya, sắp canh ba rồi, thành Dương Châu ồn ào suốt cả ngày rốt cuộc đã yên tĩnh lại, trong ngoài thành chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy ánh nến lập lờ.

Trên con đường nhỏ sau núi của Thiên Tế Tự, nương theo ánh trăng mờ hồ thấp thoáng nhìn thấy hai bóng người thúc một chiếc xe lừa đang chậm rãi đi về phía Thiên Tế Tự.

"Hàn đại ca, sao huynh lại khẳng định trong Thiên Tế Tự còn giấu không ít tiền như vậy?"

"Việc này rất đơn giản, có tật giật mình!"

"Có tật giật mình?"

"Đúng vậy, con lừa ngốc Cửu Đẳng kia dù sao cũng làm việc trái lương tâm, vậy nhất định sẽ chột dạ, gã chắc chắn sẽ lo lắng một ngày nào đó sẽ bị người ta vạch trần, mà gã lại hành sự vô cùng cẩn thận thận trọng, đặc biệt là chuyện tiền bạc, cho nên gã nhất định còn giữ lại một tay, đây chỉ là kiến thức cơ bản mà thôi."

"Nhưng quan phủ chẳng phải đã lục soát xong rồi sao, nếu có giấu tiền, e rằng quan phủ cũng đã tịch thu rồi."

"Quan phủ trước nay làm việc cứng nhắc, mục tiêu đầu tiên của bọn họ nhất định là xét nhà kho. Chỉ cần bọn họ không nghĩ đến chuyện con lừa ngốc Cửu Đẳng còn giấu tiền, vậy thì bọn họ sẽ không đặc biệt đi xét, như vậy đã cho chúng ta cơ hội rồi."

"Vậy chúng ta cũng không cần vội vã như vậy. Bây giờ còn chưa đến một ngày, nếu chẳng may bị người ta phát hiện thì sao, chi bằng đợi thêm vài ngày nữa hẵng đến."

"Không được, chúng ta nhất định phải hành động trong đêm nay."

"Vì sao?"

"Thứ nhất, ta lo lừa lừa ngốc còn có đồng lõa. Nếu có, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách chuyển tiền đi, nhưng tương tự bọn họ cũng sẽ hết sức kiêng dè bây giờ phong thanh đang lên, không dám đến đây. Hai là hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, quan phủ có thể nhất thời phản ứng không kịp, nhưng ta không dám bảo đảm, bọn họ sẽ không nghĩ đến điểm này. Đến lúc đó bọn họ rất có thể sẽ phái người đến tra xét lần nữa, cho nên, đêm hôm nay thoát nhìn là nguy hiểm nhất, nhưng cũng là đêm an toàn nhất, một khi qua khỏi đêm nay, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra."

Đang khi nói, hai người đã đến dưới chân núi phía sau Thiên Tế Tự.

Nhưng hai người cũng không vội vã lên núi, mà là đứng chờ đợi dưới chân núi. Đột nhiên một bóng người từ trên trời giáng xuống, Hàn Nghệ không cần nhìn cũng biết là Tiểu Dã.

"Tiểu Dã!"

Hùng Đệ nhìn thấy bạn bè, dĩ nhiên vô cùng hưng phấn.

Tiểu Dã tiến lên trước, gạt đầu mấy cái với Hàn Nghệ, Hùng Đệ.

Hóa ra khi đêm xuống, Hàn Nghệ đã bảo Tiểu Dã đến xem xét nơi này, nhìn coi gần đây có người hay không, dù sao thì về mặt này Tiểu Dã cũng có thiên phú mà người bình thường không có.

Quả đúng như hần đoán, trong đêm phong thanh đang lên này, ngoài trừ bọn họ thì không ai dám đến đây, bởi vì lỡ như bị người ta nhìn thấy, cho dù người tới đồn cũi, cũng có thể bị cho là đồng đảng của thần côn Cửu Đẳng.

"Chúng ta đi thôi."

Ba người tìm đường nhỏ đi lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Một khoản tiền nhỏ

Dịch: mafia777

Đi lên núi, chỉ vồn vện có ba người còn phải phân công hợp tác, thật sự đáng thương.

Hàn Nghệ và Hùng Đệ lên vào trong chùa, còn Tiểu Dã đứng gác bên ngoài, tiểu tử này ở trong tối chỉ cần có chút ánh sáng là có thể qua lại tự nhiên như lúc trong rừng.

Tuy rằng cửa trước cửa sau của Thiên Tế Tự đều đã khóa, nhưng loại khóa này đối với cao thủ mở khóa như Hàn Nghệ mà nói thì thật sự là dùng chân cũng có thể mở ra. Bước vào trong chùa, Hàn Nghệ dẫn theo Hùng Đệ đi thẳng vào đại điện.

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ giống như biết tiền ở đâu, phòng ốc bên cạnh đều mặc kệ không quan tâm, đi thẳng phía đại điện, đột nhiên a một tiếng, còn hù Hàn Nghệ giật nảy, sau đó nói mấy câu xin lỗi, lại hi hi nói: "Hàn đại ca, đệ hiểu rồi, hôm đó huynh bảo Tiểu Dã đến đây giả trang thành kẻ trộm chính là để tìm được chỗ lão lừa ngốc kia giấu tiền."

Hàn Nghệ nghe thấy tiếng y cười có vẻ đắc ý, cười nói: "Coi như đệ thông minh."

Hùng Đệ lại chặc chặc hai tiếng: "Lão lừa trọc kia thật là tên trộm to gan, lại giấu tiền trong đại điện. Đại điện này mỗi ngày đều có người tới lui, lỡ như bị người ta phát hiện thì làm sao bây giờ?"

"Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất."

Khỏe miệng Hàn Nghệ lộ ra nụ cười gian, trêu chọc nói: "Đệ thông minh như vậy mà cũng không ngờ được, tin rằng quan phủ cũng nhất định không ngờ được, chắc chắn không cần thận tra xét đại điện này."

Hùng Đệ gật đầu nói: "Đại ca nói có lý."

Trước kia cha mẹ của y thường nói y thông minh, dần dà, y dĩ nhiên cũng cho rằng mình vô cùng thông minh.

Trong khi nói, hai người đi vào trong đại điện.

Hùng Đệ ngoan ngoãn châm một ngọn nến nhỏ, ánh nến hơi yếu chỉ có thể chiếu sáng trong gang tấc. Sau khi đưa cho Hàn Nghệ thì tự mình đốt một cây nến, nương theo ánh nến yếu ớt mà y nhìn xung quanh: "Đại điện này lớn như vậy, không dễ tìm nha!"

Hàn Nghệ cũng xem xét xung quanh, tràn trề tự tin nói: "Tuy rằng đại điện này lớn, nhưng vừa xem liền hiểu. Nếu ta là lão lừa ngốc kia, nếu đã giấu tiền trong đại điện nhiều người tới lui như vậy, thì ta dứt khoát giấu tiền ở nơi bất mắt nhất. Làm vậy thoát nhìn là nguy hiểm, thật ra càng khó khiến người ta phát hiện." Nói đoạn, ánh mắt hần đột nhiên rơi xuống từng tòa từng tòa tượng phật, lại nói: "Những tượng phật này tuy cực kỳ bất mắt, nhưng vì tượng phật mang tính thần thánh, đừng nói là dân chúng bình thường, e rằng ngay cả quan binh nhìn thấy cũng cung kính ba phần. Tiểu mập, ta thấy tiền tài nhất định có tám chín phần mười liên quan đến tượng phật."

Hùng Đệ vốn rất hận những thần phật này, cũng không sợ, đáp lại một tiếng, vung về treo lên bệ đá.

Hàn Nghệ cũng nhảy lên bệ đá, hai tay vuốt đông vuốt tây lên tượng phật. Hần không hiểu lắm bề kỹ thuật của triều Đường, trong đầu toàn nghĩ đến những cơ quan tinh xảo gì đó trong các vở kịch võ hiệp, cho nên trong tiềm thức hần cảm thấy mắt hoặc mũi của tượng phật có cơ quan gì đó.

Nhưng hai người tìm rất lâu cũng không tìm được cơ quan gì.

Có điều Hùng Đệ lại không chút không kiên nhẫn nào, tuy rằng thân thủ vụng về, nhưng lại vô cùng cố gắng, đó là vì y vô cùng tin tưởng Hàn Nghệ. Hàn

Nghệ nói có liên quan đến tượng phật thì y cho rằng nhất định là như vậy. Mình không tìm thấy chi là do mình không cố gắng thôi.

Ngược lại Hàn Nghệ có chút buồn bực, thời gian dành cho bọn họ không nhiều, trong lòng cũng dần dần bắt đầu gấp gáp.

Đột nhiên, khi hắn đang chuẩn bị xuyên qua phía sau tượng Bồ Tát này, đến chỗ tượng phật cách vách xem xét, đột nhiên dưới chân thấy trượt, không khỏi cúi đầu xuống, lại lấy nền chiếu rơi, phát hiện dưới chân không có gì cả, lại chiếu lên đế giày của mình, cũng không có vật lạ gì, lòng thầm kêu lạ. Hắn vươn chân chà chà bên cạnh thì phát hiện không trượt, phát hiện phía sau tượng Bồ Tát lại dễ trượt hơn những nơi khác nhiều.

Hắn nhìn tượng Bồ Tát, lại cúi đầu nhìn dưới chân, đột nhiên ánh mắt vui vẻ, vội đề thấp giọng nói: "Tiểu béo, tiểu béo, mau đến bên này.

"A."

Hùng Đệ đang sờ soạng phía trên tượng phật, nghe Hàn Nghệ gọi y thì đáp lời, nhưng nhất thời nóng vội, thêm vào thân thủ vụng về của y, trực tiếp ngã xuống bệ đá.

Phịch!

"Ai ui!"

Ông trời của ta nha!

Hàn Nghệ theo bản năng nhắm hai mắt không dám nhìn, chỉ thấy mình tội nghiệt nặng nề, một lát sau lại quan tâm nói: "Đệ không sao chứ?"

"Không sao, không sao."

Hùng Đệ đã té có kinh nghiệm, lập tức nằm úp sấp, chỉ thấy ngã xuống còn nhanh hơn nhiều leo lên, phui mông chạy đến trước mặt Hàn Nghệ.

"Đệ lên đây, à, cẩn thận một chút."

Hàn Nghệ coi như bị mập mạp này hù dọa, khom người kéo y lên.

Đợi sau khi y đứng vững, Hàn Nghệ mới nói: "Đến đây, đệ và ta đẩy tượng Bồ Tát này."

"A."

Hùng Đệ không hỏi nhiều, cùng với Hàn Nghệ mỗi người một bên, hai tay đẩy vai của Bồ Tát.

"Một, hai, dùng sức."

Hùng Đệ dùng đủ sức, gầm lên một tiếng.

Ken két!

Nghe thấy hai tiếng ken két này, tượng Bồ Tát khẽ động đậy.

"Dùng sức nữa."

"Được"

Nhóc mập người ta cũng không phải hoàn toàn vô dụng, tuy rằng vụng về, nhưng sức lực lại rất mạnh, còn lớn hơn sức lực của Hàn Nghệ nữa, gương mặt mập mạp kia đỏ lên như màu vỏ quýt.

Cuối cùng thì tượng Bồ Tát cũng bị bọn họ dùng sức bú sữa mẹ đẩy mà từ từ di chuyển ra sau, đợi khi dòi ra được một chút, Hàn Nghệ vội vàng cuối đầu nhìn, hoàn toàn không nhìn thấy cái hố trong tường tượng, giống hệt như bệ đá bình thường.

Không phải đâu, chẳng lẽ ta đã đoán sai! Hàn Nghệ vội vàng nói: "Đợi một lát."

Lập tức cúi người, gõ nhẹ mấy cái, phát ra tiếng đồng đồng đồng.

Sắc mặt hắn lập tức vui vẻ, sau đó lại gõ bên cạnh mấy cái, thanh âm rõ ràng là không giống, nhưng sờ sờ lại không thấy khe hở nào, lại đứng lên nói: "Tiếp tục đẩy."

Hai người đã dùng hết sức bú sữa, cuối cùng coi như đã đẩy tượng Bồ Tát đến bên tường rồi.

Hàn Nghệ lại cúi người, hai tay sờ soạng trên phiến đá dưới tượng Bồ Tát. Đột nhiên, hắn mò trúng một lỗ nhỏ, hắn là chính giữa đối diện tượng Bồ Tát, vừa hay có thể cho một ngón tay vào. Hàn Nghệ vội vàng chiếu nền sang, một cái lỗ rất bình thường, thoạt nhìn giống như là hư hại tự nhiên, Hàn Nghệ vươn ngón tay ấn vào đó, kết quả không có chút phản ứng nào.

Lão đại, người đừng chơi ta.

Hàn Nghệ có vẻ ảo não, ngón tay ấn loạn bên trong, chợt nghe một tiếng vang nhỏ.

Hàn Nghệ sững sốt, ngón tay ấn chặt lỗ nhỏ, ra sức hướng lên trên, chỉ thấy bệ đá tựa vào đó lại được nhắc lên.

Hùng Đệ phát ra tiếng "a" vui mừng.

Ta khinh, hóa ra lỗ này là tay kéo nha, thiết cho ta còn nghĩ là cơ quan gì, ta cơ con em người, căn bản chỉ là hoạt động thể lực, phim truyền hình thật sự là hại người rất nặng nề mà.

Sau khi phiến đá dời đi là một cái động hình vuông, chiếu nền vào thì có một thềm đá rất hẹp.

Hàn Nghệ, Hùng Đệ lập tức thuận theo tượng đá đi xuống, cũng không cao, chỉ có hai mét, trong đó cũng không lớn, ước chừng mười mét vuông, thoát nhìn hần là vừa được đào ra không bao lâu. Không giống như trong tường tượng của Hàn Nghệ, một bảo khố kinh thiên động địa, ánh vàng lấp lánh, nơi nơi đều là kim ngân châu báu. Không chỉ như vậy còn vô cùng đơn sơ, có hai hòm gỗ lớn, hai hòm gỗ nhỏ, cái nhỏ thì chỉ một tay là nhẹ nhàng nâng lên được, cái lớn cũng dài một mét, cao nửa mét, mỗi hòm đều có khóa đồng, thoát nhìn vô cùng khó coi.

Dù sao thì nhiều hơn nữa cũng chỉ như vậy.

Xem ra đều là điện ảnh truyền hình đã cho ta quá nhiều mong đợi, Hàn Nghệ khẽ thở dài một tiếng.

"Oa, thật sự là có bảo bối."

Nhưng Hùng Đệ lại có vẻ vô cùng vui mừng, nuốt nước miếng, tiến lên, nhẹ nhàng vuốt ve hòm gỗ: "Đại ca, huynh nói xem trong đây là bảo bối gì?"

"Mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao!"

Hàn Nghệ cảm hai ống trúc đã chuẩn bị sẵn từ sớm, động hai cái thì mở ra, nhưng vừa mở ra, Hùng Đệ lập tức trợn mắt há mồm, hai tay che lấy cái miệng to, chỉ thấy kim quang lấp lánh, bên trong tràn ngập từng từng đĩnh từng đĩnh vàng thỏi, sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, nhiều thì cũng không phải nhiều lắm, vừa nhìn liền thấy, tổng cộng có hai mươi khối, liếc mắt nhìn nhất cũng không hơn một trăm ba mươi lượng.

Hàn Nghệ lại vô cùng bình tĩnh, hần không phải lần đầu tiên làm chuyện này, trước kia làm còn ít sao, từ lâu đã vượt qua giai đoạn hưng phấn rồi, hơn nữa khoảnh khắc tiền không tiêu ra được này đều là phiền phức, thật sự không có gì phải vui mừng.

"Đây...đây là vàng sao?"

Hùng Đệ chu cái miệng ục ịch lên, trong mắt lấp lánh nước mắt kích động.

Hàn Nghệ thấy Hùng Đệ lấp lánh nước mắt, tò mò nói: "Đệ chưa từng nhìn thấy vàng sao?"

Hùng Đệ lắc mạnh đầu.

Bi thảm như vậy? Hàn Nghệ thật sự không xa lạ gì với vàng cả. Hần và đồng bọn của hần từng lợi dụng thị trường giao dịch vàng, mà lừa được một trăm ký vàng từ tay một đại thổ hào siêu cấp của địa khu Trung Đông, một trăm lượng thật sự không đủ nhìn! Nói: "Vậy cũng phải đợi về rồi mới nhìn đi. Bây giờ chúng ta đang gấp gáp, trước tiên để cầm vàng lên, cẩn thận một chút."

"À à à."

Hùng Đệ cầm hòm từ từ bò lên. Thật ra có thể đi được, nhưng y cảm thấy bò thì an toàn hơn một chút.

Hàn Nghệ lại mở rương nhỏ còn lại, so với việc bảo vật xuất hiện trước mắt, hần càng thích niềm vui sướng khi mở hòm ra, chỉ thấy trong hòm nhỏ thứ hai là một số trang sức châu báu, cả một hòm đều là thứ mà nữ nhân dùng, trâm cài, vòng ngọc gì đó vân vân.

Sau đó, hần lại mở hai hòm gỗ lớn ra, bên trong đều là tơ lụa vải vóc thượng đẳng, nhưng hình như cũng là chuẩn bị cho nữ nhân, tức là ngoài trừ vàng ra thì những thứ còn lại hình như đều có liên quan đến nữ nhân.

Trong lòng Hàn Nghệ liền nói thầm, lão lừa ngọc nhắc định là nuôi tình nhân mà.

Việc này không có gì bất ngờ, dù sao cũng không nhìn thấy bảo khố kim quang chói mắt gì đó, cảnh tượng đó chỉ thấy trong ti vi, nếu thật sự là vậy, vậy thì hần cũng có thể giống như Hùng Đệ. Đáng tiếc là không phải, nhưng cũng không thất vọng, tiền này thật sự là không ít mà, đặc biệt là đối với những người nghèo như bọn họ mà nói.

Sau khi xác nhận đều là thứ đáng giá, hần đẩy hòm lại, cùng Hùng Đệ chuyển toàn bộ hòm lên. Nếu người để lại một cái hòm trống ở đây, thì chỉ cần bị người ta phát hiện liền biết có người đã tới. Dọn hết toàn bộ thì không thể xác định được bên trong rốt cuộc từng có đồ hay là chưa từng có đồ chứ?

Lại đẩy tượng đá về chỗ cũ, sau đó gọi Tiểu Dã cầm lấy những vàng bạc châu báu, vải vóc lụa là này rời khỏi Thiên Tế Tự.

Chương 41: Tiền tiêu được mới gọi là tiền

Dịch: mafia777

***

Ánh nắng ban mai ôn nhu chiếu vào giữa mảnh núi rừng quanh vùng ngoại ô phía nam thành Dương Châu, lá cây xanh um tươi tốt liền phản chiếu ra từng mảng màu xanh lục nhẹ nhàng. Sương mù nhàn nhạt vẫn chưa tản đi, từ xa nhìn lại như có như không, tựa như đang có một nàng tiên nữ múa lên dải lụa mỏng.

Tại một khu vực có cây cối rậm rạp, có một cái sơn động nhỏ, cửa động tràn đầy cỏ dại và cây mây. Nếu không đến gần xem, cực kỳ khó phát hiện nơi đây lại có một hang động như thế này.

Lúc này, mơ hồ nghe được bên trong truyền tới một âm thanh sung sướng: "Tiểu Dã, đệ xem, ta trông giống như người có tiền sao?"

...

Đáp lại thanh âm này chính là một trận trầm mặc.

Bên trong động, Hùng Đệ mặc một cái áo ngắn vải thô rộng thùng thình cùng một cái quần đùi lớn. Đứng yên tại chỗ, trên cổ mang theo hai chuỗi trân châu, mỗi tay cầm một đỉnh vàng, eo to vạm vỡ, nhếch môi cười ha ha. Gia hỏa này tựa hồ rất yêu thích mấy thứ rực rỡ như trân châu, kim ngân v...v.

Tiểu Dã ngẩng đầu liếc nhìn, rất là qua loa gật gật đầu, lập tức cúi đầu thưởng thức một cây chùy thủ sắc bén trong tay, chùy thủ này là tìm ra từ trong ruộng châu báu kia. Tiểu tử này tựa hồ không cảm thấy quá hứng thú với mấy thứ toả sáng lóe lóe, trái lại lại cảm thấy rất hứng thú với những thứ sắc bén nguy hiểm này.

Mà Hàn Nghệ thì lại tựa ở trên tường, một tay gối đầu, tay kia thì tung tung một đỉnh vàng, dáng vẻ như đang suy tư.

Hùng Đệ thấy cơ hữu qua loa với mình như thế, trong lòng liền cô quạnh khó nhịn, lại đi tới bên cạnh Hàn Nghệ, buồn bực nói: "Hàn đại ca, bây giờ chúng ta đều phát tài. Chỉ số tiền này thôi, chúng ta có ăn mười đời cung không hết nha. Sao trông huynh chẳng có chút cao hứng nào thế?"

Y cảm thấy hiện tại hẳn là nên chúc mừng, bỏ ra một đêm liền lấy đến nhiều tiền như vậy, hơn nữa cả cái kế hoạch của bọn họ cũng đạt được thành công viên mãn. Thế này còn không đáng chúc mừng, vậy còn có cái gì đáng chúc mừng, tuyệt không thể chỉ ngồi ở chỗ này chờ ra như vậy. Thế nhưng mặc kệ là Tiểu Dã, hay là Hàn Nghệ, hoàn toàn không có ý tứ chúc mừng gì cả.

Hàn Nghệ ngẩn ra, liếc nhìn Hùng Đệ, cười nói: "Mười đời? Có thể đủ được mười năm, ta năm mơ cũng cười tỉnh."

Lời này không giả, với tốc độ dùng tiền của hắn, phải nói là cực nhanh. Chỉ là lúc trước trên người hắn không có tiền, cung vẫn không có thăm dò rõ ràng Đường triều này tiêu tiền nhiều nhất vào chỗ nào. Dùng một chút, hắn lại nói: "Hơn nữa, đệ cũng cần phải đem chỗ vàng này tiêu ra được, mới có thể coi là có tiền nha. Nếu không phải vậy, chỗ vàng này cũng chỉ để cho đệ cao hứng được một hồi thôi."

Hùng Đệ vừa nghe, gật đầu nói: "Nếu là như vậy, chỗ vàng này phải làm thế nào?"

Đây chính là chỗ đau đầu nhất của Hàn Nghệ, ở đời sau bọn họ có một vài con đường chuyên môn xử lý một ít tang vật không thể lộ ra ngoài sáng như thế này. Thế nhưng hiện tại, hắn chỉ nhận thức được có mấy người. Số vàng này lại không thể hoàn toàn coi là tiền, càng nhiều giống như một loại hàng xa xỉ, dùng hay không dùng đều là một vấn đề. Coi như mang ra dùng, người đột nhiên cầm một đỉnh vàng đi mua đồ, cái kia cung quá khiến người chú ý rồi. Những châu báu kia thì càng không cần phải nói, chỉ có ông trời mới biết những châu báu kia là làm ra từ nơi nào, duy nhất có thể dùng chính là số tơ lụa kia, thế nhưng vàng mới là khoản lớn nha.

Vừa nãy hắn vẫn đang suy tư cái vấn đề này, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cung không nghĩ tới một biện pháp hay, then chốt là hắn cũng không rõ ràng giá trị của vàng là bao lớn, tại trong hồi ức cung không có tin tức phương diện này, dù sao Hàn Nghệ trước đó cung chưa từng thấy vàng bạc.

Xem ra còn phải đi ra ngoài hỏi thăm một chút, giá thị trường của vàng là bao nhiêu.

Hàn Nghệ khẽ thở dài một cái, hắn còn có rất nhiều chuyện phải lo lắng nha. Ngẩng đầu liếc nhìn đỉnh vàng trong tay, trong lòng lại ngẫm nghĩ, kỳ quái? Hiện nay vàng bạc trong dân gian là cực kỳ hiếm thấy, tại sao con lừa trọc kia lại có nhiều vàng như vậy, không thể có chuyện những tín đồ kia lại cầm vàng đến thấp hương chứ. Hơn nữa trọng lượng của mấy đỉnh vàng này đều không khác nhau là mấy, hiển nhiên không phải thu từ nhiều nơi tới, mà là từ cùng một nơi hồi đóái đến. Đúng rồi, nói cách khác nếu như ta tìm ra một con đường có thể hồi đóái vàng, ta liền có thể đem số vàng này hồi đóái thành tiền đồng.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn liền vui vẻ, nhưng cùng lúc lại phi thường buồn bực, tại sao con lừa trọc kia lại muốn thu gom vàng đây? Hơn nữa số lượng cũng không ít, lẽ nào chỉ là vì ả giầu? Ủ, ngược lại cũng có thể, dù sao tiền đồng cũng quá cồng kềnh. Thôi đi, thôi đi, tiền tới tay là được, chuyện khác có quan hệ cộng lông gì đến ta, ta cũng quản không được nhiều như vậy. Ngẩng đầu lên nhìn, vừa vịn nhìn thấy Hùng Đệ đang định lục lợi số tơ lụa thượng đẳng kia, vội vàng nói: "Tiểu béo, làm gì đấy?"

Hùng Đệ nói: "Ta muốn xem xem số tơ lụa này một chút, khả khả, ta lớn như vậy, vẫn không có mặc qua tơ lụa tốt như vậy."

Hàn Nghệ trợn trắng mắt nói: "Mấy thứ đấy đệ đừng đụng vào, miễn cho bị bản, hiện tại số vàng cùng châu báu này không thể xuất thủ, phải dựa vào số tơ lụa này qua một trận, nhớ kỹ, không được đụng vào."

"Ah."

Hùng Đệ lại che rương lại, nâng một đồng vàng đứng một bên chơi, cũng không nói gì nữa.

Hàn Nghệ hỏi: "Ta nói hai người các đệ không buồn ngủ một chút nào sao? Các đệ cũng đã một đêm không ngủ rồi."

Hùng Đệ nói: "Ở đây nhiều vàng như vậy, ta làm sao có thể ngủ nổi."

Tiểu Dã cũng gật đầu cười không ngừng.

"Tùy các đệ thôi, ta ngủ một chút đã."

Hàn Nghệ nói xong liền trực tiếp nằm xuống, gồi lên đóng quần áo của Hùng Đệ, rất nhanh liền ngủ.

Ngủ một giấc liền thẳng tới chiều, thời điểm Hàn Nghệ tỉnh lại, Hùng Đệ, Tiểu Dã vẫn còn đang ngủ, Tiểu Dã thì ôm thanh chủy thủ kia, nằm rúc vào một góc, còn Hùng Đệ dĩ nhiên là tương đối thô bạo, trực tiếp nằm nhàoai trên đồng vàng mà ngủ, một con mắt vẫn còn hơi mở ra, nước miếng chảy đầy đất.

Hàn Nghệ dùng sức chà chà mặt, một lát sau, mới đánh thức Hùng Đệ cùng Tiểu Dã: "Ta đi về trước, các đệ tạm thời cứ đợi ở chỗ này, tuy nhiên đừng có chạy lung tung, đặc biệt là nhóc mập đệ."

"À? Trở về sao?"

"

Hùng Đệ vuốt mắt nói: "Không phải chúng ta muốn đi chúc mừng sao?"

"Đệ cho rằng ta không muốn sao!"

Hàn Nghệ buồn phiền nói: "Thế nhưng để bảo hiểm, vẫn là chờ trận gió này qua đi đã. Yên tâm, tiền đều đến tay rồi, còn sợ không có cơ hội dùng sao. Đợi đến lúc đấy, chúng ta liền đến tửu lâu ngon nhất Dương Châu, ăn uống mấy ngày mấy đêm luôn, lại kêu lên mấy mỹ nữ...cái này thì các đệ không cần, một mình ta chịu đựng là được. Nói tóm lại, lại cần rằng nhịn một chút, ngày tốt lành lập tức liền sẽ tới."

Hùng Đệ chảy nước miếng nói: "Hàn đại ca, đến lúc đó ta muốn ăn vịt quay của Dương Châu đệ nhất lâu."

"Tốt. Đến lúc đó ta liền kêu nguyên một mâm vịt quay cho đệ ăn thống khoái."

Hàn Nghệ sáng khoái vung tay lên, lại hướng về Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, hiện tại chúng ta có tiền, ta nhất định sẽ tìm lang trung tốt nhất giúp đệ trị hết bệnh, đệ đệ có thể mở miệng nói chuyện."

Hùng Đệ gật đầu liên tục nói: "Đứng đứng đứng, nếu như Tiểu Dã có thể nói chuyện, vậy thì quá tốt rồi, ta cũng không cần ăn vịt quay, đem tiền đều để cho Tiểu Dã xem bệnh đi."

Nhưng Tiểu Dã chỉ lắc đầu một cái, sau đó cúi đầu không nói.

Hùng Đệ thấy bạn gay cô đơn, vội vàng đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Dã, quan tâm hỏi: "Tiểu Dã, đệ làm sao thế?"

Tiểu Dã vẫn chỉ cúi đầu.

Hàn Nghệ cung đi tới, hỏi: "Tiểu Dã, có phải là đệ có lời gì khó nói không?"

Tiểu Dã vẫn cứ cúi đầu.

Tên tiểu tử này rốt cục đang suy nghĩ cái gì đây? Hàn Nghệ nhất thời cũng không hiểu, nhưng thấy Tiểu Dã tựa hồ không muốn nhiều lời, liền nói sang chuyện khác: "Nào, trước tiên chúng ta phải đem số vàng cùng châu báu này giấu đi đã."

Hùng Đệ buồn bực nói: "Nhưng Hàn đại ca, ta vẫn còn chưa chơi chán nha."

Hàn Nghệ nói: "Ngày khác ta cho người đánh một sợi dây chuyền vàng đeo trên cổ đệ, cho đệ làm một tên nhà giàu mới nổi, thế là được rồi chứ."

"Dây chuyền vàng!"

Hùng Đệ lập tức chuyển buồn làm vui, gật đầu liên tục không ngừng.

Ba người liền ở trong động đào thêm một cái động, đem hai cái rương gỗ nhỏ thả vào, sau đó trực tiếp chuyển ra một khối đá lớn từ trong động đè ở phía trên. Còn hai cái rương gỗ lớn kia, Hàn Nghệ trái lại không thêm quan tâm, bởi vì hiện tại lựa chính là tiền, tùy ý có thể thấy được, coi như khiến người ta phát hiện cũng không phải chuyện gì to tát. Thế nhưng kim ngân châu báu là vô cùng hiếm thấy, nếu để cho người phát hiện, khả năng sẽ đưa tới mầm họa, dù sao số vàng này cũng không ít a.

Giải quyết xong, Hàn Nghệ liền rời đi, lương thực trong động cũng đầy đủ cho bọn họ chống đỡ một đoạn thời gian. Hơn nữa, Tiểu Dã còn có thể đi săn.

Hàn Nghệ tiện đường đem xe lừa trả lại, sau khi thu hồi tiền thế chấp, liền quay về Mai thôn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đá bay

Dịch: mafia777

Lạc nhật chiều tà, cây già khói bếp.

Mai thôn buổi hoàng hôn, hiện ra một mảnh yên tĩnh.

Phóng tầm mắt nhìn, hoàn toàn có thể cảm nhận được cảnh tượng sinh hoạt yên tĩnh an tường, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Đặc biệt đối với người đến từ hậu thế như Hàn Nghệ, điều này có vẻ càng rõ ràng, bởi vì ở đời sau, giờ này mới là lúc cuộc sống vừa bắt đầu. Thế còn ban ngày? Ban ngày đương nhiên là dùng để ngủ, không phải vậy thì rèm cửa sổ liền mất đi giá trị của nó.

Kỳ thực không buồn không lo sống hết đời như thế ngược lại cũng không tồi lắm.

Nhưng mà cái ý niệm này mới vừa bộc lên trong đầu Hàn Nghệ, liền lập tức bị hấn bỏ qua. Đùa gì thế, ngay chốn phong nguyệt Đường triều đều chưa từng đi, sao có thể tính là đã tới Đường triều. Hơn nữa, người hiền bị bắt nạt, nếu như chỉ làm một anh nông dân, ngược lại cũng không phải có cái gì không tốt, Hàn Nghệ cũng không quan trọng lắm, dù cho là làm ăn mảy may cũng được. Thế nhưng nếu như có người như Vương Bảo tồn tại, vậy thì làm nông dân liền khổ rồi.

Đi đến trước cửa nhà, cánh cửa cũ nát vẫn đóng chặt.

Chuyện này là đương nhiên, trượng phu không có ở nhà, buổi tối người còn mở rộng cửa nhà, nhất định là có chuyện.

Để xem con mụ kia đang làm cái gì?

Hàn Nghệ thấy đèn trong phòng còn sáng, trái lại không có vội vã gõ cửa, mà lại lặng lẽ đi tới trước cửa, cúi người thấp xuống, nhắm nửa con mắt, nhìn trộm qua khe cửa. Dưới ánh nến yếu ớt, chỉ nhìn thấy một góc giường. Không chờ hấn điều chỉnh tốt góc nhìn, đột nhiên chỉ cảm thấy tối sầm lại.

Chuyện gì xảy ra?

Không chờ Hàn Nghệ phản ứng lại, liền nghe được một tiếng "ca", tiếp ngay sau là một tiếng "cọt kẹt".

"Dâm tặc phương nào?"

Một tiếng quát chói tai vang lên.

"Là...!"

Phanh!

"Á!"

Oành!

Trong bụi đất tung bay, mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang quỵ rạp xuống, mặt đập xuống đất, cái mông cao cao giương lên, vẫn còn hơi hơi run rẩy.

"Hàn... Hàn Nghệ?"

Tiêu Vân đứng ở trước cửa, nhìn cặp móng quen thuộc kia, một đôi cánh tay ngọc thon dài giờ lên che kín khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ của mình, nhưng hai con mắt lộ ra từ khe hở vẫn tròn trũng lên.

"Cô là cố ý đúng không? Khụ khụ khụ!"

Hàn Nghệ miệng đầy bụi bặm, trong lòng lại hận không kim được!

"Cái này... xin lỗi, ta... ta thật không cố ý, ta cứ nghĩ là có dâm tặc."

Tiêu Vân ngẩng ra, vội vàng đi tới, ngoài miệng không ngừng giải thích.

Dâm tặc? Hàn Nghệ cả giận nói: "Cô từng gặp dâm tặc yếu đến mức này sao? Cô rõ ràng chính là cố ý." Lại thấy Tiêu Vân định diu hấn, vội vàng giờ tay lên nói: "Dừng lại! Cô...cô đừng đụng ta, thật không biết kiếp trước ta thiếu nợ cô cái gì, lại bị cô dẫn vật như thế!"

Tiêu Vân bĩu môi nói: "Chuyện này không thể trách ta hoàn toàn, ai kêu ngươi âm thầm, trốn ở trước cửa, ta đương nhiên cho rằng là có tặc nhân."

"Kể cả như vậy, cô cũng không cần động cước đi. Cô là một nữ nhân làm sao lại thô lỗ như thế được!"

Tiêu Vân nhàn nhạt nói: "Há, thế lần tới có dâm tặc đến nhìn lên, ta liền mở cửa bảo gã chạy nhanh đi nhé."

"Cô... "

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng, chậm rãi đứng dậy, xoa ngực, hung hăng nói: "Cái này không thể được, ta là chủ cái nhà này còn bị cô đá bay, lần tới nếu có người dám nhìn lên, nếu cô không đá chết gã, ta không chơi cùng cô nữa."

Nói xong, hấn cũng chậm chậm đi vào bên trong, trong miệng lầm bầm: "Đây thật sự là nữ nhân sao? Cước lực lớn như vậy, dứt khoát đi đá bóng cho xong."

Tiêu Vân nghe được nửa câu đầu, khoe miệng giật giật, suýt nữa bật cười, thế nhưng nghe được nửa câu sau, nang lại hừ một tiếng: "Đây thật sự là nam nhân sao? Động một chút là nằm đo đất."

Hàn Nghệ quay đầu lại trừng mắt, thế nhưng Tiêu Vân vẫn hồn nhiên không sợ, tựa như đang nói, ngoại trừ trừng ta, còn có thể làm gì? Hàn Nghệ trong lòng âm thầm thề, ta nhất định phải cường thân kiện thể, nếu không thì không có cách nào trụ lại trong nhà rồi.

Chuyện này kỳ thực vẫn đúng là không thể trách Hàn Nghệ vô dụng, then chốt là thân thể này còn gầy yếu, hoàn toàn không có bất kỳ năng lực kháng đòn nào.

Trở lại trong phòng, Hàn Nghệ vội vàng nằm lên giường, thực sự là chịu tội mà!

Tiêu Vân mang về mặt xin lỗi nói: "Ta rót chén nước cho ngươi nha."

Nói xong liền vội vã đi ra ngoài, rót cho Hàn Nghệ một chén nước, lại ân cần hỏi: "Có muốn ta xoa xoa giúp ngươi một chút không?"

"Miễn, miễn, hiện tại vẫn chỉ là ngoại thương, không quan trọng, chờ cô xoa xoa xong, chắc chắn thành nội thương. Sau ba ngày, chắc phải cần cô chuẩn bị đưa tang cho ta mất." Hàn Nghệ lắc đầu như trống nói.

"Ngươi lại nói bậy bạ gì đó."

Tiêu Vân xì một tiếng khinh miệt.

"Đây không phải là nói bậy, là căn cứ sự thực hấn hỏi, chuyện vừa nãy chính là điềm báo bệnh nan y."

Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã, uống vội một chén nước. Một lát sau, mới bắt đầu thở đều được.

Tiêu Vân thấy thế, sắc mặt cũng hơi hơi dịu đi một chút, con ngươi nhát chuyễn, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, ngươi ra ngoài kiếm lời được bao nhiêu tiền mang về?"

"Cũng kiếm được... cô hỏi chuyện này để làm gì?"

Hàn Nghệ chợt tỉnh ngộ khá đúng lúc.

Tiêu Vân một mặt đương nhiên nói: "Đương nhiên là đem tiền giao cho ta a!"

Đây cũng không phải là lần thứ nhất Tiêu Vân nói lời như vậy rồi, thế nhưng lần này nói ra có vẻ có niềm tin nhiều hơn hẳn các lần khác.

"Dựa vào cái gì?"

Hàn Nghệ về mặt kinh ngạc.

Tiêu Vân nói: "Hiện tại ta là người quản việc trong nhà, tiền này đương nhiên là ta quản."

"Ai đồng ý để cô quản việc trong nhà vậy?" Hàn Nghệ tức giận nói.

Tiêu Vân hừ lạnh: "Người mỗi ngày đều ra ngoài kiếm tiền, ta mỗi ngày đều chờ ở nhà, tự nhiên là ta quản việc nhà."

"Chờ đã, cô để ta xem xét đã."

Hàn Nghệ nhấc nhấc tay, trầm ngâm chốc lát, mới nói: "Ý của cô là, ta đem tiền mình nhọc nhằn khổ sở mới kiếm được, giao cho một nữ nhân thành thạo lại mang ta đá bay? Ta cảm thấy nhìn thế nào đây cũng là hành vi của kẻ ngu si nha!"

Tiêu Vân ủy khuất nói: "Điều này cũng không thể chỉ trách ta, một cô gái yếu đuối như ta một mình ở nhà, tự nhiên phải cẩn thận một chút. Lại nói cung không đá người nhiều lắm, mới có hai lần mà thôi, lần này còn không phải cố ý mà."

"Được rồi, được rồi, cô biết không, ta vừa nghe cô nói bản thân là một cô gái yếu đuối xong, ta liền hận muốn chết luôn cho rồi."

Hàn Nghệ một tay che trán, trong miệng còn nói nhỏ: "Động phòng cũng không cho động, liền bắt đầu đòi tiền, thực sự là quý giá, cô cũng thực sự coi mình là đại gia khuê tú đây."

Tiêu Vân nghe thấy lời này, lập tức nổi nóng, vỗ bàn một cái nói: "Là người trước tiên không chịu thừa nhận ta là thê tử của người, ba lần bốn lượt muốn đuổi ta rồi đi, hiện tại còn nói ta như vậy."

Vỗ bàn không phải đều là đặc quyền của nam nhân sao? Làm sao đến phiên ta, tất cả đều ngược lại hết thế này, sao có thể như vậy. Hàn Nghệ đột nhiên vỗ bàn một cái, trợn mắt lên nhìn Tiêu Vân, thả mạnh gói đồ trên người xuống bàn, nói: "Tiền ở đây."

Tiêu Vân sững sờ nửa ngày, đột nhiên phù một tiếng, che miệng nở nụ cười khanh khách, bộ ngực mềm mại nhất thời run rẩy, trông rất mê người.

Muốn câu dẫn ta động phòng sao, ta mới không bị lừa đấy, hừ, ta quyết không thể vì một thân cây như cô, mà từ bỏ nguyên một cánh rừng. Ta tới đây không phải chính là mang trách nhiệm cứu vớt các muội muội Đại Đường sao? Đứng vững, nhất định phải đứng vững, với tư cách một người đàn ông, nửa người dưới chỉ có thể dùng để chống đỡ nửa người trên, quyết không thể để nửa người dưới chỉ phối nửa người trên được. Hàn Nghệ bĩu môi nói: "Không phải chỉ là chút tiền sao? Cô có cần cười lớn đến như vậy không?"

Hắn nói như vậy đơn giản là để tìm lại chút mặt mũi cho mình mà thôi, Tiêu Vân rõ ràng là cười chuyện hắn chịu thua nàng.

Bất quá Tiêu Vân ngược lại cũng biết đại thể, không chế nhạo Hàn Nghệ thêm nữa, thuận theo nói: "Người có thể kiếm được tiền, ta đương nhiên hài lòng."

Coi như cô thức thời. Hàn Nghệ hất đầu, bắt đầu tự sướng.

Đáng tiếc Tiêu Vân không thèm để ý đến hắn, vội vàng mở ra gói đồ, chỉ thấy bên trong có một chuỗi tiền đồng, còn có một chút tơ lụa thượng đẳng, cộng lại sợ là bằng cả quan tiền. Then chốt là xấp vài kia vô cùng đáng giá, bởi vì hiện nay vài vóc chính là tiền. Vì lẽ đó Tiêu Vân cũng không cảm giác thấy có bất kỳ không ổn nào, không khỏi miệng chữ O: "Cái này... nhiều tiền như vậy?"

"Hừ!"

Hàn Nghệ càn lộ ra vẻ kiêu ngạo, trầm nghĩ, chỗ này mà cũng nhiều? Nữ nhân này thực sự là khinh thường ta, bất quá như vậy cũng tốt, sau đó đi ra ngoài một chuyến, giao một chút tiền ra liền được, còn lại toàn bộ thì cất đi, ta vẫn như thường có thể ở bên ngoài tiêu sái, ha ha!

Nào biết Tiêu Vân lập tức một mặt lo lắng nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, người thành thật nói cho ta, có phải người đi làm cường đạo không?"

Cường đạo? Quá si nhục người rồi, lão tử rõ ràng là hiệp đạo. Hàn Nghệ cũng lười giải thích: "Đúng đấy, ta đi làm cường đạo đấy, đây đều là tiền bản, cô không cần, trả lại cho ta là được."

Tiêu Vân vội vàng đem tiền nhét vào trong ngực: "Ta chỉ nói đùa mà thôi, chỉ cái thân thể này của người, không bị người cướp đã coi như không sai, sao có thể đi cướp của người khác."

Hàn Nghệ cá giận nói: "Hắc. Thật là cô cho ba phần nhan sắc, cô liền muốn mở phồn vinh nhuộm mà."

"Ai ôi!!!!"

Tiêu Vân đột nhiên một tay che bụng, kêu lên một tiếng.

Hàn Nghệ nói: "Làm gì, nói cho cô biết, chó cùng ta già chết, cô không già chết ta còn thực sự không dám giáo huấn cô. Không, ý của ta là, cô đừng tưởng rằng già chết ta liền không dám giáo huấn cô."

Thế nhưng vừa dứt lời, hần liền thấy trên trán Tiêu Vân đã bốc lên lấm nhấm mồ hôi hột, xem chừng thật sự không phải là giả. Bản thân hần cũng chỉ có thể giả khóc, vẫn chưa thể giả đổ mồ hôi thế này. Vợ hỏi: "Cô làm sao thế?"

"Đau dạ dày."

Tiêu Vân khó nhọc nói.

"Đau dạ dày?"

Hàn Nghệ vợ vàng nói: "Cô có phải là đi nhà xí xong không rửa tay liền ăn cơm?"

Tiêu Vân cảm tức liếc Hàn Nghệ một cái.

Hàn Nghệ gãi đầu một cái nói: "Vậy sao đang khỏe mạnh tự nhiên lại đau, khẳng định là ăn đồ ăn bẩn."

"Không... không phải."

"Làm sao cô biết?"

"Bởi vì... bởi vì cả ngày hôm nay ta đều không có ăn cái gì cả."

Một ngày không ăn gì cả, vì vậy không thể là do ăn phải thức ăn bẩn, nói thế cũng đúng.

Lúc này với tư cách trọng phụ, hần là phải vô cùng quan tâm thể tử mới là, thế nhưng Hàn Nghệ nhưng lại một mặt phiền muộn: "Cô một ngày không ăn đồ ăn, mà vẫn có thể đá bay ta, nếu như cô ăn cơm, ta liền bay lên trời sao, cô vẫn là đừng ăn tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bản lĩnh trên giường

Dịch: mafia777

Lấy phải một ông chồng thích trào phúng như thế, Tiêu Vân ngược lại cũng không phải là quá phiền muộn, bởi vì ở chung mấy ngày với hần xong, nang cũng biết Hàn Nghệ chỉ là một tên miệng cứng lòng mềm. Ngoài miệng cũng chỉ nói vài câu như thế, nên làm như thế nào, hần vẫn là sẽ làm dáng hoàng.

Nhìn đi. Không phải hần đã mua cơm tối về rồi sao.

- Ai, ta đây là tạo nghiệt gì không biết, ở bên ngoài nhọc nhằn khổ sở làm việc kiếm tiền, về đến nhà xong, còn phải mua cơm nước giúp cô, thực sự là đầy đủ công năng mà, có thể lên ngôi phòng khách, xuống được nhà bếp, lại còn tự động kiếm tiền nữa chứ.

Nhìn Tiêu Vân đang ăn uống ngon lành, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy vô cùng oan ức. Theo lý mà nói, hần từ bên ngoài trở về, hần là thể tử phải làm tốt cơm canh nóng hổi, sau đó ăn mặc xinh đẹp ở một bên hầu hạ, xoa bóp vai, nện nện chân, tuốt tuốt...ừm, cái này là vận động sau khi ăn. Nhưng mặc kệ như thế nào, sự thực hoàn toàn là điên đảo.

Tiêu Vân vốn chột dạ nên không dám lên tiếng, đỏ mặt, cúi đầu chăm chú ăn, nhìn qua chẳng hề giống một người mới có một ngày chưa ăn cơm gì cả, rõ ràng chính là quý đối chưa được ăn cơm mấy ngày rồi.

Hàn Nghệ đang suy nghĩ nữ nhân này nếu như ăn no, có thể hay không một cước đem hần đá cho linh hồn xuất khiếu, trở lại thời hiện đại đây. Nếu thực như vậy, trái lại có thể thử một chút xem. Lại không nhịn được nói: - Thực quân của cô cũng thật là rộng, ăn nhanh như vậy đều không hề bị ghen. Ngụ ý chính là cô ăn thực sự là yên tâm thoải mái nha.

- Ta --- ách....!

- Oa! Cô giả bộ cũng quá giả đi, ta vừa mới nói xong cô liền bị ghen là sao.

Tiêu Vân hung hăng liếc Hàn Nghệ một cái, vợ vàng chạy ra ngoài, một hơi uống hết một chén nước, lúc này mới hết ghen. Đến khi trở lại sau nhà, nang cũng không dám ăn quá nhanh nữa, miễn cho bị người nào đó nói thực quân của nang rộng quá mức.

Một lát sau, nang cuối cùng cũng coi như là ăn xong, đổ mồ hôi trán trề, liền dùng một tấm khăn cũng không được trắng lấm xoa xoa mồ hôi trên trán.

Tiền nữ chính là tiên nữ, cơ thể đều mang mùi thơm như vậy.

Hàn Nghệ đột nhiên hỏi: - Đúng rồi, tại sao một ngày cô không ăn cơm, lẽ nào là giảm béo? Trái lại cô hẳn là cố giảm nhiều chút, cô biết ta tại sao không đồng ý ngủ cùng giường với cô không? Chính là sợ cô nặng quá làm xập giường.

- Ta không cần giảm béo. Tiêu Vân vẫn là rất có tự mình biết mình.

- Không phải giảm béo? Hàn Nghệ kinh ngạc nói: - Lẽ nào tiền ta đưa cho cô đều tiêu hết rồi?

Tiêu Vân không có lên tiếng.

- Sao có thể như vậy được?

Nàng không có lên tiếng, Hàn Nghệ tự nhiên cho là nàng ngẫm thừa nhận, buồn phiền nói: - Ta nhớ mình đưa cho cô đủ tiền tiêu mà, lúc này mới mấy ngày, cô sao lại đem tiền cho tiêu hết được, chẳng lẽ cô không biết trước ba chữ quán việc nhà còn có hai chữ cần kiệm sao?

Nghe được lời này khiến trên mặt Tiêu Vân lúc xanh, lúc trắng, không dám nhìn thẳng Hàn Nghệ, nhỏ giọng nói: - Ta... không có tiêu hết tiền.

- Không có tiêu hết? Hàn Nghệ cau mày nói: - Lẽ nào là bị trộm mất? Oa! Ai dám trộm đồ vật trong tay cô, đây không phải sống quá thiếu kiên nhẫn sao, không phải cô đã đá chết gã rồi chứ!

Tiêu Vân trừng mắt liếc: - Ngươi nói bấy cái gì đấy, tiền của ta là bị Dương nhị thẩm mượn đi rồi.

- Dương nhị thẩm?

Hàn Nghệ sửng sốt, trong lòng ngay lập tức liền rõ ràng, đây chính là tính độc hại của mê tín dị đoan, lan truyền nhanh, hơn nữa còn lan đến hàng xóm, bằng hữu thân thích xung quanh.

Nhưng nếu là như vậy, hẳn cũng không định trách cứ Tiêu Vân nữa, dù sao trước đây Dương gia trợ giúp bọn họ cũng rất nhiều. Tiêu Vân cũng không biết nội tình, cho Dương nhị thẩm mượn tiền cũng không thể nói là làm sai, chỉ có thể nói nàng hơi ngốc mà thôi. Cho người khác vay tiền còn mình thì chịu đói bụng, Lôi Phong cũng không tốt bụng được như nàng.

Tiêu Vân thấy Hàn Nghệ trầm mặc không nói, trong lòng hơi có thấp thỏm, nói: - Hàn Nghệ, ta cho Dương nhị thẩm mượn tiền, ngươi không có tức giận chứ?

Hàn Nghệ ngăn ra: - Tại sao ta phải tức giận, chỗ tiền kia là ta đưa cho cô, cô dùng như thế nào đó là chuyện của cô, cũng không phải ta đau bụng.

Tiêu Vân ngẫm lại cũng đúng, đau chết ta, hẳn có quyền gì mà tức giận. Có điều vừa nghĩ lại, không đúng lắm nha, ta là vợ hắn, thế tử đau bụng, hắn dĩ nhiên còn thờ ơ, mới nói thăm một câu: - Thật không có lương tâm.

Ta nếu không có lương tâm, cô đã sớm chết đói. Hàn Nghệ biết mà còn hỏi: - Dương nhị thẩm vay tiền làm gì?

Tiêu Vân đột nhiên tựa như nhớ ra cái gì, nói:

- Mới đầu ta cũng không biết nàng vay tiền làm gì...

- Cô không hỏi à?

- Tại sao ta phải hỏi?

- Coi như ta sai rồi, tiếp tục tiếp tục, sau đó lại thế nào?

Tiêu Vân tiếp tục nói: - Sau đó ta mới biết nguyên lai Dương Nhị thẩm là vay tiền đi Thiên Tế tự gì đó để thắp hương.

Nói tới chỗ này, nàng đột nhiên một mặt hóng hớt nói: - Chuyện này ngươi không biết đâu, nguyên lai Thiên Tế tự vốn là hoạt động lừa người.

Hàn Nghệ nhìn nàng hóng hớt chuyên chú như thế, cảm thấy không cho nàng một ít phản ứng, có chút có lỗi với nàng, liền một mặt kinh ngạc nói: - Thật sao?

Tiêu Vân gật gật đầu nói:

- Chuyện này còn là giả sao, ngay cả phương trượng của Thiên Tế tự còn bị quan phủ bắt mả.

Hàn Nghệ nói: - Vậy Dương nhị thẩm có làm sao không?

Tiêu Vân than thở: - Điều như vậy rồi còn có thể thế nào? Ta nghe nói Dương gia hiếm hoi còn sót lại chút tiền đều bị nàng cầm tiêu hết, tiền ta cho nàng mượn còn không tính, nàng còn mượn thêm chút tiền từ Quan tam thẩm nữa. Dương Nhị thúc biết được việc này xong, tức giận đến đánh nàng một bạt tai, ở nhà khóc cả ngày luôn. Còn không chỉ như vậy, Quan tam thẩm còn đến tận Dương gia, bắt Dương nhị thẩm trả tiền nàng, nói là lúc trước chính là Dương nhị thẩm gọi nàng đi thắp hương, chuyện này âm ỉ trong thôn rỗng rã cả ngày hôm nay rồi.

Hàn Nghệ nghe xong, không có nhiều lời, chỉ là gật gật đầu nói: - Ta biết rồi.

...

...

Hôm sau.

Bởi đêm qua ăn quá no, lại ăn tương đối trễ, vì lẽ đó mãi đến tận canh ba, Tiêu Vân mới đi ngủ. Đợi ngày hôm sau mở mắt ra thì, mặt trời đã lên cao rồi, đi ra ngoài phòng, phát hiện Hàn Nghệ đã không còn trên giường rồi, người này lại chạy đi đâu đây?

Chợt nghe một trận âm thanh ầm ầm ầm ngoài phòng, vừa đi ra ngoài nhìn, chỉ thấy một cái bao cát lớn được treo trên giá phơi quần áo, Hàn Nghệ đang đứng ở trước bao cát, không ngừng vung lên song quyền đánh bao cát.

- Người đang làm gì đó?

Tiêu Vân mang về mặt hiếu kỳ hỏi.

Hàn Nghệ ngừng lại, quay đầu lại nói: - Thế này cô cũng không nhìn ra sao? Đương nhiên là luyện kỹ năng, phòng ngừa bị người tùy ý đá bay.

Tiêu Vân sùng sốt, đỏ mặt nói: - Nói bừa.

- Cô không tin cũng được.

Hàn Nghệ lại quay đầu lại, tiếp tục đánh bao cát, ngoài miệng đột nhiên nói: - Trong bếp có cháo.

Lẽ nào hấn dậy sớm như thế, vì làm bữa sáng cho ta sao? Tiêu Vân tự nhiên thấy vui vẻ, sau đó đi vào nhà bếp.

Hàn Nghệ liếc mắt thoáng nhìn, lắc đầu, tiếp tục luyện.

Một lát sau, Tiêu Vân bưng một bát cháo đi ra, cầm theo một cái bàn nhỏ, lấy ghế ngồi ở trước cửa. Một bên ăn, một bên nhìn Hàn Nghệ luyện quyền, nhìn nhìn, nang đột nhiên trở nên suy tư, không nhịn được hỏi: - Hàn Nghệ, lộ quyền này là ai dạy cho người?

Hàn Nghệ cũng không quay đầu lại nói: - Không nói cho cô.

- ....! Vì sao?

- Biết người biết ta, bách chiến bách thắng.

Có ý gì? Tiêu Vân sững sờ, lập tức hiểu được, kinh ngạc nói: - Người luyện quyền là để đối phó ta?

Hàn Nghệ cảm thấy cái vấn đề này có chút ngớ ngẩn, tức giận nói: - Trừ cô ra, tựa hồ cũng không có người nào khác luôn đem ta đá bay.

- Khụ khụ!

Tiêu Vân bị lời nói này làm cho sợ đến ho khan vài tiếng, đôi mắt đẹp như đang chợt dạ liếc xung quanh trái phải một hồi, tựa hồ là sợ bị người nghe thấy, sau đó mới nói: - Người chớ có nói lung tung, ta nào có...luôn đá bay người, huống hồ...huống hồ hình như mỗi lần đều là người chọc ta trước.

Hàn Nghệ đột nhiên ngừng luyện, xoay đầu lại, phi thường nghiêm túc nói: - Ta ngay cả giường của cô cũng không dám lên, làm sao trêu được cô? Có muốn ta tìm người đến phân xử thử hay không?

Tiêu Vân hai gò má đỏ bừng, ngoài miệng nhưng lại vô cùng cường ngạnh nói: - Có bản lĩnh người thử lên xem, ta cũng không nói không cho.

Hàn Nghệ cười xấu xa nói: - Ta không phải đang luyện tập bản lĩnh để lên giường của cô sao, cô gấp cái gì?

- Người mới gấp ấy, không thêm nói chuyện với đồ hạ lưu như người nữa.

Tiêu Vân hừ nhẹ một tiếng, bưng bát cháo đi vào nhà.

Hạ lưu? Ta vất vả kiếm tiền xong liền tiêu tiền như nước, chỉ cầu một đời phong lưu, nhưng cũng chưa từng có người phụ nữ nào dám nói ta hạ lưu, ánh mắt của nữ nhân này cũng thật không tốt a. Hàn Nghệ lắc đầu một cái, xoay người, tiếp tục đánh bao cát, kỳ thực thân thủ kiếp trước của hấn là phi thường tuyệt vời, bởi vì ở trong đoàn đội của hấn, có một vị cao thủ xuất ngũ từ hải quân lục chiến đội của Mỹ quốc, gọi là Bruce, quyền pháp của hấn chính là học từ Bruce.

Chỉ là thân thể hiện tại quá mức đơn bạc, dẫn đến thân thủ không mạnh bằng lúc trước. Nguyên bản cũng có thể dùng tạm, bất quá hiện tại hấn phải bắt đầu làm nhiệm vụ. Hơn nữa căn cứ vào lời kể của Tiểu Dã, trong Thiên Tế tự có cao thủ. Bởi vậy hấn mới nghĩ đến chuyện rèn luyện thân thể, với tư cách một tên hiệp đạo, thân thủ không được, vậy còn làm hiệp sĩ trộm cái rắm a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 44: Điều giải tranh cãi

Dịch: mafia777

***

Lại đánh bao cát một lúc, thẳng đến cực hạn, Hàn Nghệ mới dừng lại, thở hổn hển, chính đang muốn nghỉ ngơi một hồi, chợt thấy vợ chồng Dương Lâm đi về hướng này.

Hàn Nghệ sắc mặt căng thẳng, hạ thấp thanh âm hô: "Tiêu Vân, Tiêu Vân."

"Làm sao thế?"

Tiêu Vân từ trong nhà đi ra.

"Nhanh... nhanh mang hết ghế trong nhà ra."

Hàn Nghệ thúc giục.

"Vì sao?"

"Cô không nhìn thấy sao, vợ chồng Dương nhị thúc sắp đến rồi."

Tiêu Vân chuyển mắt vừa nhìn, hỏi: "Sao không mời họ vào trong nhà ngồi?"

"Cô đứng là đứng nói chuyện không đau eo, vào trong nhà nhất định phải ngồi ở trên giường của ta, nếu không cô ngủ trên giường đi, như vậy ta liền không có vấn đề gì."

Tiêu Vân một lời không nói, liền đi vào nhà lấy ghế.

Bà nương này thực sự là gian trá.

Hàn Nghệ trầm mặt một câu.

Hàn gia cũng không có loại ghế gì đặc biệt, chỉ có 4 cái ghế gấp.

Vừa lấy ghế ra xong, vợ chồng Dương Lâm liền vừa vặn đi tới, trên mặt Dương Lâm đầy vẻ hồ thẹn, mà Dương nhị thẩm thì chỉ biết cúi đầu theo sát phía sau.

"Tiểu Nghệ."

"A? Nhị thúc, sao thúc lại tới đây?" Hàn Nghệ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Dương Lâm mạnh mẽ trừng Dương Nhị thẩm một cái, nói: "Không phải đều là do mẹ vợ của ta sao?"

Dương nhị thẩm sợ đến run run rẩy rẩy, nào còn dám lên tiếng, đừng thấy Dương Lâm trung hậu thành thật, nhưng ông ta không sợ vợ giống Quan Tam chút nào. Ông ta là loại đại nam nhân cực kỳ truyền thống kia, ban đầu sợ đi ông ta cho Dương nhị thẩm đi Thiên Tế tự, đó là bởi vì ông ta cảm thấy thân được của tên thân côn Cừu Đăng kia có thể chữa khỏi bệnh của Dương nhị thẩm, hơn nữa ban đầu Dương nhị thẩm cũng không có thương đi như vậy.

Nhưng khi ông ta biết được Dương nhị thẩm không chỉ vay tiền Quan tam thẩm, còn dám chạy đi vay tiền Tiêu Vân, lập tức tức giận đến trực tiếp cho Dương nhị thẩm một bạt tai. Phần nợ xong lại vô cùng xấu hổ, ông ta là loại người một khi mượn người tiền, liền ngủ không yên được, điểm này rất tương tự với Hàn Đại Sơn. Do đó, liền dẫn vợ tới cửa xin lỗi.

Hàn Nghệ liếc nhìn Dương nhị thẩm, thấy bà ta không dám ngẩng đầu, mới nói: "Há, hóa ra là việc này a, việc này ta đã nghe Tiêu Vân nói rồi, nhị thúc, nhị thẩm, hai người mau ngồi xuống."

Ngữ khí vô cùng bình thản.

Dương Lâm tự nhiên cho rằng Hàn Nghệ khẳng định cung rất tức giận, lại càng áy náy không thôi, không khỏi tàn nhẫn trừng Dương nhị thẩm một cái.

Lúc này, Tiêu Vân một tay nhấc theo một cái bàn thấp đi ra, thả xuống chính giữa, mỉm cười nói: "Nhị thúc, nhị thẩm, hai người sao lại đứng thế kia, mau ngồi xuống đi."

Lúc này vợ chồng Dương Lâm mới ngồi xuống, nhưng Dương nhị thẩm vẫn cứ cúi đầu.

"Ta đi lấy chút đồ ăn."

Kỳ thực ở trước mặt người ngoài, nang vẫn là bảo trì dáng vẻ vợ hiền, lại bụng hai chén trà thô cùng một ít trái cây đi ra, những trái cây này đều là Hàn Nghệ vừa mua.

Dương Lâm lúng túng gật gật đầu với Tiêu Vân, lại quay đầu nhìn vợ mình, quát lên: "Bà có phải là câm luôn rồi không hả?"

Dương nhị thẩm khẽ run rẩy, lúc này mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai mắt sưng đỏ, dấu đỏ trên mặt còn chưa biến mất, nhìn vợ chồng Hàn Nghệ, nói: "Tiểu Nghệ, tiểu nương tử, nhị thẩm có lỗi với các ngươi, nhị thẩm có lỗi với các ngươi...."

Hàn Nghệ thấy Dương nhị thẩm cung thật là đáng thương, kỳ thực Dương nhị thẩm vốn cũng là một phụ nữ rất hiền lành, thành thật bản phận, trong lòng thiện lương, không ngờ lại bị đám mê tín dị đoan mê hoặc tâm hồn, nghĩ đến đây mới nói: "Nhị thẩm, tiền này cũng chỉ là việc nhỏ, tiêu hết vẫn có thể kiếm lại, then chốt là thẩm phải nhớ kỹ lần giáo huấn này, sau đó đừng làm chuyện hồ đồ như vậy nữa. Mọi việc cần phải có chừng có mực, thấp hương bái Phật thì có thể, thế nhưng mê muội quá là không tốt. Nhị thúc làm nghề nông nuôi gia đình, cung rất không dễ dàng."

Lời nói rất già dặn, nghiêm nhiên không giống một hài tử còn chưa đầy mười tám tuổi nói chuyện chút nào.

"Phải phải phải."

Dương nhị thẩm gật đầu liên tục nói: "Về sau ta cũng không dám đi chùa miếu gì nữa."

"Bà lại dám đi, ta lập tức đánh gãy chân bà."

Dương Lâm như hung thần ác sát nói.

Dương nhị thẩm run rẩy không dám nói lời nào.

Hàn Nghệ giơ tay lên nói: "Nhị thúc, thúc đừng trách cứ nhị thẩm nữa, việc đã đến nước này, thúc nói cái gì nữa cũng không tác dụng. Chỉ cần sau đó nhị thẩm đừng tiếp tục quá mê muội liên được, coi như là dùng tiền mua giáo huấn đi."

Dương Lâm than thở: &Giáo huấn này cung quá đắt, tiền trong nhà đều bị bà ấy tiêu hết sạch, còn thiếu nợ người cùng Quan gia không ít tiền, ta... ta đều sắp bị bà ấy làm cho tức chết rồi."

Đây chính là người nghèo a, nếu thuận buồm xuôi gió, có thể an an ổn ổn sống hết đời, nhưng chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, liền gặp gian nan.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Chỉ nghe xa xa đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện, Hàn Nghệ ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy vợ chồng Quan gia cùng Trương gia đang đi về hướng này.

Dương Lâm nghe tiếng nói chuyện, không cần nhìn cung biết là ai đến rồi, cúi đầu, thở dài, cả lưng cũng còng xuống, hán tử kiên cường hơn nữa, một khi nợ người tiền, lưng cũng phải cúi xuống thôi.

Hàn Nghệ đương nhiên biết bọn họ tới làm gì, đơn giản chính là đến đòi tiền, người trong thôn đều biết, Hàn gia cùng Dương gia quan hệ tốt vô cùng, Dương gia làm gì còn tiền mà trả nợ, chỉ có thể đưa vào Hàn Nghệ mà thôi.

"Tiểu Nghệ, người trở lại rồi à?"

Quan tam thẩm vừa thấy Hàn Nghệ, lập tức cười nói, hiện tại người cả thôn đều biết Hàn Nghệ ra bên ngoài buôn bán kiếm lời không ít tiền, mà bà ta lại là một vị phụ nhân phi thường háms lợi, thái độ đối với Hàn Nghệ tự nhiên là chuyển biến cực kỳ hoa lệ rồi.

Vợ chồng Dương Lâm trái lại vẫn vậy, đều là cúi đầu, Quan tam thúc cung là cúi đầu, chỉ co Quan tam thẩm tương đối nhiệt tình.

"Tam thúc, tam thẩm, lục thúc.... Các người đều đến rồi, đến đến đến, mau ngồi xuống, ăn một chút gì đi."

Có mỗi bốn cái ghế, ngồi sao đủ nha!

Quan tam thẩm vội vàng nói: "Không cần phiền như vậy, không cần phiền như vậy, chúng ta là nghe thấy người trở về rồi, cố ý tới xem một chút. Nói xong con mắt liền liếc nhìn vợ chồng Dương Lâm."

Lúc này, Tiêu Vân lại đi ra, hơi mỉm cười nói: "Tam thúc, mọi người tới rồi, để ta đi rót nước cho mọi người." Nói xong liền tiến vào nhà bếp, chỉ chốc lát sau, liền bưng một cái khay đi ra, đem nước đặt lên bàn, lại nói: "Trong nhà thiếu ghế, nếu không, mọi người vào nhà ngồi đi."

Cô có phải không thể, đã nói là ngồi bên ngoài rồi mà. Hàn Nghệ nghe thấy thế trong lòng liền căng thẳng.

Quan tam thăm vội nói: "Không cần, không cần, chúng ta chỉ là tới gặp Tiểu Nghệ một chút."

Tiêu Vân cười gật gật đầu nói: "Vậy được, mọi người cứ tự nhiên, ta còn có chút việc bận, liền không bồi tiếp mọi người nữa."

- Cô cứ làm việc của cô đi, không sao đâu."

Tiêu Vân xoay người thì, liếc nhìn Hàn Nghệ một chút, khước miệng giờ giờ lên.

Con mụ này ngược lại cũng không ngu a! Hàn Nghệ giả vờ không có nhìn thấy, chờ Tiêu Vân vào nhà xong, hần đột nhiên nói với Quan tam thăm: "Tam thăm, muốn gặp ta là giả, sợ là có mục đích khác đi."

Quan tam thăm sửng sốt, hơi có vẻ chột dạ, hỏi: "Tiểu nghệ, người nói thế là có ý gì?"

Hàn Nghệ cười nói: - Tiền Dương nhị thăm nợ thăm cứ để ta trả cho...

Nói tới đây, Dương Lâm đột nhiên đứng lên nói: "Tiểu nghệ, chuyện này làm sao..."

"Nhị thúc, thúc đừng nói thế."

Hàn Nghệ nhắc tay lên, đánh gãy lời nói của Dương Lâm, lại quay về Quan tam thăm nói: "Tam thăm, Mai thôn cũng không lớn, chỉ có hơn 100 gia đình, nhà nhà đều không dễ dàng, người mỗi nhà đều phải dựa vào vài mẫu đất mà sống sót. Một năm qua, nào có nhà ai không gặp việc khó, chúng ta hần là trợ giúp lẫn nhau mới đứng. Trong ngày thường ta thấy thăm tham chút ít tiện nghi, đây cũng không quá quan trọng, thế nhưng bỏ đá xuống giếng, không khỏi hơi quá rồi. Đứng, nhị thăm là có lỗi, thế nhưng tâm vẫn là tốt, thăm ấy cũng không hề có tâm muốn hại người, tam thăm việc gì phải hùng hổ dọa người như vậy, nói cho cùng cũng chỉ là mười mấy đến hai mươi văn tiền, nhà tam thăm cũng không thiếu chút tiền này ăn cơm. Mà tình huống của Dương gia, thăm chắc cũng rõ ràng, lẽ nào thăm nhất định phải bức từ Dương nhị thăm mới cam tâm sao? Lẽ nào thăm dám cam đoan, sau này nhà mình sẽ không gặp phải việc khó, sẽ không cần chạy đi cầu người sao?"

Quan tam thăm bị nói phải cúi đầu, gãi gãi đầu.

Bà ta cũng không nghĩ tới Hàn Nghệ sẽ nói trực tiếp như vậy, kỳ thực việc này đều là xây dựng trên cơ sở Hàn Nghệ là kiếm ra tiền. Con người chính là như vậy, người có tiền có địa vị, mặc kệ tuổi tác của người bao lớn, người khác sẽ để mắt người, tôn trọng người, thậm chí sợ người. Nếu là người không có tiền, coi như người người cao ngựa lớn, coi như người lớn tuổi nhất, người khác cũng đều xem thường người, người nói chuyện cũng sẽ không có trọng lượng. Cho nên lời nói này của Hàn Nghệ có hữu dụng hay không, then chốt không phải ở hần nói có đạo lý hay không, mà là do chính cá nhân hần.

Quan tam thúc cũng là một mặt ngượng ngùng, kỳ thực ông ta quan hệ với Dương Lâm rất tốt, cũng do ông ta sợ vợ, mới bị vợ cường ngạnh lời đến, lúc này mới lúng túng nói: "Tiểu Nghệ..."

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Nghệ liền cắt ngang: "Tam thúc, thúc cũng đừng nói nữa, ta đều hiểu mà."

Bên kia Trương lục thăm cũng nói: "Tiểu Nghệ, chúng ta..."

"Lục thăm, thăm cũng đừng nói nữa."

Hàn Nghệ lại một lần nữa đánh gãy lời nói của lục thăm. Hần cũng rõ ràng, kỳ thực Trương lục thăm là một người tốt, nhớ lại lúc trong tối nấu ăn, cũng may Trương gia cứu Tiêu Vân một mạng, không phải vậy Tiêu Vân có lẽ đã bị chính mình độc chết rồi, lại nói: "Ta nói những lời này, không phải muốn trách ai, chẳng qua là cảm thấy không có cần thiết nào thành như vậy." Nói xong, hần hướng về trong nhà hô: "Tiêu Vân, cảm một trăm văn tiền ra đây."

"A."

Quá chốc lát sau, Tiêu Vân mới cầm một chuỗi tiền đồng đi ra.

Dương Lâm vội vàng nói: "Tiểu Nghệ, Chuyện này không thể được, chúng ta đã thiêu nợ người không ít tiền, hơn nữa lại còn liên lụy người, làm sao còn dám lấy tiền của người."

"Nhị thúc, chuyện này thúc đừng quản nữa, đây là ta giúp nhị thăm của ta."

Hàn Nghệ phát tay một cái, lại cầm lên xâu tiền trong tay Tiêu Vân.

Quan tam thúc cũng không muốn như vậy, vội vàng nói: "Tiểu Nghệ, người nói có đạo lý, việc này là ta xin lỗi Dương Nhị, ta không muốn số tiền này."

Hàn Nghệ lại phát tay một cái nói: "Tiền này cũng không phải tất cả đều là dùng để trả nợ cho nhị thúc. Thứ nhất, mọi người cũng không dễ dàng, ta với tư cách vẫn bồi, hiện tại kiếm lời chút tiền, lẽ ra nên mua vài món đồ hiếu kính các vị. Thứ hai, thời điểm cha ta vừa tạ thế, mọi người cũng giúp nhà ta không ít việc, lúc đó ta không có gì có thể báo đáp, hiện tại ta có tiền, hần là phải trả lại ân tình này. Tiền này một phần để bù đắp tổn thất lần này của mọi người, còn lại ta liền mời mọi người đêm nay đi tầu quán phía trước ăn một bữa. Mọi người đều là người nông thôn, ngần đầu không gặp cúi đầu thấy, nếu như tâm có khúc mắc với nhau, vậy thì không tốt, có chuyện gì liên bốn bốn, sáu sáu nói rõ ràng. Ngược lại ăn xong bữa cơm này, quá khứ liền

coi như quá khứ, đừng lai đi tính toán làm gì."

Cũng đã nói đến mức này rồi, đám Dương Lâm tự nhiên cũng không tiện nói thêm cái gì nữa.

Hàn Nghệ đem tiền Dương Nhị thăm nợ bọn họ, cùng với tiền bọn họ sử dụng tại Thiên Tế tự lần này, toàn bộ trả lại cho bọn họ.

Kỳ thực coi như không có việc nhà Dương Lâm, hẳn cũng sẽ làm như vậy. Bởi vì hẳn lấy không ít tiền từ chỗ lão lừa trọc Cửu Đẳng, tiền này coi như là lão lừa trọc Cửu Đẳng trả lại cho bọn họ. Sau khi hẹn cẩn thận đêm nay uống rượu tại tửu quán xong, đám người Dương Lâm liền lần lượt rời đi. Trước khi đi, Hàn Nghệ còn căn dặn Dương Lâm, không nên đánh Dương Nhị thăm nữa, Hàn Nghệ giúp ông ta việc lớn như vậy, ông ta đương nhiên sẽ không nói không. Hơn nữa, kỳ thực trong lòng ông ta cũng vô cùng yêu Dương Nhị thăm, đánh xong chính mình cũng đau lòng a.

"Phù! Cuối cùng cũng giải quyết xong."

Hàn Nghệ nhẹ nhàng thở ra một hơi, bỗng nhiên nhìn thấy Tiêu Văn đang đứng ở trước cửa chăm chú nhìn hắn, liền lập tức liếc mắt đưa tình, nửa đùa nửa thật nói: "Cô nhìn ta làm gì, cô đừng nói với ta, hôm nay mới phát hiện thì ra ta đẹp trai như vậy nha."

Tiêu Văn ngẩn ra, hiểu kỳ nói: "Ngươi xem trọng điều này sao?"

Hàn Nghệ tròn trắng mắt nói: "Ta đương nhiên xem trọng a!"

Tiêu Văn khẽ hừ một tiếng: "Tại ta sao không có cảm thấy."

Nguy ý hết sức rõ ràng, chính là lão nương xinh đẹp như vậy, ngươi đừng nói hỏi han ân cần, liền một câu lời hay đều không có.

Hàn Nghệ rõ ràng, ho nhẹ một tiếng nói: "Bề ngoài có nhiên trọng yếu, lớn lên xinh đẹp chính là ưu điểm, từ cổ chí kim đều là như vậy. Thế nhưng... nếu như là ưu điểm duy nhất, vậy thì rất tồi tệ."

Tiêu Văn ngờ ngẩn trong chốc lát, mới phản ứng được, chỉ vào Hàn Nghệ nói: "Ngươi đang nói ai."

"Ta chỉ là trình bày một cái đạo lý, cũng không có chỉ ai, cô đừng cho rằng ta nói cô đi, vậy khẳng định không phải, cô ngoại trừ lớn lên đẹp đẽ, chí ít còn có thể giữ nhà hộ viện nha." Hàn Nghệ cười ha ha nói.

Luận cãi nhau Tiêu Văn rất ít thắng được Hàn Nghệ, nếu không cũng sẽ không vận dụng vũ lực, bữu môi nói: "Cảm tạ ngươi khích lệ."

"Không cần tạ, không cần tạ."

Tiêu Văn lờm Hàn Nghệ một cái, đi ra, bắt đầu thu thập bàn, một lát sau, nang đột nhiên lại ngẩng đầu nhìn Hàn Nghệ, như có điều suy nghĩ nói: "Hàn Nghệ, ta phát hiện ngươi hình như thành thực hơn nhiều."

Hàn Nghệ hoang mang nói: "Lời này cô cũng chớ nói lung tung, dễ dàng khiến người ta hiểu lầm quan hệ giữa ta và cô, kỳ thực ta vẫn là một miếng thịt tươi nho nhỏ chưa trải qua nhân sự nha."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ta có lỗi

Dịch: mafia777

Rượu chính là một thanh kiếm hai lưỡi, nó có chỗ hỏng, cũng có chỗ tốt. Có hai nơi tốt nhất để giải quyết ân oán, thứ nhất chính là chiến trường, thứ hai chính là bàn rượu.

Đêm đó, Hàn Nghệ làm chủ, cùng mấy vị trưởng bối tại tửu quán uống quên cả trời đất. Hàn Nghệ chưa bao giờ chọn bạn rượu, ăn mày cũng là một chén rượu, bởi vì hẳn cũng đã từng làm ăn mày, ông chủ cũng là một chén rượu, hẳn cũng đã từng làm người có tiền. Hơn nữa với tư cách là cao thủ Thiên môn, thiên nam địa bắc không chỗ nào không biết, chỉ là không tinh thông thứ gì thôi. Ngươi tán gẫu với hắn chuyện gì, đều có thể nói được thư sướng, vì lẽ đó hẳn cũng không để ý mấy thứ này.

Từng có lúc, hẳn tại dưới chân một toà cầu vượt ở Trịnh Châu cầm bốn bình Mao Đài uống suốt đêm cùng một đám phần tử nửa ăn mày nửa nghệ sỹ. Cái gọi là phần tử nửa ăn mày nửa nghệ sỹ, chính là chỉ loại người kiếm sống bằng cách đàn hát trên phố kia. Bọn họ uống suốt đêm, tán gẫu xong liền kéo nhị hồ, uống rượu chỉ cầu hợp ý, nếu như quan tâm quá nhiều, thân phận, địa vị, thế thì liền mất đi ý nghĩa rồi.

Trong bữa tiệc, Dương Lâm cùng mấy người Quan Tam liền tiêu trừ hết khúc mắc trong lòng. Có vài chuyện căn bản không phải đại sự gì, chỉ vì ngươi không nói, ta cũng không nói, thời gian dài tích lũy, liền khiến chuyện to bằng hạt vừng có thể diễn biến thành một đoạn ân oán không thể hóa giải, kỳ

thực mọi người nói ra là không sao rồi.

Hàn Nghệ cung uống đến say mềm, trong ấn tượng của hắn, chỉ nhớ là bò đến cửa nhà, gõ cửa hai lần xong, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

Hôm sau!

Hàn Nghệ hơi hơi mở mắt ra, thoáng xoa xoa huyết Thái Dương, bởi vì bọn họ uống cũng không phải rượu mạnh, vì vậy đầu cũng không quá đau, chính là có chút choáng váng. Đào mắt nhìn chung quanh, phát hiện hắn vẫn ngủ trên giường của mình, dùng sức chà mặt một chút, thầm nói, không nghĩ tới thân thể này đánh nhau không được, uống rượu cung kém cỏi như vậy, thật là không có phát hiện được một điểm sơ trường gì cả.

"Người đã tỉnh."

Đột nhiên nghe thấy một thanh âm êm tai vang lên, chỉ thấy Tiêu Vân từ bên ngoài đi vào.

Hàn Nghệ ừ một tiếng, nói: "Tôi hôm qua làm phiền cô rồi. Hắn thấy mình ngủ ở trên giường, hơn nữa giày cũng đã cởi, cả người cung không thấy có quá nhiều mùi rượu, đây nhất định là Tiêu Vân làm."

Tiêu Vân chép miệng một tiếng: "Người không uống được rượu, liền uống ít một chút, tôi hôm qua nôn ra đầy đất, thực sự là bản chết đi được."

"Ừ, ta sẽ chú ý hơn."

Hàn Nghệ hai tay che mặt, nhẹ nhàng nhào nặn, kiếp trước hắn cung thường thường say ngất ngây ở trên đường, tất cả đều là Peter Zhu thu thập tàn cục, thế nhưng Peter Zhucũng sẽ không làm những việc này, chỉ có ném hắn vào trong khách sạn, để hắn tự sinh tự diệt, thế nhưng bởi vì trong khách sạn còn có phục vụ viên giúp đỡ, nhiều nhất cũng chính là ngày hôm sau cho chút ít tiền, người phục vụ cung hài lòng, hắn cung bớt đi phiền phức, vì lẽ đó mỗi khi say rượu, đã quen như vậy rồi. Nhưng không nghĩ tới hiện tại cũng không có người phục vụ giúp hắn xử lý những thứ bản thủ kia, chỉ có Tiêu Vân, hắn đúng là cảm thấy vô cùng có lỗi, sau này khẳng định cũng sẽ chú ý hơn.

Tiêu Vân sững sờ, nang vốn cho rằng Hàn Nghệ sẽ lại tranh đấu miệng lưỡi với nàng đây, thí dụ như nói ra loại hình lời nói như "Đây đều là chuyện người vợ nên làm" hay là "Cô thật đông dài" v...v. Nhưng không nghĩ tới Hàn Nghệ sáng khoái thừa nhận sai lầm của mình như vậy, lúc này mới nói: "Kỳ thực những việc này đều chỉ là việc nhỏ, uống nhiều rượu đối với thân thể mới không tốt."

Hàn Nghệ thả tay xuống, liếc nhìn Tiêu Vân, đột nhiên ha ha mỉm cười.

Tiêu Vân kinh ngạc hỏi: "Người cười chuyện gì?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không có gì."

Kỳ thực hắn vốn cười chính mình dĩ nhiên có cơ hội nghe được một câu nói như vậy, có lẽ đối với người khác mà nói, câu này cực kỳ qua quýt bình thường, thế nhưng đối với hắn mà nói, liền có vẻ cực kỳ xa lạ, hắn thậm chí cảm thấy có chút buồn cười, vì vậy mới cười. Hàn Nghệ lại nói: "Thế nhưng nhân sinh hiếm thấy vài lần say, nếu như kiêng kỵ quá nhiều, nhân sinh liền trở nên vô vị, uống rượu cứ thuận theo tự nhiên là được rồi."

Tiêu Vân nói: "Ta cũng không phải không cho người uống, chỉ là bảo người uống ít thôi."

"Được được được, ta biết rồi, thật đông dài."

Hàn Nghệ xoa xoa cái trán, lại nói: "Ta đi rửa mặt cái đã."

Tiêu Vân lườm hắn một cái, ngược lại cũng không nói gì nữa.

Rửa mặt xong, Hàn Nghệ tùy tiện ăn một chút bánh, người vừa mới tỉnh rượu xong, người đừng hy vọng xa vời hắn còn có tâm tư đi kiểm bữa sáng, chỉ cần đơn giản là xong.

Ăn xong, Hàn Nghệ liền đánh tiếng với Tiêu Vân, sau đó liền ra ngoài. Hắn phải mau chóng tìm ra biện pháp thủ tiêu tang vật, nếu không, phải trông coi một đồng hoàng kim thể kia, cả người chẳng có chút sáng khoái nào, còn phải cả ngày lo lắng đề phòng.

"Tiểu Nghệ."

"Tiểu Nghệ ca."

"Hàn Nghệ."

...

Khi đi ngang qua đồng ruộng, thôn dân dồn dập chào hỏi Hàn Nghệ, đều có vẻ vô cùng nhiệt tình. Tại trước đây thật lâu, bọn họ cung là chào hỏi Hàn Đại Sơn như thế, thiếu một chút hư tình giả ý đây hơi tiền, nhiều một tia tôn trọng xuất phát từ nội tâm. Điều này đều là do bữa tiệc rượu hôm qua mang đến, bởi vì Hàn Nghệ ngày hôm qua xử lý cực kỳ đẹp để chuyện tranh chấp giữa hai nhà Dương, Quan, do đó đạt được thôn dân tán dương vô cùng, vì lẽ đó các thôn dân mới thay đổi cảm quan với Hàn Nghệ, liền đều xuất phát từ nội tâm mà yêu thích tên tiểu tử Hàn gia này.

Hàn Nghệ cung là rất nhiệt tình chào hỏi, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy vui vẻ. Đi tới cửa thôn, chợt thấy hai hán tử xa lạ thân mặc áo cổ tròn tay hẹp đang cùng ca ca của Trương lục thúc, Trương Thường Ngũ nói chuyện.

Bởi vì vị trí của Mai thôn khá hẻo lánh, ngoại trừ săn thú, rất ít người tới đây, mà hai người này tựa hồ không giống như là đến săn thú.

Dù sao cũng là loại người làm ra một ít chuyện không thấy được ánh sáng, khó tránh khỏi có chút chột dạ, Hàn Nghệ hơi nhú mào, nhưng coi như không gặp, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước. Không ngờ khoe mắt lại thấy Trương Thường Ngũ đột nhiên chỉ về phía mình, hai hán tử kia lập tức đi về phía hắn, trong lòng âm thầm cả kinh, lẽ nào sự tình bại lộ? Không thể nào nha, coi như bại lộ, thì cũng là quan binh tìm đến chứ, hai người này cung không có ăn mặc như người nhà quan nha!

Nhưng Hàn Nghệ lại biết, càng là vào thời điểm như thế này, liền càng phải tỉnh táo, nhất định phải làm ra dáng vẻ ta không làm việc đuôi lý, không sợ quý gỗ cửa.

Chỉ chốc lát sau, hai hán tử kia đã đi tới trước mặt Hàn Nghệ, một người trong đó hỏi: "Xin hỏi người là Hàn Nghệ sao?"

Hàn Nghệ trung thực nói: "Ta... Ta đúng là Hàn Nghệ, hai vị đại ca có chuyện gì không?"

"Theo chúng ta đi một chuyến đi."

Nghe giọng điệu nghiêm nhiên như thể quan sai vậy.

"Đi... đi đâu cơ?"

Hàn Nghệ lộ ra bộ dáng vô cùng yếu đuối.

Người kia móc ra một khối lệnh bài bằng gỗ, giơ lên trước mặt Hàn Nghệ, nói: "Chúng ta là hộ vệ Thứ Sử phủ, có người muốn gặp người."

Thứ Sử phủ?

Trong lòng Hàn Nghệ cả kinh, ngoài miệng lại nói: "Có phải ta phạm vào chuyện gì không?"

"Ta không có nói người phạm tội, đi thôi."

Người kia tựa hồ hơi không kiên nhẫn, tay đuổi một cái về phía trước.

Cũng không có cách nào rồi, bọn họ đều đã lấy ra thân phận, Thứ Sử phủ nha, Dương Châu đệ nhất phủ, hưởng chỉ, bọn họ đều có đeo đao, Hàn Nghệ có thể không đi sao, đành đành hoảng đi theo hai người về phía trước.

Khoảng chừng ăn xong một bữa cơm, ba người liền đi tới một toà tiểu đình bên bờ Mai Hà, chỉ thấy bên trong đứng một nữ tử mặc một bộ nam trang màu đỏ. Đây cũng không phải nữ giả nam trang, ngoại trừ quần áo bên ngoài, nư tư nay cũng không có ăn mặc bất kỳ thứ gì mang đặc điểm của nữ tính, bởi vì tại Đường triều rất nhiều nữ tử đều thượng võ, mặc nam trang là một loại thời thượng, cao cao ung dung, tay cầm roi ngựa, anh khí bừng bừng. Ngoài nữ tử này ra bốn phía tiểu đình còn có bốn tên hộ vệ đeo đao đứng gác.

Hóa ra là nàng, xem ra lúc này không cần thận liên lật thuyền trong mương rồi.

Hàn Nghệ nhìn thấy nàng kia xong, liền âm thầm cân nhắc đối sách.

Cô gái này chính là vị thiên kim thứ tám của Dương Tư Nột, Dương Phi Tuyết.

Hai tên hộ vệ dẫn Hàn Nghệ đi tới ngoài đình, ôm quyền nói: vKhởi bẩm thiếu chủ, người đã mang tới."

Dương Phi Tuyết gật gật đầu, nói: "Các người lui ra đi."

"Vâng."

Sáu gã hộ vệ rời khỏi đình mười bước xa.

Dương Phi Tuyết liếc nhìn Hàn Nghệ, nói: "Người vào đi."

Hàn Nghệ đi vào trong đình, chấp tay thi lễ.

Khoe miệng Dương Phi Tuyết giương lên hỏi: "Người còn nhớ ta chứ?"

"Không dám quên."

Hàn Nghệ đột nhiên che hai mắt nói: "Ta có lỗi với cô." Trong thanh âm tràn ngập hổ thẹn cùng ghen ngào.

"Có lỗi với ta?"

Dương Phi Tuyết đầu tiên là sững sờ, lập tức nhướng lên lông mày lá liễu, hỏi: "Vì sao ngươi muốn nói xin lỗi với ta?"

Hàn Nghệ thoáng nghẹn ngào một tiếng: "Thực không dám giấu giếm, ngày đó trong rừng kỳ thực là ta lừa cô, con chó kia căn bản không phải của ta, hơn nữa ta cũng là có ý định để cô bắn trúng nó, mục đích chính là muốn lừa gạt chút tiền của cô."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thành thật đến quá đáng

Dịch: mafia777

Dương Phi Tuyết mang theo vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, nàng ngàn toán vạn toán, không có tính tới, ngay cả một câu chất vấn đều chưa kịp nói, Hàn Nghệ đã thừa nhận toàn bộ. Thắng thán đến như vậy, thực sự là khiến người không thể tưởng tượng nổi, quá nửa ngày, mới nói: - Ngươi có biết hậu quả của việc thừa nhận.

Ta đương nhiên biết, thế nhưng nếu ta không thừa nhận thì có tác dụng gì, chỉ sợ cô đã sớm điều tra xong hết rồi.

Ngày ấy tại trong rừng, Hàn Nghệ lợi dụng Tiểu Hoàng lừa được một quan tiền, quả thật chỉ là ý tưởng lóe lên thôi, trước đó cũng không có bỏ cục tình vì gì, có thể nói là trăm ngàn chỗ hở, không chịu nổi một kích, chỉ cần tùy tiện tra một chút, liền có thể biết rõ hắn vốn đang nói dối. Cái này kỳ thực cũng không phải thủ đoạn của thiên môn chính phái, mà là thủ đoạn quen dùng của tà phái. Thế nhưng theo lẽ thường, người như Dương Phi Tuyết vốn xuất thân giàu sang phú quý, chắc sẽ không xoắn xuýt chút việc nhỏ này, căn bản không thể có chuyện phái người đi điều tra.

Tuy rằng hiện tại Hàn Nghệ cũng không biết tại sao Dương Phi Tuyết lại tìm được hắn. Thế nhưng hắn biết một khi Dương Phi Tuyết đã tìm tới hắn, khẳng định là có cách đâm thủng lời nói dối của hắn.

Bất quá cũng tương tự như thế, nếu như Dương Phi Tuyết đã điều tra Hàn Nghệ, như vậy khẳng định liền biết chuyện nợ nần của Hàn Nghệ. Mà Hàn Nghệ lại biết Dương Phi Tuyết là một người giàu lòng nhân ái, vì lẽ đó lúc này kỳ thực là hắn đang giữ lại trò cũ, tỏ thái độ chính mình đã nhận sai, không tìm bất kỳ cớ gì để giải vây cho mình. Bởi vì hắn biết các loại cớ mà hắn có thể tìm ra, trong lòng Dương Phi Tuyết đều đã tính trước, khẳng định cũng đã nghĩ kỹ chiều sâu để ứng đối rồi.

Vì lẽ đó, vừa bắt đầu hắn liền chủ động thừa nhận sai lầm, ngược lại còn khiến cho Dương Phi Tuyết trở tay không kịp. Vốn dự đoán ban đầu của Dương Phi Tuyết chính là, Hàn Nghệ nhất định sẽ tìm đủ loại cớ để giải vây cho mình, nàng cũng đã nghĩ kỹ biện pháp để đối phó, chỉ cần Hàn Nghệ biện giải, nàng liền có thể dựa vào đó để nói chuyện của mình, giáo huấn Hàn Nghệ. Thế nhưng nàng không ngờ Hàn Nghệ cũng không đợi nàng chất vấn, liền chủ động xin lỗi, căn bản cũng không có cho nàng cơ hội tìm cớ để phát tiết tức giận.

Hàn Nghệ than thở: "Ta đương nhiên biết, thế nhưng ta cũng không còn cách nào, kỳ thực ta vẫn canh cánh trong lòng việc này, cũng từng nghĩ tới đi tìm cô chịu nhận lỗi, nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không có đủ dũng khí, nếu như hôm nay ta lại tiếp tục không thừa nhận, e sợ cả đời sẽ sống trong hổ thẹn."

Dương Phi Tuyết ngờ vực nhìn hắn một cái, thấy vẻ mặt của hắn xác thực thành khẩn, không khỏi tin mấy phần, hừ nhẹ nói: "Coi như ngươi tương đối thức thời, chẳng qua lá gan của ngươi cũng thật không nhỏ, ngay bốn cô nương cũng dám lừa gạt, ngươi có biết bốn cô nương nếu muốn giết ngươi, cũng chỉ là một câu nói hay không?"

Ngươi hung hăng cái gì chứ? Cũng chỉ có tại thời đại này mới thế, nếu như ở thời hiện đại, lão tử liền mặc xác ngươi, có bản lĩnh ngươi đi tố cáo ta a! Hàn Nghệ âm thầm phản bác, nhưng ngoài miệng lại nói: "Biết."

Sau đó liền không có đoạn sau.

Dương Phi Tuyết nhíu mày nói: "Chỉ là như vậy?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Ta còn phải nói gì sao?"

Dương Phi Tuyết có chút kích động nói: "Ngươi... ngươi phải xin tha chứ, lẽ nào ngươi cho rằng xin lỗi xong là ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

Hàn Nghệ hồ đồ nói: "Thế nếu ta xin tha, cô sẽ tha thứ cho ta sao? Nếu như vậy, vậy ta sẽ xin tha."

"...!"

Dương Phi Tuyết hoàn toàn không còn gì để nói, nàng vốn tỉ mỉ chuẩn bị một phen ngôn luận để đối phó Hàn Nghệ, nhưng mà đối mặt với một Hàn Nghệ hàm hậu thẳng thắn như vậy, nàng chỉ cảm thấy cả người đầy sức mạnh nhưng không có chỗ phát tiết, buồn bực nói: - Lẽ nào ngươi không sợ sao?

"Ta rất sợ hãi."

"Thế sao ta chả nhìn ra ngươi đang sợ hãi tí nào cả?"

"Cô không tin sờ sờ thử tay của ta, đều xuất ra mồ hôi lạnh rồi."

Hàn Nghệ vươn tay ra.

Dương Phi Tuyết theo bản năng vẫn đứng là muốn đi sờ sờ thử, nhưng lập tức phản ứng lại, trầm giọng nói: "Lẽ nào có lí do, ngươi dám để bốn cô nương sờ tay của ngươi."

Phải thì lại làm sao, có tiện nghi không chiếm, đó là khôn kiếp, bất quá cô nàng này trái lại phản ứng rất nhanh. Hàn Nghệ lo sợ mặt mày tái mét nói: "Xin lỗi, xin lỗi, ta chỉ muốn chứng minh ta thật sự cực kỳ sợ sệt."

Dương Phi Tuyết hừ một tiếng, con ngươi trừng lên, nói: "Việc này trước tiên không nói, ta lại hỏi ngươi, ngươi có nhận thức một người tên là Hùng Đệ không?"

Trong mắt Hàn Nghệ hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là chột lóe lên, lập tức gạt đầu nói: "Nhận thức."

Không nhìn ra có bất kỳ sự do dự nào.

"Chuyện Tích Thủy Quan Âm có phải là ngươi làm, sau đó cố ý giả họa cho Cửu Đẳng?"

"Vâng."

"Như vậy chuyện ở Thiên Tế tự đều là do ngươi an bài?"

"Không sai."

Hai người phảng phất đang chơi một hồi hỏi đáp gấp trả lời nhanh, thậm chí tốc độ Dương Phi Tuyết hỏi đều theo không kịp tốc độ Hàn Nghệ trả lời, trong lòng không khỏi có chút rối như tơ vò, dĩ vãng đều là người bị thẩm vấn mới rối như tơ vò, nhưng mà bây giờ lại là người thẩm vấn rối như tơ vò, đây cũng thật là lần đầu tiên nha.

Dương Phi Tuyết chưa từng gặp người nào thành thật như vậy, nang thậm chí suy nghĩ mất một đêm, phải làm sao để bức cung Hàn Nghệ, cuối cùng điều là phí công, không kìm lòng được nói: "Ngươi cũng thật là kỳ quái, luận bản lĩnh nói dối, ngươi là người lợi hại nhất mà ta từng thấy. Hôm ấy trong rừng, ta cùng đám nhị ca đều bị ngươi lừa. Thế nhưng ta cung chưa từng gặp người nào thành thật như ngươi vậy, tại sao ngươi liên một câu giải thích cũng không có, đã thừa nhận hết cả vậy?"

Tại sao ta không thừa nhận, đây đều là chuyện tốt mà, trừng ác giương thiện, tâm địa của ngươi tốt như vậy, làm sao có khả năng sẽ cam lòng mà trách cứ ta, cô bé, ngươi còn non lắm.

Sở dĩ Hàn Nghệ có thể có chỗ đặt chân trong Thiên môn, có thể nói là dựa vào hai pháp bảo. Thứ nhất, năng lực mô phỏng siêu cao. Thứ hai, tư duy nhanh nhẹn, tuy rằng hắn cũng không biết tại sao Dương Phi Tuyết lại biết quan hệ giữa hắn cùng Hùng Đệ, thế nhưng nếu đối phương đã nói ra chuyện này, như vậy khẳng định đã tra được cái gì. Nhưng mặc kệ nang có tra được chứng cứ xác thực hay không, chỉ bằng địa vị của Dương gia, nếu như hắn không thừa nhận, Dương Phi Tuyết cũng có đầy thủ đoạn bức bách hắn thừa nhận, so với việc chịu nỗi khổ đa thịt, còn không bằng mau mau thừa nhận. Ngược lại đây cũng không phải chuyện xấu gì, hắn cung là đang giúp người, chỉ cần Dương Phi Tuyết không biết chuyện hắn trộm vàng là được, tất cả đều dễ nói chuyện, cười khò một tiếng, không trả lời mà lại hỏi lại: "Thử hỏi có ai lại muốn đi lừa gạt người?"

Câu nói này cung đúng là xuất phát từ nội tâm, ai không muốn đầu thai vào nhà tốt chứ. Có thể từ lúc sinh ra cho đến chết đi, cũng không cần phải đi kiếm tiền, biết tiêu tiền là được.

Dương Phi Tuyết hí mắt nói: - "Thế nhưng ngươi có biết hay không, ngươi làm náo loạn như thế, để Dương gia mất hết thể diện."

Hàn Nghệ a một tiếng, lắc đầu nói: "Ta đây thật không biết, lúc đó ta chỉ là nghĩ làm sao báo thù giúp Hùng Đệ, đây... đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?"

Nếu có thể thừa nhận, hắn tuyệt không do dự, nhưng không thể thừa nhận, hắn có chết cũng không thừa nhận, trừ phi có chứng cứ xác thực.

Dương Phi Tuyết tức giận nói: "Ngươi hiện tại vào trong thành mà xem, phạm là nói đến Thiên Tế tự, không người không nhắc tới Dương gia, ai cũng nói Dương lão phu nhân cung bị lừa rồi, bởi vậy bà nội của ta cũng chịu đủ chê trách, đây cũng là bởi vì ngươi."

Hàn Nghệ sững sốt nửa ngày, nói: "Ta... ta đây thật không có cân nhắc đến, ta chỉ là muốn tại trước mặt Dương Công cùng bách tính vạch trần lời nói dối của Thiên Tế tự, ta... ta không nghĩ tới chuyện này."

Chuyện này rất dễ phủ nhận, dù sao hắn nhỏ tuổi như thế, dù cho là một ít người cáo già cung cực kỳ khó cân nhắc đến chuyện này, liền ngay cả lão hòa thượng Cửu Đẳng kia cung là đến cuối cùng mới phản ứng ra đây.

Bỗng nhiên bộp một tiếng.

Dương Phi Tuyết đem đoản kiếm trong tay vút tới trước mặt Hàn Nghệ, nhàn nhạt nói: "Ta mặc kệ ngươi có nghĩ tới hay không, nhưng việc này đều do ngươi mà lên, nếu ngươi đều đã thừa nhận, vậy ngươi liền tự vẫn tạ tội đi."

Hừ. Muốn dọa ta sao, ta vốn là tổ tông về trò này nha. Hàn Nghệ cúi đầu liếc nhìn thanh đoản kiếm kia, lại ngẩng đầu lên, nhìn Dương Phi Tuyết nói: "Ta có thể tự vẫn tạ tội, thế nhưng nguyên nhân việc này hoàn toàn bắt nguồn từ ta, ta hi vọng cô buông tha người nhà của ta và Hùng Đệ. Hẳn phải tận lực đáp nặn hình tượng có tình có nghĩa của mình, lợi dụng Tiểu Hoàng lừa gạt tiền tài, đây là vì trả nợ cứu vợ chôn cha, lợi dụng Bồ Tát để vạch trần Cửu Đẳng, đây là vì bằng hữu. Thử hỏi loại nam tử có tình có nghĩa như thế, đi đâu mới tìm được nha! Quả thực chính là động vật hi hữu, giết động vật hi hữu là chuyện phạm pháp đấy."

"Được.v"

Dương Phi Tuyết đáp ứng rất sáng khoái.

Hàn Nghệ không nói thêm nữa, nhặt lên đoản kiếm, keng một tiếng, rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thấy ánh sáng lạnh lẽo lưu động, có thể nhìn ra được, đây là một thanh kiếm tốt.

Vài tên hộ vệ cách đó không xa thấy thế, sắc mặt căng thẳng, muốn vọt vào trong đình, Dương Phi Tuyết liền duỗi tay một cái ngăn cản bọn họ.

"A."

Hàn Nghệ đột nhiên la lên.

"Ngươi sợ sao?" Dương Phi Tuyết vội vàng hỏi.

"Ta vẫn luôn cực kỳ sợ sệt, bất quá ta chỉ là muốn hỏi, ta tự đâm có được hay không?"

Hàn Nghệ cầm đoản kiếm, đột nhiên hỏi.

"Đâm?" Dương Phi Tuyết sững sờ "Tại sao?"

Hàn Nghệ hơi sợ nói: "Ta nghe nói đâm vào bụng không đau bằng cắt cổ."

Dương Phi Tuyết nhẹ nhàng a một tiếng, cảm giác đứng trước mặt mình chính là một kẻ ngu ngốc, sững sờ nửa ngày, mới phát tay một cái, nói: "Tùy ngươi."

"Cảm ơn."

Hàn Nghệ hai tay nắm chặt chuôi kiếm, mũi kiếm hướng vào bụng mình, hít sâu vào một hơi, nhắm hai mắt lại, đột nhiên đâm xuống

Phanh!

Dương Phi Tuyết đột nhiên phi lên một cước, đá bay đoản kiếm trong tay Hàn Nghệ, không dám tin nói: "Ngươi vẫn đúng là dám đâm nha!"

Đám nữ nhân này lực chân sao đều lớn như vậy chứ. Hàn Nghệ chỉ cảm thấy một trận đau đớn từ tay phải, kinh ngạc nói: "Không phải cô bảo ta tự vẫn tạ tội sao?"

Dương Phi Tuyết trừng mắt nhìn, vừa bức mình vừa buồn cười nói: "Ta bảo ngươi tự vẫn, ngươi liền tự vẫn?"

Hàn Nghệ nói: "Không phải cô từng nói, cô muốn giết ta, chẳng qua chỉ là chuyện một câu nói hay sao? Đã như vậy, vì sao ta không thể tự vẫn?"

Dương Phi Tuyết hoàn toàn không hiểu nỗi Hàn Nghệ, hoang mang nói: "Ngươi là thật khờ, hay là giả vờ ngây ngốc với ta thế?"

Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Ta không ngốc, vì lẽ đó ta mới làm như thế, nếu như ta dám phản kháng, rất có thể cô sẽ giận lây sang người nhà cùng bằng hữu của ta. Ngược lại việc ta phải chết cũng không trốn được, đã như vậy, vì sao ta còn phải liên lụy nhiều người hơn làm gì?"

Dương Phi Tuyết vội vàng nói: "Thế nhưng ngươi có thể giải thích nỗi khổ trong lòng nha, ngươi có thể nói ngươi gạt ta, chỉ là để trả nợ, mà ngươi vạch trần lời nói dối của Thiên Tế tự, cũng là một chuyện tốt mà."

Ồ ngốc! Không phải ngươi vừa nói hết ra sao? Tự hạ hồ lời từ trong miệng ngươi nói ra càng có sức thuyết phục hơn chứ, đã như vậy, ta việc gì phải nói đây. Hàn Nghệ cười thâm trong lòng, ngoài miệng lại phi thường thành khẩn nói: "Vâng, đứng ở góc độ của ta, xác thực có thể nói như vậy, nhưng mà đứng ở góc độ của cô, cô thật sự là bị lừa. Đúng rồi, còn có, Dương lão phu nhân cũng bị thương tổn, chuyện này tuy không phải là mong muốn của ta, nhưng nguyên nhân cũng là bắt nguồn từ ta, tội của ta là không thể tha thứ, cô muốn giết ta, ta cũng có thể lý giải."

Dương Phi Tuyết nhìn chằm chằm Hàn Nghệ, nhưng là từ khuôn mặt ngây ngô của Hàn Nghệ, nàng căn bản nhìn không ra bất kỳ thứ gì, lại nói: "Ngươi liền không muốn biết, tại sao ta có thể tìm tới ngươi? Lúc nói chuyện, lông mày của nàng hơi giương lên, có chút hương vị tự sướng."

Ồ, nguyên lai nàng là muốn khoe khoang nha, ta đây có thể thỏa mãn ngươi, bởi vì ta quả thật cũng rất muốn biết. Hàn Nghệ gật đầu mạnh một cái nói:

"Ta đây cũng thật sự muốn biết."

Dương Phi Tuyết nở nụ cười: "Bởi vì cái hôn người cùng Hùng Đệ còn có tên tiểu tử kia tế bái cha mẹ của Hùng Đệ thì, ta cũng ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Có tiền cũng không mua được

Dịch: mafia777

Hóa ra là như vậy.

Trong lòng Hàn Nghệ đã đoán ra bảy tám phần.

Chuyện này rất đơn giản, cũng không khó đoán. Nếu như ngày đó Dương Phi Tuyết nhìn thấy Hàn Nghệ cùng một chỗ với Hùng Đệ, như vậy nhất định sẽ sinh ra nghi vấn, chỉ cần phái người đến Mai thôn thoáng tìm hiểu một chút là được. Dù sao Mai thôn cũng chỉ lớn như vậy, hơn nữa vóc người của hắn cũng khá cao, rất nhanh là biết hắn là ai rồi.

Thế nhưng Hàn Nghệ thấy lông mày của Dương Phi Tuyết giương lên, tựa như đang dương dương tự đắc, trầm nghĩ, xem ra nàng khá là hưởng thụ việc bố trí cục diện tìm ra ta, đã như vậy, nếu ta biểu hiện quá lạnh nhạt, chẳng phải sẽ quét mất sự hứng thú của nàng sao, đây không phải là hành động sáng suốt. Ta hẳn là nên giả vờ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc mới tốt, liền nói: "Cái gì? Chuyện này... chuyện này làm sao có khả năng, làm sao cô lại ở đó được?"

Một pha kinh ngạc bất chợt này, dù là ngôi sao điện ảnh cũng không thể hơn hẳn.

Quả nhiên, Dương Phi Tuyết nhẹ nở nụ cười: "Có câu là, trí giả ngàn lo, tất có chỗ lỡ."

Cô cười rồi, vậy là quá dễ nói chuyện rồi.

Tiếp theo nàng liền đem đầu đuôi sự tình nói cho Hàn Nghệ.

Nguyên lai ngày đó sau khi Dương lão phu nhân hỏi phủ xong, trong lòng phiền muộn, lại cảm thấy Hùng Đệ phụ mẫu đều mất, lẻ loi hiu quạnh, vô cùng đáng thương, lòng sinh đồng tình, liền sai Dương Phi Tuyết đi đưa chút tiền cho Hùng Đệ. Đồng thời còn nói nếu như Hùng Đệ đồng ý, liền có thể đến Dương phủ làm hạ nhân, làm chút việc vụn vặt, như vậy chí ít có thể sinh tồn được, hơn nữa sẽ không bị người bắt nạt, hạ nhân Dương phủ ở bên ngoài cũng là phi thường trâu bò đấy.

Nhưng khi Dương Phi Tuyết tới phủ nhà thì, Hùng Đệ vừa mới rời đi xong, nàng liền vội vàng đuổi theo. Cũng không biết ban đầu Hùng Đệ vốn không về nhà, mà là đi mua hương nến tế bái cha mẹ, vì lẽ đó Dương Phi Tuyết một đường đuổi tới nhà của y, cũng không nhìn thấy y đâu. Nàng liền dứt khoát đến phụ cận tìm một chút, trong lúc vô tình lại nhìn thấy Hàn Nghệ cùng Hùng Đệ đang ở cùng một chỗ.

Hàn Nghệ nghe xong, cũng là dở khóc dở cười, đây đúng là một sự trùng hợp, kỳ thực trong lòng hắn cũng buồn bực, lấy sự cảnh giác của hắn, không có đạo lý có người theo dõi hắn cũng không biết. Lại hỏi: "Thế nhưng cô làm sao biết được chuyện Tích Thủy Quan Âm là ta làm ra?"

Dương Phi Tuyết cười nói: "Bởi vì ta trước tiên sai người âm thầm đi Mai thôn điều tra người, biết được hóa ra ngày ấy tại trong rừng là người gạt ta, mà ta lại xem qua lời khai của hòa thượng Cửu Đăng, gần hết đều thừa nhận, chỉ có không chịu thừa nhận Tích Thủy Quan Âm là do gã chôn xuống, hắn luôn miệng nói là Hùng Đệ hãm hại gã, nếu như ta không có phát hiện ra người, có lẽ ta cũng sẽ không tin tưởng gã, thế nhưng xét thấy biểu hiện trước đó của người, vì lẽ đó ta dám xác định tất cả những thứ này đều là kế hoạch của người. Có phải người cho rằng không có ai sẽ tin tưởng lời nói của hòa thượng Cửu Đăng kia, vì lẽ đó sẽ không có người tra đến trên đầu người?"

Hàn Nghệ vô cùng nổi giận nói: "Không sai, ta tin tưởng chỉ cần vạch trần âm mưu của con lừa trọc kia, sẽ không có người tiếp tục tin tưởng gã, tự nhiên cũng sẽ không truy xét đến trên đầu ta, thật đúng là người tính không bằng trời tính mà."

Dương Phi Tuyết nhìn thấy Hàn Nghệ dường như một con gà trống bại trận vậy, trong lòng liền cực kỳ sáng khoái, cái nàng quan tâm là chuyện ngày đó bị Hàn Nghệ lừa thăm như vậy, nếu như dựa vào vũ lực giải quyết việc này, vậy thì còn gì thú vị, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, cho nên nàng rất muốn lấy gậy ông đập lưng ông. Thí dụ như vạch trần bày rập mà Hàn Nghệ bày ra, điều này so với giết Hàn Nghệ thì càng vui vẻ hơn rồi, ngẩng đầu nói: "Người còn có lời nào để nói không?"

Người là ngu ngốc sao, ta đều lấy dao đâm chính mình rồi, người còn muốn ta nói cái gì? Hàn Nghệ cũng sững sờ, lắc đầu nói: "Ta không có lời nào để nói, kỳ thực chuyện của Hùng Đệ, ta thật sự cũng không thẹn với lương tâm, tuy rằng cô nói việc này khiến cho danh dự của Dương gia các cô thoáng chịu đến một ít tổn hại, nhưng đây cũng không phải bản ý của ta. Tuy nhiên bất kể nói thế nào, ngày đó ta xác thực đã lừa cô, vì lẽ đó cô muốn giết muốn mổ, đều là nên thế."

Dương Phi Tuyết như cười như không nói: "Ta còn tưởng rằng người sẽ quỳ trên mặt đất, khóc lóc nói là vì phải trả nợ cứu vạ, mới phải đi lừa người như

thế, cầu ta tha cho người một cái mạng."

Cùng một chiều đem dùng hai lần, người cung không khỏi quá xem thường ta rồi. Hàn Nghệ lắc đầu một cái, thái độ phi thường thành khẩn nói rằng: "Việc này vốn là sai lầm của ta, ta cung vẫn vô cùng áy náy, nếu như ngày đó cô chẳng quan tâm, chỉ là tùy tiện vứt ít tiền cho ta, có lẽ ta còn không cảm thấy áy náy như vậy, thế nhưng ta biết cô là một người tốt, vì lẽ đó ta cung cực kỳ hy vọng có thể chịu đến trừng phạt nên có, nói như vậy, trong lòng ta cũng sẽ khá hơn một chút."

Cú vỗ mông ngựa này là nửa thật nửa giả, vỗ đến mức thực sự là không để lại vết tích, khiến người ta chỉ có thể vui vẻ tiếp thu.

Dương Phi Tuyết nghe được Hàn Nghệ nói nàng là một người tốt, trong lòng quả thật có chút nhỏ nhỏ hài lòng, ngoài miệng lại hừ lạnh: "Người đừng tưởng nói ra lời như vậy, ta sẽ bỏ qua cho người, ta lớn đến từng này, còn chưa bao giờ bị người lừa gạt như vậy, người có biết hay không, cả đêm hôm đó ta đều ngủ không được ngon giấc."

"Xin lỗi!" Hàn Nghệ cúi đầu nói: "Cô giết ta đi."

Mặc dù Dương Phi Tuyết nói như vậy, nhưng trong lòng lại tin tưởng lời nói của Hàn Nghệ, nếu trong lòng không mang áy náy, như vậy Hàn Nghệ cung sẽ không lấy dao đâm chính mình rồi. Hơn nữa từ đầu đến cuối, Hàn Nghệ chưa bao giờ biện hộ nửa câu cho mình, thái độ tốt đến không tưởng, có câu là chống cự thì nghiêm trị, mà thành khẩn thì khoan hồng, liền nói: "Người chết rồi thì có ích lợi gì với ta?"

Những lời này ta cực kỳ tán đồng, chỉ mong người sẽ luôn nghĩ như thế. Hàn Nghệ nói: "Vậy cô cho ta một ít thời gian, ta kiếm ra tiền xong sẽ trả lại cô."

Dương Phi Tuyết nói: "Người cho rằng ta sẽ thiếu chút tiền này sao?"

Hàn Nghệ nói: "VẬY... vậy cô nói, phải làm sao bây giờ?"

"Ta..."

Dương Phi Tuyết cung không biết nên làm thế nào cho phải, nguyên bản nàng là muốn chinh Hàn Nghệ một trận, cho hắn một ít giáo huấn, nhưng mà xét thấy thái độ ăn năn của Hàn Nghệ, nàng vốn tâm địa thiện lương nên cũng thật là không hạ thủ được, không khỏi trầm ngâm. Nếu nói cứ như vậy buông tha Hàn Nghệ, nàng lại cảm thấy quá tiện nghi cho hắn, dù sao ngày ấy Hàn Nghệ khóc thê thảm như vậy, thật sự làm cho nàng cả đêm mất ngủ, vẫn canh cánh trong lòng, cũng không dám đi ngủ nữa, bản cung cũng bị ám ảnh. Nhưng nếu nói bởi vậy mà giết Hàn Nghệ, như vậy không khỏi quá mức rồi, đặc biệt sau khi nàng biết được tình huống trong nhà của Hàn Nghệ xong. Suy nghĩ nửa ngày, nàng mới nói: "Hiện tại ta còn không nghĩ ra, coi như là người nợ ta đi, chờ ta nghĩ ra được, lại tới tìm người."

"Đa tạ ân khoan dung của Dương cô nương, ngay khắc nếu có việc cần dùng đến ta, ta Hàn Nghệ nguyện dốc hết sức khuyến mãi."

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ, Dương Phi Tuyết làm sao có khả năng yêu cầu một tên tiểu tử nông gia như ta giúp đỡ cái gì. Đây còn không phải là đánh rắm sao, gió vừa thổi liền tán đi, tương lai vẫn là người đi đường người, ta đi đường ta thôi.

Dương Phi Tuyết liếc nhìn Hàn Nghệ, ừ một tiếng: "Được rồi, ta đi trước."

Hàn Nghệ đột nhiên nói: "A? Cô liền đi luôn sao? Cô không dẫn theo ta cùng đi sao?"

Dương Phi Tuyết kinh ngạc nói: "Tại sao ta phải dẫn người đi cùng?"

Người này thực sự là quá không biết ngại ngùng, lại muốn người ta một cái hoa cúc đại khuê nữ dẫn một tên có vợ đi cùng, đây là định làm gì?

Hàn Nghệ nói: "Cô không dẫn ta đi giải thích với Dương Công chuyện của Hùng Đệ sao?"

Dương Phi Tuyết sững sờ, lập tức lắc đầu: "Không cần, việc này ta cũng không có nói với cha ta, con lừa trọc kia hại nhiều người như vậy, tất nhiên phải chịu báo ứng. Hơn nữa, coi như Tích Thủy Quan Âm là người làm ra, nếu không phải gã có lòng tham tài, cũng sẽ không sẽ rơi vào bẫy của người. Cuối cùng, vẫn là do chính gã qua tham lam."

Như vậy không thể tốt hơn rồi. Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Ừm, ta biết rồi. Đây bất quá là lời nói thăm dò của hắn mà thôi, kỳ thực trong lòng hắn cũng đã đoán được điều này. Hơn nữa hắn dám khẳng định Dương Phi Tuyết tuyệt đối không biết chuyện hắn trộm vàng. Nếu không thì, tính chất chuyện này liền thay đổi, không thể là Dương Phi Tuyết đơn độc tìm hắn, nhất định là quan binh tới cửa."

Sự thực cũng là như thế, bởi vì lúc đó Tiểu Dã suất chút nữa phát hiện Dương Phi Tuyết, vì vậy nàng không còn dám tiếp tục theo dõi. Hôm sau mới phải người đi hỏi thăm Hàn Nghệ, vậy là đủ thời gian để Hàn Nghệ gầy an rồi.

Dương Phi Tuyết khẽ hừ một tiếng, sau đó rời đi.

"Hô...!"

Dương Phi Tuyết đi rồi, Hàn Nghệ đột nhiên thở ra một hơi, đặt mông ngồi ở trên băng đá, sau lưng không ngờ đã ướt đầm một mảnh.

Hắn sợ hãi sao?

Hắn đương nhiên sợ, hắn sợ hãi muốn chết, Dương gia này không phải là gia tộc bình thường nha, không phải cái loại như Vương Bảo có thể so sánh. Có thể nói, Vương Bảo trước mặt Dương Phi Tuyết, cũng không có khác biệt gì với Hàn Nghệ cả, đều chẳng qua là giun đé mà thôi, Dương Phi Tuyết muốn giết Hàn Nghệ, vậy thì đúng là như bóp chết một con kiến vậy, dễ như ăn bánh, đây chính là quyền uy của quý tộc.

Đương nhiên, hắn cũng không phải sợ đến mức thật sự lấy đao đi đâm chính mình. Kể cả Dương Phi Tuyết không ngăn cản, một đao kia cũng là đâm trúng dưới xương sườn mà thôi. Đây cũng là vì sao hắn không lựa chọn cắt cổ, là bởi vì cắt cổ quá nhanh, khoảng cách ngắn, nguy hiểm hệ số lại cao, vạn nhất Dương Phi Tuyết không có ngăn lại đúng lúc, vậy thì lúng túng.

Ở trong đình nghi ngại nửa ngày xong, hắn liền đứng dậy rồi đi, nguy hiểm vĩnh viễn đến từ chính những điều mình không biết, việc này nếu đã bại lộ, hắn ngược lại là không lo lắng, bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, không có gì đáng phải lo lắng cả. Điều càng khiến hắn sốt ruột chính là phải làm sao mới có thể trốn ra ngoài những kim ngân châu báu kia, bởi vì sự tình bí ẩn nhất cõi đời này, không gì bằng có tiền mà lại không tiêu được.

Nhưng mà sau khi nghe ngóng bên ngoài xong, hắn mới biết nguyên lai vàng bạc tại Đường triều, không thể coi là tiền được. Bởi vì vàng bạc không có tính lưu thông, nếu như người cầm vàng bạc đi mua đồ bên đường, thứ nhất, đối phương bình thường sẽ không dùng đến, thứ hai, còn có thể gặp phải quan sai.

Bởi vì vàng bạc tuy rằng quý giá, nhưng giá trị quá to lớn, người cầm một thỏi vàng trả tiền ăn cơm, người khác phải bỏ ra bao nhiêu tiền đồng với lụa là mới đủ trả lại cho người? Hơn nữa, bách tính tiếp xúc vàng bạc ít, không hiểu cách phán đoán phẩm chất của vàng bạc, trời mới biết số vàng bạc của người giá trị bao nhiêu tiền. Tại dân gian cũng không có định ra giá trị rõ ràng, bách tính đoán đo khó định, vì vậy tính lưu thông của vàng bạc trong dân gian là hầu như không có.

Còn có, sản lượng vàng bạc thời bấy giờ tại Đường triều là cực kỳ phi thường ít ỏi, mà lại còn đều phải hiến cho hoàng thượng, sau đó mới dùng để chế tạo ra các loại khí cụ hoặc là dùng để ban thưởng cho có thần tử có công hoặc là phi tần cung nữ. Nếu không biết lai lịch số vàng của người, có phải là trộm từ quốc gia hay không, nói không chắc liền bắt người tới quan phủ luôn.

Vì lẽ đó thị trường vàng bạc tại dân gian Đường triều, có thể nói là có tiền cũng không thể mua được. Vàng bạc là đáng giá, là quý báu, điều này ai cũng biết, thế nhưng giá trị bao nhiêu tiền? Quý báu đến mức nào? Như thế nào mới phán đoán được thật giả. Những điều này dân chúng tầm thường cũng không biết. Điều này cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao vàng bạc không có tính lưu thông, bởi vì tiếp xúc được quá ít người.

Thế nhưng nơi đi nơi lại, đã có giá cả, vậy khẳng định vẫn có thị trường, chín phần mười thị trường vàng bạc là đến từ buôn bán bên ngoài. Khi các thương nhân các nơi Arab, Nam Dương hay Phù Tang, đến Đại Đường giao dịch tơ lụa, bọn họ thường thường đều dùng vàng bạc châu ngọc để giao dịch.

Tiền tệ tuần hoàn tại Đường triều chính là tiền lụa, tiền, tiền đồng, lụa mềm, vải lụa, thế nhưng đây cũng vừa vặn là những sản phẩm người nước ngoài cần mua. Như vậy nhất định phải tìm kiếm chất môi giới thứ ba tham gia vào. Người Arab thường thường dùng hương liệu để hối đoái, ngoại trừ hương liệu, liền còn có khí cụ bằng vàng bạc. còn người Phù Tang thì trên căn bản là dùng vàng bạc để mua hàng. Trong khối thị trường này, vàng bạc có thể coi là tiền lưu thông, bởi vì nó có giá trị.

Còn thừa lại một thành, chính là thị trường quý tộc. Đồ trang sức vốn được phi thường yêu thích, bách tính bình thường mua không nổi, thế nhưng con cháu quý tộc có thể dùng. Nói thí dụ như ngựa, một thớt ngựa tốt có giá trị vô cùng đắt giá, dùng tiền lụa đi mua sắm, vậy thì quá lao lực, nhưng nếu dùng vàng, liền thuận tiện hơn nhiều. Bởi vì bọn họ đều là dân chuyên chơi vàng, song phương đều thừa nhận giá trị của vàng, vì vậy vàng bạc cũng có tính lưu thông nhất định trong giới quý tộc.

Thế nhưng, nhìn chung vào thị trường của Đường triều, trước sau đều không thể lấy vàng bạc coi là tiền được. Mặc dù là thị trường giao dịch có liên quan đến vàng bạc, cũng chỉ có thể nói là lấy vật đổi vật, vàng bạc chỉ là vật dụng quý trọng, mà không phải tiền. Nói đơn giản thì, nếu như người tại Đường triều, chẳng may nói ra câu "ta muốn dùng vàng đi mua ngựa". Như vậy ngữ pháp của người liền sai rồi, phải nói là dùng vàng đi đổi ngựa mới đúng.

Đây đối với Hàn Nghệ mà nói, không phải là một tin tức tốt nha, vàng bạc khuyết thiếu, khiến vàng trong tay hắn có vẻ càng chói mắt, một khi lấy ra dùng, lập tức sẽ đưa tới người chú ý.

Mặt khác, đường dây tiêu thụ vàng bạc vẫn là cách hắn quá xa, hắn chỉ là một tiểu tử nông gia mà thôi, làm sao có thể quan hệ cùng quý tộc. Còn thị trường buôn bán bên ngoài thì hơn nữa là quan phủ khổng chế rồi, hắn lại càng khó thâm nhập vào.

Xem ra trong thời gian ngắn, là cực kỳ khó tuần số vàng này ra ngoài.

Hàn Nghệ thất vọng mà về, thị trường kinh tế Đường triều cũng quá mức đơn điệu đi, không giống cái thị trường chứng khoán phức tạp của hậu thế kia, bất kỳ vật đáng tiền gì cũng đều có đường dây tiêu thụ riêng, mặc kệ có phải là hợp pháp hay không. Tỷ như đồ cổ, súng đạn, ma túy, tang vật, v...v cũng có thể rất nhanh đổi ra tiền mặt được. Bởi vì đường dây thực sự là quá nhiều, chỉ cần người ra giá hơi hơi rẻ hơn chút so với thị trường, liền lập tức có lượng lớn người tranh nhau đến mua. Còn tại Đường triều thì hắn cực kỳ khó thân không biết quý không hay hối đoái số vàng lớn như vậy thành tiền được.

Thật là khiến người ta hao tổn cân não suy nghĩ a!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dương Châu đệ nhất lâu

Dịch: mafia777

***

Tuy rằng trong thời gian ngắn còn không có cách nào thủ tiêu tang vật, thế nhưng Hàn Nghệ cũng không vội vã lắm. Ngược lại coi như tìm toi đường dây tiêu thụ, hẳn cũng không có ý định tuồn ra vào lúc này, dù sao hiện tại vẫn đang trên đầu sóng ngọn gió, hẳn cảm thấy tương đối giữ mình một chút thì tốt hơn.

Thấm thoát mấy ngày trôi qua.

Trong lúc này, Hàn Nghệ vẫn luôn luôn ở nhà, cực ít đi ra ngoài, mà việc chủ yếu của hắn ở nhà là rèn luyện thân thể, từ sớm đến tối đều chăm chỉ rèn luyện, sáng sớm rời giường chạy bộ, buổi sáng đánh bao cát, buổi chiều bơi lội, ngày nào cũng như ngày nào. Hắn cũng rất thường hay đi tìm nhóm Tiểu Dã để cải thiện sinh hoạt, không thể không nói một câu, đi theo Tiểu Dã, cũng là hưởng phúc thật sự, tiểu tử này có thể nói là cao thủ săn thú cao cấp nhất. Phàm là cùng cậu ta đi ra ngoài, chắc chắn sẽ không có chuyện tay không mà về. Mỗi ngày ăn thịt, còn không mất tiền, sáng khoái đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Ngày hôm đó, Hàn Nghệ bơi lội trên sông xong liền trở về, trên người dề trần, một tay nhấc theo quần áo, mái tóc ướt đầm dưới ánh mặt trời, phản chiếu ra ánh sáng trong trẻo. Máu da trắng nõn khi xưa nay đã bị phơi nắng thành màu đồng cổ, bốn khối cơ bụng đã bắt đầu lộ ra cao chót vót, vóc người gầy yếu rốt cục một đi không trở lại.

Mấy ngày qua, Hàn Nghệ hoàn thành việc lột xác từ một con chim non thành chân chính đại bàng.

Tiêu Vân đứng ở trước cửa ngõ ngác nhìn Hàn Nghệ trở về, trong mắt lộ ra sắc thái không giống trước. Trước đây Hàn Nghệ giống như một đứa bé không chịu lớn vậy, đều là chạy theo sau cái bóng của nang. Thế nhưng hiện tại mỗi khi Hàn Nghệ xử lý sự tình lại lộ ra sự lão luyện phi thường, hơn nữa khuôn mặt ngây ngô cũng biến thành góc cạnh rõ ràng, vóc người cũng biến thành tráng kiện, cũng không thể lại dùng đứa nhỏ để hình dung Hàn Nghệ nữa rồi.

"Về rồi à."

"Ừ."

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiêu Vân, chờ đến gần thì, đột nhiên một quyền đâm ra, thẳng hướng chiếc mũi ngọc đẹp để tinh xảo của nàng.

Tiêu Vân đâu ngờ Hàn Nghệ lại đột nhiên làm khó dễ, cũng may nang là người tập võ, năng lực phản ứng khác hẳn với người thường. Liền lùi lại một bước nhỏ, miên cương né qua, đang muốn mở miệng, Hàn Nghệ lại là một cước đá tới.

Tiêu Vân lại né tránh lần nữa, liền lùi mấy bước, cả giận nói: "Người còn dám động thủ nữa, đừng trách..."

Nang còn chưa dứt lời, Hàn Nghệ liền vọt tới, lại là một quyền vung ra.

Tiêu Vân thẹn quá thành giận, tiểu tử này hoá điên rồi sao, thân thể thấp xuống, chỉ cảm thấy quyền phong trên đầu vù vù, thuận thế một cái quét chân, công hướng hạ bàn của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nhảy lên một cái, lập tức tránh thoát, thừa cơ một khuỷu tay nện xuống.

Tiêu Vân thấy đòn đánh này của Hàn Nghệ vừa nhanh vừa mạnh, không dám lấy cứng đối cứng, cũng cảm thấy không cần thiết như vậy. Thân thể chuyển động, nghiêng người né tránh, một cước đá ra.

Một cước này vô cùng nhanh hơn nữa cũng rất xảo quyết, Hàn Nghệ né tránh không kịp, chỉ có thể giơ cánh tay lên đỡ, liền cảm thấy một trận đau đớn, thậm chí, cước lực của con mụ này thật sự không phải là dùng để trưng cho đẹp, nếu không phải hắn chịu khó rèn luyện mấy ngày nay, có khi phải gãy xương rồi.

Tiêu Vân dựa vào lực đàn hồi lộn ngược ra sau, nhảy ra vòng chiến, nhưng chân vừa chạm đất, nang lập tức lại xông về phía trước, thân ảnh giống như quỷ mị.

Hai người đánh thành một đoàn.

Hàn Nghệ là luyện võ tự do trong Cách Đấu Thuật, chú ý chính là hiệu suất, có thể một quyền chế địch, liền không cần tung ra quyền kế tiếp, mà Tiêu Vân lại là thể loại linh động, từng chiêu từng thức đều có đường lối rõ ràng.

Đây cũng có thể xem là một hồi tranh tài giữa võ thuật Trung Quốc và Tây phương.

Thế nhưng hiện tại võ thuật Trung Quốc lại đang ở thời kì phát triển, không phải hậu thế có thể so sánh.

Sau khi ba hiệp trôi qua.

Hàn Nghệ dần dần theo không kịp tiết tấu của Tiêu Vân rồi.

Phanh!

Tiêu Vân thành thạo tung cước đá lên hông của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ lao đảo vài bước, suýt nữa té ngã, khăn trương xoay người, đưa tay nói: "Ngừng!"

Chưởng đao của Tiêu Vân đã nâng lên không trung, suýt chút nữa liền bổ xuống, thấy Hàn Nghệ kêu dừng, cũng không tiếp tục nữa, cả giận nói: "Người rốt cục muốn làm gì?"

Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: "Ta chẳng qua là muốn kiểm tra một chút, ta có tư cách ngủ giường lớn hay không thôi mà."

Tiêu Vân ngẩn ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, thả cánh tay xuống, hừ lạnh nói: "Chỉ chút điểm công phu méo quào ấy người, ta khuyên người vẫn là sớm một chút chết cái tâm này đi."

Đó là ta không muốn tán tỉnh người mà thôi, nếu ta muốn tán đồ người, cần phải chơi những thủ đoạn này sao. Trong lòng Hàn Nghệ thầm vô lực phản bác một câu, sắc mặt ít nhiều vẫn có chút thất vọng, hẳn vốn cho là có thể chiến mười mấy hiệp với Tiêu Vân, ai ngờ nhanh như vậy liền bị thua. Kỳ thực Cách Đấu Thuật, cũng không có quá nhiều bí quyết đáng nói, hoàn toàn chính là nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, điều này chủ yếu là cần lực bộc phát của thân thể. Chỉ cần huấn luyện trong thời gian dài, đến cảnh giới chí cao, chính là tốc độ phản ứng của bắp thịt nhanh hơn đại não, mỗi một quyền đều là đánh theo bản năng là được. Tuy rằng thân thể hiện tại của Hàn Nghệ đã cường tráng hơn nhiều so với trước đây, thể nhưng lực bộc phát vẫn là rất kém cỏi, căn bản là không có cách nào phát động ra chỗ tinh túy của Cách Đấu Thuật.

Còn về Tiêu Vân, bộ pháp của nàng linh động, chiêu thức xuất kỳ bất ý, có thể nói lấy xảo thủ thắng.

Giá trị vũ lực giữa hai người, vẫn là chênh lệch rất nhiều a!

"Ừm, ngày mai ta phải đi ra ngoài buôn bán."

Hàn Nghệ đột nhiên nói.

"À?"

Tiêu Vân sững sờ: "Người lại phải đi buôn bán nữa?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên, không thì lấy cái gì mà ăn?"

Tiêu Vân ồ một tiếng, ngược lại cũng không nói thêm gì nữa, lại hỏi: "Vậy chừng nào người mới trở về?"

Trong mắt Hàn Nghệ lộ ra thần thái hưng phấn: "Lần này hẳn là mất mấy ngày đi!"

.....

.....

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Hàn Nghệ rất sớm liền ra ngoài, lần này hẳn không phải là đi kiếm tiền, mà là đi ra ngoài tiêu tiền. Vơ vét được nhiều tiền từ Thiên Tế tự như vậy, đến nay hẳn vẫn không có ăn mừng đây, đây không phải là phong cách của hắn. Nếu như là kiếp trước, hẳn kiếm ra tiền xong trước hết phải sống mơ mơ màng màng mấy ngày đã, đây chính là quy trình của hắn. Mấy ngày nay kìm nén ở nhà, hẳn thực sự khó chịu đủ rồi, đã sớm không nhẫn nại được. Tuy rằng vàng tạm thời không xài được, thế nhưng còn có số tơ lụa kia, bởi vì tiền lụa là một loại tiền tệ của Đường triều, số tơ lụa này tất nhiên có thể tiêu xài, hơn nữa đều là tơ tằm thượng đẳng, lại càng là phi thường đáng giá, đầy đủ để bọn họ tiêu sái được một đoạn thời gian.

Chuyện phong ba Thiên Tế tự cũng đã qua lâu rồi, hơn nữa vừa thu hoạch vụ thu xong, do vừa phải bận rộn một trận xong, bách tính chắc cũng quên việc này rồi. Then chốt là Dương gia cũng muốn để trận sóng gió này mau mau trôi qua, dù sao việc này cũng liên lụy đến Dương lão phu nhân. Vì vậy, việc này rất nhanh sẽ bình ổn xuống.

Đầu tiên Hàn Nghệ đi đến toà miếu đồ nát kia, hai người Hùng Đệ cùng Tiểu Dã đã sớm chờ đợi ở chỗ này. Hôm nay Tiểu Dã cuối cùng cũng rửa sạch sẽ gương mặt, đổi một bộ quần áo mới, khuôn mặt non nớt, hai mắt thật to, vô cùng linh động. Còn Hùng Đệ cũng ăn mặc rất sạch sẽ, khoác một bộ áo choàng rộng lớn, khi cười lộ lên, con mắt đều híp thành một cái khe, trông vô cùng đáng yêu.

Ngày ấy sở dĩ Hàn Nghệ làm cho cả người Hùng Đệ bần thủ, tóc tai bù xù, mục đích chính là vì hôm nay. Chỉ nhìn vào Hùng Đệ bây giờ, người cực kỳ khó có thể nhận ra y được, lại chụp thêm một cái nón tre lên đầu, căn bản có thể vạn vô nhất thất.

Sau khi Hàn Nghệ đến, cung đổi một bộ đồ mới, tuy rằng khuôn mặt hiện tại này không thể nói là đẹp trai, thế nhưng Hàn Nghệ cũng không để ý, trái lại

khá là yêu thích.

Kỳ thực kiếp trước hẳn cũng có thể coi là đẹp trai, khuôn mặt anh tuấn, vóc người thon dài cân xứng, đến mức có công ty giải trí mời hẳn đi làm người mẫu đấy, cái này cũng là nhân tố then chốt lớn nhất khiến hẳn có được vô số cuộc tình một đêm. Thế nhưng hẳn lại không thích gương mặt đó, bởi vì quá giống phụ thân hẳn, từng có một đoạn thời kì hẳn vô cùng căm hận gương mặt đó, đây cũng là nguyên nhân hẳn không thích chụp ảnh.

Quần áo của ba người tuy rằng đều không thể nói là hoa lệ, nhưng cũng không thể nói là khó coi, dù sao cũng là đi ra ngoài tiêu sái, bề ngoài cũng phải làm tốt mới được.

Chờ Hàn Nghệ thay quần áo xong, ba người đi thẳng đến Dương Châu thành, nếu muốn tiêu sái tự nhiên là phải vào thành nha, chẳng lẽ lại đến nông thôn tiêu sái.

Đây đã là lần thứ hai Hàn Nghệ vào thành, lần thứ nhất đương nhiên là vì Hùng Đệ, trong thành náo nhiệt hơn vùng ngoại ô nhiều. Thế nhưng Đại Đường vào những năm đầu, nhân khẩu cũng không hề nhiều, nói náo nhiệt kỳ thực cũng chỉ là nói như vậy, tin rằng bất cứ ai đã từng đi qua Vương Phủ Tĩnh, đều sẽ cảm thấy người trong thành này quá ít.

Thế nhưng đối với Hùng Đệ và Tiểu Dã mà nói, cũng coi là phi thường náo nhiệt rồi. Hùng Đệ ôm Tiểu Dã, bô bô kể lại ít chuyện lý thú mà trước kia phụ thân y từng kể khi dẫn y vào thành, thế nhưng nhắc tới nhiều nhất vẫn chính là Dương Châu đệ nhất lầu, tuy rằng y cũng chưa từng đi qua.

Lại đi ước chừng một nén nhang, ba người đi tới trước một toà lầu ba tầng, chỉ thấy trên mái hiên lầu ba có treo một lá cờ, mặt trên viết năm chữ lớn... Dương Châu đệ nhất lầu.

Chỉ nghe tên này liền đủ biết là cửa hiệu lâu đời, xây vào thời sơ Tùy, chủ tiệm là một nhà họ Thẩm, lúc đó chỉ là một cái tiểu điểm, thậm chí có thể nói là một cái quán nhỏ mà thôi. mà người sáng lập Dương Châu đệ nhất lầu này là một vị đầu bếp, món sở trường nhất của ông ta là vịt quay, cũng bởi vì món vịt quay này mới lập nghiệp, rất nhiều quý tộc đều thích ăn vịt quay ông ta làm, tuy rằng thay triều đổi đại, thế nhưng đệ nhất lầu này lại càng làm càng lớn, tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất lầu ở Dương Châu.

"Chính là chỗ này, chính là chỗ này."

Hùng Đệ xoa xoa tay mặt, con mắt đều cười đến biến mất.

Hàn Nghệ một tay khoác lên trên vai hẳn: "Tiểu béo, đệ đừng mắt mặt như vậy được không, hiện tại chúng ta là người có tiền mà, nhìn dáng dấp này của đệ rất giống một tên ăn mày nha."

Hùng Đệ gãi đầu nói: "Thế nhưng... nhưng ta chưa làm người có tiền bao giờ cả, nếu không, Hàn đại ca, ta coi như là hạ nhân của huynh được không?"

"Áy.... Tiểu tử đệ có chút chí khí được không, làm hạ nhân, thế mà cũng nói ra lời được."

Hàn Nghệ bắt đầu đi lắc đầu một cái, nhanh chân đi vào, Hùng Đệ cúi đầu, theo sát ở phía sau, nhìn thế nào cũng giống một bộ chân chó.

Ba người đi vào, bên trong phi thường rộng rãi, lầu một có mười cái bàn, nhưng nhìn cũng không cao cấp lắm, bởi vì ghế của thời đại này vừa thấp vừa ngắn, cực kỳ khó bày biện xa hoa được, không cẩn thận còn nhục cái danh hiệu đệ nhất lầu này. Hơn nữa nhìn những người ngồi ăn cơm trong phòng, ăn mặc cũng không phải quá hoa lệ, cũng gần giống bọn hẳn mà thôi, nhìn không ra khác biệt gì cả.

Thì ra quý tộc Đường triều là cực ít đến lầu ăn cơm, bởi vì đầu bếp tốt nhất đều ở sẵn trong nhà rồi, bọn họ làm gì phải ra ngoài nữa, đến thanh lâu còn tốt hơn đến lầu ăn cơm.

Bình thường đến lầu ăn cơm, đều là từ đệ hàn môn, hàn môn cũng không phải là chỉ người nghèo, mà là chỉ tiểu địa chủ, chính là giai tầng như kiểu Vương Bảo vậy, còn loại gia tộc cỡ lớn như Dương Phi Tuyết, trừ phi là trên đường đi ngang qua, bằng không cực ít có chuyện đến lầu ăn cơm.

Lúc này trên quầy là một vị chương quỹ hơn năm mươi tuổi đang đón khách, liền cười hỏi: "Ba vị khách quan, muốn ăn thứ gì?"

"Lão bá bá, cho mỗi người một con vịt quay."

Hùng Đệ nuốt nước miếng nói.

"Mỗi người một con?"

Vị chương quỹ kia hơi sừng sốt một chút, tùy tiện nói: "Khách quan, vịt quay của quán chúng ta cũng không rẻ lắm, một con cũng một trăm văn tiền đấy."

"Chỗ này đủ chưa?"

Hùng đệ lấy từ trong ngực ra một xâu tiền, quơ quơ trước mặt vị chương quỹ này, ít nhất phải có năm trăm văn tiền, gia hỏa này khí lực lớn, cầm tiền rất tự nhiên, thời đại này người có thể cầm tiền, không phải là loại người khôn khéo, mà là cần khí lực rất lớn.

"Đủ rồi, đủ rồi."

Chương quỹ kia không ngừng liên tục gật đầu.

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng, nói: "Nơi đây ngoại trừ vịt quay, các ngươi còn có món gì ăn ngon."

"Còn có cua và cá."

Hàn Nghệ nói: "Như vậy đi, ba con vịt quay, một vò rượu ngon, còn lại, ngươi liền xem xem thế nào đi."

Người có tiền a! Ba người một bữa cơm liền ăn năm trăm văn tiền!

Chương quỹ này cũng coi như là một người tương đối có lương tâm, liền nói: "Khách quan chỉ sợ là lần đầu tiên tới, vịt quay quán chúng ta vừa to vừa béo, mang lên ba con, ta sợ các ngươi ăn cũng không hết."

Hàn Nghệ cười nói: "Ăn không hết chúng ta có thể mang về mà."

Hùng Đệ ha hả cười nói: "Làm sao có thể không ăn hết."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vắt cổ chày ra nước cùng phá gia chi tử

dịch: mafia777

Chương quỹ nghe xong, cũng không nhiều lời, với tư cách một thương nhân, có thể làm đến như vậy, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, vội vàng thỉnh đám Hàn Nghệ lên lầu hai. Lầu hai là ngăn ra từng khoang riêng, những khoang riêng biệt này tại Đường triều đều chỉ bày ra giường, mọi người đều là ngồi xếp bằng trên giường ăn cơm.

Mà riêng lầu ba, có người nói chỉ có một gian phòng, khả năng chính là phòng bao tại Đường triều, dùng chuyên môn cung cấp cho một ít thương nhân nước ngoài mở tiệc rượu. Tầu lầu này cũng là tầng dưới cùng lớn nhất, càng đi lên càng nhỏ, khả năng là bởi vì nguyên nhân kỹ thuật nên chỉ có thể kiến tạo như thế.

Ha ha ha!

Chít chít chít!

Hùng Đệ ngồi xếp bằng trên giường, một đôi tay nhỏ mập mập không ngừng xoa xoa mặt bàn, phát sinh ra vài tiếng vang kỳ quái.

Hàn Nghệ nghe thấy quá chói tai, mới mở miệng nói: "Tiểu béo, đệ đang làm cái gì vậy?"

Hùng Đệ a một tiếng, phản ứng lại, vội vàng thả xuống hai tay, nói: "Xin lỗi, xin lỗi, đệ quá kích động."

"Có gì mà kích động?" Hàn Nghệ có chút buồn bực.

"Hàn đại ca, huynh biết không, nguyện vọng từ nhỏ của ta chính là tới Đệ nhất lầu ăn vịt quay một lần."

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức cười nói: "Chỉ hướng của đệ cũng thật là rộng lớn."

Hùng Đệ cười hi hi, lại nuốt xuống một cái, nói: "Nhớ lại năm đệ mười tuổi, cha ta dẫn ta tới thành Dương Châu chơi, khi đi ngang qua Đệ nhất lầu thì, có một vị khách hàng vừa bực lại nửa con vịt quay từ bên trong đi ra. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy được mùi vịt quay thơm như vậy, cái hương vị kia ta thực sự là cả đời đều không quên được."

Nói xong, cả người Hùng Đệ đều say sưa, phảng phất sung sướng mê mẩn, cái cổ rõ ràng không thấy được, lại vẫn cứ duỗi ra đến.

Tiểu Dã nhìn thấy cũng phải phì cười.

Thằng nhóc béo này.

Hàn Nghệ cũng không nói gì lắc đầu một cái, chợt nghe dưới lầu truyền đến vài tiếng ăn xin: "Đại gia, cầu ngươi cho chút gì đi, chúng ta đã mấy ngày không có ăn cơm rồi."

"Cút ngay!"

"Ai ôi!!!"

Thanh âm này thật quen thuộc. Hàn Nghệ lập tức nhìn xuống, nhất thời sửng sò, tại sao lại là gã.

Người dưới lầu chính là Vương Bảo cùng đám nanh vuốt của hắn.

Mà ở trước mặt bọn họ là ba tên ăn mày, một tên trong đó đã nằm trên đất, còn lại hai tên thấy thế, lập tức xông lên phía trước, kêu lên tiếng Hán không lưu loát nói: "Ngươi... ngươi sao lại đánh người?"

Nghe giọng điệu giống như là người Phù Tang.

Vương Bảo ha một tiếng: "Ta đây có đánh người sao? Ta đây chỉ là đẩy gã một cái, ai bảo đám ăn mày các ngươi dám cản đường, đến con chó còn hiểu chuyện hơn các ngươi đây."

"Ta... ta liều mạng với ngươi."

Người đứng bên trái kia liền giương nanh múa vuốt xông lên phía trước.

"Ha, còn dám động thủ với bốn công tử, đánh cho ta."

Đám hán tử bên cạnh hắn liền lập tức xông lên phía trước, cho ba tên ăn mày này một trận đấm đá.

Vương Bảo hai tay chống nạnh chỉ vào ba người ăn mày kia nói: "Đám ăn mày thói tha các ngươi, dám xin tiền bốn công tử, ngươi có biết bốn công tử là người nào không? Từ trước tới nay chỉ có bốn công tử đòi tiền người khác, còn chưa có người nào dám mở miệng đòi tiền bốn công tử cả, thực sự là buồn cười."

Một lát sau, Vương Bảo thấy cũng không xê xích gì nhiều, mới ngoắc ngoắc tay nói: "Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi."

Nói xong, cả đám liền ly khai.

Ba tên ăn mày Phù Tang kia nằm trên đất chửi vài tiếng, sau đó gian nan bò dậy, giúp đỡ lẫn nhau đi tới trước cửa đệ nhất lầu ngồi xuống.

Tên mập này nếu như sinh ra ở thời kì kháng Nhật, đại Hoa Hạ có khi được cứu nhà. Hàn Nghệ khe khẽ lắc đầu.

Lại nghe trên lầu có người nói: "Mấy tên ăn mày này cung thực sự là không có mắt, dám đi xin tiền Vương Bảo, tên mập kia là nổi danh vất cổ chày ra nước, ngay một văn tiền cũng tính toán chỉ li."

Lại có một người nói rằng: "Ai chả biết thế, lần trước ta đi đánh mã cầu cùng gã, kết quả ta không cẩn thận đánh gãy gãy đánh cầu của gã, đây chỉ là vô tâm mà thôi, ai ngờ tên mập kia chết sống bắt ta bồi thường."

Người trước liền hỏi: "Vậy ngươi có bồi thường không?"

Người thứ hai lại nói: "Người khác sợ gã, ta cũng không sợ gã, ban đầu ta cung không có để ý gã, nhưng tên mập này cứ dính chặt lấy, ta bị gã làm cho đau cả đầu, cuối cùng liền lấy gãy của ta cho gã."

Hàn Nghệ nghe được hai người nói chuyện, lại cảm thấy có chút bất công cho Vương Bảo, gã là một tên cho vay nặng lãi, làm sao không vất cổ chày ra nước được?

Hùng Đệ đột nhiên nói: "Hàn đại ca, tên Vương Bảo này không phải người tốt, lúc trước ruộng đất nhà ta là bị nhà bọn họ lấy mất, chúng ta không nên chọc gã."

"Thật sao?"

Hàn Nghệ cười cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, chỉ nghe một luồng mùi thịt nồng nặc bay tới.

"Đến đây, đến đây."

Hùng Đệ hai mắt tỏa sáng, lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

Chốc lát, chỉ thấy ba tên từ bảo bùng ba đĩa vịt quay lớn đi lên: "Khách quan, vịt quay của các ngươi đến rồi."

Chỉ thấy mấy con vịt quay này màu sắc kim hồng, bóng loáng toả sáng, đầu vịt thật dài uốn lượn xuống sát hông, hai bắp đùi cắt tới bàn chân vĩnh lên, vô cùng mê người.

Đây chính là món vịt quay mà Hùng Đệ tha thiết ước mơ nhà, y ngơ ngác nhìn đĩa vịt quay trước mặt, đột nhiên bật khóc.

"Này này này, tiểu béo, đệ làm sao đây?"

Hàn Nghệ sợ hết hồn, nói: "Lẽ nào món vịt quay này không phải món đệ nhìn thấy lần trước?"

Tiểu Dã cũng là một mặt thân thiết nhìn Hùng Đệ.

Bàn tay mập mạp của Hùng Đệ che lại miệng, trong mắt nho lập loè nước mắt, nức nở nói: "Không... không phải, đại ca, huynh... huynh không cần để ý, ta chỉ là... là thật cao hứng. Ô ô ô... y càng nói càng kích động, không ngờ ức chế không được, ô ô khóc lớn, còn dùng quần áo mới của mình lau nước mắt và nước mũi."

Cao hứng đến khóc? Đây chẳng qua chỉ là một con vịt quay thôi, trời ạ!

Hàn Nghệ một tay che mặt.

Tiểu Dã cười khúc khích, cũng mặc kệ người khác, tay nhỏ kéo xuống một cái đùi vịt từng ngặm từng ngặm bắt đầu ăn.

Hùng Đệ khóc một lúc, thấy Tiểu Dã đã bắt đầu ăn, vội vàng chùi đi nước mắt, thò tay ra, kéo xuống hai cái chân vịt từng ngặm từng ngặm bắt đầu ăn: "Ăn ngon, ăn ngon. Tiểu Dã, ăn ngon không?"

Tiểu Dã miệng đầy thịt, gật gật đầu.

Hai tiểu gia hòa tấu hồ đang thi đua, xem ai ăn nhanh hơn.

Hàn Nghệ nhìn bọn họ ăn ngon như vậy, cũng cảm thấy có chút đói bụng, cũng kéo xuống một cái chân vịt, ăn một miếng, chỉ cảm thấy món vịt quay này da giòn thịt mềm, béo mà không ngấy, còn có mùi thơm nồng nặc, tư vị thuần hậu, thật sự là ngon vô cùng, ngon hơn mấy món ăn ở cái tửu lâu nhỏ ven bờ sông nhiều, đệ nhất lầu này cũng không phải chỉ là hư danh, hẳn cũng không biết quán đây cũng là chi nhánh của đệ nhất lầu.

"Khách quan, rượu của các người đến rồi."

Hàn Nghệ vội nói: "Đến rất đúng lúc, đang nghĩ tới nó đây."

Tiểu Dã đột nhiên nhìn Hàn Nghệ.

"Không thiếu phần của đệ. Tiểu mập, đệ uống không?"

Hùng Đệ mơ hồ không rõ nói: "Ta có thể uống sao?"

"Đệ muốn uống thì uống a! Hàn Nghệ nói, hẳn không thích trói buộc người khác, đương nhiên, càng không thích trói buộc chính mình, hẳn cảm thấy nhân sinh chỉ có ngắn ngắn mấy chục năm, nếu như trước sợ sói, sau sợ hổ, cuộc sống này còn ý nghĩa gì nữa?"

"Vậy cũng cho ta một chén đi."

Hùng Đệ mút mút mấy ngón tay dính đầy mỡ, cười hắc hắc nói.

Nhóc mập này!

Hàn Nghệ cười lắc đầu một cái, rót cho bọn hắn mỗi người một chén, sau đó nâng chén nói: "Đến đến đến, vì cuộc sống đại phú đại quý sau này của chúng ta, uống hết chén này."

"Cạn!"

Ba người cùng chén, uống một hơi cạn sạch.

Đây kỳ thực là ăn mừng muộn.

Hàn Nghệ nguyên bản còn muốn nói gì đó, thế nhưng hai tên Hùng Đệ và Tiểu Dã này, uống rượu xong liền lau miệng, lại cúi đầu bắt đầu ăn.

Hàn Nghệ lời nói đến bên miệng rồi lại nuốt trở vào, xem như là kiến thức cái gì gọi là ăn không nói, ngủ không nói. Trong lòng chỉ cảm thấy có chút mất hứng, hẳn thật không có quá nhiều hứng thú với việc ăn uống, cho dù món ngon cũng là như vậy, hẳn vốn phi thường yêu thích bầu không khí trên bàn rượu, nhưng mà Hùng Đệ và Tiểu Dã, một tên không thể nói chuyện, một tên thì chỉ biết có ăn, một chút không khí ăn mừng cũng không có.

Không có cách nào, Hàn Nghệ chỉ có thể ngồi ở bên cửa sổ, uống rượu một mình, trong lòng cực kỳ hoài niệm Peter Zhu. Ở hậu thế, chỉ cần vào lúc như thế này, Peter Zhu vốn giao du rộng rãi luôn có thể gọi mấy mỹ nữ đến, gái nhà lành, tóc vàng mắt xanh, các loại mỹ nữ đều có, mọi người ngồi chung một chỗ, ngược lại cũng không phải vì muốn phát sinh cái gì, chỉ là uống chút rượu, tranh đồ ăn, bàn luận cuộc sống chẳng hạn, thực sự là cực kỳ vui vẻ.

Nhưng hiện giờ...!

Hàn Nghệ liếc nhìn Hùng Đệ đang nâng nguyên con vịt quay lên từng ngặm từng ngặm ăn, trong lòng thở dài, đột nhiên trong lòng sáng ngời, đúng rồi, ta

có thể đi thanh lâu xem thử, nơi đó khẳng định náo nhiệt hơn nhiều, hơn nữa còn có em gái.

Nghĩ tới đây, trong lòng hẳn lại có chút kích động.

Đang chuẩn bị gọi một tên tửu bảo lại đây, hỏi dò xem chốn thanh lâu trong Dương Châu này là ở nơi nào thì, chợt nghe được phía dưới có người kêu lên: "Ai, nơi đây sao còn ngồi mấy người thế?"

Ló đầu ra nhìn xuống, chỉ thấy một vị bạch diện công tử đứng ở trước cửa chỉ vào ba tên ăn mày kia hét lên.

"Đại công tử người cuối cùng cũng trở về rồi." Lúc này chương quỹ kia mời đi ra, lại nhìn ba tên ăn mày kia một chút, nói: "Ái chà, đám ăn mày này ngồi ở chỗ này lúc nào, lão hủ nhất thời không chú ý, đại công tử chớ trách, ta ngay lập tức sẽ đuổi bọn họ đi, người đến a, người đến a, mau nhanh chóng đuổi đám ăn mày này đi."

"Đội đã."

Vị bạch diện công tử kia nhìn chương quỹ nói: "Ai kêu người đuổi bọn họ đi."

Chương quỹ mờ mịt hỏi: "Vậy đại công tử là có ý gì?"

Bạch diện công tử chép miệng một tiếng, nói: "Ăn mày cũng là người, ăn mày cũng có tôn nghiêm nha, đương nhiên là làm chút cơm nước cho bọn họ chứ sao, người ra đã đến chỗ chúng ta, thế nào cũng phải cho họ no bụng chứ." Nói xong y lại hướng về một cái tửu bảo hét lên: "Đi đi, bảo nhà bếp làm chút đồ ăn đưa cho bọn họ."

"A? Đại công tử, cái này... này, lấy chút đồ ăn thừa cho bọn họ là được rồi."

Chương quỹ buồn bực nói.

Bạch diện công tử nói: "Cái gì mà đồ ăn thừa, thế không phải nói cho người khác biết, đệ nhất lâu của chúng ta chỉ có đồ ăn thừa sao, không được, không được, như vậy đi, liền làm một con vịt quay cho bọn họ đi."

Ba tên ăn mày kia khiếp sợ nửa ngày, đột nhiên phản ứng lại, vội vã tiến lên, nào là thở dài, nào là chấp tay, liên tục nói cảm ơn.

"Vịt quay?"

Chương quỹ vội nói: "Như vậy sao được?"

Vịt quay một trăm văn tiền một con, cũng không rẻ a!

"Sao lại không được?"

Bạch diện công tử trừng mắt nhìn chương quỹ: "Rất cực ai mới là thiếu đông chủ của Đệ nhất lâu này, lẽ nào ta muốn tặng một con vịt quay đi cũng không được sao? Người lại dài dòng nữa, ta liền cho mỗi người một con."

Chương quỹ vội vàng nói: "Được được được, đại công tử chớ nổi giận, lão hủ lập tức kêu người đi chuẩn bị."

Người này có chút thú vị. Đặc biệt câu nói ăn mày cũng là người kia, khá hợp khẩu vị của Hàn Nghệ, nhất thời hứng khởi, hướng dưới lầu hô: "Chương quỹ, lại đưa cho bọn họ một vò rượu ngon, tính vào hóa đơn của ta."

Bạch diện công tử cùng chương quỹ và ba tên ăn mày kia dồn dập ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ trên lầu.

Hàn Nghệ cười nói: "Làm sao? Muốn trả tiền trước sao? Vậy người liền gọi người lên lấy tiền đi."

Chương quỹ kia ngẩn ra, vội nói: "Không cần, không cần, khách quan người vẫn còn thừa lại không ít tiền ở đây." Nói xong, ông ta liền nói với một tửu bảo: "Nhanh mang một vò rượu đến. Trong lòng nhưng thầm nói, thói đời rất cực làm sao đây? Ta vốn tưởng rằng đại công tử nhà ta đã là một tên phá gia chi tử trăm năm khó gặp rồi, không nghĩ tới còn có người cùng một dạng như đại công tử."

Ba tên ăn mày kia thấy thế, vội vàng nói cảm ơn với Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nở nụ cười, chỉ vào vị bạch diện công tử kia, nói: "Các người muốn cảm ơn thì cảm ơn y đi."

Nói xong, liền hồi đầu trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Rác rưởi gặp nhau

dịch: mafia777

Hàn đại ca, tại sao huynh lại làm như vậy?

Hùng Đệ miệng đầy dầu mỡ, mở to đôi mắt nhỏ, nháy nháy mắt nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ bị dáng dấp của tên béo này khiến cho vui vẻ, nói: "Mời người uống rượu, chính là việc vui vẻ, cần gì phải có lý do? Nếu như đệ cao hứng, đệ cũng có thể mời người khác uống rượu nữa."

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền có chút hối hận, chính hắn tiêu tiền như nước đã quen, đời này chỉ sợ là thay đổi không được, nhưng đây chung quy không phải một cái thói quen tốt, nếu chẳng may Hùng Đệ và Tiểu Dã cũng trở nên giống như mình, vậy cũng chưa chắc là một chuyện tốt, dù sao truyền thống cần kiệm của Hoa Hạ mới là mỹ đức. Liền nói tiếp: "Đương nhiên, nếu đệ cảm thấy không cần phải như thế, vậy cũng không phải là sai, tiền là của đệ, dùng như thế nào, hoàn toàn là do đệ định đoạt."

"Ah."

Kỳ thực nếu Hàn Nghệ không thêm vào câu sau, Hùng Đệ cũng vẫn sẽ như thế, bởi vì y thiên tính hồn nhiên, mời hay không mời, tự nhiên là dựa vào ý nghĩ của chính mình, sẽ không chịu người khác ảnh hưởng.

Chợt nghe thấy bên ngoài hành lang có người nói: "Ài, người có biết người vừa nãy là ai không?"

Lại có một người nói: "Người đó có phải Thẩm Tiểu không?"

"Ừ. Thẩm gia này tự nhiên xuất hiện một tên phá gia chi tử như thế, cũng thực sự là bất hạnh a!"

"Chuyện này có đáng là gì, năm ngoái Thẩm Tiểu còn giúp một nữ nhân che mặt, trả cho Vương gia hai mươi quan tiền."

"Hai mươi quan? Nhiều như vậy? Đích thị là hắn ái mộ nữ nhân kia đi?"

"Người cũng cả nghĩ quá rồi, tuy rằng Thẩm Tiểu phá gia, thế nhưng rất được nữ nhân yêu thích, bên người cũng chưa bao giờ thiếu nữ nhân, ai cũng không biết tại sao y làm như thế. Đúng rồi, y còn tặng người phụ nữ kia mười quan tiền, suýt chút nữa khiến Thẩm lão gia tử tức chết, lúc đó ta với cha ta còn đến thăm Thẩm lão gia tử nhà."

"Ha ha, Thẩm lão gia tử còn không có bị y khiến cho tức chết, cũng coi như mạng lớn."

"Ai chả biết, ta thấy không tốn thời gian dài đâu, gia sản của Thẩm gia sẽ bị y phá cho không còn một mống."

"Đừng nói nữa, y đến đây."

Lại nghe được một tiếng nói sang sảng, "Ồ! Hai vị ca ca, làm sao lại đi nhanh thế!"

"Thẩm Tiểu, vừa nãy người lại làm một việc thiện lớn nha!"

Trong lời nói, tất cả đều là ý trào phúng.

"Một con vịt quay mà thôi, không đáng kể gì."

"Cũng đúng, đối với người mà nói, xác thực là không đáng kể, tốt lắm, chúng ta trước hết cáo từ."

"Nhị vị ca ca đi thông thả."

Phá gia chi tử? Hàn Nghệ nghe được chỉ cảm thấy có chút buồn cười, thầm nghĩ, người ta phá tiền của nhà mình, có gì không thể.

Trong chốc lát, một vị bạch diện công tử đột nhiên xuất hiện trong khoảng riêng của Hàn Nghệ, y hướng về Hàn Nghệ chấp tay nói: "Tại hạ Thẩm Tiểu, chính là thiếu đồng chủ của tửu lâu này, ba vị khách quan có thỏa mãn với thức ăn của tiểu điểm chứ?"

"Thoả mãn, thoả mãn, vịt quay của các người quả là danh xứng với thực."

Hàn Nghệ chưa nói, Hùng Đệ trái lại trước tiên trả lời, chỉ bất quá khi y nói chuyện, trong miệng còn ngậm một cái cổ vịt, lời nói rất là mơ hồ không rõ.

Hàn Nghệ chấp tay nói: "Tại hạ Hàn Nghệ. Thẩm công tử mời ngồi."

Thẩm Tiểu thực sự có ý ngồi xuống, nhưng lại sợ Hàn Nghệ chỉ là khách sáo với hắn, vì vậy nói: "Tại hạ mạo muội đến đây, lại là lần thứ nhất gặp mặt, sẽ không quấy rầy ba vị chứ."

Hàn Nghệ sao không nghe ra y đang thăm dò chính mình, ha ha nói: "Chúng ta đã là lần thứ hai gặp mặt rồi."

Thẩm Tiểu nói: "Ồ? Không biết chúng ta đã từng gặp qua ở đâu?"

Hàn Nghệ chỉ tay về phía cửa sổ, nói: "Vừa nãy lúc người ở dưới lầu, không phải đã gặp mặt một lần rồi sao."

Thẩm Tiểu sững sờ, lập tức gật đầu cười nói: "Lời ấy rất hay, lời ấy rất hay."

Hàn Nghệ lại nói: "Lần thứ nhất cung tốt, lần thứ hai cũng được, gặp lại chính là duyên phận, không uống mấy chén, vậy thì chính là có lỗi với duyên phận này."

"Thực không dám giấu giếm, tại hạ cung muốn uống mấy chén với các hạ, ta đây nếu từ chối thì bất kính rồi."

Nói xong, hắn liền ngồi xuống.

Hàn Nghệ chỉ vào Hùng Đệ nói: "Đây là Hùng Đệ." Lại chỉ về Tiểu Dã nói: "Vị này gọi là Tiểu Dã."

Hùng Đệ ngoan ngoãn nói: "Chào Thẩm đại ca, gọi ta tiểu béo là được rồi."

Tiểu Dã gật gật đầu.

Hàn Nghệ thấp giọng nói: "Tiểu Dã không biết nói chuyện."

Thẩm Tiểu sững sờ, lập tức chấp tay nói: "Hạnh ngộ, hạnh ngộ."

Hàn Nghệ một tay chặn lại, nói: "Ta phiền nhất là những lời này, uống chén rượu còn phải hoa tay múa chân, quá phiền phức, chúng ta cung không phải quý nhân gì, chỉ là tục nhân, không cần một bộ này, không cần một bộ này."

Thẩm Tiểu nhất thời trong mắt sáng ngời, ha ha nói: "Lời ấy của Hàn huynh chính hợp ý ta, thực không dám giấu giếm, ta cung rất chán ghét những lễ tiết rườm rà này, thế nhưng ông nội ta luôn nói ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, lâu dần, ngược lại cũng học được ba phần tục khí, Hàn huynh chớ trách, Hàn huynh chớ trách."

"Có trách hay không, trước tiên cạn ba chén lại nói."

Hàn Nghệ đang lo không có ai uống rượu cùng hắn, tuy chỉ là lần thứ nhất gặp mặt Thẩm Tiểu, nhưng cũng thấy Thẩm Tiểu khá hợp khẩu vị của mình, rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, vội vàng rót cho Thẩm Tiểu một chén rượu.

Cũng không biết động tác này cung rất hợp khẩu vị của Thẩm Tiểu, chỉ thấy hắn nói: "Khỏi nói ba chén, chính là ba trăm chén ta cung tiếp tới cùng."

Nâng chén lại nói: "Đến đến đến, ta trước tiên kính ba vị một chén."

Hùng Đệ vội vàng thả xuống miếng thịt trong miệng, cầm chén rượu lên, Tiểu Dã cung giọng chén lên.

Bốn người nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Rượu chưa xuống bụng, Thẩm Tiểu đã lập tức rót rượu cho ba người, lại giúp mình rót đầy, nói: "Cạn."

Hùng Đệ mặt lộ vẻ khiếp sợ, liền nói: "-Nếu cứ uống kiểu này, sau đó chắc ta sẽ say ngất ngây mất, ta nặng như vậy, Tiểu Dã công ta sẽ rất mệt." Nói xong y lại hướng về Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, đệ cứ việc uống đi, uống say, ta công đệ trở về."

Nguyên lai lần trước ở trong động, Tiểu Dã lấy một ít rượu cho y uống, đó là lần đầu tiên trong đời t uống rượu, kết quả uống đến say mềm, chính mình cung khó chịu cực kỳ, từ đó về sau, không còn dám mê rượu nữa.

Đối với chuyện uống rượu, Hàn Nghệ chưa bao giờ mời rượu, bởi vì hắn uống rượu chỉ cầu mọi người đều hài lòng, uống được bao nhiêu thì uống, không uống cung không có quan hệ gì, đang chuẩn bị mở miệng bảo Hùng Đệ đừng uống, vậy mà Thẩm Tiểu lại giành nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, vậy người cứ uống nước đi, đây là trên bàn rượu, sao có thể không nâng chén, uống chén không cũng được."

Hắc. Đây không phải lời kịch của ta sao.

Hàn Nghệ nghe thấy thế mỉm cười một tiếng.

Hùng Đệ cũng gật đầu cười ha ha nói: "Cái này ngược lại cũng đúng. Hắn cũng cảm thấy vị công tử Thẩm Tiểu này khá là bất đồng với những vị công tử ca khác, rất bình dị gần gũi, nhất thời liền sinh ra hảo cảm."

Thẩm Tiểu lại nói với Tiểu Dã: "Tiểu Dã, người uống rượu hay uống nước?"

Tiểu Dã giọng chén rượu lên, tuổi tác cậu ta tuy nhỏ, tửu lượng ngược lại cũng không nhỏ.

Bốn người lại uống một hơi cạn sạch.

"Chén thứ ba, chén thứ ba."

Thảm Tiểu lập tức lại rót rượu, mặt đầy hưng phấn.

Chén thứ ba xuống bụng, Thảm Tiểu mới chịu yên tĩnh, lau miệng, hô to một tiếng: "Sáng khoái!"

Lại thấy trước mặt bọn hắn có đặt một con vịt quay, còn có mấy đĩa món ăn chiêu bài trong cửa hàng của bọn họ, số lượng này cũng không ít nha, cười nói: "Ba người các ngươi gọi nhiều món ăn như vậy, ăn được hết sao? Chẳng lẽ còn có người đến?"

Hàn Nghệ cười nói: "Ăn không hết thì không thể mang đi sao, then chốt là ăn sao cho sáng khoái mới vui, nếu uống rượu còn phải lo lắng không có món ăn để nhắm rượu, vậy thì mất hứng, có câu là, gió thổi vô trứng gà, tiền đi người yên vui."

Thảm Tiểu đột nhiên ngây người, qua được chốc lát, y trừng mắt nhìn: "Ngươi... ngươi vừa mới nói cái gì?"

Hàn Nghệ sững sờ: "Ta nói ăn không hết thì có thể mang đi nha, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Không... không phải câu này, là câu sau kia."

"Há, gió thổi vô trứng gà, tiền đi người yên vui."

Hàn Nghệ hỏi: "Có cái gì không đúng sao?"

"Cũng không phải, cũng không phải."

Thảm Tiểu tấm tắc vài tiếng: "Câu này thật là thiên cổ tuyệt diệu, cũng có thể nói là khắc họa nửa cuộc đời của ta, còn hơn ngàn thơ vạn từ, quả thực quá rõ ràng, quả thực quá rõ ràng nha!"

Đệ! Đây chính là lời răn của ta nha, ngươi cũng cướp luôn là sao. Hàn Nghệ vừa tức giận vừa buồn cười nói: "Vậy thì cạn tiếp ba chén."

"Ta chính đang có ý đó."

Ba người lại là liên tục cạn ba chén.

Thảm Tiểu lau miệng, lại nói: "Hàn Nghệ, chỉ bằng câu nói này của ngươi, người bằng hữu này ta giao định rồi, bữa cơm này ta mời các ngươi."

Hàn Nghệ cười nói: "Tiền bữa cơm này của bọn ta cũng không rẻ đâu!"

Thảm Tiểu chắc lưỡi một tiếng: "Lời này của ngươi ta lại không thích nghe rồi, tiền tài chính là vật ngoại thân, chính như ngươi vừa mới nói, tiền đi người yên vui. Xem chừng các ngươi rất thích ăn vịt quay của nhà ta, sau đó ta lại kêu người biểu cho mỗi người các ngươi một con."

Đồ mờ hồ! Đúng thật là một tên phá gia chi tử. Hàn Nghệ chợt cảm thấy có chút dở khóc dở cười, nói: "Nếu để cho ông nội của ngươi biết, chỉ sợ sẽ không tha cho ngươi."

Thảm Tiểu cười khà khà nói: "Xác thực không tha cho ta, bất quá nhiều nhất cũng chính là đánh một hồi, lại không phải lần thứ nhất, không sao, không sao."

Hàn Nghệ hiếu kỳ nói: "Đã như vậy, vì sao ngươi không khiêm tốn một chút?"

Thảm Tiểu khoát tay một cái nói: "Không nói gạt ngươi, ta biết người ngoài đều nói ta là một tên phá gia chi tử, thế nhưng ta không để ý, chìm yển tước sống an phận sao biết chí của thiên nga."

Không phải chính là phá gia sao, liên quan gì đến chìm yển tước với thiên nga? Hàn Nghệ rất là tò mò nói: "Nguyên nghe cao kiến."

Thảm Tiểu nói: "Cha ta từ nhỏ đã dạy ta, nói cái gì mà đệ nhất lâu này là do tổ tiên của ta sáng chế ra, ta lại là đơn truyền chín đời, nhất định phải bảo vệ gia nghiệp này."

Hùng Đệ gật gật đầu nói: "Cha ngươi nói không sai a!"

Tiểu Dã cũng gật đầu.

"Không đúng!"

Thảm Tiểu lắc đầu một cái, nói: "Kỳ thực bảo ta bảo vệ gia nghiệp này, cũng không phải không được, nhưng các ngươi ngẫm lại mà xem, ta bảo vệ gia nghiệp này, lưu lại cho con trai của ta, con trai của ta lại phải bảo vệ gia nghiệp, lưu lại cho cháu của ta, cứ một đời truyền một đời, tiền này không phải là càng để lâu càng nhiều sao, nhưng lại không có người dùng đến, tiền này lại chẳng có gì đẹp, chồng chất lên còn chiếm diện tích. Ta là sợ hậu nhân của mình không có giác ngộ này, cũng giống như ông nội của ta, chỉ biết trông coi tiền này. Vì lẽ đó ta trước tiên phải tiêu số tiền này đi, cái vấn đề này không

phải liền được giải quyết sao, hơn nữa, cái gia nghiệp này không phải cứ nói bảo vệ là có thể bảo vệ được, vạn nhất có cái thiên tai nhân họa, biết đâu lại chẳng còn thứ gì, vậy còn không bằng để cho ta dùng, hưởng hồ ta cung không có xài tiền bậy bạ, phạm là việc nên tiêu tiền, ta liền một văn cũng không để lại, việc không nên tiêu tiền, ta một văn cũng không bỏ ra."

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: "Vậy thì việc gì mới gọi là việc nên tiêu tiền?"

"Chính là những việc mà ta cho rằng nên tiêu tiền."

"Ồ --- thì ra là thế."

Hàn Nghệ gật gật đầu, thâm nói, lời này không phải là đánh rắm sao.

Thẩm Tiểu đột nhiên kè sát mặt đến, tràn đầy chờ mong hỏi: "Hàn Nghệ, ngươi cảm thấy lời này của ta là sai sao?"

Hàn Nghệ cười gật gật đầu nói: "Nói thật, cá nhân ta cảm thấy là nói có lý, tiền nha, lúc sống thì không có chết lại không mang đi được, con cháu tự có phúc của con cháu, suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì."

Thẩm Tiểu thấy hần cũng cho là mình có lý, nhất thời thập phần vui vẻ, nói: "Bảo sao ta lại cảm thấy vừa gặp mà đã như quen mà, ta bình sinh gặp người, không một người tán thành lời nói này của ta, chỉ có Hàn Nghệ ngươi tán đồng, bữa cơm này ta nhất định phải mời ngươi, đến đến đến, cạn tiếp ba chén."

Đây là khen hay chê nha! ánh mắt Hàn Nghệ đột nhiên lấp lánh, thò tay ngăn cản Thẩm Tiểu, nói: "Rượu này trước tiên đừng uống."

Thẩm Tiểu kinh ngạc nói: "Vì sao? Chẳng lẽ ngươi không uống nổi nữa."

"Bây giờ vẫn còn sớm."

Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Hiện tại vẫn chưa đến đêm, sớm cực kì, nếu như chưa gì đã uống say rồi, vậy thì rất không hay, không phải còn có cả đêm sao."

Thẩm Tiểu phát tay nói: "Sáng nay có rượu, sáng nay say, chúng ta say xong lại nói sau a!"

Ta dột, đây không lại là câu cửa miệng của ta sao. Hàn Nghệ lại nói: "Thế nhưng bữa cơm này ta cũng đã trả tiền rồi."

"Vậy cũng không có vấn đề gì, sau đó ta bảo lão Thẩm giả lại ngươi là được."

Thẩm Tiểu không tìm không phải nói.

Ngươi phá gia cũng có chút quá đáng nha. Hàn Nghệ tận tình khuyên nhủ nói: "Nếu như thế thì quá vô vị."

Thẩm Tiểu xem như là nghe ra một ít môn đạo, nói: "Vậy thì theo ý của ngươi, phải làm thế nào?"

Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Nơi đây chỉ là tạm thời uống thôi, chúng ta chuyển sang nơi khác lại uống sau, đến lúc đó ngươi mời là được rồi."

"Đôi nơi khác?"

Thẩm Tiểu nói: "Thế nhưng chỗ uống rượu buổi tối tương đối ít, lại nói những địa phương khác cung không tốt bằng đệ nhất lâu của chúng ta."

Hàn Nghệ nói: "Đây dù sao cũng là cửa hàng do nhà ngươi mở, ở đây khó tránh khỏi sẽ bị gò bó, vạn nhất cha ngươi chạy tới, vậy thì ta lại thấy lúng túng rồi, ngươi nói có đúng không."

Thẩm Tiểu gật gật đầu, ừ một tiếng: "Lời này trái lại không sai, nếu như cha ta đánh ta ngay trước mặt ngươi, thật đúng là sẽ khiến ngươi lúng túng."

Hàn Nghệ ngơ ngẩn nói: "Cha ngươi muốn đánh ngươi sao?"

"Nửa tháng phải đánh ta một lần, vì lẽ đó ta liên tục trốn ở bên ngoài không có trở lại, ngày hôm nay nguyên vốn là muốn trở lại, nhưng không ngờ lại gặp phải các ngươi, cũng chả cần về nữa." Thẩm Tiểu nói xong liền cúi đầu suy nghĩ: "Thế thì buổi tối hơn nửa là đi Hồ Liễu Nhai rồi."

"Hồ Liễu Nhai là nơi nào?"

"Chính là thanh lâu a!"

Hàn Nghệ ánh mắt loạn tầm, liên tục gật gật đầu nói: "Liền đi nơi đó đi."

Thẩm Tiểu sững sờ, chỉ vào Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Thì ra ngươi là muốn đi thanh lâu a!"

Hàn Nghệ cũng cười nói: "Đúng là như thế."

Hùng Đệ đột nhiên nói: "Hàn đại ca, ngươi không phải có thể tử sao!"

"Ăn vẹt quay của đệ đi."

Hàn Nghệ trừng mắt, thẳng nhóc béo này tự nhiên lại khiến người mắt húng thê không biết.

Hùng Đệ le lưỡi một cái, lén lút liếc Tiểu Dã một cái, hai người đều lén lút nở nụ cười.

"Cũng tốt, cũng tốt, ta cung rất lâu không có tới đó rồi."

Thẩm Tiểu gật gật đầu, đột nhiên lại lắc đầu: "Không được, không được."

Hàn Nghệ vội la lên: "Vì sao không được?"

Thẩm Tiểu một mặt khổ sở nói: "Ngươi là không biết, ta đi Hồ Liễu Nhai luôn luôn không cần dùng tiền, như vậy ta liền không thể mời ngươi rồi, chúng ta vẫn là chuyển sang nơi khác đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Có chút khoa trương

dịch: mafia777

Đổi con em ngươi. Ta đã nói nhiều như vậy rồi, đơn giản chính là muốn đến thanh lâu đi dạo mà thôi, nhìn ta dễ dãi vậy sao, cái này mà ngươi cũng muốn cự tuyệt ta, còn nói vừa quen đã thân rồi.

Hàn Nghệ trời sinh tính phong lưu, sau khi tới Đường triều này, tuy nhà có mỹ nữ bầu bạn, nhưng cũng có nguyên nhân, hấn căn bản vốn không có xem Tiểu Vân là nữ nhân, mà coi là cạp mẹ nhiều hơn, lúc không có tiền, vẫn còn nhịn được, nhưng bây giờ có tiền, trái tim tịch mịch đã bắt đầu nhảy nhót rồi, bản tính phong lưu bắt đầu lộ ra rồi, mấy bay chiến đấu đã chạy trên đường băng, nói tóm lại, tóm lại mà nói, tối nay hấn không đi không được, ít nhất cũng phải đi xem một chút cho biết tình hình.

Nhưng đồng thời, hấn cũng vô cùng hiếu kỳ, kinh ngạc nói: "Tri Liễu Giai này là nhà ngươi mở sao?"

Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Cái đó thì không phải, lão gia từ nhà ta đâu hiểu mấy cái này."

Hàn Nghệ lại càng hiếu kỳ: "Vậy tại sao ngươi đi không cần tiền, cũng đừng nói mặt của ngươi đã đẹp trai đến mức độ này."

Thẩm Tiểu ho nhẹ một tiếng, ừm một tiếng: "Cũng có nguyên nhân về phương diện này, nhưng cũng không hoàn toàn là vì vậy."

Không nhìn ra da mặt của tên này cũng đúng là dày thật đấy.

Hàn Nghệ trầm kêu một tiếng, không sai, Thẩm Tiểu quả thực nói không sai, được coi như là một soái ca, so với Hàn Nghệ hiện tại thì còn đẹp trai hơn một chút, nhưng so với gương mặt của Hàn Nghệ kiếp trước, thì đúng là kém không ít, hấn của kiếp trước, thật sự có thể dựa vào mặt mà sống, mỗi khi hấn đến những cuộc họp cao cấp đó, đều có không ít phụ nhân dò hỏi số điện thoại của hấn, người hơi hào phóng một chút, liền trực tiếp ra giá muốn hấn.

Nhưng thì, chơi gái vẫn là phải trả tiền, đây là hai chuyện khác nhau a!

Hàn Nghệ vẫn chưa từng nghe qua người nào chơi gái mà không cần trả tiền, mà ngay cả Tinh Gia cũng phải lấy móng heo để làm phí qua đêm a, đạo lý trong đó, không nghĩ cũng biết, nói: "Vậy là tại sao?"

"Việc này một lời khó nói hết a!"

Thẩm Tiểu thở dài một hơi thật mạnh.

Đi thanh lâu không cần tiền, vốn là một chuyện tốt, rơi vào miệng y, lại giống như thành chuyện không may.

Thật là quái lạ a!

Ngươi già bộ tình huống cái gì chứ.

Hàn Nghệ quệt miệng nói: "Không phải ngươi đang khoác lác chứ, ta không tin ngươi lợi hại như vậy."

Thẩm Tiểu thấy Hàn Nghệ không tin, nhất thời nóng nảy: "Cái gì mà khoác lác, Thẩm Tiểu ta chưa từng thổi phồng chuyện gì, được, hôm nay ta sẽ dẫn người đi xem, xem ta có đang khoác lác hay không"

Xem ra tên này còn non nớt hơn so với kẻ kẻ đòi Peter Zhu kia. Hàn Nghệ nói: "Nhất ngôn cửu đỉnh."

Thẩm Tiểu lại hướng tới Hùng Đệ và Tiểu Dã nói: "Hai người các đệ đi không?"

Hùng Đệ cười hắc hắc, mắt lại nhìn Hàn Nghệ.

Nhìn không ra tên nhóc mập này lại sắc như vậy. Hàn Nghệ cũng rồi rắm nha, bọn họ tuổi còn quá nhỏ, ở hậu thế đều là vị thành niên, nếu như dẫn bọn họ đi, có chút cảm giác dạy hư học sinh, nếu cha mẹ Hùng Đệ còn sống, thế nào cũng sẽ trách hằn lăm con trai mình hư hỏng, nhưng hằn lại không thích trói buộc người khác, tạm thời, vẫn đứng là không chú ý lắm.

Nhưng Thẩm Tiểu ngược lại khá dứt khoát: "Các người muốn đi là được, nhớ năm đó ta mười hai tuổi đã một thân một mình đi rồi."

"Mười hai tuổi?"

Hàn Nghệ thất kinh: "Nghe nói đó đều là nơi đầy cám dỗ, người nhỏ như vậy mà đã đến rồi, vậy mà vẫn có thể toàn thân trở ra, đây thì trưởng thành, người đây cũng thật lợi hại đấy."

Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Không dám nhận, không dám nhận."

Cũng đúng, bây giờ là cổ đại, mười bốn mười lăm tuổi là có thể kết hôn rồi. Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Vậy được, nếu như người muốn đi thì cùng đi."

Hùng Đệ vội hỏi Tiểu Dã: "Tiểu Dã, đệ đi không?"

Tiểu Dã vốn có chút do dự, nhưng thấy vẻ mặt chờ mong của Hùng Đệ, lại không tiện cự tuyệt, khẽ gật đầu vài cái.

Hùng Đệ lại hướng đến Hàn Nghệ, cười ha hả nói: "Hàn đại ca, Thẩm đại ca, bọn đệ cũng không muốn làm gì, chỉ là muốn đi xem một chút, chúng ta và Tiểu Dã giả làm tùy tùng của các huynh."

Hàn Nghệ cười nói: "Đệ còn không muốn làm gì, vậy ta hỏi đệ, đệ có thể làm gì?"

Hùng Đệ vò đầu cười, kỳ thật y cũng thật không biết có thể làm gì.

Nếu hiệp đấu này đã có kết quả rồi, lòng Hàn Nghệ lại trầm xuống, bốn người chậm rãi uống rượu, trò chuyện, không thể không nói một câu, Hàn Nghệ và Thẩm Tiểu này thật đúng là ngư tử ngư tử ngư tử, mấu chốt là tiền vàng của hai người nhìn vô cùng cân xứng, đều cảm thấy người sống là phải vui vẻ, tiền hay gì đó đều là chuyện nhỏ, đúng là hận đã gặp nhau muộn nha.

Ước chừng hơn một canh giờ trôi qua.

Hàn Nghệ thấy đồ ăn cũng mất hết tinh thần, bởi vì vẫn chưa ăn cơm, hơn nữa trong bụng ba người vốn ít mỡ, cho nên ba người mạnh ai nấy ăn hết sạch con vịt quay, thật ra còn thừa một ít đồ ăn, nhưng cũng thừa lại không còn nhiều, dù sao sức ăn của Hùng Đệ là vô cùng kinh người, vì thế nói: "Đồ ăn cũng hết rồi, chúng ta đi thôi."

Hùng Đệ có chút tò mò nói: "Đại ca, sao huynh gấp gáp như vậy?"

Thẩm Tiểu nghe vậy bật cười ha hả.

Hàn Nghệ cũng không để ý, ngược lại còn cười ha hả nói: "Đến tuổi thì đệ sẽ biết."

Bốn người xuống dưới lầu.

Chường quây kia vừa thấy Thẩm Tiểu đi cùng với Hàn Nghệ, trong lòng không ngừng kêu khổ, tuy rằng y với Hàn Nghệ không thân quen chút nào, nhưng nhìn từ cử chỉ của Hàn Nghệ với đại công tử nhà y quả thực là cá mè một lứa, ông ta vẫn hiểu được đạo lý hai đánh một không chột cũng què, vội vàng nghênh đón, trước tiên là lên tiếng chào hỏi với Hàn Nghệ bọn họ, rồi nói với Thẩm Tiểu: "Đại công tử, người lại muốn ra ngoài?"

Thẩm Tiểu gật gật đầu nói: "Ta đưa Hàn huynh ra ngoài chơi."

Hàn Nghệ phiền nhất người khác nói như vậy, hằn biết mình không phải là một người tốt, người nói cùng hằn ra ngoài chơi, nếu chẳng may có chuyện gì, người nhà người nhất định oán giận hằn a!

Quả nhiên, chường quây kia thâm nghĩ, hai người các người ra ngoài, tiền này còn không giống chảy ra như nước. Tận tình khuyên bảo: "Đại công tử, nhưng lão gia tìm người mấy ngày rồi, hau là người về một chuyến trước đã."

Thẩm Tiểu tức giận nói: "Nếu ta về, vậy còn ra được sao, dù sao cũng không trốn khỏi trận đòn này, chi bằng ta chơi thêm vài ngày." Nói xong y lại hạ thấp giọng nói: "Lão Thẩm, ta cảnh cáo ông, tuyệt đối đừng nói cho cha ta biết ta đã tới tiệm, vẫn là câu nói kia, ta là đơn truyền chín đời, sau này chủ"

của Thẩm gia này nhất định là ta."

Vậy cũng phải xem Thẩm gia này có thể duy trì đến lúc đó không a. Chương quỳ kia thờ dài, tuy rằng ông ta cũng không sợ, dù sao ông ta cũng đã có tuổi rồi, còn sợ những cái này làm gì, nhưng ông ta biết Thẩm Tiểu đã nói lời này, thì chính là mười con trâu cũng không kéo về nổi, nói: "Đại công tử, vậy người phải chú ý một chút."

"Biết rồi, biết rồi."

Thẩm Tiểu không kiên nhẫn phát tay, sau đó cùng đám người Hàn Nghệ đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy ba cái bóng đen lao tới, bụp một tiếng, quỳ trên mặt đất, chính là ba tên ăn mày kia. Một tên lớn tuổi trong số đó nói: "Nhị vị ân công, cuối cùng ta cũng đợi được các ngài."

Thẩm Tiểu, Hàn Nghệ đều bị ba người này làm hoảng sợ. Đợi sau khi nhìn rõ hóa ra là ba tên ăn mày kia, Thẩm Tiểu mới khẽ thở phào, nói: "Người đợi chúng ta làm gì, trong tiệm không lấy vệt quay cho các người ăn sao?"

Lúc này, chương quỳ kia cũng đi tới cửa.

Người Phù Tang kia vội vàng nói: "Lấy rồi, lấy rồi. Chúng ta đang đợi ở đây, chỉ là muốn nói tiếng cảm ơn với nhị vị ân nhân, nếu có cơ hội, nhất định báo đáp ân tình của nhị vị."

Hai người còn lại cũng đều gật đầu.

Kỳ thật chương quỳ kia không có cho bọn họ vệt quay, mà là kêu người lấy chút đồ ăn cho bọn họ ăn, vệt quay này là thứ vô cùng đắt tiền, nhưng võ nhục kia cũng là đủ rồi, dù sao cũng là Hàn Nghệ trả tiền, chẳng qua đối với ba tên ăn mày này mà nói, đã là vô cùng thỏa mãn rồi.

Thẩm Tiểu sáng khoái cười nói: "Không có gì, không có gì, người ngồi trước cửa tiệm ta, lại trùng hợp gặp được ta, đó là có duyên với ta, một bữa cơm thì có là cái gì, Hàn huynh, huynh nói sao?"

Nếu người nói như vậy, thì chỉ sợ ăn mày khắp thiên hạ sẽ đều đến ngồi trong tiệm của người. Hàn Nghệ thấy mặt của chương quỳ kia đã sắp đổi sang màu xanh, cũng ngại gật đầu nói phải, chỉ cười cười, trong ánh mắt lại lóe ra một tia hoang mang, mấy người Phù Tang này bọn họ sao lại chạy đến Đại Đường ta làm ăn mày chứ?

"Được rồi, chúng ta còn có việc, ta đi trước." Thẩm Tiểu vẫy tay nói.

"Ân công đi thông thả, ân công đi thông thả."

Mấy tên người Phù Tang này cũng coi như là biết phải cảm ơn, liên tục nói lời cảm tạ, mặc dù Thẩm Tiểu bọn họ đã đi rất xa rồi.

Ra khỏi Đệ Nhất Lâu, bốn người vòng ra ngoại thành đi về phía tây bắc, ở đời Đường, thanh lâu kỹ viện này là không thể tùy tiện mở, trên đường phố lớn là chắc chắn không được, dù sao cũng là nơi nan đăng đại nhĩ, mà là ở chỗ bên cạnh thành trì.

Đi tới nửa canh giờ, đi đến một chỗ bên bờ sông, hai bên liễu là lút, xa xa nghe thấy phía trước truyền đến từng tràng cười vui vẻ.

Lúc này trời đã tối, Hàn Nghệ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đèn đỏ treo trên cao, bóng người tán loạn, lại nghe tiếng hát ngân nga, vừa nhìn đã biết là nơi bướm hoa.

Thẩm Tiểu chỉ vào phía trước nói: "Nơi đó chính là Tri Liễu Giai."

Tri Liễu Giai này có thể nói là đã tới trong góc tường rồi, nhưng ngành nghề thanh lâu này là không sợ vị trí địa lý, từ xưa đến nay đều là như thế, mở ở nơi nào, nơi đó là phố xá sầm uất, vừa vào đêm liền thuộc vào nơi náo nhiệt nhất.

Nhưng dọc đường đến đây, căn bản Hàn Nghệ không nhìn thấy người nào, bởi vì ở Đường triều là cấm tiêu, nói cách khác, sau khi đêm xuống, mọi người không thể đi lại trên đường phố, nếu không thì chính là kẻ trộm, chuyện vô lý này, đương nhiên, cũng không phải cấm toàn bộ, ngoài thành sẽ không cấm tiêu, dù sao cũng phải nói, nhân dân Đường triều vẫn có người sống về đêm, chẳng qua là phải lén lút.

"Vậy thì đi nhanh thôi." Hàn Nghệ sốt ruột thúc giục.

"Đợi một chút."

Thẩm Tiểu đột nhiên giữ chặt Hàn Nghệ, nói: "Hàn huynh, ta phải nói trước với người, lát nữa nếu như người sợ, cũng đừng trách ta."

Hàn Nghệ sùng sốt: "Không phải nơi đó toàn nữ nhân xấu xí đó chứ?"

"Không phải, không phải." Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Ca kỹ tốt nhất của Dương Châu đều tập trung ở đây."

Hàn Nghệ nói: "Vậy tại sao ta lại sợ? Người đừng coi ta là Tiểu Béo được không."

Thẩm Tiểu thở dài: "Việc này thật sự là một lời khó nói hết, dù sao lát nữa các người cũng phải cẩn thận, chớ để bị ngã, nhớ đấy, nhớ đấy."

Mẹ! Đây là đi chơi kỹ viện, hay là đi trộm hoàng cung a! Còn ngã nữa? Chẳng lẽ những nữ nhân đó sẽ nhào người đến sao, nếu là như thế, thì cũng bớt được khối việc rồi. Hàn Nghệ nghe vậy cảm thấy kỳ lạ, bởi vì trước đây Hàn Nghệ cũng chưa từng tới, không biết là tình huống gì, nếu Thẩm Tiểu đã rất nghiêm túc dặn dò hần như vậy thì nhất định sẽ có chuyện xảy ra, gật đầu nói: "Đi, ta nhớ rồi."

"Vây được! Chúng ta đi thôi."

Hàn Nghệ, Hùng Đệ, Tiểu Dã đi theo Thẩm Tiểu bước vào Trì Liễu Giai, một loại cảm giác quý dị bao quanh bọn họ.

Không đến chốc lát, cuối cùng bốn người đã đi đến Trì Liễu Giai, Thẩm Tiểu vừa mới vừa bước chân trước vào Trì Liễu Giai đã nghe thấy một giọng nói cao vút như phá cô họng: "A..., Thẩm gia công tử đến rồi."

Tình huống gì?

Trong lòng Hàn Nghệ căng thẳng, ngó nhìn xung quanh theo bản năng.

Thẩm Tiểu thở dài một tiếng: "Đã biết là như vậy mà."

Chỉ trong chớp mắt, chỉ nghe lầu trên lầu dưới truyền đến tiếng động mở cửa phòng, mở cửa sổ, từ đầu phố kéo dài cho đến cuối phố.

"Thẩm công tử đâu?"

"Cuối cùng Thẩm công tử đã tới."

"Thẩm công tử...!"

Đều là giọng của nữ nhân.

Oa! Đây cũng quá khoa trương rồi đây, siêu sao thiên hoàng cũng chỉ thế này thôi a!

Hàn Nghệ nhất thời sợ ngây người.

Đúng lúc này, nghe được phía trước truyền đến tiếng bước chân như sấm, mơ hồ chỉ thấy một mảnh bóng người đông nghìn nghịt vây chung quanh.

Hùng Đệ đâu có thấy qua trường hợp bậc này, sinh lòng khiếp đảm, nuốt nuốt nước bọt: "Hàn đại ca, hay là chúng ta đi trước thôi."

Hàn Nghệ cũng bắt đầu nảy sinh ý định rút lui, đây quả thực là giống như tai nạn a!

Đùa à, người muốn đến là các ngươì, lúc này các ngươì lại muốn trốn trước, nghĩa khí cũng không phải là nói như vậy. Thẩm Tiểu vội nói: "Tiểu Béo, các ngươì chớ sợ, chớ sợ, bọn họ đều là thiện ý đấy."

Thiện ý? Ngươi lừa ai đấy.

Hàn Nghệ bắt đầu hiểu được tại sao lúc này Thẩm Tiểu lại nói với hần những lời đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ừm! Rất tốt!

dịch: mafia777

"Thẩm công tử...! Đã lâu không gặp!"

"Tiểu ca, ngươi rốt cuộc đã đến, ngươi làm Uông di nhớ chết mất."

"Tiểu Tiểu... Ai da, là kẻ không biết xấu hổ nào ngáng chân lão nương."

"Tiểu ca là của ta, mấy kẻ không biết xấu hổ các người mau tránh ra."

"Cái gì mà của cô, cô là cái thá gì, cút ra, còn dám giành Tiểu Tiểu với lão nương, các người không muốn sống nữa hả."

"Ai da, lại dám giữ lão nương, lão nương liều mạng với người."

Chỉ thấy phản mông to bự của một đám trang điểm diêm dúa, giương nanh múa vuốt, tranh giành đe dọa nhau xông tới chỗ Thẩm Tiểu, thậm chí còn ngáng chân nhau trên đường nữa.

Đây đúng là Đường Tăng vào động Bàn Tơ!

Hàn Nghệ nhìn thấy từng khuôn mặt già nua đó, trong lòng thật sự sợ hãi, nhưng mỗi người đều như chẳng biết gì, cho dù là kéo khách cũng không đến mức thế này chứ, hơn nữa... hơn nữa trong mắt bọn họ chỉ có Thẩm Tiểu, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của bọn hắn, cũng không giống là đang kéo khách a, đây... rốt cuộc đây là chuyện gì? Lễ nào diện mạo của Thẩm Tiểu này là loại nổi tiếng nhất của Đường triều?

"Các di, chớ có kích động, chớ có kích động, đừng để người bị thương."

Thẩm Tiểu thấy bọn họ đánh nhau tán loạn, mặt lộ vẻ áy náy, liên tục lên tiếng khuyên can.

Nhưng những ma ma này đâu có nghe lọt, trong nửa khắc, chỉ thấy ba ma ma đã trăm kinh phi mỹ xông đến trước mặt Thẩm Tiểu, hai người kéo hai tay của Thẩm Tiểu, người còn lại thấy không kéo được, dứt khoát túm lấy ngực của Thẩm Tiểu.

"Thẩm công tử, đi vào tiệm của ta đi, muối muối trong tiệm của ta nhớ công tử muốn chết rồi a!"

"Tiểu ca, đến chỗ ta đi, gần đây ta có làm một ít trà ngon, đang đợi người đến đây."

"Tiểu Tiểu, cậu đi đâu chứ, Hồng Anh nhà ta vẫn đang cầu nhau cậu đấy."

Thẩm Tiểu hét lên: "Đau đau đau, các di, các người kéo đau ta, mau nói tay chút, mau nói tay chút."

Đã bắt được rồi sao chịu buông tay, không chỉ như thế, lại có vài ma ma tiến lên, hơn nữa còn mang theo không ít Thiểu quy công đến giúp đỡ, hơn mười người vây quanh Thẩm Tiểu, lời này, kéo này, túm này, dù sao thì cũng là dùng đủ mọi thủ đoạn.

Hàn Nghệ, Tiểu Dã sợ tới mức vội lui lại, nhưng Hùng Đệ thân thủ ngay góc, nhất thời không né tránh kịp, bị cái mông lớn của một ma ma va phải, loạng choạng lùi ra sau mấy bước, suýt nữa té ngã trên đất, may mà Hàn Nghệ, Tiểu Dã tay mắt lanh lẹ đã đỡ lấy cậu ta.

Tiểu Mập đáng thương sợ tới mức sắp khóc rồi, vội vàng trốn sau lưng Tiểu Dã.

"Chớ làm huynh đệ của ta bị thương, chớ làm huynh đệ của ta bị thương."

Thẩm Tiểu dường như đã dự liệu trước được kiểu tình huống này rồi, vì vậy y luôn chú ý đến Hàn Nghệ bọn họ, chỉ sợ trong lúc hỗn loạn, làm bọn họ bị thương, thấy Hùng Đệ suýt nữa bị té ngã, vội vàng kêu lên.

Ánh mắt của một ma ma thân mặc váy dài màu đỏ chót liếc xéo trên người Hàn Nghệ, vội vàng đưa mắt với quy công sử bên cạnh, Quy công này và ma ma chính là một cặp trời sinh, chuyện ăn ý gì đó tất nhiên không cần nói nhiều.

Quy công kia lập tức dẫn vài tên hộ vệ, vây quanh Hàn Nghệ, Tiểu Dã bọn họ.

"Các người muốn làm gì?"

Hàn Nghệ sớm đã bị dọa chết khiếp, ở hậu thế hắn cũng thường đến nơi bướm hoa kiều này, nhưng chưa từng gặp qua trận chiến khủng bố như vậy, một người luôn luôn bình tĩnh như hắn, cũng không khỏi có chút nơm nớp lo sợ.

"Các vị quý khách, mời vào trong, mời vào trong."

Nói là mời, kỳ thật là khiêng.

Hai hộ vệ tiến lên khiêng Hàn Nghệ chạy thẳng vào bên trong một lầu vũ tên là Mãn Xuân Viện.

"Các người làm gì, mau thả ta ra."

Hàn Nghệ nhất thời tâm thần hoảng loạn, không nhớ phải trả đòn, chỉ gầy dựa rất vô vị.

Tiểu Dã, Hùng Đệ đều thất thần, một lát trôi qua mới thấy Hàn Nghệ bị khiêng đi rồi, vội vàng đuổi tới.

Trong lúc hoảng hốt, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy hai chân tiếp đất, "ầm" một tiếng, cửa đã đóng lại rồi.

Hàn Nghệ nhìn chung quanh, phát hiện mình đã đang ở trong lầu, đây là tình huống gì? Vội vàng nói: "Các người muốn làm gì, mau thả ta ra ngoài."

Quy công kia cười nói: "Vị tiểu ca này đừng sợ, chúng ta sẽ không làm hại người, vẫn mong tiểu ca chờ một lát."

Lời nói của Quy công cũng có thể tin tưởng?

Hàn Nghệ chợt thấy Hùng Đệ, Tiểu Dã bên cạnh, vậy cũng yên tâm không ít, vừa mới tỉnh táo lại, hần lập tức hiểu được, khề thờ ra, nhưng vẫn là hung hăng trừng mắt nhìn quy công kia một cái.

Không đến một lát, chỉ thấy một người tông cửa mà vào, không phải Thẩm Tiểu thì là ai.

Chỉ thấy toàn thân y bị lôi kéo đến thương tích đầy mình.

Hoá ra y ở bên ngoài nhìn thấy Hàn Nghệ bọn họ đã vào Mãn Xuân Viện này, tất nhiên cũng không tiện đến chỗ khác, thế là ra sức gạt đám người ra để xông vào Mãn Xuân Viện này.

Lại nghe bên ngoài một giọng nói the thé: "Các vị tỷ tỷ, tiểu muội thừa nhận rồi, ha ha...!"

Tiếng cười đắc ý dữ dội.

Không thể không nói, thời đại này cũng phải dựa vào chỉ số thông minh để kiếm ăn, ma ma của Mãn Xuân Viện này thấy Thẩm Tiểu còn dẫn theo bằng hữu đến, biết nếu tranh giành Thẩm Tiểu với ma ma khác, đó sẽ chỉ là lưỡng bại câu thương, còn chưa chắc đã giành được, thế là đem Hàn Nghệ vào nhà trước, nếu như vậy, Thẩm Tiểu chỉ có tự chui đầu vô lưới.

"Phù... phù... mấy di này thật là càng ngày càng hung hãn, xem ra ta vẫn phải ít đến chỗ này thôi."

Thẩm Tiểu vừa lau mồ hôi, vừa thở phì phò, chợt thấy Hàn Nghệ, Tiểu Dã, Hùng Đệ ba người tròn tròn mắt ngơ ngác nhìn y, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, xin lỗi, để các người chê cười rồi."

Hàn Nghệ ngẩn ra, lập tức nói: "Thẩm Tiểu, đây... rốt cuộc đây là chuyện gì? Tại sao lại như vậy?"

"Một lời khó nói hết, một lời khó nói hết."

Thẩm Tiểu khoát tay.

Chợt nghĩ thấy mùi hương thoang thoang bay tới, chỉ thấy bốn nữ tử trẻ tuổi từ trên lầu đi xuống, đến trước mặt Thẩm Tiểu, nhẹ nhàng thi lễ: "Xuân Lan (...) bái kiến Thẩm công tử."

Thằng nhãi Thẩm Tiểu này vừa thấy mỹ nữ đến, vội vàng sửa sang lại quần áo, lại vội chấp tay nói: "Hữu lễ, hữu lễ, các vị tỷ tỷ, gần đây khỏe chứ?"

Hàn Nghệ vốn tưởng là Thẩm Tiểu sẽ đi qua đó, mỗi tay ôm một người, xoa xoa nắn nắn, hôn hít gì đó, nhưng không ngờ lễ mạo, tâm đ*o như vậy, đây là đang chơi kỹ viện, hay là đến xem mặt a!

"Nô gia vẫn khỏe, công tử khỏe chứ?" Chúng nữ đồng thanh đáp.

Wow! Đã luyện tập trước à.

Hàn Nghệ ở bên cạnh không được chú ý, trong lòng có chút ghen tị nha, những nữ nhân này căn bản vốn không có liếc mắt nhìn hần một cái, phải biết rằng trước đây kia hần thường lui tới những chỗ này, chỉ bằng gương mặt đó, nhất định là tất cả đều nhìn chăm chú nha.

Thoáng đánh giá một phen, chúng nữ này cũng là bộ dáng xinh đẹp, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên nhỏ nhỏ, "phì hoàn yến sầu" đều có, đương nhiên, so với Tiêu Vân, thì không đáng nhắc tới rồi.

Tuy nhiên nữ nhân trông xinh đẹp cũng vô ích, máu chóts là phải khiến người ta thích, loại phụ nữ tôn sùng mỹ học bạo lực Tiêu Vân này, trông có xinh đẹp đến đâu cũng chỉ như vậy thôi, không có khuynh hướng nghiêng về phía bách hợp cũng không biết chừng.

"Ta thì không như vậy, suốt ngày bị cha ta đuổi giết."

Thẩm Tiểu ha hả cười nói.

Lời này vừa nói ra, chọc cho chúng nữ không ngừng cười khanh khách.

Dễ cười như vậy, nếu lão tử đây ở trong này không kiếm ra một danh hiệu, vậy thì thật là làm nhục cái danh Hiệp đạo phong lưu a! Hàn Nghệ tuy có ghen tị, nhưng cũng không nổi giận, trong lòng suy nghĩ lát nữa làm sao để trái ôm phải ấp.

Lúc này, ma ma kia đi vào, nhìn thần sắc dường như có vẻ đắc ý cực kỳ, lại thấy Thẩm Tiểu vẫn còn đứng ở trước cửa, "ai ôi" một tiếng: "Sao các người có thể để Thẩm công tử đứng ở đây, đừng có thất lễ với Thẩm công tử."

Thẩm Tiểu cười nói: "Không sao, không sao. Ta đang cùng mấy vị tỷ tỷ ôn chuyện cũ."

"Vậy cũng không thể đứng ở cửa a!"

Ma ma họ Uông này trước tiên hướng đến mấy vị mỹ nữ kia nói: "Sau tất cả các người đều xuống đây rồi, mau về trước đi, lát nữa Thẩm công tử muốn

gặp các người, tự nhiên sẽ gọi các người."

"Vâng."

Mấy vị mỹ nữ lại là nhẹ nhàng thi lễ, sau đó lại ném một cái nhìn mê hoặc cho Thẩm Tiểu: "Tiểu ca, lát nữa nhất định phải tìm ta a."

"Nhất định, nhất định."

Thẩm Tiểu liên tục gật đầu, tay còn đang lau mồ hôi, hiển nhiên vẫn còn chưa trở lại bình thường.

Đội sau khi mấy vị mỹ nữ này lên lầu, ma ma kia vội vàng giờ tay, nói: "Các vị quý khách, mời vào trong, mời vào trong. Còn cười cười với Hàn Nghệ bọn họ, chăm sóc vô cùng chu đáo."

Bản sắc sát ngôn quan sắc của ma ma này cũng không tệ, trước khi chưa biết rõ tường tận về Hàn Nghệ bọn họ, đương nhiên sẽ không sơ xuất với Hàn Nghệ bọn họ.

Thẩm Tiểu cũng đưa tay nói: "Hàn huynh, mời."

"Mời."

Đoàn người đi vào trong đại đường, Mãn Xuân Viện này tuy có ba tầng lầu, nhưng cũng không được coi là quá lớn, trong đại đường chỉ đặt mười cái bàn lớn, cũng không phải nói nơi nhỏ chỉ có thể đặt mười cái bàn lớn, chỉ là vì còn có một cái bục gỗ hình chữ nhật lớn, chiếm không ít diện tích.

Về cái bục gỗ này, Hàn Nghệ cũng không có gì tò mò, bởi vì hộp đêm ở hậu thế cũng là kiểu bố cục này, dù sao cũng phải có chút biểu diễn ca xướng gì đó chứ.

Điều khiến Hàn Nghệ tò mò là, cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác trong dự đoán của hắn, hoặc là nói cũng không giống như trong TV diễn, đi chơi kỹ viện ấy à, tất nhiên là oanh oanh yến yến, hờn ngọc lộ nhũ, túy sinh mộng tử, sao cũng phải có một chút không khí dâm đẳng.

Nơi này hoàn toàn không có.

Trên mười cái bàn đã có không ít người ngồi, nữ có nam có, nữ thì ăn mặc khá thoáng mát, mặt trang điểm, váy dài trễ nải, lộ ra cái khe sâu sâu kia, cũng là cười vui không ngừng, chẳng qua là hoạt động mà nam nữ song phương đang tiến hành thật sự là rất cao nhã, cao nhã đến mức Hàn Nghệ đã có cảm giác mình đến nhầm chỗ.

Trên cái bàn ở góc trong cùng, chỉ thấy một vị tài tử phong lưu mở rộng xiêm y, tay phải cầm bút, tay trái cầm một bầu rượu, đang viết cái gì đó lên một miếng lụa trắng, một vị nữ tử trẻ tuổi mỉm cười bên cạnh, còn có hai nam hai nữ đang đứng bên thưởng thức.

Cái bàn lớn gần họ nhất, lại là một tài tử đang gảy đàn, còn một nữ tử đang gảy tỳ bà, không hề giống như cầu nam nữ, mà giống như tình chàng ý thiếp hơn!

Dù sao cũng không khác lắm, không phải gảy đàn ngâm thơ, thì là làm thơ vẽ tranh, không có một chút động tác bất nhã nào.

Làm cái gì a, đây là thanh lâu hay là văn học xã a, người gảy đàn thì về nhà gảy đàn a, chạy đến đây tiêu tiền gảy đàn, người đây không phải đến để làm ra về sao? Còn cả nhị bút kia, y phục của người đã kéo ra một nửa rồi, người còn viết chữ cọng lông nha, đúng là đ chó ròi!

Hàn Nghệ nhúc đầu kinh khủng, mức chênh lệch này thật sự là quá lớn, đã nói là trái ôm phải ấp rồi.

Thẩm Tiểu thấy Hàn Nghệ mặt buồn bực, hiếu kỳ nói: "Hàn huynh, huynh cảm thấy có gì không ổn sao?"

Không phải là không ổn, mà là đây rõ ràng chỉ là chỗ mượn danh thanh lâu để lừa tiền, ta tiêu tiền mà chạy đến đây viết chữ, trừ phi ta điên rồi. Hàn Nghệ thấy bọn họ người nào cũng đều cao nhã, sợ mình nói ra suy nghĩ trong lòng, sẽ bị người ta xúm lại đánh, vì thế gật đầu nói: "Rất tốt, ta cảm thấy rất tốt."

Câu nói "rất tốt" này là khá miễn cưỡng a!

"Ồ! Thẩm Tiểu đến rồi! Đã lâu không nhìn thấy người rồi."

"A! Thẩm công tử, huynh đến rồi, mau qua đây ngồi a."

"Thẩm Tiểu, thằng nhãi nhà người gần đây trốn đi đâu thế hả? Lát nữa nhất định phải qua uống với ca ca mấy chén rượu."

"Ha ha, Thẩm Tiểu người gần đây có phải là đi cứu té người nghèo rồi không?"

Người trong đại đường, bất kể là nam hay nữ, vừa thấy Thẩm Tiểu đến, đều dừng việc trong tay lại, chào hỏi hết sức nhiệt tình.

Thẩm Tiểu cũng là mặc kệ nam nhân, nhất nhất đáp lễ.

Hàn Nghệ căn cứ vào bản năng chuyên nghiệp, cũng không phải là thích bị người ta "vạn chúng chúc mừng", hơi hơi nghiêng thân người, đứng ở phía sau cây cột, trong lòng cũng buồn bực không ngừng, tại sao ở đây Thẩm Tiểu lại được hoan nghênh như vậy, cho dù y là thế giới đệ nhất soái, nữ nhân như vậy thì còn có thể hiểu được, nhưng những nam nhân này nhìn thấy Thẩm Tiểu, cũng hết sức vui vẻ, hết sức nhiệt tình như vậy, trong lòng thầm nghĩ, lần này không học y vài chiêu không được, bằng không hoàn toàn không thể lẫn lộn ngoài đời được a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thanh lâu đạt nhân

Dịch: mafia777

Kỳ tài! Thăng nhãi này đúng là kỳ tài! Quả nhiên là ba mươi sáu nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Hàn Nghệ nghe vậy thấy vô cùng kì diệu, đây quả thực chính là thanh lâu đạt nhân a!

Thẩm Tiểu nói xong, thấy Hàn Nghệ trầm mặc không nói, nói: "Đã khiến ngươi chê cười rồi."

Hàn Nghệ ngăn ra, vội nói: "Không dám, không dám, ở đây nếu ta đắc tội ngươi, có khả năng không bước ra khỏi cái cửa này rồi, không ngờ là ngươi lại có bản lĩnh này, lợi hại, đúng là lợi hại, đây có thể là công việc mà nam nhân khắp thiên hạ đều ước mơ."

Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Đây thì coi là bản lĩnh gì chứ, ta đã phiền chết vì chuyện này rồi, bây giờ cứ hể tới đây là lại giống như hôm nay, đâu còn dám nghĩ như trước đây, muốn đến là đến."

Điều này cũng đúng. Hàn Nghệ lại nói: "Nhưng ngươi cũng có thể dùng cái này kiếm lợi nha."

Thẩm Tiểu tức giận nói: "Nhà ta tiền còn tiêu không hết, ta còn muốn đi kiếm tiền làm gì."

Thiếu chút nữa quên ngươi là phá gia chi tử rồi. Hàn Nghệ gật gật đầu, đột nhiên ánh mắt lóe lên vài cái, cười nói: "Đúng rồi, Thẩm huynh, ta thấy chỗ này hình như không phải là nơi bướm hoa gì đó a!"

"Sao lại nói vậy?"

"Rất rõ ràng nha, đến ôm ôm áp áp cơ bản nhất cũng không có." Hàn Nghệ hạ giọng nói, nhưng lộ vẻ hơi ngượng ngùng, mấu chốt là không khí này quá lạ, hẳn thật là không kim nôi.

"Ôm ôm áp áp?"

Thẩm Tiểu sừng sốt, lập tức hiểu được, nói: "Hàn huynh, nữ tử ở nơi này đều là bán nghệ không bán thân."

Bán nghệ không bán thân? Hàn Nghệ muốn chửi người rồi: "Vậy ngươi dẫn ta theo làm gì? Về tranh à!"

Thẩm Tiểu mở to mắt nói: "Hoá ra là Hàn huynh muốn đi chỗ nơi hạ lưu thô tục kiểu đó."

Ngươi đã nói hạ lưu thô tục rồi, vậy thì thôi, ta cũng không tiện nói a! Da mặt Hàn Nghệ vẫn là hơi mỏng, ho nhẹ một tiếng, nói: "Cũng không phải ý này, nhưng tốt xấu gì ta cũng là nam nhân, đã đến đây rồi, nói không có một chút động tâm nào, đó khẳng định là không thể nào, ngươi hiểu ý ta chứ."

Thẩm cười cười nói: "Nếu là như vậy thì cũng có thể."

"Là sao?"

"Chính là ngươi có thể động tâm a!"

Hàn Nghệ có kiểu cảm giác bị người khác đùa bỡn, nói: "Ta động tâm cũng vô dụng, việc này thì một người không được làm."

Thẩm Tiểu cười ha ha nói: "Đây chính là mấu chốt ở đây, nữ tử ở đây cũng không phải là thù thân như ngọc, nhưng nếu như ngươi muốn cùng vui vẻ thì cũng phải chiếm được trái tim của các nàng mới được, với lại, nếu không có lòng tình tương duyệt, thì sao có thể khoái hoạt."

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: "Không phải có tiền là chiếm được trái tim của các nàng à."

Thẩm Tiểu vẻ mặt khinh miệt nói: "Hàn huynh, sao ngươi có thể nông cạn như thế chứ."

Hóa ra vẫn là ta nông cạn, nếu như ta cao thượng, ta đến đây làm gì chứ! Hàn Nghệ cười nói: "Có cái gọi là cử chi cao thượng?"

Thẩm Tiểu nói: "Tất nhiên là cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú, những thứ này đều là sở thích của các nàng."

Hàn Nghệ xem như đã hiểu, nói: "Nói cách khác, ta muốn vui vẻ với bọn họ, trả thù lao vẫn chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn phải theo đuổi bọn họ, nói chuyện tình cảm với bọn họ, viết thư tình cho bọn họ, sau đó mới có thể vui vẻ."

"Đúng là như thế, các nàng cũng không thiếu tiền."

Thẩm Tiểu gật gật đầu.

Thật ra kỹ nữ thời cổ đại chia làm hai loại, một loại chính là ca kỹ bán thân không bán nghệ, loại ca kỹ này thông thường xuất hiện ở những nơi tiêu phí xa hoa, còn một loại là vừa bán nghệ vừa bán thân, loại này thông thường chính là ở một số thanh lâu tương đối đơn sơ, thuần túy chính là giải quyết nhu cầu của nhiều người. Ca kỹ ở đây đều là người bán nghệ không bán thân, nhưng cái gọi là bán nghệ không bán thân, không bán thân bọn họ phò thác bọn họ, mà là quyền lực những công tử này phò thác bọn họ.

Một câu đã nói rõ.

Chính là thứ càng không có được thì càng muốn có được.

Dần dà đã hình thành kiểu không khí này, những công tử này ngược lại còn hết sức tôn sùng những nữ tử tài sắc vẹn toàn, ít nhiều đều mang một tia tôn trọng.

Những ca kỹ này có thể nói là hình ảnh của minh tinh ở hậu thế.

Có những nữ tử tài nghệ tuyệt giai, ngời liếc nhìn cô ta một cái đã phải tốn trên trăm quan, thậm chí trên ngàn quan.

Thật ra nữ tử ở đây cũng không thiếu tiền, nếu là những đại tài tử như Lý Bạch, Đỗ Phủ đến, bọn họ không thu tiền cũng nguyện ý vui vẻ một đêm cùng những đại tài tử này, Đỗ Phủ thì không biết, nhưng với cá tính phong lưu không kiềm chế được và tình hình tài chính quần bách của Lý Bạch, phỏng chừng làm kiểu chuyện này không ít.

Nếu là một số hạng người thô tục, cho dù cho bọn họ tiền, bọn họ cũng không thèm nhìn.

Nhưng bọn họ thật sự có nhân quyền sao?

Đó cũng không phải, nếu như Dương Tư Nột đến, không muốn cũng phải muốn a!

Hàn Nghệ nói: "Trong nhà ta có một thê tử, ta muốn ân ái lại không biết ân ái với cô ta, ta lại phải đến đây sao? Nghe đến đây, Hàn Nghệ hoàn toàn mất hứng, trước đây hán của gái, chưa bao giờ vượt quá một đêm, phương thức này tục xưng là tình một đêm, nói một cách cao nhã, chính là tìm kiếm người đồng hành, người mà nói hán phải nói chuyện yêu đương với người đã, hán sẽ chạy được bao xa thì chạy, cho dù người là Hằng Nga."

Thẩm Tiểu vẻ mặt buồn bực nói: "Vậy tại sao huynh tới đây?"

"Đương nhiên ta tới là vì..."

Hàn Nghệ đang nói chợt cảm thấy hai sóng nhiệt truyền đến, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy Tiểu Dã và Hùng Đệ đều nghiêng tai lắng nghe, "hắc" một tiếng: "Hai người các đệ dựa gần như vậy làm gì?"

Hùng Đệ, Tiểu Dã đều cười.

Thẩm Tiểu nói: "Hàn huynh, ta biết suy nghĩ trong lòng ngươi rồi, đối với cái này ta cũng không dám gặt bừa."

Không dám gặt bừa, nhà ngươi đã làm thanh lâu đạt nhân, thực là con mẹ nó. Hàn Nghệ vừa giận vừa buồn cười nói: "Nguyện nghe cao kiến!"

Thẩm Tiểu chính nghĩa凛 nhiên nói: "Những nơi mà ngươi nói, cũng không phải không có, nhưng những nữ tử đó đều là bị người bức bách làm việc, chứ không phải trong lòng bọn họ muốn, nếu ngươi đi, chẳng phải là làm hại bọn họ sao? Mặc dù ngày nay nam tôn nữ tiệt, nhưng ta lại không cho là như vậy, nữ nhân cũng là người, chỉ cần bọn họ không làm chuyện hại người, vậy thì cũng nên lấy lễ đối đãi, hơn nữa càng nên tôn trọng và bảo vệ bọn họ, quả thật là ta năng lực có hạn, bằng không, ta thực sự hy vọng có thể cứu toàn bộ những nữ tử đó ra, những kẻ đáng ghét kia lại lợi dụng da thịt nữ nhân kiếm tiền, nếu chúng ta đi, chẳng phải là giúp kẻ xấu làm điều ác."

Hàn Nghệ ngăn người ra, hán thật sự không ngờ rằng Thẩm Tiểu lại nói ra những lời này, nói: "Nói như vậy, trước giờ ngươi chưa từng đến những chỗ đó?"

Thẩm Tiểu nói: "Cũng từng đi, chẳng qua là để chuộc người."

Cao thượng như vậy! Hàn Nghệ lại nói: "Vậy lẽ nào nữ tử ở đây là tự nguyện?"

Thẩm Tiểu có chút do dự, nói: "Cũng không thể nói là tự nguyện, chỉ là ngày nay nữ nhân cũng không có quá nhiều lựa chọn, thông thường trong nhà đã xảy ra sự cố gì đó, làm nữ nhân, không phải biến thành thiếp thì thành kỹ, nhưng mà nữ tử ở đây, người nào cũng đều đọc đủ thứ kinh thư, biết hát giỏi múa, tư tưởng khai sáng, và còn có suy nghĩ của mình, ta và bọn họ nói chuyện hợp ý, ngược lại là khó nói được nửa lời với những đại gia khuê tú kia."

Hàn Nghệ thở dài: "Được rồi, với lời này của ngươi, hôm nay cứ như vậy đi."

Thật ra hắn cũng không phải thêm thường đến mức độ này, mấu chốt là những nữ nhân thích chơi này, hắn đều không chơi được, ít nhất thì hi hi ha ha, uống rượu đánh rắm cũng được a, không khí vậy mới đã, cái trò ngâm thơ đối câu này đối với Hàn Nghệ mà nói, thật là quá cao thượng con mẹ nó rồi, cứ cảm giác không hòa hợp với chỗ này, trước khi hắn đến, hoàn toàn coi nơi này là quán bar, ngươi ngâm thơ ở quán bar sẽ bị người ta đánh đó, nhưng một người cổ đại đã nói phải tôn trọng phụ nữ rồi, là một linh hồn hậu thế, còn không biết xấu hổ nói gì nữa.

Thẩm Tiểu cười ha ha nói: "Hàn huynh quả nhiên là người sáng khoái, nào, ta mời ngươi một ly."

Ta đây là sáng khoái sao? Ta đây rõ ràng chính là bất đắc dĩ, ngươi đừng nói dối không chớp mắt được không, Hàn Nghệ trợn to mắt cùng Thẩm Tiểu cạ ly này.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, rượu đã sớm được mang lên rồi, nhưng mỹ nữ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Hàn Nghệ và y đã uống một ly rượu, lại nói: "VẬY CHẮC HUYNH ĐÃ VUI VẺ VỚI NỮ TỬ Ở ĐÂY?"

"Cũng thường có."

Thẩm Tiểu gật gật đầu.

Hàn Nghệ có kiểu cảm giác bị người khác lừa dối.

Thẩm Tiểu cười nói: "Chớ không phải Hàn huynh không tự tin vào mình?"

Lừa gạt thì thôi đi, còn bị người ta khinh bỉ, Hàn Nghệ không thể chịu nổi, cười nói: "Không giấu ngươi, ta đối với nữ nhân cũng là chú ý đến việc ngươi tình ta nguyện, ngươi có tin không, lát nữa ta khiến bọn họ tự nguyện cỡi y phục cho ta xem, hơn nữa không phải một người hai người, đến bao nhiêu tính bấy nhiêu."

Thẩm Tiểu nghe vậy cả kinh, lập tức lắc đầu nói: "Ta không tin ngươi có bản lĩnh này."

Hàn Nghệ hơi hơi trầm ngâm, nói: "Như vậy đi, chúng ta hãy đánh cược hai quan tiền."

Thẩm Tiểu nói: "Một lời đã định."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bbad

Dịch: mafia777

Các ngươi có kẻ Trương Lương của các ngươi, ta tự có mưu Gia Cát của ta.

Hàn Nghệ vẫn có chút tự tin đối với thủ đoạn của mình ở phương diện này.

Trải qua hồi lâu, Hàn Nghệ đã uống hết mấy chén rượu, bốn vị cô nương kia mới khoan thai đi vào, chỉ thấy các mỗi nàng đều là tóc búi cao, hở ngực, khoác áo lụa đỏ mỏng, trên mặc áo chên ngắn tay màu vàng, dưới mặc váy dài nhiều màu, đúng là "Nửa che nửa hở muốn xị máu."

Cảnh này, chỉ có Đường triều mới nhìn thấy được, đến Tống triều thì chỉ còn rất ít nữ nhân mặc như vậy, nhưng cũng không phải mỗi một nữ nhân Đường triều đều mặc như vậy, thông thường chỉ có hai loại người có thể lộ ngực và cánh tay, loại một, chính là những phụ nữ vương công quý tộc, loại hai, chính là những ca kỹ này, phụ nữ thông thường thì không dám mặc như vậy, tỉ như phụ nữ giống Tiêu Văn.

Hoá ra các cô đều đã đi thay quần áo, khó trách lại lâu như vậy mới đến.

Hàn Nghệ thầm than sức hấp dẫn của Thẩm Tiểu này đúng là người thường không thể so sánh được, bốn cô nương trước mặt này thật ra cũng đã trang điểm chỉnh tề, nhưng thấy Thẩm Tiểu đến thì lại chạy đi thay đồ, có thể thấy các cô coi trọng việc Thẩm Tiểu đến như thế nào.

"Tiểu ca, sao lâu như vậy huynh không đến thăm bọn ta?"

"Tiểu ca, không phải là huynh ghét bọn ta chứ."

"Ha ha ha, Tiểu ca, huynh không biết đấy, Xuân Lan tỷ tỷ nhớ huynh đến sắp sinh bệnh tương tư mất rồi."

"Muội nói vậy."

...

Bốn cô nương này vừa mới vào đã vây quanh lấy Thẩm Tiểu, lúc nói chuyện, ngực sữa loạn chiến, khiến Hàn Nghệ ở một bên sắc mặt đỏ bừng.

"Các vị tỷ tỷ, không phải ta không muốn đến thăm các người, mà vì lúc này các người cũng nhìn thấy rồi đấy, Uông di bọn họ thật sự là quá nhiệt tình, ta không dám, chứ không phải là không muốn a!"

Thẩm Tiểu tuy bị chúng nữ bao quanh, nhưng vẫn bình thản ung dung, hiển nhiên là đã quen loại không khí này.

Nữ tử mặc váy đỏ ở bên trái kia nói: "Tiểu ca, gần đây chắc huynh có làm thơ mới, mau lấy ra cho bọn muội xem một chút."

"Gần đây ta vẫn luôn bị lão gia tử nhà ta đuổi giết, đâu có thời gian nhàn hạ làm thơ."

Thẩm Tiểu lắc đầu than thở, chọc cho chúng nữ cười ngặt nghẽo một hồi, đột nhiên nhớ ra Hàn Nghệ cũng ở đây, vội vàng nói: "Hàn huynh, để ta giới thiệu với huynh một chút, bốn vị này chính là bốn đóa kim hoa của Mãn Xuân Lâu, Xuân Lan, Thu Cúc, Hạ Hà, Đông Mai."

Kỳ thật từ lúc mới bắt đầu, Hàn Nghệ đã bị bốn vị cô nương này ngó lơ rồi, nếu Thẩm Tiểu không nói, bốn người các cô còn coi Hàn Nghệ là tôi tớ thật, Thẩm Tiểu lại nói với bốn vị mỹ nữ: "Vị này chính là..."

Hắn nói được một nửa, Hàn Nghệ đột nhiên cười nói: "Hóa ra là bốn vị mỹ nữ Xuân Thu Hạ Đông, tiểu đệ ta chính là người được người đời xưng là ngọc thụ lâm phong, một đóa lê hoa áp hải đường, tiểu... đạo đồng Hàn Nghệ." Thời khắc tự giới thiệu đề lời kéo tốt như vậy, Hàn Nghệ sao lại để cho Thẩm Tiểu làm được chứ.

"Phi!"

Thẩm Tiểu thực sự không kìm nổi, cười thành tiếng.

Lập tức tứ nữ cũng che miệng cười không ngừng.

Đến ngay cả Hùng Đệ, Tiểu Dã đứng phía sau cũng đều lên cười rộ lên.

Hàn Nghệ cười hi hi nói: "Bốn vị mỹ nữ thật đúng là 'Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc'." (Trường Hận Ca - Bạch Cư Dị)

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sùng sốt.

Hàn Nghệ thuận miệng niệm hết một câu như vậy, nhưng thấy các nàng ai nấy cũng ngáy ra như phỗng, cảm thấy tò mò, nói: "Ặc... Có phải ta nói sai rồi không?"

Thẩm Tiểu ngăn ra, vội nói: "Hàn huynh thật sự là tài cao, câu 'Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc' lúc này, có thể nói là thiên cổ tuyệt cú."

Thiên cổ tuyệt cú? Hình như là..., ah, đúng rồi, bài thơ này là ai viết ấy nhỉ? Hàn Nghệ thật sự chỉ là thuận miệng nói như vậy, thậm chí nhất thời ngay cả ai viết cũng nhớ không nổi nữa, trong lòng dờ khóc dờ cười, hoá ra cmm ta cũng biết ngâm thơ đấy.

"Hay! Hay!"

Vị nữ tử tên gọi là Hạ Hà kia liên tục gật đầu, không khỏi nhìn Hàn Nghệ với cặp mắt khác trước: "Hàn công tử thật đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong."

Ta khen các cô như vậy, các cô chỉ cho ta một câu 'Đừng trông mặt mà bắt hình dong' như thế sao, cô này không phải là đang nói móc rằng ta trông xấu xí sao? Hàn Nghệ thâm nhủ trong lòng, nhưng cũng không để ý, thứ đẹp trai phong độ này, hẳn sớm đã xem nhẹ rồi, dù sao cũng đã từng đẹp, cười nói: "Khiến các vị chê cười rồi."

Xuân Lan đột nhiên nói: "Không biết Hàn công tử còn có tranh vẽ gì đẹp không, không biết bốn tỷ muội chúng ta có vinh hạnh được xem không."

Tranh vẽ, tranh vẽ, cái đó có thể làm cơm ăn sao. Hàn Nghệ "Hà" một tiếng, kiêu ngạo nói: "Thi từ ca phú, cảm kỳ thi họa mấy cái này, ta... một thứ cũng chẳng biết."

Bọn họ vốn dĩ thấy Hàn Nghệ thần sắc kiêu ngạo, tưởng rằng câu tiếp theo nhất định là "Không gì không giỏi", nào biết Hàn Nghệ lại xỏ ra một câu "Một thứ cũng chẳng biết", không khỏi ngăn người hỏi lâu, mới hậu tri hậu giác cười lớn.

Thẩm Tiểu cười ha ha nói: "Hàn huynh, xem như ta phục ngươi rồi."

Hạ Hà che miệng cười nói: "Không ngờ Hàn công tử khôi hài như thế."

"Không phải, không phải."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta không biết thật, không giấu các ngươi, ta từ nhỏ đến lớn không có đọc sách, đến một bài thơ cũng không chép được hết."

Thẩm Tiểu thấy Hàn Nghệ cực kỳ chân thật, kinh ngạc nói: "Ngươi... ngươi không biết thật?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Không biết thật a."

Hạ Hà kinh ngạc nói: "Ta không tin, nếu như Hàn công tử không có đọc sách, thì làm sao ngâm ra một câu hay như "Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc" này."

Ta cũng muốn như thế, vấn đề là các ngươi không cho ta cơ hội a! Hàn Nghệ nói: "Câu này chỉ là ta nghe được thôi, nhưng mà trí nhớ ta không tốt, chỉ nhớ nửa câu đầu, ta đã nói rồi, đến một bài thơ ta còn không chép được hết." Chúng nữ thấy Hàn Nghệ thật không phải đang nói đùa, lại nghe Hàn Nghệ nói mình một bài thơ cũng không chép hết, nhất thời trong ánh mắt lại mang theo vài phần khinh miệt.

Hàn Nghệ đã nhìn ra, nhưng nụ cười trên mặt lại không giảm, kỳ thật kẻ đọc thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường như hắn, muốn dùng thơ từ để trâu bực, đó cũng không phải vấn đề, nhưng nghĩ đến đánh cược giữa hắn và Thẩm Tiểu trước đó, nên đành phải đi đường tắt khác, không thêm chơi mấy thứ trò chơi thanh cao này, ta chính là kiêu ngạo đó, lại cười ha hả nói: "Thi từ ca phú, ta không biết, chẳng qua ta có lên núi tu đạo mấy năm, cũng học được một ít tiên pháp."

"Tiên pháp?" Hai mắt Thẩm Tiểu lồi ra, nói: "Hàn huynh, ngươi còn biết tiên pháp?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Có học sơ qua, có học sơ qua."

Tứ nữ đều là vẻ mặt hồ nghi, Hạ Hà lại nói: "Vậy Hàn công tử có thể bộc lộ tài năng, để cho chúng ta mở mang tầm mắt không?"

"Đương nhiên."

Hàn Nghệ cười ha hả, đưa tay phải ra vỗ tay một cái, chớp mắt, trong tay đã có thêm một mai tiền đồng.

Mọi người đều cả kinh.

Hàn Nghệ vén tay áo lên, quay sang Hạ Hà gần hắn nhất nói: "Vị mỹ nữ này, có thể cho mượn khăn tay dùng một lát?" Hạ Hà liền bất giác đưa khăn tay cho Hàn Nghệ, đến khi khăn tay đã ở trong tay Hàn Nghệ rồi mới phản ứng lại, nói: "Huynh cần khăn tay làm gì?"

"Lát nữa cô sẽ biết"

Hàn Nghệ hít một hơi thật sâu, nói: "Thơm quá a!"

Hạ Hà vội từ nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp liền ửng hồng, không lên tiếng.

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng, nói: "Chiều này của ta gọi là chuyển di đại pháp."

Thẩm Tiểu hít một hơi mạnh: "Cái gì gọi là chuyển di đại pháp?"

Hàn Nghệ cười nói: "Nói cách khác chính là ta có thể dịch chuyển đồng tiền này đến trên người bất kỳ ai trong các ngươi"

"Lợi hại như vậy sao?"

Thẩm Tiểu mặt lộ vẻ hồ nghi.

"Không tin? Ngươi hãy nhìn cho rõ."

Hàn Nghệ dang hai tay ra, giữa mười ngón tay, chỉ kẹp một đồng tiền xu, trước tiên hắn đặt đồng tiền vào trong khăn lụa, gói chặt lại, thắt một cái nút thật chặt ở trên, đồng tiền lòi lên, sau đó tùy ý tung lên, ánh mắt của mọi người đều đưa theo, cười nói: "Nhìn, đồng tiền này không thể ra ngoài rồi, bây giờ ta sẽ bắt đầu dịch chuyển nó."

Nói xong, hắn đem khăn lụa cuộn chặt đặt trước mặt Hạ Hà, nói: "Vị tỷ tỷ này, khăn này là của cô, nếu dùng vật này thi pháp, thì phải được cô cho phép thì mới có thể thành công, nếu cô đồng ý thì hãy nói "Ta đồng ý", sau đó nhẹ nhàng thổi vào nó một hơi."

Lời nói này đúng là vô cùng kỳ lạ, chúng nữ nghe vậy cũng là mơ mơ màng màng.

Hạ Hà thật sự có chút thấp thỏm, nhất thời nhìn khăn lụa trước mặt, nhưng lại không dám nói bừa.

Thẩm Tiểu vội nói: "Hạ Hà tỷ tỷ, nàng mau nói đi!"

Tam nữ còn lại cũng đều kêu Hạ Hà mau nói.

Hạ Hà do dự một khắc mới hạ giọng nói: "Ta đồng ý!" Lập tức thối nhẹ một hơi.

Kỳ thật muốn để nữ nhân nói ra ba chữ này, thật sự là quá đơn giản, ta không đi kết hôn, cũng thật là lãng phí nhân tài a. Hàn Nghị nghe cô ta nói ra ba chữ này, trong lòng rất có cảm xúc, nhưng thần sắc vẫn còn cực kỳ giả thần giả thánh, khẽ đứng đưa khăn lụa lên xuống, ngoài miệng nói: "Nhìn kỹ, ta sẽ thi pháp đây."

Kỳ thật hẳn không nói câu này, mấy người cũng đã nhìn không rời mắt.

Hàn Nghị miệng giả vờ niệm chú vài câu, mặc dù không có ai nghe hiểu, bao gồm cả chính hắn, niệm chú chốc lát, tay hắn đột nhiên buông lỏng, khăn lụa từ trong tay rơi xuống, nhưng khi thấy khăn lụa rơi xuống lại nhẹ tênh, đợi khi rơi xuống trên mặt bàn, chỗ đồng tiền lòi ra lúc này đã xẹp xuống rồi.

"Đây...!"

Mấy người đều quá sợ hãi.

"Cái này sao có thể?"

Thẩm Tiểu vội thò tay cầm khăn lụa trên bàn lên, phát hiện cái nút thắt kia vẫn chưa tháo ra, nhưng đồng xu bên trong đã không thấy tăm hơi.

"Mau đưa cho ta xem."

Xuân Lan ở bên cạnh vừa dứt lời đã cướp khăn lụa lại, xem xét tỉ mỉ, lập tức mặt lộ vẻ kinh ngạc, tứ nữ truyền khăn lụa cho nhau, nhưng phạm đã nhìn rồi, đều là giật mình không thôi.

Thẩm Tiểu lại kinh ngạc nói: "Không ngờ được Hàn huynh lại có thủ đoạn như thế."

Hàn Nghị cười ha ha nói: "Đạo pháp còn thấp, khiến các vị chê cười rồi."

Đông Mai đột nhiên hỏi: "Đồng tiền này huynh đã dịch chuyển đi đâu rồi?"

Hàn Nghị đột nhiên nhìn về Hạ Hà, nói: "Ồ trên đầu vị tỷ tỷ này."

Hạ Hà không dám không tin, hai tay lập tức sờ sờ trên đầu, đột nhiên, tay cô hơi run, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ.

"Thế nào rồi?"

Đông Mai dò hỏi.

Hạ Hà liếc nhìn tỷ muội, chậm rãi lấy một đồng tiền từ chỗ búi tóc xuống, nhưng trong mắt lại lộ ra ánh mắt không thể tin.

"Aaa....!"

Tam nữ còn lại phát ra một tiếng kêu sợ hãi, động tác đồng bộ lạ kỳ, đều dùng bàn tay mảnh mai che cái miệng anh đào nhỏ nhắn đang há to như có thể nhét được quả trứng gà vào trong.

Hàn Nghị cười nhưng không nói, nâng chén với Thẩm Tiểu nói: "Thẩm huynh, uống một chén trước."

"Cạn!"

Thẩm Tiểu cười sang sảng, nâng chén nghênh đón.

Khi Hàn Nghị uống rượu, ánh mắt chớp động trái phải, lát nữa các cô mà không dán lại đây, ta sẽ đổi thành họ Thẩm.

Quả nhiên, chén rượu này xuống bụng, tứ nữ đều dán tới chỗ Hàn Nghị.

"Hàn công tử, huynh biến thêm một lần đi!"

"Hàn công tử...!"

"Xin huynh đó, biến thêm một lần nữa đi."

Cần gì thi từ ca phú gì đó, tán gái cũng phải xem bản lĩnh, bản lĩnh tốt, mua một cây kẹo mút cũng có thể tán được gái, bản lĩnh không tốt, cho dù lái BMW, ừm, mấy chiếc lái BMW này thường đều bị bóng, Hàn Nghị lập tức trái ôm phải ấp, bầu không khí này thật sự là đã quá quen thuộc rồi.

"Đừng cọ nữa, còn cọ nữa, chắc ta chịu không nổi mất."

Hàn Nghị vui vẻ cười ha ha, hẳn vẫn là đàn ông, nếu tiếp tục cọ cọ nữa, lỡ như không kiềm chế nổi mà làm ướt đũng quần, vậy thì mất mặt chết rồi, nói: "Được, các vị mỹ nữ muốn xem, tiểu đệ sao dám không làm, lần này tăng thêm độ khó một chút, lần này ta dịch chuyển bốn đồng tiền xu."

Lúc nói chuyện, trong tay hắn đã có thêm bốn đồng tiền.

"Hay quá!"

Tứ nữ lập tức vỗ tay khen hay.

Hàn Nghệ lại nói: "Nếu đã có bốn đồng tiền rồi, một miếng khăn lụa chắc không đủ dùng, không biết bốn vị mỹ nữ có thể cho ta mượn khăn dùng một lát không?"

Tứ nữ tranh nhau muốn xem tiên pháp này, tất nhiên sẽ không từ chối, lần lượt đưa khăn tay tới.

Nếu như ta nói cần cái yếm của các cô, các cô không biết có làm vậy hay không. Hàn Nghệ có chút hối hận, thầm mắng mình đã quá sơ suất, chẳng nghiêm cẩn chút nào, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, chẳng còn cách nào, Hàn Nghệ làm lại như cũ, xếp chồng bốn mảnh khăn lụa với nhau, rồi đặt bốn đồng xu vào bên trong... Lúc này Xuân Lan đột nhiên ngừng nói: "Hàn công tử, không phải khăn của chúng ta không có mùi thơm của Hạ muội muội chứ."

Wow! Cô đang ghen à! Hàn Nghệ vội nói: "Đều thơm, đều thơm cả."

Hạ Hà thì lại đỏ mặt lên.

Hàn Nghệ gói khăn lại, thắt nút, đặt ở giữa, nói với bốn vị mỹ nữ: "Các vị mỹ nữ, làm phiền các cô rồi."

Tứ nữ đều nhao nhao lên, tất cả đồng thanh nói với khăn lụa một câu, "Ta đồng ý!" Sau đó thối nhẹ một hơi.

Lần này Hàn Nghệ không dùng đưa nữa, mà là một tay nắm lấy một đầu của khăn lụa, một tay khác nắm chặt lấy khăn lụa, trượt xuống theo khăn lụa, mãi cho đến chỗ đầu bọc đồng tiền, khi nắm chắc đồng tiền này, tay hắn giống như chịu một cỗ lực lượng kỳ lạ, lay động kịch liệt, đột nhiên, hắn "A" lên một tiếng, tay dùng sức kéo từ dưới lên, nhìn giống như muốn kéo đồng tiền ra ngoài, nhưng mà khi tay hắn hạ xuống, khăn lụa vẫn chưa rách, nhưng đồng tiền trong đó đã không thấy tung tích.

"A...!"

Tuy là lần thứ hai, nhưng cho đến giờ phút này, bao gồm cả Thẩm Tiểu cũng vẫn kinh ngạc không ngừng, miệng ai nấy đều há to như chữ O, rồi lại nhào tới giống khi nãy, thay nhau kiểm tra chiếc khăn lụa kia, phát hiện khăn lụa hoàn toàn nguyên vẹn, nút thắt kia vẫn là hết sức chắc chắn.

"Công tử, công tử, lần này người biến đồng tiền đi đâu vậy?"

Chứng nữ lại nhìn Hàn Nghệ với ánh mắt hết sức mong đợi.

Hàn Nghệ chậm rãi đứng dậy, ánh mắt của chứng nữ cũng hướng theo, đột nhiên hắn cười cười về bí hiểm, tay chỉ ra, nói rất nhanh: "Ngay ở trong yếm của các cô."

"Á!"

Tứ nữ kinh hô một tiếng, vô thức liền trực tiếp kéo đầu váy trước ngực ra, vì váy của các nàng đều là váy cao, váy trực tiếp mặc tới ngực, lộ ra khe rãnh.

Hàn Nghệ sớm có chuẩn bị, từ trên cao nhìn xuống, tất cả cảnh xuân đều ở trong mắt, trong miệng chỉ thầm thì: "B-B-A-D!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Vọng bộ thức mỹ pháp

dịch: mafia777

BBAD này tuyệt không phải là chém gió đâu, đó là bản lĩnh thật của Hàn Nghệ, vừa liếc mắt nhìn, là đã rõ nhất số đo vòng ngực, tuyệt đối không sai lệch một phân nào.

Đương nhiên, ngoài Hàn Nghệ ra, bất luận là Thẩm Tiểu, hay là Hùng Đệ, Tiểu Dã cũng đều không tự chủ được liếc mắt nhìn về phía ngực chứng nữ, nhưng ánh mắt của bọn họ đều là mang theo sự ngạc nhiên, hơn nữa Hùng Đệ, Tiểu Dã liếc mắt nhìn liền thu hồi ánh mắt lại, khuôn mặt non nớt đỏ bừng, duy chỉ có một mình Hàn Nghệ là có ánh mắt xấu xa.

Chiêu này đúng là bách phát bách trúng a!

Hàn Nghệ lên cười trộm.

Kỳ thật đây cũng không phải tiên pháp gì đó, mà là một ảo thuật cực kỳ bình thường. Hàn Nghệ lại là một cao thủ ảo thuật, đây cũng là môn học vẫn hần am hiểu nhất.

Trước đây hần cũng thường sử dụng chiêu này ở quán bar, hơn nữa nhiều lần thành công, có thể nói là tuyệt chiêu đặc biệt.

Thẩm Tiểu sừng sốt hồi lâu, vừa định tìm Hàn Nghệ hỏi nguyên do, thấy Hàn Nghệ hai mắt đăm đăm, lập tức bưng tỉnh đại ngộ, cười sang sảng, nói: "Từ vị tỷ tỷ, mọi người bị lừa rồi."

Tứ nữ đồng thời ngẩn ra, kịp phản ứng lại, nhất thời hét lên một tiếng, đều hai tay che ngực.

Hàn Nghệ vội thu hồi ánh mắt lại, cũng không giải thích, ngược lại còn cười ha hả, cũng không cảm thấy một chút xấu hổ nào.

"Công tử, ngài thật là xấu quá đi."

"Công tử cái gì, rõ ràng chính là vô lại, vậy mà lại dùng biến hí pháp lừa chúng ta."

"Đúng đây, quá ghê tởm."

"Chúng ta đi, không để ý tới hần."

Tứ nữ quá xấu hổ, đều chỉ trích Hàn Nghệ, khinh sân bạc nộ, nhưng lại là một lần phong tình vạn chủng khác, nói xong liền đứng lên bỏ đi, không phải các cô muốn đi, chỉ là không thể ngẩng mặt lên được nữa.

Hàn Nghệ hơi kinh ngạc nói: "Không phải chứ, đi thật rồi, mỹ nữ, ngồi thêm một lát nữa đi."

Tứ nữ đầu chịu ở lại, hừ một tiếng, lần lượt ra ngoài.

Wow! Da mặt các người mỏng như vậy, sao lại làm nghề này a!

Thẩm Tiểu nhìn Hàn Nghệ nói: "Giờ thì tốt rồi, đều bị nguoi làm cho tức giận bỏ đi rồi."

Hàn Nghệ tức giận nói: "Nguoi đừng có ác nhân tiên cáo trạng có được không, nếu không phải nguoi, sao có thể bị bọn họ biết được, muốn trách cũng phải trách nguoi a!"

"Trách ta?" Thẩm Tiểu về mặt oan uổng, lập tức phát tay nói: "Trách ta thì trách ta đi." Dùng một chút, y lại cười ha hả nói: "Nhưng mà Hàn huynh, xem như ta phục nguoi rồi, mới có như vậy, đã làm cho bọn họ thần hồn điên đảo, lợi hại, lợi hại."

Hàn Nghệ cười nói: "Đây thì có là gì, ta còn có rất nhiều thủ đoạn chưa có xuất ra."

Hùng Đệ đột nhiên hỏi: "Hàn đại ca, nguoi thật sự biết tiên pháp sao?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên, lúc này các nguoi tận mắt nhìn thấy rồi đấy."

Thẩm Tiểu cười ha hả: "Ta thấy đây cũng chẳng phải tiên pháp gì, nhất định là chương nhãn pháp gì đó."

Nếu muốn gạt ta thì nguoi chọn nhầm đối tượng thật rồi! Hàn Nghệ nhún vai, thần nhiên nói: "Tin hay không tùy các người."

Thẩm Tiểu trừng mắt nhìn, giống như đang dụ dỗ, nói: "Hàn huynh, nguoi đừng keo kiệt như vậy, mau nói đi, rốt cuộc chuyện là thế nào?"

Tên gay đáng chết nguoi, muốn dụ dỗ ta, không có cửa đâu. Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Cái này thì không thể nói, nói rồi ta làm sao kiếm cơm ăn."

Thẩm Tiểu về mặt buồn bực, vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, nói: "Vậy nguoi cũng phải nói, bốn đồng tiền kia đi đâu rồi?"

Hùng Đệ cũng liên tục gật đầu nói: "Đúng vậy, Hàn đại ca, bốn đồng tiền kia đi đâu đâu vậy?"

Hàn Nghệ cười nói: "Đều để bọn họ mang đi a!"

Đúng lúc này, mục tử bà họ Uông kia lại đi vào, về mặt hoang mang: "Thẩm công tử, Xuân Lan bọn họ làm sao vậy? Tôi thấy bọn họ hình như đều tức giận, nhưng hỏi thì bọn họ đều không nói."

Thẩm Tiểu chỉ vào Hàn Nghệ nói: "Di hỏi huynh ấy đi."

Uông ma ma kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Bọn họ nói váy quá lớn ngực quá nhỏ, không chịu được, quay về thay váy rồi."

Thẩm Tiểu phun ra một ngụm rượu, làm rượu bay tứ tung.

"Tổ chết! Tổ chết!"

Hàn Nghệ ngồi phía đối diện y, khăn trang nghiêm nhích mông ra sau.

Uông ma ma nghe có vẻ mơ hồ, nhưng bà ta và Hàn Nghệ lần đầu gặp mặt, cũng không tiện hỏi kỹ, lại quay sang Thẩm Tiểu nói: "Thẩm công tử, Diệu Nhi nhà ta đã chuẩn bị xong rồi, cậu xem..."

Không đợi bà ta nói xong, Thẩm Tiểu liền quệt miệng nói: - Được, ta đây sẽ đi xem diệu nhân mới đến của nhà Uông di này.

"Ài, được được được."

Thẩm Tiểu lại nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn huynh, người..."

Hàn Nghệ cười nói: "Ta ở trên lầu xem là được rồi. Kỳ thật hần cũng muốn xem trước thủ đoạn này của Thẩm Tiểu, dù sao tất cả chuyện xảy ra lúc này vẫn còn rõ mồn một."

"Váy được, váy ta thất lễ không tiếp được rồi."

"Ừm."

Sau khi Thẩm Tiểu theo mục tử bà ra ngoài, Hàn Nghệ rót một chén rượu vào bụng rồi mới cùng Hùng Đệ, Tiểu Dã đi ra bên ngoài, ngồi trên ghế bên cạnh lan can, thấy người trong phòng bao đều đã ra ngoài, thầm nói, danh tiếng của Thẩm Tiểu này cũng không tồi a.

Hiển nhiên, những người này đều là tới vì cuộc bình luận của Thẩm Tiểu.

Một lát sau, chỉ thấy Thẩm Tiểu đi lên đài, chấp tay hướng tới mọi người, nói: "Các vị đã lâu không gặp."

Dưới đài lập tức phát ra một trận hò reo, có thể thấy Thẩm Tiểu vô cùng được hoan nghênh.

Bọn cảm thú này! Hàn Nghệ thầm chửi một câu.

"Là Diệu Nhi."

"Diệu Nhi ra rồi."

Nghe thấy hai tiếng hét chói tai quỷ khóc sói gào, Hàn Nghệ chuyển mắt nhìn lại, chỉ thấy giữa cầu thang lầu ba phía đối diện xuất hiện một nữ tử trẻ tuổi, tóc mây trăm phượng, lụa mỏng che mặt, chỉ lộ ra hai tròng mắt sáng ngời, nhưng cũng vẫn là, tư thái động người, một thân váy áo hồng nhạt, bước đi như rắng mây lưu động, quả nhiên là xinh đẹp vô cùng.

Người che mặt? Váy còn bình đẹp cái con khi a!

Hàn Nghệ thấy nữ tử này che mặt, bất giác sùng sốt.

Không ngờ rằng đây chính là một quy tắc bất thành văn của thanh lâu, ở hậu thế nhiều nhất cũng chỉ là đấu giá trinh nữ, nhưng ở đời Đường lần đầu tiên ra mắt của ca kỹ mới đến rất quan trọng, thông thường đều là trước tiên dùng tiếng đàn và lời đồn đại để dụ những công tử này bỏ tiền ra, từng có danh kỹ lần đầu tiên ra mắt đấu giá hơn ngàn quan, đây kỳ thật cũng là một kiểu tiếp thị, chính là để các người không nhìn thấy, không nhìn thấy thì nhất định là càng muốn nhìn, vậy thì sau đó sẽ chỉ có tranh nhau ra giá.

Thật ra bọn họ đã từng nghe tiếng đàn của Diệu Nhi này, duy chỉ có mặt là chưa từng thấy.

Tuy nhiên ở Trì Liễu Gia, tiếng đàn, tiếng hát cổ nhiên quan trọng, nhưng lại không bằng lời bình của Thẩm Tiểu.

Qua một lát, Diệu Nhi đến trước mặt Thẩm Tiểu, nhẹ nhàng thi lễ, lại xoay người nhẹ nhàng thi lễ với mọi người.

Thẩm Tiểu cười nói: "Diệu Nhi muội muội có thể nói là thượng giai mỹ nữ."

Mọi người đều sùng sốt, Diệu Nhi này vừa mới xuống, hơn nữa vẫn còn đang che mặt, người đã đưa ra đánh giá, vậy cũng quá đơn giản rồi.

Hàn Nghệ ở trên lầu nghe vậy thầm thấy buồn cười, hóa ra đây chính là cái gọi là "bình mỹ", để ta lên thay cũng được a!

Một người liền nói: "Thẩm Tiểu, người nói cho rõ ràng, rốt cuộc thượng giai là thế nào."

Thẩm Tiểu cười nói: "Thứ nhất, khi Diệu Nhi muội muội đi tới, hương thơm kích người, người đã muốn say, Thẩm Tiểu ta mặc dù không tài lớn, nhưng cũng đã có nghiên cứu đối với hương liệu này, bất luận là hương liệu của bản thổ Đại Đường ta, hay là hương liệu của Tây Vực đưa đến, ta đều có đọc

lướt qua, mà thanh hương trên người Diệu Nhi muội muội, tuyệt không phải đến từ hương liệu, ta nghĩ có lẽ là mùi hương cơ thể trên người Diệu Nhi muội muội; thứ hai, Diệu Nhi muội muội băng cơ ngọc phụ, màu da trên tay và màu da trên mặt không khác biệt, mịn màng như ngọc, thật là hiếm có, đây cần phải từ nhỏ đã bắt đầu chăm sóc làn da của mình, rất khó có nữ nhân có màu da trong ngoài như một như thế này; thứ ba, cũng chính là vọng bộ thức mỹ pháp gần đây ta mới nghĩ ra."

"Vọng bộ thức mỹ pháp?"

Mọi người đều là cả kinh.

Thẩm Tiểu gật gật đầu nói: "Vẻ đẹp của dung mạo, mỗi người một ý, không có tiêu chuẩn thống nhất, nhưng ta cho rằng mỹ nữ chân chính không cần đồ phụ trợ, không cần trang điểm, là tự nhiên thiên thành, cô ngữ có câu, mỹ vu nội nhi hình vu ngoại (đẹp ở bên trong mà hình ở bên ngoài)."

Một người nói: "Không phải "thành vu nội nhi hình vu ngoại" sao?"

Ngụ ý chính là, người đừng có ức hiếp ta đọc ít sách.

Câu này trích từ "Lễ ký Đại học", nguyên văn là "Nhân chi thị kỳ, như kiến kỳ can phế nhiên, tắc hà ích hĩ. Thử vị thành vu trung, hình vu ngoại. Cố quân tử tất thận độc dã."

Nhưng rơi vào miệng Thẩm Tiểu, lại thành "mỹ vu nội nhi hình vu ngoại", đúng là người nào nói lời này, nhưng câu này đã hóa giải cái khó của lựa chọn che mặt.

Thẩm Tiểu liên tục gật đầu: "Giống nhau, giống nhau." Dừng một chút, y lại cất cao giọng: "Câu cửa miệng, "mỹ nhân điều duệ sinh tư, bộ lý sinh liên", mà không chú ý trong lúc bước đi, có thể phán đoán ra vị nữ nhân này phải thượng giai không."

Đột nhiên chỉ lên đài nói: "Thật ra lúc này ta đã cho người rắc một lớp bột mì mỏng ở trên cầu thang và trên đài, bây giờ thứ lưu lại ở đây chính là dấu chân của Diệu Nhi muội muội, mời các vị xem."

Một đám hào sắc lần lượt đi lên, chỉ thấy trên đài, trên thang gỗ có bột mì, bên trên các dấu chân, những dấu chân này một trước một sau, chỉnh tề, vô cùng đẹp, mà ở chỗ xoay người lại giống như một đóa hoa sen nở rộ.

Thẩm Tiểu nói: "Người trong lúc bước đi, mỗi tác da thịt trên người đều cùng tác động theo trong đó, nếu người ngực lớn mà eo nhỏ, dấu chân này sẽ có vẻ trước nặng sau nhẹ, nếu người chân thô eo thô, thì dấu chân sẽ có vẻ hõn hậu thô ráp, nếu không kiểm chế, dấu chân sẽ có vẻ thác loạn bất kham, duy có toàn thân trên dưới đều gần như hoàn mỹ, thêm một phân thì quá nhiều, bớt một phân thì quá ít, hơn nữa do kiểm chế hướng nội ngoại, chính là "điều lý sinh hoa", cho nên muốn phán đoán một nữ nhân là xinh đẹp hay không, từ bước đi là có thể nhìn ra vẻ đẹp trong ngoài, Diệu Nhi muội muội, đáng diệu uyển chuyển, diệu lý sinh hoa, thanh tao thoát tục, quả thật là vẻ đẹp thượng giai."

Chỉ với một lượt ngôn luận đơn giản này, phối hợp những dấu chân kia, mọi người vui lòng phục tùng.

Đến ngay cả Hàn Nghệ cũng không thể không phục, đúng là nghề nào cũng có trạng nguyên a!

"Một vọng bộ thức mỹ pháp hay, Thẩm Tiểu, chỉ bản lĩnh này của ngươi, sợ là ta cả đời cũng không học được."

"Ha ha...!"

Cả đám hào sắc cười rộ lên.

Diệu Nhi kia cũng hướng tới Thẩm Tiểu hành lễ, nói: "Thẩm công tử quá khen rồi."

Thẩm Tiểu lại nói: "Diệu Nhi muội muội giọng như hoàng oanh, uyển chuyển động lòng người, răng như hồ tề, hơi thở như lan, thật là càng thêm mỹ sắc a!"

"Hay!"

"Nói rất hay!"

Không cần nghĩ cũng biết, trải qua phen ngôn luận này, Diệu Nhi này ngày mai nhất định là tăng giá trị gấp trăm lần.

Mụ tú bà kia đã là hai mắt sáng trưng, đừng nói chi tiêu hôm nay, cho dù Thẩm Tiểu ở đây một tháng cũng là đáng giá.

Thẩm Tiểu thì lại hết sức bình tĩnh, liên tục chấp tay đáp lễ, nói: "Chê cười, chê cười rồi."

Nhưng đang lúc đám cầm thú hứng khởi, một tên ăn mặc kiêu tùy từng từ lầu ba hấp tấp đi xuống, nói với đám người Thẩm Tiểu mấy câu, rồi thấy Thẩm Tiểu và mấy vị công tử thần sắc khác nhau, sau đó lần lượt cùng tùy tùng kia đi lên lầu ba, trong đại sảnh lập tức yên tĩnh.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Hàn Nghệ không khỏi ngăn người.

Chương 56: Thành Dương Châu thật nhỏ

dịch: mafia777

Ồ? Thảm đại ca đi lên lầu làm gì?

Hùng Đệ nằm bò trên lan can, quay đầu nhìn về phía Hàn Nghệ.

"Ta làm sao biết, có thể là gặp được người quen chứ gì."

Hàn Nghệ thấy lan can này đều là làm bằng gỗ, nói: "Tiểu béo, đệ đừng dựa lên đó, lỡ như không dựa chắc là đệ thâm rồi."

Hùng Đệ "ồ" một tiếng, vội vàng đứng dậy.

Lúc này, trước mặt có mấy nữ tử từ đi đến, đang trò chuyện với nhau, cười vui không ngừng.

Hàn Nghệ bưng một chén rượu, cười ha ha nói: "Mấy vị mỹ nữ, muốn ngồi xuống uống một chén hay không?"

Tuy đây là nơi phong nguyệt, nhưng thời đại này không như hậu thế, đôi mắt với lời hỏi chủ động của Hàn Nghệ, mấy vị mỹ nữ đầu tiên là sững sờ, sau đó bật cười khanh khách, nhưng lại không để ý đến Hàn Nghệ, lập tức đi qua.

Thoáng nghe thấy các cô nói: "Người vừa này là ai?"

"Không biết, hình như là người lần đầu tới."

"Thật giống một tên ngốc ấy."

"Hi hi...!"

Hùng Đệ nghe thấy vậy che miệng bật cười ha hả.

Tuy nhiên Hàn Nghệ chẳng để ý chút nào, nói: "Đệ cười cái gì, đây không phải là rất bình thường sao, nếu như một câu mỹ nữ đệ cũng không thốt ra, chỉ định không có hạ văn, giống loại người chúng ta đây, cần hô mà không hô, đệ không hô nhất định không có cơ hội, hét lên rồi ít nhất còn có một phần cơ hội, nói không chừng lại khiến ta mèo mù vớ cá rán."

Hắn cũng đúng là nói được làm được, phàm là nữ nhân đi qua, hắn đều đánh tiếng chào hỏi, luôn miệng mỹ nữ gì đấy.

Nhưng đáng tiếc là, không có thu hoạch gì.

Trông đã không đẹp trai, ăn mặc cũng chỉ như thế, hơn nữa còn đường đột như vậy, ai sẽ đáp lại hắn a!

Hàn Nghệ thở dài, chỗ nói chuyện tình cảm này vẫn đúng là không thích hợp với ta, trong lòng vô cùng nhớ nhung những mỹ nữ trong quán bar kia.

"A? Đây... đây không phải Hàn Nghệ sao?"

Chợt nghe một người kêu lên.

Hàn Nghệ ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười, mẹ nó, ta cũng già thật đúng là có duyên, ở đâu cũng có thể gặp, chẳng lẽ thanh Dương Châu đã nhỏ đến mức độ này sao.

Người tới chính là Vương Bảo, nhưng hôm nay bên cạnh gã lại không có mấy kẻ nhàn rỗi.

Hàn Nghệ đứng dậy, chấp tay nói: "Hàn Nghệ bái kiến Vương công tử."

"Thật đúng là Hàn Nghệ a!"

Bởi vì gần đây Hàn Nghệ phơi nắng hơi đen, hôm nay ăn mặc cũng không giống như một nông phu, hơn nữa Vương Bảo cũng không ngờ rằng sẽ gặp Hàn Nghệ ở đây, phải biết đây là nơi tiêu phí cao nhất ở Dương Châu nha, đi lên phía trước, một cái tát quạt lên đầu Hàn Nghệ: "Tiểu tử nguoi phát tài rồi, chạy đến đây nữa."

Biết ta phát tài rồi, còn dám đánh ta? Hàn Nghệ vẫn còn ngây ngốc xoa xoa đầu, thật muốn ném Vương Bảo này xuống dưới, nhưng Vương Bảo nói một câu phát tài rồi cũng đã nhắc nhở Hàn Nghệ, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, cười ha hả: "Vương công tử nói gì vậy, ta chỉ kiếm chút tiền nhỏ mà thôi, nào nào nào, ngồi ngồi ngồi."

Vương Bảo ngồi xuống, trong lòng ngạc nhiên không ngừng, một thời gian ngắn không gặp, Hàn Nghệ đã đến từa lều ăn cơm, lại một thời gian ngắn không gặp, Hàn Nghệ lại còn đến thanh lâu nữa rồi, nhẩy thế này không khỏi cũng quá nhanh rồi.

Hàn Nghệ rót cho Vương Bảo một chén rượu, nâng chén nói: "Hôm đó vì ta uống đến bất tỉnh nhân sự, đi mà không từ giả, thật sự xin lỗi, ta cạy trước để kính."

Còn chưa dứt lời, vừa nói, lửa giận của Vương Bảo đã bùng lên, nói: "Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói, hôm đó vẫn là ta ứng tiền com cho ngươi."

Mẹ nó, ngươi giàu như vậy, tiền một bữa cơm mà cũng nói, ngươi có cần phải nhớ lâu như vậy không. Hàn Nghệ liên tục gật đầu, nói: "Phải phải phải, thật là xin lỗi, xin lỗi, bây giờ ta sẽ trả tiền com cho ngươi." Nói xong, hắn liền lấy từ trong ngực ra một xâu tiền, đại khái cũng có một trăm văn, đưa cho Vương Bảo nói: "Vương công tử, không biết đây đã đủ chưa."

Tiểu tử này thật sự phát tài à? Vương Bảo sững sốt, nhưng cũng không hàm hồ, cầm lấy tiền ước lượng, tiền này chỉ nhiều không ít, nhưng ngoài miệng còn rất vô sỉ nói: "Vây cũng được rồi."

Hàn Nghệ lại nâng chén nói: "Nào nào nào, cạn chén này, xin bớt giận."

Lần này thì Vương Bảo nâng chén cùng Hàn Nghệ cạn một chén.

Vương Bảo lại hỏi: "Ây, tiểu tử ngươi có phải gặp chuyện gì tốt hay không, nói cho ca ca nghe xem."

"Nông dân ta đây có thể gặp được chuyện gì tốt, chỉ là kiếm miếng com ăn mà thôi, uống rượu, uống rượu."

Hàn Nghệ cười ha hả nói.

Hắn càng không nói, Vương Bảo lại càng cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quái, vừa uống rượu vừa nói bóng nói gió.

Nhưng Hàn Nghệ đánh Thái cực quyền cũng tương đối trơn tru, hắn cứ lảng chuyện đi, làm cho Vương Bảo trong lòng ngứa ngáy nhưng lại không thể làm gì được Hàn Nghệ, uống liên tiếp mấy chén rượu, Vương Bảo đã nhận ra, Hàn Nghệ này nhất định sẽ không nói, dường như nhớ ra còn có việc, thế là đứng dậy rồi đi, nhưng lúc rời đi, trong mắt vẫn còn lóe ra ánh mắt mê hoặc.

Vương Bảo vừa đi, Hùng Đệ, Tiểu Dã hai người lập tức xông tới, Hùng Đệ vẻ mặt bất mãn nói: - Hàn đại ca, tại sao huynh phải uống với loại người này.

Hàn Nghệ cười nói: "Đệ biết cái gì, đây gọi là thả câu, còn về trên lưỡi câu này thả mồi gì, ta cũng chưa nghĩ đến. Nói đến câu sau, hắn lại có vẻ mặt như thoáng chút suy nghĩ."

Hùng Đệ thấy hắn dường như đang suy nghĩ chuyện gì, nên cũng không dám quấy rầy hắn.

Qua một lát, Thẩm Tiểu đã đi tới, y vừa tới đã nói: "Người đến lúc này không phải Vương Bảo sao?"

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Đúng vậy! Ngươi biết Vương Bảo?"

Thẩm Tiểu ngồi xuống, trước uống chén rượu, sau đó hừ nói: "Điều nhân đó ai không biết, nổi danh đòi tiền không biết xấu hổ."

Hàn Nghệ đầu tiên là sững sốt, lập tức nói: "Xem ra ngươi và gã có không ít khúc mắc a!"

Thẩm Tiểu gật gật đầu, nhưng cũng không nói gì thêm.

Hoá ra Vương Bảo này và Thẩm Tiểu là kẻ thù không đội trời chung, từ tích cách của bọn họ cũng không khó nhìn ra, Thẩm Tiểu coi tiền tài như cặn bã, hơn nữa thích giúp người làm niềm vui, Vương Bảo đúng là một kẻ keo kiệt, một văn tiền không ra, một văn tiền cũng phải tính toán chi li, hơn nữa thường thường ức hiếp dân chúng, có vài lần đã đụng phải Thẩm Tiểu rồi, đặc biệt có một lần, Vương Bảo muốn cướp đoạt khuê nữ của một gia đình, sau đó Thẩm Tiểu ra tay tương trợ, trả lại tiền thay cho gia đình kia rồi, ân oán này cũng coi như kết thúc.

"Đúng rồi, ngươi và Vương Bảo cũng quen biết?"

Thẩm Tiểu đột nhiên hỏi.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Nhà ta trước đây là cổ nông của nhà gã."

Thẩm Tiểu lắc đầu liên tục nói: "Đó đúng là bất hạnh của ngươi."

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Hon nữa nhà ta còn từng nợ tiền nhà gã."

Thẩm Tiểu đột nhiên nâng chén nói: "Hàn huynh, vậy mà ngươi vẫn có thể sống tốt như vậy, ta thật sự hết sức bội phục, cạn chén."

"Không khoa trương như vậy chứ."

Tuy nói như thế, Hàn Nghệ vẫn cùng Thẩm Tiểu cạn một chén.

Thẩm Tiểu đặt chén rượu xuống nói: "Người nợ tiền Vương Bảo, tám chín phần mười là bị ép vào đường cùng, không phải bán mình làm nô, thì là bán mình làm kỹ. Người giống Hàn huynh vẫn còn có thể sống tiêu sái như vậy, ta thật sự là lần đầu gặp."

Hàn Nghệ cười nói: "Không phải là Vương Bảo sao, có gì to tát đâu."

Trong mắt Thẩm Tiểu lóe ra tia hưng phấn: "Chớ không phải là Hàn huynh có cách đối phó Vương Bảo."

Hàn Nghệ khẽ nhún vai, hời hợt nói: "Đó cũng không phải việc gì khó a! So với vọng bộ thức mỹ pháp của Thẩm Tiểu, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới."

Thẩm Tiểu cười ha ha nói: "Khiến Hàn huynh chê cười rồi."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ồ một mẫu ruộng ba phần đất này, nếu ta dám cười ngươi, vậy thì ta còn có thể sống mà ra ngoài không?"

Thẩm Tiểu cười cười, lại nói: "Nhưng mà nói thật nhé, nếu như ngươi muốn đối phó Vương Bảo, nhớ là nhất định phải tới tìm ta, ta mặc ngươi sai phái."

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: "Rốt cuộc gã đã đắc tội với ngươi như thế nào?"

Thẩm Tiểu nói: "Cũng không hẳn là đắc tội ta, nhưng ta chỉ là không nhìn được hành vi của gã."

"Như vậy à! Để sau nói đi."

Hàn Nghệ nói xong đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, lúc này ngươi lên lầu ba làm gì?"

Thẩm Tiểu sừng sốt, lập tức có chút không vui, nói: "Ồ, Dương nhị công tử gọi ta lên ngồi một lát."

"Dương nhị công tử?" Hàn Nghệ nói: "Công tử của Dương thứ sử?"

Thẩm Tiểu gật gật đầu.

Hàn Nghệ coi sắc mặt y có chút kỳ quái, nói: "Oa! Dương nhị công tử cho mời, ngươi nên cảm thấy rất vinh hạnh mới đúng, sao ngươi giống như là rất không vui vậy."

"Ta đâu có không vui, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Thẩm Tiểu nhìn Hàn Nghệ, nói: "Đi, đi vào phòng rồi nói."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Sĩ thứ thiên cách

dịch: mafia777

Trở lại trong phòng, Thẩm Tiểu ngồi xuống, trước tiên uống với Hàn Nghệ một chén, đoán chừng là lúc này cũng không có uống rượu, lại nói nhiều như vậy, có hơi khát nước, chép miệng vài cái, mới nói: "Các ngươi có từng nghe qua sĩ thứ thiên cách chưa?"

Sĩ thứ thiên cách?

Ba người Hàn Nghệ đồng thời lắc đầu, chẳng cách nào, địa vị xã hội của bọn họ ti tiện, cho dù thông minh đến đâu, cũng rất khó hiểu những thứ ở giai cấp tương đối cao.

Thẩm Tiểu giải thích: "Tiểu địa chủ trong nhà có chút đất đai giống như ta và Vương Bảo chính là thứ tộc, cũng được gọi là hàn môn, còn kiểu đại gia tộc như Dương gia, Thôi gia chính là quý tộc và sĩ tộc, những đại gia tộc bọn họ này hoặc chính là trăm năm kế thừa, hoặc chính là khai quốc công huân, gia tộc thông thường không thể so sánh, hơn nữa là không thể thay thế. Chúng ta so với bọn họ, chính là một trời một vực, con cái của những sĩ quý tộc này

tương lai nhất định là xuất môn làm tướng, cao thì đến Phó xạ, thấp thì đến Tri phủ, đều có quan hệ dây mơ rễ má với bọn họ, cho dù chúng ta giàu có đến đâu, có năng lực đến đâu, ở trước mặt bọn họ cũng chỉ có thể cúi đầu, những con cháu hân môn chúng ta đây nhiều nhất cũng chỉ làm một tiểu quan nhỏ như hạt vừng thôi."

Trước thời kỳ Võ Tắc Thiên, sĩ thứ thiên cách chính là văn hóa chủ lưu của triều Đường.

Tuy rằng triều Tùy đã khai sáng chế độ khoa cử, nhưng bất kể là triều Tùy hay là triều Đường, thủy chung đều là thiên hạ của quý tộc, sĩ tộc, nói đơn giản, chính là hoàng đế cùng quý tộc và sĩ tộc thống trị thiên hạ.

Hoàng quyền hiện tại còn không phải là quá lớn, bởi vì trên dưới triều dã bây giờ, tất cả đều là người của quý tộc và sĩ tộc, hoàng đế muốn làm chuyện gì, trước tiên phải có cái gật đầu của bọn họ, bọn họ không gật đầu, hoàng đế cũng bất lực, cho dù là một minh quân Đường Thái Tông, có chút thời điểm cũng phải cúi đầu trước những quý tộc này.

Mà thế lực ngầm mạnh nhất chính là tập đoàn Quan Lũng mà đại biểu là Trương Tôn Vô Kỵ. Một số người như Lý Tĩnh đã qua đời, Uất Trì Kính Đức, Hầu Quân Tập, bao gồm cả bản thân Lý Thế Dân đều là người thuộc tập đoàn này, cũng có thể nói là quân phiệt thế gia. Mà đệ nhất nhân trong quân hiện giờ Lý Tích, vẫn chỉ là người đứng ngoài tập đoàn Quan Lũng, có chút cùng loại với đệ tử tục gia, vẫn còn ở bên ngoài bồi hồi. Thế lực này tùy tiện lấy ra một kẻ đã đáng sợ tới mức chết người, thế lực mạnh đến mức không cần suy nghĩ cũng biết.

Nhưng mà Đường Thái Tông có một điểm tốt, tuy rằng ông ta vẫn đang nâng cao địa vị của quý tộc Quan Lũng, nhưng đồng thời cũng có đề bạt người của thế lực khác, trong đó bao gồm Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối của liên minh sĩ tộc Đông Sơn, bọn họ và đám người Trương Tôn Vô Kỵ đều là người thuộc giai cấp cao nhất triều Đường, chẳng qua là không phải người thuộc cùng một thế lực, nhưng thật sự nếu nói con cháu hân môn đến một chút hy vọng cũng không có, đó cũng không phải, những người giống như Mã Chu, Ngụy Trưng chính là đến từ hân môn.

Bất quá những con cháu hân môn như Mã Chu, Ngụy Trưng, cho dù làm đại quan, cũng hoàn toàn là dựa vào hoàng đế để chống lưng, thế lực bản thân căn bản không chống nổi, bởi vì cả triều vẫn vô đều là con cháu của quý tộc hoặc sĩ tộc, người ta đương nhiên là hướng về gia tộc của mình, những con cháu quý tộc giống như Trương Tôn Vô Kỵ, bọn họ từ khi sinh ra đã có thế lực khổng lồ ở đó đợi bọn họ.

Đơn giản mà nói, kết cấu thượng tầng Đường triều là quan hệ cùng một hệ phái, chỉ cần người là con cháu quý tộc, cho dù người là một kẻ mù, người cũng có thể làm quan, bởi vì tước vị, quan vị đều là áp dụng chế độ cha truyền con nối, nếu như người là con cháu hân môn, cho dù người có tài năng kinh thiên động địa, cũng chưa chắc có thể trở nên nổi bật.

Đây là cái gọi là chính trị quý tộc.

Cho đến triều Tống, xã hội phong kiến Trung Quốc mới thật sự bước vào nền chính trị quan liêu, kiểu thay thế này cũng là kết quả tất nhiên, cả thế giới đều như vậy, chẳng qua là có vài quốc gia vẫn bảo lưu truyền thống quý tộc, ví dụ như gia tộc thiên hoàng của Nhật Bản, hoàng thất của Anh Quốc, đây đều là nền chính trị quý tộc truyền thừa lại.

Hàn Nghệ không quá hiểu về lịch sử, nhưng hắn cũng biết nền chính trị quý tộc, thâm nghĩ, địa vị của những kẻ có tiền như Thẩm Tiểu này còn thấp như vậy, một nông dân như ta đây chẳng phải đến một con kiến cũng không bằng sao.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn thầm thở dài, chỉ cảm thấy hơi ngột ngạt, cũng không phải nói hắn muốn đi làm quan, nhưng vấn đề là cái loại dân đen hoàn toàn không có bất cứ nhân quyền nào, hắn cũng không muốn làm. Bởi vì sống không có địa vị, bất luận người có năng lực lớn đến đâu, những con cháu quý tộc này lúc nào cũng có thể ức hiếp người, cho dù là một tên gốc khi dễ người, thì người cũng phải từng giờ từng phút cụp đuôi mà sống, đây không phải cuộc sống mà Hàn Nghệ muốn, bởi vì hắn không muốn lại bị người khác đè đầu cưỡi cổ nữa, dù sao lúc nhỏ hắn đã sống đủ uất ức rồi, hắn không muốn lại sống cuộc sống đó nữa.

Nhưng thật đáng tiếc, sự thật chính là như thế, so với quý tộc mà nói, bọn họ quả thật là đến con kiến cũng không bằng, lúc trước Dương Phi Tuyết cũng đã nói, cô ta muốn giết Hàn Nghệ, chỉ là chuyện một câu nói. Câu này một chút cũng không có khoa trương.

Hàn Nghệ nói: "Nếu đã như vậy, những thứ tộc các huynh nên cố gắng nịnh bợ những quý tộc bọn họ mới phải, Dương nhị công tử mời các người lên, các người nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng, sao huynh hình như vẫn không vui."

"Nói thì nói thế."

Thẩm Tiểu gật gật đầu, lại nói: "Tuy Dương nhị công tử đối với ta cũng coi như cũng không tệ, nhưng ta không thích chơi cùng bọn họ."

"Tại sao vậy?"

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói.

Thẩm Tiểu lắc đầu thở dài nói: "Bởi vì ở trước mặt bọn họ, ta luôn thấp hơn bọn họ một bậc, ta là người không thích cao hơn người khác, nhưng cũng không thích kém người khác một bậc, ôi, nếu trên đời người người đều bình đẳng thì tốt rồi."

Y trời sinh tính hào sảng, phóng đảng vô ky, hơn nữa lại am hiểu sâu sắc chuyện về nữ nhân, cho nên các con cháu quý tộc kia cũng tương đối thích chơi với y.

Nhưng bất kể nói thế nào, quý tộc vẫn cứ là quý tộc, thứ tộc vẫn cứ là thứ tộc, đây là khoảng cách không thể nào vượt qua, Thẩm Tiểu ở cùng với bọn họ, khó tránh khỏi sẽ không ngóc đầu lên được, dù sao cũng không phải người cùng một đường.

Thật ra lúc nhỏ Thẩm Tiểu vẫn là một đứa trẻ thông minh ngoan ngoãn, học hành tốt, cũng rất có khát vọng, nhưng từ sau khi y dần dần hiểu những chuyện này, lại nhìn thấy rất nhiều thứ tộc bị quý tộc áp bức, biết mình có cố gắng hơn nữa thì cũng chỉ như vậy, chẳng có gì để khát vọng liền dứt khoát tự mình dọa lạc, an tâm làm một phá gia chi tử, khoa cử làm quan gì đó, y không bao giờ nghĩ đến nữa.

Nhưng cuối cùng việc tự mình dọa lạc, chính xác lại là thứ trong lòng hấn khát vọng nhất, nó cũng khiến y có tư tưởng hơn người một bậc, cũng chính vì vậy, y lại càng thích chơi cùng nhân sĩ giai cấp thấp như Hàn Nghệ, ít nhất bọn họ sẽ tôn trọng lẫn nhau.

Hàn Nghệ nghe vậy cảm thấy giật mình, hấn tuyệt đối không ngờ rằng một bách tính phổ thông của triều Đường lại có thể nói ra câu người người bình đẳng, ngoài miệng lại nói: "Đây là người đang nằm mơ, sao có thể người người bình đẳng, chẳng lẽ người giàu các người sẽ còn đem tiền cho người nghèo bọn ta sao."

Thẩm Tiểu nói: "Tiền cũng chỉ là thứ yếu, nhưng ta cho rằng mỗi một người đều có tôn nghiêm, người không thể vì bản thân mình có tiền mà có thể mà tùy ý chà đạp tôn nghiêm của người khác, đây...thời bỏ đi, bỏ đi, người cứ coi như ta uống rượu say rồi, nói năng xằng bậy đi."

Nói đến đây, trong lòng y lại buồn bã, bởi vì y cũng biết, y đây chính là đang nói năng xằng bậy, đây là chuyện hoàn toàn không thể, cho nên hễ nói đến những chuyện này, y luôn khó tránh khỏi buồn bực.

Lời này nếu nói với một người đương đại, đó quả thực có chút ngu ngốc, nhưng linh hồn của Hàn Nghệ là đến từ một ngàn năm sau, những lời này của Thẩm Tiểu thật sự khiến hấn kính nể hơn hẳn, dưới nền giáo dục truyền thống Trung Quốc cổ đại này, người có thể nói ra lời này cũng thật sự hiếm thấy, cũng đang nói ra suy nghĩ trong lòng hấn, cười ha ha nói: "Người làm gì thế, ta cảm thấy loid người nói rất hay, với câu nói này của người, ba chén cũng còn ít, ít nhất phải uống sáu chén."

Thẩm Tiểu vừa nghe, lập tức lòng tràn đầy vui mừng, vội vàng nâng chén, tưởng thật liền uống sáu chén, một ly cũng không thiếu.

Sau khi đặt chén rượu xuống, Hàn Nghệ lại hỏi: "Đúng rồi, Dương nhị công tử này gọi người lên làm gì?"

Thẩm Tiểu có vẻ hơi do dự.

Hàn Nghệ vội nói: "Nếu không tiện nói, thì không nói cũng được."

Thẩm Tiểu và Hàn Nghệ xú khí hợp nhau, mặc dù chỉ quen biết không đến một ngày, nhưng đã coi nhau như tri kỷ, khoát tay nói: "Cũng chẳng phải chuyện cơ mật gì, nếu là cơ mật, bọn họ cũng sẽ không nói với ta."

Điều này cũng đúng, Hàn Nghệ hiếu kỳ nói: "Vậy là chuyện gì?"

Thẩm Tiểu thấp giọng nói: "Kỳ thật cũng không phải đại sự gì, chỉ là Dương nhị công tử muốn mua ít vàng từ chỗ chúng ta về."

"Mua vàng?"

Hàn Nghệ vẻ mặt kinh ngạc, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Thẩm Tiểu gật gật đầu.

Hàn Nghệ cười nói: "Không thể chứ, Dương nhị công tử là người nào, sao hấn cần mua vàng ở chỗ các người?"

Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Chuyện này thì ta không hiểu, hấn cũng không có nói."

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Chứ không phải là Dương nhị công tử cho các người một cơ hội nịnh bợ hấn sao?"

Ngụ ý chính là chiếm lợi từ bọn họ.

"Dương gia không phải gia tộc bình thường, có rất nhiều tiền, cần phải có ý đồ với bọn ta sao." Thẩm Tiểu vẫn lắc đầu, nói: "Hơn nữa Dương nhị công tử cũng không có cường bức chúng ta bán, mà còn mua với giá cao."

Hàn Nghệ nói: "Vậy người sẽ bán cho hấn sao?"

Thẩm Tiểu gật gật đầu nói: "Vị vàng là thứ mặc dù quý báu, nhưng không có tác dụng gì lớn, có để đó cũng vậy, không giấu người, mặc dù ta không muốn nịnh bợ Dương gia, nhưng ta cũng không dám đắc tội Dương gia, nếu người khác đều bán rồi, chỉ có Thẩm gia ta không bán, vậy người nói Dương nhị công tử sẽ nghĩ như thế nào."

Hàn Nghệ nheo mắt nói: "Nói như vậy, Vương Bảo đến đây cũng là vì việc này?"

Thẩm Tiểu gật gật đầu nói: "Đương nhiên, thằng khốn Vương Bảo keo kiệt muốn chết, gã nếu mà có đến đây, thì chỉ có một mục đích, chính là đến bán nữ nhân, ở đây cũng không có ai thích gã."

Vương Bảo này yêu tiền như mạng, nơi tiêu phí cao như vậy, đương nhiên gã sẽ không tới, trừ phi là đến kiếm tiền.

Xem ra ông trời cũng đang giúp ta a! Hàn Nghệ không khỏi trầm ngâm.

Thẩm Tiểu thấy Hàn Nghệ đột nhiên trầm mặc không nói, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, hiếu kỳ nói: "Này, ngươi đang nghĩ gì vậy?"

"À, không có gì, uống rượu, uống rượu."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tìm ăn mày

dịch: mafia777

Vương Bảo ơi Vương Bảo, nể tình ngươi nhiều lần muốn cấm sùng cho ta, ta cũng sẽ vì ngươi phá lệ một lần.

Thật ra dựa theo thói quen của Hàn Nghệ kiếp trước, sau khi hoàn thành một đơn mua bán, ít nhất sẽ nghỉ ngơi ba tháng mới nhận đơn mua bán thứ hai, bởi vì nghề này của bọn họ, đặc biệt là chính phái, trong quá trình tác án cần phải duy trì tính cảnh giác rất cao, áp lực vô cùng lớn, hơn nữa mục tiêu hạ thủ của bọn họ, người nào cũng đều là nhân vật lớn, một khi có chút sơ sẩy, chắc chắn là Game Over, cho nên sau khi nhiệm vụ hoàn thành, bọn họ cần phải thả lỏng, tìm phụ nữ cũng là một trong những phương thức bọn họ thả lỏng, đây cũng là nguyên nhân tại sao phải đến đây, không phải là thật sự muốn làm gì đó, chỉ là thói quen mà thôi.

Nhưng, tối hôm nay khiến hắn rất thất vọng, mấu chốt là không khí không đúng, sau này mặc dù lại có mấy ca kỹ chủ động đến tìm Thẩm Tiểu, nhưng bọn họ nói toàn là thi từ ca phú, đến một câu nói gọi tình cũng không có, Hàn Nghệ ngồi nghe đã sắp ngủ rồi, đến tâm trạng đùa giỡn cũng không có, ngồi ở đó uống rượu, suy nghĩ làm sao đối phó Vương Bảo, còn Hùng Đệ, Tiểu Dã đều đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật rồi, bọn chúng đều vẫn giữ một trái tim trẻ con, đến đây chỉ là hiếu kỳ, sau khi thấy rồi lại cảm thấy không có hứng thú.

Vẫn chưa đến canh ba, mấy người đã không có hứng thú rời khỏi Mãn Xuân Viện.

Nhưng vừa mới ra khỏi, Hàn Nghệ đã biết sai lầm rồi, bởi vì hắn vẫn tưởng rằng mình đang ở hậu thế, chỉ cần có tiền, khách sạn cao cấp cũng có thể vào bất cứ lúc nào, nhưng đây là triều Đường a, triều Đường là tiêu cấm, người đi lại trên đường vào buổi tối đều là phạm pháp, càng đừng nhắc đến chuyện tìm khách sạn. Thật ra một mình hắn cũng không có gì, chẳng phải chỉ là ngủ trên đường sao, cũng không phải là chưa từng ngủ qua, mấu chốt vẫn là còn có Tiểu Dã và Hùng Đệ ở đây, may mà có Thẩm Tiểu, tên này là kẻ quen vi phạm rồi, dẫn theo Hàn Nghệ bọn họ nhảy qua vũng nước bẩn, lượn qua bãi tha ma, đi qua ngõ nhỏ hơi thối, đến cái ổ nhỏ ở bên ngoài của y.

Cái ổ nhỏ này của Thẩm Tiểu ở chỗ hết sức hẻo lánh, người bình thường đúng là không tìm nổi, là chuyên môn dùng để trốn cuộc đuổi giết của cha y.

Sáng sớm hôm sau!

"Thẩm huynh, hôm qua đã làm phiền rồi, bây giờ chúng ta phải về rồi."

Hàn Nghệ dậy thật sớm, liền cáo từ Thẩm Tiểu.

Thẩm Tiểu vội vàng nói: "Đã về làm gì, chơi thêm vài ngày a!"

Hàn Nghệ hơi do dự, lại nói: "Ta còn có vài chuyện phải làm, như vậy đi, sau ba ngày nữa ta lại đến tìm ngươi, có lẽ chuyện này vẫn cần ngươi giúp đỡ."

Thẩm Tiểu cũng không phải người cố chấp, nghe hắn có chuyện phải làm, dứt khoát nói: "Được, nếu ngươi đã có việc, vậy ta cũng không cố giữ ngươi nữa, ta cũng phải về một chuyến rồi. Sau ba ngày nữa, chúng ta hẹn gặp mặt ở đây, ồ, đến lúc đó ta lấy hai quan tiền kia cho ngươi."

Hàn Nghệ gật gật đầu: "Một lời đã định."

"Hàn đại ca, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Hùng Đệ đi trên đường, vừa ăn bánh bao lớn, vừa nói.

"Tìm người."

"Tìm người nào?"

Hùng Đệ hiếu kỳ nói.

Hàn Nghệ nói: "Ba tên ăn mày chúng ta gặp hôm qua."

"Ba tên ăn mày?"

Hùng Đệ suy nghĩ, nói: - "Chính là ba tên ăn mày gặp ở Đệ Nhất Lâu?"

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Hùng Đệ hỏi: "Tim bọn hấn làm gì?"

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Đến lúc đó đệ sẽ biết."

Ăn mày này nói khó tìm thì cũng không khó, đi khắp đường là được, nhưng người nói muốn tìm một tên ăn mày nào đó, vậy cũng thật không dễ tìm, chỉ biết trông vào may mắn, bởi vì bọn họ không có một nơi ở cụ thể, Hàn Nghệ chỉ có thể đi tìm ở một số nơi có túp lều.

Đi bộ trong thành Dương Châu suốt một buổi sáng, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của ba tên ăn mày kia.

Nhưng Hàn Nghệ cũng không có nhụt chí, bởi vì hấn đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, thấy Hùng Đệ bắt đầu kêu đói bụng, thế là ba người tìm một tiểu điểm nghỉ chân, bởi vì Hùng Đệ thích ăn thịt nhất, liền gọi vài món ăn mặn lên.

Khi ăn được một nửa, chợt nghe bên ngoài có người hô: "Mấy tên ăn mày thôi các người, tránh ra, tránh ra."

Hàn Nghệ vừa nghe thấy ăn mày, bắt giác nhìn ra phía ngoài cửa, trong mắt lập tức vui mừng, đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi tìm được chẳng tốn chút công phu.

Mấy tên ăn mày bị xua đuổi ngoài cửa, chính là ba tên ăn mày hấn muốn tìm, vội vàng đứng dậy, nhưng sau đó lại lập tức ngồi xuống, thấp giọng nói mấy câu gì đó bên tai Tiểu béo.

Hùng Đệ nghe xong, liền tục gật đầu: "Ây, đệ biết rồi."

Nói xong liền vội vàng đi ra cửa.

Sau khi Hùng Nghệ ra ngoài, Hàn Nghệ lại gọi tên tiểu nhị kia qua, bảo bọn họ gói toàn bộ đồ ăn chưa ăn xong này lại, sau đó lại gọi chút thịt luộc và bánh mì, trà tiễn xong liền đi ra ngoài cửa.

Sau khi đi ra, Hàn Nghệ và Tiểu Dã đến một nơi hẻo lánh gần túp điểm này.

Chỉ thấy Hùng Đệ đang cùng ba tên ăn mày kia ngồi xôm dưới một cây liễu bên bờ sông.

"Hàn đại ca."

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ đến, vội vàng vẫy tay.

Ba tên ăn mày kia vừa thấy Hàn Nghệ, vội vàng tiến lên, hành đại lễ, nói có vẻ hơi kích động: "Hóa ra là ân công, có thể nhìn thấy ân công thật sự là quá tốt rồi."

Hàn Nghệ mỉm cười gật gật đầu: "Các người vẫn chưa ăn cơm à?"

Ba tên ăn mày kia đều là vẻ mặt xấu hổ.

Hàn Nghệ đưa giỏ đồ ăn mới mua trong tay lên phía trước, nói: "Ở đây có chút đồ ăn, các người lấp đầy bụng trước đi."

Ba tên ăn mày này dường như còn hơi ngượng ngùng, đưa mắt nhìn nhau.

Hàn Nghệ dứt khoát nói: "Đây đều là đồ lúc nãy chúng ta chưa ăn hết, các người không cần khách khí."

Ba tên ăn mày kia thấy là đồ Hàn Nghệ bọn họ ăn thừa, cũng không khách khí, mẩu chột là cái bụng đói, khẩn trương đưa tay tiếp nhận giỏ trúc.

Hàn Nghệ lại nói: "Ngồi đi, ngồi đi."

Sáu người ngồi xuống quây vòng tròn, ba tên ăn mày hình như quá đói rồi, vừa mới ngồi xuống liền trực tiếp dùng tay cầm thức ăn bên trong giỏ trúc nhét vào miệng.

Đây nếu là người bình thường sẽ đều cảm thấy buồn nôn, nhưng Hàn Nghệ thì lại rất tự nhiên, không có quá nhiều đối lập, bởi vì trước đây hấn cũng là sống như vậy, thành thói thường thức phong cảnh sông nhỏ này.

Hùng Đệ và Tiểu Dã cũng đều không khác lắm, cho nên cũng không cảm thấy có gì không ổn, chẳng qua còn có người khác ở đây, Hùng Đệ cũng thu mình không ít, không có lời kéo Tiểu Dã rồi bô bô nói không ngừng nữa, lặng lẽ nhìn bọn họ ăn.

Ba tên ăn mày kia loáng một cái đã quét sạch thức ăn Hàn Nghệ mang đến.

Hàn Nghệ nói: "Đã ăn no chưa, nếu chưa, ta lại đi mua thêm."

"Ăn... ăn no rồi."

Người lớn tuổi kia liên tục gật đầu, lại nói: "Ân công ba lần bốn lượt cứu tế chúng ta, chúng ta thật sự là vô cùng cảm kích, rất muốn báo đáp, xin ân công nhận của chúng ta một lạy."

Nói xong, ba người làm tư thế sẽ đứng dậy quỳ lạy.

"Đợi chút đã."

Hàn Nghệ khẩn trương ngăn lại bọn họ, nói: "Các ngươi đừng làm bộ dạng này, ta phiền nhất là mấy cái này."

Ba người thấy Hàn Nghệ sắc mặt không hài lòng, nên cũng không dám quỳ lạy, có chút không biết làm sao.

Hàn Nghệ hỏi: "Các ngươi là người Phù Tang à?"

"Đúng vậy."

"Các ngươi tên là gì?"

Vị lớn tuổi kia nói: "Ta là Tang Mộc." Nói xong ông ta lại chỉ vào người bên trái nói: "Hắn là Tá Vụ." Lại chỉ vào người bên phải nói: "Đây là Đông Hạo."

Nhật Bản thời này không phải ai ai cũng có họ, thông thường chỉ có giai cấp quý tộc mới có một cái tên đầy đủ, dân chúng bình thường chỉ có một cái tên, đa phần không có họ.

Hàn Nghệ cũng tự giới thiệu một lượt, lại nói: "Sao các ngươi lại lưu lạc đến bước đường này? Đừng có nói với ta, các ngươi tới Đại Đường ta chỉ là để làm ăn mày."

Tang Mộc kia thở dài, nói nguyên do cho Hàn Nghệ biết.

Hóa ra mấy người bọn họ trước đây ở nước Phù Tang cũng được coi là một gia đình thường thường bậc trung, là một tiểu địa chủ, nhưng bọn họ hưởng tới Đại Đường phồn vinh hưng thịnh, rất muốn đến Đại Đường định cư, thế là bọn họ và mấy hảo hữu liền bán tất cả gia sản, cầm tiền đem vợ con đến Đại Đường, nhưng khốn nỗi, đầu năm nay, bọn họ lên bờ ở Quảng Châu, vốn muốn lên Trường An, nhưng lúc đi qua Mục Châu gặp phải một nhóm cường đạo, kết quả là bọn họ một đoàn hơn ba mươi người, hầu hết bị nhóm cường đạo kia giết chết, chỉ ba người bọn họ chạy thoát.

Nghe đến đó, Hàn Nghệ đột nhiên hỏi: "Chẳng lẽ các ngươi không báo quan sao?"

Tang Mộc kia nói: "Đương nhiên chúng ta đã đi báo quan, nhưng lúc đó Mục Châu đang gặp phải thiên tai, Thứ sử Mục Châu đó óc không mang nỗi mình óc, đầu có để ý đến chúng ta, chúng ta đã đợi một tháng ở Mục Châu nhưng một chút tin tức cũng không có, sau cùng chúng ta đi vào đường cùng, chỉ có thể trở thành ăn mày, ăn xin dọc đường thì đã đến Dương Châu."

"Thì ra là thế."

Hàn Nghệ gật gù đầu, lại hỏi: "Vậy bây giờ các ngươi định làm như thế nào?"

Ba người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ mờ mịt.

Cũng đúng, bọn họ hiện tại đến tư cách tính toán cũng không có. Hàn Nghệ nói: "Ta là người không thích quanh co lòng vòng, hiện tại có một cơ hội phát tài, nhưng có tính nguy hiểm nhất định, các ngươi có đồng ý làm hay không?"

Ba người khẽ chấn động, Tang Mộc lập tức nói: "Ân công, đừng nói phát tài, chỉ cần là ngài sai bảo, cho dù nguy hiểm đến đâu, chúng ta cũng tuyệt không một chút nhú mày."

"Vậy cũng không cần, chỉ cần các ngươi làm xong việc này, tiền nhất định sẽ không thiếu các ngươi, nhiều thì không dám nói, ít nhất có thể đảm bảo các ngươi sống yên ổn ở Đại Đường ta."

Hàn Nghệ lấy từ trong ngực ra một xâu tiền, nói: "Các ngươi cầm trước số tiền này, từ đây đi về thành nam ngoài ba mươi dặm có một ngôi miếu đồ nát, các ngươi cầm tiền này mua chút lương khô đến ngôi miếu đồ nát đó đợi, ta sẽ đi tìm các ngươi bất cứ lúc nào, nhớ kỹ, trước khi ta chưa tìm các ngươi, cố gắng đừng lộ diện."

Tang Mộc ba người tuy là vẻ mặt hoang mang, nhưng cũng không có hỏi nhiều, gật đầu nói: "Vâng, chúng ta biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sao có ta bi thương

dịch: mafia777

Sau khi từ biệt cùng đám người Tang Mộc, Hùng Đệ lập tức hỏi: "Hàn đại ca, tại sao huynh phải làm như vậy?"

Tiểu Dã cũng nghiêng nghiêng đầu, tò mò nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười một tiếng: "Bởi vì ta muốn dạy dỗ tên Vương Bảo kia."

Hùng Đệ tròn to hai mắt, lại hơi có chút sợ hãi nói: "Nhưng Hàn đại ca, Vương Bảo đó không phải là người dễ chọc vào."

"Không phải người dễ chọc vào?"

Hàn Nghệ cười cười, hết sức nghiêm túc nói với huynh đệ: "Tiểu béo, kỳ thật ta cũng không là người dễ chọc vào." Nhưng cũng không có nhiều lời, lại nói: "Đi thôi, chúng ta đi mua một ít đồ trước."

"Mua gì?"

"Vịt quay."

"Vịt... vịt quay, ha ha, vậy chúng ta mau đi thôi."

Vừa nghe đến vịt quay, Hùng Đệ lập tức ném tất cả tò mò ra sau đầu.

Ba người lại đến Đệ Nhất Lâu lần nữa, chường quầy kia nhìn thấy Hàn Nghệ đến, không nói hai lời, trước tiên truy hỏi công tử nhà ông ta, đợi Hàn Nghệ cho biết Thẩm Tiểu đã về rồi, lúc này ông ta mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm, sau đó Hàn Nghệ gọi một lúc ba con vịt quay, lại mua một ít lương khô, những thứ này đại bộ phận đều là cho Hùng Đệ bọn họ, bởi vì trước mắt mà nói, Hàn Nghệ sợ con lừa trọc Cửu Đăng kia có đồng bọn sẽ trả thù Hùng Đệ, cho nên không dám để Hùng Đệ về nhà, chỉ có thể để bọn họ tạm thời đợi ở trong sơn động kia, sau khi trả tiền, hắn cũng không nán ná trong tiệm, mà dẫn theo Hùng Đệ, Tiểu Dã đến chợ, rồi mua bọn họ một ít đồ dùng hằng ngày.

Sau khi mua xong những thứ này, tiền mang theo cũng đã tiêu kha khá rồi, Hàn Nghệ lại làm một chiếc xe đẩy, ba người chở đầy đồ ra khỏi thành.

Đến ngoại thành, ba người liền chia tay, Hùng Đệ, Tiểu Dã đẩy xe lặng lẽ đi về phía sơn động kia, Hàn Nghệ cũng đi về nhà.

- - - - -

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, Dương nhị thẩm bọn họ đã từ trong bóng râm của Thiên Tế Tự đi ra, Mai Thôn lại trở nên an lành, yên tĩnh.

Khi Hàn Nghệ về đến Mai Thôn, màn đêm đã kéo xuống, không ít gia đình đã tắt đèn rồi, mặc dù đây vẫn chỉ là vừa mới vào đêm, nhưng hiện giờ là thời gian thu hoạch vụ thu quan trọng nhất trong năm, bọn họ cần phải đảm bảo bản thân có đầy đủ tinh lực để chào đón ngày mai.

Nhưng nhà Hàn Nghệ thì vẫn còn sáng ánh nến, dù sao thu hoạch vụ thu hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với nhà hắn, có thể nói một tia sét đã không chỉ mang Hàn Đại Sơn đi, cũng đem vụ thu hoạch đi luôn rồi.

Thời đại này không có TV, không có máy tính, cũng không biết cô vợ kia đang làm gì.

Trong lòng Hàn Nghệ nổi lên một tia tò mò, nhưng cũng không dám rình trộm qua khe cửa, dù sao lần trước đã trực tiếp bị đá bay rồi, đi đến trước cửa gõ cửa.

"Ai?"

Bên trong truyền đến giọng nói của Tiêu Vân.

"Ta."

Nghe được một tràng tiếng bước chân đi nhanh, "két" một tiếng, cửa mở ra, chỉ thấy Tiêu Vân đứng ở trước cửa, thoáng chút ngạc nhiên vui mừng nói: "Sao người đã về rồi."

Bởi vì hôm qua Hàn Nghệ nói là phải ra ngoài mấy ngày, nhưng chỉ đi có một ngày đã quay về rồi, khó tránh khỏi lòng nảy sinh ngạc nhiên.

"Nhớ cô đó!"

Hàn Nghệ khinh khinh, đi vào trong.

Tiêu Vân đầu tiên là sùng sốt, sau đó thầm nói: "Nói giả dối như vậy, coi ta là trẻ con lên ba à, thật là, đến lừa người cũng không biết lừa."

Giọng của nàng tuy nhỏ, nhưng Hàn Nghệ vẫn nghe được rõ ràng, thầm nghĩ, "ta sống đến lớn như vậy rồi, vẫn là lần đầu nghe có người khen ta như vậy, nhưng ta đây là đang lừa cô sao, ta đây rõ ràng chính là đang nói thật", cũng không biện giải với nàng, ném tay nải trên vai xuống phản nằm, vịt quay trong tay thì để trên cái bàn thấp, sau đó liền nằm trên phản, phát ra một tiếng than thoải mái, đúng là ổ vàng, ổ bạc, cũng không bằng ổ chó của mình a.

Tiêu Vân đóng cửa lại rồi đi tới, thuận miệng hỏi: "Người đã ăn tối chưa?"

Hàn Nghệ liếc mắt nhìn nàng một cái, cười nói: "Sau này cô vẫn là không cần hỏi ta câu hỏi này nữa, câu này khiến ta rất khó xử, bởi vì bất luận ta trả lời thế nào, cô cũng sẽ tổn thương, đến lúc đó lại trách ta."

Tiêu Vân mặt tối sầm lại, ngồi ở bên cạnh phản, khẽ hừ một tiếng, tỏ vẻ bản cô nương rất tức giận.

Hàn Nghệ nói: "Thấy chưa, ta đã nói câu hỏi này bất luận ta trả lời thế nào, cô cũng sẽ tức giận."

Tiêu Vân ủy khuất nói: "Ta không biết làm cơm canh, người lại cứ luôn lải nhải trên miệng, vậy mà người vẫn là một nam nhân."

Hàn Nghệ lộ ra một vẻ mặt còn ủy khuất hơn nàng, nói: "Hình như là cô nhắc đến đây, cô biết rõ cô không biết làm cơm canh, cô còn lần nào cũng hỏi ta đã ăn cơm chưa, ta thật không biết nên trả lời ra sao."

Tiêu Vân tròn mắt liếc tên này một cái, không có cách nào, thời đại này, thê tử không biết làm cơm, quả thực nên bị người ta khinh bỉ, khoe mắt đột nhiên phát hiện gói lá sen trên bàn, ngạc nhiên nói: "Đây là cái gì?"

"Vịt quay."

"Vịt quay?"

Tiêu Vân trong mắt sáng ngời, nói: "Là đặc biệt mang cho ta sao?"

"Đương nhiên... không phải."

Hàn Nghệ gồi đầu lên hai tay, nhắm hai mắt nói: "Buổi chiều ta cùng lão đại ta đến Đệ Nhất Lâu ăn cơm, đúng lúc Đệ Nhất Lâu làm hoạt động ưu đãi, nói cái gì mà mua một tặng một, ta ăn không hết hai con cho nên đem về."

"Mua một tặng một, đâu có chuyện tốt như vậy."

Tất nhiên Tiêu Vân không tin, vui vẻ mở gói lá sen ra, nhìn thấy vịt quay vàng ươm không khỏi nuốt nước miếng, nàng không nhớ rõ đã bao lâu rồi không ăn thịt, liền xé một cái chân vịt ra ăn, vừa ăn vừa nói: "Vịt quay này đúng là không tệ, nhất định rất đắt tiền phải không?"

Hàn Nghệ ừ một tiếng, hời hợt nói: "Chỉ cái chân mà cô cầm kia đã đáng một xâu tiền."

"Cho dù là một trăm quan tiền, không phải cũng là đồ cho người ăn sao, người đã dám mua, ta còn không dám ăn sao."

Hàn Nghệ vốn muốn dọa Tiêu Vân một chút, đâu biết cô vợ này lại ăn một cách thần nhiên, liếc xéo, chắc chắn vào tiếng: "Nhìn cô như vậy, quả thật chính là một obasan (bà thím)."

Tiêu Vân hỏi: "Cái gì là obasan?"

Hàn Nghệ nói: "Chính là từ để chỉ nữ nhân có tướng ăn khó coi."

Sau Tiêu Vân khi nghe xong, vẻ mặt lập tức thần nhiên nói: "Khó coi thì khó coi, dù sao bất luận ta làm gì người cũng không vừa mắt. Ăn lại càng ngon miệng hơn."

Xem ra nữ nhân này là hoàn toàn không chịu cầu tiến rồi, Hàn Nghệ hừ nói: "Cái gì là làm ta đều không vừa mắt, vấn đề là cô làm có việc nào đủ khiến ta vừa mắt, cô tự nói xem."

Tiêu Vân ngược mắt lên, nói: "Ta biết thi từ ca phú, biết cầm kỳ thư họa, chỉ là người không biết thưởng thức thôi."

"Thi từ ca phú?"

Hàn Nghệ cười, nói: "Lẽ nào cô đã quên "Cây đồng đang buổi ban trưa" rồi sao? Nói thi từ ca phú trước mặt ta, thật không biết tự tin của cô ở đâu ra."

"Ta không tin đó là người làm, nhất định là người nghe lỏm ở đâu đó." Tiêu Vân nói: "Có bản lĩnh người làm lại một bài." Lúc nói chuyện, đầu lông mày nhướn lên trên, mang theo một hàm ý khiêu khích.

"Làm thì làm, chuyện lớn gì đâu."

Hàn Nghệ liếc mắt xuyên qua cửa sổ vải nhìn vàng trắng sáng treo trên bầu trời đêm, cất giọng nói: "Đầu giường trắng tỏ rạng..."

Đọc đến đây, hần đột nhiên trầm nghĩ, ta biết kiếm tiền, biết làm cơm, biết may quần áo, biết làm áo thuật, biết cách đấu thuật, nếu như còn biết viết thiên cổ tuyệt cú, cô gái này nhất định sẽ yêu ta đến không có thuốc chữa, không được, ta không thể khiến mình xuất sắc như vậy, ôi, nhưng mà đây cũng đúng là chuyện khó a, nhất thời u sầu vạn phần, bật thốt lên: "Sao có ta bị thương. Bị thương gửi trăng sáng, chiếu còn tại trước giường."

Đầu giường trắng tỏ rạng, sao có ta bị thương? Tiêu Vân đọc thầm một lượt, đột nhiên phì cười, suýt chút nữa đã bị sặc, vội vã uống ngụm nước, nhưng vẫn không nhin được, bật cười khanh khách.

Hàn Nghệ cũng cười nói: "Thấy chưa, đã bị thiên cổ tuyệt cú của ta làm khiếp sợ đến mức cười rồi."

Tiêu Vân ra sức gật đầu, tiếng cười cũng càng lớn hơn, tiền phủ hậu ngưỡng, đến lời cũng nói không ra, qua một lúc lâu, nàng mới có thể ngừng cười, nói rất chân thật: "Ta tin bài thơ này nhất định là người viết." Nói xong nàng lại cười khanh khách mấy tiếng.

Hàn Nghệ nói: "Đúng thế, cuối cùng cô đã giác ngộ rồi."

Tiêu Vân mấp máy môi, cố gắng để mình không cười ra tiếng, nói cũng không dám nói, khăn trương lấy chân vịt bịt miệng mình.

Hàn Nghệ đã nhìn ra, trong lòng đâu có thể không biết nàng đang nghĩ gì, cũng không nói thêm nữa, tùy ý nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện trên bàn thấp này có một cái giỏ trúc, trong giỏ trúc lại là kim chi và vải, không khỏi hít một hơi thật mạnh: "Cô cô lại đang tự mình hại mình a!"

"Tự mình hại mình?"

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Cái gì mà tự mình hại mình?"

"Thì là làm y phục a!"

Hàn Nghệ chỉ vào cái giỏ trúc kia nói.

Tiêu Vân trước là sửng sốt, sau đó hiểu ra, "xi" một tiếng: "Người mới tự mình hại mình, chớ có xem thường người khác, không phải là làm y phục sao, ta có thể thành thạo rất nhanh."

"Nhưng ta nghĩ ngón tay của cô sẽ phế bỏ nhanh hơn."

Hàn Nghệ nhìn đã thấy trong lòng sợ hãi, lại thấy y phục này hình như là đồ của nam, bất giác nổi sợ hãi dâng trào: "Cô... cô làm y phục này cho ai?"

"Tất nhiên là làm cho người."

Tiêu Vân nói xong lại có vẻ hơi ngượng ngập, nói: "Nhưng người cũng không cần cảm kích ta, đây đều là việc ta nên làm."

"Cảm kích cô?"

Hàn Nghệ phì một tiếng, cười ra tiếng: "Xin hỏi bà đây là đang trêu ta sao? Đừng đùa nữa, ta còn phải ra ngoài gặp người ta, vốn dĩ trông ta đã bình thường rồi, nếu cô còn làm bộ y phục cho ta mặc, chỉ sợ ta ra cửa là sẽ bị đánh thôi, cho một con đường sống có được không."

Tiêu Vân giận nói: "Chẳng lẽ mặc y phục ta làm thì không thể ra ngoài gặp người ta sao? Dương nhị thúc bọn họ không phải đều mặc y phục Dương nhị thẩm bọn họ làm sao, chỉ người đặc biệt một chút." Giọng điệu gấp gáp.

Hàn Nghệ trợn trắng mắt nói: "Không phải ta đặc biệt, thật ra con người ta rất ôn hòa, là cô tương đối đặc biệt, cô làm hay không làm ta sẽ không quản, nhưng chắc chắn ta sẽ không mặc."

Tiêu Vân liếc mắt nhìn Hàn Nghệ nói: "Người nhất định phải mặc."

"Ta nhất định sẽ không mặc."

"Không không không, người nhất định sẽ mặc."

"No no no no, ta nhất quyết sẽ không mặc."

"Không tin chúng ta hãy đợi đây."

"Đợi thì đợi..."

Nói đến đây, Hàn Nghệ đột nhiên dừng lại, nói: "Cô sẽ không dùng vũ lực đó chứ?"

Tiêu Vân hừ nhẹ nói: "Tiêu Vân ta tri thư đạt lí, sao lại thô bạo như vậy."

Cô biết xấu hổ chút được không? Hàn Nghệ nói: "Vậy tối nay ta ngủ giường lớn."

"Người thử mà xem."

Tiêu Vân trừng mắt.

"Cùng ngủ."

Tiêu Vân cầm cái kéo từ trong giỏ trúc lên.

Ôi... Phụ nữ đúng là phụ nữ, vĩnh viễn đều là nói một đằng, làm một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bắt đầu lừa từ người nhà mình

dịch: mafia777

"Chắc chắn, cô có cần ăn tự nhiên như vậy không? Cô cũng là một nữ nhân a!"

Hàn Nghệ nhìn thấy Tiêu Vân ăn món cháo thêm bánh trứng do mình làm lúc này một cách hết sức hường thụ, trong lòng không hiểu sao có oán khí, lúc trước nữ nhân này ăn đồ hán làm, ít nhất còn biết cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng bây giờ... ôi, gia môn bất hạnh a!

"Tại sao không thể ăn tự nhiên, đồ người làm rất ngon a!"

Tiêu Vân có vẻ hơi kinh ngạc.

"Ta là nam, cô là nữ, cô ngồi chờ ăn, chẳng lẽ cô không cảm thấy vô cùng xấu hổ sao?"

Hàn Nghệ nói có vẻ hơi kích động.

"Tại sao ta phải xấu hổ, trọng phụ làm bữa sáng ăn cùng thê tử, đây không phải rất bình thường sao? Hơn nữa ta cũng phải rửa bát, cũng chưa phải là hết ăn lại nằm." Tiêu Vân về mặt thân nhiên.

"...!"

Nữ nhân này nhất định cũng là người xuyên không đến nhỉ? Hàn Nghệ hoàn toàn không cảm nhận được hiền lương thực đức của phụ nữ cổ đại, sau khi ăn xong bữa sáng liền mang theo một bụng tức ra ngoài.

Đầu tiên là hán đi đến chỗ Hùng Đệ, Tiểu Dã. Lúc hán đến đó, hai tên tiểu tử này đang bắn chim ở trong rừng, việc này Hàn Nghệ cũng không phản đối, chỉ cần không "chim bắn" là được rồi, dù sao bọn chúng vẫn còn nhỏ tuổi mà.

Đương nhiên, toàn là một mình Tiểu Dã ở đó dùng cung bắn chim, Hùng Đệ chỉ chuyên môn ở phía sau nhặt chim bị Tiểu Dã dùng cung bắn rớt xuống, thấy bọn chúng chơi đến là vui vẻ, Hàn Nghệ lúc đầu còn sợ chúng buồn giờ cũng đã yên tâm, nhìn thu hoạch của chúng, chia sẻ niềm vui của chúng, ở trong động một lát rồi cầm cuộn tơ tằm rời đi.

Sau khi ra khỏi sơn động, Hàn Nghệ lại chạy đến ngôi miếu đồ nát.

"Ân công, ngài đã đến rồi."

Tang Mộc ba người thấy Hàn Nghệ đến, vội vàng chạy ra thi lễ.

Hàn Nghệ cười gật đầu nói: "Ồ đây cũng quen chứ?"

Tang Mộc nói: "Không giấu ân công, hai ngày này là hai ngày thoải mái nhất trong mấy tháng nay của chúng ta."

Tả Vụ và Đông Hạo cũng đều gật đầu, mấy tháng nay bọn họ không chết đói đã là kỳ tích rồi, gần như không có một ngày được ăn no, hôm qua đến bây giờ, là một ngày bọn họ ăn no nê nhất.

Hàn Nghệ cười nói: "Đây chỉ mới bắt đầu, đợi các người hoàn thành một nhiệm vụ này, nhiều thì ta không dám đảm bảo, nhưng ít nhất sẽ không chịu đói nữa."

Tả Vụ có vẻ hơi hưng phấn nói: "Ân công chỉ cần phân phó."

Hàn Nghệ lấy từ trong ngực ra một miếng gỗ hình chữ nhật, dài chừng năm centimet, đưa cho Tang Mộc, nói: "Ngươi biết cái này chứ?"

Tang Mộc đón lấy rồi nhìn cẩn thận, trong ánh mắt lóe ra sự nghi hoặc, lại giao cho Tá Vụ, Tá Vụ xem xong, lại giao cho Đông Hạo, Đông Hạo xem rồi nói: "Đây... đây nhìn hơi giống kim đỉnh của Phù Tang chúng ta."

Tang Mộc, Tá Vụ đều gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Ngươi chắc chắn?"

Đông Hạo gật đầu nói: "Không giấu ân công, phụ thân ta trước đây cũng là một thợ rèn, cũng từng làm một ít ngân đỉnh, hình dạng không khác cái này lắm."

Chẳng lẽ lão lừa trọc kia và Phù Tang cũng có quan hệ? Hàn Nghệ nói thầm một câu, nhưng hắn không nghĩ nhiều, chuyện này cũng không liên quan đến hắn, nói: "Vậy thông thường thương nhân Phù Tang các ngươi mang vàng đến Đại Đường ta mua cái gì?"

Tang Mộc nói: "Thông thường đều là đổi lấy tơ lụa, lá trà và tiền của Đại Đường?"

"Tiền? Vì sao?"

Tang Mộc ồ một tiếng, nói: "Phù Tang chúng ta thiếu đồng, hơn nữa dân chúng của Phù Tang chúng ta gần đây lại vô cùng thích tiền của Đại Đường, thế là không ít thương nhân cũng cầm vàng bạc đến đổi lấy tiền của Đại Đường."

Kỳ thật bây giờ vẫn là vừa mới bắt đầu, triều Đường bởi vì nhân khẩu ít, giá hàng thấp, tiền vô cùng sung túc, cũng không có cấm lưu thông tiền tệ, đợi đến thời kỳ giữa Đường, theo mức tăng lên của giá hàng, sự gia tăng của nhân khẩu, triều Đường liền xuất hiện hiện tượng khan hiếm tiền, khi đó mới bắt đầu cấm tiền tệ xuất cảnh.

Nếu là như vậy, tại sao Dương gia không mua vàng từ chỗ thương nhân Phù Tang chứ? Trong lòng Hàn Nghệ hết sức tò mò, nói: - Vậy thương nhân Phù Tang các ngươi đến Dương Châu nhiều không?

Tang Mộc gật đầu nói: "Từ khi có Đại Vận Hà, thương nhân Phù Tang chúng ta đến đây càng ngày càng nhiều, nhưng thông thường đều là lên bờ ở Dương Châu, chủ yếu vẫn là đến Trường An và Lạc Dương."

Thế giới hiện giờ, Trường An và Lạc Dương chính New York và London của hậu thế, là hai đô thị lớn siêu cấp quốc tế, thương nhân ngoại quốc đều là chạy đến hai đô thị lớn này, bởi vì hàng hóa ở đó rất sung túc.

"Vậy ngoài Dương Châu ra?"

"Còn có các nơi như Quảng Châu Đô Đốc phủ, Lai Châu, Tuyên Châu, Minh Châu, Đãng Châu, chủ yếu vẫn là tập trung ở Quảng Châu Đô Đốc phủ."

Hàn Nghệ ừ một tiếng, trầm nghĩ, xem ra hoặc là phủ Thứ sử cần rất nhiều vàng, hoặc chỉ là tạm thời không có thương nhân Phù Tang mang vàng đến Dương Châu, đây đúng là trời cũng giúp ta, cười nói: "Các ngươi có muốn làm một người giàu có?"

Tang Mộc ba người liếc nhìn nhau, nhìn, lập tức đều gật đầu, rất thành thật nói: "Người giàu có thì ai không muốn làm."

Hàn Nghệ nói: "Được! Ta sẽ cho các ngươi thỏa nguyện, để các ngươi làm người giàu có một lần."

Hai ngày sau.

Hàn Nghệ đến ổ nhỏ của Thẩm Tiểu như đã hẹn, hôm nay bọn họ ngồi xe ngựa đến.

Mà Thẩm Tiểu đã sớm chờ ở đây rồi.

Thẩm Tiểu này mặc dù là người ôn hòa, giao du rộng lớn, nhưng bạn tâm giao thật sự của y gần như không có, bởi vì không có ai có giá trị quan tương đồng với y, ở giai cấp thứ tộc bọn họ, ít nhất không có ai sẽ cảm thấy ăn mày và nô lệ cũng là người có tôn nghiêm, ở đời Đường mà nói, giá trị quan của Thẩm Tiểu quả thực là riêng một ngọn cỏ, cũng là lý do tại sao y luôn không kết giao được một người bạn tri tâm, duy chỉ có Hàn Nghệ và y có rất nhiều quan niệm giống nhau, cho nên y hết sức xem trọng người bạn Hàn Nghệ này, từ sớm đã đến nơi hẹn rồi.

"Hàn Nghệ, huynh đúng là khiến ta đợi lâu quá a, ta còn tưởng là tiểu tử ngươi sẽ không đến nữa."

"Xin lỗi, xin lỗi! Ô, mắt của ngươi sao lại như vậy?"

Hàn Nghệ vừa mới từ trên xe ngựa xuống, đột nhiên nhìn thấy mắt trái của Thẩm Tiểu vẫn còn một khối máu đọng.

"Không sao, không sao, đây là cha ta đánh, ta đã quen rồi."

Thẩm Tiểu phát tay.

"À? Ồ!"

Hàn Nghệ nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

"Thảm đại ca."

Hùng Đệ, Tiểu Dã cũng lần lượt xuống xe ngựa.

"Tiểu bá, Tiểu Dã."

Thảm Tiểu vẫy tay, đột nhiên quay sang Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Thế nào? Phát tài rồi, đã ngồi lên xe ngựa rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Xe ngựa này cũng không phải là của ta. Ồ, có người muốn gặp ngươi."

"Người nào?"

Thảm Tiểu kinh ngạc nói: "Là... là ta."

Cùng với một giọng phát âm không chuẩn lắm, chỉ thấy một nam tử trung niên từ trong xe đi ra.

Thảm Tiểu thấy người này ăn mặc hoa lệ, nhưng là phục sức Phù Tang, dò xét một chút, nói: "Xin hỏi các hạ tìm ta có chuyện gì?"

Người nọ bước xuống xe, cười nói: "Ân công không biết ta sao? Ân công?"

Thảm Tiểu kinh ngạc nói: "Ta đã từng gặp ngươi sao?" Người kia cười gật gật đầu, lúc này, hai tên phu xe cũng đi tới, hành lễ nói: "Đồng Hạo (Tả Vụ) bái kiến ân công."

Thảm Tiểu giật mình, lại nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Ngươi còn nhớ ba tên ăn mày ở trước tửu lầu hôm đó không?"

"Tất nhiên ta nhớ."

Thảm Tiểu gật gật đầu, đột nhiên ngẩn ra, hoảng sợ nhìn lại nói: "Ba người trước đó, không phải ba tên ăn mày đó chính là các ngươi chứ?"

Bởi vì ba người bọn họ lúc trước đều là tóc tai bù xù, râu ria xồm xoàm, đến mặt cũng không nhìn thấy, mà người cổ đại này nhận người không phải là kiểm tra vân tay, kiểm tra DNA, râu là một đặc trưng hết sức quan trọng, vì sao Tào Tháo cạo bỏ râu là có thể thoát khỏi truy sát của Mã Siêu, đây không phải là chuyện hoàn toàn bịa đặt ra, mà là có căn cứ sự thật, cho nên hôm đó chỉ gặp bọn họ một lần, Thảm Tiểu đã hoàn toàn không nhận ra bọn họ.

Tang Mộc gật đầu nói: "Đúng vậy, khiến ân công chê cười rồi."

Thảm Tiểu kinh ngạc nói: "Chuyện này rốt cuộc là sao? Sao các ngươi?"

Hàn Nghệ nói: "Vào trong rồi nói đi."

Mấy người đi vào trong phòng.

Hàn Nghệ đầu tiên là giới thiệu một lượt, theo sau mới nói: "Vị Tang Mộc tiên sinh này thật ra là xuất thân từ quý tộc của Phù Tang, mấy tháng trước y đến Đại Đường chúng ta làm ăn, nhưng mà trên đường đến Trường An gặp phải cường đạo chặn đường cướp bóc, dưới sự liều mạng bảo vệ của tùy tùng, y mới chạy thoát được, sau đó thì biến thành ăn mày, cho đến hôm trước, y đã gặp được một bà con của y, và bây giờ mới đến đây."

"Hóa ra là như vậy." Thảm Tiểu gật gật đầu, lại chấp tay nói: "Hân hạnh, hân hạnh."

Tang Mộc chấp tay, nói: "Hôm nay ta vốn định đến Đệ Nhất Lâu tìm hai vị ân công, không ngờ trên đường vừa hay gặp được Hàn ân công, ngài ấy nói hôm nay cùng ân công hẹn đến đây gặp mặt, thế là ta liền đi cùng ngài ấy đến, có chỗ nào làm phiền, vẫn mong ân công thứ lỗi."

Thảm Tiểu hết sức tùy ý nói: "Cái gì mà quấy rầy, ta là người thích náo nhiệt và kết giao bằng hữu."

Tang Mộc lại đứng dậy hành lễ, nói: "Hôm đó nếu không có hai vị ân công cứu giúp, ba người chúng ta có thể đều đã chết đói rồi, đại ân đại đức của hai vị ân công đối với chúng ta, ba người chúng ta cả đời khó quên, chút lễ vật nhỏ, vẫn mong hai vị ân công vui lòng nhận cho."

Đồng Hạo, Tả Vụ hai người lập tức đem lễ vật lên.

"Ngươi làm cái gì vậy?"

Thảm Tiểu vẻ mặt không vui nói: "Nếu như vậy, thì bằng hữu như ngươi ta không kết giao nổi. Làm một phá gia chi tử chỉ có đạo lý tặng lễ, cũng thật không có đạo lý nhận lễ."

Hàn Nghệ cũng nói: "Đúng vậy, có thể gặp nhau chính là duyên phận, các người cầm những thứ này đến, chính là si nhục duyên phận này, lát nữa lúc ăn cơm uống thêm vài chén rượu là được rồi."

Thẩm Tiểu cười ha hả, nói: "Vẫn là Hàn Nghệ hiểu ta, không sai, các người nếu thật đáp tạ chúng ta, lát nữa cứ uống thêm vài chén."

Tang Mộc thấy vậy cũng không miễn cưỡng, mấy người lại hàn huyên, trong lúc đó Thẩm Tiểu cũng đã hỏi Tang Mộc tình hình của mấy tháng này, Tang Mộc trả lời thành thực, bao gồm chuyện báo quan ở Mục Châu nhưng quan phủ lại tặc trách, những chuyện này đều là nói thật.

Sau khi nói xong những chuyện này, Tang Mộc đột nhiên nói: "Đúng rồi, hai vị ân công, ta muốn hỏi thăm các người một người."

"Người nào?"

Thẩm Tiểu hỏi.

Tang Mộc nói: "À, là một công tử nhìn rất béo."

"Công tử nhìn rất béo?"

Thẩm Tiểu ngẫm nghĩ một chút, nói: "Ồ Dương Châu chúng ta, công tử nhìn rất béo cũng có không ít người."

Hàn Nghệ hỏi: "Người tìm người này làm gì?"

Tang Mộc vẻ mặt giận dữ, nói: "Chính là hôm ở trước lầu ăn cơm, vừa hay nhìn thấy, sở dĩ bọn họ ngồi đến trước lầu nhà người, chính là bởi vì bị Vương Bảo đánh tới nổi nhất thời không thể đi nổi, ồ, Vương Bảo vừa đi là người đến."

Y còn chưa nói xong, Hàn Nghệ đã nói: "Ồ, ta biết rồi, là Vương Bảo."

Thẩm Tiểu kinh ngạc nói: "Làm sao người biết."

Hàn Nghệ cười nói: "Lúc ấy ta đang ở trên lầu ăn cơm, vừa hay nhìn thấy, sở dĩ bọn họ ngồi đến trước lầu nhà người, chính là bởi vì bị Vương Bảo đánh tới nổi nhất thời không thể đi nổi, ồ, Vương Bảo vừa đi là người đến."

"Lại là tên khốn đấy."

Thẩm Tiểu mắng một câu.

"Vương Bảo?"

Tang Mộc lại hỏi: "Không biết Vương Bảo này nhà ở đâu?"

Thẩm Tiểu nói: "Người hỏi cái này để làm gì?"

Tang Mộc nói: "Người Phù Tang chúng ta có ân tất trả, có thù tất báo, hôm đó Vương Bảo si nhục chúng ta, cục tức này ta thực sự nuốt không trôi, tất nhiên chúng ta phải tìm gã báo thù."

Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Vương Bảo cũng không phải người dễ chọc vào, các người đi rồi cũng chưa chắc có thể báo thù. Người một người Phù Tang, có quý tộc đến mức còn mẹ nào thì cũng chỉ như thế, so với thứ tộc của Đại Đường chúng ta còn kém xa."

Tang Mộc nói: "Điều này chúng ta cũng biết, dù sao đây là ở Đại Đường, nhưng chúng ta quyết không thể bỏ qua như vậy, bất luận như thế nào, ta nhất định phải tìm Vương Bảo đó trả mối thù si nhục, hai vị ân công xin yên tâm, chúng ta tuyệt sẽ không liên lụy hai người, chỉ hy vọng hai vị ân công cho ta biết Vương Bảo nhà ở đâu?"

Thẩm Tiểu than một tiếng: "Không phải ta không chịu nói với người, chỉ là nếu ta nói với người thì đó là hại người, trong nhà Vương Bảo có nuôi không ít người, các người đâu không nổi gã đâu."

Hàn Nghệ ừ một tiếng: "Thẩm huynh nói không sai, người cứ xông đến tìm Vương Bảo tính sổ như vậy sẽ chỉ là tặc chuốc lấy nhục, nếu như có thể báo thù dễ dàng như vậy, ta sớm đã đi tìm gã rồi."

Tang Mộc hiếu kỳ nói: "Hàn công tử cũng có thù với Vương Bảo."

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Cũng không phải thâm cừu đại hận, không khác các người lắm, trước đây thường bị gã ức hiếp, bởi vì nhà ta từng là cố nông của nhà gã, hơn nữa còn từng nợ tiền nhà gã."

Chuyện này Thẩm Tiểu cũng từng nghe Hàn Nghệ nói qua, nhưng không có hỏi cụ thể, bởi vì chuyện này không cần hỏi cũng biết, ai nợ tiền của Vương Bảo cũng không được sống yên ổn.

Tang Mộc vẫn chưa chịu bỏ qua, nói: "Vậy phải làm sao mới được, chuyện này cũng không thể cứ bỏ qua như vậy chứ."

"Không bỏ qua như vậy thì có thể làm sao, thật ra nguoi thể cũng chưa là gì, rất nhiều người đã bị Vương Bảo hại đến cửa nát nhà tan, bọn họ đều muốn tìm Vương Bảo báo thù, nhưng không phải hiện giờ Vương Bảo vẫn sống khỏe mạnh đó sao. Thảm Tiểu buồn bực lắc đầu."

Hàn Nghệ liếc nhìn Thảm Tiểu, đột nhiên nói: "Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có cách."

"Nguoi có cách?"

Thảm Tiểu quay đầu nhìn về phía Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Đúng là có cách, nhưng sợ là cần có hai người chúng ta giúp đỡ."

Thảm Tiểu lập tức vỗ ngực nói: "Chỉ cần có thể loại bỏ mối hại Vương Bảo này, ta nhất định không nói hai lời."

Tang Mộc hiếu kỳ nói: "Chẳng lẽ Thảm công tử cũng có thù với Vương Bảo?"

"Ta với gã thì không nói đến chuyện có thù, chỉ là ta không nhìn được những hành vi của gã."

Thảm Tiểu hừ một tiếng, lại nói với Hàn Nghệ: "Hàn huynh, nguoi có cách gì mau nói đi?"

Hàn Nghệ không đáp, quay sang Tang Mộc hỏi: "Tang Mộc tiên sinh, ta nhớ lúc trước hình như nguoi nói biểu huynh nguoi đã đem không ít vàng đến đây?"

Tang Mộc gật đầu, nói: "Không sai."

Hàn Nghệ nói: "Vậy nguoi có thể mượn ít vàng từ chỗ biểu huynh nguoi không?"

Tang Mộc nói: "Việc này có gì khó, tiền của huynh ấy chính là của ta."

Hàn Nghệ cười nói: "Nếu như vậy thì chắc là có thể."

Thảm Tiểu nghe tới mơ mơ màng màng, nói: "Việc này có quan hệ gì với Vương Bảo?"

Hàn Nghệ cười nói: "Chẳng lẽ nguoi quên gần đây Vương Bảo đang tìm vàng sao?"

Thảm Tiểu sững sốt, nói: "Nguoi chỉ Dương gia?"

Hàn Nghệ cười gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Buông câu

dịch: mafia777

Tiệm vải nhà họ Vương.

Một người thanh niên nhìn đông ngó tây rồi vào tiệm vải nhà họ Vương.

Người gác cửa vội bước lên đón tiếp: "Khách quan muốn mua loại vải gì?"

Người thanh niên đáp: "Ta tìm nguoi."

"Nguoi tìm ai?"

"Công tử nhà nguoi."

"Công tử nhà ta? Nguoi là ai?"

"Ta là Hàn Nghệ, bạn của công tử nhà nguoi."

Người thanh niên này chính là Hàn Nghệ.

"Người tìm công tử nhà ta có việc gì?"

"Việc tốt."

Người giúp việc mắt sáng lên và nói: "Việc tốt gì thế?"

Hàn Nghệ ngoắc ngoắc ngón tay.

Người giúp việc vội đưa tai về phía Hàn Nghệ

Hàn Nghệ thì thầm: "Không nói được."

Người giúp việc biết mình bị trêu, trừng mắt lên và nói: "Ngươi trêu ta."

Hàn Nghệ khẽ hừ nói: "Trêu ngươi thì sao?"

"Ngươi"

"Ngươi động vào ta thử xem."

Hàn Nghệ nhìn người giúp việc từ đầu đến chân và nói: "Ngươi là kẻ dưới hỏi nhiều thế làm gì, có hiểu thế nào là phép tắc không?"

Người giúp việc thấy Hàn Nghệ ngang tàng như vậy, lại nghĩ tới Hàn Nghệ nói là bạn của Vương Bảo, đương nhiên không dám đắc tội, lập tức cười và nói: "Xin lỗi, xin lỗi, chúng ta sẽ đi thông báo với công tử ngay đây."

Hàn Nghệ nói: "Còn không mau đi."

Người giúp việc vội vàng chạy về phía sau.

Một người giúp việc khác vội rót trà mời Hàn Nghệ.

Nhóc con, dọa chết các ngươi.

Hàn Nghệ cười thầm.

Một lát sau, thấy một tên mập đi từ đằng sau ra.

"Hàn Nghệ bái kiến Vương công tử."

Hàn Nghệ vội đứng dậy hành lễ.

Hai tên giúp việc thấy vậy cười hắc hắc, cái vẻ ngang tàng của ngươi lúc nãy đâu rồi!

Vương Bảo ừ một tiếng: "Sao ngươi lại đến đây?"

Hàn Nghệ liếc mắt nhìn quanh.

Chẳng lẽ tên tiểu tử này đúng là có việc tốt, Vương Bảo hiếu kỳ, trong lòng khắp khối: "Cho các ngươi lui."

"Vâng."

Hai tên giúp việc lập tức đi ra ngoài.

Hàn Nghệ lập tức đến bên cạnh Vương Bảo thì thầm: "Vương công tử, trên người ta có đồ tốt, muốn xem có thể bán được bao nhiêu?"

Vương Bảo hưng phấn: "Cái gì tốt?"

Hàn Nghệ đưa mắt nhìn quanh, thấy không có người mới rút một vật từ ống tay áo ra.

Vương Bảo chỉ thấy kim quang lóe lên, nhìn lên và nói: "Vàng."

"Nói nhỏ thôi! nói nhỏ thôi!"

Hàn Nghệ có chút căng thẳng.

Vương Bảo nhìn quanh rồi nói: "Đưa ta xem."

Hàn Nghệ đưa thỏi vàng cho Vương Bảo.

Vương Bảo cảm lấy, nhìn ngắm một lúc, có lẽ nặng khoảng hai lạng, gã đưa lên miệng cắn thử rồi nói: "Là vàng thật." Trong lòng thầm nghĩ: "Tên tiểu tử này thật cuộc gặp vị quý nhân nào, mỗi ngày một kiểu, lần trước mang thỏi bạc đến, lần này mang thỏi vàng đến."

Hàn Nghệ nói: "Ta đâu dám mang đồ giả đến lừa công tử."

Vương Bảo vừa xem vừa nói: "Là đồ tốt, ngươi lấy đâu ra vậy?"

Hàn Nghệ cười ám hiệu "Ngươi hiểu mà".

Hào quang lóe sáng.

Chỉ thấy trong tay Vương Bảo xuất hiện một đồng tiền đồng đưa cho Hàn Nghệ, nét mặt biểu lộ đã đẩy giá trị lên một trăm lần.

Mẹ kiếp, ngươi cũng hẹp hòi quá rồi đấy, nói rồi Hàn Nghệ trả lại tiền đồng cho Vương Bảo nói: "Không phải trộm, cũng không phải cướp, không biết công tử ra giá bao nhiêu?"

Tên tiểu tử này lòng tham không đáy, một tiền đồng còn chê ít. Vương Bảo khó chịu hừ một tiếng, đưa thỏi vàng cho Hàn Nghệ, đưa năm ngón tay ra và nói: "Chỉ cái giá này."

"Năm mươi quan?"

Hàn Nghệ vui vẻ nói: "Được, được."

"Năm mươi quan?"

Vương Bảo tức giận nói: "Năm mươi quan, ta bán cho ngươi."

Hàn Nghệ a một tiếng: "Vậy Vương công tử nói bao nhiêu tiền?"

"Năm quan."

Vương Bảo nói.

Mẹ kiếp, ngươi coi ta là thằng ngốc à! Hàn Nghệ nói: "Như vậy ít quá."

Vương Bảo hừ nói: "Thỏi vàng này không có tác dụng gì, ngươi cầm đi mua đồ, chẳng ai lấy." Nể tình chúng ta quen biết ta mới đưa ra giá này.

Đúng là thân nhau lắm cắn nhau đau, Hàn Nghệ lắc đầu: "Như vậy ít quá, thêm chút đi."

"Giá đó thôi, không được thì thôi."

Vương Bảo vừa nói vừa khua tay.

Hù dọa ta, lúc lão tử hù dọa người thì ngươi đã chết hơn một nghìn năm rồi. Hàn Nghệ nói: "Làm phiền rồi, cáo từ."

Nói rồi chuẩn bị rời đi.

"Đợi chút."

Vương Bảo cho rằng Hàn Nghệ là một tên tiểu tử nghèo, làm gì đã nhìn thấy vàng, càng không biết giá của nó, cho hắn năm quan, hắn sẽ mừng phát điên lên, ai ngờ tên tiểu tử này thật là, nói đi là đi.

Hàn Nghệ nói: "Vương công tử còn việc gì sao?"

Vương Bảo cười nói: "Không vội, không vội, dù sao ngươi cũng đến rồi, vội đi làm gì, không giấu gì ngươi, ta chỉ có thể đưa ra giá trong vòng năm quan, nhiều hơn phải có cha ta làm chủ, ngươi hãy đợi chút, ta đi gọi cha ta, thế nào?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Được."

Một lúc lâu, Vương Bảo mới quay lại tiệm, đi bên cạnh gã là một tên béo nữa.

Hàn Nghệ nhìn thấy tên béo này, thiếu chút thì bật cười, đây chẳng phải Vương Bảo của hai mươi năm nữa sao, to vóc người, nhỏ ngũ quan, đúng là một khuôn đúc ra. Hàn Nghệ đã sống hai kiếp, chưa từng thấy di truyền như hai cha con này, nếu gặp trên đường cũng biết đây là cha của Vương Bảo.

Tên béo này chính là cha của Vương Bảo, Vương Đại Kim

Cha tên Kim, con tên Bảo, vừa Kim vừa Bảo, muốn không phát tài cũng khó.

Kỳ thực tên Vương Đại Kim lại vốn dĩ không gọi là Vương Đại Kim, mà gọi là Vương Đại Điền, sau này mới đổi tên thành Vương Đại Kim.

Cho nên đặt tên không nhất thiết phải nho nhã, chủ yếu vẫn là nhìn xem bản thân thiếu gì hoặc cần gì.

Tuy nhiên tên Vương Đại Kim này không ra cái gì cả. Vương gia trước đây chỉ là một địa chủ nhỏ, là ông ta cho vay nặng lãi mới phát tài được. Tuy nhiên sự phát tài của ông ta xây dựng trên sự thống khổ của người khác, đã vậy lại là một tên sắc quỷ, thê thiếp thành đàn đã đành, đại hộ nhân gia đều vậy, vấn đề ở chỗ tiểu thiếp của ông ta đều giá rất rẻ, đều là lợi tức đổi lại, có một vài tiểu thiếp do Vương Bảo kiếm về cho ông ta. Vương Bảo mới từng ấy tuổi đã bại hoại, đều là học Vương Đại Kim, đúng là thượng bất chánh hạ tắc loạn.

"Hàn Nghệ báỉ kiến Vương Thúc"

"Ngươi là Hàn Nghệ?"

Vương Đại Kim cười rất hiền từ: "Tiểu Bảo hay nhắc tới cháu trước mặt ta, ngồi đi."

Tiểu Bảo, phiên người đừng si nhục Vì tước gia của ta được không, Hàn Nghệ ngồi trên ghế, Vương Đại Kim nói tiếp: "Hàn diệt nhị, nghe tiểu Bảo nói cháu có một thời vàng?"

Hàn Nghệ gật đầu: "Vâng"

"Có thể đưa cho ta xem không?"

Vương Đại Kim lộ vẻ y hệt như mạng kéo que ra mê hoặc em gái nhỏ?

"Ồ."

Hàn Nghệ đưa thời vàng lên.

Vương Đại Kim cầm thời vàng ngắm nghía, nói: "Thời vàng này chất lượng không tồi, tiểu Bảo trả năm quan tiền đúng là ít quá."

Hàn Nghệ và Vương Bảo sững sờ.

Hàn Nghệ nói: "Vậy không biết Vương thúc có thể trả được bao nhiêu?"

Vương Đại Kim lắc đầu: "Ta làm buôn bán nhỏ, tiền trong tay ta thu chi phải nhanh, thời vàng này trong tay ta rất khó giải quyết, bởi vì những người đến chỗ ta rất ít người dùng đến vàng, rất xin lỗi, ta lực bất tòng tâm."

Nói xong ông ta trả lại thời vàng cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nhận thời vàng nói: "Không sao, cái này cháu hiểu."

"Cháu hiểu thì tốt." Vương Đại Kim cười nói: "Cháu đi chỗ khác thử xem, nếu gặp được đại hộ nhân gia nào nghênh đón, thì coi như gặp may. Bởi lấy vợ phải dùng đến vàng."

Hàn Nghệ gật đầu cười nói: "Đa tạ Vương thúc nhắc nhở, vậy cháu xin cáo từ."

"Ồ đây dùng cơm trưa."

"Đa tạ Vương thúc, cháu còn có việc."

"Vậy ta không giữ cháu nữa."

"Cáo từ."

"Tiểu Bảo, con tiễn Hàn Nghệ đi."

"Vâng."

Vương Bảo tượng trưng bước hai bước, tiễn ra cửa. Gã là con cháu gia tộc giàu có sao phải tiễn một tên nông gia tiểu tử. Vừa quay lại bên vợ hỏi: "Cha, Sao lại để hắn đi rồi? Chúng ta bây giờ đang rất cần vàng mà."

Vương Đại Kim uống một ngụm trà, cười nham hiểm: "Tiểu Bảo, con hấp tấp quá, mới có hai lượng vàng, có tác dụng gì lớn, Dương gia đâu cần vài lượng vàng này."

Vương Bảo nói: "Vậy ý của cha là?"

Vương Đại Kim nói: "Tên tiểu tử này là con nhà nông điền. Hắn có trồng ruộng một đời cũng không kiếm được hai lượng vàng. Cho nên thoi vàng đó nhất định do người khác cho hắn. Ta phỏng đoán có người mượn tay hắn bán vàng trái phép, hay là nó lấy trộm ở đâu đó, dù sao đi nữa, người đứng sau hắn mới thực sự là cây vàng. Cho nên chúng ta phải tìm ra người đứng sau hắn."

Vương Bảo nói: "Cái này con biết, nhưng con hỏi mấy lần rồi mà tên tiểu tử đó không nói."

Vương Đại Kim cười nói: "Hắn không nói, đơn giản là muốn tiền, hơn nữa chúng ta nếu như mua từ tay hắn, tên tiểu tử đó nhất định sẽ tăng giá, hừ. Tiền của Vương Đại Kim ta không phải dễ kiếm, không hề chúng ta không thể tự mình đi tìm sao!"

Vương Bảo lắc lư vài cái, liền vui vẻ nói: "Bây giờ con cứ người đi theo hắn."

Vương Đại Kim vui vẻ gật đầu.

Tối hôm đó.

"Lão gia, đại công tử, chúng tôi điều tra được rồi."

"Ồ, nói mau."

"Chúng tôi theo dõi tiểu tử đó một ngày, đến gần tối, tên tiểu tử đó đi vào một lầu quán tên Tứ Phương bên cạnh sông đào. Sau đó chúng tôi vào hỏi mới biết gần đây lầu quán này có một vị thương khách Phù Tang, nghe nói vị thương khách Phù Tang này rất hào phóng."

"Thương khách Phù Tang?"

Vương Đại Kim gật gù đầu: "Cái này không có gì lạ, thương khách Phù Tang thường đem kim ngân tới đại Đường mua sắm hàng hóa về."

Vương Bảo nói: "Cha, chúng ta làm sao bây giờ?"

Vương Đại Kim trầm ngâm một lúc, cười nói: "Đương nhiên là đi tìm vị thương khách Phù Tang này mua vàng. Đây là cơ hội tốt để chúng ta nịnh bợ Dương gia, quyết không thể bỏ qua."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nhập cục

dịch: mafia777

Ở Triều Đường, lầu quán tư nhân thường ở ngoại thành, không ở nội thành, bởi vì nội thành ban đêm giới nghiêm, lầu khách vùng khác nếu như đến đêm mới đến thì không vào được thành, nếu lầu quán mở ở trong thành thì không có ý nghĩa gì để nói, cho nên bên cạnh thành, trong thành có không ít quan phủ mở trạm dịch, chuyên dùng tiếp đãi những khách quý vùng khách. Ví như khâm sai triều đình.

Lầu quán Tứ Phương diện tích không lớn, có hai tầng, nhưng không gian rất đẹp và an tĩnh. Có sông có núi, phong cảnh hấp dẫn, giao thông thuận tiện, đặc biệt là đường thủy, cũng được coi là một lầu quán có tiếng.

Đến trưa, Vương Đại Kim đưa Vương Bảo cùng một số tùy tùng đến lầu quán Tứ Phương

"Mấy vị quan khách, ở trọ à?"

Người giúp việc bước lên hỏi

Vương Đại Kim nắm tay tiểu nhị, vỗ vỗ tay tiểu nhị nói: "Phiền người giúp ta thông báo cho Tang Mộc tiên sinh một tiếng. Nội thành Vương Đại Kim hỏi thăm."

"Vương Đại Kim."

Tiểu nhị nghe nhắc đến cái tên này, toàn thân run rẩy, mặc dù gã chưa từng gặp Vương Đại Kim, nhưng cái tên Vương Đại Kim ở ngoại thành Dương Châu ai mà không biết, bách tính vùng ngoại thành Dương châu đều nói vàng biến sắc a.

Vương Bảo trừng mắt: "Còn không mau đi."

Thực ra trước đây Vương Đại Kim cũng là bộ dạng này, chẳng qua bây giờ ông ta đã lui về làm người phía sau màn, thân phận như nước lên thuyền lên, dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội dọa nạt kẻ dưới

"Vâng, vâng, mấy vị xin chờ một chút."

Tiểu nhị lúc này mới kịp phản ứng, cho tay vào trong tay áo, vội chạy lên lầu, tiền của nhà họ Vương không dễ kiếm như vậy, gã đi vào cánh cửa nằm ở giữa, gõ cửa, lát sau cửa mở, một người đàn ông mặc y phục Phù Tang bước ra, hai người nói chuyện xong, người đàn ông kia quay về phòng, qua một lát người đàn ông lại bước ra và đi cùng tiểu nhị xuống lầu.

Tiểu nhị chỉ Vương Đại Kim nói: "Là vị Vương đại gia này tìm các hạ."

Vương Đại Kim chấp tay: "Tại hạ Vương Đại Kim vì có chút việc nên đến tìm Tang Mộc tiên sinh, mạo muội đến thăm, có gì không phải mong bỏ qua cho."

Người đàn ông không nhiều lời rườm rà, đơn giản nói: "Ta tên Tá Vụ, đại ca ta mời các người lên trên." Giọng nói rất bình thản, con mắt dường như mọc ở trên đỉnh đầu.

"Làm phiền rồi"

Vương Đại Kim đều nhìn ở trong mắt, nhưng hôm nay có việc cầu người, không tiện nổi giận, ra hiệu tùy tùng của mình đợi bên dưới, sau đó đem theo Vương Bảo cùng với Tá Vụ đi lên lầu hai.

Vào đến phòng, trong phòng rất rộng rãi, là một phòng kép, bên trong có một gian phòng khác nữa, chắc hẳn là phòng lớn nhất của lữ quán Tứ Phương. Ở chính giữa có một chiếc giường thấp, có một người đàn ông trung niên ngồi khoanh chân trên đó. Hai bên có mấy nữ cầm trái cây hầu hạ. Bên phải còn có một thanh niên nhỏ tuổi.

Vương Đại Kim bước lên chấp tay, lại là một màn tự giới thiệu.

"Ta chính là Tang Mộc, không biết các hạ tìm ta có việc gì?"

Người đàn ông trung niên ngồi giữa nhà dùng hán ngữ không trôi chảy để hỏi, người này chính là Tang Mộc, bên cạnh dĩ nhiên là Đồng Hạo.

Thực ra ba người bọn họ đã từng gặp Vương Bảo, tuy nhiên lúc đó bọn họ đều là ăn xin, ngày nay mọi người đều mặc áo gấm, hơn nữa lúc đó Vương Bảo vốn không nhìn thẳng bọn họ, đầu nhận ra được.

Vương Đại Kim cười nói: "Là thế này, chúng ta được một người tên Hàn Nghê giới thiệu đến đây."

"Thì ra là Hàn tiểu ca giới thiệu."

Tang Mộc nói xong, về mặt kinh ngạc: "Nhưng hôm qua ta không thấy Hàn tiểu ca nhắc đến a."

Vương Đại Kim cười nói: "Cái này ta cũng không rõ, có lẽ hần quên mất rồi."

Vương Bảo bỗng nhiên hỏi: "Hàn Nghê là người của các người sao?"

Tá Vụ nói: "Liên quan gì đến các người?"

Vương Bảo bĩu môi: "Hỏi vậy thôi." Trong lòng thầm nghĩ, một người Phù Tang cũng dám ngang tàng trước mặt ta, thật là không biết trời cao đất dày.

Vương Đại Kim nhú mày lườm con trai, đang định mở miệng giáo huấn, đầu gối Tang Mộc đã làm trước, chỉ thấy y phần nộ với Tá Vụ, có thể thấy y là một người tính tình nóng nảy.

Tá Vụ sắc mặt khó coi, mỉm cười gật đầu, bước lên trước gật đầu một cái nói: "Xin lỗi. Thế nhưng trong mắt tức giận không giảm mà ngược lại còn tăng lên."

Tang Mộc nói với Vương Đại Kim: "Hai vị, thật xin lỗi, đệ đệ của tôi không hiểu chuyện, mạo phạm hai vị."

"Không, Không, là tiểu nhi không hiểu lễ giáo, không liên quan đến lệnh đệ, người nên xin lỗi là chúng ta."

Vương Đại Kim có vẻ phần nộ trách cứ Vương Bảo: "Nghịch tử, còn không mau xin lỗi."

Vương Bảo không tình nguyện nói: "Xin lỗi, là tiểu nhi vô lễ."

"Không sao, không sao, mời hai vị ngồi."

Vương Đại Kim và Vương Bảo quỳ ở dưới đất, bấy giờ thời Đường không có thói quen ngồi ghế, hướng chỉ người Phù Tang. Trong phòng có hai cái bàn nhưng không có cái ghế nào.

Tang Mộc cười ha hả nói: "Là thế này, chúng ta lần đầu tới bảo địa, chưa quen với người với đất, tình cờ gặp được Hàn tiểu ca. Là hần đã giúp chúng ta, nhưng hần không phải là người của chúng ta."

"Thì ra là thế."

Vương Đại Kim gật gù đầu, đại khái là Hàn Nghệ làm chân chạy vặt giúp bọn họ để có thêm chút thu nhập ngoài gì đó, nhưng đây không phải là cái ông ta quan tâm, ông ta liếc mắt nhìn quanh

Tang Mộc hiểu ý, hướng về phía hai mỹ nữ vẫy tay, mỹ nữ lập tức xuống giường, hành lễ với mọi người rồi đi ra.

Đội họ đóng cửa, Tang Mộc lại nói: "Không biết hai vị đến có việc gì không?"

Vương Đại Kim nói: "Là như vậy, chúng ta nghe Hàn Nghệ nói Tang Mộc tiên sinh đang bán vàng, không biết có việc này không?"

"Đúng."

Tang Mộc gật đầu: "Nhưng chúng ta chỉ nhận Khai Nguyên thông bảo của các người."

Vương Đại Kim hiểu kỳ nói: "Vì sao?"

Tang Mộc nói: "Bởi vì người Phù Tang chúng ta rất thích Khai Nguyên thông bảo của quý quốc. Ta lần này đến chỉ là đến thăm dò, nếu như được. Sau này chúng ta sẽ mang nhiều vàng bạc hơn đến quý quốc để đổi Khai Nguyên thông bảo, các hạ muốn mua vàng ư?"

Vương Đại Kim gật đầu nói: "Ta muốn mua ít vàng về, không biết các người bán với giá tiền bao nhiêu?"

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa, lại nghe thấy tiếng người: "Tang Mộc tiên sinh có đó không?"

Chính là tiếng của Hàn Nghệ

Tang Mộc lập tức đáp: "Hàn tiểu ca, mời vào."

Cửa mở ra, chỉ thấy Hàn Nghệ bước vào, theo sau còn có một vị công tử mặt trắng, Hàn Nghệ vừa vào đã hưng phấn nói: "Tang Mộc tiên sinh, ta giới thiệu với người một vị đại phú thương."

Mới nói được một nửa, hắn đột nhiên phát hiện cha con Vương Bảo cũng ở đó, không khỏi "ý" lên một tiếng: "Vương thúc, Vương công tử, các người cũng ở đây à?"

Vương Bảo cười nói: "Chẳng phải người giới thiệu bọn ta đến đây sao?"

"Ta lúc nào"

Hàn Nghệ nói được một nửa, Vương Bảo đột nhiên trừng mắt, vậy là lời nói đến cửa miệng lại phải nuốt trở lại

"Vương Bảo, mắt của người có bệnh sao?"

Nghe được một âm thanh trên chóc vang lên.

Vương Bảo quay đầu: "Thẩm Tiểu, người." Nói đến đây, gã đột nhiên nhìn Hàn Nghệ nói: "Được lắm Hàn Nghệ, ta hỏi người, người không nói mà lại nói với ý."

Giọng điệu vô cùng bất mãn.

Hàn Nghệ về mặt gượng gạo.

Thẩm Tiểu cười ha hả nói: "Nếu người chịu thêm một tiền đồng, có lẽ ta đã không đến đây."

Rõ ràng là châm chọc Vương Bảo muốn dùng một tiền đồng mua chuộc Hàn Nghệ.

Bên cạnh đó cũng chứng minh Thẩm Tiểu đã đưa cho Hàn Nghệ không ít tiền.

Được lắm nhà người, đồ con nhà nông, ta không tha cho người, Vương Bảo xấu hổ, khuôn mặt béo phì kia trở nên đỏ rực, trong lòng giận dữ.

Vương Đại Kim đã sớm chú ý đến Thẩm Tiểu phía sau Hàn Nghệ, thầm nhủ này.

Tang Mộc dường như không nghe hiểu bọn họ đang nói gì, lại thấy bọn họ quen biết như vậy, hiểu kỳ nói: "Hàn tiểu ca, vị này là?"

Hàn Nghệ hết sức nhiệt tình giới thiệu: "Vị này là tiểu công tử của Dương Châu Đệ Nhất Lâu Thẩm Tiểu, món ngỗng quay nhà họ rất ngon, hôm nào ta dẫn người đi ăn."

Tang Mộc cười và gật đầu, quay về phía Thẩm Tiểu nói: "Thì ra là Thẩm công tử, mời ngồi, mời ngồi."

Thẩm Tiểu vuốt cằm nói: "Thẩm Tiểu bá kiến Tang Mộc tiền sinh." Nói rồi y lại hành lễ với Vương Đại Kim: "Điệt nhi bá kiến Vương thúc phụ."

"Thì ra là Thẩm Tiểu à, ta còn tưởng là ai, đúng rồi, phụ thân ngươi có khỏe không?"

Vương Đại Kim đứng dậy, bước tới, chào hỏi vô cùng thân thiết, đột nhiên thấp giọng nói: "Thẩm Tiểu, mục đích của mọi người đều giống nhau, nếu như chúng ta cạnh tranh giá cả chỉ có lợi cho người ngoài."

"Điệt nhi biết rõ."

Thẩm Tiểu thấp giọng trả lời, rồi cười nói: "Đa tạ Vương thúc phụ nhớ đến, thân thể gia phụ rất tốt."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt"

Thẩm Tiểu ngồi xuống

Tang Mộc chỉ tay về phía cha con Vương Đại Kim, hỏi Hàn Nghệ: "Hàn Tiểu ca, hai vị đây là do ngươi giới thiệu?"

Hàn Nghệ liếc nhìn Vương Bảo và Vương Đại Kim, nhìn thấy mặt Vương Bảo có ý uy hiếp bèn nói: "Xem là như thế đi."

Tang Mộc gật đầu nói: "Vậy vị Thẩm công tử này?"

"Thẩm công tử cũng đến mua vàng."

Tang Mộc nói: "Vậy không biết hai vị muốn mua bao nhiêu."

Thẩm Tiểu cười ha hả nói: "Không biết Tang Mộc tiền sinh có bao nhiêu vàng."

Tang Mộc cười nói: "Ý của Thẩm công tử là ta có bao nhiêu công tử mua bấy nhiêu sao?"

Vương Đại Kim giành nói: "Chỉ cần giá cả hợp lý, có thể nói như vậy."

"Nếu hai vị đã sáng khoái như vậy thì ta nói thẳng nhé." Tang Mộc đưa hai ngón tay ra và nói: "Chúng ta lần này đến tổng cộng mang tới hai trăm lượng vàng, nếu hai vị muốn mua hết, ít nhất hai nghìn quan."

Vương Đại Kim nhú mày, nhìn Thẩm Tiểu, vừa lúc Thẩm Tiểu cùng nhìn sang, khẽ mỉm cười, tựa như đang nói người quyết định đi.

Vương Đại Kim cũng biết Thẩm Tiểu là người thế nào. Thẩm nghĩ, nếu như để tên bại gia tử này đàm phán giá cả, thế nào cũng phải ba nghìn quan, chi đáng hận là y cũng ngồi ở đây để kiếm lợi. Trầm ngâm một lúc mới nói: "Tang Mộc tiền sinh đưa ra giá tiền vô cùng hợp lý. Nhưng có chỗ không ổn."

Tang Mộc hiểu kỳ nói: "Các hạ chỉ giáo."

Vương Đại Kim nói: "Một lượng vàng trị giá mười quan tiền, đây là giá ở Trường An."

Tang Mộc nói: "Không giống nhau sao."

Vương Đại Kim lắc đầu nói: "Trường An là đô thành của nước ta, ở đó khắp nơi đều có vàng. Còn Dương Châu, đừng nói vàng, đến ngân lượng đều rất khó dùng đến. Lấy giá ở Trường An dùng cho Dương Châu thật không thỏa, ngoài ra, nếu Tang Mộc tiền sinh mang vàng đi Trường An thì lộ phí, thời gian tiêu hao cũng không ít, vì thế không thể nhất loạt như nhau. Hơn nữa, chúng ta mua hết, cũng lên giảm giá chút."

Tả Vụ đứng bên không nhịn được nói: "Người Đại Đường các ngươi sao mà nhiều chuyện vậy, giá tiền là như vậy, chê cao thì đừng mua nữa."

Vương Bảo tức giận nói: "Chẳng lẽ các ngươi nói bao nhiêu là bấy nhiêu sao?"

Tả Vụ hừ một tiếng: "Chúng ta không gọi các ngươi đến, là các ngươi tự tìm đến, bây giờ ở đây cần nhân, ta thấy các người căn bản không thành tâm."

"Đủ rồi."

Tang Mộc quát lớn rồi hướng về phía Tả Vụ quờ mắt một hồi.

Lần này Tả Vụ bất mãn với Tang Mộc, mặt đỏ tía tai tranh luận vài câu.

"Baka (Khốn kiếp)"

Tang Mộc đột nhiên mắng một tiếng, nhảy từ trên giường xuống, tát cho Tả Vụ một cái, một tiếng "pa" vang lên, sau đó chỉ ra ngoài cửa gào thét.

Tả Vụ một tay che mặt, trừng mắt nhìn Tang Mộc, hừ lên một tiếng rồi rào bước ra ngoài.

Thẩm Tiểu vô cùng kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ thì thầm: "Cụ thể ta cũng không biết rõ, huynh đệ bọn họ hình như cũng không hợp nhau lắm."

Tiếng của Hàn Nghệ tuy nhỏ, nhưng cha con họ Vương nghe thấy hết, Vương Đại Kim thầm nghĩ. Nếu như ta có một vị đệ đệ lỗ mãng như thế này, e rằng ta cũng làm như thế, nghĩ đến đây, ông ta liếc nhìn Vương Bảo, trong mắt lộ vẻ vui mừng, so với Tá Vụ thì Vương Bảo đích thị là nhân tài hiếm có.

Tang Mộc lại mắng thêm vài câu mới bình tĩnh trở lại, nhìn về Vương Đại Kim, Thẩm Tiểu nói: "Đệ đệ của ta chưa từng thấy qua việc đời, lúc nào cũng cho mình là đúng. Đây là lần đầu tiên ta dẫn nó ra ngoài, có chỗ nào đắc tội, các vị lượng thứ cho."

"Không có việc gì, chúng ta hiểu."

Vương Đại Kim cười gật đầu, thể hiện lòng dạ độ lượng.

Tang Mộc lặng yên một lúc nói: "Các hạ nói rất có lý, nếu như các ông một lần mua hết, ta có thể giảm chút. Như vậy đi, một nghìn tám trăm quan, không thể ít hơn nữa, nếu như ít hơn thì chuyện này chúng ta đi coi như là trắng tay rồi."

Hừ, không ít hơn được, làm như ta chưa làm buôn bán bao giờ sao. Lúc ta bán hàng cũng thường nói như vậy. Vương Đại Kim thầm cục ta cục tác, nếu như ta giả vờ không mua nữa, cố tình kìm giá bọn họ, nếu chẳng may Thẩm Tiểu không đi thì đắc lợi cho y quá. Tên Thẩm Tiểu này đến không phải lúc, dứt khoát hỏi Thẩm Tiểu: "Thẩm Tiểu ngươi cảm thấy thế nào?"

Thẩm Tiểu giả vờ suy tư một lúc, gật đầu nói: "Ta cảm thấy khá là hợp lý."

Tên bại gia tử nguoi, đến trả giá cũng không biết, có phải cái tên Thẩm lão đầu chết rồi. Không ngờ lại cho tên bại gia tử nhà nguoi đi đàm phán vụ mua bán lớn này. Vương Đại Kim trong lòng rất khó chịu, nhưng không có cách nào khác, có Thẩm Tiểu ở đây, giá cả thật sự là khó đàm phán, lại hướng về phía Tang Mộc nói: "Có điều chúng ta không biết Tang Mộc tiền sinh chỉ nhận tiền đồng, cho nên chúng ta cần hai ngày để chuẩn bị."

Tang Mộc gật đầu nói: "Không thành vấn đề, ồ, không biết hai vị mỗi người muốn bao nhiêu?"

Vương Đại Kim nói: "Dĩ nhiên là mỗi người một nửa rồi."

Thẩm Tiểu gật đầu nói: "Ta không quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Thử vàng

dịch: mafia777

Sau khi định thời gian, địa điểm, Vương Đại Kim liền mang theo Vương Bảo cáo từ, đồng thời, Thẩm Tiểu cũng cùng Hàn Nghệ cáo từ.

"Cha, mượn nhiều tiền thế, con thấy hơi bất an."

Trên đường về, Vương Bảo có vẻ lo âu.

Vương Đại Kim liếc nhìn con, có câu hiểu con không ai bằng cha, ông ta hiểu rất rõ vì chính ông ta cũng là một người con. Ông ta cẩn thận, chặt chẽ, coi trọng đồng tiền, tiêu một đồng cũng tiếc. Tuy rằng ông ta keo kiệt nhưng Vương Bảo dường như còn hơn thế. Một lúc mà xuất ra nhiều tiền như vậy đến, không tránh khỏi việc Vương Bảo trong lòng cảm thấy sợ hãi. Ông ta an ủi con: "Con không cần sợ hãi, chúng ta đang ở Đại Đường. Chúng ta không đi ức hiếp bọn họ là được, bọn họ sẽ không dám động tay chân đâu. Đến lúc đó, chúng ta mang nhiều người đi, một tay giao tiền một tay giao vàng, không có vấn đề gì đâu."

Vương Bảo ngẫm lại cũng đúng, rồng mạnh không hề được rắn địa phương, huống chi chỉ là một nước Phù Tang nhỏ nhoi, còn không thể coi là rắn được, nhiều nhất cũng chỉ như là một con sâu nhỏ mà thôi. Y là người ngoại lai, sẽ không dám lỗ mãng, thì sợ gì. Nhưng đột nhiên nhớ ra điều gì, gã bảo: "Nhưng phụ thân à, nhà chúng ta hình như không có nhiều tiền như vậy."

Họ chỉ là thường dân, trong nhà tài sản lại đa dạng, vài vốc, đất vườn, lương thực- đó đều là tài sản. Gom góp vào xem có đến một ngàn quan không, còn tiền thì không có nhiều như vậy.

Vương Đại Kim cau mày nói: "Ta biết, ta cũng đang nghĩ cách."

Vương Bảo hỏi: "Hay là chúng ta trực tiếp đi gọi Dương gia đến mua?"

Vương Đại Kim lắc đầu nói: "Không thể được. Dương gia mua mỗi lượng vàng giá mười một quan tiền, mà người Phù Tang bên kia bán mỗi lượng chỉ chín quan tiền. Mỗi lần qua tay, chúng tôi lại mất hai trăm quan tiền. Trên đời này còn cách gì kiếm tiền mà lời hơn. Hơn nữa, nhất định phải mau, nếu để cho Dương gia biết thì nhất định Dương gia sẽ trực tiếp mua của người Phù Tang."

Vương Bảo nói: "Nhưng chúng ta không có nhiều tiền như vậy. Nếu không thì mua ít đi một chút."

"Không được."

Vương Đại Kim lắc đầu nói: "Tuy rằng ta không rõ nguyên nhân, nhưng Dương gia rõ ràng rất cần vàng. Việc này đối với chúng ta mà nói là một cơ hội vô cùng tốt. Kẻ nào có thể đưa ra vàng nhiều nhất, thì ân tình này Dương gia nhất định sẽ nhớ kỹ đấy, đến lúc đó nói không chừng còn có thể đi theo Dương nhị công tử. Có Dương gia giúp, chúng ta càng không cần sợ hãi. Hiện tại, đối thủ lớn nhất của chúng ta chính là Thẩm gia. Chúng ta mặc dù không nhiều tiền, nhưng Thẩm gia khẳng định là nhiều. Bọn họ kinh doanh từ lâu, nói không chừng có thể mua cả phần này của chúng ta. Đến lúc đó, tiền lời thành ra cho gã, ân tình thì ko mò được. Sau này, con nhìn thấy kẻ phá gia chi tử kia còn phải thấp hơn gã một đoạn."

Vương Bảo vừa nghe đã thấy không thể được. Thấp hơn ai cũng không thể thấp hơn Thẩm Tiểu. Nếu không, những ngày sau này còn lẩn lộn thế nào được nữa. Nhưng làm thế nào có được số tiền này, bèn nói: "Nhưng chúng ta lấy tiền từ đâu ra đây?"

Vương Đại Kim nói: "Phó Trì Liễu."

"Cha nói là mượn từ chỗ đám người Uông di, Trì di sao?" Vương Bảo nói.

Vương Đại Kim gật gù đầu nói: "Đúng vậy, ở Dương Châu này, người có thể cho chúng ta mượn tiền không nhiều lắm. Chúng ta cũng lui tới buôn bán không ít lần với đám người Uông bà tử. Chỗ mấy họ ấy khẳng định có không ít tiền, hơn nữa chúng đã bán nhiều cô nương cho họ ta nên họ ta không thể không giúp chúng ta được."

Vương Bảo tuy di truyền từ Vương Đại Kim bản tính yêu tiền như tính mạng, đề tiện vô sỉ, hạ lưu ti tiện, nhưng dù sao còn tuổi nhỏ nên không can đảm bằng Vương Đại Kim. Vương Đại Kim trước kia cũng là một tiểu địa chủ bình thường, gặp may mắn nên vài năm nay phát lên. Nếu không có sự can đảm thì ông ta làm sao thành công được. Nhưng phải biết rằng, ông ta xuất thân từ nghề cho vay nặng lãi, nên đây cũng thể hiện rõ đặc thù của ông ta.

Vương Đại Kim hoàn toàn không sợ đám người Tang Mộc. Nhưng ông ta là rấn địa phương Dương Châu, đối phương chỉ là người Phù Tang mà thôi. Ông ta hoàn toàn không nghĩ ra được lý do gì để sợ cả. Đối diện hai trăm quan tiền lãi ròng này, hơn nữa còn có một cơ hội tuyệt hảo để nhỉnh bọ Dương gia, ông ta làm sao có thể bỏ qua.

- - - - -

Buổi sáng hôm ấy, cha con Vương Đại Kim mang theo hơn hai mươi người, vội vàng đánh xe ngựa chở hai hòm gỗ lớn tới khách sạn Tứ Phương.

Tả Vu và Đông Hạo sớm nghênh đón ở cửa, đôi bên cùng hàn huyên một hồi.

Đi vào trong khách sạn, Đông Hạo nói: "Các hạ, tiền của ngài rất quan trọng. Trong lúc đợi Thẩm công tử đến, lên lầu hai cũng không tiện, hơn nữa nhiều người phức tạp. Vàng của chúng tôi quý giá vô cùng. Tang Mộc tiên sinh đã thuê hai căn phòng dưới lầu, ngài xem như vậy được không. Hai ngài đi lên và cùng đại ca của ta kiểm tra vàng, chúng tôi cùng thủ hạ của các ngài ở dưới kiểm tra tiền đồng."

Bởi vì chín trăm quan tiền đó trọng tải lớn, trên này cầu thang gỗ hẹp mong manh, chưa chắc đã chịu đựng được, cho dù là chịu đựng được, đợi Thẩm Tiểu đến đây, phòng ở bên trên cũng chưa chắc đã đặt xuống được. Kỳ thật Đông Hạo nói vậy cũng coi như là khách khí, nhưng chỉ có thể sắp đặt như vậy thôi.

Vương Đại Kim cũng tán thành, ông ta cũng không muốn quá nhiều người nhìn thấy vàng, liền gật đầu nói: "Được, cứ làm như người nói đi."

Thế là, ông ta lệnh cho mấy trợ thủ đắc lực của mình đi theo Đông Hạo, Tả Vu mang tiền đồng vào trong một căn phòng ở để kiểm tra. Trong khi đó, ông ta và Vương Bảo thì đi lên lầu hai.

Gặp được Tang Mộc tiên sinh, tất nhiên là không tránh khỏi chuyện trò một lúc.

"Đúng rồi, tại sao Thẩm công tử không cùng đi với các ngài?"

Sau một hồi nói chuyện, Tang Mộc tiên sinh hỏi.

Vương Bảo lẩm bẩm: "Gã ấy không đến trễ mới là chuyện lạ."

Vương Đại Kim trừng mắt nhìn thẳng con rồi quay sang nói với Tang Mộc tiên sinh: "Không biết tiên sinh định đợi Thẩm công tử đến đây rồi tính, hay là chúng ta tính trước."

Tang Mộc cười nói: "Tất cả tính toán một lúc thì rất phiền toái. Nếu các hạ tới rồi, vậy chúng ta giao dịch trước đi. Các ngài chờ một chút."

Nói xong, y liền đi vào trong phòng ngủ, chỉ chốc lát sau, y mang một rương gỗ nhỏ nặng trĩu đi ra, miệng nói: "Khiến hai ngài đợi lâu. Cái rương này rất đáng giá, nên không dám để tôi tớ chạm vào."

"Đúng vậy, đúng vậy"

Vương Đại Kim liên tục gật đầu.

Tang Mộc mang rương gỗ nhỏ đặt ở trên chiếc bàn vuông được phủ bởi tấm tơ lụa quý báu, cười nói: "Đây là một trăm lượng vàng, mời hai ngài kiểm tra."

"Đa tạ, đa tạ!"

Tang Mộc trở lại giường ngồi.

Vương Đại Kim run rẩy mở cái rương gỗ nhỏ ra, vàng lóe lên, chỉ thấy những khối vàng nhỏ, sáng lên thứ hào quang mê hoặc được con người ưa chuộng từ rất lâu đời, hình chữ nhật, không lớn, mỗi khối nặng không quá năm lượng, tổng cộng hai mươi khối, chồng lên hai tầng, bày đặt chỉnh tề.

Đôi mắt Vương Bảo như muốn rớt ra. Từ nhỏ đến giờ, gã chưa bao giờ thấy nhiều vàng đến như vậy.

Vương Đại Kim bộ dạng cũng như vậy, ngơ ngẩn mất một lát, ông ta mới nhấc một khối vàng lên, cũng không nở lập tức kiểm tra, mà là nhìn kỹ, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận sự nhẫn nại chỉ riêng của vàng kia.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa, Đông Hạo đột nhiên dùng tiếng Phù Tang nói vài câu.

Tang Mộc trả lời một câu. Nhận thấy Vương Đại Kim có vẻ vội vã nên nói: "Hai vị không cần lo, là Thảm công tử đến."

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy Thảm Tiểu và Hàn Nghệ từ bên ngoài đi vào.

"Thật là có lỗi. Trên đường xảy ra chút bất ngờ nên đã tới chậm, khiến các ngài đợi lâu."

Thảm Tiểu vừa vào cửa liền liên tiếp chắp tay nói xin lỗi.

Vương Bảo khinh khinh, khẽ hừ một tiếng, ngụ ý là, tin người mới là lạ.

Tang Mộc khách khí nói: "Không sao, không sao. Thảm công tử tới cũng rất đúng lúc."

Thảm Tiểu đột nhiên đến bên cạnh Vương Bảo, nghiêng đầu nhìn.

Vương Bảo thu thân hình mập mạp lại: "Người nhìn cái gì?"

"Không xem thì không xem. Hiếm lắm hay sao. Ta cũng tới đây mua vàng đấy, chẳng lẽ ta không được xem sao. Thảm Tiểu hừm một tiếng, nhưng trong lòng thì kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ Hàn Nghệ biết trước sao?"

"Vậy người xem cái mà người có ấy."

Thảm Tiểu hừm một tiếng, hướng tới Tang Mộc nói: "Tang Mộc tiên sinh, tiền ta đã giao cho người của ngài kiểm xong rồi."

"Được, ta đi lấy vàng ra ngay."

Tang Mộc lại đi vào trong nhà.

Vương Đại Kim liếc mắt nhìn Thảm Tiểu, nói: "Thảm Tiểu, phụ thân người chưa tới sao?"

Thảm Tiểu vẻ mặt đắc ý nói: "Việc này vẫn là ta sắp xếp, cho nên phụ thân ta quyết định để cho ta toàn quyền phụ trách việc này."

Vương Đại Kim cười cười, không lên tiếng, âm thầm buồn thay cho Thảm lão đầu, chín đời đơn truyền, mặc cho y khó khăn như vậy, người vẫn phải cho y cơ hội rèn luyện bản thân. Tuy rằng lần này giao dịch mức khổng lồ, nhưng là hoàn toàn bởi vì như thế, cho nên khẳng định Thảm Tiểu cũng không dám xằng bậy. Hơn nữa, còn có ông ta ở trong này, tuyệt đối có thể bảo vệ nếu chẳng may, đối với lần dụng tâm này của Thảm lão đầu. Vương Đại Kim cũng có thể hiểu được.

Vương Bảo liếc nhìn Hàn Nghệ, nói: "A, Hàn Nghệ, người hiện tại đi theo Thảm Tiểu?"

Hàn Nghệ ngượng ngùng cười, không đáp.

Thảm Tiểu cười ha ha: "Sao? Người không đồng ý sao?"

Vương Bảo đang muốn cãi lại, Vương Đại Kim thấp giọng nói: "Làm chuyện của mình, chớ cùng y ầm ĩ."

Vương Bảo gật gù đầu, trừng mắt nhìn Thảm Tiểu, rồi lập tức xoay người sang chỗ khác.

Lúc này, Tang Mộc tiên sinh lại đi ra, trong tay cũng đang cầm một rương gỗ nhỏ như thế, giống y như cái trên tay Vương Bảo, không có chỗ nào khác

biệt. Y đem rương gỗ nhỏ đặt ở bên phải chiếc bàn vuông phủ tơ lụa đắt tiền. Sau đó lại trở lại giường ngồi.

Thẩm Tiểu từ từ mở rương gỗ ra.

Vương Bảo không kiềm chế được, len lén liếc mắt sang, thấy ánh kim lóng lánh.

Bốp!

Thẩm Tiểu đột nhiên đóng hòm gỗ lại, quay đầu sang, nhìn Vương Bảo nói: "Người nhìn cái gì?"

Y làm sao biết mình nhìn lén, Vương Bảo đỏ mặt xấu hổ, nói thầm một câu: "Ai nhìn. Sau đó liền quay đầu đi."

Thẩm Tiểu cười một tiếng, dùng thân mình che lấy, rồi lại nhìn Hàn Nghệ, có ý tôn trọng. Hàn Nghệ nghiêng đầu tới, Thẩm Tiểu lập tức thu hồi ánh mắt, vờ lấy một thỏi vàng trong rương lên kiểm tra.

Vương Bảo xéo mắt qua thoáng nhìn, thấy Thẩm Tiểu vờ nhìn vàng, thầm nghĩ, con người phá gia chi tử này mà cũng biết về vàng sao?

Thời cổ đại không có dụng cụ tinh vi, chỉ có biện pháp truyền thống. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc này cũng không có việc làm giả kỹ thuật lợi hại như đời sau. Nếu có công cụ đó thì, Hàn Nghệ mà tùy tiện làm vàng giả thì đến mẹ chúng nó cũng không nhận ra được.

Phương pháp kiểm tra của hai bên không có sai biệt lắm, đơn giản mà nói, đều là căn và tính khối lượng.

Cẩn!

Không phải nói nhiều, trong TV đều chiếu qua rất nhiều lần rồi, bởi vì vàng thật rất mềm, là có thể cắn được, màu của vàng gần giống với đồng nhưng đồng thì không cắn được. Nhưng ngay cả như vậy cũng cần có bộ răng tốt.

Còn định lượng mà nói thì, tự nhiên ước lượng sức nặng thôi, biểu hiện nhìn có đúng một trăm lượng ứng, đây là cơ bản nhất, sau đó lại lấy thỏi đồng tới để so sánh về kích thước, độ lớn nhỏ. Vương Đại Kim đã chuẩn bị đủ, mang theo vài khối đồng lớn nhỏ không đều đến.

Đám vàng này tuy rằng không nhiều lắm, chỉ là hai mươi khối, nhưng đối với bọn họ mà nói, có thể nói là đại bộ phận gia sản rồi, ai cũng không dám qua loa. Không mất nhiều thời gian, mặt Vương Đại Kim đã lấm tấm mồ hôi.

Nhưng, Thẩm Tiểu nhanh hơn nhiều, cười nói: "Không có vấn đề gì, tất cả rất tốt."

Tang Mộc cười, gật gật đầu.

Vương Đại Kim cẩn thận hơn Thẩm Tiểu. Ông ta kiểm tra từng khối một, kiên nhẫn, chỉ hận là không thể để lại vết răng của mình trên từng mặt khối vàng. Sau khi lập đi lập lại và nhiều lần khẳng định, cuối cùng ông ta cũng đã hoàn thành thử nghiệm. Ông ta thở một hơi dài, đóng hòm gỗ lại, hướng về Tang Mộc nói: "Tang Mộc tiên sinh quả thật là người giữ chữ tín, một lượng cũng không thiếu."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đổi trắng thay đen (Thượng)

dịch: mafia777

Tiền tuy rằng không cần phải kiểm tra từng đồng xem có được đúc bằng đồng hay không, nhưng một trăm ngàn đồng cũng không thể một lúc mà kiểm xong ngay được.

Vương Đại Kim ngược lại cũng không quá gấp gáp. Ông ta lo lắng duy nhất chính là chỗ vàng này đủ nặng hay không, đủ tinh khiết hay không. Xác minh hai điểm này không vấn đề gì, ông ta thờ phào nhẹ nhõm một hơi, ngồi phịch xuống đất, uống một ngụm trà, nghỉ ngơi một chút. Vừa rồi ông ta mệt muốn chết. Tuy đây không phải cái gì việc tổn thể lực nhưng cần tinh thần tập trung cao độ, không là một người.

"Không biết vàng của ta có thể thỏa mãn hai ngài không?"

Tang Mộc nhìn xung quanh, cười hỏi. Tuy là hỏi, nhưng trong giọng nói lại thể hiện sự tự tin.

Thẩm Tiểu cười nói: "Nếu bàn về vàng, ta không dám vọng ngôn, nghe Vương thúc nói vậy."

"Không sao, không sao."

Vương Đại Kim khách khí: "Chẳng là vàng của Tang Mộc tiên sinh chất lượng rất tốt, ta rất hài lòng."

"Vây là tốt rồi."

Tang Mộc gật gật đầu, nói tiếp: "Hai ngày trước ta từng nói, chúng ta đến lần này chỉ là thăm dò đường, kỳ thật cũng không mang vàng theo nhiều, nhưng nếu thuận lợi, tôi sẽ có thể mang nhiều nữa vàng bạc đến. Không biết hai ngài hứng thú hợp tác với ta?"

Thẩm Tiểu nói: "Hợp tác với Tang Mộc tiên sinh không phải là một vụ mua bán nhỏ, còn phải bàn với cha ta."

Tang Mộc nhìn về phía Vương Đại Kim.

Vương Đại Kim có chút do dự, nói: "Tuy rằng vàng của Tang Mộc tiên sinh rất tốt, giá cũng rất hợp lý, nhưng ở Dương Châu này vàng bình thường rất khó bán. Thành thạo, lần một lần hai thì còn được, nhưng nếu nhiều ấy mà, tạm thời chúng ta thật không tiêu dùng được, mà để ở nhà thì lại sợ trộm đến hỏi thăm."

Tang Mộc cười nói: "Yên tâm, chúng ta đã nghĩ cách tốt rồi, chúng ta hy vọng có thể mở một cửa hàng trang sức ở Dương Châu, chuyên làm trang sức cho người giàu có. Trong tay của ta hiện tại có vài người thợ thủ công lành nghề, bọn họ có thể tạo ra trang sức tinh xảo. Không lo không bán được."

Vương Đại Kim mắt sáng lên, trầm nghĩ, như vậy thì rất khả thi. Bèn nói: "Vây, không biết Tang Mộc tiên sinh tính toán hợp tác như thế nào?"

Tang Mộc nói: "Chúng ta hy vọng có thể tìm một cái vị thương gia có thực lực ở Dương Châu, cùng mở một cửa hàng trang sức ở Dương Châu. Về vàng bạc, thợ thủ công đều do chúng ta phụ trách, lợi nhuận phân đôi."

Vương Đại Kim cười nói: "Tang Mộc tiên sinh quá hào sảng đi. Cái gì cũng đều là ngài ra mà lợi nhuận lại chia đôi."

Ý là, ngài đây cũng không thật, chẳng lẽ thiên hạ lại có thể như chiếc bánh đánh rơi sao.

Tang Mộc lắc lắc đầu nói: "Các hạ chỉ biết một điều, mục đích của chúng tôi là muốn đổi lấy tiền của quý quốc, đổi hết vốn rồi chúng tôi trở về Phù Tang. Về phần lợi nhuận không đáng kể này, chúng tôi không hề coi trọng."

Những lời nói ấy quả là vô cùng hợp lý, Vương Đại Kim trầm ngâm một lát, nói: "Chuyện mua bán này ta cũng có chút hứng thú."

Tang Mộc nói: "Vây thì tốt."

"Từ từ."

Thẩm Tiểu đột nhiên nói: "Kỳ thật vụ mua bán này cá nhân ta cũng cảm thấy hứng thú vô cùng. Hơn nữa ta quen biết rất nhiều ca kỹ, nếu Tang Mộc tiên sinh hợp tác với ta, trang sức đó cần bán không lo không bán được."

"Thật sao?"

Tang Mộc nói: "Nếu nói như vậy thì thật thực sự là quá tốt."

Vương Bảo hừ nhẹ: "Ngươi có thể làm chủ sao?"

Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Cho nên ta hy vọng Tang Mộc tiên sinh chớ quyết định vội, chờ ta một hai ngày, đợi ta trở về sẽ báo cho nhà ta biết. Ta tin nhà ta sẽ đồng ý thôi."

Vương Đại Kim ha ha nói: "Thẩm công tử nói không sai. Việc này ba nhà chúng ta có thể từ từ trao đổi. Nói không chừng, đến lúc đó ba nhà chúng ta có thể cùng hợp tác thì sao."

Tang Mộc liên tục gật đầu nói: "Các hạ nói có lý."

Nhưng đừng tưởng rằng đây là Vương Đại Kim nhượng bộ. Kỳ thật không phải vậy, bởi vì ông ta biết, Thẩm gia dù sao cũng là gia tộc có tiếng lâu đời, nội lực vô cùng hùng hậu. Ông ta sợ việc kinh doanh này sẽ bị Thẩm gia cướp đi, vì thế tạm thời đề xuất ý kiến tam gia hợp tác. Nhưng nếu quả thật có thể có lợi, ông ta tuyệt đối sẽ đem hết toàn lực loại Thẩm gia. Đây chính là phong cách của ông ta.

Ba bên lại có việc để bàn luận một phen. Lời của Tang Mộc rõ ràng có tình có lý. Vương Đại Kim trong lòng rất háo hức, đối với chuyện này càng tin thêm vài phần. Vì theo lời lẽ của Tang Mộc xem ra là được tính toán đã lâu, tuyệt đối không phải nói chiếu lệ hay là nhất thời hứng khởi mà nói.

Đang lúc mấy người bàn bạc đầy hứng khởi thì Đông Hạo dẫn đầu theo vài người dưới lầu lên, nói: "Chủ nhân, tiền của Thẩm công tử không có vấn đề gì."

Tang Mộc gật gật đầu

Vương Bảo nói: "Tiền của bọn ta còn chưa kiểm đếm rõ ràng hay sao?"

Đông Hạo nói: "Tiền của các ngài là Tá Vụ đang kiểm đếm. Hình như có chỗ chưa rõ ràng."

Vương Bảo nói: "Nhưng chúng ta tới trước mà."

"Các hạ có điều không biết. Tá Vụ làm việc không bằng Đông Hạo. Tang Mộc nói xong vừa cười nói: - Tuy nhiên, chỉ là râu ria thôi. Nếu là các hạ không có lòng thành thì cũng sẽ không mang theo nhiều tiền tới đây như vậy, không cần để ý đến Tá Vụ nữa. Ta tin tưởng hai vị. Như này, chúng ta vì lần đầu hợp tác thành công cùng với tương lai có khả năng hợp tác cạn một chén. Nào, Đông Hạo, rót rượu."

"Vâng"

Đông Hoạt cầm một bầu rượu, rót cho Thẩm Tiểu, Vương Đại Kim, Vương Bảo, Tang Mộc mỗi người một chén rượu. Đến Hàn Nghệ thì không rót, vì dù sao hân hân nay chỉ đến làm trợ thủ cho Thẩm Tiểu, không có tư cách cùng bọn họ uống một chén rượu này. Tuy nhiên, cũng không ai đi chú ý Hàn Nghệ. Hân lẳng lặng đứng sang một bên.

Tang Mộc nâng chén lên. Vương Đại Kim, Thẩm Tiểu thấy, cũng đứng dậy. Mấy người giờ chén lên hô: "Uống."

"Uống."

Vương Đại Kim đương nhiên không sợ Tang Mộc đánh thuốc độc vào rượu. Đây chính là khách sạn, không phải rừng núi hoang vắng, bên ngoài vẫn là nhiều người như vậy ở, cho dù Tang Mộc đầu độc ông ta thì y cũng không chạy thoát được.

Nhưng Hàn Nghệ đang cúi đầu đứng ở một bên, hai tay thật cẩn thận ôm hòm vàng, ánh mắt đột nhiên xéo qua liếc về phía hòm vàng đối diện trên bàn, khóe miệng đột nhiên lộ nụ cười rất giả tạo.

Nhưng rượu còn chưa kịp uống, Tá Vụ liền đi vào với vẻ mặt hung dữ.

Tang Mộc đặt chén rượu xuống, dùng Hán ngữ nói: "Tá Vụ, sao ngươi kiểm đếm lâu như vậy?"

Tá Vụ liếc nhìn Vương Đại Kim nói: "Ngươi hỏi bọn họ."

Tang Mộc liếc nhìn Vương Đại Kim

Vương Đại Kim sùng sốt, nói: "Không biết các hạ có ý gì?"

Tá Vụ hừ nói: "Các ngươi thật đúng là xảo quyệt. Bọn ta đã đồng ý giảm một trăm quan, các ngươi chưa hài lòng, nói là chín trăm quan, cuối cùng cũng chỉ có tám trăm chín mươi năm quan, ước chừng thiếu năm quan."

Vương Đại Kim kinh ngạc nói: "Sao lại có thể thế?"

Tá Vụ nói: "Cái này phải hỏi các ngươi rồi, chẳng lẽ lại là ta có ý vu cáo hãm hại các ngươi. Thủ hạ của ngươi tận mắt thấy ta kiểm đếm, Cần thì ngày gọi bọn họ đi lên mà hỏi."

Vương Đại Kim nghe thế nhướng mày, trầm nghĩ, hẳn là y không nói sai. Ánh mắt đột nhiên hướng sang Vương Bảo bên cạnh. ánh mắt người sau lưng có chút trốn tránh.

Hàn Nghệ thật đúng là liệu sự như thần. Ta cùng với Vương Bảo quen nhau lâu như vậy mà hình như cũng chưa biết nhiều về Vương Bảo. Thẩm Tiểu ha hả nói: "Ta tin đây chỉ là một hiểu lầm. Vương thúc không đến mức làm cái việc nhỏ nhặt như việc trộm vặt móc túi như vậy. Khi nói, ánh mắt lại nhìn về phía Vương bảo."

Nhìn như giải vây nhưng kì thực lại có ý châm chọc.

Vương Đại Kim trong lòng sao không rõ, đứa con này của ông ta quá tham rồi, chín trăm quan tiền, nhiều như vậy, Vương Bảo chắc chắn nghĩ đối phương sẽ không cẩn thận đếm kỹ nên xén bớt, nên cảm thấy vô cùng bối rối.

Tang Mộc gặp không khí có chút bối rối, vội xua đi nói: "Không việc gì, không việc gì. Nhiều tiền như thế, trong thời gian ngắn, khó tránh khỏi sẽ có sai sót."

Vương Bảo liên tục gật đầu, chột dạ nói: "Tang Mộc tiên sinh có thể hiểu, thật sự là quá tốt."

Vương Đại Kim cũng nói: "Thật sự có lỗi. Năm quan tiền này đợi ta bảo người mang tới."

Tang Mộc phẩy tay nói: "Không cần phải phiền toái như vậy. Chỉ cần tám trăm chín mươi năm quan. Đợi ta sai người ta trả lại năm quan cho Thẩm công tử."

Tá Vụ bực mình nói: "Đại ca, năm quan tiền này là chuyện nhỏ, nhưng bọn họ rõ ràng là lừa chúng ta, coi ta như lũ ngốc."

"Ngươi câm miệng."

"Đại ca, ngươi có phải là gia rồi nên hồ đồ, rõ ràng là bọn họ sai, ngươi lại còn bảo ta câm miệng."

Ba!

Tang Mộc cho Tá Vù một bạt tai, giận dữ hét bằng tiếng Phù Tang.

Vương Đại Kim đã biết huynh đệ bọn họ không hợp nhau, đối với việc này cũng không lạ lắm, lờm Vương Bảo một cái, cơ bản là thuận lợi, người gây rắc rối một cái là thành nhiều chuyện.

Nhưng lần này Tá Vù cũng không bỏ qua. Đứng lên tranh luận với Tang Mộc với tinh thần kích động.

Tang Mộc thấy Tá Vù dám cãi lại, lại là đưa tay định đánh. Ai ngờ, Tá Vù đột nhiên đỡ lấy tay Tag Mộc, đẩy mạnh ra trước. Tang Mộc không ngờ Tá Vù dám đánh lại, lao đảo vài bước, rồi ngồi dưới bệt đất.

Vương Đại Kim, Thẩm Tiểu đều cả thất kinh.

Đông Hạo vội vàng tiến đến, giơ tay lên, định ngăn cản Tá Vù. Nhưng Tá Vù vẫn còn nổi điên, nhắc chân liên đá, Đông Hạo nghiêng người tránh nhưng cũng không dám trả đòn. Nhưng Tang Mộc ngồi dưới đất rít gào vài câu, thì phản kích, xuất một quyền.

Vương Đại Kim, Thẩm Tiểu thấy bọn họ động thủ thì tránh. Trong phòng trở nên hỗn loạn. Hàn Nghệ thấy Tá Vù lùi về phía mình, mắt lóe sợ, liền thuận thế hướng Vương Đại Kim bên kia mà tránh.

Rất nhanh, Tá Vù đã bị Đông Hạo ấn xuống đất.

Tang Mộc trong cơn tức giận, xông lên trước, đá Tá Vù một cái, miệng tức giận mắng vài câu, sau đó sửa sang lại hạ quần áo, hướng tới Vương Đại Kim, Thẩm Tiểu chấp tay nói: "Các ngài, thật sự xin lỗi, năm quan tiền kia coi như xong. Trong nhà không vui, không tiện lưu các vị ở lâu. Ta lần nữa xin lỗi."

Thẩm Tiểu vội nói: "Dạ dạ dạ, ta cáo từ trước."

Nói xong, y liền cùng Hàn Nghệ đang ôm hôn gối vội vã đi ra cửa.

Vương Đại Kim cũng nói: "Tại hạ cáo từ trước."

Vương bảo vội vàng cầm lấy hom gỗ và Vương Đại Kim đi ra.

Vừa tới đến trước cửa, chợt nghe bên ngoài có người hô: "Chủ nhân, thiếu chủ, các ngài không có sao chứ?"

Vương Đại Kim mở cửa, phát tay nói: "Không việc gì, không việc gì, chúng ta đi thôi."

Hai nhóm người ra khỏi khách sạn, liền lên xe ngựa của mình dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đổi trắng thay đen (Hạ)

dịch: mafia777

***

"Đám người Phù Tang này thật quá dã man, đặc biệt là cái tên Tá Vù đó."

Khi Vương Bảo ngồi trên ngựa chờ tiền, vẻ mặt vô cùng khó chịu. Gã sớm đã bắt mặn với Tá Vù kia rồi, trong lòng còn ngổn ngang suy nghĩ, có nên âm thầm phái người đi dạy cho Tá Vù kia một bài học không, ở tại cái Dương Châu một mẫu ruộng ba phân đất này, ngoài những người Quý tộc như Dương gia ra, gã chẳng sợ ai hết.

Vương Đại Kim trừng mắt nói: "Con còn mặt mũi nào để lên tiếng sao, đây còn không phải đều do con, ta đã không cho con đi ăn bớt ăn xén."

Vương Bảo khép nép nói: "Con đã nghĩ nhiều tiền đến vậy, chúng không thể đếm một cách kỹ lưỡng thế. Thực ra gã đã quen với việc cho vay tiền rồi, trước đây bọn họ cho người khác mượn tiền, nói là 1 quan tiền, nhưng thực ra chỉ là 800 văn."

"Đều là người làm ăn buôn bán, số tiền này có nhiều có ít, ai mà chẳng tính toán trong lòng chứ."

Vương Đại Kim nói một cách chân thành: "Tiểu Bảo, đây không phải là chúng ta cho vay, đó là việc đương nhiên phải ít đi rồi, đây là chúng ta đang làm ăn buôn bán, buôn bán có thể đầu cơ trục lợi, nhưng nếu dùng những thủ đoạn tầm thường đó, chỉ khiến cho người ta khinh thường chúng ta mà thôi, trong tương lai có lẽ chúng ta vẫn phải hợp tác với bọn họ, con làm như vậy, bọn họ sẽ nghĩ chúng ta thế nào."

Vương Bảo nói: "Nhưng việc đã rồi, Cha, cha nói xem liệu họ có vì việc này mà không hợp tác với chúng ta nữa không?"

Vương Đại Kim suy nghĩ rồi nói: "Ta thấy Tang Mộc kia ngược lại cũng không phải là con người bụng dạ hẹp hòi, có lẽ sẽ không vì chuyện này mà tính toán so đo, ngày mai, chúng ta sẽ đem năm quan tiền, đích thân đến cửa xin lỗi, bất luận thế nào cũng phải khiến họ nhận năm quan tiền này, không thể để họ cho rằng chúng ta là những con người ham món lợi nhỏ."

Vương Bảo gật đầu lia lịa: "Vẫn là cha suy nghĩ thấu đáo."

Vương Đại Kim nhìn mặt con trai, gương mặt thoáng qua vẻ bất lực.

Vương Bảo vội vàng nói khéo: "Cha, người cầm chỗ vàng đó chắc mệt rồi, hay là để con cầm giúp."

Vương Đại Kim thực sự đã hơi mệt, ừ một tiếng, rồi đưa hòm gỗ tới và nói: "Cẩn thận một chút, có thể nói trong đó là tất cả gia sản nhà chúng ta đó."

"Aiya, điều này con hiểu mà."

Vương Bảo nhận lấy hòm gỗ một cách thận trọng, một lúc sau gã nói: "Cha, con có thể xem một chút không?"

Vương Đại Kim nói: "Nơi này đông người như vậy, về nhà xem sau."

"Vâng."

Vương Bảo gật gù đầu, cầm hòm gỗ một cách cẩn trọng.

Vương Đại Kim liếc nhìn con trai, lại nói: "Con muốn xem thì xem đi, cẩn thận một chút là được."

Vương Bảo nhất thời mừng rỡ, liên tục gật đầu, nhìn ngó xung quanh, thấy tất cả đều an toàn, lúc này mới dùng một tay để mở hòm gỗ ra.

Bốp!

Thoạt nhìn xuống dưới, Vương Bảo đột nhiên đóng chặt chiếc hộp lại, toàn thân run rẩy, những giọt mồ hôi đua nhau rớt xuống.

Vương Đại Kim nói: "Sao vậy?"

"Vàng... vàng"

Mở trên người Vương Bảo rung lên một cách kịch liệt, giống như bị lên con động kinh, đôi mắt một mí mỏng tang của gã trợn lên thành đôi mắt hai mí dày cộp.

Vương Đại Kim kinh ngạc nói: "Tiểu Bảo, con sao vậy?"

"Vàng... hình như vàng mất rồi."

Thanh âm của Vương Bảo run rẩy đến cùng cực, gờ đây gã thậm chí không có dũng khí để mở chiếc hòm gỗ ra nữa.

Vương Đại Kim hoảng hốt, vội vàng cầm lại chiếc hòm, vừa mở ra, hai mắt lập tức trợn tròn, chỉ thấy chiếc hòm gỗ vốn dĩ đầy vàng, bên trong đột nhiên trở thành một khối sắt, nhất thời kêu ầm lên: "Vàng, vàng của ta."

Cầm lấy khối sắt, đột nhiên phát hiện trọng lượng của khối sắt đó có gì không đúng, thậm chí, không thể như vậy được, khối sắt nhẹ như vậy, sao nhấc lên lại nặng thế này. Ông ta bất chợt cầm lại chiếc hộp, phát hiện chiếc hộp vô cùng nặng, nặng hơn nhiều so với những chiếc hộp gỗ thông thường, ông ta dùng sức đập chiếc hộp xuống đất, chiếc hộp vừa vỡ ra, bên trong lại giấu đầy sắt miếng.

Không khỏi tỉnh ngộ, dung lượng của chiếc hộp này là vậy, chỉ có thể đựng được số vàng ấy, cho dù là đựng đầy sắt, vậy thì ắt phải nhẹ hơn nhiều, ông ta khẳng định có thể phát hiện ra, vừa rồi khi cầm chiếc hộp đã ước lượng một chút, nhưng không hề nghĩ đến chỗ sắt này, trọng lượng hao hụt của vàng đều do chiếc hộp này bù lại.

"Không xong rồi, chúng ta mắc mưu rồi, chúng ta mắc mưu rồi Tiểu bảo, Tiểu Bảo"

Vương Đại Kim quay đầu nhìn lại, thấy Vương Bảo đã bất tỉnh nhân sự, con người Vương Bảo vốn yêu tiền như yêu sinh mạng, lần này trông thấy vàng hóa sắt, trong lòng làm sao chịu nổi, nên đã ngất đi.

Nhưng Vương Đại Kim cũng không lo nhiều đến vậy, vội vàng nói: "Mau quay về, quay về khách điểm thôi."

...

"Bọn trộm khôn kiếp, nếu để ta bắt được các ngươi, ta nhất định sẽ khiến bọn ngươi sống không bằng chết."

Khi đến khách điểm, Vương Bảo đã tỉnh lại, mặt mày xanh lét, tiên phong dẫn đầu, xông vào khách điểm, chạy một mạch lên lầu, đá một đá cửa phòng mở toang, chỉ thấy bên trong đã vườn không nhà trống.

Chủ khách điểm trông thấy Vương Đại Kim đi mà quay lại, mà còn quay lại một cách không thiện chí, đập vỡ hết cửa, liền vội vàng vàng lên lầu rồi nói: "Các vị khách quan..."

Ông ta chưa nói hết, đã bị Vương Đại Kim tóm gọn: "Mấy tên tặc Phù Tang đâu?"

Chủ khách điểm sợ hãi, run rẩy đáp: "Ngài...sau khi các ngài đi...Bọn họ...bọn họ đều rời khỏi đây rồi."

"Chết tiệt."

Vương Đại Kim đẩy mạnh lão chủ và nói: "Bọn chúng cầm theo nhiều tiền như vậy, nhất định là chưa chạy được bao xa."

Vương Bảo dường như trông thấy một tia hy vọng, vung cánh tay hô: "Đuổi theo."

Rồi đem theo một đám hạ thủ xông thẳng xuống dưới.

"Ai ôi!!!"

Vừa đến trước cửa, không may có một bóng người cũng đang vọt vào, va thẳng vào nhau, móng Vương Bảo đập xuống nền đất, nhìn lên, người tới chính là Thẩm Tiểu, không khỏi sửng sốt, Thẩm Tiểu trông thấy Vương Bảo cũng không khỏi sửng sốt.

"Lẽ nào ngươi cũng bị gạt?"

Hai người đồng thanh cất tiếng, đồng thời đưa ra miếng sắt kia, đôi oan gia này lẽ nào lại ăn ý đến vậy.

"Các người còn ở đây làm gì, mau đuổi theo!"

"Dạ dạ dạ!"

Thẩm Tiểu, Vương Bảo vội vàng đứng dậy.

Hàn Nghệ ở phía sau Thẩm Tiểu, đột nhiên tiến lên, tóm gọn tên phục vụ: "Bọn đạo tặc Phù Tang đó chạy đằng nào rồi."

Tên phục vụ sợ tới mức toàn thân run rẩy, chỉ hướng Nam và nói: "Bọn họ...bọn họ... đi...đi..."

Chưa nói dứt câu, Vương Đại Kim liền phá cửa xông ra.

Thẩm Tiểu, Vương Bảo, Hàn Nghệ cũng lần lượt xông ra ngoài.

Mỗi người đều lên ngựa chạy thẳng về phía nam.

Nhưng đuổi theo một hồi, cũng chẳng thấy bóng dáng một ai.

"Ngừng ngừng ngừng!"

Vương Đại Kim đột nhiên kêu phu xe dừng lại.

Vương Bảo vội la lên: "Cha, sao dừng lại."

Vương Đại Kim nói: "Không thể như vậy, bọn chúng mang theo nhiều tiền như thế, không thể nào chạy nhanh như vậy."

Một ngàn tám trăm quan tiền, hơn một tạ rồi, thời đại này lại không có động cơ, có nhanh hơn nữa cũng chỉ đến vậy thôi.

Lúc này, Thẩm Tiểu ở phía sau vừa đuổi kịp, nói: "Vương thúc, sao người dừng lại."

Vương Đại Kim đáp: "Bọn chúng đem theo nhiều tiền như vậy, vốn dĩ không thể nào chạy quá xa, chúng ta đuổi theo lâu như vậy, đúng ra phải đuổi kịp rồi."

Thẩm Tiểu ngăn người, liên tục nói: "Vương thúc nói có lý, nhiều tiền như vậy, cho dù chúng có dùng ngựa kéo, cũng chẳng đi được bao xa, lẽ nào bọn phục vụ lại lừa chúng ta."

Hàn Nghệ đột nhiên nói: "Chẳng lẽ..."

Thẩm Tiểu hỏi: "Là gì vậy, ngại không mau nói đi."

Hàn Nghệ không dám chắc, nói: "Vừa rồi không phải chúng ta đi ngang qua một bến tàu sao, có lẽ nào bọn chúng đi đường thủy."

Lời vừa dứt, Vương Đại Kim không ngừng hoảng sợ, vội vàng nói với phu xe: "Mau đến bến tàu, mau đến bến tàu."

Đoàn người liền vội vàng quay đầu, chạy tới bến tàu.

Đến khi bọn họ vào bến tàu, bến tàu không những không có một bóng người, ngay cả một con thuyền cũng không có.

Cách đó không xa, Vương Đại Kim trông thấy một quán trà, vội vàng tiến đến, hỏi vị đại nương bên trong quán trà: "Này, vừa rồi bà có nhìn thấy một đám người Phù Tang đến đây đợi thuyền không?"

Vị đại nương đáp: "Vừa rồi có một đám người, nhưng có phải người Phù Tang hay không thì ta không biết."

Một người khách trong tiệm đột nhiên nói: "Mấy người đó vô cùng kỳ dị."

Vương Đại Kim hỏi: "Sao lại nói như vậy?"

Vị khách trả lời: "Mỗi người bọn chúng lên một chiếc thuyền hàng nhỏ, nhưng chúng cho mỗi phu thuyền không ít tiền, để thuyền rời bến."

Vương Đại Kim bất giác lùi về phía sau, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

"Không, tiền của ta, tiền của ta!"

Vương Bảo như vỡ lẽ, ngồi bệt xuống đất, khóc lớn, đúng là xé ruột xé gan, khiến người nghe đau lòng, người trông nhỏ lệ.

Hàn Nghệ liếc nhìn cha con họ, suýt chút nữa không nhịn được cười.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Ta bị oan

dịch: mafia777

Hàn Nghệ của kiếp trước nếu muốn chạy, thường có hai con đường, nếu không phải là trên trời, thì là dưới biển, trên mặt đất thực sự vô cùng nguy hiểm, rất khó để chạy thoát tìm đường sống, ở thời cổ đại này, sông đào rộng lớn như đại dương của đời sau, rất khó để chặn lại hoặc lần theo dấu vết.

Nhưng cứ tính như vậy sao?

Cha con Vương Đại Kim tất nhiên sẽ không thể, đây gần như là toàn bộ gia sản của họ rồi, thực là muốn cái mạng này sao, một mặt ông ta sai thuộc hạ tìm kiếm tung tích dọc đường, một mặt nhanh chóng đến nha phủ báo án.

Phủ nha Dương Châu

"Dương Công, Dương Công, người phải đòi lại công bằng cho chúng ta"

Vương Bảo quỳ rạp xuống đất, vừa khóc lớn, vừa nói với Dương Tư Nột.

Coi như bọn họ có phúc, Dương Tư Nột đích thân đứng ra thụ lý vụ án này. Nhưng nói đi nói lại, nếu chuyện này không liên quan gì đến Dương Gia, thì Dương Tư Nột cũng sẽ không đích thân ra mặt.

Mà Thẩm Tiểu cũng chẳng kém gì, mặc dù chưa khóc lớn, nhưng mặt mày lộ vẻ oan khuất: "Dương Công, mấy tên tặc Phù Tang đó thật độc ác, lại dám lừa đảo người Đại Đường chúng ta, đây rõ ràng là không coi chúng ta ra gì, ngài nhất định phải bắt được bọn chúng."

Dương Tư Nột nghe họ kêu oan, nhưng gương mặt cũng tràn đầy hoang mang, giờ tay lên và nói: "Các người trước đừng nóng vội, ta muốn hỏi các người, số vàng này của các người sao lại không cánh mà bay? Không phải các người nói vàng luôn luôn tại trong tay các người, tại sao lại có thể trở thành cục sắt?"

Vương Đại Kim cũng không ngừng hoang mang, đến nay cũng không hiểu rõ vì sao vàng có thể biến thành sắt, đáp: "Khởi bẩm Dương công, đây cũng là điều khiến tôi luôn phải trầm trồ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không lời giải đáp, lúc ấy trong phòng chỉ có mấy người chúng tôi, vàng cũng luôn luôn được canh giữ cẩn thận, không thể nào bị đổi được."

Thẩm Tiểu nói thêm vào: "Vương thúc nói không sai, số vàng này chúng tôi không chỉ nhìn qua, hơn nữa còn tự tay kiểm tra, nó vẫn luôn ở bên người chúng tôi, đối phương rõ ràng không có cơ hội hạ thủ, tuy nhiên..."

Dương Tư Nột nói: "Tuy nhiên cái gì?"

Thẩm Tiểu nói: "Tuy nhiên trong lúc đó đã xảy ra chút vấn đề, một trận hỗn loạn."

Dương Tư Nột cau mày nói: "Ý của ngươi là, bọn họ nhân lúc hỗn loạn đã đánh tráo vàng?"

Vương Đại Kim liên tục lắc đầu rồi nói: "Không thể nào, không thể nào."

Dương Tư Nột ồ một tiếng: "Vì sao ngươi dám chắc như vậy?"

Vương Đại Kim nói: "Lúc đó thực sự rất loạn, nếu chỉ vèn vèn một thoi vàng thì cũng được có khả năng bị tráo đổi, nhưng đây là cả một hộp vàng, nhỏ cũng không phải nhỏ, lúc ấy phòng trong chỉ có vài người, nếu bọn chúng muốn đánh tráo hộp..., thì việc đầu tiên là phải cầm ra một chiếc hộp, mà cái hộp này lại không thể giấu ở trên người, nếu bọn chúng muốn đổi, nhất định sẽ bị chúng ta phát hiện."

"Điều này thật kỳ lạ."

Dương Tư Nột cau mày trầm ngâm: "Có lẽ nào mấy tên Phù Tang biết sử dụng pháp thuật? Đúng rồi, các ngươi chắc cũng phải biết lai lịch của mấy tên Phù Tang đó chứ?"

Vương Bảo vừa nghe dứt câu, như chợt nhớ ra điều gì, liền chỉ vào phía bên phải của Hàn Nghệ, sắc mặt hung tợn nói: "Là hắn, nhất định là hắn, hắn cùng một phe với bọn Phù Tang đó, chính hắn đã dẫn bọn Phù Tang đó tới đây."

Ngoài việc gây chuyện ra ngươi còn biết làm gì nữa hả? Đúng là đồ không có đầu óc. Nếu lão tử ta thất bại bởi tay ngươi, ta thực sự sẽ chết không nhắm mắt. Hàn Nghệ nhất mực kêu lên: "Oan uổng quá Dương Công, tiểu nhân bị oan! Chỉ bởi tiểu nhân vô phúc, đây rõ ràng không phải là việc của tiểu nhân, tiểu nhân chỉ gặp bọn họ một cách ngẫu nhiên." Lời vừa nói dứt, hốc mắt liền đỏ ngầu lên, nước mắt ứa lại, người không thấu, đất không hay, nhất định sẽ cho rằng hắn đã phải chịu sự một sự oan uổng lớn.

Vương Bảo kích động nói: "Ngươi còn dám bịa đặt, nói mau, ngươi giấu tiền đi đâu rồi. Gã vô cùng hy vọng tiền là do Hàn Nghệ cầm, nếu đúng như vậy, gã chấp nhận không trách tội Hàn Nghệ, chỉ cần Hàn Nghệ đem tiền trả lại cho gã là được."

Dương Tư Nột giờ tay, ra hiệu cho Vương Bảo ngừng lên tiếng, sau đó nói với Hàn Nghệ: "Ngươi họ tên là gì, nhà ở đâu? Sao lại quen biết bọn người Phù Tang đó?"

Hàn Nghệ ra bộ yếu đuối thất thần, nước mắt lưng tròng, nói lí nhí: "Tiểu nhân tên Hàn Nghệ, nhà ở Mai thôn ngoài thành, vốn là một tiểu nông, chỉ vì mấy ngày trước ruộng vườn trong nhà bị lũ lụt nhấn chìm cả, lương thực tích lũy bị hủy hoại trong chớp lát, tiểu nhân còn may mắn giữ lại được cái mạng, những điều này Vương công tử chắc đều đã biết."

Dương Tư Nột quay sang nhìn Vương Bảo.

Vương Bảo gật gật đầu.

Hàn Nghệ lại tiếp tục nói: "Tiểu nhân thực sự không còn sự lựa chọn, chỉ có thể tìm việc làm bên ngoài, hy vọng kiếm miếng cơm manh áo sống qua ngày, nhưng rồi vài ngày trước, tiểu nhân gặp phải đám người Phù Tang ở phía Nam Mai thôn, khi đó bọn chúng hỏi đường, còn nói nếu tiểu nhân dẫn đường cho chúng, chúng sẽ cho tiểu nhân ít tiền, thực sự lúc ấy tiểu nhân rất cần tiền, nên đã dẫn đường cho bọn chúng, về sau lại giúp họ tìm đến khách điểm Tử Phương, quả nhiên bọn họ đã đưa cho tiểu nhân không ít tiền."

Sau đó bọn chúng nói đến chuyện không quen ai ở Dương Châu, rồi bảo tiểu nhân làm chân chạy vặt cho bọn chúng, về sau chúng thấy tiểu nhân làm được việc, liền sai tiểu nhân giúp chúng bán vàng, còn nói bán được một hai đĩnh vàng, sẽ cho tiểu nhân một mảnh lụa tương đương mười đồng tiền, dù là không bán được cũng không sao, tất nhiên là tiểu nhân đã đồng ý làm, nhưng tiểu nhân không quen nhiều người giàu, quen thuộc nhất chỉ có Vương công tử, sau đó là Thẩm công tử, người đã từng cứu giúp tiểu nhân.

Thế rồi tiểu nhân tìm đến nhà Vương gia, hỏi họ có muốn vàng không, nhưng Vương thúc nói ông ấy không cần vàng, sau đó tiểu nhân lại đến tìm Thẩm công tử, Thẩm công tử trong chớp lát đã đồng ý, mà còn cho tiểu nhân một ít tiền, rồi bảo tiểu nhân nói cho y biết người bán là ai, thực ra bản thân tiểu nhân không muốn như vậy, chỉ vì tiểu nhân bán một đĩnh vàng, thì có thể kiếm được mười đồng, trước đó Vương công tử cũng đã hỏi dò tiểu nhân, tiểu nhân chưa hề nói, nhưng bởi Thẩm công tử là người đã từng cứu giúp tiểu nhân, mà ngài ấy lại cho tiểu nhân thêm ít tiền, nên tiểu nhân đã đưa ngài ấy đến gặp đám người Phù Tang, và rồi không ngờ được rằng lúc đến đó, lại gặp Vương thúc và Vương công tử, tiểu nhân cũng không biết vì sao họ lại ở đó.

Dương Tư Nột quay sang hỏi Vương Bảo: "Hắn nói có đúng không?"

Vương Bảo quanh co không trả lời.

Vương Đại Kim gật đầu nói: "Vâng...đúng là như vậy"

Dương Tư Nột nói một cách hiếu kỳ: "Hắn đã không nói với các người, vậy sao cách người lại tìm được đám người đó?"

Càng hỏi càng trở nên lúng túng, Vương Đại Kim đứng trước mặt Dương Tư Nột, không dám nói dối, ngượng ngùng đáp: "Khởi bẩm...khởi bẩm Dương Công, chúng tôi...chúng tôi đã phái người đi theo hắn, mới tìm được đến chỗ của đám người Phù Tang."

"Ra là vậy." Dương Tư Nột gật đầu, trong lòng biết rõ chuyện gì đã xảy ra, rồi lại quay sang nhìn Thẩm Tiểu.

Thẩm Tiểu cũng gật đầu nói: "Đúng là như vậy."

Nói đến đây, Vương Bảo cũng không dám nhiều lời.

"Người ta đã không nói cho các người bất cứ tin tức gì, vậy mà các người mặt dày, còn dám phái người theo dõi hắn, vậy thì các người chỉ nên trách lũ Phù Tang đó, chứ tuyệt đối không được trách Hàn Nghệ."

Thẩm Tiểu còn có tư cách hơn so với bọn họ.

Dương Tư Nột liếc nhìn Hàn Nghệ, trông khuôn mặt đầy ngây ngô của hắn, còn nhỏ tuổi, trong lòng bắt đầu dấy lên suy nghĩ, tiểu tử họ Hàn này là người đất Dương Châu ta, mà còn là một tiểu tử nhà nghèo, sao lại có thể có quan hệ gì với lũ Phù Tang đó được, có lẽ là bị chúng lợi dụng, nếu hắn cùng bè phái với lũ Phù Tang, thì khi đó có lẽ phải dụ cha con Vương Đại kim đi mua vàng trước, nhưng hắn lại không làm như vậy, là Vương Đại Kim tự tìm đường, mà bây giờ hắn ta phải bỏ chạy mới đúng, chứ không phải là đến đây báo án.

Thời Đường, đặc biệt là thời kỳ đầu, cực kỳ cực kỳ coi trọng luật pháp, trong đó tất cả những gì có trong luật Trinh Quán của thời kỳ Đường Thái Tông có ảnh hưởng vô cùng sâu sắc đến luật pháp của đời sau, mà điểm nổi bật nhất của luật pháp thời đó chính là Thận hình, hạn chế tối đa việc sử dụng cực hình, bắt đầu từ Đường Cao tổ là như vậy, trong đó Đường Thái Tông là nhân vật tiêu biểu, chủ trương của ông là " lấy sự bao dung của nhân tâm để trị vì thiên hạ, mà với sử dụng hình pháp phải cực kỳ thận trọng"

Nói cách khác, để vương qua các thế hệ dùng tâm để trị vì thiên hạ, thì thời gian trị vì sẽ được lâu dài, dùng cực hình đối đãi với nhân dân, mặc dù sẽ có hiệu quả trong phút chốc, nhưng sẽ bại vong rất sớm.

Mà trong đó có Ngụy Trưng, còn chủ trương khi thẩm vấn, tuyệt đối " không thẩm vấn quá khắt khe, không trưng cầu ý kiến người ngoài, không quá đa đoan". Dựa vào sự thật mà định tội, không sử dụng các thủ đoạn tra tấn dã man, không sử dụng các thủ đoạn nhằm ép cung. Ông khuyên Đường Thái Tông phải cân trọng khi dùng hình, trị lý thiên hạ phải dùng chủ nghĩa nhân tâm làm gốc, sau này ý tưởng về loại Thận hình này được biên soạn lại trong luận Đường lúc bấy giờ.

Đường Thái Tông thậm chí còn cho rằng việc chặt đứt các ngón chân là điều quá tàn khốc, đến loại hình này cũng bị loại bỏ, tăng cường hình phạt đi đây, quan niệm của Lý Thế Dân vẫn là lấy nhân dân làm gốc, nhân tài là quan trọng nhất, đến những hình phạt cực kỳ phổ biến như dùng roi da để đánh, cũng có thuyết minh một cách đặc biệt, không được chỉ đánh 1 bộ phận duy nhất trên người phạm nhân, không được đánh phạm nhân đến tàn phế, phân ra để đánh, có thể đau, nhưng không được phé, nếu phải xử tội chết, nhất định phải do Hoàng Thượng phê chuẩn, mới được phép thực hiện.

Thời kỳ Lý Thế Dân trị vì, đã bác bỏ rất nhiều trăm quyết, và còn đưa ra quan điểm "Người chết không thể sống lại, dùng pháp phải lưu lại chút khoan gian", thậm chí ông còn để phạm nhân mang tội tử hình về nhà đoàn tụ với gia đình, bởi phạm nhân bị xử trăm thời cổ đại thường sẽ bị hành hành vào sau mùa thu của năm sau, đến lúc đó sẽ phải quay trở về Trường An đợi tử, đây quả thực là kỷ tích, bên cạnh đó cũng phải nói tới, nhân dân thời kỳ Trinh Quán rất thuần phác, chỉ cần người đối tốt với ta, ta cũng sẽ quay lại báo đáp người.

Tuyệt đối không giống như triều Thanh, động một chút là dùng thập đại cực hình, chính điều này đã lừa gạt rất nhiều học sinh đời sau, cho rằng bộ máy thẩm án của xã hội phong kiến đều vô cùng hắc ám, vô cùng tàn khốc, đối trắng thay đen, không đi chứng thực, cho dù người không nhận tội cũng phải ép người nhận tội, thực ra cũng không phải như vậy. Luật pháp của một số triều đại còn khoan dung hơn rất nhiều so với đời sau, trong thời kỳ Trinh Quán, phương thức thẩm án của triều Thanh, có nghĩ cũng không dám nghĩ đến, bốn năm Trinh Quán, cả nước chỉ xử trăm tổng cộng hai mươi chín người.

Một triều đại khai sáng, một Hoàng đế khai sáng, đã được nói chi tiết ở phía trên.

Tất nhiên, đến thời kỳ Võ Chu, nhưng điều này về cơ bản đã không còn tồn tại, cách dùng cực hình của Võ Tắc Thiên vẫn có 1 sự cố gắng lớn.

Cho nên, phá án trong triều Đường này, cực kỳ coi trọng việc nghiên cứu chứng cứ, nếu không có chứng cứ sẽ không thể phán quyết bừa.

Trước mắt, không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chỉ ra được Hàn Nghệ và đám người Phù Tang là đồng mưu, ruộng vườn của hắn đã mất sạch, phụ thân cũng đã qua đời, kiếm miếng cơm manh áo cũng không dễ dàng gì, nghĩ đến Đường Cao Tổ Lý Uyên, từng bắt được một tên trộm, tên là Nghiêm Cam La. Đường Cao Tổ đã hỏi hắn: "Vì sao ngươi lại muốn làm kẻ trộm?"

Tên trộm trả lời: "Đói khổ lạnh lẽo, thực sự không thể nào sống tiếp, nên phải đi ăn trộm."

Cao Tổ sau khi nghe thẩm tra liền nói: "Ta là vua của các người, không thể làm cho cuộc sống của các người tốt đẹp hơn, đây là tội của ta. Thế là liền tha tên trộm ra."

Cũng như vậy, mặc dù Hậu nghệ cũng có một chút trách nhiệm trong chuyện này, nhưng dường như có thể bỏ qua, hắn ta cũng là người bị hại, cũng không hề muốn như vậy, chỉ là cuộc sống quá bức bách mới bị người Phù Tang lợi dụng, không thể chỉ vì vậy mà phán Hàn Nghệ có tội, Dương Tư Nột vẫn nghiêng về phía Hàn Nghệ, trừ phi bọn họ đưa ra bằng chứng, nếu không, Hàn Nghệ thực sự vô tội.

Đúng lúc này, một hộ vệ vội vã đi vào, nói nhỏ vài câu bên tai Dương Tư Nột, Dương Tư Nột nghe xong nhún mảy, gật gật đầu, rồi lại quay sang nói với Vương Đại Kim: "Chuyện này bọn quan đã biết rồi, người yên tâm, bọn chúng đem theo nhiều vàng như vậy chắc chắn chưa chạy được bao xa, bọn quan sẽ bắt bọn chúng lại, các người tạm thời cứ về trước, nhưng không có sự cho phép của ta, không được tự tung tự tác, bọn quan sẽ triệu gọi các người bất cứ lúc nào."

Kỳ thực Dương Tư Nột cũng biết, chuyện này là do Dương gia bọn họ dựng nên, nếu không phải bọn họ thu mua vàng, Vương gia, Thẩm gia cũng chẳng thể nào gấp rút đi mua vàng như vậy, về công về tư, ông cũng nên tận lực giúp đỡ họ tìm lại tiền tài.

"Đa tạ Dương công, đa tạ Dương công."

Đám người Vương Đại Kim liên tục nói lời cảm tạ.

Dương Tư Nột quay sang nói với một thanh niên chừng hai mươi tuổi, dáng mạo kiên nghị: "Tuấn Phi, con lập tức phái người truy bắt mấy tên Phù Tang kia, nhiệm vụ tất yếu là đem được số tiền quay về."

"Hải nhi tuân mệnh."

Người đó chính là con thứ sáu của Dương Tư Nột, Dương Tuấn Phi.

Dương Tư Nột lại quay người sang phía một văn quan và nói: "Một lát nữa, người đưa bọn họ đi phác thảo lại hình dáng của mấy tên lừa đảo Phù Tang, sau đó nhanh chóng phái người đem đến các bến tàu, tuyệt đối không được để chúng trốn chạy về Phù Tang."

"Hạ quan tuân mệnh."

Phân phó xong xuôi, Dương Tư Nột liền vội vã rời đi.

Mặc dù Vương Đại Kim còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng ông ta thấy dường như Dương Tư Nột còn có việc gấp phải xử lý, nên không dám nhiều lời.

- - - - -

Hoàn thành lời khai, vẽ xong chân dung, Vương Đại Kim, Thẩm Tiểu liền rời khỏi phủ nha.

Vừa ra khỏi nha môn, lại tiếp tục một đồn cảnh tỉnh: "Tên nghiệt tử nhà người, gia sản mấy đời của Thẩm gia chúng ta, đều bị người hủy hoại hết rồi, hôm nay lão già ta liệu chết với người."

"Ai ôi!!!!"

Thẩm Tiểu nhanh chóng phản kháng lại, giơ tay ra đỡ, đánh vào tay vẫn cứ hơn đánh vào mặt, quay đi quay lại đã bị trúng một gậy: "Cha, đừng đánh, đừng đánh, đang ở ngoài, cha giữ cho con chút thể diện đi cha, về nhà rồi đánh tiếp, ai ôi, ai ôi, đau, đau!!!"

Chỉ kịp trông thấy một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, râu tóc pha lẫn những sợi bạc, tay cầm chiếc gậy, râu ria dựng ngược, mắt tròn trũng, điên cuồng đánh đuổi Thẩm Tiểu.

Người này là phụ thân của Thẩm Tiểu, Thẩm Thanh Phong.

Một sai nha ở nha môn nói: "Thẩm lão gia, đây là khu vực trọng điểm của quan phủ, người muốn đánh thì về nhà hãy đánh."

"Dạ dạ dạ, rất xin lỗi, rất xin lỗi, lão hủ nhất thời nóng vội."

Thẩm Thanh Phong nhanh chóng buông gậy xuống, liên tục chấp tay tạ lỗi với sai nha.

Một gã sai nha khác đột nhiên cười và nói: "Lão gia, Tiểu ca nhi đã chạy mất rồi kia."

Thẩm gia là gia tộc lâu đời của Dương Châu, người Dương Châu ai ai cũng biết đến, đặc biệt là Thẩm Tiểu, không theo lễ theo lối, không màng thân phận địa vị, thích giao du với sĩ tử khắp nơi, những sai nha này đều đã từng uống rượu với Thẩm Tiểu, có chút giao tình.

Thẩm Thanh Phong quay lại nhìn, Thẩm Tiểu đã chạy đi rất xa rồi, nhất thời dựng râu, mắt tròn tròn nói: "Niệt tử, người còn dám chạy."

Thẩm Tiểu không quay đầu lại mà hét lớn: "Không chạy thì chẳng lẽ để cho cha đánh chết."

Bước chạy càng lúc càng nhanh.

"Ai yaa! Tức chết đi mất thôi."

Thẩm Thanh Phong vung vạt áo, chỉ nghe thấy vèo một tiếng, cảm gậy chạy đuổi theo, đúng là gừng càng già càng cay.

Yo! Xem ra Thẩm Tiểu sống được đến hôm nay, đúng là chẳng dễ dàng gì. Hàn Nghệ trông thấy mà toát cả mồ hôi lạnh.

Nếu là bình thường, cha con Vương gia nhất định sẽ buông lời chế giễu, nhưng giờ phút này đây họ thực sự không cười cho nổi.

Vương Đại Kim đột nhiên tiến đến bên Hàn Nghệ, hỏi nhỏ: "Họ Hàn kia, ta chỉ mong chuyện này không liên quan gì đến ngươi, nếu không, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi."

Hàn Nghệ hoảng sợ đáp: "Vương thúc, ta thực sự bị oan, ta cũng là người bị hại, ngài nhất định phải tin ta, cho dù tôi ta có mười cái gan, cũng không dám gạt ngài."

Vương Đại Kim hừ một tiếng, rồi cùng Vương Bảo rời đi.

Hàn Nghệ trông theo bóng lưng của bọn họ rồi xa, lòng trầm nghĩ, dọa ta ư? Aiyo, lúc ở Miến Điện ta bị Độc Kiêu truy sát, cũng chẳng hề lo sợ, các người dựa vào đâu mà dọa ta, không có chứng cứ ngươi vu không ta à, nhưng...ha ha, các ngươi bây giờ óc còn không lo nổi mình óc, thân mình còn khó mà giữ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rời Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Cái cũ tốt hơn

dịch: mafia777

Sau khi từ quan phủ đi ra, Hàn Nghệ liền trực tiếp về Mai thôn, vào thời khắc này thì Mai thôn đối với hắn mà nói chính là chỗ an toàn nhất.

Nói đi cũng phải nói lại, gây án ở đây so với hậu thế thì khó hơn nhiều.

Cũng không phải nói cái gì mà đoàn đội quá yếu, suy cho cùng thì kiến thức và ý thức phòng bị của đối phương so với hậu thế thấp hơn nhiều, mấu chốt là không thể biến mất. Sau khi gây án ở hậu thế xong thì Hàn Nghệ liền lập tức biến mất, một điểm càng quan trọng hơn là bọn họ đi lừa gạt những đối tượng đều là những thương nhân ham tiền, nên đối phương cũng không dám làm lớn chuyện. Về phần bọn họ sau khi lấy được rồi thì cũng không thể ở lại đây được nữa, chạy không thoát thì không có cách nào biến mất được. Hơn nữa Hàn Nghệ còn có nhà ở đây, điều này làm cho mỗi lần hắn có kế hoạch Hàn Nghệ đều phải nghĩ ra cho mình đường thoái lui trước, nếu không thì Cửu Đăng và Vương Đại Kim có thể bắt hắn dễ dàng.

Lúc về đến nhà, cũng vừa tới giờ ăn cơm tối, Tiêu Vân ngồi ở trên giường đang gặm khúc bánh mì khô cằn, không nghĩ ngợi gì nữa, nàng đang nhớ hắn, nhưng tuyệt đối là không phải loại nhớ nhung của hai người yêu dành cho nhau, mà là đang nghĩ về món bánh trứng, vì vậy mà lúc nàng nhìn thấy Hàn Nghệ về đến thì vô cùng hưng phấn, nhưng cũng biểu hiện sự hờn trách: "Ngươi đã về rồi, lần này sao đi lâu quá vậy?"

Lần này đúng là lần Hàn Nghệ rời nhà lâu nhất

"Sao? cô rất nhớ ta phải không?"

Hàn Nghệ cầm cái bao nặng trĩu quăng lên giường, kêu bịch một cái.

"Không phải là nhớ ngươi mà là lo lắng cho ngươi."

Tiêu Vân lại nói tiếp: "Lần đi này ngươi kiếm được bao nhiêu tiền?"

Vừa nói, Tiêu Vân vừa mở cái túi ra, nhìn thấy bên trong có hai xu tiền, nàng la lên: "Oa! Ngươi kiếm được nhiều tiền thế à!"

Kỳ thực hai xu tiền này là tiền lần trước Thẩm Tiểu đã thua hắn, cho dù có bị Vương Bảo phát hiện thì cũng không sao, bởi vì trong ván cờ này hắn là người có lợi nhiều nhất, hắn có thể nói tiền này là Tang Mộc bọn họ hoặc là do Thẩm Tiểu trả thù lao cho hắn.

Hàn Nghệ nằm lên giường và nói: "Đương nhiên rồi, nhà nuôi một tiền nữ, ta không kiếm nhiều tiền hơn một chút thì làm sao có thể nuôi được cô tiền nữ này chứ!"

Tiêu Vân sớm cũng đã nhìn ra rồi, cười hi hi nói: "Cảm ơn ngươi quá khen."

Thực coi mình là như thế sao, không biết xấu hổ đây mà! Hàn Nghệ "xi" một tiếng, rồi không nói năng gì nữa.

Tiêu Vân cũng không nói nhiều nữa, liền vội vàng lấy tiền bỏ vào trong tủ, rất tự nhiên, nghiêm nhiên nàng cũng đã hiểu được cái tinh túy của một quản gia, luôn phải cần kiệm, lo cho gia đình gì gì đó, thật không đáng tin cậy chút nào. Cần kiệm và công việc quản gia vốn không có quan hệ gì với nhau, mấu chốt của công việc quản gia chính là cầm tiền trong tay rồi sau đó xài hết tiền, một quản gia là người phải luôn xài tiền.

Một lát sau, Tiêu Vân từ trong buồng đi ra, hai tay để ở sau lưng, nhìn Hàn Nghệ một cách hiền hòa, nhẹ nhàng nói: "Hàn Nghệ."

"Cái gì"

Hàn Nghệ nhướn mày.

Người này thật đúng là chẳng hiểu phong tình gì cả, Tiêu Vân lăm bắm trong miệng rồi nói: "Chuyện là vậy nè, áo của người mặc lâu như vậy, cũng đã cũ rồi, giờ người kiếm nhiều tiền như vậy, nên đổi quần áo mới đi."

Hàn Nghệ ồ lên một tiếng: "Lần sau ta ra ngoài sẽ mua một cái."

"Mua thì sẽ rất phí tiền."

"Không mua thì làm sao có áo mới."

Tiêu Vân liền hai mắt sáng ngời, đưa tay phải từ sau lưng ra, trên tay nàng cầm một bộ y phục, nói: "Người xem, ta làm cho người đấy, đây là bộ quần áo ta làm cho người, cũng không tệ đấy chứ, người mặc thử đi, chỗ nào không vừa thì ta sẽ sửa lại."

"Thật là cô làm nó cho ta à?" Hàn Nghệ hoảng sợ nói.

Tiêu Vân nói: "Còn giả được sao."

Hàn Nghệ vẻ mặt đầy sợ hãi xua tay nói: "Ta là người luôn thích cái cũ, cái cũ vẫn tốt hơn, mặc đồ mới ta lại thấy không quen."

Tiêu Vân cười nói: "Cái cũ thì làm sao tốt hơn cái mới chứ."

Hàn Nghệ nói: "Cô nhất thiết đừng nói như vậy, nếu như ta không nhớ ân tình cũ thì đã sớm bỏ cô rồi."

"Người nói gì?"

Sắc mặt Tiêu Vân dần dần trầm xuống

Bây giờ còn chưa làm gì được nàng, nhìn trước đã, Hàn Nghệ lau mồ hôi nói: "Không có gì, không có gì."

Tiêu Vân hừ một tiếng: "Nếu người dám bỏ ta, vậy thì người xong rồi." Tien khí thế của những lời này, nàng tiến lên một bước, nói: "Người mau thử coi."

"Không thử, không thử."

Hàn Nghệ lắc đầu: "Có câu, huynh đệ là tay chân, quần áo như trình tiết, sao có thể nói đổi là đổi chứ."

Tiêu Vân nói: "Người có thử hay không?"

"Không thử, thà chết cũng không thử."

Hàn Nghệ lắc đầu như trống bỏi, gương mặt này vốn dĩ đã rất bình thường rồi, nếu mặc áo cô làm vào, thì lúc ra ngoài giá trị nhan sắc chắc chắn sẽ bị đánh rớt đấy.

Tiêu Vân nói lớn: "Hàn Nghệ, người đúng là không biết tốt xấu mà, người ta lớn đến vậy rồi, vẫn là lần đầu tiên may áo, người người xem tay ta nè, vì may áo cho người mà hai tay ta bị kim chích bao nhiêu lỗ đây này."

Hàn Nghệ thở dài nói: "Cô đã thành thật như vậy, vậy thì ta cũng cho cô biết, chính là vì cô lớn đến thế này rồi, lần đầu tiên may áo, ta mới không dám mặc thử, ta ở ngoài làm việc rất mệt, cô đừng làm phiền ta nữa được không."

Tiêu Vân uy hiếp nói: "Hôm nay người thử cũng phải thử, không thử cũng phải thử."

Hàn Nghệ ngồi lên nói: "Sao? Xem cô kia, nếu như ta không thử, chắc cô động thủ đánh ta phải không, thật là buồn cười."

"Người nói không sai"

"Vậy để ta thử"

Tiêu Vân thở dài một tiếng, liền sa sầm mặt nói: "Vậy người mau cởi áo ra đi."

"Cởi ra?"

Hàn Nghệ hít sâu một hơi: "Cô muốn làm gì?"

"Người không cởi áo ra thì làm sao mà thử."

"Oh."

Hàn Nghệ đứng dậy hai tay dang ra.

Tiêu Vân lui một bước, nói: "Ngươi muốn làm gì?"

"Thì thử y phục."

Hàn Nghệ nói xong liền cười: "Cô không phải cho rằng ta muốn ôm cô chứ, xin cô đẩy, ta không thể nào làm ra những chuyện mất nhân tính như vậy được."

"Ngươi này nói chuyện thật đáng ghét mà." Tiêu Vân nói: "Ngươi mà dám làm vậy, thì ta sẽ chọc mù mắt ngươi đó."

"Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội này đâu."

"Ta kêu ngươi thử áo, ngươi lại làm gì vậy?" Tiêu Vân hỏi.

Hàn Nghệ vờn vai nói: "Đương nhiên ta đợi cô giúp ta cởi áo ra rồi giúp ta mặc áo vào rồi."

Tiêu Vân khó hiểu nói: "Tại sao phải cởi giúp ngươi chứ."

Hàn Nghệ thở dài: "Nếu tự ta cởi ra rồi tự ta mặc vào, thì khác nào nào ta có bệnh, còn cô giúp ta mặc áo, thì là do ta bị ép buộc, ta đương nhiên chọn bị ép buộc, tuy là bị mất mặt một chút, nhưng còn tốt hơn là nào có bệnh."

"Nói hay thiệt giống như ta ép buộc cô vậy."

"Như vậy còn không phải là ép buộc sao."

Hàn Nghệ mỉm cười.

Tiêu Vân về mặt uất ức nói: "Ta may áo cho ngươi, là đối tốt với ngươi, nói cứ như ta hại ngươi vậy, nếu như ngươi không thích thì đừng thử nữa."

"Thật là rất cảm tạ, ồ không, là rất đáng tiếc, ta rất mất mát, ta thật đau lòng."

Hàn Nghệ ôm ngực tỏ vẻ rất thương tâm.

Tiêu Vân liếc hần hống một cái, trong lòng vừa vừa giận, vừa uất ức, tính tình đồng đánh lại nổi lên, nói: "Không được, vẫn phải thử, ta giúp ngươi cởi áo ra là được."

Nữ nhân quả nhiên là hay thay đổi.

Tiêu Vân tiến lên trước, mang theo một tia tức giận kéo áo khoác ngoài của Hàn Nghệ ra.

Hàn Nghệ đột nhiên nói: "À, hay là hôm nào cô lại may cho ta cái quần để mặc."

"Không phải ngươi không thích ta may đồ cho ngươi sao, sao bây giờ lại kêu ta làm cho ngươi cái quần."

"Này, cô đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn thử cái cảm giác cô sẽ giúp ta cởi quần xem thế nào, vì căn bản thì cởi áo và cởi quần không giống nhau A, a.. đừng bốp chặt quá, nhẹ thôi, đau đau đau."

Tiêu Vân nhéo bên hông Hàn Nghệ, nói: "-Xem ngươi còn dám nói lung tung nữa hay không."

Chiều này quả nhiên đúng là vũ khí của phụ nữ, Hàn Nghệ ôm lấy eo nói: "Cô có cần phải mạnh tay vậy không, ta chẳng qua là chỉ muốn chọc cô mà thôi, nàng cởi áo giúp cho ta, ta còn không cho cô làm sao."

"Giơ tay lên."

"Ah."

Hai người đầu vô mồm, Tiêu Vân cũng đã giúp cho hần mặc áo vào xong, là một bộ nho phục, nàng cẩn thận sửa sang lại một chút, liền nhìn ngắm nói: "Ngươi nhìn đi, không phải rất đẹp sao?"

Không cần nghĩ nhiều, nàng đang nói đến y phục.

Hàn Nghệ mỉm cười, lúc đầu thì còn chút ngượng ngùng, cười mỉm, nhưng sau đó thì bật cười ha hả.

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Ngươi cười cái gì?"

Hàn Nghệ không nhịn được cười nói: "Ta cười cô cứ thích nhìn ngực của ta."

Tiêu Vân đỏ mặt: "Thật không biết xấu hổ, ai mà nhìn chứ, ta chỉ là đang giúp người thay y phục thôi."

Hàn Nghệ giờ hai tay lên: "Nếu như không phải cô cứ thích nhìn tròng trừng vào ngực của ta, vậy tại sao khuyết điểm nhỏ đó cô cũng không nhìn thấy."

Chỉ thấy hần một tay thì không vào được, còn tay kia thì ngay cả cổ tay cũng không thấy

"A?"

Tiêu Vân kinh ngạc, hai bàn tay nhỏ nhắn che lấy cái miệng.

Hừ! Tới tới lui lui cũng chỉ có vẻ mặt đó, nữ nhân này là người của bộ tộc liệt cơ mặt mà! Hàn Nghệ buồn bực nói: "Cô để lát nữa hãy... A, ta vẫn còn chưa nói xong, có phải là cô lấy chiều cao của cô ra đo phải không, sao ta có cảm giác phía dưới cứ lạnh lạnh ấy."

Tiêu Vân cúi đầu nhìn xuống, rõ ràng là một chiếc áo dài nhưng lại có cảm giác như Hàn Nghệ đang mặc váy ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Không làm không chết

dịch: mafia777

***

Hàn Nghệ rất vui khi nhìn thấy gương mặt xấu hổ của Tiêu Vân, bởi vì hắn nghĩ rằng nếu hắn là Tiêu Vân, thì cả đời này hắn cũng không có dũng khí để cầm cây kim may nhìn như nhẹ nhàng, mà thật ra lại vô cùng trầm trọng này lên.

Hiển nhiên, Hàn Nghệ đã đánh giá thấp Tiêu Vân.

Tiêu Vân ngoại trừ "A" lên một tiếng, thì hoàn toàn không có biểu hiện gì là xấu hổ, vô cùng bình tĩnh, thân nhiên giúp hắn cởi quần áo ra, sau đó lại phong khinh vân đạm nói: "Chỉ là hơi chút không vừa thôi, sửa lại là được rồi."

Đây mà chỉ là không vừa thôi sao? Sửa cái này có khi còn phiền phức hơn làm lại cái mới.

Hàn Nghệ vô cùng sợ hãi.

Nữ nhân một khi đã có chấp thì luôn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Cũng may năng đối với việc nấu cơm không có cố chấp như vậy.

Chuyện đến nước này, hắn chỉ biết an ủi bản thân như vậy, nếu như Tiêu Vân muốn hắn phải ăn cái món ẩm thực đen đen mà nàng làm, thì đó mới là chuyện đau khổ nhất.

Hôm sau.

Mỗi khi rảnh rỗi thì Hàn Nghệ không quên rèn luyện thân thể, trong tình cảnh khó khăn nhất hắn luôn cần một sức khỏe khỏe mạnh, chỉ ít thì bên ngoài võ nghệ cao cường, trong nhà thì có thể hàng phục cô vợ.

"Hô... hô!"

Hàn Nghệ đeo hai bao cát vào chân, luyện tập trên con đường nhỏ cạnh cánh đồng đến đổ cả mồ hôi, ven đường còn thuận tiện nhìn phong cảnh ở hai bên, cuộc sống giản dị và yên tĩnh đối với hắn mà nói, thật sự có một tư vị rất khác biệt.

Thôn dân trên đường nhìn thấy Hàn Nghệ, đều nhìn và chào hỏi hắn với con mắt ngưỡng mộ, bọn họ cũng muốn được rèn luyện thân thể như vậy, nhưng cuộc sống tàn khốc đã định sẵn từng phút từng giây trong cuộc đời họ, bọn họ thật không có tư cách giống như Hàn Nghệ, ở nơi đây lãng phí sức lực và thời gian.

Chạy vòng quanh Mai thôn, Hàn Nghệ nghỉ ngơi rửa mặt bên bờ sông, uống một ngụm nước, rồi từ từ đi về nhà.

Nhưng lần này về nhà, Hàn Nghệ lập tức cảm thấy cả người không được tốt, bởi vì Tiêu Vân đang ngồi trên giường, đung đưa hai chân, cúi đầu giúp hắn sửa lại bộ y phục hoàn toàn không vừa này.

"Không phải chứ"

Hàn Nghệ thật sự cáu rồi, thanh âm nén giận vang lên.

Tiêu Vân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hàn Nghệ đứng ngay cửa, lại mỉm cười nói: "Ngươi về rồi à"

Hàn Nghệ tiến lên phía trước, ngồi sang một bên, nói: "Cô thật sự muốn sửa bộ y phục này sao?"

Tiêu Vân gật gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Cô cần gì phải như thế chứ, ta muốn mặc cái mới thì có thể ra ngoài mua mà, chúng ta lại không phải không có tiền."

Tiêu Vân lắc đầu nói: "Không được, không được, mắc lắm, ta nghe nhị thẩm nói, bộ y phục mua bên ngoài so với tự tay mình làm mắc gấp 5, 6 lần, chẳng phải ngươi vẫn thường khuyên ta phải cần kiệm quẩn gia sao."

Đó là ta đang khuyên bảo cô à, rõ ràng là ta đang châm chọc cô mà.

"Ta sai rồi, ta sai rồi được chưa."

Hàn Nghệ kích động hươ tay múa chân nói: "Ta thu lại tất cả những lời nói về một quẩn gia phải luôn cần kiệm, ta kiếm tiền là để cho cô tiêu xài, thật đấy, cô cứ xài tiền thoải mái là được rồi, ta tuyệt đối không trách cô." Hàn thâm nghĩ, dù gì thì số tiền cô xài cũng không đáng kể.

Tiêu Vân nhìn Hàn Nghệ cười nói: "Ta biết, ngươi đang khảo nghiệm ta chứ gì."

Ta khảo nghiệm cô cái con khi á, Hàn Nghệ muốn điên lên rồi, nói: "Ta ăn no không có chuyện gì làm hay sao mà khảo nghiệm, ta nghiêm túc đấy."

"Thật à?"

"Tuyệt đối là thật."

"Vây cũng không được."

"Vì cái lông gì mà không được?"

"Aaa..., ngươi nói tục?"

"Ặc, vì sao không được?"

Tiêu Vân nói: "Ngươi ở bên ngoài kiếm tiền, cũng không dễ dàng gì, hơn nữa công việc buôn bán này không dễ chút nào, chúng ta đương nhiên nên tiết kiệm thì tốt hơn, nếu không thì sớm muộn gì cũng hết sạch. Ngươi yên tâm, lần này nhất định làm được, lần trước ta chỉ là quên mất chiều cao của ngươi."

Cô may áo mà không đo vóc người, cô còn có mặt mũi mà nói sao? Hàn Nghệ có chút ảo não nói: "Lẽ nào cô không thấy suốt cả ngày ngồi ở nhà may vá như thế này thì cuộc sống rất là vô vị sao?"

Tiêu Vân có vẻ uất ức nói: "Ta ở nhà một mình, cảm thấy vô vị nên mới nghĩ đến việc may đồ cho ngươi."

Hàn Nghệ sừng sốt, hẳn lúc nào cũng ở bên ngoài, khó trách nàng ở nhà một mình cảm thấy vô vị, nhưng may quần áo vậy còn đỡ, vạn nhất ngày nào đó nàng cảm thấy công việc may vá này quá chán, lại buồn buồn nghĩ rằng ra ngoài ăn là lãng phí tiền, muốn làm đồ ăn cho hân ăn, vậy không phải sẽ có tai nạn chết người sao.

Việc này càng nghĩ càng thấy đau đầu, nhưng suy cho cùng thì cũng không hoàn toàn do lỗi của Tiêu Vân, một người suốt ngày ở nhà đúng là vô vị.

Uhm, xem ra phải tìm chút hoạt động giải trí cho nàng, nếu không nàng cả ngày ở nhà chọc cái này, chơi cái nọ, không sớm thì muộn nàng cũng sẽ tới chọc mình, cũng không biết đầu năm nay nữ nhân thích chơi cái gì, nếu là nữ nhân của đời sau, vậy thì dễ sắp xếp rồi, cả ngày chơi mạt chược là được.

Đúng rồi, mạt chược, sao mình có thể quên được nhỉ, mạt chược chính là trò mà phụ nữ yêu thích nhất a.

Hàn Nghệ lập tức nói: "Tùy cô, ta đi ra ngoài trước đây."

Rõ ràng ta nói chán rồi, cũng không biết ở lại nói chuyện với ta, thật là vô tình vô nghĩa, Tiêu Vân trong lòng oán trách, nhưng lại không nói gì, chỉ là "Uhm" lên một tiếng.

Nhưng lúc này, Hàn Nghệ đã ra ngoài cửa rồi.

Có câu, bài bạc là thứ phát tài, mạt chược, bài tú lơ khơ, bài cừu, xúc xắc đều là kiến thức cơ bản của các cao thủ Thiên môn chính phái, cũng giống như là các học sinh tiểu học phải học một cộng một vậy.

Đối với Hàn Nghệ từ nhỏ đã lăn lộn trong sông bạc, làm chân chạy cho dân cờ bạc, thứ này quả thật không thể quen thuộc hơn nữa. lúc các bạn học sinh cùng lứa còn đang nghe bài hát tiếng anh ABCD..., thì hần đã ở đó nghe thanh âm của xúc xắc, lúc các bạn học sinh nhìn vào bài tập ngữ văn thì trong mắt hần chỉ có Đồng Hoa Thuận, nếu như Thanh Hoa Bắc Đại có môn bài bạc chuyên nghiệp này...thì chắc chắn hần sẽ được nhận học bổng rồi, cái này không có gì phải nghi ngờ.

Vốn dĩ là Hàn Nghệ yêu cầu rất cao đối với mặt chược, bài tú lơ khơ, nhưng bởi vì bệnh tình của Tiêu Vân vô cùng nghiêm trọng, nếu càng kéo dài thì càng nguy hiểm đến tính mạng, đương nhiên, đây là nguy hiểm đến tính mạng của hần, bằng không hần cũng sẽ không gấp gáp như vậy, hần chỉ có thể giản lược hết thảy, làm ra mấy khối gỗ nhỏ, dùng mực nước và thước thẳng vẽ ra 108 phần đều nhau, sau đó dùng cái cưa cắt nó ra, vô cùng khéo tay, rất nhanh đã cưa ra được 108 khúc gỗ nhỏ.

Sau đó, dùng bút lông vẽ các hoa văn lên đó.

Trong lúc đó, Tiêu Vân hai, ba lần đến hỏi xem hần đang làm gì, hần dùng những thứ mua được qua loa cho có lệ, bởi vì Tiêu Vân chỉ nhìn thấy "một chuỗi chữ vạn" có xem cũng không hiểu, mà trò mặt chược này cũng không có điểm gì đặc biệt, thế nên cũng không hỏi nhiều, quay trở về phòng tiếp tục may đồ.

Không đến một ngày, một bộ mặt chược đã ra đời.

Có thứ trò chơi này rồi, mình cũng không cần phải lo lắng bà cô này giày vò mình nữa.

"Ha ha ha!"

Hàn Nghệ càng nghĩ càng cảm thấy vui, nhin không được cười phá lên.

"Hàn Nghệ, Hàn Nghệ!"

Tiêu Vân ngồi kế bên đột nhiên thấy Hàn Nghệ cười lớn liền kinh ngạc, la lên.

"A?"

Hàn Nghệ lúc này tỉnh ngộ, liền nói với Tiêu Vân: "Tiêu Vân, ta nhớ hình như hôm qua cô nói ngồi ở nhà rất nhàm chán."

Tiêu Vân thấy hần ta đột nhiên nhắc đến vấn đề này, lập tức "Uhm" một tiếng.

"Cũng đúng thôi, cô một mình ở nhà chán là phải rồi, tuy nhiên phiền não này bây giờ sẽ không còn nữa"

"Nói vậy là sao?"

"Đợi một chút cạch cạch cạch."

Hàn Nghệ từ phía sau lấy ra bộ mặt chược vừa mới được phơi khô để lên bàn thấp.

Tiêu Vân vừa thấy, nói: "Cái này không phải ngươi chạy đi mua đấy chứ?"

"Không phải, không phải."

Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Đây kỳ thực là một bộ cờ, gọi là mặt chược, chơi vui vô cùng, lại đây, ta dạy cô chơi, cô để quần áo qua một bên đi."

Tiêu Vân từ trước tới giờ chưa bao giờ nhìn thấy qua một Hàn Nghệ vì nàng mà tích cực như vậy, tuy không biết nguyên nhân, nhưng trong lòng cũng cảm thấy vui, liền để quần áo sang một bên.

Hàn Nghệ nhìn thấy trong lòng liền thở phào, đẩy bộ mặt chược gỗ ra, từ từ nhẹ nhàng để lên bàn, sau đó chậm rãi giảng giải cho Tiêu Vân cách chơi. Đương nhiên hần nói cách chơi đơn giản nhất là bất kỳ một cặp nào cũng có thể làm tướng, không thể ăn, chỉ có thể gấp loại khác nhập vào, cấp bậc nhập môn.

Tiêu Vân sau khi nghe xong, nói: "Đơn giản vậy sao."

"Rất đơn giản?"

Hàn Nghệ đảo mắt nói: "Vậy chúng ta chơi thử mấy ván xem sao? Nếu như trong mười ván, cô có thể thắng ta một ván, thì coi như là cô thắng, mặc cô sai khiến, nếu như đến một ván mà cô cũng không thắng, ha ha, cô phải hứa với ta ba điều kiện, thế nào?"

Tiêu Vân lắc đầu: "Không chơi."

"Tại sao vậy? Không phải cô nói rất đơn giản sao?" Hàn Nghệ thấy lạ nói.

Tiêu Vân nói: "Ta cảm thấy đơn giản, nhưng ta tại sao phải cá cược với ngươi, lỡ như ta thua thì ai biết được ngươi sẽ đưa ra điều kiện gì."

"Ta thua thì tùy ý cô sai khiến."

"Người là chồng ta, thì tại sao ta phải sai khiến người chứ?"

"Vậy vậy ta mặc y phục mà cô may thì được rồi chứ?"

"Người vốn dĩ là phải mặc rồi."

"Ách"

Nữ nhân này thiết cao tay, được, trước hết để cho cô mê muội đã: "Được, được, được, tùy cô thôi, chúng ta chơi đại vài ván vậy, cô đồ xúc xúc đi."

Tiêu Vân theo lời đồ xúc xúc, Hàn Nghệ dạy nàng làm thế nào xem bài tẩy và làm thế nào bắt quân cò, rất nhanh, mười ba quân bài đã lên tay rồi.

Trò mạt chược này nghe ra rất dễ, nhưng chơi thì không dễ chút nào, quan trọng là không biết lựa chọn như thế nào, Tiêu Vân có vẻ chán chừ, mỗi tám bài gần như đều rất hữu dụng, nàng suy nghĩ rất lâu.

Hàn Nghệ cười nói: "Cô không phải nói là dễ lắm sao, sao ngay cả tám bài đầu tiên cũng suy nghĩ cả ngày trời."

Tiêu Vân nghe câu này, liền lập tức đánh lá bài ra, miệng nói: "Ta chỉ là đang đợi người thôi."

"Đợi ta, cô đừng mướn cớ."

Hàn Nghệ cười, đưa tay ra: "Mạt chược không phải là dễ nhìn, mà là suy nghĩ Trong lúc nói chuyện, hấn ta cầm lấy một tám bài, ngón cái nhẹ nhàng chà xát, mặt mày liền xanh mét - Ai, ôi!!!"

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Sao?"

Ta tiêu rồi, sao có thể quên được trò mạt chược này được làm từ gỗ, Hàn Nghệ cắn chặt môi, cố nén không roi lệ, miếng dầm gỗ đâm ngón tay cái, giống như cây xương rồng đầy gai đang rung rung trước gió.

Đây chính là hậu quả của việc tỏ vẻ tinh tướng.

"Người đang làm gì vậy! ha ha ha!"

Tiêu Vân cười, cười rất vui vẻ, không có chút kìm nén nào.

"Đáng ghét!"

Ra vẻ tinh tướng không thành, Hàn Nghệ xấu hổ muốn đập đầu, đây đều là thói quen, là một cao thủ, đánh mạt chược nhiều lúc cũng cần phải xem kỹ, nhẹ nhàng chà chà là biết rồi, liền nói: "Cô cười đủ chưa"

Tiêu Vân im lặng, cố gắng nhịn cười, nàng "ừ, ừ" hai tiếng, thời khắc trôi qua, nàng mới nói: "Ta lấy kim giúp người lấy mấy cây dầm đó ra."

Cuối cùng mới nói được một câu tiếng người.

Hàn Nghệ uất ức gật đầu, đột nhiên ngừng người nói: "Đợi đã, cô nói cô dùng gì để giúp ta lấy nó ra?"

"Kim khâu a!"

"Không cần cô động tay, để ta làm vậy."

Hàn Nghệ cố gắng ngăn cản nàng, nói thầm, kim là để cô lấy ra chơi sao? Đến lúc đó cây dầm thì không lấy ra được mà mạch máu của ta lại bị cô khều ra mất.

Tiêu Vân kinh ngạc một hồi, liền lập tức hiểu ra, la lên: "Không cần thì thôi, bấu lắm ấy."

Không bấu là tốt nhất

"A!"

"Yaaaaaaa"

"Ồ"

Phé hết nửa ngày, mẩu chốt là kêu mệt, Hàn Nghệ cuối cùng cũng lấy toàn bộ chỗ dầm kia ra ngoài hết, nhưng một con cũng không đánh, liền ngừng nghĩ hết nửa ngày, Tiêu Vân thấy vậy nên thú vị hoàn toàn biến mất.

Hàn Nghệ liếc nhìn rồi nghĩ thầm, kiểu này không được, mình cũng đã bị chích rồi, nếu vẫn không đạt được mục đích, thì mình thật có lỗi với ngón tay của mình, liền vội vàng nói: "Nào, lại chơi tiếp."

Tiêu Vân chỉ là thản nhiên "Ồ" lên một tiếng.

Hai người lại bắt đầu đánh bài.

"Bính!"

"Lại bính!"

"Giang!"

"Lại giang, ha ha!"

"Thật xin lỗi, ta thắng rồi."

Sau khi đánh được mười mấy quân bài, Hàn Nghệ hạ xuống bài của mình..

- -----

"Ha ha, thật ngại quá, ta lại thắng nữa rồi"

"Cái...cái gì, ngươi lại thắng nữa rồi à."

"Đương nhiên, không phải cô nói là dễ sao, sao cô không thắng ván nào hết."

"Mới có hai ván thôi, ngươi gấp cái gì."

"Thắng rồi."

"Thật ngại quá, giang thượng hoa."

"Chơi lại, chơi lại nào"

"Oh, thật xin lỗi, lại thắng nữa rồi."

"Lại nào!"

- -----

Liên tiếp hai vòng, không có ngoại lệ, tất cả đều là Hàn Nghệ thắng, tuy nói là trò mạt chược này quan trọng nhất cũng nhờ vào vận may, nhưng cũng phải xem là bạn đánh với ai, mười đầu với chín ngàn, dưới tay của Hàn Nghệ thì mạt chược cũng có thể đâm người.

Bất tri bất giác chơi hết bốn vòng, Tiêu Vân ngay cả một bản cũng không hề thắng.

Hàn Nghệ cười nói: "Cô phục ta rồi chứ?"

"Phục gì mà phục, chơi lại."

"Hử?"

Hàn Nghệ đột nhiên nhìn Tiêu Vân hai tay nhanh chóng đặt bài, đồng tử cũng đã bắt đầu mở to, này đây đúng là tẩu hỏa nhập ma mà, nói: "Ặc có muốn nghỉ một chút hay không?"

"Không cần, không cần, ngươi mau chia bài đi."

Tiêu Vân rất tích cực đã xếp xong hết bài.

"Ah."

Hàn Nghệ tùy tiện đánh bài, thậm nghĩ, có nên cho nàng thắng một ván, nhưng nếu như nàng thắng rồi, nhất định sẽ nói " xem đi, ta đã nói trò mạt chược này rất dễ mà" Nhưng nếu toàn mình thắng, tuy về mặt trình độ có thể kích thích ý chí chiến đấu của nàng, nhưng nếu như vậy cũng sẽ đã kích nàng, thời thì dễ cho nàng thắng một ván vậy.

"Oa, ta thắng rồi, thắng rồi."

Tiêu Vân kích động rồi ngã xuống bài của mình, ngơ ngác nhìn ván bài vô cùng xinh đẹp, trong mắt rơi giọt nước mắt chua xót và vui mừng, loại cảm giác

này giống như Tần Thủy Hoàng nhìn thấy Vạn Lý Trường Thành vừa mới xây xong. Lã Bố cuối cùng đem tiểu mụ dâng lên, Đổ Phủ gặp thần tượng của mình là Lý Bạch, đồng chí tìm đến chính tổ chức của mình vậy.

Không dễ dàng

Thật không dễ dàng

Tiêu Vân muốn khóc, la lên: "Nhìn này, ta đã nói trò mạt chược này rất dễ mà."

Biết mà, mình biết ngay thế nào cũng vậy mà.

"Chúc mừng, chúc mừng."

Hàn Nghệ vỗ vỗ tay, trầm nghĩ, lần này là mình được nghỉ rồi, nói: "Hôm nay tới đây thôi."

"Không được."

Tiêu Vân kéo hần lại, nói: "Ta mới thắng, sao có thể kết thúc sớm vậy, ngươi thế chẳng phải là ức hiếp người ta quá sao, chơi thêm mấy ván nữa đi."

Lúc nói, vẻ mặt nàng hưng phấn vô cùng.

Không thể không nói, mê lực của trò mạt chược này khiến cho phái nữ không tài nào cưỡng lại được.

Cô không phải chứ, thua cũng muốn chơi lại, thắng thì không chịu nghỉ, thôi vậy, đành cho cô thắng thêm mấy ván nữa.

"Ha ha, ta thắng nữa rồi, ngươi xem, ngươi xem, lá bài thật thú vị."

- "Lợi hại, lợi hại."

"AAA! Giang!"

"Lại giang!"

"À à à, giang. Giang cái gì ấy nhỉ?"

"Giang thượng hoa."

"Không sai, giang thượng hoa, haha."

Lại một vòng nữa, tay của Hàn Nghệ cũng sắp đứt ra rồi, nói: - Cô xem, cô thắng nhiều ván vậy rồi, thôi dừng vậy.

"Ta đang có khí thế hùng hùng, sao có thể dừng được chứ, chơi thêm mấy ván nữa đi, chơi nữa đi, trò chơi mạt chược này thật thú vị."

"Còn chơi nữa sao, trời cũng đã tối rồi, chúng ta lúc trưa đã ăn cơm đâu."

"Không sao, không sao, trong nhà có một ít bánh, chúng ta vừa chơi vừa ăn."

"Cái gì?"

Thế này thì không được rồi, không thể để cho nàng ấy thắng nữa.

Mới vừa mở màn mới, Hàn Nghệ đã nhanh chóng kết thúc ván.

"Lần này là có thể kết thúc được rồi chứ"

"Không được."

"Tại sao không được."

"Tính ra thì, ta vẫn thua, chẳng qua lúc đầu ta còn chưa quen, bây giờ ta quen rồi, nhất định sẽ chơi thắng ngươi."

"Trời ạ"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thiên cục là mộng ảo

dịch: mafia777

Canh ba, ước chừng đánh tới canh ba, đôi mắt với Hàn Nghệ già bộ bất tỉnh, Tiêu Vân mới đồng ý bỏ qua.

Ta nghỉ tay ta đã rút cả ra rồi, mắt cũng đã mù rồi, đây là ông trời trừng phạt ta mà.

Khi Hàn Nghệ nghĩ đến các nữ nhân Đại Đường đều giống như Tiêu Vân, như si như say chơi mạt chược, liền cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, hấn vô cùng hối hận, lời cái gì không lời, lại cố tình lời cái trò mạt chược này đi ra, đây quả thực là muốn gạt bỏ hạnh phúc của nam nhân mà, trước kia nữ nhân rất hiền lành, rất cần kiệm đấy, đều ở nhà chăm đứa nhỏ, về sau nữ nhân đã biến thành điên cuồng, thành bạo lực, thành ngậm thuốc lá chơi mạt chược.

Mà nam nhân, chỉ có thể ở nhà yên lặng roi nước mắt, cầm bình sữa cho trẻ con bú, hay hoặc là mặc tạp dề ôm cái cặp lồng trong ngực.

Các đồng bào, các đồng bào mọc ra tiểu đệ đệ, ta có lỗi với các người, không được, ta nhất định phải bóp chết tai họa này từ trong trứng nước.

Trời còn chưa sáng, Hàn Nghệ liền vụng trộm bò dậy, hấn muốn đem một bộ mạt chược kia đốt đi, đốt không còn một mảnh, ngay cả bụi cũng không thể để lại, hơn nữa nhất định phải mang rải vào Mai Hà, thì hấn mới có thể an tâm.

A? Mạt chược đâu rồi.

Hàn Nghệ tìm mắt một lúc lâu, nhưng không thấy bộ mạt chược đâu.

"Người đang tìm cái gì đấy?"

Chẳng biết lúc nào Tiêu Vân từ buồng trong đi ra, vừa xoa xoa đôi mắt đẹp đỏ ngầu, vừa tò mò nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ vội vàng nói: "Mạt chược ngày hôm qua ta làm đâu rồi?"

Tiêu Vân vừa nghe thấy mạt chược, thân thể mềm mại run lên, tựa như cao hương giáng lâm, tay phải cầm lấy một túi vải, nói: "Ồ trong này nha! Khanh khách, người vừa dậy là đã nghĩ đến chơi mạt chược hả, tốt lắm, ta chơi với người."

Cô chơi với ta, cô nằm mơ gì đấy. Hàn Nghệ một tay che đầu, kêu lên: "A --- a --- a, ta choáng rồi, ta choáng rồi."

"Lại choáng? Người có phải ngã bệnh rồi hay không, ta biết châm cứu đấy."

"Khụ khụ khụ... Chúng ta vẫn là chơi mạt chược đi, nhưng, ta nghĩ chúng ta có nên đi rửa mặt một chút trước hay không, sau đó ăn xong bữa sáng, ồ ồ, ta còn phải đi rèn luyện thân thể, một ngày hôm nay ta đều phải rèn luyện thân thể, chúng ta hãy để buổi tối lại chơi đi."

"Rửa mặt ăn điểm tâm là được, rèn luyện thân thể thì không cần đâu, ta cảm thấy chơi mạt chược có thể rèn luyện thân thể."

"Ách...!"

Thế là liên tiếp mấy ngày, Hàn Nghệ không bước chân ra khỏi nhà, ở nhà chịu Tiêu Vân tàn phá, đây cũng không phải Tiêu Vân bắt cóc hấn, mà là hấn tạm thời không tiện đi ra lắm, dù sao cũng đã náo loạn đến tận nhà môn rồi, chỉ có thể ở nhà đợi thôi.

Cho đến lúc xế chiều hôm nay, rốt cục hấn phải ra cửa, nói là lão Đại dẫn hấn làm ăn mời hấn đi ăn cơm chiều, đêm nay sẽ không về nhà, lý do này Tiêu Vân tất nhiên không có cách nào để cự tuyệt, dù sao lão Đại kia cũng là ân nhân của nhà bọn họ, hiền lành đứng ở trước cửa, ngoác tay, ôn nhu hô: - Phu quân, sớm trở về một chút, ta ở nhà xếp sẵn mạt chược chờ người.

"Ai ôi!!!!"

Không phải mọi người đều sẽ nói làm xong đồ ăn ở nhà đợi sao.

...

Khi đi tới cửa thôn, Tiểu Dã lại từ trên trời giáng xuống.

Hàn Nghệ nói: "Không ai ở phụ cận đó chứ."

Tiểu Dã dĩ nhiên hiểu được hấn nói cái gì, lắc đầu.

"Vậy được, chúng ta đi tìm Tiểu Mập trước đã, buổi tối cùng nhau đi đến nơi hẹn."

Hàn Nghệ đương nhiên không phải đi tới chỗ lão Đại của hấn ăn cơm, bởi vì cái nhân thân này cũng không tồn tại, mà là bọn họ hẹn đám người Thẩm

Tiểu hôm nay đi chia của, hiện giờ đã qua mấy ngày, thời khắc nguy hiểm nhất cũng đã qua, cũng là thời điểm hần đi gặp đám người Tang Mộc, đem những thu xếp về sau này nói với bọn họ, tuy rằng bây giờ còn chưa phải rất an toàn, dù sao vẫn còn đang trong điều tra, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, không để cho người khác theo dõi là được.

Hần và Tiểu Dã đầu tiên là tìm được Tiểu Mập, ba người tán gẫu trong chốc lát, đợi tới đêm xuống, ba người lặng lẽ đi tới bên bờ Mai Hà, lên được một con thuyền nhỏ, đi thuyền theo hướng thượng du Mai Hà.

Đầu năm nay trên đất bằng ở đâu cũng đều không an toàn, duy chỉ có trên nước thì tương đối an toàn, vì sao hần chọn khách sạn Tứ Phương, cũng là bởi vì hần biết rằng nếu ở trên đường bộ, cảm nhiều tiền đồng như vậy, nhất định sẽ bị đuổi kịp, nhưng đường thủy lại bất đồng, mà khách sạn Tứ Phương vừa lúc nối liền kênh đào, hơn nữa bên cạnh còn có một cái bến tàu nhỏ, đường thủy vô cùng thuận tiện.

Đám người Hàn Nghệ đi thuyền tới thượng du Mai Hà, lại tiến vào một nhánh sông của Mai Hà, đi theo con sông vào một cái sơn cốc ở bên trong, lúc này ở trên mặt hồ trong sơn cốc có một con thuyền đang neo ở đó, trên thuyền đèn đuốc sáng trưng.

"Hàn huynh, cuối cùng ngươi cũng đến đây rồi, làm chúng ta đợi bao nhiêu lâu."

Trên boong thuyền một người đang đứng, chính là Thẩm Tiểu.

Hàn Nghệ lên đến trên thuyền, Thẩm Tiểu đột nhiên cả kinh nói: "A? Hàn huynh, thế nào mà nhìn ngươi tiêu tụy đi như thế?"

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa." Hàn Nghệ liên tục xua tay, lại nói: "Đừng rồi, ngươi không bị người theo dõi đó chứ."

Thẩm Tiểu lập tức nói: "Ngươi hãy yên tâm, bản lĩnh của ta đây chính lấy da thịt để đổi về đây, quyết sẽ không bị người nào theo dõi cả."

Hùng Đệ hiểu kỳ nói: "Thẩm đại ca, lời này của huynh là có ý gì?"

Hàn Nghệ tức giận nói: "Còn không phải là bị lão cha y đánh mà ra."

Thẩm Tiểu cười ha hả nói: "Thật sự là người sinh ra ta là cha mẹ, người hiểu ta là Hàn huynh."

Lúc này, trong khoang thuyền lại có mấy người đi ra, đứng là Tang Mộc, Tá Vụ và Đông Hạo.

Hàn Nghệ chấp tay lên tiếng chào hỏi, nói: "Đi vào rồi nói sau."

"Cạn chén!"

Hàn Nghệ, Thẩm Tiểu, Hùng Đệ, Tiểu Dã cùng với ba người Tang Mộc, Tá Vụ nâng chén đụng một cái, cũng đều uống một hơi cạn sạch.

"Sảng khoái, thật sự là sảng khoái!"

Thẩm Tiểu lau miệng, cười ha ha vài tiếng, trực tiếp chụp một chưởng thật mạnh lên vai Hàn Nghệ, nói: "Hàn Nghệ, một chiêu này của ngươi thật sự là thật lợi hại, cho dù đã nhiều ngày trôi qua, ta vẫn không thể tin được đây là sự thật, còn giống như là đang nằm mơ, sự thật này thực khó có thể làm người ta tin."

Y vẫn là lần đầu tiên gạt người, loại thành công này không vui sướng cả tháng, thì rất khó tiêu hóa hết.

Điểm này, Hàn Nghệ hiểu rõ vô cùng, bởi vì hần cũng là như thế, Thiên cục là một thứ gì đó vô cùng mộng ảo, người mới nhập môn, khó tránh khỏi sẽ đặc biệt hưng phấn, cười nói: "Thế này thì có cái gì khó tin, càng là người có lòng tham lại càng dễ dàng mắc mưu, hợp tình hợp lý thôi."

Đây đối với hần mà nói, lại chỉ là một cái âm mưu nhỏ nhỏ thôi, căn bản không đáng giá nhắc tới.

"Cũng không thể nói như vậy."

Thẩm Tiểu lắc đầu, nói: "Vương Đại Kim đã cắn câu, ta đây cũng liệu đến, nhưng an bài chi tiết trong đó, thật sự là quá tinh diệu mà, tỷ như ngươi bảo ta cố ý tới trễ, khi vào cửa cố ý đi tới bên cạnh Vương Đại Kim ngó ngó, mục đích chính là cho chúng ta một cái cớ, phòng ngừa Vương Bảo đến chúng ta bên này nhìn lên. Ta tuy rằng cũng biết Vương bảo sẽ ngăn cản ta xem, nhưng ta lại không thể nghĩ đến lợi dụng điểm này để phòng ngừa Vương Bảo trộm xem vàng của chúng ta."

Tá Vụ nói: "Ta cảm thấy hay nhất vẫn là, trước đó Hàn công tử đã dự đoán được Vương bảo sẽ ăn bớt ăn xén tiền, sẽ không đưa đủ tiền."

Hàn Nghệ lắc đầu cười nói: "Đây cũng không coi là cái gì, lấy tính cách của Vương Bảo, gã sẽ đưa đủ tiền, đó mới là chuyện lạ."

Tang Mộc lại nói: "Còn có cái gì mà cảm giác tồn tại kia, cũng thật sự là quá thần kỳ."

Thẩm Tiểu liên tục gạt đầu, về mặt hiểu kỳ nói: "Đúng đúng đúng, loại cảm giác tồn tại này đến tột cùng là vật gì, ta đến nay vẫn không thể hiểu rõ."

Hàn Nghệ cười nói: "Cái gọi là cảm giác tồn tại, chẳng qua là tạo ra một loại biểu hiện giả dối, ở thời điểm giao dịch, ta cố ý cực ít khi lên tiếng, lại để cho Tang Mộc tiên sinh đề xuất hợp tác công việc, còn có chính là cho ngươi cũng tham dự vào, hình thành một loại ý thức cạnh tranh, thứ nhất, chính là

vì khiến Vương Đại Kim buông đề phòng đối với Tang Mộc tiên sinh, cảm thấy y đến là có chuẩn bị, chứ không phải mua bán chớp giạt, còn có hợp tác càng thêm lâu dài. Thứ hai, chính là vì làm cho bọn họ đem lực chú ý đều tập trung trên người các người nhiều hơn, kể từ đó, thời gian hơi lâu một chút, bọn họ đã bỏ qua sự hiện hữu của ta, phải giảm bớt cảm giác tồn tại của một người, có hai phương pháp xử lý trực tiếp nhất, thứ nhất chính là người bên cạnh xông ra, thứ hai chính là mình tận lực khiêm tốn."

"Người nói ta đều có thể hiểu được, nhưng ta vẫn cảm thấy chuyện này thật sự là quá thần kỳ."

Thẩm Tiểu hầy còn lắc đầu nói: "Ngay tại thời điểm người đối cái rương, ta cùng đám người Tang Mộc tiên sinh đều nhìn thấy, cảm thấy như thế này thì quá lớn mật, thời gian nháy mắt kia khiến cho ta bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng cố tình cha con Vương Đại Kim cũng không phát giác một chút nào, hiện giờ ngẫm lại đều còn có chút nghĩ mà kinh."

Hàn Nghệ cười nói: "Đó là bởi vì trước đó người đã biết ta sẽ đối rương."

Tang Mộc nói: "Tuy nhiên nói gì thì nói, tốc độ đối rương của Hàn công tử thật sự là quá là nhanh, lúc ấy mắt ta cũng không hề nháy, mà vẫn không thấy rõ ràng."

Thẩm Tiểu cũng kinh ngạc gật đầu.

Hùng Đệ đột nhiên bu lại, ha hả nói: "Hàn đại ca, ta đây và Tiểu Dã cũng không nhìn thấy, huynh liền biểu diễn lại một lần cho chúng ta xem đi."

Tiểu Dã cứ thế gật đầu.

"Cái này có cái gì hay mà xem, đơn giản chính là quen tay hay việc, các người luyện nhiều một chút, cũng có thể làm được. Hàn Nghệ phong khinh vân đạm nói, đây chỉ là kỹ xảo rất nhỏ."

Thẩm Tiểu nói: "Cái này người khoan hãy nói, mấy ngày này ta ở nhà mỗi ngày đều luyện tập, nhưng luôn không làm được, người hãy biểu diễn một lần cho chúng ta nhìn một cái đi."

Người mà có thể làm được, thì ta đã không cần ra mặt rồi. Hàn Nghệ thấy bọn họ đều la hét muốn xem, đặc biệt Hùng Đệ, đều sắp ép vào bộ ngực hấn rồi, vội vàng đẩy nhóc mập này ra, sau đó nói: "Được được được, ta ngay bây giờ sẽ biểu diễn một lần cho các người xem. Nơi này cũng không có thùng, như vậy đi, ta lấy ra một cái khác cho các người xem vậy, kỳ thật đạo lý đều không khác biệt lắm."

Nói xong, hấn lấy ra một đồng tiền đặt lên bàn, nói: "Các người nhìn cho rõ nhé, đồng tiền này hướng mặt lên trên nhé."

Những người còn lại cẩn thận nhìn lên, đều gật đầu.

Hàn Nghệ đưa tay phải ra, năm ngón tay mở ra, úp ngang chậm rãi dời về phía đồng tiền kia, ở thời điểm sắp tiếp cận phía trên đồng tiền, tay hấn đột nhiên về qua một cái, vô cùng nhanh.

Đợi đến khi mọi người định nhìn lên, phát hiện đồng tiền kia đã là mặt lưng hướng lên, đều kinh sợ kêu ra tiếng.

"Này --- này người làm như thế nào?"

Thẩm Tiểu không dám tin nhìn đồng tiền kia, bọn họ vẫn nhìn chăm chăm vào đó, mà cũng không nhìn thấy Hàn Nghệ lật đồng tiền lại.

Hàn Nghệ giơ tay lên, chỉ thấy giữa ngón tay hấn mang theo một đồng tiền, nói: "Rất đơn giản, kỳ thật trong lòng bàn tay phải của ta còn cất giấu một đồng tiền mặt lưng hướng lên trên, khi tay ta đảo qua đồng tiền, đã dùng tốc độ cực nhanh đem trên bàn đồng tiền cầm lên, sau đó đem đồng tiền trong lòng bàn tay đặt ở trên vị trí ban đầu, các người chỉ biết chú ý đến đồng tiền trên bàn, mà xem nhẹ tay của ta, ta lại nhân cơ hội giấu đồng tiền đó đi, nhìn qua thật giống như ta thân không biết quý không hay lật đồng tiền lại, đây chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt thôi, kỳ thật ta nào có thân thủ nhanh như vậy."

"Thì ra là thế." Thẩm Tiểu gật gật đầu, nói: "Ngày ấy người cố ý chế tạo việc Tang Mộc và Tá Vụ xung đột, mục đích chính là muốn cho cha con Vương Đại Kim đem lực chú ý tập trung ở trên người đám người Tang Mộc, cho người thời gian trong nháy mắt này mà tranh thủ."

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Thẩm Tiểu ha ha nói: "Ta nghĩ bọn họ làm thế nào cũng không nghĩ ra nổi, kỳ thật trong rương đó của chúng ta chỉ đựng có ba thỏi vàng và một khối sắt, mà ba thỏi vàng kia cũng đã bị ta để vào trong tay áo, ha hả, người cũng thật sự là keo kiệt, ngay cả một thỏi vàng cũng không cho bọn họ."

Hàn Nghệ hừ nhẹ nói: "Thời điểm bọn họ ép trả nợ, đã bao giờ từng nguyện ý thu ít đi một đồng tiền chưa, thật sự là tám ván gỗ kia quá nhẹ mà, nếu không ngay cả một khối sắt ta cũng tiếc khi cho bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chia của

dịch: mafia777

Hóa ra hôm đó tuy rằng cái rương đều giống nhau, nhưng cái rương đưa cho Thẩm Tiểu bên trong không hoàn toàn là vàng, chỉ có ba thỏi vàng, Vương Bảo liếc nhìn chỉ có ba thỏi vàng thôi, nhưng gã theo lẽ tự nhiên sẽ cho rằng bên trong toàn bộ đều là vàng. Mà khi Thẩm Tiểu kiểm tra vàng cũng chỉ thay phiên nhau lấy ba đỉnh vàng ra mà thôi, sau khi kiểm tra xong thì đã bị hấn lén giấu trong tay áo, bởi vì Hàn Nghệ đổi rương, trên người không tiện mang theo vàng.

Mà trước khi xảy ra xung đột, Tang Mộc cố ý bước ra chính giữa kính rượu, mục đích là để cha con Vương Đại Kim hơi cách xa cái thùng ra, mà Hàn Nghệ khi đó vẫn luôn khiêm tốn lại không uống rượu, mà là ôm cái rương kia. Đợi khi xảy ra xung đột, Hàn Nghệ cố ý lóe sang phía Vương Đại Kim, chính trong khoảnh khắc đó đã đánh tráo được rương. Tại sao hấn phải trải một lớp tơ lụa trên bàn, chính là vì để phòng khi đổi rương phát ra tiếng động.

Đương nhiên, vì để xung đột này trở nên càng hợp lý hơn, trong lần đầu gặp mặt Hàn Nghệ đã cố ý chôn một cái ngòi, cũng chính là bảo Tang Mộc đánh Tà Vụ, lần thứ hai sẽ không có vẻ đột ngột nữa.

Bởi vì từ khi Hàn Nghệ vào phòng liền không lên tiếng, vẫn luôn cúi đầu đứng một bên, giống như một hạ nhân vậy, mà ý đồ hợp tác mà Tang Mộc đề xuất kia khiến Vương Đại Kim phân tán sức chú ý, do vậy lúc ấy ở trong phòng không ai chú ý đến hấn cả. Đợi sau khi đánh tráo xong, Thẩm Tiểu liền vội vã rời đi, loạn như thế thì càng không ai phát hiện ra.

Hàn Nghệ cười lắc đầu nói: "Có điều việc này có thể che mắt tất cả mọi người, chỉ duy nhất không lừa được Thẩm lão gia tử, lần này còn may được Thẩm lão gia tử giúp đỡ nha!"

Dù sao đây không phải là một quan hai quan tiền, Thẩm Tiểu có thể tùy tiện lấy ra được. Đây là chín trăm quan nha, cho dù là Đệ Nhất Lâu muốn lấy ra số tiền nhiều như vậy thì cũng vô cùng khó nha, bởi vì Thẩm Tiểu không phải đương gia, căn bản không thể làm chủ, căn bản cũng không lấy ra được nhiều tiền đồng như thế. Tuy nhiên hôm đó Thẩm Tiểu không thật sự mang theo chín trăm quan đi, chỉ phủ một lớp tiền đồng ở bên ngoài, bên dưới đều là đá cả. Về điểm này, Vương Đại Kim cũng đoán sai rồi, cho rằng bọn Tang Mộc mang theo một ngàn tám trăm quan bỏ chạy, thật ra chỉ là chín trăm quan, trọng lượng đã giảm đến phân nửa.

Nhưng một khi truy xét, nếu Thẩm lão gia tử hoàn toàn không biết, vậy chuyện này chắc chắn không làm được, bởi vì không có ông ta phê chuẩn, Thẩm Tiểu không thể điều động tiền nhiều như thế, cho nên chuyện này nhất định phải nói cho Thẩm Thanh Phong biết.

Thẩm Tiểu cười gian ha hả nói: "Cha ta làm sao chịu giúp đỡ chứ, chẳng phải là do biện pháp của người hay, buộc cha ta phải giúp đỡ sao."

Hóa ra trong kế hoạch này, khó làm nhất không phải là Vương Đại Kim, mà là Thẩm Thanh Phong, bởi vì kế hoạch này tuy không cần Thẩm Thanh Phong tham dự, nhưng nhất định cần Thẩm Thanh Phong bọc hậu, giúp Thẩm Tiểu hoàn thành trò lừa này. Nhưng Hàn Nghệ phỏng chừng Thẩm Thanh Phong chắc chắn sẽ không đồng ý, thế là bảo Thẩm Tiểu vào đêm trước khi giao dịch thì nói hết mọi chuyện cho Thẩm Thanh Phong biết, bởi vì khi đó kế hoạch đã tiến hành rồi, Thẩm Thanh Phong tuyệt đối sẽ không phô trương ra ngoài, biện pháp duy nhất chính là giam Thẩm Tiểu lại, để Thẩm Tiểu nằm ngoài sự việc, vậy thì vụ lừa gạt này đã xác định rồi.

Lại không ngờ là Hàn Nghệ chỉ là để ông ta biết được việc này, để bọc hậu, không phải thật sự cần mời ông ta ra giúp đỡ.

Đêm hôm đó, Hàn Nghệ bảo Tiểu Dã lên lút cứu Thẩm Tiểu ra ngoài, đợi đến sáng Thẩm Thanh Phong biết Thẩm Tiểu không còn ở đó nữa, chắc chắn đoán được Thẩm Tiểu vẫn đi rồi. Ông ta cũng biết cá tính của Thẩm Tiểu, nếu tiếp tục ra mặt ngăn cản thì có thể sẽ hại Thẩm Tiểu. Thay vì thế thì chỉ bằng giúp Thẩm Tiểu, dù sao cũng chỉ có một nhĩ tử này, thế là vội vàng sắp xếp mọi việc trong nhà, tạo ra biểu hiện giả là bí mật mang trọng kim ra mua vàng.

Ngày đó trước cửa phủ nha, Thẩm Thanh Phong đánh thật, tuyệt đối không phải giả. Phải biết là cả ngày ông ta đều lo lắng sợ hãi, lần này vừa thấy Thẩm Tiểu bình an vô sự đi ra, vừa thả lỏng thì lửa giận bốc lên, làm sao có thể nhịn được.

Hàn Nghệ không muốn tiếp tục đi sâu thảo luận chuyện này, dù sao thì cách này cũng đủ tồn tại rồi, nhưng việc này được xây dựng dựa trên sự tin của hấn, hấn nắm chắc mười phần có thể đánh tráo thành công. Khiêm tốn mà nói, nếu khi đó xuất hiện bất cứ sự cố ngoài ý muốn nào, nếu Hàn Nghệ không tìm được cơ hội, thì chắc chắn sẽ không xuống tay, cùng lắm thì không đánh tráo, như vậy cũng không có ai phát hiện ra, hơn nữa còn là dùng vàng nữa, hấn cũng không thiệt thòi. Trong toàn bộ bố cục, khả năng hỏng bét duy nhất chính là trong chớp mắt lúc hấn tráo cái rương kia, nhưng việc này đối với hấn mà nói thật sự không phải là việc khó, chỉ giống như Jordan ngựa người ném rổ mà thôi, cho dù trước mặt có bao nhiêu người thì cũng không phải vấn đề, đột nhiên hỏi:

"Đúng rồi, bây giờ tình hình Vương gia thế nào?"

Thẩm Tiểu vừa nghe vậy, giống như nhớ ra cái gì vậy, vội vàng nói: "Suýt chút quên nói cho các người biết, các người không nhìn thấy đâu, hôm nay Vương gia náo nhiệt lắm, tứ đại lão Tri Liều Nhại Bảo Tề đều đến Vương gia, giục Vương Đại Kim trả tiền, cục diện đó thật sự là vô cùng thú vị nha!"

Hiển nhiên, mục đích của Hàn Nghệ không chỉ là muốn lừa gạt gia sản Vương gia, nếu là như vậy thì thật sự là sĩ nhục danh tiếng hiệp đạo của hấn, hấn muốn lấy gậy ông đập lưng ông.

Thật ra lúc ban đầu, hấn từng hỏi Thẩm Tiểu, gốc rễ của Vương gia này thế nào, tuy Thẩm Tiểu không thể nói rõ ràng rành mạch, nhưng dù sao cũng có

chút quan hệ, ít nhiều gì cũng có hiểu biết. Y nói cho Hàn Nghệ biết, tiền tài của Vương gia này chủ yếu là ruộng đất, tơ lụa, nô lệ là chính, bởi vì đối tượng mà Vương gia cho vay nặng lãi là những nông dân nghèo, nhưng nông dân này có tiền gì chứ, không trả tiền được chỉ có thể lấy ruộng hoặc là người để gán nợ thôi.

Cho nên Thẩm Tiểu đoán chừng tiền mặt của Vương gia không nhiều lắm.

Sau khi Hàn Nghệ biết được điểm này mới cố ý sắp xếp Tang Mộc trước tiên bọn họ giả trang thành thương nhân đến mua tiền tệ của Đại Đường, mục đích chỉ có một, chính là bảo Vương gia đi vay tiền, bởi vì hẳn biết, phía Dương gia đang thu mua vàng, vừa chuyển tay thì lập tức thu lại được tiền, cho nên Vương Đại Kim sẽ không chút do dự mà đi vay tiền.

Lần này thì tốt rồi, tiền đều bị lừa sạch, mà bên kia lại mượn không ít tiền.

Bình thường bọn họ luôn giục người ta trả tiền, lần này coi như được ném mìn đau khổ rồi.

Đừng có xem thường những lão Bảo kia, tuy địa vị các nàng ti tiện, nhưng ai ai cũng đều vô cùng có thực lực. Trì Liễu Nhai là nơi nào chứ, chính là nơi tiêu phí cao nhất của Dương Châu, rất nhiều công tử ca đều thường đến đó. Quan hệ của những lão Bảo kia với bọn họ đều rất tốt, nói cho cùng Vương Đại Kim cũng chỉ dám bắt nạt những nông dân thành thật chất phác kia thôi, bây giờ giấy nợ đang trong tay người ta, Vương Đại Kim ông ta dám không trả tiền sao.

Nhưng vấn đề là trong tay Vương Đại Kim không có tiền vốn nha!

Hàn Nghệ nói: "Kết quả thế nào?"

Trong mắt Thẩm Tiểu hiện lên một chút tức giận, nói: "Dù sao lúc trước Vương gia cũng bán không ít cô nương cho các nàng, coi như có chút giao tình, cho nên tạm thời các nàng cũng không bức ép quá sát sao. Ta nghe nói các nàng cho Vương Đại Kim thời gian một tháng để chuẩn bị tiền. À, sau khi từ đại lão Bảo đi rồi, Vương Đại Kim đã chạy đến Dương gia, nhất định là muốn mời Dương nhị công tử giúp đỡ. Ta còn đặc biệt đi nghe ngóng một phen, Dương nhị công tử hoàn toàn không để ý đến ông ta."

Người ta đường đường là quý tộc, tuy rằng việc này do Dương gia mà nên, nhưng vàng của người không lấy được vàng về, ngược lại còn muốn ta giúp đỡ, Dương nhị và Vương gia vốn không có giao tình gì, thậm chí còn không bằng quan hệ của Thẩm Tiểu, sao có thể giúp đỡ chứ.

Những lão Bảo kia sao lại lương thiện như vậy chứ, lại không ném đá xuống giếng. Hàn Nghệ hơi tức nuối, nói: "Vậy ngoài trừ Dương gia thì sao?"

"Ta đoán chừng là không có." Thẩm Tiểu lắc đầu nói: "Vương gia bọn họ làm vậy cũng không phải ngày một ngày hai, rất nhiều người từ lâu đã khó chịu với bọn họ rồi, căn bản không thể giúp đỡ bọn họ. Lần này Vương gia bọn họ cho dù không chết, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, ta xem bọn họ còn dám làm xằng làm bậy không."

Vương Đại Kim này cực khổ khó khăn kinh doanh mấy chục năm, một con sóng thì đã trở về như trước khi giải phóng nha!

"Đây đều do bọn họ tự chuốc lấy."

Hàn Nghệ cười lạnh một tiếng, lại liếc nhìn Thẩm Tiểu, nói: "Thẩm Tiểu, việc này ngươi coi tuyệt đối đừng có ra mặt, ngươi phải nhớ kỹ, trong nhà của ngươi cũng bị gạt chín trăm quan đó, bây giờ ngươi cũng rất nghèo đó."

Thẩm Tiểu gật đầu nói: "Việc này cha ta đã nói với ta rồi."

"Vậy là tốt rồi."

Hàn Nghệ gật đầu, tuy hẳn quen với Thẩm Tiểu không lâu lắm, nhưng tính cách Thẩm Tiểu quá trong sáng, cho nên hẳn sợ Thẩm Tiểu lại thấy chuyện bất bình mà đi làm việc thiện, nói: "Được rồi, sự việc đã kết thúc rồi, số tiền này tuy tạm thời không thể động đến, nhưng chúng ta có thể nói rõ trước. Tang Mộc tiền sinh, việc này nếu đã do người khơi xuống, thì người định đoạt đi."

Thật ra, trong chuyện này còn có một người bị lừa nữa, người này chính là Thẩm Tiểu. Trước mắt y vẫn không biết thật ra Hàn Nghệ và Tang Mộc đã thông đồng với nhau, cũng không phải Hàn Nghệ không tin Thẩm Tiểu, chỉ là số vàng này thật khiến người khác chú ý. Nếu nói là của hắn thì quá không hợp lý, rơi vào tay bọn Tang Mộc lại trở nên vô cùng hợp lý."

Đương nhiên, tuy Hàn Nghệ nói như vậy, nhưng tiền cũng không tính là nằm trong tay bọn Tang Mộc, mà là do Tiểu Dã, Hùng Đệ và ba người bọn họ cùng nhau trông coi. Hôm đó ở bến tàu, Tiểu Dã và Hùng Đệ đang đợi ở trên thuyền, chẳng qua chỉ là bọn họ đều đội nón tre, hơn nữa lại ở trên thuyền, hoàn toàn không có ai nhìn rõ dáng vẻ của bọn họ. Còn về số vàng, bởi vì vốn dĩ là do Hàn Nghệ đánh tráo, cho nên số vàng từ lâu đã trở về trong tay hắn rồi.

Tang Mộc lập tức lắc đầu nói: "Việc này tuy do chúng ta khơi xuống, nhưng trước đó đều do Hàn công tử sắp xếp, công lao của ngài lớn nhất, cho nên chuyện chia tiền này vẫn nên để Hàn công tử quyết định. Ta chỉ muốn báo thù, tiền chi là thứ yếu." Nói đoạn y lại nói với Thẩm Tiểu: "Thẩm công tử, ngài thấy thế nào?"

Thẩm Tiểu là người vô tâm vô phế, làm sao so đo nhiều như vậy, gật đầu nói: "Việc này vô cùng hợp lý. Hàn Nghệ, để người chia đi."

Hàn Nghệ dĩ nhiên đã suy nghĩ kỹ từ sớm, nói: "Như vậy đi, tổng cộng chín trăm quan tiền, ba bên chúng ta chia đều, mỗi bên ba "

trăm quan." Ngừng một lát lại tiếp tục nói: "Nhưng bình thường Vương gia lừa gạt không ít dân chúng, trong này có rất nhiều tiền là tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng. Nếu chúng ta chiếm làm của riêng như vậy cũng thật không thích hợp. Mỗi người chúng ta lại lấy ra một trăm quan tiền, đợi khi cơn gió này qua đi, để Thảm Tiểu thay mặt chúng ta quyên cho những dân chúng kia, coi như là làm việc thiện vậy."

Thật ra ở hậu thế, hán cũng thường quyên tiền cho những hải tử nghèo khó vùng núi, bao gồm cả đoàn đội kia của hán. Bọn họ thậm chí còn chuyên quyên tặng xây đường nữa. Việc này có thể nói là thói quen, cũng có thể nói là nguyên tắc.

"Hay lắm! Hay lắm!"

Thảm Tiểu liên tục gật đầu nói: "Việc này ta đồng ý."

Tang Mộc cũng nói: "Cứ làm như Hàn công tử nói đi."

Thảm Tiểu đột nhiên nói: "Đúng rồi, bây giờ Tang Mộc các người làm sao đây? Bây giờ quan phủ đang truy nã các người đó."

Hàn Nghệ cười nói: "Cứ ở lại Dương Châu. Bây giờ quan phủ chắc chắn cho rằng bọn Tang Mộc sẽ dốc toàn lực trốn về Phù Tang, bọn họ tuyệt đối không ngờ được bọn Tang Mộc còn ở lại Dương Châu, cho nên Dương Châu mới là nơi an toàn nhất. Các người cứ giả thành ăn mày, trốn ở Dương Châu là được, nhưng phải nhớ là đừng vào thành, đợi phong ba qua đi, chúng lại nghĩ cách đưa các vị trở về Phù Tang."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Uống nước lạnh cũng ê răng

dịch: mafia777

Rào rào rào rào!

Bây giờ Hàn Nghệ chỉ cần vừa nghe thấy tiếng gõ ma sát với mặt bàn liền vô cùng muốn chết, chỉ thấy hai mắt hần vô thần ngồi trên giường, hai tay máy móc xoa xoa mặt chườc.

Mà Tiêu Vân đối diện hần lại tinh thần sáng láng, vô cùng có tư thế mà xoa mặt chườc, tự tin tràn trề nói: "Hàn Nghệ, hôm nay ta nhất định sẽ không thua người nữa, chúng ta cứ đợi xem."

Đại tỷ, ta chơi bản đó, sao cô có thể không thua ta được chứ! Không được, cứ tiếp tục như vậy, ta thật sự sẽ chết mất. Ta cũng thật hồ đồ, lôi ra cái gì mà chẳng tốt, lại cứ lôi cái trò mặt chườc này ra, biết rõ là một người chơi mặt chườc là không ngừng được, thật sự là tự gây nghiệt mà! Nghĩ tới đây, Hàn Nghệ đột nhiên động tâm tư, hỏi: "Tiêu Vân, những tiểu thư khuê các các cô bình thường hay làm gì?"

Đầu tiên Tiêu Vân ngăn ra, nói: "Còn không phải là cầm kỳ thi họa sao."

Vậy những tiểu thư khuê các các cô có khác quái gì những ca kỹ kia chứ! Hàn Nghệ lẩm bẩm một câu, lại nói: "Vậy còn cô? Trước đây cô thích làm gì nhất?"

Tiêu Vân suy nghĩ một lát, nói: "Đánh đàn."

Đàn? Đúng rồi, ta có thể mua một cây đàn cho cô ta, như vậy thì cô ta sẽ không quán quít ta chơi mặt chườc mãi, cũng sẽ không nghĩ cách làm y phục cho ta nữa. Hàn Nghệ đột nhiên một tay ôm bụng, nói: "Ài ui, ai ui."

Tiêu Vân thấy hần kêu la, quan tâm nói: "Người làm sao thế?"

Hàn Nghệ co rút khóe miệng nói: "Đau bụng."

Tiêu Vân vừa nghe nói hần đau bụng, liền vội vàng nói: "Có phải người đi nhà xí rồi không rửa tay đã ăn đồ ăn không."

Hả? Đây chẳng phải là lời thoại của ta sao? Hàn Nghệ suyết chút là chửi thề, lắc đầu nói: "Ta không có bỏ chạy giống như cô vậy đâu, ta chỉ muốn đi nhà xí, cô đợi ta một lát, ta đi nhà xí đã."

Nói rồi hần liền nhảy khỏi giường.

Vừa mới xếp bài xong, Tiêu Vân cũng đang hứng khởi, nói: "Đi nhà xí mà gấp gấp gì, đánh xong ván này rồi hẵng đi."

Người có ba cái gấp, người đàn bà này có vậy mà cũng không hiểu sao. Mẹ kiếp, vừa nhìn đã biết là tàu hỏa nhập ma rồi. Hàn Nghệ giận đến mức

không thêm đáp lời, trực tiếp xông ra ngoài, sau đó sau đó bỏ chạy.

"Không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, lẽ như lần sau mình thật sự muốn đi nhà xí, cô ta lại ngăn cản không cho ta đi thì phải làm sao đây? Được được được, bây giờ ta mang một cây đàn đến, đánh đuổi nàng sớm một chút."

Hàn Nghệ lăm ba lăm bầm đi ra khỏi thôn.

Nhưng vừa đến đầu thôn, Hàn Nghệ nhìn thấy đối diện có một đội nhân mã nhỏ đang đi đến, lại tròn trắng mắt, nói: "Ủm thật ra Tiêu Vân muốn cản ta đi nhà xí cũng không phải là không có lý, dù sao thì thế giới bên ngoài thật sự quá con mẹ nó nguy hiểm."

Nói xong, hần đột nhiên vỗ tay, vui mừng chạy đến, ngoài miệng hét lên: "Dương cô nương, Dương cô nương. Giống hệt như là gặp được thần tượng của mình vậy."

Người đến chính là Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết nhìn thấy một thanh niên tinh thần phấn chấn, nhiệt tình vỗ cả hai tay chạy về phía mình, chỉ cảm thấy có chút quái lạ, xuống khỏi ngựa. Nàng vừa xuống ngựa, bốn hộ vệ phía sau cũng nhanh chóng xuống ngựa.

Đi đến trước mặt Dương Phi Tuyết, Hàn Nghệ lại giả vờ như quên mất hành lễ, nói: "Hàn Nghệ bái kiến Dương cô nương."

Cho nên mới nói, có tốt hay không thì phải coi là so với ai. Tuy rằng Tiêu Vân hơi bạo lực, hơi ngốc nghếch, hơi ngu xuẩn, nhưng ít nhất Hàn Nghệ ở bên cạnh cô ta còn có thể cùng ngồi cùng ăn, cười mắng vui vẻ, vô cùng tùy ý. Nhưng trước mặt Dương Phi Tuyết, địa vị xã hội cách nhau quá lớn, cần phải cung cung kính kính, nói chuyện còn phải suy trước tính sau, thử hỏi ai lại thích giao lưu theo phương thức như vậy chứ. Lúc này, Hàn Nghệ thật sự muốn quay về đánh mặt chược với Tiêu Vân.

Dương Phi Tuyết khẽ ừ, mời phần phong thái đại tiểu thư.

Không còn cách nào khác, Hàn Nghệ còn phải rạng rỡ cười nói: "Dương cô nương lại đến săn thú à!"

Dương Phi Tuyết nói: "Dáng vẻ của ta giống đến săn thú sao."

"Không giống lắm."

Hàn Nghệ quang minh chính đại đánh giá thân hình Dương Phi Tuyết một phen. Hần đương nhiên biết Dương Phi Tuyết không phải đến săn thú, chỉ là đánh giá thân hình một chút.

Đột nhiên sắc mặt Dương Phi Tuyết ngưng trọng nói: "Thật ra ta đặc biệt đến đây tìm người đó, người theo ta qua đây một lát."

Cũng không đợi Hàn Nghệ trả lời, nàng liền đi thẳng đến cây đại thụ bên cạnh.

Có cần bức ép như vậy không nha. Phải, ta không dám không đi, mọi người đều biết, nhưng cô cũng có thể hỏi một câu, nể mặt ta vài phần nha! Trong lòng Hàn Nghệ thờ dài, vẫn thành thành thật thật đi qua đó.

Dương Phi Tuyết đi đến gốc đại thụ bên cạnh, xoay người lại, trực tiếp dứt khoát nói: "Chuyện của Vương gia cũng do người gây khó dễ từ giữa phải không? Trong khi nói, hai mắt của nàng nhìn Hàn Nghệ chằm chằm."

Đầu tiên Hàn Nghệ ngẩn người, sau đó nói: "Việc này thật sự không liên quan đến ta. Về mặt vô cùng tự nhiên."

Chỉ với chút đạo hạnh đó của Dương Phi Tuyết, làm sao có thể nhìn thấu Hàn Nghệ. Nàng vốn cho rằng Hàn Nghệ lại giống như lần trước, chủ động thừa nhận, cho nên cũng không có chuẩn bị gì. Lần trước nàng suy nghĩ cả đêm, lại không chút tác dụng gì. Lần này dứt khoát hỏi thẳng, nhưng không ngờ Hàn Nghệ lại phủ nhận dứt khoát như vậy, hồ nghi nói: "Thật sao? Đụng chạm giữa người và Vương Bảo, ta có biết, hơn nữa những chuyện mà người làm lúc trước, ta cũng biết rất rõ ràng."

Rõ ràng? Cô không khỏi cũng quá tự tin rồi. Về mặt Hàn Nghệ thành khẩn nói: "Không gạt cô, thật ra khi ta nhìn thấy vẻ mặt kêu khóc gào thét của Vương Bảo khi đó, trong lòng đích thật cảm thấy vô cùng sáng khoái, nhưng việc này thật sự không liên can đến ta. Tuy rằng ta cũng vót được chút béo bở từ giữa, nhưng đó đều là do ta lao động mà kiếm về được, còn chuyện Vương gia bị lừa, thật sự không có bất cứ quan hệ gì với ta."

Lần trước sở dĩ hần thành khẩn, là vì hần đang hành hiệp trượng nghĩa, không có kiếm lời từ giữa. Lần này lại khác, tuy rằng cha con Vương Bảo tội ác chồng chất, nhưng bọn họ hoàn toàn không phạm pháp, lần này thật sự là bị lừa gạt, hơn nữa rõ ràng là lợi dụng Dương gia mà lừa gạt, còn có Thẩm gia trong đó nữa, việc này đánh chết Hàn Nghệ cũng không thừa nhận, nhưng trong lòng Hàn Nghệ vẫn có chút không yên lòng, lẽ như Dương Phi Tuyết nói chuyện giữa bọn họ cho Dương Tư Nột biết, vậy Dương Tư Nột nhất định sẽ phản ứng kịp.

Dương Phi Tuyết hí mắt nói: "Nhưng việc này không khỏi cũng quá trùng hợp rồi, tại sao loại chuyện này luôn có liên quan đến người chứ."

Cái gì mà luôn, tổng cộng cũng chỉ có hai việc được chưa. Hàn Nghệ ngược ngược nói: "Là rất khéo, nhưng thật sự không liên quan đến ta. Ở đây chỉ có hai người chúng ta, thật ra với chứng cứ trong tay Dương cô nương, bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy ta vào chỗ chết, ta cần gì phải gạt cô, ta cũng tuyệt đối sẽ không gạt cô."

Dương Phi Tuyết hừ nói: "Sẽ không gạt ta? Ngày đó ở trong rừng người gạt ai hả?"

Nữ nhân thật sự là thích thù dai mà, vẫn là tình một đêm tốt hơn, không dài dòng dây dưa. Hàn Nghệ thờ dài, thành khẩn trung thực nói: "Hôm đó ta lừa cô, nhưng chính vì chuyện đó đã khiến ta cảm thấy Dương cô nương thật sự là một người tốt. Nếu lúc đó đối lại là người khác, hơn phân nửa sẽ không để ý đến ta, cùng lắm cũng sẽ cho ta mấy đồng tiền. Tuy rằng ta đây không biết chữ, nhưng vẫn còn chút lương tâm. Một quan tiền khi đó có thể nói là đã cứu mạng cả nhà ta, việc này ta luôn khắc ghi trong lòng. Nếu ta còn lừa gạt cô nữa, thì thật sự là vong ân phụ nghĩa."

Dương Phi Tuyết bị Hàn Nghệ nói đến xấu hổ, nghĩ bụng, không sai, hẳn không cần phải gạt mình. Lần trước hẳn cũng rất thành thật thừa nhận tất cả mà. Dù sao thì nàng tuổi còn nhỏ nha, sắc mặt hòa hoãn mấy phần: "Ta chỉ tùy tiện hỏi mà thôi. Nếu đã không phải là người, người nói thẳng là được, không cần nịnh nọt ta."

Nữ nhân cô thật là dối trá mà. Nếu ta không nịnh nọt cô, cô sẽ nói như vậy sao. Hàn Nghệ nói: "Câu nào của ta cũng là lời tâm huyết, tuyệt đối không phải nịnh nọt."

Nịnh nọt là một môn học vấn, không thể đối phương bảo người đừng nịnh thì người không nịnh, đó là kẻ nịnh nọt nghiệp dư. Là một người trong Thiên Môn, dĩ nhiên là am hiểu đạo lý này sâu sắc. Nịnh nọt nhất định phải hợp ý người, nếu đã như vậy thì người sợ gì chứ. Chỉ cần người kiên trì nịnh, cố gắng nịnh, chăm chỉ nịnh, bỏ mặc tất cả mà nịnh, vậy việc nịnh nọt này trước sau cũng được người ta chấp nhận.

Đừng sợ bị người ta nói dối trá, dù sao đã nịnh rồi, tại sao không tiếp tục chứ.

"Được rồi, việc này tạm thời không nói đến nữa."

Dương Phi Tuyết nhẹ vung tay lên, lại nói: "Người còn nhớ chuyện lần trước nói với ta không?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Ta vẫn nhớ rất rõ ràng, nhưng không biết Dương cô nương muốn nói chuyện gì?"

Câu trả lời này vô cùng khéo léo, hẳn làm sao nhớ chứ, nhưng lúc này không thể nói là quên được, dứt khoát đẩy vấn đề lại cho Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết nói: "Chính là người nợ ta một ân tình."

Con mẹ người, sẽ không xui xẻo như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Vụ án kinh thiên

dịch: mafia777

Mặc dù Hàn Nghệ không biết nguyên nhân, nhưng không cần nghĩ cũng biết chắc chắn không phải chuyện dễ dàng gì. Dương Phi Tuyết là ai chứ, nếu không phải đến lúc tuyệt vọng rồi, sao có thể chạy đến cầu xin một tiểu tử nhà nông như hắn giúp đỡ chứ. Lần trước chính vì hắn đã nghĩ đến điểm này mới sáng khoái mà đồng ý, nào ngờ Dương Phi Tuyết thật sự đến, thật sự là lấy đá đập chân mình mà, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ đồng ý: "Việc này ta đương nhiên nhớ, nếu Dương cô nương cần ta giúp đỡ, cô cứ việc dặn dò là được, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định không từ chối."

Không đến cũng đã đến, dù sao hắn cũng không đẩy đi được, chỉ bằng nhanh chóng dát vàng lên mặt mình nha!

"Coi như người còn giữ lời."

Dương Phi Tuyết vô cùng hài lòng với câu trả lời của Hàn Nghệ, không khỏi gật đầu, nhưng sắc mặt lại có chút do dự: "Nhưng việc này quan hệ trọng đại, nếu người để lộ ra ngoài, cẩn thận đầu người rơi xuống đất."

Ta đã nói mà, chắc chắn không phải chuyện tốt gì, còn chưa nói ra thì muốn đầu người rơi xuống rồi, nếu nói ra còn không phải là xét nhà diệt tộc sao. Có điều, có xét nữa cũng chỉ có hai người, so với người khác ta vẫn có lời nha. Oa sặc, sao ta có thể nghĩ như vậy chứ.

Hàn Nghệ nghĩ thầm lát nữa quay về nhất định phải hung hăng giáo huấn Tiêu Vân một phen, vừa rồi sao không giữ chặt hắn chứ. Tên này xung động mà, khó tránh sẽ làm sai chuyện, người làm thế tử thì nên kịp thời ngăn cản mới đúng nha, nhà xí thì có gì mà đi, đánh mặt chước mới là quan trọng nhất nha, thật cẩn thận hỏi: "Vậy nếu Dương cô nương không cẩn thận tiết lộ ra thì sao. Hẳn chắc chắn biết cái gì không nên nói, cái gì nên nói, vấn đề là Dương Phi Tuyết thoát nhìn rất không đáng tin cậy, bằng không cũng sẽ không đến nói cho hắn biết."

"Giống như vậy cũng là đầu người rơi xuống đất. Dương Phi Tuyết ngẩng gương mặt xinh đẹp lên nói."

Không hổ là quý tộc, thật sự là mẹ nó công bằng. Hàn Nghệ gật đầu nói: "Dương cô nương thật sự là nhìn rõ mọi việc, đoán được càn khôn, Hàn Nghệ khâm phục, khâm phục."

Dương Phi Tuyết cười khanh khách, lườm hân: "Cứ nói bừa."

Một tiếng hừ một nụ cười rõ ràng là thần thái thiếu nữ hoa quý, nhưng vừa nói ra thì lập tức phát hiện mình có chút thất thố, ho nhẹ một tiếng nói: "Nói lại chuyện chính. Ngươi có biết tại sao Vương gia và Thẩm gia đều tranh nhau đi mua vàng không?"

Chuyện mà Dương Phi Tuyết nói, Hàn Nghệ đương nhiên biết, lần trước trên công đường, Vương Đại Kim và Thẩm Tiểu đều có nhắc đến, nói: "Việc này ta biết một chút, hình như là vì Dương nhị công tử muốn mua vàng."

"Đúng, nhưng không hoàn toàn đúng," Dương Phi Tuyết nói: "Thật ra là Dương gia ta ra giá cao mua vàng từ chỗ của bọn họ."

"Hả?"

"Vậy ngươi có biết tại sao Dương gia ta lại đột nhiên thu mua vàng không?"

Hàn Nghệ lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Dương Phi Tuyết không lập tức nói, mà chỉ trầm mặc, hồi lâu sau, nàng mới nhỏ giọng nói: "Đó là vì mấy ngày trước, cha ta làm mất Bò Tát vàng mà địa khu Lĩnh Nam kính phụng cho Hoàng thượng."

"Lại là Bò Tát?"

Hàn Nghệ đột nhiên cảm thấy mình và Bò Tát, vàng rất có duyên.

Dương Phi Tuyết hơi sàu muộn gật đầu, sau đó nói lại đơn giản toàn bộ sự việc.

Việc này nha, phải nói từ năm ngoái. Bởi vì Đường Cao Tông Lý Trị muốn xây dựng một tự miếu to lớn nhất trên đời ở Trường An, thế là bảo Lĩnh Nam Đạo đúc ra một pho tượng Bò Tát vàng để tăng thể tăng phúc, bởi vì Lĩnh Nam Đạo là nơi sản xuất vô số vàng, công tượng lành nghề luyện kim đều tập trung ở địa khu Lĩnh Nam. Bò Tát này tốn mất cả năm trời cuối cùng cũng đúc xong, trọng lượng lên đến một trăm ký, vàng thuần nha, trong đó còn khảm trân châu hai mươi ký, đã không thể dùng chữ đất tiền để hình dung được nữa, phỏng chừng cũng chỉ có Hoàng đế có thể dùng thôi.

Sau khi Bò Tát vàng này đúc xong, thì Lĩnh Nam Đạo trước tiên mang đến Dương Châu, sau đó lại từ Dương Châu đưa đến Trường An.

Nhưng sau khi tượng Bò Tát vàng đưa đến Dương Châu, Dương Tư Nột cũng không vội vàng mang đến Trường An. Ông ta làm như vậy thật sự chỉ do lòng hiếu thảo. Ông ta biết mẫu thân mình tin phật, Bò Tát vàng ròng lớn như vậy xưa nay chưa từng có, nghe nói còn do cao tăng khai quang nữa, muốn tạm để lại đây mấy ngày để cho mẫu thân được vui vẻ.

Dương lão phu nhân vừa nhìn thấy, quả thật là vô cùng vui vẻ, ngày ngày cúng bái, cho đến sau khi vụ án Thiên Tế Tự lòi ra ngoài sáng, bà đột nhiên có cảm giác như ăn thịt uống rượu vậy, giác ngộ được Phật Tổ ở trong lòng, thế là vội vàng bảo Dương Tư Nột chuyển Bò Tát vàng đến Trường An.

Nhưng khoảng thời gian gần đây, ở mấy châu trong địa khu Giang Chiết đều xảy ra lũ lụt, giặc cỏ nổi lên khắp nơi, quan phủ vẫn luôn trấn áp. Nếu để những tên giặc cỏ này biết đến Bò Tát vàng, chắc chắn sẽ thu hút không ít người đến cướp, cho nên Dương Tư Nột thật sự không dám giống trống khua chiêng mà áp giải. Thế nên bí mật phái một trăm cao thủ nhất đẳng nhất áp tải Bò Tát vàng đến Biện Châu, rồi từ Biện Châu đi đường thủy đến Trường An.

Nào ngờ đâu, vừa ra khỏi Dương Châu không lâu thì tin dữ truyền đến, một trăm cao thủ gần như toàn quân bị diệt, Bò Tát vàng cũng không cánh mà bay.

Lần này có thể nói là đùa ra lừa, phải biết là Bò Tát vàng đã để ở Dương phủ một khoảng thời gian, bây giờ đánh mất, bên trên trách tội xuống thì chắc chắn là Dương Tư Nột người gánh. Tuy rằng với địa vị của Dương gia, cũng không đến nỗi đầu rơi xuống đất, nhưng giáng chức là không thể tránh khỏi.

Dương Tư Nột sốt ruột nha, nhanh chóng phái người tra xét, nhưng lại không dám tuyên bố ra ngoài, chỉ có thể bí mật phái người điều tra, nhưng tra xét mấy ngày vẫn không có tin tức gì, thế nhưng bây giờ phía bên Trường An đã cho người đến thúc giục. Dương Tư Nột lòng nóng như lửa đốt, nên Dương nhị công tử đưa ra chủ ý, nói Bò Tát vàng hoàng thượng cũng chưa từng nhìn thấy, sao chúng ta không lấy chút vàng, trộn chút vàng giả vào, rồi làm một Bò Tát vàng khác, cứ ứng phó trước, mặt khác tiếp tục phái người tra xét, đợi khi tìm được tượng Bò Tát vàng rồi, Dương gia chúng ta lại tiến lên thú tội, như vậy cũng tiện bề nói chuyện. Đường Cao Tông chắc chắn sẽ nể mặt Dương gia mà ta cho ông ta một con đường, dù sao thì tượng Bò Tát vàng đã tìm về được rồi.

Biện pháp này chỉ có thể nói là hồngбет hết sức.

Nhưng Dương Tư Nột quả thật không còn cách nào, cũng chỉ có thể còn nước còn tát, nên mới có chuyện mua vàng.

Hóa ra bên trong còn có một án lớn kinh thiên nha.

Hàn Nghệ thầm lẩm bẩm một câu, khó trách Dương gia vội vã ra giá cao mua vàng, hơn nữa, ngày đó khi Dương Tư Nột đối diện với vụ án Vương Bảo bị lừa cũng có vẻ không yên lòng, tin rằng cũng vì chuyện này, nhưng hân không rõ, tại sao Dương Phi Tuyết lại đến tìm hân, hoang mang nói: "Dương cô nương, vậy... vậy ta có thể giúp gì đây?"

Hắn là một tiểu tử nhà nông, đi đâu tìm Bồ Tát vàng đây.

Thần sắc Dương Phi Tuyết âm trầm, thấp giọng nói: "Ta cũng không còn cách nào khác mới chạy đến tìm ngươi. Lúc trước ngươi lợi dụng một con chó lừa được một quan từ chỗ ra, lại bày kế vạch trần quý kế của Cửu Đăng, dù thấy ngươi rất có cách, cho nên ta hi vọng ngươi có thể nghĩ cách giúp Dương gia ta tìm được Bồ Tát vàng về."

Chính vì đại sự trong nhà đều do các ca ca giúp đỡ phụ thân, không để nàng nhúng tay vào, đặc biệt là chuyện lớn cỡ này, nhưng nàng lại có trái tim nam nhi, không phải khuê tú đại gia an phận thủ thường, dù sao cũng là tử nữ nhà quân công thế phiệt, muốn làm bậc cân quắc trên lưng ngựa, cho nên nàng vô cùng muốn giúp đỡ phụ thân. Nhưng đáng tiếc cho dù là phụ thân nàng hay là mấy vị ca ca của nàng đều là qua loa cho xong với nàng, mà bên cạnh nàng đều là những người bạn chỉ biết ăn uống chơi đùa, hơn nữa đều là con cháu quan lại, thân phận đặc thù, chuyện nên biết đều đã biết rồi, chuyện không nên biết thì rõ ràng là thật sự không thể nói với bọn họ được.

Cho nên nàng nghĩ tới nghĩ lui liền nghĩ đến Hàn Nghệ, một người hoàn toàn không có bất cứ liên quan lợi ích gì đến chuyện này, cũng không thể thao túng chuyện này, hơn nữa nàng chỉ là đến đây thử vận may, càng muốn tìm một người trút bầu tâm sự, dù sao thì gần đây trên dưới Dương gia đều lòng người bang hoàng, vô cùng nặng nề, nàng lại là một thiếu nữ sáng sủa, nhìn thấy người thân đều ve vãn u sầu, tâm tình dĩ nhiên là vô cùng buồn bực.

Chỉ là chuyện này mà nàng lại đến tìm Hàn Nghệ, cũng có thể thấy rõ là nàng vào đời chưa lâu, nhưng nhìn theo mặt khác, thì nàng vô cùng tin tưởng Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Nhưng chuyện này Dương Công còn lành nghề hơn cả ta, nếu ông ta đã không tìm ra, thì ta càng không tìm được. Nếu cô bảo ta đi đối phó một người, có lẽ ta có thể giúp được cô, nhưng cô lại bảo ta đi tìm một người, vậy khả năng ta có thể giúp được có thể nói là gần như không có."

"Ta cũng biết việc này làm khó ngươi."

Dương Phi Tuyết rất thất vọng, nhưng cũng không cưỡng cầu, nói: "Ngươi đã không có cách nào thì thôi đi, có điều chuyện này ngươi ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài."

Hàn Nghệ nhìn thấy vẻ mặt nàng mất mát, trong lòng lại cảm thấy áy náy không hiểu ra sao cả, nghĩ bụng, nếu không phải lúc trước nhờ thiện ý của nàng, ta không biết làm sao sinh tồn được ở thế giới này, nói cho cùng, ta đích thật nợ nàng một nhân tình. Nghĩ đến đây, hắn lại nói: "Trước tiên cô đừng nóng nảy, chúng ta nghĩ cách nữa xem. Tuy năng lực của ta có hạn, nhưng một người tính ngắn, hai người tính dài mà. Nếu cô đã nói là bí mật vận chuyển, thì người biết được hẳn là không nhiều, sao có thể gặp được mai phục chứ, hơn nữa muốn cướp được Bồ Tát vàng từ tay của một trăm cao thủ hộ tống, cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ nha!"

Bởi vì Dương Phi Tuyết nói rất đại khái, không hề rõ ràng, cho nên hắn cũng có nhiều chỗ tò mò.

Dương Phi Tuyết nói: "Lần này không phải là giật cò cướp đi, mà là có người tham ô biển thủ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Trục giác

dịch: mafia777

Hàn Nghệ à một tiếng: "Tham ô biển thủ?"

Dương Phi Tuyết gật đầu nói: "Căn cứ theo những gì mà người trốn về được nói, thì bảy người trong đội áp giải bỏ mũ được trong com của bọn họ, sau đó lại câu kết với một số tặc nhân giết người cướp hàng."

Hàn Nghệ lại ồ một tiếng: "Có người còn sống?"

Dương Phi Tuyết ừ một tiếng: "Ta cũng là nghe lén được, tổng cộng có sáu người còn sống, trong đó có hai người chạy về báo tin, còn có bốn người thân mang trọng thương, là do sau đó cha ta phái người đuổi theo mới phát hiện được, đồng thời cứu bọn họ về. Theo hai người chạy về nói, hôm đó bọn họ đi trước dò đường nên về trễ, cũng không ăn được bao nhiêu cơm thì phát hiện những binh lính còn lại trúng độc, cho nên bọn họ còn có thể giữ được tỉnh táo, lúc này mới trốn thoát được. Sau khi cha ta biết được việc này, lập tức bảo nhị ca ta dẫn người đuổi theo, đáng tiếc không thể đuổi kịp."

Hàn Nghệ hỏi: "Vậy có điều tra rõ thân phận bảy người này không?"

Dương Phi Tuyết nói: "Bảy người này đều đến từ một nơi gọi là thôn Bạch Hồ ở rìa Quan Trung Đạo, là lúc trước theo cha ta đến Dương Châu, trong quân còn gọi là Quan Trung Thất Hồ. Cha ta vẫn luôn vô cùng tin tưởng bọn họ, mới bảo bọn họ đi áp tải, không ngờ bọn họ lại làm ra chuyện tâng tặn lương tâm như thế."

Hàn Nghệ nói: "Vậy người thân của bọn họ đâu? Cũng biến mất sao?"

"Vậy thì không có." Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Thân nhân của bọn họ đã bị cha ta bắt giam, nhưng bọn họ đều nói không biết chuyện này."

Không sai, nếu biết việc này thì cũng nên đi cùng nha, ở lại đây chẳng phải là chờ chết sao. Hàn Nghệ cau mày nói: "Việc này kỳ lạ, chẳng lẽ bọn họ không quan tâm đến người thân của mình sao?"

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Việc này thì không lạ gì, một trăm cao thủ mà cha ta lựa chọn, người thân đều sống ở Dương Châu, mục đích cũng là để phòng ngừa có người tham ô biến thủ. Nếu bọn họ muốn mang theo thân nhân đi cùng, vậy thì chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên bọn họ nhất định phải vứt bỏ thân nhân của bọn họ."

Nói vậy cũng đúng, mang theo nhiều vàng như vậy đi, một khi thành công thì vợ con muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu nha!

Lòng người vốn thiện, nhưng thiện cũng có thể thành ác.

Hồ dữ không ăn thịt con, không phải dùng để dạy đạo lý cho người, mà là dùng để châm chọc con người, bởi vì con người có thể làm được.

Hàn Nghệ cảm thấy nếu bảy người kia có thể giết chết gần trăm huynh đệ của mình, dĩ nhiên là vô cùng máu lạnh, trầm ngâm thật lâu, nói: "Bây giờ ta cũng không có đầu mối gì. Nếu có thể, cô có thể cho ta xem tư liệu chi tiết của Quan Trung Thất Hồ gì đó, à, còn cả sáu người còn sống kia nữa."

"Sáu người còn sống?"

Dương Phi Tuyết nói: "Người cần tư liệu của bọn làm gì?" Về mặt nàng kinh ngạc: "Lẽ nào...lẽ nào người hoài nghi bọn họ?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Chưa đến mức hoài nghi, nhưng trước mắt chúng ta cũng không có manh mối khác." Nói đến đây, hắn đột nhiên cười, nói bằng giọng điệu nửa đùa: "Có điều cô phản ứng kinh ngạc như vậy, lại đột nhiên khiến ta bắt đầu cảm thấy bọn họ đáng hoài nghi."

Dương Phi Tuyết cũng bị bức đến bất đắc dĩ mới chạy đến đây tìm Hàn Nghệ, đây lại chẳng phải là chuyện khó khăn gì, thế là liền đáp lời.

Hàn Nghệ lại nói: "Nhưng mà Dương cô nương, chuyện mà ta giúp cô cũng không thể để người khác biết được." Hắn chỉ muốn trả lại một nhân tình cho Dương Phi Tuyết, nhưng không muốn gây ra phiền phức. Trong xã hội phong kiến này, phạm là chuyện dính líu đến Hoàng đế đều là chuyện nguy hiểm đầu rơi xuống đất.

"Việc này ta biết."

Cho dù Hàn Nghệ không nói thì Dương Phi Tuyết nhất định sẽ làm việc cẩn thận. Nếu để Dương Tư Nột biết nàng nói chuyện liên can đến an nguy của cả gia tộc cho một tiểu tử nhà nông biết, thế nào cũng khiến Dương Phi Tuyết hiểu được tại sao câu hồ dữ không ăn thịt con lại dùng để châm chọc con người. Nói đoạn, Dương Phi Tuyết đột nhiên nhìn Hàn Nghệ nói: "Người...người đồng ý giúp ta sao?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Có thể giúp... ta nhất định giúp, nhưng có thể giúp cô tìm được Bỏ Tát vàng về hay không thì ta không dám bảo đảm."

"Cám ơn."

"Đây là do ta nợ cô."

Dương Phi Tuyết ngẩn ra, ngược lại cũng không nói thêm gì nữa, hẹn với Hàn Nghệ buổi chiều sẽ gặp mặt ở ngôi đình lân cận rồi lập tức rời đi.

Mấy chục mạng người nha! Hàn Nghệ thở dài, trầm nghĩ, con người đứng trước tiền vàng luôn tỏ ra yếu đuối như vậy.

Cũng không còn tâm tư mua đàn gì nữa, xoay người quay về.

Sau khi ăn trưa xong, Hàn Nghệ đi vào ngôi đình kia. Khi hắn đến, Dương Phi Tuyết vẫn chưa đến.

Đợi một lát, Dương Phi Tuyết mới khoan thai đi đến.

"Đây là tư liệu mà người cần."

Dương Phi Tuyết giao hai mảnh vải trắng viết đầy chữ cho Hàn Nghệ.

"Đây...đây là tư liệu của mười ba người."

Hàn Nghệ cầm hai miếng vải trắng, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ. Tư liệu ở hậu thế của một người ít nhất cũng khoảng ba bốn trang A4, nhiều hơn e rằng cũng khoảng mười mấy trang, nhưng ở đây là mười ba người lại chỉ có hai mảnh vải trắng. Tuy rằng kích thước của hai mảnh vải này không nhỏ, phải biết là được viết bằng bút lông đó, thể chữ lớn hơn nhiều so với thể chữ ở hậu thế.

Dương Phi Tuyết dường như khó hiểu vì sao Hàn Nghệ lại khiếp sợ như vậy, gật đầu nói: "Đúng vậy nha!"

"Chỉ chút xíu vậy!"

Hàn Nghệ nói: "Cô lấy được từ đâu vậy?"

Dương Phi Tuyết thấp giọng nói: "Là lén chép lại từ thư phòng của cha ta."

Hàn Nghệ lập tức nói: "Vậy cô có chép sót không?" Tuy rằng hắn không có, nhưng hắn cảm thấy tư liệu này đặc biệt không đáng tin. Ở hậu thế sở dĩ bọn họ chưa từng nếm trải thất bại, nguyên nhân rất lớn là vì trước nhiệm vụ, bọn họ đã điều tra vô cùng tường tận, chi tiết đến mức mục tiêu đi ngủ khi nào hoặc là đi nhà xí khi nào nữa.

"Không thể nào, ta còn kiểm tra lại một lần nữa."

Dương Phi Tuyết vô cùng chắc chắn lắc đầu, bởi vì lúc trước khi Dương Tư Nột chọn lựa một trăm cao thủ áp tải Bồ Tát vàng cũng từng điều tra "tường tận", tư liệu của một trăm cao thủ đều được lưu trữ.

Hàn Nghệ thấy nàng nói chắc chắn như vậy, cũng không nói gì nữa, mở vải trắng ra xem, quả thật là vô cùng đơn giản, quả thật cổ nhân viết những thứ này thật sự vô cùng đơn giản hóa, rất nhiều câu chữ nếu để người hậu thế viết thì về căn bản đều có thể viết được mấy chục chữ, đặc biệt là các tác giả trên mạng, bản lĩnh tưới nước thật sự là lợi hại nhất đẳng, ba chữ của cổ nhân mà bọn họ có thể viết ra đến ba ngàn chữ.

Nhưng dù vậy nội dung vẫn vô cùng đơn giản, chủ yếu là họ tên, nhà ở đâu, nhà có những ai, tổ tiên sống ở đâu, làm gì, câu dài nhất cũng không vượt quá tám chữ, ngay cả tính cách cũng không có, toàn bộ giới tính đều mặc định là nam.

Trước tiên Hàn Nghệ xem tư liệu của Quan Trung Thất Hổ. Hóa ra Quan Trung Thất Hổ đều đến từ Quan Trung Đạo, cũng từ địa khu Quan Trung đi dòi ra, tổ tiên đều là binh lính, bởi vì triều Đường là chế độ phủ binh, nông dân chính là binh lính, nhưng cũng không phải nói là mỗi nông dân đều là binh lính, đều chọn lựa một số trai tráng, binh lính cũng có thể kế thừa, tức là cha người là binh lính thì người cũng có thể làm binh lính, bởi vì những người này được hưởng chính sách ưu đãi vô cùng lớn về mặt nông nghiệp, còn tốt hơn rất nhiều so với nông dân bình thường.

Tư liệu của bảy người đều tương tự nhau, cũng không có gì đáng xem. Hàn Nghệ lại nhìn sang sáu người còn sống kia, tuy sáu người này không phải cùng thôn, nhưng cũng là người bản địa Dương Châu. Đương nhiên, nơi này vốn là Dương Châu, ngoài trừ binh lính mà Dương Tư Nột mang từ Quan Trung Đạo đến, hơn phân nửa còn lại đều là nhân sĩ địa phương Dương Châu, việc này vô cùng bình thường.

Đột nhiên, Hàn Nghệ cau mày.

Dương Phi Tuyết vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Nghệ nhíu mày trầm ngâm nói: "Một trăm cao thủ bí mật áp giải, bị giặc cỏ đánh cho toàn quân bị diệt cũng cần không ít người. Số người lớn như vậy tập trung trên quan đạo, rất khó không bị phát hiện, cho nên ta càng có ý nghiêng về tham ô biến thủ hơn. Nếu là vậy thì hợp lý hơn, cho dù là cấu kết với người ngoài cũng không cần rất nhiều người, nhưng ta cảm thấy so với Quan Trung Thất Hổ mà nói thì sáu người còn sống này càng khả nghi hơn."

"Cái gì?"

Dương Phi Tuyết kinh hô một tiếng: "Vì sao người lại nói thế?"

"Bởi vì người tên là Lưu Tuấn này."

Hàn Nghệ đưa một mảnh vải trong tay cho Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết nhận lấy tư liệu, ánh mắt lướt qua, rất nhanh đã tìm được tư liệu của Lưu Tuấn, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ hoài nghi, nói: "Tổ tiên gã tuy không phải binh lính, nhưng cũng làm việc trong quân, việc này không có gì không ổn cả."

Hàn Nghệ cười nói: "Phụ thân gã không phải là binh lính bình thường, mà là công dịch của nô phùng trong quân, cũng là một công tượng chuyên chế tạo vũ khí."

Dương Phi Tuyết nói: "Việc này có liên quan gì sao?"

"Thật ra lấy trộm Bồ Tát vàng chỉ là một điểm mấu chốt. Điểm thứ hai chính là phải nấu vàng, bọn họ không thể nào mang Bồ Tát vàng ra đi mua đồ được đúng không. Hơn nữa trên Bồ Tát vàng còn khảm rất nhiều báu vật, nếu không phải công tượng lành nghề, rất có thể sẽ phá hỏng châu báu, cho nên mặc kệ là ai cướp được Bồ Tát vàng, bọn họ đều cần tìm một công tượng nấu chảy Bồ Tát vàng. Nếu trong đó có một công tượng, thì dĩ nhiên là bảo đảm hơn nhiều rồi. Quan Trung Thất Hổ đều xuất thân binh lính, tổ tiên cũng không ai là công tượng, nhưng sáu người còn sống này lại có nhĩ tử của công tượng. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta, cũng có khả năng rất lớn là trùng hợp, nhưng ta càng cảm thấy việc này dường như càng giống một vụ lừa."

"Vụ lừa?"

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Nếu bọn họ trộm, thì sao bọn họ còn quay về chui đầu vào lưới chứ, về tình về lý đều nói không thông."

Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Chính vì bọn họ tự chui đầu vào lưới mới khiến ta cảm thấy bọn họ vô cùng khả nghi, bởi vì chiêu này rõ ràng là lợi hại hơn

cao bay xa chạy nhiều. Có điều ta chỉ là suy đoán, ta còn cần nhiều tư liệu hơn nữa, nếu có thể thì ta hi vọng có thể lấy được tư liệu càng chi tiết hơn."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Gặp hay không gặp

dịch: mafia777

Dương Phi.

"Àm!"

Dương Tư Nột vỗ mạnh xuống bàn, quát giận với Dương Phi Tuyết đứng một bên: "Tuyết nhi, con thật sự quá hồ đồ, vụ án này quan hệ đến vận mệnh của Dương gia chúng ta, sao con có thể nói cho một tên nông dân chứ, có phải con thật lòng muốn tức chết cha không!"

Dương Phi Tuyết gạt nước mắt, vành mắt đỏ lên nói: "Nữ nhi cũng chỉ là muốn giúp cha thôi."

"Ta đã nói từ sớm, chuyện này con đừng nhúng tay, sao con lại không nghe."

Dương Tư Nột giận dữ giơ hai tay lên, kích động nói: "Con có biết nếu chuyện này truyền ra ngoài, sẽ dẫn đến hậu quả thế nào không?"

Dương Phi Tuyết nói: "Nữ nhi biết, nhưng nữ nhi tin tưởng Hàn Nghê tuyệt đối sẽ không nói ra."

"Con dựa vào cái gì mà tin tên tiểu tử nông dân đó."

Dương Tư Nột sắp phát điên rồi, nói: "Còn nữa, tiểu tử nhà nông ấy thì có biện pháp gì chứ. Con...đều tại ta, đều tại ta, đều tại ta bình thường quá nuông chiều con, khiến con coi trời bằng vung, làm ra chuyện hồ đồ như vậy."

Dương Phi Tuyết nói: "Cha, nếu nữ nhi thật sự làm sai, nữ nhi nguyện chịu trừng phạt, có điều kính xin cha gặp Hàn Nghê trước, rồi mới hỏi tội nữ nhi sau, Hàn Nghê thật sự rất biết nghĩ cách."

Dương Tư Nột giận đến không chỗ trút nói: "Con muốn cha đường đường là một Thứ Sử lại chạy đi cầu xin một tiểu tử nhà nông giúp đỡ à, thật sự là buồn cười."

Đột nhiên Dương Phi Tuyết nói: "Nhưng Hàn Nghê nói cha nhất định sẽ gặp hắn."

"Chi bằng hắn...!" Nói đến đây, Dương Tư Nột sùng sốt, nhũu mảy, liếc nhìn Dương Phi Tuyết, nói: "Hắn thật sự nói như vậy sao?"

Dương Phi Tuyết gật đầu nói: "Đúng vậy! Hắn nói chỉ cần con nói chuyện này cho cha biết, cha nhất định sẽ vội vàng gặp hắn."

Dương Tư Nột nheo mày trầm ngâm một lát, nói: "Vì sao hắn lại tự tin như vậy?"

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Con hỏi hắn nhưng hắn không chịu nói."

Dương Tư Nột nói: "Bây giờ hắn đang ở đâu?"

Đầu tiên Dương Phi Tuyết ngần ra, sau đó kinh ngạc nói: "Cha, người muốn gặp hắn sao?"

Dương Tư Nột gật đầu.

Lẽ nào Hàn Nghê biết bốc quẻ tiên tri. Trong lòng Dương Phi Tuyết thậm cả kinh, nhưng sắc mặt lại có chút khó xử.

Dương Tư Nột đợi thật lâu cũng không thấy Dương Phi Tuyết trả lời, nói: "Sao vậy? Chẳng phải con muốn cha gặp hắn sao, bây giờ cha chịu gặp hắn, tại sao con lại không lên tiếng."

Dương Phi Tuyết nói: "Đúng vậy, nhưng hắn có một điều kiện."

Tiểu tử này còn dám bàn điều kiện với ta? Dương Tư Nột ngẩn lờ giận trong lòng nói: "Điều kiện gì?"

Dương Phi Tuyết nói: "Hắn hi vọng có thể một mình gặp phụ thân, hơn nữa chuyện này không thể để bất cứ ai biết được."

Dương Tư Nột nói: "Tại sao lại thế?"

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Việc này con cũng không biết."

Dương Tư Nột trầm mặc thật lâu, cuối cùng gật đầu nói: "Được rồi, ta đồng ý với hần."

Tuy rằng ông ta đồng ý một mình gặp Hàn Nghệ, nhưng cũng không nói là chạy đến nơi hoang sơn dã lĩnh mà gặp Hàn Nghệ, đó quá không thực tế, dù sao thì ông ta cũng là Thứ Sử, địa điểm vẫn sắp xếp ở Dương phủ, chẳng qua chỉ là Dương Tư Nột đuổi hạ nhân ra ngoài hết, rồi mới để Dương Phi Tuyết dẫn Hàn Nghệ đến thư phòng gặp ông ta.

"Tiểu tử Hàn Nghệ bá kiến Dương công."

Hàn Nghệ đi vào thư phòng, khom người vái chào.

"Miễn lễ."

Dương Tư Nột thân nhiên nói, nhưng quan uy mười phần.

Hàn Nghệ đứng thẳng người lên.

Tuy Dương Tư Nột không phải là lần đầu gặp Hàn Nghệ, nhưng lần trước ông ta không chú ý gì đến hần cả. Bây giờ tình huống lại khác, ông ta tỉ mỉ đánh giá Hàn Nghệ, thấy tuổi của hần không lớn, nhưng đối diện với ông ta lại có thể tỏ ra bình tĩnh thông dong như vậy, trong lòng cũng nhìn Hàn Nghệ với cặp mắt khác xưa. Phải biết rằng ông ta là quý tộc, hơn nữa lại là Thứ Sử, làm quan nhiều năm như vậy, trên người tự có một cổ uy nghiêm khiến dân chúng sợ hãi. Nếu đây là tiểu tử tầm thường, chắc chắn sẽ rất sợ hãi, nhưng Hàn Nghệ không chút sợ hãi nào.

Một lát sau, ông ta mới nói: "Ta nghe Tuyết nhi nói, ngươi đa mưu túc trí, là một nhân tài." Trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Lệnh ái quá coi trọng tiểu tử rồi, Hàn Nghệ chẳng qua là một tiểu tử nhà nông mà thôi."

Dương Tư Nột không lộ thanh sắc nói: "Ồ, còn nữa, ta nghe Tuyết nhi nói, ngươi nói ta nhất định sẽ gặp ngươi, tại sao ngươi dám chắc như vậy?"

Hàn Nghệ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Rất đơn giản, bởi vì chuyện này quan hệ trọng đại, lệnh ái nói chuyện này cho tiểu tử biết, thực sự là hành động không thỏa đáng. Nếu Dương Công biết được chuyện này, vậy thì nhất định sẽ không để ta có cơ hội nói chuyện này ra ngoài."

Dương Tư Nột nửa cười nửa không nói: "Ngươi muốn nói ta sẽ giết người diệt khẩu sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không nhất định, nếu ta không có ác ý, có lẽ Dương Công chỉ bí mật giam tiểu tử lại, nếu ta rắp tâm hại người, vậy Dương Công dĩ nhiên sẽ giết người diệt khẩu."

Dương Tư Nột híp mắt cười nói: "Ngươi nói rất có lý, nhưng cho dù ta giết người diệt khẩu, cũng sẽ không tự mình ra mặt, ta có thể sai người đến bắt ngươi."

Hàn Nghệ nói: "Dương Công nói rất đúng, cho nên ta mới bảo lệnh ái chuyển lời này cho Dương Công. Như vậy, Dương Công dĩ nhiên sẽ đích thân đến gặp ta, chứ không phải tìm người bắt ta."

Dương Tư Nột nhướng mày, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, mặc mưu tiểu tử này rồi, hóa ra là chiêu "kế trong kế", quát: "Hảo tiểu tử, ngay cả bản quan cũng dám lừa dối." "

Làm ơn đi, ta lừa người chưa từng chọn đối tượng. Thứ Sử ngon lắm à, còn không phải là chạy theo tiết tấu của lão tử sao, hừ, ta muốn gặp ông, ông không gặp cũng phải gặp. Hàn Nghệ ôm quyền nói: "Tiểu tử không dám."

Tiểu tử này tuổi tác không lớn lắm, nhưng lại có lòng dạ như thế, thật sự là không đơn giản mà! Dương Tư Nột chau mày nhìn Hàn Nghệ một lát, rồi nói: "Có dám hay không, ngươi cũng làm rồi. Nếu ta muốn giết ngươi, cũng chẳng có gì khó. Nếu đã như vậy, chúng ta cứ thoải mái nói đi. Ta hỏi ngươi, ngươi có biết tính nghiêm trọng của chuyện này không."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Tiểu tử biết, nếu có thể, tiểu tử thà không biết chuyện này, có điều bởi vì tiểu tử nợ lệnh ái một nhân tình, sở dĩ đồng ý với lệnh ái cũng do bất đắc dĩ, không phải do ta muốn."

Dương Tư Nột nói: "Nói như vậy, ngươi cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể giúp bản quan tìm được Bò Tát vàng?"

Nếu Hàn Nghệ mười phần chắc chắn... thì đã không cần cố kỵ rồi, thử nghĩ cũng biết, nếu có thể tìm được Bò Tát vàng về, vậy Dương gia đã thiếu ngươi một cái nhân tình lớn thế nào nha!

Hàn Nghệ lắc đầu.

Hần thật sự không nắm chắc gì cả, thật ra cho dù có cũng phải nói là không có, bất cứ chuyện gì cũng không thể nói sạch ra được, luôn để lại một con đường cho mình, đây mới là chuyện người thông minh nên làm.

Chuyện tới nước này, Dương Tư Nột thật sự muốn nghe thử cách nhìn của Hàn Nghệ, thế là hỏi: "Vậy ngươi có cái nhìn thế nào về chuyện này?"

Hàn Nghệ nói: "Chuyện này hơn phân nửa là có người tham ô biển thủ, khả năng của điểm này vô cùng lớn, cho nên ta cho rằng chuyện này chỉ có hai khả năng, một là do Quan Trung Thất Hồ tham ô biển thủ, hai là 6 người còn sống kia tham ô biển thủ."

Dương Tư Nột hơi kinh ngạc, nói: "6 người còn sống kia? Người dựa vào đâu mà nói thế?"

Vấn đề này mà còn phải hỏi ta? Hàn Nghệ nói: "Bởi vì người chết rồi thì không thể trộm cướp, nói cách khác, phạm là người còn sống đều phi thường khả nghi, mà cũng chỉ có 6 người kia còn sống, cùng với Quan Trung Thất Hồ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Trộm cướp và lừa gạt

dịch: mafia777

Dương Tư Nột trầm tư một lát, nói: "Nhưng chỉ dựa vào như vậy, cũng rất khó nói rõ được 6 người còn sống chính là người cướp đi Bồ Tát vàng."

"Dương Công nói không sai, ta cũng chỉ đoán mà thôi." Hàn Nghệ gật đầu.

Dương Tư Nột nói: "Cho dù là đoán nhưng cũng không hợp lẽ thường. Nếu bọn họ là kẻ cướp, thì bọn họ nên nhanh chóng bỏ trốn mới đúng, tại sao còn phải quay về. Còn nữa, khi đó chỉ có hai người là trốn ra, bốn người còn lại đều thân mang trọng thương, may mắn không chết mà thôi, bốn người bọn họ hẳn không liên quan đến vụ án này mới đúng. Nhưng cho dù là người chạy về báo tin hay là bốn người may mắn không chết kia đều nói là Quan Trung Thất Hồ làm. Những chuyện này người giải thích thế nào?"

Hàn Nghệ cười nói: "Đây chính là sự khác biệt giữa trộm cướp và lừa đảo. Vâng, dựa theo lẽ thường, bọn họ đích thực nên bỏ trốn, trốn càng xa càng an toàn, nhưng có đôi khi đi ngược lại lẽ thường, có thể sẽ kiếm được càng nhiều hơn. Bồ Tát Vàng quý giá đến thế nào, tin rằng bọn họ cũng vô cùng rõ ràng, nếu một khi bỏ đi thì chắc chắn sẽ bị truy nã cả đời, vậy thì quãng đời còn lại của bọn họ e rằng đều phải trôi qua trong lo lắng sợ hãi, hơn nữa, Bồ Tát vàng nặng như vậy, không tiện vận chuyển, cho nên bọn họ rất có thể sẽ bị đuổi kịp. Ngoài ra còn có người nhà của bọn họ, bọn họ không thể nào mang theo người nhà cùng đi được."

"Tuy đối mặt nhiều tiền như vậy, người thân có vẻ nhỏ bé không đáng kể, nhưng nếu có thể giấu trôi qua biển thì vừa có thể lấy được lượng lớn tiền tài, vừa không cần trải qua ngày tháng lo lắng sợ hãi, còn có thể bảo vệ người nhà bình an, đây không thể nghi ngờ là kết quả tốt nhất, cho nên biện pháp này đối với bọn họ mà nói, ngược lại là cách an toàn nhất."

Dương Tư Nột nói: "Nhưng làm mất tượng Bồ Tát vàng không phải chuyện nhỏ, ta có thể theo đó phán bọn họ tội thất trách, thậm chí còn nặng hơn."

Hàn Nghệ hỏi: "Vậy dám hỏi Dương Công sẽ làm như vậy sao?"

Dương Tư Nột khẽ sùng sốt, không lên tiếng. Ông ta vốn xuất thân võ tướng, dĩ nhiên là yêu thương binh lính của mình. Nếu trên đường gặp phải cường đạo, mà bọn họ lại lâm trận bỏ trốn, đích thật nên phạt nặng, nhưng vấn đề là có người tham ô, việc này khó lòng phòng bị, nếu muốn hỏi tội thì e rằng ông ta vẫn là đầu sỏ gây nên, bởi vì người là do ông ta tuyển chọn, chuyện gì cũng có nguyên nhân, nên phải xử sự khác nhau, còn về bốn người trọng thương kia thì càng không cần phải nói.

Hàn Nghệ lại nói: "Còn về bốn người thân mang trọng thương mà Dương Công nói, đây vừa vặn chính là chỗ cao minh nhất của bọn họ."

Dương Tư Nột ồ một tiếng: "Nói vậy là sao?"

Hàn Nghệ nói: "Rất đơn giản, bởi vì tượng Bồ Tát vàng vô cùng nặng, muốn vận chuyển trong thời gian ngắn là cực khó. Để cho âm mưu này càng thêm chân thật, đồng thời có thể có đủ thời gian chuyển Bồ Tát vàng đến nơi đã định, bọn họ phải tận dụng mỗi một giây mỗi một phút, vậy thì lộ trình đi về đối với bọn họ mà nói rõ ràng là rất quý giá."

Hai mắt Dương Tư Nột tròn lên: "Ý của ngươi là?"

Hàn Nghệ nói: "Thật ra đây chỉ là do bọn họ phân công hợp tác. Đầu tiên là tính toán đủ thời gian, để hai người vờ như bỏ trốn được về Dương Châu nói chuyện này cho Dương Công biết, giả họa cho Quan Trung Thất Hồ, bốn người còn lại thì nhanh chóng vận chuyển Bồ Tát vàng đến chỗ ẩn thân đã được tính toán từ trước, sau đó lại nhanh chóng chạy về hiện trường xảy ra vụ án, chém giết nhau, tạo thành giả tượng may mắn sống sót. Như vậy Dương Công sẽ không hoài nghi bọn họ, bởi vì Dương Công sẽ vô thức cho rằng tặc nhân cướp đi Bồ Tát vàng hẳn nên bỏ trốn mới đúng. Ngoài ra, nếu bốn người may mắn sống sót kia cũng kiên quyết khẳng định là Quan Trung Thất Hồ làm, vậy thì càng khiến người ta tin tưởng không nghi ngờ. Về phần Quan Trung Thất Hồ, nếu vụ án này thật sự là do 6 người này làm, vậy thì Quan Trung Thất Hồ có thể đã không còn trên đời nữa."

Dương Tư Nột nghe xong thì vẻ mặt âm tình bất định, càng nghĩ càng cảm thấy việc này khả nghi, càng nghĩ càng cảm thấy 6 người này mới là đầu sỏ gây tội, không khỏi giận dữ trong bụng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lẽ nào lại như vậy, lẽ nào lại như vậy, ta đối với bọn họ không tệ, bọn họ lại dám hãm hại"

ta, nếu thật sự là do bọn họ gây nên, ta nhất định không tha cho bọn họ."

Hàn Nghệ nói: "Đương Công, việc này hoàn toàn là do tiểu tử lớn mặt suy đoán, trước mắt khả nghi nhất vẫn là Quan Trung Thất Hổ, dù sao thì bọn họ có nhân chứng, chỉ là tiểu tử cho rằng trước khi chưa bắt được Quan Trung Thất Hổ thì không thể loại trừ bất cứ khả năng nào."

"Việc này dĩ nhiên ta hiểu."

Đương Tư Nột gật đầu.

Hàn Nghệ không lên tiếng nữa.

Đương Tư Nột liếc nhìn Hàn Nghệ, nói: "Chẳng lẽ ngươi không còn gì muốn nói sao?"

Hàn Nghệ nói: "Hồi bẩm Đương Công, tiểu tử tới đây chỉ là muốn nhắc nhở Đương Công, bây giờ cũng coi như là hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ."

Tiểu tử này tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng tâm tư kín đáo, đích thật có chỗ độc đáo, có lẽ còn thông minh hơn Triển Phi một chút. Sắc mặt Đương Tư Nột hơi hòa hoãn mấy phần, vươn tay cười nói: "Ngươi đừng cứ đứng mãi, ở đây không phải công đường, ngồi đi."

"Đa tạ Đương công."

Hàn Nghệ chấp tay thi lễ, ngồi xuống ghế tròn thấp bên cạnh. Mỗi khi ngồi xuống loại ghế tròn cao không cao, thấp không thấp này, hắn luôn nghĩ cách làm một cái ghế dựa, nhưng mỗi khi nằm xuống cái giường trong nhà thì hắn lại luôn quên mất chuyện này.

Đương Tư Nột liếc nhìn Hàn Nghệ, đột nhiên nói: "Đứng rồi, ngươi làm sao quen biết Tuyết nhi?"

Hàn Nghệ nói: "À, lúc trước nhà tiểu nhân có biến, thiếu nợ không ít tiền, là Đương cô nương trượng nghĩa tương trợ, mới giúp tiểu tử vượt qua được, vì chuyện này tiểu tử vẫn luôn cảm kích trong lòng."

Đương Tư Nột cười gật đầu nói: "Nữ nhi này của ta giống mẹ nó."

Nói tới đây, ông ta ngừng lại một chút, nói: "Trước đó ngươi nói không sai, đây đều là suy đoán của ngươi, vậy rốt cuộc thì nên làm sao chứng thực suy đoán của ngươi đây?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Việc này tiểu tử không biết."

"Thật sự không biết."

"Quả thật không biết."

Đương Tư Nột nói: "Là không biết, hay là sợ hãi."

Hàn Nghệ nói: "Có lẽ có cả hai đi."

Đương Tư Nột khẽ thờ dài, nói: "Nếu đã như vậy, thì cũng thôi đi, xem ra cũng chỉ có thể nghiêm hình bức cung thôi."

Hàn Nghệ khẽ cau mày: "Nhưng Đương Công, cho dù là do bọn họ làm, thì trừ phi là tìm được chứng cứ, bằng không thì cho dù là nghiêm hình bức cung, ta nghĩ bọn họ cũng sẽ không thừa nhận, bởi vì đây là tội chết, hơn nữa nhất định sẽ liên lụy đến người nhà, cho nên, bọn họ nhất định là đánh chết cũng không thừa nhận. Nhưng nếu không phải là bọn họ làm thì nghiêm hình bức cung chẳng phải đã hại người tốt sao."

Đương Tư Nột nói: "Việc này quan hệ trọng đại, ta cũng không còn cách nào khác, có câu thà giết lầm còn hơn bỏ sót."

Tuy triều Đường vô cùng coi trọng thận hình, nhưng việc này không phải là việc nhỏ, quan hệ đến vận mệnh cả nhà Đương gia, chuyện phi thường thì phải xử lý phi thường.

Trước mắt ta cũng chỉ là suy đoán, lỡ như đoán sai, vậy chẳng phải là ta đã tạo nghiệt sao. Ồi, đã biết là sẽ như vậy mà. Hàn Nghệ đột nhiên liếc nhìn Đương Tư Nột, thấy ánh mắt ông ta lập lờ, không khỏi nểng thẳm một câu lão hồ ly, nói: "Đương Công, kỳ thật... kỳ thật nghiêm hình bức cung chỉ là cách làm lỗ mãng, không nhất định có thể tìm được Bò Tát vàng vè, vẫn còn cách khác có lẽ có thể tìm Bò Tát vàng vè nhanh hơn."

Trong mắt Đương Tư Nột hiện lên một chút tán thưởng, xem ra tên này không chỉ thông minh, hơn nữa tâm địa cũng không tệ, Tuyết nhi thật sự không đề cử làm người, nói: "Hà? Cách gì?"

Hàn Nghệ nói: "Gậy ông đập lưng ông."

"Gậy ông đập lưng ông?"

Đương Tư Nột nghi hoặc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Chính là bày kế dụ bọn họ nói ra chân tướng."

Chương 76: Đứng bệnh hốt thuốc

dịch: mafia777

"Bố cục bày kè?"

Dương Tư Nột sững sốt, hỏi: "Vậy không biết làm sao bố cái cục này?"

Hàn Nghệ nói: "Bước đầu tiên chính là công khai việc này."

Dương Tư Nột cả kinh nói: "Vì sao lại thế?"

Hàn Nghệ không đáp mà hỏi ngược lại: "Xin hỏi Dương Công, bây giờ sáu người kia đang ở đâu?"

"Ồ..."

Dương Tư Nột vừa nói được một chữ liền ngừng lại, hỏi: "Người hỏi những cái này làm gì?"

Hàn Nghệ cười nói: "Thật ra Dương Công không nói ta cũng biết, bọn họ nhất định bị giam giữ bí mật rồi."

Dương Tư Nột cũng không phủ nhận: "Cho dù vậy thì thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Dương Công làm như vậy, đơn giản chỉ là lo lắng bọn họ sẽ tiết lộ việc này, vậy thì chắc chắn sẽ không để cho bọn họ tiếp xúc với người khác. Nếu là vậy, ta cũng không thể tiếp xúc với bọn họ được, vậy thì làm sao bày kè. Công khai việc này, chỉ là cho ta cơ hội tiếp xúc với bọn họ. Nếu sau khi việc này lộ ra ngoài sáng, vậy thì Dương Công không cần phải giam bọn họ nữa."

Dương Tư Nột cau mày, trầm mặc không nói.

Hàn Nghệ nói: "Dương Công ta biết ngài đang lo lắng cái gì, nhưng giấy không gói được lửa, việc này sớm hay muộn cũng sẽ bị công khai."

Hậu quả công khai việc này vô cùng nghiêm trọng, nếu không đến đường cùng, Dương Tư Nột tuyệt đối không muốn làm như vậy, rất giữ ý nói: "Được, cứ coi như ta đã công khai việc này, tiếp theo nên làm thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Tiếp theo nên cho bọn họ một lý do có thể ra sáng. Trong đó hai người Từ Mãnh và Vương Hưng đã chạy về, bọn họ hoàn toàn không bị thương, vậy thì Dương Công có thể mượn lý do này phái bọn họ đi tra xét tung tích của Bồ Tát vàng, bởi vì bọn họ ít nhiều cũng từng gặp qua kẻ cướp, để bọn họ đi tra xét, lập công chuộc tội, hợp tình hợp lý, còn về bốn người bị thương kia."

Ngừng một lát, tiếp tục nói: "Sau khi việc này được công khai, thân nhân của bọn họ nhất định sẽ đến đây hỏi. Tuy bốn người này không dám nói là có công, nhưng chí ít ngoài mặt là dùng mạng để đánh kẻ cướp, không nói tới có tội, giam giữ bọn họ về tình về lý về pháp đều nói không thông, vậy thì Dương Công thả bọn họ trở về tỉnh đường, dĩ nhiên cũng không có gì đáng trách, cũng có thể thể hiện Dương Công yêu binh như con."

"Thật ra làm như vậy còn một nguyên nhân, chính là muốn phân tán bọn họ, sau đó đánh tan từng cái. Ta thông qua lệnh ái mà đã điều tra tường tận về sáu người này, trong đó Từ Mãnh lớn tuổi nhất, Vương Hưng và Từ Mãnh cùng tuổi, hai người bọn họ sống trong quân lâu nhất, thậm chí còn từng lập chiến công, kinh nghiệm lão luyện, coi ra đây cũng là lý do tại sao Dương Công phái bọn họ đi, nhưng từ đó cũng có thể suy luận ra, nếu việc này thật sự là do bọn họ làm, vậy thì Từ Mãnh và Vương Hưng rất có thể là người chủ mưu hành động lần này. Nếu có bọn họ ở đây, thì sẽ mang lại khó khăn vô cùng lớn cho chúng ta, cho nên nhất định phải điều bọn họ đi."

Dương Tư Nột nói: - Người cũng chuẩn bị đầy đủ thật.

Hàn Nghệ cười nói: - Bởi vì tiểu tử biết thời gian của Dương Công vô cùng quý giá, ta không thể chỉ ôm lòng thành đến báo ân được, dù sao thì bây giờ Dương Công đang cần biện pháp, chứ không phải lòng thành.

- Hào tiểu tử.

Dương Tư Nột cười một tiếng: - Tiếp tục nói.

- Dạ.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: - Còn về bốn người còn lại, chính là đối tượng trọng điểm của chúng ta, phàm là người dám làm việc này, về mặt tính cách nhất

định có khiếm khuyết vô cùng lớn, cũng có thể là gặp chuyện ngoài ý muốn gì đó, làm cho tâm lý có khiếm khuyết, người bình thường không dám làm như vậy, ví dụ như ta. Ta xuất thân trong gia đình nông dân khuôn phép, nếu ai đó đặt một Bò Tát vàng trước mặt ta, ta thế nào cũng bị dọa ngất đi, ngay cả đưng cũng không dám đưng.

Câu này rõ ràng là nói ngược. Nếu người thật sự đặt một Bò Tát vàng trước mặt hắn thì hắn nhất định sẽ không nhiều lời trực tiếp lấy đi. Nhưng nói đi nói lại, sở dĩ hắn làm như vậy, cũng hoàn toàn là vì tao ngộ lúc nhỏ của hắn, hơn nữa về mặt tính cách hắn cũng có khiếm khuyết vô cùng lớn, cho nên hắn hiểu vô cùng rõ hoạt động tâm lý của loại người này.

Dương Tư Nột hừ nói: - Tiểu tử người bót dát vàng lên mặt mình, người là loại người gì, trong lòng ta hiểu rõ.

Thật hay giả? Ông đừng có dọa ta được không. Hàn Nghệ hơi xấu hổ, không dám đổi cách khen mình lần nữa, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: - Ngoài ra, loại người này có một điểm chung, chính là vô cùng tham lam. Thật ra con người đều có lòng tham, khác biệt chỉ là lòng tham lớn hay nhỏ thôi.

Bò Tát vàng này vô cùng quý báu, có ai không muốn, nhưng độ nguy hiểm khi cướp nó cũng vô cùng cao, chỉ có người có đủ lòng tham mới dám có ý niệm này trong đầu.

- Từ đó có thể thấy, khát vọng của loại người này còn nhiều hơn người bình thường, mà tiền có thể mang đến những thứ mà bọn họ muốn có, đây cũng là nguyên nhân duy nhất khiến bọn họ bí quá hóa liều. Nếu thu nhập hiện tại của bọn họ có thể thỏa mãn yêu cầu của bọn họ, thì cho dù bọn họ có lòng tham, chắc chắn cũng sẽ không bí quá hóa liều. Mà yêu cầu của bọn họ, vừa hay lại là nhược điểm của bọn họ, chỉ cần chúng ta hiểu rõ thứ mà bọn họ mong muốn nhất là gì, thì có thể lấy đó làm mồi nhử, dụ bọn họ mắc câu.

- Về điểm này, lệnh ái cũng đã âm thầm điều tra. Bốn người bị thương Lý Phàm, Hình Phi, Trần Đông, Lưu Tuấn, bọn họ đều có sở thích khác nhau. Hình Phi, giỏi võ, là người lãnh khốc vô tình nhất trong sáu người bọn họ, võ công cao nhất, y đam mê nhất là bảo đao bảo kiếm bảo mã bảo giáp.

- Trần Đông thích nhất là nữ nhân, nghe nói thể tử của Trần Đông diện mạo xấu xí, mà bản thân Trần Đông lại là tướng mạo đường đường, đây cũng là điểm mà gã vô cùng căm hận, cho nên gã thường không về nhà, hơn nữa còn qua lại với một số quân kỹ.

- Lưu Tuấn thích nhất là đánh bạc, bởi vì cha gã là một công tượng kỹ thuật vô cùng cao, cho nên trong nhà có không ít dự trữ, nhưng rất đáng tiếc là sau khi cha gã chết, tiền tài trong nhà đều bị gã thua sạch.

- Lý Phàm tính cách cổ quái, không thích nói chuyện, bạn bè trong quân không nhiều, quan hệ với Vương Mãnh tốt nhất, thoạt nhìn y hẳn không phải là người cần tiền gấp.

- Thật ra không phải, hóa ra tổ phụ của Lý Phàm từng làm Huyện Lệnh ở huyện Dương Châu, trong nhà Lý Phàm cũng từng coi như là thư hương môn đệ, tổ tiên đời đời đều là người đọc sách, chỉ vì triều Tùy diệt vong, làm cho nhà y chịu đả kích rất lớn, đến đời của cha y thì luân lạc thành nô lệ. Về sau phụ thân y làm binh, hơn nữa biểu hiện trong binh không tệ, lúc này mới thoát khỏi thân phận nô lệ, cho nên Lý Phàm hoàn toàn không phải là một võ nhân, mà còn là một văn nhân. Đây cũng là lý do tại sao y không thích nói chuyện trong quân, bởi vì binh lính trong quân hơn phân nửa là không biết một chữ, y khinh thường tới lui làm bạn, chính vì cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu. Nếu đã là văn nhân, vậy thì cảm kỳ thi họa dĩ nhiên là sở thích của y, mà cảm kỳ thi họa cũng không rẻ, thu nhập của y nhất định không thỏa mãn được yêu cầu trong lòng y.

- Còn về động cơ của hai người Từ Mãnh và Vương Hưng, ta cũng không dám xác định, nhưng có một điểm, có thể là mấu chốt bức bọn họ bí quá hóa liều. Thật ra biểu hiện trong quân của hai người bọn họ coi như không tệ, nhưng làm mười mấy năm cũng chỉ là Đầu Mục nhỏ nhỏ.

- Đây cũng là vì nguyên nhân bối cảnh gia đình của bọn họ. Tổ tiên bọn họ từng là tiện nô, là nô tì của một vài gia tộc quan lại triều Tùy. Bọn họ xuất thân hèn mọn khó tránh bị người ta khinh bỉ và chèn ép. Chuyện này xảy ra trên người bất cứ ai cũng đều sẽ nảy sinh sự thù hận căm ghét thế tục, loại người này một khi bạo phát cũng vô cùng nguy hiểm.

- Nếu chúng ta có thể hốt thuốc đúng bệnh, nhằm vào sở thích của bọn họ mà xuống tay, thì có thể dụ bọn họ lấy ra Bò Tát vàng.

Dương Tư Nột nói: - Những gì người nói trước đó ta đều vô cùng tán thành, chỉ duy nhất câu cuối cùng, nếu công khai chuyện này, nhất định sẽ khơi dậy sóng to gió lớn, cho dù bọn họ cần tiền hơn nữa cũng quyết không dám gây án trên đầu sóng ngọn gió.

Hàn Nghệ cười nói: - Đương nhiên không đơn giản như vậy. Hình Phi và Lý Phàm chỉ là võ nhân văn nhân, sức hấp dẫn của hai phương diện này cũng không lớn lắm, người có chút kiềm chế đều sẽ không vì vậy mà gây án trên đầu sóng ngọn gió.

- Nhưng nếu là đánh bạc và nữ nhân, thì sức hấp dẫn lại vô cùng lớn, thậm chí còn khiến người ta mê mẩn tâm trí, cho nên đầu tiên chúng ta phải xuống tay với Lưu Tuấn và Trần Đông.

- Ta đã điều tra quan hệ giữa bốn người bọn họ, phát hiện quan hệ giữa bọn họ cũng không có tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng. Thật ra ngầm lại cũng đều hợp tình hợp lý.

- Hình Phi thân thủ tốt nhất trong bọn họ, người này bình thường đều khá cao ngạo, chỉ vì lúc trước Từ Mãnh từng giúp đỡ gã, do vậy quan hệ với Từ Mãnh đặc biệt tốt. Còn Lý Phàm càng không cần phải nói, y yêu văn không yêu võ, dĩ nhiên có chút khí tiết văn nhân. Ngược lại, Lưu Tuấn thích đánh bạc, ở trong quân cũng không phải là chuyện bí mật gì, ta nghĩ sở dĩ bọn họ để Lưu Tuấn tham gia hoàn toàn là vì Lưu Tuấn có tay nghề, hơn nữa bọn họ cũng cần nó, bằng không tuyệt đối không thể để Lưu Tuấn tham gia vào. Mà Trần Đông, bởi vì gã là em vợ út của Vương Hưng, cho nên để gã tham sự vào cũng không có gì đáng trách, dù sao cũng là người nhà mình, bọn họ cũng cần đủ nhân thủ.

Lần này Dương Tư Nột càng nghe càng hồ đồ, nói: - Rốt cuộc người muốn nói gì?

Hàn Nghệ nói: - Ta muốn nói, căn cứ vào tính cách và sở thích của Lý Phàm và Hình Phi, bọn họ nhất định sẽ khinh thường Luru Tuấn và Trần Đông, làm đồng lõa của hai người này cũng chỉ là bất đắc dĩ, không phải bản thân mong muốn. Nếu Dương Công là một trong hai người Lý Phàm, Hình Phi, cũng nhất định không tin tưởng loại người như Luru Tuấn, Trần Đông. Vậy thì chắc chắn sẽ lo lắng hai người bọn họ sẽ làm hỏng chuyện, cho nên sự không tin nhiệm giữa bọn họ và sự lo lắng này sinh do không tin nhiệm này chính là điểm yếu lớn nhất của bọn họ, chỉ cần chúng ta dụ được Luru Tuấn và Trần Đông vào kế, sau đó sắp xếp khéo léo, bọn họ dĩ nhiên sẽ dẫn chúng ta đi tìm Bồ Tát vàng.

Nghe đến đó, Dương Tư Nột coi như đã rõ một chút, khẽ gật đầu, đột nhiên nói: - Người có từng nghĩ, lỡ như bọn họ có đồng lõa ở ngoài thì sao?

- Ta không dám loại trừ khả năng này, nhưng ta phỏng chừng tính khả thi không lớn.

- Sao lại nói vậy?

- Bởi vì tính người.

Hàn Nghệ thở dài: - Tính người vốn là đa nghi, suy bụng ta ra bụng người. Bồ Tát vàng quý giá như vậy, ai nhìn thấy mà không muốn chiếm làm của riêng chứ. Đổi lại là ta, ta nhất định sẽ không chịu giao Bồ Tát vàng cho đồng bọn, còn mình thì chạy đi ngồi tù. Lỡ như bọn họ muốn cướp cả phần của ta, thì đến lúc đó ta khóc với ai đây. Cho nên nói, ngồi tù thì cùng ngồi, muốn đi thì cùng đi, cho đến khi chia của xong thì sự đa nghi này mới biến mất.

- Nếu có đồng lõa bên ngoài, vậy thì chỉ có một khả năng, chính là đồng lõa kia là thủ lĩnh của bọn họ, Bồ Tát vàng này vốn là để dâng cho thủ lĩnh. Nhưng từ tư liệu của bọn họ có thể thấy, khả năng này vô cùng nhỏ, hoàn toàn không ai đáng để bọn họ mạo hiểm cả việc bị sao trăm cả nhà để làm liều cả. Cho dù là có người này tồn tại, kẻ của chúng ta cũng có thể bức bọn họ ra, đến lúc đó nghiêm hình bức cung cũng không muộn.

Dương Tư Nột nói: - Nhưng nếu không phải là bọn họ làm, mà là Quan Trung Thất Hổ làm thì sao?

Hàn Nghệ nói: - Vậy thì chỉ là khác biệt giữa việc công khai sớm hay muộn thôi. Việc chúng ta có thể làm cũng chỉ là cố hết sức, nghe ý trời. Chúng ta bày kê ở đây, cũng không ngại đuổi bắt Quan Trung Thất Hổ, hơn nữa bây giờ công khai, Dương Công có thể dốc toàn lực truy xét Quan Trung Thất Hổ, không cần phải giấu giếm điểm điểm nữa.

Dương Tư Nột hí mắt, trầm tư thật lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Nghệ chăm chú: - Năm nay người bao nhiêu tuổi?

- Chưa tròn mười tám.

Hàn Nghệ kính cẩn đáp, chưa từng ngập ngừng một khắc, tâm tư hần nhanh nhẹn, Dương Tư Nột vừa hỏi thì hần đã lập tức hiểu ra.

Dương Tư Nột như cười như không nói: - Rất khó tưởng tượng một tiểu tử nhà nông chưa đầy mười tám tuổi sẽ có lòng dạ như thế.

Hàn Nghệ cười khổ nói: - Có phải Dương Công cho rằng ta chỉ là một con cò mà thôi, phía sau còn có cao nhân chi điểm, nói không chừng cao nhân này cũng có mưu đồ khác.

Nói tới đây, hần lắc đầu nói: - Nếu Dương Công nghĩ như vậy, ta cũng không còn cách nào khác, bởi vì cho dù ta thừa nhận điểm này, ta cũng không cách nào tìm được cao nhân có thể giúp ta hoàn thành trọn vẹn lời nói dối này. Hơn nữa, lần này ta tới chỉ để báo ân, không vì cái gì khác, cho dù Dương Công không tiếp thu đề nghị của ta, cũng không sao cả, ta đã cố gắng hết sức của ta rồi.

Dương Tư Nột như có ám chỉ nói: - Cho dù ta tin người là đến báo ân, vậy vụ án Vương gia, Thẩm gia bị lừa thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rõ Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Sự chân thành trong lời nói dối

dịch: mafia777

Đã qua canh hai, nhưng trong thư phòng Dương Tư Nột vẫn sáng đèn.

Kết một tiếng!

Ban đêm đêm dài vắng người giống như tăng thêm hiệu quả đặc biệt cho tiếng mở cửa rất bình thường này, rõ ràng có vẻ càng thêm chói tai.

Hàn Nghệ từ trong đó bước ra, đứng trước cửa, duỗi cái lưng mỏi nhừ, không khỏi hít sâu một hơi.

"Hàn Nghệ."

Chợt nghe thấy tiếng người gọi.

Hàn Nghệ quay đầu lại nhìn, chính là Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết bước từng bước nhỏ đến bên cạnh Hàn Nghệ, ánh mắt thoáng nhìn vào trong, nhỏ giọng nói: "Cha đồng ý không?"

Hàn Nghệ có vẻ hơi mệt mỏi lắc đầu: "Vẫn chưa."

Đây thật sự là chuyện liên quan đến tính mạng, Dương Tư Nột không thể cả nghĩ cũng không nghĩ liền dứt khoát đồng ý với Hàn Nghệ. Ông ta nhất định phải suy xét thận trọng.

Mặt Dương Phi Tuyết lộ vẻ thất vọng, trong lòng nàng vẫn hi vọng Dương Tư Nột có thể tiếp thu kế hoạch của Hàn Nghệ, bởi vì Hàn Nghệ là do nàng dẫn đến, nếu Hàn Nghệ thành công, thì nàng nhất định có công lao đầu, tuệ nhân nhận anh hùng mả. Đương nhiên, nàng cũng chẳng muốn tranh công lao, nàng chỉ hi vọng phụ thân có thể biết, tuy nàng là thân nữ nhi, nhưng cũng không phải không giúp được chút gì.

Dương Tư Nột bên trong đột nhiên nói: "Tuyết nhi, con gọi người đưa Hàn Nghệ về đi."

Dương Phi Tuyết sững sốt nói: "Đã trễ thế này rồi"

Hàn Nghệ ngắt lời nàng: "Là tự ta muốn về."

Dương Phi Tuyết vẫn nói: "Nhưng bây giờ trễ thế này rồi, người về nhà thì trời đã sáng rồi, sao không ở lại đây nghỉ ngơi."

Hàn Nghệ khẽ gật đầu nói: "Đa tạ ý tốt của Dương cô nương, chỉ là chỉ là khi ta ra ngoài không có nói cho người nhà ta biết đêm nay ta không về."

Khi nói ra câu này, bản thân hắn cũng cảm thấy buồn cười, không khỏi tự giễu nói, uống cho kiếp trước ra tiêu sái, muốn đi là đi, muốn ở là ở, không trói buộc gì, không ngờ kiếp này lại lòng mang ràng buộc, thật sự là ta thay đổi, hay là thời đại thay đổi.

Sau khi Dương Phi Tuyết nghe xong cũng không miễn cưỡng nữa, vì thế lập tức sắp xếp người đưa Hàn Nghệ về.

Sau khi tiễn bước Hàn Nghệ, Dương Phi Tuyết lặng lẽ quay lại trước thư phòng, ánh nến bên trong vẫn còn sáng, đang định ghé tai nghe lén, nào ngờ vừa đến gần thì nghe thấy Dương Tư Nột bên trong nói: "Vào đi."

Dương Phi Tuyết thè lưỡi ra, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Dương Tư Nột đang ngồi trên giường thấp, gật đầu nói: "Cha, cha vẫn chưa ngủ sao!"

Dương Tư Nột nghiêng mắt nhìn, nói: "Câu này nên là cha hỏi con mới đúng."

Dương Phi Tuyết cười hi hi nói: "Chẳng phải con còn phải sắp xếp người đưa Hàn Nghệ về sao."

"Phải nha!"

Dương Tư Nột thở dài: "Cha già rồi, ngay cả tiền một người cũng phải làm phiền đến nữ nhi bảo bối của ta."

Dương Phi Tuyết vội vàng nói: "Cha đương chính trực tráng niên, sao lại già chứ. Là nữ nhi muốn phân ưu cho cha, chuyện lớn không giúp được, chỉ có thể giúp cha làm những việc nhỏ như bưng trà dâng nước mà thôi."

"Bưng trà dâng nước?"

Dương Tư Nột cười, nói: "Lời của con còn có hàm ý khác nha!"

Dương Phi Tuyết nói: "Sao cha nói vậy? Nữ nhi không hiểu lắm."

Con không hiểu, con hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Dương Tư Nột chỉ mỉm cười, ông ta vẫn chưa đến mức so đo với nữ nhi những chuyện này.

Dương Phi Tuyết lại nói: "Cha, cha cảm thấy con người Hàn Nghệ thế nào?"

Ánh mắt Dương Tư Nột tràn ngập hoang mang nói: "Tuổi tác và xuất thân của hắn không hợp với tài trí."

Câu này nghe ra có chút trúc trắc.

Dương Phi Tuyết vẫn ngần một lát mới hiểu ra, nói: "Cha nói rất đúng, con gái cũng cho rằng như vậy."

Dù sao thì hai chữ cuối cũng là tài trí, chứ không phải ngu xuẩn, nói cách khác Hàn Nghệ đã lấy được sự thừa nhận của Dương Tư Nột. Dương Phi Tuyết lại nói: "Vậy cha cảm thấy kế hoạch của hắn thế nào?"

Dương Tư Nột nói: "Biện pháp của hắn quả thật đáng để thử một lần, quan trọng là ở chỗ con người hắn. Ta nghi ngờ chuyện Vương gia bị lừa lần trước

cũng do hấn thao túng phía sau."

Dương Phi Tuyết vội vàng nói: "Việc này không phải do hấn làm."

Dương Tư Nột kinh ngạc nói: "Sao con lại nói chắc như vậy?"

Dương Phi Tuyết nói: "Bởi vì hấn sẽ không gạt con nha. Chẳng phải con đã nói với phụ thân sao, lần trước hấn lợi dụng con chó kia gạt tiền của con cũng chủ động thẳng thắn với con mà."

Có điều nàng chỉ nói làm sao quen biết Hàn Nghệ thôi, không nhắc đến chuyện Thiên Tế Tự. Sở dĩ nàng không nhắc vẫn vì hi vọng bảo vệ Hàn Nghệ, dù sao thì chuyện lần trước khiến mặt mũi Dương gia bọn họ bị quét sạch, nàng có thể hiểu, không có nghĩa là Dương Tư Nột cũng có thể hiểu.

Dương Tư Nột cười nói: "Tuyệt nhiên, đây chính là hai việc khác nhau."

Dương Phi Tuyết nói: "Nhưng đối với hấn mà nói là một chuyện nha, lừa gạt nữ nhi Thứ Sử, tội danh này không nhỏ đâu."

Phải, câu này rất có đạo lý, nhưng Dương Tư Nột lăn lộn quan trường nhiều năm như vậy, sao có thể không hiểu mấu chốt trong đó, nghĩ bụng, nữ nhi này của ta thật sự rất giống mấu thân nó, tâm địa nhân hậu thiện lương, không biết lòng người hiểm ác, nói: "Xét theo phân tích và phản ứng của hấn đối với cả vụ án này, hấn tuyệt đối có năng lực bày kế vụ án Vương gia. Hơn nữa cha từng phái người đi điều tra hấn, dân chúng Mai thôn đều nói hấn ta ngoài làm ăn kiếm được không ít tiền, nhưng trước sau cha cũng không tra ra được rốt cuộc hấn đang làm ăn gì, vậy con nói xem tiền của hấn từ đâu mà có?"

"Việc này con không hỏi?"

Dương Phi Tuyết nói: "Có lẽ hấn chỉ làm chút buôn bán nhỏ bên ngoài, cha cũng không nhất định sẽ điều tra ra. Nếu cha đã hoài nghi hấn, thì vừa rồi nên hỏi hấn nha!"

"Cha đương nhiên hỏi rồi."

"Vậy hấn nói thế nào?"

Dương Tư Nột nói: "Hấn phủ nhận."

Dương Phi Tuyết lập tức nói: "Vậy thì đúng rồi nha!"

Thử hỏi ai sẽ thừa nhận mình gạt người chứ. Dương Tư Nột đối diện với nữ nhi ngọc này cũng dờ khóc dờ cười, nói: "Tuy rằng hấn trả lời vô cùng bình tĩnh, nhưng xét thấy những lời nói trước đó của hấn, khi trả lời vấn đề này, hấn hình như thiếu chút lòng tin. Cha trước sau đều cảm thấy vụ án Vương gia, Thẩm gia bị lừa nhất định có quan hệ rất lớn với hấn, hơn nữa vụ án này nhất định có sơ hở tồn tại, đặc biệt là trước mặt cha."

Dương Phi Tuyết nghe cha nói chắc chắn như vậy, trên mặt không khỏi hiện lên mấy phần nghi hoặc, nghĩ bụng, nếu hấn dám lừa ta, ta nhất định không tha cho hấn, nói: "Nếu đã như vậy, sao cha lại thả hấn đi."

Dương Tư Nột cười nói: "Chính vì như thế mới khiến ta sinh ra vài phần tín nhiệm với hấn."

Dương Phi Tuyết nghe được mà không hiểu ra sao.

Dương Tư Nột nói: "Tuy rằng cha nói chuyện với hấn không nhiều, nhưng cũng nhận ra hấn là người tâm tư kín đáo, thử hỏi người như vậy sao lại không nghĩ đến chuyện này sẽ khơi dậy hoài nghi của ta đối với hấn chứ. Nếu cha là hấn, cha nhất định sẽ từ chối yêu cầu của con, việc này rất dễ từ chối, một câu năng lực có hạn là được, hấn không giúp được là bình thường, hấn giúp được ngược lại mới bất thường, nhưng cho dù nói sao thì hấn đã đến rồi. Thật ra chuyện này trừ phi ta chịu, bằng không hấn không chiếm được chút tiện nghi nào, vậy thì từ đó có thể thấy hấn thật sự là muốn đến báo ân, đây chính là nguyên nhân cha thả hấn đi."

Dương Phi Tuyết sửng sốt, nàng tuy rằng thông minh, nhưng vẫn rất đơn thuần, làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy được, nhưng nghe cha nói Hàn Nghệ chỉ đơn thuần là đến báo ân, trong lòng lại âm thầm vui mừng, nếu hấn thật sự có thể giúp nhà ta tìm được Bỏ Tát vàng, thì cho dù hấn gạt ta, thì...thì ta cũng tha thứ cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Bên cửa sổ có người

dịch: mafia777

Dương Tư Nột tính toán trong lòng, trong lòng Hàn Nghệ cũng có bàn tính của mình. Hắn đương nhiên nghĩ đến điểm này, nhưng hắn cảm thấy đây hoàn toàn là một cơ hội không tệ, bởi vì đối với người trong Thiên Môn bọn họ mà nói, vụ lừa hoàn mỹ chính là không bị bắt tại trận, đó chính là hoàn mỹ, sau này có bại lộ hay không thì không quan trọng, bởi vì bọn họ đã biến mất rồi.

Nhưng mà, Hàn Nghệ bây giờ không thể nào biến mất được. Tuy rằng hắn cũng nắm chắc đối phương không nắm được chứng cứ của hắn, nhưng trời biết sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nhưng so với chuyện này, Bò Tát vàng còn quan trọng hơn. Nếu Hàn Nghệ có thể giúp Dương Tư Nột tìm Bò Tát vàng về, vậy thì cho dù Dương Tư Nột biết Hàn Nghệ giờ trò quỷ, ông ta còn nhắm vào Hàn Nghệ sao?

Đáp án dĩ nhiên là phủ định.

Hàn Nghệ đến đây một mặt đích thực là bù đắp lỗi đã từng lừa Dương Phi Tuyết, dù sao thì Dương Phi Tuyết cũng là một thiếu nữ vô cùng lương thiện, trong lòng Hàn Nghệ vẫn có chút áy náy, nhưng mặt khác chính là muốn thêm một lớp bảo vệ cho mình.

"Ngừng ngừng ngừng."

"Hàn công tử, vẫn chưa tới."

"Ta biết, dừng ở đây là được rồi."

"Dừng xe."

Hàn Nghệ chui ra khỏi xe ngựa, nhảy xuống khỏi xa, chấp tay nói với mấy hộ vệ hộ tống hắn về: "Đa tạ các vị đại ca đưa tiễn, ta về trước đây, các vị cũng về đi."

Một hộ vệ nói: "Nhưng Dương Công lệnh cho chúng ta đưa người về nhà an toàn, vẫn còn chưa"

"Đã đến, đã đến, không cần tiễn nữa, ta đi trước đây. Cáo từ, cáo từ."

Hàn Nghệ dứt lời thì xoay người đi. Hắn biết nếu hắn không đi thì những hộ vệ này chắc chắn cũng sẽ không đi.

Quả nhiên, hộ vệ kia thấy Hàn Nghệ có chấp như thế cũng không cưỡng cầu nữa, chuyển xe ngựa từ từ rời đi.

Mai thôn này chưa từng có xe ngựa tới lui, lỡ như bị người ta nhìn thấy hắn ngồi xe ngựa của phủ Thứ Sử về, tuyệt đối sẽ chấn động nha. Đây không phải là chuyện hắn muốn, cho nên đến cổng Mai thôn thì hắn xuống xe ngựa, sau đó một đường mò mẫm đi về nhà.

Nhưng khi cách nhà hơn mười bước chân, hắn đột nhiên thả chậm cước bộ, nhìn cánh cửa đóng chặt, cửa sổ tối như mực, bước chân hắn lại trở nên chần chừ.

Nàng hắn là đã ngủ rồi? Nếu ta gõ cửa, chẳng phải sẽ đánh thức nàng sao, vậy có phải là quá không lễ phép không.

Hàn Nghệ mang theo một ít điểm tâm mà Dương Phi Tuyết cho hắn, đứng trước cửa, nhất thời không biết làm sao cho phải, rõ ràng là vô cùng do dự.

Hắn bình sinh lần đầu gặp phải tình huống này. Khi ở kiếp trước, sao có thể xuất hiện tình huống này chứ, thông thường hắn đều được người ta khiêng về, hơn nữa hắn đều ngủ trong khách sạn, dĩ nhiên là có người mở cửa cho hắn rồi.

Thật ra nếu đổi lại là người khác, nhất định sẽ bước lên gõ cửa, sau đó tiếp nhận sự thẩm vấn của thê tử, thành thật nhận sai, dùng cảm chấp nhận trừng phạt, ngủ một mình cũng không sao. Thật ra sự trách cứ của thê tử vào những lúc này lại chứng minh nàng ta yêu người, nếu hai phu thê xa cách nhau, vậy thì cho dù người đánh thức nàng, nàng cũng sẽ không oán giận nửa câu, tiếp tục quay về ngủ.

Nhưng Hàn Nghệ hoàn toàn không hiểu chuyện về mặt này, hắn chỉ là cảm thấy mình về trễ như vậy, vốn là mình không đúng, nếu còn đánh thức Tiêu Vân nữa thì càng không lễ phép.

Bỏ đi, chấp nhận một đêm đi.

Hàn Nghệ vẫn quyết định không gõ cửa, tựa vào sào phơi đồ ngồi xuống, hắn thích ứng được mọi hoàn cảnh, ứng phó qua một đêm ở đây thật sự không thành vấn đề.

Nhưng mà, hắn lại không biết, trong cuộc đời mỗi nam nhân đều sẽ trải qua vô số lần gõ cửa nửa đêm đánh thức thê tử dậy. Đương nhiên cũng có một vài nam nhân uất hận, chỉ vì về trễ mà bị con cộp cái trong nhà khóa trái cửa, việc này cũng thường có.

Thật ra, thay vì nói hắn không muốn quấy rầy Tiêu Vân, thì chi bằng nói hắn không có dũng khí gõ cánh cửa kia.

Nghiêng người tựa vào sào phơi đồ, ngửa mặt lên nhìn vầng trăng sáng treo nơi chân trời, thoạt nhìn trăng sáng có duyên với ta, Hàn Nghệ hơi cười khổ, bất giác lắc đầu, phát ra tiếng thờ dài.

Hả? Thờ dài sao lại có hồi âm chứ?

Hàn Nghệ hình như nghe thấy cái gì, chuyển mắt nhìn sang cửa sổ, vẫn còn chưa kịp phản ứng, cửa sổ đột nhiên mở ra, nương theo ánh trăng chỉ thấy

một vị đại mỹ nữ đứng trước cửa sổ.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đôi bên đều là kinh ngạc.

"Phụt!"

Đại mỹ nữ trước cửa sổ nương theo ánh trăng nhìn thấy Hàn Nghệ tựa vào sào phơi đồ, đột nhiên phụt một tiếng, bật cười khanh khách.

Khỏe miệng Hàn Nghệ co quắp, đen mặt nhìn đại mỹ nữ bên cửa sổ nói: "Cười cười cười, suốt ngày chỉ biết cười, ngủ giống như heo vậy, cô có biết ta gọi đến cầm mà cũng không gọi cô tỉnh được, ta thấy cô thật thành tâm đó."

Thật sự là mở to mắt nói dối mà! Đại mỹ nữ ngừng cười, trừng mắt sang, sau đó lập tức đóng cửa sổ lại.

Làm gì hả? Sao hôm nay sự độ lượng của nàng lại nhỏ như vậy chứ.

Hàn Nghệ vội vàng đứng lên, đi lên trước gõ cửa: "Còn không mở cửa ra."

"Xin lỗi, ta ngủ rồi."

"Đại tỷ, nửa đêm canh ba, tỷ đừng đùa."

"Chùng nào người có thể đánh thức heo đang ngủ thì mới gõ cửa đi."

"...!"

Đột nhiên, trong ngoài phòng đều an tĩnh lại.

Một lát sau, Tiêu Vân bên trong nhỏ giọng nói: "Hàn Nghệ, Hàn Nghệ người còn đó không? Hàn Nghệ."

Cửa đột nhiên mở ra, nhưng cửa vừa mở ra, một bóng đen thừa dịp lên vào.

"Còn, ta sai rồi còn không được sao?"

Hàn Nghệ kêu lên, giọng nói có vẻ vô cùng sợ hãi, chỉ thấy một chiếc giày thêu cách mũi của hắn chỉ một centimet.

Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

Hàn Nghệ thở dốc, sau lưng vẫn ướt đẫm, có thể đoán được là, một khi xảy ra sự tiếp xúc thân mật, thì hắn nhất định sẽ bay lên giường nằm xuống, hắn rất thích giường của mình, đây là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng cách lên giường này thật sự không thể chấp nhận được.

Tiêu Vân đôi chân dài tròn lẳng xuống, lạnh lùng nói: "Chẳng phải người nói ăn cơm tối sao, sao bây giờ mới về?"

Việc này cô phải hỏi Dương Tư Nột nha, ông ta là Thứ Sử, ông ta không thả ta, ta dám đi sao? Hàn Nghệ nói: "Việc này...khụ khụ, thật raừ,ta nói ra sợ cô cảm động đến khóc."

"Ta cũng muốn khóc như thế, nhưng ta luôn bị người chọc tức đến khóc."

"Không phải chứ, ta khi nào thì chọc giận cô, thông thường đều là cô chọc giận ta mới đúng."

"Hửm?"

Bỏ đi, tối đen như mực quá nguy hiểm, không thích hợp né tránh, có điều một nén nhang sau nàng nhất định sẽ cười với ta.

Một nén nhang sau.

Ánh nến Hàn gia cuối cùng cũng sáng lên, nương theo ánh nến mờ ảo, chỉ thấy Tiêu Vân ngồi trên giường, hai chân du đưa lác lư trên dưới, tay phải cầm một miếng điểm tâm nhỏ, ngón út tay trái linh hoạt nhẹ nhàng lau đi vụn điểm tâm dính bên miệng, cho vào miệng, mặt cười tươi như hoa: "Coi như người còn chút lương tâm, còn biết mua điểm tâm về cho ta."

Nữ nhân này thật sự là heo mà, chỉ cần có ăn thì e rằng lão tử là ai cũng không biết.

Hàn Nghệ nửa nằm bên kia nhìn Tiêu Vân ăn đến bất diệc nhạc hồ, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, miệng không ngừng run rẩy, nhìn khẩu hình hắn là không phải lời tốt đẹp gì.

"Ừm...điểm tâm này thật sự ngon."

"Ngon sao?"

Hàn Nghệ thấy nàng ăn đến sung sướng như vậy, không khỏi nuốt nước miếng, vờn tay ra nói: "Ta cũng ăn một miếng."

Tiêu Vân nhanh nhẹn biết bao, cánh tay ngọc ngà trắng như sen quét qua bàn thấp, ôm lấy điểm tâm trên bàn thấp vào lòng, nói: "Đây là của ta, ai cho phép ngươi ăn."

Hàn Nghệ nhìn bàn tay treo trên không trung của mình, lại nhìn Tiêu Vân, kinh ngạc nói: "Cái...điểm tâm này hình như là ta mua mà."

Tiêu Vân nói: "Ngươi nên nói là ngươi mua cho ta ăn, vậy thì là của ta."

"Oa! Ta chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào hiểu đạo lý như cô vậy." Hàn Nghệ vừa giận vừa buồn cười nói: "Cô cũng biết là ta mua cho cô ăn, lẽ nào ngay cả tư cách ăn một miếng ta cũng không có sao?"

"Không có."

Tiêu Vân quyết đoán nói.

Hàn Nghệ nói: "Ta cứ ăn một miếng!"

"Tất cả đều là của ta." Tiêu Vân không nhượng bộ bước nào.

Đáng giận! Lão tử sống đến ngần này, cũng chưa từng gặp nữ nhân đáng giận như vậy.

Hàn Nghệ gật đầu, nói: "Được, của cô của cô đều là của cô, ta không ăn là được rồi."

Nói xong hần liền nằm xuống, nhưng đầu còn chưa đặt xuống thì hần đột nhiên bắn lên, nhào về phía Tiêu Vân, nói một cách không chính xác là nhào về phía điểm tâm trong lòng Tiêu Vân.

Biết ngay sẽ xuất hiện tình huống lúng túng như vậy mà.

Chỉ thấy Tiêu Vân nghiêng người ba mươi độ, hai tay ôm gối gỗ, mũi chân trái thẳng tắp đặt dưới cằm Hàn Nghệ, cổ định động tác như hổ vồ mồi của Hàn Nghệ trong một tấm hình.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt nữ nhân là vẻ đắc ý, trong mắt nam nhân là vẻ xấu hổ.

Nam nhân đùa giỡn như nhân là đầu ngón tay khều cằm nữ nhân, lẽ nào nữ nhân câu dẫn nam nhân là dùng mũi chân sao?

Buồn cười, Hàn Nghệ nổi giận, cuối cùng xuất ra đòn sát thủ đòi mạng nhất: "Sau này cô đừng mong ta cùng chơi mạt chược với cô."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đạo lý dùng người

dịch: mafia777

Đòn sát thủ vừa ra, Tiêu Vân lập tức chịu thua, đáng thương đưa một miếng điểm tâm sang.

Hàn Nghệ dương dương đắc ý nhận lấy điểm tâm, sung sướng bắt đầu ăn, nhưng điểm tâm vừa mới vào bụng, hần đột nhiên cảm thấy uất ức khó hiểu. Điểm tâm này vốn là hần mang về, ăn bao nhiêu cũng không quá đáng nha, sao lại đến nông nỗi này, giống như bản thân mình đã chiếm được tiện nghi rất lớn vậy, thật sự là khuất nhục.

Hôm sau.

Hai phu thê đều ngủ đến mặt trời lên cao mới rời giường. Hàn Nghệ cũng không biết là vô cùng vui vẻ, hay là cực kỳ không tình nguyện, tóm lại sau khi Tiêu Vân rời giường thì đã có bữa sáng rồi, hình như nàng đã quen với cuộc sống này rồi.

Sau khi com nước xong.

Tiêu Vân lập tức lấy mạt chược mình yêu thích nhất ra: "Đến đến, chúng ta chơi vài ván."

Hàn Nghệ lắc đầu.

Tiêu Vân vội vàng nói: "Đêm qua ngươi nói rồi mà, ta cho ngươi ăn điểm tâm, ngươi cùng ta đánh mạt chược mà."

Hàn Nghệ nói: "Phải, nhưng ta không có nói hôm nay đánh với cô. Mấy ngày nay ta có thể phải ra ngoài làm ăn, hôm nay ta còn phải đi một chuyến đến chỗ lão đại ta, coi coi bây giờ nên bàn thế nào."

Tiêu Vân buồn bực nói: "Ngươi lại muốn ra ngoài làm ăn?"

Hàn Nghệ trợn trắng mắt nói: "Đại tỷ, bây giờ cô ăn, dùng, mặc đều là do ta làm ăn kiếm ra đó."

Hàn Nghệ vừa nói phải đi làm ăn, Tiêu Vân thật sự không còn cách nào, chuyện duy nhất nàng có thể làm là giúp Hàn Nghệ thu dọn hành lý.

Hàn Nghệ xách hành lý xuất môn, cũng không phải hắn muốn tránh né đánh mặt chược với Tiêu Vân, nếu có thể, hắn thà ở nhà đánh mặt chược với Tiêu Vân. Sở dĩ hắn vội vã xuất môn, là vì hắn đã hẹn với Dương Tư Nột, hôm nay Dương Tư Nột sẽ trả lời hắn.

Ra khỏi Mai thôn đã có một chiếc xe ngựa chờ bên cạnh, Hàn Nghệ nhìn trái nhìn phải, thấy bốn phía không ai thì lập tức leo lên xe ngựa.

Sau khi đi vào Dương phủ, Hàn Nghệ lại đi đến thư phòng Dương Tư Nột dưới sự dẫn dắt của hộ vệ.

Nhưng hôm nay trong thư phòng còn có thêm một người, người này không phải ai khác mà là nhị công tử của Dương Tư Nột, Dương Triển Phi.

Hàn Nghệ nhìn thấy Dương Triển Phi, thầm nhủ mày, tiến lên một bước: "Tiểu tử Hàn Nghệ bái kiến Dương Công, bái kiến Dương nhị công tử."

"Ngươi đã đến rồi."

Dương Tư Nột mỉm cười, tay hơi chỉ về phía Dương Triển phi: "Khuyến tử Triển Phi." Lại chỉ sang Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, hắn là các người từng gặp nhau."

Dương Triển Phi mỉm cười gật đầu, như có hàm ý nói: "Phải, cha, con và Hàn Nghệ cũng coi như không đánh không quen biết."

Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: "Ngày ấy tại hạ có nhiều điều mạo phạm, thật sự có lỗi."

"Chuyện quá khứ rồi, đừng nhắc đến nữa."

Dương Tư Nột vung tay lên, lại bảo Hàn Nghệ ngồi xuống.

Hàn Nghệ nói tiếng cảm ơn rồi ngồi xuống.

Dương Tư Nột nói ngay vào điểm chính: "Hôm qua ta suy xét cả đêm, quyết định tiếp thu đề nghị của ngươi."

Ông ta xuất thân võ tướng, nói chuyện không thích quanh co lòng vòng, càng không thích hàn huyên thật lâu, nói thẳng ra, đây mới là phương thức mà võ tướng nên có.

Hàn Nghệ không lên tiếng, ngay cả chút vui sướng cũng không có. Tuy rằng hắn tự đề cử mình, nhưng càng muốn báo ân hơn, trong lòng vẫn thoáng chút hi vọng Dương Tư Nột không tiếp thu đề nghị của hắn, bởi vì như vậy sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái cho hắn.

Dương Tư Nột hơi liếc nhìn Hàn Nghệ, hình như cũng sớm có dự đoán về phản ứng của Hàn Nghệ, lại nói: "Việc này ta sẽ giao cho ngươi toàn quyền sắp xếp. Ngoài ra, ta sẽ phái khuyến tử trợ giúp ngươi."

Hàn Nghệ nghe thấy thì hơi nhủ mày, nói: "Việc này...Dương Công sắp xếp như vậy không ổn đâu, muốn cũng là tiểu tử trợ giúp Dương nhị công tử, nào dám đề Dương nhị công tử trợ giúp tiểu tử."

Hắn làm vậy đương nhiên là lấy lui làm tiếng, ngươi bảo hắn toàn quyền xử lý, hắn có thể đồng ý, nhưng ngươi sắp xếp Dương Triển Phi đến làm thủ hạ của hắn, địa vị hai người cách xa như thế, nhưng lại là quan hệ cấp trên cấp dưới, sự sắp xếp này tám chín phần mười là chuyện xấu, bởi vì hắn làm sao dám dặn dò Dương Triển Phi làm việc, cho dù hắn dám, Dương Triển Phi cũng không chắc nghe lời hắn.

Dương Tư Nột khẽ cười nói: "Ta biết sự băn khoăn trong lòng ngươi, nhưng ngươi phải biết, trước chuyện này ngươi chỉ là một tiểu tử nhà nông, thiếu uy tín, mà ta cũng không còn thời gian để giúp người tạo lập uy tín nữa, cho nên phải sắp xếp một người có thể điều binh khiển tướng giúp ngươi. Ngươi chỉ cần ra lệnh là được, những chuyện còn lại, khuyến tử sẽ giúp ngươi làm tốt. Con người ta nói một không hai, nếu ta đã bảo ngươi toàn quyền phụ trách việc này, thì lời nói của ngươi chính là đại diện cho lời nói của ta, nếu ai dám cãi lời, thì ta nhất định không tha cho hắn, cho dù là khuyến tử cũng giống như vậy."

Nói xong ông ta liếc nhìn Dương Triển Phi.

Dương Triển Phi lập tức nói: "Xin Hàn tiểu ca yên tâm, mặc dù Triển Phi bất tài, nhưng đâu nặng đâu nhẹ ta vẫn hiểu rõ. Ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ ngươi, chỉ e Hàn tiểu ca sợ năng lực ta không đủ, sẽ làm hỏng việc."

Đều chơi trò lấy lui làm tiến với ta cả. Được rồi, ngươi đã nói như vậy thì ta có thể nói cái gì chứ, chỉ mong ngươi thật sự có thể hiểu tầm quan trọng của chuyện này. Hàn Nghệ vội vã đáp tay nói: - Không dám, không dám. Ngừng một lát, hắn lại nói: "Nếu đã như vậy, thì sau này nếu tại hạ có chỗ nào mạo phạm, kính xin nhị công tử có thể giống như lần trước, không so đo với tiểu tử."

Dương Triển Phi nghe được thì mỉm cười, nghĩ bụng, tiểu tử này thật giỏi hoạt, chuyện lần trước ta nói không do đo với ngươi khi nào, nhưng cũng không tiện nhiều lời, gật đầu nói: "Như nhau, như nhau."

"Được rồi, việc này cứ giao cho các ngươi."

Dương Tư Nột cười nói.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Xin Dương Công yên tâm, tiểu tử nhất định toàn lực tìm về Bò Tát vàng."

Thoạt nhìn Dương Tư Nột giống như vô cùng tin tưởng Hàn Nghệ, thật ra không phải. Ông ta giao toàn quyền cho Hàn Nghệ phụ trách, hoàn toàn là không tin tưởng Hàn Nghệ, bởi vì nếu đích thân ông ta thao túng, thì rất khó chú ý đến Hàn Nghệ, Hàn Nghệ liền có thể giở trò từ giữa. Ngược lại, nếu để Hàn Nghệ toàn quyền phụ trách, vậy thì Hàn Nghệ liền không thể phân thân, mà ông ta có thể tránh ở phía sau, toàn lực giám sát nhất cử nhất động của Hàn Nghệ. Nếu Hàn Nghệ dám có dị động gì, vậy thì ông ta tuyệt đối sẽ không để Hàn Nghệ sống đến ngày mai. Ngươi lừa tiền chỉ là chuyện râu ria, nhưng chuyện lớn liên quan đến cả nhà Dương gia, nếu ngươi dám lấy hạt dẻ trong lò lửa, vậy thì hậu quả tuyệt đối ngươi không thể gánh vác được.

Hai lựa chọn này, ngoài mặt và thực tế đều hoàn toàn tương phản.

Ngược lại, ông ta sắp xếp Dương Triển Phi giúp Hàn Nghệ cũng không có liên quan gì, mà là thật sự bảo Dương Triển Phi đi giúp đỡ Hàn Nghệ, dù sao thì Hàn Nghệ chỉ là một tiểu nông vô danh tiểu tốt mà thôi. Nếu hấn muốn điều động bất cứ ai thì nhất định phải đến tìm Dương Tư Nột truyền lệnh, như vậy, thao tác sẽ trở nên vô cùng rườm rà. Dương Phi Tuyết cũng từng muốn gánh vác vai trò của Dương Triển Phi, nhưng chẳng những không thành công, ngược lại còn bị Dương Tư Nột đưa đi bồi Dương lão phu nhân niệm phật rồi.

Dương Phi Tuyết bị qua cầu rút ván lúc này nhất định đang ở trước mặt Phật gia gia mắng phụ thân không phúc hậu.

Tuy rằng Dương Tư Nột và Hàn Nghệ quen biết không lâu, nhưng ông ta mơ hồ cảm thấy, năng lực của Hàn Nghệ còn cao hơn Dương Triển Phi. Nếu quả thật muốn đối phó Hàn Nghệ thì Dương Triển Phi không chắc là đối thủ của Hàn Nghệ, do vậy, ông ta lựa chọn đích thân mình đứng sau màn giám sát Hàn Nghệ.

Từ đó có thể thấy, ông ta rất am hiểu đạo lý dùng người.

Cái gọi là dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng, thật ra chỉ là gạt người thôi. Đây là cái gọi là đạo dùng người, không nghi và rất tin tưởng là hai khái niệm, tuyệt đối không thể nói nhập làm một. Ta tin tưởng nhiều vào năng lực làm việc của ngươi, nhưng không có nghĩa là ta hoàn toàn tin tưởng con người của ngươi, đây chính là bản tính của con người. Giữa người và người một khi nảy sinh quan hệ lợi ích, thì sẽ luôn có sự hoài nghi trong lòng, chỉ đơn giản vậy thôi.

Đạo lý này Hàn Nghệ đương nhiên hiểu được, hấn cũng chưa từng nghĩ sẽ đục nước béo cò từ giữa, hơn nữa, hấn sẽ không so đo những chuyện này. Hấn đến giúp đỡ, hơn phân nửa là nhằm vào ân tình và sự áy náy lúc trước, hoặc là nói trái tim hiệp đạo của hấn, hấn sẽ không nhằm vào Dương Tư Nột mà đến, cho nên Dương Tư Nột nhìn thế nào hấn không sao cả, bởi vì hấn không chút quan hệ gì với Dương Tư Nột. Thử hỏi hấn sao lại để ý cách nhìn của người không chút quan hệ gì chứ.

Sau khi ba người bàn luận một phen, Dương Tư Nột bảo Hàn Nghệ tự xem mà làm.

Đi ra ngoài cửa, Hàn Nghệ lập tức ôm quyền nói với Dương Triển Phi: "Nhị công tử, thật sự xin lỗi, lần trước tại hạ thật sự bị bức bất đắc dĩ mới lừa gạt nhị công tử và lệnh muội."

Không sợ tặc đến trộm, chỉ sợ tặc ghi nhớ. Nếu Dương Triển Phi vừa bắt đầu thì tỏ vẻ muốn báo thù, vậy thì ngược lại hấn không sợ, chỉ sợ Dương Triển Phi ghi nhớ trong lòng, việc này vô cùng đáng sợ.

Dương Triển Phi ha ha nói: "Chỉ cần ngươi không bên nặng bên nhẹ, thì ta cũng không sao cả."

Hàn Nghệ hoang mang nhìn Dương Triển Phi.

Dương Triển Phi cười nói: "Nói cách khác, ngươi không thể lừa ta, nhưng lại không lừa được sáu người kia, nếu là như vậy, thì chẳng phải là nói ta và Phi Tuyết còn ngu xuẩn hơn sáu tên mắng phụ kia sao?"

Hàn Nghệ lau mồ hôi nói: "Nhị công tử nói như vậy, ta liền cảm thấy áp lực thật lớn."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bắt đầu rồi

dịch: mafia777

Kỳ thật nói cho cùng, Dương Tư Nột cũng là bị ép bắt đắc dĩ, thật sự là không có cách nào, bởi vì ông ta không có thời gian do dự thêm nữa, nếu còn kéo dài nữa, sớm muộn cũng sẽ bị lộ tẩy, nếu có thể, ông ta đương nhiên không nghĩ đem trọng trách này giao cho một tiểu tử nhà nông, nhưng nói đi cũng phải nói lại, tài trí mà Hàn Nghệ bày ra, cũng làm cho ông ta có lý do tin tưởng Hàn Nghệ

Rất nhanh, Dương Tư Nột đã ấn nút khởi động nhiệm vụ này

Đó chính là công khai chuyện Bò Tát vàng bị trộm

Điều này dường như thả một quả bom vào trong thành Dương Châu yên bình

Lại tới đột ngột như vậy

Bức họa Quan Trung Thất Hổ che trời phủ đất dán đầy phố lớn ngõ nhỏ.

Trong lúc nhất thời truyền đi ồn ào huyên náo, đây nếu chỉ là Bò Tát vàng thôi, thì cũng bỏ đi, chỉ là tiền mà thôi, nhưng đây là tặng cho hoàng thượng, thế nên không phải là chuyện nhỏ, Lý Trị muốn xây Phật giáo lớn nhất ở Trường An, chẳng qua cũng chính là muốn cầu may mắn, ngược lại người thì tốt rồi, Bò Tát của ta còn chưa nhập điện, đã không cánh mà bay rồi, may mắn không có, ngược lại rước lấy một thân tai vạ, có trời mới biết được Lý Trị ở Trường An xa xôi liệu có gắng tội cho Dương Châu không, cho nên lòng dân trong thành Dương Châu hiện nay đều hoảng sợ

Mà người nhà người bị hại cũng đều lũ lượt chạy tới phủ nha, đã chết mười người rồi, hơn nữa những người này đều là trụ cột trong nhà, trụ cột này hể đở, là hơn mười gia đình này thế nào cũng cửa nát nhà tan, tiếng khóc xé ruột xé gan bao phủ lấy phủ nha

Toàn bộ thanh Dương Châu đều bị bao trùm bởi tâm trạng lo lắng

...

...

Ở sau phủ nha Dương Châu, có một tòa tiểu viện, trong trong ngoài ngoài có hơn mười tên hộ vệ đeo đao trấn giữ, đao thương sáng như tuyết, canh phòng nghiêm ngặt

Lúc này một đội hộ vệ cầm lệnh bài vào trong viện

Mở cửa

Một người cầm đầu hướng tới hai gã hộ vệ trước cửa phòng ra lệnh

"Vâng"

Cửa rất nhanh được mở ra

Chỉ thấy bên trong ngồi hai người, một người cánh tay có quần vải trắng, một người trong lòng bàn tay quần vải trắng

Cầm đầu đi vào phòng trong, vừa cầm lệnh bài nói: "Lý Phàm, Trần Đông, ta phụng mệnh lệnh Dương công, thả các người trở về"

Tên cánh tay quần có vải trắng kia, là người có tên Lý Phàm, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Thả...thả chúng tôi ra ngoài?"

Bọn họ dù sao đều là dưới tay Dương Tư Nột làm việc, đều biết lẫn nhau

Tên hộ vệ này họ Tào tên là Tào Hùng, ở trong quân đảm nhiệm phó úy, y nhìn chung quanh một chút, lập tức thấp giọng nói: "Hiện giờ sự tình đã lộ ra ngoài rồi, hiện tại Dương công đang toàn lực điều tra tung tích Bò Tát vàng, các người cũng không cần đợi ở đây nữa"

Cái gì? Lý Phàm kinh hô một tiếng, lập tức nói: "Chuyện là thế nào?"

Tào Hùng thấp giọng nói: "Người cho là còn có thể giấu diếm được bao lâu, bên Trường An đã phái người đến giục rồi, muốn giấu diếm đều không thể được, tuy nhiên Dương công nhớ tới lòng trung thành của các người, liền tạm thời tha các người trở về tỉnh dưỡng sức khỏe, nhưng việc này vẫn chưa xong, mấu chốt còn phải xem chỉ thị bên Trường An" Nói xong, y lại cất cao giọng nói:

"Nhanh lên đi thôi, người nhà của các người đã ở chờ bên ngoài nha phủ rồi"

"À vâng, đa tạ, đa tạ"

Lý Phàm, Trần Đông ra cửa, lại thấy từ hai gian phòng trái phải có hai người đi ra, trong đó còn có hai người đều khập khiễng chống mộc côn, hai người kia lại không có thương tổn trong người

Sáu người liếc nhìn lẫn nhau

Từ Mãnh và Vương Hưng không bị tổn thương trong người nói vài câu với hộ vệ bên cạnh, sau đó đi tới, về mặt quan tâm nói:

Lý Phàm, Hình Phi, Lưu Tuấn, Trần Đông, thương thế của các người thế nào? Lý Phàm gật đầu nói:

Không chết được

Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, về đến nhà tình duyên tốt, ta đây trở về nhất định sẽ tìm cho ra Quan Trung Thất Hồ kia, báo thù cho các người

Lý Phàm kinh ngạc nhìn Từ Mãnh

Từ Mãnh giải thích nói:

Hiện tại Dương công cho ta cùng Vương Hưng một cơ hội lập công chuộc tội, để cho chúng ta lãnh binh tiến lên điều tra chuyện Bò Tát vàng

Tào Hùng nói:

Lý Phàm, Trần Đông, các người cũng phải dưỡng thương khôi phục càng sớm càng tốt, bởi vì gặp qua đạo tặc chỉ có vài người các người, nếu không phải các người có thương tích trong người, Dương công cũng muốn phái các người đi cùng

Lý Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói:

Bây tên trộm đó hại bọn ta đến bước bắt nạt bắt nghĩa, cho dù là đào sâu ba thước, chúng ta cũng nhất định sẽ tìm ra bọn chúng

Tào Hùng nói:

Các người nếu nghĩ như thế, vậy không còn gì tốt hơn rồi

Sáu người tới trước cổng nha phủ và đều gặp thân nhân của chính mình, sau một hồi ân cần thăm hỏi, Từ Hùng, Vương Hưng liền dẫn đầu đi theo Tào Hùng rồi đi, bởi vì thời gian cấp bách, bọn họ nhất định phải lập tức về đơn vị, sau đó cùng điều tra Bò Tát vàng, còn đám người Lý Phàm thì theo chân thân nhân trở về

Sau nửa canh giờ

Một gã hộ vệ đi vào Dương phủ, đem trọn cái quá trình kể một lượt với Dương Triển Phi

Dương Triển Phi gật gù đầu, để hộ vệ này lui ra, lại hướng Hàn Nghệ hỏi:

Hàn tiểu ca, người thấy thế nào? Hàn Nghệ lắc đầu nói:

Những điều này đều vô cùng bình thường, không nhìn ra được gì, rốt cuộc có phải là bọn chúng làm hay không, còn phải chờ bọn chúng sau khi nhập ngục mới có thể biết được

Dương Triển Phi hỏi:

Vậy người định khi nào thì ra tay? Hàn Nghệ cười nói:

Bây giờ còn sớm, bọn chúng vừa mới ra, bên ngoài tình huống như thế nào cũng không rõ, là thời điểm cần cẩn thận nhất, loại thời điểm này rất khó khiến bọn chúng mắc mưu, vẫn là đợi thêm mấy ngày nữa đi, chờ bọn chúng buông lỏng rồi tính tiếp

Dương Triển Phi gật gù đầu, lại nhìn Hàn Nghệ hỏi:

Hàn tiểu ca, đối với việc này, người rốt cuộc nắm chắc bao nhiêu phần? Đây đối với Dương gia bọn họ mà nói, cũng thật không phải là chuyện nhỏ, trong lòng y cũng rất khẩn trương

Hàn Nghệ cười nói:

Nhị công tử, có phải người cho là ván này của ta quá đơn giản một chút

Dương Triển Phi không nói gì, thật sự là y cảm thấy ván này có chút quá mức đơn giản, không vững chắc lắm

Hàn Nghệ lại nói:

Nhị công tử, thật ra âm mưu cao minh nhất, thường thường lại càng đơn giản, người đi trên đường mua cái bánh bao có khả năng bị người lừa, đi nhà vệ sinh cũng có khả năng bị người lừa, nhưng nếu trên trời tự rụng có vàng rơi xuống, vậy nhất định là sự thật, bởi vì không ai dùng loại không thực tế này đi gạt người, kỳ thật cái gọi là âm mưu, thường thường chính là xảy ra trong lúc vô ý, càng là chuyện bình thường, lại càng dễ dàng làm cho người ta mắc mưu

Đây chính là danh ngôn chí lý, nhưng phẩm là những âm mưu thành công, người nhìn qua đều rất bình thường lơ lửng, không có bất kỳ điểm đặc biệt, đơn giản không thể đơn giản hơn được nữa, chính là những chuyện xảy ra trong ngày bình thường, không có khoa trương, cố làm ra vẻ huyền bí như trong phim ảnh thường nói

Nói như vậy đi, nếu người nói người không biết phép tiên, người khác đều sẽ tin tưởng người, bởi vì chuyện này rất bình thường mà, ta cũng không biết, nhưng nếu người nói người biết tiên pháp, cho dù người thật sự biết, hơn phân nửa người cũng sẽ cho là người đang lừa gạt người ta đấy

Dương Triển Phi nghe cũng có chút đạo lý, thâm nghĩ, nếu phụ thân mời hắn đến, vậy hắn đương nhiên là có chỗ hơn người, ta cần gì phải vì thế mà lo lắng, chỉ cần làm tốt chuyện của ta là được rồi

Nói:

Hàn tiểu ca, thật sự là xin lỗi, ta không nên nghi ngờ người

Y cũng là võ tướng, nói chuyện cũng thẳng thắn rõ ràng, đúng chính là đúng, sai chính là sai

Không sao, không sao, chuyện này ta cũng không dám cam đoan nhất định thành công

Hàn Nghê lắc đầu, lại nói:

Đúng rồi, người ta cần đều đã chuẩn bị xong chưa? Dương Triển Phi nói:

Sớm đã chuẩn bị xong rồi, điều này đối với Dương gia chúng ta mà nói, lại không phải việc khó gì

Đang lúc lúc này, bên ngoài có có người nói:

Nhị công tử, Trương Tam Nhi đến rồi

Dương Triển Phi không có vội vã trả lời, nói với Hàn Nghê:

Trương Tam Nhi này mà ở trong quân là nổi danh cá cược giỏi, với Lưu Tuấn kia là cá mè một lứa, quan hệ hai người cũng hết sức tốt đẹp

Hàn Nghê nói:

Vậy tin được không? Dương Triển Phi ha hả nói:

Điều này ta không biết, nhưng y quyết không dám cãi chống lại mệnh lệnh của ta

Chắc chắn như vậy? Hàn Nghê "Ừ" một tiếng, nói:

Vậy ta tạm lánh mặt sau tấm bình phong trước đã

Dương Triển Phi gật đầu

Hàn Nghê lập tức ra sau tấm bình phong, nếu Dương Tư Nột gọi Dương Triển Phi đến hiệp trợ hắn, vậy hắn dứt khoát cũng đem chính mình giấu ở phía sau màn, có thể không ra mặt thì tận lực không ra mặt, hắn thật không muốn can thiệp ở trong chốn quan trường này, toàn bộ do Dương Triển Phi ra mặt, dù sao Dương Triển Phi tới đây chính là hiệp trợ hắn làm chuyện này mà

Chỉ chốc lát sau, một tên chừng ba mươi tuổi, dáng người khôi ngô, nhưng lấm la lấm lét đi vào

Ty chức báii kiến Nhị công tử

Trương Tam Nhi rút lại bả vai, vẻ mặt cung kính hướng Dương Triển Phi thi lễ

Dương Triển Phi cười nói:

Trương Tam Nhi, nghe nói người gần đây vô cùng chăm chỉ, mỗi ngày ở lại trong quân doanh luyện tập, không còn lười biếng nữa rồi

Trương Tam Nhi cười nịnh nói:

Đây đều là Nhị công tử có phương pháp hướng dẫn, ty chức hiện giờ đã thay đổi triệt để, quyết không thể phụ lòng Nhị công tử khổ tâm

Thực ra chuyện này chả liên quan cái lông gì đến Dương Triển Phi cả, y cùng với Trương Tam Nhi tổng cộng mới gặp mặt một lần, còn về có nói chuyện hay không, Dương Triển Phi cũng không nhớ nữa, lấy đầu ra hướng dẫn

Dương Triển Phi đột nhiên biến sắc, quát:

Người thật to gan, chuyện cho tới bây giờ, lại vẫn muốn gạt ta, người cho ta không biết sao, người ở bên ngoài còn nợ một khoản, không dám đi ngoài,

cả ngày tránh ở quán doanh, bây giờ người ta đều đòi nợ tới quán doanh rồi, thật là sao lại có chuyện như vậy

Nhị công tử tha mạng, Nhị công tử tha mạng, tiểu

tiểu nhân chỉ là nhất thời kích động, tiểu nhân không dám, tiểu nhân cũng không bao giờ dám nữa

Dương Triển Phi hơi dọa nạt, Trương Tam Nhi lập tức liền nằm trên đất, trong lòng cũng khó hiểu, xảy ra chuyện lớn như vậy, Nhị công tử làm sao lại rảnh rỗi như vậy, lại còn có tâm tư quan tâm tới mình

Dương Triển Phi liếc nhìn con bạc này một cái, trong lòng cũng là bất đắc dĩ, Trương Tam Nhi này thực ra khá thông minh, thân thủ cũng không tệ, ở trong quân đội nhân duyên rất tốt, gặp người liền cười ha hả, rất ít ác với người, nhưng lại ham cá cược như mạng, nói:

Ngươi đứng lên trước đi

Dạ dạ dạ dạ

Trương Tam Nhi nhanh nhẹn bò lên, len lén quan sát Dương Triển Phi, trong lòng là hoang mang vạn phần

Dương Triển Phi hỏi:

Quan hệ giữa ngươi và Lưu Tuấn là thế nào?Hỏi câu hỏi này không hiểu ra sao cả, Trương Tam Nhi lại không hiểu ra sao, ngáp ngừng mấy lần, mới nói:

Tiểu nhân

tiểu nhân và Lưu Tuấn quan hệ cũng không tệ

Dương Triển Phi nói:

Vậy sao? Ta thấy là tình bạn đánh cược được nhỉ

Trương Tam Nhi ngượng ngùng cười, không đáp lời này

Dương Triển Phi lại nói:

Vừa rồi Lưu Tuấn đã về nhà, ngươi có biết không?

Lưu Tuấn đi rồi ư?Trương Tam Nhi lắc lắc đầu nói:

Chuyện này tiểu nhân không biết

Gã gần đây vẫn tránh ở trong quán doanh, chỉ biết chuyện Lưu Tuấn còn sống, dù sao việc này cũng âm ỉ rất lớn, nhưng lại không biết Dương Tư Nột muốn thả Lưu Tuấn

Dương Triển Phi nói:

Ngươi không định đi thăm gã một chút sao?

Chuyện nàyTrương Tam Nhi xấu hổ cứ thế vò đầu, gã thật ra muốn đi thăm, vấn đề là gã hiện tại ngay cả cửa cũng không dám ra, chờ đến lúc phát tiền để đi trả nợ

Dương Triển Phi nói:

Ngươi yên tâm, khoản nợ đánh bạc của ngươi, ta sẽ giúp ngươi giải quyết

Trương Tam Nhi hai mắt tròn tròn, khiếp sợ nhìn Dương Triển Phi

Dương Triển Phi cười nói:

Không chỉ có như thế, ta còn lấy tiền cho ngươi đi đánh bạc

Trương Tam Nhi lại là một kẻ hết sức thông minh, gã đương nhiên biết tiền này cũng không phải lấy không được, hơn nữa vẫn là Dương Triển Phi tự mình ra mặt, tiền này có được cũng phòng tay nhiều đấy, cho nên gã không có nửa phần cảm xúc vui mừng, ngược lại mở hời dằm đĩa

Run giọng nói:

Đa

đa tạ Nhị công tử, tiểu

tiểu nhân nguyện vì Nhị công tử đi theo làm tùy tùng, máu chảy đầu rơi

Chuyện tới lúc này, gã biết rằng chính mình không đường thoái lui, bởi vì mệnh lệnh của Dương Triển Phi, gã không thể cãi lời, thà mau chóng tỏ vẻ trung thành còn hơn chống lại, đây chính là cách nghĩ của dân cò bạc

Nếu như là Hàn Nghệ, cũng sẽ nói như vậy, nhưng tuyệt sẽ không lộ ra thần sắc sợ hãi, đây cũng là điểm khác nhau giữa hai người

Dương Triển Phi gật gật đầu nói:

Ngươi cũng không cần phải sợ hãi, ta thật sự chỉ là lấy tiền cho ngươi đánh bạc, chỉ có điều hy vọng ngươi gọi một người đi cùng ngươi

Trương Tam Nhi hiểu kỳ nói:

Người nào?

Lưu Tuấn

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Dân cò bạc

dịch: mafia777

Lưu Tuấn ở thành tây, tại một cái tiểu viện, bên trong có ba bốn phòng, nhìn từ bên ngoài, ít nhất không phải là một người nghèo, bắt quả trong phòng chỉ còn lại bốn bức tường, dù gì thứ gì có thể đánh bạc, đều bị gã thua sạch rồi.

"Ngươi cái đồ vô dụng, lúc trước ta thế nào lại gả cho ngươi, ô ô ô..., bây giờ xong rồi, ngươi ngay cả làm binh lính cũng không làm được, hai mẹ con chúng ta phải sống thế nào đây!"

Chỉ thấy một vị phụ nhân ngồi trên ghế con trong phòng, ôm một đứa bé ba bốn tuổi khóc sụt sùi.

Mà người nằm trên tấm giường mát, đùi phải có quần vải trắng, chính là Lưu Tuấn, Lưu Tuấn mặc dù học được một thân tay nghề, hơn nữa hồi nhỏ bởi vì cha ở trong quân nhậm chức, đã bái một vị sư phụ giỏi, học được võ nghệ cao, nhưng lại nghiện đánh bạc, lúc trước Trịnh Thị vợ gã thấy gia cảnh gã không tệ, mới gả vào Lưu gia, nhưng chưa từng nghĩ đến bố chồng vừa chết, Lưu Tuấn liền coi trời bằng vung, rất nhanh đã đem tiền và đồ đạc trong nhà đánh bạc thua không còn một mảnh, mà gần đây lại bị giam giữ nhiều ngày như vậy, trong nhà sắp ngay đến cả nồi niêu cũng lục không ra rồi, người nói năng làm sao có thể không khóc.

"Ngươi đúng là loại đàn bà đáng ghét, bây giờ là khiến ngươi bị đói hay là thế nào, có đồ ăn, ngươi ăn là được, lão tử vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, ngươi không thể bốt sinh chuyện một chút sao."

Lưu Tuấn vẻ mặt khó chịu nói.

Trịnh Thị vừa khóc vừa nói: "Hiện tại trong nhà chỉ còn lại lương thực không đến hai ngày, ngươi một nam nhân không ra ngoài làm việc, cả ngày chỉ nằm ở đây chờ ăn đợi uống, được, chờ hai mẹ con bọn ta chết đói, ngươi liền được yên tĩnh rồi."

Lưu Tuấn không vui nói: "Bà nương ngươi không thấy ta bị thương trong người sao, ta như thế nào đi ra ngoài tìm việc để làm, ngươi còn lảm chuyện nữa, coi chừng ta đánh ngươi."

"Ngươi đánh đi, ngươi có bản lĩnh thì đánh đi, ngươi tốt nhất là đánh chết ta luôn, ta liền không phải đi theo ngươi chịu khổ."

"Oa...!"

Đứa bé kia thấy cha mẹ càng cãi nhau càng lớn, trong lòng sợ hãi, đột nhiên khóc lên.

"Ta không thèm dài dòng với ngươi."

Thật sự là chồng nghèo vợ hèn trăm sự buồn bã!

"Lưu ca, Lưu ca, ngươi đang ở đây sao."

Chợt nghe ngoài phòng có người nói. Lưu Tuấn vừa nghe thanh âm này, lập tức nói: "Có phải là Tam Nhi."

"Luru ca, là ta"

"Mau vào đây."

Luru Tuấn hưng phấn nói.

Mà Trịnh Thị vợ gã thì cả giận nói: "Đều chả ra giống gì."

Cuộc đời nằng nặt nhất đánh bạc, bởi vì Luru Tuấn chính là như vậy khiến cho nhà cửa thua sạch, Trương Tam Nhi này cũng nổi danh là dân cờ bạc, thật sự là cá mè một lứa, cho nên nằng ghét nhất Trương Tam Nhi tìm đến Luru Tuấn.

Qua một lát, chỉ thấy Trương Tam Nhi đi vào trước phòng, chỉ thấy gã hai tay mang theo không ít hộp nặng trĩu, nhìn vào trong phòng, chợt cảm thấy không khí không đúng, lúng túng nói: "Có phải là ta tới không phải lúc hay không."

Trịnh Thị thấy Trương Tam Nhi xách nhiều quá cấp như vậy đến, lập tức thay đổi sắc mặt, vội nghênh đón cười ha hả nói: "Là Tam Nhi đến, mau mau vào ngồi."

"Tẩu tẩu khỏe."

Trương Tam Nhi cười cười, thằng nhãi này mặc dù là một con bạc, nhưng ngoại trừ Trịnh Thị ra, có rất ít người ghét gã, bởi vì gã đối xử với người vẫn không tệ, biết ăn nói, thuận tay đem quà đưa cho Trịnh Thị, nói: "Ta nghe Luru ca gần đây được thả ra, đặc biệt tới thăm hỏi Luru ca."

"Vẫn là Tam Nhi người trọng tình cảm, mau lại đây ngồi."

Luru Tuấn thân thiết kêu gọi Trương Tam Nhi lại. Mà Trịnh Thị vô cùng thức thời nói: "Tam Nhi, người ngồi trước đã, ta đi bung nước đến cho người."

"Không cần đâu, không cần đâu, sao dám làm phiền tẩu tẩu."

"Không sao, không sao."

Trịnh Thị thật ra là muốn xem một chút Trương Tam Nhi có cho chút đá vào cho đủ nặng không, đi đến ngoài phòng, vội vàng mở cửa ra xem, thấy đều là những nguyên liệu thật, lúc này mới yên lòng, lập tức vui vẻ không thôi, cầm một miếng bánh đưa cho đứa con đang thèm, chính mình thì vui tươi hơn hờ rót một chén nước cho Trương Tam Nhi.

"Cảm ơn tẩu tẩu."

"Không có gì, các người trước trò chuyện, ta đi làm việc chút."

Trịnh Thị dứt lời, liền đi ra ngoài.

Trương Tam hơi thấp giọng: "Sao vậy? Luru ca, lại cãi nhau với chị dâu."

Luru Tuấn thờ dãi: "Bà nương nhà ta này người cũng không phải là không biết, chuyên gia lái nhái, vẫn là lão đệ người sướng, một mình tự do tự tại, không ai lái nhái người."

Trương Tam Nhi cũng là vẻ mặt hâm mộ nói: "Luru ca, người đây là sinh ở trong phúc không biết phúc, ta lại không sánh bằng người, cha mẹ ta đều là nô bộc, muốn lấy vợ, cũng không ai để ý ta." Được rồi, không nói chuyện này nữa. Trương Tam Nhi lại liếc nhìn đuôi phải Luru Tuấn, vẻ mặt quan tâm nói: "Luru ca, chân này của người không sao chứ."

Luru Tuấn lòng còn sợ hãi nói: "Hiện tại tốt hơn nhiều, lúc mới bắt đầu còn tưởng rằng chân này mất rồi."

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi."

Trương Tam Nhi nhẹ nhàng thờ ra, lại nói: "Luru ca, lần này thật sự nguy hiểm, thật sự là không thể tưởng được Quan Trung Thất Hổ dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế, ta đến nay cũng không thể tin được đây là thật đấy."

"Ai nói không phải, đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm, ta đây một lần có thể giữ lại một mạng, cũng đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi."

Luru Tuấn lắc đầu, lại nói: "Đúng rồi, Tam Nhi, tiểu tử người gần đây sống không tồi nha, mang nhiều quà đến như vậy, ồ, ta biết rồi, có phải là gần đây thắng không ít!"

Trương Tam Nhi cười gian nói: "Luru ca, người là không biết, trước hôm qua, ta không khá hơn bao nhiêu so với người, thiếu chút nữa cũng chết rồi."

Luru Tuấn hiếu kỳ nói: "Vậy là sao?"

Trương Tam mới nói: "Trước đó vài ngày, ta thật là gặp phải nhiều xui xẻo, xui xẻo bao nhiêu, đem bổng lộc một tháng này thua sạch không nói, còn thiếu khoản nợ lớn, tránh ở trong quân doanh không dám ra ngoài cửa, lúc ấy cũng không biết như thế nào cho phải, vừa vặn ta nghe được có người nói

thành tây này mở một sòng bạc mới, hơn nữa bên trong sòng bạc này có quy tắc đánh cược mới, hết sức kích thích, trong lòng tò mò, liền qua đó xem, bên trong thật sự rất đông người, ta xem mà tay ngứa ngáy suốt, nhưng không có tiền, chỉ có thể ở bên cạnh nhìn, sau này chủ sòng bạc thấy ta luôn luôn xem, cũng không đánh cược, vì thế liền tiến lên hỏi ta, vì sao chỉ nhìn không đánh, ta đã nói không có tiền, y nói y cho ta mượn, ta đâu dám mượn. Nhưng y còn nói, sòng bạc này của y vừa mới khai trương, muốn thu hút khách, trước mắt vay tiền không tính lãi, chỉ cần người ở đây trong vòng nửa tháng trả hết nợ là được rồi, ta nghe không tính lãi, quyết định chắc chắn, dù sao cũng thiếu nợ nhiều như vậy, thêm chút này cũng chẳng kém bao nhiêu, vì thế ta cũng chẳng đếm xỉa gì nữa mà đi hỏi cái ông chủ kia mượn hai mươi đồng tiền, nhưng đâu biết rằng, cao nhất liên tục thắng mười tám ván."

Cũng không khiến ta vui mừng mà đại đột, lần này ta chẳng những đem khoản nợ trả sạch, còn thắng ba trăm văn tiền, nếu không ta cũng không mặt mũi tới gặp người. Lư Tuấn nghe say mê thích thú, ngoài miệng lại nói: "Tiểu tử ngươi khoác lác à."

Trương Tam mới nói: "Ta lừa ngươi làm chi, ngày đó ta là danh tiếng đại xuất, người khác đều theo ta mua, chắc chắn, Lư ca ngươi là không nhìn thấy, ta lúc ấy uy phong cỡ nào, cuộc đời này của ta đã từng nở mày nở mặt một lần như vậy, lát nữa ta lại đi đại sát tứ phương, đáng tiếc Lư ca ngươi có thương tích trong người, nếu không huynh đệ chúng ta ra trận, khẳng định không ai có thể ngăn cản."

Lư Tuấn chỉ cảm thấy cả người phát ngứa, nói: "Chân ta tổn thương đã sớm không có gì đáng ngại, chỉ là đi tương đối chậm mà thôi."

Trương Tam mới nói: "Vậy Lư ca ngươi đi không?"

Lư Tuấn ngập ngừng, theo sau lác đầu nói: "Thôi đi, thôi đi, ta vẫn nên không đi nữa, dù sao ta mới ra ngoài không lâu, giờ nếu để cho người khác thấy cũng không tốt lắm."

Trương Tam Nhi gật đầu nói: "Vậy cũng đúng, không có việc gì, Lư ca, ngươi an tâm ở nhà dưỡng thương, đợi sau khi thương thế lành, chúng ta lại đi đánh bạc ngày đêm."

"Được."

Lư Tuấn một miệng nhận lời, lại ha hả nói: "Ngươi trước đó không phải nói có cách chơi mới sao, là chơi thế nào, mau nói với ta."

"Cách chơi mới này tên là Phiên than."

Tiếp đó Trương Tam Nhi lại đem cách chơi Phiên than nói với Lư Tuấn nói một lượt. Lư Tuấn sau khi nghe xong, nói: "Cách chơi này khá đơn giản đấy, chẳng qua chính là đoán."

Trương Tam mới nói: "Lư ca, cái này ngươi không biết rồi, cái này nghe là đơn giản, nhưng...chỗ tuyệt diệu trong đó, ta cũng không biết nên nói như thế nào, dù sao ngươi đến lúc đó đi thì biết."

Nói tới đây, gã đột nhiên cười ha hả, nói: "Nói xong ta đây tay cũng ngứa rồi, Lư ca, ta liền cáo từ trước, buổi chiều, buổi chiều nếu là tiểu đệ thắng tiền, mua chút rượu và thức ăn tới, chúng ta uống thoải mái một phen."

Lư Tuấn buồn bực nói: "Ngươi mới đến bao lâu đâu, làm sao đã đi rồi, ngồi thêm một lát đi."

Trương Tam mới nói: "Lư ca, ngươi cũng biết, ta hiện tại đang vướng, nên không thể chậm trễ."

Đều là dân cờ bạc mà, làm sao không hiểu, Lư Tuấn phát tay nói:

"Được được được, ngươi đi đi, nhớ thắng nhiều một chút, buổi chiều nhất định phải tới"

"Nhất định phải tới, ngươi yên tâm đi."

Trương Tam Nhi đi rồi, Lư Tuấn chỉ cảm thấy một trận cô đơn, đáng chết chính là, Trịnh Thị lại bắt đầu lái nhái, nói Trương Tam Nhi người ta có nhiều tiền đồ, ngươi chỉ biết nằm chờ chết, vân vân các loại. Làm cho Lư Tuấn rất buồn bực. Lúc chạng vạng tối, Trương Tam Nhi đứng hẹn đi vào Lư gia, mang theo một ít rượu và thức ăn, vừa nhìn liền biết gã lại thắng không ít. Lúc hai người uống rượu, đợi sau khi Trịnh Thị rời đi, Lư Tuấn vội vàng hỏi tình hình buổi chiều nay. Trương Tam Nhi lập tức nước miếng tung bay nói, bản thân đại sát tứ phương như thế nào, lại đại xuất danh tiếng như thế nào, Lư Tuấn nghe mà trong lòng rất ngứa ngáy, là một con bạc làm sao kháng cự được hấp dẫn mức này, rốt cục chịu đựng không nổi, máu chó là nằm ở nhà, mỗi ngày đều bị thê tử lăm bằm, trong lòng phiền muộn, vì thế hẹn với Trương Tam Nhi, buổi chiều ngày mai cùng nhau đến sòng bạc mới xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chó không đổi được thói đớp cứt

dịch: mafia777

Từ xưa đến nay, cầm đánh bạc chưa từng dừng lại, nhưng từ trước đến nay, chưa từng có nổi một khắc có thể cắt đứt đánh bạc

Đánh bạc cũng chính là nhân tính

Đường triều cũng không ngoại lệ, tuy rằng cầm đánh bạc, nhưng dân gian vẫn luôn có sòng bạc tồn tại

Trong một gian phòng lớn ở ngoại ô thành tây Dương Châu, chỉ thấy một đám dân cờ bạc vây quanh một cái bàn lớn khăn đỏ la hét, người nào người nấy hai mắt đỏ thắm, nổi gân xanh, đỏ mồ hôi đầy mặt, đáng vẽ, tinh thần với những bọn cờ bạc đời sau kia giống đến kinh người

Một ván kết thúc, có người vui mừng có người buồn

Đột nhiên, một tiếng kết, cửa được mở ra, thấy có hai người đi vào nhà, chính là Trương Tam Nhi và Lư Tuấn

"Ồ, Tam ca huynh rốt cuộc tới rồi, nhưng làm chúng ta đợi vất vả quá đó"

"Mau mau dọn một chỗ cho Tam ca"

"Tam ca, chúng ta có thể gỡ vốn lại trông cậy toàn bộ vào người"

Những dân cờ bạc này vừa thấy Trương Tam Nhi tới, vậy thì miễn bàn có bao nhiêu nhiệt tình rồi, hận không thể đem Trương Tam Nhi làm Thần Bài mà thờ phụng

"Đâu có, đâu có, các vị quá khen"

Trương Tam Nhi cũng chấp tay hướng tới bốn phía

"Lư ca, người cũng tới rồi"

Một con bạc lão làng đột nhiên nhận ra Lư Tuấn bên cạnh, lại không ít người chú ý tới Lư Tuấn, thi nhau chào hỏi, dù gì vòng tròn cờ bạc này cũng lớn như vậy, đánh bạc mấy lần với nhau, cũng nhận ra ngay

Lư Tuấn có vẻ hơi xấu hổ gật đầu, trong lòng lại hết sức kinh ngạc, hôm qua khi nghe gã Trương Tam Nhi nói bản thân uy phong cỡ nào, tưởng là ít nhiều có chút khoáng đạt, nhưng đâu biết thật sự là như vậy

Trương Tam Nhi dẫn Lư Tuấn đi thẳng vào ghế ngồi trung ương, khí thế mười phần, tựa như Thần Bài Cao Tiến giáng lâm

Chỉ thấy trên bàn bày một đồng tiền đồng, còn có một bát đồng lớn, đây là Phiên than, cách chơi vô cùng đơn giản, chính là dùng bát đồng này bao lại một đồng tiền đồng, người đánh bạc đặt cược nên đồng tiền này trừ đi 4 để ra được số dư sau cùng là bao nhiêu, đồng thời đặt vào ô chứa con số đã chọn

Sau khi mua số đã chọn về tay, nhà cái liền mở nắp bát, có một gậy nhỏ, mỗi lần lấy ra 4 miếng tiền đồng, cho đến cuối cùng còn lại 4 miếng hoặc còn ít hơn 4 miếng mới thôi, người đoán trúng tức là thắng

Người đứng đối diện Trương Tam Nhi không phải là ai khác mà chính là Hàn Nghệ, khuôn mặt hẩn ngáy ngơ, vừa nhìn cũng biết là một tên làm thuê

Chỉ thấy hắn đem bát đồng úp lên trên đồng tiền đồng, lại dùng gậy dài đẩy tiền đồng qua một bên, mới nói: "Mời các vị đặt cược"

Cũng chỉ có số ít mấy người đặt cược, đó là những người mới tới, còn những người chơi cũ thì đều nhìn Trương Tam Nhi

"Ván đầu tiên cứ chơi tùy ý đi"

Trương Tam Nhi lấy ra miếng tiền đồng có viết chữ "Tứ (bốn)" trên ô vuông

Gã vừa đặt cược, những người còn lại đặt theo

Trương Tam Nhi quay sang Lư Tuấn hỏi

Lư ca, người không chơi sao? Lư Tuấn xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, lắc đầu, nói: "Ta là đến xem thôi, người chơi đi, người chơi đi, không cần phải quan tâm đến ta"

"Vậy được"

Trương Tam Nhi cũng không cưỡng ép

"Chốt mua rồi thì bỏ tay ra"

Trường côn của Hàn Nghệ đảo qua, ra hiệu mọi người bỏ tay khỏi mặt bàn, sau đó hô: "Mở"

Vừa mở bát đồng ra, dùng trường côn bắt đếm tiền đồng, bốn cái một lần

"Tứ...tứ...tứ!"

Chỉ thấy bọn dân cờ bạc này dồn hết sức lực ở hô, nước miếng tung bay, mạch máu trên cổ hần rõ đậm, đây là điểm kích thích nhất của phiên than, càng về sau, tiếng la càng lớn, giống như sắp ngạt thở rồi vậy

Lưu Tuấn rất nhanh đã bị không khí này lây nhiễm, cũng theo đó mà hô lên

Khi còn thừa một đồng nhỏ cuối cùng, lập tức toàn sòng bạc hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người mở to hai mắt, trường côn hạ xuống, một đây, Hàn Nghệ cất cao giọng nói: "Mở ra tứ"

"Gao!"

Nháy mắt đốt cháy không khí toàn sòng bạc

Lưu Tuấn ngạc nhiên không thôi, nói: "Tam Nhi, nhìn không ra người thực sự lợi hại như vậy"

Trương Tam Nhi một bên thu tiền, một bên cười ha hả nói: "Không nói gạt người, ta dạo này vận khí thật sự là quá vượng, mua gì ra đó"

Sau khi thắng liền hai ván, Trương Tam Nhi rút cục thua một lần, dù vận may có tốt thế nào, cũng không có khả năng ván nào cũng trúng, nhưng tóm lại mà nói, Trương Tam Nhi vẫn là thắng nhiều thua ít.

Sau khi thắng một ít tiền, Trương Tam đột nhiên hướng Lưu Tuấn nói: "Lưu ca, người đừng đứng mãi, cùng chơi đi"

Lưu Tuấn hơi xấu hổ cười cười

"A, ta biết rồi, nhất định chị dâu quản tiền nong của người chặt chẽ quá đúng không"

Không phải quản chặt, mà là căn bản không có tiền! Lưu Tuấn đương nhiên sẽ không nói như vậy, xấu hổ gật gật đầu.

"Người phải nói sớm chứ, huynh đệ chúng ta vẫn luôn là có tiền cùng nhau đánh bạc đó thôi, cho này..."

Nói xong Trương Tam Nhi cầm mười miếng tiền đồng dúi vào trong tay Lưu Tuấn, sau đó lại hết sức chăm chú đánh bạc

Lưu Tuấn liếc nhìn tiền đồng trong tay, trong lòng mừng thầm, kỳ thật gã đã sớm kìm nén không được nữa rồi, nhưng cũng không dám đặt toàn bộ một lần, cầm hai tiền đồng thả lên

Đừng nhìn Hàn Nghệ mặt không chút cảm xúc, không ngừng lặp lại động tác trong tay, kỳ thật ánh mắt vẫn luôn chú ý đến Lưu Tuấn, thấy gã rút cục đặt cược rồi, cười thầm, dân cờ bạc thủy chung vẫn là dân cờ bạc thôi

Không cần phải nói, hôm nay hai người "huynh đệ" bọn họ lại là đại sát tứ phương, thắng không ít tiền.

Xem xem hôm nay thắng được bao nhiêu.

Đi ra sòng bạc, Trương Tam Nhi vui sướng hài lòng đếm lấy từng chuỗi tiền đồng

Lưu Tuấn bởi vì tiền vốn không nhiều lắm, hơn nữa lúc đầu không đánh, thắng được đương nhiên không nhiều bằng Trương Tam Nhi, nhưng cũng không ít, thắng được hơn ba mươi tiền

Thắng được chút tiền, đương nhiên phải thư giãn một chút, hai người lại tìm tới một tiểu tửu quán, làm hai bình rượu ngon, vài món đồ ăn, cạn chén uống thoải mái

Lưu Tuấn uống xong ngụm rượu lau miệng, vẫn chưa thỏa mãn nói

"Tam nhi, khoan hãy nói, trò phiên than này tuy đơn giản, nhưng vô cùng thú vị, đặc biệt là lúc đếm tiền đồng, thật sự là quá kích thích"

"Đúng vậy rồi, đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là thắng tiền"

"Đó là đương nhiên, à, ngày mai người đi lúc nào?"

"Ngày mai, ngày mai không được"

"Vì sao?"

"Ngày mai ta phải vào trong quân luyện tập, ngày khác lại đi nhé"

Trương Tam Nhi cười ha hả nói: "Lư Tuấn gật gật đầu, cũng không nói gì nhiều"

...

Đêm đó, Dương phủ

Dương Triền Phi mỉm cười một tiếng

Không ngờ được Lư Tuấn nhanh như vậy đã mắc câu rồi.

Một bên Hàn Nghệ khẽ cười nói: "Chớ thì không đời được thói đốp cút, gã bị nhốt mấy ngày, chắc chắn đã sớm ngứa tay rồi, hơi cho chút cám dỗ, gã tự nhiên sẽ mắc câu"

Dương Triền Phi nói: "Bất quá thủ đoạn này của Hàn tiểu ca người thật đúng là lợi hại, người làm thế nào muốn kết quả thế nào thì kết quả thế đó, ta đến nay vẫn chưa hiểu"

Hàn Nghệ cười nhạt một tiếng: "Chút tài mọn mà thôi, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới"

Mười thằng đánh bạc thì có chín thằng giở trò, đối với cách đặt cược của trò phiên thân này là dễ giở trò nhất này, Hàn Nghệ cũng thật không phải khiêm tốn, thật sự là không đáng nhắc tới

Đương nhiên, đây cũng là ở Đường triều, chưa có ai từng chơi trò phiên thân, nếu ở hậu thế, hẳn lại phải hết sức thận trọng, kỳ thật hẳn đến sòng bạc rất ít giở trò, bởi vì hẳn đối với đánh bạc không có hứng thú lắm, nhiều nhất cũng chính là giết hết thời gian, hẳn trước khi đi, liền chuẩn bị số tiền thua, thắng được chính là may mắn, mặc kệ bao nhiêu, đêm đó nhất định tiêu xài cho hết, tuyệt không lưu đến ngày hôm sau, thua cũng không có vấn đề gì, dù sao thua hết thì chuẩn, từ trước đến nay không lưu luyến chiếu bạc.

Dương Triền Phi thấy Hàn Nghệ không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nhiều, người có bản lĩnh này là được rồi, lại nói: "Ngày mai Trương Tam Nhi sẽ không đi nữa, người nói Lư Tuấn sẽ một mình đến không?"

Hàn Nghệ nói: "Nhất định sẽ đến, không có tiền gã cũng đi, hiện tại trên tay có chút tiền rồi, vậy gã làm sao kiềm chế nổi, ngày mai sẽ lại để gã thắng một hồi, lại cho gã chút ngon ngọt ném thử, đợi gã mê mẩn rồi, ta lại khiến gã thua bằng sạch"

Nói xong, hẳn lại nói: "Ồ, bên Trần Đông đã sắp xếp xong xuôi chưa?"

Dương Triền Phi nói: "Toàn bộ đã sắp xếp ổn thỏa theo người yêu cầu rồi, buổi chiều ngày mai sẽ có trò hay"

Hàn Nghệ gật gật đầu, cũng không biểu hiện hưng phấn vô cùng, dù sao những người này nói cho cùng cũng đều là những tên lỗ măng, khuyết điểm hiện ra rất rõ ràng, đối phó bọn chúng, vẫn cứ là không lời cái hứng thú ra được, nếu như là Võ Tắc Thiên, vậy khả năng hẳn khá là có hứng thú

...

Chiều hôm sau.

Trần Đông hơi sau rượu đi về nhà, thương thế ở bụng gã đã đỡ khá nhiều rồi, hôm nay rốt cục ra ngoài rồi, đi gặp mấy vị bằng hữu trong quân, nói là bằng hữu, thực ra là mấy tên bạn bè hư hỏng, đây chính là nguơu tầm nguơu mã tầm mã.

Khi đi được một nửa, đi tới bờ sông, chợt thấy cách đó không xa có một vị mỹ nữ đáng vẻ thướt tha mềm mại đứng đó.

Trần Đông lại nổi danh háo sắc, trong thoáng chốc, còn cho là mình nhìn lầm, khăn trương dụi dụi mắt, định nhắm nhìn lên, không khỏi trong mắt tỏa sáng, mặc dù chỉ là mặt bên, nhưng cũng chạy không thoát hai con mắt sắc bén kia.

Mỹ nữ!

Đây tuyệt đối là mỹ nữ!

Trần Đông không kìm lòng nổi liền hướng mỹ nữ kia đi tới, mong muốn thấy toàn diện mạo mỹ nữ này, khi đến gần, gã phát hiện mỹ nữ kia lại đang che mặt khóc, đột nhiên lại bước lên trước một bước nhỏ.

Không tốt!

Trần Đông run cầm cập, sợ đổ một thân mồ hôi lạnh, không khỏi gia tăng tiến lên.

Mỹ nữ kia đột nhiên buông tay xuống, cúi đầu, tựa hồ thờ dài.

Trần Đông thấy tình huống không đúng, vội vàng giơ tay hô: "Tiểu nương tử, không được kích động"

Nhưng lời vừa mới hô khỏi miệng, mỹ nữ kia đã nhảy xuống: "Trần Đông dẫu sao cũng có trái tim yêu cái đẹp, không chút do dự, cũng thả người nhảy

xuống"

Tổ tông Trần Đông đều là ngư dân, kỹ năng bơi vô cùng tốt, cứu một người vẫn là cực kì dễ dàng, rất nhanh đã đem mỹ nữ kia cứu lên bờ.

Phù! Trần Đông ngồi trên cỏ bờ sông, vội thở, dù sao trọng thương vừa mới khỏi, thể lực không bằng ngày xưa, hơn nữa lại uống nhiều rượu, khó tránh khỏi có chút cổ hết sức, tuy nhiên lúc này hơi rượu đã tiêu tan mất tăm mất tích, lại nhìn mỹ nữ hôn mê bên cạnh, chỉ thấy mỹ nữ này mắt mũi đẹp dễ tình xảo, lông mày như phẩm xanh đen, môi như anh đào, một khuôn mặt trái xoan trắng nõn càng xinh đẹp vô cùng.

"Ọt ọt!"

Trong cổ họng Trần Đông không khỏi phát ra một tiếng ham muốn

Tại sao lại phát ra tiếng ham muốn này chứ? Rất đơn giản, bởi vì nữ nhân này đang hôn mê

Phải chăng nên làm chút gì?

Trần Đông nghĩ như thế, một đôi mắt gian tà nghiêng nhìn chung quanh, thấy nơi này tuy rằng khá là vắng vẻ, nhưng dù sao cũng là ban ngày, vẫn là khả năng có người đi qua, trong lòng rất là đấu tranh, vừa rồi lúc uống rượu, nghe được này bạn bè hư hỏng đàm luận chuyện phong lưu thú vị gần đây, lòng gã vốn đã ngứa ngáy khó nhịn rồi, cổ tình lại gặp được đại mỹ nữ thế này, đây thật sự là thiên ý không thể chối từ!

"Khục.. khục.. khục..!"

Đột nhiên trong miệng mỹ nữ phát ra vài tiếng ho khan

Lúc này Trần Đông liền hoàn toàn đoạn tuyệt tà niệm, vội hỏi: "Tiểu nương tử, tiểu nương tử"

Mỹ nữ chậm rãi mở mắt ra: "Ta chết rồi sao?"

Trần Đông vội vàng nói

"Cô chưa chết, là ta cứu cô" Giọng điệu nói chuyện kia, dường như câu sau đó muốn nói chính là: "Cô định khi nào lấy thân báo đáp?"

Nào biết mỹ nữ này chẳng những không có cảm kích, ngược lại ngẩn ra, cảm tức nhìn Trần Đông: "Ngươi tại sao cứu ta, ta thật vất vả mới có dũng khí đi chết, ngươi tại sao lại cứu ta? Hu hu hu"

Nói tới đây, nàng không khỏi quỳ rạp trên mặt đất khóc rống lên.

Trần Đông rất thất vọng, rõ ràng mình làm chuyện tốt, ngược lại bị người oán giận, đây mà là nam nhân, gã đã sớm một quyền đánh xuống dưới sông rồi, nhưng là nữ nhân thì, đặc biệt mỹ nữ, vậy đương nhiên phải cư xử khác rồi, vội hỏi: "Tiểu nương tử, ngươi chớ kích động, nếu có chuyện gì khó khăn, có thể nói với ta, nói không chừng ta có thể giúp ngươi."

"Không có tác dụng, không có tác dụng đâu, ngươi không giúp được ta, ai cũng không giúp được ta" Mỹ nữ kia lắc đầu nói.

Trần Đông nói: "Cũng không thể nói như vậy, không giấu ngươi, ta ở quan phủ quen biết không ít người"

Mỹ nữ kia vừa nghe đến "Quan phủ" hai chữ, không khỏi ngẩn ra, ngừng khóc, xoay đầu lại, nhìn Trần Đông nói: "Ngươi...ngươi thật sự có thể giúp ta?"

Trần Đông gật gù đầu, nói: "Cô nói cho ta biết, là ai muốn hại cô không?"

Mỹ nữ kia cúi mày trầm mặc một chút, mới chậm rãi nói. Hoá ra nàng tên là Liễu Diệu Nhi, điều kiện trong nhà coi như không tệ, nhưng năm năm tuổi, cha mẹ qua đời trong một cuộc hoạ hoạn, mà nàng được di Hai nuôi dưỡng, tuy nhiên di Hai của nàng trời sinh tính danh đá chưa ngoa, thường thường đánh chửi nàng, toàn bộ việc nhà đều là nàng làm hết, đợi nàng vừa được mười sáu mười bảy tuổi, di Hai thấy nàng dung mạo mỹ lệ, vì thế định đem nàng bán cho một tên địa chủ là Cố Đại Hải làm tiểu thiếp

Cố Đại Hải này cũng là nổi danh háo sắc, Trần Đông là người cùng giới làm sao không biết, đã hơn sáu mươi tuổi, bộ dạng cực xấu, nhưng lại cực kì háo sắc, gã cũng cảm thấy ghê tởm, Liễu Diệu Nhi tất nhiên không chịu, nhưng di Hai nàng cũng mặc kệ ngươi mấy cái đó, chuẩn bị cưỡng ép nàng bán cho Cố Đại Hải, vì thế nàng liền chạy tới đây tự sát

Trần Đông nghe xong, giận dữ không thôi: "Thật sự là buồn cười, di Hai cô còn có nhân tính nữa hay không?"

Liễu Diệu Nhi che mặt lại khóc ồ lên, đột nhiên nhảy mũi hắt xì, nhất thời xấu hổ vô cùng

Trần Đông lúc này mới nhớ tới cả người Liễu Diệu Nhi đều ướt đẫm, vội vàng cởi y phục của mình, phủ thêm cho Liễu Diệu Nhi, tuy rằng y phục của gã cũng ướt, nhưng không quan trọng, tán gái quan trọng nhất là thái độ, là quan tâm, đối với cái này Trần Đông am hiểu sâu sắc

"Đa tạ đại ca"

Liễu Diệu Nhi khẽ vuốt cằm, chợt thấy trên thân Trần Đông bụng còn bọc vải trắng, không khỏi a một tiếng

"Đại ca, người"

Trần Đông đình đặc nói: "Không sao, không sao, chút vết thương nhỏ mà thôi"

Liễu Diệu Nhi thấy vải trắng đã lỏng, vì thế nói: "Đại ca, ta giúp người băng bó lại nhé"

Trần Đông trong lòng đương nhiên vui vẻ muốn chết, nhưng ngoài miệng còn cứng giả vờ như chính nhân quân tử

Chuyện này không tiện cho lắm

Liễu Diệu Nhi mắt đẹp thoáng nhìn, khuôn mặt đỏ bừng tươi cười cúi gầm, mỉm cười ẩn chứa ý xấu hổ, thật sự là khiến Trần Đông thần hồn điên đảo, hận không thể lập tức bỏ nhào vào, nhưng gã vẫn nhịn xuống, lại thấy Liễu Diệu Nhi vươn tay ra, ôn nhu đem chút vải trắng cời bỏ, chỉ thấy một đường hẹp dài vết đao, tuy nhiên đã lành, nhẹ giọng hỏi: "Đại ca, lúc ấy nhất định rất đau nhỉ"

"Không đau, không đau"

Trần Đông ngửi thấy mùi thơm ngát trên người Liễu Diệu Nhi, sớm đã mơ mơ màng màng rồi

Liễu Diệu Nhi cẩn thận giúp Trần Đông lau miệng vết thương

Trong lúc này, hai người có nhiều lần bốn mắt nhìn nhau, lại là từng trận xấu hổ

Điều này chẳng lẽ chính là cảm giác mối tình đầu

Trần Đông quả muốn đem mỹ nhân này hung hăng ôm vào trong lòng, nhiệt tình yêu thương một phen

Đột nhiên, một tiếng hét lớn, gián đoạn nhu tình mật ý của hai người: "A a a! Khá khen cho người một gian phu dâm phụ, thật sự là tức chết ta"

Hai người cùng hoảng sợ, khẩn trương tách ra, lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đứng phía sau một đám người, một người cầm đầu đứng là Cố Đại Hải, một khuôn mặt dài trông rất kiêu mẫu, mắt nhỏ, mũi cù tỏi, miệng méo, rất khó nghĩ có một người có thể có bộ dáng này

Mà đứng ở bên cạnh gã là một phu nhân eo như thùng nước, phía sau còn có vài tên tay chân

Con bé này, ta thấy người chán sống, đám tới đây hẹn hò với tình lang sau lưng lão nương, xem ta trở về giáo huấn người

Phụ nhân kia hùng hục hổ hổ liên lao đến.

Di Hải, không phải như vậy, chúng tôi là trong sạch.

Liễu Diệu Nhi vội vàng đứng dậy giải thích.

Y phục đều đã cởi rồi, người còn muốn giấu diếm lão nương, hôm nay lão nương thế nào cũng phải quát chết người.

Phụ nhân kia xông lên trước, liền chuẩn bị bắt người

"Dừng tay"

Trần Đông một tiếng hét to, vung tay lên, chặn lấy tay phụ nhân này

Gã cũng là cao thủ trong quân đội đó, cứ tùy tiện đỡ một cái như vậy, phụ nhân kia thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống trên mặt đất

Phụ nhân kia thấy thân hình Trần Đông cao lớn cường tráng, lại có chút sợ hãi.

"Người là ai, dám phá hư chuyện tốt của Cố Đại Hải ta"

Sau đó Cố Đại Hải đi tới, vẻ mặt hung tướng uy hiếp nói: "Trần Đông nhìn đến dung mạo xấu xí Cố Đại Hải, trong lòng rất phẫn nộ, bản thân sinh ra tuân mỹ như thế, lại vì cha mẹ đều là người nghèo, lấy phải vợ xấu, mà Cố Đại Hải này xấu xí vô cùng, chỉ vì trong nhà có chút đất vườn, liền có thể có được tiểu mỹ nhân, thật sự là ông trời bất công mà"

Nhất thời tức giận, nói: "Người đừng quân ta là ai, hôm nay các người thử xem ai dám động đến Diệu Nhi"

Yo, tiểu tử người thật sự là không có mắt rồi, để ta giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này

Cố Đại Hải ra lệnh một tiếng, phía sau vài tên tay chân lập tức vọt lên.

Nhưng bọn chúng làm sao là đối thủ của Trần Đông được, hai ba lần đều bị đánh ngã

Trần Đông vẫy vẫy tay, ánh mắt xéo qua thấy vẻ mặt hâm mộ của Liễu Diệu Nhi đằng sau, trong lòng âm thầm đắc ý, lại chậm rãi đi đến Cố Đại Hải.

"Người...người muốn làm gì?" Cố Đại Hải run giọng nói: "Người...người đừng tới đây, ta ta muốn đi quan phủ cáo người"

Trần Đông nghe được quan phủ, không khỏi ngừng lại, nói: "Người ra bao nhiêu tiền?" Cố Đại Hải thấy Trần Đông không dám tiến lên, lập tức trở nên nắm chắc tức giận, hừ nói: "Năm mươi quan, người có không? Nhìn bộ dáng thảm hại này của người, đừng nói năm mươi quan, chỉ sợ ngay cả một xâu tiền cũng lấy không ra"

Trần Đông hừ lạnh nói: "Không phải là năm mươi quan sao, chuyện lớn cỡ nào, ta ra một trăm quan thay nàng chuộc thân"

Nói xong, gã hương phu nhân kia nhìn: "Một một trăm quan?" Phụ nhân kia hai mắt tỏa sáng.

"Thật sao?"

Trần Đông nói: "Đương nhiên"

Cố Đại Hải vội hỏi: "Ài, bà nương nhà người đồng ý đem nàng bán cho ta, có thể nào lại đồng ý kẻ khác?"

Phụ nhân kia ưỡn mặt cười nói: "Ta cũng không có đồng ý, ta chỉ nói là người trả giá cao được, người ta hiện tại ra một trăm quan, ta đương nhiên bán cho y"

Cố Đại Hải hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nuốt không trôi khẩu khí này: "Ta ra một trăm năm mươi quan"

"Ba trăm quan" Trần Đông lập tức nói.

"Ba trăm quan?" Phụ nhân kia kinh sợ kêu một tiếng

Liễu Diệu Nhi vội vàng tiến lên nói.

"Đại ca, ta cũng không thể dùng tiền của người, ta gả cho gã là được"

Khi nói chuyện, nước mắt lã chã, ta thấy còn thương! Trần Đông khẽ mỉm cười: "Chỉ là ba trăm quan thôi, tiểu nương tử sao phải làm vậy"

Trong lòng cũng rất vô sỉ nghĩ, "ta cứ lấy được trái tim nàng trước đã, sau đó liền sẽ có được nàng, đến lúc đó con người nàng là của ta, tiền này đương nhiên cũng không cần đưa rồi".

Gã cũng không phải là chính nhân quân tử gì, gã chỉ là muốn ném thử của lạ, chỉ thế thôi.

Cố Đại Hải nói: "Tiểu tử người có thể lấy được ra ba trăm quan, ta không tin"

Phụ nhân kia cũng mang theo một tia hồ nghi nhìn Trần Đông: "Tin hay không, cũng chỉ một tháng mà thôi, đến lúc đó người tự nhiên sẽ tin"

Trần Đông đột nhiên một tay nhéo áo phụ nhân kia, lạnh lùng nói

Trong vòng một tháng, ta đem tiền đã định cho người, nhưng trong một tháng này, người còn dám bắt nạt Liễu Nhi, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết

Trong lòng vui tươi hơn hờ nghĩ, đối phó tiểu nương tử không rành thế sự, một tháng là đủ.

Phụ nhân kia sợ tới mức quát to một tiếng, vội vàng nói: "Dạ dạ dạ, ta nhớ kỹ rồi, ta nhớ kỹ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chuyện này kỳ thật rất đơn giản

dịch: mafia777

Dương phủ

"Trong một tháng, gom 300 quan?"

Dương Triển Phi khoanh hai tay, hừ một tiếng, hai mắt lộ ra một trận hàn ý.

Trước mặt hắn có 3 người đang khom người, ba người này chính là phụ nhân kia và Liễu Diệu Nhi, còn có Cố Đại Hải.

Liễu Diệu Nhi nói: "Thưa Nhị công tử..., thật sự là gã đã nói như vậy"

Dương Triển Phi gật đầu nói: "Ta biết rồi, yên tâm đi, chỉ cần việc này làm xong, ta nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi, các ngươi lui xuống trước đi."

"Vâng"

Ba người thi lễ một cái, liền lui xuống.

Ba người bọn họ vừa mới rời đi, một người bước ra từ sau tấm bình phong, chính là Hàn Nghệ.

Dương Triển Phi về mặt tức giận, nói

"Quả nhiên là sáu người bọn chúng gây nên, lũ súc sinh này, ta nhất định sẽ không tha cho bọn chúng."

Hàn Nghệ lại lắc đầu nói: "Vây cũng chưa chắc."

"Vây còn không chắc chắn" Dương Triển Phi nói.

"Trần Đông thì có gia sản quái gì, ta còn không rõ ràng sao, ngươi cho dù giết gã, y gã cũng lấy không ra được 300 quan."

"Nói thì nói vậy không sai" Hàn Nghệ cười nói

"Nhưng Nhị công tử cũng không nên xem nhẹ tính cách của Trần Đông, loại tiểu nhân này giống Trần Đông không được gọi là phong lưu, tối đa cũng chỉ là hạ lưu vô sỉ mà thôi, mặc kệ Bồ Tát vàng vàng có phải là gã trộm hay không, ta nghĩ gã đều sẽ làm như vậy."

Dương Triển Phi nói: "Ý của ngươi là...?"

Hàn Nghệ ha hả nói: "Ta phỏng chừng gã tám chín phần mười là muốn lừa tình, Nhị công tử, ngươi suy nghĩ một chút xem, coi như Bồ Tát vàng là gã trộm đi, gã dựa vào cái gì mà quyết định, kỳ hạn một tháng này thật sự là rất không đáng tin cậy rồi, hành động này của gã chẳng qua là muốn mượn đó để có được trái tim của Liễu Diệu Nhi, sau đó lại thừa cơ chiếm lấy Liễu Diệu Nhi, hừ, tiền này gã chắc chắn là sẽ không đưa đâu, nhưng người thì gã muốn chắc rồi, ngươi cứ đợi mà xem, gã lập tức sẽ đi tìm Liễu Diệu Nhi, căn bản sẽ không quan tâm chuyện tiền nong đâu."

"Tên súc sinh này, thật sự lẽ nào lại vậy."

Dương Triển Phi thấp giọng mắng một câu, lại nói: "Đúng rồi, bên Lưu Tuấn sao rồi?"

Hàn Nghệ nói: "Hôm nay lại thắng không ít tiền trở về, bắt quá ngày mai sẽ không còn cái vận may này nữa, gã đã là con cá nằm trên thớt rồi."

...

...

Ngày hôm sau, lúc chạng vạng tối.

Bầu trời có vẻ âm u, không thấy ánh nắng rạng rỡ như hai ngày trước, Lưu Tuấn ủ rũ từ trong sông bạc đi ra, vừa thấy liền biết đã bị thua sạch sẽ.

"Ồi!" Lưu Tuấn ngửa mặt lên trời thở dài, hối hận nói: "Ai ui! Thật không nên đi dính vào đồng nước tiểu kia."

Gã lần này không chỉ có đem tiền trước đó thắng đều thua sạch, mà còn mượn 50 quan tiền, 50 quan tiền này không nhiều lắm, nhưng đối với những binh lính bọn họ, thật đúng là không ít, gã chưa bao giờ từng thua thảm như vậy, kỳ thật mới bắt đầu tất cả vẫn rất tốt, lại giống như thường ngày, thắng rất nhiều, nhưng giữa chừng sau khi đi tiểu về, bất ngờ thay đổi, liền tiếp thua 18 ván, tiền thắng được thua sạch rồi, không cam lòng, vừa vịn chủ sông bạc hỏi gã muốn vay tiền hay không, gã cũng nghe Trương Tam nói qua, Trương Tam Nhi chính là mượn tiền ông chủ này, mới đổi đời, vì thế liền mượn một xâu tiền.

Dân cờ bạc chính là như vậy, hoặc là mới đầu dừng vay tiền, một khi mượn, liền sẽ thành vòng tuần hoàn ác tính.

Vay tiền trở lại chiếu bạc, quả nhiên, vận may đến lại, càng thắng được tiền vốn về, Lưu Tuấn đương nhiên cho là mình cũng giống Trương Tam Nhi, kết quả chẳng những không chịu rút tay về, ngược lại đặt cược càng lúc càng lớn, kết quả đương nhiên thua sạch, Lưu Tuấn trong lòng hối hận không thôi, lúc ấy quả thật nên thu tay về, vì thế quyết định mượn thêm, còn hạ quyết tâm, chỉ cần hòa vốn, liền lập tức rời khỏi.

Nào biết rằng loại tâm lý này của gã sớm đã bị Hàn Nghệ nhìn thấu rồi, đâu cho gã cơ hội này, tiền này rất nhanh liền bị thua sạch, lần này, Lưu Tuấn thua đến đỏ mắt rồi, càng thua càng mượn, càng mượn càng thua, trong lúc bất tri bất giác, cũng đã mượn hơn 50 quan, nếu không tan cuộc, phỏng chừng gã sẽ còn tiếp tục mượn tiếp, tuy rằng tiền này không thu lãi, nhưng cũng đủ giết gã rồi, phải biết rằng hiện tại trong nhà gã đã không còn thứ gì đáng giá nữa rồi.

Mà ở phía xa, có một người đang đứng, chính là Hàn Nghệ, hắn vẫn nhìn chăm chú vào Luru Tuấn, trong lòng thờ dài, từ xưa đến nay, đánh bạc thật sự là hại người rất nặng đó! Khẽ lắc đầu, sau đó rời đi.

Loại người này không nên có bất kỳ thương xót nào.

...

...

Dương phủ

"Người đoán quả thật là không có sai, Trần Đông quả thực lại đi tìm Liễu Diệu Nhi rồi, căn bản là không có lòng trả tiền chuộc người."

Dương Triển Phi vừa thấy Hàn Nghệ đã trở lại, liền lập tức nghênh đón nói.

Với phẩm hạnh tên háo sắc đó, nếu không đi tìm thì đúng là ly kỳ. Hàn Nghệ cười nói: "Luru Tuấn bên kia cũng đã giải quyết xong rồi, bây giờ chỉ đợi đến lượt Lý Phàm và Hình phi mắc câu thôi."

Dương Triển Phi hơi nhíu mày, rất là chờ mong nói: "Người nói hai người bọn họ nhất định sẽ mắc câu sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Xin hỏi Nhị công tử, các người trước kia đã từng tra án như thế này chưa?"

Dương Triển Phi lắc đầu nói: "Không có"

Bọn họ tra án đều có quy trình cả, hơn nữa tới tới lui lui cũng chính là mấy chiêu như vậy, hoặc là ân uy cùng ra, hoặc là nghiêm hình bức cung, dù thế nào cũng sẽ không đi gạt người a!

Hàn Nghệ nói: "Có thể chứ, bởi vì quan phủ chưa bao giờ làm như vậy, nên bọn họ tư duy theo thói thường cũng tuyệt không nghĩ tới mặt này, hơn nữa, chúng ta trước đó bỏ đủ công phu, lại là dán thông báo treo giải thưởng, còn phải số lượng người lớn truy tra chung quanh, qua nhiều ngày thế này, ta nghĩ bọn họ cũng đã yên lòng, bây giờ hắn là ở nhà nghĩ tới vinh hoa phú quý sau này.

Đây vẫn chỉ là thứ nhất, thứ hai, nhìn từ góc độ tâm lý học, tín nhiệm giữa người với người là thứ vô cùng khó tạo dựng nên, nhưng hoài nghi lẫn nhau lại vô cùng đơn giản, hơn nữa, một khi người hoài nghi người nào đó, như vậy chỉ cần đối phương có bất kỳ gió thổi cỏ lay, người liền sẽ lập tức đem sự hoài nghi của bản thân cho là thật.

Tựa như hôm qua, Nhị công tử vừa nghe đến Trần Đông nói 300 quan mua Liễu Diệu Nhi, liền lập tức ấn định Bò Tát vàng nhất định là giả mạo, nhưng nếu là lúc bình thường, Nhị công tử chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, đây cũng là bởi vì Nhị công tử người đã hoài nghi Bò Tát vàng là bọn họ trộm mất, vì vậy bọn họ chỉ cần dính đến tiền bạc, người liền cảm thấy hoài nghi của mình không có sai.

Cùng lý do đó, Lý Phàm, Hình Phi chắc chắn sẽ không tin tưởng một con bạc và một kẻ háo sắc, bọn chúng trong lòng nhất định sẽ lo lắng Luru Tuấn, Trần Đông sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn, hay gây liên lụy bọn họ, loại tâm tính này vẫn luôn tồn tại, nếu Luru Tuấn, Trần Đông có hành động gì gió thổi cỏ lay, như vậy thì phản ứng đầu tiên của Lý Phàm, Hình Phi chính là khẳng định hoài nghi trong lòng của mình, hơn nữa đối với chuyện này tin tưởng không hề nghi ngờ, đây là một loại tích lũy hoài nghi và lo lắng qua tháng ngày dài, đến lúc đó trong lòng bọn họ nhất định sẽ nghĩ và biết chính tên này sẽ hỏng đại sự."

Nói tới đây, hắn ha hả cười nói: "Nói cho cùng, bọn chúng cũng chỉ là những tay mơ mà thôi, còn có rất nhiều chỗ không sai sót, đối mặt với tình huống đột ngột phát sinh nhất định là thiếu kinh nghiệm, muốn gạt bọn chúng kỳ thật chỉ là chuyện vô cùng đơn giản."

Dương Triển Phi nói: "Nếu như là người thì sao? Người có mắc mưu không?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không biết, bởi vì ta căn bản sẽ không làm loại chuyện này."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Diệu kế ly gián

dịch: mafia777

Có một con thuyền trên mặt sông phía nam ngoại ô đi tới, có ba bốn người ngồi xếp bằng trên đầu thuyền, đều là nho phục áo xanh, có người hoặc đánh đàn đàn hát, hoặc cầm sách đọc diễn cảm, giữa vè đẹp non xanh nước biếc ngâm thơ hát vang, không phải là chuyện lớn đời người.

Một khúc hát kết thúc, lại là từng trận cười to, lời nói khen ngợi lẫn nhau không dứt bên tai.

"Lý huynh, người đi làm lính, thật sự là nhân tài không được trọng dụng rồi, kỳ thật dựa vào học vấn của người, để đi thi đạt danh hiệu cao."

"Đúng vậy, Lý huynh, thật không biết người nghĩ thế nào, kỳ thật chúng ta cũng đều biết, tham gia quân ngũ này không phải là mong muốn của người."

"Lý huynh, nếu không chúng ta sang năm cùng nhau tham gia thi hương"

Chỉ thấy trong đó ba người nói với một người đàn ông cao lớn nhất trong bọn họ

Người đàn ông này chính là Lý Phàm, y ở đây trong quân đội mặc dù không có bạn bè thân gì, nhưng y lại có không ít bạn bè văn nhân, hôm nay đó là bạn bè văn nhân của y hẹn y cùng du thuyền.

Lý Phàm thở dài: "Ta sao không muốn đi tham gia khoa cử, nhưng là các người cũng biết, ông nội ta từng là quan viên triều trước, triều đình làm sao cho phép ta đi tham gia kỳ thi"

Hiện tại cũng đã là năm Vĩnh Huy rồi, hơn nữa, người đừng trách ta nói khó nghe, ông nội người chẳng qua cũng chỉ là một tri huyện mà thôi, triều đình đâu so đo nhiều như vậy, người không đi thử thì không thành được, người hiện tại tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nếu còn không đi, đợi đến khi người già rồi, cho dù triều đình cho phép người tham gia, chỉ sợ người cũng là lực bất tòng tâm rồi

Lý Phàm trầm ngâm không nói, hình như có chút dao động

"A a a, các người mau nhìn bên kia"

Chợt nghe một nam tử mặc áo xanh chỉ vào bên trái bờ sông hồ.

Mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bờ sông có một đôi nam nữ đang ngồi nói chuyện, nhìn giống như hết sức thân mật, nam nhân kia còn cầm một đóa thu cúc nở rộ cắm trên tóc mỹ nữ nhân kia.

Lúc thấy rõ đối phương, Lý Phàm không khỏi nói: "Là gã?"

"Lý huynh, người quen người này?"

"À? Ừm"

Lý Phàm có chút xấu hổ gật đầu

Một người hừ nói: "Nam nhân kia ta đây cũng biết, tên là Trần Đông, cũng làm lính, nổi danh háo sắc vô si, không phải loại tốt đẹp gì, trông cô nương kia xinh đẹp, sợ là lại bị tên đề tiện vô si này lừa rồi"

Nam tử áo xanh kia lại nói: "Trần Đông này ta chưa từng nghe qua, tuy nhiên người nữ nhân kia ta đây lại biết, ở cùng với bọn ta, là mỹ nhân không dễ có được, không đáng chính là di Hai nàng, tính cách đánh đá, thường xuyên đánh chửi nàng, gần đây nghe nói sắp bán nàng cho Cố Đại Hải, Cố Đại Hải lại vừa già lại xấu, ta và mọi người xung quanh đều cảm thấy tiếc nuối, có điều hôm nay lại nghe nói có người ra giá muốn mua nàng, không biết có phải người tên Trần Đông này hay không"

Người phía trước nói: "Này căn bản không có khả năng, gã chẳng qua chính là lính, sao có thể so sánh với Cố Đại Hải một người có tiền chứ"

"Chuyện này ta lại không biết nữa, ta cũng chỉ là nghe được thôi"

"Mấy chuyện này nói ra mất hứng, chúng ta lại chơi một bản thế nào"

Trừ Lý Phàm ra, những người còn lại đều lần lượt nói.

Mà Lý Phàm thì vẫn trầm mặc không nói, nhìn Trần Đông càng ngày càng xa mình, mảy thoáng nhú xuống

...

...

Tiểu nương tử này quả thực chưa từng trải, lão tử nói ba hoa hai ba câu liền khiến nàng mơ mơ màng màng, không quá ba ngày, chuyện tốt có thể thành thôi!

Lúc chạng vạng tối, Trần Đông trên đường nhỏ một mình đi về nhà, khoe môi nhếch lên ba phần cười tà.

"Trần Đông."

Chỉ thấy trên sườn dốc bên phải đường đột nhiên có một người nhảy xuống.

Trần Đông giật mình, sau đó lại ngạc nhiên nói

"Lý Phàm?"

Người tới chính là Lý Phàm, y nhủ mày nhìn Trần Đông nói: "Ngươi từ đâu tới đây?"

Trần Đông ánh mắt hơi có vẻ trốn tránh, nói: "À, ta vừa gặp mấy người bạn thân"

Lý Phàm nói: "Ngươi còn muốn gạt ta, chuyện ngươi và tiểu nương tử kia, ta đều biết rồi."

Trần Đông đầu tiên là sùng sốt, lập tức cau mày nói: "Ngươi theo dõi ta?"

Lý Phàm hừ nói: "Ta mới không có thời gian rảnh rỗi làm chuyện này, ta trong lúc vô tình nhìn thấy các ngươi. Trần Đông, ngươi có biết hay không, ngươi đây là đang đùa với lửa"

Trần Đông nói: "Cái gì đùa với lửa, ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì?"

Lý Phàm nói: "Mới ra vài ngày, ngươi cứ như vậy không yên ổn đâu"

Trần Đông vẻ mặt thoải mái nói: "Lý Phàm, ta thấy ngươi là chuyện bé xé ra to rồi, hiện giờ gió êm sóng lặng, hết thấy đều vô cùng bình thường, nếu chúng ta ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài, đó mới gọi là có tật giật mình"

"Vậy ta hỏi ngươi, ngươi dựa vào gì mà đấu với Cố Đại Hải?"

"Ta đấu cái gì mà đấu, ta chẳng qua chỉ là vui đùa với tiểu nương tử kia một chút mà thôi, chẳng lẽ ta lại ngu xuẩn thật sự lấy tiền đi như vậy, ngươi không khỏi cũng quá coi thường ta rồi"

Đối mặt với giọng nói hăm dọa của Lý Phàm, Trần Đông rất là khó chịu, lại nói: "Còn nữa, Lý Phàm, ta biết ngươi bình thường thấy ta khó chịu, ta không lên tiếng, nhưng không có nghĩa là ta sợ ngươi, đừng cứ mãi khoa tay múa chân với ta, ngươi còn không xứng, hừ, ta xuất thân là ti tiện, nhưng ngươi cũng không có chỗ nào tốt hơn, không phải là có một ông nội là tri huyện sao, đáng tiếc vẫn là tri huyện tiền triều, thật không biết có gì đáng kiêu ngạo"

Lý Phàm vừa nghe Trần Đông nói đến ông nội của mình, không khỏi thẹn quá thành giận nói: "Ngươi có gan nói thêm câu nữa"

"Còn nói cái rắm, ngươi có phải muốn động thủ hay không, đến đi, ta cũng không sợ ngươi"

"Ngươi!"

Lý Phàm giờ nắm tay lên, căm tức nhìn Trần Đông, nhưng qua một lát, y vẫn là hạ xuống, nói: "Ngươi nghĩ rằng ta muốn quản ngươi sao, việc này qua đi, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, chúng ta không quan hệ gì nữa. Có điều ta khuyên ngươi tốt nhất vẫn là kiềm chế chút, nếu làm hỏng chuyện, ta đương nhiên không tha cho ngươi"

Dứt lời, y liền xoay người bỏ đi.

Trần Đông hừ nói: "Nói cứ như bản thân mình sẽ không phạm sai lầm vậy"

...

...

Lại hai ngày trôi qua

"Uống...!"

Ở trước một gian nhà gỗ nhỏ, một nam tử mình trần đang đánh quyền ở đất trống trước cửa.

Người này chính là Hình Phi, trong số sáu người thì có y là khôi phục nhanh nhất, dù sao thân thể tổ chất y cũng là tốt nhất, thương thế kia mới vừa lành, y liền kim nén không được, bắt đầu luyện quyền ngay.

Một lát sau, chợt nghe có người khóc gào: "Hình ca, Hình ca"

Hình Phi dừng lại, quay đầu nhìn, thấy thê tử Lưu Tuấn, Trịnh Thị.

Trịnh Thị vội vàng hấp tấp chạy đến trước mặt Hình Phi, khóc hô: "Hình ca, van xin ngươi, van xin ngươi nhất định phải cứu chồng ta"

Hình Phi nghe thấy khó hiểu, nói: "Tẩu tẩu, ngươi nói chậm một chút, xảy ra chuyện gì?"

"Ta...chồng của ta bị người ta bắt đi rồi."

"Hả?"

Hình Phi sắc mặt căng thẳng nói: "Ngươi nói Luru Tuấn bị người bắt đi?"

Trịnh Thị cúi đầu dậm chân nói: "Lại là cái loại không có tiền đồ, cái loại trời đánh ấy, lại chạy đi bài bạc, kết quả mượn hơn mấy chục quan tiền, vừa rồi rất nhiều người vào nhà bắt gã lôi đi rồi"

Hình Phi cau mày nói: "Điều này sao có thể, có phải là nhầm rồi không"

Trịnh Thị vội vã dậm chân nói: "Người ta đều là cảm biên lai mượn đồ tới, làm sao có thể nhầm được, cái loại không có tiền đồ kia cũng thừa nhận"

Hình Phi lập tức đầy mắt tức giận, nói: "Tên khốn khiếp này, đến lúc nào rồi, còn chạy tới đánh bạc, lúc đó nên chém tay gã đi cho rồi"

"Hình ca, bây giờ làm thế nào mới tốt"

Hình Phi nhất thời cũng không có chủ ý, nói: "Tẩu tẩu, ngươi chớ sốt ruột, Luru ca có quân tịch trong người, bọn họ không dám làm gì Luru ca, ngươi nói cho ta biết là sông bạc nào, ta tìm bọn Lý Phàm cùng nhau qua xem thế nào."

Sau khi đợi Trịnh Thị nói ra địa chỉ, Hình Phi lập tức mặc xong quần áo, hoả tốc chạy tới nhà Lý Phàm.

Dù sao Lý Phàm đọc sách biết chữ, sẽ có chủ ý hay.

Con người Lý Phàm lúc không có chuyện gì làm không thích ra ngoài, trừ phi bạn thân hẹn, bình thường đều ở nhà viết chữ, đánh đàn, lúc Hình Phi chạy tới, Lý Phàm đang đánh đàn trong tiểu viện ở nhà, thấy Hình Phi tới, hơi cảm thấy có chút kinh ngạc, y với Hình Phi giao tình cũng không phải sâu đậm, dù sao cũng không phải người một đường, nhưng cũng không đến nỗi nhìn đối phương không vừa mắt, tuy nhiên nếu không có chuyện quan trọng, Hình Phi quyết định sẽ không tới tìm y đâu

Hình Phi cũng không phải là người lảm nhảm, lập tức đem chuyện Luru Tuấn nói cho Lý Phàm.

Lý Phàm nghe được giận dữ: "Thằng nhãi này là không muốn sống chẳng, thời điểm này, vẫn còn có tâm tư đi đánh bạc, ta làm sao lại đi làm bạn với loại người này."

Hình Phi nói: "Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Lý Phàm cau mày, thờ dãi: "Bất kể như thế nào, chúng ta vẫn là đem gã cứu ra rồi nói sau."

Hai người vừa giận dữ nhanh chóng chạy tới sông bạc, lúc này bên trong sông bạc vẫn còn chen lấn chật như nêm cối.

Hình Phi hai mắt đảo qua, đột nhiên vươn tay, một tay nắm chặt một tên giống như quản lý ở đây, âm thanh lạnh lùng nói: "Kêu chủ nhân các ngươi ra đây"

"Chính là ta"

Hình Phi vừa mới dứt lời, chỉ thấy một nam nhân trung niên bụng phệ từ bên cạnh đi ra.

Gã liếc nhìn Hình Phi và Lý Phàm, hơi chút kinh ngạc nói: "Không biết nhị vị tìm ta có chuyện gì?"

Lý Phàm nói: "Chúng ta là đến tìm Luru Tuấn."

Nam nhân trung niên ha hả nói: "Hóa ra là bạn bè của Luru ca, sao? Các ngươi là đến giúp gã trả tiền à, vậy thật là tốt quá rồi."

Hình Phi nói: "Hãy bớt nói nhảm đi, thả người trước đã"

Trung niên nam nhân nói: "Thật xin lỗi, gã đã đi rồi"

Lý Phàm hí mắt nói: "Ngươi coi bọn ta là bé con ba tuổi sao?"

Hình Phi nói: "Nếu là Luru Tuấn có gì không hay xảy ra, ta nhất định khiến sông bạc ngươi không mở được"

"Ta lại không sợ các ngươi"

Nam nhân trung niên ha hả cười: "Nhưng bọn ta cũng không cần phải lừa các ngươi, hôm nay ta chỉ mời Luru ca tới đây, nhắc nhở gã sắp đến kỳ hạn trả tiền rồi, để gã có chút chuẩn bị, cũng không ác ý, không tin, ngươi có thể hỏi bọn chúng, bọn chúng tận mắt thấy Luru ca ra ngoài đây"

Khi nói, tay y chỉ trên người con bạc bên cạnh.

Nhiều con bạc cũng gật đầu, tỏ vẻ trước đó không lâu vừa thấy Luru Tuấn từ nơi này ra ngoài.

Hình Phi và Lý Phàm nhìn nhau, Lý Phàm cười nói: &Ta cũng không cần ngại sợ bọn ta, nhưng ngại tốt nhất lời của người là thật, nếu không, ngại nhất định sẽ phải hối hận."

Nói xong, hai người liền trở ra sòng bạc, lại tiến đến nhà Lưu gia, nhưng Trịnh Thị lại nói Lưu Tuấn chưa từng trở về

"Thằng nhãi này đi đâu rồi?"

Lý Phàm ra khỏi nhà Lưu gia, nhìn chung quanh, rất khó chịu.

Hình Phi nói: "Người nói gã có thể hay không?"

"Không có khả năng, một mình gã không có khả năng.."

Nói đến đây, Lý Phàm đột nhiên ngăn ra: "Không hay rồi, đi, nhanh đến chỗ Trần Đông xem thế nào"

Đi vào Trần gia, chỉ thấy một phụ nữ mặt đen xấu xí đang ở nhà dệt vải, xấu phụ này gọi là Ô Thị, chính là vợ con của Trần Đông, làn da thô ráp, tứ chi trắng kiện, thân thể lại có vẻ gầy, nếu chỉ nhìn từ bộ dạng, quả thực không xứng với Trần Đông, nhưng phu nhân này lại thật sự là hiền lương thực đức, chăm sóc gia đình, quản lý dọn dẹp nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa nàng cũng biết Trần Đông thường xuyên ở bên ngoài làm bừa, nhưng nàng chưa từng hỏi, bởi vì nàng cũng biết bản thân xấu xí, cho nên vẫn luôn hiểu cho Trần Đông, bao dung Trần Đông.

Nhưng rất đáng tiếc, Trần Đông từ trước đến nay đều trông mặt mà bắt hình dong, không bao giờ hiểu tán thưởng ưu điểm này của nàng

"Hình ca, Lý ca, các người làm sao tới vậy?"

Ô Thị thấy Hình Phi, Lý Phàm đến, vội vàng đứng lên.

Lý Phàm nói: "Trần Đông ở nhà không?"

Ô Thị nói: "Trước đó không lâu Lưu ca tới nhà gọi gã ra ngoài."

"Lưu Tuấn?"

"Đúng vậy!"

"Hóng rồi!"

Lý Phàm nắm chặt tay, trầm mặc một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Tìm về

dịch: mafia777

Lúc xế chiều, trong một tiểu đình của biên giới tây bắc thanh Dương Châu

"Nhị công tử, ngại tới tôi lui lui như vậy đi cả buổi chiều rồi, ngại không mệt sao?"

Hàn Nghệ nhìn Dương Triền Phi cứ đi tới đi lui trước mặt, không khỏi đảo cặp mắt trắng dã.

Dương Triền Phi ngừng lại, quay đầu nhìn phía Hàn Nghệ, rất bất an không yên hỏi nói: "Người nói bọn họ thật sự trở lại sao?"

Toàn bộ kế hoạch đã hoàn toàn thực hiện xong, chỉ chờ con cá mắc câu, ngược lại y cảm thấy vô cùng không yên, tuy nhiên vậy cũng khó trách, lần đầu tiên lừa người sẽ khó tránh khỏi không tin tưởng chính mình

"Nhất định sẽ trở lại."

Hàn Nghệ hết sức khẳng định gật đầu nói: "Lòng nghi ngờ này so với cái gì cũng đáng sợ, Lưu Tuấn, Trần Đông đột nhiên mất tích, thử hỏi Lý Phàm, Hình Phi làm sao yên tâm với một con bạc và một quỷ háo sắc, nếu không đến xem, không chừng bọn chúng đều ngủ không yên, đây là lẽ thường tình của con người, ngại cứ yên tâm."

Dương Triền Phi nói: "Nếu nhờ may bọn chúng không giấu Bò Tát ở gần nơi vụ án xảy ra thì sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Bồ Tát vàng nặng như vậy, bọn chúng lúc đó thời gian có hạn, có thể giấu bao xa, hơn nữa người xem gần đây, chỗ nào cũng đều là núi rừng rậm rạp, bọn chúng chỉ cần tìm đại một chỗ, đem Bồ Tát vàng chôn xuống là được, cho dù chúng ta biết là ở gần đây, chúng ta cũng khó mà tìm được, còn nữa chính là bọn chúng đem tội đồ lên trên người Thất Hồ Quan Trung, nói cách khác nơi quan phủ tìm kiếm, nhất định không ở đây, như vậy xung quanh đây ngược lại là nơi an toàn nhất, cho nên chúng ta chỉ cần để mặt thám mai phục trên tất cả lớn nhỏ trên đường gần đây là được, đến lúc đó bọn chúng tự nhiên sẽ dẫn chúng ta đi tìm Bồ Tát vàng"

Dương Triển Phi nghe xong, tuy rằng trong lòng vẫn còn rất nghi hoặc, nhưng y thực sự bằng lòng tin tưởng Hàn Nghệ, không khỏi gật đầu nói: "Nói có lý, nói có lý"

Đúng lúc này, một hộ vệ cải trang bước nhanh tới, nói: "Nhị công tử, hai người Lý, Hình đến rồi"

Dương Triển Phi lập tức mừng rỡ không ngừng

Trời đã dần dần tối, màn đêm dường như bất cứ lúc nào cũng đều có thể phủ xuống

Mẹ bọn trộm cắp, ta đã nói đừng làm bạn với cái thằng Lư Tuấn kia, con bạc đó căn bản là không đáng tin cậy

Tốt lắm, bây giờ nói gì cũng đã muộn, chúng ta phải mau ngăn cản hai người bọn chúng

Hai thân ảnh quỷ mị một trước một sau, xuyên qua như con thoi ở trong rừng cây rậm rạp

Trôi qua nửa chừng nửa canh giờ, hai người đột nhiên ngừng lại, nhìn chung quanh

Bọn họ giống như chưa từng tới bao giờ

Hình phi, tình hình dường như có gì đó không đúng

Lý Phàm đột nhiên giật mình tỉnh ra, trong phút chốc đổ một thân mồ hôi lạnh, nói

Không hay rồi, chúng ta khả năng trúng kế rồi

Hình Phi cả kinh nói

Vậy làm sao bây giờ?

Chia nhau ra đi

Hai thân ảnh lập tức một tả một hữu phân tách ra

Trôi qua nửa ngày, giữa mảnh rậm rạp rừng cây, vang lên tiếng nổ lớn, ánh lửa ngút trời, bóng người lay động, chỉ thấy chi chít người vây bọc tấn công từ bốn phương tám hướng

Ánh lửa chiếu vào trên mặt Hình Phi, chỉ thấy sắc mặt y hoảng sợ, đang muốn đi lên trên, nhưng đường trên đã sớm bị chặn đứng rồi

Ác tặc to gan, còn không chịu bó tay chịu trời

Nghe thấy một tiếng hét to, chỉ thấy Dương Triển Phi từ phía sau đi ra

Hình Phi nhíu mày nhìn Dương Triển Phi, ánh mắt tả hữu chột lóe, một lời không nói, đột nhiên rút dao đeo bên hông ra, xoay người lao về phía sau, hai gã phía sau hộ vệ lập tức nghênh tiếp

Các người tránh ra, để ta tới gặp y

Dương Triển Phi tùy ý từ bên hông một gã hộ vệ bên cạnh rút dao xông tới

Hàn Nghệ núp ở đằng sau trông thấy, không khỏi thở dài, lại là một trai đẹp thích làm màu

Tới thì tốt rồi, ta cũng đã muốn phân cao thấp với Dương Nhị công tử từ lâu

Sát khí trong mắt Hình Phi bùng lên, đầu cũng không quay lại, phản thủ một đao, tung bỏ xuống

Dương Triển Phi nghiêng đao lớn bỏ xông lên, keng vang một tiếng

Mũi đao xẹt qua, ánh lửa văng khắp nơi

Dưới sự chiếu rọi của cây đuốc, từng ánh đao hiện lên trên mặt mọi người

Dương Triển Phi dù sao cũng là xuất thân từ quân phiệt quý tộc, từ nhỏ tập võ, lại được danh sư chỉ bảo, đao pháp linh hoạt, sắc bén, nhưng lại không mất đi phong thái quý tộc

Còn Hình Phi, dù sao cũng là người nghèo tầng lớp thấp kém lẫn lộn, vì vậy đao pháp thiên về tính thực dụng, không cần biết đề tiện hay không, vừa tới liền hạ thủ

Nhưng tóm lại Hình Phi chung quy vẫn là kém một chút như vậy, mấy chiêu qua đi, Dương Triển Phi đột nhiên bỏ ngang đại đao, chặn lùi đao Hình Phi, đồng thời đá ra một cước

Một cước này tới cực kỳ đột ngột, Hình Phi căn bản không ngờ tới

Một tiếng bạch trâm đục vang lên

Hình Phi bị trúng một cước mạnh mẽ này, liền lùi lại ba bước

Dương Triển Phi đắc thế không buông tha, hai bước xông tới phía trước, thả người nhảy, xoay vòng trên không, nhờ quán tính này, một đao đánh xuống

Hình Phi thấy một đao thế lớn lực chìm này, không dám sơ suất, hai tay nắm chuôi đao hướng lên trên đỡ, chỉ thấy gan bàn tay run lên, chưa kịp phản ứng, một cước không trung bay tới, chính giữa mặt y, trực tiếp đá bay y, té ngã xuống đất nặng nề

Hai gã hộ vệ lập tức xông đến, đem đao đặt ở trên cổ Hình Phi

Tôm tép nhai nhép! Dương Triển Phi hừ lạnh một tiếng

Bên Lý Phàm đương nhiên thoải mái hơn, dù sao không phải một đấu một, mà lại một đám người đấu một người, tuy rằng Lý Phàm cũng là cao thủ, nhưng người đến đây lại có người nào kém hơn bọn chúng? Dương Triển Phi vừa mới chế phục Hình Phi, Lý Phàm cũng bị giải tới

Quý xuống

Bốn gã hộ vệ cao to lực lưỡng đem Hình Phi, Lý Phàm hai người ấn xuống đất

Dương Triển Phi nói

Dẫn bọn chúng ra

Vâng

Chỉ thấy phía sau lại đi ra mấy người, trong đó hai người bị trói, hai người này chính là Lưu Tuấn và Trần Đông

Hình Phi vừa thấy hai người này, không khỏi giận dữ không kềm chế

Hai người các ngươi khôn khéo, bọn ta bị các ngươi hại chết rồi

Chuyện cho tới bây giờ, Trần Đông còn cãi

Bọn ta đâu có nói gì, là các ngươi dẫn bọn họ tới

Dương Triển Phi nghe được chỉ cảm thấy buồn cười, lúc này còn có thời gian tranh cãi những cái này, nói

Các ngươi ầm ĩ đủ chưa? Bốn người lập tức không lên tiếng

Dương Triển Phi nói

Không sợ nói cho các ngươi biết, ta sớm đã biết Bò Tát vàng là do mấy người các ngươi đánh cắp rồi, chỉ có điều không biết các ngươi đem Bò Tát vàng giấu ở nơi nào, vì vậy dùng kế dụ dỗ các ngươi ra, từ sau khi thả các ngươi ra, chuyện xảy ra bên người các ngươi đều là ta sắp xếp, hiện giờ ta đã biết Bò Tát vàng này nhất định chính là giấu ở góc này, nếu các ngươi ai có thể nói cho ta biết vị trí cụ thể, ta có thể miễn cho y nỗi đau da thịt

Bốn người đều trầm mặc không nói

Dương Triển Phi ha hả nói

Đây chính là cơ hội cuối cùng để các ngươi lập công chuộc tội, các ngươi không nói, ta cũng chỉ là phái thêm người đến đây tìm kiếm, không tiếc lật hết một lượt mảnh đất này, đồng thời cũng có thể tìm được Bò Tát vàng, ta có thể nói cho các ngươi rất rõ ràng rằng, các ngươi khó thoát khỏi tử tội, nhưng là người nhà của các ngươi, con các ngươi nữa có bị khổ hình hay không, thậm chí còn lăng trì xử tử, lại hoàn toàn xem biểu hiện hiện tại của các ngươi rồi

Ta nói, ta nói

Luru Tuấn vừa nghe Lăng Trì xử tử, sợ tới mức run cầm cập, vội vàng kêu lên

Lý Phàm lập tức nói

Luru Tuấn, ngươi đừng nói lung tung, y rõ ràng là đang dọa chúng ta đấy

Dương Triển Phi liếc mắt nhìn Lý Phàm, nói

Đánh cho y không thể nói mới thôi

Vâng

Một gã hộ vệ lập tức tiến lên, trực tiếp đánh vào miệng của Lý Phàm, lại là một quyền, mấy quyền đánh xuống, gãy mất hơn mười chiếc răng, miệng đầy máu tươi

Luru Tuấn thấy vậy, lại sợ tới mức mặt xanh rồi

Trần Đông lại lạnh lợi, lập tức nói

Nhị công tử, là chúng ta làm, đều là chúng ta làm, ta biết Bồ Tát vàng giấu ở chỗ nào, ta hiện tại liền dẫn ngươi đi

Dương Triển Phi trực tiếp một cước đá ngã lần tên dâm tặc

Đã muộn rồi

Liền sau đó một tay tóm Luru Tuấn, nói

Đi thôi

Dạ dạ dạ

Luru Tuấn sợ hãi rụt rè đợi Dương Triển Phi đi vào sâu trong rừng cây, đi tới chỗ bọn Hình Phi vừa mới đến rồi chỉ xuống dưới một cây đại thụ, nói

Bồ Tát vàng được chôn ở dưới gốc cây này

Trong mắt Dương Triển Phi hiện lên sắc mặt vui mừng, lập tức để bốn gã hộ vệ đào

Nhưng đào được hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng

Dương Triển Phi không khỏi tròn mắt nhìn Luru Tuấn

Luru Tuấn vội vàng nói

Nhị công tử, ta không có lừa ngươi, cái, cái này còn phải đào hơn mấy thước

Giấu đúng là đủ sâu đấy

Quả nhiên, lại trôi qua một lúc lâu, có một người nói

Nhị công tử, có một rương gỗ

Khiêng lên đây

Vâng

Chỉ thấy vài tên hộ vệ từ dưới hố khiêng lên một thùng có sắt gia cố

Cái thùng này Dương Triển Phi đương nhiên biết, chính là dùng để đựng Bồ Tát vàng, trong lòng vui vẻ, vội vàng đi lên trước, đem thùng vừa mở ra, kim quang chọi lóe, thấy một pho tượng Bồ Tát làm ra từ vàng nằm ngửa ở phía trên, Dương Triển Phi sau khi xác nhận đây là Bồ Tát vàng, đem thùng đặt lên

Xoay người lại, cầm tức bốn người bọn chúng, nghiêng răng nghiêng lợi nói

Mấy người các ngươi thật sự là rất ác độc, hơn chín mươi cái mạng người, những người này cũng từng là bạn tốt của các ngươi, các ngươi vẫn ra tay được

Đúng rồi, vậy Quan Trung Thất Hồ đâu rồi? Nếu không phải Quan Trung Thất Hồ gây nên, như vậy Quan Trung Thất Hồ khẳng định đã xong rồi

Lưu Tuấn rung giọng nói

Đã

đã đốt rồi

Các người

Dương Triển Phi cố nén tức giận trong lòng, lại nói

Vậy hải cốt của bọn họ đâu rồi? Lưu Tuấn cũng không dám nhìn Dương Triển Phi, cúi đầu nói

Mỗi nơi chôn một chút, ta

ta cũng không nhớ rõ nữa

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Mời chào

dịch: mafia777

Còn cách một tháng, Bồ Tát vàng cuối cùng tìm về được rồi.

Trên dưới Dương gia vui vẻ vô cùng!

Cùng với sự trở về của Bồ Tát vàng, nhận tội của Lưu Tuấn, tất cả đều tra ra rõ ràng, đều không khác gì với dự đoán của Hàn Nghệ, toàn bộ kế hoạch đều là từ tay Từ Mãnh, là Từ Mãnh giật dây Lý Phàm, đám người Lưu Tuấn cùng y trộm lấy Bồ Tát vàng.

Bọn chúng trước đó âm thầm đem mê dược cho vào trong nước và thức ăn của đoàn người, sau đó nhân cơ hội hạ thủ tàn nhẫn.

Áp giải Bồ Tát vàng vốn là một nhiệm vụ gian khổ, bất kể là tướng quân áp giải Bồ Tát vàng, hay là binh lính, sức chú ý của bọn họ đều tập trung vào người của kẻ địch ẩn nấp bên ngoài, không có khả năng có thời gian từng giây từng phút đề phòng người bên mình.

Đối mặt sáu tên bạo đồ tàn nhẫn này, hơn chín mươi người không một người may mắn thoát khỏi.

Sau khi chuyện xảy ra Từ Mãnh và Vương Hưng liền tiến đến Dương Châu báo tin, bốn người còn lại lợi dụng thời gian ngắn ngủi này hóa thiêu thi thể Quan Trung Thất Hổ, sau đó thừa dịp ban đêm đem Bồ Tát vàng vận chuyển đến chỗ đã chọn sẵn, đem Bồ Tát vàng giấu kỹ, đợi cho bọn chúng khi trở lại, thi thể đã sớm cháy sạch chỉ còn xương cốt, bọn chúng lại đem xương cốt mỗi chỗ chôn một ít, sau đó trở lại nơi vụ án xảy ra, chém thương lẫn nhau, giả dạng là bộ dạng may mắn không chết, tính toán thời gian rất vừa vặn.

Cho nên, nếu nói đây là một vụ án cướp bóc, không bằng nói đây là một âm mưu, nhưng có thể biết được, nếu Dương Tư Nột thật sự tưởng là do Quan Trung Thất Hổ đã biến mất gây ra, như vậy tất nhiên sẽ không trách tội đám người Lưu Tuấn, đợi sau khi sóng gió trôi qua, bọn chúng sẽ lấy Bồ Tát vàng ra, nấu chảy thành kim khối, đại phú đại quý, phi hoàng đẳng đạt đều không nói chơi.

Chính là một loại tham lam, làm cho bọn chúng bí quá hoá liều, nhưng đồng dạng cũng bởi vì loại tham lam này, khiến bọn chúng bó tay chịu trói, Hàn Nghệ rất rõ ràng điểm này, bất luận kẻ liều mạng gì, đều có khiếm khuyết tính cách hết sức rõ ràng, tự bản thân Hàn Nghệ cũng vậy.

Tuy có câu nói "Người chết vì tài, chim chết vì miếng ăn", nhưng người chung quy không phải chim, người cần phải có nguyên tắc cơ bản nhất, nếu một người bọn chúng chưa bị thương, liền đánh cắp Bồ Tát vàng, Hàn Nghệ không những không khinh bỉ bọn họ, hơn nữa lại vô cùng khâm phục bọn họ, càng thêm sẽ không nhúng tay việc này, Hoàng đế có tiền như vậy, làm chút vàng đem tiêu, có gì không được, nhưng bọn chúng vì ý nghĩ cá nhân của bản thân, liền hại hơn chín mươi mạng người, loại người vô đạo đức nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Cho dù là lăng trì xử tử, cũng không đủ!

Dương phủ.

Dương Tư Nột vừa mới từ bên trong đi ra, Dương Triển Phi liền vội vàng tiếp đón: "Phụ thân, như thế nào đây? Bồ Tát vàng có phải là vẫn nguyên vẹn hay không?"

Tìm được Bồ Tát vàng đương nhiên lập công chuộc tội, nhưng vẫn không hoàn toàn thế, Bồ Tát này là đưa cho hoàng thượng, nếu chẳng may thiếu mất ngón tay, vậy thì nguy to, cho nên Bồ Tát vàng sau khi chuyển đến Dương phủ, Dương Tư Nột khẩn trương cẩn thận kiểm tra một phen.

Dương Tư Nột thở dài một hơi, nói: "Thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh, Bồ Tát vàng hoàn hảo không tổn hao gì."

Nói xong ông ta lại nói: "Đúng rồi, việc còn lại làm thế nào rồi?"

Dương Triển Phi nói: "Vào thời điểm Hình Phi, Lý Phàm hành động, cũng đã sai người tiến đến báo cho Tào Hùng biết, để y lập tức bắt hai người Từ Mãnh và Vương Hưng, mặt khác, người nhà của sáu người này đã bắt lại toàn bộ."

Hàn Nghệ đứng một bên nghe được âm thầm nhủ mảy.

"Tốt lắm! Lần này con làm rất tốt."

Dương Tư Nột vỗ vỗ bả vai con trai, tỏ vẻ cổ vũ, lại đi lên trước, liếc nhìn Hàn Nghệ đứng một bên, có thể thấy được sắc mặt hắn một chút vui mừng cũng không có, vẫn còn yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, trong lòng có chút khen ngợi, cười nói: "Hàn Nghệ, lần này thật sự may mà có ngươi, Dương gia ta mới có thể thoát được kiếp này, có thể phá án này, ngươi thật sự là công lao to lớn."

Không biết sao Hàn Nghệ cũng thấy lạ hết sức, vì sao trong lòng mình ngay cả chút cảm giác hưng phấn cũng không có, loại tình huống này vẫn là lần đầu xuất hiện, khẽ vuốt cằm, không kiên ngoan không siểm nịnh nói: "Dương công quá khen, tiểu tử tới đây chỉ là vì báo ân, không dám tranh công."

Dương Triển Phi vung tay lên nói: "Hàn tiểu ca, đó chính là một xâu tiền, làm sao so được với Bồ Tát vàng này, không thể vợ đưa cả năm, ngươi cũng không việc gì để mãi trong lòng."

Ngươi nói thì thật nhẹ nhàng khéo léo, nếu không có một xâu tiền đó, ta sợ không biết sống ở nơi này thế nào.

Hàn Nghệ chỉ tiết nói: "Có lẽ một xâu tiền đối với Nhị công tử mà nói, không là cái gì, nhưng đối với Hàn Nghệ ngay lúc đó mà nói, cũng là cứu Hàn Nghệ một mệnh, trong lòng Hàn Nghệ, ân tình của một xâu tiền lại không hề nhẹ so với Bồ Tát vàng."

Dương Triển Phi sừng sốt, không biết nói như thế nào cho tốt.

Hàn Nghệ đột nhiên lại ôm quyền nói: "Hàn Nghệ từng mạo phạm Dương công và Nhị công tử, cũng xin Dương công và Nhị công tử có thể bỏ qua chuyện cũ, Hàn Nghệ thỏa mãn rồi."

Dương Tư Nột nghe được cười ha hả, trong lòng sao không rõ, bỏ qua chuyện cũ này chỉ là chuyện gì, thậm nghĩ, tiểu tử này thật đúng là thông minh, nói: "Được, nói rất hay, ngươi trẻ tuổi như vậy, đã có thể làm được như thế, thật sự là đáng quý, nhưng bất kể nói thế nào, ngươi từ đầu đến cuối giúp Dương gia ta việc lớn, ta nếu không báo đáp hậu tạ, thứ nhất, về tình về lý đều không hợp, thứ hai, thử hỏi tương lai ai còn tình nguyện làm việc cho ta."

"Nói đi, ngươi muốn gì? Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định đáp ứng ngươi."

Lúc nói chuyện, trong mắt của ông ta còn chứa chút mong chờ.

Hàn Nghệ hơi tỏ ra do dự.

Dương Tư Nột thấy hần lộ ra vẻ do dự, liền nói: "Ngươi chỉ cần nói là được, không cần thiết sợ hãi."

Hàn Nghệ nói: "Dương công, tiểu tử cho rằng tội lớn hơn nữa, cũng không phải tội tính cho cả nhà, hiển nhiên thân nhân của Lưu Tuấn bọn chúng cũng không biết việc này, cho nên, kính xin Dương công tha cho bọn họ một mạng."

Dương Tư Nột sừng sốt, dường như không nghĩ đến Hàn Nghệ sẽ đề xuất yêu cầu này, hơi nhủ mảy, nói: "Việc này liên hệ quan trọng, không phải ta nói là được, mà ngay cả Lưu Tuấn bọn chúng nên xử trí như thế nào, đều do bề hạ tự mình phán quyết."

Đây cũng không phải là việc nhỏ, hơn nữa đã công khai, cho nên Dương Tư Nột không có quyền làm chủ.

Hàn Nghệ đương nhiên biết, nói: "Nhưng Dương công nếu bằng lòng, cũng có thể bảo toàn tính mạng người nhà bọn họ."

Dương Tư Nột nói: "Lời này là sao?"

Hàn Nghệ nói: "Bồ Tát vốn là dạy người hướng thiện, hiện giờ đã bị chết nhiều người như vậy rồi, ta nghĩ Bồ Tát cũng không hy vọng thêm máu tươi nhiều hơn nữa, một pho tượng Bồ Tát từ trong máu tươi tái sinh, ta nghĩ cũng không phải điều Hoàng thượng muốn."

Lời hắn nói không nhiều, cũng không có gì là mật mờ, nhưng thái độ của hắn không phải dạy Dương Tư Nột làm như thế nào, mà là hơi nhắc nhở một chút, đây chính là người thông minh nói lời thông minh, tuy rằng hắn có công lớn trong người, nhưng hắn cũng chỉ là một nông dân, mà Dương Tư Nột lại là quý tộc, ngươi không thể ý vào chính mình lập công lớn, khoa tay múa chân đối với Dương Tư Nột, đây lại là cử chỉ không hề sáng suốt.

Dương Tư Nột dù sao trà trộn quan trường lâu như vậy, Hàn Nghệ vừa nói thế, ông ta lập tức hiểu ra, trong lòng âm thầm khen ngợi, gật đầu nói: "Được, việc này ta đáp ứng ngươi, về phần có được hay không, còn phải xem ý tứ bề hạ."

"Đa tạ Dương công."

Dương Tư Nột dường như chờ giây lát, thấy Hàn Nghệ không lên tiếng nữa, vì thế nói: "Ngươi chẳng lẽ vốn không có yêu cầu khác sao?"

Hàn Nghệ hơi kinh ngạc lắc đầu.

Dương Tư Nột liếc nhìn Dương Triển Phi, Dương Triển Phi ngẫm hiểu, nói: "Hàn tiểu ca, kỳ thật lấy tài trí của ngươi, chỉ ở trên đồng ruộng, không khỏi có chút nhân tài không được trọng dụng rồi, ngươi sao không đến Dương phủ làm phụ tá ở bên cha ta."

Ý mời chào không còn rõ ràng hơn được nữa rồi.

Hàn Nghệ dường như cũng không nghĩ đến Dương Tư Nột sẽ chiêu mộ hắn làm quan, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, tuy nhiên, hắn gần như đều không có chút do dự gì, lên tiếng: "Ta nhận tâm lòng Nhị công tử coi trọng Hàn Nghệ, nhưng ta chưa bao giờ có tính toán này, hơn nữa ta là người tùy tính đã quen, cũng không thích hợp chốn quan trường, cho nên, đa tạ Nhị công tử có ý tốt, Hàn Nghệ thật sự là không dám nhận nổi. Nhưng, Dương công sau này nếu có chỗ nào cần dùng tới Hàn Nghệ, Hàn Nghệ nhất định không chối từ."

Hắn tự do tự tại đã quen, thích cuộc sống vô câu vô thúc, nếu vào chốn quan trường, quy củ rườm rà sẽ làm hắn hậm hực đến chết mất, hắn chính là cá trong nước, chim trên trời, thích ở trong nước và không trung, tuyệt không phải trong lồng, mặc dù lồng sắt kia là vàng ròng tạo ra, tuy nhiên nói gì thì nói, nếu lồng này thật sự là vàng ròng tạo ra, hắn có lẽ sẽ nghĩ đem lồng ngâm đi, chứ không phải ở bên trong

Dương Tư Nột rất là kinh ngạc, có chức không làm, cam nguyện làm một nông dân, điều này thật là khiến người ta khó có thể lý giải:

"Chẳng lẽ ngươi muốn làm ruộng cả đời sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta cũng không có dự định làm ruộng, thực không dám dấu diếm, trước mắt ta còn chưa có bất kỳ dự tính nào."

Hắn vừa không muốn buộc trong chốn quan trường, đương nhiên cũng sẽ không làm cho mình buộc trong đám đất kia, về phần làm gì, hắn còn thật chưa cẩn thận nghĩ đến, hoặc là cứ đến đâu thì tính vậy.

Dương Tư Nột thấy Hàn Nghệ thần sắc kiên quyết, nếu bàn tiếp, sẽ chỉ khiến hai bên đều gượng gạo, vì thế nói: "Ngươi cũng đừng cự tuyệt vội, trở về hãy suy nghĩ một chút, ta rất hy vọng ngươi có thể tới đây giúp ta."

Niềm yêu thích tán dương không thể nói thành lời rồi.

Kỳ thật bắt đầu từ tổ phụ Dương Hùng của ông ta, chiêu hiền đãi sĩ liền trở thành nề nếp gia đình của Dương gia bọn họ, bất kể là Dương Hùng, hay là Dương Cung Nhân, hoặc là Dương Tư Nột bây giờ, đều là vô cùng chiêu hiền đãi sĩ, Dương Tư Nột thấy Hàn Nghệ tuổi còn nhỏ, đã có tài trí như thế, tự nhiên muốn thu nhận dưới trướng.

Nói đến nước này, Hàn Nghệ nếu còn cự tuyệt, đó chính là không biết tốt xấu rồi, khẩn trương như ý mượn cơ phụ họa nói: "Vâng, tiểu tử sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Dừng một chút, hắn lại chấp tay nói: "Nếu không còn việc gì, Hàn Nghệ xin cáo từ trước."

Dương Triển Phi vội hỏi: "Ngươi đi vội vã làm gì, lát nữa còn có tiệc ăn mừng, ngươi công lao to lớn, nhất định phải tham gia."

Tiệc ăn mừng? Hàn Nghệ hơi nhú mày, nói: "Dương công, Nhị công tử, có câu này ta không biết có nên nói hay không."

Dương Tư Nột nói: "Ngươi cứ nói đừng ngại"

Hàn Nghệ nói: "Tuy rằng Bồ Tát vàng đã tìm trở về rồi, nhưng đây chỉ là hành động lập công chuộc tội, không phải là công, nếu không như thế, Dương công chỉ sợ vẫn là thân mang tội, nếu tổ chức tiệc ăn mừng, thực không hề thỏa đáng, chỉ sợ để người ta mượn cớ, cho nên ta đề nghị, Dương công ngươi vẫn cứ là nên chịu đòn nhận tội, hướng Trường An đưa lên đưa lên tấu chương thỉnh tội, như vậy khả năng Hoàng thượng sẽ không trách tội Dương công, thậm chí còn sẽ gia thưởng, trấn an Dương công."

Dương Tư Nột nghe được càng kinh ngạc khiếp sợ, lời này nghe thế nào cũng không giống là một thanh niên chưa tới 20 tuổi, đừng nói Hàn Nghệ chỉ là một cái tiểu tử nông gia, mặc dù là con dòng cháu giống, chỉ sợ cũng không có khả năng nghĩ chu toàn đến như vậy, thâm nghĩ, xem ra ta vẫn đánh giá thấp kẻ này, không được, ta nhất định phải đem hắn đến chỗ ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hai cái thỉnh cầu

dịch: mafia777

Tiệc ăn mừng! Tiệc ăn mừng!

Giờ không có công, lấy đâu ra ăn mừng?

Phải biết rằng Bò Tát vàng này vốn là mất trong tay Dương Tư Nột, người tìm về, chẳng qua là bù lại sai lầm chính mình mà thôi, không hỏi tội của người đã coi như số người gặp may rồi, người còn ở đây mừng công, việc này nếu để cho người khác thấy, trong lòng khó tránh khỏi sẽ liên tưởng, Dương Tư Nột nhà người rõ ràng là lập công chuộc tội, lại biến thành giống như chính mình lập công lớn vậy, người làm vậy chẳng phải là xem Hoàng thượng là thắng ngược lừa gạt sao, nếu Đường Cao Tông biết được việc này, nhất định sẽ trách tội, sẽ gõ gõ Dương Tư Nột.

Trương phản, nếu người một mực có thái độ nhận sai, chịu đòn nhận tội, như vậy Lý Trị nhất định sẽ xử lý nhẹ nhàng, và trấn an Dương Tư Nột, cái trước là đạo làm thân, cái sau là đạo làm vua

Một cái là vấn trách, một cái là trấn an, một tiệc ăn mừng nho nhỏ, nhưng lại là đạo giấu giếm che đậy chốn quan trường

Kỳ thật Dương Tư Nột đáng ra phải nghĩ tới điểm này, đây chỉ là một đạo lý rất hiển nhiên, nhưng ông ta thật sự là quá vui mừng, Bò Tát vàng mất đi tìm lại được, nhất thời đắc ý vênh váo, may có Hàn Nghệ lên tiếng nhắc nhở, lúc này mới phản ứng hiểu ra

Nhưng đây chính là đạo lý chính trong chốn quan trường, Dương Tư Nột kịp phản ứng, là việc nên làm, nhưng từ Hàn Nghệ trong miệng nói ra, khó tránh khỏi không khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc, dù gì Dương Triền Phi cũng thật không nghĩ tới điểm này

Cho nên, một câu lơ đãng nhắc nhở của Hàn Nghệ, lại càng thêm chắc chắn lòng chiều mộ của Dương Tư Nột

Nhưng Dương Tư Nột cũng không vội vàng, dù sao Hàn Nghệ ở ngay Dương Châu, bất cứ lúc nào có thể ném cành ôliu

Tuy tiệc ăn mừng này chắc chắn không tổ chức được, nhưng tiệc đáp lại sự cảm ơn, lại không thể thiếu, đây chính là văn hóa Trung Quốc

Lúc này đây Dương gia có thể nói là vận dụng tất cả các mạng lưới quan hệ, ví dụ như Trương Tam Nhi, Liễu Diệu Nhi, còn có Cố Đại Hải, cùng với bạn tốt của Lý Phạm vân vân, tất cả đều là Dương gia ở phía sau sắp xếp, có thể nói, nếu như Dương gia không có thế lực khổng lồ như vậy, Hàn Nghệ cũng sẽ không làm như vậy, vì vậy kế hoạch cần người thật sự là nhiều lắm, hơn nữa phải quen biết với Lưu Tuấn bọn chúng, người bình thường như người không có khả năng khiến cho bọn chúng vì người cống hiến sức lực, nhưng đối với Dương gia mà nói, lại vô cùng đơn giản, thử hỏi ai không nguyện bán ân tình cho Dương chứ

Tiệc đáp tạ sắp xếp vào giữa trưa ngày hôm sau, rất khiêm tốn, đều được sắp ở sườn sảnh Dương phủ, ngoại trừ người tham dự, cũng không mời thêm một ai, ngay cả Dương Tư Nột cũng không ra mặt, ông ta là người mang tội, làm sao còn không biết xấu hổ mà ra mặt nâng cốc, là do Dương Triền Phi thay thế ra mặt

Vốn dĩ Hàn Nghệ cũng phải tham dự, uống rượu ăn thịt, trò chơi này hẳn từ trước không hề kháng cự, hơn nữa hẳn là người thích không khí náo nhiệt, người ở đây có người buôn bán nhỏ, văn nhân nhà sĩ, địa chủ lưu manh, thật sự là vàng thau lẫn lộn, cho nên hẳn đối với tiệc đáp tạ này thật ra khá chờ mong, cũng đã chuẩn bị không say không về, đáng tiếc còn chưa có ngồi vào chỗ, đã bị người gọi đi rồi, là đích thân Dương lão phu nhân phái người đến mời, hẳn không cự tuyệt không được, chỉ là rất tiếc nuối

Đi vào trong hậu đường Dương phủ, bên trong có một tiệc nhỏ, có ba người ngồi, ngồi ở ngay phía trên chính là Dương lão phu nhân, mà ngồi bên trái phải chính là Dương Tư Nột và Dương Phi Tuyết

Tiểu tử Hàn Nghệ bái kiến Dương lão phu nhân, Dương công, Dương cô nương

Hàn Nghệ tiến lên một bước chấp tay thi lễ, nếu để cho hắn lựa chọn, hẳn đương nhiên chọn ở ngoài uống rượu nói phét với những tên lưu manh kia, nơi này thật sự là quá gò bó rồi, rất không thích hợp hắn

Hừ! Dương Phi Tuyết quay đầu đi, phát ra một tiếng bất mãn

Dương Tư Nột trầm giọng nói

Tuyết Nhi, hiện giờ Hàn Nghệ là ân nhân của Dương gia chúng ta, người đây là thái độ gì, vì phụ bình thường dạy người thế nào

Dương Phi Tuyết cũng không đếm xỉa gì, cãi

Phụ thân, Hàn Nghệ vốn là người của con, nhưng sau khi con đem Hàn Nghệ giới thiệu cho phụ thân, phụ thân chẳng những không cho con giúp đỡ, ngược lại đem con nhốt trong phủ, ngay đến cửa cũng không cho ra, mọi chuyện đều giao cho Nhị ca xử lý, chuyện này thật không công bằng

Ta lúc nào biến thành người của cô vậy

Hàn Nghệ khoé miệng hơi giật giật, hơi lo lắng liếc mắt nhìn Dương lão phu nhân và Dương công, sợ bọn họ cho là hắn và Dương Phi Tuyết cấu kết hay có gì uân khúc, đây lại không phải là chuyện đùa

Cũng may Dương lão phu nhân và Dương Tư Nột cũng không câu nệ như Hàn Nghệ, đều không chú ý câu nói kia

Dương Tư Nột vỗ bàn một cái nói

Con hồ đồ, đây cũng không phải là việc nhỏ, sao lại cho con dính vào

Dương lão phu nhân đột nhiên giờ tay lên nói

Các người đừng nói nữa, lần này Bò Tát vàng có thể mất mà tìm lại được, là Hàn Nghệ lập công lớn, nhưng thiên lý mã cũng phải có Bá Nhạc mới được, nếu không có Tuyết Nhi, Hàn Nghệ cũng không khả năng ở đây, cho nên Tuyết Nhi lập công đầu

Mẫu thân đại nhân cũng lên tiếng rồi, Dương Tư Nột là đứa con có hiếu đương nhiên không dám nhiều lời, vuốt cằm nói

Mẫu thân đại nhân nói đúng

Dương Phi Tuyết vẫn bất mãn, bĩu môi, giống như chịu ủy khuất lớn vậy

Nàng vốn cũng không phải là người an phận, tuy là thân nữ nhi, lại là chí nam nhi, nàng vốn dĩ muốn cùng Hàn Nghệ song kiếm hợp bích, tìm về Bò Tát vàng, để phụ thân nàng biết, bản thân cũng không kém so với mấy ca ca, đâu biết rằng, Hàn Nghệ mời tới rồi, Dương Tư Nột cũng đem quyền lớn giao cho Hàn Nghệ, lại một cước đem nàng đá gạt ra, đây qua cầu rút ván điển hình, tức giận đến Dương Phi Tuyết mấy ngày nay đều ngủ không ngon giấc

Dương lão phu nhân lại nói

Tuy nhiên Tuyết Nhi, cha con làm như vậy, cũng là vì lấy đại cục làm trọng, việc này liên quan đến toàn bộ Dương gia, con cũng nên hiểu cho cha con, bà nội cũng biết con có bản lĩnh, nhưng con dù sao cũng là phận nữ nhi, nhiều cái không tiện

Dương Phi Tuyết cũng không dám nghịch lại lời bà nội, Dương lão phu nhân hiện tại là vai vế cao nhất Dương gia, người dám đắc tội lão nhân gia, vậy người nhất định sẽ chịu sự khiển trách của toàn cả gia tộc, nhu thuận gặt đầu nói

Tuyết Nhi biết rồi

Dương lão phu nhân lại nhìn Hàn Nghệ, khẽ cười nói

Hàn Nghệ, thật sự là thật có lỗi, đón tiếp không được chu đáo người rồi, mau mau mời ngồi

Không dám, không dám

Hàn Nghệ khiêm nhường vài câu, nhưng lại không biết ngồi bên nào, theo đạo lý hần hần là ngồi bên Dương Tư Nột, dù sao nam nữ khác biệt, nhưng một câu của Dương Phi Tuyết "Hàn Nghệ là người của ta" không còn nghi ngờ đem hần vạch sẵn bên đó rồi, nếu hần ngồi bên Dương Tư Nột, trời biết Đại tiểu thư này liệu càng thêm khó chịu hay không

Dương lão phu nhân thấy hần sắc mặt khác thường, lập tức kịp phản ứng, hướng bên Dương Phi Tuyết đưa tay nói

Người còn đứng làm gì, ngồi đi

Hàn Nghệ lúc này mới ngồi bên cạnh Dương Phi Tuyết

Ở trong mắt Dương lão phu nhân, vai vế mới là quan trọng nhất, đồng lứa nhỏ tuổi đương nhiên ngồi cùng một chỗ

Dương Phi Tuyết lúc này mới lộ ra nụ cười kiêu diễm động lòng người

Này Hàn Nghệ vừa mới nhập tọa, Dương lão phu nhân liền nâng chén nói

Hàn Nghệ, lần này đây may mắn có người, nếu không Dương gia ta sẽ chịu tai họa lớn, ta mời người một ly

Không dám, không dám, như vậy tiểu tử đam đương không nên

Hàn Nghệ vội vàng bưng chén lên, nói

Đây đều là điều tiểu tử nên làm, sao dám phiền lão phu nhân, nên là tiểu tử kính lão phu nhân một ly mới phải

Nói xong hần cạn ly trước tỏ vẻ tôn kính

Dương lão phu nhân chỉ là nhẹ nhàng nhấp một miếng, cười nói

Về chuyện của người, Tuyết Nhi đã toàn bộ nói cho ta biết, người ở trong rừng nhờ tài ăn nói khéo léo có được một xâu tiền từ Tuyết Nhi, tuy không phải cử chỉ quân tử, nhưng nhớ lại người trước kia gia đình gặp phải biến cố lớn, cũng là chuyện có nguồn gốc của nó, không trách người được, ta mà là Dương Châu Thứ sử, theo lý cũng nên chịu trách nhiệm vì chuyện này, người chớ vì vậy lưu tâm

Hàn Nghệ vuốt cằm nói

Đa tạ lão phu nhân thông cảm, tiểu tử vô cùng cảm kích

Nên là lão phụ ta đây phải cảm kích người mới đúng

Dương lão phu nhân lại là thở dài, nói

Kỳ thật chuyện Bồ Tát vàng đều do ta mà ra, nếu không phải vì con ta muốn niệm cấp cho lão nhân ta, giữ Bồ Tát vàng ở lại đây kính bái cho ta, e là cũng không gây thành đại họa như thế

Dương Tư Nột vội hỏi

Đây là do tham niệm của bọn trộm cắp bố trí, không có chút can hệ với mẫu thân đại nhân

Dương lão phu nhân khoát tay nói

Con đừng nói nữa, lòng ta hiểu rất rõ

Nói xong bà ta lại hướng về Hàn Nghệ nói

Hàn Nghệ, nếu không có người hỗ trợ, ta chỉ sợ đã trở thành tội nhân của Dương gia, càng không có mặt mũi nào gặp phu quân quá cố, ân tình này, ta thật sự là không gì đền đáp được

Nói xong, bà ta đột nhiên nói với hạ nhân

Mang lên đây

Vâng

Chỉ thấy vài nữ tỳ xếp thành một hàng đi lên phòng, trên tay đang cầm rất nhiều tiền, tơ lụa, tiền bạc châu báu, đều ở trong đó

Dương lão phu nhân lại nói

Vốn dĩ con ta muốn ban thưởng chức quan người, nhưng người dường như không muốn, mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, ta cũng không thể miễn cưỡng người, chỉ có thể dùng lễ vật thông thường này, để tỏ lòng cảm ơn

Hàn Nghệ vội vàng nói

Đây thật sự là quá đáng giá rồi, ta không thể nhận

Dương lão phu nhân nói

Người tới đây giúp đỡ, tri ân đồ báo, ta cũng không muốn làm một người vong ân phụ nghĩa

Chỉ một câu đơn giản như vậy, khiến Hàn Nghệ lại không thể khước từ, ồ, người báo ân, liền không cho phép ta báo ân rồi, lý này ở chỗ nào cũng nói không thông

Kỳ thật tiền thì có ai không muốn, tuy nhiên Hàn Nghệ cũng không phải là người quá coi trọng tiền bạc, nếu không thì, dựa vào thu nhập năm của hắn, cũng không phải là trước khi xuyên không, gửi ngân hàng cũng chỉ có một tệ hai hào 5 xu, càng mấu chốt chính là, hắn cũng không muốn có quá nhiều qua lại với Dương gia, kẻ trộm cắp tuyệt không muốn kết bạn bè với quan lại, cho nên hắn vẫn nhấn mạnh mình đang báo lại ân đức, ngụ ý, chính là báo đáp ân tình này xong chúng ta sẽ không còn liên quan gì

Dương lão phu nhân tuy nói mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, nhưng Dương gia một lại hai, hai lại ba hậu lễ đáp tạ, đơn giản thì ra là muốn chiêu mộ Hàn Nghệ, tâm lòng của Tư Mã Chiêu, người bên ngoài đều biết

Thình tình không thể chối từ à! Hàn Nghệ liếc nhìn đám tơ lụa kia, trầm ngâm một lát, đột nhiên nói

Lão phu nhân, những vật dụng và số tiền tiểu tử thật sự là không thể nhận nó, ngược lại tiểu tử có hai thỉnh cầu nho nhỏ, chẳng biết có được không

Người nói

Thứ nhất, ta muốn một cây đàn

Đàn? Dương Phi Tuyết kinh ngạc nói

Người còn biết đánh đàn? Đúng rồi, ta con mẹ nó thực ra cũng biết đánh đàn đấy, sao lại nghĩ đến bà nương đó rồi, thật sự là tà môn

Hàn Nghệ ngăn người, chột cười nói

Cũng không phải là ta biết đàn, mà là nội tử hơi biết đàn một chút

Dương lão phu nhân cười nói

Này không thành vấn đề, đợi ta để người đưa tới cho người

Đa tạ lão phu nhân đồng ý

Vậy yêu cầu thứ hai của người là gì?Hàn Nghệ nói

Là như vậy, một người bạn của ta không thể nói chuyện, cho nên ta muốn tìm một lang trung y thuật cao minh cho y xem xem

Dương lão phu nhân đồng dạng cũng là một miệng đáp ứng ngay

Chuyện này càng bé nhỏ không đáng kể rồi, người cứ yên tâm đi, lang trung Dương phủ ta là lang trung tốt nhất Dương Châu, nếu như người cần, bất cứ lúc nào cũng có thể mang bạn của người lại đây, ồ, nếu có gì không tiện lời, ta cũng có thể để lang trung kia đi cùng với người

Không không không, ta dẫn người bạn đó đến là được, không dám làm phiền lão phu nhân

Hàn Nghệ vội vàng khua tay nói

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chính và tà

dịch: mafia777

***

Lúc trước Thẩm Tiểu nói hần không thích cùng chơi đùa với đám con cháu quý tộc như Dương nhị công tử này, kỳ thật Hàn Nghệ cũng rất không thích, bữa tiệc này tuy rằng hết sức phong phú, thức ăn cũng vô cùng ngon, nhưng Hàn Nghệ ăn vào lại thấy vô vị, mấu chốt vẫn là quá câu thúc rồi, hoàn toàn không thể thả lỏng được, không phải là kiểu dân giang hồ bọn họ thích.

Cũng may Dương lão phu nhân ăn ít, bữa cơm này cũng không ăn hết bao lâu

Vừa tan tiệc, Hàn Nghệ liền vội vàng tiến đến sườn sảnh, hy vọng có thể đuổi kịp hiệp sau, vừa rồi hần cũng không uống bao nhiêu rượu, nhưng nào biết, lúc hần đi đến sườn sảnh, tiệc này đã tan rồi

Không phải chứ! Sớm như vậy tiệc đã tan rồi? Con gái giang hồ đã hẹn không say không đâu rồi?Hàn Nghệ rất là thất vọng

A? Hàn tiểu ca, người sao lại ở đây?Chợt nghe một người nói

Hàn Nghệ quay đầu lại nhìn, đúng là Dương Triển Phi, ho nhẹ một tiếng nói

Là như vậy, ta vốn định đến từ biệt Nhị công tử, nhưng không ngờ các người tan còn sớm hơn

Hần đương nhiên sẽ không nói chính mình tới góp vui uống rượu

Dương Triển Phi thờ dài

Đáng ra sẽ không tan tiệc sớm như vậy đâu, chỉ có điều đột nhiên xảy ra chút việc mất cả hứng

Hàn Nghệ nói

Chuyện gì? Lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận, người xảy ra chuyện, mắc mớ gì tới ta, ta nhiều lời này làm gì, lại vội vàng bổ sung

Thật có lỗi, ta không nên hỏi nhiều, Nhị công tử không nói cho ta cũng không sao

Trong lòng, chỉ mong mắt bò mới lo làm chuông, may ra không muộn

Dương Triển Phi nói

Việc này ngươi cũng nên biết đấy, ta hôm qua chả phải phái người đi báo cho Tào Hùng biết lập tức bắt Từ Mãnh và Vương Hưng sao?Hàn Nghệ cau mày nói

Không phải là bọn họ đều chạy rồi chứ?Dương Triển Phi nói

Thật ra đã bắt được Vương Hưng, chỉ là Từ Mãnh rất giáo hoạt, Tào Hùng chỉ hơi hơi lộ ra một chút manh mối, liền bị gã phát hiện, kết quả khiến gã trốn thoát rồi

Không phải chứ, việc nhỏ này ngươi cũng không làm được, ngươi còn chê kẻ thù của ta không đủ nhiều sao, nếu chẳng may Từ Mãnh biết đây kế hoạch này là từ ta mà ra, vậy chẳng phải sẽ tới tìm ta báo thù sao! Trong lòng Hàn Nghệ rất là buồn bực

Dương Triển Phi dường như nhìn ra lo lắng trong lòng Hàn Nghệ, cười nói

Ngươi có thể yên tâm, gã chạy không được bao xa, không cần mấy ngày, ta là được bắt được gã

Ngươi nói đơn giản, hiện giờ Bồ Tát vàng đã tìm trở về rồi, một con cá lọt lưới đối với ngươi mà nói, đương nhiên không là gì, dù sao Từ Mãnh cũng không dám tới tìm ngươi báo thù, nhưng đối với ta lại là uy hiếp

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng việc đã đến nước này, Hàn Nghệ cũng không nói thêm cái gì, cười gật gật đầu, lại chấp tay nói

Nhị công tử, thời gian cũng không sớm, ta phải trở về rồi

Dương Triển Phi nói

Trở về làm gì, ở thêm vài ngày đi

Hàn Nghệ nói

Ta đã rất lâu chưa có trở về rồi, trong nhà còn có thể tử, thời gian còn dài, chỉ sợ Nhị công tử chê ta quấy rầy

Không đâu

Dương Triển Phi cười nói

Ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể đến, cửa chính Dương phủ ta luôn luôn mở rộng vì ngươi

Nhất định, nhất định

Hàn Nghệ chấp tay, sau đó liền cáo từ

Trước khi đi, Dương lão phu nhân đưa cho hắn một cây thất huyền cầm, đây không cần nhìn cũng biết chắc là hàng cao cấp, cho nên Hàn Nghệ cũng không có xem, đeo trên lưng đi ra ngoài

Ra ngoài Dương phủ, hắn thở dài một hơi, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, lẩm bẩm nói

Cuối cùng cũng giải quyết xong

Khẩu khí này vừa buông lỏng, hắn đột nhiên giật mình nhảy dựng, kỳ quái, ta làm sao có ý nghĩ này, trước kia ta làm xong nhiệm vụ, đều cảm thấy vô cùng hưng phấn, kiểu gì cũng phải gọi mấy mỹ nữ vui vẻ vui vẻ, không bao giờ cảm thấy mệt, hơn nữa toàn bộ quá trình ta đều không có chút nào hứng thú, dường như đang làm việc công, đây rốt cuộc là làm sao?

Hàn tiểu ca, Hàn tiểu ca, xin dừng bước

Cứ thế đi, chợt nghe hình như có người đang gọi hắn, vừa quay đầu nhìn lại, bất giác hơi cảm thấy kinh ngạc, người đến kia là Trương Tam Nhi

Hàn tiểu ca, ngươi cuối cùng ra rồi, để cho ta đợi thật lâu đó!Trương Tam Nhi đi tới trước mặt Hàn Nghệ, vẻ mặt cười nịnh nói

Gã là người trong số ít người biết Hàn Nghệ tham dự nhiệm vụ lần này, nhưng gã không biết Hàn Nghệ chính là người vạch ra toàn bộ kế hoạch đằng sau, tưởng là Hàn Nghệ giống gã, chỉ là một cao thủ đánh bạc

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói

Ngươi chờ ta làm gì?Trương Tam Nhi đột nhiên quỳ một chân trên đất, vẻ mặt thành khẩn nói

Tiểu Tam bắt tài, mong rằng Hàn tiểu ca có thể thu ta làm đồ đệ

Hàn Nghệ giật mình, may mắn chỉ là bá sư, nếu đây là lời cầu hôn, Hàn Nghệ kiểu gì cũng phải một cước đá qua, nói

Người làm cái gì vậy, mau mau đứng lên

Trương Tam Nhi nói

Hàn Tiểu Ca nếu không đồng ý ta, ta liền không đứng dậy

Tên vô lại này, chơi trò này với ta

Hàn Nghệ cười dài nói

Vậy người cứ ở đây quỳ đi, ta còn không tin người không đứng dậy

Nói xong, hắn cứ tiếp tục đi về phía trước

Đợi một chút

Trương Tam Nhi vội vàng đứng dậy đuổi tới, vẻ mặt xấu hổ, lại nói

Hàn Tiểu Ca, cầu xin người, người liền thu ta làm đồ đệ đi

Hàn Nghệ ngừng lại, nói

Người có phải muốn học ta chơi thủ đoạn phiến thân kia hay không? Trương Tam Nhi ra sức gật đầu, gã còn chưa từng gặp người giỏi như vậy, muốn ra mấy có thể ra mấy, nếu học một nửa chiêu thức, vậy chẳng phải là thắng sạch tất cả tiền các sông bạc rồi

Hàn Nghệ cười lắc đầu, nói

Người lớn tuổi hơn ta, vậy ta gọi người một tiếng Trương ca nhé

Trương ca, ta tưởng sau khi trải qua chuyện này, người nhất định sẽ cai đánh bạc, đâu biết người còn làm trầm trọng thêm, người cũng đã thấy rồi, ta nếu muốn thắng tiền của người quả thực dễ dàng, mà cũng có khối người lợi hại hơn ta, cho dù người học được thủ đoạn này của ta, ngày khác người gặp phải cao thủ, vẫn là sẽ thất bại thảm hại, mười người đánh bạc có 9 kẻ lừa gạt, nếu người vẫn không hối cải

, vậy Lưu Tuấn chính là kết cục của người, sớm muộn sẽ có một ngày, người cũng sẽ đi lên con đường của gã ta, Lưu Tuấn không hại chính mình, hơn nữa còn hại hơn chín mươi mạng người, bao gồm người thân của gã ta, những người đó đều là vô tội! Trương Tam Nhi nghe được ngăn ra, gã vừa rồi chỉ là muốn học Hàn Nghệ thủ đoạn lừa lọc, lại không ngờ tới những điều này, không khỏi xấu hổ không ngừng, đây đối với gã mà nói, thật ra là một dẫn dụ vô cùng hay, thủ đoạn Hàn Nghệ bày ra, nói cho gã biết một đạo lý rất rõ, đó chính là mười người đánh bạc có chín kẻ lừa lọc, nếu gã đụng tới Hàn Nghệ, xác định vững chắc thua đến nỗi nợ cũng không nhận ra, mà Lưu Tuấn cũng nói cho gã biết, điểm chung của dân cờ bạc nhất định là một bi kịch

Tin rằng trên đời này không có giáo trình phản diện nào tốt hơn điều này rồi

Hàn Nghệ tuy rằng tiếp xúc không nhiều với Trương Tam Nhi, nhưng ấn tượng đối với gã cũng rất tốt, thực ra Trương Tam Nhi là một người rất tốt, lạc quan hướng về phía trước, đối với người nhiệt tình, luôn cười ha hả, lòng không xấu, chính là yêu đánh bạc, có lòng muốn giúp gã một chút, lại nói

Trương ca, người còn không lập gia đình đi

Trương Tam Nhi ngăn người, lập tức gật đầu

Hàn Nghệ thở dài

Đừng đi đánh bạc nữa, cầm số tiền này tìm một cô gái tốt, thành gia lập nghiệp thôi

Ta sẽ không dạy người bất kì thủ đoạn bài bạc gì đâu, bởi vì như vậy chính là hại người

Người tham gia lần này, Dương gia cảm ơn hậu hĩnh, tiền này chắc chắn không ít

Hàn Nghệ mới bao nhiêu tuổi, cũng đã lập gia đình rồi, tuy rằng đến nay vẫn là xử nam, Trương Tam Nhi lớn rồi, cũng sắp ba mươi tuổi, dùng ngôn từ của đời sau mà nói, chính là một lão già ế, nghĩ đến tình cảnh những năm này cô đơn lẻ loi một người, trong lòng không khỏi có chút buồn phiền

Nhưng khi Trương Tam Nhi ngẩng đầu, khi muốn nói với Hàn Nghệ tạ ơn, Hàn Nghệ đã đi xa rồi

Hắn thật không phải là người một người hướng thiện người khác, bởi vì hắn không ưa thích trói buộc người khác lắm, dạy bảo người đây là đúng, kia là sai, cho nên hắn có thể một nói câu kia đã vô cùng hiếm có rồi

Nhưng không đi được bao lâu, lại nghe phía sau có người hô

Hàn Nghệ, Hàn Nghệ

Hàn Nghệ xoay đầu lại, kinh ngạc nói

Dương cô nương?Người đến là Dương Phi Tuyết, nàng chạy đến trước mặt Hàn Nghệ, hơi có chút thở gấp, một khuôn mặt trái xoan hồng hồng, liếc nhìn Hàn Nghệ, lại không nói gì

Hàn Nghệ hiếu kỳ nói

Có chuyện gì không?Dương Phi Tuyết ngưng mắt nhìn chăm chăm Hàn Nghệ, nói

Hàn Nghệ, ta hỏi ngươi, chuyện Vương gia rốt cuộc có phải là ngươi làm hay không?

Không phải

Thật sao?

Thật sự

Hai người dường như chơi trò hỏi nhanh đáp nhanh vậy

Dương Phi Tuyết lại không lên tiếng, cứ nhìn chăm chăm Hàn Nghệ

Hàn Nghệ cũng là hết sức thẳng thắn vô tư để cho nàng nhìn

Dương Phi Tuyết đột nhiên cười khúc khích, nói

Tuy ta biết rõ ngươi là đang lừa gạt ta đấy, nhưng ta tin tưởng ngươi

Lời này nghe có chút lạ, Hàn Nghệ không có lên tiếng

Dương Phi Tuyết liếc nhìn Hàn Nghệ, lại nói

Nhưng đây là lần cuối cùng, sau này nếu như ngươi là gạt ta nữa, ta cũng không tha cho ngươi

Hàn Nghệ hãy còn không có lên tiếng, chỉ là kinh ngạc nhìn Dương Phi Tuyết, thầm nghĩ, cô gái nhỏ ngươi, không khỏi quá coi thường ta, một chút mảnh khốc này, cũng muốn ta mắc mưu, thật sự là không biết tự lượng sức mình

Hiển nhiên, lời này Hàn Nghệ trả lời thế nào đều sai cả

Dương Phi Tuyết thấy Hàn Nghệ chết sống không mắc mưu, cảm giác bị thất bại bộc phát, nói

Ngươi loại người thật sự không có hứng thú, luôn là ngươi gạt người, nhưng lại không để cho người khác lừa ngươi, quá không công bằng

Chuyện nàyHàn Nghệ thật ra muốn phản bác nàng, nhưng lại không biết nên phản bác thế nào

Dương Phi Tuyết thấy Hàn Nghệ vẫn là không nói lời nào, nói

Ngươi chớ đắc ý, nói cho ngươi biết, sau này ta sẽ nhìn chăm chăm vào ngươi, ngươi nếu còn dám gạt người, hừ hừ! Ta nhất định vạch trần lời nói dối của ngươi

Oa! Đây chẳng phải là muốn đoạn đường tài lộc của ta sao

Hàn Nghệ rốt cục nhìn không được

Dương cô nương, cô hà tất làm vậy chứ?Dương Phi Tuyết nói

Sao? Ngươi vẫn định tiếp tục gạt người thật sao?Ta thật sự còn muốn tiếp tục đi gạt người sao? Hàn Nghệ hơi hơi nhàu mày, không khỏi trong lòng tự hỏi

Ta, ta không có nói vậy

Dương Phi Tuyết đột nhiên nghiêm túc nói

Hàn Nghệ, tuy rằng ngươi rất thông minh, nhưng gạt người chung quy là tà đạo, hiện giờ cha ta đã chuyện cũ bỏ qua, ngươi sao không nhân cơ hội cải tà quy chánh, đến Dương phủ ta, chỉ bằng tài trí của ngươi, tương lai ngươi nhất định tiền đồ vô lượng

Cải tà quy chánh?Hàn Nghệ hơi muốn cười, chính mình vừa mới khuyên người cải tà quy chánh, lúc này đã bị người khác khuyên cải tà quy chánh, nói

Nếu ta là tà, như vậy Cửu Đẳng, Từ Mãnh bọn chúng chính là nhân sĩ chính phái rồi

Dương Phi Tuyết nhất thời từ ngữ nghèo nàn, nói

Ta cũng không có ý này, ta chỉ là hy vọng người đừng bỏ qua cơ hội này

Hàn Nghê cười nói

Dương cô nương xin yên tâm, ta nhất định sẽ suy nghĩ kĩ

Lúc này, chỉ thấy hai gã hộ vệ đẩy một chiếc xe đi tới, trên xe bày một cái rương lớn

Đây là cái gì? Hàn Nghê hiếu kỳ nói

Dương Phi Tuyết nói

Đây đều là một ít vải dệt đẹp, bà nội ta nói cho người lấy về cho thê tử người làm vài bộ xiêm y

Nói rồi, nàng tay trắng non na vung lên

Đi đi

Vâng

Dương Phi Tuyết căn bản không để cơ hội cho Hàn Nghê khéo léo từ chối, dẫn theo hai gã hộ vệ đi về, nhưng đi đến một nửa, nàng lại xoay người lại, ngoái đầu nhìn lại tự nhiên cười, răng trắng tinh hiện ra, quả nhiên là kiêu diễm vô cùng

Hàn Nghê, mặc dù người không muốn đến Dương phủ làm việc, cũng có thể tới tìm ta vui đùa, ta coi người như bạn bè

Hả? Ah

Đôi mắt cười này của Dương Phi Tuyết, thật sự là rất động lòng người, khiến trong lòng Hàn Nghê không khỏi áy náy dao động, hẳn chủ nghĩa độc thân, nhưng cũng không phải thái giám, sắc đẹp đối với hắn vẫn là rất có sức hấp dẫn, thậm chí, nàng không phải là ở quyền rũ ta đó chứ? Tiền tài đánh không nhúc nhích được ta, liền đổi dùng sắc đẹp? Không thể không nói một câu, đây thật sự là một ý kiến hay

Ôi, nghĩ đi đâu rồi, sau vẫn là dừng đến tìm nàng, ta dù sao cũng xuất sắc như vậy, rất khó cam đoan nàng không có cảm tình thật lòng đối với ta, Tiêu Văn còn dễ nói, dù sao cũng là một tầng lớp, nếu Dương Phi Tuyết muốn gả cho ta, ta không đồng ý chẳng phải là chỉ có đường chết, chuồn, khăn trương chuồn ngay! Không thể không nói một câu, Hàn Nghê nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Mê mang

dịch: mafia777

Khi Hàn Nghê đẩy xe trở lại Mai thôn, là lúc mặt trời đã ngả về tây, vừa vặn gặp được các thôn dân vừa mới ở ruộng làm việc xong chuẩn bị về nhà.

Nhìn những thôn dân này, một nhà máy người kéo chiếc bóng dài trên đường đi về nhà, tâm linh của Hàn Nghê dường như bị thứ gì tiếp xúc vậy, trong mắt toát ra vẻ hâm mộ.

Những thôn dân này thấy Hàn Nghê, đều tiến lên chào hỏi, lại thấy Hàn Nghê đẩy xe trở về, hơn nữa trên xe còn đựng không ít hàng hóa, trong lòng đã hâm mộ, lại khâm phục, khó tránh khỏi tùm lại hỏi vài câu, dù sao ngụ ý chính là, hiện giờ bọn ta thu hoạch vụ thu kết thúc, rảnh rồi nhàn chán, tiểu Nghê ca, ngài có muốn một chân chạy không ấy mà!

Nếu Hàn Nghê thật sự là người làm ăn buôn bán, tuyệt đối mọi người cả thôn đều gọi, nhưng đáng tiếc không phải, Hàn Nghê rất uyển chuyển nói cho bọn họ biết, kỳ thật ta chính là chân chạy đây, nhưng hắn còn vô cùng rộng rãi hứa hẹn, muốn mở tiệc chiêu đãi người cả thôn ăn thịt.

Lời này vừa ra, nhất thời Mai thôn bùng nổ, thôn dân bắt đầu nhộn nhịp rồi.

Mai thôn không lớn, cũng chừng một trăm gia đình, nhưng người muốn nói mở tiệc chiêu đãi người cả thôn ăn thịt, đây lại không phải một số tiền nhỏ.

Tuy nhiên tiêu tiền cũng là một trong tính cách của Hàn Nghê, loại người như hắn này thật sự là giữ không được tiền.

...

"Cảm ơn nhị vị ca ca. Vào nhà uống miếng nước đi."

Đi vào trước phòng, Hàn Nghệ hướng Dương Vân, Dương Hà hai người giúp hấn đẩy xe nói.

Người này có tiền rồi, tự nhiên được người ta coi trọng, trên đường lúc gặp nhà Dương Lâm, Dương Lâm lập tức để hai đứa con trai giúp Hàn Nghệ đẩy xe.

"Không cần, không cần, chúng ta đi trước đây."

Hai huynh đệ Dương gia hết sức khách khí lắc đầu.

"Đợi một chút."

Hàn Nghệ gọi lại hai người bọn họ, lấy từ trong ngực ra một xâu tiền nhỏ, ước chừng hơn năm mươi văn tiền, đặt vào trong tay Dương Đại Lang, cười ha hả nói: "Tiền này nhị vị ca ca cầm mua chút đồ ăn ngon."

Hiện giờ hơn năm mươi văn đối với Hàn Nghệ mà nói, quả thực chính là không đáng giá nhắc tới, ở hậu thế, thì phải là triệu phú à!

Nhưng đối với Dương gia huynh đệ mà nói, cũng là một khoản tiền lớn, sợ tới mức tay đều run run: "Nhiều tiền như vậy, chúng ta cũng không thể lấy được, lát nữa trở về phụ thân chắc chắn mắng bọn ta đấy."

Bởi vì hai nhà Hàn Dương quan hệ tốt, vì vậy Hàn Nghệ đối với Dương gia cũng là đặc biệt chiều chuộng, cười nói: "Sẽ không đâu, sẽ không đâu, người đã nói là ta cứng rắn nhét cho các người, cha người sẽ không nói gì đâu."

Huynh đệ Dương gia thấy Hàn Nghệ nói như vậy, liền cũng không đùn đẩy nữa, cười cảm ơn rồi rít, sau đó vui vẻ đi về.

Đợi huynh đệ Dương gia đi rồi, Hàn Nghệ liền hướng tới phòng trong hô: "Tiền nữ, tiền nữ, có ở nhà không."

Phòng trong không có lên tiếng, trôi qua một lát, đại nhị nữ đứng ở trước cửa, vẻ mặt u oán nhìn Hàn Nghệ, một lời không nói.

Sẽ không trùng hợp vậy chứ, vừa về đến đã gặp phải bà nương kì đèn đỏ rồi? May mắn ta cũng không định làm gì cả, không sao cả. Hàn Nghệ hỏi: "Xảy ra chuyện gì, cô làm sao giống như có chồng đã chết vậy, ta còn sống sờ sờ ở đây mà!"

Tiêu Vân xì một tiếng khinh miệt, đi ra phòng ngoài, lườm Hàn Nghệ một cái, nói: "Nói bậy bạ gì đó. Ta hỏi người, người lần này làm sao đi lâu như vậy."

Hoá ra là chuyện này. Hàn Nghệ tức giận buồn cười nói: "Đương nhiên là đi ra ngoài kiếm tiền à. Được rồi, được rồi, nhanh lên đem mấy thứ này mang vào đi thôi, ta sắp mệt chết rồi, năm nay tiền thật đúng là không dễ kiếm."

Nói xong, hấn liền xoa nắn bả vai, đi vào trong nhà.

Tiêu Vân nhìn si ngốc rồi: "Ta một mình chuyện."

"Ta cũng đẩy hơn mười dặm đường, chẳng lẽ vài bước cô cũng không bằng lòng, hơn nữa cô cũng không phải nữ nhân tay trái gà không chặt gì, từng đó đối với cô mà nói, còn không phải là chút vất vả mà thôi."

Còn chưa nói xong, Hàn Nghệ đã bước vào nhà rồi.

"Dù nói thế nào ta cũng là một nữ nhân mà."

Tiêu Vân ủy khuất nói thảm một câu, đi đến bên cạnh xe đẩy, đem hòm gỗ lớn bên trên mở ra, phát hiện bên trong tất cả đều là tơ lụa thượng đẳng, không khỏi cả kinh, nàng là người biết nhìn hàng nữa, lần này Hàn Nghệ tuy ra ngoài so với mấy lần trước kia đều lâu hơn nhiều, nhưng tiền kiếm được cũng là so với trước đó đều nhiều hơn rất nhiều.

Sau khi Hàn Nghệ trở lại phòng, uống liền ba chén nước, đem thất huyền cầm đeo trên lưng đặt bên cạnh, nằm nửa ở trên giường, hơi híp mắt, nhẹ nhàng thở hắt ra, trong mắt lại là một khoảng mù mịt.

Trôi qua một lúc lâu, chỉ thấy Tiêu Vân đang cầm mấy bó vải bó đi vào, đi thẳng đến buồng trong, sau đó lại đi ra ngoài, lại bê mấy vải bó vào, tới tới lui lui ba chuyến, cuối cùng là toàn bộ chuyển xong, về phần xe đẩy và cái thùng kia thì đặt ở góc cửa, dù sao phòng ở quá nhỏ, để hòm gỗ lớn như vậy vào, vậy thì xoay người cũng thành vấn đề rồi.

"Hô...!"

Cuối cùng là bận xong rồi, Tiêu Vân đi vào giường, ngồi ở bên kia giường, ánh mắt liếc qua Hàn Nghệ, thấy hấn không nói câu nào, bĩu môi nói: "Người đi ra ngoài lâu như vậy, trở về một câu cũng không có, còn không bằng đừng trở lại nữa."

Hàn Nghệ hai tay gói đầu, mở mắt ra, nói: "Ta đây không phải mệt mỏi sao, cô cho ta không muốn giống như cô, mỗi ngày ngồi ở nhà ăn không ngồi rồi."

"Người mới ăn không ngồi rồi."

Tiêu Vân đỏ mặt, chột dạ nói một câu, con người vừa chuyển, nói: "Hàn Nghệ, hiện giờ người đã buôn bán lời nhiều tiền như vậy, chúng ta tiết kiệm ăn uống chút, cũng không cần buồn phiền nữa, nếu không người cũng đừng chạy đi làm ăn nữa."

Hàn Nghệ cười nói: "Ý của cô là, mỗi ngày ở nhà đối mặt với cô?"

"Đối mặt với ta liền đối mặt với ta. Ta cũng không phải rất khó coi."

Tiêu Vân hừ nói.

"Cô còn rất tự tin đó nha."

Hàn Nghệ cười, nói: "Giường lớn cũng không cho ta ngủ, đối đãi không công bằng như vậy, còn không biết xấu hổ muốn ta mỗi ngày ở nhà."

Tiêu Vân lại hết sức rất nghiêm túc nói: "Ta cũng không phải không cho người ngủ, nhưng ngủ ở bên cạnh ta nhất định phải là chồng của ta."

Cô nói vậy không phải vô nghĩa sao, nữ nhân nào ngủ bên cạnh là chồng của người khác, nếu thực là như vậy, vậy người xác định chắc chắn Game Over rồi. Hàn Nghệ nói: "Hóa ra ta không phải chồng cô à!"

Tiêu Vân hơi có vẻ kích động nói: "Nhưng người đã lúc nào thì coi ta là thê tử người chưa?"

Hàn Nghệ ánh mắt hơi có vẻ trốn tránh, phát tay nói: "Được được được, cô nói cái gì thì là cái nấy đi, người đàn ông tốt không đấu với phụ nữ."

"Sự thật vốn là như thế. Chỉ biết trốn tránh, thật sự là không có tiền đồ."

Tiêu Vân hừ một tiếng, đem mặt quay qua chỗ khác.

Hàn Nghệ không có lên tiếng, hai mắt nhìn trần nhà cũ nát, trầm mặc nửa ngày qua đi, nói: "Bất quá cô nói không sai, ta quả thực không muốn lại chạy đi mua bán nữa."

Tiêu Vân lập tức xoay đầu lại, nhìn Hàn Nghệ: "Người nói...nói cái gì?"

Hàn Nghệ khẽ thở dài: "Chỉ là có chút mệt mỏi rồi, không muốn lại ra bên ngoài giăng co."

Tiêu Vân ngược lên nhìn khuôn mặt ngây ngô trước mặt này nhưng lộ ra loại tình cảm tang thương từng trải, không khỏi suy nghĩ xuất thần, loại giọng điệu này, loại cảm khái này, loại thần thái mệt mỏi tuyệt không nên ra trên một thanh niên sắc mặt không đầy mười tám tuổi.

Hàn Nghệ là mệt mỏi thật sự!

Kiếp trước mỗi khi hắn hoàn thành một nhiệm vụ, hắn luôn là vô cùng hưng phấn, lại sẽ theo đuổi khiêu chiến càng khó khăn, nhưng hiện giờ, hắn lại không cảm giác được bất luận hưng phấn gì, Dương Triền Phi từng nhiều lần hỏi hắn, vì sao tiến triển thuận lợi như vậy, người lại không có chút nào cảm giác vui sướng, kỳ thật hắn cũng không biết vì sao bản thân một chút cảm giác hưng phấn cũng không có, sau khi đến Đường triều, hắn mỗi khi làm xong một vụ án, phản ứng đầu tiên của hắn chỉ là nhẹ nhàng thở ra, thậm chí một câu, rốt cục có thể về nhà rồi.

Hơn nữa, một câu trước đó của Dương Phi Tuyết, cũng nhắc nhở hắn, Dương gia đối với hắn đã rất quen thuộc, nếu phát sinh vụ án tương tự lần nữa, như vậy không cần nói nữa, hắn nhất định là người bị tình nghi số một, không phải hắn làm, chỉ sợ đều đã tính trên đầu hắn, nhân vật số một Dương Châu hiện tại đối với hắn là rõ như lòng bàn tay, hắn cũng rất khó gây sóng gió ở Dương Châu rồi. Phải biết rằng một khi xuất hiện bất kỳ điều bất trắc gì, không riêng gì hắn, Tiểu Dã, Hùng Đệ, Thẩm Tiểu, đám người Tam Mộc, bao gồm Tiêu Vân, đều sẽ chịu liên lụy, đây tuyệt đối không phải điều hắn muốn thấy.

Đi lừa gạt mà sống vốn không phải là ta mong muốn, nếu ông trời cho ta cơ hội tái sinh một lần, ta việc gì còn đi câu nệ con đường này nữa. Chẳng lẽ thật là đến lúc rửa tay gác kiếm rồi sao?

Trong mắt Hàn Nghệ tràn đầy mộng lung.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Một khúc tiểu ngạo giang hồ

dịch: mafia777

Nếu Peter Zhu biết Hàn Nghệ có suy nghĩ rửa tay gác kiếm, nhất định sẽ vui mừng đến phát khóc, gã đã từng không chỉ một lần khuyên Hàn Nghệ rửa tay gác kiếm, nhưng lần nào cũng gần như là đàn gảy tai trâu.

Kỳ thật người trong Thiên môn làm đến như bọn họ, sớm đã không chỉ đơn giản là truy cầu tiền vàng nữa, bởi vì tiền bọn họ kiếm được trong một vụ làm ăn đã đủ sống no đủ cả đời rồi, thứ bọn họ truy cầu là kích thích. Loại kích thích này giống như thuốc phiện, là thứ gây nghiện, cũng như một số kẻ móc túi vô cùng lợi hại, có lẽ bọn họ đã cải tà quy chính rồi, nhưng một khi cơ hội xuất hiện trước mắt, bọn họ vẫn sẽ không kiềm chế được mà thò cánh tay thứ ba ra, đây đã trở thành một kiểu thói quen rồi.

Nhưng, khi sự kích thích này không còn nữa, ngược lại lại khiến người ta mệt mỏi, như vậy chính là lúc kết thúc rồi.

"Hàn Nghệ, Hàn Nghệ."

"Hả, cái gì?"

Tiêu Vân nói: "Ngươi đang nghĩ gì đó?"

Hàn Nghệ hết sức nghiêm túc nói: "Ta đang suy nghĩ về biểu hiện gay go của cô, có phải nên tặng cho cô một món quà không."

"Quà."

Tiêu Vân ngạc nhiên vui mừng nói: "Ngươi còn mang quà cho ta, ở đâu mau lấy cho ta xem nào."

Nói xong, nàng phóng tầm mắt ra chung quanh, đột nhiên phát hiện cái bọc vải bên người Hàn Nghệ, đây vừa nhìn đã biết là một cây đàn, chỉ là lúc này khi ở bên ngoài, nàng chỉ mải oán trách Hàn Nghệ chứ không có chú ý đến, vui vẻ nói: "Cây... cây đàn này là tặng cho ta sao."

"Ta nói không phải, cô sẽ không cướp chứ."

"Sẽ."

Tiêu Vân gạt đầu hết sức chắc chắn, nàng thật sự là một nữ nhân rất thành thực.

"Thật là dã man."

Hàn Nghệ tiện tay đặt bọc vải bên người lên bàn thấp.

Tiêu Vân vội vàng mở ra, đàn này mặc dù mỗi một bộ phận đều là làm từ vật liệu thượng đẳng nhất, nhưng không phải là một cây đàn mới, mà là một cây đàn nhìn có vẻ đã có mấy năm tuổi rồi, nhưng mà, đàn này cũng không phải mới là tốt, ngược lại là cũ mới tốt, tại sao nói đàn này thông linh tính, bởi vì đàn này à, là càng đàn nhiều thì âm sắc càng hay, ngược lại bạn bỏ lâu, âm của đàn sẽ kém đi, há hốc khuôn miệng nhỏ nhắn gọi cảm "Oa... đàn này vô cùng không tồi nha, ngươi mua ở đâu vậy?"

Hàn Nghệ thuận miệng nói: "Nhặt trên đường."

Tiêu Vân tròn mắt liếc xéo Hàn Nghệ, lại cười hì hì nói: "Vậy ta cũng thích." Nói xong, mắt nàng khê liếc, nói: "Hàn Nghệ, ngươi muốn học đàn không, ta có thể dạy ngươi."

Hàn Nghệ cười nói: "Ta vốn đã biết đàn, không cần cô dạy".

Tiêu Vân cả kinh nói: "Ngươi còn biết gảy đàn."

Hàn Nghệ không đáp mà hỏi ngược lại: "Chuyện này rất kỳ lạ sao?"

"Không thể nào, chuyện này tuyệt không thể nào."

Tiêu Vân lắc lư đầu.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Tại sao không thể."

Tiêu Vân nói: "Ta không tin, ta không tin ngươi còn biết gảy đàn."

Hàn Nghệ ồ một tiếng, nói: "Vậy chẳng sao, tin hay không tùy cô, ta cũng không để ý."

"Ngươi... ngươi thật sự biết đàn."

Tiêu Vân lại có chút không cam lòng hỏi, điều nàng kỳ vọng không phải Hàn Nghệ nói "biết", hoàn toàn là nàng hy vọng Hàn Nghệ nói "không biết", bởi vì ở trước mặt Hàn Nghệ, gần như ngoài vũ lực ra, những kỹ năng toàn diện còn lại nàng đều thua.

Chuyện nấu cơm tất nhiên không cần nhắc rồi.

Việc giặt quần áo mặc dù Hàn Nghệ chưa từng làm, nhưng nghĩ chắc Hàn Nghệ sẽ không đập quần áo đến mức thùng một lỗ.

Ngâm thơ "Cây đồng đang buổi ban trưa" đủ để chứng minh tất cả.

Kiểm tiền, hừ, cho dù so với bại gia nàng cũng không thảng nổi a!

Nếu như Hàn Nghệ còn biết gảy đàn, nàng thật sự sẽ không muốn sống nữa, nhưng mà trước khi chết, nàng nên giết chết Hàn Nghệ đã khiến nàng tự sát trước, làm một đôi uyên ương đồng mệnh.

Ý gì vậy, chẳng qua chỉ là gảy đàn thôi mà, cũng không cần phải căng thẳng quá mức như vậy chứ, ta đã kiếm về nhiều tiền như vậy cũng không thấy cô kinh ngạc đến mức độ này. Hàn Nghệ cũng có chút sùng sốt, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, biết Tiêu Vân đang nghĩ gì, vì thế nói: "Ta chỉ biết một chút xú xiu, là học Từ lão."

Quân tử sao.

Đàn cũng là thứ quân tử cần phải học, Từ lão là một người văn hóa, cũng luôn theo xu hướng làm một thanh niên văn nghệ, tất nhiên cũng biết gảy đàn, chẳng qua là kỹ năng đàn thì... không cần nói.

Hóa ra là như vậy. Tiêu Vân thầm nghĩ, nếu hắn đã học Từ lão, nghĩ kỹ năng đàn cũng chỉ như thế thôi, hi hi, lần này ta nhất định có thể bộc lộ tài năng trước mặt hắn, cũng để cho hắn biết, Tiêu Vân ta cũng không phải là một chút năng lực cũng không có. Sau khi quyết định, Tiêu Vân trên mặt thay đổi bất ngờ, cười hi hi nói: "Người tặng ta đàn, vậy ta sẽ đàn một khúc coi như báo đáp người vậy."

Hàn Nghệ ha ha nói: "Không biết là cô còn có tài năng buôn bán nha, ta tặng cô đàn, cô liền đàn khúc để báo đáp, nếu như ta tặng cô một con trâu, cô sẽ không đem phân trâu cho ta chứ."

Tiêu Vân thiếu chút nữa cũng cười ra tiếng, xi một tiếng khinh miệt: "Đáng ghét. Người tặng ta đàn thì cũng nên như thế, ta đàn khúc cho người nghe, đó cũng là việc nên làm, là một nam nhân, luôn tính toán chi li, còn không bằng một nữ tử như ta."

"Còn ta tính toán chi li, được được được, cô có lý."

Hàn Nghệ tâm sáng như gương, nhưng hắn cũng quả thực muốn nghe nhạc, thế là thuận nước đẩy thuyền, nói: "Vậy được, ta sẽ cho cô một cơ hội thể hiện."

Sau khi nghe xong, Tiêu Vân rất kích động, vô cùng kích động, kích động đến mức muốn khóc, cuối cùng hắn cũng cho nàng một cơ hội thể hiện, đây là việc khó khăn cỡ nào a.

Bình tĩnh.

Nhất định phải bình tĩnh

Ta nhất định phải nắm bắt cơ hội lần này, giành khẩu khí về.

Tiêu Vân hít thở một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén tâm trạng kích động.

Mà chi tiết nhỏ này của nàng lại vừa hay bị Hàn Nghệ tóm được, cười ha ha nói: "Ta nói tiên nữ, cô đây là muốn gảy đàn, hay là muốn luyện công a."

"Người hiểu cái gì."

Tiêu Vân đỏ mặt, đặt cây đàn lên, ngồi xếp bằng, mười ngón tay búp măng như ngọc khẽ vuốt trên dây đàn, thầm nghĩ, trước tiên cho hắn một bài khó, để hắn biết kỹ năng đàn của mình một chút, hít một hơi, nhất khúc thượng tâm, ngón tay gảy dây đàn, "tung" một tiếng, mở màn vẻ tinh tường của Tiêu Vân.

Dường như tiếng đàn này vừa vang lên, mười ngón tay xinh đẹp của Tiêu Vân liền được trao cho linh hồn, nhảy nhót trên dây đàn, làm người ta hoa cả mắt, tiếng đàn boong boong, trào dâng, khăng khái, phân phi xán lạn, qua mâu tung hoành.

"Dừng dừng dừng."

Đúng lúc Tiêu Vân đang tận tình khoe khoang kỹ năng đàn của mình, Hàn Nghệ đột nhiên giơ tay ra cắt ngang.

Tiếng đàn bỗng ngừng lại.

Tiêu Vân kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, trong lòng bắt đầu bồn chồn, chớ không phải hắn cho là ta đàn không hay, đây... đây sao có thể.

Trong lòng nàng rất sợ, nếu đến kỹ năng đàn cũng bị Hàn Nghệ vượt qua, vậy nàng thật không muốn sống nữa.

Hàn Nghệ vẻ mặt buồn bực nói: "Gảy đàn cần phải tùy tâm mà ra, phải phù hợp tâm cảnh, cô đã thấy ai thành thân còn gảy tấu Phân phi yến, điều này

giờ ta cần là yên tĩnh thanh u một chút, cô vừa lên đã nguyên một bản Quảng lảng tẩn, đầu ta sắp bị cô gây cho to ra rồi, đừng nói đến việc hàng xóm ngủ được không."

Tiêu Vân nghe vậy sùng sốt, tuy có khó chịu nhưng cũng không thể phủ nhận nàng quả thật đã quên mất điểm này, một lòng chỉ muốn khoe khoang kỹ năng đàn của mình, vội vàng nói: "An tĩnh thanh u một chút, có có có, người đợi chút."

"Cho cô thêm một cơ hội đây."

Hàn Nghệ buồn bã phát tay.

Tiêu Vân kiểm chế tâm trạng, lại gảy đàn lần nữa, khúc tấu lần này so với Quảng lảng tẩn là u tĩnh không ít, khúc này Hàn Nghệ cũng từng nghe qua, chính là Cao sơn lưu thủy trữ danh, tuy bản Tiêu Vân đàn so với khúc phổ của hậu thế có rất nhiều chỗ khác nhau, nhưng ý cảnh vẫn vậy, cũng không khó nghe ra.

Không thể không nói, Tiêu Vân này cũng thật không phải người khoác lác, kỹ năng đàn quả thực là cao đến mức giật mình, ý cảnh của một khúc Cao sơn lưu thủy này triển khai vô cùng nhuần nhuyễn. Đoạn đầu thể hiện sự trang nghiêm của núi và sự trong trẻo của nước, đoạn giữa, tiếng đàn như nước chảy thuyền trôi, lại như ở giữa núi cao sừng sững, đoạn sau có hơi trào dâng, tựa như nước chảy xiết tấn công núi cao, sau cùng, lại giống như thủy tích thạch bàn, nhu hòa thanh thúy về lên dấu chấm câu.

Một khúc đàn tấu mây bay nước chảy, khiến người mê đắm trong đó.

"Ta đàn như thế nào?"

Tiêu Vân rất mong đợi hỏi, nàng lớn như vậy, vẫn là lần đầu mong đợi người khác đánh giá kỹ năng đàn của nàng như vậy.

"Không tệ, không tệ."

Hàn Nghệ gật gật đầu, nói: "Tiếp tục đàn a, đừng có ngừng."

Cuối cùng người cũng biết sự lợi hại của ta rồi chứ. Trong lòng Tiêu Vân vui vẻ, nói: "Hay là ta hát thêm một bài cho người nghe."

"Được... Không, cái này thì miễn đi."

Hàn Nghệ lắc đầu.

"Tại sao, không phải người cho là ta hát rất khó nghe chứ."

"Cũng không phải vậy, chỉ là ta thích nghe nhạc không lời, người âm ỉ mới hát."

Người âm ỉ Tiêu Vân cả khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, lại bắt đầu cúi kinh rồi, "Không đàn nữa." Thầm nghĩ, người khác muốn nghe ta còn không hát, bây giờ ta chủ động hát cho người nghe, người lại nói sáo nhảm, người cũng sỉ nhục người quá rồi.

Không đàn thì không đàn, ai mà thèm chứ. Hàn Nghệ cũng không có miễn cưỡng, im lặng không nói.

Người này đúng là không hiểu phong tình, lúc này còn không nên xin lỗi ta, sau đó xin ta hát sao. Tiêu Vân liếc nhìn Hàn Nghệ, cũng đã quen với sự đột nhiên trầm mặc của Hàn Nghệ, nói: - Ày, không phải người nói là biết đàn sao, vậy người đàn nghe thử đi.

Hàn Nghệ mặt lộ vẻ do dự.

Chắc chắn là hán kỹ năng đàn vụng về, ngại đàn trước mặt ta, cũng tốt, cuối cùng ta có thể cao hơn hán một bậc rồi. Tiêu Vân cười nói: "Người không cần phải ngại ngừng, người đàn khó nghe cũng không sao, ta sẽ không châm chọc người giống như người vẫn thường châm chọc ta nấu cơm, ta sẽ còn dạy người đàn nữa."

"Cô thôi đi, gảy đàn với nấu cơm có thể giống nhau sao, cô nấu cơm đó chính là đang hại người, là việc phải gánh trách nhiệm hình sự, gảy đàn vốn chỉ là tùy tâm mà đến, đâu có hay với không hay, chỉ cần bản thân vui vẻ là được a. Hàn Nghệ tức giận nói một câu."

Ta nấu cơm thật sự là đang hại người sao. Tiêu Vân cũng thật không có hơi sức phản bác điểm này, dù sao Hàn Nghệ bị tào tháo đuổi đến nay vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nói: "Vậy tại sao người không đàn?"

Hàn Nghệ có hơi do dự nói: "Chỉ là ta không quen gảy đàn trước mặt người khác."

Tiêu Vân sùng sốt, nói: "Chẳng lẽ trước đây người gảy đàn toàn là cho mình nghe sao."

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Biện cố, tất cả đều là biện cố, nhất định là hán không dám để lộ mặt kém cỏi thôi. Tiêu Vân nói: "Vậy thì không được, lúc này ta đã đàn cho người nghe rồi, người phải đàn một khúc cho ta nghe, vậy mới công bằng."

"Được, cô đã nói như vậy, ta không đàn cũng phải đàn rồi, tránh cho cô cứ nói ta nợ cô gì đó."

Hàn Nghệ lắc đầu một cách bất đắc dĩ, ngồi dậy, hẳn lại không có kiểu đứng đắn như Tiêu Vân, một chân đặt dưới mông, một chân đưa lên trước, căn bản cũng không có động tác chuẩn bị gì, hai tay liền tùy ý gảy dây đàn.

Tung tung tung.

Đây là đang gảy đàn sao? Đây rõ ràng chính là trẻ con đang nghịch đàn a. Tiêu Vân nghe thấy tiếng đàn chẳng có quy luật nào, căn bản không thể lọt tai, không khỏi nói: "Rốt cuộc ngươi có biết đàn không?"

Nàng vừa dứt lời, tiếng đàn chuyển gấp, từng traten cao vút, giống như có bất mãn, lại tựa như phần thể tật tục, dọa Tiêu Vân không dám nói chuyện, nhưng lập tức, tiếng đàn liền tựa như con suối róc rách trong khe núi, tươi mát tao nhã, sau đó dần dần hạ thấp, mạnh mẽ lao thẳng xuống dưới, giống như thác chảy ào ào, ngọc long xung bên, ngạo khí tận hiển, ý có sát phạt, nhưng vừa hiện ra đã lập tức thu lại, tiếp theo liền quanh co uốn lượn, giống như thì thầm bên tai, kể lể tự tình, sau cùng khúc phong lại chuyển, tự nhiên bình thản khoáng đạt, càng đi càng xa, như ngắm mặt trời mọc, ánh mặt trời lan tỏa, đột nhiên, hẳn buông tay phát dây thật mạnh, nốt cuối cùng, đã là thiên hạ quang minh.

Khúc nhập nhân tâm, trong lòng Hàn Nghệ đột nhiên trở nên vô cùng thoải mái, tựa như một tia sáng chiếu vào trong lòng, trên mặt phóng ra ánh sáng rực, đúng a, tại sao ta phải câu nệ chuyện có nên rửa tay gác kiếm hay không, những quy tắc rườm rà này khi nào lại biến thành thứ ta để ý chứ, tất cả tùy duyên không phải là được rồi sao, nếu cho cuộc đời vẫn chưa hoàn thành của bản thân mà sớm đã hạ định nghĩa, vậy sống còn có thú vị gì đáng nói, người sống trên đời, điều quan trọng nhất, vẫn là phải sống tự do tự tại, làm theo ý mình.

"Hàn Nghệ, Hàn Nghệ, khúc này ngươi gọi là gì."

Tiêu Vân đột nhiên tỉnh lại từ trong khúc nhạc, vội vàng hỏi.

Hàn Nghệ cười nói: "Tiểu ngao giang hồ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Tiểu Dã bỏ đi

dịch: mafia777

Hàn Nghệ thật sự là biết chơi đàn, hơn nữa hẳn vô cùng vô cùng thích âm nhạc.

Nguyên nhân chính là bởi áp lực trong nghề này của bọn họ thật sự là quá lớn, mỗi một nhiệm vụ thường kéo dài đến một năm, trong một năm này, mỗi giờ mỗi phút hẳn đều đi bên cạnh vách đá, hề không chú ý là sẽ tan xương nát thịt.

Đạt thúc hữu vân này, bọn họ là người không thể NG, NG là game over ngay.

Áp lực này không cần nghĩ cũng biết.

Nói cho cùng, Hàn Nghệ cũng là một con người, không phải thần.

Hắn cũng cần có con đường giúp hắn giảm bớt áp lực cực lớn này, phụ nữ, chất cồn đều là một trong những phương thức giải tỏa áp lực của hắn, nhưng không phải phương thức duy nhất.

May mắn là hắn không có chọn ma túy mà là chọn âm nhạc, nhưng mà thứ hắn thích là nhạc không lời, hẳn biết rất nhiều loại nhạc cụ, nhỏ từ Harmonica, to đến dương cầm, rồi trống, còn có đàn tranh, tỳ bà, tiêu đều có biết sơ sơ. Lúc hắn cần bình tĩnh, có thể hắn sẽ một mình lặng lẽ trốn đi chơi hạc cầm cả ngày trời, hoặc là ở trong phòng, hoặc là ra biển, lúc hắn cần phát tiết, hẳn sẽ ngồi gõ trống điên cuồng.

Lúc này sở dĩ hắn không chịu gảy đàn, cũng không phải là hắn sợ xấu, mà là hắn không quen chơi đàn trước người khác, bởi vì chơi đàn đối với hắn mà nói, chỉ là một loại thủ đoạn để mình phục hồi cảm xúc, là một kiểu phương thức xả stress mà thôi, để bản thân đắm chìm trong âm nhạc, quên đi sự hỗn loạn xô bồ của thế giới, giống như trẻ con thích chơi đồ một mình chơi vậy, hẳn cực ít chơi đàn trước người khác, cũng chỉ là những thành viên trong đoàn đội của hắn từng nghe hắn chơi đàn, thông thường cũng chỉ lúc một người nào đó mừng sinh nhật, đàn một bản để góp vui.

Cura gái gì đó, hắn chưa từng dùng đến những chiêu thức lao lực này, đi đi lại lại chỉ hai chiêu như vậy, chất cồn và tiền bạc, nhưng vì đối tượng của hắn đều là kiều phụ nữ rất phóng khoáng, chưa có một tiểu thư khuê các nào, trình nữ thì càng chưa từng đụng đến, cho dù gặp thì hẳn cũng sẽ không dính dáng đến, dù sao thứ hắn cần chỉ là một đêm vui vẻ và một khúc phóng thích, nhìn ung mắt là đến thôi, cho nên cũng chưa từng thất thủ, dù sao những cô nàng đó chỉ thích thứ thể, trông đẹp trai, lại chịu tiêu tiền, không câu giờ, quả thực chính là đối tượng lý tưởng của bạn tình.

Còn khúc "Tiểu ngao giang hồ" mà hắn tấu lúc này, không phải là bài "Thương hải nhất thanh tiêu", mà là bài "Tiểu ngao giang hồ chỉ cầm tiêu hợp tấu" do

thầy Hồ Văn Lập soạn, là bài cải biên từ thập đại cổ khúc "Thanh tâm phổ thiện chú" mà thành, cũng là khúc nhạc cổ mà Hàn Nghệ quen thuộc nhất.

Có lẽ sẽ có người nói, trình độ ở phương diện cổ cầm của nhà soạn nhạc hậu thế, sao lợi hại bằng cổ nhân, nhưng nên biết rằng bài nhạc này vốn chính là cải biên từ thập đại cổ khúc mà ra, cũng không mất cổ văn, hơn nữa nghe rung động tâm can, nhẹ nhàng vui vẻ, tự nhiên mà không mất đi sự hoan khoái, bất kham mà không rơi vào phóng đãng, réo rắt mà không sa vào cao siêu, khoáng đạt mà không rơi vào thô sơ.

Kỳ thật lúc ban đầu, bài nhạc này là điện tử hợp thành, thậm chí có người nói dùng cổ cầm là không thể hòa tấu được, nhưng âm nhạc là thứ vạn vật tương thông, hơn nữa thầy Hồ Văn Lập sau này cũng phát khúc phổ ra, vẫn là có cao thủ đã hòa tấu ra.

- Tiểu ngao giảng hồ.

Tiêu Văn liên tiếp gật đầu, nói: - Tiểu ngao, tiểu ngao, cả khúc nhạc vui sướng tự do, khiến người ta có một kiểu kích động sướng du thiên hạ, cũng thật là vô cùng thích hợp.

Nói xong, nàng đột nhiên hỏi: - Đây sẽ không phải là khúc nhạc Từ lão soạn chứ?

Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Tất nhiên không phải.

- Vậy người học ai?

- Một lão tiên sinh. Ô, cô đừng có hỏi lão tiên sinh này là ai, ta cũng không biết, ta chỉ là lúc chạy vạy buôn bán, ngẫu nhiên gặp được, ông ta đã dạy ta khúc nhạc này.

Tiêu Văn "ồ" một tiếng, lại một mặt hoang mang, nói: - Kỹ năng đàn của người mặc dù rất bình thường, nhưng tấu khúc nhạc này thì cũng vô cùng chuẩn xác, thật là quái thay.

Lời này không sai, trình độ ở phương diện cổ cầm của Hàn Nghệ hết sức bình thường, chỉ vì cổ cầm này thật sự là rất khó học, chỉ cách gảy đã có mười mấy kiểu, mà hần chơi nhạc cụ vốn chỉ là mang tính chất giải trí, nghĩ loại nhạc khí vô cùng khó như cổ cầm này, hần rất khó tinh thông, nhạc cụ sở trường nhất của hần là thụ cầm và trống, nhưng đây là một trong những bản nhạc mà cuộc đời hần thích nhất, hơn nữa vô cùng phù hợp với tâm cảnh của hần, vì vậy khi đàn ra, tinh túy của khúc nhạc này thể hiện một cách nhuần nhuyễn, khiến người ta dễ dàng bỏ qua kỹ năng đàn thường thường bậc trung của hần.

Hàn Nghệ cười một tiếng, không nói gì.

Tiêu Văn lại nói: - Nhưng nói đi nói lại, khúc nhạc này người vẫn có một vài chỗ thiếu sót, dường như thiếu một phần uyển chuyển, một chút truy cầu sướng khoái.

Trình độ âm nhạc của nữ nhân này cũng đúng là hết sức lợi hại a. Hàn Nghệ ừ một tiếng: - Đây vốn chính là một bài nhạc cảm tiêu hòa tấu, bây giờ thiếu tiêu, đương nhiên là hiện ra có chút khuyết điểm.

- Vậy cũng đúng.

Tiêu Văn gật đầu, lại cười hì hì, nói:

- Người dạy ta đàn khúc này đi.

Hàn Nghệ cười nói: - Cô đừng có quên, ta đây là đang cho cô cơ hội thể hiện, ngược lại cô lại học ta, rốt cuộc cô có quý trọng cơ hội thể hiện ta cho cô hay không?

Tiêu Văn đột nhiên tỉnh ngộ lại, đúng rồi, kỹ năng đàn này vốn là sở trường của ta, nên là thời khắc ta thể hiện, sao đến cuối cùng lại biến thành ta đi học hần rồi, lòng tuy là nghĩ như vậy, nhưng lại rất yêu thích khúc nhạc này, ra về tiêu sái nói: - Cái gì mà cơ hội thể hiện, ta không để ý những cái này, như vậy đi, người dạy ta khúc nhạc này, ta cũng giúp người chỉ ra một số sai lầm, giúp người nâng cao kỹ năng đàn, thế nào?

Hàn Nghệ lắc đầu nói:

- Miễn đi miễn đi, ta không có tâm tư này, ta đã vô cùng hài lòng với kỹ năng đàn của ta rồi, nếu cao hơn nữa, thì vượt qua khỏi phạm vi lý giải của ta rồi.

- Người này đúng là chẳng thú vị chút nào. Tiêu Văn quệt miệng, chợt cảm thấy hơi tê nhạt, nói: - Vậy được, hay là chúng ta chơi mạt chược đi.

Mạt chược? Mẹ! Sao ta lại quên trò này rồi. Hàn Nghệ giật mình, vội vàng nói: - Ta dạy cô.

Tiêu Văn sững sốt, lập tức kịp phản ứng, sau đó cười khà khà.

Kỳ thật cho dù Hàn Nghệ muốn dạy, hần cũng không biết nên dạy thế nào, chỉ có thể nói hần đàn thêm vài lần, hoàn toàn chỉ xem năng lực lĩnh ngộ của Tiêu Văn.

Nhưng tài năng ở phương diện chơi đàn của Tiêu Văn vẫn đúng là không phải nói chơi, lúc chỉ ra chỗ sai trong cách đàn của Hàn Nghệ, rất nhanh đã

nắm được mấy âm điệu mấu chốt của khúc nhạc này, cho đến cuối cùng vẫn thật không thể nói rõ ai đang dạy ai nữa.

Phu thê hai người quên ăn quên ngủ, một cây cổ cầm mà hai người chơi mãi không thôi, bất giác đã là canh ba rồi.

- Tung...

Khi kết thúc bản nhạc, hai tay của Tiêu Vân rời khỏi dây đàn, lúc ngẩng đầu lên, thấy Hàn Nghệ vẫn đang ở đó suy nghĩ thất thần, trong lòng không khỏi có sự đắc ý nho nhỏ, hiện giờ, nàng đã đàn khúc nhạc này vô cùng thuần thực, bởi vì ở hậu thể cách đàn tấu của cô cầm đã bị thất truyền rất nhiều, rất nhiều âm đã không thể đàn tấu ra, có thể nói như vậy, kỹ năng đàn của Tiêu Vân trăm phần trăm hạ gục tất cả cô cầm gia của hậu thể trong nháy mắt, khúc nhạc này dưới sự gảy tấu của Tiêu Vân càng tuyệt vời hơn, khiến người ta ngây ngất.

Tiêu Vân cũng không có vội vã đánh thức Hàn Nghệ, nàng cũng hy vọng Hàn Nghệ có thể đắm chìm trong tiếng đàn của mình lâu hơn một chút.

Trôi qua một hồi lâu, Hàn Nghệ đột nhiên tỉnh ngộ lại: - Đã đàn xong rồi sao?

- Đã xong lâu rồi. Tiêu Vân cười đắc ý, lại trừng mắt, nói: - Nếu như ngươi muốn nghe, ta đàn lại một lượt cho ngươi nghe.

Đắc ý cái gì, còn không phải là ta dạy cho cô. Hàn Nghệ phát tay nói: - Không cần nữa.

Rõ ràng là rất muốn nghe lại nhưng vẫn chết cũng không thừa nhận. Tiêu Vân khế hừ một tiếng, lại nói: - Nhưng khúc nhạc này dù sao cũng là khúc hợp tấu, thiếu mất tiêu chung quy cũng có chút đáng tiếc, thật sự là rất muốn biết, rốt cuộc cảm tiêu hợp tấu sẽ có cảm giác như thế nào, hay là ngươi đi mua một cây tiêu về, chúng ta hợp tấu một lần thử xem.

Hàn Nghệ ngẩn người, ý thích chợt lóe lên trong mắt, nhưng lập tức phát tay, nói: - Miễn đi, miễn đi, chúng ta vẫn chưa ân ái đến mức độ này, hay là đi ngủ sớm chút đi.

Nói xong, hần liền nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Tiêu Vân hưng hăng trừng mắt nhìn Hàn Nghệ mắt. Miệng còn lẩm bẩm, nhưng sau đó vẫn nhẹ nhàng kéo cái bàn thấp xuống, rồi đem một cái chăn đắp lên người Hàn Nghệ, thổi tắt nến, sau đó đi vào phòng.

Lại ngồi ở nhà cả một ngày, Hàn Nghệ nghĩ đã lâu không nhìn thấy Tiểu Dã và Hùng Đệ, trong lòng thấy nhớ hai tên nhóc này, hơn nữa hần còn phải đưa Tiểu Dã đi khám bệnh, thế là liền mượn cớ đi ra ngoài.

Hiện giờ Tiểu Dã và Hùng Đệ vẫn ở trong sơn động đó, vốn dĩ sơn động đó chỉ là nơi lánh thân tạm thời cho Hùng Đệ, nhưng hình như lại trở thành nhà chung của hai tên nhóc này, Hàn Nghệ tuy không hỏi nhưng hai tên nhóc này cũng không nói muốn rời khỏi chỗ đó.

- Lalala... lalala...!

Hàn Nghệ vừa đến trước sơn động, chợt nghe thấy giọng của Hùng Đệ, có vẻ như là đang hát, thậm chí, xem ra tiểu tử này sống cũng rất tiêu sái, trong lòng cũng vô cùng tò mò, lặng lẽ đến gần xem, chỉ thấy Hùng Đệ mặc cái áo ngắn, vẫn còn mở phanh ra, để lộ cái bụng trắng trắng tròn tròn, đang giơ một tay lên, ngoáy mũi, lắc lư thân mình béo mỡ, lắc qua lắc lại đến là vui vẻ, trong miệng còn ngâm nga một tiểu khúc.

Còn Tiểu Dã thì ngồi dưới đất, cười ngây ngô nhìn Hùng Đệ.

Mẹ! Không nhận ra Tiểu Mập lại biết nhảy nhót như thế.

Hàn Nghệ quá quen thuộc đối với động tác này, nam nữ trong quán bar đều lắc lư như vậy, nhưng mà Hùng Đệ vốn hơi mập mập, động tác cũng là khá vụng về, cho nên khi cậu chàng lắc lư, quả thật rất buồn cười, Hàn Nghệ nhìn một lát, thực sự không kìm nổi phá lên cười ha ha.

Hần vừa cười lên, Hùng Đệ và Tiểu Dã lập tức phản ứng lại.

- Hàn đại ca.

Hai tiểu tử lập tức chạy tới, đều là vẻ mặt mừng rỡ.

- Hàn đại ca, huynh đi làm gì vậy, sao lâu như vậy cũng không đến tìm bọn đệ.

Hùng Đệ chạy đến, liếc con ngươi nhỏ, giọng nói hơi mang một tia oán giận.

- Xây ra chút chuyện, chậm trễ chút thời gian.

Hàn Nghệ không nói chi tiết, thấy Hùng Đệ mồ hôi khắp mặt, cười nói: - Tiểu Mập, không ngờ là đệ cũng rất có tài năng vũ đạo đấy, điệu nhảy này đệ tự nghĩ ra à?

- Thật sao? Hùng Đệ thật thà cười ha ha, nói: - Là hôm qua đệ học mấy vị Hồ tỷ tỷ đấy.

- Hồ tỷ tỷ?

Hàn Nghệ kinh ngạc nói.

Hùng đệ nói: - Ô, hôm qua đệ và Tiểu Dã thấy buồn chán quá, nên đi tìm Thảm đại ca chơi, Thảm đại ca nói có mấy vị Hồ nữ đến Quý Nhạc Phường, thế là liền dẫn bọn đệ đi xem thử, Hồ tỷ tỷ đó đã nhảy như vậy đấy. Nói xong cậu lại không tự chủ được ngoáy móng vài cái.

- Hồ nữ thì là Hồ nữ, cái gì mà Hồ tỷ tỷ. (Hồ nữ là từ chỉ các cô gái dân tộc thiểu số, cũng có khi chỉ các cô gái ngoại quốc)

Hàn Nghệ nói mà trong đầu không khỏi nhớ đến hồ nữ ngực lớn hông lớn kia, khó chịu nói: - Thảm Tiểu này cũng thật là, có chuyện tốt như vậy lại không dẫn ta đi, buồn cười.

Hùng Đệ, Tiểu Dã nhìn thấy bộ dạng ảo não của Hàn nghệ đều bật cười.

Hàn Nghệ trừng mắt nhìn hai người bọn chúng một cái, rồi lại là vẻ mặt đầy hứng thú, nói: - Tối qua các đệ đã làm những gì, nói cho đại ca ta nghe xem.

- Làm gì?

Hùng đệ kinh ngạc nói.

Tiểu Dã cũng là vẻ mặt mờ mịt nhìn Hàn Nghệ.

Cũng phải, hai người bọn chúng thì có thể làm gì, vẫn phải đi hỏi Thảm Tiểu. Hàn Nghệ khề ho một tiếng, nói:

- Được rồi, bây giờ trời quang mây tạnh rồi, chúng ta không cần trốn nữa, đi đi đi, vào trong thành đi dạo, rồi gọi Thảm Tiểu nữa, chúng ta tụ họp, ta cũng có mấy việc muốn tìm hân nói chuyện.

- Được a!

Hùng Đệ hưng phấn đáp một tiếng thật lớn.

Ba người lập tức đi ra khỏi rừng cây.

Đang đi, Hàn Nghệ đột nhiên nhớ tới mục đích này, lập tức nói với Tiểu Dã: - Tiểu Dã.

Tiểu Dã ngẩng khuôn mặt non nớt lên nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ có vẻ hơi hưng phấn nói: - Tiểu Dã, ta đã mời lang trung giỏi nhất Dương Châu này đến giúp đệ rồi, ông ta nhất định có thể khiến đệ nói chuyện trở lại, chúng ta đừng đi tìm Thảm Tiểu trước, bây giờ hãy đi tìm lang trung, để ông ta khám cho đệ thử xem.

Tiểu Dã nghe nói vậy đột nhiên dừng bước, cau mày lại.

Hùng Đệ vốn hết sức cao hứng, nhưng thấy Tiểu Dã cúi đầu, có vẻ vô cùng sầu muộn, vội vàng đến bên cạnh Tiểu Dã, khoác một tay lên vai Tiểu Dã, quan tâm nói: - Tiểu Dã, đệ làm sao vậy? Đệ không nghe thấy sao, Hàn đại ca đã giúp đệ tìm một lang trung giỏi nhất, sao đệ chẳng vui chút nào thế.

Hàn Nghệ cũng là lòng tràn đầy hoang mang nói: - Tiểu Dã, có phải đệ có điều gì khó nói hay không.

Tiểu Dã vẫn cúi đầu, đến động tác tay cũng không có.

Chẳng lẽ nó sợ không trị khỏi? Hàn Nghệ tình ý sâu xa nói: - Tiểu Dã, đệ không cần sợ, nếu như lang trung này không trị khỏi bệnh của đệ, chúng ta sẽ lên Trường An tìm lang trung giỏi hơn, ta và Hùng Đệ nhất định phải giúp đệ nói chuyện trở lại. Kỳ thật hân thật sự muốn Tiểu Dã có thể sớm nói được, nhưng hình như mỗi lần nói đến chuyện này, cảm xúc của Tiểu Dã đều sẽ vô cùng giám sát, cậu ta lại không nói được, Hàn Nghệ cũng không thể nào biết nguyên nhân, trong lòng cũng thấy rất lo lắng.

Hùng Đệ liên tục gật đầu nói: - Hàn đại ca nói rất đúng, Tiểu Dã, đệ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giúp đệ.

Tiểu Dã ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hàn Nghệ và Tiểu Bàn một cái, đột nhiên xoay người bỏ đi.

- Tiểu Dã, đệ đi đâu vậy?

Hàn Nghệ vội vàng gọi.

Hùng Đệ lại càng vội vàng đuổi theo, nhưng bọn họ càng gọi, Tiểu Dã càng đi nhanh, nhẹ nhàng leo lên một cái cây lớn, sau đó liền biến mất trong rừng cây rậm rạp.

- Tiểu Dã, Tiểu Dã.

Hàn Nghệ đuổi đến nơi, nhưng Tiểu Dã đã chẳng biết đi hướng nào.

Hùng Đệ thấy cơ hữu đi rồi, không khỏi lo lắng đến mức sắp khóc, kéo tay áo Hàn Nghệ nói: - Hàn đại ca, làm sao đây, có phải Tiểu Dã giận chúng ta rồi không.

Hàn Nghệ an ủi: - Sẽ không đâu, Tiểu Dã không phải người như thế, ta nghĩ nhất định nó có điều khó nói.

Hùng Đệ nói: - Vậy chúng ta mau đi tìm Tiểu Dã thôi.

Tiểu Dã này nếu một lòng muốn đi, chẳng ai có thể giữ lại.

Hàn Nghệ thở dài, nói:

- Thôi đi, chúng ta căn bản không đuổi kịp nó, như vậy đi, trước tiên chúng ta vào thành, ta tìm Thẩm Tiểu còn có chút việc muốn nói, cũng để cho Tiểu Dã bình tĩnh lại, nói không chừng lúc chúng ta quay về, nó cũng đã về rồi.

Mặc dù Hùng Đệ vẫn muốn đi tìm cơ hữu, nhưng nghe Hàn Nghệ nói như vậy, cũng không dám nói thêm gì, "ồ" một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Dao pháp bá đạo

dịch: mafia777

Vốn dĩ đã lâu không gặp, đã hẹn vào thành chơi vui vẻ một phen, vốn là một chuyện hết sức vui vẻ, Hàn Nghệ cũng vô cùng mong đợi, đáng tiếc Tiểu Dã này vừa đi, Hàn Nghệ và Hùng Đệ làm sao còn vui vẻ được, trên đường hai người đều rất ít nói.

Nhưng khi đến ngoại thành, Hùng Đệ đột nhiên nói: - Hàn đại ca, đệ muốn đi thăm cha mẹ đệ.

Hàn Nghệ sững sốt, mắt nhìn chung quanh, phát hiện chỗ này cách nhà Hùng Đệ cũng không phải quá xa, nhìn thời gian cũng rất sớm, biết tên nhóc này cũng là đứa vô cùng có hiếu với cha mẹ, có chuyện hay không đều nói cha mẹ nó, gật gật đầu nói: - Được rồi, vậy chúng ta đi thăm cha mẹ đệ trước.

Trước tiên hai người tìm một tiệm bán nến nhang, mua nến nhang rồi, sau đó liền chuyển đường đi đến núi phía sau nhà Hùng Đệ.

Đi đến trước mộ cha mẹ Hùng Đệ, Hàn Nghệ cũng bái lạy, sau đó thì ngồi ở một bên, nghe thấy Hùng Đệ ở bên kia lẩm ba lẩm bẩm, trước tiên là báo cáo cho cha mẹ về hành trình gần đây, bao gồm cả chuyện Thẩm Tiểu đưa cậu đi xem Hồ nữ, nếu như cha mẹ y trên trời có linh, chắc sẽ đi tìm Thẩm Tiểu tính sổ, nói đến phần sau, cuối cùng y lại nói đến Tiểu Dã, còn xin cha mẹ y giúp y chuyển lời đến Tiểu Dã, bảo Tiểu Dã đừng tức giận nữa.

Nếu cha mẹ của y cũng chạy đi chuyển lời cho Tiểu Dã thật, vậy đoán chừng Tiểu Dã sẽ sợ chết khiếp.

Mặc dù Hùng Đệ không phải đồng dài bình thường, nhưng sự đồng dài của y không khiến người ta chán ghét, bởi vì mỗi một câu nói của y đều mang theo một sự hồn nhiên, giống như một đứa trẻ, người rất khó chán ghét việc giao lưu với một đứa trẻ hồn nhiên ngây thơ.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Hùng Đệ cũng đã nói xong, lại lạy ba lạy trước mộ cha mẹ.

Hàn Nghệ khoác một tay lên vai Hùng Đệ, vốn muốn nói mấy lời cáo biệt, nhưng miệng lại nói: - Thúc thúc a đi xin yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Mập.

Nói xong câu này, bản thân hắn cũng giật mình, đây dường như là lần đầu tiên hắn hứa hẹn với người khác, mặc dù chỉ là hai người đã quá cố, nhưng bởi vậy có thể thấy, tâm thái Hàn Nghệ đã dần dần phát sinh thay đổi.

Sau khi từ biệt xong, hai người liền đi men theo đường xuống núi.

Nhưng khi đi ngang qua một chỗ trong rừng cây, Hàn Nghệ đột nhiên dừng lại.

Hùng đệ nghi ngờ nói: - Hàn đại ca, sao huynh không đi nữa?

Hàn Nghệ sắc mặt khảm trương nói: - Hình như có chút gì không đúng. Nói xong một tay hắn giữ chặt cánh tay của Hùng Đệ, chậm rãi lui về sau, đột nhiên thấp giọng nói: - Chạy!

- Ai ôi!!!!

Hùng Đệ vốn thân thủ vụng về, đâu có phản ứng lại kịp, chân nam đá chân chiêu, nằm sõng soài trên mặt đất.

Không phải chứ. Hàn Nghệ quay người lại, kéo y dậy, đúng lúc muốn chạy tiếp thì đã muộn rồi.

Trong rừng cây đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt sột soạt, sáu hán tử đầu đội nón tre, thân mặc áo toi từ phía sau thân cây xông ra, bao vây quanh hai người bọn họ.

- Á!

Hùng Đệ kinh sợ kêu một tiếng, sợ hãi nói: - Hàn đại ca, bọn... bọn họ có đao.

Đại đao sáng choang, bắn ra từng đạo hàn quang.

Hàn Nghệ một tay bảo vệ Hùng Đệ, hai tròng mắt lướt nhanh: - Các ngươi là ai?

Không một ai trả lời, trôi qua một lát, một người phía trước đột nhiên gào lên: - Hùng Đệ.

- Làm gì?

Hùng Đệ trả lời một câu theo bản năng.

Hàn Nghệ thầm kêu một tiếng "hồng rồi", trong lòng đã đoán được lai lịch của bọn họ, chắc là đồng bọn của tên Cửu Đẳng giả thần giả thánh kia.

Kỳ thật việc này cũng không khó đoán, bởi vì Hùng Đệ vốn dĩ cũng không quen biết người nào, người đắc tội chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu như là người của Vương gia phái, vậy thì cũng xông vào y, hơn nữa lúc này gã gọi Hùng Đệ, hiển nhiên là để thăm dò, dù sao hôm đó Hùng Đệ cũng tóc tai bù xù, không dễ để nhận ra.

Hàn Nghệ thầm than khổ trong lòng, vốn dĩ lúc ban đầu hán không để Hùng Đệ về nhà, chính là sợ gặp phải trả thù, nhưng hôm nay vụ án Tế Tự đã qua lâu như vậy rồi, thế nào hán cũng không ngờ được lại có người mai phục ở chỗ này, đây cũng quá khoa trương rồi.

Rốt cuộc là bọn họ đến báo thù cho Cửu Đẳng, hay là đến vì vàng.

Đây là điều duy nhất Hàn Nghệ không thể xác định.

Nhưng đáp án đã được công bố rất nhanh chóng. Người mở miệng lúc này lại đột nhiên nói: - Đồ ở đâu?

Hàn Nghệ một tay kéo Hùng Đệ ra phía sau, trên mặt cũng sợ hãi nói: - Đồ... đồ gì? Mấy vị đại ca, có phải các người tìm nhầm người rồi không.

- Đồ ở đâu?

Người nọ dường như không nghe thấy lời của Hàn Nghệ, lại hỏi thêm một lần nữa, nhưng trong ngữ khí lộ ra một hàm ý uy hiếp.

Hàn Nghệ cũng không phải là nhất gan, vẫn là vẻ mặt ngớ ngàng, nói: - Đại ca, ta... chúng ta thật không biết thứ ngươi nói là cái gì? Đồ... đồ gì chứ?

- Xem ra các ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cổ tay người nọ vừa chuyển động, lưỡi đao phát ra tiếng lách cách, ánh sáng lướt qua mặt Hàn Nghệ bọn họ.

Là một tên lừa đảo, ghét nhất chính là gặp phải mấy mảnh phu này, bởi vì bọn họ cứng nhắc chỉ biết giết người.

Việc này quyết không thể thừa nhận, hán biết rằng chắc chắn đối phương cũng không dám xác định, một khi thừa nhận, như vậy thì chính là chết chắc rồi. Hàn Nghệ cau mày, mặt đầy mồ hôi, thấp giọng nói: - Tiểu Mập, đợi lát nữa đệ đi trước, ta cản lại giúp đệ.

Hùng Đệ mặc dù sợ hãi, nhưng cũng không chịu đi, trốn phía sau lưng Hàn Nghệ, run rẩy nói: - Hàn đại ca, đệ chạy chậm, hay là huynh đi đi, để đệ cản họ giúp huynh.

Lý do này, Hàn Nghệ còn thật không biết phản bác như thế nào.

Chính xác, người bảo Hùng Đệ chạy trốn, đúng là một câu nói đùa.

Hàn Nghệ lòng rối như tơ vò, vừa này còn hứa hẹn trước mặt cha mẹ người ta, chớp mắt cái đã gặp phải chuyện này, thâm nghĩ, ta con mẹ nó sẽ không hứa hẹn những thứ này nữa, đúng là bị thâm vô cùng.

Người nọ giọng nói lạnh lùng: - Các ngươi đừng hòng nghĩ đến việc đi, bắt bọn họ về.

Lập tức có hai người đi về phía Hàn Nghệ bọn họ, trong mắt bọn họ Hàn Nghệ, Hùng Đệ chỉ là hai tên tiểu quỷ mà thôi, đâu cần phải cùng lên a.

Hàn Nghệ cũng không nghĩ nhiều như vậy, không chạy chắc chắn là chết, tay đẩy về phía sau: - Tiểu Mập, chạy mau.

Ầm!

Hình như dùng sức quá mạnh, trực tiếp đẩy Tiểu Mập ngã sòng soài.

Trời ạ!

Hàn Nghệ thầm than khổ một câu, chợt thấy hai tay tóm lại, Hàn Nghệ bất giác nghiêng người tránh được, đột nhiên tỉnh ngộ lại. Shit! Suýt nữa thì quên ta cũng biết võ công, trực tiếp tung ra một quyền.

Người nọ vốn dĩ thấy Hàn Nghệ về mặt ngây ngô nên cũng không để tâm, nào biết lại bị hấn tránh né được, cảm thấy cả kinh, càng không ngờ rằng đối phương còn dám trả đòn, hơn nữa đòn đánh vô cùng xảo quyết, thật sự là bất ngờ, bị Hàn Nghệ đánh trúng một quyền, lùi lại hai bước liền tiếp.

Cũng may những ngày này Hàn Nghệ chưa từng từ bỏ luyện quyền. Mặc dù so với Tiêu Vân vẫn còn kém xa, nhưng ứng đối với tình huống bất ngờ này, ít nhất còn có cơ hội thắng.

Những người còn lại thấy Hàn Nghệ còn biết công phu, không khỏi chấn chỉnh tinh thần, một người xông về phía Hùng Đệ, ba người xông về phía Hàn Nghệ.

- Á! Đừng giết ta.

Tiểu Mập chắc chưa từng gặp kiểu tình huống này, không khỏi sợ tới mức hai tay ôm đầu.

- Tiểu Mập! Ai ôi!!!...!

Hàn Nghệ vốn đã là hai tay khó địch bốn tay, lại thấy Tiểu Mập gặp nguy hiểm, trong lòng quýnh lên, bị đối phương một cước đạp mạnh vào ngực, bay thẳng đến bên cạnh Hùng Đệ, đây nếu là Hàn Nghệ trước đây, kiểu gì cũng bị một cước này đạp gãy vài cái xương sườn.

- Hàn đại ca. Á... Ta liều mạng với các người.

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ bị đá trúng, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn, bò dậy, giậm chân, cúi đầu, giống như một con trâu lao về phía đối phương, khí thế cũng hùng hực.

- Tiểu Mập!

Hàn Nghệ sợ tới mức mặt tái mét rồi.

Cũng may đối phương dường như muốn giữ lại người sống, người mà Hùng Đệ xông đến chỉ thò một bàn tay lớn ra, ấn vào đầu Hùng Đệ.

- Wow da da!

Hùng Đệ đầu óc đã không nghĩ gì, khuôn mặt béo tròn đỏ bừng bừng, không ngừng múa may hai tay, khổ nỗi tay quá ngắn, mặc cho cậu chàng huy động thế nào, đến y phục của đối phương cũng không chạm đến.

Những người còn lại nhìn thấy Hùng Đệ, không khỏi bật cười ha hả.

Lố lăng.

Hàn Nghệ nghe thấy những tiếng cười này, không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi, tiện tay nắm một nắm đất ném về một người phía bên trái, người kia phát tay có vẻ hơi hoảng loạn, Hàn Nghệ thuận thế nhảy lên, một cước bay lên, đập trúng ngực người kia.

Nhưng dù sao đối phương cũng có đến mấy người, Hàn Nghệ cũng không mạnh đến mức có thể đấu lại, hấn vốn cũng chỉ là phần nộ mà đá một cước, về phần hậu quả thì hấn cũng không nghĩ đến, người ở bên phải thấy Hàn Nghệ vẫn còn dám phản kháng, quay người tung ra một cước, đọi Hàn Nghệ rơi xuống đất, liền đá Hàn Nghệ thêm lần nữa.

- Khụ khụ khụ!

Hàn Nghệ ôm ngực kịch liệt ho khan vài tiếng, ai ôi!!!, đau chết mất.

- Muốn chết hả!

Hán tử bị Hàn Nghệ đá trúng không khỏi giận dữ, xông lên phía trước.

Đúng lúc này, một đồng bunn từ trên trời giáng xuống, vừa vịn đánh trúng ngực người này.

Nói thì chậm thời gian thì nhanh, lại thấy một người gầy gò từ trên trời giáng xuống, trực tiếp một cước đá vào ngực người kia, do một cước này còn có trọng lực gia tốc hợp thành, thật là thế lớn lực mạnh, còn người kia thì căn bản không có chuẩn bị, trực tiếp bị đá ngã xuống đất, đại đao trong tay cũng rơi ra.

- Tiểu Dã!

Hàn Nghệ mừng rỡ kêu lên.

Người đến chính là Tiểu Dã bỏ đi lúc trước, cậu thuận tay nắm chặt đại đao rơi xuống.

Hùng Đệ vừa nghe tên của cơ hữu, đột nhiên tỉnh táo lại, quay người đi, thấy đúng là Tiểu Dã, không khỏi vui đến phát khóc:

- Tiểu Dã, cuối cùng đệ đã đến.

Hàn Nghệ lại là vẻ mặt hoảng sợ: - Tiểu Mập, cẩn thận phía sau.

Chỉ thấy người phía sau Hùng Đệ muốn giơ tay ra bắt Hùng Đệ.

Nhưng Hàn Nghệ còn chưa dứt lời, Tiểu Dã lúc này còn ở bên cạnh hắn, đột nhiên xông đến bên cạnh Hùng Nghệ, một đôi mắt lớn như chuông đồng bắn ra tia nhìn hung ác.

Nhanh thật!

Đối phương đầu gối đến, khuôn mặt dưới vành mũ đã tái nhợt.

Tiểu Dã một đôi tay nhỏ nắm chặt đại đao, từ dưới mà lên, dùng lực bỏ tới.

Ánh đao lóe lên, xẹt qua một đường cánh cung khó mà tưởng tượng.

Nón trúc bay ra, nghe thấy một tiếng "bịch", hán tử kia ngã quỵ xuống đất, dưới sự chấn động này, ruột, nội tạng phá bụng chui ra.

- Á!

Đừng nói người của đối phương, đến ngay cả Hùng Đệ sợ đến mức đặt móng ngồi trên mặt đất.

Hàn Nghệ cũng là vô cùng khiếp đảm, hắn tuyệt đối không ngờ rằng Tiểu Dã lại có một mặt hung tàn như thế này.

Không chờ năm người còn lại vây giết đến, Tiểu Dã đã hành động trước để kiểm chế đối phương, sau một đao kia, gần như cậu không có bất cứ sự chần chừ nào, sai hai bước lớn đến trước mặt người vừa nói lúc này, nhảy vọt lên, hai tay nâng đao bỏ mạnh xuống, mặc dù người cậu thấp bé, nhưng nhảy lại hết sức cao, giống như một người được bắn lên vậy, cho nên một đao này bỏ xuống, càng thể hiện sự hung mãnh.

Hán tử kia không dám kiêu căng, hai tay nâng đao chặn lại.

"Choang" một tiếng.

Ánh lửa văng khắp nơi.

Hán tử kia lùi lại hai bước nhỏ, hai tay khẽ run lên, trong lòng đại kinh thất sắc, đây là đao pháp gì, mà bá đạo như thế.

Hai người gần đó thấy động bọn dường như không địch nổi, lập tức nâng đao xông lên phía trước.

Đối mặt với ba người đối phương, Tiểu Dã vẫn hùng hổ dọa người, dường như cũng không biết lấy thủ lâm công, hai tay nắm đao bỏ dọc tới, đao đã qua, ánh đao vẫn chưa tan, giống như kỹ năng trong game, tốc độ cực nhanh, khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Ba đại hán khỏi ngờ đối mặt một đứa trẻ, nhưng đao còn chưa ra đã bị bức lùi ra xa năm bước.

Nhưng mà, người phía sau Tiểu Dã vốn muốn đánh lên từ phía sau, nhưng thấy đứa trẻ này mạnh mẽ như vậy, không dám tiến lên, đột nhiên đánh về phía Hùng Đệ.

Cái gì?

Hán tử kia mắt đầy khiếp đảm nhìn Tiểu Dã chẳng biết từ lúc nào đã đến trước người Hùng Đệ, đây... đây sao có thể.

- Á!

Miệng Tiểu Dã đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhỏ, áp thấp thân người, đại đao trong tay bỏ tới.

Quá nhanh, đến thời gian nháy mắt cũng không có, chỉ thấy một cái đầu lâu đội nón trúc bay ra ngoài.

Hàn Nghệ giật mình, lúc này là tiếng Tiểu Dã phát ra sao.

- Ọe!

Hùng Đệ nhìn thấy cái xác không đầu gài trong gang tấc, trong dạ dày cuộn lên một trận, đang quỳ rạp trên mặt đất nôn mửa.

Tiểu Dã một đôi tay nhỏ nắm chặt đại đao, không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng liếc nhìn bốn người còn lại.

Đây thật là quá đáng sợ.

Những người này bình sinh chưa từng gặp qua đao pháp bá đạo như thế. Đao pháp này dường như không phải dùng để giết người, mà là dùng để bổ núi, hoặc là giết rồng, không khỏi hồn bay phách lạc, đến dừng khí nâng đao cũng không có nữa, đầu tiên là lùi mấy bước nhỏ, sau đó liền quay người bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Sơn cốc Thạch Văn

dịch: mafia777

Có câu là giặc cùng đường chó đuổi!

Tiểu Dã tuy nhỏ tuổi nhưng cũng có phong phạm đại gia, thấy giặc bỏ chạy cũng không có đuổi theo, thuận tay ném đao đi, đi đến trước mặt Hàn Nghệ, thò cánh tay nhỏ ra, trên mặt thì đã là hồn nhiên ngây ngô, đầu còn có nửa phần hung tàn, so với Tiểu Dã lúc này quả đúng là hai con người hoàn toàn khác nhau, trong mắt chỉ có sự quan tâm, có lẽ chính là quá quan tâm đến Hàn Nghệ và Hùng Đệ, cho nên cậu đã quên chuyện lúc này mình đã giết hai người.

"Tiểu tử đệ!"

Hàn Nghệ sững sốt, sau đó cười mắng một câu, vươn tay ra, bị Tiểu Dã kéo lên.

Tiểu Dã lại hướng tới Hùng Đệ vươn tay ta.

"Đợi... đợi chút, để ta nôn thêm một lát, ọe!"

Hùng Đệ tay đã vươn ra một nửa rồi, đột nhiên lại quỳ rạp trên mặt đất nôn ọe.

Hàn Nghệ nhìn thấy, bật cười ha hả, mặc dù lúc này một màn vô cùng máu me, nhưng cũng không phải là hoa trong nhà kính, hắn đã từng thấy trường hợp máu me hơn cả ở đây, vì thế cũng không dám sợ hãi. Qua một lúc sau, hắn lại nhìn Tiểu Dã, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tiểu Dã, đệ... không phải là đệ biết... biết nói chứ?" Trong ngữ khí mang vài phần mong đợi.

Tiểu Dã trầm mặc không nói.

Hùng Đệ vốn dĩ lòng đầy sự hãi, y không giống như Hàn Nghệ, đây là lần đầu y nhìn thấy trường hợp máu me như vậy, nhưng vừa nghe đến câu này, không khỏi ngăn ra, lau miệng, mong đợi nói: "Tiểu Dã, đệ thật sự biết nói sao?"

Mặc dù Tiểu Dã thể hiện ra một mặt hết sức hung tàn, Hùng Đệ cũng vô cùng sợ hãi, nhưng không phải đệ sợ Tiểu Dã, cậu biết Tiểu Dã đến cứu bọn họ, ngược lại, y vô cùng vui mừng với sự quay lại của Tiểu Dã.

Tiểu Dã liếc nhìn Hàn Nghệ và Hùng đệ, thấy hai người đều đang nhìn mình với vẻ mặt chờ mong, chậm rãi hé miệng: - Hàn... Hàn...

Kêu lên một chữ rồi.

Hàn Nghệ mừng rỡ, hai tay nắm lấy cánh tay Tiểu Dã: "Đệ... đệ thật sự biết nói."

Hùng Đệ lập tức nhảy cẫng đứng lên, huơ tay múa chân nói: "Tiểu Dã. Đệ nói lại, đệ nói tiếp a!"

"Hàn... Hàn... đại... đại... ca. Tiểu... Tiểu... Béo."

Tiểu Dã mặt đỏ bừng, mắt cả nửa ngày trời mới nói ra mấy từ như vậy, nhưng giọng nói lại có vẻ hết sức non nớt, giống như trẻ con mới học nói, một chút cũng không thay đổi.

"Ồ, ha ha, Tiểu Dã biết nói rồi, Tiểu Dã biết nói rồi."

Hùng Đệ hưng phấn nhảy nhót quanh Tiểu Dã, không may là, đột nhiên y lại nhìn thấy cổ thi thể không đầu kia, kết quả... ọe!

Hàn Nghệ thì không có rảnh rỗi bận tâm đến Tiểu Bàn đáng thương, vui mừng rồi lại hoang mang nhìn Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, tại sao đệ biết nói, nhưng cứ không mở miệng nói chuyện vậy?"

Tiểu Dã thần sắc âm trầm, đột nhiên liếc nhìn hai cổ thi thể kia.

Hàn Nghệ cũng đã nhìn thấy, đột nhiên tỉnh ngộ lại, nói: "Đây không phải nơi ở lâu, chúng ta mau đi thôi."

Hùng Đệ che miệng lại nói: "Vậy những thi thể này phải làm sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Chuyện này không cần chúng ta lo lắng, bọn họ tự nhiên sẽ đến xử lý, dù sao bọn họ mới là tặc nhân, chúng ta không phải. Ta nghĩ bọn họ còn sợ để người khác phát hiện thi thể này hơn chúng ta nữa."

Hùng Đệ lại nói: "Vậy chúng ta có đi báo quan hay không?"

Hàn Nghệ hơi hơi nhui mày, lắc đầu nói: "Khỏi đi, tránh sinh ra thêm nhiều phiền phức." Hắn dù sao cũng là có hơi chột dạ, nói: "Chúng ta mau đi thôi."

Ba người lập tức đi về phía sau núi, nhưng Hàn Nghệ và Tiểu Dã thì đều vô cùng cẩn thận, sợ có người theo dõi, luôn luôn chú ý tình hình chung quanh.

Đã đi gần nửa canh giờ, Hàn Nghệ thấy không có người theo dõi, lại hỏi Tiểu Dã một câu, Tiểu Dã cũng lắc đầu, thể hiện không có người theo dõi, lúc này mới thở phào một cái, lại thấy Tiểu Mập mặt phỉ đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa, tóc tai đã dựng ngược lên, không khỏi bước chậm lại.

Lúc này Hùng Đệ mới đuổi kịp, đi song song với Hàn Nghệ bọn họ, thở hắt ra, vẫn không kìm nổi tò mò hỏi: "Hàn đại ca, những người này là những người nào, tại sao muốn bắt chúng ta."

Hàn Nghệ nói: "Ta thấy tám chín phần mười là đồng bọn của con lừa trọc Cửu Đẳng, bọn chúng đến đây là muốn cướp lại chỗ vàng bạc châu báu kia."

Nhưng lúc này hắn không rảnh để nghĩ đến những chuyện này, bởi vì chuyện này hắn đã có phòng bị, gặp nhau cũng không phải là quá ngạc nhiên, lại nhìn Tiểu Dã với vẻ kích động, nói: "Tiểu Dã, đệ đã lừa ta thâm hại rồi."

"Cả ta nữa, cả ta nữa."

Hùng đệ vội vàng giơ tay lên.

"Đệ... đệ..."

"Đệ nói từ từ chút, không sao đâu."

Tiểu Dã dường như cũng khá gấp gáp, mồ hôi túa ra, nói: "Xin... xin... lỗi. Mỗi một từ giống như phải dùng sức lực toàn thân mới có thể nói ra."

Hàn Nghệ sững sờ, xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Dã, cười nói: "Nói xin lỗi cái gì chứ, đệ có thể nói chuyện, chúng ta đều vui hơn ai hết, chuyện này nên được chúc mừng một phen mới phải, chỉ là ta rất tò mò, tại sao rõ ràng đệ biết nói nhưng lại giả vờ không biết?"

"Đệ... huynh..."

Tiểu Dã càng nói càng gấp, dứt khoát kéo ống tay áo của Hàn Nghệ, chỉ về phía nam, nói lấp bắp: "Đi... đi... cùng... đệ."

Hàn Nghệ thấy cậu nói chuyện không tiện, nên không vội hỏi, trong lòng vô cùng tò mò, sớm đã ném Thảm Tiểu ra ngoài chín tầng mây rồi, cùng Hùng Đệ hai người theo Tiểu Dã đi về phía nam.

Trong lòng Hùng Đệ vẫn luôn mong đợi Tiểu Dã có thể nói chuyện, nằm mơ cũng mơ thấy nói chuyện với Tiểu Dã, bây giờ nghe thấy Tiểu Dã có thể nói chuyện, đã vui đến mức muốn điên rồi, cứ quán lấy Tiểu Dã nói chuyện, nhưng khoan hãy nói, cứ nói chuyện, mặc dù Tiểu Dã vẫn rất lấp bắp, nhưng so với trước cũng đã tốt hơn không ít, ít nhất là không cần lao lực như vậy nữa.

Hàn Nghệ thấy, tất nhiên là vô cùng vui vẻ.

Đi được nửa ngày, ba người đến một chỗ dưới ngọn núi lớn.

Hàn Nghệ đột nhiên dừng lại, nói: "Đây không phải là đến Mai Thôn rồi sao. Nói xong, hắn lại nghĩ, đúng a, trước đây Tiểu Dã vẫn hay đi lại ở gần đây, nghĩ tất cũng là đi đến chỗ gần đây, sao ta ngốc như vậy, vậy mà không nghĩ đến điểm này."

Tiểu Dã lại dẫn hai người bọn họ chuyển hướng đi đến phía sau núi, thấy từ trong một bụi cây có một huyệt động nhỏ vô cùng kín đáo, nếu không có Tiểu Dã, bọn họ cũng thật sự không phát hiện ra được, Tiểu Dã đứng ở cửa động, vẫy tay: "Đến... đến... đây."

Hàn Nghệ và Hùng Đệ liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cùng Tiểu Dã đi vào sơn động, huyệt động này không lớn, Tiểu Dã có thể thoải mái đi vào, Hùng Đệ tuy cũng đi vào được, nhưng không gian chật hẹp khiến y cảm thấy khó chịu, về phần Hàn Nghệ, phải cúi đầu đi vào.

Trong động vô cùng tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, ba người chỉ có thể bám theo tường đi vào bên trong, Hùng Đệ dù sao cũng nhát gan, một tay bám vào tường, một tay kéo y phục của Tiểu Dã.

Động đường như vừa nhỏ vừa sâu, hơn nữa địa thế là từ cao xuống thấp, càng đi về phía sau chỗ rẽ càng nhiều, làm Hàn Nghệ cũng phải kéo y phục của Hùng Đề.

Lại đi hết thời gian nửa nén hương, đột nhiên phát hiện trong động dần dần sáng lên, Hàn nghệ vì không ngẩng đầu lên được, chỉ có thể khom người, nghiêng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy cách đó không xa đường như có một đốm sáng.

Chỉ chốc lát sau, ba người đi đến chỗ đốm sáng kia, hóa ra là một cửa động.

Ra khỏi cửa động, chỉ thấy nơi này thì ra là một sơn cốc, một sơn cốc vô cùng bình thường, mà còn vô cùng nhỏ, có thể chỉ lớn cỡ một sân bóng rổ, cây cối hoa cỏ, kỳ thạch quái trạng, đưa mắt nhìn lại, bên trên mây mù tràn ngập, không biết mình ở chỗ nào.

"Hàn đại ca mau nhìn, ở đó có căn nhà."

Hùng Đề đột nhiên chỉ về phía bên phải nói.

Hàn Nghệ nhìn sang, là một gian nhà gỗ cao hai tầng, nhưng nhà gỗ này vô cùng đặc biệt, bởi vì giữa nhà còn có một cái cây lớn, vươn thẳng lên trời, còn lầu hai của nhà gỗ này chính là dựng trên cành cây.

Tiểu dã nói: "Qua... qua đó."

Ba người đến trước căn nhà, chỉ thấy cây này lớn khác thường, cành lá bên trên rậm rạp xanh tốt, e phải đến ba Tiểu Dã mới có thể ôm vừa thân cây.

Hàn Nghệ không vội đi vào, đứng trước căn nhà đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên phát hiện trước nhà chừng mười bước có một tảng đá lớn, trên đá hình như có khắc một vài chữ, đi vào vừa nhìn, bất giác đọc: "Trước đây, thiên hạ còn loạn, ta muốn đoạt Trung Nguyên, hán mã trường sóc, không sợ quân hùng."

Một câu nói ngắn gọn rõ ràng, ngắn gọn đến mức cũng khiến Hàn Nghệ giật mình, đây là tình huống gì, mẹ kiếp không phải là cảm đầu tạo phản, chính là khởi nghĩa hiệp sĩ a! Lại tiếp tục nhìn xuống phía dưới, đầu biết lại là chuyển biến 360 độ.

"Đáng tiếc! Công chưa thành, tình cò gặp anh chủ, xấu hổ không sánh kịp, từ biệt huynh muội, đi ra hải ngoại, trong mười năm, ba ngàn giáp sĩ, dẹp yên đại dương mệnh mông, diệt trừ cường đạo, độc tôn trên biển."

Đọc đến đây, Hàn Nghệ không khỏi kính nể, nhưng lại nhìn xuống dưới, lại chuyển biến 360 độ: Nỗi nhớ Trung nguyên vẫn còn hao tổn tinh thần, muốn quay về, tái tranh nhật thực, quốc thái dân an. Không nhân nhện nổi loạn thương linh nữa, tiêu tán tiền tài, áo vải về quê. Tiếc thay! Không có mặt mũi nào lưu danh, chỉ có đoạn đao thế này.

Trong dòng chữ đều lộ ra tình cảm tiếc nuối.

Bên dưới còn có một hàng chữ nhỏ, vết khắc khá mới, so với đoạn phía trên, hiển nhiên là đoạn sau mới được khắc lên, lại thầm đọc: "Mông thiên quyền cổ, những năm cuối đời, ngẫu nhiên gặp đồ đệ tốt, truyền thụ đao pháp, tuy tự thương tiếc, đã không còn oán hận!"

Hàn Nghệ đọc rồi nhú mày trầm tư, đồ đệ tốt mà ông ta nói có lẽ chính là Tiểu Dã, nhưng hiện giờ mới vừa qua thời kỳ Trinh Quán, mười năm gần đây thiên hạ thái bình chứ không đại loạn, vậy thì thiên hạ phương loạn mà ông ta chỉ có lẽ là cuối thời Tùy, anh chủ cuối kỳ Tùy, lẽ nào là Lý Thế Dân, hay là Lý Uyên? Không không không, bên trên ông ta viết "muốn quay về, tái tranh nhật thực, quốc thái dân an!" Đây hiển nhiên là hướng về phía người, chứ không phải thiên hạ, sao đó ông ta lại nói "thiên hạ thái bình" chứ không phải nói "người đã cố", hiển nhiên là người vẫn còn sống, chẳng qua là thiên hạ thái bình, vì vậy ông ta không tranh đấu, ẩn cư ở đây, có lẽ người nói vẫn là Lý Thế Dân.

Chuyện này kỳ lạ, anh hùng cuối thời Tùy, không phải đều bị Lý Thế Dân đánh bại rồi sao, người này hiển nhiên cũng không có phân cao thấp với Lý Thế Dân, còn rất không phục, muốn lại tranh giành thiên hạ với Lý Thế Dân, hơn nữa, ông ta ba ngàn giáp sĩ đã dám nói mình dẹp yên đại dương mệnh mông, thế thì quá lợi hại rồi, nghĩ không ra trong những năm cuối Tùy vẫn còn có anh hùng bậc này.

Đọc đến đây, hán không khỏi thở dài, chỉ tiếc hán không học hành, không hiểu lịch sử lắm.

Nhưng nghĩ lại, tại sao ông ta lại khắc những câu này lưu lại ở đây, nếu đã ẩn cư rồi, hà tất nhắc lại chuyện cũ, không, ông ta khắc đoạn văn này, chắc vẫn là hy vọng có người nhìn thấy. Nhưng nhìn thấy thì làm sao chứ? Có thể sẽ còn chuốc lấy tai họa.

Hàn Nghệ trầm tư một lát, đột nhiên hai hàng lông mày hơi nhướn lên, ta hiểu rồi, ông ta không phải là thua Lý Thế Dân, mà là niệm đến thương linh, vì thế không có tranh giành, đoạn văn tự này nhìn có vẻ lộ ra sự tiếc nuối, nhưng kỳ thật là thể hiện ngạo khí không chịu thua, không phải không dám tranh giành, mà là không muốn tranh giành.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Đồng bệnh tương liên

dịch: mafia777

"Hàn đại ca, Hàn đại ca."

"Hửm?"

"Huynh đang nghĩ gì?"

Hùng Đệ ngẩng khuôn mặt béo phì lên, tò mò nhìn Hàn Nghệ.

"À, không có gì."

Hàn Nghệ lắc đầu, lại quay sang Tiểu Dã hỏi: "Tiểu Dã, đây là sư phụ đệ khác lên sao?"

Tiểu Dã gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Vậy... vậy sư phụ đệ đâu?"

Tiểu Dã đột nhiên chỉ về phía sau nhà.

Ba người đi đến hướng sau nhà, chỉ thấy phía sau nhà lại có hai nấm mồ, Hàn Nghệ hơi ngần ra nhưng cũng không quá kinh ngạc, bởi vì hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi, nếu quả thật có cao nhân ở đây, như vậy thì bọn họ đến đây cũng không phải mới chốc lát, sớm đã nên xuất hiện rồi, nhưng hai phần mộ đều chưa lập bia. Chỉ có phía trước nấm mồ bên trái, hình như có cắm một cây đao, nhưng chỉ lộ ra chuôi đao.

Đoạn đao như thế, xem ra đây chính là phần mộ của vị anh hùng đó rồi, nhưng phần mộ bên này là ai? Hàn Nghệ hỏi: "Phần mộ bên này là sư mẫu của đệ sao?"

Tiểu Dã lắc đầu, thần sắc ảm đạm.

Hàn Nghệ sinh lòng tò mò, nhìn Tiểu Dã.

Trôi qua nửa ngày, Tiểu Dã mới nói: "Là... là mẹ... mẹ... đệ."

"A?"

Hàn Nghệ nghe vậy vô cùng khiếp sợ, bởi vì mẹ Tiểu Dã trước cũng là thôn dân của Mai Thôn, nhưng mấy năm trước đã vô ý ngã xuống triền núi, mặc dù không nhìn thấy thi thể, nhưng theo lời thôn dân nói là đã té chết rồi, thật không ngờ lại chôn ở nơi này.

Hùng Đệ đi lên, vỗ vỗ vai Tiểu Dã, an ủi: "Tiểu Dã, đệ đừng đau lòng, tuy rằng mẹ đệ đã mất, nhưng không phải đệ còn có ta và Hàn đại ca sao, lúc đầu ta cũng đau lòng giống như đệ, nhưng sau đó ta gặp đệ và Hàn đại ca, thì ta đã không đau lòng nữa."

Tiểu Dã nhìn Hùng Đệ, hốc mắt hơi đỏ lên.

Nhóc mặt này cũng rất biết an ủi người khác đấy. Hàn Nghệ cười cười, nói: "Qua cửa là khách, nên làm lễ bái chủ nhân của nơi này, chỉ tiếc không đem theo một ít nến nhang."

Mặc dù hắn chưa từng gặp vị ân sĩ này, nhưng nhìn từ những câu nói bị anh hùng này khắc trên mặt đá, đây tuyệt đối là một đại anh hùng. Thời cuối Tùy đầu Đường, anh hùng dám có gan muốn đo sức với Lý Thế Dân thật sự cũng không có mấy người, có thể thấy người này cũng là thực lực phi phàm, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là ông ta có thể nghĩ đến lê dân bá tính mà không đi tranh giành thiên hạ, thả ân cư ở đây, ôn thương tiếc cả đời. Từ xưa đến nay, quả thật không có mấy anh hùng có thể làm được như thế, đa phần vẫn đều là những người tự cho mình tài giỏi, nhưng lại không thực hiện được khát vọng của bản thân.

Chỉ dựa vào điểm này, cũng đã thắng được không ít anh hùng đại danh鼎鼎.

Hàn Nghệ và Hùng Đệ đầu tiên là bái lạy trước vị ân sĩ này, sau đó lại bái lạy trước mộ phần mẫu thân Tiểu Dã.

Sau khi bái xong, Tiểu Dã mời hai người vào căn nhà gỗ. Trong nhà bài trí vô cùng đơn giản, một cái bàn đá, hai cái ghế đá, còn có một cái giường thấp, trên tường bên trái treo một cây cung lớn và một vỏ đao, tuy không có đao bên trong, nhưng nhìn từ vỏ đao này, đao đó chắc chắn không nhỏ, ít nhất cũng rộng hơn bốn tấc, còn cành cây trong nhà thì treo một tấm da hổ, nhưng kết cấu lại vô cùng khéo léo, là mượn cái cây lớn này để giữ vững cả căn nhà, một cầu thang nhỏ thông lên gian nhà nhỏ phía trên.

"Hàn... Hàn đại... đại ca, Tiểu... Tiểu Mập, hai... hai người... đợi chút."

Tiểu Dã khó khăn nói ra mấy chữ, sau đó thì đi ra ngoài nhà, trôi qua một hồi lâu, chỉ thấy cậu mỗi tay ôm một cái hũ đi vào, mà trên một cái hũ còn có một cái bình nhỏ. Hàn Nghệ và Hùng Đệ vội vàng đứng dậy đón lấy một cái hũ giúp cậu, chỉ cảm thấy hũ này nặng trĩu, hỏi: "Đây là rượu à?"

Tiểu Dã gật gật đầu: "Sur... sur phụ... đề... đề lại đây."

Hàn Nghệ vốn tưởng rằng trong hai cái hũ này đều là rượu, nhưng không ngờ rằng một cái hũ khác lại là hũ thịt, cũng chính là thịt muối, có thịt có rượu khiến Hàn Nghệ càng cao hứng hơn, liên tục nói: "Hay quá, hay quá, chỉ đáng tiếc không có gọi Thảm Tiểu, không thì bốn người chúng ta có thể ở đây uống thoải mái một phen."

"Đây... đều... đều tại đệ." Tiểu Dã nói xin lỗi.

Hàn Nghệ cười nói: "Nói cái gì vậy, hôm nay không uống thì ngày mai uống là được, đệ tuyệt đối đừng để trong lòng."

Hùng Đệ cũng gật đầu.

Tiểu Dã cầm lấy cái bình nhỏ kia đưa cho Hàn Nghệ, nói: "Hàn... Hàn đại ca... xoa... xoa."

"Xoa cái gì?" Hàn Nghệ sững sốt, hỏi.

Tiểu Dã chỉ chỉ vào ngực hấn.

Hàn Nghệ vô thức sờ vào, không khỏi "ai ôi" một tiếng, "mẹ ơi, quên mất mình còn bị thương nữa", cởi áo ra xem, chỉ thấy từ ngực đến bụng đều đã bầm tím rồi, trước đó vì Tiểu Dã mở miệng nói chuyện mà hấn cảm thấy hết sức vui vẻ, quên luôn cả chuyện này.

Hùng Đệ rất là áy náy, nói: "Hàn đại ca, thương thế của huynh có nặng không?"

"Không sao, không sao, như vậy mà Hàn đại ca người không chịu được sao." Hàn Nghệ cười ha hả, kỳ thật bị thương đối với hấn mà nói cũng chỉ là chuyện bình thường, không quá để ý tới, nhận lấy cái bình nhỏ, mở ra ngửi ngửi: "Rượu thuốc?"

Tiểu Dã ừ một tiếng: "Dùng... rất... tốt."

Hàn Nghệ lập tức dùng rượu thuốc xoa xoa.

Tiểu Dã lại mang tới ba cái bát đá, rót cho bốn họ một người một chén rượu.

Có rượu, Hàn Nghệ lập tức buông rượu thuốc xuống.

"Cạn chén."

Ba người cùng cạn chén, ngoài Tiểu Mập ra, Hàn Nghệ và Tiểu Dã đều uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Mập không quá hứng thú với rượu, dù sao cũng từng say rồi, vẫn là yêu thích tuyệt đối với thịt muối, một tay cầm một miếng thịt, cắn từng miếng lớn: "Ừ ực ực, Tiểu Dã, thịt trong hũ này của đệ đúng là ngon thật."

Hàn Nghệ liếc nhìn Hùng Đệ, cười cười, thằng mập này toàn làm người khác phải bật cười, lại quay sang Tiểu Dã hỏi: "Tiểu Dã, đệ gặp sư phụ đệ thế nào? Còn nữa, sao mẫu thân đệ lại ở đây?"

Tiểu Dã ngẩn ra, sau đó lại cúi đầu.

Hàn Nghệ thấy cậu ta không muốn nói nhiều, tự nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng: "Không sao, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, đệ không nói cũng không sao, nào, chúng ta uống rượu."

Tiểu Dã đột nhiên ngẩng đầu lên, liếc nhìn Hàn Nghệ, chậm rãi nói: "Là... là đệ... đệ đến... đây... tìm... tìm mẹ đệ... mới gặp... gặp... sư... sư phụ."

Hàn Nghệ sững sốt, trong lòng mơ hồ đoán được điều gì đó.

Sau đó Tiểu Dã lại nói đứt quãng, chỉ vì cậu nói lắp vô cùng lợi hại, vì vậy nói hết sức chậm rãi, nhưng Hàn Nghệ, Hùng Đệ cũng hết sức kiên nhẫn, yên lặng ngồi bên cạnh lắng nghe.

Hóa ra việc này còn phải nói từ lúc Tiểu Dã còn nhỏ. Tiểu Dã lúc nhỏ là một người vô cùng thích nói chuyện, mặc dù sinh sống trong một gia đình đơn thân, mặc dù có một mẫu thân đầu óc không minh mẫn, nhưng Tiểu Dã trời sinh tính cởi mở, đáng tiếc lúc đó trẻ con trong thôn thấy cậu có một mẫu thân thân kinh thất thường nên đều không thích chơi với cậu, cho nên cậu chỉ có thể quần lấy mẫu thân cậu, đây cũng là nguyên nhân tại sao cậu không thích đến Mai Thôn lắm.

Nhưng cùng với tin tức phụ thân cậu chiến tử truyền đến, mẫu thân cậu bị đá kích trầm trọng, liền trở nên càng thêm điên loạn, thường xuyên không nấu cơm canh, cả ngày chỉ lăm ba lăm bầm. Tiểu Dã lúc đó tuổi còn nhỏ, cũng không biết vì sao mẫu thân lại biến thành như vậy, thế là vẫn cứ một mực quần lấy mẫu thân cậu như trước. Ngày mẫu thân cậu xảy ra chuyện, hóa ra là vì mẫu thân cậu không có nấu cơm, Tiểu Dã đói rồi, liền ở trong nhà khóc lớn, mẫu thân cậu đầu óc cũng không bình thường, bị Tiểu Dã làm ồn khiến bệnh điên đại phát, túm lấy Tiểu Dã điên cuồng chửi bới, sau đó liền xông ra ngoài, từ đó về sau thì không còn quay lại nữa.

Tiểu Dã thấy mẫu thân không về, thế là liền chạy ra ngoài đi tìm. Cho đến tận chiều tối hôm đó, cậu nghe thấy một tiểu phu trong thôn nói tận mắt nhìn thấy mẫu thân của Tiểu Dã trượt ngã xuống triền núi, cậu mới biết mẫu thân đã gặp nạn. Kỳ thật lúc đó trong thôn cũng có không ít người nhiệt tâm chạy đi tìm kiếm, nhưng dốc núi này sâu không thấy đáy, không ai dám đi xuống, cũng không làm được gì.

Nhưng con không chê mẹ xấu, mặc dù mẫu thân có hơi điên điên khùng khùng, nhưng Tiểu Dã lại vô cùng yêu mẫu thân của cậu, thế là liền một mình lên núi tìm, lúc ấy cậu chỉ mới sáu tuổi, cũng không biết cái gì là nguy hiểm, trong lòng chỉ muốn tìm mẫu thân về, thế là trèo xuống phía dưới triền núi, kết quả nhất thời không cẩn thận, cũng bị ngã xuống dưới. Hóa ra dưới triền núi này là vách đá, nhưng mà Tiểu Dã gặp may, bởi vì nhỏ tuổi, cơ thể tương đối nhỏ, đã bị mắc trên cành của cái cây bây giờ, sau đó thì vị ân sĩ ẩn cư ở đây cũng chính là sư phụ cậu đã cứu xuống.

Sau khi cậu tỉnh lại, sư phụ cậu hỏi tại sao cậu lại rơi xuống, cậu nói với sư phụ cậu là đến tìm mẹ, sư phụ cậu liền dẫn ra sau nhà, hoá ra hai ngày trước quả thật là mẫu thân cậu đã ngã xuống, nhưng lại không như gặp may mắn như vậy, đã qua đời rồi.

Tiểu Dã đau buồn khó nhẫn nhịn, khóc lớn trước mộ mẫu thân một ngày một đêm, nhưng mà, bởi vì mẫu thân cậu lúc sống hay nói cậu rất ồn ào, sắp bị cậu làm ồn đến chết rồi, bắt cậu ngậm miệng, vân vân. Mẫu thân cậu điên điên khùng khùng, nói chuyện cũng không nặng không nhẹ, chưa từng nghĩ để lại một ám ảnh quá lớn cho Tiểu Dã. Tiểu Dã lúc đó mới sáu tuổi mà, cũng không hiểu chuyện lắm, đã thật sự cho rằng là tiếng nói của mình đã hại chết mẫu thân, cho nên bắt đầu từ một khắc đó, cậu đã trở nên vô cùng oán hận tiếng nói của mình, từ đó liền trở nên trầm mặc ít nói, sau đó thì dứt khoát không nói nữa.

Sư phụ cậu cũng không biết nguyên do, thấy tiểu tử này dần dần ngậm miệng không nói, bắt đầu thủ thế rồi, trong lòng tò mò, nhiều lần hỏi han, nhưng Tiểu Dã chỉ lắc đầu không nói, lâu dần sư phụ cậu cũng từ bỏ, hoặc là nói đã quen rồi.

Cho đến khi gặp Hàn Nghệ và Hùng Đệ, đặc biệt là Hùng Đệ thường quăn quýt với cậu, nói với cậu, nếu Tiểu Dã ngượng có thể nói thì tốt rồi.

Sự kỳ vọng lặp đi lặp lại này, ngược lại đã mở ra nội tâm của Tiểu Dã, có một kiểu kích động mở miệng nói chuyện.

Lại thêm Hàn Nghệ ba lần bốn lượt nói muốn tìm kiếm danh y, giúp Tiểu Dã chữa bệnh.

Điều này khiến Tiểu Dã cảm thấy không phải mọi người chán ghét tiếng nói của ta, ít nhất Tiểu Mập và Hàn đại ca đều hy vọng ta có thể nói chuyện.

Trước đó mặc dù cậu bỏ đi, nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bã, cảm thấy là mình không đúng, cậu sợ Hàn Nghệ, Hùng Đệ sẽ vì vậy mà không để ý đến cậu nữa, cho nên lại lặng lẽ đi qua đó, cũng may cậu đã đi, nếu không Hùng Đệ và Hàn Nghệ đã gặp họa rồi.

Còn việc cậu nói chuyện lắp bắp, cũng là bởi vì nhiều năm không nói chuyện, hơn nữa lại là đang ở thời kỳ cơ thể phát triển, thanh đới cũng đang ở thời kỳ dậy thì, dẫn đến nhất thời nói chuyện vô cùng khó khăn, mỗi một từ nói ra dường như đều phải dùng sức lực của toàn thân, nhưng cùng với việc cậu nói chuyện càng ngày càng nhiều, trở ngại càng lúc càng nhỏ, nhưng vẫn là hết sức lắp bắp, hơn nữa giọng nói vô cùng non nớt.

Hàn Nghệ nghe xong khẽ gật đầu, trong lòng lại có một cảm giác đồng bệnh tương liên, Tiểu Dã vì cái chết của mẹ cậu mà trở nên trầm mặc ít lời, còn hẳn hoàn toàn cũng là bởi vì quan hệ của cha mẹ hẳn, dẫn đến hẳn đối với hôn nhân, thậm chí đối với tình yêu cũng đều mất đi lòng tin. Hẳn rất muốn an ủi Tiểu Dã, nhưng nghĩ đến bản thân đã là đức hạnh này thì có tư cách gì để khuyên bảo người khác, một con phiền muộn bất giác kéo đến, lại uống một bát rượu.

Vẫn là Hùng Đệ kéo Tiểu Dã bô bô nói không ngừng, đừng coi thẳng mập này ngây thơ hồn nhiên giống như không hiểu chuyện lắm, nhưng y đều tràn đầy lòng tin đối với tất cả những sự vật tốt đẹp, chứ không bởi vì cha mẹ gặp nạn mà trở nên phần thể tận tụy giống như Hàn Nghệ, y trời sinh đã vô cùng lạc quan, chỉ nghe cậu nói cái gì mà "Tiểu Dã, mẫu thân đệ nhất định là vô cùng thích đệ, giống như mẫu thân ta vậy, chẳng qua là tạm thời mất đi tâm trí", lại nói cái gì mà "mẫu thân đệ nhất định không có hận đệ, lúc nhỏ ta làm chuyện sai, mẫu thân ta cũng chỉ dạy dỗ ta mấy câu, nhưng chưa bao giờ từng hận ta, mẫu thân thì sao lại hận con trai của mình".

Tiểu Mập một khi đã mở miệng thì căn bản là không thể dừng được, dần dần từ khuyên nhủ đã biến thành ôn lại chuyện xưa, nhớ lại cha mẹ cậu đối với y tốt như thế nào, rồi cùng chơi đùa với y như thế nào. Tiểu Dã tuổi tác cũng nhỏ, hơn nữa hiện giờ cậu cũng muốn mở miệng nói chuyện, nghe Hùng Đệ nói đến cha mẹ của cậu, cũng nói đến cha mẹ của mình, mặc dù mẫu thân cậu có chút điên khùng, nhưng tình yêu mẹ cũng là bẩm sinh mà có, trước khi phụ thân cậu chiến tử, mẫu tử hai người cũng sống vô cùng vui vẻ.

Hàn Nghệ ngồi bên cạnh yên lặng nghe, lúc đầu còn uống mấy ngụm rượu, nhưng cứ ngồi nghe, rượu trong chén cũng không có giảm bớt đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Từ Hạo Hãn

dịch: mafia777

Hùng Đệ tuy nói thân thủ vụng về, một khi gặp phải tình huống đột phát, y nhất định là một phiền phức, nhưng y cũng có ưu điểm của mình, chính là thích nói chuyện, hơn nữa vì y coi mở lạc quan, những lời nói ra đều là lời tốt đẹp, y rất ít đề cập đến chuyện cha mẹ mình tự sát, y nhớ nhiều hơn về thời gian

mình sống vui vẻ cùng cha mẹ, những thứ không tốt, y quên rất nhanh, những thứ tốt thì y sẽ nhớ kỹ, đây chính là tính cách của y.

Cho nên ở cùng với Hùng Đệ, bạn thường xuyên cảm nhận được sự vui vẻ, đặc biệt là ở phương diện an ủi và khuyên nhủ, Hàn Nghệ hoàn toàn không thể sánh bằng Hùng Đệ, Hàn Nghệ cực ít an ủi người khác, hẳn cũng không biết an ủi người khác, rất nhiều chuyện đều thích để trong lòng.

Nhưng Hùng Đệ thì khác, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Dã hoặc là Hàn Nghệ không vui, Hùng Đệ luôn nguyện ý chia sẻ, chủ động an ủi họ, bởi vì y thích sống trong một bầu không khí vui vẻ, cho nên y cũng nghĩ hết cách để bạn vui vẻ, mặc dù Hùng Đệ không có hoa ngôn xảo ngữ như Hàn Nghệ, nhưng mỗi câu mỗi từ của y đều là xuất phát từ đáy lòng, tình chân ý thiết, ngược lại còn càng dễ tác động người khác.

Trái tim đóng chặt của Tiểu Dã chính là bị Hùng Đệ không màng tất cả gõ vào, cuối cùng đã mở ra rồi. Trước đây khi Tiểu Dã không nói chuyện, kỳ thật Hàn Nghệ cũng không có gì để nói với Tiểu Dã, ngoại trừ kể chuyện cho cậu nghe, hoặc là có chuyện cần giao phó, bởi vì không có giao lưu, một mình người ở đó nói có ý nghĩa gì, nhưng Hùng Đệ không như vậy, một mình Hùng Đệ cũng có thể nói cả ngày trời, đây chính là ưu điểm của y.

Cho nên nói a, Hùng Đệ luôn cho rằng gặp được Hàn Nghệ và Tiểu Dã là phúc khí của mình, còn từng có một lần lo lắng Hàn Nghệ, Tiểu Dã sẽ bỏ rơi y, nhưng chưa từng nghĩ đến, thật ra Hàn Nghệ, Tiểu Dã có thể gặp được y, cũng giống như phúc khí của bọn họ, nếu như không có y, e rằng Tiểu Dã cả đời cũng khó mà mở miệng nói chuyện.

Trải qua một phen khuyên nhủ của Hùng Đệ, hai tiểu quý này đều cười phá lên, đương nhiên, Hùng Đệ lợi hại nhất chính là, đồng thời khi y nói cũng sẽ không quên ăn, chỉ một chút thời gian, thịt trong hũ đã vơi đi một nửa.

"Tiểu Dã, thịt này đệ làm à? Đúng là càng ăn càng ngon."

Hùng Đệ ăn xong một miếng thịt, còn liếm liếm ngón tay cái của mình, cười hắc hắc.

Tiểu Dã lập tức lại lấy ra một miếng, đưa cho Hùng Đệ.

Hùng Đệ vội vàng nhận lấy, lại nhồm nhoàm cắn từng miếng lớn, sức ăn của tên này đúng là dị thường kinh người a.

"Thật... thật ra... đây là sư phụ ta dạy... dạy ta làm. Trong ánh mắt của Tiểu Dã ngập tràn tình cảm nhớ nhung."

Hàn Nghệ hỏi: "Tiểu Dã, đệ có biết sư phụ đệ tên là gì không?"

Tiểu Dã lắc lắc đầu nói: "Sư phụ... sư phụ chưa bao giờ... chưa bao giờ nói."

Hàn Nghệ có vẻ hơi tiếc nuối, lại hỏi: "Vậy sư phụ đệ qua đời khi nào?"

Tiểu Dã gơ ba ngón tay lên, hàm ý chắc chắn chính là ba năm trước.

Hàn Nghệ dường như vô cùng hiếu kỳ đối với vị ẩn sĩ quá cổ này, tiếp tục hỏi: "Vậy đệ có biết tại sao sư phụ đệ ẩn cư ở đây không?"

"Không... không biết." Tiểu Dã lắc đầu nói: "Sư phụ người... người chỉ... chỉ nói là thà... thà làm vua một xó, không làm thần biên cương."

Hàn Nghệ nghe vậy hơi ngẩn người, sự khâm phục trong lòng lại tăng thêm ba phần, cười gật đầu nói: - Hay cho một câu thà làm vua một xó, không làm thần biên giới.

Trước đó nhìn thấy văn tự khắc trên đá kia, hẳn đã mơ hồ đoán được vị cổ nhân này chắc chắn là người tâm cao khí ngạo, nhưng không ngờ rằng, ngạo khí của cổ nhân này còn cao hơn dự đoán của hẳn. Kỳ thật Lý Thế Dân là một vị minh quân vô cùng trọng dụng hiền sĩ, điều này đã được lịch sử công nhận, đại tướng mưu sĩ dưới trướng nhiều không đếm xuể, nếu người này thật sự có bản lĩnh mà đi theo Lý Thế Dân, chắc chắn là sẽ được trọng dụng, nhưng ông ta lại không chịu, chắc cũng chỉ là bởi vì không cam lòng đứng sau người khác.

Về điểm này thì Hàn Nghệ cũng rất giống ông ta, nhưng cũng không thể nói hoàn toàn giống nhau. Hàn Nghệ cũng thích cuộc sống tự do tự tại, thà sống trong cái ổ nhỏ của mình cũng không chịu sống trong hoàng cung xa hoa nhưng quy tắc rườm rà, nhưng Hàn Nghệ lại không có ngạo khí như người này, hẳn không muốn đứng sau người khác, nhưng cũng không muốn đứng trước người khác, về điểm này thì lại rất giống Thẩm Tiểu.

Sau khi Hùng Đệ tiêu diệt miếng thịt kia, hỏi tiếp: "Tiểu Dã, vậy sư phụ đệ tốt với đệ không?"

Tiểu Dã ra sức gật đầu nói: "Sư phụ ta đối... đối với ta rất tốt, dạy... dạy ta biết chữ, đạo... đạo lý làm người, và cả... và cả võ công."

Hàn Nghệ đột nhiên hỏi: "Nếu sư phụ đệ đã dạy đệ biết chữ, vậy chắc cũng đặt tên cho đệ, đệ có tên không?"

Tiểu Dã gật đầu nói: "Đệ chỉ... chỉ biết phụ thân đệ họ... họ Từ, sau đó... sau đó sư phụ giúp... giúp đệ lấy tên Hạo Hân, sư phụ... sư phụ nói một người tuy... tuy nhỏ bé, nhưng... nhưng trí tuệ... của con người... có thể giống như bầu trời, như biển lớn... mệnh mong bao la, còn... còn hy vọng đệ... đệ có thể... có lòng dạ bao la."

Hàn Nghệ nghe vậy thoáng gật đầu, có chút đồng ý.

Tiểu Dã lại nói: "Nhưng... nhưng mà, đệ... đệ thích... thích cái tên... Tiểu Dã này hơn."

"Hắc hắc, ta cũng thích gọi đệ là Tiểu Dã, nhưng sư phụ đệ thật sự lợi hại, biết võ công, còn biết chữ, thật ra cha ta cũng muốn dạy ta học chữ, nhưng ông ấy cũng không biết được mấy chữ. Đệ thân thủ lợi hại như vậy, sư phụ đệ nhất định cũng vô cùng lợi hại nhỉ." Hùng Đệ có vẻ cực kỳ hưng phấn, tựa như đang nói về sư phụ mình vậy.

Tiểu Dã nói: "Sư phụ người... người... tuổi tác... tuổi tác đã cao, cũng có thể dùng tàn... tàn đao một... một đao đã chém chết... chém chết một con... con cạp lớn, ta... ta còn kém... kém xa lắm. Trong lúc nói, cậu dùng tay chỉ vào tấm da hổ trên cành cây."

Đao tuy tàn, nhưng khí anh hùng không giảm.

Hàn Nghệ nghe vậy cũng chỉ khẽ gật đầu, đột nhiên nhớ lại trong hồi ức, khoảng chừng sáu năm trước, trên núi sau Mai Thôn quả thật có một con mãnh hổ, còn ăn thịt mấy người, lúc đó thôn dân còn chuẩn bị lên núi bắt con hổ này, nhưng mỗi lần trước khi đi lại phải hủy bỏ vì có nhiều người nhất gan, nhưng sau đó thì không bao giờ nhìn thấy con hổ đó nữa, người trong thôn đều nói con hổ này đã đi rồi.

Hùng Đệ nghe vậy cả kinh, lại nói: "Tiểu Dã, bây giờ đệ còn nhỏ, sau này lớn lên nhất định còn lợi hại hơn cả sư phụ đệ."

Tiểu Dã lại lắc đầu nói: "Sư phụ ta... sư phụ ta nói... đao... đao pháp này của người... không... không thích hợp với... ta, bởi vì... đao... đao pháp này, cần... cần có khí thế... bế nghể chúng sinh, khai sơn phách hải, mới... mới có thể phát huy... phát huy uy lực lớn... lớn nhất của nó."

Hùng Đệ hiểu kỳ nói: "Vậy sao sư phụ đệ biết đệ không làm được?"

Tiểu Dã lắc đầu nói: "Ta... ta cũng... cũng không... biết."

Hàn Nghệ thì lại tâm sáng như gương, bế nghể vạn vật, trong thiên hạ chỉ có một người là có thể làm được, đó chính là hoàng đế, người bình thường sao có thể có loại tâm cảnh này, lúc này Tiểu Dã nói cậu thích cái tên Tiểu Dã này hơn, cũng chính là lý này, bởi vì cậu không thể hiểu hết về ý nghĩa của cái tên Hạo Hãn mà sư phụ cậu đặt cho.

Thật ra lúc này Hàn Nghệ cũng đã nhìn thấy hết đao pháp của đó của Tiểu Dã, người không thông võ công như hắn, nhìn thấy đao pháp này cũng cảm thấy vô cùng bá đạo, không hề nói đến đạo lý, bức ép tuyệt đối, khiến người ta nhìn thấy là sợ, đây cũng là tại sao những người lúc này đánh đến lúc sau thì đến dừng khí chiến đấu cũng không có.

Nghĩ đến những người kia, Hàn Nghệ đột nhiên nhú mày, nói: "Tiểu Dã, Tiểu Béo, có chuyện ta phải thương lượng với các đệ một chút."

Hùng Đệ hiểu kỳ nói: "Chuyện gì?"

Hàn Nghệ nói: "Chính là mấy tên sát thủ lúc này."

Hùng Đệ vừa nghe, khuôn mặt không khỏi u sầu: "Hàn đại ca, huynh nói bọn họ sẽ còn tới giết chúng ta sao?"

Hàn Nghệ nói: "Ta thấy nhất định sẽ."

Tiểu Dã vội nói: "Hàn... Hàn đại ca, đệ... đệ sẽ bảo vệ... bảo vệ hai người."

Hàn Nghệ cười xoa xoa đầu cậu, nói: "Dù sao đệ chỉ có một mình, nếu bọn chúng đến mấy người, đệ sẽ khó tránh khỏi bị thương tích, hơn nữa bọn chúng ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, đây cũng vô cùng bất lợi đối với chúng ta."

Hùng Đệ nói: "Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Chúng ta vẫn chưa rõ lai lịch của bọn chúng, hơn nữa chúng ta thế đơn lực bạc, có thể trốn thì trốn thôi. Bọn chúng cũng không biết hành tung của chúng ta, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, Dương Châu này lớn như vậy, bọn chúng cũng rất khó tìm được chúng ta, như vậy, sau này các đệ cứ dứt khoát sống ở đây, chỗ này gần Mai Thôn, đi lại thuận tiện, rảnh rỗi ta cũng có thể đến tìm các đệ chơi, mấy ngày này chúng ta âm thầm đưa toàn bộ vàng bạc châu báu đến đây."

Đây chính là cách làm điển hình của Thiên Môn, bởi vì người trong Thiên Môn, đặc biệt là nhân sĩ chính phái, gần như đều mua bán chớp nhoáng, làm xong là biến, nếu như bị người khác phát hiện, hoặc là truy sát, phản ứng đầu tiên không phải là trốn thì là chạy, cực ít khi có người phản kháng chính diện, trừ khi đã đến đường cùng, bởi vì người trong Thiên Môn giỏi nhất là lừa gạt, người đã lừa một lần, người rất khó lừa cùng một mục tiêu thêm lần nữa, trừ khi có tình huống đặc biệt xuất hiện, đối kháng chính diện là thứ bọn họ kém nhất, sẽ chẳng ai ngu ngốc đến mức lấy sở đoản ra đánh sở trường.

Ví dụ như trước đây Hàn Nghệ bị trù ma túy truy sát ở Myanmar, không chỉ có chạy, mà bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến chuyện đi tiêu diệt trù ma túy kia, đây là chuyện không thực tế, cho dù là sau khi đã chạy thoát thân, bọn họ cũng sẽ không có kiểu suy nghĩ này, dù sao tiền đến tay là được rồi.

Cũng như vậy, kỳ thật Hàn Nghệ sớm đã đoán được Cửu Đẳng sẽ có đồng bọn rồi, nhưng việc này đã không có quan hệ với hắn nữa, tiền cũng đến tay rồi, Cửu Đẳng cũng bị bắt rồi, chuyện còn lại, hắn cũng sẽ không quan tâm, cho dù bây giờ đối phương đã tìm đến cửa, hắn vẫn lựa chọn có thể trốn thì trốn, có thể tránh thì tránh, một là, đây là một kiểu tư duy quán tính, hai là, hắn cũng không có thực lực để chống lại đối phương.

May mắn là, căn cứ vào biểu hiện lúc này của đối phương, rõ ràng cũng là đang ôm cây đợi thỏ, có lẽ bọn chúng chỉ biết Hùng Đệ chứ không biết hắn và Tiểu Dã, phải biết đây là thời cổ đại, người muốn tìm một người vô cùng khó, Mai Thôn lại vô cùng hẻo lánh, Hàn Nghệ thâm nghĩ, chỉ cần mình không thường ra ngoài, đối phương cũng quyết không tìm được đến đây, hơn nữa, đối phương cũng không thể vì chút tiền này mà tìm bọn hắn cả đời chứ, cho nên hắn nghĩ đợi qua vài ngày là được rồi.

Chương 96: Rửa tiền! Kết thúc!

dịch: mafia777

Hàn Nghệ đã quen thấy sóng to gió lớn, tuy suýt nữa đã mất mạng nhưng cũng không sợ đến mức đến cửa cũng không dám ra, những người này ác đến đâu cũng không ác bằng những trùm ma túy, buôn bán vũ khí lớn ở hậu thế, hơn nữa, nhìn từ thủ đoạn ôm cây đợi thỏ của đối phương, tư liệu đối phương nắm trong tay hiển nhiên là quá ít, cho nên hắn cũng không lo lắng, cũng không quá sợ hãi, người làm nghề này như bọn hắn, trên tư duy đã quen với nguy hiểm rồi, đây chỉ là chuyện vặt vãnh thôi.

Ngày thứ hai hắn đã ra ngoài rồi, đương nhiên, hắn vẫn đội nón tre ra ngoài.

Sở dĩ hắn vội vào thành thật ra là tìm Thẩm Tiểu thương lượng một số chuyện, bởi vì trước mắt hắn rất muốn nghỉ ngơi, không muốn hành động thêm nữa. Về phần rửa tay gác kiếm, cũng không đến mức đó, đơn giản mà nói, chính là làm theo ý mình. Nếu đã muốn nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, không có quá nhiều nguyên nhân, cũng hoàn toàn không có quan hệ với mấy sát thủ kia, cho nên hắn dự định nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện này, tạm thời về lên một đầu chấm trước, còn về chuyện sau này thì hắn không nghĩ đến, tất cả đều tùy duyên, nghĩ rồi thì không phải Hàn Nghệ nữa, về phần những nguy hiểm có thể đối mặt, hắn sẽ hết sức phòng bị, cũng sẽ cẩn thận, nhưng nếu đến, hắn cũng quyết định sẽ không trốn tránh.

Thẩm gia.

"Hàn huynh, cuối cùng huynh cũng đến rồi, ta còn tưởng huynh đã quên ta rồi, nhiều ngày như vậy cũng không đến tìm ta."

Thẩm Tiểu vừa nhìn thấy Hàn Nghệ đã giống như kích động a, phải biết y đã xem Hàn Nghệ là tri kỷ số một trong đời, hai người thực sự là có quá nhiều điểm giống nhau.

Gần đây y đã kiểm chế rất nhiều, không có đi khắp nơi tiêu xài phung phí nữa, không có việc gì thì ngồi ở nhà, dù sao đã làm một đại án rồi, hưng phấn có thừa, y vẫn còn có chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên y gây án, không sợ là điều không thể nào, không giống Hàn Nghệ đã quen phạm tội, làm như không có chuyện gì, còn dám vào trong thành Dương Châu. Lần ra khỏi cửa gần đây nhất trong mấy ngày này của Thẩm Tiểu cũng chỉ là lên đưa Hùng Đệ, Tiểu Dã đi xem Hồ nữ hai ngày trước, nếu không phải như thế, Hàn Nghệ cũng đừng hòng tìm được tên phá gia chi tử này ở Thẩm gia.

"Sao vậy được, có quên ai thì ta cũng không dám quên Thẩm huynh a, chỉ là gần đây có chút việc riêng phải xử lý."

Hàn Nghệ chấp chấp tay, nhìn chung quanh, nhỏ giọng hỏi: "Cha huynh không có ở đây à?"

Thẩm Tiểu nói: "Cha ta đến tiệm rồi, e là phải qua mấy canh giờ nữa mới về."

Vậy thì đúng là quá tốt rồi. Hàn Nghệ gật gật đầu, kỳ thật hắn cũng không muốn đối mặt với Thẩm Thanh Phong, dù sao lần trước hắn đã hại Thẩm Thanh Phong một vô, mặc dù hắn chưa từng gặp Thẩm Thanh Phong, nhưng cũng biết thương gia có người nào là không tinh minh, không chừng Thẩm Thanh Phong sớm đã phản ứng kịp rồi.

Thẩm Tiểu thấy sắc mặt hắn khác thường, dường như có chuyện muốn trao đổi với mình, thế là mời hắn đến phòng riêng của mình.

Vừa vào trong phòng, Thẩm Tiểu liền cười ha ha, nói: "Hàn huynh, đến tìm ta vội như vậy, chứ không phải là... ha ha."

Hàn Nghệ nhìn vẻ mặt âm thầm của y, hiểu kỳ nói: "Chớ không phải là cái gì?"

Thẩm Tiểu trừng mắt nhìn, nói: "Chớ không phải là huynh cũng muốn đi xem những Hồ nữ kia."

Tuy y và Hàn Nghệ tiếp xúc không nhiều, nhưng tính cách phóng đảng bất kị của Hàn Nghệ vẫn để lại ấn tượng sâu sắc cho y.

Trong lòng Hàn Nghệ vừa tức vừa buồn cười. Mặc dù hắn đến không phải vì chuyện này, nhưng cũng không có phủ nhận, dù sao đàn ông muốn chuyện này, kỳ thật cũng rất bình thường, cười lớn nói: "Nếu những Hồ nữ đó cũng thích làm văn viết chữ, vậy thì ta không có hứng thú."

Thẩm Tiểu cười ha ha nói: "Ta biết ngay là huynh sẽ xông đến mà, nói thật với ngươi, lúc ấy vừa nhìn thấy những Hồ nữ đó là ta liền nghĩ ngay đến huynh."

Không phải là những Hồ nữ đó nhìn rất giống lão tử đây chứ. Ôi trời a, Hàn Nghệ nghĩ đến phiên bản nữ của mình, không khỏi thấy hơi buồn nôn, về mặt quái dị nhìn Thẩm Tiểu nói: "Sao lại nói như vậy?"

Thẩm Tiểu nói: "Huynh không biết đấy thôi, những Hồ nữ đó phóng đảng, hờn ngược lộ nữ, không phải thích hợp với huynh sao?"

Thôi xin, thứ lỗi từ truy cầu là bầu không khí tốt, thật sự coi ta là kẻ háo sắc rồi, ta vẫn là một trai tân đấy nha, chơi thanh lâu đều có thể thu li xì, hừ, người được sao... Ặc... hình như quả thật y cũng có thể thu li xì, hơn nữa có lẽ còn nhiều hơn ta. Hàn Nghệ đột nhiên nhớ ra tên này còn là thanh lâu đạt nhân, rất được hâm mộ, nhưng hẳn cũng không có phủ nhận, dù sao quả thực hẳn cũng chẳng phải tốt đẹp gì, lúc này giả vờ cao thượng, giả vờ nho nhã, đợi đến lúc nửa lỡ như lại muốn đi xem, đây chẳng phải là tự tát vào mặt mình hay sao, phải giữ lại cho mình một đường lui a, khề ho một tiếng, nói: "VẬY Ờ, VẬY HÔM KHÁC ĐI XEM THỨ."

"Hôm khác?"

Thẩm Tiểu có chút kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không phải huynh đến vì việc này sao"

"Đương nhiên không phải." Hàn Nghệ liếc xéo mắt, nói: "Hôm nay ta đến là muốn bàn chuyện với huynh."

"Chuyện gì?" Thẩm Tiểu nhìn Hàn Nghệ với vẻ nghi hoặc.

Tên này sẽ không cho rằng ngoại trừ việc ta hẹn y đi chơi thanh lâu thì sẽ không có chuyện khác đấy chứ. Hàn Nghệ không vui, nói: "Số tiền đồng đó cứ giấu như vậy cũng không phải là cách, để tránh đem dài lắm mồm, ta nghĩ tạm thời đem số tiền đó để trong nhà huynh."

"Tại sao lại vậy?"

Thẩm Tiểu hiểu kỳ nói.

Tên ngu ngốc người, đương nhiên là rửa tiền a! Hàn Nghệ giải thích: "Huynh nghĩ xem, tiền này giấu ở đó cũng không phải quá an toàn, hơn nữa nếu như ta và Tang Mộc bọn họ lấy ra dùng, rất dễ bị người khác phát giác, nhưng nhà huynh thì khác, nhà huynh vốn đã là nhà làm ăn buôn bán, tiền ra ra vào vào, sẽ chẳng có ai phát giác được, đến lúc đó thì huynh có thể cầm tiền này, trợ giúp những người nghèo chúng ta, tới tới lui lui như vậy sẽ không có ai phát giác được, huynh nói có phải không?"

Đùng thấy Thẩm Tiểu là một tên phá gia chi tử, dù sao cũng sinh ra trong thương nhân thế gia, nên tức khắc hiểu ngay, liên tục gật đầu hô "hay", nhưng lại nói: "Nhưng gần đây kiểm tra nghiêm như vậy, nếu chẳng may bị người khác phát giác được, vậy thì phải làm sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Hiện giờ cảnh báo nguy hiểm đã giải trừ rồi, chỉ cần Vương gia không nắm được chứng cứ của chúng ta, quan phủ sẽ không để ý đến ông ta."

Thẩm Tiểu nói: "Làm sao người biết?"

Hàn Nghệ thấp giọng nói: "Chắc người có nghe chuyện Bò Tát vàng rồi?"

"Chuyện lớn như vậy, ta đương nhiên biết." Thẩm Tiểu gạt mình, nói: "Sẽ không phải Bò Tát vàng đó là bị huynh lấy đi rồi chứ."

Hàn Nghệ trừng mắt liếc nhìn thẳng nhai này một cái, đệt, chẳng lẽ trong lòng người ta chính là một tên giang dương đại đạo à! Ta là hiệp đạo, ok? Hừ nói: "Huynh bớt ở đây vu tội cho ta được không, ta là loại người đó sao?"

Thẩm Tiểu hồ nghi đánh giá Hàn Nghệ, ánh mắt tràn đầy sự không tin nhiệm.

"Thôi thôi thôi, huynh bớt ở đây giả vờ là người tốt đi." Hàn Nghệ tức giận liếc nhìn Thẩm Tiểu một cái, lại nói: "Không giấu huynh, trong quá trình bắt Bò Tát vàng về, ta đã giúp Dương gia không ít chuyện."

Thẩm Tiểu kinh ngạc nói: "Thật sao?"

Hàn Nghệ gật gù đầu, dù sao hắn và Thẩm Tiểu ngồi chung một con thuyền, cho nên hắn đối với Thẩm Tiểu vẫn là hết sức tín nhiệm.

Thẩm Tiểu hưng phấn nói: "Mau nói cho ta nghe, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

Hàn Nghệ nói với vẻ có lỗi: "Chuyện này để sau này ta nói với huynh đi, bây giờ còn có chút không tiện."

Thẩm Tiểu nghe vậy cảm thấy hơi thất vọng, nhưng nghĩ đến đối phương là Dương gia, trong lòng biết Hàn Nghệ cũng có điều khó nói, vì thế cũng không hỏi nhiều nữa, đột nhiên lại giống như nhớ đến gì đó: "Đợi một chút, ý của huynh là, Dương gia biết chuyện chúng ta hợp mưu lừa Vương gia?"

Hàn Nghệ khẽ nhún vai nói: "Dù sao ta cũng không thừa nhận, Dương Công cũng không nói, nhưng mà Dương Công nhất định phát giác được chuyện này có liên quan đến ta, nhưng cũng không chừng sẽ nghĩ đến chúng ta đã tham dự vào chuyện này, nhưng dưới tiền đề Dương Công xác nhận ta tham dự, các huynh chính là điểm đột phá tốt nhất, cũng may, tất cả những chuyện này đều sẽ không xảy ra, nếu không phải như vậy, Dương Công nhất định sẽ mất nhắm mắt mở đối với chuyện này, chỉ cần Vương gia không có chứng cứ xác thực, ông ta cũng không thể làm gì được chúng ta, nhưng chuyện này huynh tuyệt đối không được nói với bất cứ người nào, tránh sinh thêm rắc rối."

"Cái này đương nhiên ta biết."

Thẩm Tiểu gật gù đầu, lại cau mày nói: "Nhưng việc này ta vẫn phải hỏi ý cha ta, nhiều tiền như vậy, ta không làm chủ được."

Hàn Nghệ cười nói: "Huynh chỉ cần nói cho cha huynh biết chuyện ta giúp Dương Công bắt Bồ Tát vàng về, thì cha huynh nhất định sẽ đồng ý."

Thẩm Tiểu nói: "Tại sao huynh chắc chắn như vậy?"

Hàn Nghệ nói: "Tiền này giấu ở bên ngoài cũng không phải chuyện tốt, một khi tìm ra được, nhất định sẽ rước họa vào thân, giải quyết sớm chừng nào thì sớm yên tâm chừng đó."

Thẩm Tiểu nửa tin nửa ngờ gật đầu, lại nói: "Vậy làm sao chuyển số tiền này đến nhà ta?"

Hàn Nghệ nói: "Việc này ta tin là cha huynh sẽ nghĩ ra cách."

Kỳ thật hẳn thật sự không có cách, bởi vì hẳn không biết tiền vàng thời này vận chuyển như thế nào, cho nên không thể nghĩ được cách vẹn toàn, nhưng Thẩm Thanh Phong đã làm buôn bán nhiều năm như vậy, nếu đến cả chút thủ đoạn này cũng không có, vậy thì việc buôn bán này đúng là làm không công rồi.

Thẩm Tiểu gật gù đầu nói: "Được, ta hỏi cha ta thử."

Hàn Nghệ lại hỏi: "Đúng rồi, tình hình của Vương gia hiện giờ như thế nào?"

Thẩm Tiểu cười ha hả, nói: "Lần này Vương gia có thể nói là bị huynh chơi thảm rồi, e là đến ngay cả tiểu thiếp của mình cũng không giữ nổi nữa, nhà ông ta thứ nhiều nhất chính là ruộng đất, nhưng bán nhiều ruộng như vậy cũng cần không ít thời gian, nhiều tiền như vậy, chi lợi tức đã đủ cho bọn họ khôn đốn rồi, không chỉ có đem tiểu thiếp của mình đi gán nợ. Nói đến đây, y nhủ lòng mày, thở dài: - Chỉ đáng tiếc, không thể nhờ cô tận gốc, bọn họ chịu thiệt thòi lớn như vậy, sau này nhất định sẽ càng thêm nghiêm trọng, nói không chừng còn có thể trở mình nữa."

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Không phải chỉ là nhờ cô tận gốc sao, chuyện nào có đáng gì."

Thẩm Tiểu nói: "Huynh có cách?"

Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Muốn ngăn cản Vương gia Đông Sơn tái khởi, việc này kỳ thật vô cùng đơn giản, Thẩm gia các huynh cũng cho vay tiền là được."

Thẩm Tiểu sùng sốt, lắc đầu nói: "Cái này thì không được, ta không làm được loại chuyện tán tận lương tâm này."

Nói đi cũng phải nói lại, phá gia chi tử chỉ là bề ngoài của y, thật ra y là một nhà từ thiện nóng vội hồng việc, mặc dù y tiêu tiền cũng không ít, nhưng đâu có công tử nhà giàu nào không tiêu tiền, Vương Bảo là ngoại lệ, nhưng y chủ yếu vẫn là dùng tiền để cứu tế người khác chứ không phải là để ăn uống no say, ăn uống thì nhà y có, chơi thanh lâu thì không cần trả tiền, kỳ thật nơi y tiêu tiền cũng rất ít, nếu như Thẩm Tiểu cả ngày chỉ ăn uống gái gú cờ bạc, Thẩm Thanh Phong có thật sự một lần, hai lần rồi ba lần để mặc y lêu lổng không, tuy nói cứu đại đơn truyền, nhưng đó cũng chưa chắc a!

Hàn Nghệ hừ nhẹ nói: "Thẩm Tiểu, không phải ta khinh thường huynh, nếu huynh với Vương gia giống nhau, cho vay nặng lãi, vậy huynh cũng chưa chắc qua được họ a!"

Thẩm Tiểu nói: "Ý của huynh là?"

Hàn Nghệ nói: "Đợi sau khi sóng gió qua, huynh dùng lợi tức thấp để ngăn chặn lợi tức cao của Vương gia, những bách tính kia cũng đâu phải kẻ ngốc, có chỗ lợi tức thấp không đi vay, chạy đi vay chỗ lợi tức cao, không phải chúng ta đã chuẩn bị ba trăm quan làm việc thiện sao, huynh hãy lấy tiền đi cho vay, không cần lợi tức cũng được a, dần dần, bách tính đều chạy đến đây vay tiền, vậy thì Vương gia tự nhiên sẽ hết đường làm ăn, bọn họ chỉ có ngoan ngoãn mà đi làm ruộng."

"Đúng a, đơn giản như vậy mà sao ta không nghĩ đến, vẫn là huynh có cách."

Thẩm Tiểu càng nghĩ càng hưng phấn, không kim nổi bật cười ha hả.

Thật ra dựa theo thói quen của người trong Thiên Môn, Hàn Nghệ quyết sẽ không nói những lời này, bởi vì hẳn đã lấy tiền từ chỗ Vương gia đến tay rồi, dựa theo thói quen trước đây, hẳn nên cố gắng hết sức để tránh dính vào quan hệ với Vương gia lần nữa, nhưng thời đại bây giờ không giống, hơn nữa mỗi thời mỗi khác, cách làm của Hàn Nghệ đương nhiên cũng sẽ xuất hiện chút thay đổi, đây cũng là chuyện hợp lý hợp tình.

Hai người lại bàn bạc chuyện làm sao cho vay lãi xuất thấp lần nữa, với cá nhân Thẩm Tiểu mà nói, y tặng tiền cho những bách tính có khó khăn kia còn được, càng đừng nhắc đến lãi suất gì đó, y nhất định sẽ không phản đối, nhưng nếu người đem tiền cho vay, Thẩm Thanh Phong có thể đồng ý không, dù sao là một thương nhân, thì thoảng cứu giúp thì không sao, nhưng coi là chuyện làm ăn thì đó là không được, làm ăn là làm ăn, từ thiện là từ thiện, đây là hai chuyện khác nhau, cho nên mấu chốt là phải thuyết phục Thẩm Thanh Phong.

Tuy nhiên phương diện này đối với Thẩm Nghệ mà nói, đó đúng là không có gì thành thực hơn, tùy tiện ném một món tiền có thể kiếm được, lại là phương án cho vay tiền dân chúng có thể chấp nhận được cho Thẩm Tiểu.

Có một phương án này rồi, Thẩm Thanh Phong tám chín phần mười sẽ đồng ý.

Sau khi nói xong việc này, Hàn Nghệ liền đứng dậy cáo từ.

Chương 97: Mục đích ở đâu

dịch: mafia777

***

Trong ba ngày trong tương lai, Hàn Nghệ bận rộn giống như một con chó, một mặt phối hợp với Thẩm gia chuyển tiền đến Thẩm gia, chuyện này đối với Thẩm gia hoặc là đối với Thẩm Thanh Phong mà nói cũng không phải là một chuyện khó, dù sao cũng là người kinh doanh từ lâu, buôn bán qua lại, chỗ cần vận chuyển tiền đến rất nhiều, chỉ cần cẩn thận một chút, phân chia rồi luân phiên chuyển vào thì sẽ không gây ra chú ý.

Sau khi giao lại số tiền này cho Thẩm gia, Hàn Nghệ lại cùng Tiểu Dã, Hùng Đệ bí mật chuyển vàng bạc châu báu, lựa là giấu vóc trong huyết động đến sơn cốc bí mật kia.

Còn về đám người Tang Mộc, Hàn Nghệ vẫn an bài bọn họ đóng giả ăn mỳ ở phía nam ngoại thành Dương Châu, tuy rằng Dương gia sẽ không điều tra chuyện này làm gì, nhưng lệnh truy nã đã phát ra rồi, nếu như tùy tiện thu hồi lại, Vương gia nhất định sẽ bắt mẫn, cho nên vẫn phải dựa vào thời gian để phân tán sức chú ý vào chuyện này, quan phủ làm việc chính là như vậy, qua một, hai tháng rồi, nếu vẫn không có một chút manh mối nào thì sẽ ngưng lại, dù sao người phái người điều tra cũng cần nhân lực và vật lực, trừ khi lại có đầu mối mới.

Hàn Nghệ xử lý những việc cuối cùng vội vã như vậy, nguyên nhân có ba, thứ nhất, là hắn thật sự mệt mỏi rồi, phải biết trước đây hắn hành động, ở giữa ít nhất đều có khoảng cách ba, bốn tháng, nhưng trong vòng hai tháng nay, hắn gần như không có ngừng nghỉ, việc này khiến hắn mệt mỏi cả thể xác lẫn tâm thần; thứ hai, tâm thái của hắn cũng đã phát sinh một số thay đổi, thậm chí còn có ý định rửa tay gác kiếm, cho nên hắn muốn tạm thời dừng lại; thứ ba, hắn đã bại lộ rồi, bất luận là Dương gia, hay là đồng bọn của Cửu Đẳng đều đã gặp hắn rồi, mặc dù trước mắt Vương gia vẫn không biết là tình huống gì, nhưng Vương Đại Kim không thể không nghi ngờ hắn, chỉ là không có chứng cứ thôi, nếu như hắn lại có chuyện gì, vậy thì những nhân tố nguy hiểm này đều có thể phát nổ.

Cho nên, bất kể là nhân tố bên ngoài, hay là nhân tố bên trong, hắn đều cần một quãng thời gian bình ổn, để bản thân vượt qua giai đoạn đặc thù này.

"Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi."

Đợi sau khi khoản tiền tiền cuối cùng an toàn đến Thẩm gia, cuối cùng Hàn Nghệ cũng thở phào nhẹ nhõm, trên đường đi về Mai Thôn, chỉ cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều, mấy ngày đó khi từ Dương gia về, hắn từng muốn rửa tay gác kiếm, sống những ngày nhàn hạ, nhưng sau đó hắn đã lại phủ quyết suy nghĩ này của bản thân, tất cả tùy ý, không cần thiết phải cố định bản thân trong một phương thức sống nào đó.

Hiện giờ hắn muốn nghỉ ngơi, vậy cứ nghỉ ngơi, khi hắn nghỉ ngơi, muốn đi ra ngoài tiêu sái một chút, vậy cứ đi tiêu sái, không cần thiết phải định nghĩ cuộc đời trong tương lai cho mình, kỳ thật hắn cũng không cảm thấy hứng thú đối với tương lai tràn trề hy vọng, chỉ có tương lai không biết mới là điều hắn muốn. Nếu như bây giờ hắn đã liệu được mình sẽ làm ruộng cả đời, cho đến ngày già yếu rồi chết đi, đây đối với hắn mà nói là một chuyện vô cùng gay go, thậm chí có thể nói còn không bằng một ngày nào đó bị thiên thạch đập chết, không biết mới là thứ mê hoặc người nhất. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân hắn, cũng có rất nhiều hy vọng cả đời sống yên ổn.

Lúc về đến nhà, chỉ thấy Tiêu Vân đang ngồi ở ngưỡng cửa, một tay chống cằm, suy nghĩ xuất thần, ngay cả khi Hàn Nghệ đứng trước mặt, nàng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô vợ ngang ngược can rở này lại đi theo con đường đa sầu đa cảm lúc nào vậy?

Hàn Nghệ đi tới trước mặt Tiêu Vân, vẫy vẫy tay.

Tiêu Vân hừ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang một bên.

Ai ôi! Hình như giận rồi, nhưng chẳng quan hệ gì đến ta, còn mặt nặng mày nhẹ với ta, đúng là không biết gì cả, Hàn Nghệ làm như không thấy, lách người đi vào trong nhà.

Ừm? Tình huống gì vậy?

Tiêu Vân tuyệt đối không ngờ rằng Hàn Nghệ sẽ vô tình như vậy, mình đã biểu lộ hết sự bất mãn ra rồi, Hàn Nghệ lại làm như không thấy, tức đến mức tóc dựng ngược lên rồi, nam nhân thì đã thấy nhiều rồi, chỉ chưa từng thấy nam nhân lạnh lùng vô tình như vậy, nói thế nào đi nữa thì cũng là người sống chung trong một căn nhà, đứng dậy liền đi vào nhà, đặt mông ngồi trên phản, mắt lạnh lùng nhìn Hàn Nghệ đã nằm trên phản, một bộ dạng tức giận.

"Thần kinh!"

Hàn Nghệ liếc xéo, xoay người đi chỗ khác.

"Ngươi còn nói ta thần kinh?" Tiêu Vân tính tình cáu kỉnh này thật sự không nhịn được nữa, nói: "Hàn Nghê, ngươi đứng lên cho ta."

"Làm gì?"

Hàn Nghê khó chịu nhìn Tiêu Vân.

"Ngươi không thấy bồn hương tử rất tức giận sao?"

"Nhìn thấy rồi, vậy thì sao?"

"...!"

Tiêu Vân bị câu này của Hàn Nghê làm cho mặt đỏ bừng lên, nói chuyện đứt quãng: "Ngươi nhìn thấy... nhìn thấy rồi, tại... tại sao không hỏi tại sao ta tức giận."

Hàn Nghê không nhịn được nói: "Nữ nhân luôn có mấy ngày như vậy, ta có thể hiểu được, việc ta cần làm không phải là nên cố gắng tránh xa cô sao."

"Cái gì mà nữ nhân luôn luôn mấy ngày đó." Tiêu Vân cũng không hiểu ý của câu này, nói: "Ta tức giận đều là bởi vì ngươi."

"Bởi vì ta?"

Hàn Nghê tức giận nói: "Cô đừng cứ ý mình thân thủ lợi hại là ức hiếp người khác được không, mấy ngày nay ta đều không ở nhà mấy khi, làm sao ta chọc cô giận được."

Tiêu Vân nói: "Chính bởi vì ngươi không ở nhà ta mới tức giận, lúc trước ngươi đi làm ăn thì cũng thôi đi, nhưng mà bây giờ ngươi cũng không có làm ăn nữa, nhưng vẫn là ba ngày thì hai ngày không ở nhà, rốt cuộc trong lòng ngươi còn có cái nhà này không a!"

Nói đến câu sau, mặt nàng đầy vẻ ủy khuất. Hàn Nghê ngán người, mới nói: "Ta đã nói mấy nữ nhân các cô đều không hiểu chuyện, ta không đi buôn bán, ít nhất cũng phải nói với lão đại ta một tiếng chứ, còn phải an bài chuyện thiện hậu một chút, cô tưởng đây giống như cô tức giận, nói giận là giận, chẳng có chút dấu hiệu nào à, thật là."

"Thiện... thiện hậu? (nghĩa là khắc phục hậu quả)" Tiêu Vân sững sốt, hồ nghi nói: "Thật không?"

"Đương nhiên là thật, cô thông minh như vậy ta gạt được cô sao."

"Vậy cũng phải."

Tiêu Vân gật gật đầu, tỏ vẻ hết sức tán đồng.

Wow! Nữ nhân này da mặt sao có thể dày như thế, thật muốn gặp cha mẹ của cô ta, hỏi xem lúc cấu tạo Tiêu Vân, rốt cuộc đã bỏ những vật liệu gì vào đó.

Tiêu Vân lại nói: "Vậy ngày mai ngươi sẽ không ra ngoài nữa chứ."

Hàn Nghê nói: "Ta ra ngoài hay không, chẳng có quan hệ gì quá lớn với cô."

Tiêu Vân cãi: "Sao lại không có quan hệ gì, ngươi cả ngày đều ở bên ngoài, một mình ta ở nhà buồn chán lắm a, cũng không biết ở nhà cùng ta nữa."

Hàn Nghê cười ha hả nói: "Ở nhà ngủ cùng cô à?"

"Ngươi muốn ăn đòn."

Tiêu Vân đỏ mặt, gương bàn tay trắng như phấn lên.

"Đừng đừng đừng." Hàn Nghê vội vàng rút vào trong góc, nói: "Được rồi được rồi, sắp tới ta sẽ không ra ngoài."

Như vậy còn được.

"Nhưng phải nói trước, ta sẽ không chơi mặt chược với cô đâu."

"..."

"Gây đàn thì thế nào?"

"Đàn tình? Cái này không hay lắm đâu, ta nghĩ tình cảm giữa chúng ta, nói sao cũng là phí công."

"Ngươi nghĩ đi đâu vậy."

Tiêu Vân tròn mắt liếc Hàn Nghệ một cái: "Ta nói gậy đàn, đàn trong cầm kỳ thư họa."

(phát âm của từ gậy đàn và đàn tình gần giống nhau)

"Ồ, vậy thì có thể."

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Tiêu Vân lại nói: "Tình cảm giữa chúng ta thật sự kém như vậy sao?"

"Đương nhiên."

Hàn Nghệ nói: "Cô từng thấy vợ chồng nào giống chúng ta chưa?"

Tiêu Vân thoáng suy nghĩ, lắc đầu.

"Vậy còn không phải sao."

"Đây đều trách người."

"Cô cũng thật biết trốn tránh trách nhiệm a!"

Hàn Nghệ hừ nói: "Cô không biết nấu cơm, cũng không biết giặt quần áo, còn hay ẩu đả với trượng phu, cô còn dám nói lời này, ta thật sự rất phục cô."

Lại lấy những chuyện này ra nói, Tiêu Vân vừa nghe câu này, não đã bắt đầu thiếu oxy rồi: "Cũng không phải ta chưa từng dịu dàng với người, trước đây ta tốt với người biết bao, nhưng từ sau khi cha người mất, người giống như biến thành một người khác vậy, nếu không phải khuôn mặt này, ta thật nghi ngờ người có còn là Hàn Nghệ hay không. Không đúng, có phải người là kẻ xấu mang mặt nạ da người hay không, ta phải xé ra xem thử. Nói xong nàng liền vươn móng vuốt ra với vẻ hừng phấn như đi thám hiểm."

Nữ ma đầu này, xem ra lại tiến hóa không ít rồi, trước đây vẫn chỉ là đá mông, bây giờ trực tiếp xé mặt luôn rồi.

Hàn Nghệ sợ tới mức hai tay che mặt, mắng: "Cô... cô tránh ra cho ta, cô dám xé mặt ta, ta sẽ bức xé cô."

Tiêu Vân hiểu kỳ nói: "Xé như thế nào. Bức?"

Nói xong, nàng cũng ngồi trở về.

Hàn Nghệ thở phào một cái, nói: "Xé. Bức chỉ là... ừm... cái này, ồ, trong túi ta còn có con vịt quay, nếu cô thật sự muốn xé, thì xé nó đi."

Tiêu Vân ngạc nhiên vui mừng nói: "Người... người lại mang vịt quay về cho ta à?"

Trong lúc nói, nàng đã kéo cái bọc đến bên cạnh mình, mở ra xem, vẫn là mùi vị quen thuộc đó, khịt khịt mũi, nói: "Thơm quá! Xem như người vẫn có chút lương tâm."

Con vịt quay này thật ra là lúc trước khi gặp nhau, Thẩm Tiểu đưa cho Hàn Nghệ ăn.

Hàn Nghệ hừ nói: "Cô biết là tốt."

Tiêu Vân đột nhiên cười, nói: "Nhưng mà ta cũng không tệ, người đợi một lát. Vừa nói nàng liền nhảy xuống phản, đi vào trong phòng."

Qua một lát, nàng từ trong phòng đi ra, hai tay giấu sau lưng, cười hi hi nói: "Hàn Nghệ, người đoán thử ta đang cầm trong tay là gì?"

Hàn Nghệ e ngại nói: "Chỉ cần không phải y phục cô làm, bất cứ thứ gì ta cũng có thể nhận, bất luận nển, hay là roi da."

Mặt Tiêu Vân trong chớp mắt đã chuyển từ trong xanh sang âm u, nói: "Là y phục ta làm thì người không thể nhận sao?"

Xem ra đúng rồi, cũng đúng, với trí thông minh này của cô, còn có thể tạo ra niềm vui bất ngờ gì cho ta, Hàn Nghệ thở dài nói: "Ta dám không nhận sao?"

"Người biết là tốt."

Hắc, còn đập thẳng vào mặt rồi, bỏ đi, đây là tác phong nhất quán của nàng.

Tiêu Vân lấy y phục sau lưng ra, cười đầy tự hào nói: "Người xem, đã sửa xong toàn bộ rồi, người yên tâm, lần này tuyệt sẽ không có bất cứ vấn đề gì."

Hàn Nghệ không nói lời nào, đứng dậy, dang hai tay ra.

Tiêu Vân hiểu ý, bước lên, trước tiên giúp Hàn Nghệ cởi áo khoác ngoài ra, rồi cẩn thận giúp hắn mặc vào, vừa mặc vừa nói khiến người khác cảm động: "Người biết không, lúc trước ta chưa từng nghĩ mình còn có thể làm y phục, hơn nữa còn là làm y phục giúp một nam nhân, người cũng không cần quá cảm kích ta."

Ta sẽ cảm kích cô, nói đùa gì vậy. Hàn Nghệ cũng là tình chân ý thiết nói: "Cô cũng biết không, trước đây ta cũng chưa từng nghĩ mình sẽ lại mặc bộ y phục khó coi như thế này, hơn nữa còn làm chuột bạch cho một nữ nhân, cô cũng đừng quá cảm kích ta."

"Y phục ta làm rất khó coi sao?"

Tiêu Vân mặt tối sầm, lại giúp Hàn Nghệ sửa sang lại nếp nhăn chỗ bả vai, lập tức lùi lại vài bước, lần này nàng có kinh nghiệm rồi, không thể cứ nhìn chăm chăm vào ngực của Hàn Nghệ, đáng giá trên dưới trái phải một lượt, thấy đều rất cân đối, càng nhìn càng hài lòng, càng nhìn càng bội phục bản thân, nói: "Người xem, cái này không phải rất đẹp sao."

Không có tay dài tay ngắn, không có quần ngắn, ôi, từ khi nào mà ta chỉ còn lại những kỳ vọng này đối với quần áo vậy. Hàn Nghệ đánh giá, cũng vừa với người, vậy là đã đủ rồi, hắn thật sự không dám yêu cầu xa vời quá nhiều, nhưng vừa buông tay xuống, bỗng nhiên cảm thấy dưới nách đau nhói, không khỏi kêu một tiếng "ai ôi".

Tiêu Vân nói: "Người lại đau bụng."

Hàn Nghệ không để ý tới nàng, nâng cánh tay phải lên, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy ánh bạc lấp lánh.

"Ồ!"

Tiêu Vân lại là hai tay che cái miệng nhỏ nhắn.

Chỉ cần Hàn Nghệ nhìn thấy biểu cảm này của Tiêu Vân là có sự kích động muốn đập đầu vào tường, cũng không thêm nói nữa, dù sao có nói cũng vô dụng, giờ tay lên rút cây kim kia ra.

Vừa kéo ra, lại nghe thấy một âm thanh chẳng lành.

"Đừng... đừng kéo."

Tiêu Vân vội vàng ngăn cản Hàn Nghệ, nếu kéo xuống nữa, thế nào cũng trở thành bộ áo không có tay áo đầu tiên trong lịch sử, khăn trương cười nói: "Người cởi ra trước, cởi ra trước."

Đại tỷ, ta bị đâm rồi, cô nên quan tâm đến ta, thật không biết là cô làm quần áo này cho ta mặc, hay là bắt ta làm giá áo. Hàn Nghệ lắc đầu, đã từ bỏ rồi, tùy ý nàng giày vò.

Tiêu Vân cởi quần áo thật cẩn thận, nói: "Người đợi chút, ta sẽ khâu xong rất nhanh thôi, hôm nay nhất định có thể mặc rồi."

"Hôm nay? Cô nói hôm nay đã phải mặc?"

"Y phục này người đã mặc hai ngày rồi, người xem đã bẩn hết rồi, dù sao cũng phải thay y phục, không phải là đúng lúc sao."

"Cô cũng thật biết tính toán đấy."

"Quá khen, quá khen."

Tiêu Vân cười, vội vàng cầm y phục đi vào trong phòng.

"Ôi."

Hàn Nghệ lắc đầu, cầm bộ y phục đang muốn mặc lên, nhưng bỗng nhiên lại bỏ xuống, lắc đầu, đi ra ngoài.

Tiêu Vân đi vào trong phòng, rất nhanh đã khâu y phục lại, sờ đi rất nhanh, cũng không phải nói nàng rất thành thực, mà là vết rách này không phải quá nhỏ, sau đó nàng lại ra sức khâu lại, rồi lại kiểm tra lần nữa, sau khi đảm bảo tuyệt đối không có sai sót rồi mới đi ra ngoài, nhưng phát hiện Hàn Nghệ đã không biết đi đâu, tên này sẽ không trốn đi rồi chứ, thật buồn cười.

Tiêu Vân về mặt tức giận xông ra ngoài nhà, chợt nghe thấy trong bếp có động tĩnh, lập tức đi tới, một tay đẩy cửa ra: - Hàn Nghệ...

Chỉ thấy trong phòng bếp một nam nhân lửa lò đang trung ra cơ bắp rắn chắc.

Tiêu Vân lập tức choáng váng.

Nam nhân khỏa thân kia dường như cũng choáng váng, trôi qua một khắc, hắn đột nhiên bừng tỉnh lại, vội vàng dùng gáo nước che bộ phận quan trọng, phần nộ nói: "Chẳng lẽ cô làm y phục chính là mục đích này à! Quá là vô sỉ rồi đấy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Rốt cuộc là ai sai?

dịch: mafia777

- Á!

Một tiếng thét chói tai, Tiêu Vân vọt ra khỏi phòng như tia chớp, lại nghe một tiếng "rầm", cửa phòng bếp đóng chặt lại: - Tên hạ lưu này, tắm cũng không đóng cửa cho chặt.

Ta hạ lưu? Đây rốt cuộc là cái thế giới gì a!

- Đại tỷ, cô cũng không phải không biết, cửa phòng bếp này cho dù đóng chặt tới đâu, cũng khó có thể đỡ nổi mãnh hổ chồm kia của cô.

Hàn Nghệ càng nói càng phẫn nộ: - Ta nói cô cũng thật là, chẳng lẽ cô không biết vào phòng là phải gõ cửa sao?

- Ai vào phòng bếp cũng gõ cửa à!

Thật ra Tiêu Vân không tắm ở phòng bếp, dù sao cũng có quá nhiều chỗ có thể rình rập, Tiêu Vân vẫn luôn đem nước vào trong phòng tắm, hơn nữa cũng là lúc ở trước phòng không có người, cho nên nàng cũng không ngờ đến điểm này.

Đây... Ừm, cô ta nói hình như cũng có chút đạo lý, đều trách cái nhà rách nát này, làm ta lộ trình tiết, thật là buồn cười!

Tiêu Vân gặp Hàn Nghệ không lên tiếng, càng thêm đứng lý hợp tình, nói: - Còn người nữa, đang yên đang lành sao lại chạy đi tắm.

Hàn Nghệ nói: - Không phải cô bắt ta thay y phục sao, cô thay y phục không tắm sao?

- ...!

Lần này đến lượt Tiêu Vân trầm mặc.

Hàn Nghệ hừ nói: - Cô nói bây giờ phải làm sao đây, cái nên nhìn cô đã nhìn rồi, cái không nên nhìn cô cũng đã nhìn, cô nhất định phải bồi thường cho ta, ta yêu cầu cũng không nhiều, cô cứ tắm một lần cho ta xem, như vậy công bằng nhất... Tiêu Vân, Tiêu Vân, cô không thể nhìn người ta xong lại mặc kệ như vậy.

Ngoài phòng vẫn là một khoảng yên tĩnh.

Nữ nhân này thật lòng hết thuốc chữa rồi.

Hàn Nghệ lắc đầu, hần cũng không phải quá để ý việc bị người khác nhìn mình nude, là một lãng tử đâu có để ý đến phương diện này. Ở hậu thế, phụ nữ từng nhìn của hần không ít, chuyện uống say rồi cời quần trên đường cũng từng làm không ít, mấu chốt là thái độ này của Tiêu Vân khiến hần vô cùng bức bối, đến một câu xin lỗi cũng không có, vẫn còn trả đũa. Lại đưa mắt nhìn chung quanh, nhìn phòng bếp đơn sơ nói: - Nhà này sợ rằng cũng chỉ có nhân tài không có truy cầu đối với cuộc sống như ta đây ở được thôi.

Nói đến đây, hần trầm nghĩ, nếu đã tính ở đây lâu dài mà cứ sống trong cái nhà rách nát này cũng không tốt nhỉ, quan trọng là giường của mình lại giống như ở nơi công cộng, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, vị khách này chắc chắn là ngồi trên giường của ta, chuyện này không được, dù sao trong khoảng thời gian này cũng không có việc gì, chi bằng sửa sang lại chút?

Sau khi tắm rửa xong đi ra, phòng trước vắng vẻ, cửa phòng trong đóng chặt.

Hàn Nghệ mình trần nhìn vào cánh cửa đóng chặt kia, trong lòng bắt đầu lăm lăm, không công bằng, quá không công bằng rồi, dựa vào cái gì mà cửa của cô có khóa, cửa của ta không có khóa, không được, ta cũng phải khiến cô không có khóa.

Hần cười xấu xa bước lên trước, giơ chân lên liên đá một cước.

Rầm!

Cửa lập tức mở ra, còn nghe thấy một tiếng "cạch", cái then gỗ sau cửa rơi thẳng xuống đất.

- Á!

Nghe thấy tiếng chân, Tiêu Vân đứng dậy, kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ: - Hàn Nghệ, người làm gì?

Hàn Nghệ đầu tiên là sừng sốt, chỉ thấy mặt của Tiêu Vân đỏ bừng bừng, đến cổ cũng đỏ lên, phải biết việc này đã trôi qua rất lâu rồi, nhưng mặt Tiêu Vân vẫn còn vô cùng đỏ, thậm chí, chẳng lẽ cô ta chưa từng nhìn thấy đàn ông khóa thân? Trên mặt cũng có vẻ vô cùng bi phẫn: - Cô... sao cô có thể như vậy, ta lớn như thế này, vẫn chưa từng bị nữ nhân nhìn, nhưng mà... nhưng mà cô lại cướp đi trinh tiết của ta như vậy, ta... ta không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa, hu hu hu...

Tiêu Vân vốn đã xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong, bây giờ nghe thấy Hàn Nghệ nói nàng như vậy, càng phần nộ hơn, nói: - Ngươi còn dám nói, ta lớn như thế này, còn... còn chưa từng nhìn thấy nam nhân... chính là tên hạ lưu nhà ngươi đã làm bẩn mắt của ta, ngươi không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa, ta cũng không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa, ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận.

Nói xong, nàng liền lao đến thật.

- Đợi một chút.

Hàn Nghệ sợ đến vã mồ hôi, vội vàng giơ tay: - Có gì từ từ nói, có gì từ từ nói, hà tất phải động đao động thương, chúng ta đều còn trẻ, không nên xung động, không nên xung động. Trong lòng lắm bầm, trời ạ, đây rốt cuộc là ai nhìn ai a!

Tiêu Vân hừ một tiếng:

- Ngươi nói, bây giờ nên làm sao?

Chẳng lẽ vẫn đúng là ta đã làm bẩn mắt của cô, đệt, phụ nữ đã gặp nhiều rồi, phụ nữ cực phẩm giống như cô đây, đúng thật vẫn là lần đầu ta gặp. Hàn Nghệ vừa nghe câu này, tức đến nổi hận không thể thật sự cùng cô ta đồng quy vu tận, nhưng lại thành thật nói: - Cô đã chịu thiệt thòi lớn như vậy, quả thực ta có lỗi với cô, nếu không thì như vậy, cô coi hết ra cho ta xem thử, cũng làm bẩn mắt của ta nữa, như vậy không phải là công bằng à.

- Ngươi nghĩ cũng hay lắm, nếu ngươi dám nhìn trộm ta, ta sẽ móc mắt của ngươi ra.

Tiêu Vân đỏ mặt, tức giận trừng mắt nhìn Hàn Nghệ.

Chắc chắn, lòng dạ đàn bà là độc ác nhất, lòng dạ đàn bà là độc ác nhất a! Trong cổ họng Hàn Nghệ phát ra tiếng than vãn, nói: - Cô cần phải như vậy sao, chúng ta tốt xấu gì cũng là phu thê, thương thức thân thể của cô, không phải chính là việc ta làm sao.

Tiêu Vân vừa nghe hai từ phu thê không khỏi biến sắc, nghiêm mặt nói: - Vậy thì ngươi cũng phải coi ta là thê tử của ngươi a.

Lại chiều này. Hàn Nghệ nữa mai nói: - Ý của cô, ta coi cô là thê tử của ta, thì có thể nhìn.

Tiêu Vân nhướn mày liễu lên nói: - Đùng vậy a. Ngươi coi ta là thê tử ngươi sao?

Mịa! Thật đấy à, nữ nhân này muốn lấy chồng đến điên rồi à.

- Khụ khụ khụ! Hàn Nghệ gãi đầu, có chút biết sợ rồi: - Được rồi được rồi, thật ra ta cũng không có ý gì khác, chỉ là ta hơi lạnh, muốn cô lấy y phục cho ta mặc.

Tiêu Vân liếc mắt nhìn Hàn Nghệ, không nói lời nào.

Mẹ kiếp, sớm biết sẽ đến nước này, ta thật sự nên ôm lấy chân cô ta nói ta đã sai, Hàn Nghệ quay đầu đi, ánh mắt có vẻ trốn tránh: - Ồ, là cô không lấy đấy, đừng có đến lúc đó lại trách ta không mặc y phục của cô làm.

Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài, nhưng đột nhiên nghĩ, y phục này hình như đều ở phòng trong, lại xoay người lại, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lại nghe thấy một tiếng "rầm" vang lên.

Hàn Nghệ lấy bộ y phục từ trên mặt xuống, nhìn kỹ chiếc áo vải thô này, qua một hồi lâu, hắn khẽ thở dài, mặc y phục vào, vươn người một cái, thậm chí nói, hình như... hình như cũng không phải là quá khó coi. Lại nằm xuống giường, gối đầu lên hai tay, lại thở dài một tiếng, qua một lúc, trong phòng trong đột nhiên vang lên tiếng đàn, tiếng đàn du dương ngấm vào tim, dần dần, Hàn Nghệ đã ngủ say rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, một mùi thịt thơm phưng phức, Hàn Nghệ tỉnh lại sau giấc ngủ, hắn hơi mở mắt ra, thì thào: - Giờ nào rồi nhỉ?

Bên cạnh đột nhiên có người nói: - Đã là đêm rồi.

Hàn Nghệ mở trừng mắt ra, chỉ thấy Tiêu Vân đang ngồi đối diện hắn, trong tay bưng hai bát vịt quay đã thái xong.

- Wow! thơm quá! Tay nghề của cô tốt như vậy thì khi nào thế. Hàn Nghệ dụ mắt, ngồi dậy.

Tiêu Vân khẽ hừ nói: - Ngươi bớt nịnh bợ đi.

Ta đây là nịnh bợ sao, ta đây rõ ràng chính là châm biến cô a! Hàn Nghệ tròn mắt, nói:

- Ý ta nói là đao công của cô.

- ....!

Trên trán Tiêu Vân lập tức hiện lên ba đường kẻ đen, nói: - Còn không mau đi lấy bàn.

- Ồ.

Hàn Nghệ mang bàn thấp lên.

Tiêu Vân đặt vệt quay xuống, mỗi người một bát.

Hai người yên lặng ăn, không khí có một chút lúng túng.

Hàn Nghệ đột nhiên chú ý tới, Tiêu Vân thường hay liếc mắt giống như mình, dứt khoát buông vệt quay trong tay xuống, nói: - Cô cứ nhìn trộm ta làm gì? Thật ra cô có thể quang minh chính đại nhìn, ta cũng đâu có đánh lại được cô.

- Ai nhìn trộm ngươi, đúng là không biết xấu hổ.

Tiêu Vân đỏ mặt lên: - Ta chỉ nhìn y phục ta làm, ngươi xem, không phải mặc cũng rất hợp sao.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: - Phải phải phải, rất hợp, rất hợp. Mặc cũng đã mặc rồi, còn có gì đáng nói nữa.

Tiêu Vân thân nhiên nói: - Sau này y phục của ngươi cứ giao cho ta hết đi.

- Khụ khụ khụ. Nước... nước...

- Ngươi làm sao vậy?

- Nghẹn... nghẹn rồi. Nước.

Tiêu Vân vội vàng đưa cho hắn một chén nước, Hàn Nghệ vội vàng nhận lấy uống một ngụm, lúc này mới thở hắt ra, mặt lại cả kinh nói: - Không phải cô nói đùa chứ?

- Nói đùa cái gì?

- Làm y phục giúp ta a!

- Không phải.

- Cô... Thôi đi, thôi đi, tùy cô vậy.

Hàn Nghệ chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, đến nói cũng chẳng buồn nói nữa, lại tiếp tục ăn.

Một lát sau, dường như Hàn Nghệ đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nói: - Haiz, ta cảm thấy thế này rất không công bằng.

- Ừm?

Tiêu Vân nghi hoặc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: - Tại sao lần nào cũng đều là ăn cơm trên giường của ta.

Tiêu Vân nói với vẻ đương nhiên là vậy: - Trước giờ đều là như thế này a.

- Trước giờ không có nghĩ là sau này cũng phải như vậy. Hàn Nghệ nói: - Cô thích sạch sẽ, ta cũng thích sạch sẽ, ta dự định xây mấy gian phòng, còn cả phòng bếp nữa, hề có mưa là lại dột khắp nơi, nhân tiện sửa lại một chút.

Tiêu Vân kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

- Cô nhìn ta như vậy làm gì?

- Ngươi... ngươi còn biết xây nhà?

Hàn Nghệ tức giận nói: - Cô có khả năng mà nữ nhân không có, ta có khả năng của nam nhân, cô lợi hại hơn ta nhiều như vậy, nhưng ta cũng không có kinh ngạc đến mức giống như cô.

Tiêu Vân chùi miệng, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ hưng phấn: - Được thôi! Ngươi nói xây, vậy thì xây đi, nhưng ngươi có thể làm cái then cửa trong phòng ta trước không.

- Cái này không cần thiết. Hàn Nghệ lắc đầu, khóa này hẳn nhất định sẽ không làm.

- Tại sao?

- Thật ra cho dù cô mở toang cửa ra, ta thấy cũng không có nam nhân nào dám bước chân vào, trừ khi hắn có vấn đề, muốn ném thử cảm giác mạo hiểm.

- -----

Thật sự cũng không phải là Hàn Nghệ nói đùa. Trước đây hắn không để ý mấy cái này, ổ heo cũng được, ổ chó cũng được, đối phó một hai tối, hẳn hoàn toàn không để ý, nhưng nếu là hiện tại, hắn đã dự định sống ở đây lâu dài, dần dần đã bắt đầu chú ý đến những cái này, nhưng phàm là người, ai không muốn sống thoải mái một chút.

Ngày thứ hai, Hàn Nghệ đến lò rèn bảo thợ rèn làm một số công cụ, sau đó lại tìm hai người trợ giúp.

Chính là Hùng Đệ và Tiểu Dã.

- Vị này là Hùng Đệ. Tiểu Dã, chắc cô cũng đã gặp, là người thôn chúng ta.

- Người bạo lực này... Ấc... tỷ đừng nhìn ta như vậy, trước một đại mỹ nữ siêu cấp xinh đẹp, chỉ là... chỉ là ta... khụ khụ, các người hiểu mà.

Hùng Đệ dường như không quá chú ý nghe lời của Hàn Nghệ, nhìn Tiêu Vân với vẻ mặt khiếp sợ.

- Tiểu Mập, Tiểu Mập.

Hàn Nghệ thấy Hùng Đệ giống như bị người khác niệm chú, khẽ đẩy cậu một cái.

Hùng Đệ ngớ ngàng mở to hai mắt, nhìn Hàn Nghệ nói: - Hàn đại ca, vị đại tỷ tỷ xinh đẹp này chính là thê tử của huynh sao?

Hàn Nghệ xoa xoa mặt, rất không muốn gật đầu.

Hùng Đệ hoang mang nói: - Hàn đại ca, Tiểu Mập không hiểu lắm, tại sao huynh có thê tử đẹp như vậy mà vẫn muốn đi Tri...

- Khụ khụ!

Hàn Nghệ khoát một tay lên vai Hùng Đệ, thấp giọng nói: - Tiểu Mập, cơm có thể ăn bữa, nói thì không thể nói bữa, thật sự sẽ chết người đấy, còn không mau chào hỏi. Trong lòng lại hồi hận vạn phần, sao ta lại quên thằng mập này là một kẻ lảm lời siêu cấp, chẳng may lỡ miệng thì ta sẽ gặp cường phong bạo vũ như thế nào a!

- Ah.

Hùng Đệ gật gù đầu, nói với Tiêu Vân: - Chào tàu tàu, hi hi, tàu gọi đệ là Tiểu Mập là được rồi.

Tiểu Dã cũng nói theo một câu.

Tiêu Vân đầu tiên là trừng mắt nhìn Hàn Nghệ, sau đó nói với Hùng Đệ và Tiểu Dã: - Đừng gọi là tàu tàu, ta không dám đương nổi, gọi tỷ tỷ.

Trong lúc nói, nàng lại liếc mắt nhìn Hàn Nghệ hai lần, Hàn Nghệ cũng dứt khoát đưa mắt lên nhìn trời.

- Ồ, chào đại tỷ tỷ.

Hùng Đệ lại ngoan ngoãn gọi một câu.

- Ngoan lắm, Tiểu Mập, qua chỗ tỷ tỷ.

Tiêu Vân đột nhiên vẫy vẫy tay.

Hùng Đệ đi tới, ngẩng khuôn mặt béo phị lên, nói: - Tỷ tỷ, có chuyện gì sao?

Tiêu Vân hỏi: - Tỷ tỷ hỏi đệ, bình thường Hàn đại ca hay dẫn đệ đi đâu chơi.

Hùng Đệ nhìn sang Hàn Nghệ, lập tức cúi xuống lắc đầu: - Không thể nói, không thể nói.

- Không thể nói sao?

Tiêu Vân nheo mắt, bắn ra ánh mắt sắc bén, mạnh mẽ.

Hùng Đệ sợ tới mức rụt cổ lại.

Trời ạ! Tiểu Mập, đệ theo ta lâu như vậy, sao đến lừa người khác mà cũng không biết. Hàn Nghệ vội vàng kéo Tiểu Mập sang một bên, quay sang Tiêu Vân nói: - Cô làm gì, Tiểu Mập người ta còn nhỏ tuổi, cô đừng có dọa người ta nữa.

Tiêu Vân liếc nhìn Hàn Nghệ: - Vậy người nói.

- Nói cái gì? Ta dẫn bọn chúng vào thành chơi, đi buôn bán a, đây không phải rất bình thường sao.

- Thật sao?

- Đúng vậy, đúng vậy, Hàn đại ca nói không sai.

Hùng Đệ liên tục gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Xây nhà mới

dịch: mafia777

Nếu như nói Hùng Đệ là Đường Tăng phiên bản dễ thương, vậy thì Tiêu Vân chính là Bạch Cốt Tinh phiên bản bạo lực hơn, còn Hàn Nghệ... chỉ có thể nói một cách rất miễn cưỡng rằng hắn là Tôn Ngộ Không không có gây như ý.

Hàn Nghệ lao lực trăm cay ngàn đắng mới giải cứu Hùng Đệ ra khỏi móng vuốt của Tiêu Vân, ba người cầm rìu lên núi đi xin viện binh, ồ không, là đi đốn gỗ.

Đây là thời cổ đại, không phải cái gì cũng có thể mua sẵn, tất cả đều phải dựa vào bản thân, bước đầu tiên nhất, tất nhiên chính là đi tìm vật liệu.

Mặc dù nói Hàn Nghệ là một người chủ nghĩa vô không kết hôn, thuận tiện cũng là một người chủ nghĩa không nhà, nhưng điều này không có nghĩa là hắn không biết xây nhà. Hắn vào nam ra bắc, từng ở châu Mỹ mấy tháng, mọi người ở đó đều tự động thủ dựng nhà, bởi vì bọn họ đều là người phiêu bạt không ở cố định, chuyển nhà thì rất nhanh, hơn nữa nhà của bọn họ gần như đều là bằng gỗ, bất kể là dựng, hay là dỡ đều hết sức giản tiện, hắn cũng vô cùng thích cảm giác này, lúc không có việc gì, tự mình ra tay làm thêm một cái hàng rào gỗ, lúc không có việc gì, làm một cái chuồng chó bằng gỗ, lúc rảnh rỗi, lại làm một cái nhà xe, lúc rảnh rỗi, lại làm thêm một tầng hầm hoặc là phòng chứa rượu, đây cũng không phải là cu li cực khổ như mọi người thường nói, mà là một kiểu lạc thú, một kiểu lạc thú hưởng thụ cuộc sống.

Ở bên đó mấy tháng, hắn vô tư giúp đỡ hàng xóm dựng xong cả một căn nhà, việc này rất tốt, cũng học được cách làm sao để xây nhà.

Truyền thống của người Trung Quốc là cần phải an cư lạc nghiệp lâu dài, nhất định phải có một căn nhà thuộc về mình mới có thể coi là có một gia đình, mỗi một dân tộc đều có truyền thống của dân tộc đó, không thể nói tốt và xấu, nhưng có những gian thương dựa vào kiểu truyền thống này để kiếm tiền, bởi vì đây cũng chính là nguyên nhân tại sao giá nhà Trung Quốc cao như vậy.

Nhưng Hàn Nghệ thì khác, bởi vì từ nhỏ hắn cũng đã phiêu bạt bên ngoài, hắn không có khái niệm gia đình, hắn cũng không thích phương thức cư trú truyền thống của Trung Quốc, quá cố định. Nhà này một khi xây xong, hoặc là mua lại, cả người liền giống như bị nhốt trong tù, không bao giờ ra được nữa, dùng cổ ngữ để nói thì là cấm rế ở đây rồi, dùng lời của hậu thế để nói thì là nhà này quá đắt rồi, cả đời mới mua được một căn nhà, người không thể chỉ sống ở bên trong, Hàn Nghệ thích kiểu cuộc sống phiêu bạt không cố định, gấp sao yên vậy hơn.

Hàn Nghệ tính làm một cái tiểu viện, xây một phòng lầu nhỏ cao hai lầu ở bên cạnh phòng mình, đợi khi phòng xây xong rồi, phòng hắn ở hiện giờ sẽ sửa thành phòng bếp và phòng tắm.

Nhưng Hàn Nghệ cũng không vội, không thúc giục Tiểu Mập bọn họ làm việc mà vừa chặt cây vừa nói chuyện phiếm, cũng nhẹ nhàng khoái hoạt, sau một ngày, số lượng gỗ mà ba người chặt được hết sức có hạn, thứ hắn hưởng thụ là quá trình này, chứ không phải là truy cầu kết quả quá mức.

Lúc xế chiều, sau khi bốn người ăn cơm tối sớm xong, Hùng Đệ và Tiểu Dã liên cáo từ, dù sao nhà Hàn Nghệ quá nhỏ, cũng không thể mời bọn họ qua đêm được.

"Hàn đại ca, đại tỷ tỷ, hai người không cần tiễn, bọn đệ đi."

Hùng Đệ và Tiểu Dã đứng trong ánh chiều tà vẫy tay với vợ chồng Hàn Nghệ.

"Lúc các đệ về chú ý một chút."

"Dạ."

Tiêu Vân nhìn bóng lưng của hai tiểu tử kia rồi đi, cười nói: "Hùng Đệ và Tiểu Dã thật đúng là đáng yêu, đặc biệt Tiểu Béo."

Hàn Nghê nói: "Ta định sau khi nhà này xây xong sẽ để hai người bọn họ sống cùng chúng ta."

Trong mắt Tiêu Vân hiện lên một chút vui sướng: "Người... người đây là đang trưng cầu ý kiến của ta sao."

"Cô nghĩ quá nhiều rồi đấy, ta chỉ là nói cho cô biết mà thôi."

Hàn Nghê nói xong liền xoay người lại.

Tiêu Vân vội vàng đuổi tới: -"Sao người có thể như vậy, dù gì ta cũng là nữ chủ nhân của cái nhà này, dựa vào cái gì mà không trưng cầu ý kiến của ta."

"Vậy cô cảm thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy rất tốt a. Ta rất thích hai người bọn họ."

"Vậy không phải là được sao."

Về đến trước cửa nhà, Hàn Nghê thấy thời gian còn sớm, vì thế cầm cái bào mình làm lên, tiếp tục làm việc.

Cái bào này phải đến cuối thời Nam Tống mới xuất hiện, cho nên Tiêu Vân cũng chưa từng nhìn thấy, hiếu kỳ nói: "Thứ này làm sao người nghĩ ra?"

Hàn Nghê vừa bào gỗ vừa nói: "Đương nhiên là dùng não nghĩ ra."

Có gì mà đắc ý chứ. Tiêu Vân nói thầm một câu, liền đứng một bên nhìn, nhìn từng lớp vụn gỗ cuộn tròn lại, cũng cảm thấy thú vị.

Hàn Nghê thấy nàng đứng bên cạnh nhìn cả nửa ngày cũng không có ý rời đi, đột nhiên dừng tay, nói: "Cô muốn thử chút không?"

Tiêu Vân cũng muốn thử, nhưng xuất phát từ sự dè dặt của phụ nữ, nàng vẫn ngượng ngùng nói: "Có thể sao, một nữ nhân như ta làm mấy việc này, sẽ không quá thô lỗ chứ."

"Thô lỗ?"

Hàn Nghê cười ha hả nói: "Cô yên tâm, tuyệt sẽ không có người nghĩ như vậy."

Tiêu Vân hiếu kỳ nói: "Tại sao?"

Hàn Nghê nói: "Bởi vì đây là sự thật đã được công nhận, cho nên cô có làm việc này hay không, trên cơ bản sẽ không ảnh hưởng đến cách nhìn của người khác đối với cô."

Khuôn mặt Tiêu Vân dần dần âm trầm.

"Được được được, ta thu lại lời nói vừa nãy, cô thử đi."

Hàn Nghê nói xong liền đưa cái bào ra.

Tiêu Vân hơi do dự một chút nhưng vẫn nhận lấy: "Vậy người dạy ta."

"Cái này không cần cô nói, chúng ta khó khăn lắm mới chặt được gỗ này về, ta dạy cô."

Hàn Nghê thò tay ra, nắm lấy tay của Tiêu Vân, muốn dạy nàng cầm cái bào này như thế nào, chắc chắn, tay của phụ nữ cô cũng thật là mềm mại, nhưng hần cũng không lưu luyến, buông tay ra, khẽ ho một tiếng, nói: "Hay là cô đeo găng tay vào đi."

Ngón tay chỉ vào đôi găng tay mới tinh trên đó.

Tiêu Vân hai gò má ửng hồng, mấp máy môi, kiềm chế để không cười ra tiếng, nói: "Có phải người cảm thấy tay của ta đặc biệt mềm mại, sợ tay ta sẽ bị thương không?"

Hàn Nghê trợn trắng mắt nói: "Đại tỷ, ta làm đôi găng tay này đương nhiên chính là sợ tay bị thương, bản thân ta cũng đeo, cô sẽ không cho rằng mấy đôi găng tay này của ta đều là đặt làm cho một mình cô chứ, đúng là tự mình đa tình."

Tiêu Vân xấu hổ, đeo găng tay vào với một vẻ bất mãn, Hàn Nghê lại dạy nàng làm sao cầm cái bào, làm sao để bào gỗ.

Tiêu Vân này cũng đúng là không có khiếu làm những việc này. Hùng Đệ vụng về mà còn chỉ một lúc đã học được, nhưng nàng đã học cả nửa ngày rồi mà vẫn không học được, tuy nhiên Tiêu Vân có một điểm vô cùng đáng quý, đó chính là cố chấp, càng học không được thì nàng lại càng muốn học, chờ để cho Hàn Nghê xem thường.

"Được rồi, được rồi, trời đã tối rồi, hôm nay đến đây thôi."

Hàn Nghệ từ trong phòng bếp đi ra, thấy nữ nhân này vẫn đang ra sức bào, âm thầm lắc đầu, nữ nhân này cố chấp đến mức đáng sợ. Lại đưa cho một bát nước, nói: "Uống nước đi. Nước cũng đã đun xong rồi, cô đi tắm trước đi, nhìn cô mồ hôi nhễ nhại hôi hám, thật là không chịu nổi cô."

"Hỏi sao?"

Tiêu Vân ngay cả bát nước cũng không màng, vội vã giơ tay lên ngửi ngửi, lại nhìn sang Hàn Nghệ, nói: "Chẳng hỏi chút nào, ngửi ngửi xem."

Nói xong còn thò tay ra trước mặt Hàn Nghệ thật.

Kỳ thật Hàn Nghệ nói hoàn toàn ngược lại, không những không hỏi, hơn nữa còn có một mùi thơm thoang thoảng. Thật ra Hàn Nghệ sớm đã biết Tiêu Vân có mùi thơm cơ thể, bởi vì nhà bọn họ không mua nổi bất cứ hương liệu gì, mà ngồi bên cạnh Tiêu Vân luôn có thể ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, chỉ là hần chưa từng nói mà thôi, bình thường hần chỉ nói khuyết điểm của Tiêu Vân.

Hàn Nghệ hơi rụt đầu lại, so với Tiêu Vân vẫn muốn khoa trương ngửi ngửi nách của mình, học ngữ khí của Tiêu Vân, nói: "Của ta cũng không hỏi chút nào, không tin cô ngửi thử xem."

Tiêu Vân khăn trương bật mũi: "Con người này đúng ghê tởm."

Cướp lấy bát nước trong tay Hàn Nghệ, vội vã chạy đến phòng bếp, chốc lát sau, chỉ thấy nang xách một thùng nước đi ra, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Nghệ: "Không được nhìn trộm."

Hàn Nghệ hừ nói: "Tại sao ta phải nhìn trộm, cô có cái gì để xem chứ."

Tiêu Vân đầu tiên là sùng sốt, nói: "Lời này của ngươi là có ý gì, là nói cơ thể ta không tốt sao?"

Hàn Nghệ nói: "Chẳng lẽ không phải sao, nếu như cô tự tin, thì cô cho ta xem thử, giấu giấu giếm giếm làm gì."

"Ta..."

Tiêu Vân phun một tiếng: "Hạ lưu."

Sau đó liền xách theo thùng nước bốc hơi nóng đi vào phòng trong, dứt khoát khóa cả cửa phòng ngoài lại.

Thật là quá xem thường người khác rồi, nhìn trộm có gì thú vị, nhìn người khác qua khe cửa, cái gì cũng nhỏ, bốn nhân muốn nhìn thì sẽ quanh mình chính đại nhìn.

Hàn Nghệ khê hừ một tiếng, bắt đầu thu dọn dụng cụ rồi quét đống vụn gỗ lại, đựng trong một cái bao vải, thứ này dùng để nhóm lửa thì không còn gì thích hợp hơn.

Sau khi thu dọn xong, Hàn Nghệ ngồi trên một cây gỗ tròn, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, đột nhiên nhớ đến đám bạn bè ở hậu thế, cũng không biết Peter Zhu bọn họ như thế nào nữa? Có giải thể hay là bị kẻ thù truy sát, chạy đến Ethiopia hay không.

Chợt nghe thấy một tiếng "két", Hàn Nghệ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đại mỹ nữ đáng vẻ thướt tha mềm mại đang xách một thùng nước đứng ở phòng trước: - "Ồ, sao ngươi ngồi đây?"

Hàn Nghệ có vẻ hơi kích động nói: "Ta cũng muốn biết tại sao ta lại ngồi ở đây, cô tắm thì tắm, khóa cả cửa phòng ngoài để làm gì."

"Ta đi đổ nước."

Tiêu Vân vội vã xách nước vào phòng bếp.

Một lát sau mới đi ra, thấy Hàn Nghệ đang ngồi bên ngoài nhìn trời, bước nhẹ đến, ngẩng đầu nhìn lên trời: "Trời đêm nay thật đẹp."

Hàn Nghệ liếc mắt nhìn nàng một cái: "Không đẹp bằng cô."

"Thật sao?"

Tiêu Vân ngạc nhiên vui mừng nói.

"Đương nhiên là già rồi."

"Đã biết ngươi không hảo tâm như vậy mà."

Tiêu Vân cũng quen rồi, thoáng trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: "Hàn Nghệ."

"Ừ?"

"Sau này ngươi có dự tính gì?"

"Dự tính? Dự tính cái gì?"

"Ta nhớ trước đây ngươi nói lớn lên muốn làm quan."

"Vậy sao? Ta đã nói câu này?"

"Chính ngươi nói mà ngươi cũng không nhớ à?"

Hàn Nghệ nói: "Đó đại khái là bởi vì ta không muốn làm việc đồng áng, cho nên tìm cái cớ này thôi."

Tiêu Vân bật cười, nói: "Đã biết là ngươi nghĩ như vậy mà. Vậy... vậy còn bây giờ? Ngươi không muốn làm quan sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Hoàn toàn không có ý niệm này trong đầu."

"Tại sao?"

"Tại sao ta phải làm quan."

"Làm quan không tốt sao."

- "Làm quan có gì tốt?" Hàn Nghệ hừ nói: "Thời đại này phạm chuyện gì cũng phải dựa vào quan hệ, với bối cảnh này của ta, đừng nói không thể làm quan, cho dù làm quan rồi cũng chỉ là chân chạy việc vặt cho người ta, ta sống ở đây tự do tự tại không tốt sao."

Tiêu Vân có chút vui vẻ, nói: "Vậy ngươi dự tính là sống ở đây cả đời sao?"

Hàn Nghệ vẫn lắc đầu nói: "Cái đó cũng chưa chắc, cứ sống ở đây nhất định sẽ chẳng thú vị gì, ta vẫn muốn ra ngoài đi thăm thú đây đó."

Đây cũng là một câu nói thật lòng. Hắn đến Đại Đường, chưa từng nghĩ đến việc lên như điều gặp gió, cũng chưa từng nghĩ đến việc làm quan, càng chưa từng nghĩ sẽ thay đổi lịch sử, hắn coi đây là một lần du lịch nhiều hơn, hắn rất muốn đi thăm thú khắp nơi, ngắm phong cảnh Đại Đường, xem phong thổ nhân tình của Đại Đường, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy vô cùng thú vị, thậm chí hắn còn muốn đi châu Mỹ xem người Anh-điêng.

Tiêu Vân chớp chớp đôi mắt sáng có thể sánh bằng sao: "Vậy... vậy ngươi sẽ dẫn ta theo chứ?"

Hàn Nghệ nói: "Không dẫn có được không."

Tiêu Vân sắc mặt lạnh lùng: "Đương nhiên không được."

Hàn Nghệ dang hai tay ra: "Vậy cô còn hỏi." Nói xong liền đứng lên, đi về phía phòng bếp.

"Ngươi đi đâu vậy."

"Tắm. Cô không được nhìn trộm nữa đấy."

Tiêu Vân xì một tiếng khinh miệt: "Ta mà thèm nhìn."

"Cũng đúng, cô đã nhìn rồi, wow, cô mới nhìn một lần đã phiền chán rồi, cơ thể của ta có không chịu nổi như vậy không?"

"Đúng là không biết xấu hổ."

Tiêu Vân xì một tiếng khinh miệt, bước nhanh vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Có người tạo phản

dịch: mafia777

***

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Nghệ và Tiêu Vân vừa thức giấc, hai tên nhóc Hùng Đệ, Tiểu Dã đã đến nơi rồi, bọn họ còn nhỏ tuổi nên rất thích náo nhiệt.

Hàn Nghệ đích thân xuống bếp làm cho họ món bánh trứng hành băm. Hùng Đệ, Tiểu Dã quen biết với Hàn Nghệ đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên được thưởng thức tay nghề nấu ăn của Hàn Nghệ. Đặc biệt là Hùng Đệ, một mình y đã ăn hết mười phần bánh trứng hành băm, ăn xong y bèn vỗ vỗ bụng, ý nói có đủ năng lượng để làm việc rồi.

Ba người nghỉ ngơi chốc lát rồi bắt đầu làm việc

Hàn Nghệ dự định sau khi xây xong nhà sẽ cho Hùng Đệ và Tiểu Dã bọn họ ở cùng. Hùng Đệ và Tiểu Dã nghe nói vậy thì hưng phấn lắm, cả hai cùng dôn hết sức vào làm việc.

Rất nhanh, Hàn Nghệ đã xây xong nhà mới, tin tức được truyền đi khắp thôn, cũng là điều hợp tình hợp lý bởi đến nay Hàn Nghệ đã kiếm được tiền rồi. Muốn xây một ngôi nhà cũng là điều dễ dàng. Bởi vì Hàn Nghệ hào phóng, thường mời mọi người dùng cơm. Hơn nữa lúc đầu tham gia hòa giải tranh chấp giữa Dương gia và Quan gia, nên người dân trong thôn đều vô cùng cảm kích Hàn Nghệ, họ đều tự đến tham gia giúp đỡ Hàn Nghệ. Dù sao thì bây giờ cũng là cuối vụ thu rồi, mọi người đều khá nhàn rồi.

Không đến hai ngày, số người đến giúp đỡ đã vượt qua hai con số.

Hàn Nghệ cũng rất nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Mỗi ngày đều mua rất nhiều thức ăn đưa cho Dương nhị thẩm bọn họ, phục vụ mọi người một ngày ba bữa cơm.

Tiểu Dã vốn là người của Mai thôn, tuy nhiên cậu không giao thiệp nhiều với người của Mai thôn, nhưng bây giờ cậu đi theo Hàn Nghệ, những người khác nhìn cậu, cũng không đến mức ghét bỏ như trước rồi. Còn Hùng Đệ, cái mặt đáng yêu, đúng là mê hoặc cả gái lẫn trai, cộng thêm nó mồm mép nên hòa nhập rất nhanh với người Mai thôn.

Lúc đầu, nó và Tiểu Dã còn đi về nhà, nhưng những ngày gần đây, bọn họ mắc võng bên ngoài ngủ. Bọn họ không phải con nhà giàu, nên gặp đâu sống đó là bản lĩnh của bọn họ.

Đến trưa, Hàn Nghệ đem mặt chược ra rủ bọn họ chơi cùng, vừa thấy bọn họ chơi mặt chược người dân trong thôn cũng xúm lại chơi cùng, cảnh tượng thật thú vị. Không có cách nào khác Hàn Nghệ lại phải làm thêm năm bộ mặt chược cho mọi người.

"Tiểu béo, nguoi nhanh lên chút"

Chỉ thấy Dương Hà, Dương Vân, Hùng Đệ, Tiểu Dã bốn người bọn họ ngồi quanh một cái bàn nhỏ chơi mặt chược.

Vì Hùng Đệ ngoài mồm mép, những việc khác đều rất chậm chạp, bao gồm cả chơi mặt chược, hơn nữa khi chơi rất chăm chú, nghỉ rồi lại nghỉ, dẫn đo rồi lại dẫn đo làm cho người ngồi sau Hùng Đệ là Dương Hà không ngừng thúc giục.

Nhưng gã mập đó vẫn ngồi như bò tót, vững như thái sơn, cái tay mập mạp vung ra: "Đừng vội, đừng vội, để cho Tiểu béo suy nghĩ chút."

Vừa lúc Hàn Nghệ đi qua nhìn thấy điệu bộ của Tiểu béo, không nhịn được mà phì cười.

Hùng Đệ quay đầu lại nhìn thấy Hàn Nghệ vội nói: "Hàn đại ca."

Hàn Nghệ bước đến nói: "Tiểu béo, đệ giữ con cừu đồng này làm gì. Không có tác dụng gì."

Hùng Đệ lắc đầu: "Cũng không phải, Hàn đại ca nhìn xem, bọn họ đều đánh bát đồng, cừu đồng không có con nào, nếu như đệ đánh ra, bọn họ nhất định có người ăn, cho nên không đánh được, nhất định không đánh được."

Hàn Nghệ nghe vậy sững sờ, nhìn bài ở trên bàn hơi chút kinh ngạc nói: "Tiểu béo à, không ngờ đệ cũng có chút thiên phú."

Hùng Đệ cười hắc hắc: "Đâu có, đâu có. Nói đoạn nó đánh đi con tam vạn, rồi để con cừu đồng bên cạnh ngũ lục thất đồng."

Vì nó suy nghĩ chậm chạp, nên bọn họ cũng quen với việc suy nghĩ chậm chạp, nghĩ như vậy tương đối tỉ mỉ, suy tính tương đối thấu đáo. Cho nên nói mỗi việc đều có hai mặt tốt xấu, tư duy nhanh nhẹn không hẳn là chuyện tốt, tư duy chậm chạp cũng không hẳn là chuyện xấu. Trí thông minh là tài tùy cơ ứng biến, mọi người không nên vì chuyện này cảm thấy hổ thẹn, có đạo lý, "Thiên sinh có tài tất hữu dụng", mọi người đều có điểm sáng, bởi vì tính cách của mỗi người khác nhau.

Hàn Nghệ nhìn quanh, thấy vẻ mặt của Dương Vân u sầu, trầm nghĩ. Xem ra trong tay gã nhất định còn một đôi cừu đồng, hoặc có ba con cừu đồng. Cười cười rồi rời đi.

Nhìn quanh thấy mọi người đều say mê chơi mặt chược, đến Dương nhị thẩm và một số phụ nữ khác cũng không làm việc, bắt cả chồng của mình ngồi bên cạnh xem. Hòa mình vào "trận chiến", chỉ thấy một bóng người đang chăm chỉ làm việc.

Hàn Nghệ bước đến phía người đang rửa bát nói: "Ai, việc này để ta làm. Cô đi xem Tiểu béo chơi mặt chược đi."

Tiêu Vân quay đầu lại nhìn, lắc đầu nói: "Ta không thích chơi mặt chược, chỉ muốn làm việc chút, nguoi lại cảm ràm ta rồi."

Cô không thích mặt chược á? Gạt ai thế, Hàn Nghệ nói: "Cứ làm như ta lúc nào cũng cảm rằm cô."

Tiêu Vân nói: "Chẳng lẽ không đúng?"

Hình như là như thế, Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng: "Vậy cô nói xem, ta nhắc nhở cô là sai sao." Nói rồi Hàn Nghệ ngồi xuống rửa bát cùng Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhìn Hàn Nghệ, ánh mắt như không phản đối, nhovn miệng mỉm cười.

Đêm khuya.

Một ngày náo nhiệt đã kết thúc và đã an tĩnh trở lại, Hàn Nghệ hoàn tất công việc thu dọn, bước đến trước cửa phòng, đắp lại chăn cho Hùng Đệ và Tiểu Dã đang ngủ ở trên võng, chợt nghe thấy Hùng Đệ nói mơ: "Cửu đồng, ta ù rồi." Nghe thế làm Hàn Nghệ cười thầm trong lòng.

Nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau bước tới, quay đầu lại thấy Tiêu Vân từ trong phòng bước ra, vron vai, cái vron vai ấy làm lộ ra thân hình thật đẹp dễ tính xảo, Hàn Nghệ nhìn mà sững sờ.

"Ngươi... ngươi nhìn ta làm gì?"

Tiêu Vân đột nhiên chú ý đến vẻ sững sờ của Hàn Nghệ, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia giảo hoạt hàm súc hỏi.

"Ai nhìn cô chứ."

Hàn Nghệ chớp mắt rồi bước đi.

Tiêu Vân đuổi theo, cười nói: "Có phải ngươi đột nhiên cảm thấy bản nương từ xinh đẹp quá không."

Hàn Nghệ nói: "Trời tối thế này, ta cũng đâu phải cú mèo, sao mà nhìn thấy được cô đẹp đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy vài chỗ lỗi ra thôi."

"Chỗ nào lỗi ra."

Tiêu Vân ngẩn người, bỗng nhiên phản ứng lại nói: "Ta biết ngay là trong đầu ngươi không có cái gì tốt đẹp mà."

Chợt nghe thấy hai tiếng: phù phù

Hàn Nghệ, Tiêu Vân giật bản mình, quay đầu lại chỉ thấy Tiểu béo đang lấy chăn trùm lên đầu, nó nói như niệm kinh: "Đệ không nghe thấy gì hết, đệ không nghe thấy gì hết."

Bên kia Tiểu Dã cũng nghe thấy tiếng của bằng hữu, bèn rúc đầu vào trong chăn, nhưng cái chăn rung chuyển đã bán đứng cậu ta.

Tiêu Vân mặt đỏ bừng, nguyền Hàn Nghệ một cái, thì thầm với Hàn Nghệ: "Tại ngươi đó."

"Tại ta?"

Hàn Nghệ nói: "Chúng nó đang cười cô đó có được không."

Khóe mắt Tiêu Vân hiện lên chút sắc lạnh.

Hàn Nghệ ý thức được bèn rụt đầu về phía sau: "Được, được được, tại ta, tại ta."

"Coi như ngươi tức thôi."

Tiêu Vân lại vron vai lần nữa, ánh mắt liếc nhìn Hàn Nghệ.

Muốn mê hoặc ta? hừ không biết là ta sống trong rừng hoa mà lớn lên à? Từ a đến h mấy cái kích thước đó có cái nào ta chưa từng thấy chứ!

Hàn Nghệ quay đầu đi nói: "Ta đi tiểu."

Về mặt đây mị hoặc kia của Tiêu Vân, đột nhiên trở nên cứng đờ.

- - - - -

Sau nhiều ngày nỗ lực của người dân trong thôn, Hàn Nghệ đã xây xong ngôi nhà mơ ước. Bởi vì kiến trúc của ngôi nhà là do Hàn Nghệ mang từ đời sau đến, nên mỗi tấm gỗ, mỗi cây đinh đều rất chuẩn mực. So với nhà cửa hiện nay thì kỹ thuật tiên tiến hơn rất nhiều. Điều này giúp cho người dân Mai thôn học được rất nhiều điều, vốn dĩ không thể xây nhà theo cách này, nếu như ban đầu bọn họ chỉ đến giúp đỡ thì bây giờ phải nói là họ đến để học tập thì càng chính xác hơn.

Mặt khác, những vật dụng dùng để làm nhà, như cái bào và một số thứ khác, cũng làm cho người dân trong thôn cảm thấy có ích, ra sức mô phỏng chế tạo. Có thể nghĩ rằng, các vật dụng này có thể trở thành vật dụng tất yếu của bách tính Mai thôn, giống như cái cuốc vậy.

Bây giờ, tòa nhà hai tầng đã hình thành. Hiện giờ mọi người bắt đầu biết tới đồ gia cụ như: ghế dựa, tủ ngăn chiếc ghế bành này Hàn Nghệ đã muốn chế tác từ rất lâu rồi, mà vẫn không tìm được cơ hội, sau khi làm xong cái ghế đầu tiên, gần như toàn bộ bách tính Mai thôn đã kéo đến và ngồi thử, rất thoải mái. Rất nhiều phụ nữ đã yêu cầu chồng của mình làm cho mình mấy chiếc ghế dựa. Vốn dĩ chỉ là việc riêng của nhà Hàn Nghệ, kết quả lại biến thành việc của toàn thôn. Dù sao thì ở đây tài nguyên gỗ rất nhiều, không đủ dùng thì lại đi chặt là được rồi. Thời kỳ này không có gì nhiều ngoài gỗ. Cho dù Hàn Nghệ làm cái gì thì bọn họ làm theo là được.

Vốn dĩ có thể hoàn thành sớm, nhưng bây giờ lại biến thành vô thời hạn hoàn thành rồi.

Một sáng nọ, trong lúc mọi người đang bận rộn làm việc, bỗng nhiên xuất hiện một vị khách, gã không bước lại gần mà chỉ đứng nhìn từ xa.

Hàn Nghệ nhìn thấy người này, hơi nhũn mày nói với Tiểu Vân: "Các người làm đi, để ta đi xem xem."

Tiểu Vân nhìn thấy người này mặc áo bào, khăn vấn đầu, trường đao dắt lưng, trong mắt lộ vẻ lo âu: "Xảy ra chuyện gì?"

Hàn Nghệ cười nói: "Không có gì, là bạn của ta."

Tiểu Dã bước đến nói: "Hàn... đại ca, có...có cần đệ cùng cùng...huynh đi không?"

Hàn Nghệ lắc đầu: "Không cần, đệ cứ làm đi, ta đi rồi lập tức quay lại."

Nói rồi Hàn Nghệ bước về phía người kia.

Người kia nhìn thấy Hàn Nghệ bèn chấp tay chào: "Hàn công tử, thiếu chủ nhà ta có lời mời."

Hàn Nghệ nói: "Đương cô nương ở đâu?"

Người này chính là thị vệ của Dương Phi Tuyết.

"Ở ngôi đình trước cổng thôn."

"Ừ"

Hàn Nghệ lại nói với gã: "Nếu như có thể, lần sau đến đây, ngươi đừng mang đao nữa, nơi này không có nguy hiểm gì đâu."

Hộ vệ này sững sốt, lập tức gật đầu: "Vâng."

Hàn Nghệ đi cùng người hộ vệ đến cổng thôn, từ xa nhìn thấy Dương Phi Tuyết đứng trong đình nhìn đông ngó tây, bộ dạng như khá bồn chồn.

Hàn Nghệ nhìn thấy nét mặt của Dương Phi Tuyết không có gì khác thường mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn chỉ sợ Dương Phi Tuyết lại dẫn hắn đi tìm Bò Tát vàng nữa thôi. Vào đến đình, hắn đưa tay bái chào: "Hàn Nghệ bái kiến Dương cô nương."

Dương Phi Tuyết liếc nhìn Hàn Nghệ hừ một tiếng: "Hàn Nghệ, ta không ngờ rằng ngươi là người vô tình vô nghĩa như vậy."

Trong lời nói còn mang theo u oán.

Hàn Nghệ căng thẳng đến vã mồ hôi, thầm nghĩ: ta đã làm gì cô đâu, đến tay còn chưa cầm, sao lại là vô tình vô nghĩa. Không biết ra sao bèn nói: "Đương cô nương chỉ giáo cho?"

Dương Phi Tuyết nói: "Ta hỏi ngươi, tại sao những ngày này không đến chơi với ta."

Ta tìm cô chơi? Ta là con nhà nông đi tìm cô một thiên kim quý tộc chơi, chơi cái gì? Kê đồng này sinh kê hay là chơi trò người lớn? đương nhiên là điều này không nói được, Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: "Thật...thật xin lỗi, mấy ngày nay trong nhà có chút chuyện, không ra ngoài được."

Dương Phi Tuyết hiểu kỳ nói: "Chuyện gì?"

Hàn Nghệ chi tiết nói: "Ta xây nhà mới."

Dương Phi Tuyết trừng mắt nói: "Ngươi lấy tiền ở đâu xây nhà?"

Lại nữa rồi, ngươi tiểu cô nương này, cũng muốn chụp ta à..., thật là không biết tự lượng sức. Hàn Nghệ cười nói: "Ở chỗ chúng ta xây nhà không cần dùng tiền, gỗ tự mình đi chặt, xây tự mình xây, còn có bà con thôn xóm giúp đỡ, chỉ là dùng tiền mua ít đinh là được. Chỗ vài lúc trước Dương lão phu nhân cho là đủ dùng rồi."

Dương Phi Tuyết bĩu môi, tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cũng không muốn tiếp tục vấn đề này, chuyển qua hỏi: "Đương cô nương, nhà cô có nhiều người vậy. Sao lại không có người chơi với cô, Dương nhị công tử đâu? Y không đi săn cùng cô sao?"

Nói thật, Hàn Nghệ cũng không muốn giao thiệp với nhà họ Dương, bởi vị thân phận và địa vị quá khác biệt, giao thiệp không có nghĩa lý gì.

Dương Phi Tuyết về mặt buồn bực nói: "Đừng nói nữa, hiện giờ nhị ca của ta lo việc trong nhà và ở nha môn nên không có thời gian chơi với ta."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "À, Nhị công tử làm đương gia rồi sao? Vậy Dương công thì sao?" Trong lòng nghĩ thầm: Không lẽ Dương Tư Nột chết rồi?

Dương Phi Tuyết nói: "Mấy hôm trước, cha ta với thất ca lĩnh binh xuất chinh rồi."

"Lĩnh binh xuất chinh?"

Hàn Nghệ kinh ngạc: "Sắp có đánh nhau a?"

Dương Phi Tuyết ừ một tiếng: "Ừ, có người tạo phản."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chuyện lạ

dịch: mafia777

"Tạo phản!"

Hàn Nghệ hít mạnh một hơi, về mặt buồn bực nói: "Dương cô nương, cô không đùa đấy chứ."

Dương Phi Tuyết nói: "Ta sao có thể đem chuyện này ra đùa được, chẳng lẽ ngươi không biết."

"Cái này...Không biết."

Hàn Nghệ lau mồ hôi lạnh, người ta hề nhắc đến tạo phản, là giết mình biến sắc, còn Dương Phi Tuyết nói đến tạo phản thì ngữ khí bình thản kiểu như nói "Ngươi ăn cơm chưa" vậy. Làm cho Hàn Nghệ khó mà tin được Dương Phi Tuyết, Hàn nghệ hỏi: "Vậy phụ cận Dương Châu có người tạo phản không?"

Dương Phi Tuyết tỉnh nghịch, khinh khinh nói: "Nếu như phụ cận Dương Châu có người tạo phản, vậy ta còn có thể dễ dàng đến tìm người như vậy sao, hơn nữa, cha ta còn có thể mang binh xuất chinh sao?"

Thì ra Dương Phi Tuyết tính tình hiếu động, không thích chơi cùng những người con gái khác, cả ngày chỉ ở nhà, thêu hoa, chơi đàn, nàng thích chơi săn bắn, du lịch khắp nơi. Nếu như Dương Tư Nột ở nhà, nàng ra ngoài rất dễ dàng. Thường thì Dương Triền Phi đưa nàng đi chơi, lần trước vì Dương Tư Nột bận đi tìm Bồ tát vàng, nên nàng mới có thể chôn ra ngoài, lần này Dương Tư Nột đi rồi nên nàng ra ngoài càng dễ dàng hơn.

Không phải Dương Châu thì tốt. Không đúng, nếu như ở nơi rất xa thì không thể phái Dương Tư Nột đi, vậy nên chỉ ở vùng phụ cận thôi. Hàn Nghệ lại hỏi: "Vậy nơi nào có người tạo phản, người tạo phản là ai?"

Dương Phi Tuyết nói: "Ồ Mục Châu, nhưng mà ngươi có biết không? Ta nghe nói người tạo phản là một nữ nhân."

"Nữ nhân?"

Hàn Nghệ nghe thế thì kinh ngạc, hẳn không có đọc qua sách, nên không có ấn tượng gì về việc nữ nhân tạo phản.

Dương Phi Tuyết gật đầu nói: "Ta còn nghe nói, ả là đồ đệ của Thái Thượng Lão Quân, tự xưng giáo chủ Thánh giáo, có thể hô phong hoán vũ, triệu tập âm binh, có vẻ rất lợi hại."

"Giáo chủ Thánh giáo?"

Hàn Nghệ nhướng lên hai hàng lông mày, ánh mắt tỏ vẻ kinh ngạc.

Dương Phi Tuyết nói: "Không chỉ có thế, gần đây ả còn tự xưng đế, tự xưng Văn Giai hoàng đế, làm cha ta tức giận lắm, tự cổ đến nay, không có nữ nhân xưng đế, ả là người đầu tiên."

"Xưng đế?"

Hàn Nghệ lau mồ hôi, không phải chứ, lịch sử chỉ có một vị nữ hoàng đế a, đó là Võ Tắc Thiên của mấy chục năm nữa, sao ở đây lại xuất hiện một vị nữ hoàng đế?

"Vậy tình hình bây giờ thế nào?"

Dương Phi Tuyết nói: "Cái này ta cũng không rõ, có điều cha ta nhận được cầu cứu của Thứ sử Mục Châu mới đem binh đi, ta nghĩ tình hình cũng không mấy khả quan."

Hàn Nghệ có vẻ kinh ngạc nhìn Dương Phi Tuyết nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, Dương cô nương hình như không có chút sợ hãi nào?"

Dương Phi Tuyết tự tin nói: "Ta sao phải sợ hãi, cha ta nói rồi, ả là một nữ nhi có thể lật trời sao? Một đám quân ô hợp, cha ta chỉ cần ra ta là san bằng bọn chúng."

Từ khi Dương gia phò tá hoàng triều đến này, đại tướng xuất hiện lớp lớp. Ở trong một gia tộc như thế là một vinh dự, dĩ nhiên Dương Phi Tuyết sùng bái cha nàng. Chỉ là đám tiểu tặc, không có gì đáng ngại, nàng lại nói tiếp: "Thế nhưng ả rất lợi hại, đã dám xưng đế, nếu như có thể ta muốn được gặp ả, xem xem bản lĩnh của ả."

Hàn Nghệ trầm ngâm hỏi: "Cô nói cũng đúng, ả là một nữ nhi, dựa vào cái gì mà tạo phản, bách tính sao lại ủng hộ ả được?"

Dương Phi Tuyết nói: "Cụ thể ta cũng không rõ lắm, ta nghe nhị ca nói, bởi vì trong thời kỳ đầu huyện Thanh Khê Mục Châu xảy ra thiên tai, ả ta lợi dụng việc đó tuyên truyền tà giáo, lôi kéo lòng tin."

"Thì ra là thế."

Hàn Nghệ gật gật đầu, nếu như hưng thịnh thái bình thì ai lại đi làm truyện mạo hiểm đó, tự cô chí kim, đại đa số người tạo phản đều là những người dân hoạn nạn.

Dương Phi Tuyết nói: "Hàn Nghệ, người nói ả có thật là đệ tử của Thái Thượng Lão Quân không? Hay chỉ là giả thần giả quỷ?"

Hàn Nghệ hừ một tiếng nói: "Cái này không thể nào, nếu như có Thái Thượng Lão Quân bảo vệ ả cần gì phải tạo phản, cứ thế bay đến Trường An rồi, ta đoán là đến tám chín phần là giả thần giả quỷ."

"Đúng là chí lớn gặp nhau."

Dương Phi Tuyết cười hi hi nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, nếu như trước đây thì có lẽ ta còn tin chút ít, nhưng sau vụ án Thiên Tế Tự ta không còn tin là có thần có quỷ nữa rồi. Hàn Nghệ, ta thấy người giả thần giả quỷ cũng không kém ả đâu, nói không chừng người cũng có thể tạo phản."

Đúng là người nào nói ra lời đó, những lời này chỉ có tiểu cô nương ngây thơ này mới có thể nói ra được.

Hàn Nghệ sợ toát mồ hôi lạnh, vội nói: "Dương cô nương, những lời này cô đừng có nói nữa, nếu có người nghe thấy, e rằng gặp họa sát thân. Hơn nữa, ta chỉ làm có một lần, thực ra ta cũng không hiểu giả thần giả quỷ là cái gì, ta chỉ là một người nông dân biết thân biết phận thôi."

Dương Phi Tuyết thở phào một cái rồi lại nở nụ cười.

Hàn nghệ buồn phiền nói: "Cô cười cái gì?"

Dương Phi Tuyết lườm Hàn Nghệ nói: "Nếu như người mà trung thực hiền lành thì thế gian còn người trung thực nữa không? Nhắc đến bản lĩnh lừa người, ta không dám nói người là đệ nhất, nhưng mà nếu người xưng đệ nhị thì không có ai dám nhận đệ nhất nữa."

"Vậy có khác gì đệ nhất."

Không ngờ nàng nhìn thấu mình như vậy, vẫn giả vờ tin tưởng mình, thiếu chút bị nàng lừa rồi. Ngày sau không nên nói thật với nàng nhiều, Hàn Nghệ ôm đầu không nói.

Dương Phi Tuyết dường như cũng thấy áy náy, vội vã chuyển chủ đề nói: "Hàn Nghệ, người muốn làm nông phu cả đời sao?"

Hàn Nghệ đáp: "Không thì ta còn có thể làm gì?"

Dương Phi Tuyết nói: "Cha ta cũng xem trọng người, nếu người bằng lòng thì có thể tới Dương phủ làm việc, như thế cũng tốt hơn là làm nông phu a."

Hàn Nghệ đáp: "Để xem xem, ta bây giờ còn quá trẻ, học nghệ không tinh, nếu như làm hồng việc của Dương công thì hồng bát. Đúng rồi, con lừa Cửu Đẳng còn ở Dương Châu không?"

Dương Phi Tuyết sững sốt, sau đó lắc đầu: "Ta không biết, có thể là không, cha ta nói con lừa già đó hại người, nên phán tử hình, lúc đó đã tâu với hoàng thượng, nhưng đợi có phê chuẩn có lẽ phải sang năm, có lẽ vẫn đang ở trong ngục. Người hỏi làm gì?"

Thời Đường Cao Tông vẫn tiếp diễn chế độ Trinh Quán, tử hình bắt buộc phải tâu hoàng thượng, phải có hoàng thượng ngự bút phê chuẩn mới được xử trảm. Nếu như hoàng thượng phủ quyết thì không được xử tử hình. Dĩ nhiên, Dương Tư Nạp muốn xử Cửu Đẳng tử hình không thể nói là không có tư lợi. Bởi vì lão lừa đó đã gât mầu thân của ông ta. Chuyện này làm ông ta không nhẫn nhịn được.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ồ, không có gì, Cô vừa nhắc đến Thiên Tế Tự nên ta nhớ đến nó thôi."

Dương Phi Tuyết gật gù đầu, bỗng nhiên vỗ ngực nói: "Đúng là không nên."

Hàn Nghệ hỏi: "Cái gì không nên?"

Dương Phi Tuyết đáp: "Lúc đó ta nên bảo cha ta đưa ta đi cùng."

"Hả?"

Hàn Nghệ hỏi: "Tại sao?"

Dương Phi Tuyết đáp: "Bởi vì ngoại có thể vạch trần người nữ nhi đó đang giả thân giả quý, nếu như thế sỹ khí của đôi phương sẽ bị đá kích nặng nề."

"Ồ"

Hàn Nghệ im lặng, nếu như khi đó nàng nói như vậy với Dương Tư Nột thật thì Dương Tư Nột sẽ ép buộc Hàn Nghệ nhập ngũ, đây chẳng phải là đi chơi lâu xanh mà là đi đánh trận, có chuyện tốt chẳng nghĩ đến ta, mấy cái chuyện này thì cứ gán cho ta. Còn làm bạn với nhau được nữa không đây? Nghĩ xong Hàn Nghệ ngưng ngừng nói: "Dương cô nương, cô xem trọng Hàn Nghệ quá."

Hai người nói chuyện câu được câu chăng một hồi, nói đến miệng khô thì Dương Phi Tuyết mới đi về.

Tiền Dương Phi Tuyết về xong, Hàn Nghệ vừa đi về nhà vừa nghĩ đến Thánh giáo giáo chủ?! Hôm đó lão lừa trọc Cửu Đẳng nhắc đến giáo chủ, không hề là Thánh Giáo giáo chủ, nếu mà như vậy, những ngày đó, những người đó không lẽ là người do Thánh giáo giáo chủ phái đến? Nếu quả thật như vậy thì phiền phức to. Nhưng mà, mẹ nó! Đã xưng đế rồi, mà vẫn quan tâm đến chỗ vàng đó sao? Như vậy thì cũng không phóng khoáng cho lắm.

Nghĩ tới đây, Hàn Nghệ lại lắc đầu, không đúng, không đúng, số vàng đó không nhiều lắm, tại sao lão lừa Cửu Đẳng đó lại phải giấu giếm như vậy, vẫn còn một ít châu báu nữa. Lẽ nào lẽ nào là chuẩn bị sử dụng đưa cho giáo chủ làm vương miện sao?

Hắn lại nghĩ đến số châu báu đó, những thứ tơ lụa thượng đẳng, càng nghĩ càng thấy có lý, vàng, châu báu làm vương miện, tơ lụa làm long bào. Trời ơi, đùa cái gì thế này, người ta phận nữ nhi tạo phản đã không dễ dàng, bây giờ lại còn xưng vương. Ngoại thì sao, làm cho vị nữ hoàng đệ đầu tiên của Hoa Hạ không có vương miện để đội, nếu là ta, ta thế nào cũng phải xé ngoại thành tám mảnh. Ta phải thật cẩn thận thôi, không thể để đám người đó tìm thấy.

Nghĩ rồi, trên trán hắn xuất hiện lấm tấm mồ hôi. Trong lòng cầu nguyện Dương Tư Nột có thể sớm tiêu diệt được đám tặc này, không thì nguy hiểm quá, ngày sau không được vui vẻ mà đi ra ngoài nữa.

"Hừ"

Chợt nghe phía trước có một tiếng hừ.

Hàn Nghệ chợt ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Tiêu Vân đứng trước mặt, đang nghiêng mắt nhìn hắn: "A, sao cô lại tới đây? Trong ký ức của hắn, Tiêu Vân chưa từng ra khỏi Mai thôn, nếu cần mua thứ gì, đều là nhờ Dương nhị thẩm bọn họ đi."

Tiêu Vân nói: "Nữ nhân kia là ai thế?"

Hàn Nghệ nhìn quanh: "Nữ nhân nào?"

Tiêu Vân hừ một tiếng rồi nói: "Ngoại còn còn muốn gạt ta, ta nhìn thấy hết rồi."

Ồ, nàng đang nói đến Dương Phi Tuyết, Hàn Nghệ cười nói: "Vậy thì sao, không bình thường à?"

"Bình thường?"

Tiêu Vân phẫn nộ: "Ngoại đừng quên rằng ngoại là người đã có vợ, sao ngoại có thể ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt."

Hàn Nghệ kinh ngạc: "Thời này nam nhân tam thê tứ thiếp không phải là rất bình thường sao?"

"Tam thê tứ thiếp? Ai nói có thể lấy ba thê chứ, hoàng thượng cũng chỉ có một hoàng hậu."

"Vậy thiếp thì sao?"

Tiêu Vân tức giận, lạnh lùng nói: "Ngoại muốn nạp thiếp?"

Hàn Nghệ đáp: "Không được sao?"

"Vậy ngoại cứ thử xem." Tiêu Vân hừ một tiếng: "Ngoại tốt nhất là trung thực với ta, ả là ai? Nếu không, ta sẽ... ta sẽ liều mạng với ngoại."

Oa, không ngờ bệnh cộp mẹ của nữ nhân này lại nghiêm trọng như vậy. Nếu nàng biết mình từng đi phở Trì Liễu thì chắc là giết mình mất. Hàn Nghệ nói: "Ta nói cho cô rồi, thì cô định làm gì?"

Tiêu Vân nói: "Dĩ nhiên là đi tìm ả tính sổ rồi."

Quá bạo lực, Hàn Nghệ dường như nhìn thấy vỡ kịch xương máu sắp diễn ra bèn cười nói: "Được, ta nói cho cô, đó là con gái nhà họ Dương, cô đi tìm đi."

"Con gái nhà họ Dương?"

Tiêu Vân sừng sốt: "Ngươi nói ả là con gái của Dương Tư Nột?"

Hàn Nghệ kinh ngạc: "Oa, cô dám gọi tên cúng cơm của Thứ Sử."

"Thì làm sao, dù sao ông ta cũng không nghe thấy."

Tiêu Vân tỏ vẻ thân nhiên nói: "Nói cứ như lợi hại lắm, cũng không phải là con cháu Dương Cung Nhân sao?"

Hàn Nghệ càng kinh ngạc: "Cô biết Dương Cung Nhân?"

Tiêu Vân khề nói: "Phò tá của Tăng Kim, phụ thân thứ sử Dương Châu, Dương Châu ai mà không biết, có điều nếu đúng là con gái nhà họ Dương thì ta yên tâm rồi."

Hàn Nghệ hiếu kỳ hỏi: "Ý cô là sao?"

Tiêu Vân hừ một tiếng và nói: "Người ta là tiểu thư nhà họ Dương, sao có thể để ý đến ngươi, còn nói làm thiệp, cho dù ngươi có muốn ả làm thiệp, chưa chắc ả đã bằng lòng, đúng là không biết lượng sức."

Hàn Nghệ nói: "Cô đã nói vậy, nếu có một ngày, đối phương bằng lòng làm thê tử của ta, cô có nhường chức không?"

"Ta..."

Tiêu Vân giận hờn: "Ngươi đừng có mơ tưởng, nói cho ngươi biết, Hàn Nghệ ngươi bắt kẻ kiếm được bao nhiêu tiền, chuyện nạp thiệp cũng đừng có nghĩ tới. Nếu không...nếu không ta chết cho ngươi xem."

"Thật sao?"

"Tiêu Vân ta nói được làm được."

"Nếu đã như vậy thì ta phải nhanh nhanh nạp thiệp thôi, không biết mấy cô bé ngoài chợ bao nhiêu tiền một người, nhân tiện ta mua cho cô sợi dây thừng."

"Có...có ý gì? Á à, ngươi muốn ta chết sớm? Hàn nghệ, có gan thì đừng có chạy!"

"Cô có ngon thì đừng đuổi theo!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Trùng hợp? Âm mưu?

dịch: mafia777

Tuy rằng ta không được đọc sách nhưng ta biết vị nữ hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc không phải Phan Nghinh Tử, mà là Võ Tắc Thiên, ở đâu lại mọc ra một vị nữ hoàng đế thế, không lẽ là do ta, không thể nào, ta đâu có làm gì, không thể vì ta mà nhiều thêm một vị nữ hoàng đế, cái này không khoa học. Nếu quả thật có một vị nữ hoàng đế tồn tại thì ta phải được nghe qua, không thể nào không biết một tí gì, thật là kì lạ.

Hàn Nghệ về đến nhà vẫn còn suy nghĩ viển vông không lời giải đáp.

"Hàn đại ca, hàn đại ca"

Chợt nghe bên cạnh có người gọi hần chỉ thấy Hùng Đệ một thân mập ngồi cạnh một tay chống cằm, đang nhìn hần: "Hàn đại ca, huynh đang nghĩ thì thế."

"À, không có gì."

Hàn Nghệ nghĩ thầm tốt hơn là đừng cho nó biết, miễn cho nó sợ hãi. "Tiểu Béo, mấy ngày này đệ đừng chạy khắp nơi, bên ngoài nguy hiểm đấy."

"Dạ."

Hùng Đệ gật gật đầu, lại nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ vừa hỏi đệ có biết Dương Phi Tuyết không."

Hàn Nghệ nói: "Vậy đệ nói sao?"

Hùng Đệ lắc đầu nói: "Đệ vốn không quen biết, đương nhiên là nói không biết rồi."

Bởi vì chuyện Bò Tát vàng, nó không tham dự vì vậy nên không biết.

Hàn Nghệ ừ một tiếng, liếc mắt ra ngoài, không thấy Tiêu Vân ở bên ngoài, chắc là ở trong phòng, trong lòng thầm nghĩ, không phải chuyện gì xấu, cho dù ta nói cho nàng biết cũng không nghiêm trọng, bằng không một ngày nàng truy vấn ta tám trăm lần, ta cũng không dễ chịu, dù nói thế nào, nàng cũng là thê tử trên danh nghĩa của ta.

Hoá ra sau khi trở về từ bên ngoài, Tiêu Vân luôn luôn hỏi hần là quen biết Dương Phi Tuyết như thế nào. Hần luôn nói lòng vòng, làm cho Tiêu Vân tức giận dùng dằng mà bỏ đi luôn.

Nhưng hiện giờ ngẫm lại, đây cũng không phải là chuyện không thể nói. Dù sao thì Dương Tư Nột cũng đều biết rồi.

Đêm hôm đó, Hàn Nghệ đang thu dọn công cụ như mọi ngày, có điều không giống trước đó là Hùng Đệ và Tiểu Dã không còn ngủ ở bên ngoài nữa, bởi vì sau khi Hàn Nghệ xây xong nhà, việc đầu tiên là làm hai cái giường đặt ở tầng một cho Hùng Đệ và Tiểu Dã.

Mặt khác, Tiêu Vân đêm nay không ra giúp hần, cho nên trong phòng chỉ có một mình hần.

Bỗng nhiên ngoài cửa có một bóng hình bước tới, Hàn Nghệ nhìn theo, chỉ thấy Tiêu Vân đứng ở trước cửa. Một lát sau, Tiêu Vân bỗng nhiên đi ra, không nói lời nào. Bắt đầu thu dọn cùng hần.

Người phụ nữ này thật đúng là trong lòng Hàn Nghệ cười khổ một tiếng. Nói: "Tiêu Vân."

"Hử?"

"Không phải cô muốn biết ta và Dương Phi Tuyết làm sao mà quen biết sao?"

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy một trận gió lớn thổi tới, trong chớp mắt, chỉ thấy Tiêu Vân đã xuất hiện trước mặt của Hàn Nghệ, hai mắt tràn đầy chờ mong nói: "Ngươi bằng lòng nói cho ta biết sao?"

Có cần khoa trương như vậy không? Hàn Nghệ gật gật đầu, ừ một tiếng.

"Vậy ngươi mau nói đi."

Bởi vì ngày hôm nay tương đối mát mẻ, Hàn Nghệ cũng không đi vào phòng trong, mà bước đến ngồi bên cạnh chiếc võng. Tiêu Vân cũng rất tự nhiên ngồi bên cạnh Hàn Nghệ, bởi vì đây chỉ là võng rất nhỏ hẹp nên hai người gần như ngồi sát vào nhau.

Hàn Nghệ không biết làm sao liếc nhìn Tiêu Vân, không gian chật hẹp thế này, mọi người có nhất thiết phải tranh với ta không? Không biết đứng lên à? Đúng là: "Chuyện này bắt đầu từ một con chó."

"Chó?"

"Ừ"

Kể tiếp Hàn Nghệ đã đem chuyện lúc trước như thế nào lợi dụng Vương Tài để lừa Dương Phi Tuyết, kể cả chuyện sau này quen với Hùng Đệ, rồi làm thế nào vạch trần âm mưu lừa gạt ở Thiên Tề Tự, cuối cùng là chuyện giúp đỡ Dương gia đều nói cho Tiêu Vân.

Đương nhiên, trong đó việc lấy trộm Bò Tát vàng và chuyện với Vương gia hần không nói, trừ bạo giúp dân có thể nói chứ trộm cắp lừa gạt tuyệt đối không thể nói.

"Hoá ra là đã xảy ra nhiều chuyện như vậy."

Tiêu Vân trách cứ Hàn Nghệ: "Ngươi giấu diếm ta thật lắm a."

Hàn Nghệ như cười như không nói: "Cũng vậy, cũng vậy."

Tiêu Vân sùng sốt, có chút chột dạ, "Ngươi...ngươi có ý gì?"

Hàn Nghệ cười cười, không nói thêm gì.

Tiêu Vân lại hỏi: "Người lập nhiều công lao như vậy, Dương gia không thể bạc đãi người a, họ không thưởng cho người chức quan sao?"

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Có thưởng, nhưng ta từ chối."

Tiêu Vân vội vàng nói: "Đầu của người bị cửa kẹp cho hỏng mắt rồi sao?"

Mụ này toàn thích dùng những lời ta đã nói, Hàn Nghệ buồn bực nói: "Đây không phải dùng để miêu tả cô sao?"

Tiêu Vân khinh thường nói: "Ta không ngốc như người, có chức quan mà không đi làm."

Hàn Nghệ hừ nói: "Cô thì hiểu cái gì, hơn nữa hôm trước ta đã nói với cô rồi, ta không muốn làm quan."

Tiêu Vân nói: "Lúc đó ta chỉ nghĩ người chỉ kiếm cớ cho sự kém cỏi của mình, không ngờ người lại nói được làm được."

Mĩa, lời này hình như ta cũng nói rồi, Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã nói: "Là cô chỉ kiếm cớ cho sự kém cỏi của mình thôi, ngoài ra, ta chưa từng làm quan, cũng biết quan trường hiểm ác, làm không tốt là chết không toàn thây, muốn thì cô đi mà làm, dù sao ta cũng không muốn đi."

Tiêu Vân sùng sốt, gật đầu nói: "Chuyện này người nói đúng, nhưng mà người được Dương gia ưu ái, đây là việc rất nhiều người ước mơ đấy, nếu như bỏ qua, thì cả đời này người chỉ làm một nông phu thôi, người cam lòng như vậy sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta chỉ cầu tự do tự tại."

Tiêu Vân nghe xong, cười cười.

Hàn Nghệ khó chịu nói: "Cô cười cái gì?"

Tiêu Vân thở dài: "Trên đời có ai không muốn tự do tự tại, nhưng ta chỉ nhìn thấy mỗi người đều không tự chủ được, ta chưa từng thấy ai có thể sống được tự do tự tại, Kinh Thi có câu, trong thiên hạ, không đất đai nào không phải đất của thiên tử, không con dân nào không phải con dân của thiên tử, cho dù người là vương công quý tộc cũng tốt, người buôn bán nhỏ cũng thế, chỉ cần có ngôi nhà, có ruộng, như vậy chúng ta sẽ là thần dân của thiên tử, vậy thần với dân có khác biệt gì, người sống trên đời chỉ là không ngừng thỏa hiệp lại thỏa hiệp."

Hàn Nghệ ngu ngơ nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân thấy Hàn Nghệ đang nhìn mình, không khỏi ngượng ngùng, nói: "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

Hàn Nghệ hơi kinh ngạc nói: "Những lời lúc này là do cô nói?"

Tiêu Vân kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ lại nói: "Cô trở nên thông minh như vậy từ lúc nào vậy? Có phải thường xuyên uống thuốc đúng hạn rồi không?"

"Người mới cần uống thuốc, bổn nương từ lúc nào cũng thông minh, chỉ vì người lúc nào cũng chỉ nhìn vào khuyết điểm của ta, không chú ý đến ưu điểm của ta."

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng: "Cái này cô không thể trách ta, ai bảo khuyết điểm của cô rõ ràng như vậy, rất khó để người khác không chú ý." Dừng một lúc, hần lại nói: "Bất quá cô nói thật ra rất có đạo lý, người sống trên đời chỉ là không ngừng thỏa hiệp lại thỏa hiệp, đúng rồi. Cô gả cho ta cũng là thỏa hiệp sao?"

Tiêu Vân ngẩn người, đột nhiên bước xuống võng, một lát sau mới cười ha hả nói: "Ta gả cho người không phải là thỏa hiệp mà là phản kháng."

Hàn Nghệ cũng không quản là thật là giả, cũng cười ha hả nói: "Cho nên ta là vũ khí phản kháng của cô?"

Tiêu Vân không đáp mà hỏi ngược lại: "Vậy ta trói buộc tự do của người sao?"

Hai người trầm ngâm giây lát.

Một lát sau, Tiêu Vân đột nhiên nói: "Hàn Nghệ, nếu người muốn sống tự do tự tại, vậy thì đừng nằm mơ giữa ban ngày, Chim chóc có thể tự do tự tại, đó là bởi vì nó có được không trung, cá có thể tự do tự tại, đó là bởi vì nó có được biển rộng, con người có thể nhìn thấy không trung nhưng không có cách bay lên, có thể thấy biển rộng, nhưng không cách nào bơi trên biển rộng."

Hàn Nghệ nghe vậy im lặng hồi lâu, bỗng nhiên hần nằm xuống võng, nhìn lên những vì sao phát sáng trên bầu trời, mỉm cười: "Có lẽ cô nói đúng, hiện thực là như vậy, nhưng nếu như con người không có mộng tưởng thì có gì khác so với cá muối."

Tiêu Vân sùng sốt, tiếp đó ngẩng cổ lên nhìn trời đêm, khoe miệng tủm tỉm cười.

- - - - -

Hôm sau.

Hàn nghệ dậy từ rất sớm, tiếp tục đại nghiệp xây nhà của mình. Chuyện xảy ra hôm qua coi như chưa từng xảy ra, hắn chỉ là một nông phu, không cần quan tâm chuyện tạo phản. Tuy nhiên chuyện này vẫn còn liên quan đến hắn, nếu như nó đến thật thì có tránh cũng không tránh được. Vô số lần tìm được đường sống trong chỗ chết, Hàn Nghệ cũng không sợ phiền phức nữa, cuộc sống thì vẫn phải sống, không quan tâm ngày mai trở gió hay là mưa giông.

Bận rộn cho tới trưa, lại đến ăn cơm, mọi người tùm nãm tùm ba ngồi cùng nhau, vừa ăn cơm vừa tán gẫu, cảm thấy vô cùng thoải mái, không hề thấy vất vả. Dĩ nhiên, đây là giúp Hàn Nghệ xây nhà, nếu như làm việc cho địa chủ thì không hề thoải mái.

Hàn Nghệ, Hùng Đệ, Tiểu Dã ba người ngồi dưới một cây đại thụ, gặm bánh vô cùng khoan thai.

Đột nhiên, Tiểu Dã vỗ vỗ cánh tay của Hàn Nghệ, chỉ về xa xa nói: "Hàn..Hàn đại...đại ca, huynh...huynh mau nhìn đằng kia."

Hàn Nghệ nhìn theo hướng Tiểu Dã chỉ, thấy một tên ăn mày đang quanh quẩn trên con đường nhỏ ở đằng xa, nhẵn mày nói: "Sao gã lại tới đây."

Hùng Đệ nhìn nhìn: "A, người đó giống như Đông Hạo."

Hàn Nghệ nói: "Hùng Đệ, đệ đợi ở đây, Tiểu Dã, đệ đi xem cùng ta."

"Dạ."

Hàn Nghệ và Tiểu Dã hai người không trực tiếp đi tới chỗ tên ăn mày mà đi từ dòng suối nhỏ phía tây qua. Đến chỗ một gốc cây liễu bên bờ suối, họ ngồi nghỉ một lát, tên ăn mày từ từ bước đến, đến lúc nhìn thấy Hàn Nghệ gã lập tức rào bước đi nhanh.

"Đông Hạo bá kiến ân công."

Khi đến trước mặt Hàn Nghệ, Đông Hạo lập tức chấp tay hành lễ.

Hàn Nghệ nhìn chung quanh, vội vàng nói: "Những thứ này miễn đi, người ta nhìn thấy không tốt."

"Vâng."

Đông Hạo thu tay lại.

Hàn Nghệ cau mày nói: "Sao ngươi lại tới đây? Không phải ta bảo các ngươi đợi sao, Tang Mộc và Tả Vụ đâu?"

Đông Hạo cúi đầu không nói.

Hàn Nghệ "ý" một tiếng, vội vàng nói: "Đại ca à, ngươi nói chuyện đi chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Đông Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: "Đông Hạo biết rằng chúng tôi nợ ân công rất nhiều, nhưng kính mong ân công giúp chúng tôi một lần nữa."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Giúp các ngươi? Giúp các ngươi cái gì?"

Đông Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Giúp chúng tôi báo thù."

"Báo... báo thù?"

Hàn Nghệ sừng sốt nói: "Báo thù gì?"

Đông Hạo nói: "Giết vợ, giết con."

"Hả?"

Hàn Nghệ trừng mắt lên nói: "Không phải ngươi nói vợ con của các ngươi bị thảo khấu giết rồi sao?"

Đông Hạo gật gật đầu nói: "Vốn dĩ ba người chúng tôi đều nghĩ cả đời này đều không thể báo thù, nhưng mà mấy ngày trước, chúng tôi gặp mấy tên ác tặc ở một ngôi miếu hoang."

"Cái gì?"

Hàn Nghệ kinh ngạc kêu lên: "Ngươi có nhìn nhầm không?"

Đông Hạo đáp: "Cho dù bọn chúng có hóa thành tro chúng tôi cũng thể nhận sai được."

Hàn Nghệ đột nhiên nghĩ cái gì đó, hỏi: "Đúng rồi, Các người bị cướp giết ở địa phương nào?"

Đông Hạo nói: "Mục Châu."

"Lại là Mục Châu"

Hàn Nghệ trợn mắt lên nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nguy hiểm đến

Dịch: mafia777

"Mục Châu, lại là Mục Châu."

Trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy ư!

Hàn Nghệ lập tức hỏi rõ tình hình.

Hoá ra trước đó Đông Hạo ba người bọn họ rất vâng theo sắp xếp của Hàn Nghệ, đóng giả ăn mày, lang thang ở tây nam Dương Châu. Ba ngày trước, bọn họ tránh mưa ở một ngôi miếu hoang, bên ngoài cũng đến hơn chục người, mấy người này đầu đội nón tre, nhưng bọn họ vẫn nhìn rõ mặt một người trong số đó. Người này chính là hung thủ sát hại thể tử của Tang Mộc, nhìn thấy kẻ thù là mắt long lên, lúc đó Tang Mộc muốn xông lên liều mình với bọn chúng, may mà Tả Vụ và Đông Hạo kịp thời ngăn cản, sau khi mưa tạnh, bọn chúng bèn đi khỏi ngôi miếu hoang.

Ba người bàn tính một hồi, vốn dĩ định đi báo quan, nhưng vấn đề là chính bọn họ đang bị truy nã, tội phạm truy nã báo quan chẳng phải tự tìm phiền phức sao. Sau đó bọn họ quyết định Tang Mộc và Tả Vụ theo dõi bọn chúng còn Đông Hạo đi cầu viện Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nghe xong, cau mày nói: "Các người mạo hiểm quá, vạn nhất bị đối phương phát hiện thì vô cùng nguy hiểm."

Đông Hạo nói: "Nhưng chúng tôi không nghĩ nhiều như vậy, đây là cơ hội báo thù trời cho, nếu như chúng ta bỏ qua, ngày sau e rằng không thể báo thù nữa."

Hàn Nghệ nghe xong trầm ngâm, đối với việc này hắn rất hiểu, mạng là của bọn họ, bọn họ cảm thấy làm như vậy sẽ không hối hận, như vậy Hàn Nghệ không có lý do gì phản đối, lại hỏi: - Vậy bọn chúng đã nói gì ở trong miếu?

Đông Hạo nghĩ một lúc, lắc đầu nói: "Bởi vì lúc đó trong miếu ngoài ba người bọn tôi còn có, bốn năm tên ăn mày, bọn chúng không nói gì cả."

"Cũng đúng, có người ngoài, bọn chúng sao có thể nói gì. Hàn Nghệ trầm tư, nữ nhân kia cũng tạo phản ở Dương Châu, giữa bọn họ có liên hệ gì không? Nếu có liên hệ, bọn họ đến vì cái gì? Không lẽ là đến giải cứu lão lừa Cửu Đẳng?! Nhưng mà lão lừa Cửu Đẳng vẫn bị nhốt trong ngục, lẽ nào bọn họ muốn cướp ngục, cái này có phần mạo hiểm. Dựa vào bọn họ, làm sao có thể cướp ngục. Quan phủ ít nhất cũng có... Từ từ đã."

Hàn Nghệ đột nhiên mặt biến sắc nói: "Tiểu Dã, đệ đi cùng Đông Hạo đi tìm Tang Mộc bọn họ, nhất thiết phải theo sát bọn chúng."

Tiểu Dã gật gật đầu.

Hàn Nghệ nói với Đông Hạo: "Người yên tâm, ta nhất định cố hết sức giúp các người báo thù, nhưng nhớ kỹ, không có lời dặn của ta, nhớ kỹ không được manh động, nhất định phải nhớ kỹ."

Đông Hạo nhìn nét mặt căng thẳng của Hàn Nghệ nói: "Ân công, xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

"Cái này, sau này ta sẽ giải thích, người mau đi đi, cẩn thận một chút"

"Uhm"

Hai người lập tức rời đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Hàn Nghệ quay về nhà, nói với Tiêu Vân là mình phải đi chợ mua vài món đồ. Bởi bây giờ đang xây nhà đích thực có rất nhiều đồ cần mua. Tiêu Vân không chút nghi ngờ, chỉ nhắc hắn đi sớm về sớm. Hàn Nghệ lại nói với Hùng Đệ rằng Tiểu Dã ra ngoài có chút việc, bảo y ở trong nhà, đừng có chạy lung tung. Sau đó cầm theo chiếc nón tre rời đi.

Ra khỏi Mai thôn, Hàn Nghệ đi thẳng đến quan nha Dương Châu.

"À?"

Đi vào phủ nha môn, hai gã nha sai gác của lập tức ngăn Hàn Nghệ lại.

Trước đây, truy xét chuyện Bò Tát vàng, Hàn Nghệ có giao thiệp với người Dương phủ, tiếp xúc với quan sai ít, vì vậy quan sai phủ nha cũng không quen biết hẳn.

Hàn Nghệ nói: "Hai vị sai đại ca, ta là bằng hữu của Dương nhị công tử nhà các ngươi, làm phiền các ngươi thông báo một tiếng, nói là Hàn Nghệ Mai thôn có việc gấp tìm y."

Hai tên quan sai nhìn nhau: "Công tử nhà ta kết giao với bằng hữu khó coi thế này khi nào?"

Hàn Nghệ biết bọn họ đang nghĩ gì, đột nhiên mặt biến sắc, quát: "Nếu làm nhờ việc lớn, các ngươi có gánh vác nổi không?"

Hai tên quan sai nghe thấy giọng điệu của Hàn Nghệ, trong lòng cũng tin vài phần, nếu như không phải bằng hữu của nhị công tử. Hắn sao dám ở chỗ này quát tháo, một người trong đó nói: "Ngươi đợi ở đây, ta lập tức đi thông báo."

Một lát sau, chỉ thấy Dương Triển Phi từ bên trong đi ra, vừa thấy Hàn Nghệ, liền cười ha hả nói: "Hàn tiểu ca, thì là ngươi a!"

Hàn Nghệ chấp tay nói: "Hàn Nghệ bái kiến Dương nhị công tử."

"Miễn lễ, miễn lễ."

Dương Triển Phi đối đãi rất lịch thiệp với Hàn Nghệ, bởi vì y với phụ thân y đều muốn chiêu mộ Hàn Nghệ. "Đi, chúng ta vào trong nói chuyện."

"Đa tạ."

Hai tên sai nha trước cổng không ngờ Dương Triển Phi đích thân ra công đón khách, trong lòng sợ hãi, may mà lúc ấy đi thông báo, bằng không gặp đại họa rồi.

- - - - -

Đi vào trong hậu đường của phủ nha.

Vừa ngồi xuống, Dương Triển Phi có vẻ kỳ vọng nói: "Hàn tiểu ca nghĩ thông rồi? Muốn đến Dương phủ ta làm?"

Hàn Nghệ ngượng ngùng cười, nói: "Ta hôm nay tới là muốn hỏi một sự việc."

Dương Triển Phi thấy Hàn Nghệ không phải là đến tìm nơi nương tựa, hơi chút thất vọng: "Không biết Hàn tiểu ca muốn hỏi việc gì?"

Hàn Nghệ nói: "Liên quan đến việc tạo phản ở Mục Châu."

Dương Triển Phi ngẩn người, nói: "Ngươi hỏi cái này làm gì?"

Hàn Nghệ nói: - Cái này có thể cho ta lát nữa nói rõ không?

Dương Triển Phi nghi hoặc, nhưng thấy Hàn Nghệ nói vậy, trong lòng biết rõ hẳn nhất định có đạo lý của hắn, hơn nữa việc này cũng không phải việc cơ mật, rất nhiều bách tính đều biết rồi, dù sao đối phương cũng đã thề rồi, vì thế nói: - Việc này phải từ năm ngoài, đầu năm nay nói đi, lúc đầu năm, huyện Thanh Khê Mục Châu xuất hiện một trận hồng thủy trăm năm nay không gặp. Dẫn đến bách tính huyện Thanh Khê không có chỗ ở, dân chúng lâm than, dịch bệnh mọc lan tràn, chết đói không ít người.

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: - Lúc đó không phải là quan phủ mở kho lương sao, làm sao chết đói được?

Dương Triển Phi hơi lúng túng nói: - Ngươi nói không sai, nhưng vấn đề là lúc ấy tri huyện huyện Thanh Khê chẳng những không cấp lương thực mà còn thu thế như cũ, làm cho dân chúng huyện Thanh Khê lâm than, lúc này mới cho Trần Thạc Chân thừa cơ hội.

Xem ra trong TV diễn cũng không hẳn tất cả đều là lừa người. Hàn Nghệ không lên tiếng.

Dương Triển Phi lại nói: - Lúc đó có một nữ nhân muốn mở trộm kho lương, nhưng bị quan sai phát hiện, nhưng đáng tiếc là không bắt được a ta, vài tháng sau, Thiết Vi sơn ở vùng biên giới huyện Thanh Khê truyền ra một tin tức, nói có một nữ nhân tên Trần Thạc Chân ở Thiết Vi sơn được Thái Thượng Lão Quân làm phép, học được tiên thuật, phụng mệnh của Thái Thượng Lão Quân đến cứu vớt lê dân bách tính, nghe nói a ta còn thi triển pháp thuật trước mặt rất nhiều dân chúng. Bởi vì lúc ấy huyện Thanh Khê rất nhiều dân chúng đều không có nhà để về, dĩ nhiên họ hi vọng có thần tiên đến giúp đỡ họ, vì thế càng ngày càng nhiều người chạy đến Thiết Vi sơn, đến sau này mới có tin tức truyền ra, Trần Thạc Chân chính là người mở trộm kho lương.

Kỳ thật lúc đó có người mật báo với quan phủ địa phương, nói Trần Thạc Chân tà thuyết mê hoặc quần chúng, mưu đồ gây rối, quan phủ cũng phái người đi bắt Trần Thạc Chân, nhưng Trần Thạc Chân hết sức giao hoạt, mấy lần truy bắt đều không bắt được a ta, mãi về sau, dùng tin đồ của a ta ép a

ta bó tay chịu trôi, nhưng không được mấy ngày, lại phóng thích. Cụ thể ta cũng không rõ, Nhưng nghe nói là phụ cận vài đại hộ nhân gia dùng tiền chuộc a ta từ nhà lao ra.

Nhưng sau khi Trần Thạc Chân này ra ngoài, chẳng những không hối cải, mà ngày càng táo tợn, trắng trợn tuyên truyền tiên thuật của mình, tăng thu tín đồ. Đồng thời còn chiêu mộ tặc khấu xung quanh, nửa tháng trước. a ta bỗng nhiên khởi binh tạo phản, còn tự xưng "Văn Giai Hoàng đế" đồng thời phong một tên là Chương Thúc Dân làm phò tá. Người này chính là muội phụ của Trần Thạc Chân, Nhưng vì bọn họ khởi binh bất thành lĩnh, hơn nữa Trần Thạc Chân này đúng là có chút bản lĩnh, ngay trong đêm khởi binh, Trần Thạc Chân đã lãnh binh nội ứng ngoại hợp công phá Mục Châu, còn Chương Thúc Dân cũng dẫn binh công phá Đồng Lư, hiện giờ nhân số của bọn chúng đã đến vài vạn người, việc này đã truyền đến Trường An, Bệ hạ nổi trận lôi đình, phái cha ta dẫn binh tinh nhuệ Dương Châu đi trấn áp.

- Trần Thạc Chân?

Hàn Nghệ cố nghĩ, nhưng không có chút ấn tượng gì, đúng là đáng hận khi dùng đến sách a (Đọc ít sách quá).

Kỳ thật đây cũng không phải là hiệu ứng hồ điệp do Hàn Nghệ mang đến, Trong lịch sử đích thị có một người như thế, trong lịch sử Trung Quốc, con gái tham gia khởi nghĩa nông dân có rất nhiều, nhưng số làm lãnh tụ lại rất ít, làm lãnh tụ và còn xưng hoàng đế thì chỉ có Trần Thạc Chân.

Cho nên nghiêm chỉnh mà nói, Võ Tắc Thiên không phải vị hoàng đế nữ đầu tiên của Hoa Hạ, Trần Thạc Chân này mới là vị nữ hoàng đế đầu tiên. Bọn họ xưng đế cách nhau mấy chục năm, bởi vì Võ Tắc Thiên mới là hoàng đế chính thống, Trần Thạc Chân này chỉ là một vị hoàng đế tự xưng. Hơn nữa không bao lâu đã bị quan binh tiêu diệt, cho nên lịch sử rất ít ghi chép. Người đọc sách cũng còn rất nhiều người không biết đến sự tồn tại của vị hoàng đế này, hơn nữa Hàn Nghệ chưa từng đọc sách.

- Vậy hiện nay tình hình chính sự thế nào?

Hàn Nghệ lại hỏi.

Dương Triền Phi cau mày nói: - Hiện giờ tình hình không tốt lắm, quân khởi nghĩa liên tiếp công chiếm Mục Châu và Đồng Lư, bây giờ lại đang tiến đánh Vụ Châu. Cha ta lần này là đi cứu viện Vụ Châu.

Vụ Châu chính là một dải Hàng Châu Kim Hoa.

Hàn Nghệ nói: - Đối phương chỉ là một nữ nhi, không đến mức lợi hại như vậy chứ?

Kỳ thật hẳn muốn nói, quan binh của chúng ta không vô dụng đến vậy chứ.

Tuy rằng hẳn không đọc sách, nhưng cũng biết quân đội của Đường triều cũng rất dũng mãnh, đây không phải là loạn thế, chỉ là một huyện có lũ lụt, các địa phương khác đều rất yên ổn, hơn nữa đây mới là đầu đời Đường, vũ lực có lẽ không kém thời kỳ Trinh Quán, đối phương dù nói thế nào, cũng chỉ là một ít dân chạy nạn tạo thành, cho dù không có chuẩn bị, cũng không đến mức bị đánh đến không có sức đánh trả chứ.

Dương Triền Phi nói: - Trong chuyện này còn có nguyên do khác, Thôi Thử sử gửi thư đến cũng nhắc tới điều này. Đám quân khởi nghĩa này thực ta chỉ là một đám ô hợp, nhưng do Trần Thạc Chân mưu ma chước quỷ, chuyên tìm cách đánh vào chỗ sơ hở. Trước khi bọn chúng công phá Mục Châu, từng tập trung quân công phá Vụ Châu, đội khi viện binh tiến đến Hấp Châu, đội quân hai vạn người của bọn chúng bèn phân tán đi, dường như là mất tích, nhưng mấy ngày sau, đại quân của bọn chúng bỗng nhiên tập hợp tại Vụ Châu, tạo thành một thế trấn áp, sau đó Trần Thạc Chân lại phái mật thám vào trong thành, bọn chúng làm cho quân binh Vụ Châu không kịp trở tay. May mà Thôi Thử sử ở Vụ Châu kinh nghiệm phong phú, mới bình ổn cục diện, không bị đối phương công phá, đây chỉ là một phương diện mà thôi.

Phương diện khác, bởi vì dân chúng đều nghe đồn Trần Thạc Chân biết tiên thuật, có thể triệu tập âm binh thần tướng, nếu ai dám đối địch thì sẽ gặp phải họa diệt tộc, thậm chí cũng có quan binh đã từng gặp, vì vậy, binh lính quân ta đều sợ hãi, không dám đối kháng. Thôi Thử sử nhiều lần muốn đánh trả, nhưng sĩ khí không cao, tướng sĩ không dám lĩnh binh tiến đánh, mà lựa chọn bỏ cuộc, chỉ có thể đến Dương Châu cầu viện.

Hấp Châu chính là một dải An Huy- Tức Hoàng sơn ngày nay.

- Thì ra là thế.

Hàn Nghệ gật gù đầu, thâm nghĩ, không thể tượng tượng được bản lĩnh của nữ nhân lại ghê gớm vậy, rõ biết là trang bị, sức chiến đấu không bằng đối phương, vì thế mà chuyển sang đánh du kích, lại hỏi: - Vậy Dương công mang đến bao nhiêu binh mã.

Dương Triền Phi nói: - Tám nghìn tinh binh.

Hàn Nghệ nói: - Vậy Dương Châu còn lại bao nhiêu binh mã.

Dương Triền Phi lại nói: - Bởi trước đây tam đệ của ta đã dẫn đi ba nghìn tinh binh hộ tống Bồ Tát vàng đi Biện Châu, hiện giờ trong địa phận Dương Châu còn không đến hai nghìn binh mã, đúng rồi, người hỏi việc này làm gì?

Không đến hai ngàn, ôi trời ôi! Hàn Nghệ về mặt u sầu nói: - Ta e rằng quân địch tấn công Vụ Châu chỉ là nguy trang, mục đích chính của bọn chúng là Dương Châu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Trần đầy nguy cơ

Dịch: mafia777

"Người nói cái gì?"

Dương Triển Phi nghe vậy thất kinh.

Chuyện tới nước này, không nói sợ là không được rồi. Hàn Nghệ sắc mặt nghiêm trọng nói: - Nhị công tử, không dấu gì người, thực ra vụ án Thiên Tế Tự có liên quan rất lớn với ta.

"À?"

Dương Triển Phi ngơ ngơ nhìn Hàn Nghệ, chuyển chủ đề nhanh quá.

Hàn Nghệ bình tĩnh đem chuyện ra nói một lần, dĩ nhiên, chuyện trộm vàng thì hẳn không nói.

Dương Triển Phi nghe vậy há hốc mồm, y không ngờ thì ra việc làm cho nhà họ Dương mất mặt là do Hàn Nghệ mà ra.

Hàn Nghệ day dứt nói: "Thật xin lỗi, về chuyện này, Hàn Nghệ ngày sau sẽ chịu đòn nhận tội với Dương Công, nhưng lúc ta trong đối phó với Cửu Đẳng, từng nghe lén thấy bọn chúng bàn luận đến giáo chủ gì đó, lúc đó ta cũng không để ý, cho đến hôm qua ta nghe nói Trần Thạc Chân kia đang tuyên truyền Giáo phái, còn tự xưng Thánh giáo giáo chủ, ta mới nghĩ tới chuyện của Cửu Đẳng, hơn nữa mấy hôm trước, ta với Hùng Đệ bị người ám sát ở chỗ mộ phụ mẫu y. Ta dám khẳng định là những chuyện này có liên quan với Trần Thạc Chân, nhưng ta cũng không dám khẳng định bọn chúng là đồng bọn của Cửu Đẳng."

Ngoài ra, mấy bằng hữu của ta mấy hôm trước ở nam ngoại ô gặp phải một đám cường đạo, bởi đám cường đạo này trước đây đã từng cướp của bọn họ, nên bọn họ không thể nhận nhầm được. Ta tin rằng trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy, nếu như Cửu Đẳng đúng là người của Trần Thạc Chân thì đám người đó đang muốn ứng cứu Cửu Đẳng, hoặc là có mưu đồ khác. Nhưng hôm qua lúc lệnh muội đến tìm ta nói chuyện

Dương Triển Phi nói: "Phi Tuyệt tìm người?"

Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Ta cũng nghe cô ấy nói mới biết là Dương công dẫn binh xuất chinh, ta thiết nghĩ việc cướp ngục, tổn sức mà không được gì. Ngày nay, Dương châu hư không vậy, nếu như bọn chúng thừa cơ hội tiến đánh Dương Châu, vậy thì bọn chúng sẽ đạt được rất nhiều, đến lúc đó có thể giải cứu Cửu Đẳng."

Dương Triển Phi nhăn mày, trầm tư một lúc, nói: "Không thể nào, không thể nào, nếu như bọn chúng muốn tiến đánh Dương Châu phải đi qua Hấp châu hoặc Tô châu. Các địa phương này đều có phòng bị rồi."

Hàn Nghệ nói: "Nhị công tử đừng quên, bọn chúng đã chuyển công Vụ Châu như thế nào, quân sĩ của bọn chúng đều là nạn dân, cầm đao lên là phản quân, hạ đao xuống là nạn dân, nếu như bọn chúng xé nhỏ ra, đóng giả nạn dân di dân, vượt núi, có thể vượt qua phòng vệ phía nam Dương Châu. Hiện nay, bọn chúng cần có trang bị và tiền bạc, hai thứ này ở Dương Châu rất nhiều, nếu như bọn chúng công hạ Dương Châu, thì có thể tái lập sĩ khí triều đình, còn có thể bổ sung sung túc, có câu: binh quý hiểm hành."

Dương Triển Phi sắc mặt hoảng sợ, sau lưng ướt đầm. Hiện giờ cha y đã điều hết quân tinh nhuệ đi. Khắp Dương Châu vô cùng hư không. Nếu như có vài vạn quân tiến đánh, cho dù đó có là một đội quân ô hợp thì e rằng cũng khó mà chống đỡ. Vội vàng nói: - Người nói xem bọn tặc đó hiện giờ đang ở đâu?

Hàn Nghệ nói: "Ta đã cho người theo dõi rồi."

Dương Triển Phi nói: "Tốt lắm, người lập tức xác minh vị trí của bọn chúng, ta lập tức phái người qua."

"Ừ."

Hàn Nghệ lập tức bước ra quan nha và đi về phía miếu hoang ở ngoại ô. Hần và Đông Hạo đã hẹn là sẽ gặp mặt ở đây.

"Cái gì? Các người mất dấu rồi?"

Lúc Hàn Nghệ đi vào miếu hoang, Tang Mộc, Tá Vụ, Đông Hạo, Tiểu Dã đều ở bên trong, nhưng bọn họ đều mặt mày ủ rũ. Thì ra bọn họ đã để mất dấu bọn chúng rồi.

Tang Mộc ảo não nói: "Bọn chúng thật sự giao hoạt, bọn chúng đi đến chợ ở nam ngoại ô bèn tách ra. Ta và Tá Vụ vẫn theo sát nhưng mất dấu rồi."

Hàn Nghệ cau mày, biết điều này cũng không trách được bọn họ, dù sao đối phương đến đây là làm đại sự, không cẩn thận sao được, không bị bọn chúng phát hiện đã là may mắn rồi, hắn nói vài câu an ủi với bọn họ, bảo bọn họ tìm chỗ nấp đi, bây giờ hắn không còn tinh lực mà lo cho bọn họ rồi, sau đó hắn quay về thành đem chuyện này nói cho Dương Triển Phi.

"Chết tiệt thật."

Dương Triển Phi trầm mặc một câu, vô cùng ảo não nói: "Ta đã phái người dùng hình tra khảo tên Cửu Đẳng kia, nhưng lão lừa ngốc đó không chịu mở miệng."

Hàn Nghệ nói: "Nhị công tử, hiện giờ chúng ta không nên rối rắm ở chỗ này nữa, phải khẩn trương bố trí phòng bị, cho binh sĩ sẵn sàng nghênh chiến, sau đó tìm cách để cách châu huyện lân cận điều binh đến."

Dương Triển Phi buồn bực nói: "Ta cũng biết, nhưng ta chức quan hèn mọn, gia phụ lại không ở đây. Ta không có quyền điều động quân binh ngoài phạm vi Dương châu, ta đã cho người truyền tin xuống, bắt quân sĩ ở biên cảnh làm tốt phòng ngự, đồng thời sai người phi ngựa cấp tốc đem chuyện này bẩm báo với gia phụ rồi, không biết có kịp không."

Nói trắng ra là, y chỉ là một đứa con nhà quan, tuy có chức quan trong tay, nhưng cũng chỉ vậy thôi, sao có thể chỉ dựa vào suy đoán mà có thể điều động quân binh ở các châu quận lân cận. Nếu làm như vậy thì triều Đường tất loạn.

"Báo... báo."

Chỉ thấy một lính gác bước nhanh vào, bẩm báo: "Nhị công tử, đại sự không tốt rồi, huyện Giang Đô đột nhiên mọc ra rất nhiều phản quân, kho lương Giang Đô đã bị quân địch công phá, huyện Giang Đô bị quân địch bao vây rồi."

"Nhanh như vậy?" Hàn Nghệ không khỏi kinh ngạc, hắn vẫn nghĩ là còn kịp, nhưng không ngờ là muộn mất rồi.

"Cái gì." Dương Triển Phi hoảng hốt thốt lên một tiếng, bước lên trước, một tay túm lấy tên lính gác: "Người nói sao? Kho lương Giang Đô vô cùng bí mật, hơn nữa có trọng binh canh gác, sao lại bị quân địch dễ dàng công phá vậy."

Huyện Giang Đô thuộc Dương Châu, nằm trên giải đất trung tâm của Vận Hà, lại nối với Hoài Thủy, giao thông hết sức thuận lợi, vì vậy là yếu địa chiến lược, hơn nữa đó là chốt chặn cuối cùng của Dương Châu, nếu như huyện Giang Đô thất thủ, vậy Dương châu không có gì để thủ, chuyện hết sức nguy hiểm. Đầu đời Đường đều thiết lập kho lương ở đây, thuận tiện vận chuyển, nhưng kho lương quan trọng như vậy phải phải người canh gác, không phải ai cũng biết vị trí của kho lương, hết sức bí mật.

Tên lính gác về mặt đưa đám nói: "Bởi tướng lĩnh của quân địch là tội phạm truy nã trước đây Từ Mạnh, chính gã đem quân công phá kho lương của ta."

"Từ Mạnh?"

Dương Triển Phi thất kinh.

Một bên Hàn Nghệ nghe vậy cũng kinh ngạc, nếu đúng là như vậy thì nguy to rồi, bởi Từ Mạnh vốn là nhân sĩ Dương Châu, hơn nữa lại là quân chuyên nghiệp, không phải nửa quân nửa dân. Gã rất thông thuộc binh lực và bố trí trong thành Dương Châu, có gã hiến kế cho quân địch, đúng là họa vô đơn chí.

Vậy Từ Mạnh vẫn là người của Trần Thạc Chân hay là từ sau khi vụ án Từ Mạnh xảy ra, gã mới đầu phục Trần Thạc Chân?

Hàn Nghệ thoáng suy tư một chút, nhưng không rành nghĩ nhiều, bất kể như thế nào, Từ Mạnh sẽ là mối họa lớn cho bọn họ, đây là điều không thể nghi ngờ.

"Lẽ nào lại thế?"

Dương Triển Phi một tay đẩy tên lính gác ra, chân đạp mạnh một cái, kêu lên bi thảm: "Quân tình nhuệ Dương Châu đã bị cha ta đưa đi, ta đâu có quân đi cứu a."

Hàn Nghệ nói: "Nhị công tử, chuyện đã rồi, chúng ta mau đi bố trí mới được."

Dương Triển Phi nhủ mảy mảy tư một lát, nói: "Người đâu!"

"Có ti chức."

"Người lập tức dẫn người ra khỏi thành, mệnh ngoài thành tất cả dân chúng lập tức vào thành, không được chậm trễ."

"Tuân mệnh."

Hàn Nghệ nghe vậy hơi trầm tư, lát sau mới hiểu. Dương Triển Phi dĩ nhiên là muốn thủ thành phòng vệ, phản quân vốn dĩ là một đám ô hợp, hơn nữa đến bất thành lĩnh, khẳng định không có vũ khí công thành, vậy nên thủ ở tường thành, tất nhiên là vững chắc hơn. Hơn nữa với Dương Triển Phi mà nói, thủ được thành là thắng lợi, vậy thu thành phòng vệ là kế sách tốt nhất rồi. Dù sao thì khi trở thành danh tướng cũng phải có chút tài năng, nếu như không

có chút năng lực thì Dương Tư Nột cũng không giao Dương châu cho y.

Bên trong hậu đường Dương phủ

"Bà nội, hiện giờ Dương Châu vô cùng nguy hiểm, bà hãy đi Sở châu tạm lánh đi."

Dương Triền Phi vội vàng nói với Dương lão phu nhân.

Hiện giờ đừng nói đi cứu huyện Giang Đô, cho dù là Dương Châu có thể bảo vệ được hay không, đều là một dấu hỏi thật lớn.

Dương lão phu nhân nghe Dương Triền Phi nói phải rồi đi, tức giận dùng gậy chọc mạnh xuống đất, "toong" một tiếng vang lên: "Tên nghịch tử nguoi, đúng là nhục nhã nề nếp Dương gia, từ thời Tằng tổ đã lĩnh binh xuất chinh, đến cha nguoi, đời đời chinh chiến, mặc dù cũng từng bại trận, nhưng chưa từng chưa đánh đã lui, nếu như trước mắt có địch mạnh. Thế nào ta cũng phải đánh chết tên nghịch tử vô dụng nhà nguoi."

Bởi chính sách thời Đường hiện giờ là Quan Trung bản vị, cho nên quý tộc khu Quan Lũng là rất kiệt xuất. Dương Hùng, Dương Cung Nhân, đều là những đại tướng nổi tiếng trong lịch sử, phản tướng triều Tùy Dương Huyền Cảm là do Dương Cung Nhân bắt sống, rất thú vị chính là, sau này Dương Cung Nhân bị triều Tùy xa lánh, bị đưa đến Dương Châu nhận chức Đại sứ gì gì đó, sau đó lại phải đem quân đi thảo phạt ma vương ăn thịt người Chu Sán, nhưng bị Chu Sán đánh bại, đồng thời lui về Dương Châu. Dĩ nhiên, điều này không trách được Dương Cung Nhân, Tùy diệt quân hùng cũng lên, Dương Cung Nhân trong ngoài bức bách, khả năng cũng vô tâm bán mạng cho triều đình, rất khó đánh thắng. Nói tóm lại, bất kể Dương Hùng hay là Dương Cung Nhân đều rất chính trực, dũng cảm, nhân hậu. Điều này làm nên nề nếp của Dương gia.

Dương Triền Phi cũng là có cực khổ riêng, hiện giờ cũng không chỉ là vấn đề ở huyện Giang Đô, có trời mới biết là Cửu Đẳng có bao nhiêu đồng bọn trà trộn vào trong thành, trong thành vốn dĩ chẳng có bao nhiêu quân sĩ canh gác, nếu như quân địch nội ứng ngoại hợp thì xong rồi. "Bà nội, tôn nhi...không muốn tháo chạy, chỉ mong bà và Phi Tuyết bọn họ đi Sở châu tạm lánh."

Dương lão phu nhân nói: "Ta tuy là một bà già, nhưng ta biết, chưa chiến đã sợ, vậy làm sao đánh thắng trận được. Nếu nguoi sợ hãi thì hãy đi trước, ta ở lại đây liều mạng với quân địch."

Dương Phi Tuyết đứng bên cạnh bà ta nói: "Muội cũng không đi."

Hàn Nghệ nghe được trầm nghĩ, bà già này dạy cháu đúng là lợi hại thật đấy. Có câu nói này, cho dù thánh chỉ tới, Dương Triền Phi cũng sẽ không rời khỏi Dương Châu.

Dương Triền Phi mặt đỏ tía tai, đúng là xấu hổ vô cùng, hận không thể bây giờ lao ra liều mình với quân địch.

Hàn Nghệ trầm tư nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng: "Lão phu nhân, nhị công tử, bây giờ nói những thứ này e là không phải lúc."

Dương Phi Tuyết lập tức nói: "Hàn Nghệ, nguoi có cách gì không?"

Oa, Người coi trọng ta vậy à? Hàn Nghệ thấy mọi người đang nhìn mình, đột nhiên có chút được sùng mà lo.

Dương lão phu nhân nói: "Hàn tiểu ca, nếu như nguoi có biện pháp, cứ nói đừng ngại."

Hàn Nghệ nói: "Có câu muốn trừ ngoài trước tiên phải an nội, chúng ta nên tranh thủ thời gian, tìm và bắt những tên thảo khấu đang lẫn trốn ở trong thành. Nếu không, đến lúc bọn chúng trong ứng ngoại hợp thì phiền phức to."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Đúng hay sai

Dịch: mafia777

"Muốn dẹp ngoài trước phải an nội."

Câu này dĩ nhiên không phải là do lão Trương nói ra mà là do khai quốc tể tướng triều Tống Triệu Phổ nói. Đồng thời cũng trở thành tư tưởng chính của triều Tống mấy trăm năm liền, cho nên triều Tống không diệt vong bởi bản thân họ, mà diệt vong trong tay người Mông Cổ. Triều Đường chưa từng có người nói câu này, nhưng đạo lý này rất dễ để hiểu, Dương Triền Phi cũng hiểu nhưng y thà không hiểu. Bởi vì y đang rất đau đầu, về mặt buồn bực nói "Cái này đương nhiên ta biết, nhưng hiện nay sự tình cấp bách, phản quân sắp kéo đến chân thành, thành Dương Châu nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, e rằng tạm thời không tìm được bọn tặc khấu đó."

Hàn Nghệ nói: "Nhị công tử, trước đây không phải nguoi đã cử nguoi ra ngoài thành đưa bách tính vào trong thành rồi sao?"

Dương Triển Phi nghe vậy mặt biến sắc kêu lên: "Ai da, không tốt rồi, bọn tặc khấu đó khẳng định trà trộn vào bách tính để đi vào thành."

"Nhị công tử nói không sai."

Hàn Nghệ gật gù đầu, tiếp tục nói: "Trong bọn chúng không ít kẻ xuất thân thảo khấu, cũng không dám tùy ý vào thành. Đây chính là vì sao bằng hữu của ta theo dõi bọn chúng rất lâu nhưng bọn chúng chỉ quanh quẩn ngoài thành. Nếu ta đoán không nhầm thì bọn chúng đang đợi cơ hội, mà cơ hội đó do nhị công tử vừa không chút do dự đưa ra quyết định. Thực ra quyết định này của nhị công tử không hề khó đoán, chúng ta biết, đối phương cũng biết, cho nên bọn chúng nhất định sẽ đợi khi nhị công tử triệu hồi bách tính về thành, sau đó thừa cơ hội lên vào thành. Nhị công tử làm như vậy đúng với tính toán của bọn chúng. Nhưng chúng ta không thể vì bọn chúng mà bỏ mặc bách tính, hơn nữa việc này đối với chúng ta cũng không hẳn hoàn toàn là chuyện xấu."

"Người nói rõ hơn đi."

Không chỉ Dương Triển Phi, ngay cả Dương lão phu nhân và Dương Phi Tuyết đều rất kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ giải thích nói: "Nếu bọn chúng ẩn nấp khắp nơi, tìm cách khác vào thành thì chúng ta không dễ tìm bọn chúng rồi."

"Nhưng nếu bọn chúng trốn trong bách tính tức là nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Ta tin nhị công tử không thể để cho bách tính sau khi vào thành rồi chạy loạn lên chứ! Chung quy là cho bọn họ đợi ở một nơi, như thế tức là cá đã ở trong lưới, muốn thoát ra cũng không được."

Dương Triển Phi cau mày nói: "Nói là như vậy, nhưng ta không hề biết trong số bọn họ ai là tặc khấu, đợi khi đại quân của đối phương tới, bọn chúng thừa loạn hành động. Khi đó chúng ta vốn nhân lực ít ỏi làm sao mà lo được trong ngoài."

"Đúng...khi tặc khấu vào trong thành, người sai binh lính khống chế bọn chúng, nhưng vấn đề ở chỗ, một khi chủ lực đối phương công thành, người có ít người vậy thì phân binh thế nào, nhất định phải đối phó với chủ lực của đối phương. Như vậy là cho bọn tặc khấu cơ hội rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Không lẽ nhị công tử quên rồi? Bằng hữu của ta nhận được một trong số các tên đó. Chỉ cần lợi dụng tên này, dụ rấn khỏi hang, bọn chúng nhất định phải hiện hình."

Dương Triển Phi nghe vậy mắt sáng lên.

Dương lão phu nhân lại nói: "Nhưng mà bọn chúng trà trộn vào trong bách tính, một khi sinh loạn, sợ là làm tổn thương tới người vô tội."

Hàn Nghệ có chút bất đắc dĩ nói: "Điều này khó tránh được, chúng ta chỉ có thể tận lực giảm thiểu thương vong, phân tán bách tính ra để sắp xếp, nếu không trà trộn vào một đồng, đến lúc đó loạn lên thì khó khống chế."

Dương Triển Phi nói: "Nhưng như vậy, bọn chúng cũng sẽ phân tán cùng."

"Không không không." Hàn Nghệ lắc đầu: "Ta biết một trong những mục tiêu của bọn chúng là ứng cứu Cửu Đăng, cần biết rằng trong ngục còn rất nhiều đồng bọn của bọn chúng, nếu để cho bọn chúng tập hợp thì tạo thành một thế lực không nhỏ. Mặc khác, đó là phủ nha Dương châu, nếu như công phá phủ nha Dương châu thì quân ta ắt sẽ loạn. Bất giác bất tướng trước chính là đạo lý này."

Sở dĩ hần dám chắc chắn như thế, bởi hần tin rằng trong đám phản quân thì địa vị của Cửu Đăng không nhỏ. Bởi hần đoán rằng số vàng, châu báu đó có thể dùng làm vương miện. Đồ quý trọng như vậy giao cho Cửu Đăng quản lý, như vậy địa vị của gã nhất định không nhỏ.

Điều này dĩ nhiên Dương Triển Phi cũng hiểu, vấn đề là cái này có liên quan gì đến bất giác bất tướng trước, nghi ngờ nói: "Hai việc này có quan hệ sao?"

"Đương nhiên là có"

Hàn Nghệ nói: "Chúng ta bố trí một điểm ổn định bách tính ở gần nhà lao, mà nhà lao cách phủ nha không xa, đúng hợp với ý bọn chúng. Ta nghĩ bọn chúng khẳng định nghĩ cách để lên vào đó. Như thế, chúng ta có thể thu hẹp phạm vi rồi. Hơn nữa bách tính và bọn chúng có một điểm khác biệt cực kỳ rõ ràng, đó là đa số bách tính đều mang theo người nhà, bọn chúng không thể nào mang người nhà tới được. Chúng ta tìm lý do để sắp xếp chỗ ở cho người già, phụ nữ và trẻ em. Như vậy, chúng ta thêm một bước nữa tách nhỏ ra rồi."

"Sau đó chúng ta có thể phái cao thủ trà trộn vào trong đó, thừa cơ hành động. Mặt khác, chúng ta có thể sắp xếp một vài cung binh ẩn nấp ở một nơi kín đáo đợi lệnh. Tuy nhiên vẫn có thể có thương vong nhưng ta nghĩ đánh trận thì khó tránh được điều này."

Dương Triển Phi nghe vậy liên tục gật đầu, vừa nhìn về phía Dương lão phu nhân.

Dương lão phu nhân mặc dù không muốn như thế, nhưng bà cũng biết, chuyện này liên quan đến sự tồn vong của Dương châu, muốn làm được một người không bị thương căn bản là không thể nào, vì thế nói: "Triển nhi, phụ thân cháu đã đem Dương Châu phó thác cháu, vậy cháu toàn quyền làm chủ."

"Vâng, cháu đã biết ạ."

Dương Phi Tuyết đột nhiên nói: "Những tên này chỉ là tôm tép nhãi nhép, chủ yếu vẫn là quân chủ lực của đối phương sắp tới. Hàn Nghệ, ta tin người nhất định có cách đối phó với bọn chúng."

Hiện giờ năng tin Hàn Nghệ 100%, không cần dùng câu nghi vấn, mà dùng câu khẳng định.

Dương Triển Phi ánh mắt mang hy vọng nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hơi hơi nhú mày, lắc đầu nói: "Ta cũng chưa bao giờ đánh giặc, hơn nữa, đối phương đến bất thành linh, ta không có cách nào tiêu diệt bọn chúng. Hẳn chỉ là một tên lừa đảo mà thôi, chưa từng ra chiến trường, ngươi cho hắn đi đánh trận thì có chút ép buộc hắn rồi."

Lời này vừa nói ra, Dương Triển Phi huynh muội và Dương lão phu nhân đều rất thất vọng.

"Tuy nhiên..."

Hàn Nghệ mặt lộ vẻ do dự.

Dương Triển Phi vội hỏi: "Tuy nhiên cái gì?"

Hàn Nghệ nói: "Tuy nhiên ta nghĩ rằng ta có thể giúp cho chúng ta cầm cự một hai ngày."

Dương Triển Phi vui vẻ nói "Như vậy tốt quá rồi, ta đã cử người đi cầu cứu phụ thân ta, nếu cầm cự được một hai ngày. Chúng ta liệu chết cầm cự một hai ngày thì viện binh có thể tới. Người mau nói, ngươi có cách gì?"

Hàn Nghệ cười ngượng ngùng.

Dương Triển Phi ngăn người, nói: "Ngươi cười cái gì?"

Hàn Nghệ hơi có vẻ ngượng ngùng nói: "Ta chỉ muốn đầu tiên thuật với Trần Thạc Chân, xem ả ta lợi hại hay ta lợi hại."

Dương lão phu nhân kinh ngạc nói: "Ngươi còn biết tiên thuật?"

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Thì cũng biết một chút."

Một bên Dương Phi Tuyết đột nhiên cười khúc khích.

Dương lão phu nhân kinh ngạc nhìn Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết mấp máy môi, không nói, nghĩ thầm rằng: "Ngươi thì biết cái gì là tiên thuật, chắc chắn là lừa bịp người khác."

Hàn Nghệ biết nàng ta đang nghĩ gì, vội vàng nói sang chuyện khác: "Nhưng ta cần rất nhiều thợ thủ công lành nghề giúp đỡ."

Dương Triển Phi vội vàng nói: "Việc này dễ làm, ta lập tức triệu tập thợ thủ công toàn thành tới giúp ngươi."

Dương lão phu nhân nói: "Việc này không nên chậm trễ, các cháu mau đi làm đi."

"Vâng, Vâng, tôn nhi cáo lui trước."

...

...

Hai người trở ra hậu đường, Hàn Nghệ đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, nói: "Nhị công tử, có chuyện quên nói với ngươi"

"Chuyện gì?"

"Bằng hữu phát hiện tặc nhân của ta, kỳ thật... Kỳ thật là người Phù Tang."

"Người Phù Tang?"

Dương Triển Phi hơi có vẻ kinh ngạc, nói: "Chỉ cần hắn có thể giúp ta tìm ra đám cường đạo, người Phù Tang thì kệ người Phù Tang, cái này có quan hệ gì."

Hàn Nghệ ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Mấy người Phù Tang này có chút liên quan với Vương gia."

Dương Triển Phi sững sờ, "Ngươi là nói...?"

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Dương Triển Phi phi thường dứt khoát nói: "Nếu như bọn hắn lúc này có thể lập công, chuyện cũ trước kia ta sẽ bỏ qua."

Hàn Nghệ nói: "Vậy thì tốt, Nhị công tử, ngươi trước hết đi tìm công tượng, để bọn họ chuẩn bị đủ nhiều bếp lò, còn có một chút đồng côn, thiết côn, tốt nhất vẫn là đồng côn, còn có một chút ván sắt, tiền đồng, ít nhất phải dài một thước. Ta đi trước tìm bằng hữu của ta."

Dương Triển Phi nói: "Để ta phái người đi cùng ngươi. Dù sao, người Mai thôn các ngươi cũng muốn vào thành."

Dương Triển Phi an bài hơn 20 tên cao thủ hộ tống Hàn Nghệ đi tới trước mai thôn, Đường triều cũng có không ít ngựa, thuần một sắc kỵ binh, đương nhiên, Hàn Nghệ ngồi chính là xe ngựa, hẳn thật ra biết cưỡi ngựa, nhưng chỉ là cưỡi ngựa ở trên sân, nếu dùng còn phải tập thử trên đường một tý, nhưng lúc này đã không thể xuất hiện sai lầm. Xe ngựa có lẽ vẫn là đáng tin cậy một chút, mà Dương Triển Phi cũng tự mình tiến đến tổ chức dân chúng vào thành rồi, mặt khác còn gọi người đi đem công tượng lành nghề trong thành tìm đến.

...

...

Hàn Nghệ đầu tiên là đến ngôi miếu đồ nát, lại để cho bọn người Tiểu Dã, Tang Mộc chờ ở tại đây. Đợi lát nữa sau khi đi ra cùng Mai, thì lại đón thêm bọn hắn đi luôn.

Thời điểm đi vào Mai thôn, lúc này đã vào đêm rồi, những quan binh kia lập tức hạ đạt mệnh lệnh phủ Thứ Sử, lại để cho dân chúng trong nhà mang theo thuế ruộng, đi theo đám bọn hắn vào thành. Dân chúng Mai thôn lúc đầu còn không kịp phản ứng, bởi vì Mai thôn là chỗ vắng vẻ, cũng ít có đi ra ngoài, bọn họ thậm chí chuyện Mục Châu tạo phản cũng không biết, trong chớp mắt, đám phản quân này đã đánh tới Dương Châu rồi, chuyện này thật bất khả tư nghị.

May mắn Hàn Nghệ đã ở, theo chân bọn họ đơn giản giải thích một phen, lúc này mới nói động mai thôn dân chúng, mọi người tranh thủ thời gian về nhà cầm gậy đồ, bọn hắn chỉ có một đêm công phu, ngày mai giờ Thìn mà bắt đầu phong bế cửa thành.

Mà Hàn Nghệ bởi vì còn có việc phải xử lý, vì vậy kêu lên Tiêu Vân, Hùng đệ, thừa lúc xe ngựa trước rồi đi rồi, nhà bọn họ không có lương thực, tự một điểm vài lạng vài vốc, cầm lên có thể rồi đi.

...

...

Trong xe.

"Tự... này điều nhân, cũng dám tạo phản, thật sự là chán sống."

Tiêu Vân vừa rồi trước mặt người khác, một mực trang có tri thức hiểu lễ nghĩa, gã chồng theo phu, Hàn Nghệ bảo nàng đi, nàng lập tức tự đi, là một câu đều không có nhiều lời, đứng vậy tiến đến trong xe, nàng tự bản tính lộ ra, chửi ầm lên.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói:"Ngươi kích động như vậy làm gì?"

Hùng đệ gật gật đầu, tỏ vẻ cũng xem không hiểu.

Tiêu Vân về mặt ủy khuất nói:"Ta có thể không kích động ư, cái này mới phòng mới vừa vặn đắp kín, ta đều còn không có trụ tiến đi, tự làm cho bọn họ huyền não ngay gia cũng không thể trở lại, chẳng lẽ ngươi tự không tức giận sao?"

Cảm tình ngươi tự vì cái này ah! Hàn Nghệ căn bản cũng không có nghĩ vậy một điểm, hữu khí vô lực nói:"Cái này đến lúc nào rồi rồi, ngươi còn nói những này?"

Tiêu Vân lễ thắng khí hùng nói:"Ta liền cho một nữ tặc ngươi ta, ngươi có thể trông cậy vào ta nói cái gì đi ra."

Một câu nói kia nói Hàn Nghệ là á khẩu không trả lời được, cùng nữ nhân nói đạo lý, cái kia còn không bằng đánh đàn đi cho ngu nghe xong, chẳng muốn cùng nàng cãi, khua tay nói:"Thành thành thành, ngươi có lý, ngươi có lý."

Hùng đệ đột nhiên hỏi:"Hàn đại ca, những người kia tại sao phải tạo phản?"

Hàn Nghệ thờ dài,"Đương nhiên là không có có cơm ăn rồi, sinh sống không nổi nữa, bằng không thì ai lại hội nguyên ý tạo phản rồi, có đạo là đuổi đầu cũng là một đao, co lại đầu cũng là một đao."

Tiêu Vân nghe được sắc mặt tuy có chút ít động dung, nhưng trong miệng vẫn nói:"Nhưng là như thế này chỉ biết làm hại càng nhiều người cửa nát nhà tan, hơn nữa bọn hắn cũng thua không nghi ngờ."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói:"Ngươi bằng gì như vậy chắc chắn?"

Tiêu Vân khề nói:"Không phải ta khinh thường bọn hắn, từ xưa đến nay, phạm là tại thái bình thịnh thế phía dưới, ai khởi nghĩa thành công qua, hôm nay ta đại đường quốc lực cường thịnh, Trinh Quán Thịnh Thế, chưa từng thối nay, trừ phi là một ít đại gia tộc liên hợp lại, có lẽ còn có như vậy một ít khả năng, nếu không nghe lời, bất luận kẻ nào tạo phản đều là chỉ còn đường chết, tự bọn hắn những kia dân đói dân chạy nạn, nhiều nhất ba tháng, ba tháng nếu không phải có thể tiêu diệt bọn hắn, ta Tiêu Vân tự đi tìm nơi nương tựa bọn hắn."

Nói đến phần sau, đó là âm vang hữu lực, phảng phất ung thuận phi thường ác độc lời thề.

Phía trước Hàn Nghệ còn nghe được có chút đạo lý, nhưng là nghe thế cuối cùng một câu, sợ tới mức trái tim mãnh liệt nhảy dựng, nhìn chung quanh, lại vội vàng nói: "Đại tỷ, người nói chuyện động động đầu óc rất, người hại chính mình còn chưa tỉnh, không cần phải liên lụy ta à! Cái gì gọi là tìm nơi nương tựa bọn hần? Người nói chuyện chú ý một chút rất."

Tiêu Vân đỏ mặt lên, lúng túng nói: "Ta lúc đó chẳng phải làm cho bọn họ tức giận đến. Cái này một đánh nhau, người chết chỉ sợ so thanh Khê huyện nhân khẩu còn nhiều hơn thượng gấp đôi, bọn họ là cho thanh Khê huyện dân chúng một đầu đường ra, nhưng là bọn hần lại đem những châu khác huyện dân chúng bức vào tử lộ, cũng kể cả thanh Khê huyện dân chúng."

Giống như nàng nói cũng không phải không có lý, nhưng là ---. Hàn Nghệ nặng nề thở dài: "Điều này cũng không có thể toàn bộ trách bọn họ, bọn hần cũng là bị buộc bắt đắc dĩ, muốn ta nói nha, đây đều là những kia tham quan gây ra, nếu như một mực ân nhân, những kia tham quan ô lại chỉ sợ còn có thể làm tâm trọng thêm, lúc trước nếu không phải Trần Thắng Ngô Quảng một câu vương hầu, tướng, tướng, há cứ phải là con dòng cháu giống, Tần vương triều chính sách tàn bạo chỉ sợ sẽ giết hại càng nhiều là dân chúng."

Tiêu Vân ngẩn người, cũng hiểu được Hàn Nghệ nói được rất có đạo lý, đơn giản hỏi: "Vậy người nói bọn họ là đúng, có lẽ hay là sai đâu này?"

Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Ta không biết."

Thứ này người thật đúng là nói không rõ là đúng là sai, người nói sai a, là người quan phủ trước thấy chết mà không cứu được, còn muốn mạnh mẽ chinh thuế, người đây không phải muốn giết chết bọn hần ư, bọn hần đương nhiên muốn phản kháng, nhưng người muốn nói bọn hần đúng không, hôm nay đại trong hoàn cảnh có lẽ hay là thái bình thịnh thế, người cái này cùng một chỗ nghĩa, khả năng bị chết người càng nhiều, hơn nữa, những này dẫn đầu khởi nghĩa thực đúng là hướng về phía giải cứu thiên hạ dân chúng đi đây sao?

Cái kia Trần Thắng xưng vương về sau, cũng không trở nên kiêu dâm xa xỉ ư, đây chẳng qua là tại tái diễn vừa ra bị kịch mà thôi.

Đương nhiên, Trần Thắng Ngô Quảng tuy nhiên chưa đầy địa phương, nhưng bọn hần có lẽ hay là đại anh hùng, bởi vì bọn họ đối kháng chính là Tần triều chính sách tàn bạo, nếu như không có bọn hần, còn có thể có càng nhiều dân chúng chết ở Tần hai thế chính sách tàn bạo phía dưới, Lưu Bang cũng khó có thể xưng đế, càng thêm không có đằng sau cường đại Đại Hán vương triều, bọn hần có lẽ hay là thôi động xã hội tiến bộ.

Mượn Hàn Nghệ bản thân mà nói, hần bị buộc bắt đắc dĩ trở thành lừa đảo, hần có thể nói chính mình không có cơm ăn, mới đi đương làm lừa đảo, hần là thiên phú cao, cũng tương đối may mắn, bước vào Thiên Môn cấp cao nhất giai tầng, có chút lo lắng tự xưng hiệp trộm, nhưng là người giống như hần vậy, có càng nhiều đã trở thành Thiên Môn người trong tà phái, những người này chuyên môn lừa gạt những kia bà cố nội, tiểu cô nương, vậy người nói những người này là đúng hay sai đâu này? Là, bọn hần đều chỉ là vì sống sót, nhưng là điều này có thể cho rằng bọn hần đi lừa gạt những kia bà cố nội lý do sao?

Thường thường đương làm mọi người nghe được một ít cùng hung cực ác đắc tội phạm tại kể rõ cái kia một đoạn phi thường thật đáng buồn chuyện cũ lúc, thường thường thì ra là một câu có thể tổng kết, đáng thương loại người tất có chỗ đáng hận, đáng hận loại người tất có đáng thương chỗ.

Đến tốt cùng là đúng hay sai? Kỳ thật đáp án này, Hàn Nghệ cũng phi thường muốn biết, hần lại muốn Tiêu Vân hỏi: "Cái kia người cho rằng là đúng, có lẽ hay là sai đâu này?"

Tiêu Vân đôi mắt một chuyển, hướng Hùng đệ hỏi: "Tiểu béo, người nói là đúng hay sai đâu này?"

"Ừm---!"

Hùng đệ hai tay nâng mặt béo phì, hữu mô hữu dạng tự hỏi một phen, mới nói: "Ta chỉ biết là hại người tự là không đúng."

"Nói cho cùng." Tiêu Vân liên tục gật đầu nói: "Tỷ tỷ cùng người muốn đồng dạng."

Hàn Nghệ khinh bỉ nhìn Tiêu Vân, nhưng là trong nội tâm lại khen, thật sự là người mạnh còn có người mạnh hơn, một núi còn có núi cao, ta như thế nào cũng không có nghĩ tới kéo tiểu béo ra để che dấu chính mình tài sơ học thiểu đâu này?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Kế trừ nội tặc

Dịch: mafia777

***

Cái tên nhị công tử này đúng là không đáng tin cậy, đại địch tiến đến vậy mà không ngờ y lại tin tưởng một nông gia tiểu tử như người, Dương Châu khó giữ được a!

Tiêu Vân nghe được Hàn Nghệ nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, không khỏi rung đùi đắc ý có ý chỉ trích.

Hàn Nghệ hừ một tiếng: "Cô ít xem thường người khác thôi!" Nói rồi thì thầm: "Không giấu gì cô, thực ra ta biết tiên pháp, chỉ có điều vẫn không có biểu lộ ra thôi. Trước kia ta đều nhường cô, bây giờ cô biết rồi, cô đừng có được đằng chân lân đằng đầu nữa."

"Rầm chó không kêu."

Tiêu Vân hừ nhẹ một tiếng: "Tiên pháp gì? Cùng lắm cũng chỉ là mấy trò lừa bịp, ta nhìn thấy nhiều rồi."

Hàn Nghệ khoé miệng co rút, cô...cô ta trở lên thông minh như vậy từ lúc nào thế! Tức giận hừ một tiếng, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, màn đêm kia tối như mực, không nói thêm lời nào, đúng là không có hứng nói chuyện nữa.

Bọn họ đi thẳng tới nỏ phường, chỉ thấy bốn phía canh phòng nghiêm ngặt, ánh lửa lập lòe.

"Hàn Nghệ."

Hàn Nghệ vừa mới xuống xe ngựa đã ngửi thấy mùi hương bay tới, chỉ thấy Dương Phi Tuyết đang bước nhanh tới: "Hàn Nghệ cuối cùng ngại cũng đến rồi, khiến bản cô nương đợi lâu quá."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Dương cô nương, sao cô lại ở đây?"

Dương Phi Tuyết hưng phấn nói: "Hiện nay kẻ thù trước mắt, ta tuy là thân nữ nhi nhưng cũng phải chia sẻ một ít chuyện trong nhà, bà nội ta đã đồng ý rồi, cho ta đến giúp người."

Xem như làm cho nàng ta tìm được cơ hội rồi, bởi phụ thân nàng và mấy vị ca ca đều không ở Dương châu, một mình Dương Triễn Phi có vẻ không bằng anh bằng em, Dương lão phu nhân cũng không phải người cổ hủ, bây giờ là lúc cần dùng người, vì thế đồng ý với đề nghị của Dương Phi Tuyết, cho nàng đến đây giúp việc. Đồng thời cho nàng lệnh bài, dù sao nàng cũng tương đối quen thân với Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ tuy không biết nguyên nhân, nhưng cũng đoán được bảy tám phần.

Đúng lúc đó, Tiêu Vân và Hùng Đệ từ xe bước xuống.

"Ta giới thiệu cho cô một chút."

Hàn Nghệ nói: "Hùng Đệ, đệ gặp qua. Nói rồi hần chỉ về phía Tiêu Vân, chợt phát hiện trên đầu Tiêu Vân nhiều thêm một mảnh lụa đen, trùm kín cả cổ. Hần không khỏi rút tay lại, lẽ nào là hắc quả phụ trong truyền thuyết? Hần ngạc nhiên nói: "Xin hỏi, các hạ là?"

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Hàn Nghệ chợt thấy bên trong tấm lụa lộ ra hai luồng khí lạnh, thầm chú: "Mụ đàn bà này đúng là khéo đóng. Mợ nó à!"

Loại khăn trùm đầu này nếu như kết hợp thêm trang phục đẹp thì cũng có thể trở thành vật phẩm trang sức, cũng tương đối đẹp, nhưng Tiêu Vân mặc bộ trang phục nữ nông, làm một cái khăn trùm mặt, nhìn không ra cái gì. Thường thì nông phụ sẽ không đi để ý những điều này.

"Vị này là vợ nhật, à không vợ ta vợ ta."

Hàn Nghệ bỗng chốc thấy nóng lòng, nhưng nếu nói thật lòng thì sợ Tiêu Vân tức giận bỏ đi. Dù sao đây cũng là ở ngoài, vội vàng chỉ về phía Phi Tuyết nói: "Vị này là con gái thứ tám của Thứ sử, Dương cô nương."

Hùng Đệ ngó nghê kêu lên: "Hùng Đệ bái kiến Dương cô nương."

Tiêu Vân chỉ ừ nhẹ một tiếng không nói một lời.

Hàn Nghệ toát mồ hôi lạnh, kè tai thì thầm: "Đại tỷ, cô có phải không nghe rõ không thế? Vị này là tiểu thư của Thứ sử."

"Vậy thì phải làm sao?"

Tiêu Vân hỏi ngược lại.

Cô giỏi, cô giỏi được không, Hàn nghệ cũng không muốn phí lời với mụ đàn bà này nữa, nói: "Dương cô nương, phiền cô sắp xếp cho vợ ta."

Hần nói chưa dứt lời, Tiêu Vân đã kéo ống tay áo hần mà nói: "Phu quân, ta muốn ở cùng với chàng."

Hàn Nghệ nói: "Ta còn có việc phải làm."

Tiêu Vân nói: "Vậy ta ngồi cạnh chàng là được rồi, chàng yên tâm, ta sẽ không quấy rầy chàng đâu."

"Cô không quấy rầy, ta mới không tin nè." Hàn Nghệ nét mặt khó coi.

Dương Phi Tuyết vội nói: "Không sao không sao, nơi này có chỗ để nghỉ ngơi, nếu như Hàn nương tử không chê, thì ở phòng bên cạnh nghỉ ngơi vậy."

Tiêu Vân khẽ cười nói: "Vậy làm phiền Dương tiểu thư rồi."

"Tùy các người, bây giờ mau đi vào đi, chúng ta không có nhiều thời gian nói chuyện phiếm đâu."

- "Ồ, đúng đúng đúng."

Dương Phi Tuyết vội đưa Hàn Nghệ bọn họ đi vào phòng nỏ.

Hàn Nghệ nói với Tiêu Vân: "Mọi người đi nghỉ ngơi trước đi, ta đi làm chút việc."

Hùng Đệ nghe nói Hàn Nghệ lại muốn làm tiên pháp gì đó, cảm giác tò mò, không khỏi xoa xoa cánh tay mập mạp. Kỳ vọng nói: "Hàn đại ca, đệ cũng muốn đi xem xem."

Y còn chưa dứt lời, Tiêu Vân đã một tay túm lấy cổ áo y, kéo y về phía mình nói: "Tiểu Béo, đệ tuổi còn nhỏ, nơi này khắp nơi đều là lò luyện đao thương, nguy hiểm lắm, Hàn đại ca đệ lại không chăm sóc được cho đệ, đệ cùng tỷ tỷ ở đây đợi đi."

"Hả?"

Hùng Đệ xoay cái mặt béo phì nhìn Tiêu Vân, vẻ rất tủi thân.

"Hử?"

"Dạ."

Hùng Đệ cúi đầu, khuất phục dưới uy quyền của Tiêu Vân, bé mập nhìn thấy Tiêu Vân hết như là chuột nhìn thấy mèo vậy.

Hàn Nghệ không rảnh bận tâm nhiều như vậy, mau để cho Dương Phi Tuyết phái người đưa Tiêu Vân bọn họ đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi, còn hắn và Dương Phi Tuyết hướng về phía trong xưởng đi vào.

Dương Phi Tuyết khẽ nói: "Hàn Nghệ, ngươi có thể trung thực nói cho ta, ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Hàn Nghệ tự tin nói: "Cô còn không biết bản lĩnh của ta sao?"

Dương Phi Tuyết có vẻ hơi thấp thỏm nói: "Nếu là gạt một người, ta tin ngươi nhất định có thể làm, nhưng lần này phải gạt mấy vạn người a."

"Cái này, Dương cô nương, cô đừng dùng từ gạt để miêu tả ta có được không, nếu để người khác nghe thấy sẽ hiểu lầm rằng ta nhân phẩm không tốt."

"Vậy ta phải nói như thế nào, ta thừa biết ngươi không biết tiên pháp, không thể lấy vải màn che mắt thánh được."

"Ồ.muru lược, đúng đúng đúng, đó là muru lược, Tôn tử nói, dùng binh đánh giặc là hành động dối trá."

"Vậy không phải là gạt sao?"

"Được rồi, gạt thì gạt vậy, dù sao ta cũng làm theo lão Tôn, ai bảo do lão đặt ra cái tư tưởng này."

...

..

Cùng lúc đó, Dương Triền Phi liên tiếp ra mệnh lệnh, mở bốn cổng lớn đông nam tây bắc của thành, cho bách tính xung quanh vào thành, nhưng để ổn định trật tự trong thành, Dương Triền Phi hạ lệnh cho những người đến từ phía nam và phía bắc phân biệt ở hai chợ nam bắc, theo cửa Đông vào thành tập trung ở trong miếu lớn nhất thành Dương Châu, theo cửa Tây vào thành thì tập trung ở thao trường bên cạnh nhà lao. Mặt khác, dân chúng trong thành không được phép đi ra đường.

Nói là ổn định trật tự, kỳ thật là tạo cho mấy tên tặc khấu cơ hội đến gần nhà lao.

Chỉ thấy bốn bề, bách tính đều đẩy xe gỗ, vội vã đi vào trong thành, trong đó không ngừng có tiếng khóc, tiếng oán than, không dễ để ổn định mấy chục năm lại sắp đánh trận rồi.

Trời tờ mờ sáng, vẫn còn không ít bách tính nối tiếp nhau vào thành.

Dương Triền Phi cả đêm không ngủ bước lên tường thành, nhìn bách tính dưới thành thở dài nói: "Người đâu."

"Có ti chức."

"Lập tức phái người đi thông báo với những bách tính vẫn còn trên đường, giờ Tý một khắc đóng cổng thành, nếu còn chưa kịp đến thì tạm lánh ở quanh núi vài ngày. Trận chiến này sẽ không kéo dài, bảo bọn họ yên tâm."

"Tuân mệnh."

Kỳ thật vốn dĩ y dự định khi trời sáng là lập tức đóng cổng thành. Bởi vì thời cổ đại rất ít công thành vào ban đêm, ban ngày mới là lúc nguy hiểm nhất, nhưng y nghĩ lại, sự tình tới quá mức đột nhiên, bách tính kháng định cũng không có chuẩn bị tốt vì thế kéo dài hai canh giờ. Mặt khác, không ngừng phái người đi thám thính tình hình quân địch.

Giờ Tý một khắc.

Bốn cửa thành lần lượt đóng cửa.

Gió thu đảo qua, cuộn đất cát ở trước cửa thành lên, một cảnh tượng thật tĩnh mịch.

Trong thao trường ở cổng tây, bách tính ngồi túm năm tụm ba, trong mắt chứa đầy sợ hãi, trẻ con khóc nỉ non, người già thờ dãi trông thật thê lương.

Nhưng mà trong cảnh tượng như rất bình thường này lại ẩn chứa sát khí.

Chỉ thấy từng nhóm binh lính đi từ giữa ra, mà trong đó có ba tên binh sĩ đi tuần tra mà mắt cứ liếc mắt nhìn chung quanh, ánh mắt nhìn về phía đám người kia, đột nhiên một người trong đó tập trung ánh mắt vào một người đàn ông vạm vỡ râu quai nón, nổi oán hận tràn đầy trong mắt, thậm chí còn đứng lại, vị binh lính phía sau lấy tay chọc nhẹ vào lưng y, y mới kịp phản ứng tiếp tục đi về phía trước.

Một khắc sau, trên một đài cao ở chính giữa thao trường Dương Triển Phi hỏi ba binh sĩ kia: "Các người có nhìn nhầm không?"

Người ở giữa dùng giọng Hán ngữ lỏng ngóng nói: "Mấy tên đó cho dù có hóa thành bụi, bọn ta cũng không thể nhìn nhầm được, chính bọn tặc đó giết chết vợ con bọn ta."

Hàn Nghệ quả tính toán không sai, xem ra Cửu Đẳng có địa vị không nhỏ trong đám phản quân kia. Dương Triển Phi nhìn vào trong thao trường, sau đó nhìn về hướng một viên phó quan gật gật đầu.

Viên phó quan lập tức bước đi.

Một lát sau, chỉ thấy một đội binh lính đưa theo một đám bách tính đi vào trong thao trường, người dẫn đầu cười trên ngựa, cất cao giọng nói: -"Các vị, Dương lão phu nhân niệm tình trong các người có không ít người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, nếu như ở đây e rằng có nhiều điều bất tiện, vì thế để cho bọn ta đưa các người đi tạm lánh tại nhà của Thứ sử ở phía tây thành, phạm là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ đều có thể đi."

Dương lão phu nhân là người nổi danh thích làm việc thiện. Điều này bách tính Dương Châu đều biết, dù sao nơi này cũng là thao trường, mọi người đều ngồi ở ngoài trời, đối với người già và phụ nữ kháng định có nhiều chỗ không tiện, bây giờ nghe được tin tức này, bách tính không khỏi mừng rỡ, vội vàng bái tạ Dương lão phu nhân, lập tức thu dọn hành lý. Trong lúc hỗn loạn, đám "bách tính" mới đến cũng bắt gặp hỗn loạn theo.

Trên đài cao Dương Triển Phi nhìn xuống phía dưới, ánh mắt không dời đám người đó, rất nhanh phát hiện một người rất khác biệt. Nếu như lúc khác thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng ở tại đây, nhìn rất gai mắt, bách tính ấy mà, ai cũng mang theo gia đình, là trụ cột trong nhà lúc này phải giúp đỡ vợ con thu dọn hành lý. Cho nên đám người không có bất cứ động tĩnh gì, thờ ơ với việc này thì đúng là rất đặc biệt.

Rất nhanh, y liền tập trung vào hơn hai mươi người.

Đội đám người già phụ nữ và trẻ nhỏ rời đi. Dương Triển Phi nói: "Cung thủ chuẩn bị xong chưa?"

"Toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng."

Dương Triển Phi gật gật đầu nói: "Hành động"

"Vâng."

Không lâu sau.

Tiếng bước chân rầm rập, chỉ thấy một đội hơn trăm binh sĩ xông vào trong thao trường.

"Mau bắt bọn chúng lại."

Vị thiếu tướng anh dũng ngồi trên ngựa, trường thương chỉ về hướng bốn năm người ở góc hướng đông nam.

Bốn năm tên đó thất kinh, nhìn thấy hơn mười tên lính xông đến, trong đó tên râu quai nón bèn rút đại đao ra từ một chiếc xe gỗ, không thể không nói một câu, đúng là thiết kế giấu đao rất là khéo léo, chuôi đao là một miếng gỗ giống như một bộ phận của xe gỗ, căn bản không thể nhìn ra khác thường. Chỉ thấy gã vung cánh tay hô lên: "Các huynh đệ, giết sạch bọn quan binh này."

Tiếng gào thét kêu lên.

Rào rào rào.

Chỉ thấy hơn chục người lần lượt rút đại đao từ xe gỗ ra.

Dương Triển Phi đều nhìn thấy hết, tặc khẩu vẫn là tặc khẩu, không thể thành người tài.

Nếu tên râu quai nón kia không làm vậy, có rất nhiều tên mà Dương Triển Phi không thể phát hiện được. Nhưng Hàn Nghệ là một cao thủ đánh đòn tâm lý, hẳn biết chắc chỉ cần đánh động là bọn chúng sẽ hiện nguyên hình.

Nhưng trong lòng cũng nghĩ mà sợ, may mà Hàn Nghệ đã phát hiện được đám người này. Nếu như trong lúc giao chiến nơi này nhất định sẽ ló lổn phồng bị, vốn dĩ là lấy ít địch nhiều nếu như hậu viện này phát cháy thì đúng là đại họa ập xuống đầu.

Bất thành linh có biến hóa, bách tính hoảng hốt, kẻ ôm đầu kẻ bỏ chạy. Trong nháy mắt thảo trường trở lên vô cùng hỗn loạn.

Nhưng mà, đang trong lúc hỗn loạn chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy hơn chục bách tính bỗng nhiên rút dao găm từ trong tay áo ra, thừa lúc hỗn loạn mà đâm dao găm vào đám tặc khẩu, chớp mắt phải đến hai chục người nằm trên vũng máu.

Điều này khiến cho tên râu quai nón kia không thể ngờ tới. Bọn chúng vốn dĩ muốn trà trộn vào bách tính tùy cơ hành động, đâu ngờ, cao thủ gặp phải cao thủ, không ngờ đối phương cũng có cao thủ trà trộn bên trong, đến giờ này còn chưa hiểu ra sao, không rõ tình trạng. Lẽ nào hành tung của bọn ta đã sớm bị người khác phát hiện rồi?

Điều đó nhất định rồi.

Vấn đề là sao lại bị phát hiện, điều này khiến gã suy nghĩ mà cũng không có giải đáp.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong đêm mưa giông, chợt trong tối có tên bắn ra, lại nằm xuống hơn chục tên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Âm binh

Dịch: mafia777

Vung cánh tay hô lên!

Rồi sao nữa?

Sau đó cái gì cũng không có.

Trong nháy mắt, mười mấy tên đao tặc, kẻ bị bắn chết, kẻ bị bắt, lần lượt bị chế phục.

Bọn chúng có nằm mơ cũng không thể nghĩ đến, từ lúc bọn chúng bước chân vào cái thảo trường này, đã biến thành cá trong chậu, chấp cánh khó thoát.

Mà quan phủ bên này, gần như không có tổn thất gì, chỉ là không ít bách tính bởi kinh hãi, bị xô ngã trong lúc hoảng loạn, may mà không có ai tử vong.

Sở dĩ có thể nhẹ nhàng như vậy chế ngự đám cường đạo này, là vì trước đó đã chuẩn bị rất chu đáo, bố trí tỉ mỉ, tính toán tinh vi, đồng thời khéo léo an bài mới có thể làm được như thế.

"Lập tức dẫn đi, nghiêm hình tra tấn, nhất định phải bắt hết đồng đảng của bọn chúng."

Dương Triển Phi lập tức ra lệnh, bởi y cũng biết, đối phương không thể nào tập trung toàn bộ nhân mã một chỗ. Tuy chỗ này có khả năng là chủ lực, nhưng quyết không thể loại trừ khả năng còn có cá lọt lưới.

Thế nhưng không sao, bởi Dương Triển Phi trước đó đã cách ly nơi tạm lánh của bách tính, cho nên cho dù có đồng đảng, bọn chúng cũng sẽ không hề biết chuyện này, vẫn còn ngây ngốc ở đó chờ giáo chủ hiệu triệu.

"Báo..."

Vừa mới áp tải đám cường đạo xuống, một tên lính gác tất bật chạy đến: "Bẩm báo nhị công tử, quân tiên phong của đối phương đang tiến đến bên này, dự tính xế chiều hôm nay sẽ đến đây."

"Nhanh vậy sao?"

Dương Triển Phi nói: "Vậy chủ lực của đối phương đâu?"

"Nếu bọn chúng thừa lúc đêm tối hành quân..., sáng ngày mai có thể đến nơi."

Dương Triển Phi gật gù đầu nói: "Ta biết rồi."

Hiện giờ hẳn không cần bố trí gì nữa, bởi hẳn cũng không có binh lính để mà bố trí, chỉ có khoảng 2000 người, hơn nữa trong đó chỉ có 300 cấm vệ binh hẳn mang theo là tinh nhuệ, còn lại chỉ là đám binh sĩ nửa nông nửa binh. Chết là ở chỗ đám binh sĩ này chưa từng ra chiến trường, bởi mấy năm nay, phía nam rất ít có chiến tranh, nếu có đánh thì cũng là đánh với Cao Cú Ly ở phía đông và Thổ Phiên ở phía tây.

Không bột đổ gột nên hồ a!

Dương Triển Phi bây giờ chỉ có thể nhờ cậy Hàn Nghệ, vì thế hẳn lập tức đi tới nỗ phòng.

"Ty chức tham kiến nhị công tử."

"Ừm. Mở cửa."

Cửa vừa mở, Dương Triển Phi vừa mới bước vào trong viện, lập tức kinh ngạc, chỉ thấy khoảng trống phía trước mặt là một đám hòa thượng đứng đó, thân hình đều khá thấp bé.

"Ty chức tham kiến nhị công tử."

Đám hòa thượng này nhìn thấy Dương Triển Phi tới bèn lập tức thi lễ.

Ty chức?

Dương Triển Phi căng mắt lên nhìn, bỗng chỉ vào một người nói: "Ngươi chẳng phải là Dương Uy sao?"

"Đúng là ty chức."

Người đó lập tức chấp tay nói.

"Ngươi...sao ngươi lại biến thành thế này? Còn các ngươi nữa?"

Dương Triển Phi đột nhiên phát hiện những người này hơn phân nửa đều là hộ vệ của Dương phủ, sao trong nháy mắt, cả đám đều biến thành đầu trọc rồi.

"Nhị ca, huynh đã đến rồi."

Đúng lúc này, Dương Phi Tuyết bước ra từ hành lang bên trái.

Dương Triển Phi nói: "Bát muội, muội tới rất đúng lúc. Đây là có chuyện gì?"

Dương Phi Tuyết hi hi cười một tiếng, nói: "Là muội gọi bọn họ đến."

"Hồ đồ."

Dương Triển Phi mặt nghiêm, nói: "Đây là lúc nào rồi mà muội còn càn quấy như vậy?"

Lại nghe có người nói: "Nhị công tử, ngài đừng trách Dương cô nương nữa, là ta bảo cô ấy làm như vậy đấy."

Chỉ thấy Hàn Nghệ mang theo Tiểu Dã, Hùng Đệ đi ra.

Hai tên nhóc Tiểu Dã và Hùng Đệ này nhìn thấy mấy gã đầu trọc... không khỏi nấp sau Hàn Nghệ mà cười, dường như đang nói thầm cái gì.

Dương Triển Phi vẻ mặt hoang mang nói: "Hàn tiểu ca, ngươi vì sao làm như vậy?"

Hàn Nghệ đi lên trước, cười ha hả nói: "Là như vậy, ta thấy mấy người bọn họ cốt cách tinh kỳ, chính là kỳ tài tu tiên hiếm có, ở trong quý phủ làm gác cổng thật có chút lãng phí nhân tài, nên quy y cửa phật, phổ độ chúng sinh, nhân tiện đi giữ gìn hòa bình thế giới."

Phụt Phụt Phụt!!!

Những lời này, đừng nói những người còn lại, ngay cả đám đầu trọc còn phì cười, nhưng vội vàng ngậm miệng, tự thì thầm, bọn ta biến thành kỳ tài tu tiên hiếm có từ khi nào vậy?! Còn cái gì mà giữ gìn hòa bình thế giới nữa, bây giờ có thể giữ mạng đã là A Di Đà Phật rồi.

Dương Triển Phi ngẩn người, tức giận nói: "Hàn tiểu ca, đến lúc này ngươi còn vui đùa gì vậy?"

"Ok! Ok!"

Hàn Nghệ vẻ mặt nghiêm trang nói: "Kỳ thật là ta thấy bọn họ Phật duyên thâm hậu, nếu như tiến hành tu luyện, có thể lập địa thành Phật, vì vậy mới mời bọn họ đến hỗ trợ chống đỡ cường địch."

Cái này có gì khác nhau sao?

Dương Triển Phi vẻ mặt khó chịu nói: "Hàn tiểu ca, ngươi chê ta còn chưa đủ phiền hay sao, mà còn chọc ghẹo ta?"

Hàn Nghệ nói: "Ta đang rất nghiêm túc, ta thực sự mời bọn họ tới hỗ trợ ta đấu phép với Trần Thạc Chân. Nếu ngươi không tin, thì cứ đợi xem, chỉ cần vài người này, không, chỉ cần mấy vị cao nhân này vừa ra, quân địch tuyệt đối không dám tiến công."

Dương Triển Phi nghe vậy thấy mơ hồ, đám người này là gia tướng của Dương phủ, y hiểu bọn họ hơn Hàn Nghệ, đã qua nhiều năm như vậy, còn không hề phát hiện ra bọn họ là cao nhân, không khỏi hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Nhị công tử, hiện tại ngươi cũng không có biện pháp xử lý tốt hơn, vậy sao không giấu nghi hoặc vào trong bụng đi, cứ lẳng lặng mà xem trò đấu phép này."

Câu này thật ra cũng không sai.

Dương Triển Phi hiện giờ đứng là rất tín nhiệm Hàn Nghệ, dù sao Hàn Nghệ chỉ động não chút là đám cường đạo trà trộn vào thành đã phải hiện nguyên hình, nói: "Được, vậy ta sẽ đợi xem trò hay của ngươi."

Lời này vừa dứt, chợt nghe hừ một tiếng.

Dương Phi Tuyết nghiêng khuôn mặt xinh đẹp, bất mãn nói: "Nhị ca, huynh rõ ràng có thành kiến với muội, huynh thậm chí không hỏi đã nói muội can quấy, Hàn Nghệ nói thì huynh lại tin."

Dương Triển Phi nhìn vị muội muội bốc đồng của mình nói: "Được, được rồi, lần này là ta trách oan muội, nhị ca xin lỗi muội, thế đã được chưa."

"Như vậy còn được."

Dương Phi Tuyết lập tức chuyển giận thành mừng.

Hàn Nghệ lại nói: "Đúng rồi, nhị công tử, ta vừa mới nhờ Dương cô nương đi tìm hòa thượng, nhưng ta nghe nói ngài đã bắt hết hòa thượng lại?"

Dương Triển Phi gật gật đầu nói: "Ngươi cũng biết, đối phương chủ yếu dựa vào tà giáo làm càn, hiện giờ thế cục căng thẳng, ta không có thời gian điều tra từng cái một, đơn giản là bắt hết lại."

Hàn Nghệ nói: "Như vậy cũng tốt, làm phiền nhị công tử tập trung toàn bộ hòa thượng lại, đến lúc ta đó ta cần đám hòa thượng này hỗ trợ."

Dương Triển Phi nghe vậy trong lòng tò mò, nhưng không hỏi thêm: "Ừm, đợi lát ta cho người đi an bài, à, tiên phong của đối phương chấp tới nay sẽ đến đây."

"Nhanh vậy sao?"

Hàn Nghệ thất kinh: "Không phải bọn chúng hôm nay sẽ tiến công chứ? Cái này... ta vẫn còn chưa chuẩn bị tốt nha."

Dương Triển Phi lắc đầu nói: "Khi bọn chúng tới là chấp tới rồi, hơn nữa quân tiên phong của bọn chúng không có bao nhiêu người, có lẽ sẽ không tiến công, tuy nhiên ngày mai chủ lực của bọn chúng tới, khẳng định sẽ quy mô tiến công, bởi vì càng kéo dài, thì bọn chúng càng bất lợi."

"Như vậy đã đủ rồi."

Hàn Nghệ nói: "Hiện giờ ta chỉ cần thời gian một đêm."

Dương Triển Phi nói: "Vậy nơi này nhờ ngươi rồi, ta đi nhìn xem đám cường đạo kia có khai gì không."

Hàn Nghệ vui vẻ nói: "Bắt được đám cường đạo đó rồi à?"

"À, đúng rồi, thiếu chút nữa quên nói cho ngươi biết, thảo trường bên đó tất cả đều hết sức thuận lợi, ngươi yên tâm đi."

Dương Triển Phi vốn dĩ là tới để nói chuyện này với Hàn Nghệ, bất quá bị đám đầu trọc này làm cho quên mất rồi.

Hàn Nghệ thở dài một hơi nói: "Như vậy tốt rồi, như thế chúng ta có thể tập trung tinh thần đối phó với đại địch sắp tới."

...

Chạng vạng tối, quân khởi nghĩa tới đúng giờ, khoảng hơn 3000 người, xem ra lộ trình của bọn chúng rất thuận lợi, đối mặt với cửa thành đóng kín, bọn chúng dàn trận nhìn rất hùng tráng, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, mà không lại gần nhìn được. Có kẻ đầu tóc bù xù, có kẻ cỡi trần, có kẻ ngâm cỏ, có kẻ cầm cuốc, cầm côn, hơn nữa còn có rất nhiều phụ nữ khăn đỏ. Hiển nhiên là chưa trải qua huấn luyện.

Sau đó, bọn chúng phái người bước đến chân thành khuyển hàng, đây là việc tất yếu, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả gì. Mắt thấy màn đêm buông xuống, bọn chúng không thấy có người ra đáp lời, trong lòng biết khuyển hàng khó thành công, vì thế bèn bỏ qua, lùi lại hai dặm cắm trại.

Canh hai đêm đó.

Hàn Nghệ từ trong phòng luyện thép bước ra, lau mồ hôi, đột nhiên một chén nước đưa tới trước mặt, ngẩng đầu nhìn lên, là Tiêu Vân, đón lấy chén nước nói: "Cô chưa ngủ sao, bọn Tiêu Béo đâu?"

"Bọn họ đều ngủ rồi."

Tiêu Vân nói: "Ngươi cũng nghỉ chút đi, ngươi đã hai ngày hai đêm không chợp mắt rồi đó."

"Vậy sao?"

Hàn Nghệ chính mình cũng sững sờ, nói: "Không có chuyện gì, ta quen rồi, cô đi nghỉ sớm đi, ta còn bận chút việc."

Tiêu Vân nghi hoặc nói: "Ngươi làm như vậy có thể thành công không?"

"Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên."

Hàn Nghệ nói: "Nhưng ta có lòng tin có thể thành công."

Tiêu Vân ngáp ngừng, tất nhiên là vẫn còn có chút lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở vào, chuyển sang nói: "Vậy được, ngươi làm đi, nhưng phải cẩn thận đó."

Mặc dù chỉ là đôi câu vài lời, Hàn Nghệ lại cảm thấy trong lòng ấm áp, đúng lúc này, một người đột nhiên bước nhanh tới, nói: "Hàn công tử, nhị công tử nhà ta mời công tử nhanh tới tường thành."

Hàn Nghệ hoảng hốt: "Chẳng lẽ quân địch đến công thành sao?"

"Cái...cái này ta cũng không biết."

"Hửm?"

Hàn Nghệ ngạc nhiên.

Ngược lại Tiêu Vân quát: "Đúng là đúng, không đúng là không đúng, tại sao cũng không biết, ngươi làm binh sĩ kiểu gì thế?"

Giọng điệu hết sức uy nghiêm

Hàn Nghệ kinh ngạc nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân kịp phản ứng, vội cúi đầu.

Hiện giờ Hàn Nghệ là cứu binh do Dương gia mời tới, người kia thấy Tiêu Vân chất vấn, cũng không dám chậm trễ, thanh thật nói: "Khởi bẩm Hàn phu nhân, quân địch không tiến công, nhưng...nhưng bọn chúng triệu tập âm binh đến xung phong."

"Âm Binh?"

Hàn Nghệ cả kinh kêu lên một tiếng, trước đây hẳn nhiều lần nghe được Trần Thạc Chân có thể triệu tập âm binh đến trợ trận. Dĩ nhiên, hẳn cũng biết đó là bâng môn tà đạo. Nếu như Trần Thạc Chân thực sự lợi hại như vậy, vậy trận đánh này đã chẳng có gì để tri hoãn rồi, nói: "Cũng tốt, ta đã sớm muốn biết bọn chúng đang diễn trò gì rồi."

Nói rồi hẳn nhìn Tiêu Vân nói: "Cô về nghỉ trước, ta đi nhìn xem."

Tiêu Vân lo lắng nói: "Ta đi cùng ngươi."

"Cô chỉ là phụ nữ, xen vào những chuyện này làm gì, nghe lời, trở về ngủ đi."

Phàm là có người ngoài, Hàn Nghệ đều ra sức biểu thị chủ nghĩa gia trưởng của mình.

Tiêu Văn hơi trừng mắt nhìn Hàn Nghệ, nhưng ngoài miệng dịu dàng: "Phu quân nhất định phải cẩn thận."

"Nhiều chuyện."

Hàn Nghệ tỏ vẻ rất tiêu sái vung tay lên, rồi bước ra khỏi xường.

Vừa lên đến tường thành, đã nghe thấy tiếng bẩm báo: "Nhị công tử, Hàn công tử đến rồi."

"Hàn tiểu ca, người mau lại đây."

Dương Triển Phi vội vẫy tay.

Hàn Nghệ nhìn quanh, nhìn thấy bình yên vô sự, hiểu kỳ nói: "Ồ, nhị công tử, không phải người gọi ta tới để nhìn âm binh sao, âm binh đâu nào?"

"Chẳng phải ở đây sao?"

Dương Triển Phi chỉ về phía trước.

Hàn Nghệ nhìn theo hướng Dương Triển Phi chỉ, chỉ thấy một mảnh đen kịt, tập trung nhìn, chỉ thấy trong màn đêm đen như mực ấy có không ít ánh sáng màu xanh lục đang bay lượn, đầu tiên là sừng sốt, sau đó thẩm cảm thấy buồn cười. Mẹ nó, ta cứ tưởng là lợi hại đến đâu, thì ra chỉ có chút thủ đoạn này, ài, làm ta uống phí tới một chuyến, sớm biết thế này, không bằng ta thừa dịp nghỉ ngơi, đúng là thiệt rồi.

Dương Triển Phi nói: "Người nghe xem."

Lẽ nào còn có mưu mẹo gì? Hàn Nghệ vừa đưa tai, chợt tiếng vó ngựa ầm ầm từng trận từng trận truyền tới, hơi trầm ngâm, liền hiểu được, không khỏi cười, chợt thấy ánh sáng lóe lên, quay đầu lại chỉ thấy một tên lính đang cầm cây đuốc, tay run rẩy, trong miệng phát ra tiếng răng va vào nhau. Hàn Nghệ một tay bắt lấy cánh tay đang cầm đuốc của tên lính đó, cười ha hả nói: "Đừng run, đừng run, bốn tiên nhân ở đây người sợ cái gì, yên tâm, cho dù lão diêm vương đến đây, người đọc tên của ta lên, là có thể bảo đảm cho người không có việc gì. Hừ, chỉ có chút tài mọn này mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Không thành kế (Thượng)

Dịch: mafia777

"Hàn tiểu ca, có phải người đã nhìn ra cái gì đó không?"

Dương Triển Phi nhìn Hàn Nghệ nét mặt thoải mái, hơn nữa còn có tâm trí nói giỡn, đích thị là đã nhìn ra gì đó, vì thế vội vã hỏi Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười lắc đầu, chỉ về phía trước mặt: "Làm gì có âm binh, chỉ là ma trôi thôi."

"Ai u, không phải là U Linh hóa à?"

Dương Triển Phi đâu biết ma trôi là gì, vì thế cho dù nghe thành ma trôi, vẫn làm cho y sợ chết khiếp.

Hàn Nghệ sững sờ chốc lát rồi chợt hiểu ra, nhưng cũng không biết là phải giải thích như nào, bởi giải thích thì phải bắt đầu từ nguyên tố hóa học, điều này chẳng phải làm khó một người chưa từng đọc sách như hần sao, cười khổ nói: "Cho dù là lừa Linh hóa cũng không phải là U Linh hóa. Đây chỉ là dùng một loại bột phấn chế thành ma thôi."

"Bột phấn?"

"Đúng vậy, loại này bột phấn này không chịu nhiệt, nhiệt độ hơi cao chút là bốc cháy."

Dương Triển Phi thoáng nhíu mày, người nhìn lên không trung nói: "Lúc này đang đứng dịp trời thu, trời trong xanh vạn lý, nhưng thời tiết rất nóng bức. Hơn nữa bây giờ lại là buổi tối, nếu như loại bột phấn người nói, trong thời tiết mát mẻ như này mà cũng có thể tự cháy, vậy làm thế nào để mang theo loại bột đó."

"Người nói không sai, đêm hôm khuya khoắt như này đúng là nhiệt độ không đủ cho loại bột này tự cháy, nhưng đó mới là điều ảo diệu trong này."

Hàn Nghệ khẽ mỉm cười, nói: "Tuy ta không dám khẳng định, nhưng ta có thể đoán ra bảy tám phần, điều mấu chốt là ở tiếng vó ngựa."

"Tiếng vó ngựa."

Dương Triển Phi hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Nếu ta đoán không nhầm, bọn họ hẳn là trước đó đã sai người lén lút rải loại bột này ở một khoảnh đất nào đó, đợi ban đêm, buộc một vật đốt nóng vào đuôi ngựa, sau đó phái người cưỡi ngựa kéo vật này trên khoảnh đất đã được rải loại bột đó, loại bột đó gặp phải vật nóng thì tự cháy, bột này rất nhẹ gặp gió thổi liền bay lên không trung, người bên ngoài không biết chỉ nhìn từ đằng xa, cộng với trước đây có người nói Trần Thạc Chân có thể triệu tập âm binh, liền cho rằng đây nhất định là âm binh, lại nghe đến tiếng vó ngựa. Khẳng định còn cho là âm binh cưỡi ngựa tới, có âm thanh, có hình tượng, đúng là như thật a, vậy mà cũng không buồn nghĩ xem, âm binh đều bay trên không trung, phải dùng tới ngựa sao?"

Dương Triển Phi nghe vậy lúng túng, trước kia y cứ tưởng là đám âm binh này cưỡi ngựa tới, không khỏi giận dữ nói: - Thì ra đều là bàng môn tà đạo, ta còn tưởng rằng nữ nhân kia giỏi đến cỡ nào.

Hàn Nghệ lại lắc đầu nói: "Nhưng đây lại là chỗ lợi hại của ả ta."

Dương Triển Phi nghi ngờ nói: "Người nói rõ hơn đi."

Hàn Nghệ ngược đầu lên nói: "Người nhìn bọn họ thì biết."

Dương Triển Phi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy tên lính đang sợ hãi run rẩy, có vài tên còn nhắm cả mắt lại, dễ nhận thấy là bị sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh này Dương Triển Phi không khỏi âu lo, với trạng thái này, nếu như quân địch xông tới, chắc chắn là chỉ có trốn chạy rồi, điều này chắc không cần phải nghĩ nữa, chưa đánh mà đã sợ tới mức này rồi, nếu đánh nhau thì liệu có phần thắng không? Thở dài: "Ta hiểu rồi, bọn chúng chỉ là mượn bàng môn tà đạo để hù dọa chúng ta trước, làm cho quân lính của chúng ta sợ hãi, làm giảm sĩ khí. Mà bọn chúng thì sĩ khí dâng cao, bên giám bên tăng vì thế mà bọn chúng nhiều lần lấy yếu thắng mạnh, thảo nào trong thư Thôi Thử sử nói thực ra không phải ông ấy không đánh được đám phản quân này, chỉ có điều các đại tướng ở dưới trướng không dám ra trận, vì thế lỡ mất thời cơ, thế nên mới rơi vào cảnh như hiện nay."

Hàn Nghệ nói không sai chút nào, đám phản quân này đơn giản chỉ là một đám quân ô hợp, không có sức chiến đấu, mà bây giờ quân đội triều Đường vô cùng dũng mãnh. Đám phản quân này giành chiến thắng bởi vì, thứ nhất là bùng nổ đột nhiên, nói trắng là lần khởi nghĩa này chỉ là do việc loạn của một huyện mà ra, triều đình không hề ngờ tới, chuẩn bị không tốt.

Thứ hai là Trần Thạc Chân biết cách đánh lén và sử dụng gián điệp. Bởi quân lính của ả ta hơn phân nửa là bách tính, đi trên đường rất khó liếc mắt một cái mà nhận ra, ả ta cũng không phải một lần giành chiến thắng nhờ gián điệp. Thư của Thôi Thử sử cũng nói, trong vòng ba ngày, Vụ Châu đã bắt được hơn hai mươi tên gián điệp.

Thứ ba là, cái trò lừa gạt người này, bách tính cổ đại rất mê tín, mà binh lính triều Đường cũng là nông dân, người có thể nâng cao sức chiến đấu của họ, nhưng không thể làm họ từ bỏ mê tín, đám binh sĩ này nhìn thấy Trần Thạc Chân có thể triệu tập âm binh thần tượng trong lòng khẳng định cho là ả ta biết pháp thuật, chưa đánh đã sợ, không dám lộ đầu. Điều này làm cho Trần Thạc Chân có thể thừa cơ hội, cũng giống như bây giờ vậy, sợ như thế này, làm sao mà đánh trận được.

"Đúng là như thế."

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Dương Triển Phi về mặt âu sầu nói: "Vậy thế nào mới là tốt, chúng ta vốn dĩ lấy ít đánh nhiều, hiện giờ sĩ khí giảm mạnh, như vậy càng khó chống cự rồi."

Người này sao trí nhớ kém vậy. Hàn Nghệ âm thầm oán giận một câu, nói: "Nhị công tử, người đừng có quên, ta cũng biết tiên thuật, người yên tâm, ta không cùng dùng đến một binh một tốt, thậm chí còn mở công thành, bọn chúng cũng không dám tiến công."

"Ừ, thiếu chút nữa ta quên mất việc này rồi." Dương Triển Phi vỗ vỗ trán, vừa cười nói: "Nhưng cũng không cần mở công thành, ta tin người mà."

Không hề y cho rằng ta có chút khoa trương, Hàn Nghệ nói: "Nhị công tử đã nghe nói đến không thành kế chưa?"

Dương Triển Phi lắc đầu.

Tam Quốc Diễn Nghĩa hình như không phải viết vào thời Đường, Hàn Nghệ không rành so đo này nọ, nói: - Gọi là không thành kế, đơn giản mà nói, tức là hư mà thực, thực mà hư. Hiện giờ Dương châu binh lực hư không, chúng ta biết, đối phương cũng biết. Vậy đối phương nhất định nhận định rằng chúng ta hoặc là đầu hàng, hoặc tử thủ tướng thành, nhưng nếu như chúng ta không đầu hàng cũng không liều chết, không bố trí một binh sĩ nào trên tường thành, thậm chí mở cổng thành. Nếu như nhị công tử người gặp trường hợp như vậy, người sẽ nghĩ sao?

Dương Triển Phi nói: "Ta sẽ hoài nghi có mai phục. Ồ, ta hiểu rồi, ý người là bày trận nghi binh, làm đối phương sinh nghi, không dám tùy tiện tiến công."

"Đúng là như thế."

"Nhưng "

Dương Triển Phi nghe vậy có điều không ổn, nói: "Nhưng nếu chẳng may không gạt được bọn chúng, thì chúng ta coi như xong."

Hàn Nghệ nói: "Nói thế nào cũng không sai, nhưng gạt người binh pháp có mây, dùng binh đánh giặc là hành động đối trá. Trong thế cục như này, chúng ta chỉ có thể dành chiến thắng bởi đánh bất ngờ, binh thường mà đánh thì đánh không qua, chỉ có thể dùng chiêu lớn, hơn nữa ta có hai bảo bối."

Dương Triển Phi vội vàng hỏi: "Pháp bảo gì?"

Hàn Nghệ nói: "Thứ nhất, đó là những tên trọc đầu cốt cách kỳ quái, phật duyên thâm hậu, cái này đợi lát người sẽ biết, nói cũng không rõ được. Hai là, gian tế bên trong do đối phương phái đến, bọn chúng vốn dĩ muốn nội ứng ngoại hợp, tưởng rằng chúng ta không hay biết gì, tuy nhiên không hề biết rằng chúng ta đã sớm phát hiện ra rồi. Nếu như bây giờ trong thành hoàn toàn phong tỏa, tin tức không truyền được ra ngoài, Bọn chúng thấy bên trong không có động tĩnh gì, khẳng định là sẽ sinh nghi. Trước đây ta có nói, sự tín nhiệm có thể sụp đổ trong khoảnh khắc, nhưng hoài nghi thì lại ngược lại, càng nghi càng sợ, bọn chúng tuyệt đối sẽ nghi thần nghi quỷ, kể từ đó, đối phương sẽ không đánh mà lui."

Hàn Nghệ nói hơn nửa ngày, Dương Triển Phi còn rất do dự, đây không phải trò đùa, nếu người mở cổng thành, nước hắt ra khó lòng thu lại, chỉ cần đối phương tiến công, thanh Dương Châu chắc chắn bị công phá, điều này không cần phải suy nghĩ. Y tuy là danh tướng nhưng chưa từng đảm nhiệm qua trọng trách, thành bị phá, thì y sẽ trở thành tội nhân của Dương gia, tội nhân của quốc gia, bởi nếu không đi mở cổng thành, nói không chừng có thể giữ được thành.

Đây chính là điều hấp dẫn của chiến tranh, không có tính xác định, tràn đầy biến hóa. Có lẽ một khắc trước chiến thắng đang nằm trong túi áo, nhưng kết quả một trận murabiến thành đại bại mà về. Điều này khảo nghiệm năng lực tùy cơ ứng biến của thống soái, một lựa chọn có thể giúp tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng có thể có thể làm cho người chết không toàn thây.

Hàn Nghệ cũng không lên tiếng, thiên môn bọn họ có câu thánh ngôn, cũng là điều hán thường nhắc tới, "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên" chỉ cần người chuẩn bị tốt, thì chỉ cần toàn tâm toàn ý đi làm, nếu như thất bại thì đó là ý trời, người dùng có oán hận, người dù có lợi hại thế nào thì cũng không đầu lại với trời, không trách được bản thân, cũng đừng sợ hãi, vậy người có dám đi làm không? Lừa như thế nào? Cho nên chỉ cần làm tốt chuẩn bị, thì không có gì phải sợ, chỉ cần tận tình đi hưởng thụ cảm giác kích thích đó thôi.

Bài bạc cũng kích thích như vậy, cuộc mệnh thì càng kích thích.

Nhưng Dương Triển Phi cũng không phải là Hàn Nghệ, y suy nghĩ quá nhiều, do dự hồi lâu: "Người nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Đối với Hàn Nghệ mà nói, một phần với chín phần chắc chắn không có nhiều khác biệt, dù sao hán chỉ làm được chín phần còn một phần là do ông trời sắp đặt. hán không thể tính một phần này vào trong, nhưng hán biết rằng, bây giờ Dương Triển Phi cần cho hán một trái tim mạnh mẽ, vì thế nói: "Mười phần."

Dương Triển Phi có chút kinh ngạc, y thật không ngờ, Hàn Nghệ lại tự tin trả lời y như vậy, lại nhìn thấy nét mặt bình thản của Hàn Nghệ, không có chút sợ hãi nào, trong lòng cảm thấy hồ thẹn, Dương Triển Phi ta dù gì cũng là con nhà danh tướng, hán chỉ là một nông gia tiểu tử, hiện giờ đại địch trước mắt, lại cùng đứng ở trên tường thành này, thấp thỏm, sợ hãi, người bất an đáng ra phải là bọn chúng, sao lại là ta chứ.

Càng nghĩ y càng cảm thấy mất mặt, hít thở sâu một cái cho bản thân bình tĩnh lại, phân tích kỹ lưỡng hai bên, bên mình vốn dĩ là ít, trải qua ban đêm bị hù dọa càng làm cho lòng quân không vững, nếu như đối phương cường công e rằng không thể thủ được, chỉ bằng đánh cuộc một lần, hơn nữa Hàn Nghệ phân tích rất đúng, gỡ nhíp nói: "Được, ta làm theo lời người."

Hàn Nghệ cười nói: "Nhị công tử yên tâm, về việc này ta chưa bao giờ sẩy tay."

Câu này mới nói được một nửa, một người bước lên nói: - Nhị công tử, Hàn công tử, đồ vật đã chuẩn bị thích đáng rồi.

Hàn Nghệ nói: "Bây giờ là giờ gì rồi?"

"Sắp đến canh ba rồi."

"Nhanh vậy à, vậy mau bắt đầu thôi, chúng ta chỉ có ba canh giờ."

Hàn Nghệ nói xong hán lại nói với Dương Triển Phi: "Pháp bảo của ta cũng đến rồi."

Ánh sáng buông xuống, bầu trời xanh nhạt lại thêm mấy ngôi sao tàn, đất mờ mờ, giống như được bao phủ bởi tấm vải lụa bạc.

Đại doanh phản quân.

"Báo!"

Một tên mặc áo xanh có thể là một tên lính gác, rất ra dáng hô lên một tiếng dài, bước nhanh vào lều lớn: "Tướng quân, đối đối phương đã mở cổng thành ra rồi."

Đồng Văn Bảo nghe nói vậy vui mừng: "Không lẽ bọn chúng ra khỏi thành đầu hàng?"

"Không không phải."

Người này âm thành có chút run rẩy, lắp bắp nói: "Đối phương mời thần tăng tới tương trợ."

Đồng Văn Bảo ngăn người nói: "Người nói cái gì?"

"Hồi bẩm tướng quân, đối phương mời tới mười mấy vị thần tăng tương trợ."

"Thần tăng?"

Đồng Văn Bảo nói: "Người từ đâu mà biết được."

"Tướng quân đi lên nhìn thì biết, đám thần tăng đó bay lơ lửng trên tường thành đấy."

"Bay lơ lửng trên tường thành?"

Đồng Văn Bảo quá sợ hãi.

Nửa canh giờ sau, Đồng Văn Bảo dẫn theo đội tiên phong đến chân thành, quả thật là cổng thành mở toang, từ ngoài vào đến trong thành không có một tên binh sĩ nào, vô cùng tĩnh mịch.

Nhưng mà, ở trên tường thành, mười tên hòa thượng mặc tăng phục toàn thân màu đồng, tay cầm đủ các loại vũ khí, ngồi xếp bằng lơ lửng giữa không trung, hơn nữa không phải treo ở trong thành mà là trên lỗ châu mai trên tường thành, gần như là đưa ra bên ngoài. Nếu mà rơi xuống thì chỉ có đường chết, điều khiến cho người ta sợ hãi là trong đó có hai tên hòa thượng, phân biệt treo lơ lửng trên đỉnh đầu của hai tên hòa thượng khác, khoảng cách chỉ khoảng ba tấc, ngoài ra ở giữa còn có một đài cao. Đây vốn là dùng để chỉ huy hoặc là quan sát tình hình quân địch, nhưng hiện giờ đứng trên cao đài hiện giờ không phải quan chỉ huy mà là một tên hòa thượng mặc áo cà sa đỏ. Chỉ có tên hòa thượng này là không treo trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Không thành kế (Trung)

Dịch: mafia777

Đồng Văn Bảo nhìn đến đàn người ra.

Lẽ nào xuất hiện ảo giác?

Gã dùng sức day day hai mắt, định thần nhìn lại, nhưng lơ lửng vẫn là lơ lửng.

Cái gọi là âm binh của bọn họ cũng chỉ là lợi dụng đêm tối để hù dọa người.

Nhưng trước mắt đám thần tăng này đều là quang minh chính đại bay trước mắt bọn họ.

Đây là sự khác biệt giữa quỷ và thần.

"Không thể nào."

"Sao lại có thể như thế."

Đồng Văn Bảo không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình, nhìn người cạnh y nói: "Người đi dò thám xem."

"Ta"

Người này vẻ mặt đầy sợ hãi, thầm nghĩ: sao nhà người không đi.

Đồng Văn Bảo trừng mắt nói: "Còn không mau đi."

"Dạ dạ dạ."

Tên đó đánh liều, cưỡi ngựa từ từ tiến lên trước, mỗi bước đều hết sức cẩn thận, đi đến chỗ cách tường thành không đến hai mươi bước, trên dưới tường thành đều rất tĩnh mịch, gió bình minh thổi qua, gã không khỏi rung mình, không dám nhìn thẳng, chỉ dám nghiêng đầu nhìn, sợ hãi rụt rè nhìn lên phía trên.

Đúng lúc ấy, mặt trời mọc ra từ phía đông, một tia sáng chiếu đến, chỉ thấy trên người đám hòa thượng đó phát ra vàng sáng màu vàng.

Bỗng nhiên, mười tên hòa thượng đột nhiên mở mắt, căm tức nhìn người này.

"A."

"Tên này sợ hãi kêu lên, tay cầm dây cương, quay đầu ngựa chạy thẳng."

Những kẻ phía sau không biết chuyện gì, chỉ thấy đám hòa thượng đó đột nhiên phát ra vàng sáng màu vàng, trong lòng ngạc nhiên, lại thấy người này đột nhiên phóng ngựa chạy về, nghĩ rằng đám hòa thượng đó sắp làm phép, sợ quá kêu to lên.

Trận địa của phản quân tức khắc người ngã ngựa đổ, điều này làm cho Đồng Văn Báo không cách nào ngăn cản được. Dù sao thì đám người này chỉ là bách tính, tham gia huấn luyện ít, tố chất tâm lý cũng chỉ có vậy, so với quân đội chính quy thì chênh lệch khá xa, vừa hoảng lên thì không quản đến mệnh lệnh gì nữa, bắt đầu dĩ Đồng Văn Báo chỉ có thể cùng với các tướng sĩ chạy như điên về phía sau.

Không đến nửa canh giờ, quân Đường không nói một lời, chỉ là mở mắt, đối phương liền sợ tới mức tè ra quần.

...

"Ha ha"

Dương Triển Phi này giờ vẫn nấp trong lỗ châu mai trên tường thành theo dõi thấy bộ dạng hoảng loạn của phản quân, không khỏi ha ha cười: "Ta đã nói bọn chúng là một đám đám ô hợp, căn bản không chịu nổi một đòn. Ha ha."

"Nếu đổi lại là ngươi, ngươi có dám lên không? Hàn Nghệ đứng cạnh nghe nói vậy, không khỏi cảm thấy xấu hổ thay y."

Dương Triển Phi vỗ vai Hàn Nghệ nói: "Hàn tiểu ca, đúng là ngươi có cách."

Hàn Nghệ cười nói: "Đây là sự khác biệt giữa mỗi người mà thôi."

Dương Triển Phi ồ một tiếng: "Nghĩa là sao?"

Hàn Nghệ nói: "Nhị công tử quên là Trần Thạc Chân là dựa vào cái gì lập nghiệp sao?"

Dương Triển Phi nói: "Cái này sao ta quên được, ả ta dĩ nhiên là dựa vào ta giáo lập nghiệp. bằng không mà nói, chỉ dựa vào ả ta, thì sao có thể thu phục dân chúng."

Lời này không sai chút nào, đây là xã hội nam quyền, nữ nhi không đáng nói đến, một nữ nhi có thể tham gia tạo phản, nhưng nếu muốn làm thống soái, thì nhất định phải mượn dùng thần Phật để gia tăng uy tín cho mình.

"Đạo lý chính là như thế."

Hàn Nghệ cười: "Trần Thạc Chân chính là dựa vào tà giáo lập nghiệp, người đi theo ả ta, hơn nửa đều là bị tà giáo của ả ta mê hoặc, cũng chính những người này rất tin với chuyện quỷ thần. Tuy điều này làm cho bọn họ trở lên không sợ hãi, nhưng đây cũng là yếu điểm của bọn họ, điều này lý giải tại sao khi bọn họ nhìn thấy đám hòa thượng treo lơ lửng thì tin là thật, kỳ thực ta chỉ là mượn lực đẩy lực mà thôi, lợi dụng cái gọi là tiên thuật mê hoặc bọn họ."

"Thì ra là thế."

Dương Triển Phi gật gù đầu, lại hơi hơi nhíu mày nói: "Nhưng đây chỉ là tiên phong của đối phương, mấu chốt vẫn phải là lừa được Trần Thạc Chân, ta tuy chưa gặp ả ta, nhưng biết rằng ả ta không dễ chơi."

Hàn Nghệ ha hả nói: "Trước chuyện này, ta không buông lời ngông cuồng, nhưng bây giờ, ngươi có tin không, đợt lát nữa đại quân tới, ta làm cho bọn chúng quỵ xuống, Trần Thạc Chân có lợi hại đi nữa thì có tác dụng gì, ta đâu có lừa ả ta, ta chỉ lừa tướng sĩ của ả ta, cũng giống như cái ả ta gọi là âm binh, tuy không lừa được ta, nhưng cũng làm cho binh sĩ thành Dương Châu run sợ. Đây là một đạo lý."

"Quỵ xuống?" Dương Triển Phi trước tiên là cả kinh, lập tức cười nói: "Bây giờ dù ngươi nói thế nào thì ta cũng tin."

"Vậy được, ta đi trước xem xem."

Hàn Nghệ lén đi đến tường thành, vừa đến chỉ nghe thấy tiếng cười quái dị.

"Phù!"

"Ha ha!"

"Ha ha ha!"

Dường như muốn cười to mà lại muốn nhịn, kết quả là phát ra thanh âm rất dị thường.

Lại nghe thấy một tên hòa thượng ở bên phải nói: "Tên vừa rồi đúng là làm ta tức cười chết đi, chúng ta vừa mới mở mắt, nó đã chạy rồi."

Tên hòa thượng treo trên đầu y nói: "Ai nói không phải, bọn chúng tám phần là coi chúng ta là thần tiên rồi."

"Khà khà, không ngờ chúng ta đời này cũng có cơ hội làm thần tiên."

"Mấy cái tên này, tố chất cũng chẳng cao hơn của đối phương bao nhiêu." Hàn Nghệ lau mồ hôi lạnh: "Ai ai ai, ta nói mấy tên các ngươi chuyên nghiệp chút có được không, còn nói chuyện nữa. Nếu như để người khác nghe thấy thì lộ hết rồi, nếu như muốn chết thì các ngươi cứ tận tình mà cười."

Mười tên hòa thượng kia nghe vậy vội ngậm miệng, kỳ thực bọn họ cũng không muốn cười, nhưng bọn họ chưa từng hù dọa quân địch bỏ chạy như này. Chỉ là mở mắt chút mà thôi mà đối phương đã bỏ chạy. Điều này thật sự là rất khôi hài.

Hàn Nghệ khom người tiến lên, nấp ở phía sau lỗ châu mai, lên nhìn chỉ nhìn thấy quân địch chạy mất dạng, vội nói: "Mau mang nước tới."

"Vâng."

Chỉ thấy dưới lỗ châu mai, hai mươi tên binh sĩ đã sớm nằm phục ở đó, vội mang bình nước tới, nhưng bọn họ cũng không ra lộ liễu đưa bình nước cho đám hòa thượng, cái này nếu người khác nhìn thấy, không ngờ đám thần tăng này lại cầm bình trà uống, vậy hình tượng kia hẳn là xuống dốc không phanh. Có điều Hàn Nghệ đã sớm chuẩn bị, dùng trúc nhỏ làm thành ống hút, mà còn cong nữa. Chỉ thấy từng thanh trúc nhỏ nhẹ nhàng đưa đến miệng của đám hòa thượng, tiếng ục ục không ngừng bên tai.

Mặt khác trong tay áo bọn họ, ngực áo đều có thịt khô, lúc nào cũng có thể ăn.

"Hàn công tử, ta muốn đi tiểu."

Dương Uy vừa mới uống nước xong bèn thì thầm nói.

Hàn Nghệ liền ngồi xổm ở phía sau y, trên trán bỗng nhiên xuất hiện ba đường xám xịt nói: "Thận của ngươi cũng kém quá đó, vừa mới uống xong, đã muốn đi tiểu, giữ lại cũng vô dụng, đúng thật là, tiểu ra quần đi, không phải đóng bím cho các ngươi rồi sao? Cái hán nói là bím chỉ là một tấm vải có thể thấm nước."

"Ngồi khoanh chân như này ta không tiểu được."

Dương Uy về mặt tủi thân nói.

"Như vậy càng tốt."

"Ặc!"

Bên cạnh một người đột nhiên nói: "Hàn công tử, nếu chẳng may chúng tôi muốn đại tiện thì sao?"

Đám người này thật là thô tục! Hàn Nghệ hỏi: "Ngươi muốn đi như nào? Nếu không thì ngươi ngồi xổm ở đây mà đi được rồi, có lẽ đây là lần đầu tiên đám người đó nhìn thấy thần tiên đại tiện, sẽ cảm thấy rất mới lạ, xúm đến mà hỏi, mà ngươi xem phân của thần tiên thôi không thôi."

"Phù!"

"Phù phù!"

Không ít người đều phì cười.

Tên kia không dám lên lời

"Mẹ kiếp."

Hàn Nghệ chửi thề một câu, lại nói: "Các ngươi thả lỏng một chút, không cần nghĩ những thứ khác, đừng nghĩ cái gì hết, cho đầu óc trống rỗng, một ngày trôi qua rất nhanh, biết hay chưa?"

"Chúng tôi biết rồi."

"Đám thần tăng đó rút cuộc lợi hại đến mức nào? Ừ, nhất định rất lợi hại. vậy ta phải chạy xa chút."

Phản quân bị hù dọa, một mạch chạy năm dặm, mới ngừng lại nghỉ một chút.

Đồng Văn Bảo hiện giờ vẫn không hiểu ra sao, nhìn tên vừa đi do thám nói: "Rút cuộc ngươi vừa nhìn thấy cái gì?"

Tên nọ nuốt nước bọt nói: "Ta nhìn thấy...nhìn thấy đám thần tăng đó bỗng nhiên mở mắt ra."

"...!"

Đồng Văn Bảo nói: "Chỉ như vậy?"

Tên họ gật gật đầu, trong lòng thăm nhủ, thần tăng mở mắt ra, cái này mà không khùng bó sao?

"Tên phé vật vô dụng này."

Đồng Văn Bảo chỉ thấy cổ họng ứa nghẹn, tức giận xém chút thì phun ra máu tươi, một cước đá văng tên họ.

Bên cạnh gã là một nam nhân đội khăn xanh nói: "Tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lại có một người nói: "Đám thần tăng đó nhìn có vẻ pháp lực cao cường, không thể tùy tiện tiến công, hay là chờ bệ hạ đến rồi nói sau."

"Đứng đứng đứng. Bệ hạ pháp lực cao cường, có lẽ chúng ta nên đợi bệ hạ tới đi."

Gần như tất cả mọi người gật đầu tán thành.

Đồng Văn Bảo nhìn thấy đám người này tên nào cũng vẻ mặt sợ hãi, đừng nói gã cũng không dám đi, hiện giờ cho dù gã muốn đi. Đem theo đám binh sĩ sợ hãi này đi thì khác nào đi vào chỗ chết, hơn nữa đối phương mở cổng thành, không phải một binh một tốt thủ thành, chỉ đám hòa thượng đó, nếu đám hòa thượng đó không có pháp lực thì đối phương sao lại dám như thế.

Càng nghĩ càng nghi, gã không khỏi gật đầu nói: "Các người nói rất có lý, chúng ta đợi bệ hạ tới rồi cùng thảo luận vậy."

Bởi Trần Thạc Trần trong lòng bọn chúng được tôn sùng như thần, mà đám thần tăng của đối phương cũng là thần. Đây là cuộc giao lưu giữa thần và thần, người phàm như bọn chúng không nên can dự.

..

Buổi trưa đến.

Nắng ấm áp, ánh sáng trở nên không chút kiêng nể chiếu xuống mặt đất, chỉ thấy trên thành nam Dương Châu màu vàng lấp lánh. Thoạt nhìn như mộng như ảo, dường như tận tới chân trời.

Bỗng nhiên, phía nam một trận bụi cuốn cuộn, tiếng bước chân, vó ngựa xa xa truyền tới. Chỉ thấy một vùng chi chít bóng người kéo đến, khí thế giống như mây đen kéo đến vây thành.

"Bọn chúng...bọn chúng đến rồi."

Một tên hòa thượng nói.

"Nhiều...nhiều người quá."

"Đừng sợ đừng sợ, chúng ta hiện giờ là thần. Bọn chúng không dám...dám đến."

"Người...không sợ, sao...sao nói chuyện lại run vậy?"

"Đừng nói nữa, hay là nhắm mắt lại đi, như vậy sẽ không thấy sợ nữa."

"Đứng đứng đứng, nhắm mắt, nhắm mắt."

Lúc đám "thần tăng" này nói chuyện, quân đối phương đã kéo đến dưới thành, có lẽ cái không khí kỳ dị này làm cho bọn chúng không dám lại gần, cách xa hai trăm bước bèn dừng lại, lúc dừng lại, lại truyền tới từng trận từng trận tiếng nhón nháo, vừa nhìn là biết quân đội không có rèn luyện, trong tiếng nhón nháo đó, chỉ nhìn thấy cò lớn dựng thẳng lên, bên trên có thêu hai chữ "Văn Giai".

"Đúng là không ít người a."

Hàn Nghệ nấp ở lỗ châu mai nhìn, một đám đông nghìn nghịt, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hấn lên chiến trường, trong lòng hồi hộp tò mò, trong thực tại đánh trận rốt cuộc là một đấu pháp như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Không thành kế (hạ)

Phải biết rằng kiếp trước Hàn Nghệ từ nhỏ chỉ từng thấy một mặt của tầng thấp nhất hắc ám nhất xã hội, nguy hiểm này đối với hắn mà nói, cũng đã là tập mãi thành thói quen rồi, cho nên có rất ít cái gì có thể khiến cho hắn sợ hãi, có lẽ hắn sợ nhất chính là cặp chân dài xuất quỷ nhập thần kia của Tiêu Vân mà thôi, bất kể nói thế nào, lúc này hắn chẳng những không sợ, ngược lại còn có vẻ vô cùng phấn khích, đây chính là trạng thái tốt nhất của hắn.

Sau khi tìm được Bò Tát vàng về, Hàn Nghệ từng một lần muốn rửa tay gác kiếm, nguyên nhân là do nghề này đã không thể làm hắn hưng phấn, cảm thấy rất là không thú vị, nếu không thú vị, vậy liền không cần phải tiếp tục nữa, nhưng hôm nay hắn lại lần nữa tìm về được sự hưng phấn như ngày xưa, bởi vì cái này rất kích thích a, sinh mạng ở nơi này trong chớp mắt, giống như hai người cao thủ đang đối quyết, trong phần lớn thời gian đều đang bày kiêu, đều đang trầm mặc, nhưng vừa ra tay, liền lập tức thấy rõ ràng.

Hiện giờ đồng dạng cũng là như thế, chỉ cần đối phương tiến công, bọn họ liền Game Over rồi, nhưng nếu như đối phương không tiến công, thì bọn họ thực sự là tìm đường sống trong cõi chết.

Trong lòng Hàn Nghệ khẳng định có cảm giác thành tựu rất lớn, hắn còn chưa bao giờ từng lừa gạt nhiều người như vậy.

Nhưng Dương Triển Phi không phải là Hàn Nghệ, Dương Triển Phi tuy rằng xuất thân quân phiệt thế gia, nhưng dù sao tuổi còn rất trẻ, tuy rằng y từng một lần vô cùng tự tin, nhưng nhìn thấy nhiều kẻ thù như vậy đối diện với cửa thành trống không của chính mình, người nói không khản trương, vậy khẳng định là giả dối, mạo hiểm mò hôi nói: "Đây khả năng chỉ mới là tiền quân của bọn chúng."

"A!"

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Nhiều người như vậy mà vẫn chỉ là tiền quân."

Dương Triển Phi nói: "Căn cứ tin tức phía trước mà xem, phản quân chỉ ít có hơn một vạn người, nơi này tối đa cũng chỉ có sáu bảy ngàn người."

Cổ đại hành quân, không phải là một loạt xông về phía trước, đường chỉ rộng có như vậy, nếu binh lực nhiều ấy mà, thì sẽ phân thành ba quân tiền-trung-hậu, thậm chí còn có hai quân tả hữu, ít người hơn một chút, thì phân tiền quân và hậu quân.

Hàn Nghệ chưa từng đánh giặc, căn bản nhìn không ra đối phương có bao nhiêu người.

Dương Triển Phi lại nói: "Hình như yêu nữ cũng tới."

Yêu nữ, Hàn Nghệ một lát vẫn còn chưa kịp phản ứng, nhưng lập tức cũng hiểu được yêu nữ trong miệng Dương Triển Phi là chỉ Trần Thạc Chân, khản trương nhìn lại: "Ồ đâu ở đâu?"

Dương Triển Phi nói: "Người không nhìn thấy lá cờ màu vàng kia sao, cái loại cờ này ở Đại Đường chúng ta, chỉ có Hoàng thượng mới có thể dùng, không thể tưởng được yêu nữ kia chẳng những học chế độ của Đại Đường ta. Muốn làm phò xạ chế, ngay cả hoàng kỳ mà cũng bắt chước."

"Hóa ra là như vậy."

Hàn Nghệ hơi có vẻ tiếc nuối, nói: "Đáng tiếc thật sự là quá xa, nhìn không rõ người lắm, ta thật ra rất muốn kiến thức một chút Trần Thạc Chân này có phải có ba đầu sáu tay hay không."

Tiếng ồ lên dần dần tán đi. Trong ngoài tường thành lại khôi phục yên tĩnh như vừa rồi, chỉ có điều ngẫu nhiên vẫn nghe thấy tiếng vỗ ngựa gõ gõ xuống mặt đất.

Hai quân đối chọi, không, phải nói là mười La Hán dừng chiến vạn người.

Vừa nghe chính là một câu chuyện xưa vô cùng bi tráng a.

Chỉ có điều khung cảnh có chút yên tĩnh, hai bên đều vẫn không nhúc nhích, thật giống như Ngưu Lang Chức Nữ đứng ở hai bờ sông Ngân, thâm tình chân thành nhìn đối phương vậy.

Đang lúc này, nghe được một tiếng bước chân, chỉ thấy một người đi đến.

Dương Triển Phi hiện giờ vô cùng khản trương, dây thần kinh đều bị kéo căng, không đợi người tới nói chuyện. Liền vội vàng hỏi: - Xảy ra chuyện gì vậy?

Người kia nói: "Khởi bẩm nhị công tử, đối phương đã phái người đến ba cửa còn lại để tìm hiểu."

Dương Triển Phi nói: "Có bao nhiêu người?"

"Chỉ có hơn mười người."

Hàn Nghệ lại ung dung nói: "Giờ đều giống nhau, nếu bọn chúng dám vào công, đánh bên nào chúng ta cũng đều là chết, nhị công tử không cần vì thế mà lo lắng."

Tuy rằng hán cũng chưa từng đánh trận, nhưng cũng biết thành này có bốn đạo cửa đấy. Nếu đối phương không phái người đi tìm hiểu, đó mới gọi là quái sự.

Tuy nhiên ba mặt còn lại đều là giống nhau, đều là cửa thành mở rộng, không thành kè vốn là rút củi dưới đáy nồi. Hoàn toàn không để đường rút lui cho mình, nếu người chỉ mở ra một cánh cửa, còn lại ba cửa kia lại đóng chặt, vậy cũng quá giả dối rồi, diễn trò thì phải diễn nguyên bộ, dù sao chỉ cần đối phương dám đánh, mở một cánh cửa và bốn cánh cửa cũng không có gì khác nhau.

Lúc này, tình huống của bốn cửa Đông Nam Tây Bắc là hoàn toàn giống nhau, mười kim La Hán cộng thêm một hòa thượng khoác áo cà sa trần thủ.

Dương Triển Phi dĩ nhiên cũng biết cái đạo lý này, vấn đề là đối phương có thể đánh hay không thôi.

Trừ phi quân địch thối lui, nếu không trái tim Dương Triển Phi vẫn bị treo ngược lên..

Trong lúc đó, trung quân địch quân có một đội nhân mã đi ra, ước chừng có hơn hai mươi người, nữ có nam có, nam trên đầu buộc khăn lục, mà nữ thì buộc khăn đỏ.

Hơn hai mươi người này cưỡi ngựa thông thả tiến lên trước, hơn hai mươi người đi tới, không khí cũng lập tức liền khẩn trương.

Mười "Thần tăng" kia sợ tới mức đều toát mồ hôi, giờ nếu có kính viễn vọng, nhất định là nhìn xuyên rồi.

Dương Triển Phi thấy vậy, đồng dạng tim cũng treo tót lên tận cổ họng, đổ mồ hôi chảy ròng.

Thế này con mẹ nó thật sự là quá kích thích mà.

Trong mắt Hàn Nghệ tỏa ánh sáng, nói: "Nhị công tử, người không cần lo lắng, bọn họ chỉ là đến tìm hiểu hư thực thôi, hơn nữa chúng ta còn có hậu chiêu, ta sẽ đi ngay bây giờ phân phó bọn họ lập tức bắt đầu bước hành động thứ hai."

Đúng rồi, chúng ta còn có hậu chiêu đấy. Dương Triển Phi vội vàng nói: "Vâng người mau đi đi."

Hàn Nghệ đi ra ngoài cửa, ở đầu bậc thang vẫn luôn có một người ở nơi đó đợi mệnh.

Hán lập tức phân phó nói: "Có thể bắt đầu rồi."

"Vâng."

Người này vội vàng đi xuống dưới bậc thang.

Chỉ thấy trên một mảnh đất trống ở gần sát tường thành trong thành, có trên trăm người tu hành, ngồi xếp bằng, bốn phía tất cả đều là quan binh nhìn, kỳ thật trước đó Hàn Nghệ chuẩn bị cho bọn họ lên tường thành ngồi cơ, nhưng sợ bọn họ sợ quá rồi la to, hay hoặc là bên trong có gian tế, sẽ dễ lộ cơ mật, vì thế thì mới an trí bọn họ ở trong này, và còn phân phó, nếu ai có dị động, trực tiếp giết không tha.

Người kia vừa xuống tới phía dưới, lập tức hướng tới mấy quan tướng tăng nhân trông giữ cửa nói: "Nhị công tử có lệnh, có thể bắt đầu rồi."

Tên quan tướng kia lập tức hướng tới hơn trăm tăng nhân nói: "Các người mau chóng tụng kinh."

Quan tướng vừa ra lệnh một tiếng, hơn trăm danh tăng nhân bắt đầu niệm lên, thanh âm không nhỏ, nhưng cũng không phải là tiếng hét chói tai, mà là một loại thanh âm trầm thấp.

Tiếng ong ong, làm người ta buồn ngủ.

Trên tường thành, dù sao Hàn Nghệ cũng chẳng nghe hiểu câu nào, nhưng không có vấn đề gì, các người niệm là chuyện của các người, đừng nói là kinh Phật, cho dù người niệm Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng đều được a.

Thằng nhãi này cúi thấp thân mình tránh ở dưới lỗ châu mai, ghé mắt nhìn xuống bên dưới, quả nhiên, hơn hai mươi người tiến đến tìm hiểu hư thực nghe được bên trong thành đột nhiên vang lên tiếng tụng kinh. Dường như bị chấn kinh, nghe một lát, mà trong trận doanh phản quân cũng phát ra từng trận tiếng ồ lên.

Nhãi nhép, trò hay vẫn còn ở phía sau cơ. Hàn Nghệ vẽ mặt cười gian.

Hơn hai mươi người kia dường như giao lưu một phen, lập tức lại tiếp tục đi chậm về phía trước, trông có vẻ vô cùng cẩn thận.

Tiếng tụng kinh vang lên không lâu sau, một tên binh lính đứng ở bên cạnh quần tăng, vội vàng hướng trên cổng thành huy động một lá cờ nhỏ.

Y huy động không bao lâu, chỉ thấy nơi đài cao trên tường thành kia, một khối vải đỏ từ sau lưng hòa thượng khoác áo cà sa màu đỏ đột nhiên bay lên.

Gió thu thổi qua, phát ra vài tiếng phàn phật.

Vải đỏ giống như đột ngột từ mặt đất mọc lên này, nhìn kỹ, thì vô cùng dày, duy chỉ có giữa và trên mới có một khoảng khá mỏng, cũng giống như còi sa

tơ lụa vậy.

Nhưng mà, cảnh tượng này dường như vừa đã dọa đến phản quân tiến đến tìm hiểu, bọn chúng lại lần nữa ngừng lại. Ngưng mắt nhìn đài cao kia, bởi vì trước đó ánh mắt bọn họ đều đặt ở chỗ những Kim hòa thượng treo lơ lửng giữa trời kia, không có quá chú ý đến đài cao kia, hiện giờ mới phản ứng tới, thì ra nơi đó còn có một tên hòa thượng đang ngồi.

Tiếng tụng kinh vang to lên.

Chỉ thấy bên trong tường thành có ba người đứng ở chỗ ánh mặt trời chiếu xuống, trong đó hai người mang một gương đồng hình trứng lớn, nhưng lại dùng vai day để phủ lên, ở vị trí trung tâm gương đồng. Còn có một khối gương đồng nhỏ dán chặt lấy, rất nhỏ, chỉ bằng một quả vải thôi, mặt trên cũng không dùng vải bọc lại, ánh sáng mặt trời chiếu vào gương đồng nhỏ, phản xạ đến lên trên vải đỏ kia, hai người mang gương đồng lớn, hơi điều chỉnh góc độ chút, sau khi đợi cho một nhúm nhỏ tia sáng chiếu vào trung tâm tấm vải đỏ thì ngừng điều chỉnh. Một người khác hướng tới người phía xa vung lá cờ gặt đầu.

Người nọ lập tức lại lần nữa huy động lá cờ.

Không bao lâu, chợt nghe đến ngoài thành truyền đến từng trận tiếng thét chói tai.

Hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ nguyên bản đang ngồi ở trên đài cao kia, đột nhiên từ từ bay lên, tư thế như trước, chân vẫn còn khoanh vào cơ.

Đám quân tướng sĩ làm phản nhìn thấy hòa thượng này đột nhiên bay lên, có không ít người tỏ chất tâm lý kém, đều sợ tới mức kêu to lên.

"Thần tăng" này mặc dù là lơ lửng, nhưng trước sau vẫn yên lặng đấy, bọn họ không hề động, nhưng hòa thượng này thì lại bất động, ông ta là ở trước mắt mọi người mà chậm rãi bay lên, hình ảnh rõ ràng là hoành tráng hơn, cũng đáng cấp hơn một chút.

Những người tiến đến tìm hiểu đó lại ngừng lại, nhưng rất nhanh, bọn họ lại đi tới.

Hàn Nghệ nhìn thấy vậy cũng không khỏi nhíu mày: "Kỳ quái."

"Cái gì kỳ quái?"

Chợt nghe được bên cạnh có người nói chuyện, không khỏi hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, thì thấy là Dương Triển Phi, kinh ngạc nói: - Nhị công tử, người thế nào lại đi ra vậy.

Dương Triển Phi nói: "Bên trong dù sao cũng chỉ có một cái lỗ, không thể quan sát được toàn cục."

Hàn Nghệ gật gật đầu, nhưng thật ra cũng không hoài nghi, lại không biết do Dương Triển Phi một mình ở bên trong khăn trương muốn chết, cho nên mới đi ra tìm Hàn Nghệ. Dương Triển Phi lại hỏi: "Mới vừa rồi người nói cái gì kỳ quái đấy?"

Hàn Nghệ do dự một lát, chỉ vào thám tử còn đang thông thả đi tới, nói: "Ta cảm thấy Trần Thạc Chân đang ở trong đó."

"Cái gì?"

Dương Triển Phi không khỏi kinh sợ hét lên một tiếng, lập tức khăn trương hướng mắt nhìn về phía trước, thấy đối phương hét thấy đều bình thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại thấp giọng nói: "Người nói Trần Thạc Chân chính là ở trong đó?"

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Ta thấy bọn họ dừng lại ba lần, người xung quanh tựa hồ đều nhìn về phía người ở giữa kia, sau đó lại tiếp tục đi tới, nếu như là người bình thường, hẳn là đã sớm bị dọa lui rồi, hơn nữa bọn họ dừng lại ba lần, cũng nói bọn họ có sợ hãi, nhưng mỗi lần lại tiếp tục đi tới, có thể thấy được trong đó chắc chắn có cao nhân ở, ta nghĩ vô cùng có khả năng là Trần Thạc Chân, chỉ tiếc ả vẫn nấp ở trong đám người đó, ta đã thay đổi mấy tư thế, không, góc độ, nhưng vẫn không nhìn tới mặt của ả."

Dương Triển Phi khăn trương nói: "Nếu là như vậy, những tiên thuật của người vô cùng có khả năng đã bị ả nhìn thấu rồi."

"Nhìn thấu thì không đến mức, nhưng khẳng định ả cũng biết đây không phải tiên thuật gì cả."

Nói tới đây, Hàn Nghệ cười: "Tuy nhiên cái này không trọng yếu, ta cũng không tính toán làm cho ả sợ, ta nói rồi, ta đây chỉ là gây ông đập lưng ông, người chờ xem cho kỹ nhé, bọn họ lập tức sẽ quỳ xuống."

Khi nói chuyện, hòa thượng khoác áo cà sa màu đỏ kia đã bay cao lên đến hơn một trượng, ngoại trừ một khối vải đỏ kia, có thể nói là từ trên cao nhìn xuống.

Bay lên đến đây, liền ngừng lại.

Cùng lúc đó, bên trong thành một người tiến lên trước kéo mạnh tấm vải bố bao che lấy cái gương đồng lớn xuống.

Đây chính là ánh mặt trời vào lúc chính ngọ, vô cùng mãnh liệt, một đạo cường quang từ mặt kính bắn ngược đi ra, vừa lúc liền chiếu vào vùng mỏng manh trên tấm vải đỏ kia.

Đám phản quân nguyên bản nhìn thấy hòa thượng kia bay lên, hai chân cũng đã như nhũn ra, lại gặp được quanh đỉnh đầu hòa thượng này, đột nhiên xuất hiện một đạo vàng sáng kim hồng sắc hình tròn, chiếu lấp lánh, xa xa nhìn lại, thật giống như trên đầu hòa thượng kia phát ra kim quang vậy, lại thêm tiếng tụng kinh kia, đây nếu không phải là thần Phật giáng lâm, thì quỷ cũng không tin nổi.

"Thần Phật giáng lâm, Thần Phật giáng lâm."

Lại nghe thấy trong đám phản quân có một người la lớn.

Tiếng hô này vừa cất lên, quân tướng sĩ làm phản quỳ xuống như dòi non lấp biển, quỳ bái, đứng ở trên tường thành nhìn xuống, khung cảnh kia mới hùng tráng làm sao.

"Quý xuống, đều quỳ xuống thật rồi."

Dương Triển Phi vừa thấy đám phản quân quả thực đã quỳ xuống, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Mau nhìn! Sao băng kia!

Dịch: mafia777

Hàn Nghệ thở dài một hơi.

Bởi vì quân tướng sĩ làm phản vừa quỳ như vậy, vậy cuộc chiến hôm nay khẳng định là không đánh nữa rồi, nếu không như thế, hiện tại Trần Thạc Chân cũng không phải là nghĩ phải tiến công như thế nào, mà là lo lắng đối phương có thể đánh bất ngờ hay không, dù sao binh lính của ả đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu.

Quả nhiên, hơn hai mươi danh thám tử tiến đến tìm hiểu này, lập tức xoay người rất nhanh chạy về hướng trận địa của mình.

Hàn Nghệ nhìn thấy trong phản quân cũng không có bất kỳ chỉ thị gì, những người này liền trở về, càng khẳng định ý nghĩ trong lòng mình, Trần Thạc Chân nhất định ở bên trong, nhưng đáng tiếc chính là, hắn cũng không nhìn thấy bộ mặt thật của Trần Thạc Chân.

Những người này trở về không đến một lát, quân địch bắt đầu rút lui.

Cho tới giờ khắc này, trái tim đang treo trên cổ họng kia của Dương Triển Phi mới vững vàng hạ xuống, cả người giống như như quả bóng cao su xì hơi, tựa vào trên tường, lau mồ hôi trên mặt, rồi vỗ một chưởng lên vai của Hàn Nghệ, nói: - Tiểu tử ngươi thật sự là liệu sự như thần a, sao ngươi lại nắm chắc bọn họ nhất định sẽ quỳ xuống?

Hàn Nghệ ha ha nói: "Chuyện tham bái thần Phật không phải mỗi tin đồ đều nên làm đấy sao."

Dương Triển Phi vẫn còn lắc đầu sợ hãi than: "Nhưng điều này cũng quá thần kỳ rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Ngươi đứng ở chỗ này, thì nhìn không rõ lắm, nếu ngươi đứng dưới thành, thì ngươi liền biết thần Phật thần kỳ đến cỡ nào."

Dương Triển Phi gật gật đầu, nhưng nhiên đó cũng đã không còn quan trọng nữa, vừa lau mồ hôi, vừa nói: "Thật không giấu diếm ngươi, mới vừa rồi đã làm cho ta sợ muốn hỏng, nhưng tiểu tử ngươi giống như tuyệt không sợ hãi."

Hàn Nghệ nói: "Ta chỉ là một nông dân, tối đa cũng chính là người chết chìm hướng lên trời, nào có có quý giá như nhị công tử ngươi."

Dương Triển Phi đầu tiên là sững sốt, lập tức cười mắng: "Tiểu tử ngươi đang mắng ta rất sợ chết."

Hàn Nghệ nói: "Ta cũng không có ý tứ này, ý của ta là, nhị công tử không giống như ta, ta chỉ có một mình, nhưng nhị công tử ngươi còn phải lo lắng cho dân chúng toàn thành, áp lực này có thể tưởng tượng được, nếu là ngươi tuyệt không lo lắng, vậy ngược lại ngươi sẽ rất hồng phúc."

"Thế còn tạm được."

Dương Triển Phi lại nói: "Vậy ngươi nói ngày mai bọn họ còn có thể đến tiến công không?"

Hàn Nghệ mặt sắc mặt ngưng trọng nói: "Nhất định có. Loại mưu kế này, chỉ có thể gạt được nhất thời, hơn nữa, nhị công tử ngươi cũng biết đấy. Bọn họ cũng không có đường lui nữa, nếu không nhanh chóng đánh hạ Dương Châu, như vậy tình hình của bọn họ sẽ trở nên vô cùng hồng phúc, cho nên bất kể như thế nào, ngày mai Trần Thạc Chân nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp cường công. Đây chính là một trận chiến đối cứng, có chịu đựng được hay không, phải xem nhị công tử ngươi rồi."

Dương Triển Phi gật đầu nói: "Cái này ta hiểu, ngươi yên tâm, trừ phi ta chết, nếu không tuyệt sẽ không để cho bọn họ bước vào thành trì một bước."

Tuy nói Tôn tử có văn, dùng binh đánh giặc là hành động đối trá.

Nhưng chiến tranh trước sau vẫn là chiến tranh, vẫn là một đao một thương chém giết đi ra, ngươi dù đối trá thế nào. Ngươi cũng không thể lừa dối khiến toàn bộ kẻ thù treo cổ tự sát, một trận chiến này chung quy là vẫn không thể tránh khỏi.

Nhưng dưới tình huống như thế này, có thể kéo dài thêm được một ngày, đã là vô cùng khó khăn rồi, Hàn Nghệ có thể nói là đã giúp y một đại ân, Dương Triển Phi cũng không dám yêu cầu xa vời nhiều lắm, nhanh đi về, bắt đầu tổ chức dân chúng, chuẩn bị cho một trận ngạnh chiến vào ngày mai, dù sao nhân mã trong tay y cũng hữu hạn. Nhất định phải động viên toàn thành, cùng đánh một trận.

Mà Hàn Nghệ cũng công thành lui thân rồi, khả năng hắn giúp đỡ được cũng đã giúp, những gì bây giờ hắn có thể làm đã là rất hữu hạn. Khả năng cũng giống như bánh tính bình thường, cảm tảng đá lên tường thành thủ thành.

"Nhanh mang nước lại đây."

Hàn Nghệ nói xong, thiếu chút nữa là quên mất những thần tăng này, hôm nay bọn họ là những công thần lớn nhất nha

Người đã sớm ở bên cạnh đợi mệnh, vội vàng đưa siêu lên.

Đừng nói gì khác, những thần tăng kia thật sự khát chết rồi. Khản trương uống nước, một bình thủy chỉ một hơi là cạn.

"Hàn công tử, chúng ta có thể xuống rồi chứ?"

Dương Uy đầy vẻ đáng thương nói, mới vừa rồi bọn họ thật đúng là bị hù chết, bởi vì có thể bọn họ trốn không thoát, nói như thế, nếu như đối phương xông lên, bọn họ chắc chắn chết không thể nghi ngờ, đây quả thực là một loại giày vò a.

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên không được a, kiên trì một hồi nữa đi, dù sao cũng đã ngồi lâu như vậy rồi, phỏng chừng nước tiểu cũng đã ra quần rồi, đừng có đi để ý những thứ này nữa."

"Hàn công tử, Hàn công tử, vậy còn ta thì sao?"

Chỉ thấy "Thần Phật" đang treo lơ lửng trên cao nhất về mặt uy khuất nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Ngươi cũng chờ một chút đi, đợi cho sau khi vàng sáng biến mất, sẽ thả ngươi đi xuống, ta nói các ngươi cũng thật là, các ngươi sống lớn đến như vậy rồi, đã từng được làm thần tiên chưa, hiện giờ cho các ngươi đã nghiền một lần, còn ngại tam ngại tứ nữa, tiếp tục đợi đi."

Nói xong, hắn lại đi một vòng xung quanh những người vây tường thành này, rất an ủi những gia hỏa đang dùng tính mạng làm "Thần tăng", sau đó liền đi xuống.

Sau khi Dương Triển Phi trở lại trong phủ, ngay lập tức sai người tản ra tin tức, nói đã phá tiên pháp của địch nhân, và còn dọa lui đối phương nữa.

Bởi vì hôm qua âm Bình làm cho binh lính, dân chúng của Dương Châu đều có một bóng ma vô cùng lớn, nếu chưa trừ diệt được bóng ma này, chỉ sợ cuộc chiến này rất khó đánh, cho nên đây là điều vô cùng cần thiết, dân chúng không biết nguyên nhân gì, vừa nghe chúng ta có thần tăng tương trợ, trong lòng làm sao còn có nửa phần sợ hãi, trong thành Dương Châu lập tức thành một mảnh vui mừng, sĩ khí cũng là theo đó mà tăng vọt.

Ngược lại, phản quân bên kia nhất định là đã hạ sĩ khí, chỉ xem Trần Thạc Chân có thể gặp chiêu phá chiêu hay không thôi.

Lúc Hàn Nghệ vừa mới về tới tiểu viện mà Dương Triển Phi giúp hắn chuẩn bị để nghỉ ngơi, Hùng Đệ, Tiểu Dã, Dương Phi Tuyết đã sớm tại bậc thềm đợi liền xông tới, muốn Hàn Nghệ kể cho bọn họ nghe chuyện lý thú hôm nay xảy ra ở ngoài thành.

Hàn Nghệ bởi vì cũng rất hưng phấn, dường như tìm được một phần tình cảm mãnh liệt xưa kia, vì vậy cũng không thấy mệt mỏi, đem nhất nhất mọi việc hôm nay ở ngoài thành nói cho bọn họ biết.

Kỳ thật trò xiếc hôm nay Hàn Nghệ chơi, cũng chính là thuật bay lơ lửng đơn giản nhất ở hậu thế, là một vài Vu sư Ấn Độ hậu thế nghĩ ra được, mấu chốt ở ngay tại mặt trên pháp khí mà các "Thần tăng" này cầm, kỳ thật pháp khí này đều là trực tiếp dùng nước thép nóng chảy đổ vào phía trên lỗ châu mai, cái này có lay cũng không động, mà ở bộ phận trung gian của pháp khí kỳ thật còn có một cây gậy đồng gấp khúc, gậy đồng vừa vặn từ trong tay áo lọt vào, lách ra sau lưng vòng xuống dưới mông, mà dưới mông còn có một miếng sắt bản hoặc là gương đồng, gắn liền với cây gậy đồng này.

Những thần tăng này trước tiên cởi hết áo khoác, quần, đem gậy đồng kết nối với miếng sắt kia, sau đó người mới ngồi lên, mặc quần áo, ngồi ở trên miếng sắt kia, một bàn tay cầm pháp khí, nhìn qua, cũng giống như đang bay lơ lửng vậy.

Mà hai người kia bay lơ lửng giữa trời, cách làm cũng giống như vậy, phía dưới đều là cố định. Chỉ là lợi dụng pháp trọng hoặc là những thứ pháp khí khác khéo léo liên kết cùng một chỗ, loại xiếc nho nhỏ này ở hậu thế thường xuyên gặp được.

Về phần "Thần Phật" kia, kỳ thật cũng chỉ là thủ thuật che mắt, chỉ dùng dây đỏ kéo lên. Những dây đỏ này được gọi là ẩn tuyến, ẩn tuyến này phân ra hai loại, một loại là có chứa công nghệ cao, còn có một loại chính là thủ thuật che mắt, tại sao phải trước đó phải kéo lên một khối vải đỏ, đó chính là để

yếm hộ hai sợi dây đỏ sau lưng thánh Phật, nếu dùng vải đen thì dùng dây đen, như vậy chỉ cần người không đứng gần quá, cho dù là người lấy kính viễn vọng nhìn, người cũng không nhìn ra cái dây đỏ kia.

"Thần Phật" kia có thể duy trì tạo hình trên không trung không thay đổi, là bởi vì hai chân họ đã bị buộc cùng một chỗ rồi, mà vàng sáng kim hồng sắc kia thì lại là dựa vào nguyên lý ánh mặt trời phản xạ.

Đây kỳ thật chính là một trò ảo thuật vô cùng vụng về, chẳng qua vụng về là đối với các nhà ảo thuật lớn ở đời sau mà thôi, ở đây vẫn là vô cùng cao minh đấy, Hàn Nghệ cũng có thể chơi được những trò ảo thuật cao minh hơn. Nhưng thời gian cho hắn chuẩn bị quá ít, hơn nữa trước mắt khoa học kỹ thuật cũng vô cùng lạc hậu, có thể làm được như thế đã rất không dễ dàng rồi.

Dương Phi Tuyết nghe xong, lại là lão khí hoành thu nói: "Bản cô nương quả nhiên không có nhìn lầm người, bản lĩnh Hàn Nghệ gạt người này, quả thật là không ai sánh bằng."

"Dùng binh đánh giặc là hành động lừa dối, dùng binh đánh giặc là hành động lừa dối."

Hàn Nghệ không sợ phiền mà sửa chữa cách nói của nàng, hắn cũng không biết vì sao Dương Phi Tuyết luôn thích dùng lừa để hình dung hắn.

Dương Phi Tuyết cười khúc khích: "Thật không biết người vì sao phải giải thích, ta đây chính là đang khen người, bởi vì loại lừa này của người là tốt. Cũng giống như giết người vậy, nếu là giết cái giống người hung ác, thì có chém thành trăm ngàn mảnh cũng không thể giải hận, nếu giết người tốt. vậy tự nhiên là không nên rồi."

Hàn Nghệ rất muốn gật đầu đồng ý, nhưng lời này nghe ra cứ cảm thấy là lạ ấy, liền dứt khoát nói sang chuyện khác: "Bây giờ vẫn chưa phải thời điểm khen ngợi người khác, ngày mai còn có một trận ngạnh chiến, chỉ mong cứu binh có thể kịp thời chạy tới thôi."

Lời này vừa nói ra, mọi người lại mang vẻ mặt sầu muộn. Nếu là ngày mai cứu binh còn không chạy tới, Dương Châu vẫn còn vô cùng nguy hiểm đó."

Đêm đó.

Đêm đã khuya, Hàn Nghệ ngồi ở trong viện, nhìn lên bầu trời đầy sao, khe khẽ thở dài, lại uống một chén rượu vào bụng.

"Vì sao người lại thở dài?"

Nghe được một thanh âm êm tai, Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Vân từ trong nhà đi ra, nói: "Cô còn chưa ngủ à?"

Tiêu Vân đi lên trước, ngồi ở bên cạnh Hàn Nghệ, quan tâm nói: "Ta lại không mệt, nhưng ngược lại là người, hai ngày hai đêm không chợp mắt rồi, còn không về sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Hàn Nghệ cười khổ nói: "Ta sợ nếu ta nhắm mắt lại, liền không thể nhìn đến sao trời xinh đẹp như vậy nữa, còn được uống rượu ngon như vậy nữa."

Đôi mắt Tiêu Vân vẽ một cái, nhìn xéo qua Hàn Nghệ nói: "Còn có gì nữa không?"

"Còn có?"

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức cười nói: "Còn có chính là không cần tiếp tục chịu sự hành hạ của cô nữa."

Trên mặt Tiêu Vân lập tức trở nên âm tình bất định.

Hàn Nghệ vội nói: "Được được được, cô đừng làm ta sợ, còn có chính là không thể còn nhìn thấy tiên nữ cô nữa, thế này được rồi chứ?"

"Thế còn tạm được."

Kỳ thật Tiêu Vân rất dễ nói chuyện, Hàn Nghệ nói miễn cưỡng như vậy, mà nàng vẫn còn có thể đón nhận, lại nói: "Tuy nhiên người cũng không cần lo lắng, mặc dù ngày mai thành thật sự bị phá, ta cũng sẽ bảo vệ người chu toàn."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Thôi đi, cô có thể bảo vệ chính cô không việc gì là được rồi, không cần phải để ý đến ta."

"Như vậy sao được."

Tiêu Vân nghiêm mặt nói: "Hàn thúc lúc trước có ân với ta, nếu ta không cứu người, chẳng phải là vong ân phụ nghĩa."

Hàn Nghệ cười lắc đầu, nói: "Kỳ thật khi cha ta còn sống cô có thể đồng ý gả cho ta, là đã trả ân tình này rồi, nếu trước khi cha ta đi, ta vẫn còn lẻ loi một mình, chỉ sợ ta cha đi cũng sẽ không an tâm. Còn có, kỳ thật lấy điều kiện của cô, cũng không cần phải ở bên cạnh ta, cần gì cứ phải bó buộc mình như thế."

Tiêu Vân sững sốt, lập tức cười nói: "Người rốt cục thừa nhận ta là một thê tử vô cùng ưu tú rồi."

"No no no."

Hàn Nghệ rung đùi đắc ý nói: "Ta chỉ thừa nhận cô là một nữ nhân vô cùng ưu tú, nhưng thê tử sao, tự cô nói xem cô kém đám người Dương Nhị lắm bao xa."

Tiêu Vân khó chịu nói: "Đến lúc này rồi, ngươi còn nói ta như vậy, nhờ ngày mai thành bị phá, chúng ta có thể tiếp tục sống sót hay không cũng không biết, ngươi không phải gạt người rất lợi hại sao, vậy ngươi lừa gạt ta cũng tốt a."

Hàn Nghệ ngẫm lại thấy cũng phải, nói: "Được, ta đây liền lừa lừa cô."

Tiêu Vân gật đầu nói: "Tốt, vậy ngươi mau lừa đi."

Hàn Nghệ sống hai đời, vẫn là lần đầu tiên có người lôi ra loại yêu cầu này với hắn, bất giác có chút buồn cười, lại thấy ánh mắt chờ đợi của Tiêu Vân, vì thế ho nhẹ một tiếng, thâm tình chân thành nhìn Tiêu Vân, nói: "Tiêu Vân, cô biết không, kỳ thật cô thật sự là một cô gái tốt hiếm có, luận bộ dạng, cô khuyên quốc khuyên thành, mỹ mạo vô song, luận dáng người, cô đáng vẻ thướt tha mềm mại, từng bước sinh liên, luận tài học, cảm kỳ thư họa không gì cô không giỏi, có thể nói là Gia Cát trong nữ nhân. Càng thêm khó được chính là, cô tâm địa thiện lương, vừa đối đãi với người khác khoan hậu, ôi, là ta cảm thấy bản thân không xứng với cô, lại sợ hãi sẽ mất đi cô, vì vậy đem một phần cảm tình chân thành tha thiết ẩn giấu ở đáy lòng, kỳ thật Hàn Nghệ ta có thể lấy được cô thật sự là tam sinh hữu hạnh, cho dù ngày mai khó lòng thoát chết, ta chết cũng được nhắm mắt rồi."

Tiêu Vân nghe vậy sắc mặt biến đổi, đôi mắt ngưng tụ sương mù: "Ngươi nói đều là sự thật sao?"

"Đương nhiên đều là giả rồi, cô chỉ cần nghe ngược lại, đó mới là sự thật."

Hàn Nghệ ha hả cười, cầm lấy một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Vân ngẩn ra, đỏ bừng cả khuôn mặt, con tức giận xông thẳng lên trán, vỗ bàn một cái đứng dậy, chỉ vào Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, ngươi thật sự là quá đáng ghét, ta ta không tha cho ngươi." Nói xong liền làm bộ vung tay lên.

Nữ nhân này thật sự là không nói đạo lý gì cả, là cô muốn ta lừa gạt cô, hiện tại lại muốn tính sổ với ta, thật sự là buồn cười.

"Sao băng kia!"

Hàn Nghệ đột nhiên chỉ vào bầu trời đêm nói.

Tiêu Vân hừ nói: "Ngươi còn muốn gạt ta." Lời tuy như thế, nhưng nàng cũng buông tay xuống.

"Thật sự, thật sự, lại có sao băng rồi, cô mau nhìn đi."

Tiêu Vân quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy đuôi ánh của sao băng, ngạc nhiên vui mừng nói: "Thật sự có sao băng a"

Hàn Nghệ vội vàng nói: "Ước nguyện nhanh lên."

"Ước nguyện cái gì?"

"Cô không biết sao, nhìn thấy sao băng thì ước nguyện, sẽ vô cùng linh nghiệm đấy."

Hàn Nghệ nói xong liền khẩn trương nhắm mắt lại, làm ra một động tác ước nguyện.

Tiêu Vân thấy hắn nói vô cùng kì diệu, không khỏi cũng thấy tin, khẩn trương nhắm mắt lại để ước nguyện.

Hàn Nghệ vụng trộm mở một con mắt, thấy cô nàng này bị lừa, trong lòng thực nhẹ nhàng thở ra, muốn ở chỗ này đánh nhau, vậy thì cũng quá là mất mặt, sao băng này tới thật sự rất là lúc này mà.

Trôi qua một lát, Tiêu Vân mở mắt ra, thấy Hàn Nghệ vẫn còn nhắm hai mắt, nói: "Này, ngươi còn chưa ước xong sao."

Hàn Nghệ lúc này mới mở mắt ra, rất là ra dáng nói: "Vừa mới ước xong rồi."

Tiêu Vân mang theo mấy phần mong đợi hỏi: "Ngươi đã ước nguyện gì đấy?"

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Ồ, ta chính là hy vọng sao băng kia, đánh lui kẻ thù."

Tiêu Vân nghe vậy, vẻ mặt thất vọng, nói: "Nguyện vọng này của ngươi nếu có thể trở thành sự thật, Tiêu Vân ta liền làm trâu làm ngựa cho ngươi."

"Ế, đây chính là cô nói đó." Hàn Nghệ cười, lại hỏi: "Vậy cô ước nguyện cái gì?"

"Ta mới không nói cho ngươi."

Tiêu Vân hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, đột nhiên lại nói: "Lại có sao băng."

Hàn Nghệ ngẩng đầu nhìn lên: "Oa thật là có sao băng, hôm nay sẽ không có mưa sao băng đó chứ."

"Hàn Hàn Nghệ, sao băng này hình như càng càng lúc càng lớn."

"Sao có thể chứ, cô hoa mắt rồi hà."

"Thật sự, người xem, sao băng này thế nào còn có thể bốc lửa a."

"Áo giắc đây đây nhất định là ảo giác."

"A.A.A.A.. Hàn Nghệ, người mau nhìn đi, sao băng này hình như bay tới hướng chúng ta rồi."

"Sẽ không linh nghiệm như vậy chứ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Trời cũng giúp ta

Dịch: mafia777

Thật sự là một tiếng sấm sét giữa đất bằng a!

Không thể nào!

Điều này hoàn toàn không có khả năng!

Đây con mẹ nó nhất định là ảo giác!

Không thể nào, ta đây từ nhỏ đã nhìn sao băng ước

nguyện mà lớn lên đây, mọi sự đều không như mong

muốn, không một ngoại lệ, ta không đi theo bước chân

của cô bé bán diêm đã là sự may mắn to lớn rồi!

Hàn Nghệ ngây người như ngỗng, không nhúc nhích, mồ hôi đầm đìa.

Tiêu Vân cũng không tốt hơn chỗ nào, ngón út khẽ run: "Hàn..Hàn Nghệ, người.. người có nghe thấy không?"

"Ta..ta nghe thấy rồi!"

"Này... này có thật không?"

"Cô cúi thử cúi cô, xem liệu có phải thật không."

"Ồ."

"Ai da!"

Hàn Nghệ đột nhiên cảm thấy một phen đau đớn trên đùi, bèn tỉnh ngộ, căm tức nhìn Tiêu Vân nói: "Cô cúi ta làm gì?"

Tiêu Vân mạnh mẽ trả lời: "Cúi người ta không đau a!"

Lời vừa dứt, nàng bỗng đứng dậy, nói: "Đây... Đây không phải là đang nằm mơ, ôi! Chẳng lẽ..."

điều ước của người linh nghiệm? Xong rồi, xong rồi.

Hàn Nghệ mờ mịt nói: "Đại tỷ, cho dù điều ước của ta linh nghiệm, đó cũng là chuyện tốt, gì mà gọi là xong rồi?"

Tiêu Vân buồn bực nói: "Ta không làm trâu làm ngựa cho người đâu."

Hóa ra là việc này à, hừ, cô là nữ nhân nổi danh là không chữ tín, ta tin cô thì quỷ đến đây. Hàn Nghệ trợn mắt nói: "Được rồi, được rồi, cô sẵn lòng, ta

còn không muốn."

Đang lúc này, nghe thấy một tiếng kết, lại một tiếng nói: "Hàn đại ca, xảy ra chuyện gì vậy, ta hình như nghe thấy một tiếng sét đánh."

Chỉ thấy Tiểu Béo và Tiểu Dã hai cậu bé dụi dụi mắt từ trong nhà bước ra. Xem ra đây là sự thật rồi.

Hàn Nghệ lại cùng Tiêu Vân liếc mắt nhìn nhau.

"Đây là thật, ngươi không lừa ta à!"

Tiêu Vân bỗng nhiên quát miệng, tựa như sắp khóc.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Ta lừa gì cô."

"Thì ra cầu nguyện với sao băng có thể thành trở thành sự thật."

Tiêu Vân nói: "Ta thấy qua nhiều sao băng như vậy, chẳng ước nguyện nào thành, ta...ta..."

Lỗi rồi!

Tiêu Vân cũng cảm thấy mình lỗ lớn rồi, nhiều điều ước như vậy, lãng phí một cách vô ích.

"...!"

Hàn Nghệ cầm nín một trận, đương nhiên là hấn gạt người đấy, nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, ông trời muốn thành, hấn cũng không thể tránh được ạ!

Tuy nhiên trò đùa này hơi lớn!

"Hàn ca ca, Đại tỷ tỷ, mọi người đang nói gì thế?"

Hùng Đệ, tiểu Dã đi đến cạnh bọn hấn, nhìn họ với vẻ hiếu kì.

Tiêu Vân đâu còn tâm tư nói chuyện.

Hàn Nghệ xoa trán nói: "Chúng ta đang nói về một câu chuyện bi thương."

Lúc này, lại nghe một tiếng vang lớn bên ngoài.

Hàn Nghệ đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lập tức nói:

- Các ngươi đợi ở đây trước đã, ta ra ngoài xem thử.

Hùng Đệ và tiểu Dã cũng muốn đi theo, nhưng hấn

không đồng ý. Bảo họ đợi ở đây, sau đó vội vàng đi ra,

nhưng mà hấn không đi một mình, nay hấn là đối tượng

được bảo hộ trọng điểm, Dương Triển Phi đã an bài mười

vị cao thủ bảo vệ bên cạnh hấn.

Ra đến bên ngoài, chỉ thấy trên đường là từng nhóm một binh sĩ chạy gấp qua.

Đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Chẳng lẽ sao băng kia rơi vào

trong thành hà, nếu như vậy thì ta sẽ là tội nhân thiên cô.

Hàn Nghệ đang chuẩn bị tìm người để hỏi thử. Đột

nhiên ba năm tiêu kỵ đến trước hấn:

- Hàn công tử, Ngươi ở đây thật tốt, Nhị công tử chúng

ta mời ngươi lập tức đến tường Nam.

Hàn Nghệ khề giật mình, gạt đầu một cái bèn lên xe

ngựa, đi về phía tường Nam.

Đến tường Nam, chỉ thấy Dương Triển Phi đang đứng
bên tường mắt chăm chú nhìn về phương xa.

- Nhị công tử, Hàn công tử đến.

Dương Triển Phi nói:

- Hàn tiểu ca, trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta a!

Hàn Nghệ kinh ngạc hỏi:

- Có ý gì?

- Ngươi mau qua đây.

Dương Triển Phi vội vã kéo Hàn Nghệ đến bên tường,
sau đó chỉ vào phương xa bảo:

- Ngươi xem bên đó.

Hàn Nghệ nhìn theo, chỉ thấy nơi ấy ánh lửa xung thiên, không cần nghĩ cũng rõ là do Vành Đai Thiên
Thạch đem đến.

Dương Triển Phi hân hoan nói:

- Ngươi nhất định đoán không được, ban nãy là trời
giáng thần thạch, liền rơi trúng chỗ đó.

Ta đoán không được, là bởi vì thiên thạch này do ta
cầu nguyện mà tới. Hàn Nghệ cũng không hứng thú lên
tiếng.

Dương Triển Phi lại nói tiếp:

- Ngươi càng đoán không được, nơi thiên thạch rơi
xuống, hình như chính là quân doanh của quân địch.

- Không trùng hợp vậy chứ!

Hàn Nghệ khiếp sợ, ông trời cho hắn cái thiên thạch
này đã là nể mặt hắn rồi, không ngờ cái mặt mũi này lại
lớn như vậy, thiên thạch thật sự rơi ngay quân doanh của
địch, không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ ông trời đang đền bù cho ba trăm sáu mươi năm điều ước không được thực hiện
lúc trước của ta sao.

Dương Triển Phi nói:

- Lúc này vẫn chưa rõ, ta đã sai người đi thám thính,
tin chắc rất nhanh sẽ có tin tức thôi.

Nói rồi tay trái y nắm chặt dùng sức đánh vào tay phải:

- Thiên thạch này có thể diệt sạch quân địch, vậy thì tốt

rồi.

Hàn Nghệ nghe được nhưn mầy, bảo:

- Nhị công tử, bọn họ có hơn nửa số là bá tánh.

Dương Triển Phi cũng sờ, nói:

- Nhưng ai bảo họ tạo phản, đây là do họ tự chuốc lấy,

oán được ai, người nghĩ xem, trước khi bọn họ tiến công

Dương Châu, có nghĩ đến nơi ấy cũng có hơn nửa là bá
tánh.

Hàn Nghệ ngăn ra, không nói thêm nữa, dù sao không phải người của cùng một thời đại, tư tưởng khó tránh sự
bất đồng.

Một lúc sau, một tên lính thăm dò chạy nhanh lên

tường thành:

- Bẩm Nhị công tử, thiên thạch quả thật rơi ngay doanh

đại quân địch.

- Cái gì?

Hàn Nghệ cả kinh, suýt nữa thì cắn đứt lưỡi mình, liệu

có quá huyền hoặc không, đến nay hắn vẫn cảm thấy như
mình đang nằm mơ.

Dương Triển Phi đại hỉ, hỏi:

- Vậy quân địch có bị thiên thạch tiêu diệt hoàn toàn

không?

- Vậy thì không, thiên thạch ấy không lớn lắm, chỉ tiêu

hủy vài liệu trại của tiền quân địch, nhưng nay bọn quân địch đã loạn thành một bầy.

Dương Triển Phi vẻ hơi tiếc nuối, nói:

- Đáng tiếc bây giờ đang là đêm khuya, mà ta còn

chuyện chưa bố trí, nếu không bây giờ tiến công, nhất

định sẽ toàn thắng.

Ở cổ đại dạ chiến rất là nguy hiểm, không như trong

phim, lúc nào cũng có thể dạ chiến, thật ra thì ở cổ đại nó

rất hiếm, hơn nữa trước đó phải bày trận tinh mật, vì lúc tối ngay cả người còn nhìn không rõ, bừa bãi xông ra là
rất nguy hiểm.

Hàn Nghệ nói:

- Ta cũng không tán thành tiến công, nhị công tử nghĩ

đến thì Trần Thạc Chân nhất định cũng nghĩ đến, đêm

hôm khuya khoắt, nếu Trần Thạc Chân tương kế tựu kế
mai phục binh ở hai bên đường, chúng ta nhất định là có
đi không về.

Dương Triển Phi gật đầu thờ dài:

- Cơ hội tốt thế mà bỏ lỡ, quả thật không can tâm!

Hàn Nghệ chuyển mắt, cười bảo:

- Nhị công tử nói đúng, đây là ông trời giúp ta, chúng
ta không thể lãng phí mất cơ hội này.

Dương Triển Phi hân hỉ nói:

- Chẳng lẽ ngươi có biện pháp.

Hàn Nghệ nói:

- Nhị công tử hoàn toàn không cần phải người tiến
công, chỉ cần lặng lẽ phái người mai phục phụ cận doanh
địa địch, sau đó gõ trống chiến, chúng ta còn có thể tương
kế tựu kế, Trần Thạc Chân không phải nói ả là môn nhân
của Thái Thượng Lão Quân sao, chúng ta bèn nói ả thật ra
chỉ là tọa kỵ gì đó của Thái Thượng Lão Quân, lên xuống
trần, tạo hóa yêu tinh, vọng tưởng nhiễu loạn nhân gian,
đã vi phạm thiên quy, vì thế trời phải thần phạt truy bắt ả
về thiên đình. Vì thế, tín đồ của ả sẽ hoài nghi ả, như vậy, không những đả lụi chúng, mà còn hoàn toàn đánh sập
chúng.

Người không có học như hấn, cũng chỉ là ngồi xem
trong Tây Du Kí bên nhà người ta nói vậy.

Dương Triển Phi nghe xong ánh mắt trách gấp nói:

- Diệu! Diệu! Diệu! Kế này thật diệu! Ta đi an bài
ngay.

Thời gian gấp bách, y lập tức đi an bài.

Trần Thạc Chân này đúng là xui xẻo thật, ban ngày thì
bị không thành kế của Hàn Nghệ lừa đến dục tiên dục tử.

Tối nay lại chịu trận đại nạn, đúng thật xui xẻo, uống
nước cũng lạnh cũng bị dất răng.

Ngay lúc phản quân loạn thành bầy, bên trên hai tòa
núi lớn bỗng vang lên tiếng trống chiến cấp bách.

Như vậy khiến phản quân sợ chết khiếp, bọn chúng

còn chưa thoát khỏi sự không kích của thiên thạch, nay lại
gặp quân Đường tiến công sang, nhất thời hoảng loạn,
phải biết rằng chúng đều là dân thường, không hề trải qua
huấn luyện, nếu như thắng ngay từ trận đầu, kia còn dễ
nói, nếu như gặp phải tai nạn, vậy thì khó không chế.

Lại nghe không ít người cùng kêu to. Nói gì Trần Thạc
Chân chẳng qua là tọa kỵ của Thái Thượng Lão Ông, lên
lút xuống phàm, hóa thân yêu tinh, mưu đồ họa hại trần gian. Nay khiến ông trời tức giận, cố mệnh thần phật gián
trần thu thập yêu tinh.

Lần hô này là không xong rồi, vì bọn phản quân ban
ngày mới thấy thần phật lâm thế, mà ban đêm thiên thạch
liền rơi xuống, điều này khó khiến người khác tin tưởng.
Nếu Trần Thạc Chân người đúng là tiên nữ, ông trời phải
giúp người mới phải, thiên thạch này cũng phải đứng về
phía người. Tại sao lại rơi ở phía chúng ta, có thể thấy
thần phật là thiệt, như vậy Trần Thạc Chân người chính là...

Tuy không biết nội bộ phản quân như thế nào. Nhưng
đêm hôm ấy, trời còn chưa sáng thì bọn chúng đã rút lui
toàn bộ.

Trận chiến này quả thật không thể đánh tiếp.

Nguy cơ Dương Châu, lập tức được giải trừ.

Hàn Nghệ cũng không ngờ, đây quả thật là một cuộc
chiến kinh điển, chỉ sợ khó có thể phục chế được.

Bất kể thế nào, phản quân đi rồi, ngay cả một mũi tên
cũng không cần bắn ra, bọn chúng đã rút lui rồi. Trong
thành Dương Châu một mảnh vui mừng, hạnh phúc đến
quá nhanh, họ thật sự không chuẩn bị chút nào.

Trời đã sáng choang.

Hàn Nghệ kéo theo một thân mệt mỏi trở về nơi ở, chỉ
thấy ba người đang đứng bên trong, bao gồm Hùng Đệ,
Tiểu Dã, còn có Dương Phi Tuyết.

- Hàn Đại Ca về rồi.

Cùng với một tiếng kêu hét của Hùng Đệ.

Hùng Đệ và Tiểu Dã lập tức bay ra ngoài, mỗi người

kéo một tay của Hàn Nghê, lôi hẳn vào trong vườn.

Hàn Nghê cười bảo:

- Sao hôm nay hai người nhiệt tình thế, Dương cô nương sớm thế!

Hử! Tình huống gì thế này?

Hàn Nghê thấy ba người bọn họ không ngừng vây quanh hắn, đánh giá từ mặt đến mông, trong lòng tò mò:

- Các người làm gì thế?

Ba người không nói, vẫn chỉ vây quanh hắn mà xoay vòng, nhất là Hùng Đệ, thậm chí còn khom người hai tay chống gối, đem mặt hướng về phía đất hắn, ra sức nhìn vào.

Hàn Nghê vội quay người sang chỗ khác:

- Tiểu Mập, đệ học ai thế, đệ còn nhìn thì cẩn thận ta đánh đệ đấy.

Hùng Đệ và tiểu Dã, Dương Phi Tuyết ba người trao đổi ánh mắt, ai nấy đều tràn đầy nghi hoặc.

Bọn người này sao thế nhỉ?

Hàn Nghê bảo:

- Các người nhìn đủ chưa vậy?

Ba người vẫn im lặng.

Thần kinh! Hàn Nghê cũng lười hỏi, hắn thật sự rất mệt, tiện tay lấy rượu để lại trên bàn đá từ hôm qua, rót cho mình một ly, một hơi rót vào miệng.

- Thần tiên? Yêu quái?

Dương Phi Tuyết đột nhiên nói.

Phụt!

Hàn Nghê nghe thấy lời kịch quen thuộc này, tức khắc phun hết một miệng rượu, vừa tức vừa cười bảo:

- Gì mà thần tiên yêu quái, ta còn là Chí... tiểu Tôn

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tôn Bảo Đại Tiên

Dịch: mafia777

Thần tiên? Yêu quái?

Đáp án tốt nhất tuyệt đối là Chí Tôn Bảo(*), nhưng Hàn Nghệ cũng không hồ đồ, biết đây đang là cổ đại, nếu hắn nói mình là Chí Tôn Bảo... thì là Trần Thạc Chân kế tiếp rồi.

(*Chí Tôn Bảo là một nhân vật trong phim Đại Thoại Tây Du, là hậu nhân của Tôn Ngộ Không, do Châu Tinh Trì đóng, về sau Chí Tôn Bảo phát hiện mình thật ra là hóa thân của Tôn Ngộ Không chân chính, mọi người xem thêm phim nếu muốn biết chi tiết nhé*)

Tuy nhiên nói gì thì nói, Hàn Nghệ cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, bởi vì bản thân hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi, nếu hắn nói thật, chính mình là người cầu nguyện, sau đó ông trời liền cho một khối thiên thạch rơi xuống, thỏa mãn nguyện vọng của hắn, nếu nói ra, chính hắn cũng không tin a!

Nhưng kế tiếp Dương Phi Tuyết và Hùng Đệ lại ném ra hai câu hỏi bén nhọn.

"Tiểu Tôn Bảo là thần tiên sao?"

"Tiểu Tôn Bảo là yêu quái sao?"

"...!"

Chẳng nhẽ ta và "Người" đã hết duyên rồi sao, mà không phải thần tiên thì là yêu quái. Hàn Nghệ đột nhiên một tay che đầu: "Ai ôi!!!! Ai ôi!!! Ai ôi!!!!"

Tiểu Dã vội vàng tiến đến đỡ lấy Hàn Nghệ, ân cần nhìn hắn.

"Hàn Nghệ, ngươi như thế nào rồi?"

Dương Phi Tuyết tiến lên một bước, quan tâm hỏi.

"Hàn đại ca, có phải huynh dùng phép quá độ không?"

"Tiểu Béo, đệ thật là quá thông minh."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Không sai, ta đúng là dùng phép quá độ, giờ ta cần nghỉ ngơi một chút, không, nghỉ ngơi thật lâu, các ngươi nhất định không được quấy rầy ta, nếu không ta sẽ tẩu hỏa nhập ma đấy, Tiểu Dã, mau đỡ ta trở về phòng."

"Dạ."

Tiểu Dã vội vàng đỡ Hàn Nghệ hướng vào phòng.

Cuối cùng cũng thoát khỏi hai con quỷ tò mò kia. Hàn Nghệ nhẹ nhàng nhẹ thở ra, lại vừa lúc bị Tiểu Dã trông thấy, ranh con này cười thầm, nhưng không có vạch trần Hàn Nghệ, cậu bé tuy rằng mở miệng nói chuyện, nhưng thật ra cũng không phải là kẻ lảm nhảm.

Tiểu Dã đỡ Hàn Nghệ trở lại trong phòng, sau đó bèn rời khỏi.

Hàn Nghệ nằm ở trên giường, nghĩ đến chuyện xảy ra vào hôm nay, cười đến lắc đầu mãi. Nghĩ đi nghĩ lại, dần dần đã ngủ say.

Phải biết rằng ba ngày qua này, hắn chỉ nghỉ ngơi được

một lát, cho dù là người sắt cũng chịu không nổi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Hàn Nghệ chậm

rãi mở mắt ra. Giác ngủ này thật sáng khoái, giống như cá

đồi này đều không ngủ được đã như vậy, cả người thoải

mái.

- Ngươi tỉnh rồi.

- A!

Vừa mới mở mắt lại nghe thấy tiếng người bên giường,

làm hắn sợ đến hét to một tiếng.

Lại nghe tiếng cười khúc khích,

- Hàn tiên nhân cũng biết sợ sao?

Hàn Nghệ đã nghe ra đấy là giọng của Tiêu Vân, dụi mắt, chỉ thấy Tiêu Vân ngồi cạnh giường, liền lấy chăn che mình:

- Cô... cô muốn làm gì?

Tiêu Vân ngẩn ngơ:

- Ta muốn làm gì?

Hàn Nghệ đã hoàn toàn bị dọa tỉnh, kinh hoàng nói:

- Tại sao cô lại ở trong phòng ta?

Tiêu Vân từ tốn nói:

- Ô, ta đến để xem ngươì tình chưa, ngươì đâu cần phải hoảng hốt vậy?

Hàn Nghệ kích động nói:

- Ta hoảng hốt? Nếu như ta đêm hôm khuya khoắc ngồi cạnh giường cô, cô sẽ như thế nào?

Tiêu Vân lắc đầu nói:

- Ngươi không có can đảm đó.

- Ấc... Ta không phải không can đảm, ta chỉ là... chỉ

là có tố chất cơ bản, ai như cô, cả gan nhìn trộm ta ngủ,

thật là... Chẳng lẽ trinh tiết của đàn ông không phải trinh tiết hay sao, đúng là quá đáng.

Hàn Nghệ vô cớ cảm thấy uất ức.

- Ai nhìn trộm ngươi ngủ?

Tiêu Vân tròn mắt, mô phỏng giọng điệu của hắn nói:

- Chả biết có gì đáng xem, nếu như ta thích nhìn trộm ngươi ngủ, thì dễ dàng biết mấy, trực tiếp đi đến chuồng heo là được rồi.

Hàn Nghệ rối trí, liền đáp:

- A. Cô mắng ta là heo?

- Ta không hề nói vậy.

Tiêu Vân mấp máy môi lại nói:

- Nhưng mà cũng giống lắm đấy, ngáy ngủ lại còn chảy nước miếng, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

- Vậy... vậy sao?

Hàn Nghệ sờ mép miệng theo bản năng, không phát

hiện có dịch thể bất minh, bèn biết mình đã bị lừa, không

khỏi trừng mắt nhìn Tiêu Vân:

- Cô đừng chuyển hướng đề tài, cô còn chưa nói tại sao cô lại ở trong phòng ta?

Tiêu Vân đáp:

- Ngươi thật không biết lòng tốt của người ta, ta thấy ngươi ngủ lâu như vậy bèn qua đây xem sao.

Hàn Nghệ hỏi:

- Ta đã ngủ lâu lắm sao?
- Trời cũng sắp sáng rồi, ngươi nói thử xem?

Hàn Nghệ mơ hồ nhớ rằng lúc mình ngủ trời tờ mờ sáng, bây giờ đã trời sáng hẳn, vậy hẳn đã ngủ hẳn một ngày, chớp chớp mắt:

- Không ngờ ta ngủ lâu như vậy.

Nói rồi, hắn lại hỏi:

- Đúng rồi, bây giờ tình hình bên ngoài ra sao?

Tiêu Vân thoáng nghĩ nhìn Hàn nghệ nói:

- Hàn Nghệ, chẳng phải ngươi nói ngươi không thích làm quan sao?

Hàn Nghệ sững sờ, gật đầu một cái.

Tiêu Vân lại nói:

- Vậy tại sao ngươi lại quan tâm chuyện vốn là người làm quan nên quan tâm?

Hàn Nghệ khẩu khí không tốt bảo:

- Ta chỉ quan tâm những điều ta nghĩ cần phải quan tâm, làm điều ta muốn làm, chỉ đơn giản vậy thôi.

Tiêu Vân ngẩng đầu suy nghĩ, rồi nói:

- Chiều hôm nay nhị công tử đến tìm ngươi, nhưng ta cho Tiểu Mập nói với y rằng ngươi còn đang ngủ, hôm khác hãy đến.

Hôm khác? Hàn Nghệ nói:

- Người ta là Nhị công tử nhà họ Dương, cô nói như vậy, chẳng lẽ không sợ chọc giận y sao?

Tiêu Vân đáp:

- Ta đây không quản chuyện này, ngươi là chồng ta, ta đúng lý phải chịu trách nhiệm cho thân thể của ngươi.

Cũng như người nói, làm chuyện nên làm, chỉ đơn giản

vậy thôi.

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiêu Vân, hai tay gối lên đầu,

không nói tiếng nào.

Trong phòng một hồi trầm mặc.

Tiêu Vân đột nhiên hô:

- Hàn Nghệ.

- Hà?

- Nay phản quân đã lui, chúng ta về nhà đi.

Chúng ta về nhà đi! Trong lòng Hàn Nghệ đột nhiên

nhảy dựng, ngoài miệng lại cười nói:

- Sao cơ? Ở nơi này không tốt sao, hoàn cảnh tốt,

phòng ở lớn, bàn ghế đầy đủ hết, hơn nữa còn không cần

nấu cơm giặt giũ, ta cảm thấy nơi này rất thích hợp cô a!

Tiêu Vân hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Thì sao, nơi ở có tốt đến đâu cũng là của người khác, sao cũng không tốt bằng nhà mình, ta ở nơi này

không quen chút nào. Hàn Nghệ, hôm nay chúng ta hãy

về nhà đi, nhà mới chúng ta vừa xây xong, ta còn chưa ở

qua.

Hàn Nghệ thấy Tiêu Vân vẻ mặt cầu xin, kỳ thật hẳn

cũng không muốn ở nơi này, vì thế nói:

- Được rồi, được rồi, nhưng ta còn phải đi Dương phủ

một chuyến, hỏi rõ ràng tình huống trước rồi nói sau.

Tiêu Vân vui sướng gật gật đầu,

- Ta đi thu dọn hành lý ngay.

...

...

Hàn Nghệ xuống giường, tắm nước nóng xong bữa

sáng cũng chuẩn bị xong, Hùng Đệ, Tiểu Dã hai tiểu tử

kia cũng đã thức dậy.

- Hi hi, Hàn đại ca.

Hùng Đệ mỗi tay cầm một bánh bao thịt lớn đã bị gặm

mất một nửa. Nhìn sang Hàn Nghệ, mờ ám trừng mắt

nhìn.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên. Hàn Nghệ nhìn

Hùng Đệ nói:

- Ta nói Tiểu Mập, có phải đệ có chuyện gì muốn

nói với ta hay không?

Hùng Đệ gật đầu mãnh liệt.

Hàn Nghệ nói:

- Vậy đệ hãy nói a, đừng cứ nháy mắt với ta, ta không thích nam nhân nhìn chăm chăm ta, đặc biệt trong miệng còn ngậm đồ ăn.

Nói thầm. Tiểu Mập càng ngày càng tà ác rồi, hôm qua nhìn chăm chăm miệng ta, hôm nay lại không ngừng phóng điện với ta, chẳng lẽ bị Thảm Tiểu dạy hư rồi.

Hùng Đệ nghe rồi, vội vàng đem thức ăn trong miệng nuốt vào, lại ha hả nói:

- Hàn đại ca, ta cầu xin huynh một chuyện được không nào.

- Chuyện gì?

- Huynh có thể dạy ta một chút tiên pháp không, ta ---

ta không muốn học tiên pháp lợi hại, ta chỉ là muốn

giống Tiểu Dã. Gầy một chút, chạy nhanh một chút, nhảy được cao một chút, ừ ---tốt nhất tử lực cũng tốt chút,

như vậy, ta sẽ không lần nào cũng đều liên lụy huynh và

Tiểu Dã rồi, còn có thể cùng các người chèn chế.

Như thế mà còn không gọi là tiên pháp lợi hại, người

có biết hay không, cho đến 21 thế kỷ cũng có vô số nữ

nhân vì thế mà u sầu. Thậm chí còn tuyệt thực giảm béo,

Tiểu Mập, đệ thật sự là làm khó ta.

- ....!

Hàn Nghệ đối diện với khuôn mặt hồn nhiên lương

thiện của Hùng Đệ, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn chết.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, Hàn Nghệ bị một cỗ khói đặc

uống chết khiếp,

- Oa con mẹ nó! Là ai phóng hỏa trong này, khụ khụ

khụ ...

- Tiểu Tôn Bảo ra đây kìa.

- Bảo Tôn đại tiên ra đây rồi.

Oa! Đây là tình huống gì vậy?

Hàn Nghệ xuyên qua sương khói dày đặc, chỉ thấy trước mặt đông nghịt người. Mỗi người tay cầm một nén hương, lạy trước mặt hắn.

- Bọn họ đang làm gì đó?

Hàn Nghệ dò hỏi một hộ vệ bên cạnh.

- Hàn công tử ...không, tiểu Tôn Bảo đại tiên, bọn họ là tín đồ của người.

Hộ vệ này cung kính nói, chỉ sợ với Dương Tư Nột gã cũng không cung kính như vậy.

- Tín đồ?

Hàn Nghệ cả kinh.

- Tôn Bảo đại tiên.

Chỉ nghe được một tiếng kêu la kích động. Một vị phụ nhân xông đến trước mặt Hàn Nghệ, bùm một tiếng, quỳ trên mặt đất, mặt đầy nước mắt nói:

- Tôn Bảo đại tiên, van xin ngài hãy cứu chồng của ta, cầu xin ngài hãy cứu chồng của ta.

Hàn Nghệ theo bản năng nói:

- Chồng ngài như thế nào?

- Chồng của ta bệnh liệt giường đã đã nhiều năm rồi, van cầu đại tiên hãy cứu hắn đi.

- Việc này ngài hãy đi tìm lang trung đi, sao lại tới tìm ta.

- Người là đại tiên mà.

- Ách...!

- Tôn Bảo tiên nhân.

Chỉ thấy lại có một lão nam nhân quỳ gối trước Hàn

Nghệ, nước mắt tuôn đầy mặt nói:

- Tôn Bảo tiên nhân, tiểu lão nhân vẫn luôn giữ khuôn phép, không biết ông trời vì sao lại trừng phạt tiểu lão nhân như vậy.

- Đại thúc, ngài lại thế nào vậy?

- Ta cùng người phụ nữ kia lập gia đình ba mươi năm, nhưng phụ nữ kia bụng vẫn không có động tĩnh, kính xin Tôn Bảo tiên nhân ban thưởng một đứa con cho tiểu lão nhân, tiểu lão nhân xin khấu đầu cho người.

Hàn Nghệ buồn bực nói:

- _ Cầu con thì người tìm Quan Âm đi a! Người tìm ta làm gì?

- Tiểu lão nhân sao thế không đi, nhưng Quan Âm Bồ Tát người không để ý tiểu lão nhân.

Nếu bà ấy để ý người, ta đây cũng đi. Hàn Nghệ trợn trắng mắt nói:

- Đại thúc, người đây cũng có tuổi rồi, nhìn rộng một chút, ta đây quả thật lực bất tòng tâm.

- Tiểu Tôn Bảo đại tiên.

Lại nghe được một tiếng kêu la tràn đầy tình cảm mãnh liệt.

- Ngừng ngừng ngừng!

Hàn Nghệ khẩn trương đưa tay, dứt lời người quát to này, lại nhìn sang đám dân chúng nói:

- Các vị, các vị, ta không là thần tiên gì cả, ta chỉ là một người bình thường mà thôi. Khụ khụ khụ, các vị, đừng như vậy, ta sắp bị các người hun chết rồi. Thôi đi, thôi đi, nói với các người cũng như không, ta có việc đi trước, các người muốn làm như thế nào thì như thế đó.

Nói xong hắn liền đi đến bên người một hộ vệ nói:

- Nhanh đi chuẩn bị ngựa xe, ta có chuyện gấp đi.

Dương phủ.

Hộ vệ kia kinh ngạc nói:

- Ngựa... xe ngựa?

Hàn Nghệ kinh ngạc nói:

- Người kinh ngạc như vậy làm gì, này có cái gì không ổn sao?

Hộ vệ kia ngẩn ra, nói:

- Ô, không --- không phải, tiểu nhân nghĩ là tiên nhân người không cần xe ngựa.

Hàn Nghệ hoang mang nói:

- Lời này là sao?

Hộ vệ kia đáp:

- Đại tiên ngươi đều là bay ở trên trời Ạ.

- Ách....! Bay ở trên trời đó là điều nhân. ok?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Bị bán thật sâu

Dịch: mafia777

Thật sự là đụng phải quỷ, thế nào lão tử ngủ dậy là thành tiên nhân rồi, còn có, là tên khốn kiếp nào đem ngoại hiệu tiểu Tôn Bảo của ta tiết lộ ra ngoài đây, nếu để cho ta biết được, thế nào ta cũng phải lừa cho gã trình diễn một màn khóa thân ở Dương Châu.

Hàn Nghệ dưới sự bao vây chặn đánh của dân chúng, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, mới đi đến được Tây Thiên...không, hẳn là Dương phủ, trong lòng vô cùng oán giận, thế này thật sự là quá kinh khủng.

"Ồ! Đại công thần của chúng ta đến đây rồi."

Dương Triền Phi nhìn thấy Hàn Nghệ thì tỏ ra vô cùng cao hứng, đi nhanh tiến lên nghênh đón.

"Không dám, không dám."

Hàn Nghệ khiêm tốn một câu, tay vẫn chỉ ra hướng cửa, về mặt hoang mang nói: "Nhị công tử, hiện tại bên ngoài là cái tình huống gì thế, vì sao dân chúng lại gọi ta cái gì mà đại tiên nhân, tiểu Tôn Bảo, đến tốt cùng xảy ra chuyện gì vậy chứ?"

Dương Triền Phi sau khi nghe xong, thì bật cười ha hả.

Cái tên vô lương này, mặt cho ta còn giúp người lập nhiều công lớn, người xoay người lại liền chê cười ta, người cười thì cười đi, người còn cười ngay trước mặt ta, thế này chẳng phải là ức hiếp người sao. Hàn Nghệ cảm nín một trận, nói: "Nhị công tử, người cũng đừng có cười tại hạ nữa, người không biết đó thôi, đám dân chúng này chỉ thiếu nước là đem hương nến cắm vào trong lỗ mũi ta nữa thôi, ta đều sắp phẫn chết rồi."

"Vậy sao?" Dương Triền Phi cố gắng dùng ý cười, liên thanh xin lỗi hai câu, sau đó đưa tay nói: "Hàn tiểu ca, mời ngồi, mời ngồi."

Hàn Nghệ ngồi xuống, Dương Triền Phi ho nhẹ một tiếng, nói: "Hàn tiểu ca người không biết đó thôi, kỳ thật đây đều là khối thần thạch nửa đêm ngày hôm trước kia đưa tới. Hôm trước không phải người dùng Thần Phật trận dọa lùi phản quân..."

Không đợi y nói xong, Hàn Nghệ liền vội la lên: "Đây đều là giả dối. Nhị công tử người cũng biết mà."

Dương Triền Phi cười cười, nói: "Việc này chúng ta cũng đều biết là giả đấy, nhưng những dân chúng này lại không biết. Hơn nữa đêm trước, chúng ta không phải lại cố bố trí nghi binh dọa chạy phản quân sao, lúc ấy theo kế của người, nói Thần thạch này là Thần Phật thì triển pháp thuật đưa tới, khi đó rất nhanh đã khiến cho dân chúng trong thành biết được, bọn họ liền ngộ nhận là người là tiên nhân."

Hàn Nghệ nghe đến mơ hồ, nói: "Ta đây cũng không rõ, rõ ràng nói là Thần Phật thì triển pháp thuật. Giờ làm sao lại tính đến trên đầu ta chứ."

Dương Triền Phi hơi có vẻ do dự, nói: "Người làm tiên nhân không tốt sao."

"Nếu ta là tiên nhân, đó đương nhiên là không sao cả. Nhưng vấn đề là ta không phải nha, người có biết những dân chúng này kinh khủng bức nào hay không, không ngờ chạy tới chỗ ta cầu con, cầu duyên. Bái sư lại nhiều không kể xiết. Tiếp tục như vậy, về sau ta cũng không dám ra ngoài cửa nữa."

Hàn Nghệ vô cùng buồn bức, đúng, làm một kẻ lừa đảo, đây thật là một cơ hội để lừa gạt tốt lắm, nhưng đây không phải là việc làm của nhân sĩ chính phái, hơn nữa, hẳn còn phải thương xuyên ở nơi này. Có thể nghĩ, nếu mà cứ tiếp tục nữa, như vậy cuộc sống của hẳn đều sẽ chịu ảnh hưởng, đây là sự tình vô cùng nghiêm trọng, cũng khó trách hẳn sẽ gấp gáp như vậy, nói tiếp: "Nhị công tử, việc này còn phải phiền người thay ta làm sáng tỏ."

"Cái này...!"

Trên mặt Dương Triền Phi lộ vẻ xấu hổ.

Hàn Nghệ cũng là một cao thủ tâm lý học, nhìn thấy sắc mặt Dương Triền Phi quái dị, trong lòng mơ hồ đoán được mấy thứ gì đó, ôn hoà nói: "Nhị công tử, việc này sẽ không phải cả người cũng tham dự vào đó chứ?"

"Cái này..."

Toàn bộ gương mặt Dương Triển Phi đều là xấu hổ, trôi qua một lát, mới ngượng ngùng nói: "Thật sự rất xin lỗi, việc này kỳ thật... kỳ thật đây chính là ta an bài. Tuy nhiên, hôm qua ta muốn đi tìm người thương lượng, nhưng lúc ấy người đang ngủ, hơn nữa thân thể của người nói thân thể của người không khỏe, cho nên ta cũng không quấy rầy người nữa, nhưng vì sự tình khẩn cấp, vì thế ta liền tự tiện tác chủ rồi."

Hóa ra là người an bài? về mặt Hàn Nghệ buồn bực, lờ mờ Dương Triển Phi một cái, rõ ràng chính là muốn một lời giải thích.

Dương Triển Phi vội vàng giải thích nói: "Ta đây cũng là vì toàn cục mà suy tính, đêm trước kia người đã nhắc nhở ta một phen, Trần Thạc Chân sở dĩ có thể trong thời gian ngắn ngủi đã khiến đội ngũ lớn mạnh, và liên tiếp đánh bại quân ta, mấu chốt nhất chính là bằng môn tả đạo của ả, cho nên muốn tiêu diệt ả, đầu tiên phải phá tả pháp này trước."

Hàn Nghệ ồ một tiếng thật dài, chợt nói: "Cho nên, người liền bán đứng ta rồi."

Dương Triển Phi ngượng ngùng cười: "Thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ là trừ người ra, cũng không có ai thích hợp hơn."

Hàn Nghệ nói: "Người có thể tìm những Thần Phật kia nha."

Dương Triển Phi nói: "Cái này ta cũng từng nghĩ đến rồi, nhưng lúc ấy trong quân doanh có rất nhiều người đều biết rằng hết thảy đây đều là người ở phía sau an bài, bao gồm những người tu đạo, thợ thủ công v.v., kỳ thật ngày đó cũng đã truyền ra, hơn nữa cái thằng đóng giả Thần Phật kia, rất nhiều người đều nhận thức gã từ nhỏ, nói ra rất khó làm người ta tin tưởng, nhưng người ấy mà, người nhận thức người không nhiều lắm, hơn nữa thân thể của người cũng vô cùng thần bí, vì thế ta liền thuận nước đẩy thuyền, nói nghi trệch này là vì kéo dài phản quân tiến công, cho người có đầy đủ canh giờ thi pháp, tìm thần thạch đến tiêu diệt yêu nữ Trần Thạc Chân kia."

Không thể nào, chẳng lẽ y biết rằng ta là kẻ xuyên không? Hàn Nghệ dò hỏi: "Thân thể của ta rất thần bí? Sao ta lại không biết?"

Dương Triển Phi nói: "Người không phải từng bị sét đánh rồi ư, lúc ấy phụ thân người cùng người đều bị sét đánh, nhưng phụ thân người rất không may liền qua đời, mà người thì, không có một chút việc gì cả."

Hàn Nghệ sững sờ một lát, buồn bực nói: "Xin hỏi nhị công tử, người từ đâu mà biết được?"

Dương Triển Phi chi tiết nói: "Không nói gạt người, lúc trước cha ta điều tra người, việc này ta đã sớm biết."

Xong rồi, xong rồi, lúc này ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không gột sạch được rồi, giờ con mẹ nó ông trời định để ta làm một tên lùn gạt đây mà, ta không muốn gạt người, lại cố tình để cho ta đi gạt người. Hàn Nghệ về mặt đau khổ nói: "Nhị công tử, người --- người sẽ không đem cả việc này cũng nói ra đó chứ."

Dương Triển Phi xấu hổ gật đầu, lại nói: "Không chỉ có như thế..."

Y lời còn chưa nói hết, Hàn Nghệ liền kinh hô: "Còn nữa?"

Dương Triển Phi xấu hổ gật đầu, nói: "Hiện tại phản quân tuy rằng từ Dương Châu rút lui, nhưng thế lực của bọn chúng vẫn không kém, cha ta bọn họ còn phải tiếp tục chinh phạt phản quân, nếu không thay đổi sự kiêng kỵ của quân tướng sĩ ta đối với Trần Thạc Chân, thì cuộc chiến này vẫn còn rất khó đánh, vì thế, ta... ta..."

Không thể tưởng được y đem ta bán đến hoàn toàn như thế, lúc này lão tử thật sự là gặp hạn rồi, người nha căn bản chính là giả chết bắt quạ. Hàn Nghệ đã hiểu rõ toàn bộ, nói: "Vì thế người liền đem những chuyện này báo cho cha người biết, hoặc là nói tương lai sẽ báo cho toàn bộ địa khu Giang Chiết biết."

Dương Triển Phi cười gật đầu nói: "Hàn tiểu ca. Người quả thật là thông minh, đúng là như thế."

Tuy rằng thế này đối với Hàn Nghệ mà nói, có chút không công bình. Dù sao vẫn chưa được hấn cho phép, nhưng không thể không nói một câu, Dương Triển Phi xử lý việc này thật sự là quá đẹp, kể từ đó, vô hình trung đã cho quan binh một châm thuốc trợ tim, hiện tại quan binh cái gì cũng không thiếu, chính là thiếu cái này. Cũng đúng như Hàn Nghệ trước đó đã nói, gây ông đập lưng ông, nếu đổi lại Hàn Nghệ. Hấn đồng dạng cũng phải làm như vậy, dù sao hấn chỉ là người, mà Dương Triển Phi phải chiếu cố đó chính là toàn cục, điểm xuất phát của mọi người bất đồng, thì khẳng định ý tưởng cũng sẽ bất đồng.

Ta có thông minh như người sao? Lão tử hảo tâm tới giúp người, thế mà chẳng qua ta chỉ ngủ một giấc, người liền bán đứng ta rồi, người làm việc như thế đó há.

Hàn Nghệ lau mặt một cái, thần nhiên nói: "Danh hiệu tiểu Tôn Bảo kia là ai truyền đi đấy?"

Dương Triển Phi hơi có vẻ kinh ngạc nói: "Không phải chính người nói sao? Hôm qua ta suy nghĩ Trần Thạc Chân này xưng mình là môn nhân của Thái Thượng Lão Quân, là cái gì mà Thánh giáo giáo chủ, tất nhiên người không thể yếu hơn ả, vì thế ta liền suy nghĩ có nên giúp người lấy cái danh hiệu hay không, vừa vặn Bát muội từ chỗ người trở về. Ta liền thuận miệng hỏi một câu, Bát muội liền nói cho ta biết. Trước đó không lâu người mới nói cho nàng biết, danh hiệu của người tên là tiểu Tôn Bảo, cho nên ta liền nói người là tiểu Tôn Bảo đại tiên trên trời, hạ phàm trắc nã yêu nữ Trần Thạc Chân này."

Biết ngay là như vậy mà, may mắn ta cũng không nói đến đại danh của Chí Tôn Bảo, bằng không mà nói, ta đây chẳng phải là hoàn toàn xong rồi. Hàn Nghệ á khẩu không trả lời được.

Dương Triền Phi thấy Hàn Nghệ tuy rằng vẫn rất không thích, nhưng so với vừa rồi thì tốt hơn nhiều, khẩn trương rèn sắt khi còn nóng, ha hả nói: "Tuy nhiên ngươi cũng không cần phải lo lắng, một khi phản quân bị tiêu diệt rồi, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi làm sáng tỏ hết thảy những chuyện này, hơn nữa đây cũng là cho ngươi làm thần tiên, Trần Thạc Chân so sánh với ngươi còn thâm hơn, rất nhanh, dân chúng sẽ coi ả thành yêu tinh rồi, sau này cũng sẽ không có người đầu nhập vào ả nữa."

Hàn Nghệ nhìn Dương Triền Phi nói: "Nhị công tử, sao ta lại cứ có cảm giác ngươi có chút vui sướng khi người gặp họa thể nhỉ!"

"Đâu có."

Dương Triền Phi lắc đầu nói: "Ta tuyệt không có ý này, ngươi hiện tại là ân nhân của toàn bộ Dương Châu, hơn nữa dân chúng Dương Châu đều coi ngươi trở thành thần tiên, ta nào dám đắc tội ngươi à!"

Còn nói không phải đang vui sướng khi người gặp họa. Nhưng ván đã đóng thuyền rồi, Hàn Nghệ biết rằng còn dây dưa nữa, cũng chỉ là vô bổ, Dương Triền Phi chắc chắn sẽ không vì cá nhân hấn, mà buông tha cho toàn cục, tự giễu nói: "Như vậy cũng tốt, ta cứ thế dứt khoát làm tên Cửu Đẳng nhị thể là được rồi, tìm cái chùa miếu gì gì đó, niệm niệm kinh gì gì đó, kiếm chút tiền nhang đèn."

Dương Triền Phi biết rằng hấn hiện đang nói nhảm, nhưng không sao cả, dù sao tiên nhân này nhất định là ngươi làm rồi, cười ha hả nói: "Hàn tiểu ca không cần như thế, nếu là rất cần tiền ấy mà, đại khái có thể nói với ta."

Mẹ kiếp! Chẳng lẽ lại ngươi còn thực sự nghĩ rằng ta hạ tiện như vậy, ta đây rõ ràng là đang nói nhảm nha! Cũng không biết ngươi có phải đang giả bộ ngốc hay không. Hàn Nghệ giận vẫn còn chưa xả hết, nói: "Nhị công tử, ngươi có thể nói lời giữ lời được không, việc này một khi chấm dứt, lập tức giúp ta làm sáng tỏ."

Dương Triền Phi vội vàng nói: "Nhất định, nhất định."

Hàn Nghệ thở dài, chuyện cho tới bây giờ, hấn cũng chỉ có thể nói như vậy, lại nói: "Vậy hiện tại tình hình chiến đấu như thế nào rồi?"

Dương Triền Phi kiểm chế vài phần, nghiêm mặt nói: "Ta đã liên lạc với cha ta, Trần Thạc Chân này cũng thật sự là lợi hại, hoá ra ả chỉ dẫn theo một nửa nhân mã tới đây, còn có để lại một nửa nhân mã tiền công Vụ Châu, mục đích chính là muốn cho cha ta hai đầu khó chú ý, còn suýt nữa để cho ả thành công, bởi vì trước đó ả biết được, Vụ Châu đã cầu cứu Dương Châu, vì thế rất sớm đã phân binh ra, lặng lẽ tới Dương Châu, chuẩn bị đợi cha ta lãnh binh tiến đến nghĩ cách cứu viện Vụ Châu, sau đó nhân cơ hội đánh chiếm Dương Châu."

Cha ta là Thứ sử Dương Châu, Dương Châu này cũng là đại bản doanh Dương gia ta, cha ta nhất định sẽ hồi viện đấy, kể từ đó, nhất định kéo dài việc cha ta cứu viện Vụ Châu, ả đích thị là nghĩ đến Dương Châu hư không, một ngày là công phá được, nói vậy, cha ta căn bản không kịp hồi viện, đến lúc đó chẳng những cứu không được Vụ Châu, mà ngay cả Dương Châu cũng đánh mất, đợi cho sau khi bọn chúng đánh hạ Vụ Châu, lại từ hai mặt giáp công cha ta, một khi cha ta và Thôi Thứ sử bị đánh bại, như vậy hai chiến lược yếu địa Vụ Châu và Dương Châu đã có thể đều rơi vào trong tay bọn chúng. Hàng Châu và những nơi khác có thể sẽ vô cùng nguy hiểm rồi, gây chuyện không tốt toàn bộ địa khu Giang Chiết đều đã rơi vào trong tay bọn chúng.

Hàn Nghệ ngược lại cũng không nghĩ tới lại sâu xa như vậy, hấn tưởng rằng đối phương chỉ là muốn đánh du kích chiến, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, đến cướp lấy tài nguyên Dương Châu, dù sao ở giữa Dương Châu và Mục Châu còn có rất nhiều địa phương không bị bọn chúng đánh hạ, cho dù bọn chúng đánh hạ Dương Châu, cũng vô cùng khó thủ, lại thật không ngờ đây là một bước cờ hiểm để Trần Thạc Chân cướp lấy địa khu Giang Chiết, toàn thân không khỏi sợ hãi, thậm chí, ta thật đúng là quá ngây thơ.

Dương Triền Phi bây giờ nghĩ lại cũng vô cùng sợ hãi, tiếp tục nói: "May mắn có ngươi, Dương Châu mới không bị mất, hơn nữa cha ta sau khi thu được thư của ta, lập tức nhận thấy được đây có thể là quỷ kế của Trần Thạc Chân, vì thế ông đã lệnh cho Ngũ đệ ta dẫn ba nghìn tinh binh hồi viện, mà phụ thân ông thì tiếp tục gấp rút tiếp viện Vụ Châu, trước mắt tình huống Vụ Châu ta vẫn không rõ ràng lắm, nhưng theo ta biết, phản quân hấn là chưa đánh hạ được Vụ Châu. Ta đã phái người đem tin tức Dương Châu đắc thắng nói cho phụ thân và Ngũ đệ rồi, hiện tại Ngũ đệ ta cũng không vội chạy tới Dương Châu, mà là đi vòng liên hợp Hàng Châu và những nơi khác đang xuất binh bao vây tiểu trừ Trần Thạc Chân, hừ, hiện giờ đại quân Trần Thạc Chân hạ sĩ khí, là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt bọn chúng, hơn nữa, một khi cha ta tới Vụ Châu, quân ta sẽ quy mô phản công, nhất cử tiêu diệt bọn chúng."

"Như thế thì không còn gì tốt hơn rồi."

Hàn Nghệ khẽ thở phào nhẹ nhõm, hấn đương nhiên hy vọng có thể tiêu diệt Trần Thạc Chân, dù sao hấn đã làm hỏng không ít chuyện của Trần Thạc Chân, nếu chẳng may Trần Thạc Chân thắng lợi, như vậy hấn có thể sẽ gặp họa rồi, về công về tư, hấn đều đứng về phía quan binh bên này, lại nói: "Một khi đã như vậy, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành, nhị công tử, là như vậy, ta hôm nay tới đây, chủ yếu là muốn cáo từ ngươi đây."

Dương Triền Phi kinh ngạc nói: "Ngươi phải đi về?"

Hàn Nghệ ừ một tiếng, nói: "Nhà của ta vừa mới xây xong, nội tử lo lắng trong nhà, hơn nữa nường ở bên ngoài cũng không quen, hiện giờ chúng ta ở tại chỗ này, cũng không giúp đỡ được cái gì, cho nên ta muốn về sớm một chút."

Dương Triền Phi nói: "Ngươi còn về làm gì, Hàn tiểu ca, người đi hưởng lên trên, lấy tài trí của ngươi ở tại chỗ này, nhất định có nhiều đất dụng võ, hơn nữa làm nam nhân, dĩ nhiên phải vì nước kiến công lập nghiệp, thật không biết ngươi vì sao phải chấp nhất một mẫu đất vườn kia."

Từ chuyện này qua đi, y càng muốn chiêu dụ Hàn Nghệ tới đây giúp Dương gia bọn họ, hơn nữa vô cùng bức thiết.

Hàn Nghệ khẽ cười nói: "Đa tạ nhị công tử có hảo ý, nhưng việc này ta còn phải suy nghĩ thật kỹ, tuy nhiên, ta cảm thấy thế này cũng không có khác biệt, nếu nhị công tử cần ta hỗ trợ, ta nhất định không thể chối từ, hơn nữa, hiện tại dân chúng toàn thành đều đang truy tung ta, ta cũng không dám đợi ở trong thành nữa, cho nên, cũng mong nhị công tử giúp ta một chuyện nhỏ, hãy nói ta còn ở tại Dương phủ."

Dương Triển Phi thấy Hàn Nghệ vẫn không muốn, trong lòng rất thất vọng, nhưng nghĩ lại, hiện tại ta cũng không làm chủ được, vẫn là đợi phụ thân trở về, lại chính thức chiêu dụ hắn, vì thế cũng không quá mức miễn cưỡng, gật đầu nói: "Được, ta đồng ý với ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Bị lừa cũng là một loại hạnh phúc

Dịch: mafia777

Làm quan.

Nghe tới cái từ này đều cảm thấy thập phần mê người ah!

Nhưng quả thật không phải ai cũng muốn làm quan, tựa như Hàn Nghệ, Hàn Nghệ là một nhân sĩ thích tự do, hắn ưa thích tự do tự tại, cuộc sống vô câu vô thúc.

Đúng, làm quan rồi, sẽ vừa có tiền vừa có quyền, thật là tốt a, nhưng thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, ngươi phải vì thế trả một cái giá cực đắt, phía dưới có người nhìn vào ngươi, trên đầu cũng có người chăm chăm vào ngươi, ngươi mỗi tiếng nói mỗi cử động đều phải cẩn thận và cẩn thận, bất kể là thanh quan, hay là tham quan, đều là như thế, hơn nữa ngươi phải phụ trách đối với rất nhiều người, nhất là dân chúng, phần trách nhiệm này cũng không nhẹ đâu!

Mà Hàn Nghệ là một kẻ ngay cả chính mình cũng không muốn phụ trách, hắn thậm chí dùng khí để lập gia đình cũng không có. Cái này trong cổ ngữ có nói, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, nhưng hắn cũng làm không được, ngươi lại muốn để cho hắn đi làm quan, đây không phải là vừa hại hắn, vừa hại người khác sao.

Hàn Nghệ rất có tự giác "tự mình biết mình", vì vậy hắn lập đi lập lại nhiều lần việc từ chối, bởi vì hắn biết rõ hắn không cách nào gánh lấy một phần trách nhiệm này, ít nhất trước mắt là như vậy.

Giữa trưa, Dương lão phu nhân tự mình thiết yến, hảo hảo chiêu đãi một phen Hàn Nghệ, Hùng đệ, Tiểu dã, nhưng Tiêu Vân ngược lại không có đến, Hàn Nghệ cũng không có miễn cưỡng nàng, lúc Dương lão phu nhân hỏi thăm, tùy tiện tìm một cái cớ từ chối cho qua.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Hàn Nghệ liền cáo từ rồi đi, dưới sự an bài của Dương Triển Phi, Hàn Nghệ bí mật trở ra Dương phủ, đi về nhà, mặt khác, Dương Triển Phi cũng vụng trộm phát ra tin tức, nói Hàn Nghệ còn ở Dương phủ, dù sao cũng là Dương phủ, dân chúng nhưng không dám ở chỗ này thấp hương.

...

Hàn Nghệ không dám để cho xe ngựa trực tiếp chạy đến Mai thôn, mà là xuống xe ngựa ở một nơi vắng vẻ, sau đó men theo con đường nhỏ đi về Mai thôn.

Nghĩ đến việc trở lại nhà mình cũng phiền toái như vậy, Hàn Nghệ bất giác vô cùng buồn cười.

"Rót cuộc về nhà."

Tiêu Vân đứng ở trước nhà mới, ngẩng đầu lên, khóe miệng khẽ cong thành nụ cười tươi nhẹ nhàng. Đột nhiên, nàng quay đầu lại, dùng ánh mắt chờ mong nhìn qua Hàn Nghệ, nói: "Hàn Nghệ, chúng ta đêm nay liền ở phòng mới đi."

"Hả?"

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức nói: "Cô cũng không cần phải gấp như vậy, cái phòng mới này thế nhưng còn chưa có chính thức xong. Bên trong chần đệm gì cũng chưa có."

Tiêu Vân nói: "Đúng vậy, tất cả là do cái chuyện xúi quẩy làm ta sợ hãi, kết quả cực khổ làm xong phòng mới, một ngày cũng chưa có ở."

"Phi phi phi, cái mỏ quạ đen của cô."

Hàn Nghệ trừng mắt nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân kiên quyết nói: "Ta đây mặc kệ, ta hôm nay nhất định phải ở cái phòng mới này, bất kể sét đánh hay là mưa giông."

Nói xong nàng liền nhìn Hàn Nghệ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Giả bệnh phá lời đồn

Dịch: mafia777

Hôm sau.

"Các người nói thật không? Tiểu Nghệ có thật là đã về không?"

"Thật, thật, tôi qua chính mắt ta nhìn thấy nền nhà hắt sáng mà."

"Các người cũng phải chú ý chút, hiện giờ không thể gọi là Tiểu Nghệ nữa, phải gọi là Tiểu Tôn Bảo Tiên Nhân."

"Đúng, đúng, đúng, chúng ta sau này phải chú ý chút."

--

"Sao lại ồn ào thế? Ai mà vô ý thức vậy, mới sáng sớm ra đã tới dưới lầu nhà người ta ồn ào rồi."

Hàn Nghệ bởi vì tối qua ngủ hơi muộn, hơn nữa lại uống không ít rượu, cho nên lúc này vẫn chưa tỉnh dậy, hấn vốn ngủ rất say, dù sao thì uống rượu vào ngủ cũng ngon hơn, nhưng dưới lầu đột nhiên vang lên những tiếng nói chuyện âm ỉ, làm hấn tỉnh giấc. Điều này khiến hấn rất bức mình, bị người khác làm phiền giấc ngủ luôn là một việc vô cùng khó chịu, với ai cũng vậy cả.

Sau đó, sự than phiền của hấn không hề làm cho tiếng nói chuyện dưới lầu ngừng lại, mà ngược lại dường như ngày càng có nhiều người hơn.

Sao thế nhỉ?

Hàn Nghệ đột ngột ngồi dậy, tới mở cái cửa gỗ ở ban công, nhưng vừa mới hé ra một chút, hấn đã lập tức đóng lại ngay.

Không thể nào chứ, bọn họ tìm tới nhà nhanh vậy sao?

Hàn Nghệ lau mồ hôi trên trán, rồi lại lén lút mở hé một khe nhỏ, nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy một đám người đông nghịt đang đứng dưới đó, có cả Dương gia, Quan gia, tóm lại là toàn người ở Mai thôn.

Phản quân vừa lui, Dương Triển Phi đã lập tức mở cổng thành, cho phép bách tính quay về, thôn dân Mai thôn hôm qua đã bắt đầu lục tục trở lại.

Không cần nghĩ Hàn Nghệ cũng biết bọn họ tại sao lại tới, đoạn đào con người, rón rén đi tới mở cửa, lặng lẽ đi tới chỗ đầu cầu thang để nghe xem những người kia đang nói gì.

"Đại tì tì, các vị thúc thúc bá bá này thật là kì quái, bọn họ đứng bên ngoài làm gì vậy, mời bọn họ vào bọn họ cũng không muốn vào."

Đây là giọng nói của Hùng Đệ.

Lại nghe thấy Tiêu Vân nói: "Hừ, chẳng phải là Hàn đại ca của đệ giả thần giả quỷ rước tới sao. Để ta xem hôm nay hấn sẽ xử lí thế nào."

Cái bà nương này, còn hả hê trên nỗi đau của người khác. Ta mà không tốt lành gì thì cô tránh được chắc, thật là, Hàn Nghệ nghe mà tức trợn cả mắt.

Lại nghe thấy Tiểu Dã chậm rãi nói: "Tì, tì muốn nói là... bọn họ cũng...cho rằng Hàn đại ca là...là thần tiên?"

Tiêu Vân nói: "Ai mà biết được, ta không quan tâm nữa, ta đi giặt quần áo đây."

Nói rồi nàng liền đi ra ngoài.

Đây lẽ nào là đại nạn ập đến tự mình bỏ chạy trong truyền thuyết? Ta coi như đã nhìn rõ bản mặt của cô rồi. Lần sau cô giả say thì ta cũng giả say, sau

đó say rượu mất lí trí, ừ, quyết định vậy đi.

Tiêu Văn vừa đi ra, Hàn Nghệ liền đứng trên đầu cầu thang gọi với xuống: "Tiểu Béo, Tiểu Dã. Tiểu Béo."

Tại Tiểu Dã khá tỉnh, liền quay đầu lên nhìn nói: "Hàn..."

Cậu vừa nói được một từ, Hàn Nghệ đã làm ngay động tác suyt, ngăn cậu không được tiếp tục nói nữa, lúc này Hùng Đệ cũng kịp phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nhìn bọn họ vẫy tay.

Hai người thấy động tác của Hàn Nghệ vô cùng cẩn thận, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng cũng cẩn thận theo, rón ra rón rén đi lên trên lầu.

Khi đi tới trên lầu, Hàn Nghệ nói khẽ: "Đám người ngoài kia khi nào tới vậy?"

Tiểu Dã nói: "Trời...trời vừa sáng, thì...thì đã tới rồi."

Hùng Đệ bĩu môi nói: "Bọn đệ bị họ đánh thức."

Hàn Nghệ lại hỏi: "Thế bọn họ có nói là tới tìm ai không?"

Hùng Đệ một vẻ mặt hoang mang nói: "Lúc trước đệ có hỏi họ tới vì việc gì, vị Dương nhị thúc kia liền hỏi Hàn đại ca có nhà không. Đệ nói huynh vẫn đang ngủ, thúc tìm Hàn đại ca có việc gì, ông ấy nói không có việc gì, sau đó đệ liền về phòng. Nhưng tới khi đại tì tì tỉnh dậy, bọn họ vẫn chưa rời đi, sau đó đại tì tì cũng ra mời họ vào nhà ngồi, nhưng họ không chịu, đại tì tì cũng chẳng nói gì thêm nữa, bọn đệ cứ ngồi trong phòng, còn bọn họ thì đứng ở bên ngoài như vậy."

Quả nhiên là vậy. Hàn Nghệ trầm giọng nói: "Các đệ đi mang về đây cho ta một ít bột mì và một chậu nước lạnh, bột mì thì dùng để cho người khác thấy, chỉ cần một túi nhỏ thôi, biết chưa?"

Tiểu Dã gật đầu nói: "Đệ...đệ biết rồi."

Nhưng Hùng Đệ lại vô cùng tò mò hỏi: "Hàn đại ca, huynh cần những thứ đó làm gì?"

Hàn Nghệ nói: "Các đệ cứ đi lấy về đây đã, đợi lát nữa sẽ biết."

Hai người chẳng hỏi gì thêm, lập tức đi xuống dưới lầu.

Một lúc sau, hai người đã mang nước và bột mì tới phòng Hàn Nghệ, nhưng Hàn Nghệ không cho bọn chúng đợi ở bên trong, mà bắt phải ra ngoài đợi, đồng thời đóng chặt cửa lại.

Hùng Đệ trong lòng thoáng buồn, cách làm này của Hàn Nghệ có đôi chút qua cầu rút ván, đoạn hỏi Tiểu Dã: "Tiểu Dã, Hàn đại ca muốn làm gì vậy?"

Tiểu Dã lắc đầu nói: "Ta cũng không... không biết."

Hùng Đệ bĩu trề cả môi, rồi lại ghé tai sát cửa nghe ngóng, nhưng bên trong chẳng có động tĩnh gì cả.

Chẳng còn cách nào khác, hai đứa đành phải kiên nhẫn chờ đợi ở bên ngoài.

Một lúc lâu sau, cánh cửa rốt cuộc cũng mở, chỉ thấy Hàn Nghệ từ bên trong đi ra.

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ, đột nhiên mở miệng định nói, Hàn Nghệ dường như sớm đã có chuẩn bị, một tay bịt miệng thẳng mập, nói: "Đừng kêu, ta không sao, đây là để ngụy trang thôi".

Chỉ thấy mặt Hàn Nghệ trắng bệch như tờ giấy, ngay cả môi cũng màu trắng, rõ ràng là như người sắp chết vậy.

Hùng Đệ trừng hai mắt, rồi khẽ gật đầu.

Lúc này Hàn Nghệ mới bỏ tay ra.

Tiểu Dã hỏi: "Hàn đại ca, mặt của huynh..."

Hàn Nghệ cười khà khà nói: "Hai đứa các đệ muốn có tạo hình thế này thì đơn giản lắm, chỉ cần ngâm trong nước lạnh một lúc, sau đó dùng bột mì bôi lên môi là được."

Hùng Đệ nói: "Hàn đại ca, huynh bảo bọn đệ đi lấy nước về là để hóa trang mặt mình thành giống như của người bệnh."

Hàn Nghệ gật gù đầu, vừa rồi hẳn không gọi Hùng Đệ và Tiểu Dã vào, mục đích là để thấy biểu cảm này của bọn chúng, bởi vì lúc này còn chưa có gương, hẳn đành phải dùng phản ứng của người khác để biết hiệu quả của việc ngụy trang.

Tiểu Dã nói: "Nhưng mà...Nhưng mà huynh tại sao...tại sao lại phải làm vậy?"

Hàn Nghệ hát hàm về phía đám người dưới kia nói: "Chẳng phải là vì đám người kia sao, đi, xuống thôi."

"Vâng!"

Hai đứa quay người chuẩn bị đi xuống.

"Đội đã."

Hàn Nghệ vội kéo hai đứa lại nói: "O hay, hiện giờ ta là người bệnh, các đệ phải đỡ ta chứ."

Hùng Đệ cười hề hề rồi vội đỡ lấy Hàn Nghệ, Tiểu Dã không chịu đi sau, liền tới đỡ tay còn lại của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ đột nhiên như nhớ ra điều gì, liền ghé tai Tiểu Dã dặn dò mấy câu, Tiểu Dã cười trộm gật đầu, rồi tiến thẳng tới chỗ cửa sổ sau nhà nhảy xuống.

Lầu hai với Tiểu Dã mà nói thật là quá thấp, hoàn toàn chẳng có gì khó khăn.

Hùng Đệ tò mò hỏi: "Hàn đại ca, Tiểu Dã đi đâu vậy?"

Hàn Nghệ mỉm cười, rồi lại nói mấy câu gì đó vào tai y.

Hùng Đệ nghe xong gật đầu lia lịa.

--

Trước cửa Hàn gia, một đám thôn dân vẫn đang lưỡng lự trước cửa, ánh mắt thỉnh thoảng lại ngước lên phía lầu hai.

"Khụ khụ khụ khụ... khụ khụ khụ khụ khụ!"

Đột nhiên, từ trong phòng vang lên từng trận ho dữ dội.

"Đây hình như là tiếng của Tiểu...Tôn Bảo. Dương Lâm nghe mà muốn phản tò mò."

"Đúng, hình như vậy, nhưng Tiểu Tôn Bảo Tiên Nhân sao có thể ho chứ?"

Chẳng đợi mọi người kịp phản ứng, cánh cửa đã mở ra, chỉ thấy Hàn Nghệ được Hùng Đệ đỡ đi ra.

"Khụ khụ khụ, nhĩ thúc, các vị đứng đây làm gì vậy? Sao không vào trong phòng ngồi. Khụ khụ, cái cô Tiêu Vân này đâu rồi nhĩ, thật là chẳng biết chút phép tắc nào cả."

Hàn Nghệ mới đầu tỏ vẻ kinh ngạc, nói đến đoạn sau thì chuyển sang một vẻ mặt phẫn nộ.

"À không không, tiểu nương tử vừa rồi cũng đã mời bọn ta vào ngồi, là bọn ta tự ý muốn đứng ngoài này thôi."

Dương Lâm vừa nói vừa một vẻ mặt khiếp sợ, không chỉ có ông ta, mà những người khác cũng kinh hãi nhìn Hàn Nghệ.

Chỉ thấy Hàn Nghệ cả khuôn mặt trắng bệch, môi cũng trắng đến mức chẳng còn thấy mạch máu đâu cả, hai mắt thì đỏ ngầu, đương nhiên cái này thì không phải do nguy trang, mà do đêm qua chưa được ngủ kĩ mà vậy, lại còn không ngừng ho khụ khụ nữa.

"Tiểu...Tôn...Nghệ."

Dương Lâm nhìn Hàn Nghệ với bộ dạng vậy, lại không biết nên gọi thế nào mới phải, đành đại khái cho qua nói: "Người thế này là thế nào?"

"À, không cần thận bị trúng phong hàn, nhất thời không chú ý, kết quả là ngày càng nghiêm trọng, thật là mang vạ vào thân, khụ khụ khụ."

Hàn Nghệ vừa lắc đầu vừa thều thảo nói.

Thì ra là ngã bệnh, trả trách đến giờ này còn chưa dậy, không ít người gật đầu như đã hiểu ra vấn đề vậy.

Quan tam thẩm đột nhiên nói: "Người không phải là Tiểu Tôn Bảo Đại Tiên ư? Sao lại có thể ngã bệnh được?"

"Hả? Tiểu Tiểu...?Đúng, đúng, ta là Tiểu Tôn Bảo." Hàn Nghệ sững người, rồi sau đó gật đầu nói.

"Vậy sao người lại có thể bị bệnh?"

Hàn Nghệ áp ứng nói: "Việc này...việc này..."

Hùng Đệ lập tức chen vào: "Hàn đại ca, chẳng phải là huynh làm phép quá độ sao?"

"À đúng đúng đúng!"

Hàn Nghệ liền tiếp găt đầu nói: "Ta nhớ nhầm, nhớ nhầm, làm phép quá độ, làm phép quá độ, ngươi nhìn ta xem, quá độ tới mức đầu óc hồ đồ cả, ta sao có thể bị bệnh chứ, nói ra cũng chẳng có ai tin cả."

"Làm phép quá độ?"

Cả đám thôn dân đều tỏ vẻ nghi hoặc nhìn Hàn Nghệ, ngươi chẳng phải là quá ngốc đó sao, vừa rồi còn nói là bị trúng phong hàn, giờ lại chuyển thành làm phép quá độ

Hàn Nghệ liếc mắt nhìn mọi người, ho khụ khụ mấy tiếng, rồi cười ha hả cố tỏ vẻ thoải mái nói: "Thật là có lỗi quá, ta giấu mọi người lâu như vậy, thực ra...thực ra ta là Tiểu Tôn Bảo Tiên Nhân từ trên trời xuống, phụng mệnh hạ phàm bắt yêu tinh."

Bộ dạng này của ngươi mà đòi bắt yêu tinh, ta thấy không bị yêu tinh nó bắt đã là may mắn lắm rồi.

Mọi người đều nhìn hấn với vẻ hồ nghi.

Dương Vân đột nhiên nói: "Nếu như ngươi là tiên nhân, vậy sao lúc trước không cứu Hàn thúc."

"Hả? Lúc... lúc đó ta còn chưa hạ phàm."

"Sai rồi, chẳng phải ngươi bảo là đã hóa thành tia sét mà hạ phàm sao?"

"Ta...việc này..."

"Tiên nhân các ngươi hạ phàm thì phải giết người sao? Hàn huynh chính là bởi cái tia sét đó mà mất mạng đó."

"Khụ khụ khụ!"

Hàn Nghệ lo tới mức lại ho một trận dữ dội.

Trương lục thúc đột nhiên nói: "Tiểu Nghệ, có phải ngươi đang lừa bọn ta?"

"Không có, không có, ta khụ khụ sao lại có thể lừa các vị chứ." Hàn Nghệ ôm chặt miệng ho lên từng cơn thống thiết.

"Ai ôi, sao ngươi lại ra đây vậy, ngươi phải biết là đang có bệnh trong người chứ!"

Chợt từ một chỗ không xa truyền tới giọng nói lo lắng, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Vân đặt chiếc chậu gỗ trên tay xuống vội bước tới, đỡ lấy Hàn Nghệ, rồi lại nói với thẳng mặt: "Tiểu Béo, đệ rõ ràng biết Hàn đại ca trúng phong hàn, sao lại còn diu huynh ý ra đây, ngộ nhờ bệnh tình nặng hơn thì làm sao, đứa trẻ này thật chẳng biết gì cả."

Hàn Nghệ vội thấp giọng nói: "Ở đây đông người như vậy, cô đừng có ăn nói lung tung!"

Tiêu Vân sừng sốt liếc nhìn mọi người, rồi lập tức ngậm chặt miệng lại, làm ra vẻ như chưa hề nói gì vậy.

Loanh quanh một hồi thì hóa ra là trúng phong hàn thật, còn nói gì mà làm phép quá độ, đều là giả dối cả.

Cứ như vậy, mọi người đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Dương Lâm buồn bực nói: "Tiểu Nghệ, ngươi học thói xấu rồi, sao lại có thể đi lừa gạt vậy chứ."

"Ta... ta...khụ khụ khụ." Hàn Nghệ lúng túng một hồi, rồi lại ho lên dữ dội.

"Bọn ta đều là trưởng bối của ngươi, sao ngươi lại đi lừa gạt bọn ta chứ? Ngươi trước kia đâu có như vậy."

"Ngươi thật là quá đáng đó, rõ ràng là chẳng coi tôn trưởng ra gì."

"Hàn huynh là một người thật thà lương thiện như thế, nếu như ông ấy linh thiêng mà nhìn thấy ngươi trở thành thế này, thì sẽ đau lòng lắm đó."

- - -

"Ta..."

Hàn Nghệ đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, ức đến phát khóc.

Tiêu Vân đột nhiên nói: "Các vị thức thức thăm thăm, các vị cũng chờ ép huynh ấy nữa, đây đều là do Dương nhị công tử lệnh cho huynh ấy làm Đại Tiên gì đó, huynh ấy cũng chẳng còn cách nào khác..."

Hàn Nghệ dậm chân nói: "Cái cô này, sao cô lại nói ra hả, việc này mà truyền ra ngoài, làm hỏng đại sự của nhị công tử, thì chúng ta đều roi đầu hết cả đó, khụ khụ khụ, thậm chí còn sẽ liên lụy tới mọi người."

Dương nhị công tử? Roi đầu hết cả?

"Tiểu nương tử, vừa rồi cô nói gì? Bọn ta chưa nghe thấy gì đâu."

"Đúng đúng đúng, bọn ta vừa rồi đều không nghe thấy gì cả."

"Tiểu Tôn Bảo Tiên Nhân, người làm phép quá độ, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, đừng làm tổn hại đến cơ...tiên thể."

"Quấy rầy tiên nhân nghỉ ngơi rồi, thật là tội đáng chết, chúng tôi cáo từ đây."

"Cáo từ, cáo từ."

"Các vị, các vị, đừng vội đi thể chứ, vào trong ngồi đã."

Còn ngồi, nếu mà ngồi nữa thì khéo mạng cũng chả còn. Đám bách tính kia trong nháy mắt đã giải tán sạch, chẳng ai còn dám ở lại nữa.

Tiêu Vân nhìn bóng dáng bọn họ đang rời đi, về bốn cột nhìn Hàn Nghệ nói: "Con người người quả là có bản lĩnh lừa đảo thật ghê gớm, làm như vậy, bọn họ không chỉ không tin người là Tiểu Tôn Bảo cái gì đó, hơn nữa còn không truyền tin tức người đã về ra ngoài."

Thế mà gọi là ghê gớm, chút chuyện vật thôi! Hàn Nghệ đáp lễ nói: "Cô cũng không vừa mà!"

Tiêu Vân về mặt kiêu ngạo nói: "Chả thế, cũng phải xem ta là thê tử của ai chứ."

"Ặc!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Được mời

Dịch: mafia777

Đây chỉ là một lời nói dối thiện chí, chính bởi cái lời nói dối này mà Mai thôn rất nhanh chóng đã thoát khỏi đêm đen của chiến trận, khôi phục lại sự yên bình thường ngày.

"Ăn com thôi, ăn com thôi! Hi hi, Hàn đại ca, đại ti ti, các vị thường thức tay nghề của đệ xem sao."

Chỉ thấy Hùng Đệ bung đầy tay bát thức ăn tới, ở giữa là một cái bát nhỏ, đi tới trước bàn, thức ăn còn chưa đặt xuống thì ngoài miệng đã vừa cười hi hi vừa nói.

Tiểu Dã đi phía sau cũng bung hai bát thức ăn đi tới, đặt thức ăn lên bàn.

Hai món mặn, ba món chay, nhìn qua thì thật không tệ.

Tiêu Vân thoáng chút kinh ngạc nói: "Thật không nhìn ra Tiểu Béo đệ còn biết nấu ăn đó."

Hùng Đệ cười ha hả nói: "Đệ thích ăn uống mà, cho nên trước kia có học mẹ đệ chút ít, mấy ngày qua đệ và Tiểu Dã ở bên ngoài, cũng đều do một tay đệ nấu nướng cả."

Tiểu Dã gật đầu nói: "Tiểu...Tiểu Mập...nấu ăn... ngon... ngon lắm."

Vẫn là biết giữ thể diện cho bạn tốt.

Hùng Đệ vui vẻ cười ha hả.

Hàn Nghệ cảm lấy đũa nói: "Vậy thì chúng ta hãy mau thử đi."

Bốn người lập tức cùng ăn, cũng không thể không nói là tay nghề của Hùng Đệ quả là rất cừ, ai nấy ăn mà đều trầm trồ khen ngợi, làm cho Hùng Đệ mừng nở mũi, cười đến mức từng mảng mỡ trên cơ thể rung lên bần bật, đôi con mắt đã ti hí rồi lại chỉ còn một khe hở nhỏ.

Đã đành là người một nhà, việc thì đương nhiên là cùng nhau giải quyết, Hàn Nghệ là chủ gia đình, đương nhiên phải ở bên ngoài kiếm tiền, nhưng tiền bây giờ thì đã kiếm đủ rồi, hẳn bây giờ chủ yếu bận rộn cải tạo gian bếp và phòng tắm, còn việc của Tiêu Vân chỉ là dọn dẹp lau chùi. Nhưng Tiêu Dã và Hùng Đệ đều là những đứa trẻ rất biết điều, quần áo của bọn chúng đều là tự giặt, chưa từng bao giờ phải phiền đến Tiêu Vân, còn thường xuyên giúp đỡ Tiêu Vân rửa bát, chỉ có đại lão gia Hàn Nghệ thì quen thói rồi, quần áo cởi ra là quăng đó, nếu chẳng có ai động vào thì nó sẽ vẫn nguyên chỗ cũ, chẳng cần quan tâm trên đó đã giăng đầy mạng nhện hay chưa, hẳn thực sự không có thói quen giặt giũ rửa bát đĩa, thậm chí chỉ cần nhìn thấy thôi là sợ, cũng may là Tiêu Vân ngày nào cũng vô cùng tự giác thu dọn quần áo cho Hàn Nghệ.

Có những lúc, Tiêu Dã còn lên núi săn bắn, kiếm ít thịt rừng về cải thiện, còn về Hùng Đệ, trước kia còn chưa biết y có thể làm gì, dù sao thì vụng về như y thì cũng không thể đòi hỏi quá nhiều, nhưng thật không ngờ là tên mập này lại giấu tài kĩ thế, còn giấu cả tài nấu ăn, hơn nữa cũng không lười biếng, y cũng rất thích nấu nướng.

Chỉ cần có thời gian rảnh là Tiêu Vân lại dạy Hùng Đệ học chữ, ở đây chỉ có mỗi mình y là không biết chữ, còn Tiêu Dã thì không chỉ biết chữ, mà viết còn rất đẹp, đây gọi là thầy tốt có trò giỏi mà. Chỉ có điều y cũng chẳng biết những thứ này dùng để làm gì, dù sao thì sư phụ y dạy gì thì y học nấy, cho nên Hùng Đệ cũng vô cùng khát khao được học chữ, mặc dù phản xạ hơi chậm một chút, nhưng y học hành rất chăm chỉ, nhiều khi học đến mức mồ hôi nhễ nhại, đây là do y tự lo lắng, Tiêu Vân thì chỉ khen ngợi y, chứ tuyệt đối không hề nói hay nể mặt gì, còn Hàn Nghệ và Tiêu Dã thì luôn ở bên cạnh động viên y.

Hàn Nghệ còn sai Tiêu Dã đi mua bút lông về giúp đỡ Hùng Đệ học chữ.

Đến tối, hoạt động giải trí ít, thường thì chơi mạt chược, nhưng hình phạt không phải là tiền, mà là bát đĩa của ngày hôm sau, ai thua thì phải rửa. Hàn Nghệ mặc dù không chơi ăn gian, nhưng bởi kĩ thuật của hắn vốn đã cao hơn những người kia mấy bậc, cho nên chưa từng thua bao giờ. Còn Hùng Đệ thì đánh chậm, nhưng nghĩ khá kĩ, cho nên thắng nhiều thua ít, Tiêu Dã và Tiêu Vân là hai người chuyên thua. Tiêu Dã ở bên sư phụ y lâu năm, tính cách khá hào sảng, chưa bao giờ câu nệ những chi tiết nhỏ nhặt, còn Tiêu Vân thì tính cách khá vội vàng, suy nghĩ cũng không nhiều, cho nên thường xuyên đưa bài cho người khác ừ, nhưng Hùng Đệ thì luôn giúp đỡ bọn họ rửa bát, một bên là bạn cơ hữu, một bên là cô giáo, không giúp thì cũng không được mà!

Đương nhiên, Hàn Nghệ tuyệt đối không giúp đỡ vụ này.

Dần dần, Tiêu Vân bắt đầu lôi kéo Tiêu Dã, Hùng Đệ để công kích Hàn Nghệ, nhưng về phương diện mạt chược, thì cho dù là cả 3 cao thủ có kĩ thuật lợi hại nhất đương thời cùng nhau lên thì cũng chỉ thất bại thảm hại. Về phương diện đánh bạc thì Hàn Nghệ quả thực bỏ xa họ quá nhiều, căn bản là không thể nào đuổi kịp.

Một nhà 4 người, ngày tháng trôi đi như vậy cũng nhàn nhã, vô cùng vui vẻ, trong bất giác, nửa tháng đã trôi qua.

Tiếp báo tiền phương cuối cùng cũng truyền về, sau trận Dương Châu, quân Đường một mặt lợi dụng Hàn Nghệ và mãnh thiên thạch kia đưa ra những lời đồn đại, phá hoại nghiêm trọng đoàn kết nội bộ của tổ chức tà giáo, tin đồn bắt đầu nảy sinh hoài nghi với thân phận của Trần Thạc Chân, mặt khác, phía Trường An cũng truyền tin tức tới, Đường Cao Tông Lý Trị hạ chỉ, ngựa nhanh truyền tới Giang Nam, yêu cầu luận tội tri huyện Thanh Khê và các quan viên có liên quan tới vụ án, tri huyện Thanh Khê chém đầu thị chúng, để trấn an lòng dân.

Dưới hai tầng áp lực đó, nội bộ phản quân đã triệt để tan rã, nghĩa quân Vụ Châu, Hoài Thú lần lượt đại bại mà lui, lui tới Mục Châu, hai quân Dương, Thôi tụ hợp, bao vây chặt tất cả các ngả quân chủ lực của phản quân, rất nhanh đã có hàng vạn người liên tiếp tới đầu hàng quan quân.

Cứ như vậy, phản quân đã rơi vào tình trạng nọ mạnh hết đà, Đồng Văn Bảo cùng các đại tướng khác lần lượt chết trận, còn trong trận cuối cùng, Trần Thạc Chân và Chương Thúc Dận cũng chiến đấu hết mình mà bỏ mạng, cùng với việc chết trận của Trần Thạc Chân, phong trào khởi nghĩa lần này chính thức tuyên bố kết thúc, từ ngày phát cờ khởi nghĩa cho tới thất bại, chỉ vẹn vẹn có hai tháng trời.

Đúng như lời Tiêu Vân nói hôm đó, khởi nghĩa tạo phản lúc này sao có thể không nhận thất bại. Cho dù không có Hàn Nghệ, thì Trần Thạc Chân cũng chẳng thể gây ra nổi sóng gió gì, bởi vì Đường triều lúc này thực sự quá lớn mạnh, thật sự chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, đối với Đường triều lúc này mà nói, chẳng qua chỉ là một bản nhạc đệm mà thôi, đừng nói là gốc rễ, cùng lắm cũng chỉ có thể làm rụng một chiếc lá, căn bản là chẳng ảnh hưởng gì tới toàn cục. Cần phải biết rằng Đường Triều chưa dùng tới một lính tinh nhuệ nào ở khu vực Quan Lũng và Tây Bắc, mà chỉ là điều động binh mã khu vực Giang Triết, binh lính nơi đây chỉ là binh lính yếu nhất Đường triều.

Nhưng nói lại thì, việc đúng sai của khởi nghĩa lần này thì mỗi người sẽ có quan điểm riêng.

Ít ngày nữa, Dương Tư Nột sẽ gấn đại quân khải hoàn trở về, bách tính Dương Châu cũng sẽ xuất thành nghênh đón, lần bình định phản loạn này, công trạng của Dương Tư Nột là vô cùng to lớn, nhưng nói thật là, ông ta cũng chỉ là điền thêm một nét nhỏ trong sổ ghi chép công trạng của Dương gia mà thôi, bởi vì đối thủ quá yếu, như phụ thân ông ta Dương Cung Nhân, có đối thủ nào không lưu danh sử sách, kiểu hùng Tùy mạt Dương Huyền Cảm, sói dữ Tây Bắc, Tây Bắc vương Hiệt Lợi Khả Hãn, nếu như không phải là nhờ quan hệ thân tình của Dương Cung Nhân và Lý Uyên, thì tới chính biến Huyền Vũ Môn, sau khi Lý Thế Dân đăng cơ, đã bãi tướng ông ta rồi, công lao của ông ta e rằng không chỉ có vậy, nhưng đây không phải là lỗi của bản thân Dương Cung Nhân, là do chính trị tạo ra thôi.

Có câu là vua nào triều thần ấy.

Tuy nhiên, Lý Thế Dân vẫn có thể nói là lòng dạ rộng rãi, ông ta không hề vội vàng tận diệt, cũng biết là có lỗi với Dương Cung Nhân, nhưng chuyện

chính trị thì có rất nhiều thứ bất đắc dĩ, ông ta không thể để cự thần của Lý Uyên nắm binh quyền. Tuy nhiên, khi đại cục đã định, hay cũng là lúc Dương Cung Nhân đã về già, Lý Thế Dân lại một lần nữa sử dụng ông ta, đồng thời còn phó thác trọng trách, thậm chí còn vô cùng sủng ái Dương Cung Nhân, gả công chúa của mình cho con trai út của ông ta.

Cho nên, khi so sánh với phụ thân mình thì Dương Tư Nột chỉ còn nước chạy phía sau hít bụi.

Ông nội y là Dương Hùng thì càng chẳng phải nói, trong tôn thất triều Tùy, cùng với Cao Quýnh, Ngu Khánh Tắc, Tô Uy được xưng là "tứ quý", quyền khuyh thiên hạ, đồng thời cũng là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Việc đầu tiên sau khi Dương Tư Nột về đến Dương Châu là cử người tới mời Hàn Nghệ tham dự tiệc mừng chiến thắng, bởi vì bước ngoặt của trận này chính là trận Dương Châu. Nếu như Dương Châu bị chiếm mất, mặc dù vẫn chẳng ảnh hưởng gì tới căn cơ của Đường triều, nhưng e rằng phải điều động quân tinh nhuệ tới, thậm chí cả nhà Dương Tư Nột sẽ gặp phải tai nạn lớn. Trong trận này, mặc dù cũng có phần may mắn, nhưng Hàn Nghệ vẫn có thể nói là đã lập công lớn, về công về tư, Dương Tư Nột cũng phải cảm tạ Hàn Nghệ một phen, đương nhiên, mục đích chủ yếu vẫn là muốn lôi kéo Hàn Nghệ. Lần trước, Hàn Nghệ tìm lại được kim Bô Tát, đã thể hiện rất rõ tài năng của hắn rồi, hơn nữa sau trận này, càng chứng minh Hàn Nghệ là một tài năng còn nhiều triển vọng, không thể bỏ lỡ.

Nhưng lần mời này, lại làm cho Tiêu Vân vô cùng bất mãn: "Vị Dương Thứ sử này cũng thật là biết chiêu hiền đãi sĩ, còn cử riêng người tới mời một tiểu tử nông gia, hừ, ta thấy là ông ta đang cố ý làm để người khác nhìn thấy thôi, công lao này đã sớm được tính cho con trai ông ta rồi, người đừng có đi, tránh để người ta lợi dụng."

Bà nương này đúng là đang mở mắt mà nói mò. Hàn Nghệ liếc xéo Tiêu Vân một cái rồi nói: "Vậy sao?"

"Một việc rõ ràng như vậy mà người không nhìn ra sao?"

Ánh mắt Tiêu Vân rời sang chỗ khác, hơi có vẻ chột dạ nói.

Dương gia dẫm lần bầy lượt mời chào Hàn Nghệ, đây đã chẳng còn là bí mật gì nữa rồi, nàng sao mà không biết, nhưng nàng rất căm ghét người của Dương gia, luôn tới quấy rầy Hàn Nghệ. Hiện giờ gia đình họ đang trải qua những ngày tháng vui vẻ thoải mái, cho nên trong thâm tâm, nàng không hề muốn Hàn Nghệ dính chút quan hệ gì với Dương gia cả.

Hàn Nghệ cười nói: "Cho dù là vậy thì ta cũng phải đi, cô cũng biết ta chỉ là một tiểu tử con nhà nông dân, người ta lại là Thứ sử, ta không đi liệu có được không? Đây chẳng phải là rượu mừng không uống, lại muốn uống rượu phạt sao? Ta sẽ không làm việc ngu xuẩn đó đâu."

Tiêu Vân nói: "Người có thể giả bệnh mà, dù sao thì người già bộ cũng giống đấy chứ."

"Cô có thể đừng nhắc đến cái chuyện này nữa không, nếu như để người khác nghe thấy, ta về sau có mặt mũi gì mà gặp Dương nhị thúc bọn họ." Hàn Nghệ hừ một tiếng nói: "Hơn nữa việc này trốn một ngày thì được, liệu có trốn cả đời được không."

Tiêu Vân nhũn mày, cũng biết là Dương Tư Nột rất muốn gặp Hàn Nghệ một lần, thậm chí hai lần ba lần, đoạn hừ một tiếng rồi nói: "Nếu như người muốn thì cứ đi đi."

"Ta nói là ta muốn đi lúc nào. Thôi thôi, ta chẳng buồn nói với cô về việc này nữa." Hàn Nghệ xua xua tay, rồi lại hỏi: "Cô có đi không?"

Lần này thì Dương Tư Nột quả là có mời hai người phụ thê bọn họ.

Tiêu Vân bĩu môi nói: "Ta không đi."

"Cô không đi thì thôi." Hàn Nghệ chẳng muốn ép buộc nàng, đoạn nói tiếp: "Tiểu Dã, Tiểu Béo, các đệ đi cùng ta nhé, coi như đi cải thiện chút khẩu vị, dù sao thì không mất tiền mà."

Tiêu Vân vội nói: "Nếu như các người đi cả thì chỉ một mình ta ở nhà sao?"

Hàn Nghệ nói: "Trước kia chẳng phải là thường xuyên như vậy sao."

Tiêu Vân nói: "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, không giống nhau mà."

"Sao lại không giống nhau?"

"Việc này...à, trước kia là nhà nhỏ, giờ là nhà lớn, một mình ta ở nhà cũng thấy sợ."

"Cô mà biết sợ?"

Hàn Nghệ tỏ vẻ sùng sốt.

"Sao ta lại không biết sợ chứ?" Tiêu Vân cố cãi lí nói.

Hùng Đệ đột nhiên nói: "Hàn đại ca, đệ cũng không muốn đi, đệ ở nhà giúp đỡ đại tì tì nấu cơm thôi, đại tì tì chẳng phải là không biết nấu cơm sao."

Y không thể so được với Hàn Nghệ, đối mặt với các công tử nhà đại quan, trong lòng y có chút sợ hãi, cho nên y cũng không muốn đi.

Tiểu Dã thì thế nào cũng được, y thì chẳng biết sợ ai cả, dù sao thì sư phụ y cũng là một đại anh hùng.

"Vẫn là Tiểu Béo ngoan..."

Tiêu Vân tỏ vẻ cảm động lắm, nhưng đột nhiên lại cau mày, nhìn thẳng mặt Hùng Đệ nói: "Tiểu Béo, sao đệ lại biết ta không biết nấu cơm?"

"Hàn đại ca nói mà."

Hùng Đệ lập tức chỉ về phía Hàn Nghệ.

Mẹ kiếp, xem ra thằng mập đã làm tên phản bội, Hàn Nghệ trợn trừng mắt nhìn Hùng Đệ, chúng ta chẳng phải là huynh đệ chung hoạn nạn sao, bà nương này còn chưa động thù, đệ đã bán đứng ta thế hả?

Tiêu Vân quay mặt lại, giận dữ nhìn Hàn Nghệ: "Người rớt cuộc đã nói xấu sau lưng ta những gì rồi?"

"Ặc... Tiểu Dã, mau đứng qua đây che lại giúp, đại ca muốn lấy gì mất."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hàn Nghệ nhường chỗ ngồi

Dịch: mafia777

Thực ra, nói thật là Hàn Nghệ cũng không muốn đi. Hắn không thích giao du với đám quan lại hiển đạt kia. Khác biệt ở chỗ là hắn biết mình biết người hơn Tiêu Vân, người ta đường đường là Thứ sử, cử người tới mời một tiểu tử nghèo, nên nhớ là mời đó, đây đã là niềm vinh hạnh lớn lao rồi, người mà còn kiêu căng thì khác gì không biết phân biệt tốt xấu.

Ngoài ra, Hàn Nghệ cũng muốn nói chuyện với Dương Tư Nột về việc Tiểu Tôn Bảo. Hắn không muốn đi trên đường cũng bị người ta mang hương ra cúng. Điều này đối với một tên lừa đảo mà nói thì thật quá tàn khốc. Nếu như ai cũng biết hắn, đều chú ý đến hắn, vậy thì còn làm ăn được gì nữa.

Về công về tư, hắn đều nên đi.

Sáng hôm sau, Hàn Nghệ và Tiểu Dã thay bộ quần áo sạch sẽ tinh tươm đi ra khỏi nhà, trước khi ra đến cổng, Hùng Đệ dặn đi dặn lại Tiểu Dã nhớ mang về cho y mấy thứ gì ngon, dù sao thì thằng mập là chuyên gia ăn uống mà.

Vừa tới cửa thôn, xe ngựa của Dương phủ đã sớm đợi sẵn ở đó, phục vụ hết sức chu đáo. Hàn Nghệ, Tiểu Dã lên xe ngựa rồi đi thẳng về phía Dương phủ.

Lần thắng lợi lớn này là đại công rõ ràng rành, Dương Tư Nột cũng chẳng tội gì phải giấu giếm, bày tiệc rượu lớn ngay trong Dương phủ, khoản đãi các đại tướng xuất chinh lần này, đây là việc vô cùng cần thiết, người ta đã xả thân vì người, người thắng trận rồi thì nhất định phải khao thưởng ba quân, rất nhiều binh sĩ chờ đợi cái giờ phút này, nếu không thì ai mà tận tâm tận lực xả thân vì người nữa, ngoài ra, Dương Tư Nột còn mời một số sĩ tộc ở Dương Châu, tóm lại là làm rất hoành tráng.

Bắt đầu từ giờ Thìn, cổng lớn Dương phủ đã thấy từng dòng người nườm nượp tiến vào, các văn sĩ võ tướng tùm năm tùm ba nhộn nhịp tới Dương phủ chúc mừng Dương Tư Nột.

Đi được hơn một canh giờ, Hàn Nghệ cũng tới Dương phủ, vừa mới xuống xe, đã nghe thấy tiếng cười sảng khoái: - Hàn tiểu ca, người rớt cuộc cũng đã tới, cha ta thấy người mãi không tới nên có dặn ta ra ngoài xem sao.

Hàn Nghệ ngẩng đầu nhìn, thấy đó là Dương Triển Phi, liền vội chấp tay nói: - Hàn Nghệ tham kiến nhị công tử, thật là có lỗi, nhà ở xa quá nên mới tới muộn thế này.

- Haizz, giữa chúng ta với nhau còn lễ tiết rườm rà thế làm gì, đi đi đi, cha ta đang đợi người đó.

Nói rồi Dương Triển Phi liền mời Hàn Nghệ vào bên trong, Tiểu Dã thì đi theo ngay sau Hàn Nghệ.

Đi tới tiền viện, gặp ngay một đám người từ bên trong sảnh đi ra, người đi đầu chính là Dương Tư Nột.

Dương Tư Nột nhìn thấy Hàn Nghệ, lộ vẻ kích động dị thường, cười ha hả nói: "Đại công thần của chúng ta tới rồi."

Nói xong, ông ta sải bước tới đón.

Đại công thần, trời đất, hay là tỏ vẻ tinh tướng, không, tỏ vẻ bệnh tật là một lựa chọn rất không tồi. Hàn Nghệ chỉ thấy áp lực quá lớn, liền hành lễ nói: "Tiểu tử Hàn Nghệ tham kiến Dương công, Hàn Nghệ có tài đức gì, sao dám phiền tới Dương công đích thân nghênh đón."

"Hôm nay người xứng đáng điều đó, tuyệt đối xứng đáng."

Dương Tư Nột cười mở cườì, một tay nắm lấy tay Hàn Nghệ, lôi vào bên trong.

Mọi người đứng cạnh thấy vậy, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ và cả sự nghi hoặc.

Đường đường là nhân vật số một Dương Châu, lại là quý tộc Quan Trung, ở cái mảnh đất Dương Châu này, ai có thể sánh vai dất tay với ông ta thì quả là niềm vinh dự to lớn. Đương nhiên, bọn họ cũng không hiểu vì sao Dương Tư Nột lại coi trọng cái tên tiểu tử nghèo nhìn thì chẳng có gì đặc biệt này.

Thực ra Hàn Nghệ cũng được ưu ái mà thấy sợ, nỗi khổ khó nói mà. Hắn mặc dù là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng thiên hướng giới tính thì vẫn là một nam nhân hoàn toàn bình thường, nào có muốn bị một đại thúc hơn bốn mươi tuổi nắm tay như vậy. Nghĩ mà đã thấy buồn nôn rồi, thầm nghĩ, người mà thực sự muốn giữ thể diện cho ta thì rất đơn giản thôi, là để cho con gái người ra đây nắm tay ta là được rồi, yêu cầu của ta đâu có cao siêu gì.

Vào tới trong sảnh, chỉ thấy chỗ ngồi đã được sắp xếp xong, phía trên có 3 cái bàn thấp, cái chính giữa hơi to hơn chút, hai bên là hai cái nhỏ hơn, đặt chéo, phía dưới hai bên trái phải là hai hàng dài bàn thấp, ước chừng chục cái, có thể thấy cái sảnh này lớn thế nào, cần biết rằng đây chỉ là một góc thôi, sảnh sườn hai bên trái phải cũng được dùng để bày yến tiệc. Mặc dù sảnh Dương phủ rất lớn, nhưng người nhiều quá thì chẳng còn cách nào khác, đành phải phân vùng mà sắp xếp, địa vị cao đương nhiên ở sảnh chính, địa vị thấp thì ở sảnh sườn, nữ nhân đi theo thì ở hậu đường.

Phân biệt do hai con trai của Dương Tư Nột và Dương lão phu nhân phụ trách tiếp đón.

Bởi vì trưởng tử của Dương Tư Nột đã ra ngoài làm quan, có thể nói là đã tự lập môn hộ, có mạng lưới quan hệ riêng, Dương Triển Phi thực ra là người nổi nghiệp, nên mới được ngồi cùng sảnh với Dương Tư Nột.

Dương Tư Nột kéo Hàn Nghệ đi thẳng tới hàng ghế trên, tay chỉ về cái bàn bên phải nói: "Hàn Nghệ, người ngồi đây."

Đại thúc, người đang muốn cảm ơn ta hay là đang muốn hại ta đó. Vừa này khi đi vào, Hàn Nghệ đã nhìn lướt qua những người xung quanh, chẳng phải đại tướng thì là đại quan, chẳng phủ thì quý, những người đó hiện tại còn đang đứng, hán mà cứ thế ngồi xuống thì có khác nào bị mù mắt, đoạn chấp tay từ chối nói: "Không được, tuyệt đối không được, Hàn Nghệ chẳng qua chỉ là một kẻ thảo dân, sao dám ngồi đây."

Dương Tư Nột xua xua tay nói: "Lần bình định quân phản loạn này, công lao của người to lớn, chỗ này nhất định là của người."

Lại nghe một người nói: "Dương thúc thúc nói đúng lắm, đây là tiệc mừng công, đương nhiên phải luận công mà ngồi, Hàn công tử đâu cần khiêm nhường."

Người vừa nói cũng là một thanh niên, hơn nữa Hàn Nghệ cũng biết người đó, chính là vị công tử trẻ tuổi tên gọi Tần Vũ mà hôm đó gặp ở trong rừng. Hàn Nghệ thực ra đã sớm nhìn thấy y, ấn tượng sâu đậm nhất về y chính là kĩ thuật tán gái vụng về.

Thằng nhãi người giỏi lắm, thật là lòng dạ hẹp hòi, ta chẳng qua chỉ lừa của người có một quan tiền, người có cần thiết phải so đo tính toán vậy không. Hàn Nghệ trong lòng thầm chửi một câu.

Lời nói vừa rồi nghe thì như đang tăng bốc Hàn Nghệ, y nhấn mạnh việc luận công mà ngồi, nếu như Hàn Nghệ mà ngồi thật, thì đám đại tướng kia sẽ nghĩ gì, một tiểu tử chưa từng động tới đao tới thương như người, hơn nữa cũng do yếu tố may mắn chiếm phần không nhỏ, còn bọn ta đều mang sinh mạng ra chiến đấu, đến cùng thì công lao lại quy về một mình người chiếm. Mặc dù công lao của Hàn Nghệ đích xác là không nhỏ, nhưng lòng đố kỵ của con người sinh ra đã có, lời vừa nói ra, Hàn Nghệ nếu như làm theo thật, nhất định sẽ kéo theo sự đố kỵ của không ít người, những ngày tháng về sau sẽ chẳng hay ho gì.

Hàn Nghệ đưa mắt nhìn lướt qua mọi người một lượt, thấy mỗi người một sắc mặt, trong sảnh trở nên vô cùng yên tĩnh, trong lòng thầm kêu khổ, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, vừa cười vừa gật đầu nói: "Tần công tử trêu đùa rồi, Hàn Nghệ chỉ là một kẻ thảo dân, không thể xứng gọi là công tử, tuy nhiên, ta cũng tán thành với lời của Tần công tử, tiệc mừng này, đương nhiên là phải luận công mà ngồi."

Tần Vũ trong lòng mừng lắm, thầm nghĩ, tên tiểu tử này rốt cuộc là vẫn chẳng hiểu gì về đời cả.

Nào ngờ Hàn Nghệ chuyển ý luôn, nói tiếp: "Đành rằng là như vậy, thì Hàn Nghệ càng không thể ngồi được, chuyển dẹp loạn này, Hàn Nghệ cho rằng công lao lớn nhất thuộc về những liệt sĩ đã hi sinh thân mình trong chiến trận, để bảo vệ quốc gia, bảo vệ bách tính, họ đã vào sinh ra tử, khảng khái vì nghĩa, họ mới là những người đáng kính nhất, đáng được ca ngợi nhất, đáng được trân trọng nhất. Câu chuyện của họ có thể viết thành bài ca, cũng có thể khóc vì điều đó, họ mới là những công thần lớn nhất"

Nói rồi, hán nhìn sang Dương Tư Nột chấp tay nói: "Hàn Nghệ khẩn cầu Dương công, nhường chỗ ngồi này cho những vị anh hùng đó, để họ cùng với chúng ta cùng nhau chúc mừng thắng lợi không dễ dàng này, thắng lợi này xứng đáng thuộc về chúng ta, càng xứng đáng thuộc về họ."

"Hay, nói hay lắm, những lời này của Hàn tiểu ca, thật đúng như những gì trong tâm ta nghĩ vậy."

Một người vóc dáng cao lớn đột nhiên tán thưởng, quan sát thể hình thì có lẽ là một viên đại tướng.

Không ít võ tướng cũng trầm trồ khen ngợi.

Bọn họ đều là võ tướng, những người bỏ mạng đều là lính của họ, cho nên tự đáy lòng, họ đương nhiên vô cùng cảm kích những gì Hàn Nghệ nói.

Dương Tư Nột cũng từng xuất thân võ tướng, nghe những lời này của Hàn Nghệ, lại nhớ tới những tướng sĩ đã anh dũng hi sinh kia, trong lòng vô cùng cảm động, trầm nghĩ, người này quả là rất đặc biệt.

Lúc này, một mưu sĩ bên cạnh Dương Tư Nột nói khẽ nhắc nhở: "Dương công, không thể để tên tiểu tử này ngồi đây được đâu, nếu không hậu quả khôn lường đó."

Dương Tư Nột đột nhiên tỉnh ngộ, biết mình đã phạm phải điều đại kỵ, bởi vì thời kì đầu của Đường triều vô cùng chú trọng môn đệ, xuất thân, Hàn Nghệ chỉ là một nông dân quen, nếu như không phải ở cái sơn trang Mai thôn xa xôi hẻo lánh, ít giao lưu với thế giới kia, thì rất có khả năng cũng chỉ là một nông nô rồi. Xét về lí mà nói thì hẳn không có tư cách bước chân vào sảnh này, người giỏi lắm, còn để hẳn ngồi lên ghế trên, đây chẳng phải là tát vào mặt quý tộc, sĩ tộc sao, người mời bọn ta đến là để làm nhục bọn ta sao, đây quả là một sai lầm cực kì cực kì nghiêm trọng và sơ đẳng.

Thực ra Dương Tư Nột cũng phải nghĩ ra điều đó. Dù sao thì cũng xuất thân quý tộc, nhưng do ông ta nhất thời cao hứng, lại thêm đối nhân xử thế hào sảng, vô cùng coi trọng nhân tài, kết quả là đã sơ ý điểm này. Bởi vì Hàn Nghệ là nhân tài mà ông ta coi trọng, đồng thời lại lập được công lao lớn như vậy, nên ông ta đương nhiên là rất vui rồi.

Nhưng nói lại thì, có những việc Dương Tư Nột người không thể nào thay đổi được, cũng không thể đụng vào được. Hiện giờ, đứng ở đây quá bán là người của người, cho nên mới không có ai nói gì, nhưng không có nghĩa là họ cam tâm tình nguyện. Nếu như Hàn Nghệ ngồi chỗ đó, một khi tin này truyền ra bên ngoài, chắc chắn sẽ có người chửi Dương Tư Nột người không biết điều, thậm chí còn tới chỗ Hoàng Đế nói xấu người. Đừng thấy chỉ là một chỗ ngồi, nhưng quả thực lại không phải chuyện nhỏ, đoạn tát nước theo mưa nói: "Nói hay lắm, họ mới là những người càng có tư cách hưởng thụ niềm vui thắng lợi này. Được, chỗ ngồi này dành cho các vị anh hùng của chúng ta."

Hàn Nghệ thờ phào một hơi, đã nói là bữa tiệc này không thích hợp với ta, ngay cả chỗ ngồi cũng phải để ý đến vậy, con mẹ, học ít nên não không đủ dùng, những lời vừa rồi là phải vận dụng hết sạch những gì cả đời này học được, không thể có lần thứ hai đâu. Nói rồi hẳn đưa mắt liếc qua chỗ Tần Vũ, mặc dù trên mặt Tần Vũ vẫn nở một nụ cười, nhưng cười rất gượng gạo, trầm nghĩ, tên tiểu tử này dám động tới ông nội Hàn người, dựa vào cái kĩ thuật tán gái vụng về của người, cho dù ta học hành ít hơn nữa cũng đối phó với người quá đơn giản.

Với những gì Hàn Nghệ nói thì chỗ ngồi đương nhiên phải điều chỉnh lại.

Hàn Nghệ ngồi ở đoạn giữa, nhưng khôn kiệp ở chỗ, hẳn lại phải ngồi ngay cạnh Tần Vũ, thật là oan gia ngõ hẹp.

Nhưng Hàn Nghệ cũng chẳng thêm đề tâm nhiều vậy nữa, đoạn kéo Tiểu Dã tới ngồi cùng. Thực ra Dương Tư Nột không hề xếp chỗ cho Tiểu Dã, may mà Đường triều đều ngồi theo kiểu quý, không có ghế, cho nên không cần xếp thêm chỗ, chỉ cần cứ thế ngồi xuống là được.

Dựa vào những gì Hàn Nghệ nói, thì chén rượu đầu tiên buộc phải kính những vị anh hùng kia.

Dương Tư Nột nói một hồi những lời tưởng nhớ những huynh đệ đã hi sinh, rồi lại nâng chén hướng về chỗ ngồi bỏ không kia nói: - Chén rượu này, kính các vị anh hùng của chúng ta.

Mọi người cùng nhau nâng chén, một hơi uống cạn.

Vừa uống cạn, Dương Tư Nột lập tức sai người rót thêm, lại nâng chén nói: "Các vị có lẽ đều biết, lần dẹp loạn này, bước ngoặt chính ở chỗ phản quân tập kích Dương Châu thất bại, nếu không thì hậu quả thật khôn lường, Hàn Nghệ mặc dù trẻ tuổi, nhưng lại có thể vào lúc nguy cấp đã xả thân xông tới, nếu như không có cậu ta, thân nhân của chúng ta có lẽ đã lâm phải kiếp nạn lớn, đồng thời cậu ta còn dùng diệu kế hóa giải tà pháp của Trần Thạc Chân, điều này đã đem lại sự giúp đỡ to lớn đối với chúng ta, chúng ta nên thay mặt cho thân nhân mình chúc cậu ấy một chén."

Một người lập tức phụ họa theo: "Dương công nói chí phải, chúng ta nên thay mặt người thân kính chúc Hàn tiểu ca một chén."

Bởi vì những gì đã nói ra trước đó rất phù hợp với tâm ý của các võ tướng, cho nên bọn họ không hề ghen tị gì với Hàn Nghệ, mà ngược lại còn rất thích tên tiểu tử này, thế là đều nâng chén lên.

Lại bắt đầu rồi đấy, trời đất ơi.

Hàn Nghệ vội đứng dậy, nâng chén rượu lên nói: "Không dám, không dám, các vị ngồi đây đều là trưởng bối của ta, ta sao có thể nhận được, tiểu tử cạn trước để thể hiện lòng tôn kính."

Nói rồi hẳn vội uống cạn luôn.

Dương Tư Nột cũng coi như khá hiểu Hàn Nghệ, đối với hành động này của hắn thì cũng quen rồi, đoạn cũng uống một hơi cạn chén, những người còn lại cùng nhau uống theo.

Làm thế này không được, ta không thể cứ ra gió kiểu này được, cần phải tìm kẻ chịu tội thay mới được. Hàn Nghệ đột nhiên liếc nhìn sang Dương Triền Phi đang ngồi cạnh Dương Tư Nột, cười thầm, nhị công tử xin lỗi nhé. Đoạn vội rót cho mình một chén, nâng chén đứng dậy nói: "Thực ra tiểu tử chỉ góp chút công sức nhỏ mọn, không đáng nhắc tới, nếu nói tới anh hùng chân chính, ta thấy nhị công tử không thể xứng đáng hơn. Lúc đó quân địch tới

bất ngờ, nhị công tử đối mặt hiểm nguy nhưng vẫn bình tĩnh, ứng phó kịp thời, ổn định lòng dân lòng quân, đáng quý hơn là nhị công tử luôn nghĩ cho bách tính, vào thời khắc cấp bách nhất, công tử đã cử cận vệ của mình tới ngoại ô mời bách tính vào thành."

Tiểu tử vốn rất sợ hãi, nhưng nhờ có tấm gương của nhị công tử, nên mới lấy hết dũng khí ra tới tường thành, hơn nữa, nếu như không có nhị công tử tin tưởng dùng người, xử lý quyết đoán, đem lại cho tiểu tử một sự tin nhiệm cực kì lớn, thì e là rất khó thành công. Nhị công tử còn phải đối mặt với áp lực lớn hơn tiểu tử nhiều, cho nên tiểu tử cho rằng nhị công tử mới là đại anh hùng bảo vệ Dương Châu. Nhị công tử, ta kính công tử một chén.

Dương Triển Phi còn đang ngăn người ra, y thực sự chẳng nghĩ tới việc này, bởi vì cho dù là diệt trừ gian tế trong thành hay dùng không thành kẻ ngăn địch, đều là do Hàn Nghệ nghĩ ra cả, cho nên y vẫn luôn cho rằng đây đều là công lao của Hàn Nghệ, cũng chẳng có ý định đi cướp công, nhưng hôm nay Hàn Nghệ lại nói như vậy, tự cảm thấy mình hình như không phải là không có công gì, cũng đích xác là đã làm không ít việc, nhưng trước mặt nhiều trưởng bối thế này, không thể tránh khỏi có đôi chút e ngại.

Tần Vũ đột nhiên nâng chén đứng dậy nói: "Hàn tiểu ca nói đúng lắm, nhị ca hữu dũng hữu mưu, gặp gian nguy không nao núng, thật là chân truyền của Dương thúc, có phong độ của một đại tướng, quả là một đáng anh hùng, tiểu đệ cũng kính nhị ca một chén."

Tên tiểu tử này cũng không ngu nhì, ít ra câu nói này nghe cũng tạm.

Hàn Nghệ sao có thể không biết Tần Vũ đang định giở trò gì, đây là một một mũi tên trúng hai đích. Khi ở trong rừng, Hàn Nghệ đã nhìn ra thằng nhãi này thích Dương Phi Tuyết, gọi nhị ca ngọt thế, cái dã tâm này thì ai mà chả nhận ra, nên cũng phải biết lấy lòng cậu hai, hơn nữa, từ tình huống vừa rồi có thể thấy, Tần Vũ hiển nhiên không khoai gì Hàn Nghệ, một là Hàn Nghệ trước kia đã chơi y một phen, hai là Hàn Nghệ chẳng qua cũng chỉ là một nông dân, y đương nhiên coi thường Hàn Nghệ, nếu như quy hết công lao vào Dương Triển Phi thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

Tuy nhiên điều này lại hợp với tâm ý của Hàn Nghệ, cái hán muốn thấy chính là kết quả này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rời Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Thông gia chính trị

Dịch: mafia777

Việc tiếp theo, đương nhiên là không cần nói nhiều nữa, mọi người đều biết nên làm thế nào, đoạn nhao nhao mời rượu Dương Triển Phi. Đã đều là người noi quan trường cả, những thứ khác không nói, riêng về công phu nịnh hót thì chưa thấp hơn ai bao giờ.

Điều này khác với việc chúc rượu Hàn Nghệ vừa nãy, chúc Hàn Nghệ đa phần là vì Dương Tư Nột, nhưng chúc rượu Dương Triển Phi thì đều là xuất phát từ nội tâm, gì mà hổ phụ thì không có khuyến tử, gì mà thiếu niên anh hùng, những lời tăng bốc cuộn cuộn như nước sông, liên miên không dứt, thật là như ghen ở hòng, không phun ra không chịu nổi.

Dương Triển Phi mặc dù được nhờ ánh hào quang của con dòng cháu giống quý tộc, nhưng dù sao vẫn còn trẻ tuổi, hơn nữa cũng chưa từng lập công nào lớn thế này, hai ba lượt chúc là đã có chút lằng lằng rồi, hết chén này đến chén khác, uống vui vẻ lắm.

Còn Dương Tư Nột nãy giờ chỉ ngồi im chẳng nói gì, ông ta đương nhiên sẽ không chúc rượu con trai mình, cho dù là ông ta có chúc thì Dương Triển Phi liệu có dám uống không. Ánh mắt khẽ liếc sang Hàn Nghệ, thấy tên tiểu tử này đang cùng với Tiểu Dã vực đầu vào ăn uống nhồm nhoàm, thật không vui chút nào, trong lòng sao mà không hiểu, thâm nghĩ, tiểu tử người giỏi lắm, không ngờ lại dám đẩy khó khăn lên đầu con trai ta.

Hàn Nghệ là người nào chứ, là dạng cháo chớp cả, lúc nào cũng mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, Dương Tư Nột nhìn sang thì hán lập tức phản ứng lại luôn, vội kiềm chế vài phần, rồi trầm giọng nói: "Tiểu Dã ăn chậm chút, người ta đang nhìn kia kia."

Tiểu Dã thì lại thấy chẳng có gì không ổn, sư phụ y đã dạy rằng, nam nhân mà, nên ăn to nói lớn, uống rượu ngum to, ôn tồn nhã nhặn, nhai kĩ nuốt chậm đều là dạng nữ nhi cả, nhưng thấy Hàn Nghệ nói vậy, vẫn "dạ" một tiếng, rồi uống một chén rượu, hai người ngồi đực ra như bị đau hột cà.

Dương Tư Nột đều thấy cả, nhưng chẳng nói gì, khoe miệng lộ một nét như cười như không, đợi cho bọn họ chúc rượu xong mới hăng giọng nói: "Khuyến tử trong trận bảo vệ Dương Châu, thể hiện tạm được, công tội đều có, vẫn còn rất nhiều điểm chưa đạt, anh hùng thì không dám nói, nhưng với độ tuổi này của nó mà làm được như vậy, người làm cha như ta cũng thực sự cảm thấy tự hào."

Nói tới đây, ông ta quay đầu lại, nhìn Dương Triển Phi nói: - Triển nhi, nhưng con không được tự mãn, so với những anh hùng thực thụ kia thì con còn kém xa lắm, hơn nữa tổ huấn Dương gia chúng ta vẫn nhắc đi nhắc lại rằng, người làm tướng, không được kiêu ngạo nóng vội, bởi vì kiêu binh tất bại, con còn có một con đường dài phía trước, nhớ kĩ lấy, nhớ kĩ lấy.

Người làm cha, đương nhiên hi vọng con trai mình có bản lĩnh, khích lệ là điều nên làm, Dương Tư Nột lúc đầu đã khẳng định thể hiện của Dương Triển Phi trong trận chiến bảo vệ này, đó là sự thật, Dương Triển Phi đích xác là đã làm rất tốt, tuy nhiên khích lệ mãi thì sẽ thành sùng ái, dung túng. Cho nên sau đó Dương Tư Nột đã rất thẳng thắn nói ra điểm chưa được của Dương Triển Phi, bởi vì Dương Triển Phi vừa rồi đúng là đã hơi phiêu quá. Dương Tư Nột vẫn hi vọng Dương Triển Phi có thể đứng trên mặt đất, với chút bản lĩnh hiện giờ, cho người một đôi cánh người cũng chẳng bay lên được.

Đem ra so sánh thì Hàn Nghệ lại tỏ vẻ quá khiêm tốn, đem lại cho người khác một cảm giác ứng phó cho xong chuyện, điều này làm Dương Tư Nột vô cùng đau đầu.

Dương Triền Phi đột nhiên tỉnh ngộ lại, thu lại nụ cười đắc ý trên khuôn mặt, gật đầu nói: "Lời dạy bảo ân cần của phụ thân, con sẽ khắc cốt ghi tâm."

Dương Tư Nột gật đầu không nói gì thêm. Lớn như vậy rồi mà vẫn cứ phải dạy mãi, thì sẽ chẳng bao giờ lớn được. Đoạn nhìn quét qua những người đang ngồi đó nói: "Lần dẹp loạn này, để giành được đại thắng, thì công lao của các vị ngồi đây đều không thể quên, ta đã bẩm báo với triều đình công tích của từng vị một, tin rằng triều đình sẽ sớm ban thưởng."

"Phụt!"

Đúng vào lúc mọi người đang ngồi đó cảm thấy vô cùng vui sướng, chuẩn bị đáp tạ Dương Tư Nột, thì một âm thanh không mấy hài hòa vang lên.

Chỉ thấy một ngụm rượu phun từ miệng Hàn Nghệ ra: "Khụ khụ khụ, xin lỗi, xin lỗi, khụ khụ."

Hàn Nghệ bị nghẹn gần chết, thấy mọi người quay lại nhìn vội vẩy tay nói lời xin lỗi.

Một người trung niên râu quai nón cười ha hả nói: "Không sao, không sao, Hàn tiểu ca kích động quá thôi, đó cũng là điều dễ hiểu."

Những người khác cũng nhao nhao bật cười.

Bọn họ dẫn quân đánh trận là vì gì, chẳng qua cũng là vì được thăng quan, muốn được Hoàng đế ban thưởng, nếu như Dương Tư Nột không báo lên, thì bọn họ chắc chắn sẽ bất mãn, cho nên suy bụng ta ra bụng người, bọn họ đương nhiên cho rằng Hàn Nghệ nhất định là vì vui quá, bản tấu chương này dâng lên, Hàn Nghệ chắc chắn cũng có thể giành được không ít phần thưởng.

Ta kích động cái con gái nguoi ỷ! Hàn Nghệ khó khăn lắm mới lấy lại trạng thái bình thường, mặc dù trên khuôn mặt vẫn nở một nụ cười, nhưng trông còn khó coi hơn là khóc, đoạn nhìn Dương Tư Nột nói: "Dương công, người, người... không lẽ cũng báo cả tiểu tử lên."

Dương Tư Nột nhìn Hàn Nghệ, trong ánh mắt thấp thoáng nét cười, ngoài miệng lại nghiêm nghị nói: "Câu hỏi này của nguoi là ý gì, chẳng lẽ cho rằng bản quan sẽ tham công của nguoi."

"Tiểu tử không có ý đó, tiểu tử chỉ là..."

"Không phải thì tốt, nguoi yên tâm, bản quan chỉ báo cáo đúng sự thật, là công lao của nguoi thì chẳng ai có thể cướp đi được." Dương Tư Nột dứt khoát nói.

Ta xem như đã nhìn ra rồi, là nguoi đang ép ta vào quan trường đây mà! Lão đại, ta còn chưa tròn 18 tuổi đâu, là lúc còn đang lớn, nguoi dù sao thì cũng nên đợi ta thêm vài năm chứ! Hàn Nghệ thực sự không biết nên nói thế nào cho phải, thầm nghĩ, vẫn cứ là gừng càng già càng cay đây.

Thực ra Hàn Nghệ quả là đã nghĩ hơi nhiều, Hàn Nghệ cho rằng Dương Tư Nột đang muốn dùng thánh chỉ để ép hắn vào quan trường, nhưng hắn chưa nghĩ tới hắn đang ở địa vị nào, một người dân bình thường chỉ cao hơn nô lệ một chút thì sao có thể kinh động tới thánh chỉ được, nguoi thật là mộng tưởng hão huyền.

Hoàng đế phong thưởng, đầu tiên nhất định phải là Thống soái, đó là điều đương nhiên, bởi nếu có trừng phạt thì người đầu tiên cũng là Thống soái, chứ không trừng phạt binh sĩ, hay nói cách khác, lần thăng lợi này, Dương Tư Nột và Thôi Thứ sử Vụ Châu chắc chắn có công lớn nhất, phần thưởng cũng sẽ hậu hĩnh nhất, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ lấy phần thưởng đó chia cho bộ tướng thuộc cấp, quý tộc đều không thiếu tiền, hơn nữa, triều đình cũng chắc chắn sẽ ban thưởng cho bộ tướng dưới trướng bọn họ, tóm lại là dựa vào chế độ quân công mà tính.

Chỉ nói riêng trận bảo vệ Dương Châu, xét theo lí mà nói công trạng lớn nhất chắc chắn phải thuộc về Hàn Nghệ, nhưng triều đình chắc chắn sẽ ghi công cho Dương Triền Phi, Hàn Nghệ chỉ có thể tính là một mưu sĩ trợ giúp cho Dương Triền Phi, hay có thể nói là thuộc cấp của y, bởi vì địa vị của Hàn Nghệ quá thấp hèn, xuất thân không cao, đại thần trong triều đại đa số là quý tộc, bọn họ đương nhiên sẽ ưu tiên nghĩ cho tử đệ gia tộc mình trước, không cần nghĩ cũng biết, điều này đối với Dương Triền Phi mà nói tuyệt đối là một cơ hội tuyệt vời, người Dương gia nhất định sẽ tận dụng cơ hội này mà đẩy Dương Triền Phi ra khỏi đôi cánh che chở của Dương Tư Nột, để Hoàng đế biết được Dương gia lại xuất hiện một nhân vật ưu tú khác, tăng thêm số người Dương gia trong triều, bảo đảm cho thế lực của Dương gia không bị giảm sút.

Cho dù là Dương Tư Nột trong tấu chương có đặc biệt biểu dương Hàn Nghệ, thì triều đình cũng sẽ không quan tâm lắm đến tên tiểu tử này, bởi vì nếu công trạng này ghi cho Hàn Nghệ thì những gì đạt được đã ít càng ít hơn, nhưng nếu ghi cho Dương Triền Phi thì đó lại là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau.

Dương Tư Nột đương nhiên cũng biết, ông ta sở dĩ nhắc đến Hàn Nghệ trong tấu chương, thực ra triều đình cũng sẽ không trọng thị gì cả, cũng chỉ là cho Hàn Nghệ một cơ hội, để hắn có quân công trên người, cứ như thế, đến lúc nào đó, gã có thể danh chính ngôn thuận để Hàn Nghệ nhậm chức dưới trướng mình, làm thế để tránh có người không phục, cũng cực kì có lợi cho việc phát triển sau này của Hàn Nghệ.

Như vậy có thể thấy, Dương Tư Nột vẫn vô cùng xem trọng Hàn Nghệ.

Bởi vì phẩm hạnh, tài trí, tính cách của Hàn Nghệ đều vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn nhân tài trong con mắt của Dương Tư Nột. Khiêm tốn, điềm đạm, hữu dũng hữu mưu, cho nên ông ta vô cùng yêu thích Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hoàn toàn không hiểu những vấn đề bên trong đó, nhưng hắn thầm nghĩ, việc đã đến nước này, nói nhiều cũng chẳng có ích gì, cứ giải quyết việc trước mắt đã rồi tính, đoạn đột nhiên đứng dậy nói: "Đương công, tiểu tử có một việc thỉnh cầu."

Đương Tư Nột cười ha hả nói: "Ngươi muốn nói đến chuyện Tiểu Tôn Bảo chứ gì."

Hàn Nghệ liền tiếp găt đầu, hắn đâu có muốn làm thần tiên!

Đương Tư Nột chọc ghẹo nói: "Như thế chẳng phải là rất tốt sao?"

Tốt em gái ngươi ý. Có bản lĩnh thì ngươi làm đi, xem Hoàng đế có xử tội chết ngươi không. Hàn Nghệ về mặt gương gao nói: "Nếu như tiểu tử có tiên thuật thật thì lại chẳng vấn đề gì, vấn đề là tiểu tử chẳng biết thế nào là tiên thuật, tất cả đều là lừa gạt cả, tiểu tử từ nhỏ đến lớn luôn thật thà chừng mực, ngay cả một con kiến cũng không nhẫn tâm giẫm chết. Lừa lừa gạt này chỉ là do tình thế bắt buộc, không phải bản ý của tiểu tử, nếu như một ngày không được làm sáng tỏ, lương tâm tiểu tử khó yên."

Vô sỉ!

Đương Tư Nột, Dương Triển Phi, và cả Tần Vũ đều chửi thầm như vậy.

Hàn Nghệ ngươi lừa người ta còn ít sao, ngay cả Thứ sử Dương Châu còn đã bị ngươi lừa rồi, trừ Dương Phi Tuyết ra, có bao giờ nhìn thấy ngươi áy náy gì đâu.

Tuy vậy Dương Tư Nột cũng không vạch trần, dù sao thì ông ta cũng muốn phá lệ để bặt Hàn Nghệ, đương nhiên không thể moi móc những việc làm khuất tất của Hàn Nghệ trước kia ra được, đoạn nói: "Việc này ngươi yên tâm, đợi cho tới sau khi đám tiệc khấu kia cúi đầu nhận tội, ta sẽ nói rõ chân tướng sự việc cho thiên hạ biết."

Thực ra cho dù Hàn Nghệ không nói, Dương Tư Nột cũng không thể để hắn làm Tiểu Tôn Bảo được, trong thế gian này Hoàng đế là to nhất, ngươi kiếm đâu ra một tiên nhân, bách tính đều đi theo hắn thì Hoàng đế lẽ nào không mất mặt, rốt cuộc là tiên nhân địa vị cao hay Hoàng đế địa vị cao đây? Cho nên việc này, Dương Tư Nột bắt buộc phải làm sáng tỏ.

Hàn Nghệ thì chẳng quan tâm chuyện này, chỉ cần Dương Tư Nột đồng ý là được, liền liên tiếp nói lời cảm tạ.

Lúc này lại có một người trung niên khoác trên mình bộ quan bào đứng dậy, chấp tay nói: "Đương công, hạ quan có một việc thỉnh cầu."

Chỉ thấy người này mặc bộ quan phục, ngồi ở vị trí số một bên phải, để một chòm râu dê, trong thần thái nghiêm túc xen lẫn một chút cao ngạo, nhìn cái là biết xuất thân quan văn, mầu chót hơn nữa là ngồi cạnh ông ta chính là Tần Vũ.

Đương Tư Nột nhìn thấy người này, vội cười nói: "Nghiêm Chi hà tất phải khách khí, có việc gì cứ nói đừng ngại."

Người này tên là Tần Nghiêm Chi, là nhân sĩ bản địa Dương Châu, cũng chính là phụ thân của Tần Vũ.

Tần gia cũng có thể coi là sĩ tộc lâu đời ở Dương Châu, lưu truyền lại từ thời Bắc Ngụy, sĩ tộc và quý tộc nằm cùng ở một tầng lớp với nhau, chỉ có phân biệt lớn nhỏ. Đương nhiên là không thể sánh được với những đại gia tộc như Dương gia, Thôi gia, Lư gia, Lý gia được. Nhưng cũng không phải là thứ tộc, dù là tiểu quý tộc, nhưng ở Dương Châu vẫn là một gia tộc có danh vọng, thực lực gia tộc này ở Dương Châu cũng không thể xem thường.

Năm xưa, khi Dương Tư Nột tới Dương Châu nhậm chức, kẻ mạnh cũng không thể lấn át nổi thế lực bản địa, mọi việc đều không thuận, dù sao thì ông ta cũng là quý tộc Quan Trung, sĩ tộc Giang Nam có rất nhiều người không phục ông ta, dù sao thì cũng chẳng phải người một đường.

Sau đó Dương Tư Nột có nghe nói Tần Nghiêm Chi này rất bản lĩnh, cho nên đã tới mời mấy phen, cuối cùng đã mời được Tần Nghiêm Chi tới quan nha làm Chủ bộ, có thể nói là nhân vật số hai thuộc hàng quan văn rồi, trợ giúp ông ta quản lý Dương Châu, dù sao thì cũng là một gia tộc có thực lực, lại thêm Tần Nghiêm Chi cũng có bản lĩnh thực, chứ không phải dạng hư danh, cho nên, nhờ sự trợ giúp của ông ta mà Dương Tư Nột đã quản lý Dương Châu đâu ra đấy, quan hệ của Dương gia và Tần gia xưa nay đều vô cùng hữu hảo, Dương Tư Nột cũng thể hiện sự tôn trọng đầy đủ đối với Tần Nghiêm Chi, hơn nữa, Dương Tư Nột cũng dựa vào Tần gia mà cải thiện được quan hệ với sĩ tộc Giang Nam, bất luận ngươi tài giỏi thế nào, làm quan ở Giang Nam thì bắt buộc phải thân tóm được sĩ tộc nơi đó.

Tần Nghiêm Chi nói: "Khuyển tử và Phi Tuyết từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa, hai đứa thân thiết gắn bó, thanh mai trúc mã, tâm đầu ý hợp, đến nay cả hai đã tới tuổi thành hôn, cho nên hạ quan mạo muội xin kết tình thông gia với Dương công."

Tần Vũ bên cạnh nghe vậy mà vui sướng không dứt, đoạn đứng dậy hành lễ nói: "Chẳng giấu gì Dương thúc, cháu từ lâu đã yêu thương sâu sắc Phi Tuyết, mong Dương thúc có thể chấp thuận."

Oa! Chẳng phải là tài tử cổ đại đều vô cùng hàm súc sao, sao vị Tần công tử này lại thẳng thắn vậy, còn nói là yêu thương sâu sắc? Nếu như Dương Phi Tuyết sứt môi lòi rốn thì xem ngươi có còn yêu thương sâu sắc nữa không, rõ ràng là háo sắc, thật là giả tạo.

Hàn Nghệ nghe mà thầm khinh thường, việc tán gái, vốn là phải dựa vào bản lĩnh thực của mình, tự tán gái không nổi, lại còn nhờ cha già ra mặt, thật là một thằng nhãi không có tiền đồ.

Nhưng nghĩ lại thì trước kia, Hàn Nghệ hình như cũng phải dựa vào Hàn Đại Sơn ra mặt mới lấy được Tiêu Vân, nếu như dựa vào tính cách trước kia

của Hàn Nghệ, e rằng kiếp ế vợ là nhìn thấy rõ ràng rành, mặc dù Hàn Nghệ giờ đây đã thay đổi, nhưng hán đã đành có được cái cơ thể của Hàn Nghệ rồi thì cũng nên kế thừa những vinh nhục trước kia của Hàn Nghệ.

Thôi khỏi, thôi khỏi, chính mình cũng cái phẩm chất đó, sao còn mặt mũi mà đi khinh thường người khác.

Hàn Nghệ chỉ cười, nhìn Dương Tư Nột một cách hứng thú.

Lại nghe cái người đứng cạnh Tần Nghiêm Chi cười ha hả nói: "Dương công, Vũ nhi và Phi Tuyết đều do ta chứng kiến chúng lớn lên với nhau, có thể nói là trai tài gái sắc, Dương công không muốn tác thành cho cái đẹp, để niềm vui tăng thêm sao?"

Người này xem ra chính là đồng đảng của Tần Nghiêm Chi.

Dương Tư Nột gật đầu cười nói: "Thực ra ta sớm đã có ý này, chỉ là tiểu nữ không tốt, chỉ sợ Nghiêm Chi không đồng ý, nên mới chẳng đề cập đến thôi."

Đây rõ ràng là một cuộc hôn nhân chính trị, nếu như Dương gia và sĩ tộc Giang Nam kết thông gia, thì sẽ rất có lợi cho việc củng cố thế lực của Dương gia ở Giang Nam.

Tần Vũ nghe vậy mừng lắm.

Tần Nghiêm Chi vội nói: "Sao dám, sao dám. Ý của Dương công có phải là đã đồng ý hôn sự này?"

Dương Tư Nột gật đầu nói: "Ta không phản đối, nhưng việc này còn phải hỏi ý kiến gia mẫu, mới có thể định đoạt."

Tần Nghiêm Chi biết Dương Tư Nột là một người con hiếu thảo, nhưng Dương Tư Nột đã đồng ý rồi thì Dương lão phu nhân chắc chắn sẽ không phản đối, việc hi đã gần trong gang tấc rồi, đoạn nói: "Đương nhiên là vậy, đương nhiên là vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nữ nhân nguy hiểm

Dịch: mafia777

***

Cái này quả là vui mừng gấp bội, thêm một lượt rượu chúc mừng, đó là điều khó tránh.

Tần Vũ thấy Dương Tư Nột đã gật đầu đồng ý, càng thêm mừng ra mặt, cười đến mức không ngậm nổi miệng.

Hàn Nghệ mặc dù không khoái gì cái loại vô dụng như Tần Vũ, nhưng hiện giờ cha con y làm chức quan không nhỏ, hơn nữa cũng sắp kết làm thông gia với Dương gia rồi, có thể ít động chạm đến y thì cố gắng ít động chạm, thế là cũng nâng rượu lên chúc mừng Tần Vũ một chén, nói một phen chúc mừng..., chủ yếu là muốn hóa giải những khúc mắc giữa hán và Tần Vũ, hán không muốn nịnh bợ Tần gia, nhưng cũng không muốn đắc tội Tần gia.

Tần Vũ mặc dù uống chén rượu này, nhưng trong ánh mắt vẫn còn mang ý khinh miệt, hiển nhiên là coi thường Hàn Nghệ, cho rằng Hàn Nghệ đang muốn nịnh bợ y.

Hàn Nghệ đều nhận ra cả, nhưng không thể hiện gì, trầm nghĩ, người thích nghĩ sao thì nghĩ, ta dù sao cũng đã làm hết sức rồi, ta không động tới người thì người cũng đừng động tới ta, nếu mà chọc ta, thì ta có chết cũng phải cắn người nấy cái.

Chúc mừng xong, mọi người bắt đầu thoải mái chè chén, những điều mang ra đàm luận tự nhiên chính là diễn biến lần bình định này.

Nghe bọn họ đàm luận quá trình giao chiến với phản quân, Hàn Nghệ đột nhiên hỏi: "Dương công, Trần Thạc Chân rốt cuộc đã chết thế nào?"

Dương Tư Nột hơi chần chờ chút, rồi thở dài nói: "Cái yêu nữ này mặc dù gây ra nhiều việc ác, nhưng tới giây phút chiến đấu cuối cùng vẫn không mất sự can đảm, nếu như không nói chuyện đại nghĩa, thì cũng có thể coi là bậc cân quắc (phụ nữ) chẳng thua gì đáng mày râu."

Không ít tướng lĩnh tham gia trận chiến này nhao nhao gật đầu.

Dương Tư Nột nói tiếp: "Lúc đó ta cùng Thôi huynh hai quân hội hợp, khổ chiến một ngày ở Mục Châu với quân chủ lực của Trần Thạc Chân, cuối cùng đánh bại quân địch, còn Trần Thạc Chân và Chương Thúc Dận dẫn đám tàn binh bại tướng lui về Lục Giáp Lĩnh, bị chúng ta bao vây trên núi, ta nhiều lần cử người đi chiêu hàng, nhưng Trần Thạc Chân thà chết không hàng, sau khi bị vây 3 ngày, Trần Thạc Chân đã dẫn 5 ngàn quân cuối cùng xông vào quân ta, kết quả là Trần Thạc Chân và Chương Thúc Dận đã bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết."

Lời nói không nhiều lắm, diễn tả cũng đơn giản, nhưng tình hình lúc đó có thể tưởng tượng ra được là khốc liệt đến thế nào.

Hàn Nghệ gật đầu, không nói thêm gì nữa, kỳ thật những chi tiết cụ thể trong chiến trận, hẳn không muốn nghe nhiều. Đơn giản chỉ là người chết và người chết, có câu một tướng công thành vạn cốt khô, nghe thôi cũng khiến chính mình cảm thấy không vui, hẳn chỉ thấy vô cùng tò mò về người có tên là Trần Thạc Chân kia, bởi vì trong ấn tượng của hắn, Võ Tắc Thiên mới là nữ Hoàng đế đầu tiên, ở đây sao lại chui ra một nữ Hoàng đế khác, nhưng ngẫm lại, vị nữ Hoàng đế này xưng đế không tới 3 tháng, quy mô khởi nghĩa cũng không lớn lắm, có thể sách sử cũng không chép kỹ càng.

Bất quá nói trở lại, đối với cá nhân Hàn Nghệ mà nói, Trần Thạc Chân chết trận là một việc vô cùng tốt, bởi vì hắn tuyệt đối có thể coi là cừu nhân lớn nhất của Trần Thạc Chân, nếu như hắn bị Trần Thạc Chân tóm được, thì chắc chắn sẽ bị róc da cắt thịt.

Đàm luận một hồi lâu, cuối cùng thì màn đêm đã buông xuống, nhưng Dương phủ vẫn đèn đuốc sáng trưng, bắt đầu buổi dạ yến, vũ nữ ca kỹ ủa vào đại sảnh, bắt đầu múa hát, ca kỹ trong Dương phủ có thể nói là ca kỹ tốt nhất thành Dương Châu này. Khuôn mặt xinh đẹp, thần thái quyến rũ, đáng về thướt tha, khiến cho đám lão sắc lang hai mắt đăm đăm, càng thêm có hứng uống rượu, hết chén này đến chén nọ, khoái hoạt vô cùng.

Cái không khí này Hàn Nghệ vô cùng thích thú, hắn uống rất vui vẻ với một tướng quân họ Hồ ngồi cạnh, đều là người thô kệch, nên nói chuyện rất có chung chủ đề.

Một khúc múa đã hết.

Dương Triền Phi đột nhiên nói: "Các vị thúc thúc bá bá, mấy ngày trước, Dương phủ ta tuyển được một mỹ nữ tuyệt sắc, hát hay múa đẹp, lại còn múa kiếm rất giỏi, hôm nay tiểu chủ đặc biệt mời nàng tới để biểu diễn cho các vị xem một đoạn."

Một người cười ha hả nói: "Nữ nhân này có thể có được sự tán dương của nhị công tử, chắc hẳn sẽ có chỗ hơn người, chúng ta nhất định phải chiêm ngưỡng một chút."

Cả đám lão sắc lang ào ào gật đầu.

Dương Triền Phi lập tức nhìn sang bên một người hầu gật đầu ra hiệu, người hầu lập tức đi ra khỏi đại sảnh.

Được một lát, dưới ánh nến lập lòe, một nữ tử đi vào đại điện.

Khi vào tới đại sảnh, bên trong đột nhiên lặng ngắt như tờ, kẻ nào kẻ nấy mắt nhìn đăm đăm vào nữ nhân kia, chén rượu vẫn còn trên tay, cho dù là Dương Tư Nột cũng không khỏi sững sờ.

Một mái tóc dày và đen nhánh búi cao, gió thổi tóc mây, lộ ra gáy ngọc trắng muốt, ăn vận hài hòa, thanh tao thoát tục, da dẻ thơm tho, mặc dù không đánh phấn, nhưng sắc mặt vẫn như bình minh ánh tuyết, bẹn chiếc váy dài màu xanh, đôi bàn tay ngọc búp măng nắm lấy hai thanh đoản kiếm, cánh tay ngọc quần hai dải lụa đỏ, dài tới 3 thước, bước đi thanh thoát, khuôn mặt tuyệt sắc, cơ thể đầy đặn đầy đặn, khiến người ta không nhìn ra tuổi thật của nàng.

Nhìn thì thanh nhã thoát tục, nhưng lại ẩn náu một vẻ kiêu diễm quyến rũ.

Thật là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Thật là báu vật trời sinh.

Hàn Nghệ mặc dù không đến mức hai mắt đờ đẫn, nhưng cũng không khỏi quan sát nữ nhân này, thầm nghĩ, e rằng bà nương Tiêu Vân kia mới có thể sánh bằng.

Kì thực Hàn Nghệ đã gặp rất nhiều mỹ nữ, nhưng ít nhiều cũng có yếu tố nhân tạo trong đó, từ trước đến giờ, mỹ nữ đẹp thuần tự nhiên, cộng cả kiếp trước lẫn kiếp này lại tính, thì chỉ có Tiêu Vân là người hắn thấy xinh đẹp nhất, đương nhiên, câu này hẳn chưa bao giờ nói ra cả, tuy nhiên Tiêu Vân so với nữ nhân này, thì vẫn thua kém chút ít, không phải là không xinh bằng nữ nhân này, mà Tiêu Vân luôn ăn vận kiểu dân phụ, người đẹp vì lụa mà, về ăn mặc thì nàng còn kém xa, so sánh vậy thì quá bất công, nếu muốn so sánh cao thấp thì còn phải để Tiêu Vân vận lên mình bộ trang phục hoa lệ này mới chuẩn.

Dương Phi Tuyết mặc dù kiêu diễm lay động lòng người, nhưng so với Tiêu Vân và nữ nhân này thì kém hẳn một bậc. Tuy nhiên, Dương Phi Tuyết cũng có điểm độc đáo của nàng, đó là nét đẹp tuổi thanh xuân. Hàn Nghệ chưa từng đọc sách, không hiểu thanh xuân là cái gì, hơn nữa sinh viên đại học thời hậu thế đều trưởng thành sớm, nên không thể thấy được vẻ đẹp thiếu nữ tinh khôi thuần khiết, tràn đầy nhựa sống của chúng được.

Có chút nhan sắc là mặc bikini đi làm người mẫu, tại sao gì mà Thẩm Giai Nghi lại có thể có được lượng fans trung thành lớn đến vậy, nguyên nhân là vì cô ta sống trong cái thời đại người mẫu búa vẩy, bởi vì cái xã hội hậu thế đó dường như đã xuất hiện tầng đứt gãy cái đẹp, thiếu hụt cái đẹp tuổi thanh xuân, gì mà các thiếu nữ 17, 18 tuổi đều đã trở thành động vật quý hiếm cả. Ở thư viện, ở các bãi cỏ xanh đều đã không thể bắt gặp cái vẻ đẹp đó nữa rồi, nhưng ở quán bar thì lại có thể gặp rất nhiều.

Còn Dương Phi Tuyết lại thể hiện một cách toàn vẹn cái vẻ đẹp thiếu nữ tuổi thanh xuân đó, nhất cử nhất động, từ ánh mắt đến nụ cười. Đây là thứ mà Tiêu Vân và nữ nhân này không thể so sánh với nàng được.

Nữ nhân đi tới trước mặt Dương Tư Nột, mỉm cười khom người, hai bàn tay cầm kiếm chấp lại nói: - Dân nữ Tú nhi tham kiến Dương công, nhị công tử.

Giọng nói rõ ràng nhưng lại mờ ảo, như thể thanh âm ngoài trần thế vậy.

Dương Tư Nột vừa cười vừa gật đầu nói: "Cảm phiền Tú nhi cô nương biểu diễn một khúc cho ta xem."

Trước mặt mỹ nhân, Hoàng đế cũng phải dồn hết tâm sức để chiêm được sự ái mộ của nàng, huống hồ là Dương Tư Nột, giọng điệu đương nhiên là phải khách khí rồi.

Hàn Nghệ nhìn Dương Tư Nột, thầm nghĩ, xem ra Phi Tuyết muội lại có thêm một người di nữa rồi.

"Không dám, không dám, được múa cho Dương công, đó là phúc phận của dân nữ vậy." Mỹ nhân khẽ cúi đầu nói.

Dương Tư Nột duỗi tay ra nói: "Tú nhi cô nương, mời."

Mỹ nhân lui ra chính giữa sảnh.

Tiếng trống vang lên.

Mỹ nhân đưa hai tay ra, trong nháy mắt, kiếm quang chớp động, lụa đỏ pháp phới.

Chỉ có thể thôi đã lập tức được cả sảnh đường tán thưởng.

Múa kiếm vô cùng thịnh hành ở Đường triều, bất luận là nam tử hay nữ tử, chỉ cần múa kiếm giỏi thì không phải lo cơm ăn áo mặc nữa.

Dưới ánh nến soi rọi, mỹ nhân xoay chuyển thân hình xinh đẹp, chỉ thấy bước di chuyển của nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, cứ như thể lướt đi trong gió vậy, chân không dính bụi, nhẹ như cưỡi mây. Hai dải lụa đỏ thì như rồng tiên bay lượn, đan xen vào nhau, tung bay bốn phía.

Khi khúc âm chậm rãi thì nhẹ nhàng như én, như khoảnh khắc mặt hồ yên lặng, gió mát thổi qua.

Khi khúc âm thôi thúc, nàng dựng mũi kiếm lên, lướt nhanh như chớp, kiếm như sương tuyết, sáng chói quanh người, khí khái hùng tráng.

Thật là quá đẹp!

Đúng là tinh như xử nữ khuê phòng, động như thỏ chạy thợ săn.

Những tiếng reo hò liên miên không ngớt.

Hàn Nghệ cũng si mê đắm đuối, hẳn đã từng thấy mỹ nhân thoát y, mỹ nhân say rượu, mỹ nhân tắm, nhưng chưa từng được xem mỹ nhân múa kiếm, trong nét dịu dàng lại ẩn chứa một khí phách anh hùng, thật là khiến người ta mê mẩn.

Đột nhiên, mỹ nhân dịch chuyển rất nhanh, một mũi kiếm bất ngờ lao về phía Tần Vũ.

"Á?"

Tần Vũ sợ hãi kêu thất kinh.

Mọi người trong sảnh cũng kinh hãi thất sắc.

Dương Triền Phi đột nhiên đứng dậy, nhưng lại thấy mũi kiếm đó không hề hướng về Tần Vũ, mà là cái vô rượu trước mặt y, mọi người lại bất giác thờ phào nhẹ nhõm, nhìn sang Tần Vũ đang ngồi thất thần tại chỗ, không khỏi lộ vẻ cười tếu.

Kiểm đâm vô rượu, cổ tay xoay một cái, vô rượu đã dừng trước chuôi kiếm, mỹ nhân thuận thế giửa người ra sau, lại đứng bằng một chân, cơ thể nằm song song với mặt đất, một dòng rượu chảy từ trong vô ta, rót vào đôi môi đỏ thắm.

"Hay!"

Chiều nay lập tức giành được vô số những lời tán thán.

Ngay cả Hàn Nghệ cũng không khỏi vỗ tay.

Trong chốc lát, giọng chân dài đang giờ cao của mỹ nhân liền hạ xuống, khiến nàng đứng thẳng người lên, dùng đoản kiếm trả lại vô rượu, không biết nàng mở miệng lúc nào, chỉ nghe thấy giọng nói mờ ảo kia lại vang lên: "Đa tạ công tử ban rượu."

Tần Vũ một vẻ mặt xấu hổ chỉ biết gật đầu.

Vô rượu trả về chỗ cũ, nàng quay đầu lại nhìn, ánh mắt đúng lúc gặp ngay cái nhìn của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nheo mắt cười, vẻ mặt tự nhiên, nâng chén rượu lên, một hơi uống cạn, rồi nói khẽ: "Tiểu Dã, Tiểu Dã."

Tiểu Dã đang mãi xem, chợt nghe Hàn Nghệ gọi y, đột nhiên quay đầu lại nhìn sang Hàn Nghệ.

"Không cần nhìn ta, uống tiếp rượu của đệ đi."

Trong lúc nói chuyện, Hàn Nghệ vẫn nhìn về phía mỹ nhân.

Tiểu Dã vẻ mặt ngạc nhiên, nâng chén rượu lên uống, chỉ nghe Hàn Nghệ nói: "Nữ nhân này nguy hiểm, lát nữa đệ cần phải chú ý."

Tiểu Dã cau mày lại, cầm chén rượu lên, nhìn về phía mỹ nhân bằng con mắt cảnh giác.

Ánh mắt Hàn Nghệ chớp động, nhìn liếc sang Dương Tư Nột và Dương Triền Phi, thấy phụ tử nhà này đều đang đờ đẫn ngắm mỹ nhân múa kiếm, trong lòng chợt thấy lo lắng, rồi lại nhìn sang hai bên, đột nhiên cầm chén rượu lên chúc rượu vị tướng quân họ Hồ để rầu quai nón ngồi bên trái: "Hồ tướng quân, tiểu tử kính ngài một chén."

Vị tướng quân này cũng là người thô kệch, hào phóng, rất hợp khẩu vị của Hàn Nghệ, vừa rồi hai người đã uống mấy chén với nhau.

Dường như vị Hồ tướng quân này không hề nghe thấy.

Hàn Nghệ rất ngượng, nhưng vẫn gọi: "Tướng quân, tướng quân."

Hồ tướng quân ngắm mỹ nhân mà nước dãi sắp chảy thành dòng, còn đâu hơi sức mà để ý tới Hàn Nghệ, nên căn bản là vẫn không nghe thấy.

Không phải thế chứ! Hàn Nghệ khề cau mày, quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của mỹ nhân, Hàn Nghệ vẫn tỏ vẻ tự nhiên, không lộ cảm xúc, ánh mắt đột nhiên liếc ngang sang bên phải, thấy Tần Vũ vẫn chưa định thần lại, vẻ ngượng ngùng cũng chưa tan biến hết, chứ không đờ đẫn ra giống những người khác.

Hi vọng người không phải là thứ vô dụng. Hàn Nghệ nâng chén hướng về phía Tần Vũ nói khẽ: "Tần công tử, Tần công tử." Tần Vũ quay đầu về phía Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nâng chén lên nói: "Chúc mừng Tần công tử sớm đưa được người đẹp về nhà, ta kính thêm một chén."

Lời này Tần Vũ thích nghe lắm, liền mừng vui ra mặt, đưa chén qua nói: "Đa tạ, đa tạ."

Lần chạm chén này, sắc mặt Hàn Nghệ có xen lẫn chút tươi cười, nhưng ngoài miệng thì lại rất nghiêm túc nói: "Tần công tử, bây giờ bất luận ta nói điều gì, người cũng chớ có cảm thấy kinh ngạc nhé, chỉ cần lặng lẽ nói lại với phụ thân người là được."

Tần Vũ sùng sốt, nghi hoặc gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Ta hoài nghi nữ nhân này chính là Trần Thạc Chân hoặc dư đảng của ả."

"Trần Thạc Chân?"

Tần Vũ nhất thời cả kinh kêu lên.

Cầu donate tiếp sức mùa dịch (^_^)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Kinh biến

Dịch: mafia777

***

Trời ạ, sao ta lại ngu xuẩn như vậy, sao lại đi tin tưởng cái bao cò không biết tán gái này chứ.

Ngay thời khắc này, Hàn Nghệ đã có ý muốn giết người rồi, hẳn thật sự không hiểu, sao lại có kẻ ngu xuẩn đến mức này chứ, hẳn cho rằng Tần Vũ tốt xấu gì cũng là con trai của chủ bộ, con cháu quý tộc, hẳn là có chút phong phạm quý tộc, nào biết còn không bằng Tiểu Dã.

Một tiếng hét này của Tần Vũ, lập tức thu hút cái liếc mắt của mọi người, nhưng chỉ là liếc mắt mà thôi, không ít người còn cho rằng Hàn Nghệ đang trao đổi chuyện bình phan với Tần Vũ, chẳng qua chỉ là lớn tiếng một chút, nhạc sư vẫn đang tiếp tục tấu nhạc.

Nhưng mỹ nhân kia nghe thấy âm thanh mà sắc mặt thay đổi, xoay phất đầu lại, hai ánh mắt sắc bén tràn đầy oán hận bắn thẳng về phía Hàn Nghệ.

Chết tiệt.

Hàn Nghệ cũng không bị ánh mắt này hù dọa, cũng không quan tâm đến người khác, hai tay nhắc bàn ngắn ném về phía mỹ nhân.

Ánh kiếm lóe lên, chỉ nghe thấy bang một tiếng, cái bàn ngắn kia lập tức bị chém thành hai nửa bay sang hai bên, có thể thấy uy lực của kiếm này lớn thế nào.

Một tiếng vang này, chỉ làm bừng tỉnh một số người cực ít, chỉ nghe thấy có người ngong nghịu hét to lên: "Bảo vệ Dương Công. Ồ..."

Còn ợ hơi rượu một tiếng. Trời ạ, lại thấy có ba bốn người thất tha thất thểu chạy đến trước người Dương Tư Nộ, nhưng còn rất nhiều người đang mơ màng màng, bởi vì bọn họ đã uống rượu rất lâu rồi, uống từ trưa đến tối, không ít người đã say ngã, không nằm gục xuống đã là khá lắm rồi, hoàn toàn không để ý tình hình, say khướt, về mặt mờ mịt nhìn nữ nhân kia.

Đám rác rưởi các người, bảo vệ ta chứ, ả ta rõ ràng là nhắm vào ta. Trong lòng Hàn Nghệ bất giác mắng to, nhưng người ta đều là đại tướng quân, sao lại nghĩ đến chuyện bảo vệ tiểu tử nhà nông người, nhưng bây giờ không có thời gian để hấn câu nhàu, chỉ thấy mỹ nhân kia không nói một tiếng, giống như sợ đánh động người khác, nhảy phốc lên, đoàn kiếm đâm về phía Hàn Nghệ.

Một kiếm này cực kỳ nhanh, hơn nữa không chút chần chừ, chính là muốn tính mạng của Hàn Nghệ. Tuy Hàn Nghệ có chuẩn bị từ sớm, nhưng vẫn không rảnh phản ứng.

Đình một tiếng.

Một chén rượu phá không bắn ra, vừa hay đánh lên thân kiếm, sức lực cực lớn, mũi kiếm đổi hướng, chuyển sang đâm Tần Vũ bên cạnh.

"A."

Tần Vũ sợ tới mức quát to một tiếng, vừa lăn vừa bò tránh ra sau, vô cùng chật vật, may mà kiếm này hoàn toàn không đâm về phía y, bằng không thì y chết chắc không nghi ngờ gì.

Bất tri bất giác Tần Nghiêm Chi cả kinh kêu: "Vũ nhi. Ông ta chỉ có một đứa con trai này nữa."

Ánh mắt mỹ nhân kia liếc sang Hàn Nghệ, chỉ thấy Tiểu Dã vươn hai tay nhanh như chớp nắm lấy hai góc của chiếc bàn ngắn trước mặt Hồ tướng quân bên cạnh, trực tiếp quét ngang sang, vừa hay có khí thế quét ngang thiên quân, giống như có chuẩn bị từ sớm, xoay người tránh đi, lụa đỏ trên người bị kinh phong quét sang phấp phới bay, có thể thấy được uy lực của bàn ngắn này.

Vẫn mặc kệ tất cả, đoàn kiếm của mỹ nhân kia lại đâm về phía Hàn Nghệ lần nữa, phảng phất như thê phải lấy được tính mạng hấn vậy.

Tiểu Dã đột nhiên vọt lên, giống như chuột túi vậy, nhảy lên cực cao, hai tay nắm lấy hai chân của bàn thấp, búng hai đùi, cả người hoàn thành một hình cung trên không, bàn ngắn còn sắp cao hơn cả cậu ta, đột nhiên đánh về phía mỹ nhân kia.

Mỹ nhân kia nhìn thấy bàn thấp bá đạo như thế, không kịp nghĩ nhiều, cũng không kịp né tránh, tay trái ra sức chém một kiếm.

Bang một tiếng cực lớn.

Chỉ thấy bàn thấp kia bị đoàn kiếm trong tay mỹ nhân chém mất một nửa, nửa đoạn trực tiếp bay ra khỏi cửa, mà nửa đoạn bàn thấp còn lại lóe lên trước mặt mỹ nhân, sợi tóc trước trán tung bay ra sau.

Mỹ nhân kia bị kinh phong thổi đến hai mắt đau nhức, tay trái cầm kiếm khẽ run rẩy, trong lúc kinh ngạc, chân dài đá lên một độ cao khiến người khác không thể tưởng tượng được, đá sang Tiểu Dã vẫn đang ở trên không.

Tiểu Dã trên không trung làm sao tránh được, trúng ngay bụng cậu ta, bay thẳng ra sau.

Hàn Nghệ kêu lên: "Tiểu Dã."

Mỹ nhân kia căn bản mặc kệ Tiểu Dã, cau chặt đôi mày nhỏ, vung mạnh kiếm đâm về phía Hàn Nghệ lần nữa.

Hàn Nghệ cũng không phải là bao cô Tần Vũ kia, đã gặp nhiều tình huống đột nhiên xảy ra, thuận thế nhắc cái bàn ngắn của Tần Vũ lên đập sang.

Mỹ nhân kia lại dùng kiếm chém bàn thấp thành hai khúc lần nữa.

"A."

Nghe thấy tiếng hét to, lại thấy một bóng người gầy yếu bay đến lần nữa, một tay cầm nửa bàn thấp đánh tới mỹ nhân lần nữa.

Không phải Tiểu Dã thì là ai.

Rõ ràng thân thù không địch lại mỹ nữ, nhưng khí thế mà cậu biểu hiện ra tựa như cậu đang truy đánh mỹ nhân kia vậy.

Đây chính là chỗ đặc biệt trong đạo pháp của cậu.

Chỉ là rất đáng tiếc, cậu hoàn toàn không lĩnh hội được khí thế bá đạo ngạo nghễ chúng sinh, thủy chung vẫn thiếu chút độ lửa, thêm vào tuổi của cậu vẫn còn nhỏ, thân hình nhỏ gầy, mà thân hình sư phụ cậu lại cao lớn uy mãnh, một đao bổ tới, mảnh hồ cũng không chống được. Nếu Tiểu Dã giống như sư phụ cậu, đứng bổ đao thì uy lực chắc chắn giảm mạnh, cho nên Tiểu Dã chỉ có thể nhảy lên bổ, bù lại thiếu sót về dáng người, nhưng điều này cũng khiến cậu sơ hở chổng chất, bởi vì một khi người nhảy lên, thì rất khó tránh được, may mà đạo pháp này bẩm sinh chính là cực kỳ bá đạo, người bình thường nhìn mà sợ hãi, chắc chắn là phòng thủ lung tung, làm sao còn dám xuất kích.

Mỹ nhân kia dường như cũng không dám tranh phong với Tiểu Dã, thân hình ngã ra sau, đoàn kiếm đâm lên trên.

"Tiểu Dã, cẩn thận"

Hàn Nghệ vội vàng kêu lên.

Tiểu Dã bay trên không trung, căn bản không thể trốn tránh, trong tình thế cấp bách, Tiểu Dã trực tiếp ném nửa cái bàn thấp ra, bịch một tiếng, đoàn kiếm trong tay phải của đại mỹ nhân kia bị Tiểu Dã ném bay đi. Tiểu Dã cũng khó khăn lắm mới tránh được một kiếm này, khi rơi xuống đất thì lăn lộn, giống như một con sói đói vậy, cưỡi sát người xuống đất, đôi mắt to bắn ra hai ánh hung quang.

Bộ đạo pháp bá đạo kia của sư phụ Tiểu Dã, rơi xuống trên người cậu thì bá đạo giảm đi, nhưng hung ác lại đầy đủ.

Nếu như nói sư phụ cậu là mãnh hổ, vậy thì Tiểu Dã bây giờ chính là một con sói hung ác.

Không đợi đại mỹ nữ kịp phản ứng, chợt thấy vật thể không rõ bay tới, vung kiếm ngăn trở, chợt thấy cánh tay bóng rập, đưa mắt nhìn lại, nào có ám khí gì chứ, chỉ là một vài chén đĩa mâm ly, hơn nữa còn đang đựng trà dư canh thừa, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy thẳng thắn Hàn Nghệ còn đang ngồi dưới đất nhặt chén đĩa rơi vãi dưới đất lên ra sức ném vào ả ta. Hắn thấy ngay cả Tiểu Dã cũng không đánh lại, bản thân mình lên chính là chịu chết, còn không bằng ném một vài ám khí sang.

"Đê tiện."

Đại mỹ nữ mắng.

"Tặc bà, ta đến chăm sóc người."

Nghe thấy một tiếng hét to, chỉ thấy Dương Triền Phi rút một bội kiếm từ bên hông phụ thân ra xông lên, chỉ thấy y mặt mũi đỏ bừng, vừa rồi y cũng uống không ít rượu, cũng quá chén nha.

Bởi vì đây là tiệc mừng công, không cho mang vũ khí vào, chỉ duy có Dương Tư Nột mang theo bội kiếm, nhưng chỉ là trang trí mà thôi.

Lại vì tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, những người còn lại căn bản không phản ứng được, vừa rồi vẫn luôn dờ dẩn ở đó, Trần Thạc Chân chẳng phải đã chết rồi sao, lẽ nào đây chính là dư nghiệt của Trần Thạc Chân, nhưng dư nghiệt của Trần Thạc Chân sao lại xuất hiện ở Dương phủ, đây rốt cuộc là tình huống gì đây?

Cho đến khi Dương Triền Phi nhảy ra, cơn say của bọn họ mới bị dọa cho rút đi phân nửa, run rẩy một chút, không khỏi then quá hóa giận. Một nữ nhân như người cũng dám động võ trước mặt đại gia, không ít võ tướng lại cầm bàn thấp lên xông về phía đại mỹ nữ. Không còn cách nào khác, trên người bọn họ cũng không có vũ khí nha, mà những quan văn kia lại tránh ra xa xa, không ít người chạy ra khỏi phòng, trong sảnh nhất thời trở nên hỗn loạn.

Theo sự tham chiến của Dương Triền Phi và một đám võ tướng, Hàn Nghệ cuối cùng đã tránh thoát một kiếp, vừa rồi hắn thật sự là tìm đường sống trong chỗ chết, nếu không phải có Tiểu Dã, e rằng hắn đã xong đời rồi, bởi vì thời cơ mỹ nhân kia ra tay thật sự quá tuyệt, không khỏi thờ phào một hơi.

Tiểu Dã nhìn thấy, bèn không tiến lên nữa, mà là đến trước người Hàn Nghệ, nói: -Hàn Hàn đại ca, huynh huynh không sao chứ.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta không sao, đệ nhanh lên hỗ trợ đi."

Tiểu Dã lắc đầu nói: "Đệ...đệ không đi, lấy nhiều đánh ít, hơn nữa hơn nữa đối phương còn là một nữ nhân, không phải chuyện đại trượng phu nên làm."

Hàn Nghệ sừng sốt, lập tức hiểu ra, sư phụ cậu ta là anh hùng bực nào chứ, chắc chắn kinh thường chuyện lấy nhiều đánh ít, ý mạnh hiếp yếu, nghe nhiều quen tai, Tiểu Dã dĩ nhiên sẽ không làm loại chuyện này.

Mà bên kia vẫn đang đánh nhau tít bụi, không biết từ lúc nào mà mỹ nhân kia đã nhặt thanh đoàn kiếm bị Tiểu Dã đánh rơi kia lên, song kiếm vung múa, bóng kiếm bao trùm toàn bộ đại sảnh. Dương Triền Phi và một đám võ tướng lại không tiếp cận được, có mấy người còn bị đoàn kiếm chém bị thương.

Mỹ nữ này quả thực lợi hại, nhưng cũng không phải có thể nói là lấy một địch trăm, hơn phân nửa đều đã uống quá nhiều, cho dù là bây giờ cũng vẫn còn mảy võ tướng đang gục xuống bàn, hoàn toàn không có phản ứng, mà người vây công xung quanh ai ai cũng phản ứng chậm chạp, đánh nhau cũng khá phí sức.

Không ngờ nữ nhân này lại lợi hại vậy, Hàn Nghệ nhìn mà trong lòng sốt ruột.

Đột nhiên, nghe thấy mỹ nhân kia nói: "Đám hỏi Dương Hùng Dương Cung Nhân đều là đại anh hùng nhất đẳng, Dương gia là đại gia Quan Trung, hôm nay vừa thấy, quả thật là gặp mặt không bằng nghe danh, bản lĩnh ý mạnh hiếp yếu thật sự là lợi hại mà. Thanh âm vẫn mờ ảo, tràn ngập sắc thái mộng ảo."

Từ khi đột ngột xảy ra tới giờ, Dương Tư Nột vẫn luôn ngồi đó, sắc mặt âm trầm, nhưng cũng không chút sợ hãi. Trên chiến trường, ông ta còn không sợ, huống chi là trong Dương phủ này, chỉ lạnh lùng quan sát bên cạnh, trong lòng còn vô cùng khâm phục sự can đảm của nữ nhân này, vừa nghe câu này, đầu mày khẽ cau lại. Chính xác, người ta là một nữ nhân một mình xông vào phủ Thứ Sử, là can đảm bậc nào chứ, mà một đám đại lão gia bọn họ, trong đó không phải công tử Thứ Sử, thì là đại tướng dưới trướng, vây công một nữ nhân, việc này vốn rất mất mặt, hơn nữa tạm thời vẫn không bắt được nàng, quả thật là làm nhục uy danh tổ tiên mà, cười lạnh nói: "Tốt, tốt, quả nhiên có can đảm."

Hàn Nghệ vừa nghe vậy, không khỏi vội vàng kêu lên: "Hừ, yêu nữ, ngươi đang chọc cười hả. Lần này không phải là tỷ võ chiêu thân, mà là tróc nã phản tặc, sao lại phải nói đạo nghĩa với ngươi chứ. Ngươi là yêu nữ tội ác tày trời, kích động dân chúng, họa hại Đại Đường, hại bao nhiêu người nhà tan cửa nát, giết loại yêu nữ như ngươi đương nhiên là ai cũng có trách nhiệm. Các vị anh hùng, tuyệt đối đừng hạ thủ lưu tình với yêu nữ này, phải lăng trì xử tử ả ta, mới có thể giải hạn. Bây giờ hẳn có đủ lý do tin rằng nữ nhân này cực kỳ có khả năng là Trần Thục Chân."

Nói xong, hắn lại quát to lên: "Người đâu, mấy tên hộ vệ các ngươi đều chết đâu cả rồi, có thích khách hành thích Dương Công."

Bởi vì đây là tiệc mừng công, nếu ngươi làm đến mức đao thương san sát, làm không tốt còn cho rằng ngươi muốn tạo phản nữa, hơn nữa ai cũng không ngờ là có người lại hành thích ở đây, phòng vệ trong ngoài sánh hoàn toàn không nghiêm ngặt, nữ tử nô bộc thì nhiều, nhưng người mang đao thì không được mấy ai. Chuyện này xảy ra đột ngột, bên ngoài đã loạn thành một đám, không ít gia tướng đang chạy về phía này.

Mỹ nhân kia nghe thấy Hàn Nghệ hét lên, giận đến suýt chút phun máu, không ngờ ngươi lại khinh người đến vậy.

Dương Tư Nột trước đó có chút lo ngại thể diện, nhưng Hàn Nghệ nói như vậy, ông ta dĩ nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền, trầm giọng nói: "Nhanh chóng bắt yêu nữ này lại."

Ông ta vừa lên tiếng, một đám mãnh tướng giống như gà chọi hăng máu vậy, hơn nữa cũng đã tỉnh rượu kha khá rồi, ra tay ngày càng sắc bén.

Mỹ nhân kia võ nghệ có cao tới đâu, nhưng chung quy hai tay cũng không đánh lại bốn tay. Những người này lại không phải là văn thần tay trái gà không chặt, mà là một đám tướng quân tục tằn thô lỗ, lại nghe thấy bên ngoài vang lên từng tràng từng tràng tiếng bước chân, trong đôi mắt đẹp cuối cùng lóe lên chút hoảng hốt, đột nhiên một kiếm bay đến, hù cho đám người chính giữa trốn trái tránh phải, mỹ nhân kia thừa cơ giơ một tay lên, lựa đồ trên tay ngọc bay lên xà ngang trên nóc nhà, cổ tay thuận thể hơi run, chỉ thấy lựa đó giống như linh xà xuất động, quấn mấy vòng quanh xà ngang, đại mỹ nhân dùng sức kéo, bước nhỏ một bước, tung người nhảy, cả người bay lên, đoán kiếm vung múa ra phía sau, bức lui mọi người, cuối cùng đã thoát khỏi vòng vây.

Mỹ nhân bay trên không trung, lựa đó pháp phối, giống như tiên nữ vậy, nhưng đột nhiên một vật thể không rõ đánh về phía cặp móng cẳng tròn của ả ta.

Thật sự là phá hoại phong cảnh mà.

Mỹ nhân ngoay ngoắt đầu, chỉ thấy thẳng thắn Hàn Nghệ đang cầm một cái ly chuẩn bị ném ả ta, không khỏi then quá hóa giận, tên nhãi này quá vô si, đường đường là một nam nhân, lại trốn sau lưng chơi trò đó.

Nhìn cái gì, bà nội ngươi, ta cho ngươi bay. Hàn Nghệ không chút sợ hãi, cầm cái ly ném về phía ả ta.

Đại mỹ nữ đột nhiên dùng sức hai chân đứng đưa lên trên, giống như tạp kỹ vậy, hai chân quấn quanh lựa đó, dư sức tránh thoát, lại xoay người lần nữa, nhảy lên xà ngang.

Một đám đại lão gia ngẩng đầu nhìn đại mỹ nữ, nhất thời si ngốc.

Thế nhưng đại mỹ nữ lại ngồi trên xà ngang, trong tay đột nhiên có thêm một bao đồ.

Sặc, hóa ra là có mai phục từ sớm nha.

Hàn Nghệ nhìn thấy mà cả kinh.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, mỹ nhân kia lấy trong bao ra mấy viên đạn châu quăng về phía Hàn Nghệ.

Lần này thật sự là gây ông đập lưng ông nha.

Sặc, không phải chứ, ngươi mà cũng chơi trò này, ngươi là nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử, nên có phong phạm đại gia mới đúng chứ, sao có thể chơi mấy trò này chứ.

Hàn Nghệ trừng to mắt.

"Cẩn thận."

Vẫn là Tiểu Dã phản ứng nhanh chóng, kéo Hàn Nghệ ngã nhào xuống đất.

Rầm rầm rầm

Chỉ thấy những đạn châu kia bắn lên để nện sau lưng Hàn Nghệ, chỉ nghe thấy hai tiếng vù vù, ngọn lửa sắc vàng bùng lên, khói đặc toát ra.

Phấn trắng?

Hàn Nghệ vừa ngửi thấy mùi này, không khỏi cả kinh thất sắc, hét lên: "Mọi người cẩn thận, khói này có độc."

Cầu donate tiếp sức mùa dịch (^_^)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Hỏa thiêu Dương phủ

Dịch: mafia777

Đám người Dương Triền Phi mặc dù không biết đây là vật gì, nhưng nghe Hàn Nghệ nói như vậy đều nhao nhao che kín mũi miệng.

Lại nghe thấy ngoài cửa vang lên từng tràng tiếng bước chân.

Chỉ thấy một đám binh lính đông nghìn nghịt đang xông vào trong phòng, nhưng ập vào mặt bọn họ lại là hơn mười viên đạn châu phấn trắng, không hề ngoại lệ lần lượt ập lên đài nền gần trước cửa, vù vù vù, ngọn lửa bùng lên, ngay cả cửa sổ cũng bùng cháy, sương khói ngập tràn.

Binh lính vừa mới vào còn chưa làm rõ tình huống thế nào thì đã bị một màn khói dày đặc làm cho bị sặc đến dờ sống dờ chết.

Vút vút vút.

Mỹ nhân kia lại ném ra xung quanh hơn mười viên đạn châu, toàn bộ đều nhắm vào đài nền.

Đại sảnh vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, bây giờ đã khói lửa ngút trời. Loại đạn châu này tung ra lượng lớn sương khói, cả đại sảnh đều bị sương khói bao trùm, người cũng nhìn không rõ lắm.

"Khụ khụ khụ."

Không ít người bị sặc đến nước mắt nước mũi đều chảy ra, không quan tâm được nhiều như vậy, vội vàng chạy trốn ra ngoài, ngơ đâu lại vừa hay đụng phải cận vệ binh vội chạy vào, tạo ra không ít ngộ thương, trong nhất thời đại sảnh đại loạn.

Chết tiệt, cứ tiếp tục thế này thì sẽ để cho mục đàn bà này chạy mất rồi. Hàn Nghệ che kín mũi miệng, hấn ngược lại cũng không tỏ vẻ vô cùng hoảng loạn, mà là lo lắng để cho Trần Thạc Chân trốn thoát.

Vỗ bả vai Tiểu Dã, chỉ ra sau cửa sổ, hai người lặng lẽ mở cửa sổ, bò ra ngoài.

Lúc này vừa mới ra ngoài cửa sổ thì nghe thấy trong đại sảnh kia vang lên tiếng như ầm như hiện: "Hàn Nghệ, lần này coi như ngươi may mắn, ta nhất định sẽ đến lấy mạng chó của ngươi nữa."

Yêu nữ ngơ ngác, uống công ta cho rằng ngươi thông minh tuyệt đỉnh, không ngờ ngươi lại ngu xuẩn như vậy, có hiểu rõ tình hình không hả, là Dương Tư Nột đánh bại ngươi chứ không phải là ta, oan có đầu nợ có chủ, ngươi có bản lĩnh thì giết ông ta đi nha, ông ta cũng không phải không ở đây, sao lại đến tìm ta, thật sự là chọn quả mềm để bóp mà. Trong lòng Hàn Nghệ oán giận, nhưng việc này cũng chứng minh được sự sợ hãi trong lòng hắn, hơi nhúu mày, hai mắt lộ ra sát ý, xem ra ta đã chọn phải một phiền phức lớn rồi, nhưng vẫn không lên tiếng, lấy tay ra hiệu dừng lên tiếng với Tiểu Dã.

Nữ nhân này mưu ma chước quỷ, Hàn Nghệ cũng sợ đối phương đang có ý dụ hắn lên tiếng, bởi vì khắp nơi này đều là khói, hắn không nhìn thấy đối phương, đối phương cũng không nhìn rõ hắn.

Đột nhiên, bên cạnh phịch một tiếng, cửa sổ bên cạnh Hàn Nghệ đột nhiên bị vật gì đó đụng vào tạo thành cái lỗ.

Oa sặc, ta cũng đã trốn ra ngoài phòng rồi, vậy mà ngươi cũng làm cho Hàn Nghệ ta bị dọa giật nảy, quay đầu nhìn lại, thấp thoáng nhìn thấy dưới đất có một cái bàn thấp, hơi nhúu mày, một tay vỗ lên trán, thâm nghĩ, nữ nhân này thật sự là một con hồ ly, chơi trò dương đông kích tây thật sự lưu loát mà.

Một lát sau, chỉ thấy một đội binh lính vội vàng xông qua.

Hàn Nghệ nhìn thấy những người này, về mặt ảo não, chỉ vào đối diện nói: "Nếu ta đoán không sai, yêu nữ kia hẳn là chạy trốn từ đối diện hoặc là nóc nhà."

Người thủ lĩnh kia quen với Hàn Nghệ, vội vàng nói: "Hàn công tử, người ở đây thật tốt quá, Dương Công đang tìm người đó, người nhanh chóng qua đó đi."

"Ừ."

"Mấy người các người bảo vệ Hàn công tử, những người còn lại theo ta đuổi theo."

"Dạ."

Hàn Nghệ cũng không ngăn cản, yêu nữ kia quá giao hoạt, hẳn cũng sợ đối phương chơi chiêu hồi mã thương, đi về phía tiền sảnh dưới sự hộ tống của một đám thị vệ. Trên đường đi chỉ nhìn thấy rất nhiều gia đình, nữ tử xách thùng nước lớn nhỏ khác nhau chạy về phía đại sảnh, lại nhìn thấy ở đại sảnh thể lửa lan ra cực nhanh, ánh lửa đã bốc lên khỏi nóc phòng, sương khói nồng đậm càng xông thẳng lên trời.

Đi đến bãi đất trống trước đại sảnh, chỉ thấy đầu người lúc nhúc, toàn bộ xung quanh đều là binh lính giờ cao ngọn đuốc, vừa rồi những đại tướng kia hoặc là ngã xuống đất ngất đi, hoặc lại nôn mửa ở nơi nào đó, rõ ràng là trúng phải chất độc của phấn trắng, vô cùng chật vật.

"Buồn cười, buồn cười, nhất định phải bắt được nữ tặc đó cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Dương Tư Nột đứng trên mảnh đất trống lớn tiếng rít gào.

Việc này đối với Dương gia bọn họ mà nói quả thật là si nhục rất lớn, nếu còn để cho Trần Thạc Chân chạy mất, ha ha, Dương Tư Nột nhất định sẽ bị mất sạch mặt mũi.

Hàn Nghệ bước lên, chấp tay nói: "Dương Công."

Dương Tư Nột vừa thấy là Hàn Nghệ, thu lại mấy phần giận dữ, nói: "Người không bị thương chứ."

Hàn Nghệ nói: "Đa tạ Dương Công quan tâm, ta không sao."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Dương Tư Nột gật đầu, nhưng với tâm tình lúc này, ông ta cũng không rảnh nhiều lời, có điều cũng không muốn rít gào như vừa rồi vậy, sắc mặt âm trầm nhìn thể lửa vẫn đang lan ra, phảng phất như lửa giận trong mắt ông ta đã châm lên trận đại hỏa này vậy.

Hàn Nghệ cũng không nhiều lời, yên lặng đợi một bên. Thật ra trong lòng hẳn hiểu rõ, một khi để mỹ nhân kia chạy ra khỏi đại sảnh, thì rất khó bắt được ả. Từ việc trước đó mỹ nhân kia giấu đạn châu phấn trắng trên xà ngang thì không khó để nhìn ra, ả ta có chuẩn bị mà đến, hơn nữa còn chuẩn bị vô cùng đầy đủ, ả ta không chỉ muốn lấy mạng Hàn Nghệ, còn phải giành được khả năng để bản thân mình toàn mạng thoát ra ngoài.

Quả nhiên, một canh giờ trôi qua, Dương phủ đã tìm mấy lượt cũng không thấy bóng dáng mỹ nhân kia đây, dù mọi vết tích đều thể hiện rõ ả ta đã chạy thoát khỏi Dương phủ. Bản đẹp duy nhất tại bacngocsach. May mà triều Đường cấm tiêu, cửa thành chắc chắn là đang đóng, ả ta chắc chắn vẫn còn ở trong thành, thế là Dương Tư Nột sai người xuất động quân đội đi lục soát từng nhà từng hộ, nhất định phải bắt được nữ nhân kia.

Hàn Nghệ rất muốn ngăn cản, loại tìm kiếm giống như trái thăm này tuyệt đối không phải thượng sách, nhưng thấy Dương Tư Nột giận đến sắp điên lên, hơn nữa hẳn cũng không có cách tốt hơn, do vậy không dám nói bừa.

Tiệc mừng công này cứ thế mà tan rã trong không vui, những tướng quân kia lần lượt dẫn binh đi tìm kiếm, bởi vì bọn họ là người đã từng gặp mỹ nhân kia.

Hậu đường Dương phủ.

Gương mặt Dương Triển Phi vô cùng bồn chồn đi vào, nói với Dương Tư Nột: "Cha, thể lửa đã được ngăn chặn, nhưng nhưng tiền viện đã bị đối không còn gì nhiều. Nói đến đoạn sau, y đã cúi đầu xuống."

Phòng ốc thời cổ đại đều làm bằng gỗ, một khi châm lửa thì rất khó ngăn cản.

Một nữ nhân, chỉ một người, chỉ dựa vào sức lực một người mà tổn hại mấy viên đại tướng ở chính sảnh Dương phủ, thiếu rui tiền viện Dương phủ không còn một mảnh, còn có thể toàn thân trở ra, Dương Tư Nột còn có thể nói cái gì chứ, mặt mũi đã mất sạch rồi, không khóc rống lên coi như ông ta đủ kiên cường rồi.

Lúc này, Dương Phi Tuyết đột nhiên đi đến.

Dương Tư Nột lúc này mới mở miệng hỏi: "Bà con vẫn tốt chứ."

Dương Phi Tuyết nói: "Bà vẫn khỏe, bà bảo con chuyển lời với cha, bảo cha đừng quá lo lắng."

Dương Tư Nột gật đầu.

Dương Triền Phi đột nhiên đứng ra, phịch một tiếng quỳ xuống đất, nói: "Hài nhi sơ suất, đã dẫn tặc vào nhà, kính xin cha trách phạt."

Dương Tư Nột nói: "Con đứng lên đi, việc này cũng không trách con được."

Bởi vì việc chiêu nạp ca kỹ luôn có người chuyên phụ trách, Dương Triền Phi rất ít khi hỏi đến, sau khi chiêu vào, có người tài thì mới giới thiệu cho y. Bây giờ muốn làm giả thân phận, thật sự nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ, còn phải coi là đối với ai.

Dương Triền Phi đứng dậy.

Dương Tư Nột đột nhiên nhìn về phía Hàn Nghệ bên cạnh, nói: "Hàn Nghệ."

"Có tiểu tử."

Hàn Nghệ vẫn luôn cúi đầu ngẩng đầu lên nhìn Dương Tư Nột.

Phải biết là nơi này là hội nghị nội bộ của Dương gia, chỉ có Dương Tư Nột, Dương Phi Tuyết, Dương Triền Phi, còn có Hàn Nghệ, đủ thấy Dương Tư Nột coi trọng Hàn Nghệ biết bao.

Dương Tư Nột hỏi: "Ta nghe Vũ nhi nói, là người phát hiện nữ nhân kia khác thường trước tiên."

Hàn Nghệ gật đầu.

Dương Tư Nột hiếu kỳ nói: "Người làm sao nhìn thấu được thân phận nàng ta."

Hàn Nghệ khe khẽ thở dài nói: "Đó là vì khi nữ nhân kia đang múa kiếm, ánh mắt mấy lần nhìn sang phía ta. Tuy biểu hiện của ả ta vô cùng tự nhiên, nhưng vẫn bị ta phát giác được. Khi đó trong những người ngồi ở đó, ta chẳng phải người có vẻ ngoài đẹp trai, lại chẳng phải người giàu có nhất, cũng không phải người có quyền nhất, nếu ả ta đặt sự chú ý lên người nhị công tử, hoặc là Tàn công tử, thậm chí là Dương Công ngài thì rất hợp tình hợp lý, nhưng ả ta lại cứ quan sát ta mấy lượt, ta không tin ả ta sẽ nhất kiến chung tình đối với ta, vậy thì chắc chắn là có mục đích khác. Mà ta là một tiểu tử nhà nông, rất ít khi đắc tội người khác, không đến mức chạy đến Dương phủ để dùng mạng đánh cược, vậy thì nghĩ lại cũng chỉ có Trần Thạc Chân hoặc là dư nghiệt của ả ta."

"Nhưng lúc đó ta hoàn toàn đều là suy đoán, cho nên ta cũng không dám đánh cò động rần, thế là lặng lẽ báo cho Tàn công tử biết, hi vọng có thể âm thầm truyền tin đến tai Dương Công để sớm phòng bị, nhưng nào biết..."

Nói đến Tàn Vũ, Hàn Nghệ đích thật là lửa giận đầy bụng, nếu không phải y nhất gan như thế, e rằng nữ nhân kia đã bị bắt rồi.

Dương Phi Tuyết hừ nói: "Tên công tử ca vô dụng."

Dương Tư Nột cau mày tròng nữ nhi.

Dương Phi Tuyết vội vàng cúi đầu.

Dương Tư Nột hí mắt nói: "Trần Thạc Chân, người nói nữ nhân kia là Trần Thạc Chân."

"Ban đầu ta vẫn không dám khẳng định." Hàn Nghệ lại nói: "Nhưng bây giờ ta dám khẳng định mười phần đó là Trần Thạc Chân. Ngoài trừ ả ta, ta cũng chẳng nghĩ ra có nữ nhân nào khi đối diện với sự bao vây tầng tầng mà còn có thể giữ được sự bình tĩnh, lại còn hận ta như vậy, bất chấp tất cả muốn giết chết ta."

Dương Triền Phi nói: "Nhưng Trần Thạc Chân này chẳng phải đã chết trận rồi sao."

"Vậy thì phải hỏi Dương Công rồi."

Hàn Nghệ hỏi Dương Tư Nột: "Dương Công, trước kia ngài đã từng gặp Trần Thạc Chân chưa."

Dương Tư Nột lắc đầu nói: "Trần Thạc Chân vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, đừng nói là ta, mà ngay cả Thôi Thứ Sử cũng chưa từng gặp ả ta."

Hàn Nghệ nghi hoặc nói: "Nếu đã như vậy, lúc trước sao các ngài lại dám khẳng định người bị giết chết chính là Trần Thạc Chân."

Dương Tư Nột ngẫm nghĩ một chút, mới nói: "Nhớ lại khi đó, thế lực tàn dư cuối cùng của phản quân bị vây trong Lục Giáp Lĩnh ba ngày ba đêm, cuối cùng vào tảng sáng ngày thứ tư đã phát động cuộc xung phong cuối cùng đối với quân ta. Nhưng quân ta đã có chuẩn bị từ sớm, dĩ dật đãi lao, hơn nữa số binh chiếm ưu thế, do vậy rất nhanh đã kết thúc trận chiến, phản quân gần như toàn quân bị diệt, không ai đầu hàng, mà Trần Thạc Chân đã bị loạn tiễn bắn chết lúc giao đầu rồi."

"Chỉ là tình hình lúc đó vô cùng hỗn loạn, hơn nữa ta và Thôi Thứ Sử cũng đã ra lệnh, nếu ai lấy được đầu của Trần Thạc Chân thì thưởng trăm quan tiền,

cho nên dù cho Trần Thạc Chân kia có trúng tiền ngã ngựa, binh lính quân ta vẫn không buông tha cho nàng ta, xông lên chém Trần Thạc Chân kia thành tám khối, đến khi ta nhìn thấy Trần Thạc Chân thì gương mặt đã biến dạng. Có điều khi đó ta cũng hoài nghi, thế là tìm mấy tù binh đến nhận người, bọn họ cũng nói người này chính là Trần Thạc Chân, do vậy ta mới tin tưởng."

"Bây giờ nhớ lại, nữ tử kia và vũ nữ trong sảnh vừa rồi đích thật có chút giống nhau, chẳng qua chỉ là Trần Thạc Chân kia mặc nam trang, vì vậy ta nhất thời không nhận ra."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Thì ra là thế, vậy thì xem ra, khả năng nữ tử kia là Trần Thạc Chân càng lớn hơn."

Dương Triển Phi lại nói: "Ta nghĩ không thể, cha tiêu diệt đội phản quân cuối cùng kia vào ngày mừng chín tháng này, mà nữ nhân vừa rồi mừng hai đã đến Dương phủ, tức là khi đó phản quân vẫn chưa thất bại. Nếu nữ nhân vừa rồi là Trần Thạc Chân, khi đó tình hình chiến đấu hẳn vô cùng gấp rút, tại sao ả ta lại rời đi vào khi đó chứ."

"Mừng hai."

Hàn Nghệ đột nhiên hỏi Dương Tư Nột: "Dương Công, ngài và Thôi Thứ Sử hợp kích đánh bại phản quân khi nào?"

"28 tháng trước."

"Chính thế."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Sau trận chiến đó, phản quân đã sức cùng lực kiệt, ta nghĩ những thân tín kia của Trần Thạc Chân cũng biết hết cách xoay chuyển, do vậy để bảo vệ cho Trần Thạc Chân đã lên lút đưa ả ta đi, sau đó tìm một nữ tử ngoại hình tương tự giả mạo Trần Thạc Chân. Có điều ta tin Trần Thạc Chân tuyệt đối không phải hạng người tham sống sợ chết, bỏ đi cũng tuyệt đối không phải ý nguyện của ả ta, nhưng ả ta cũng biết tiếp tục ở lại cũng không tác dụng gì, thế là ả ta giả trang thành ca kỹ đến Dương Châu, sau đó trà trộn vào Dương phủ, chờ thời cơ trả thù. Đây thoát nhìn là một nước cờ hiểm, nhưng lại vô cùng an toàn, bởi vì Dương Châu có rất ít người từng nhìn thấy Trần Thạc Chân, càng không có ai ngờ Trần Thạc Chân lại đang làm ca kỹ ở Dương phủ. Hơn nữa, ta tin ả ta là nhắm vào ta, bởi vì khi đó nhị công tử truyền tin ra ngoài, nói ta đang ở Dương phủ, nhưng ả ta tuyệt đối không ngờ ta đã lặng lẽ về nhà, nhưng vẫn để ả ta đợi được cơ hội này."

Dương Phi Tuyết nghe được cả kinh, nói: "Nữ nhân này lợi hại như vậy."

Về vấn đề này, tin rằng kết quả hôm nay đã nói lên tất cả. Cho dù có cho bọn họ cơ hội lần nữa cũng không ai ngờ được, Trần Thạc Chân lại ở Dương phủ, quả thật là không thể tưởng tượng được. Vừa rồi những đại tướng ngồi trong sảnh thật lâu, thế mà Trần Thạc Chân vẫn làm như vậy, chiêu giấu trời qua biển này đích thật quá lợi hại, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Thù sâu như biển

Dịch: mafia777

Nghe xong phân tích của Hàn Nghệ, Dương Tư Nột đột nhiên giống như nhớ ra cái gì, nói: "Đúng rồi, ta nhớ ra Trần Thạc Chân còn có một muội muội, tên là Trần Văn Chân, chính là thế tử của phân tộc Chương Thúc Dận, chẳng qua chỉ là Trần Văn Chân không giống như Trần Thạc Chân mang binh đánh giặc, do vậy lúc đó ta không chú ý, có lẽ khi đó nữ nhân kia chính là muội muội của Trần Thạc Chân, Trần Văn Chân."

Dương Triển Phi nói: "Vậy thì cũng có thể nữ nhân vừa rồi kia chính là Trần Văn Chân."

Hàn Nghệ trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Ta cảm thấy khả năng nữ nhân vừa rồi là Trần Thạc Chân lớn hơn, bởi vì Chương Thúc Dận là trợ thủ của Trần Văn Chân, phụ thê bọn họ cùng sống cùng chết, không lý nào Trần Văn Chân lại nguyện ý nhìn trợ thủ mình một mình đi chịu chết, mà bản thân mình lại tham sống sợ chết. Hơn nữa nếu là như vậy, vừa có thể bảo vệ Trần Thạc Chân, cũng có thể cùng chết với trợ thủ. Ngoài ra, nếu là Trần Văn Chân, người ả ta hận nhất định là Dương Công giết trợ thủ của ả ta, chứ không phải là ta."

Dương Triển Phi gật đầu nói: "Người nói có lý, đến cuối cùng là Trần Thạc Chân, hay là Trần Văn Chân, tra thì sẽ biết."

"Hay! Hay lắm!"

Dương Tư Nột nghiêng răng nói, sau khi mấy người phân tích một phen, ông ta dám khẳng định đại mỹ nhân kia chính là Trần Thạc Chân.

Dương Triển Phi liếc nhìn phụ thân, trong lòng hiểu rõ, phụ thân y đã bên bờ vực bùng phát rồi.

Việc này đối với Dương Tư Nột, thậm chí là đối với toàn bộ Dương gia đều là si nhục to lớn không sao rửa sạch được.

Trần Thạc Chân kia tạo phản Hoàng đế, lại trà trộn vào Dương phủ, đồng thời lại hành thích ngay trước mặt Dương Tư Nộn và một đám đại tướng, quả thật là Kinh Kha phiên bản nữ nha, bởi vì ở Dương Châu, Dương Tư Nộn không khác gì Tần Vương, đều là số một, hơn nữa, lúc trước Kinh Kha đã chết, mà Trần Thạc Chân không chỉ làm cho Dương phủ đại loạn, hòa thiêu đại sảnh Dương phủ, đồng thời còn toàn thân trở ra. Lần này muốn giấu cũng không giấu được, lửa lớn như vậy, chắc chắn kinh động đến không ít dân chúng.

Một khi những chuyện này truyền ra ngoài, Dương Tư Nộn nhất định sẽ bị những đại gia tộc khác chê cười, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Dương Triển Phi ôm quyền nói: "Xin cha yên tâm, con đã sai người phong tỏa toàn bộ thành Dương Châu, con không tin ả ta có thể lên trời xuống đất."

Dương Tư Nộn gật đầu.

Dương Phi Tuyết đột nhiên nói: "Trần Thạc Chân này cũng thật là quái lạ, tại sao ả ta lại muốn hành thích Hàn Nghệ, ả ta chẳng phải nên..."

Nói tới đây, nàng đột nhiên ngừng lại, nhưng ý cũng đã vô cùng rõ ràng, muốn hành thích cũng nên hành thích Dương Tư Nộn, người hành thích Hàn Nghệ làm gì chứ.

Dương Tư Nộn, Dương Triển Phi đều sửng sốt, tò mò nhìn Hàn Nghệ. Chính xác, Trần Thạc Chân vì sao lại một lòng muốn giết Hàn Nghệ, vừa rồi trong đại sảnh, Trần Thạc Chân ngay cả nhìn cũng không nhìn Dương Tư Nộn, một lòng muốn giết Hàn Nghệ, hơn nữa trước khi đi còn để lại câu nói kia.

Hàn Nghệ sáng tỏ trong lòng nhà, hẳn cũng nhờ đó mà phán đoán ra đối phương là Trần Thạc Chân chứ không phải dư nghiệt của Trần Thạc Chân. Đầu tiên, con lừa ngọc Cửu Đẳng vợ vết của cái ở Dương Châu vô cùng thoải mái, những tiền tài này hẳn là vốn liếng để Trần Thạc Chân tạo phản, bị Hàn Nghệ đánh bại đánh bại phá hỏng, con lừa ngọc Cửu Đẳng cũng bị bắt giữ. Những món vàng, châu báu, tơ lụa kia hẳn là để cho Trần Thạc Chân dùng khi đăng cơ, kết quả lại bị Hàn Nghệ cướp mất, khi đó người của Trần Thạc Chân từng nhìn thấy Hàn Nghệ, tuy rằng khi đó có thể không biết lai lịch của Hàn Nghệ, nhưng sau trận chiến bảo vệ Dương Châu, thanh danh Hàn Nghệ vang dội, rất nhiều người đều từng nhìn thấy Hàn Nghệ, vừa đối chiếu thì không khó để đoán ra.

Tiếp đó, Từ Mãnh lúc trước rất có thể đã nương nhờ vào Trần Thạc Chân. Trước việc này, Hàn Nghệ vẫn luôn không rõ Từ Mãnh vì sao lại vạch kế đánh cướp Bồ tát vàng, hẳn cho rằng hơn phân nửa là Từ Mãnh muốn báo thù, nhưng bây giờ nghĩ lại, rất đơn giản. Từ Mãnh vẫn luôn không được trọng dụng trong quân, không phải là do năng lực của y không được, mà là xuất thân của y ti tiện, không được đề bạt, trong lòng oán giận. Trần Thạc Chân chỉ cần hứa hẹn để y làm đại tướng, vậy thì Từ Mãnh rất có thể đã nương nhờ Trần Thạc Chân. Nói cách khác, chuyện Bồ Tát vàng cũng là do Trần Thạc Chân đứng sau vạch kế, mục đích hoặc là quấy rối Dương Châu, hoặc là mượn dịp điều Dương Tư Nộn đi, bởi vì Dương gia là quân phiệt quý tộc, đánh trận rất lợi hại, nếu Dương Tư Nộn bị trách phạt, bị điều đi, vậy thì đối với Trần Thạc Chân mà nói đã bớt đi một đối thủ vô cùng lợi hại, nhưng đáng tiếc là cũng bị Hàn Nghệ phá hỏng.

Cuối cùng cũng chính là không thành kế, đây chính là bước ngoặt của trận chiến này. Nếu không phải hôm đó Hàn Nghệ lợi dụng thần phạt dọa lui phản quân, bản dịch chuẩn duy nhất tại b achngocsach, thì thiên thạch kia cũng không đập trúng bọn họ, hơn nữa thành Dương Châu nhất định sẽ bị công phá. Tuy rằng Hàn Nghệ và Trần Thạc Chân chưa từng đối mặt giao đấu, nhưng thật ra hai người đã giao thủ nhiều lần, nhưng Trần Thạc Chân đều thất bại.

Thật ra loại tâm lý của Trần Thạc Chân, Hàn Nghệ hiểu rất rõ, Dương Tư Nộn muốn tiêu diệt ả ta chính là hợp tình hợp lý. Người ta là quan, người là tặc, đây là chuyện mà Trần Thạc Chân đã đoán được, Dương Tư Nộn là kẻ địch, nhưng không phải kẻ thù. Nhưng một tiểu tử nhà nông như Hàn Nghệ, thuần túy chỉ là đang đánh bại đánh bại ở đây, hơn nữa nhiều lần phá hư chuyện tốt của Trần Thạc Chân, đây là chuyện nằm ngoài dự đoán của Trần Thạc Chân, ả ta không coi Hàn Nghệ là kẻ địch, mà là kẻ thù. Phân tích theo góc độ tâm lý học, thông thường xuất hiện tình huống này, Trần Thạc Chân hận Hàn Nghệ cũng là hợp tình hợp lý!

Giết Dương Tư Nộn, cũng không thể thay đổi được gì, nhưng không giết Hàn Nghệ thì sao giải được mối hận, bởi vì Trần Thạc Chân tuyệt đối không ngờ rằng, đại nghiệp khởi nghĩa của mình lại bại trong tay một tiểu nông dân không có danh tiếng gì, đây là chuyện ngoài dự đoán, tuyệt đối là khắc tinh nha!

Hàn Nghệ cũng đau đầu không thôi, hẳn cũng không muốn, nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Hắn cảm thấy lúc này cần sự giúp đỡ của Dương Tư Nộn, cho nên ngoài trừ chuyện vàng ra, những chuyện còn lại hẳn đều nói cho Dương Tư Nộn biết. Thật ra những chuyện này Dương Tư Nộn cũng biết, chỉ là không liên tưởng đến mỗi một sự việc đều liên quan đến Trần Thạc Chân.

"Thì ra là thế."

Dương Tư Nộn gật đầu, nói: "Vậy người phải cẩn thận đó, ta thấy yêu nữ kia quyết sẽ không bỏ qua cho người."

Còn cần người nói sao, ta cũng biết vậy! Hàn Nghệ nói: "Đa tạ Dương Công quan tâm."

Dương Phi Tuyết đột nhiên nói: "Hàn Nghệ, bằng không thì người ở lại Dương phủ, bây giờ người về nhà chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm"

Hàn Nghệ cả kinh, vội nói: "Dương Công, thế tử ta, còn có huynh đệ của ta đều đang ở nhà, bọn họ..."

Dương Triển Phi vội nói: "Người yên tâm, bây giờ ta sẽ phái người đi đón thế tử người đến."

"Đa tạ."

Dương Triển Phi lập tức đi xuống phái người đi đón Tiêu Vân, Hùng Đệ.

Hàn Nghệ hiểu rất rõ tính cách của Tiêu Vân, chỉ e Dương Triển Phi phái người sang đó, sợ rằng sẽ xảy ra nhiều chuyện, thế là bảo Tiêu Dã đi cùng, hẳn ở trong Dương phủ rất an toàn, do vậy cũng không cần Tiêu Dã bảo vệ.

Hai canh giờ sau, người Dương Triển Phi phái đi Mai thôn rốt cuộc đã quay về.

- Hàn đại ca.

- Tiêu Mập!

Chỉ thấy Hùng Đệ vung về treo xuống xe ngựa, vừa thấy Hàn Nghệ thì lập tức chạy đến.

Hàn Nghệ vừa thấy sắc mặt Hùng Đệ khác thường, trong lòng co thắt nói: - Tiêu MậpMập, xảy ra chuyện gì? Nói đoạn hần nhìn trái nhìn phải: - Tiêu Vân đâu? Sao nàng lại không tới?

Hùng Đệ đỏ mặt, lòng còn sợ hãi nói: - Hàn đại ca, không lâu trước có mấy người bịt mặt xông vào nhà chúng ta, muốn bắt ta và đại tỷ tỷ.

- Cái gì?

Hàn Nghệ vội vàng hỏi: - Vậy ngươi có bị thương hay không? Còn nữa, Tiêu Vân đâu? Hai mắt hiện lên chút sát ý, Trần Thạc Chân, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Hùng Đệ nói: - Hàn đại ca xin yên tâm, đệ không sao. Đại tỷ tỷ thật lợi hại, chỉ một người đã đánh cho những tên bịt mặt kia bỏ chạy.

- Hừm?

Hai mắt Hàn Nghệ lồi ra, nghĩ bụng, chẳng lẽ trước kia bà nương này còn hạ thủ lưu tình với ta sao?

Lúc này, một hộ vệ đi đón Hùng Đệ đột nhiên tiến lên nói: - Hàn công tử, thật có lỗi, lệnh phu nhân không chịu đến đây, còn còn mượn hai thanh đao từ chỗ chúng ta nữa.

- Có ý gì?

Về mặt Hàn Nghệ kinh ngạc.

Hùng Đệ nhỏ giọng nói: - Hàn đại ca, đại tỷ tỷ bây giờ đang rất tức giận.

- Nàng giận cái gì? Chẳng phải là nàng đánh thắng sao? Hàn Nghệ buồn bực nói.

Hùng Đệ nói: - Bởi vì những người bịt mặt này làm hỏng đàn của đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ nói phải tìm bọn họ tính sổ.

- Đàn? Đàn gì?

Hàn Nghệ ngẩn người.

Hùng Đệ nói: - Chính là đàn mà Hàn đại ca tặng cho đại tỷ tỷ đó!

- Ách! Hàn Nghệ nhũn mày, nói: - Đã là lúc nào rồi, người không sao là được rồi, còn quan tâm đàn gì chứ.

Hùng Đệ lắc cái đầu mập mạp nói: - Đệ cũng không biết. Đại tỷ tỷ nói như vậy, tỷ ấy bảo đệ qua trước, Tiêu Dã ở lại hỗ trợ tỷ ấy, còn bảo đệ chuyển lời cho Hàn đại ca, bảo huynh thả tin tức ra ngoài, nói huynh đã về rồi.

- Hàn tiểu ca, không ngờ thế tử ngươi lại có bản lĩnh như vậy, thật sự là nữ anh hùng không thua đấng mày râu nha!

Dương Triển Phi bên cạnh nghe thấy Tiêu Vân chẳng những không tới đây, ngược lại còn muốn tìm Trần Thạc Chân tính sổ, chỉ dựa vào can đảm này, thật sự không yếu hơn Trần Thạc Chân.

- Nhị công tử chê cười.

Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: - Nội tử từ nhỏ theo danh sư học chút võ nghệ, thì không biết trời cao đất dày, hơn nữa thường không biết sử dụng đầu óc, Trần Thạc Chân kia mưu ma chước quỷ, ta sợ nội tử không phải là đối thủ của ả ta, cho nên ta muốn đích thân đi đón nàng qua đây.

Dương Triển Phi cau mày nói: - Nhưng mục tiêu của Trần Thạc Chân là ngươi, nếu trước đó ả ta đoán được ngươi sẽ đi đón người nhà, vậy thì chuyến này ngươi rất nguy hiểm.

Hùng Đệ đột nhiên nói: - Hàn đại ca, đại tỷ tỷ nói nếu huynh muốn đích thân đi đón nàng thì bảo đệ nói với huynh, huynh đừng đi, huynh đi tỷ ấy cũng sẽ không đến.

Hàn Nghệ nói: - Sao vừa rồi ngươi không nói?

Hùng Đệ nói: - Đại tỷ tỷ nói nếu huynh nói như vậy, tỷ ấy mới bảo đệ chuyển lời cho huynh. Nếu huynh không nói thế, thì bảo đệ chuyển lời cho huynh nói cho huynh biết

- Nói cho ta biết cái gì? Ngươi nói đi nha! Hàn Nghệ vội vàng nói.

Hùng Đệ rút cổ lại, nói: - Đại tỷ tỷ bảo đệ chờ huynh một câu, huynh là đồ vô lương tâm. Nói xong y lại vội vàng phát tay nói: - Đây là đại tỷ tỷ bảo đệ mắng huynh, không phải đệ mắng.

Hàn Nghệ đầu tiên là sùng sốt, sau đó nổi trận lôi đình nói: - Không cần đi đón, để nàng tự sinh tự diệt đi, mẹ nó, lại mắng ta vô lương tâm, thật sự là buồn cười mà. Trong lòng lại liếc Tiểu Mập, Tiểu Mập ơi! Ở đây có nhiều người ngoài như vậy, mấy câu này đệ có thể lên lên nói cho ta biết mà.

Dương Triển Phi cũng cầm nín không nói gì, dờ khóc dờ cười nói: - Hàn tiểu ca, nương tử ngươi thật sự thật sự thật sự rất đặc biệt.

Y suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra một từ như vậy đề hình dung Tiêu Vân.

Đâu chỉ đặc biệt, quả thật là vô pháp vô thiên. Nữ nhân mà Hàn Nghệ gặp được rất nhiều, tuy không dám nói là hiểu nữ nhân giống như Brad Pitt, nhưng loại nữ nhân như Tiêu Vân, hẳn thật sự mới gặp lần đầu, hoàn toàn không đoán được đường đi của Tiêu Vân, nói: - Nhị công tử chớ trách, nội tử ta lúc nhỏ bị sốt cao, đầu óc thật sự có vấn đề, ôi, ta không phải là nói đùa đâu.

Dương Triển Phi cũng không biết nên nói cái gì, gật đầu, nói: - Phải, ta

- Nhị công tử không cần khuyên ta.

Hàn Nghệ nhấc tay.

Dương Triển Phi sùng sốt, ta khuyên ngươi cái gì?

Lại nghe Hàn Nghệ nói: - Bất kể thế nào, ta cũng sẽ không quan tâm người đàn bà đó, cứ để nàng tìm chết đi. Các ngươi cũng đừng khuyên ta, thật sự là tức chết ta mà.

Nói đến mức này rồi, Dương Triển Phi sao lại không rõ, cười thầm một tiếng, tên này thật biết diễn mà, nói: - Hàn tiểu ca, ngươi đừng hành động theo cảm tính, nói thế nào thì nàng cũng là thê tử ngươi, sao ngươi có thể bỏ mặc không lo chứ. Hơn nữa, nếu bản thân các ngươi không đoàn kết, có thể sẽ dễ yêu nữ kia thừa cơ xen vào. Ta thấy vậy đi, nếu nương tử ngươi đã không chịu đến đây, ta phải người qua đó bảo vệ nàng.

Hàn Nghệ gãi đầu, ra vẻ tức giận chưa hết: - Nhị công tử nói thế nào thì cứ vậy đi, dù sao ta cũng không quản.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ta làm mỗi dụ

Dịch: mafia777

Phong thành phong phố.

Tuy rằng trời đã sáng, nhưng cửa thành bốn phía Dương Châu vẫn đóng rất chặt, toàn thành giống như bước vào trạng thái báo động chuẩn bị chiến đấu vậy.

Không còn cách nào khác, mặt mũi Dương gia đã mất sạch, nếu còn để nữ nhân có khả năng là Trần Thạc Chân kia chạy mất, thì Dương Tư Nột thật sự sẽ đập đầu vào tường thành. Đêm qua, Dương gia đã truyền ra tử lệnh, bất luận thế nào cũng phải bắt được yêu nữ kia.

Thành Dương Châu lập tức lâm vào bầu không khí thần hồn nát thần tính.

Chỉ thấy trên đường phố vốn ngựa xe như nước bây giờ trở nên trống trải rộng rãi, hàng quán hai bên đường cũng đều đóng chặt cửa quán, chỉ có từng hàng từng hàng binh lính tới lui trên đường phố, thật sự là đi điều tra từng nhà từng hộ, cũng mặc kệ ngươi là ai, vọt vào trong phòng thì lật ngược một phen, không có phát hiện thì biến mất. Các binh lính ai ai cũng dồn hết sức lực, lần này giống như là lão đại của mình bị người ta xông vào nhà bạt tai vậy, làm tiểu đệ nhất định phải giúp lão đại lấy lại thể diện.

Rất nhiều dân chúng vẫn không biết chuyện gì, trong lòng sợ muốn chết, làm sao oán oán giận giận.

Nhưng thành Dương Châu này nói lớn không lớn, ít nhất không có lớn như thị khu Dương Châu ở hậu thế, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, đặc biệt là đối

với xã hội cổ đại mà nói, muốn tìm được một người cũng vô cùng khó khăn.

Dương Tư Nột gần như xuất động tất cả quân đội, ước chừng điều tra ba ngày ba đêm, nhưng vẫn không tìm được bất cứ tin tức gì của nữ nhân kia.

Thu hoạch duy nhất chính là xác nhận được người chết trận hôm đó không phải là Trần Thạc Chân, mà là muội muội của Trần Thạc Chân, Trần Văn Chân, vậy thì không cần nghĩ, nữ nhân trốn ở Dương Châu chính là Trần Thạc Chân.

Dương Tư Nột tính tình nóng nảy không nhịn được, lại tăng thêm sức điều tra, từ lúc ban đầu là điều tra từng nhà từng hộ, đến bây giờ chính là đào ba thước đất.

Nhưng như vậy cũng làm cho dân chúng Dương Châu cũng khổ không chịu nổi. Điểm đầu tiên chính là không thể xuất môn, vậy thì không thể làm lụng, đặc biệt là thương nhân, càng kêu ô hô ai tai, mấy ngày nay tổn thất rất lớn. Còn có dân chúng ngoài thành, vốn đã chuẩn bị xong hàng hóa vào thành bán, kết quả là cửa thành vừa đóng thì hàng hóa toàn bộ đều mục nát trong tay, trong lòng cũng rất nóng nảy.

Cứ tiếp tục như vậy, đối với Dương Tư Nột sẽ càng bất lợi hơn.

Dương phủ.

"Buồn cười, yêu nữ kia lẽ nào thật sự biết lên trời xuống đất sao."

Lại một ngày nữa trôi qua, vẫn không có tin tức gì. Dương Tư Nột giận đến cả cơm chiều cũng không nuốt trôi, vỗ mạnh bàn, tức giận rít gào.

Tần Nghiêm Chi đột nhiên đứng dậy khuyên nhủ: "Dương Công, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách. Bây giờ dân chúng trong thành đã oán than dậy trời, theo hạ quan thấy đã đến lúc mở cửa thành."

Dương Triển Phi nói: "Nhưng một khi mở cửa thành, Trần Thạc Chân tất nhiên sẽ trốn ra khỏi thành."

Tần Nghiêm Chi nói: "Nhưng dân chúng cũng phải sinh hoạt, phong thành đối với dân chúng mà nói vốn đã gây ra tổn hại rất lớn. Nếu còn tiếp tục như vậy, sợ sẽ xảy ra loạn còn lớn hơn. Chúng ta không thể vì một yêu nữ mà tổn hại kế sinh nhai của dân chúng toàn thành được. Ngoài ra, bây giờ thân phận yêu nữ kia đã bại lộ, cũng không khơi dậy được sóng gió gì nữa."

Tần Vũ là bao cô, phụ thân y lại không phải là bao cô, còn vô cùng có bản lĩnh, bằng không thì Dương Tư Nột cũng sẽ không coi trọng ông ta, đồng thời ủy thác trọng trách. Thật ra câu này ông ta đã muốn nói từ sớm, bởi vì ông ta là chủ quản nơi này nha, nhưng bởi vì chuyện này liên quan đến Dương Tư Nột, thậm chí là mặt mũi của cả Dương gia, hơn nữa bọn họ cũng sắp trở thành thông gia rồi, do vậy cũng luôn nhẫn nhịn không nói.

Nhưng chuyện đến nước này, không nói không được. Dân chúng đã không chịu nổi rồi, rốt cuộc là yêu nữ này quan trọng hay là dân chúng toàn thành quan trọng, đầu nặng đầu nhẹ, vừa nhìn là hiểu.

Dương Triển Phi đương nhiên cũng hiểu, nhưng nuốt không trôi cục tức này. Đừng nói là y, những võ tướng kia ai ai cũng thẹn quá hóa giận, nhiều người bao vây một nữ nhân như vậy còn để đối phương chạy thoát, truyền ra ngoài thật sự là không còn mặt mũi.

Dương Tư Nột nghe được trầm mặc hồi lâu, thờ dãi nói: "Nghiêm Chi nói có lý, chúng ta không thể vì một người mà tổn hại đến sinh nhai của dân chúng toàn thành, ngày mai mở cửa thành đi."

Tần Nghiêm Chi lập tức nói: "Dạ, bây giờ hạ quan đi sắp xếp."

Ông ta cũng sợ Dương Tư Nột sẽ đổi ý, vì thế vội vàng nhận lời.

"Làm phiền người rồi."

"Không dám, đây là chuyện trong bốn phận của hạ quan, hạ quan cáo từ."

Tần Nghiêm Chi đi rồi, Dương Triển Phi lập tức nói: "Cha, chẳng lẽ cứ thế buông tha cho yêu nữ kia."

Dương Tư Nột thờ dãi: "Đĩ nhiên cha không muốn, nhưng Nghiêm Chi nói cũng không phải không có lý. Cha là Thứ Sử Dương Châu, không thể không e dè dân chúng Dương Châu." Nói đến đây, ông ta lại chuyển đề tài, lại nói: "Cửa thành nhất định phải mở, nhưng không có nghĩa là cha buông tha cho yêu nữ kia. Con lập tức sai người phái nhân thủ đóng ở các cửa thành, chỉ cần yêu nữ kia dám xuất hiện, nhất định phải bắt được ả ta."

Dương Triển Phi ôm quyền nói: "Con đã biết."

Hàn Nghệ vẫn luôn trầm mặc đột nhiên nói: "Ta thấy làm như vậy cũng rất khó bắt được yêu nữ kia."

Dương Tư Nột nói: "Nói vậy là sao."

Hàn Nghệ nói: "Yêu nữ kia vô cùng giao hoạt. Từ việc trước đó ả ta giấu đạn châu phấn trắng trên xà ngang, cho đến việc lần này chúng ta tra xét nghiêm ngặt cũng không tìm được ả ta, rõ ràng là ả ta đã lên kế hoạch thoát thân từ sớm, ta không tin ả ta lại không nghĩ đến chuyện chúng ta phong thành, và việc chúng ta bị bức bắt buộc dĩ phải mở cửa thành. Ta dám nói, một khi mở cửa thành, ả ta nhất định có cách ra khỏi thành."

Phải biết rằng hần là chuyên gia chạy trốn nha, dưới sự phòng vệ điện tử tinh vi ở hậu thế, bọn họ đều có thể nhiều lần chạy trốn tìm được đường sống, huống hồ chỉ là dưới sự tra xét thủ công này, nếu người muốn hần bỏ trốn thì thật sự là dễ dàng, không tốn nhiều sức lực.

Dương Tư Nột nhíu mày, gật đầu nói: "Người nói cũng có lý."

Nghĩ đến chuyện ngày mai Trần Thạc Chân có thể chạy trốn sống sót, tương lai nếu muốn bắt ả ta lại, thật sự là mò kim đáy bể, trong nhất thời Dương Tư Nột cau mày khổ sở.

Dương Triển Phi đột nhiên nói: "Hần tiêu ca, từ trước đến nay người đa mưu túc trí, hơn nữa yêu nữ kia nhiều lần bại trong tay người, người có cách bắt ả ta lại không."

Hàn Nghệ nhíu mày trầm ngâm thật lâu, giống như đang do dự gì đó, mới nói: "Cách thì không phải không có."

Dương Tư Nột vui vẻ nói: "Người nói mau, có cách gì."

Hàn Nghệ có chút do dự, nhưng một lát sau, ánh mắt hần trở nên kiên định, chỉ vào mình nói: "Biện pháp chính là ở đây."

Phụ tử Dương Tư Nột sững sờ, Dương Triển Phi nói: "Người là chỉ chính mình."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Tin rằng trên đời này không ai hận ta hơn Trần Thạc Chân, cho nên chỉ cần lấy ta làm mồi dụ, ả ta nhất định sẽ lộ diện."

Phụ tử Dương Tư Nột liếc nhìn nhau.

Dương Tư Nột lại nói: "Đây quả thực có thể coi là một biện pháp, nhưng làm như vậy có phải quá mạo hiểm hay không?"

"Đúng là rất mạo hiểm."

Hàn Nghệ gật đầu, nói: "Nhưng nếu ta không chết, Trần Thạc Chân sẽ không chịu bỏ qua ngày đó. Cũng giống như vậy, ngày nào Trần Thạc Chân chưa chết, ta cũng khó có thể sống bình an, có nhà không thể về, bất cứ lúc nào ta cũng phải đề phòng ả ta, còn có người nhà của ta nữa, ta còn phải phân tâm bảo vệ người nhà của ta, truyện post duy nhất tại b achngoesach, cuộc sống như vậy thật sự quá mệt mỏi. Thay vì như vậy, chỉ bằng giải quyết việc này càng sớm càng tốt, dù sao thì không phải ả ta chết thì là ta chết."

Thật ra hần bị người ta đuổi giết đã quen, cho dù bị Trần Thạc Chân ghi thù, hần cũng sẽ không sợ, vấn đề là Trần Thạc Chân phái người đi tìm bọn Tiêu Vân, việc này khiến Hàn Nghệ vô cùng vô cùng căm tức, cũng là chuyện hần không chịu nổi nhất. May mà thân thủ Tiêu Vân không tệ, nếu Tiêu Vân không biết chút võ công nào, vậy thì Tiêu Vân và Hùng Đệ có thể đã gặp họa rồi, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi. Chuyện đã đến nước này rồi, đã không chỉ là một mình Trần Thạc Chân muốn báo thù Hàn Nghệ, Hàn Nghệ cũng không tha cho ả ta, mặc kệ thị phi đúng sai, từ giây phút Hàn Nghệ biết Trần Thạc Chân phái người đi giết Tiêu Vân, tiểu bản, thì đã quyết tâm phải giết được Trần Thạc Chân, đây đã là một cục diện khó giải.

Dương Tư Nột gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu. Ngày nào Trần Thạc Chân không sa lưới, vậy thì Hàn Nghệ phải đề phòng từng giây từng phút, nguy hiểm thủy chung vẫn theo bên cạnh hần, cho nên Hàn Nghệ làm như vậy cũng tuyệt đối không phải hành động theo cảm tính, thế là hỏi: "Vậy người dự định làm gì?"

Hàn Nghệ nhún vai nói: "Rất đơn giản, cứ lấy ta làm mồi nhử, để Trần Thạc Chân mắc câu."

Dương Triển Phi nói: "Nhưng Trần Thạc Chân mưu ma chước quỷ, hơn nữa bây giờ chúng ta đang lúng túng bắt ả ta, ả ta chưa chắc dám lộ diện."

Hàn Nghệ lại có cái nhìn khác về chuyện này, nói: "Chính vì quan phủ đang toàn lực truy nã ả ta, ả ta mới càng vội vã giết ta, bởi vì ả ta ở lại Dương Châu thêm một ngày thì càng nguy hiểm hơn một phần, rất có thể sẽ bị phát hiện. Hơn nữa, ta đoán giờ này phút này ả ta nhất định là không chờ đợi được muốn giết chết ta, bởi vì lúc này thù hận trong lòng ả ta đang dâng trào nhất, dù sao thì muội muội, muội phu của ả ta và thân tín của ả ta vừa mới chết thảm, còn chuyện ả ta có mắc mưu hay không?"

Nói tới đây, hần khẽ mỉm cười, tự tin nói: "Ả ta nhất định sẽ mắc mưu."

Dương Tư Nột nói: "Nói vậy là sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Bởi vì ta sẽ cho ả ta một cơ hội giết ta."

"Hả."

Phụ tử Dương Tư Nột đều cả kinh, không hiểu ý Hàn Nghệ lắm.

Hàn Nghệ giải thích nói: "Trần Thạc Chân không ngờ, ngược lại khôn khéo vô cùng, nếu bất cứ lúc nào ta cũng trốn ở Dương phủ, hoặc là nói chúng ta bày ra thiên la địa võng, ả ta rất khó đắc thủ, ta đoán ả ta sẽ không lỗ mắng như vậy, bởi vì trước khi ta chưa chết, ả ta sẽ không dễ dàng vứt bỏ tính mạng mình, ả ta nhất định sẽ đợi. Nhưng cứ kéo dài như vậy, ngược lại vô cùng bất lợi đối với ta, ta nhất định phải nhổ cỏ tận gốc càng sớm càng tốt, nhưng ta tin chỉ cần cho ả ta một cơ hội chân chính, để ả ta có thể đắc thủ, ả ta nhất định sẽ bất chấp tất cả đến giết ta. Cho nên ta không định chuẩn bị gì cả, bởi vì làm vậy có thể sẽ trở thành công dã tràng, cứ trực tiếp cho ả ta cơ hội giết ta, như vậy, cũng cho ta cơ hội giết ả ta. Đây chính là phương thức nhanh nhất, đơn giản nhất, hiệu quả nhất."

Thật ra trên đời nào có cạm bẫy hoàn hảo vô khuyết, là cạm bẫy thì nhất định có sơ hở, là vụ lừa thì nhất định có nguy hiểm, cho dù là cạm bẫy hay là vụ

lừa thì chỉ có một mục đích, hơn nữa là mục đích duy nhất, chính là dụ mục tiêu cắn câu, hơn nữa vụ lừa chân chính là không phân chia cao thấp, không giống như trong truyền hình, tưởng tượng nhiều như vậy, vụ lừa trong hiện thực đều được thiết kế dựa theo mục tiêu.

Thông thường có người coi trên mạng thấy có người bị lừa, liền cảm thấy người bị hại rất ngốc rất ngây thơ, vụ lừa đơn giản, vụng về như vậy mà người cũng không nhìn ra, người bị ngu sao. Đó chỉ là do người không phải là người bị lừa kia, người không thể hiểu được trạng thái khi đó của người bị hại, cho nên người hoàn toàn không thể hiểu được. Có câu ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê. Đương nhiên, rất nhiều người nói như vậy đều là để thể hiện trí thông minh của mình, thật ra loại người này mới dễ mắc câu nhất, bởi vì bọn họ rất hay cho mình là đúng, cho rằng mình là người thông minh như vậy, sao có thể bị lừa chứ, kết quả không cẩn thận thì có thể bị người ta lừa cho đầu óc choáng váng, không biết trời nam đất bắc. Cho nên tuyệt đối đừng cho rằng trên đời này người là thông minh nhất, người khác đều là ngu ngốc nhất, bởi vì trên đời này không có con mồi ngu xuẩn, chỉ có thợ săn giảo hoạt hơn thôi.

Thật ra vụ lừa trong hiện thực hơn phân nửa đều vô cùng đơn giản, chỉ là làm hoàn mỹ đến chi tiết, nắm bắt chuẩn xác trạng thái của mục tiêu, xuống tay đúng chỗ, có lẽ không có người mắc bệnh nào liếc mắt thì nhìn ra sơ hở được. Trên truyền hình những thứ đó đều chỉ là cố ý câu giờ, làm ra vẻ rất lợi hại, thật ra cho dù là mèo đen, hay là mèo trắng, có thể bắt được chuột đều là mèo giỏi, chỉ cần có thể dụ mục tiêu cắn câu, thì chính là vụ lừa tinh xảo nhất.

Dương Tư Nột lắc đầu nói: "Không được, người làm như vậy, thật sự vô cùng nguy hiểm."

Hàn Nghệ cười nói: "Đa tạ Dương công quan tâm. Nguy hiểm nhất định là có, trừ phi bắt được ả ta, hoặc là ta luôn trốn ở đây, bằng không thì nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng đi theo bên ta. Thay vì cả ngày lo lắng sợ hãi, chi bằng giải quyết sớm chút. Ông trời đã giúp ta nhiều lần như vậy, lần này sẽ không xui xẻo đâu."

Hắn nói cũng có lý. Dương Tư Nột trầm tư thật lâu, lại thấy vẻ mặt Hàn Nghệ kiên quyết, cuối cùng gật đầu nói: "Được rồi, cứ theo lời người!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Cùng tiến cùng lui

Dịch: mafia777

Dưới đủ mọi áp lực, Dương Tư Nột vẫn quyết định sáng sớm hôm sau mở cửa thành. Không còn cách nào khác, bởi vì Trần Thạc Chân đã không còn gây ra bất cứ ảnh hưởng tiêu cực gì đến đại cuộc nữa, nói cách khác Trần Thạc Chân có tồn tại hay không không còn liên quan quá lớn đến dân chúng nữa, cho nên Dương Tư Nột cũng không thể vì tư lợi của mình mà bỏ mặc kế sinh nhai của dân chúng. Cho dù Trần Thạc Chân là một trọng phạm, nhưng không thể năm nào chưa bắt được Trần Thạc Chân thì năm đó người cứ đóng cửa thành.

Nhưng, mở cửa thành thì mở cửa thành, không có nghĩa là buông tha cho Trần Thạc Chân. Gần đây Dương Tư Nột phái người trông coi cửa thành, mỗi người ra vào thành đều phải bị tra xét nghiêm ngặt, ngoài ra Dương Tư Nột vẫn ra sức điều tra. Nói một cách đơn giản, trong ngoài thành Dương Châu vẫn trong trạng thái giới nghiêm.

Có điều theo Hàn Nghệ thấy, Trần Thạc Chân chắc chắn vẫn có cách ra khỏi thành, dù sao thì Trần Thạc Chân vẫn chưa giết chết hắn thì sao có thể dễ dàng chết chứ.

Sự thật cũng chính là như thế, lại ba ngày trôi qua, Trần Thạc Chân vẫn không có tin tức gì.

Mai thôn!

"Xuy!"

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước cổng Mai thôn.

Hàn Nghệ xuống xe ngựa, xe ngựa chỉ có thể đưa đến đây, bởi vì bên trong không có đường cho xe ngựa đi.

Hàn Nghệ đi đến ngôi trước ngôi tiểu lâu nhỏ duy nhất trong thôn dưới sự bảo vệ của một đám hộ vệ, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy gần nhà hắn có không ít người canh gác, nhưng đều đứng khá xa. Chuyện này cũng không khó giải thích, với tính cách của Tiêu Vân, có thể để bọn họ ở lại đây đã là nể mặt Dương Tư Nột rồi, không thể lại để cho bọn họ quấy nhiễu cuộc sống của mình.

Đứng trước cửa xa xa, Hàn Nghệ quay đầu liếc nhìn vào trong, chỉ thấy Tiêu Vân mặc một bộ váy trắng bó sát, ngồi trên ghế dài trong đại sảnh, thân hình không có gì để bàn tán, rất đẹp, điều không nên chính là tố chất hình như hơi kém một chút, một chân giẫm lên trên ghế dài, trên bàn còn đặt một thanh đại đao, thoạt nhìn chính là nữ giang hồ nha!

Oa! Thật khủng bố nha!

Hàn Nghệ chưa kịp ngạc nhiên thán phục, một bóng người đã rơi xuống bên cạnh hắn.

Hàn Nghệ không cần nhìn cũng biết là ai, trong lòng suy nghĩ, có phải nên để Tiểu Dã sống ở lâu hai không, như vậy cậu ta có thể xuống lầu bằng phương thức mà cậu quen thuộc nhất.

"Hàn...Hàn đại ca."

Tiểu Dã nhìn thấy Hàn Nghệ, vui sướng kêu lên.

"Là Hàn Nghệ về sao?"

Tiểu Dã vừa dứt lời, chỉ thấy Tiêu Vân từ bên trong bước ra, vẻ mặt hân hoan nhìn đồng ngó tây.

Hàn Nghệ thấy Tiêu Vân hoàn hảo vô khuyết, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu, lại thấy trong tay Tiêu Vân còn cầm một thanh đại đao, mà Tiểu Dã lại đeo một thanh đao sau lưng. Thanh đao này Hàn Nghệ đã từng thấy, chính là thanh đoản đao mà sư phụ Tiểu Dã để lại. Tuy là đoản đao, nhưng thêm vào vỏ đao thì cũng không nhỏ, Tiểu Dã đeo nó rõ ràng có chút chẳng ra sao, không khỏi mỉm cười nói: "Hai người không cần phải bày trận lớn như vậy chứ. Hình như đây là lần đầu tiên ta thấy thế tử vác đao đến nghênh đón trượng phu đó."

Tuy rằng tâm tình không tốt lắm, nhưng trêu chọc Tiêu Vân vẫn là bài tập cần làm, dù sao cũng không đánh lại.

"Thê tử?"

Tiêu Vân nghiêng mắt liếc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ vội vàng giơ tay lên nói: "Ta thu hồi câu nói vừa rồi."

Tiêu Vân chớp mắt, nàng cũng biết tính tình Hàn Nghệ, giằng co cũng vô ích, hỏi: "Sao ngươi lại về?"

"Ta vẫn muốn hỏi cô."

Hàn Nghệ trợn mắt, vừa bước vào trong nhà vừa nói: "Tại sao cô không đến Dương phủ, cô có biết ở đây nguy hiểm thế nào không?"

Tiêu Vân lắc đầu nói: "Không biết."

"Hả?"

Hàn Nghệ vừa mới vào nhà thì vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Vân.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?" Tiêu Vân phong kinh vân đạm nói: "Chỉ mấy tên sâu dân một nước, cần gì phải sợ chứ, chỉ hai ba chiêu ta đã đánh lui, Tiểu Dã, đệ nói đúng không?"

Tiểu Dã gật đầu, nhưng sau đó lập tức lắc đầu: "Trần Thạc Chân kia vẫn rất lợi hại."

Cậu ta từng giao thủ với Trần Thạc Chân, trong lòng cũng hiểu, trước mắt cậu ta vẫn không phải là đối thủ của Trần Thạc Chân, một là cậu ta còn nhỏ như vậy, mà đao pháp của sư phụ cậu ta lại kỳ lạ như vậy, cậu ta rất khó hoàn toàn khống chế được, hai là cậu ta thiếu kinh nghiệm thực chiến, Trần Thạc Chân lại là lãnh tụ khởi nghĩa, kinh nghiệm phong phú, lại quý kẻ đa đoan, đây là thứ rất khó bù đắp.

Tiêu Vân vẫn vô tâm vô phách nói: "Đây chỉ là do đệ học nghệ không tinh thôi."

"Chỉ có cô lợi hại nhất."

Hàn Nghệ liếc Tiêu Vân trắng mắt, ngồi xuống, vẫn là ở nhà thoải mái nha!

"Đúng vậy." Tiêu Vân hiên ngang nhập lấy "lời khen" của Hàn Nghệ, lại ngồi xuống bên cạnh Hàn Nghệ, hỏi: "Ngươi vẫn chưa nói sao ngươi lại về?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên là để đón cô đến Dương phủ nha."

Tiêu Vân quay ngoắt đầu, kiên quyết nói: "Ta chắc chắn sẽ không đi Dương phủ."

Hàn Nghệ hỏi: "Vì sao?"

"Đây là nhà của ta, cũng không phải do ta làm sai, những tên tặc kia không đúng, dựa vào cái gì mà muốn ta bỏ đi, không khỏi cũng quá khinh người rồi. Tiêu Vân ta lớn đến chừng này cũng chưa từng chịu khuất nhục này." Về mặt Tiêu Vân khó chịu nói.

Lợi hại như vậy? Hàn Nghệ nói: "Đại tỷ, việc này không phải đùa, Trần Thạc Chân nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, à ta sẽ tìm tới cửa đó."

"Vậy là tốt nhất?"

"Tốt chỗ nào?" Hàn Nghệ lập tức hỏi.

Về mặt Tiêu Vân giận dữ nói: "À ta không đến tìm ta, ta còn muốn đi tìm ả ta tính sổ đây. Người có biết không, bọn họ lại dám làm hư đàn của ta, hai ngày nay ta nhờ người vào thành tìm người sửa, nhưng đều nói không sửa được, chỉ riêng chuyện này thôi ta đã không tha cho ả ta rồi, thật là buồn cười mà."

Hàn Nghệ buồn bực nói: "Việc này ta cũng có nghe Tiểu Béo nói, hình như đàn là tự cô đập hư mà."

"Tiểu Béo sao...sao có thể nói như vậy."

Tiêu Vân hơi chột dạ chớp đôi mắt đẹp, vội vàng giải thích nói: - Khi đó bọn họ đột nhiên xông vào, trong tay ta lại không có vũ khí, tình thế gấp gáp đành ném đàn sang, nhưng đáng hận là tên tặc kia lại tránh đi, bằng không thì đàn cũng sẽ không đập vào tường, vậy thì cũng sẽ không bị hư nghiêm trọng như vậy, nhưng nói tóm lại, nếu bọn họ không đến, đàn của ta cũng sẽ không hư, không trách bọn họ thì trách ai.

Hàn Nghệ nghe thấy mà đầu đầu không thôi, nói: "Cho dù là nên trách bọn họ, thì cũng chỉ một cây đàn thôi, cô cần gì phải thế?"

Tiêu Vân giận nói: "Sao người có thể nói như vậy, đây là món quà duy nhất người tặng cho ta mà."

"Duy nhất?"

Hàn Nghệ gãi đầu nói: "Không thể nào, ta nhớ ta tặng cô rất nhiều quà mà."

"Tặng cho ta rất nhiều quà?"

Về mặt Tiêu Vân hồ nghi, nói: "Người xác định người tặng ta? Hay là có người đàn bà khác."

"Ách"

Hàn Nghệ ngẫm nghĩ một chút, thật sự không có, nàng có ý gì chứ, lẽ nào ám chỉ ta ở bên ngoài bao tiểu tam, vội nói: "Những món tơ lụa không tính sao?"

"Tơ lụa?" Tiêu Vân đen mặt nói: "Người nói coi."

Đầu năm nay tơ lụa chính là tiền, sao người có thể coi như là lễ vật chứ.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Được rồi, hôm khác ta tặng cô cây khác là được."

Tiêu Vân nói: "Vậy sao có thể giống chứ." Nói đoạn nàng đột nhiên đứng lên, nói: "Người chờ một lát."

Nói xong liền vội vàng chạy lên lầu.

Tiểu Dã cuối cùng đã có cơ hội nói chuyện, bởi vì dù sao cậu ta cũng mở miệng nói chuyện không lâu lắm, nói chuyện vẫn có chút lấp bắp, Tiêu Vân ở đây, cậu căn bản không chen vào được, vội vàng hỏi: "Hàn...Hàn đại ca, Tiểu Béo đâu?"

Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Tiểu Béo đang chờ ở Dương phủ, rất an toàn, hơn nữa có rất nhiều món ngon chiều đãi y, đệ cứ yên tâm"

Hắn phải quyết trận sinh tử với Trần Thạc Chân, Hùng Đệ thân thủ vụng về, căn bản không giúp được, chỉ làm vướng tay vướng chân bọn họ, cho nên Hàn Nghệ để Hùng Đệ ở lại Dương phủ. Thật ra Hùng Đệ cũng không phải người vô cùng sợ chết, y thật sự rất muốn đến, nhưng y biết mình không giúp được gì, cho nên cũng không cầu xin được đi theo, chỉ là trước khi Hàn Nghệ đi, y kéo lấy ống tay áo Hàn Nghệ, nói một câu mọi chuyện an toàn.

Rất nhanh Tiêu Vân đã chạy xuống dưới, chỉ thấy trong tay nàng còn mang theo một cái bọc, bước nhanh đến trước bàn, đặt bao đồ lên bàn, mở ra, hơi hớn hển nói: "Hàn Nghệ, người có cách nào sửa lại không?"

Hàn Nghệ theo bản năng nhìn sang, chỉ thấy đàn kia đã bị Tiêu Vân đập cho tan xương nát thịt rồi, đã mảy đi mảy đốt, hơn nữa dây đàn cũng đứt đoạn, lập tức nói: "Cô chơi ta sao, đã nát thành như vậy rồi, cho dù là thần tiên cũng không sửa lại được!"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, trong mắt Tiêu Vân lập tức tràn ngập thất vọng, ngồi xuống nhìn đàn kia, ngần ngừ không nói gì.

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiêu Vân, trong lòng cảm thấy áy náy một cách khó hiểu, nhưng sau đó lại nghĩ, làm gì vậy, đàn đâu phải do ta làm hư chứ, sao ta lại thấy áy náy, nhưng giọng điệu vẫn hòa hoãn không ít, nói: "Được rồi, chuyện đàn thì lát nữa hẵng nói. Thật ra ta về là có chuyện muốn thương lượng với các người."

Tiêu Vân ngẩng đầu lên, tò mò nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ khe khẽ thở dài nói: "Cho dù là thiên ý, hay là trùng hợp, dù sao thì ân oán giữa ta và Trần Thạc Chân e rằng khó có thể giải quyết hòa bình được. Ngày nào ả ta còn sống trên đời, ta đều sẽ không dễ sống, cho nên chỉ có một cách có thể giải quyết mối ân oán này, chính là giết chết ả ta."

Tiêu Vân nghe được thì ngẩn ra, nàng không phải cảm thấy ngoài ý muốn về câu này, chỉ là nàng lại cảm thấy kinh ngạc về ngữ khí của Hàn Nghệ. Nàng

chưa từng ngờ rằng Hàn Nghệ sẽ nghiêm túc mà nói phải giết một người, nói: "Nhưng ta nghe nói Trần Thạc Chân kia cũng là một đại mỹ nhân, người hạ thủ được không?"

Đây là cái gì với cái gì hả! Lần này đến lượt Hàn Nghệ sững sốt, không thể không nói, suy nghĩ của Tiêu Vân xoay chuyển thật sự là quá kỳ lạ, liếc sang Tiểu Dã, nghĩ bụng, xem ta Trần Thạc Chân thật sự đáng về không tề, ngay cả Tiểu Dã cũng cảm thấy ả ta rất đẹp, lập tức cả giận nói: "Cô cũng rất đẹp, ta không phải cũng...Bỏ đi, bỏ đi, bây giờ ta đang nói chuyện nghiêm túc với cô. Việc này đối với ta mà nói không phải là việc nhỏ, cô có thể thành thật một chút không."

"Ta cũng không phải nói đùa."

Tiêu Vân lẩm bầm một câu, lại nói: "Vậy người có biết Trần Thạc Chân ở đâu không?"

"Không biết." Hàn Nghệ lắc đầu, lại nói: "Nhưng ta biết một khi có cơ hội, ả ta chắc chắn sẽ đến tìm ta báo thù."

Tiêu Vân tròn hai mắt, nói: "Người đang nói lấy người làm mồi như ả ta cần câu."

Hàn Nghệ sững sốt, lần này nàng phản ứng rất nhanh, xem ta vẫn có trí thông minh nha, chỉ là trí thông minh quá thấp mà thôi, gật đầu nói: "Chính là như vậy."

"Vậy người định làm gì?"

"Rất đơn giản, quyết chiến sinh tử với ả ta."

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Chỉ bằng một mình người, vậy... vậy có khác gì đi chịu chết chứ."

"Cô nói chuyện đừng trực tiếp như vậy được không."

"Chẳng phải là học từ người sao, khi người sửa chữa khuyết điểm của ta cũng chưa từng mở miệng lưu tình mà."

"...!"

Hàn Nghệ đương nhiên biết một mình mình không phải là đối thủ của Trần Thạc Chân, không khỏi nhìn sang Tiểu Dã.

Tiểu Dã lập tức nói: "Cho dù Hàn đại ca không không cho đệ đi, đệ cũng phải đi."

Hào huynh đệ, có nghĩa khí, quan trọng nhất là nể mặt. Hàn Nghệ vỗ vai cậu, không nói thêm gì cả, nam nhân mà, nói quá nhiều sẽ thành nữ nhân.

Tiêu Vân trừng đôi mắt sáng quắc lên, mong đợi nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ sao lại không hiểu ý Tiêu Vân, hơi chán chừ, mới nói: "Chuyện này ta không định liên lụy đến người ngoài. Tiêu Vân, ta cần cô giúp đỡ."

Tiêu Vân lập tức mặt mày hớn hở, vô cùng sáng khoái nói: "Người nói vậy không khỏi cũng quá khách sáo rồi, chúng ta là người một nhà, đương nhiên là cùng tiến cùng lui, ta còn phải tìm Trần Thạc Chân tính món nợ cây đàn nữa."

Cùng tiến cùng lui.

Thật ra Hàn Nghệ cũng nghĩ như vậy, bởi vì lần này bắt giết Trần Thạc Chân, nhiều người không tiện. Nếu có quá nhiều người, Trần Thạc Chân chưa chắc sẽ xuất hiện, bởi vì biết rõ là đi chịu chết, nếu còn xuất hiện thì chính là hành vi của mạng phụ. Tính mạng của Trần Thạc Chân cũng không phải không đáng giá như vậy, mạng này là muội muội ả ta dùng mạng đổi lại, cho nên Trần Thạc Chân chắc chắn sẽ không dễ dàng ra tay.

Dương Tư Nột có nói sẽ phái cao thủ đến giúp Hàn Nghệ, nhưng Hàn Nghệ không tin tưởng. Lần này hấn dùng mạng đánh cược, hấn rất khó giao phó tính mạng cho mấy người không quen biết, cho nên trong lúc này hấn vô cùng cần sự giúp đỡ của Tiêu Vân và Tiểu Dã, chỉ cần có hai người bọn họ, Hàn Nghệ mới có thể an tâm.

Tiêu Vân lại hỏi: "Vậy người định làm sao dụ Trần Thạc Chân mắc câu."

Hàn Nghệ nói: "Nói một cách nghiêm túc, cũng không tính là dụ dỗ, mà là cho ả ta cơ hội giết ta."

Tiêu Vân nghi ngờ nói: "Tại sao người phải làm như vậy, Dương gia không giúp người sao."

"Đương nhiên không phải."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Nhưng Trần Thạc Chân cũng không phải ngu ngốc, mà ngược lại, ả ta rất khôn khéo, từ chuyện ả ta ẩn nấp ở Dương phủ thì có thể thấp thoáng thấy được, cho nên, nếu không làm như vậy, e rằng ả ta sẽ không hiện thân. Thế nhưng, ả ta không hiện thân vừa hay lại là chuyện ta sợ hãi nhất, bởi vì ả ta đã biết lai lịch của ta, cũng biết sự tồn tại của các người, ngày nào ả ta không chết, ta nhất định phải từng phút từng giây đề phòng ả ta đến báo thù."

Nói tới đây, hấn thở dài: "Thật ra giết chết một người chỉ là cách làm nhân từ nhất. Nếu ta là Trần Thạc Chân, ta sẽ không hiện thân, thỉnh thoảng ta sẽ

gửi bưu kiện, không, sai người tặng một con dao phay hay là một con chó chết đến, nói cho người biết ta đang ở bên cạnh người, để người ngày ngày sống trong sợ hãi, đây mới là chuyện khiến người ta sợ hãi nhất."

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Không ngờ người lại ngoan độc như vậy."

"Ách."

Hàn Nghệ thật sự không phản bác được. Ngược lại hắn chưa từng làm như vậy, nhưng hắn tận mắt nhìn thấy từng có người làm như vậy, hơn nữa không chỉ là một người, kết quả là đối phương hoặc là bị hù đến bỏ chạy, hoặc là trực tiếp phát điên. Cách thức báo thù này vô cùng âm độc, cũng là điều Hàn Nghệ lo lắng nhất, bằng không, hắn không gấp gáp đến mức phải cược mạng với Trần Thạc Chân.

Tiêu Vân hình như cũng cảm thấy câu này không ổn thỏa, vội sửa miệng nói: "Có điều người nói cũng có lý, cho nên, người vội vàng dụ ả ta hiện thân như vậy, thậm chí không tiếc mạo hiểm, chính vì lo lắng ả ta sẽ nghĩ đến điểm này."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Bây giờ ả ta vẫn đang đắm chìm trong hận thù, chỉ cần cho ả ta cơ hội, ả ta nhất định sẽ bất chấp thân mình đến giết ta, đây cũng là cơ hội để ta giết ả ta."

Tiêu Vân nói: "Nhưng nếu ả ta không tới thì sao.*"

Hàn Nghệ nói: "Vậy thì chứng minh ả ta có thể đã nghĩ đến điểm này. Nếu là vậy, chúng ta e rằng phải đi thôi."

"A."

Đối với đáp án này, Tiêu Vân cảm thấy vô cùng giật mình, vội vàng nói: "Người làm vậy là hành vi nhu nhược, ả ta chẳng qua chỉ là một nữ tử, người sợ cái gì."

- ả ta chắc chắn còn có trợ thủ, bằng không hôm đó đến nơi này đều là quỷ nha.

Hàn Nghệ nói xong lại nói: - Cho dù ả ta không có trợ thủ, một mình ta cũng không phải là đối thủ của ả ta. Lẽ nào muốn các người từng phút từng giây đều phải bảo vệ ta sao, cho dù là vào thành lên phố, hay là đi nhà xí, hoặc là lên giường ngủ, nếu là vậy, cuộc sống không khỏi cũng quá mệt mỏi. Hơn nữa bây giờ dân chúng trong thành còn coi ta là thần tiên, chuyện này đủ khiến ta phiền rồi, cho nên rời khỏi nơi này đối với chúng ta mà nói chưa chắc không phải là một lựa chọn tốt. Hơn nữa, ta cũng không muốn cứ ở mãi một nơi.

Trốn chạy đối với hắn mà nói thật sự quen thuộc đến không thể hơn được. Hắn cũng chưa từng coi hành vi này là hành vi nhu nhược. Thế lực tạo phản của Trần Thạc Chân này tuy không còn, nhưng thế lực giết hắn vẫn còn dư dả, có thể giết chết Trần Thạc Chân, hoặc là bắt được ả ta, đương nhiên là không thể tốt hơn được nữa, nhưng vấn đề là nếu không bắt được, cũng không giết được, thì chỉ có lựa chọn biến mất.

Việc này không khác gì lắm so với phong cách gây án của bọn họ ở hậu thế, một khi thân phận bại lộ, thì lập tức bỏ chạy, tuyệt đối không quay đầu, chạy vô cùng dứt khoát. Mà hắn hiện giờ sợ đi lựa chọn liều mạng đánh cược, cũng có thể chứng minh hắn vẫn còn lưu luyến nơi này.

Thật ra còn một điểm, hắn không chỉ ra, chính là tính chất nghề nghiệp của hắn, khiến hắn quen khiếm tốn, không thích cảm giác bị người ta chú ý. Bây giờ trong ngoài Dương Châu đều nhận ra hắn, điều này khiến cả người hắn không được tự nhiên. Thói quen của hắn rất mâu thuẫn với hoàn cảnh này, cho nên, cho dù không có Trần Thạc Chân, hắn phỏng chừng cũng sẽ không ở Dương Châu quá lâu.

Nhưng Tiêu Vân không thoái mái như Hàn Nghệ, nói: - Nhưng căn nhà mới của chúng ta vừa mới xây xong thôi.

Hàn Nghệ cười khổ nói: - Nhà bất cứ khi nào ở đâu đều có thể xây lại.

- Vậy người thật sự nữ sao.

- Sao lại không nữ.

Hàn Nghệ hỏi ngược lại.

Tiêu Vân trừng mắt, không khỏi đưa mắt nhìn quanh, lại hỏi: - Vậy người định đi đâu.

Hàn Nghệ trợn mắt nói: - Làm ơn, bây giờ chúng ta vẫn rất hi vọng giết chết Trần Thạc Chân, cô đừng nói mấy câu nhụt chí đó được không.

Tiêu Vân ngắt ra: - Đúng vậy, chỉ cần chúng ta bắt được Trần Thạc Chân, thì chúng ta không cần rời khỏi đây.

Đừng nhìn Tiêu Vân bình thường tính tình nóng nảy, nhưng thật sự đến lúc này, nàng ngược lại còn không bằng Hàn Nghệ. Hàn Nghệ dù sao cũng từng kiếm ăn dưới họng súng, cái gì cũng từng nhìn thấy. Trong thời khắc sinh tử, ủng hộ truyện tại bachngocsach, hắn quả quyết một cách kỳ lạ, tuyệt đối không lưu tình, cho nên Hàn Nghệ vừa mở miệng là muốn giết Trần Thạc Chân, bởi vì đối phương cũng muốn giết hắn, chỉ đơn giản như vậy. Mà Tiêu Vân lại khó có thể nói ra như vậy, nàng vẫn nói "bắt được".

Nói xong, nàng lại vội vàng hỏi: - Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào.

Hàn Nghệ cười nói: - Vô cùng đơn giản, chỉ cần mỗi ngày đều đến tú lầu nhỏ bên Mai Hà ăn cơm thì được rồi, dù sao thì bây giờ Tiêu Mập cũng không

có ở đây, chúng ta cũng không thích nấu cơm ăn, thuận tiện có thể chờ Trần Thạc Chân lộ diện, một công đôi việc.

Nói làm là làm, mấy người lập tức đứng dậy đi đến tửu lâu nhỏ bên Mai Hà ăn cơm, quan trọng là Hàn Nghệ vốn không muốn nấu cơm, ăn đồ có sẵn thích hơn nhiều nha.

Tửu lâu nhỏ này chính là nơi đầu tiên Hàn Nghệ ăn mừng kiếm tiền, cũng là chi nhánh của Thẩm gia.

Đi vào trong tửu lâu, bên trong không có một người khách, Hàn Nghệ không chút thấy kỳ lạ nào về chuyện này. Đi lên lầu hai, lại cũng không dám ngồi ở chỗ gần bên cửa sổ, ngồi gần chính giữa một chút.

Không chỉ như vậy, ngay cả món ăn cũng không cần chọn. Hàn Nghệ, Tiêu Vân, Tiểu Dã vừa ngồi không bao lâu thì món ăn đã dâng lên, có thịt có cá, vô cùng phong phú.

Tiêu Vân khẽ cười, nói: - Dương gia quả thật là thần thông quảng đại mà.

Hàn Nghệ cho rằng nàng còn hơi kinh ngạc, nào biết nữ nhân này đột nhiên trở nên rất thông minh, thật sự là khó nắm bắt nha, nói: - Chẳng qua là mượn tửu lâu thôi, không tính là thần thông quảng đại gì, đặc biệt là đối với một Thứ Sử.

- Vậy cũng đúng. Tiêu Vân đảo đôi mắt đẹp, nói: - Ta thấy tửu bảo này cũng vậy.

Hàn Nghệ vừa ăn thịt, vừa gật đầu nói: - Đương nhiên. Ngoài ra, gần đây đều có quan binh đang điều tra, cũng nói nếu Trần Thạc Chân muốn đến, chỉ có thể là một mình ả ta, thêm một người, ả ta nguy hiểm thêm một phần.

Tiêu Vân nghe được nghi ngờ nói: - Ở cửa dưới lầu có hai hộ vệ canh giữ, trong này lại có một tửu bảo giả, còn có chúng ta ở đây, Trần Thạc Chân thật sự dám đến sao.

Hàn Nghệ ha ha nói: - Lần này đã coi như là vô cùng cho ả ta cơ hội rồi đó, ít nhất ta không mang theo mười mấy bảo tiêu ra ngoài, ít nhất ta chỉ để bọn họ đứng ngoài cửa, không gọi bọn họ lên đây, ít nhất ta đợi ả ta ở cùng một nơi, cho ả ta đủ thời gian chuẩn bị. Nếu ả ta không dám đến, vậy thì ta đã coi trọng ả ta rồi.

Tuy hần nhìn qua vô số nữ nhân, nhưng lại chưa từng yêu đương, không biết bàn luận một nữ nhân khác trước mặt một nữ nhân là một chuyện vô cùng không sáng suốt.

Tiêu Vân nghe thấy cũng không thoải mái lắm, bởi vì lúc trước Hàn Nghệ không nói nàng ngu, thì mắng nàng ngốc, hình như chưa từng khen nàng, thế nhưng đối với Trần Thạc Chân, tuy Hàn Nghệ luôn miệng nói muốn giết Trần Thạc Chân, nhưng trong từng câu nói, đều lộ ra ý tán thưởng Trần Thạc Chân, khác biệt quá lớn mà, thỉnh thoảng hỏi: - Vậy người nói coi ta thông minh, hay là Trần Thạc Chân thông minh.

- Khụ khụ khụ

Hàn Nghệ vừa nghe vậy, lập tức bị sặc.

Tiêu Vân cực kỳ khó chịu nói: - Ý người là gì hả.

Hàn Nghệ uống ngụm trà, hòa hoãn lại rồi, nói: - Ta thật sự bội phục dũng khí của cô, lại hỏi ra vấn đề này. Đương nhiên là cô thông minh nha. Bụng nghĩ, nàng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta dám không nói cô thông minh sao.

Mây đen trên mặt Tiêu Vân lập tức bị gió thổi tan đi, hai mắt lấp lánh, nói: - Câu này là thật.

- Cực kỳ chính xác.

Tiêu Vân lại hỏi:

- Nói vậy là sao.

- Không cần tìm hiểu sâu như vậy chứ. Thật sự được rồi mà, không cần tìm hiểu nữa. Hàn Nghệ toát mồ hôi nói. Hần gạt người vô số, nhưng câu này tuyệt đối là câu nói dối lớn nhất, làm sao giải thích chứ.

Hiếm khi Hàn Nghệ đồng ý khen nàng một lần, Tiêu Vân không đập nôi mà truy hỏi đến cùng, sao chịu bỏ qua, nói: - Có lý có chứng mới khiến người ta tin phục chứ.

Hàn Nghệ cũng biết tính cách của Tiêu Vân, không nói rõ ràng, nàng sẽ hỏi mỗi ngày đó, đảo mắt, cười nói: - Trần Thạc Chân có bản lĩnh nhất chẳng qua chỉ là làm một nữ hoàng đế một lần mà thôi, ban đầu khi ả ta liên tiếp giành thắng lợi, nhất định cho rằng bản thân có thể thành công, sau đó, thành Dương Châu bọn họ dễ dàng lấy được, vậy thì không ai dám nói ả ta sẽ thất bại rồi.

Nói tới đây, hần đưa tay chỉ Tiêu Vân nói: - Chỉ có cô, một câu tát bại vô nghi, thì đã nói ra được vận mệnh của ả ta. Hơn nữa cô tuyệt đối không phải nói bốc phét, mà nói có lý có cứ. Từ đó có thể thấy, cho dù là tầm nhìn xa, mưu lược, tài trí, và sự nắm chắc và nhận thức được đại cục, cô còn hơn xa ả ta. Nếu cô là ả ta, ta tin cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn con đường chết như vậy.

Lừa mãi lừa mãi cũng lừa cả bản thân mình nữa. Đột nhiên thăm nghĩ, Tiêu Vân này hình như cũng tuyệt đối không phải ngu phụ, nhận thức trong một số phương diện còn cao hơn ta mấy bậc.

Cảm động nha.

Tiêu Vân cảm động đến u mê, gật đầu nói: - Ừm, người nói thật sự quá đúng. Tiêu Vân ta vốn có bản lĩnh hơn ả ta nhiều, dù thế nào cũng sẽ không ngu xuẩn mà đi tạo phản như vậy, còn lại biết bao nhiêu người nữa. Nói đoạn nàng lại nhìn sang Tiểu Dã, nói: - Tiểu Dã, đệ cho rằng Hàn đại ca của đệ nói đúng không.

Tiểu Dã gật đầu: - Đúng đúng.

Hàn Nghệ lâu mò hôi nói: - Chúng ta ăn cơm đi, ta sắp đói bụng chết rồi.

- Ăn ăn ăn, người ăn nhiều một chút.

Tiêu Vân cười đến nở hoa.

Nghĩ cũng biết, làm thê tử của Hàn Nghệ, có thể giành được một câu khen ngợi của trượng phu là chuyện không dễ dàng biết bao nha.

Ba ngày liên tục trôi qua, Trần Thạc Chân vẫn không xuất hiện, nhưng ba người Hàn Nghệ và Tiêu Vân, Tiểu Dã vẫn ngày ngày ngồi xe ngựa đến tửu lâu ăn cơm, con người luôn phải ăn cơm mà. Phải biết rằng bây giờ trong tửu lâu này, không phải là đầu bếp trước kia nữa, mà là đầu bếp của Dương phủ, món ăn làm ra rất ngon, dù sao thì Hàn Nghệ người ta vì muốn tróc nã Trần Thạc Chân mà mạng mạng ra cuộc, chỉ là một đầu bếp thôi, Dương Tư Nột không lý nào lại keo kiệt chứ.

Có điều món ăn có ngon hơn nữa, nhưng vào giờ phút này cũng như vậy thôi. Chỉ duy độc Tiêu Vân là ngoại lệ, nàng dường như hoàn toàn không đặt Trần Thạc Chân vào lòng, chỉ cảm thấy mỗi ngày đến quán ăn mới là cuộc sống thích hợp với mình, lúc ăn cơm còn lôi kéo Hàn Nghệ nói chuyện trên trời dưới đất, thật sung sướng.

Có điều cẩn thận ngẫm nghĩ, cũng không có gì lạ. Người rất khó hy vọng xa vời là Tiêu Vân sẽ sợ một nữ nhân khác.

Chạng vạng ngày thứ năm.

Dưới lầu.

- A, tháng ngày trôi qua thật sự là thoải mái.

Lão sư phụ kia đi ra khỏi phòng bếp, vuốt cái lưng mỏi, trên mặt hơi đỏ, rõ ràng là vừa uống chút rượu, bởi vì trong Dương phủ, ông ta phải làm cơm cho rất nhiều người, nhưng ở đây, một bữa chỉ cần làm một bàn là được, thực sự là quá thoải mái.

Chỉ là vì Hàn Nghệ vẫn chưa đi, ông ta không thể đi, rất nhàm chán, liền đi ra ngoài hít thở không khí, chợt cảm thấy buồn tiêu, không khỏi rung mình một cái, ông ta nhìn xung quanh, nói với hai gã hộ vệ ngoài cửa: - Hai vị, ta đi tiểu tiện một chút, sẽ về ngay.

- Đi đi.

- Dạ.

Lão sư phụ này không không có tổ chất gì, có thể cũng chê nhà xí quá hôi, ông ta lặng lẽ chạy đến góc liễu bên cạnh sông phía sau nhà, đang khi chuẩn bị cởi quần, chợt nghe thấy mặt nước có tiếng vang, ông ta định thần nhìn lại, lại không nhìn rõ gì cả, nhưng rất nhanh, ông ta nương theo ánh nền yếu ớt trên lầu thấp thoáng nhìn thấy một người đang lướt chạy trên mặt nước, lập tức hù ông ta đến mức không còn buồn tiêu, run giọng nói: - Quý quý quý.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, bóng người kia đã đến cách đầu bếp năm sáu bước, lại nghe thấy tiếng nước rào một tiếng, bóng người kia lại đằng không bay lên, bay thẳng lên lầu hai.

- Quý a.

Lão sư phụ này rốt cuộc không nhịn được nữa, cao giọng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Bắt giết nữ đế

Dịch: mafia777

"Quý a!"

Một tiếng thét này xé toang bầu trời đêm.

Trên lầu, Hàn Nghệ, Tiêu Vân, Tiểu Dã nghe thấy tiếng thét, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy bạch một tiếng, chỉ thấy cánh cửa sổ chính giữa đột nhiên vỡ vụn, vụn gỗ bay loạn, một bóng đen tung người vọt vào.

Tuy mặc y phục dạ hành và che mặt, nhưng Hàn Nghệ biết, người này chắc chắn là Trần Thạc Chân, dù sao thì đôi mắt chuẩn độc của Hàn Nghệ, cũng có năng lực ghi nhớ và đánh giá không gì sánh kịp đối với thân hình nữ nhân.

Không đứng!

Hàn Nghệ nhìn thấy Trần Thạc Chân, đột nhiên có dự cảm bất tường.

Đến thật tốt.

Hai mắt Tiêu Vân lóe ánh sao, rút trường kiếm ra, còn Tiểu Dã cũng rút thanh đoạn đao kia ra, chỉ thấy đoạn đao kia cực lớn, rõ ràng là vô cùng dày, không phải sắc bén lắm.

Hai người đều nhấc bước xông về phía trước.

Nhưng đao kiếm còn chưa đâm ra, thì trước mắt đã trắng mù mịt.

Tạ trời, ta đã nói là không thích hợp mà. Nữ nhân này cũng quá hèn hạ, lại dùng chiêu hạ lưu với phần cổ này, trong lòng Hàn Nghệ không khỏi mắng to.

Việc này thật sự đã nằm trong dự liệu của Hàn Nghệ, chỉ là hắn không ngờ đối phương lại sử dụng với phần, bởi vì trong dự đoán của hắn, một khi Trần Thạc Chân xuất hiện, tất nhiên sẽ xuất hiện trong chớp mắt, xuất ra một kiếm đoạt mạng hắn, hơn nữa nhất định phải là một chiêu tất sát, bởi vì càng kéo dài thì càng bất lợi đối với Trần Thạc Chân, nhưng trong nháy mắt Trần Thạc Chân xuất hiện, hoàn toàn không ra tay trong khoảnh khắc đó, do vậy Hàn Nghệ cảm thấy rất không ổn.

Hắn vốn định lên tiếng nhắc nhở Tiêu Vân, nhưng rõ ràng là không kịp.

Cũng may Tiêu Vân, Tiểu Dã phản ứng cũng cực nhanh, đồng thời phát tay ngăn cản, may mà không có trúng chiêu, nhưng không may chính là Hàn Nghệ hoàn toàn bị bại lộ.

Ngay khi Tiêu Vân, Tiểu Dã ồ còn không mang nổi mình ồ, Trần Thạc Chân đột nhiên nhảy sang bên, một chân đạp lên tường, mượn lực bắn ngược, lướt qua Tiêu Vân, Tiểu Dã, đi thẳng đến Hàn Nghệ.

"Hàn Nghệ cẩn thận."

Tiêu Vân nghe tiếng gió thổi qua bên cạnh, nhất thời kinh hô.

Đang khi Trần Thạc Chân chuẩn bị một kiếm đoạt mạng, sương trắng lại nổi lên, nhưng màn sương trắng này lại đánh về phía Trần Thạc Chân.

Trần Thạc Chân dường như có chút bất ngờ, nhưng phản ứng cực nhanh, vội vàng vung tay trái lên cản trước mắt.

Nhưng như vậy thì uy lực của kiếm này đã giảm đi.

Hàn Nghệ lúc này mới tránh thoát, nghĩ bụng, may mà ta cũng mang theo với phần, bằng không thì chịu thiệt thòi lớn rồi, đột nhiên vung quyền tay ra, nói đùa à, hắn cách Trần Thạc Chân khoảng ba bước chân, tay của hắn giương ra còn không đủ khiến cho một quyền này của hắn đánh trúng Trần Thạc Chân nữa.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng vút vút vút.

Chỉ thấy ba nhánh đoản tiễn dài cỡ ngón tay bắn xuyên màn sương trắng về phía ngực của Trần Thạc Chân, đây cũng là ám khí đòi mạng nha.

Lần này đang cược mạng nha, Hàn Nghệ không thể hoàn toàn phó thác sự an toàn của mình vào tay Tiêu Vân và Tiểu Dã được, ngồi ở đó xem trò hay, bản thân hắn vẫn có chuẩn bị, ví dụ như với phần, ngoài ra, hắn còn trang bị ám khí trên cánh tay. Loại ám khí này đối với hắn mà nói thật sự quá đơn giản, dù sao thì ở hậu thế có rất nhiều lúc đều cần chính mình ra tay chế tạo một vài món đồ cứu mạng hoặc giữ mạng, cho nên năng lực chế tạo của Hàn Nghệ vô cùng mạnh.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Trần Thạc Chân, mà đối phương vừa đến chắc chắn sẽ trực tiếp lấy mạng hắn, nhưng hắn chỉ cần tránh được một kích chí mạng này của đối phương, thì Tiểu Dã cộng thêm Tiêu Vân, còn có hộ vệ dưới lầu đã có thể đối phó với Trần Thạc Chân. Hai pháp bảo này chính là chuẩn bị cho một kích chí mạng của Trần Thạc Chân.

Nhưng Trần Thạc Chân phản ứng thật sự cực nhanh, trong khoảng cách ngắn như vậy, ám khí đột ngột như vậy, còn có đang ở trong không gian với phần trần ngập trong không trung, ít nhất Hàn Nghệ cho rằng Trần Thạc Chân không chết cũng phải bị trọng thương.

Nhưng nào biết rằng, Trần Thạc Chân gần như là ngã ngửa ra sau theo bản năng, ba nhánh ám khí gần như bay vút qua chóp mũi của ả ta, lại nghe thấy ba tiếng phịch phịch phịch, ba nhánh ám khí toàn bộ đều bắn lên bức tường làm bằng gỗ.

Ta mẹ nó bắn không trúng, đùa quá lớn rồi nha.

Trần Thạc Chân cong chân đứng thẳng, thân hình song song với mặt đất, e rằng người luyện yoga cũng sẽ không cân bằng được trâu bò như vậy nha.

Nhưng trong chớp mắt Trần Thạc Chân nằm ngửa, chợt nhìn thấy phía trên sương trắng đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh của bóng đen, một cơn gió áp tới, thổi toàn bộ sương trắng tan thành mây khói.

Đập vào mắt là một đôi mắt to hung ác, chỉ thấy cả người Tiểu Dã giống như đứng trong không trung vậy, hai tay cầm đoạn đao đặt sau đầu, gầm nhỏ một tiếng, cúi người lao xuống.

Trần Thạc Chân nhìn thấy Tiểu Dã, trong lòng kêu khổ, nhưng bây giờ ả ta không thể tránh được, chỉ có thể dùng hết sức toàn thân, vùng kiếm chống đỡ.

Ánh lửa văng khắp nơi.

Lưng Trần Thạc Chân nặng nề đập xuống nền đất, chỉ nghe thấy phịch một tiếng, mạng che trên mặt đột nhiên biến thành màu đỏ.

Tuy rằng võ nghệ ả ta cao hơn Tiểu Dã, nhưng sức lực lại thua xa Tiểu Dã, vì thế có thể thấy được, sức lực của sư phụ Tiểu Dã thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng ngay lúc sinh tử tồn vong, căn bản không cho Trần Thạc Chân cơ hội thở dốc, ánh kiếm chớp động, ồ ạt đâm tới.

Trần Thạc Chân gần như không chần chừ chút nào, trực tiếp lăn một vòng dưới đất, khó khăn tránh thoát được, nhưng cũng vô cùng chật vật, ả ta thuận thế móc chân, nhấc lên, một chiếc ghế tròn bay về phía Tiêu Vân đang tấn công.

Đây là kinh nghiệm.

Tiêu Vân cũng không quản nhiều, vùng trường kiếm lên, đánh bay ghế tròn, uy vũ khí phách bao nhiêu nha.

Nhưng cũng đã cho Trần Thạc Chân cơ hội thở dốc trong chốc lát, chỉ thấy ả ta điểm nhẹ chân, cả người bay lên, chợt hất sau lưng đao phong đánh tới, trở tay quét một kiếm sang.

Lại là ánh lửa tung tóe.

Trần Thạc Chân chỉ cảm thấy mồ hôi run lên, trường kiếm suýt chút rời tay, nếu không phải không tránh được, ả ta tuyệt đối không muốn dùng cứng đối cứng với Tiểu Dã, nếu hơi chú ý thì có thể thấy kiếm trong tay ả ta đã bắt đầu xuất hiện chỗ mẻ, truyện đăng duy nhất tại bachngocsach, không đăng trên truyện phun, nhưng cho dù nói thế nào thì vừa rồi Tiểu Dã và Tiêu Vân hợp kích, suýt chút đã lấy được mạng ả ta, bây giờ cũng coi như là tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhưng, kế hoạch ám sát của ả ta đã gần như tuyên cáo thất bại, kế hoạch của ả ta là một kiếm tất sát, nhưng ả ta tuyệt đối không ngờ là Hàn Nghệ lại cũng dùng với phần, không thể không nói, hai người bọn họ rất ăn ý nha.

Bây giờ bọn Hàn Nghệ cực lực phải giết chết ả ta.

Tiêu Vân, Tiểu Dã hai bên trái phải từng bước ép sát, một đao một kiếm vây công Trần Thạc Chân.

Tiểu Dã dĩ nhiên là vẫn dồn sức đánh mạng, đao pháp như vậy, chú trọng một từ, bá đạo, cho dù đối thủ là mạnh hay yếu, luôn dùng cách nghiền ép để đánh là được rồi.

Mà Tiêu Vân hoàn toàn trái ngược, là lấy nhu lấy nhanh làm chủ. Hàn Nghệ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Vân múa kiếm, đáng người cực kỳ tiêu sái, phiêu dật, vô cùng dễ nhìn, nhưng Trần Thạc Chân không cảm thấy như vậy, bởi vì Tiêu Vân là trong tiêu sái mang theo ba phần độc ác, vừa không dễ ý thì mũi kiếm sẽ nhắm ngay tim.

Nhưng Trần Thạc Chân dù sao cũng là người từng làm Hoàng đế, đối diện với hai người giáp công, biết rõ không địch lại, nhưng lại không hề sợ hãi, từng chiêu từng thức không hề rối loạn, xoay chuyển khéo léo, cố gắng không đối kháng chính diện với Tiểu Dã, lựa chọn tránh né, mà bên cạnh lại chọn thế tiến công sắc bén đối với Tiêu Vân, lấy nhanh đối nhanh, lấy nhu đối nhu.

Điều này sao có thể chứ, trong lòng Tiêu Vân đột nhiên cả kinh. Nàng và Trần Thạc Chân sau khi đánh hai ba hiệp, đột nhiên phát hiện kiếm pháp của Trần Thạc Chân và kiếm pháp của nàng hình như tương khắc với nhau, nhưng lại gần bó với nhau, từng chiêu từng thức đều bị đối phương hóa giải trong vô hình, ai cũng không làm bị thương được ai.

Trần Thạc Chân dường như cũng phát hiện, trong lòng cũng là ngạc nhiên không thôi. Nhưng ngạc nhiên thì ngạc nhiên, tình hình vẫn cực kỳ không ổn đối với ả ta.

Thật ra Tiêu Vân, Tiểu Dã hợp lực nhất định phải hơn hẳn Trần Thạc Chân, nhưng vẫn chậm chạp không bắt được Trần Thạc Chân, nguyên nhân chính vì hai người hoàn toàn không ấn ý.

Nữ nhân Tiêu Vân này tâm cao khí ngạo, nha đầu này vốn chưa từng sợ ai, trước đó còn la hét muốn một mình đấu với Trần Thạc Chân, hoàn toàn không có tinh thần đồng đội. Tiểu Dã cũng như vậy, cậu rất bài xích ý nhiều hiệp ít, hơn nữa đối phương còn là một nữ nhân, lần này hoàn toàn là vì Hàn Nghệ, hơn nữa đao pháp của cậu cũng không có tiềm chất phối hợp với người khác, thật sự không chút tác dụng, ngược lại còn có chút mâu thuẫn, dù sao cũng vô cùng bá đạo.

Đã mấy lần đao khiếm của hai người tụ lại một chỗ, suýt chút đánh vỡ vũ khí của đối phương, càng đau đớn hơn là, Tiêu Vân thỉnh thoảng phải né tránh đao phong của Tiểu Dã, loại đao pháp dồi dào sức sống, đại khai đại hợp, không nhìn đối thủ và đồng đội này của Tiểu Dã, trời biết có chém trúng đầu mình hay không, cho nên cứ thế, lại cho Trần Thạc Chân cơ hội thở dốc.

Trần Thạc Chân kinh nghiệm phong phú, rất nhanh liền nhận ra nhược điểm của bọn họ, hơn nữa ả ta cũng không hiểu rõ, tại sao kiếm pháp của mình và kiếm pháp của Tiêu Vân lại có mối liên hệ vô cùng kỳ diệu đó, thế là ra chiêu mượn lực đẩy lực, cố ý dẫn đao của Tiểu Dã tấn công Tiêu Vân.

Hàn Nghệ thấy rất rõ ràng, trong lòng sốt ruột nha, nhưng hắn chỉ biết dùng súng và nắm tay, bên kia đao quang kiếm ảnh, hắn nào dám xông lên.

Mà dưới lầu hộ vệ hai phía và tửu bảo giả kia từ sớm đã chạy lên đây, nhưng ba người bọn họ đứng thành một vòng, đao quang kiếm ảnh bao phủ, ba người bọn họ không dám tiến lên, chỉ có thể bảo vệ trước người Hàn Nghệ,

Ánh mắt Trần Thạc Chân đột nhiên liếc sang ba hộ vệ kia, nhảy lên một cái bàn, múa trường kiếm, chiếm được một chút không gian, lại nhảy lên lần nữa, một tay bám trên xà ngang trước mặt, chợt thấy một trận đao phong mãnh liệt ập đến sau gáy, Trần Thạc Chân vô cùng kinh hãi, toát mồ hôi lạnh, hai chân vận lực ra trước, cả người bay về phía trước.

Tay ả ta vừa mới buông ta, tiếp đó ngay trên đầu truyền đến tiếng vang thật lớn, chỉ thấy Tiểu Dã tựa như bay trong không trung, một đao chặt lên xà ngang vừa thô vừa cứng, xé toạc một đám vụn gỗ lớn. Lần này nếu sức của cậu ta mạnh hơn một chút, phỏng chừng đã chém đứt cả xà ngang, nếu một đao này chặt lên đầu Trần Thạc Chân, thế nào cũng bỏ thành hai nửa.

Trần Thạc Chân hiển nhiên là đánh giá thấp sức bật của Tiểu Dã, lúc rơi xuống đất, vì quán tính quá mạnh, suýt chút ngã quỵ, có thể thấy khi đó ả ta tuyệt đối là nguy hiểm trùng trùng, nhưng ả ta dù sao cũng là Trần Thạc Chân, nương theo quán tính, đột nhiên vận sức đâm trường kiếm về phía một hộ vệ trong đó, bởi vì cú nhảy này của ả ta, mà tạm thời đã thoát khỏi vòng vây của Tiêu Vân và Tiểu Dã, xung quanh trống trải.

Lần này ngược lại cho ba hộ vệ cơ hội tham chiến, đại đao vung sang Trần Thạc Chân, rất nhanh đã đánh thành một đoàn, lúc đó Tiêu Vân và Tiểu Dã cũng vây công lại.

Trần Thạc Chân thân hình quý mị, không ngừng xoay vòng vòng quanh tửu lầu, dựa vào đủ loại bàn ghế bảo vệ mà ngăn cản được sự tiến công của bọn Tiêu Vân, thoạt nhìn có chút giống một con rồng.

Nhưng do nơi này hẹp, ưu thế nhiều người không thể hoàn toàn thi triển được, hơn nữa ba hộ vệ và Tiêu Vân, Tiểu Dã lại không chút ấn ý, thêm vào Trần Thạc Chân thật sự quá linh hoạt, nhất thời làm cho mấy hộ vệ có chút luống cuống tay chân, lại bị Trần Thạc Chân quăng ra sau.

Không hay, ả ta muốn chạy.

Hàn Nghệ chợt thấy Trần Thạc Chân chạy về phía cửa sổ, trong tình huống cấp bách, vội vàng xông lên.

Trần Thạc Chân vui mừng trong mắt lóe lên lập tức quay lại, xoay người đâm một kiếm sang, một kiếm này nhanh như chớp.

Hàn Nghệ làm sao ngờ được, Trần Thạc Chân lại vứt bỏ cơ hội chạy thoát rất khó xuất hiện lần thứ hai này, cũng phải đoạt lấy mạng hắn, làm sao tránh được.

"Hàn Nghệ."

Tiêu Vân gấp gáp, phi thân đánh tới, nhưng rõ ràng không kịp rồi.

Cậu ta đứng đây từ khi nào vậy.

Trần Thạc Chân cả kinh.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch này, một bóng người gầy yếu khom người đứng trước Hàn Nghệ, không phải Tiểu Dã thì là ai.

Chỉ thấy hai tay Tiểu Dã cầm đao, từ dưới lên trên, chém nghiêng sang,

Trần Thạc Chân chuyển hướng mũi kiếm, trường kiếm rũ xuống.

Keng một tiếng.

Trường kiếm trong tay Trần Thạc Chân bị một đao của Tiểu Dã đánh bay ra ngoài, nhanh như chớp cắm lên xà ngang trên nóc, phát ra tiếng vù vù.

Tay phải Trần Thạc Chân đau buốt. Thật ra ả ta đã đoán được, nhưng không còn cách nào khác, nếu ả ta tiếp tục đâm xuống, cả cánh tay sẽ bị Tiểu Dã chém đứt, hơn nữa còn không đủ thương được Hàn Nghệ, trong lúc cấp bách mới dùng kiếm bảo vệ tay của mình. ả ta không hiểu, tiểu tử này sao lại có tốc độ nhanh như vậy, một kiếm vừa rồi của ả ta có thể nói là cược cả tính mạng, lại bị Tiểu Dã vô tình hóa giải.

"Xem ám khí."

Hàn Nghệ đứng phía sau Tiểu Dã, đột nhiên vùng tay phải lên, tuy rằng cục diện vô cùng nguy hiểm, nhưng hắn từng trải qua quá nhiều cục diện thế này rồi, không chút sợ hãi.

Trần Thạc Chân theo bản năng trốn sang bên cạnh, nhưng nào có ám khí gì chứ, đột nhiên nghiêng người đâm một kiếm sang, Trần Thạc Chân có nhanh hơn nữa cũng không tránh kịp, trong chớp mắt, cánh tay trái đã có một vết thương.

Vẫn là trượng phu của mình ă ý. Tiêu Vân mừng thầm, đắc thế không buông tha người, từng bước xông lên, xuất kiếm ngày càng sắc bén.

Khi Trần Thạc Chân có binh khí trong tay đánh không lại, bây giờ trong tay đã không có vũ khí, càng không cần phải nói, lùi liền hai bước, đột nhiên một cước đạp lên ghế tròn bên cạnh nhảy lên, hai tay vùng lên trước, nói chuyện cực nhanh: "Xem ám khí."

Tiêu Vân và mấy hộ vệ kia theo bản năng dừng lại không tiến lên, người bảo vệ mặt, kẻ bảo vệ ngực.

Nhưng nào có ám khí gì chứ.

Sặc, học đi đôi với hành, không phải nguoi chứ, có chút đạo đức không hà. Hàn Nghệ nhìn thấy cảnh này suýt chút chửi ầm lên.

Tiêu Vân cũng thẹn quá thành giận, lại bị người ta đùa bỡn, đâm một kiếm tới, Tiểu Dã cũng đúng lúc nhảy lên.

"Xem ám khí."

Cùng lúc khi Trần Thạc Chân lên tiếng, lại phát tay lần nữa.

Tiêu Vân, Tiểu Dã đều cho là giả, nhưng không ngờ là lần này lại là thật, một màn sương trắng đánh úp tới, không sai không lệch đánh lên mặt hai người.

Lại là vôi phấn.

"Khụ khụ khụ."

Tiêu Vân bị sặc ho khan một trận lớn.

Thật sự là trò giỏi hơn thầy nha.

Nhưng mà, Trần Thạc Chân lúc này trong tay đã không còn binh khí, muốn giết Hàn Nghệ là hoàn toàn không thể, không có bất cứ do dự gì, đứng trên bàn, tư thế cá quẫy đuôi nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ còn có một cây trúc đứng thẳng. Vừa rồi ả ta mượn cây trúc này mà nhảy lên được, ngay khi ả ta vươn tay ra bắt lấy cây trúc, đột nhiên lại có một bóng đen bay ra khỏi cửa sổ, trực tiếp ôm chặt lấy eo ả ta trong không trung.

Lúc ấy, đầu ngón tay Trần Thạc Chân chỉ còn cách cây trúc một milimet, sau đó thì rơi xuống giống như sao băng.

"Hàn Nghệ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Kinh tình dưới nước (Thượng)

Dịch: mafia777

Trần Thạc Chân một lòng muốn giết Hàn Nghệ, thậm chí cơ hội vừa rồi tốt như vậy đều vứt bỏ vì muốn giết Hàn Nghệ. Cũng như vậy, Hàn Nghệ cũng một lòng muốn giết Trần Thạc Chân, hắn không muốn để cho kẻ thù vô công cao cường, quý kẻ đa đoan này còn sống trên đời. Trò xiếc đó của Trần Thạc Chân tuy rằng lừa được Tiêu Vân, Tiểu Dã, nhưng không gạt được Hàn Nghệ, dù sao đều xuất phát từ Hàn Nghệ cả.

Hàn Nghệ biết Trần Thạc Chân muốn chạy trốn, nhưng hắn sao lại để Trần Thạc Chân chạy trốn như vậy được, thế là khi đó hắn trực tiếp xông về phía cửa sổ, nhưng vẫn chậm một bước. Nhưng khi đó hắn không nghĩ nhiều, trực tiếp bay theo ra ngoài, bởi vì trong lòng hắn đã có tính toán từ sớm, chỉ cần Trần Thạc Chân dám lộ diện, vậy thì không tiếc trả giá tất cả phải giữ ả ta lại, cho nên hắn không hề do dự. May mà không có, bằng không thì hắn chỉ có thể trở mặt nhìn Trần Thạc Chân dựa vào cây trúc từ từ đáp xuống, bởi vì hắn không biết Trần Thạc Chân dựa vào cây trúc mà lên, mà hắn lại bay nhanh giáng xuống.

Ùm

Chỉ lát sau, phía sau tửu lâu truyền đến tiếng rơi xuống nước.

"Hàn Nghệ."

Tiêu Vân hét một tiếng, bắt chập vói phần trên mặt, một chân đạp lên ghế tròn, chuẩn bị nhảy xuống.

Đột nhiên một bàn tay từ phía sau kéo chặt nàng, kéo nàng xuống.

Tiêu Vân suýt chút ngã lăn xuống đất, xoay đầu lại nhìn, thấy Tiểu Dã kéo lấy đai lưng, cá giận: "Tiểu Dã, đệ làm gì vậy?"

Tiểu Dã chỉ lên gương mặt trắng bệch của mình, nói: - Hàn Hàn đại ca nói nói vói phần này không chạm chạm nước được.

Hai người họ tuy kịp thời nhắm mắt lại, không để vói phần làm hai mắt bị thương, nhưng trên mặt vẫn trúng chiêu.

Tiêu Vân sững sốt, cả người toát mồ hôi lạnh, nàng đương nhiên cũng biết vói phần này không thể chạm nước, nếu vừa rồi nhảy xuống, gương mặt tuyệt sắc này của nàng thể nào cũng bị thiêu rụi.

Mấy tên hộ vệ kia nói: "Hàn phu nhân đừng sốt ruột, bây giờ chúng ta lập tức đi cứu Hàn công tử."

Nói xong, bọn họ vội vàng chạy xuống lầu.

Tiêu Vân chỉ vào cửa sổ nói: "Tại sao các người không đi về phía này."

Mấy hộ vệ kia hoàn toàn coi như không nghe thấy.

Nói đùa gì hả, bên cạnh là Mai Hà nha, vừa không phải sông nhỏ, hơn nữa dòng nước chảy xiết, vừa đêm hôm khuya khoắt, ai dám nhảy xuống dưới chứ.

Nếu người đó là Dương Tư Nột, bọn họ có lẽ sẽ làm như vậy, nhưng Hàn Nghệ chỉ là trượng phu của Tiêu Vân, không chút quan hệ vói bọn họ, thật lòng không đáng nha.

Tiêu Vân gấp đến độ giậm chân, nhanh chóng chạy xuống dưới.

"Hàn Nghệ."

"Hàn đại ca"

Một đám người vội và chạy đến bờ sông, hô lớn về phía mặt sông.

Nhưng chỉ nghe tiếng nước sông chảy xiết.

Lúc này, xa xa truyền đến ánh lửa, chỉ thấy một đội nhân mã hướng nhanh chóng đi về phía này.

Lúc này mới đến, đến nhặt xác sao? Tiêu Vân cau hàng mày đen, mặc kệ bọn họ, chạy ven dòng sông, vừa chạy vừa kêu to "Hàn Nghệ".

Tiểu Dã cũng theo sát phía sau.

Lần này Hàn Nghệ thật sự không may, khi hai người rơi xuống nước, vừa hai đụng dòng nước xiết, trực tiếp cuốn bọn họ đi. Nếu không phải vậy, Trần Thạc Chân chỉ còn một đường chết nha.

Lúc này Hàn Nghệ cũng không biết mình đang ở đâu, bây giờ là cuối thu, mùa đông sắp đến rồi, nước sông lạnh băng thấu xương, nhưng lúc này hần căn bản không quan tâm những thứ này, chìm trong nước, từ sau lưng một tay siết chặt lấy cổ Trần Thạc Chân, mặc cho hai chân Trần Thạc Chân quấy đá thế nào, đánh chết không buông tay. Đã đánh đến nước này rồi, còn thương hương tiếc ngọc, Hàn Nghệ đã quên mất từ này rồi, lúc này hần chỉ muốn giết chết nữ nhân này.

Lúc đó Hàn Nghệ bay ra ngoài cửa sổ, thoát nhìn vô cùng kích động, thật ra thì không phải, bởi vì hần bơi rất giỏi, công phu yếu, nếu đánh trong nước, công phu của Trần Thạc Chân không thi triển được, mà hần lại từng có kinh nghiệm liều mạng vói người ta dưới nước, cho nên cú nhảy kia của hần cũng tuyệt đối không phải là xung động thúc đẩy, hần có nắm chắc nhất định.

Sự thật cũng chứng minh điểm này rồi, Trần Thạc Chân tuyệt đối không ngờ Hàn Nghệ sẽ bay ra ngoài, không hề chuẩn bị, khi rơi xuống nước suýt chút là bị mạng che của mình là cho ngộp chết. Tuy kịp thời kéo mạng che ra, nhưng không khỏi uống mấy ngụm nước, thể nhưng Hàn Nghệ lại có chuẩn bị mà đến, vừa rơi xuống nước thì cuốn chặt lấy Trần Thạc Chân, khuỷu tay đánh vào ngực ả ta, thuận thể ghì chặt ả ta. Nếu không phải do nước xiết, nói không chừng Trần Thạc Chân đã bị Hàn Nghệ dìm chết tươi rồi.

Nhưng bây giờ Trần Thạc Chân cũng không khá hơn chút nào. Tuy vừa rồi ả ta vừa giãy dụa mấy lượt, khó khăn lắm mới nổi lên trên mặt nước, kéo

mạng che ra, nhưng vừa há miệng hóp hai hơi thì lại bị Hàn Nghệ túm xuống. Bây giờ cũng đã sắp chết rồi, ra sức vùng khuỷu tay phải, không ngừng đánh vào xương sườn Hàn Nghệ. Lần này là công kích cầu sinh, tuy vẫn ở dưới nước, nhưng sức lực vô cùng lớn nha.

Hàn Nghệ chỉ cảm thấy xương sườn mình đau đến sắp gãy rồi, nghiêng rằng chịu đựng, trên tay lại tăng thêm mấy phần sức.

Ừng ục ừng ục.

Một chuỗi bọt nước thoát ra từ miệng Trần Thạc Chân.

Hàn Nghệ căn bản không nhìn thấy những thứ này, nhưng hắn đã cảm thấy sức giãy dụa của Trần Thạc Chân đang từ từ giảm đi, trong lòng không khỏi mừng rỡ, nghĩ bụng, là do người đàn bà nguoi tự mình tìm đó.

Đột nhiên, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy hai cánh tay nắm chặt lấy tay hắn, giống như thiết trảo vậy, siết lấy khiến hắn đau đớn. Hàn Nghệ biết đây là lần liều mạng của Trần Thạc Chân, không khỏi cũng dốc hết sức lực.

Nhưng tiềm lực con người là vô hạn, ý chí muốn sống của Trần Thạc Chân làm cho ả ta bộc phát sức lực kinh người, cứng rắn kéo hai tay Hàn Nghệ ra một chút, giật gậy đựng mạnh ra sau.

Hàn Nghệ do không nhìn thấy, chỉ cảm thấy sống mũi bị vật gì đó đụng mạnh vào, lần này đau đến chảy nước mắt, uống vào một ngụm nước, lạnh đến dạ dày run rẩy, tay cũng theo đó mà buông lỏng.

Trần Thạc Chân lần này thật sự là nhặt được cái mạng trước quý môn quan, sau khi giẫy thoát thì bất chấp tất cả bơi lên mặt nước.

"Phù."

Trần Thạc Chân lao ra khỏi mặt nước, mắt trừng mắt, há to miệng hóp từng hơi lớn, trong lòng lại sợ hãi, vừa rồi ả ta thật sự xàm thấy sát ý nồng đậm bao bọc quanh ả ta, loại sát ý này ngay cả Tiểu Dã cũng chưa từng cho ả ta thấy qua.

Bỗng nhiên, sát ý này lại từ đằng sau đánh úp tới, ả ta vừa định quay đầu, chỉ nghe thấy rào rào một tiếng, Hàn Nghệ lao ra khỏi mặt nước, một tay đè chặt đầu Trần Thạc Chân, trực tiếp ấn Trần Thạc Chân xuống nước, đồng thời cũng há miệng thở dốc, vừa rồi hắn cũng đến cực hạn rồi, lại uống vào mấy ngụm nước, bây giờ cũng là đại não thiếu dưỡng khí, nhanh chóng hít thở.

Thân hình Trần Thạc Chân ra sức giãy giụa, giẫy thoát ra, lại lao ra khỏi mặt nước lần nữa, hai tay bóp chặt cổ Hàn Nghệ, há miệng hít sâu, chìm mạnh xuống dưới, hai người lại chìm xuống nước lần nữa.

Tình hình lần này hoàn toàn trái ngược với vừa rồi, bởi vì Hàn Nghệ không hề chuẩn bị, mà Trần Thạc Chân lại có chuẩn bị, hơn nữa hai tay bóp chặt lấy cổ Hàn Nghệ, Hàn Nghệ cũng không thương hương tiếc ngọc, ả ta thì càng không cần nói, móng tay cũng đã cắm vào da thịt Hàn Nghệ rồi.

Kỹ năng bơi của nữ nhân này sao lại tốt như vậy. Hai tay Hàn Nghệ bắt chặt, vốn cũng muốn nắm chặt cổ Trần Thạc Chân, nhưng lại bắt trúng hai dải mềm nhũn gì đó, trượt dịch tại b achngocsach, trong lòng bất giác mắng to, tên nào ném mìn thầu xuống sông thế hả? Gi? Không giống nha, lẽ nào, được lắm, nguoi bóp cổ ta, ta bóp ngực nguoi. Đáng chết, quá lớn, lão tử bóp không hết.

Chợt thấy, ở hầu kết truyền đến cơn đau, phảng phất như hầu kết sắp bị bóp nát vậy.

Hàn Nghệ cảm thấy bản thân mình sắp hít thở không thông rồi, hai chân không ngừng đá đạp. Đây rốt cuộc có phải nữ nhân không hả, bị nguoi ta tập kích ngực mà lại không thêm quan tâm.

Nói đi nói lại, trong thời điểm này, mạng nhỏ như chỉ mảnh, ai mà lại quan tâm những thứ này chứ.

Hai tay Hàn Nghệ thuận theo ngực mà vươn về phía nách Trần Thạc Chân, mười ngón tay đâm lung tung.

Vừa đâm, thật sự có tác dụng, sức lực trong tay Trần Thạc Chân đột nhiên giảm đi mấy phần. Hàn Nghệ thuận thế bắt lấy tay ả ta tách mạnh ra, giẫy thoát được, một chân đạp xuống dưới, ra sức bơi lên mặt nước, đột nhiên chân phải giống như bị cái gì ngăn lại, hắn biết chắc chắn là Trần Thạc Chân, nhưng hắn không quan tâm nhiều như vậy được, hắn cần không khí, chân không ngừng giẫy đạp.

Trần Thạc Chân nắm chặt lấy chân Hàn Nghệ, Hàn Nghệ mắt thấy mặt nước gần trong gang tấc, lại không thể lên được, trong lòng cũng sốt ruột, cúi người xuống, dùng hết sức lấy tay nắm lấy tay Trần Thạc Chân, có thể nói là từng đầu từng đầu ngón tay đẩy tay Trần Thạc Chân ra, cuối cùng tay của Trần Thạc Chân vẫn bị đẩy ra, Hàn Nghệ nhanh chóng bơi lên.

Nhưng lại bị tay kia của Trần Thạc Chân kéo lại.

Trần Thạc Chân muốn đồng quy vu tận với Hàn Nghệ, nhưng Hàn Nghệ cảm thấy ả ta không có vinh hạnh này, hắn chỉ muốn giết chết Trần Thạc Chân, nhưng không muốn đồng quy vu tận với ả ta, phổi đã chống đến cực hạn rồi, hắn cũng không còn thời gian tháo tay ả ta ra nữa, dứt khoát khom người xuống, trực tiếp luồn qua dưới nách đối phương, ôm lấy Trần Thạc Chân, đồng thời khi hai tay ôm lấy, hai chân lại ra sức bơi lên. Vừa mới giẫy thoát, Trần Thạc Chân lại thuận thế siết cổ Hàn Nghệ lần nữa, trong lòng ả ta, muốn chết cùng chết, tuyệt đối không thể để Hàn Nghệ sống sót. Hàn Nghệ cũng không muốn, dứt khoát ôm Trần Thạc Chân bơi lên.

Lần này thật sự không còn cách nào, nếu không làm vậy, Trần Thạc Chân nhất định sẽ không để hắn đi lên, so với cùng chết, Hàn Nghệ thà lựa chọn

cùng sống.

"Phù."

"Khụ khụ khụ"

"Khụ khụ khụ"

Hai người nổi lên khỏi mặt nước, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, vừa ho sặc vừa thở dốc, tuy là ôm nhau, nhưng chấn bản mặc kệ đối phương, đại não đã thiếu dưỡng khí đến không chịu nổi rồi.

Thật lâu sau, hai người dần dần tỉnh táo lại, tiếng hít thở bắt đầu nhỏ dần đi, sau đó trở nên yên tĩnh.

Thật ra hai người gần như mặt đối mặt, cách nhau không đến mười phân, nhưng quá tối, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đối phương trong bóng đen.

Chăm chú nhìn thật lâu.

Hai người cực kỳ ấn ý đột nhiên cử động, tay trái Trần Thạc Chân bắt lấy tay phải Hàn Nghệ, nhưng tay phải Hàn Nghệ lại nắm chặt lấy tay trái Trần Thạc Chân, may mà kỹ năng bơi của hai người vô cùng tốt, chỉ dựa vào chân đạp nước mà có thể duy trì không bị chìm.

Trong mắt Hàn Nghệ lóe lên hung quang, gần như không chút do dự, liền dùng đầu đánh mạnh tới. Kinh nghiệm lúc này của hắn rất phong phú, từ nhỏ đến lớn, vô số lần từ quý môn quan bỏ ra ngoài, trong thời điểm này, đầu chính là vũ khí mạnh nhất.

Thế nhưng, Trần Thạc Chân không khác gì hắn, cũng là từ nhỏ đến lớn quay đầu trước quý môn quan nhiều lần, gần như đồng thời, ả ta cũng dùng đầu đánh tới.

Trực tiếp là trán đụng vào trán.

"Ai ui!"

"A."

Hai người đồng thời bị đau hét to một tiếng.

Đây chính là toàn lực cộng mạnh nha.

Hai người đều mất nổ đom đóm, đầu vầng mắt hoa.

"Đầu của ngươi làm bằng sắt hả."

Hàn Nghệ không khỏi mắng.

Nghe thấy Trần Thạc Chân hung hãn nói: "Ta cũng hi vọng vậy, nếu là vậy ta có thể đụng nát đầu ngươi."

Nhưng vừa dứt lời, Hàn Nghệ lại giật mình tỉnh lại, nghiêng đầu tấp tới đối phương.

Đây là liều mạng, đầu đã dùng rồi, thì dùng răng. Đây chính là bản năng sinh tồn của con người, người không giết ả ta, thì ả ta sẽ giết chết người, đơn giản vậy thôi.

Ấn ý nha.

Trần Thạc Chân cũng nghĩ như vậy đó.

Kết quả là một màn xấu hổ lại xuất hiện, hai người trực tiếp môi đối môi đụng vào nhau, bởi vì Trần Thạc Chân cũng hơi nghiêng đầu, từ xa nhìn lại, hai người thật sự giống như chuẩn bị ném thử việc làm tiểu tình nhân trong nước nha.

Lần này thật sự là một nụ hôn hồng bét mả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Kinh tình dưới nước (Hạ)

Dịch: mafia777

***

Trong đêm mờ mịt trăng sáng sao thưa này, cùng nhau ôm hôn, vốn nên là một chuyện lãng mạn đến cỡ nào.

Nhưng ông trời lại cứ chọn nhầm đối tượng, để hai cừu nhân thù sâu như biển ôm hôn nhau, cái này thật đúng là thiên ý trời người.

Thế nhưng, sự ấn ý vẫn đang tiếp diễn!

"Ách!"

"Á!"

Cổ họng Hàn Nghệ và Trần Thạc Chân đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ, cái này không phải là thanh âm hưởng thụ, mà là thanh âm thống khổ.

Bởi vì bọn họ không phải thật sự muốn hôn đối phương, mà là muốn cắn chết đối phương. Khi vừa tiếp xúc nhau, hai người đồng thời đều cắn vào, kết quả là Trần Thạc Chân cắn được môi dưới của Hàn Nghệ, còn Hàn Nghệ lại cắn vào môi trên của Trần Thạc Chân, đây chính là dùng mạng để cắn, lập tức cắn nát, máu của đối phương chậm rãi chảy vào trong miệng mình.

Đây chính là cơn đau như đâm vào tim!

Nhưng so với sự ấn ý muốn mạng đối phương này, thì chút đau khổ đó hoàn toàn không đáng kể, hai người đều lúng túng vô cùng, ngây ngốc nhìn đôi mắt trừng to của đối phương, ngược lại lại quên mất phải tiếp tục dùng lực, bằng không thật sự sẽ trực tiếp xé toạc môi của đối phương xuống.

Xấu hổ!

Thật sự xấu hổ mà!

Cũng may Hàn Nghệ không phải "Xử nam" thật sự, nếu không nụ hôn đầu của hắn cứ thế mà mất đi thì tội quá.

Trên mặt sông yên tĩnh như chết.

Nên làm sao đây?

Hai người đều nghĩ như vậy.

Cứ tiếp tục cắn, hình như có chút không quá vãn nhã, cũng không phải là không giết không chết đối phương, ngược lại là vì quá xấu hổ, dù sao cái này không phải là quan hệ ái ân gì đó, mà là đang tranh đấu sinh tử.

Nhưng nếu buông ra, lỡ như đối phương không buông thì chẳng phải là thiệt thòi sao.

Cứ giằng co như thế.

Máu tươi hai bên đã nhuộm đỏ bờ môi đã đông cứng của nhau, trở nên hồng nhuận phơn phớt.

Trần Thạc Chân là nữ nhân, dĩ nhiên là không so được với Hàn Nghệ, cuối cùng không nhịn được nữa, mơ hồ không rõ nói: "Cứ tiếp tục vậy cũng không phải cách."

Bởi vì hàm răng của nàng cắn miệng của người khác, mà miệng của chính nàng cũng bị người khác cắn, chỉ có thể dùng cổ họng nói chuyện, nói không rõ, cứ mơ hồ.

Cũng may hai người nằm cạnh nhau đủ gần, cũng đã dán sát vào nhau rồi.

Hàn Nghệ cũng nghe rõ, cũng nói nhỏ khá mơ hồ: "Cùng buông?"

"Được!"

Đơn giản rõ ràng, bởi vì việc nói chuyện bây giờ đối với hai người họ cũng vô cùng khó khăn.

Hai người nhìn vào đôi mắt đối phương, cái khác khoan nói, trong giờ phút này, hai người không chỉ là huyết nhục tương liên, đồng thời cũng tâm hữu linh tế, lại đọc được ánh mắt của đối phương, từ từ buông lỏng môi.

Đợi sau khi hoàn toàn buông ra, hai người vội vàng lùi đầu lại, trong mắt lại ngưng tụ sát khí, đồng thời buông bàn tay bắt lấy đối phương ra, sau đó hai tay lại bóp lên cổ đối phương.

"Ah!"

"Ah!"

Hai người đều thét lớn muốn rách cả cổ họng, phảng phất như đều muốn bóp nát cổ họng của đối phương vậy.

Dưới nước hai người cũng đạp hai chân loạn xạ ngẫu đá về phía đối phương, lần này muốn trốn cũng không có chỗ trốn, chỉ có thể coi sức lực của ai lớn, tốc độ của ai nhanh.

Nhưng cứ như vậy, tiêu hao lực chân quá lớn, làm cho hai người từ từ chìm xuống nước.

Cứ tiếp tục thế, hai người chúng ta đều sẽ chết chìm chỗ này.

Hàn Nghệ đang chìm xuống nước bây giờ cũng bối rối vô cùng, hắn chỉ muốn giết chết đối phương, bản thân mình lại không muốn chết, nhưng tình hình trước mắt, hình như ai cũng không giết được ai, trừ phi đồng quy vu tận, rõ ràng hắn đã đánh giá thấp kỹ năng bơi cùng kinh nghiệm chiến đấu liè chết của Trần Thạc Chân.

Xem ra chỉ có vật lộn độ sức một phen! Hàn Nghệ đột nhiên thả lỏng tay, tóm mạnh lấy hai tay đang bóp chặt cổ mình của Trần Thạc Chân, dùng hết sức toàn thân đẩy ra, một cú đá lên vai Trần Thạc Chân, mượn lực bơi lên.

Nhưng bơi không bao lâu, chân lại bị Trần Thạc Chân ôm lấy, thấy người lại chìm xuống, Trần Thạc Chân thuận thế trực tiếp ôm lấy cổ Hàn Nghệ, đè Hàn Nghệ xuống đáy sông. Trong lòng Hàn Nghệ không ngừng kêu khổ, hai chân không ngừng đá đạp, cả người giãy dụa kịch liệt, nhưng lần này Trần Thạc Chân hình như thật sự định đồng quy vu tận với hắn, ôm chặt lấy Hàn Nghệ không chịu buông tay.

Rất nhanh, hai người đều chìm xuống sông, nước sông mùa đông lạnh buốt làm Hàn Nghệ dần dần mất đi ý thức.

Ừng ục ừng ục!

Một ngụm nước sông lạnh như băng chui tọt vào miệng, Hàn Nghệ đột nhiên tỉnh táo lại, lại một lần nữa ôm lấy Trần Thạc Chân, hai chân đều đạp, bơi lên mặt nước.

Rào một tiếng!

Hàn Nghệ lại một lần nữa lao ra khỏi mặt nước, sau đó thì ho sặc sụa.

Thật ra Hàn Nghệ bây giờ đã hết hơi hết sức, hoàn toàn là do ý chí muốn sống đang chống đỡ cho hắn. Kiếp trước, chính sức mạnh này đã cứu hắn vô số lần, hắn giống như ngọn cỏ ven đường, cho dù bị người ta giẫm đạp như thế nào, hắn đều có thể ngoan cường sống tiếp.

Nhưng lần này, hắn không dám muốn giết chết Trần Thạc Chân nữa, hắn thậm chí ngay cả sức lực tranh giành cũng không có, bởi vì hắn đã sắp không được rồi, cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, hắn chắc chắn sẽ phải chết ở đây, trên người ôm theo Trần Thạc Chân, ra sức bơi về phía bờ sông. Tuy rằng hắn không nhìn rõ phương hướng, cũng không biết bờ sông ở đâu, nhưng hắn chưa từng đọc sách cũng biết hướng vuông góc với hướng chảy của dòng sông chính là bờ sông, hắn chỉ mong bờ sông gần một chút.

"Đại giáo chủ, ta nói người có thể cùng bơi chút hay không, ta không muốn cùng huyệt với người, người muốn chết thì chết xa một chút."

Hàn Nghệ cứ bơi mãi, thấy Trần Thạc Chân không động đậy, gần như coi hắn như xe tiện lợi vậy, giận xông lên nào, bắt giắc mắng to.

Nhưng Trần Thạc Chân không chút phản ứng gì.

Nữ nhân này sẽ không phải là không được rồi chứ? Hàn Nghệ không khỏi vui sướng nường mảy, nhưng hắn thật sự không có sức đẩy Trần Thạc Chân ra nữa, bởi vì hắn vẫn cảm thấy Trần Thạc Chân vẫn siết chặt lấy cổ của hắn, chỉ có thể bất chấp tất cả bơi về phía bờ sông.

May mắn là bờ sông này thật sự không phải rộng lắm, bơi một lát, hai chân Hàn Nghệ đã có thể chạm vào đất liền rồi, nhưng đây đã là cực hạn của Hàn Nghệ rồi, nháo loạn lâu như vậy, trên người còn treo một người, hắn có thể vào đến bờ đã là may mắn lớn lao rồi, đến cuối cùng gần như là lấy cùi chỏ nằm rạp bò vào bờ, giống như binh lính đang di chuyển ở chiến hào vậy, mỗi bước tiến lên đều gian nan như thế.

Vừa lên bờ, hắn phun ra một ngụm khí tất nghẹn nơi ngực, trực tiếp nằm xuống, nhưng lại cảm thấy nằm trên một đám bông.

Phụt!

Một cột nước đang chảy bắn lên mặt hắn.

"Ách!"

Hóa ra hắn đã quên trên người mình còn treo một người, vừa hay đè lên người Trần Thạc Chân, mà trước đó Trần Thạc Chân đã mất đi ý thức, uống rất nhiều nước, Hàn Nghệ kiệt sức đè xuống, lại giúp ả ta đẩy nước trong bụng ra.

"Khụ khụ khụ!"

Trần Thạc Chân đột nhiên ho lên kịch liệt.

Đây tuyệt đối là cơ hội tốt nhất giết chết Trần Thạc Chân, Hàn Nghệ cũng muốn vô cùng, nhưng hẳn thật sự không còn chút sức lực nào, hẳn thậm chí ngay cả ngón út cũng không cử động được.

Thật sự là thiên ý trên người mà!

Hàn Nghệ chăm chú nhìn Trần Thạc Chân thật lâu, trong lòng vô cùng tiếc nuối, trực tiếp nằm xuống, khẽ thở phì phò, sự mệt mỏi ập lên đầu, ánh mắt trong lúc tròng và không tròng đã nhắm lại ngủ mất.

Cũng không biết qua bao lâu, Hàn Nghệ đột nhiên cảm thấy trên vai đau đớn, đột nhiên giật mình tỉnh lại: - Đau, đau.

Chỉ lo la hết, nhưng thật sự không có sức nhấc tay lên.

Chợt nghe dưới thân có người nói: "Cầu tặc người còn định ngủ bao lâu."

Hàn Nghệ chỉ cảm thấy đau đớn trên vai biến mất, cúi đầu nhìn, chợt thấy dưới thân có người, cả kinh nói: "Người ngủ dưới thân ta khi nào vậy."

"Người...rõ ràng là người đè lên ta."

Người dưới thân phần nộ nói.

Trần Thạc Chân!

Trong lòng Hàn Nghệ run rẩy, nghĩ mà sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh, không ngờ lại ngủ trên bụng của kẻ thù, nghĩ bụng, sao ả ta không giết mình chứ? Lẽ nào nhìn thấy ta đang ngủ, không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nói đùa gì hả, ả ta là loại người đó sao, chắc chắn cũng sẽ giống như ta, sức cùng lực kiệt, như vậy thì dễ làm rồi, nói: "Xin lỗi, ta cũng không muốn, nhưng ta thật sự không còn sức nữa."

"Người còn chưa lăn xuống."

"Ta cũng muốn lăn...không, người cho rằng ta muốn nằm trên người người à, buồn cười, ta không còn sức, vừa rồi một mình ta ôm lấy người bơi vào bờ, người cho rằng ta làm bằng sắt hả, người nhanh chóng đẩy ta ra đi, bằng không ta không để yên cho người."

Trần Thạc Chân giận đến tóc cũng bốc hơi giận rồi, nhưng ả ta vừa nôn ra nước thật lâu, coi như đã tỉnh lại, cũng thật sự là nhặt được cái mạng về, bởi vì nếu khi đó không phải là Hàn Nghệ đè lên người ả ta, đè ép bụng của ả ta, ả ta vẫn nguy hiểm đến tính mạng, nếu Hàn Nghệ nghĩ đến điểm này, phỏng chừng đã lăn xuống từ sớm rồi."

Nhưng đợi sau khi ả ta tỉnh lại, phát hiện Hàn Nghệ lại nằm trên người nàng, khó ngăn được giận dữ xấu hổ, muốn đẩy Hàn Nghệ ra, nhưng làm sao còn dùng được chút sức nào chứ, chỉ có thể để hắn đè lên như vậy, nghĩ ngợi một lát, ả ta mới cần lên vai Hàn Nghệ, lần cần này cũng coi như là dùng chút sức lực cuối cùng, nếu như là bình thường, phỏng chừng ả ta sẽ cần rách một tiếng thịt trên người Hàn Nghệ.

"Người nhanh xuống đi."

"Ta nói rồi, ta không xuống được. A...người lại cần ta, khi dễ rằng ta không cứng hả?"

Hàn Nghệ cũng cần lên vai Trần Thạc Chân.

Đây cũng chính là vũ khí duy nhất mà hai người bọn họ có thể dùng được, nhưng bởi vì thật sự không còn sức lực, tuy rằng đau, nhưng e rằng ngay cả năng lực cần cho chảy máu cũng không có.

Hai người cần nhau một lát, đều chọn lựa buông tha, há miệng thở dốc trên cổ của đối phương, chỉ dùng chút sức như vậy mà giống như đã rút hết linh hồn của bọn họ vậy, mệt đến chỉ muốn chết đi.

"Ha ha!"

Hàn Nghệ đột nhiên bật cười hai tiếng.

"Người cười cái gì?"

"Lần này người nhất định phải chết, nhân mã của ta đang quay về, người hoàn toàn xong rồi, Trần Thạc Chân."

"Cho dù ta chết, ta cũng sẽ không tha cho người."

"Hừ ta hả, lúc người còn sống ta còn không sợ, cho dù người có biến thành ác quỷ, ta cũng có thể thu phục người."

"Người đừng đắc ý, bây giờ thắng bại vẫn chưa thể biết được."

"Không không không, thắng bại đã phân, bây giờ ngay cả sức đi đường người còn không có, dựa vào cái gì mà đấu với ta, viện binh của ta lập tức tới ngay."

"Hừ, nhánh của Mai Hà rất nhiều, chúng ta còn chẳng biết mình đang ở nơi nào, viện binh của ngươi không thể đến nhanh như vậy được, đợi sau khi ta hồi phục nhất định có thể giết chết ngươi."

"Vậy chúng ta cứ chờ xem. À, xét theo tình hình trước mắt, cũng là ta đề ngươi, chứ không phải ngươi đề ta, ha ha!"

"Ngươi!"

Trong bóng đêm, Hàn Nghệ chỉ nghe thấy tiếng nghiền răng của Trần Thạc Chân phát ra, càng đắc ý cười to: "Hất xì!"

"Hất xì!"

Hai người đồng thời nhảy mũi.

Chết tiết! Lạnh quá nha!

Gió đêm thổi qua, Hàn Nghệ và Trần Thạc Chân không khỏi đều run lên.

"Lạnh quá!"

Hàn Nghệ không kìm được mà ôm chặt lấy Trần Thạc Chân, ta chỉ muốn lấy được chút ấm áp mà thôi.

"Ngươi...ngươi muốn làm gì?"

Trần Thạc Chân khổ vì không dùng sức được, chỉ có thể hơi vận người một chút, tò ý mình bất mãn.

Hàn Nghệ yếu ớt nói: "Ngươi sẽ không cho rằng ta muốn làm gì đó với ngươi chứ? Ngươi đừng có làm đáng, lão tử không phải là chưa từng nhìn thấy nữ nhân, bây giờ ngươi lại thoải mái, được cái mền như ta đề lên, nếu có thể, ta thà là ngươi đề lên người ta."

"Phi!"

"Tổ chất, ngươi tốt xấu gì cũng là một nữ nhân, hơn nữa còn từng làm Hoàng đế, đừng nhỏ nước miếng được không hả?"

"Phi phi!"

"Sặc! Phi phi phi!"

Hai người từ tranh đấu sống chết ban đầu, đến bây giờ là phun nước miếng vào nhau, cũng thật sự coi như là dùng đến viên đạn cuối cùng rồi.

Nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, chơi một lát cũng ngừng lại, vốn không còn sức, lại lạnh muốn chết, làm sao còn rảnh rỗi mà chơi mấy trò này, quan trọng là không giết chết được đối phương.

Thật lâu sau, Trần Thạc Chân nhìn bầu trời đêm tối đen như mực, khề thờ hỏn hển, thì thảo nói: "Xong rồi, xong rồi, tất cả đều xong rồi."

Hàn Nghệ thờ dài: "Nhận rõ sự thật đi! Thật ra sự thất bại của ngươi ngay từ khi bắt đầu đã xác định rồi, cho dù không có ta, ngươi cũng sẽ không thành công."

Trần Thạc Chân nghiền răng nghiền lợi nói: "Nếu không có ngươi ba lần bốn lượt cản trở từ giữa, sao ta lại thất bại chứ."

Hàn Nghệ nói: "Đó đều là trùng hợp được không hả. Cứ nói lão lừa nguốc Cừu Đãng đi, là gã ta lừa tiền người ta trước, thậm chí hại người ta nhà tan cửa nát, ta mới thu thập gã ta. Còn nữa, Dương Châu là quê hương của ta, ngươi phải bình đánh vào quê hương của ta, bất luận thế nào, ta đều sẽ không để ngươi thực hiện được."

"Những câu quan kia tàn bạo bất nhân, bức hại dân chúng, coi mạng người như cỏ rác, nếu không phải vậy, sao ta lại khởi nghĩa, ta là đang thay trời hành đạo. Ngươi thân là dân chúng, lại còn trợ Trụ vi ngược, thiệt cho ngươi còn có mặt mũi mà nói."

"Phải, những câu quan kia nên giết, nhưng dân chúng vô tội thì sao? Lẽ nào bọn họ cũng đáng chết sao? Ngươi đừng có nói lần này ngươi khởi nghĩa, người chết đều là những câu quan kia, mà không có một dân chúng vô tội nào."

"Vậy chúng ta phải đối chết tươi sao? Lũ lụt nuốt sống ruộng đất và nhà cửa của chúng ta, thi thể thối rữa của con nít ven đường bị dã thú moi sạch nội tạng, bị ruồi bọ bu quanh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc, thê tử mang thai vì để lại miếng cơm cho trượng phu ăn, lựa chọn nhảy sông tự sát, cường đạo đến đây cướp đi thể tử và nữ nhi của chúng ta. Mỗi ngày chúng ta mở mắt ra bên cạnh đều có mấy cỗ thi thể, đói khát khiến chúng ta thậm chí còn muốn ăn thịt người, nhưng dịch bệnh lại khiến ta nhìn mà chùn bước, không ai giúp chúng ta, không ai tội nghiệp chúng ta, bao gồm cả những dân chúng vô tội trong miệng của ngươi nữa. Ai ai nhìn thấy chúng ta cũng đều giống như thấy quỷ vậy, tránh ra xa xa, huyện châu xung quanh đều đóng chặt cửa thành, không cho chúng ta vào thành, rốt cuộc là chúng ta đang sống ở nhân gian, hay là địa ngục, rốt cuộc chúng ta đã làm sai chuyện gì, tại sao lại đối xử với chúng ta như vậy. Nếu ngươi nói ngươi đúng, vậy ngươi cho ta một lý do không cầm đao lên đi."

À ta càng nói càng phần nộ, nói đến đoạn sau, gần như sắp phun ra cả trái tim nóng bỏng mà lạnh băng kia ra ngoài vậy.

Hàn Nghệ trầm mặc thật lâu, nói: "Xin lỗi, ngươi có nỗi khổ của ngươi, ta cũng có sự bất đắc dĩ của ta, cho nên ngươi muốn giết ra, ta có thể hiểu, nhưng đây cũng là nguyên nhân duy nhất ta muốn giết người. Ài...đợi sau khi ngươi chết, ta nhất định sẽ thấp nhang cho ngươi."

"Ngươi đừng nói giống như là ngươi thắng chắc vậy."

Trần Thạc Chân đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Hàn Nghệ sững người, nhưng vừa ngẩng đầu lên, trán bên trái giống như bị vật cứng gì đó đập trúng.

"A!"

Hàn Nghệ kêu thảm một tiếng, vội vàng lăn xuống khỏi người Trần Thạc Chân, thật sự là lăn đó.

Sức mạnh giận dữ khiến Trần Thạc Chân dùng cánh tay chống người ngồi dậy, xoay đầu sang nhìn, hai mắt bắn ra cái nhìn âm tàn, chỉ thấy trong tay ả ta cầm một cục đá, ngoài miệng lại phát ra tiếng cười u ám.

Người này rốt cuộc có phải là nữ nhân không, sao lại hồi phục còn nhanh hơn cả nam nhân vậy.

Sắc mặt Hàn Nghệ hoảng sợ.

"Ta giết ngươi."

Trần Thạc Chân ném đá sang.

Hàn Nghệ vội vàng lăn sang bên, tránh được rồi nhưng vẫn lăn một cách không cần mạng, lăn liền mấy vòng, thực sự là hết sức rồi mới ngừng lại, đưa mắt nhìn sang, nương theo ánh trăng, nhìn thấy Trần Thạc Chân vẫn ngồi ở đó, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

"Hu hu hu!"

Đột nhiên nghe thấy từng tràn tiếng khóc truyền đến.

Hàn Nghệ sững sốt, không ngờ Trần Thạc Chân lại bật khóc.

"A!"

Khóc một hồi lâu, Trần Thạc Chân đột nhiên ngửa mặt lên kêu rên, chỉ nghe thấy trong rừng cây bên cạnh truyền đến từng tràn tiếng lao xao lao xao, giống như có chim bay lên, lại nghe thấy từng tràn tiếng chim kêu.

Hàn Nghệ run rẩy cả người, một nỗi bi thương khó hiểu trào dâng trong lòng, hai hàng lệ cũng chảy xuống, cũng không biết là rơi vì Trần Thạc Chân, hay là rơi vì chính bản thân hắn.

Trần Thạc Chân đột nhiên lắc lư lão đảo đứng dậy.

Hàn Nghệ không chỉ ngồi mà còn di chuyển ra phía sau.

Nhưng lần này Trần Thạc Chân không hề nhìn hắn, lắc lư thân hình đi về phía sông.

"Ngươi muốn làm gì?"

Hàn Nghệ lên tiếng hỏi.

Trần Thạc Chân cũng không ngừng lại, lắc lư lão đảo đi, nhưng mỗi khi đi hai bước, ả ta liền muốn ngã xuống một lần, nhưng mỗi lần ả ta đều bò dậy, chỉ nghe một tiếng đập nước, ả ta vẫn không ngừng lại, rất nhanh, bấp chân đã chạm vào nước, lại nghe thấy tiếng vang, hai đầu gối của ả ta quỳ trong nước, giống như không còn sức đứng lên nữa, ả ta chậm rãi bò ra giữa sông: "Ồ núi Thiết Vi chúng ta có một thần điều, mỗi lần nó đều có thể tái sinh trong liệt hỏa, mà ta từ nhỏ đến lớn đã vô số lần quay lại bên bờ vực cái chết, nhưng lại vô số lần giành được tái sinh từ trong đêm lạnh băng, ta tin rằng đây là do thần điều núi Thiết Vi đang bảo hộ cho ta. Lần này thần điều cũng nhất định sẽ phù hộ ta, ta nhất định sẽ đến tìm ngươi, Hàn Nghệ."

Ngữ khí của ả ta vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi, mà tiếng của ả ta vốn vô cùng mờ mịt mông lung, tựa như trời giáng nguyên rủa, khiến Hàn Nghệ sồn tóc gáy.

Sau khi nói xong, ả ta đột nhiên cầm đầu xuống sông.

"Đừng!"

Hàn Nghệ không kiềm được mà hét to một tiếng.

Cầu donate dịp Lễ ^.^

Chương 129: Đường sống trong chỗ chết

Dịch: mafia777

***

"Đừng nhảy, đừng, đừng mà!"

Hàn Nghệ trừng to hai mắt, ngồi dậy, mặt đầy mồ hôi, thở hổn hển.

"Ngươi tỉnh rồi, cuối cùng ngươi tỉnh rồi."

Trước mắt Hàn Nghệ vẫn còn mờ mịt, chỉ cảm thấy hai vai bị người ta nắm chặt, tuy rằng hơi đau, nhưng hình như trong vô hình lại có một sự ám áp bao quanh trái tim.

Hàn Nghệ hít hít mũi, ngửi được mùi hương đặc biệt: "Tiêu Tiêu Vân."

Yết hầu hần hơi khô, nói chuyện không lưu loát lắm.

"Là ta, ngươi cảm thấy thế nào rồi."

Lại nghe thấy Tiêu Vân vội vàng nói.

Hàn Nghệ neho mắt, lúc này mới nhìn thấy rõ Tiêu Vân, vẫn là gương mặt xinh đẹp không gì sánh bằng kia, nhưng so với bình thường thì thiếu chút nhuệ khí, nhiều thêm mấy giọt lệ, há miệng thở dốc, lại cảm thấy yết hầu khô đến động đậy cũng thấy đau đến lợi hại: "Nước, ta muốn uống nước."

"Nước, ngươi đợi một lát, ta đi rót nước giúp ngươi."

Tiêu Vân vội vàng rót một ly cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ bụng ly đưa vào miệng, do quá gấp gáp, nước vừa vào cổ họng liền bị sặc ra, ho khan mấy tiếng.

Tiêu Vân nói: "Ngươi uống chậm một chút, không ai tranh với ngươi."

Hàn Nghệ hình như không nghe thấy, bây giờ hần chỉ muốn uống nước, cho dù là bị sặc, hần vẫn uống sạch từng hớp nước lớn.

Tiêu Vân nói: "Ngươi còn muốn không?"

Hàn Nghệ lắc đầu, chỉ cảm thấy trên dưới toàn thân đều ê đau dữ dội, thế là nằm xuống, nghĩ bụng, lần này có thể nhặt được cái mạng về, thật sự là may mắn mà, từ từ nhìn sang Tiêu Vân khóc đến lệ hoa đái vũ, chăm chú nhìn mình, xinh đẹp như vậy càng lộ vẻ hiền lành dịu dàng, trong lòng thật sự có chút không quen. Trong ấn tượng của hần, Tiêu Vân chính là hần phụ cảm gây và bàn giặt, cười khổ nói: "Cô lau mặt trước đi, đừng để người ta nhìn thấy còn cho rằng là ta ức hiếp cô, vậy thì ta thật sự sẽ chết oan nha."

Đầu tiên Tiêu Vân sững sờ, sau đó vội vàng cầm khăn lụa lau mặt, một chút đỏ bừng lên lút hiện lên, lại nói: "Đều trách ngươi cả."

"Trách ta."

Hàn Nghệ nói: "Trách ta cái gì."

Tiêu Vân nói: "Đêm đó sao ngươi phải cùng nhảy xuống với Trần Thạc Chân chứ."

Hàn Nghệ nói: "Cô nói đi, chẳng lẽ ta nhảy xuống thi bơi với à ta sao."

Tiêu Vân nói: - Vậy thì ngươi cũng đâu cần liều mạng như vậy. Ngươi biết khi đó nguy hiểm thế nào không, rốt cuộc ngươi có từng nghĩ đến người làm thế tử ta hay không. Nói tới đây, nàng dừng lại, lại nói: - Cũng đúng, ngươi chưa từng coi ta như thế tử của ngươi, chắc chắn cũng sẽ không nghĩ đến cảm nhận của ta.

Trong khi nói, ánh mắt lại lút lút liếc sang Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ tránh nặng tìm nhẹ nói: - Nhưng đây là một cơ hội tuyệt hảo mà, ta chỉ không muốn à ta cứ thế chạy mất. Bây giờ nghỉ lại, khi đó đích thực hơi thiếu suy nghĩ.

Mặc dù không nói rõ, nhưng hần cũng để lộ ra ý nhận sai.

Tiêu Vân thấy tốt thì nhận, nói: - Bỏ đi, bây giờ nguoi có thể tỉnh lại là tốt rồi.

Hàn Nghệ đột nhiên nhìn xung quanh, nói: - Đây là đâu, sao ta lại ở đây.

Tiêu Vân nói: - Nơi này là Dương phủ, chúng ta tìm được nguoi bên bờ sông, chỉ là khi chúng ta tìm thấy nguoi, nguoi đã ngất đi, hơn nữa nguoi còn hôn mê ba ngày ba đêm.

- Hôn mê ba ngày ba đêm

Hàn Nghệ cả kinh.

Hóa ra đêm đó sau khi Trần Thạc Chân nhảy xuống sông, hần cũng ngất đi. Khi đó cả người hần vô cùng suy yếu, sức cùng lực kiệt, cả người ướt đẫm, lại lạnh như vậy, làm sao chịu được chứ. May mà khi đó Trần Thạc Chân kêu lên một tiếng, mới dẫn được quan binh tìm kiếm hần đến, bằng không hậu quả khó lường. Bây giờ hôn mê ba ngày ba đêm coi như là vô cùng may mắn rồi.

Hàn Nghệ lại hỏi: - Vậy Trần Thạc Chân đâu.

Về mặt Tiêu Vân nghi ngờ nói: - Lúc đó ta cũng không nhìn thấy à ta, khi đó à ta ở chung với chàng rất cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đúng rồi, miệng của chàng sao thế, ta nghe lang trung nói là bị người ta cắn, không phải Trần Thạc Chân cắn chứ. Nguoi chẳng phải là liều mạng với à ta sao, sao à ta lại cắn miệng nguoi.

- Ách.

Đối mặt với một loạt vấn đề của Tiêu Vân, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy đau đầu, lấy tay che đầu, không ngờ lại đụng phải một miếng vải, trong lòng sùng sốt, nhưng sau đó nhớ ra, khi đó đầu mình bị Trần Thạc Chân dùng đá đập một cái, may mà khi đó Trần Thạc Chân không có sức, nếu là bình thường, thế nào cục đá đó cũng đánh vỡ đầu hần.

Tiêu Vân thấy sắc mặt Hàn Nghệ khác thường, lại che đầu, làm sao còn chú ý đến dấu răng kia, quan tâm nói: - Nguoi sao thế, có phải đau đầu không, bây giờ ta đi gọi lang trung.

- Không sao.

Hàn Nghệ vội ngăn cản nàng, đảo mắt nói: - Ta không sao, chỉ khi nghĩ chuyện thì hơi đau thôi.

Tiêu Vân vội vàng nói: - Vậy thì nguoi đừng nghĩ, nghỉ ngơi thật tốt. Nguoi đói không, ta gọi người bưng cháo cháo cho nguoi.

Nàng không nói thì thôi, vừa nói thì Hàn Nghệ chỉ cảm thấy trong bụng như bị lửa đốt, đói đến đau dạ dày, khẽ ừ một tiếng.

Nhưng vừa ngừng đầu, đột nhiên sùng sốt, chỉ thấy trên đầu Tiêu Vân có thêm một mảnh lụa đen, kinh ngạc nói: - Cô làm gì vậy.

Tiêu Vân không đáp mà hỏi ngược lại: - Lê nào nguoi thích thê tử của mình xuất đầu lộ diện sao.

Xuất đầu lộ diện là ý này sao, ta không có văn hóa, cô đừng có lừa gạt tan ha, Hàn Nghệ cảm nín không nói gì.

Tiêu Vân ra ngoài chưa được một lát, Dương Tư Nột và Dương Triển Phi đã đến rồi.

- Hàn Nghệ, nguoi thật sự tỉnh rồi, ta còn cho rằng hạ nhân nghe nghe nhầm nữa.

Dương Tư Nột vừa vào cửa nhìn thấy Hàn Nghệ đang ngồi trên giường, vô cùng kích động nói.

Dương Triển Phi cũng nói: - Hàn tiểu ca, thật sự là cảm tạ trời đất, cuối cùng nguoi tỉnh lại rồi.

Hàn Nghệ nói: - Đa tạ Dương Công và nhị công tử quan tâm, xin thứ cho Hàn Nghệ có bệnh trong người, không thể hành lễ.

- Miễn đi, miễn đi, ta cũng không quan tâm những thứ đó. Dương Tư Nột vội nhấc tay lên, nói: - Nguoi cứ nằm đi.

Hàn Nghệ quả thật cũng cảm thấy cả người ê ẩm, nằm xuống, hơi thở dốc.

Dương Triển Phi ân cần nói:

- Hàn tiểu ca, nguoi cảm thấy thế nào.

Hàn Nghệ cười nói: - Vẫn khỏe, không chết được.

Dương Triền Phi nghe thấy hắn còn có thể nói đùa thì khẽ thờ phào nhẹ nhõm, lại như nhớ ra cái gì: - À, vừa rồi Phi Tuyết cũng muốn đến thăm ngươi, nhưng cha sợ nhiều người không tiện nên không cho muội ấy theo, muội ấy bảo ta giúp muội ấy hỏi thăm ngươi.

Hàn Nghệ hơi cảm kích nói:

- Lệnh muội thật có lòng.

Dương Tư Nột thờ dài nói: - Hàn Nghệ, lần này ngươi thật sự quá mạo hiểm mà.

Ta cũng không muốn mạo hiểm, nhưng không mạo hiểm có thể được sao, nhưng Hàn Nghệ hoàn toàn không nói vậy, mà nói: - Dương Công nói phải, đích thật ta xung động một chút, nhưng muốn bắt được Trần Thạc Chân nhất định phải trả giá.

Dương Triền Phi hừ nói: - Có điều Trần Thạc Chân này thật sự là quỷ kế đa đoan, lại nghĩ đến chuyện âm thầm đặt một chiếc cầu nổi trên sông, lợi dụng đường thủy và cầu nổi tránh né tai mắt của chúng ta, thật sự là khiến gười ta khó lòng phòng bị mà. Có điều, nếu khi đó ngươi không sắp xếp địa điểm ở từ lâu kia thì có thể không nguy hiểm như vậy rồi.

Ngươi là Gia Cát Lượng sau khi xảy ra chuyện à. Hàn Nghệ khẽ lắc đầu nói: - Thật ra đều như nhau, là có cạm bẫy trước rồi mới có cách phá giải, cho nên mặc kệ là ở đâu, chỉ cần cho à ta cơ hội, à ta đều sẽ nghĩ ra cách.

Dương Tư Nột gật đầu, tỏ vẻ tán thành, lại hỏi:

- Hàn Nghệ, đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao ngươi lại ngất ở bờ sông, Trần Thạc Chân đâu.

Hàn Nghệ hơi nheo mắt lại, thờ dài một tiếng, nói cho cha con bọn họ biết đầu đuôi ngọn ngành.

Dương Triền Phi nghe được mà ngạc nhiên không thôi, nói: - Đêm đó tuy rằng ta không biết xảy ra chuyện gì, nhưng ta vẫn sai người điều tra ven bờ sông, nhưng không phát hiện ra Trần Thạc Chân, lẽ nào à ta thật sự có thần diệu phù hộ, còn có thể chạy tìm đường sống.

- Ta thấy à ta chín phần đã chết rồi.

Hàn Nghệ lắc đầu, giọng điệu lại vô cùng bình thản, không có chút kích động.

Dương Triền Phi tò mò nói:

- Nếu đã như vậy, vậy sao à ta còn nói câu đó.

Hàn Nghệ nheo mắt nói: - Hẳn là à ta cố ý hù ta, ta nghĩ trước khi à ta chết cũng biết tại sao ta lại gấp gáp giết à ta, đơn giản chính là sợ à ta ra tay, mà à ta cũng biết à ta chạy không thoát, do vậy mới lựa chọn làm như vậy, mục đích là muốn hù cho ta ăn ngủ không yên. Tình hình khi đó, à ta ngay cả đi cũng khó khăn, ta lại chính mắt nhìn thấy à ta nhảy xuống sông, hơn nữa khi đó là nửa đêm, cơ hội sống sót gần như không có.

- Thì ra là thế. Dương Triền Phi gật đầu nói:

- Nhánh Mai Hà rất nhiều, hơn nữa chỗ đó gần kênh đào, nếu thi thể à ta bị cuốn vào kênh đào thì rất khó tìm ra, ta sẽ phái thêm nhân thủ đi tìm xem.

Dương Tư Nột thờ dài thật mạnh, nói: - Cho dù thế nào, chuyện này nhất định phải có kết thúc, bằng không thì trong thành lúc nào cũng lòng người hoang mang, bất lợi đối với dân chúng.

Ông ta làm Thứ Sử, đương nhiên vẫn phải lấy đại cục làm trọng. Thật ra sau khi nghe hắn nói, trong lòng cũng nhận định Trần Thạc Chân chắc chắn đã chết rồi, cho nên ông ta định giải trừ giới nghiêm, dù sao thì đợt âm ỉ này đã khiến dân chúng rất khó chịu.

Hàn Nghệ cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi đối với chuyện này, thờ dài nói: - Phải, nên có kết thúc rồi.

Ba người lại nói chuyện một hồi, cha con Dương Tư Nột mới rời đi, dù sao thì Hàn Nghệ mới vừa tỉnh lại, thân thể vô cùng yếu ớt, cần phải nghỉ ngơi.

Bọn họ đi rồi, Hàn Nghệ nằm trên giường, lại không thể ngủ được, cơ tay gối đầu, ngây ngốc nhìn lên nóc nhà, trong đầu lặp đi lặp lại tiếng kêu thê lương kia của Trần Thạc Chân, đột nhiên khẽ nhắm hai mắt, thờ dài một tiếng.

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng vang, quay đầu lại nhìn, thấy trong khe cửa có hai cái đầu nhỏ ló ra, một mập một gầy, một lớn một nhỏ.

Ánh mắt Hàn Nghệ liếc xéo qua, nói: - Tuổi còn nhỏ lại học rình trộm, còn không mau vào.

- Ha ha.

Nghe thấy tiếng cười trộm, chỉ thấy hai tên tiểu tử Hùng Đệ và Tiểu Dã đi vào từ ngoài cửa.

- Hàn đại ca, rốt cuộc huynh tỉnh rồi, lo lắng chết đệ.

Về mặt Hùng Đệ vô cùng vui sướng vọt vào, hoàn toàn không coi mình là người ngoài, cời giày bỏ lên giường, khoanh chân ngồi xuống, đôi mắt nhỏ tràn ngập lo lắng nhìn Hàn Nghệ, chỉ vào đầu mình nói: - Hàn đại ca, huynh còn đau không.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Không đau.

Cũng không biết tại sao, nhìn thấy dáng vẻ lỗ mãng của Tiểu Mập này, tâm tình Hàn Nghệ không hiểu sao lại tốt lên không ít.

Tiểu Dã ngược lại không buông thả như Hùng Đệ, đứng trước mặt Hàn Nghệ, áy náy nói: - Hàn đại ca, xin xin lỗi, đệ đệ không bảo vệ được cho huynh.

Thằng nhóc này, Hàn Nghệ cười nói: - Không trách đệ được, là ta quá vọng động, hơn nữa đệ lại cứu mạng ta nhiều lần, ta phải nói tiếng cảm ơn đệ mới đúng.

Hùng Đệ rất vui vẻ nói:

- Tiểu Dã, đệ nghe thấy chưa, ta đã nói Hàn đại ca chắc chắn sẽ không trách đệ mà.

Tiểu Dã vẫn có chút thấp thòm, hỏi: - Hàn đại ca, huynh thật sự thật sự không trách đệ sao.

Hàn Nghệ cười nói: - Ta muốn trách cũng chỉ trách đệ cho rằng ta sẽ trách đệ thôi, tiểu tử đệ đừng cứ đứng mãi, mau ngồi xuống đi.

Khẩu lệnh này giống như là trả lời, khiến Tiểu Dã ngây ra, lúc này mới phản ứng lại, lập tức cười rộ lên, hơi nhảy lên, ngồi xuống bên giường.

Hùng Đệ tuy vẫn không hiểu câu khẩu lệnh vòng vo kia, nhưng thấy Tiểu Dã cười, cũng vui vẻ bật cười ha ha.

Hàn Nghệ cười hỏi: - Hai đệ mấy ngày nay không gây phiền toái cho Dương gia chứ.

- Không có, Dương gia đối với bọn đệ khá tốt, sao bọn đệ lại gây phiền toái chứ, bọn đệ luôn ở đây không có ra ngoài. Hùng Đệ ra sức lắc đầu.

Tiểu Dã cũng ừ một tiếng.

Thật ra Hàn Nghệ cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, hẳn đương nhiên biết với tính cách Hùng Đệ và Tiểu Dã quyết sẽ không gây chuyện thị phi.

Hùng Đệ lại thần thần bí bí nói: - Hàn đại ca, huynh có biết không, khi huynh hôn mê, đều là do một mình đại tỷ tỷ chăm sóc huynh, đệ mấy lần nhìn thấy tỷ ấy ngồi bên giường huynh lau nước mắt đó.

Hàn Nghệ sững sờ nói:

- Thật hay giả.

- Đương nhiên là giả.

Chỉ thấy Tiêu Vân từ bên ngoài đi vào, hai mắt hơi liếc nhìn Hùng Đệ, nói: - Tiểu Mập, thật không tệ nha, còn nhỏ vậy mà đã biết bịa đặt rồi.

Cả người Hùng Đệ khẽ run rẩy, lắc đầu nói: - Đại tỷ tỷ, đệ không nói gì cả, đệ không nói gì cả.

Nói đến ghen ngạo, giống như sắp bật khóc vậy.

Người đàn bà này rốt cuộc đã cho tiểu Mập uống thuốc gì, nguồn b achngocsach, sao tiểu Béo nhìn thấy nàng ta thì giống như chuột thấy mèo vậy. Hàn Nghệ vẫn luôn cảm thấy nghi hoặc sâu sắc về chuyện này, vội vàng nói: - Cô đừng hù Tiểu Mập. Tiểu Mập, đệ ngại đừng sợ, có ta ở đây, cô ta không dám làm gì đâu.

- Tự thân ngại khó giữ, còn chú ý người khác được sao.

Tiêu Vân lại hơi oán giận khinh bỉ nhìn Hàn Nghệ, lại nói với Hùng Đệ: - Đi, chương hai Trung Dung, chép phạt mười lần, lát nữa ta kiểm tra, không, mười lần đi, dù sao thì bút mực cũng không phải của nhà mình.

Hàn Nghệ kinh ngạc nhìn Tiêu Vân, bút mực không phải của nhà mình thì có thể dùng vậy sao, cô cũng quá khinh người rồi.

Đang khi Hàn Nghệ chuẩn bị vì Hùng Đệ mà thấy chuyện bất bình thì Hùng Đệ lại như được đại xá, vội vàng trèo xuống giường, gật đầu nói: - Phải phải phải, Tiểu Mập đi chép phạt ngay.

Tiểu Dã cũng nhảy xuống giường, nói: - Tiểu Mập, đệ-- đệ đi cùng huynh ----cùng huynh.

- Hàn đại ca, chúng ta sẽ quay lại thăm huynh.

Hùng Đệ vỗ tay với Hàn Nghệ, sau đó lúi Tiểu Dã chạy nhanh ra ngoài.

Hàn Nghệ tức giận liếc nhìn Tiêu Vân, nói: - Ta nói này, cô cũng thật là, Tiểu Mập người ta là một hải tử lương thiện đáng yêu như vậy, sao cô lại dọa nó

như vậy.

Tiêu Vân nói: - Nó nói hươu nói vượn, đương nhiên nên chịu trừng phạt. Thành thật là luyện thành từ nhỏ, có điều cũng khó trách, ở chung lâu với người, khó tránh sẽ biết gạt người.

- Hắc, cô.

- Chuyện của người ta đều biết cả.

- Ta thật sự không nên nói cho cô biết.

Hàn Nghệ thật lòng không thể phản bác.

Tiêu Vân đắc ý nhỏ nhỏ một phen, cầm một chén cháo nóng đưa sang, nói:

- Người đói bụng rồi, ăn chút cháo đi.

- Cô nấu.

- Không phải.

- Vậy thì được.

Tiêu Vân nhếch miệng, ngoài ý muốn không phản bác lại, cười nói: - Ta dứt người ăn nhé.

Hàn Nghệ vội vàng lắc đầu nói:

- Việc này không dám làm phiền cô, đừng có đến lúc đó cô dứt vào trong mũi.

Tiêu Vân buồn bực nói: - Người đã bị thương thành thế này, còn nhớ phải chăm sóc ta. Bỏ đi, nể mặt người bây giờ đang bị thương, hôm nay ta mặc kệ người, thích nói thế nào cũng được, ta không so đo với người.

- Thật sao.

- Ừ.

- Cô thật xinh đẹp.

- Nói bậy, ừ, người nói cái gì.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Không có gì, không có gì. Nói đoạn giờ tay ra bưng cháo.

Hai tay Tiêu Vân co rụt lại.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: - Làm gì hả, cô sẽ không phải là không cho ta ăn chứ.

- Đương nhiên không phải, ta dứt người ăn nha.

- Ta đã nói không cần mà, chẳng phải cô nói hôm nay ta quyết định sao.

- Ta không có nói vậy, ta chỉ nói hôm nay người nói gì ta đều không so đo với người, nhưng không có nói là người quyết định.

- Ách.

Tiêu Vân múc một muỗng cháo, còn vò như thổi mấy cái, sau đó đưa ra:

- Lại đây, há miệng ra.

- Trời ạ

Hàn Nghệ kêu lên một tiếng, lấy chăn trùm lên đầu.

Cầu donate dịp Lễ ^.^

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Lòng trắc ẩn

Dịch: mafia777

Tuy rằng Hàn Nghệ đã tỉnh lại, nhưng đây cũng chỉ đại biểu hân vừa mới thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng thôi.

Thân thể của hân vẫn còn phi vô cùng suy yếu, nặng nhất là phần đầu và phần miệng, ngoài ra khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều có thương tích to to nhỏ nhỏ. Cái này không phải chỉ một hai ngày là có thể khỏi hân, yêu cầu phải điều dưỡng cẩn thận, bằng không có thể để lại di chứng về sau, không có cách nào, chỉ có thể ở lại Dương phủ.

Trong nháy mắt, nửa tháng trôi qua.

Lúc này đã bắt đầu vào đông, gió lạnh thấu xương, bao phủ cả thành Dương Châu.

Hàn Nghệ nằm trên giường nửa tháng, dưới sự chăm sóc vừa cường ép vừa tỉ mỉ của Tiêu Vân, cuối cùng hân cũng coi như la xuống giường cất bước được rồi. Đây thực sự là bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, hân cũng không nghĩ tới bản thân vừa nằm xuống liền là nửa tháng, thế nhưng chút thương thế như vậy đối với hân mà nói, cũng không tính là cái gì, dù sao hân cũng đã vô số lần kề cận cái chết rồi.

Đêm đã khuya, mây đen kéo dày đặc trên bầu trời tối mịt, không thể nhìn thấy nửa điểm ánh trăng sao.

"Không được nhảy, không được nhảy, không được..."

Hàn Nghệ kinh hãi quát to một tiếng, đột nhiên ngồi dậy, chỉ thấy hân mồ hôi đầy mặt, thở hổn hển như trâu.

Nửa tháng nay, hân đều có cùng một giấc mơ, tiếng kêu rên của Trần Thạc Chân, đạo thân ảnh nhảy xuống dòng sông kia, trước sau quanh quẩn ở trong lòng.

"Phù..."

Hàn Nghệ hai tay che mặt, liền phát hiện nước mắt chảy đầy mặt, hân miệng lớn thở hổn hển, tự lầm bầm: "Peter Zhu, tên chết tiệt nhà ngươi rốt cục ở nơi nào, ta hiện tại thật sự rất cần sự hỗ trợ của ngươi."

Đông đông đông

Đông đông đông

Chợt nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, lại nghe có người hô: "Hàn Nghệ, Hàn Nghệ."

Là thanh âm của Tiêu Vân.

"Cô đợi chút."

Hàn Nghệ trực tiếp chồm chắn lên người, đi xuống giường mở cửa, chỉ thấy Tiêu Vân đứng ở trước cửa, hai tay ôm ngực, mũi chân hơi hơi nhón lên, vội vàng nói: "Mau vào đi."

Tiêu Vân nghiêng người lách vào phòng, quan tâm nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, ngươi lại gặp ác mộng à?"

Hàn Nghệ ừ một tiếng. Đóng cửa lại, bước vội lên giường, nói: "Xin lỗi, vừa rồi sợ là lại quấy nhiễu giấc ngủ của cô."

Bởi vì Tiêu Vân vốn ngủ ở phòng sát vách bên cạnh. Hiệu quả cách âm thời cổ đại cũng chỉ có thế, vì lẽ đó mỗi lần Hàn Nghệ gặp ác mộng, liền lập tức đánh thức Tiêu Vân, đối với việc này Hàn Nghệ xác thực cảm thấy rất hổ thẹn, nhưng hân cũng không có cách nào ngăn cản chuyện này.

Tiêu Vân đi tới bên giường ngồi xuống. Đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Hàn Nghệ, quan tâm nói: "Hàn Nghệ, có phải ngươi bị trúng tà hay không? Mấy ngày nay cứ đến nửa đêm là ngươi lại lớn tiếng kêu sợ hãi."

Hàn Nghệ thở dài, gật đầu nói: "Cũng có thể nói như vậy, nhưng cũng không phải là thật sự trúng tà, Chi là có chút bệnh tâm lý thôi"

Kỳ thực làm nghề này, ảnh hưởng tâm lý chính là bệnh nghề nghiệp, tỉ lệ phát bệnh cực cao. Đây cũng không phải lần đầu tiên hân bị loại bệnh này. Nguồn b achngocsach. Nhưng bởi vì bên cạnh hân luôn có một vị bác sĩ tâm lý học, cũng chính là Peter Zhu, chỉ cần không quá nghiêm trọng, Peter Zhu đều có thể rất nhanh giúp hân thoát khỏi ám ảnh. Thứ duy nhất để Peter Zhu bó tay toàn tập, chính là sự bài xích và sợ hãi đối với hôn nhân của Hàn Nghệ, còn có sự tuyệt vọng đối với ái tình nữa.

"Bệnh tâm lý?"

Tiêu Văn chưa từng nghe thấy thuật ngữ này, cũng không hiểu, nghi ngờ nói: "Đây là bệnh lang trung xem cho người sao?"

"Tự nghĩ ra." Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Bệnh này chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi, nhưng mà cô yên tâm. Qua mấy ngày nữa sẽ tốt hơn."

Hiện tại Peter Zhu không có ở đây, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình điều dưỡng mà thôi, cũng may hắn cũng học được không ít từ Peter Zhu, năng lực tự mình điều tiết cũng là phi thường mạnh mẽ. Nhưng cái này cũng thật sự cần thời gian.

Cái này cũng có thể tự nghĩ ra? Tiêu Văn nghe được cũng vẫn chưa hiểu rõ lắm, bất quá thấy thân thể của Hàn Nghệ không có việc gì, cũng hơi yên lòng một chút, đột nhiên nói: "Hàn Nghệ, có chuyện ta vẫn muốn hỏi người."

"Chuyện gì?"

"Ta nhớ người từng nói là Trần Thạc Chân đã nhảy sông tự sát đúng không?" Tiêu Văn có vẻ cẩn thận từng li từng tí một.

Hàn Nghệ sững sờ, trong lòng biết nàng muốn hỏi gì. Nhưng cũng không định ẩn giấu cái gì, khẽ gật đầu một cái.

Tiêu Văn lại hỏi: "Mà người vẫn thường ở trong mơ kêu to không được nhảy, có phải người mơ thấy Trần Thạc Chân không?"

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Hàng mi của Tiêu Văn hơi nhăn lại, nói: "Lẽ nào lúc Trần Thạc Chân nhảy sông, người từng có ý ngăn cản à?"

Hàn Nghệ chân chò chốc lát, thờ dãi, nói: "Kỳ thực ta cũng không biết vì sao bản thân lại muốn ngăn cản à ta, bởi vì lúc đó ta rõ ràng là muốn giết chết à ta. Nhưng mà khoảnh khắc ta chính mắt nhìn thấy à ta nhảy xuống sông, ta đúng là thật sự muốn liều lĩnh ngăn cản à lại, nhưng đáng tiếc lúc đó ta thật sự không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn à ta nhảy xuống."

Tiêu Văn tuy đã đã mơ hồ đoán được rồi, thế nhưng nghe được chính mồm Hàn Nghệ nói ra xong, bất giác ngẩn ra, nhìn chăm chăm Hàn Nghệ, nói: "Có phải người cảm thấy mình không ngăn cản được Trần Thạc Chân, nên cảm thấy hổ thẹn?"

Hàn Nghệ trầm ngâm chốc lát nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ là có một ít hổ thẹn đi, thế nhưng ta nghĩ cái này cùng với chuyện ta muốn giết à là hai việc khác nhau, nếu như cho ta lựa chọn lại một lần nữa, ta nghĩ ta cũng vẫn sẽ làm như vậy."

Nói tới đây, hắn suy tư nói tiếp: "Ta nhớ lúc chúng ta đều đã kiệt sức thì, à từng bảo ta cho à một cái lý do."

"Lý do gì?"

"Một cái lý do để à không cảm dao."

Tiêu Văn ngẩn ra, lập tức hỏi: "Vậy người nói như thế nào?"

Hàn Nghệ hơi nhún vai nói: "Ta cũng không có dây dưa cái vấn đề này, hoặc là nói ta cũng không biết cho à ta lý do gì, bởi vì nếu như đổi lại là ta, ta chỉ sợ cũng phải làm như thế, cả hai chúng ta đều chỉ là muốn tiếp tục sống mà thôi. Đây chỉ là một cái yêu cầu vô cùng thấp kém, tại sao một cái yêu cầu thấp kém như vậy, cũng không thể đạt được thỏa mãn, tính mạng của chúng ta liên thật sự thấp hèn như vậy sao, chúng ta là người, mà không phải một con chó."

Hắn nói đến phần sau, đột nhiên lộ ra sự kích động vô cùng, chính hắn cũng không rõ ràng, rốt cục đang nói Trần Thạc Chân, hay là đang nói chính hắn.

Tiêu Văn sững sờ nhìn Hàn Nghệ, tựa hồ cũng không hiểu được tại sao Hàn Nghệ lại kích động như thế.

Sau khi Hàn Nghệ nói xong, thấy Tiêu Văn vẫn ngờ ngác nhìn mình, tựa hồ cũng nhận ra chính mình có chút kích động, dùng hai tay chà chà mặt, nói: "Xin lỗi, ta có chút hơi kích động."

Tiêu Văn ngẩn ra, vội nói: "Bản thân ta thì thấy, chuyện này muốn trách thì trách đám quan lại chết tiết kia, bởi vì bọn họ mới dẫn đến một hồi họa loạn này."

Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Đám quan kia chỉ là một cái nguyên nhân mà thôi, tiếng kêu rên kia của Trần Thạc Chân, cho ta cảm xúc to lớn nhất chính là bất lực, tuyệt vọng. Cõi đời này không phải chỉ có mỗi quan lại, còn có rất nhiều rất nhiều loại người có thể giúp bọn họ, thế nhưng lại không có một người đứng cảm đứng ra, bách tính huyện Thanh Khê đã liên tục phải chịu nỗi tuyệt vọng như thế, bọn họ có lẽ chưa bao giờ cảm nhận được nửa điểm quan ái, mà cảm lấy đao chính là sự giãy dụa cuối cùng trong tuyệt vọng của bọn họ."

"Khi cô đói bụng khó nhịn, cô đứng ở đối diện đường phố xa xa. Nhìn một nhà ba người trong căn nhà ẩm áp dưới ánh đèn, đang dùng bữa tối đầy ắp hạnh phúc. Nhìn đứa nhỏ hạnh phúc kia, tựa hồ chán ghét món ăn người mẹ làm, để thừa là nửa bát com trên bàn, mà khi người mẹ cầm nửa bát com kia đi ra cửa thì, nhìn thấy đứa nhỏ đáng thương phía đối diện, nhưng lại đem nửa bát com vứt cho con chó nhỏ đứng cạnh cửa"

Tại sao bà ta thà rằng đem com cho một con chó, cũng không muốn bỏ thí cho đứa trẻ đối diện kia. Nguyên nhân rất đơn giản bởi vì chó là nhà họ nuôi, còn đứa trẻ kia thì không có nửa điểm quan hệ gì với họ.

Vô số đứa nhỏ cũng chậm rãi nhắm mắt lại dưới cảnh ban đêm tuyệt vọng như thế, chính là cái thế giới lạnh lùng này đã ép bọn chúng đến tuyệt lộ.

Những tên cầu quan kia cố nhiên đáng chết, thế nhưng khi cô chỉ trích bọn họ, có từng xem lại lương tâm của chính mình, chính mình có thể bỏ ra chút lòng trắc ẩn hay không.

Tiêu Vân nhìn Hàn Nghệ, ngờ ngác không nói, qua nửa ngày, nàng mới nói: "Bởi vì ngươi cảm thấy bản thân cũng không có bỏ ra chút lòng trắc ẩn nào, nên mới cảm thấy áy náy sao?"

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Sau khi ta biết được việc này. Phản ứng đầu tiên của ta là cảm thấy may mắn, may mắn một hồi tai nạn kia cũng không có phát sinh tại Dương Châu, không có phát sinh trên người ta. Mà sau khi ta suy đoán ra khả năng Trần Thạc Chân sẽ tập kích Dương Châu xong, ta lại cảm thấy sợ sệt, cực kỳ oán hận. Đến khi ta dọa lui bọn họ xong, ta lại cảm thấy hưng phấn cùng hài lòng, thế nhưng từ đầu đến cuối, ta chưa bao giờ nghĩ đến việc đi trợ giúp những người kia. Kỳ thực ta hẳn là người nên đi hỗ trợ nhất, thế nhưng ta thậm chí cũng chưa từng có chút ý niệm nào như thế. Ta cũng giống trăm họ mà thôi, chỉ biết quan tâm chính mình."

Tiêu Vân nói: "Năng lực của một mình ngươi cũng có hạn. Lại có thể giúp được bao nhiêu đây?"

Hàn Nghệ lắc đầu cười khổ nói: "Đây chỉ là có mà thôi, đến khi bản thân cô cũng cần sự trợ giúp, nếu như cô biết những kẻ thấy chết mà không cứu kia cũng tương tự an ủi chính mình như thế, cô cũng sẽ không thể nào lượng giải cho bọn họ được đâu."

"Hắt xì."

Tiêu Vân đột nhiên nhảy mũi một cái.

Hàn Nghệ ngẩn ra, liếc nhìn Tiêu Vân, hẳn vốn không giới quan tâm người khác lắm, lúc này mới phát hiện trên người Tiêu Vân chỉ mặc một cái áo khoác, mà bên trong chỉ là mặc một bộ váy ngủ. Trong lòng hiểu ra, nhất định là vừa rồi Tiêu Vân quá quan tâm hẳn, mới không kịp mặc quần áo từ tế đã đi sang. Liên thay đổi sắc mặt nói: "Ta không sao rồi, cô đi về ngủ trước đi."

Tiêu Vân nhú nhú cái mũi ngọc tinh xảo, sự quan tâm trong mắt cũng không có giảm bớt nửa phần, nói: "Dù sao ta cũng đã bị ngươi đánh thức rồi, hiện tại cũng ngủ không được."

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiêu Vân, khe khẽ thở dài, đột nhiên chui ra khỏi chăn.

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Ngươi làm gì thế?"

Hàn Nghệ nói: "Cô đắp chăn đi. Ta mặc quần áo vào là được."

Tiêu Vân mở to hai mắt, kinh ngạc nói: "Ồ ngươi nhường cho ta sao?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Chuyện này có gì đâu mà cô kinh ngạc như thế?"

Tiêu Vân hồ nghi nói: "Trước đây ngươi cũng đâu có tốt như vậy, thông thường vào những lúc như thế này, ngươi có nhớ mình hay nói gì không? Vậy cô cứ chịu lạnh đi, đến khi ốm ra đây ta cũng sẽ không chăm sóc cô đâu, cô cứ tự sinh tự diệt đi thôi."

Nói xong nàng còn bắt chước Hàn Nghệ vung vẩy hai tay, sinh động như thật, lập tức lại nói: "Cô thành thật khai báo đi, có phải cô lại gây rối gì rồi đúng không?"

Hàn Nghệ không nói lời nào, chỉ cau mày nhìn Tiêu Vân, trong lòng nhưng nghĩ, con mẹ nó, con nhóc này cũng định bắt chước ta sao.

Tiêu Vân mặt đỏ lên, lại lắc đầu nói: "Không... không cần, ngươi vẫn cứ đắp chăn đi, ngươi bệnh nặng mới khỏi, cũng không thể bị cảm lạnh."

Hàn Nghệ tức giận nói: "Yên tâm, ta đã khỏe hẳn rồi, ta cũng không có yếu đuối mong manh như cô tưởng tượng đâu...Hắt xì, hắt xì trời ạ."

Xấu hổ

Cả khuôn mặt Hàn Nghệ đều chuyển thành màu gan lợn.

Tiêu Vân phì một tiếng, khanh khách mỉm cười.

Hàn Nghệ tức giận nói: "Này này này, ta chỉ là có lòng tốt sợ cô bị cảm lạnh thôi, cô không cần cười vui vẻ như vậy đi."

Tiêu Vân mỉm mỉm môi, nín cười, chần chờ một lúc, nói: "Nếu không, nếu không chúng ta đắp chung đi."

"Khụ khụ khụ, cô nói cái gì?" Hàn Nghệ sợ đến mức màu gan lợn lập tức biến thành màu xanh lè.

Tiêu Vân vội giải thích: "Ngươi đừng có hiểu lầm, ta chỉ nói hai người cùng nằm trong chăn, đợi lát nữa ta buồn ngủ, ta liền trở về."

"Như vậy à."

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Cũng được, nếu cô đã muốn thế, vậy ta đương nhiên cũng không có ý kiến."

Hắn cũng không định cởi áo khoác ra, trực tiếp nằm im trong chăn, nhìn Tiêu Vân còn ngồi ở bên giường, nói: "Cô còn ngồi đó làm gì, nhanh chui vào đi chứ."

Tiêu Vân ngẩng đầu liếc nhìn Hàn Nghệ, lại cúi đầu liếc nhìn chăn đệm, thầm nghĩ, lẽ nào trước đó hắn đã biết ta sẽ nói như vậy, mới cố ý làm như vậy, Ừ, nhất định là như thế, người này rất giao hoạt. Lập tức lắc mạnh đầu nói: "Ta vẫn là trở lại thôi."

Nói xong, nang liền đem áo khoác bó chặt chính mình, nện bước nhỏ, chạy đi như một làn khói.

Hàn Nghệ mất nửa ngày vẫn không tỉnh hồn lại được, đây là ý gì? Ánh mắt vừa rồi của nang rốt cục là muốn nói cái gì. Thực sự là điên đầu, nói cũng là cô nói, cuối cùng lại thành nhân phẩm của ta không ra gì, lẽ nào lại như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đàm hôn luận gả

Dịch: mafia777

Tuy rằng Tiêu Vân không bằng chuyên gia tâm lý Peter Zhu, nhưng cũng có chỗ hơn hẳn Peter Zhu, tối hôm qua nang không chịu trách nhiệm rồi đi như vậy, khiến Hàn Nghệ tức giận đến nỗi đem tất cả buồn phiền đều quên sạch sành sanh, mơ mơ màng màng liền ngủ quên mất. Có lẽ đây cũng là một loại phương thức trị liệu không sai.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Nghệ rời giường rửa mặt một phen xong, liền ra khỏi phòng, chỉ thấy ánh nắng phóng tới, hắn híp híp mắt, một tay che mắt, ngẩng đầu nhìn lên, nói: "O! Mặt trời mọc rồi!"

Không khỏi duỗi lưng một cái, chỉ cảm thấy tinh thần cũng không tệ lắm, hơn nữa cũng không phải rất đói, liền vừa làm một ít động tác thể dục, vừa bước chậm đi tới, tự nhủ: "Lần này nằm trên giường quá lâu, toàn thân đều rỉ sắt hết cả, xem ra cần phải rèn luyện một chút."

Hắn vốn muốn đi tìm Hùng Đệ, Tiểu Dã theo hắn đi một chút, nhưng không tìm thấy hai thằng nhóc này trong tiểu viện, liền một thân một mình đi ra ngoài tản bộ một chút.

Đi ngang qua thấy đám nha hoàn và người hầu, người nào cũng dõn dặt hành lễ vấn an hắn, hiện tại trong Thử Sứ phủ ai ai cũng biết Hàn Nghệ chính là khách quý của Dương Tư Nột, nào dám thất lễ.

Hàn Nghệ ai đến cũng cười cười gật đầu chào hỏi, rất phiền phức, hắn tương đối tùy tính, hoàn toàn không thích ra vẻ. Hơn nữa, bởi vì từ bé đã có rất ít người đối xử tốt với hắn, vì vậy chỉ cần có người đối xử tốt với hắn, hắn sẽ cực kỳ quý trọng, dù cho chỉ là một tiếng thăm hỏi, hắn cũng sẽ vô cùng cảm kích, mặc kệ đối phương là gia đình nô bộc, hay là công tử tiểu thư.

Cứ tiếp tục đi tới, Hàn Nghệ chợt thấy có chút nhớ nhà, thầm nói, bây giờ thân thể cũng đã gần như khôi phục hoàn toàn, cũng đã đến lúc trở về, cứ ở mãi nơi này cũng không phải tốt lắm.

Hàn Nghệ đứng trước một hòn tiểu sơn, vừa giơ tay nhắc chân vận động, vừa đưa mắt nhìn chung quanh, xem xét phong cảnh quanh Dương phủ, bỗng nhiên thấy Dương Phi Tuyết đi trên hành lang, cúi đầu, một mặt không hài lòng. Thầm nói, ai lại trêu chọc vị đại tiểu thư này rồi, ta có nên lên tiếng chào hỏi nang hay không đây? Nhưng mà hình như tâm tình của nang cũng không được tốt lắm nha!

Đang lúc Hàn Nghệ còn đang do dự, Dương Phi Tuyết cũng nhìn thấy hắn, liền hô: "Hàn Nghệ."

Hàn Nghệ vội giơ tay lên nói: "Dương cô nương, chào buổi sáng!"

Dương Phi Tuyết ra hành lang, dẫm lên con đường nhỏ do đá cuội lát thành. Đánh giá hắn một phen, quan tâm hỏi: "Hàn Nghệ, thân thể ngươi đã tốt hơn chút nào chưa?"

Trong thời gian Hàn Nghệ tĩnh dưỡng, vừa mới bắt đầu mấy ngày, Dương Phi Tuyết vẫn còn liên tục đến thăm hắn, chỉ là mấy ngày sau đó liền ít tới, thế nhưng Hàn Nghệ vẫn phi thường cảm kích sự quan tâm của Dương Phi Tuyết, hơi nín cười nói: "Đa tạ Dương cô nương quan tâm, thân thể của ta đã tốt lắm rồi."

"Vậy thì tốt rồi."

Dương Phi Tuyết tuy cười nói. Thế nhưng nụ cười tựa hồ có chút cứng nhắc.

Kỳ thực Hàn Nghệ cực kỳ thích nhìn Dương Phi Tuyết cười, bởi vì nụ cười của nang rất xán lạn, chói lọi như ánh nắng vậy, lộ ra một loại non nớt của thiếu nữ. Một khi nữ nhân thành thực, thì sẽ không lại có nụ cười như vậy nữa, thật giống như Tiêu Vân, tuy rằng nụ cười của nang là vô cùng mê người. Thế nhưng nang không thể cười xán lạn thiên chân vô tà như Dương Phi Tuyết được. Mỗi cái độ tuổi của nữ nhân đều có sự mỹ lệ khác nhau.

Hàn Nghệ biết Dương Phi Tuyết có tâm sự, cô bé này không am hiểu che giấu tâm tình của mình, hơn nữa cực ít khi thấy nàng không hài lòng, cười hỏi: "Dương cô nương dạo này vẫn tốt chứ?"

"Ta...!"

Dương Phi Tuyết vừa thốt ra một chữ, liền ngừng lại, nói: "Ngược lại ta cũng không có chuyện gì. Hay là đi theo ngươi một chút đi."

Hàn Nghệ sừng sốt một chút, gật đầu nói: "Tốt!"

Hai người chậm rãi đi tới, Dương Phi Tuyết không nói, Hàn Nghệ cũng không tiện mở miệng, nhưng trong lòng rất là hiếu kỳ. Rốt cục là chuyện gì, khiến vị thiếu nữ rộng rãi xinh đẹp này lại cau mày như thế.

Phải biết lúc trước khi đại quân của Trần Thạc Chân đột kích, thiếu nữ xinh đẹp này vẫn có thể bảo trì tâm thái sáng sủa lạc quan.

Đi trong chốc lát, Dương Phi Tuyết đột nhiên hỏi: "Hàn Nghệ, ngươi có yêu thê tử của mình không?"

"Hả?"

Hàn Nghệ sừng sốt một chút, cái vấn đề này quả thật là hỏi sai người mà. Một câu hỏi vốn dễ trả lời vô cùng, thế nhưng Hàn Nghệ cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ hỏi: "Cô hỏi cái này làm chi?"

Dương Phi Tuyết cúi đầu, thờ dãi nói: "Ta chỉ muốn biết, có phải ai ai cũng giống như ta không?"

Hàn Nghệ nghe được như lọt vào trong sương mù, nói: "Xin thứ cho ta ngu dốt, không biết lời này của Dương cô nương là có ý gì?"

Dương Phi Tuyết nói: "Ta phải lập gia đình rồi."

Hàn Nghệ ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới ngày ấy Tần Nghiêm Chi hướng về Dương Tư Nột cầu thân, vội nói: "Thật sao? Chúc mừng, chúc mừng."

Dương Phi Tuyết trầm mặc, tựa hồ rất không cao hứng.

Hàn Nghệ nói: "Dương cô nương, đây là việc đại hi, vì sao cô không cao hứng như thế?"

Dương Phi Tuyết biểu hiện phi thường xoắn xuyết, nói: "Nhưng mà ta không muốn lập gia đình."

Không thể nào, lẽ nào nàng cũng là một người theo chủ nghĩa không kết hôn? Hàn Nghệ hiếu kỳ nói: "Tại sao? Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, đây là giai đoạn phải trải qua của mỗi người mà." Nói xong hắn cũng không khỏi tự giễu bản thân, ta làm gì có tư cách nói câu này chứ, Hàn Nghệ, người thực sự là dạy hư học sinh a.

Dương Phi Tuyết nói: "Ta cũng biết thế, ta cũng không nói cả đời cũng không lập gia đình, chỉ là ta không muốn thành hôn với người mình không thích."

Hàn Nghệ nói: "Cô không phải là thanh mai trúc mã của Tần công tử sao?"

"Ta... ngươi biết chuyện ta phải thành hôn với Tần Vũ sao, lẽ nào trước đó ngươi đã biết rồi?"

Thiếu nữ xinh đẹp này phản ứng vẫn đúng là nhanh a! Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng nói: - Việc này mọi người đều biết mà, Dương cô nương với Tần công tử vốn trai tài gái sắc, là một đôi trời sinh.

Hắn chỉ là thuận miệng nói, thế nhưng Dương Phi Tuyết lại tưởng thật, nói: - Thật sao? Ngươi cũng cảm thấy như vậy sao?

Hàn Nghệ đương nhiên không cho là như vậy, hắn cho rằng chỉ là mong muốn đơn phương của Tần Vũ thôi, ngượng ngùng nói: - Ta không rõ lắm, thế nhưng ta nghe rất nhiều người đều nói như vậy.

Đôi mi mỹ lệ như trăng non của Dương Phi Tuyết cau lại, nói:

- Ta không biết vì sao mọi người lại cho là như thế, bao gồm cả cha ta và bà nội, thế nhưng ta thật sự không thích Tần Vũ. Chẳng qua từ nhỏ chúng ta đã quen biết, mà Tần Vũ lại thường xuyên tìm ta chơi, lẽ nào như vậy ta nhất định phải gả cho y sao, ta chỉ là xem y là bằng hữu mà thôi.

Xem là bằng hữu?

Trời ạ! Đây không phải câu nói xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng "những câu nói đã thương người khác nhất" sao?

Hàn Nghệ không có lên tiếng.

Dương Phi Tuyết đột nhiên ngừng lại, ngửa mặt lên hỏi: - Hàn Nghệ, ngươi có phải cũng cho rằng ta nhất định phải gả cho Tần Vũ không?

Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Đương nhiên không phải nhất định thế.

Dương Phi Tuyết nói: - Nhưng là tại sao cha ta nhất định phải gả ta cho Tần Vũ vậy?

Ta cũng không phải cha cô, ta làm sao biết, lại nói, nếu như ta là cha cô, ta đương nhiên sẽ không gả người cho tên ngu ngốc như Tần Vũ kia, mẹ kiếp. Ngày đó y suýt nữa liền hại chết ta nha. Hàn Nghệ nói: - Cô đã đem ý nghĩ của mình nói cho cha cô chưa?

Dương Phi Tuyết gật đầu nói: - Ta đương nhiên nói rồi, thế nhưng cha ta căn bản không nghe, ông ấy còn nói hôn nhân đại sự, phải theo lời cha mẹ, không cho phép ta lắm miệng, còn nói tứ tỷ, ngũ tỷ của ta đều là như vậy.

Hàn Nghệ nghe thấy thế, không khỏi cau mày, hẳn là một người theo chủ nghĩa tự do, xưa nay đối với mấy lời cửa miệng đại loại như cha mẹ đặt đâu con ngồi đó kia, đều khịt mũi con thường, liền nói: - Thế bà nội cô nói sao?

Dương Phi Tuyết mang vẻ mặt chán nản nói: - Bà nội tuy rằng không nói giống cha ta, thế nhưng bà cũng tán thành mối hôn nhân này, còn nói ta đã đến tuổi lập gia đình. Sớm muộn đều phải gả ra ngoài, cha ta cũng là vì tốt cho ta thôi.

Hàn Nghệ nói: - Ta thấy vị Tần công tử kia cũng rất tốt, chẳng lẽ cô không thích y chút nào sao?

Dương Phi Tuyết nói: - Y rất tốt thì sao, có quan hệ gì đến ta đâu, ta con không ngu đến mức ngay thích hay không thích cũng không phân biệt ra được. Nếu như bảo ta với y làm bằng hữu, ta cũng phi thường đồng ý, thế nhưng bảo ta gả cho y, ta thực sự là không thể nào tiếp thu được, ta thật sự không yêu thích y chút nào. Truyện đăng tại [bachngocsach](#) Ta không muốn làm thê tử của y. Hàn Nghệ, ta rốt cục phải làm sao?

- Đây... Hàn Nghệ nói: - Vậy cô đã có người trong lòng chưa?

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: - Ta vẫn chưa gặp được người trong lòng, nhưng ta biết tuyệt đối không phải Tần Vũ.

Lời này nếu để cho Tần Vũ nghe được, chắc hẳn phải khóc chết ngất mất.

Hàn Nghệ trầm ngâm chốc lát nói: - Đây là việc nhà của cô, ta là người ngoài cũng không tiện mở miệng. Hơn nữa, việc này ta cũng không giúp được gì.

Dương Phi Tuyết nói: - Chuyện này ta biết, ta cũng không có dự định nhờ người giúp cái gì. Thế nhưng ta vẫn muốn nghe một chút kiến giải, rốt cục việc này có phải sai là ở ta không?

- Cô đương nhiên không có sai. Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Ta cho rằng mỗi người đều có quyền tự do yêu đương, dù sao cô mới là người phải sống cả đời với Tần công tử, mà không phải cha cô.

Lời vừa thốt ra, hẳn lại cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng lại nói: - Thế nhưng... cô hiện tại tuổi cũng không còn nhỏ nữa, có một số việc có thể tham khảo từ cha mẹ, làm con cái cũng nên khiêm tốn tiếp nhận, không nên hành động theo cảm tính.

- Người nói không sai, mỗi người đều có quyền tự do yêu đương.

Dương Phi Tuyết gật đầu, thoáng có chút suy nghĩ.

Hàn Nghệ vội nói: - Đợi...

Vừa mới thốt ra một chữ, Dương Phi Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên nói: - Cảm tạ người, Hàn Nghệ, ta nghĩ ta biết nên làm như thế nào rồi? Ta cáo từ trước. Nói xong nàng liền xoay người hướng mặt sau bước vội.

- Cô định làm gì? Chờ chút, cô không thể chỉ nghe một nửa đã đi như vậy, ta còn có một câu chưa nói mà, cha cô cũng là muốn tốt cho cô thôi! Ai...!

- Đa tạ.

Thanh âm của Dương Phi Tuyết đã theo từ rất xa truyền đến.

Hàn Nghệ vỗ trán một cái, trời ạ! Nàng căn bản không phải tới hỏi kiến giải của ta, mà chỉ là muốn tìm một cái lý do cự tuyệt mà thôi, ta bị cô nàng này lợi dụng rồi.

- Người thật không nên nói như vậy.

Chợt nghe bên cạnh có tiếng người nói.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Văn từ bên cạnh đi ra, kinh ngạc nói: - Sao cô lại ở chỗ này? Cô... cô theo dõi ta phải không?

Tiêu Văn xùy xùy nói: - Ai thèm theo dõi người, ta chỉ là... chỉ là quan tâm người, vì vậy đến tìm người, ta cũng không phải cố ý nghe trộm.

Bình đạm chưa như cô ta còn không hiểu sao? Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã, lười tranh giành cùng nàng, nói: - Được rồi, được rồi, nói thế nào cũng là cô có lý.

- Vốn chính là như thế.

Da mặt của Tiêu Vân cũng không phải là dùng để trưng cho đẹp, lại nói: - Ngươi có biết mình vừa gây họa hay không?

Hàn Nghệ cau mày nói: - Cũng không nghiêm trọng đến mức ấy, ta chẳng qua chỉ là thuận miệng nói vài câu.

Tiêu Vân cười lắc đầu nói: - Việc này ngươi không hiểu, nhà quý tộc như Dương gia, hôn nhân của con cái đều là đã sớm định ra, không đơn giản như Dương Phi Tuyết nghĩ, nếu như nàng thực sự là không chịu gả, như vậy nàng chỉ có hai loại lựa chọn.

- Hai loại nào?

- Trốn, hoặc là chết.

- Khoa trương đến như vậy?

Hàn Nghệ kinh ngạc nói.

Tiêu Vân hừ lạnh: - Thế đã là gì, có người thậm chí trực tiếp trói con gái lại, lôi đến nhà trai.

Hàn Nghệ chỉ nghe một chút thôi đã sờn cả tóc gáy, nói: - Sao có thể có chuyện đó được, thế không phải phạm pháp sao?

- Phạm pháp?

Tiêu Vân khanh khách nở nụ cười.

Hàn Nghệ hỏi: - Cô cười cái gì?

- Ngươi thực sự là quá ngây thơ rồi?

Tiêu Vân nín cười không nói.

Ngây thơ? Hàn Nghệ chỉ cảm thấy mình lại có thể bị người nói là ngây thơ, ngược lại cũng rất tốt, cười nói: - Vậy cô nói cho ta đi, rốt cục ta là ngây thơ ở chỗ nào?

Tiêu Vân cười nói: - Ngươi nói hoàng đế lớn, hay pháp luật lớn.

Hàn Nghệ nói:

- Đương nhiên là hoàng đế lớn.

Tiêu Vân nói: - Thế nhưng việc này, hoàng đế nói cũng vô dụng, có phạm pháp hay không thì có quan hệ gì?

- Hoàng đế nói cũng vô dụng? Hàn Nghệ kinh ngạc nói: - Cô gạt ta à?

- Ngươi không tin cũng được.

Tiêu Vân hơi nghiêng đầu, nói: - Thế nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất không nên dấn vào việc này nữa, nếu không thì, có thể sẽ chọc ra phiền toái lớn.

- Đây... đây cũng quá không hợp hợp lẽ thường rồi.

Trong ấn tượng của Hàn Nghệ, hoàng đế còn lớn hơn trời, vung tay lên một cái, ngàn vạn đầu người liền rơi xuống đất, không thể ngay cả một mối hôn sự cũng không ngăn cản được, một mặt ngờ vực nhìn Tiêu Vân, nói: - Làm sao cô lại hiểu rõ như vậy?

- Ta đương nhiên...

Nói tới đây, Tiêu Vân đột nhiên ngừng lại.

- Cô đương nhiên cái gì?

Hàn Nghệ tò mò nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân nói: - Ta đầu gi cung xuất thân từ gia đình giàu có, đương nhiên hiểu chuyện này.

- Đúng vậy, ta suýt chút nữa đã quên, cô cũng là đại gia khuê tú. Hàn Nghệ đánh giá Tiêu Vân, hiếu kỳ nói: - Nhìn tuổi tác của cô, chẳng lẽ trước kia cô cũng là gả cho người khác.

Tiêu Vân vừa nghe thế, lập tức nổi trận lôi đình, mắt phượng dựng lên, căm tức nhìn Hàn Nghệ nói: - Hàn Nghệ, lẽ nào trong lòng ngươi ta chỉ là một nữ nhân không biết liêm sỉ như vậy sao?

Hàn Nghệ thật sự có chút sợ rồi, vội nói: - Ta chỉ là đùa cô thôi, cần gì phải nghiêm túc như vậy.

Tiêu Vân vẫn đầy giận dữ nói: - Đùa? Chuyện như vậy có thể đùa được sao? Người... người thật sự quá đáng ghê.

Nói xong, nàng liền phẩy tay áo bỏ đi.

Hàn Nghệ nhìn bóng lưng của Tiêu Vân, cúi đầu, hai tay buông xuống, tự nhủ: - Xem ra ta thực sự là gây họa rồi. Thế nhưng điều này có thể trách ta sao, ta vốn là một người theo chủ nghĩa độc thân, tự nhiên bắt ta đàm hôn luận giả với các cô, ta có dễ dàng sao.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Nói chuyện đêm khuya tại ban công

Dịch: mafia777

"Ài!"

Hàn Nghệ than thở, loang quanh một vòng không có mục đích, liền quay trở về tiểu viện của mình. Vừa bước vào cửa viện, liền nhìn thấy hai tiểu gia hỏa Hùng Đệ và Tiểu Dã đang ngồi trên hàng rào trước hàng hiên xi xào bàn tán.

"Tiểu Béo, Tiểu Dã."

Hàn Nghệ mở miệng hô.

"Hàn đại ca, huynh về rồi à?"

Hùng Đệ, Tiểu Dã vừa thấy Hàn Nghệ, lập tức bước vội về phía hắn.

Hàn Nghệ cười hỏi: "Sáng sớm tỉnh mơ hôm nay hai người các đệ đi đâu thế?"

Hùng Đệ ồ một tiếng, nói: "Đệ đi học nấu ăn cùng đầu bếp trong Dương phủ." Nói xong y tựa hồ nghĩ đến cái gì, lại vội vàng nói: "Hàn đại ca, vừa nãy ta thấy đại tỷ tỷ thu thập hành lý về nhà rồi."

Sẽ không nghiêm trọng như vậy đi. Hàn Nghệ sững sốt một chút, hỏi "Đi lúc nào?"

Tiểu Dã nói: "Vừa xong."

Hùng Đệ nói: "Hàn đại ca, có phải huynh lại chọc giận đại tỷ tỷ không?"

Hàn Nghệ buồn phiền nói: "Đệ đều đã nhìn ra, vậy thì khẳng định đúng rồi."

Hùng Đệ nói: "Vậy huynh mau đuổi theo đại tỷ tỷ đi, nàng mới vừa rời đi không lâu đâu."

Hàn Nghệ do dự một chút, thầm nói, Tiêu Vân không phải loại nữ nhân hẹp hòi như vậy, lẽ nào nàng sợ ta ở lại đây sẽ chọc phải phiền phức lớn, cho nên mới làm như thế, nàng cũng không phải loại nữ nhân thông minh như thế mà. Tuy nhiên, nơi đây xác thực không thích hợp ở lâu, cũng không ai đoán được vị Dương cô nương kia định làm gì, có lẽ nên tránh đi thì hơn, vội nói: "Thôi đi, chúng ta cũng trở về đi thôi, ở mãi nơi này cũng không phải chuyện hay."

Hùng Đệ cùng Tiểu Dã đồng thời gật gật đầu, hiển nhiên. Bọn họ cũng không quá thích ở lại toà phủ đệ xa hoa này, vẫn là câu nói kia, ổ vàng ổ bạc cũng không sánh được với cái ổ chó của chính mình.

Sau khi ăn xong điểm tâm. Hàn Nghệ liền dẫn theo Hùng Đệ và Tiểu Dã tới chào từ biệt Dương Tư Nột, lấy lý do là Tiêu Vân giận dữ hắn, để một mình nàng đi về, hắn không yên lòng.

Sau khi Dương Tư Nột giữ lại một phen xong, liền cung để bọn hắn rời đi. Bây giờ ông ta cũng rất bận rộn, bởi vì hoàng đế đã hạ chỉ, để ông ta quản giáo trị an Mục Châu, phải nhanh chóng khiến bách tính Mục Châu yên ổn lại.

Trần Thạc Chân khởi nghĩa tuy rằng ngăn ngừa. Nhưng Mục Châu dù sao cũng là nơi khởi nguồn, vì vậy vẫn gặp phải sự phá hoại vô cùng nghiêm trọng, để tránh cho tiếp tục nảy sinh họa loạn, phải nhanh chóng giúp bách tính Mục Châu thoát ra khỏi bóng tối chiến tranh.

Sau khi dùng cơm trưa tại Dương phủ xong, đám Hàn Nghệ liền thu dọn đồ đạc rời đi.

Rốt cục cũng được về nhà.

Hàn Nghệ, Hùng Đệ, Tiểu Dã xuống xe ngựa tại cửa Mai thôn, sau đó đẩy ba chiếc xe đẩy nhỏ, khoải khoải lạc lạc đi về nhà, bởi vì thời tiết đã bắt đầu vào đông, khí trời lạnh giá, việc nhà nông cũng đều đã làm xong, bách tính Mai thôn đều không có ý định ra ngoài, trốn ở nhà chơi mạt chược, dù sao trên đường là không thấy một thôn dân nào.

Đi tới trước cửa nhà. Chỉ thấy cửa vẫn đề mở, hiển nhiên Tiêu Vân đã về đến nhà, Hàn Nghệ cố ý hò hét hai người Hùng Đệ dờ dờ đặc, ánh mắt lại liếc vào trong nhà, nhưng làm hấn phi thường thất vọng là, trong nhà hoàn toàn không có động tĩnh.

Vẫn may Hùng Đệ hiểu ý, hô: "Đại tỷ tỷ, tỷ có trong nhà không, chúng ta về rồi đây."

"Ừ."

Trên lầu chỉ truyền đến một tiếng ừ.

Cần phải như vậy sao. Ta chẳng qua chỉ là nhất thời nói lỡ thôi. Hàn Nghệ một mặt phiền muộn, chợt thấy Hùng Đệ cùng Tiểu Dã đều ngo ngoe nhìn hấn, nói: "Các đệ nhìn ta làm gì, mau nhanh nhanh khiêng đồ vật vào đi."

Ba người rất nhanh liền đem lễ vật Dương phủ tặng dời vào trong phòng. Sau khi sắp xếp xong đồ vật, từng người liền trở về phòng của mình thu thập một chút, thế nhưng không nghĩ tới, phòng của Hàn Nghệ cũng đã được thu thập xong, điều này nói rõ, Tiêu Vân bỏ đi không lời từ biệt, quá nửa là vì sợ Hàn Nghệ chọc chuyện phiền toái, thế nhưng tức giận cũng là khẳng định.

Hàn Nghệ nhìn thấy chăn đệm đã được gấp chỉnh tề trên giường của mình, nhẹ nhàng nở nụ cười, xem ra cô nhóc này cũng am hiểu sâu đạo lý cần cù bù thông minh a

Tuy rằng Tiêu Vân thực sự là không có thiên phú gì với thủ công nghiệp, thế nhưng cũng không biết tại sao, nang vẫn rất là chấp nhất. Bất cứ việc gì có thể làm nang đều cố làm bằng được, không chê mệt, không sợ khổ. Thế nhưng với những việc như nấu ăn, nếu làm không cẩn thận có thể gây chết người, nang chỉ có thể đem phần chấp nhất kia chôn giấu ở tận sâu đáy lòng.

Hàn Nghệ vừa vặn ngược lại, hấn lại cực kỳ có thiên phú với thủ công nghiệp, nhưng hấn chính là loại người vô cùng lười biếng, nếu thấy không có chuyện gì làm, tuyệt sẽ không đi tìm cho mệt, thà rằng nằm một chỗ miên man suy nghĩ. Ngược lại việc nấu ăn đã có Hùng Đệ lo, hấn cũng lười đi bận tâm. Nằm ở trên giường, thâm nghĩ, ta bình thường cung trào phúng nang không ít, nang nhiều nhất cũng chỉ dùng võ lực đe dọa ta hai câu, cung không có giận dữ đến thế này, lẽ nào câu nói kia có lực sát thương lớn đến như vậy. Có lẽ phụ nữ cổ đại đều cực kỳ lưu ý danh tiết của chính mình, ta có phải nên nói một tiếng xin lỗi với nang không? Thế nhưng như vậy cũng thật mất mặt, ai nha, thực sự là đau đầu a, sau này ai dám đem chuyện đàm hôn luận gả ra nói với ta, ta liền liều mạng với hấn.

Nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung một phen, Hàn Nghệ lại đi ra khỏi phòng, thấy phòng đối diện vẫn đóng chặt cửa, ngón tay cũng đã chạm đến trên cửa, nhưng chung quy không có đập xuống, xoay người đi xuống lầu.

Đi xuống dưới lầu, liền thấy hai tiểu gia hỏa Hùng Đệ cùng Tiểu Dã đang bận việc trong bếp, Hàn Nghệ cũng không có quấy rầy bọn họ, chỉ là đứng ở ngoài cửa nhìn nhìn, nghe Hùng Đệ một bên rửa rau vo gạo, một bên bô bô kể với Tiểu Dã đang nhóm lửa những tâm đắc y học được trong nhà bếp của Dương phủ, không thể không nói, Tiểu Dã là một người nghe tuyệt hảo, mặc kệ Hùng Đệ kể chuyện tẻ nhạt đến mức nào, cậu ta đều có thể nghe rất chăm chú, một chút thiếu kiên nhẫn cũng không có.

Ngơ ngơ ngác ngác liền trôi qua một buổi chiều, màn đêm cũng đã vô thanh vô tức giáng lâm, ánh nến trong Hàn gia cung nói cho các thôn dân, Hàn Nghệ mất tích nhiều ngày đã trở về.

"Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi."

Hùng Đệ bụng hai bát lớn đồ ăn, nện chân mập, lưng lay lức lắc, vui cười hớn hờ đi vào nhà trong. Cứ đến giờ này, y đều có vẻ vô cùng hưng phấn, thật giống như y sống sót chỉ vì chờ đến thời khắc này vậy.

Tiểu Dã bụng hai bát đồ ăn đi vào, cũng chỉ có vào lúc này, cậu mới đi chậm hơn Tiểu Béo.

Bốn bát lớn đồ ăn, hai mặn hai chay, chỉ ngửi mùi thơm thôi, cũng biết tay nghề của Hùng Đệ khẳng định đã tiến bộ không ít.

Hùng Đệ ngồi ở trên băng ghế, xoa xoa tay mập, quay về Hàn Nghệ cùng Tiêu Vân nói: "Hàn đại ca, đại tỷ tỷ, các người mau ném thử xem, đây là mấy món ăn ta vừa học được ở Dương phủ."

"Được."

Hàn Nghệ tuy đáp lời. Nhưng ánh mắt lại liếc về phía Tiêu Vân.

Tiêu Vân không nói lời nào, gấp một miếng rau xanh đặt ở trong chén, bắt đầu từ từ ăn.

Hùng Đệ thấy trên mặt Tiêu Vân không hề có cảm xúc, tuy là người lảm chuyện, nhưng cũng không dám nói gì, cúi đầu, bắt đầu ăn, thế nhưng ánh mắt chờ đợi vẫn là bắn phá trên mặt của Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã.

Hàn Nghệ đều nhìn trong mắt, cười nói: "Tiểu Béo, món ăn đệ làm thực sự càng ngày càng ngon. Xem ra không tốn thời gian dài, đệ cũng có thể làm bếp trưởng ở Đệ Nhất Lâu rồi."

Tiểu Dã miệng đầy thức ăn, gật mạnh đầu nói: "Ăn rất ngon."

Hùng Đệ lập tức thập phần vui vẻ, nhưng khoé mắt vẫn lén lút liếc nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân đột nhiên mở miệng nói: "Không tồi." Ngữ khí cực kỳ bình thản.

Tuy rằng chỉ là một câu cực kỳ bình thản, thế nhưng Hùng Đệ lại cực kỳ hài lòng, nói: "Vậy thì đại tỷ tỷ, tỷ ăn nhiều một chút. Nói xong gấp một miếng cá to dùng đặt vào trong bát của Tiêu Vân."

Không phải chứ. Tiểu Béo, đệ làm như thế có nghĩ tới cảm thụ của ta hay không, ta còn chưa có gấp, đệ gấp cái gì nha. Hàn Nghệ nhìn thấy tình cảnh này, đột nhiên nhớ tới, chính mình thật giống như chưa bao giờ gấp đồ ăn cho Tiêu Vân, lén lút liếc nhìn Tiêu Vân, không ngờ đúng lúc này, nàng cũng vừa vận lén lút nhìn hắn một cái. Ánh mắt của hai người vừa chạm vào nhau, lập tức xấu hổ vô cùng.

không phải chứ Tiểu Béo, ngươi làm như vậy có nghĩ tới cảm thụ của ta hay không, ta không gấp mà ngươi gấp cái gì.

Hàn Nghệ nhìn thấy một màn này, đột nhiên chợt nhớ tới chính mình giống như chưa bao giờ gấp đồ ăn cho Tiêu Vân, vội trộm liếc nhìn Tiêu Vân, hảo chết không chết, Tiêu Vân vừa vận vội trộm nhìn hắn một cái, ánh mắt hai người đụng một cái, rồi lại vô cùng xấu hổ.

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng, bụng chén rượu lên nói: "Đến đến đến. Chúc mừng chúng ta về nhà, cạn một chén."

"Dzô!"

Hùng Đệ, Tiểu Dã vội vàng để đĩa xuống, bụng chén rượu lên.

Tiêu Vân vẫn vững như núi Thái, ăn cơm của mình.

Xấu hổ a.

Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng vẫn là Hàn Nghệ uống trước, Sau đó đến Hùng Đệ cùng Tiểu Dã.

Bữa cơm này liền vượt qua trong trầm mặc.

Sau khi cơm nước xong, Hùng Đệ và Tiểu Dã liền thu thập bát đĩa vào bếp. Mà Tiêu Vân thì trực tiếp trở lại gian phòng của mình.

Ban đêm canh ba.

Mai thôn đắm chìm trong một mảnh tối đen.

- Ôi

Hàn Nghệ ngồi lên chiếc ghế bành trên ban công, nhìn chút ánh sao thưa thớt trên bầu trời, đột nhiên thờ dài, hớp một chén rượu xuống bụng.

Một lát sau, chợt nghe được ban công sát vách phát sinh một tiếng cọt kẹt, Hàn Nghệ ngẩn ra, đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp từ căn phòng sát vách bước ra, ngang đi trước tới rào chắn, hai tay nhẹ nhàng đặt trên lan can, nhìn bầu trời đêm, thờ dài sâu kín.

- Trùng hợp như vậy.

Hàn Nghệ đúng là vẫn nhìn không được, mở miệng nói.

Tiêu Vân dường như hơi giật mình, cả người hơi run rẩy một chút, quay đầu nhìn lại, lập tức xoay người liền đi vào trong nhà.

- Tiêu Vân.

Hàn Nghệ vội đứng dậy gọi nang.

Tiêu Vân ngừng lại, nhưng cũng không có lên tiếng.

- Ách.

Hàn Nghệ ấp úng nói: - Ừm, lúc cô trở lại, trong nhà không có bị mất cắp đồ vật gì chứ.

Tiêu Vân nhắc chân tiếp tục đi vào trong nhà.

- Tiêu Vân.

Hàn Nghệ khẩn trương gọi nàng lần nữa, nói: - Ừ đa tạ cô thu thập phòng giúp ta.

Tiêu Vân lại lần nữa đi vào trong nhà.

- Đợi một chút đã.

Lần này Hàn Nghệ liền tay cũng giờ lên rồi.

Bất quá Tiêu Vân cũng vẫn ngừng lại.

Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám nhận. Hàn Nghệ gãi gãi cái cổ, mới nói: - Sáng sớm hôm nay ta nói ra câu kia thật có chút không thích hợp, nhưng ta tuyệt không có ác ý, mặc kệ như thế nào, ta cảm thấy ta hẳn là nên xin lỗi cô, rất xin lỗi.

Kỳ thực đến bây giờ hẳn vẫn không cho là câu nói kia có cái gì không thích hợp, ở kiếp trước hẳn cung thường thường đùa giỡn như vậy. Hẳn là loại người tương đối cởi mở, không có đề tài nào là cấm kỵ cả, đám Peter Zhu cung có thể thường thường trêu chọc một người theo chủ nghĩa không kết hôn như hẳn. Truyện dịch tại b achnegcsach. Thế nhưng người không quan tâm, không có nghĩa là người khác cũng không quan tâm, nếu khiến Tiêu Vân tức giận, như vậy người đương nhiên phải xin lỗi, chuyện này cũng không có gì đáng trách, bởi vì lời là người nói ra, đây là nguyên tắc làm người cơ bản nhất. Người không thể cho rằng, ta cảm thấy không có chuyện gì, người liền có thể cứ thế bỏ qua, đây không phải là đạo ở chung, Hàn Nghệ cung không phải người hẹp hòi như vậy.

Tiêu Vân vẫn không có lên tiếng, nhưng tựa hồ cung không có dự định đi vào nhà.

Làm gì, ta cũng đã xin lỗi rồi, cô còn muốn như thế nào nữa. Hàn Nghệ cảm giác mình đã làm rất tốt rồi, không thể yêu cầu nhiều hơn nữa.

Tiêu Vân đột nhiên xoay người, đi tới mép ban công, thấp giọng nói: - Hàn Nghệ

- Ừ

Tiêu Vân đột nhiên một tay chống lan can, hai chân nhảy một cái, bay qua.

Hàn Nghệ nhất thời bị dọa sợ, vội lùi lại hai bước, nói: - Cô... cô muốn làm gì?

Ngữ khí của Tiêu Vân đặc biệt trầm thấp nói: - Ta có việc muốn hỏi người.

- Cô đứng ở nơi đó hỏi là được.

- Như thế không tiện.

- Ách.

Hàn Nghệ thấy ban công bên kia cũng chỉ cách không tới hai mét, thật không biết không tiện chỗ nào. Trời thì đã tối, lại lạnh như thế, chẳng lẽ còn có người nghe trộm người nói chuyện. Nghĩ thầm, lúc trước thiết kế toà ban công này tại sao không có nghĩ tới chuyện này chứ, thực sự là quá khủng bố, bất cứ lúc nào nang cũng có thể bay sang xâm phạm ta, không được, ta phải làm một cái cửa chống trộm mới được.

Tiêu Vân đột nhiên hỏi: - Người... người có phải chê ta tuổi lớn hơn người không?

Tuy rằng thanh âm của Tiêu Vân nhỏ vô cùng, thế nhưng Hàn Nghệ vẫn nghe được phi thường rõ ràng. Tuy vậy hẳn vẫn tưởng chính mình nghe nhầm, vội hỏi: - Cô... cô nói cái gì?

Tiêu Vân nổi giận nói: - Hàn Nghệ, người phải nhục nhã được ta thì mới hài lòng sao?

- Ta cũng không có ý này mà.

Hàn Nghệ biện giải một câu, trong lòng buồn cười, hoá ra nang đang xoắn xuýt chuyện này nha, ta cũng hoàn toàn không nghĩ đến phương diện này mà.

Tiêu Vân xác thực phải lớn hơn Hàn Nghệ vài tuổi, nhưng nang cũng chỉ tầm 24, 25 tuổi là cùng. Nếu như đặt tại Đường triều, tuổi này mới thành hôn xác thực khá lớn, nữ nhân Đường triều 14, 15 tuổi là có thể xuất giá, thế nhưng trong người Hàn Nghệ là một cái linh hồn đến từ một ngàn năm sau, ở đời sau tuổi này kết hôn là vô cùng bình thường. Hơn nữa tuổi tâm lý của Hàn Nghệ còn lớn hơn Tiêu Vân rất nhiều, vì lẽ đó hẳn thật sự chưa từng nghĩ tới vấn đề tuổi tác, hẳn thậm chí chưa bao giờ coi mình là một thiếu niên mười tám tuổi.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như Tiêu Vân thực sự là một nàng tiểu loly mười bốn, mười lăm tuổi. Hàn Nghệ có lẽ sẽ trực tiếp xem nang là muội muội, có khả năng sẽ không có loại quan hệ như gần như xa thế này. Ở đời sau hẳn tuy phong lưu như vậy. Thế nhưng chưa bao giờ lui tới cùng thiếu nữ, hoặc là loại em gái mới ra xã hội, càng đừng nói là Lolì. Tuổi tác quá nhỏ, phương diện tâm lý không đủ thành thực, hẳn lại đẹp trai như vậy, thực sự sợ hãi đối phương động tình thực sự, muốn chết muốn sống quẩn quýt lấy hẳn, bởi vì hẳn chỉ là vui đùa một chút mà thôi. Có thể nói, ngoại trừ Tiêu Vân ra, hẳn chưa từng thương tổn bất luận nữ nhân nào.

Tiêu Vân nhìn chằm chằm Hàn Nghệ nói: - Vậy người có ý gì?

Khoảng cách quá gần, Hàn Nghệ cảm giác mình phải ăn nói cẩn thận một chút, dù sao nữ nhân này vui buồn thất thường, trời mới biết nàng sẽ làm ra chuyện gì nữa, liền ho nhẹ một tiếng, mơ hồ không rõ nói: - Kỳ thực... kỳ thực sắc đẹp của cô có thể để người ta hoàn toàn quên mất điểm này, cô xem mấy người Dương nhị thúc đã bao giờ để ý chuyện này đâu, cái này không phải đã nói rõ tất cả sao.

Chỗ lợi hại nhất của Tiêu Vân là lỗ tai, nghĩa là chỉ cần là lời nói xấu, nàng liền nghe không rõ ràng, nhưng nếu là lời hay, mặc kệ người nói có rõ hay không, nàng đều có thể nghe rõ ràng, liền vui vẻ nói: - Người nói đều là thật sao.

Chỉ cần là một nam nhân sáng suốt, đều sẽ không nói là giả. Hàn Nghệ cười nói: - Đương nhiên, cô cũng biết, ta là người cực kỳ nghiêm khắc, mặc dù ta rất phê bình cô chuyện không biết giặt quần áo, không biết làm cơm, không biết may vá, v...v, thế nhưng cái gì nên biểu dương vẫn phải biểu dương.

Tiêu Vân nghe hiểu ý tứ của câu này, phảng phất chính là đang nói, nàng ngoại trừ đẹp đẽ, còn lại đều không đủ tư cách, liền có qua có lại mới toại lòng nhau nói: - Người nói không sai, kỳ thực người như người tướng mạo bình bình, vóc người đơn bạc, vẫn cung không được, võ cung không xong, ta đứng ở bên cạnh người, người khác nhất định sẽ hâm mộ người, cảm thấy rất tiếc hận cho ta. Người nên cảm thấy may mắn mới đúng, có lẽ ta thực sự là suy nghĩ nhiều rồi.

Tướng mạo bình bình. có bộ ngực của cô mới bình bình ấy. Không phải, lời này cũng hơi có chút trái với lương tâm rồi.

Hàn Nghệ cắn răng cười lạnh nói: - Ta thật sự quá may mắn.

Tiêu Vân nói: - Đã như vậy, vì sao sáng sớm người còn nói thế?

Ta đây là nói mát, cô nghe không hiểu sao. Hàn Nghệ nói: - Đây thật sự chỉ là một lời nói đùa, kỳ thực vừa nói ra khỏi miệng, ta cũng đã vô cùng hối hận rồi, không phải ta vừa mới xin lỗi cô sao?

- Thật vậy sao?

- Tuyệt đối là thật.

Hàn Nghệ không chút do dự nói.

Tiêu Vân không có lên tiếng, tựa hồ đang suy nghĩ tính chân thực trong lời nói của Hàn Nghệ, qua chốc lát, nàng nghiêm túc nói: - Hàn Nghệ, tuy rằng tuổi tác của ta lớn hơn người không ít, thế nhưng ta có thể nói cho người, Tiêu Vân ta đời này chỉ gả cho một người, cũng chỉ có một cái trọng phụ, trước đây như thế, hiện tại như thế, tương lai cũng như thế. Tuy rằng lúc đó ta xác thực quá kích động, thế nhưng ta làm việc trước giờ không hối hận, dù cho tương lai người bỏ ta, hoặc tương lai người có gặp bất trắc, ta cũng sẽ không gả cho người khác.

Hàn Nghệ nghe được nửa câu đầu, rất cảm động, thế nhưng vừa nghe được nửa câu sau, nhất thời giận không kìm nổi, hét lên: - Cô mới gặp bất trắc ấy, có ai nói chuyện như cô chứ.

Tiêu Vân rất khó hiểu tại sao Hàn Nghệ lại nói như vậy, cực kỳ thành khẩn nói: - Ta chỉ nói lời thật lòng mà thôi, đêm hôm ấy không phải người suýt chút nữa thì gặp bất trắc rồi sao.

Hàn Nghệ sững sốt một chút, chuyện này vẫn đúng là không có cách nào phản bác, lại nói: - Trước tiên không nói cái này, cô nói cô gả cho ta chỉ là do kích động.

- Đây là đương nhiên.

- Chuyện này làm sao mà đương nhiên được?

Tiêu Vân lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc, nói: - Lẽ nào người không cho là như vậy sao.

- Ta.

Hàn Nghệ cũng bị tức đến váng đầu, nói: - Ta quyết định, ta thu hồi lại hết thảy lời nói trước kia, bao gồm câu xin lỗi vừa nãy, còn có, nơi đây là ban công của ta, hiện tại thỉnh cô lập tức rời đi cho, get out of here.

- Đi thì đi, cả người đầy mùi rượu, thôi hoặc, ai thèm ở đây.

Tiêu Vân giả bộ bay đi.

Hàn Nghệ chỉ hướng phía cửa, nói: - Đại tỷ, cửa ở bên kia, cô chó nuôi thành thói quen, đêm hôm khuya khoắt, bay tới bay lui, chơi rất vui sao.

Tiêu Vân lúng túng một trận, khề hừ một tiếng, ngênh ngang đi về phía cửa, trong miệng còn thì thầm: - Thật không biết người làm ra cái ban công này là có ý gì.

Ta là có ý gì không biết nhưng ta thấy cô là có mưu đồ gây rối đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 133: Phiền toái tới cửa

Dịch: mafia777

"Phù... phù... không được rồi, không được rồi, Hàn đại ca, Tiểu Dã, ta... ta thật sự chạy không nổi nữa."

Hùng Đệ hai tay chống đầu gối, thở hổn hển, nhìn Hàn Nghệ và Tiểu Dã trước mặt, con mắt nhỏ lưng trông, như thể đang cầu xin. Sáng sớm hôm nay, Hàn Nghệ liền kéo nó đi chạy bộ, phải biết cả đời nó cũng chưa từng chạy một bước, lúc này mới chạy được một lúc, liền kêu rên không ngừng.

Tiểu Dã đi tới, quan tâm hỏi: "Tiểu Béo, huynh không sao chứ?"

"Ta không chạy nổi, ta thật sự không chạy nổi nữa."

Hùng Đệ cũng không quan tâm nữa, đặt mông ngồi dưới đất.

Hàn Nghệ đi tới, nhìn Hùng Đệ, kiên trì nói: "Tiểu Béo, đệ vừa mới bắt đầu chạy, khó tránh khỏi cảm thấy mệt nhọc, thế nhưng chỉ cần chạy được vài ngày, đệ liền sẽ cảm thấy tốt hẳn lên, đệ không chịu vận động, chỉ có thể càng ngày càng béo, đến lúc đó nói không chắc liền bước cũng không bước nổi. Không phải đệ từng nói muốn giống như Tiểu Dã, chạy nhanh, nhảy cao sao, đây chính là biện pháp duy nhất, kiên trì một chút nữa, ta và Tiểu Dã sẽ bồi tiếp đệ từ từ chạy."

Tiểu Mập chỉ uống nước cũng có thể tăng cân đấy, trước đây điều kiện gia đình kém đến thế, y còn có thể phì ra một thân thịt mỡ, dạo này có thịt ăn, y lại càng ngày càng mập.

Hàn Nghệ cảm thấy tiếp tục như vậy là không thể được, mới nghĩ đến chuyện lôi kéo Tiểu Mập đi chạy bộ, bởi vì bản thân hắn cũng là bệnh nặng mới khỏi, cần gấp rút rèn luyện thân thể.

Hùng Đệ nhìn Hàn Nghệ, lại liếc nhìn Tiểu Dã, thấy hai người bọn họ đều vô cùng quan tâm nhìn mình, đột nhiên gật đầu.

Hàn Nghệ nở nụ cười, hơi khom lưng, vươn tay ra.

Tiểu Dã cũng vươn tay ra.

Hùng Đệ cười ha hả, giơ hai tay lên.

Hàn Nghệ và Tiểu Dã cùng kéo Hùng Đệ lên, chậm lại bước chân, bồi tiếp Hùng Đệ từ từ chạy chậm.

"Hàn đại ca. Ta thật sự có thể giống Tiểu Dã sao?"

"Chỉ cần kiên trì, đệ nhất định có thể."

Lời tuy như vậy, thế nhưng Hàn Nghệ cũng biết, đây là không thể, đừng nói Tiểu Mập, liền ngay cả hắn cũng không đuổi kịp Tiểu Dã, Tiểu Dã tốc độ quá nhanh. Đây là thiên phú, người bình thường dù cho huấn luyện mỗi ngày. Cũng hầu như là không thể làm được giống như Tiểu Dã.

Dưới sự cổ vũ của Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã, Hùng Đệ rốt cục kiên trì chạy được nửa canh giờ. Nhưng đến lúc trở lại, cả người y liền hoàn toàn hư thoát. Có thể nói là Tiểu Dã cùng Hàn Nghệ nâng y trở về.

Không ngờ vừa bước vào trong nhà, bộ mặt đen xì của Tiêu Vân liền khiến ba người vốn đang uể oải liền lập tức lên tinh thần.

Con mụ này lại giờ chứng gì đây?

Hàn Nghệ buồn phiền nói: "Cô lại làm sao mà mặt mũi chán nản thế?"

Tiêu Vân giận dữ nói: "Ngươi cũng quá không biết xấu hổ còn hỏi ra, ngươi cũng đã là người trưởng thành, ngay Tiểu Béo và Tiểu Dã cũng không sánh bằng."

Hàn Nghệ buồn bực nói: "Ta lại làm cái gì nên tội rồi, ta chẳng qua chính là ra ngoài chạy bộ thôi mà?"

Tiêu Vân chỉ lên lầu nói: "Ta hỏi ngươi, ngày hôm nay ngươi ngủ dậy có gặp chán mèn không?"

"A."

Hàn Nghệ trừng mắt nhìn, lắc đầu nói: "Ta không có thói quen này."

Hắn vốn là một kẻ lấy khách sạn làm nhà mà, làm sao có thể hy vọng xa vời hắn sẽ gấp chăn mền sau khi ngủ dậy được.

"Không có thói quen này. Vậy thì phải nuôi thành thói quen này" Tiêu Vân khó chịu nói: "Cả căn nhà, có mỗi phòng của người là loạn nhất, đồ vật vứt bừa bãi khắp nơi. Nước rửa chân tối hôm qua liền vứt chồng chơ ở chỗ này, khăn chùi chân thì lại treo ở trên giường. Người nhìn Tiểu Mập, Tiểu Dã xem, bọn chúng ngủ dậy đều biết gấp chăn mền từ tế đấy."

Đầu đầu.

Thật sự là nhưc đầu mà.

Nữ nhân này lại phát bệnh thần kinh à, trước đây cũng là nàng gấp chăn mền mà. Chịu khó vốn là ưu điểm duy nhất của nàng, cũng đừng có ném mạt nha, không thì ta lại phải giúp nàng tìm về chính mình, nếu thế thì cuộc sống này còn có lạc thú gì đáng nói nữa. Hàn Nghệ nghe Tiêu Vân căn nhắc đầu đều lớn thêm một vòng, thâm nghĩ, sớm biết như vậy, hắn đã tiếp tục chiến tranh lạnh với nàng rồi. Lúc này mới lẽ thẳng khí hùng nói: "Ta là trưởng phu của cô, cô giúp ta gấp chăn mền là việc đương nhiên, thật không hiểu nổi cô lấy lý do gì mà nói với ta lời này. Tiểu Béo, trước đây là cha cô hay mẹ cô phải gấp chăn?"

"Mẹ ta."

"Trước đây là cha cô hay mẹ cô phải nấu cơm?"

"Mẹ ta."

"Trước đây là cha cô hay mẹ cô phải giặt quần áo."

"Mẹ ta."

"Tốt lắm."

Hàn Nghệ nhìn Tiêu Vân nói: "Ta chỉ hỏi cô một câu thôi, cô có thấy xấu hổ không?"

Con người của Tiêu Vân xoay tròn, nói: "Người cũng đâu có coi ta là thê tử."

Lại muốn dùng cái này để buộc ta vào khuôn phép sao? Hàn Nghệ hừ lạnh: "Ta mặc kệ cô nói cái gì, chăn mền ta sẽ không gấp, ta cũng không cần cô gấp hộ, thế nhưng nếu như cô muốn gấp ta cũng chẳng để ý làm gì, dù sao giá trị cô thể hiện ra thực sự là quá ít. Ta cũng chỉ đang giúp cô mà thôi, chí ít nếu như có người hỏi ta, vợ người ở nhà có làm việc nhà không, ta cũng có thể trả lời là nàng vẫn biết gấp chăn mền đấy."

"Vô lại."

Tiêu Vân liếc xéo Hàn Nghệ một cái, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng mất mủ tai điếc của hắn quả thực chính là không có một kẻ hồ, nàng liền quay đầu trừng mắt với Tiểu Mập.

Tiểu Mập thấy thế vội vàng rút cổ lại, lập tức nói: "Thế nhưng việc gì cha ta cũng nghe theo mẹ ta."

Tiêu Vân lập tức mỉm cười.

Hàn Nghệ kích động nhìn Hùng Đệ nói: "Tiểu Béo, đừng có phản bội như vậy, cả ba chúng ta ở đây đều là nam nhân, đừng sợ cái gì nha."

Tiểu Mập oan ức như sắp khóc, nói: "Hàn đại ca, ta chỉ có gì nói đấy mà thôi."

Tiêu Vân cười khanh khách nói: "Có nghe thấy không, sau đó chuyện bên ngoài thì do người làm chủ, thế nhưng tất cả chuyện trong nhà đều do ta làm chủ."

"Tuyệt không có khả năng này."

Hàn Nghệ lập tức phản bác: "Ta mới là chủ gia đình."

Tiêu Vân cười dài nói: "Ồ trong mắt Tiêu Vân ta, không có gì là không thể. Tiểu Béo, tỷ tỷ đói bụng, đi đi làm cơm đi."

"Ta."

Cả người Hùng Đệ đều đã mềm nhũn, thật sự không muốn động dậy một chút nào.

Tiêu Vân nhướn mày thoáng nhìn, nói: "Làm sao, lời của tỷ tỷ đệ cũng không nghe sao?"

"Không, ta... ta đi làm cơm ngay đây."

Hùng Đệ run run rẩy rẩy đứng dậy, Tiểu Dã thấy thế vội vàng tiến tới đỡ bạn gay của mình, thực sự là đau lòng cho Tiểu Béo a.

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiểu Mặc, thấy y thực sự cũng quá đáng thương, mới nói: "Tiểu Béo đệ cứ ngồi đây đi, điểm tâm ngày hôm nay để ta làm cho." Nói xong liền trừng mắt với Tiêu Vân, sau đó đi ra bên ngoài.

Tiêu Vân nở nụ cười, nói: "Ta đã nói rồi mà, ở trong mắt Tiêu Vân ta, không có gì là không thể."

Hàn Nghệ lập tức phản ứng lại, xoay người chỉ vào Tiêu Vân nói: "Há, ta biết rồi, cô là cố ý để ta đi làm bữa sáng phải không?"

Trong đôi mắt đẹp của Tiêu Vân mờ lên một tia giảo hoạt, nói: "Ta cũng không có bắt ngươi nha."

"Vô si."

"Như nhau, như nhau."

"Coi như cô lợi hại."

Hàn Nghệ tức giận hừ một tiếng, đi ra ngoài.

Hàn Nghệ vừa ra khỏi cửa. Tiêu Vân liền phủ một tiếng, bật cười, duỗi ra ngón tay ngọc dài dài, nhéo nhéo bộ mặt phúng phính của Hùng Đệ, cười hi hi nói: "Tiểu Béo, hôm nay tỷ thực sự cảm ơn đệ. Chắc chắn, trên mặt đệ sao lại có nhiều mồ hôi thế kia, bản chết đi được, để tỷ tỷ lấy khăn đến lau cho đệ một chút."

Nói xong nang lên hài lòng đi ra ngoài. Không dễ dàng nha, trước đây lúc Tiểu Mặc cùng Tiểu Dã vẫn chưa ở đây, nang đã nhiều lần chịu nhục, truyện đăng duy nhất tại bachngocsach, bị Hàn Nghệ phê bình từ đầu đến chân thương tích đầy mình. Hôm nay câu nói "Cha ta cái gì cũng nghe mẹ ta" của Tiểu Béo, cuối cùng cũng coi như là cho nang cơ hội vươn mình.

Hùng Đệ sững sờ một hồi lâu, mới quay đầu nhìn Tiểu Dã, con mắt rung rung nói: "Tiểu Dã, có phải ta đã làm chuyện gì có lỗi với Hàn đại ca không?"

Tiểu Dã ôm đầu nói: "Ta... ta cũng không...không biết."

Hàn Nghệ hóa phần nộ thành sức... ăn, sau khi đem bánh trứng mình làm ra tiêu diệt sạch sẽ xong, liền dẫn Tiểu Dã ra ngoài, bởi vì sáng sớm Tiêu Vân còn phải dạy Hùng Đệ học chữ. Bọn họ ở trong nhà cũng có chút vướng bận. Liền tìm thêm huynh đệ nhà họ Dương, đi ra sau núi xem xem có thú hoang gì không.

Thế nhưng bây giờ đã vào đông. Động vật trên núi bắt đầu trở lên rất ít ỏi, bốn người ở trên núi bận bịu hơn nửa ngày, thu hoạch vẫn không có mấy, Hàn Nghệ cực kỳ sáng khoái đem toàn bộ thu hoạch cho huynh đệ Dương gia, bản thân lại cùng Tiểu Dã tay không mà về, dù sao hấn đi ra săn thú. Cung chi vì tẻ nhạt, không phải vì mấy con thú hoang kia.

Sau khi từ biệt huynh đệ Dương gia, Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã liền chuẩn bị về nhà. Nhưng khi đi tới trước cửa nhà thì, Tiểu Dã đột nhiên chỉ chỉ phía trước, nói: "Hàn đại ca, huynh... huynh nhìn kia."

Hàn Nghệ quay đầu nhìn tới, chỉ thấy năm, sáu người đi về phía này, nhướng mày nói: "Là y."

Người đầu lĩnh kia chính là Tần Vũ, phía sau còn đi theo bốn tên gia tướng.

Tần Vũ tựa hồ cung nhìn thấy Hàn Nghệ, không khỏi bước nhanh hơn.

Không thể nào, Hàn Nghệ hơi nhướng mày, hiển nhiên, Tần Vũ là tới tìm hấn đây.

Chờ Tần Vũ đến gần, Hàn Nghệ mới tiến lên hai bước, chấp chấp tay nói: "Tần công tử, thực sự là vừa khéo, ngươi lại tới săn thú à."

Tần Vũ đầy mặt giận dữ nói: "Ngươi còn dám nhắc đến chuyện săn thú, lần trước ngươi gạt ta một lần trong rừng, ta đã không tính toán với ngươi, ai ngờ ngươi vẫn không biết điều. Hừ, đừng tưởng rằng Dương thúc coi trọng ngươi, bản công tử sẽ sợ ngươi, ngươi chẳng qua chỉ là một tên tiện dân giỏi mấy trò lừa đảo thôi, có cái gì ghê gớm."

Tiểu Dã nghe thấy thế liền hơi nhướng mày, bước lên trước một bước.

Hàn Nghệ giơ tay ngăn cản cậu lại, nhìn Tần Vũ nói: "Tần công tử, chuyện lần trước trong rừng, ta thật sự có chỗ mạo phạm, ta thành thật xin lỗi ngươi. Nhưng ngoài đó ra, hình như ta cũng không có chỗ nào mạo phạm ngươi đi."

Tần Vũ nói: "Ta hỏi ngươi, ngươi nói với Phi Tuyết cái gì?"

Hàn Nghệ khẽ cau mày, nói: "Ta đã nói rất nhiều lời với Dương cô nương, không biết ngươi muốn hỏi cái gì."

Tần Vũ nói: "Mỗi người đều có quyền tự do yêu đương, mấy lời này có phải là ngươi nói không?"

Bạn học tiểu Dương, ta thực sự là bị cô hại chết mà. Hàn Nghệ thầm mắng một câu, không có lên tiếng.

Tần Vũ nói: "Như thế nào, không dám thừa nhận sao?"

Hàn Nghệ gật gù đầu than thở: "Mấy lời này là đúng là do ta nói ra, nếu như chẳng may có chỗ nào gây bất lợi cho Tần công tử, ta thành thật xin lỗi."

"Xin lỗi nếu như xin lỗi cũng có thể hữu dụng, ta còn tới đây làm gì?"

Tần Vũ càng nói càng giận, kích động hét lên: "Ngày hôm nay ta đến Dương gia cầu thân, cũng bởi câu nói này của ngươi, Phi Tuyết liền không chịu gả cho ta."

Kêu ngươi là tên ngu ngốc, cũng đúng là vẫn cần nhắc ngươi rồi, ngươi ngay cả tên ngu ngốc cũng không bằng. Hàn Nghệ cười nói: "Tần công tử, nếu ngươi thật sự là muốn vu tội cho ai, lo gì không tìm thấy tội danh, mỗi người đều có quyền tự do yêu đương, lời này cũng không phải là nhằm vào ngươi, chỉ là một loại quan niệm về ái tình. Nếu như Dương cô nương yêu thích ngươi, vậy thì nàng hoàn toàn có thể lựa chọn ngươi, còn nếu Dương cô nương không chịu gả cho ngươi, tức là nàng không có lựa chọn ngươi, đây là do chính ngươi vô năng, sao lại đổ lỗi cho ta, ngươi không cảm thấy ngại ngùng sao?"

"Ngươi... ngươi nói vậy." Tần Vũ xanh mặt, kích động nói: "Ta và Phi Tuyết là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, nàng sao có thể từ chối ta, nhất định do tên tiện dân nhà ngươi đứng một bên giục giây."

Hàn Nghệ nghe y trái một cái tiện dân, phải một cái tiện dân, trong lòng rất khó chịu, nhưng vẫn là nhịn xuống, hắn không muốn có quá nhiều thị phi, liền nói: "Tần Vũ, ta cùng ngươi không thù không oán, ta chẳng qua cũng chỉ quen biết hơi hột với Dương cô nương, tự nhiên ta lại đi giục giây nàng thì có ích lợi gì cơ chứ?"

Tần Vũ lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì à, đơn giản là ngươi thấy Phi Tuyết quá đơn thuần, thiện lương, liền muốn lừa dối tình cảm của nàng, mưu toan trở thành con rể Dương gia đúng không? Ta cho ngươi biết, ngươi chớ có si tâm vọng tưởng, cũng không nhìn lại chính mình, ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì?"

"Thế ngươi thì là cái thá gì?"

Chợt nghe thấy một tiếng quát tháo, chỉ thấy Tiêu Vân từ trong nhà đi ra, trên mặt bao phủ một tầng sương lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Chọc ra đại họa

Dịch: mafia777

***

Nữ nhân này thật xinh đẹp nha.

Tần Vũ vừa nhìn thấy Tiêu Vân xong, không khỏi sửng sốt, ánh mắt hơi có chút đại ra.

Bởi lúc Tiêu Vân ở Dương phủ, khi ra khỏi phòng đều là che mặt bằng lụa đen, cũng rất ít tiếp xúc với người ngoài, chỉ tập trung chăm sóc Hàn Nghệ. Tần Vũ cũng chưa từng gặp Tiêu Vân, thế nhưng y vạn vạn không nghĩ tới một tên tiểu tử nông gia như Hàn Nghệ, lại có một vị thê tử xinh đẹp như vậy, thậm chí còn xinh đẹp hơn Dương Phi Tuyết một chút, trong lòng có chút đố kỵ, chẳng qua y cũng không phải loại háo sắc, y thích nhất vẫn là Dương Phi Tuyết, dù sao Dương Phi Tuyết còn có vàng sáng quý tộc trên người, mà Tiêu Vân chẳng qua chỉ là một cái nông phụ mà thôi, có xinh đẹp hơn nữa thì cũng có ích lợi gì, có khi còn phải nhận ra một chữ nào, vì lẽ đó nghe thấy Tiêu Vân mắng y, càng la tức giận không thôi, chỉ vào Tiêu Vân quát lên: "Điều phụ to gan, dám vô lễ với bản công tử."

Hàn Nghệ nghe thấy thế liền nhượng mảy, đột nhiên cả giận nói: "Ngươi giữ mồm miệng sạch sẽ một chút đi."

Từ này đến giờ sở dĩ hắn liên tục nhượng nhịn như vậy, cũng không phải vì sợ hãi, chỉ là hắn cảm thấy cùng loại ngu ngốc như Tần Vũ cãi nhau, thật sự chả ra cái gì. Điều này tựa như một đứa bé vô tri mắng người hai câu, người cũng sẽ không thêm chấp nhặt với nó vậy.

Hơn nữa, hắn xác thực đã nói mấy lời kia, trong lòng quả thật hơi có chút ngượng ngùng, tuy rằng không phải hắn cố ý, hơn nữa mấy lời này cũng không hề nói sai, thế nhưng hắn chỉ là một người ngoài lại xen vào chuyện người khác, vẫn là không thích hợp cho lắm, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy hắn có mưu đồ khác, vì lẽ đó hắn vẫn luôn luôn nhượng nhịn.

Thế nhưng, đến khi hắn nghe thấy Tần Vũ mắng Tiêu Vân, nổi tức giận trong lòng liền áp chế không nổi nữa. Ta làm sai, ngươi động vào một mình ta, chuyện này không có vấn đề gì, ta sẽ không so đo với ngươi, ta là một người đàn ông, chút độ lượng ấy vẫn phải có, thế nhưng nếu như ngươi si nhục người nhà của ta, bằng hữu của ta, như vậy thì không được rồi. Đây chính là tính cách của Hàn Nghệ, đây cũng là vùng cấm mà một người đàn ông nhất định phải bảo vệ.

Tần Vũ tựa hồ đã quen với sự nhường nhịn của Hàn Nghệ, không ngờ được Hàn Nghệ lại còn dám răn dạy hắn. Nhất thời thẹn quá thành giận, đùng đưa ngón tay, mắng: "Tốt, tốt, hai người các ngươi một đôi chồng tặc vợ điều, thực sự là quá xứng đôi mà. Hôm nay ta cần phải...."

Phanh!

Tần Vũ còn chưa kịp nói xong, Hàn Nghệ đột nhiên liền một quyền tầng tầng đánh lên gương mặt của y, mẹ kiếp, đã bảo ngươi giữ mồm miệng sạch sẽ rồi cơ mà.

Tần Vũ vụn vụn không ngờ tới Hàn Nghệ lại dám đánh mình, nhất thời cũng không có chuẩn bị, bị một quyền của Hàn Nghệ đánh ngay giữa mặt, suýt chút nữa không khỏi ngã sấp xuống, vội lùi lại hai bước, che hai má, hai mắt tròn trũng lên, khiếp sợ nhìn Hàn Nghệ.

Bởi vì cú đấm này của Hàn Nghệ đến quá đột nhiên, đến nỗi đám gia tướng bên người Tần Vũ cũng chưa kịp phản ứng, vì vậy không có một người xuất thủ cứu giúp.

Trong mắt Tiêu Vân lập tức lóe lên một vết kinh hi, nhưng sau đó nàng liền nhủ mảy lại, trong đôi mắt đẹp lại tràn ngập sầu lo.

Hàn Nghệ lạnh lùng nói: "Nếu ngươi còn dám nói năng lỗ mãng, thì đừng trách ta không khách khí với ngươi."

Tần Vũ đến giờ mới hiểu ra chuyện gì, chỉ vào Hàn Nghệ, tức giận nói: "Ngươi... ngươi lại dám đánh ta?"

Hàn Nghệ hừ lạnh nói: "Nếu như ngay cả ngươi ta cũng không dám đánh, vậy ta còn không bằng trở lại trong bụng mẹ cho rồi."

"Ngươi... ngươi...! Ta giết ngươi."

Tần Vũ giận không kìm nổi. Lập tức rút ra bội kiếm, đám gia tướng phía sau hắn cũng dồn dập giật mình tỉnh lại, một tay đặt lên chuôi đao.

Nhưng ngay lúc này, chỉ thấy một đạo mị ảnh chợt hiện ra bên cạnh Hàn Nghệ.

Ba ba!

Phanh!

Phanh phanh!

Chỉ thấy Tiêu Vân xông tới, trước sau hai cái bạt tai đánh thẳng lên mặt Tần Vũ, vô cùng dứt khoát, nước chảy mây trôi, phiêu dật đến cực điểm. Thuận tiện còn đoạt luôn bội kiếm trong tay y, tiếp đó một cước đá y ngã lộn trên đất, cuối cùng trực tiếp một chân dẫm lên khuôn mặt trắng nõn của y.

Này...!

Một giọt mồ hôi hột to như hạt đậu từ trên mặt một tên gia tướng rơi xuống. Cái này... này cũng thật sự quá là nhanh đi, bọn họ căn bản là không kịp phản ứng.

"Điều phụ to gan, ta...! A! A A... Oa oa...!"

Vừa mới bắt đầu Tần Vũ vẫn còn cố giả vờ kịch liệt, ngoác miệng chửi ầm lên, thế nhưng hình như hắn chọn sai đối tượng rồi, Tiêu Vân thật sự không phải một người hiền lành, trên chân liền tăng thêm mấy phần lực đạo, dẫm đến mức khuôn mặt của y đều biến hình, ngay con mắt cũng không mở ra được. Rất nhanh, lời nói của Tần Vũ cũng không được rõ ràng nữa, đau đến oa oa kêu to, cũng không dám lộn xộn nữa.

Đám gia tướng vốn định xông lên cứu chủ, nhưng thấy trong tay Tiêu Vân đang cầm bội kiếm, nhất thời vội dừng bước lại, một tên cầm đại đao chỉ về Tiêu Vân, nói: "Điều phụ to gan lớn mật, mau mau thả công tử nhà ta ra, bằng không ta sẽ khiến ngươi không chết từ tế được."

"Muốn ta không chết từ tế được sao?"

Tiêu Vân lộ ra một nụ cười mê người, một chân vẫn giẫm lên mặt Tần Vũ, trường kiếm chậm rãi hướng về phía cổ của Tần Vũ dẫm xuống, như cười như không nói: "Nếu như ta là các ngươi, ta chắc chắn sẽ không chịu quỳ xuống xin tha, bởi vì ta nhất định không dám giết công tử nhà các ngươi đâu."

Xem ra trước đây, nàng vẫn là nhẹ tay với ta. Hàn Nghệ trừng mắt nhìn, chỉ thấy Tần Vũ đã đau đến không muốn sống, không khỏi cũng là mồ hôi lạnh đầy đầu, lại liếc nhìn Tiêu Dã vẫn đang bảo hộ trước người mình. Tiêu Dã cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn, mà Tiêu Mập đang đứng ở phía sau cùng thì vẫn một mặt mờ mịt, ba nam nhân đều là lúng túng cực kỳ.

Trường kiếm vẫn từ từ hướng về phía cổ của Tần Vũ dẫm xuống, rất nhanh sẽ chạm đến, thế nhưng hình như Tiêu Vân vẫn không có dự định dừng lại.

Hàn Nghệ cũng không có ngăn cản, với tư cách một người đàn ông, mặt mũi cũng đã mất hết rồi, hắn liền một lời cũng không buồn nói nữa.

"Xin chớ thương tổn công tử nhà ta."

Bùm bùm bùm, chỉ thấy bốn tên gia tướng lần lượt quỳ xuống.

"Các ngươi thực sự làm ta quá thất vọng rồi."

Tiêu Vân lắc đầu một cái, nhưng cung nhắc chân khỏi khuôn mặt của Tần Vũ, ngay sau đó lại là một cước, đừng xem nang là một người phụ nữ, cước lực thực sự còn khủng bố hơn so với nam nhân, dù sao có thể đá bay được Hàn Nghệ, vậy đá bay Tần Vũ cũng không phải việc khó gì. Chỉ nghe Tần Vũ kêu thảm một tiếng, liền lăn tới trước mặt đám gia tướng, cung không biết do đau, hay là không chịu nổi vũ nhục, dù sao Tần Vũ lập tức liền ngất đi.

"Cút!"

Tiêu Vân trầm giọng quát.

Đám gia tướng vội vàng cúi người xuống. Một người trong đó ôm lấy Tần Vũ, kêu vài tiếng, thế nhưng Tần Vũ vẫn không phản ứng chút nào, lại thử thăm dò hơi thở của y, thấy không có nguy hiểm đến tính mạng, nguồn b achnngocsach, cả đám liền quay mặt nhìn nhau, phảng phất đang do dự có nên báo thù cho Tần Vũ hay không, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Vân cầm trường kiếm đứng ngạo nghễ, căn bản không hề để ý mấy người bọn họ ở trong mắt, bọn họ biết mình không phải là đối thủ của Tiêu Vân, liền cũng không dám động thủ, đành ôm Tần Vũ ảo não trở về.

Chuyện này rốt cục là sao đây? Hàn Nghệ vỗ tay nói: "Tiêu nữ hiệp thực sự là có bản lĩnh nha." Trong giọng nói khó tránh khỏi lộ ra chua xót.

Tiêu Vân quay đầu lại, sắc mặt nhưng lại ngưng trọng dị thường nói: "Hàn Nghệ, chúng ta gây họa rồi."

Hàn Nghệ hơi hơi nhú mày, nói: "Ta biết."

"Ngươi không biết." Tiêu Vân lắc đầu, lại nói: "Hiện tại chỉ có hai con đường có thể đi."

Hàn Nghệ thấy Tiêu Vân không giống như đang nói đùa, không khỏi cũng tỏ ra thận trọng, nói: "Là hai con đường nào?"

"Con đường thứ nhất chính là chạy trốn."

"Chạy trốn?"

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức nói: "Cũng không có khoa trương đến mức đấy chứ?"

Tiêu Vân mỉm cười nói: "Có phải ngươi cho rằng, Dương Tư Nột coi trọng ngươi như vậy, có lẽ sẽ ra mặt bảo vệ ngươi đúng không?"

Hàn Nghệ tựa hồ bị nói trúng tâm tư, hắn cũng không có phủ nhận, nhưng cung không có thừa nhận, chỉ nói: "Chúng ta chẳng qua cung chỉ là đánh y một trận, hơn nữa là bọn họ vô lễ trước, mới khiến cho chúng ta có hành vi quá khích như vậy, cung không đến nỗi phải chạy trốn đi"

"Hàn Nghệ, ngươi không đi làm quan, thật sự là một cử chỉ sáng suốt!"

Văng trán của Tiêu Vân nhẹ lay động, mỉm cười nói.

Hàn Nghệ cau mày nói: "Lời này của cô là có ý gì?"

"Bởi vì ngươi quá đơn thuần."

"Đơn thuần?"

Hàn Nghệ nghe được từ này, trong lòng cũng thấy dờ khóc dờ cười.

Tiêu Vân lại không giống như đang nói đùa, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu như đối phương là Vương Bảo, vậy ngươi căn bản không phải sợ hấn, thích đánh liền đánh. Thế nhưng đối phương lại là Tần Vũ, Tần gia vốn là sĩ tộc Dương Châu, mà Vương gia chỉ là thứ tộc, sĩ thứ cách biệt như lạch trời vậy, chuyện này căn bản không phải là một chuyện. Ngươi chỉ là một cái tiểu tử nông gia, lại dám đánh đập con cháu sĩ tộc, tội danh này là không hề nhỏ. Về phần Dương gia sao?"

Nói tới chỗ này, nang dừng lại một chút, mới nói: "Tuy rằng thế lực của Dương gia thực sự mạnh hơn Tần gia rất nhiều rất nhiều lần, thế nhưng Dương gia chỉ là quý tộc quân phiệt mới xuất hiện từ thời Tùy triều mà thôi, còn Tần gia lại là sĩ tộc cổ lão tồn tại từ thời Đông Tấn tới nay, có thể nói gốc gác của Dương gia kém xa tít tắp Tần gia, Đặc biệt tại mảnh đất nhỏ Dương Châu này, bởi vì Dương gia là từ Quan Trung mà đến, do đó trên nhiều khía cạnh đều cần dựa dẫm vào danh vọng ở Dương Châu của Tần gia. Kỳ thực không cần nói Dương gia, coi như là ngươi sở một đương triều như Trương Tôn Phó Xạ, ông ta cũng vô cùng kiêng kỵ các loại gia tộc cổ lão từ thời Bắc Ngụy, Đông Tấn để lại như Thôi gia, Lư gia. Bởi vì ông ta đối mặt không phải chỉ là một người, mà là cả một cái gia tộc, hoặc có thể nói là một quần thể gia tộc."

Nếu như là Dương nhị công tử đánh Tần Vũ, vậy thì song phương chỉ cần cố gắng giảng hoà một chút, tức thì không sao. Thế nhưng ngươi bất đồng, ngươi chỉ là một tên nông dân, lại dám đánh Tần Vũ, mặc kệ là một quyền, hay là hai cước, cũng coi như làm mất hết mặt mũi của Tần gia rồi, thậm chí có thể nói là nhục nhã hết thảy sĩ tộc Dương Châu. Tuy rằng Dương Tư Nột coi trọng ngươi, cung có năng lực bảo vệ ngươi, thế nhưng nếu như phải bỏ ra đánh đổi quá to lớn, ta thấy ông ta không hẳn sẽ ra mặt bảo vệ ngươi. Quý tộc trước sau vẫn là quý tộc, tôn nghiêm của bọn họ là không thể xâm phạm, dù cho là một điểm cũng không được, điều này Dương Tư Nột khẳng định cũng rất rõ ràng.

Hàn Nghệ cau mày nói: "Chẳng lẽ dân chúng thì không có tôn nghiêm sao?"

Tiêu Vân gật gù đầu nói: "Đối với quý tộc thì là như vậy. Nhớ tới ngày đó tại Dương phủ, ta cùng đã nói rồi, tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện của đám quý tộc, nếu không sẽ rước họa vào thân, không nghĩ tới chung quy vẫn không có trốn thoát."

Hàn Nghệ nghe thấy như thế, phảng phất ngực như bị nện lại, kỳ thực trong lòng hấn cung vô cùng hối hận, hấn cung không nghĩ tới bản thân chỉ là lỡ lời, không ngờ lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy, thế nhưng đây chính là cuộc sống, chuyện bất ngờ thường thường lại phát sinh ở những chỗ tầm thường nhất. Hàn Nghệ nghiêng đầu nhìn chăm chú Tiêu Vân, nói: "Nếu cô đã biết rõ như thế, tại sao vừa rồi còn động thủ?"

Tiêu Vân không có lên tiếng.

Hàn Nghệ trầm ngâm không nói, ngược lại trong lòng cũng tin tưởng mấy phần, đột nhiên liếc nhìn Tiểu Dã cùng Hùng Đệ, than thở: "Nếu như chúng ta chạy trốn, vậy thì xem như không còn khả năng cứu vãn rồi, có lẽ sẽ bị quan phủ truy nã cả đời. Nếu như chỉ có một mình ta thì cũng không quan trọng, thế nhưng Tiểu Béo và Tiểu Dã phải làm sao bây giờ, bọn chúng mới có chừng này tuổi, lẽ nào phải theo chúng ta bỏ mạng thiên nhai sao?"

Bản thân hấn thực ra không sao cả, dù sao hấn cũng phạm tội quen rồi, thế nhưng hấn không thể không cân nhắc Tiểu Dã và Hùng Đệ, còn có Tiêu Vân nữa.

Hùng Đệ vội vàng đi tới, cặp mắt hồng lên nói: "Hàn đại ca, ta... ta không sợ, huynh đi nơi nào, ta liền đi nơi đó, người đừng có bỏ mặc chúng ta mà."

Tiểu Dã cũng gật đầu thật mạnh.

Cầu donate...^.^

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chỉ liên quan đến tôn nghiêm

Dịch: mafia777

"Cô đi?"

Hàn Nghệ đột nhiên ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Tiêu Vân.

Hôm nay Tiêu Vân xác thực rất khác với bình thường, lúc bình thường Tiêu Vân là loại nữ nhân ấm đầu, hơn nữa còn thần thần kinh kinh, cực kỳ khó kiềm chế, thế nhưng hôm nay nàng lại trở nên rất bình tĩnh, cơ trí.

Tiêu Vân gật gù đầu nói: "Người cứ tin tưởng ta, ta sẽ xử lý thích đáng việc này."

Hàn Nghệ nhìn chăm chú Tiêu Vân nửa ngày, nói: "Đây không phải vấn đề có tin tưởng cô hay không, việc này vốn do ta gây ra, ta đương nhiên phải gánh trách nhiệm."

Tiêu Vân nhún mày nói: "Hàn Nghệ, đây không phải việc nhỏ, người không nên hành động theo cảm tình."

"Ta biết đây không phải việc nhỏ."

Hàn Nghệ gật gù đầu, lại nói: "Thế nhưng cô phải biết rõ một điều, mặc kệ cô có năng lực bao nhiêu, ta mới là chủ nhân của cái gia đình này. Đương nhiên, nếu như cô nhất định muốn đi, ta cũng sẽ không ngăn cản cô, bởi vì ta căn bản cũng không ngăn được cô."

Nói xong hấn liền đi vào trong nhà.

Mới vừa rồi Tiêu Vân lao lên trước hấn, khiến cho tự tôn của hấn bị đá kích trầm trọng, hấn thật không có thói quen để nữ nhân chặn trước mặt mình, chuyện này đối với hấn mà nói, không phải vì khí phách, mà là vì tôn nghiêm.

Đợi đến khi Hàn Nghệ đi vào trong nhà, Hùng Đệ mới nhỏ giọng nói: "Đại tỷ tỷ, Hàn đại ca hình như rất tức giận, chúng ta vẫn là nghe Hàn đại ca đi, huynh ấy nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp."

Tiểu Dã cũng gật đầu.

Tiêu Vân hơi nao nao, liếc nhìn hai thằng nhóc này, đột nhiên thò tay xoa xoa đầu Hùng Đệ, cười nói: "Không sai, thời điểm như thế này chúng ta cần phải đoàn kết với nhau, tất cả vào nhà đi thôi."

Đến khi vào nhà, phát hiện Hàn Nghệ cũng không ở lâu một, Tiêu Vân liền bảo Tiểu Dã và Hùng Đệ đợi ở đây, sau đó đi lên trên lầu, tới trước cửa

phòng Hàn Nghệ, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Cô học được gõ cửa từ lúc nào thế?"

Trong phòng truyền ra tiếng trào phúng của Hàn Nghệ.

"Ừ nhỉ."

Tiêu Vân cũng hơi kinh ngạc vì bản thân mình, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Chỉ thấy Hàn Nghệ nằm ở trên giường, gối đầu lên hai cánh tay, chân gác lên nhau, truyện đàng dưng nhất tại b achngocsach, mũi chân lác lư không ngừng. Nàng không khỏi sững sờ, liền đi lên trước, ngồi ở cạnh giường, nhìn chăm chú Hàn Nghệ, đôi mắt đẹp lấp lánh.

Hàn Nghệ bị nang nhìn đến khó chịu, liền nói: "Cô nhìn ta như vậy làm gì?"

Tiêu Vân cười hi hi hỏi: "Một quyền vừa nãy kia có phải vì ta mà đánh không?"

Lúc này Tiêu Vân tựa hồ lại biến trở về bình thường, luôn nói không đến trọng điểm câu chuyện.

Nữ nhân thực sự là thiện biến a! Hàn Nghệ liếc mắt nói: "Ta không hiểu nổi, sao cô có thể tự luyện đến như vậy. Tần Vũ đều dẫm lên trên mặt ta rồi, nếu ta không đánh y, vậy cũng chỉ còn nước quý xuống. Cô cảm thấy ta nên lựa chọn loại phương thức nào?"

"Nói xạo."

Tiêu Vân hơi nhếch mép, nói: "Ta biết ngay ngươi sẽ nói như vậy, nhưng ta cũng không phải người ngu, ngươi cho rằng ta không biết sao?"

"Tùy cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ."

Hàn Nghệ hơi chút lúng túng, đột nhiên nói: "Cô thì sao? Vừa nãy cô ra tay có phải là vì cố ý muốn đem trách nhiệm kéo lên trên người mình không?"

"Đương nhiên không phải." Tiêu Vân vuốt vuốt vài sợi tóc vương trên trán, hừ nhẹ nói: "Lúc đó ta thấy ngươi động thủ, đối phương người đông thế mạnh. Ngươi lại đánh không lại, chẳng lẽ muốn ta khoanh tay đứng nhìn sao?"

Còn nói ta. Chính cô cũng một bộ đức hạnh này còn gì. Hàn Nghệ cho Tiêu Vân một ánh mắt khinh thường, tựa như đang nói, tin cô mới là lạ.

Qua được chốc lát, Tiêu Vân đột nhiên nói: "Xin lỗi."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Sao tự nhiên lại nói xin lỗi?"

Tiêu Vân nói: "Vừa nãy ta hình như có chút sốt ruột, cũng không hỏi ý kiến của ngươi, dù sao ngươi mới là chủ nhân gia đình này."

Hàn Nghệ ngăn người, nói: "Cô biết là tốt rồi." Ngữ khí ngược lại cũng hòa hoãn mấy phần.

Tiêu Vân vừa cười vừa lướm hẩn một cái, nói: "Ta đã nói ra hai loại biện pháp của mình, nếu như ngươi có biện pháp khác, ngươi cũng có thể nói nha! Tỷ như hiện tại, ngươi có thể nói cho ta, ngươi định làm như thế nào không?"

Nữ nhân này! Hàn Nghệ cười khò lắc đầu một cái, trầm ngâm nửa ngày, nói: "Cô cũng biết ta ngoại trừ tìm Dương gia, cũng không có biện pháp nào khác."

Tiêu Vân nói: "Nhưng Dương Tư Nột chưa chắc chịu giúp ngươi."

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Có lẽ cô nói không sai, thế nhưng có một người có thể giúp được ta."

"Ai?"

"Dương lão phu nhân."

Tiêu Vân ngăn ra, như có điều suy nghĩ nói: "Đúng rồi, ta làm sao lại quên mất Dương lão phu nhân chứ. Dù sao Dương Tư Nột cũng là Thứ Sử, ông ta làm việc tự nhiên là lấy đại cục làm trọng, đây là chuyện ta lo lắng nhất. Thế nhưng Dương lão phu nhân bất đồng, Dương lão phu nhân là một vị phụ nhân, phương hướng cân nhắc của bà ta sẽ không giống như Dương Tư Nột, hơn nữa ta nghe nói Dương lão phu nhân vốn xuất thân từ gia đình giàu có, tâm địa thiện lương, làm người chính trực, lại cực trọng tình cảm. Mà Dương Tư Nột lại là một đại hiếu tử, nếu như Dương lão phu nhân chịu đứng ra giúp ngươi, có lẽ việc này còn có khả năng chuyển biến tốt."

Nói tới chỗ này, nàng bỗng nhiên liếc nhìn Hàn Nghệ, nói: "Nhưng Dương lão phu nhân dù sao cũng là thê tử của Dương Cung Nhân, bà ta chắc chắn cũng am hiểu sâu đạo làm quan, cho nên bà ta rất ít khi đứng ra can thiệp vào chuyện công. Ngươi cho rằng bà ta liệu có đứng ra giúp ngươi không?"

Hàn Nghệ nói: "Cô nói không sai, đây cũng là chuyện ta lo lắng nhất, thế nhưng bằng vào sự hiểu biết của ta với Dương lão phu nhân, chuyện này đáng giá thử một lần."

Tiêu Vân gật gật đầu nói: "Nếu ngươi đã quyết, vậy thì cứ theo lời ngươi nói mà làm đi. Thế nhưng... nhưng Hàn Nghệ, nếu như chuyện này không thể thực hiện được, vậy thì vẫn là giao cho ta xử lý được không?"

Hàn Nghệ nói: "Nếu thế thì không biết lại chọc ra phiền toái lớn đến mức nào đây?"

Tiêu Vân cũng không có trực tiếp trả lời, mà là chớp chớp mắt lộ ra ý cười, nói: "Ngươi không đồng ý cho ta đi, có phải vì muốn bảo vệ ta không?"

Hàn Nghệ tròn trắng mắt nói: "Nếu như ta không nói câu nào, liền cho cô đi, lúc này khẳng định cô sẽ nói, Hàn Nghệ, ngươi thực sự là quá vô tình, ngươi không quan tâm ta một chút nào cả, ta không muốn sống nữa, ô ô ô. Nói đến nửa câu sau, hần đột nhiên học theo ngữ khí của Tiêu Vân, âm dương quái khí nói."

Ai bảo cô dám bắt chước ta, ta cũng biết bắt chước cô nha.

Tiêu Vân phì một tiếng, khanh khách nở nụ cười, học theo ngữ khí của Hàn Nghệ nói: "Lúc đó ngươi khẳng định sẽ nói, tốt, có cần ta mua giúp cô một sợi dây thừng hay không?"

Hàn Nghệ đột nhiên giọng lên nầm đăm nói: "Cuối cùng cô nhất định sẽ có động tác này."

Dứt lời, hai người đều mỉm cười.

Cười được nửa ngày, Hàn Nghệ mới nói: "Được rồi, việc này vẫn là để ta xử lý đi."

Tiêu Vân không chút do dự, phi thường thẳng thắn gật gật đầu nói: "Ta tin tưởng ngươi có thể xử lý tốt. Nhưng mà..."

"Nhưng mà làm sao?"

"Nhưng mà ngươi cứ nằm ở trong nhà thế này thì chẳng giải quyết được vấn đề gì, nhân mã Tần gia có khi sắp đến rồi, nếu ngươi định cầu Dương gia giúp đỡ, hần là nhanh đi tìm Dương Tư Nột, nếu để cho Tần Nghiêm Chi giành trước, ai vào trước là chủ, đến lúc đó ngươi lại càng thêm bất lợi."

- Coi như cô còn không quá ngốc. Hàn Nghệ gật đầu nói: "Tuy rằng ta liên tục không đồng ý với Dương Tư Nột, thế nhưng trải qua trận chiến Dương Châu, ai cũng biết ta là người của Dương Tư Nột. Dù thế nào đi nữa Dương Tư Nột cũng là nhân vật số một ở Dương Châu, cô nói gốc gác Tần gia vốn thâm hậu hơn Dương gia, thế nhưng ta cảm thấy mặc kệ như thế nào, Tần Nghiêm Chi cũng không dám phái người tới bắt ta khi chưa thông báo với Dương Tư Nột. Hơn nữa trước đó cô cũng nói rồi, Dương gia sẽ không vì ta mà bỏ qua mặt mũi của Tần gia, Tần Nghiêm Chi khẳng định cũng biết, vì lẽ đó ông ta nhất định sẽ đi tìm Dương Công, cuối cùng vẫn sẽ là Dương Công phái người đến, nếu như ta không có đoán sai, ông ta hần sẽ phái Dương Triển Phi tới bắt ta. Nói như vậy, ta liền không cần phải đi bộ, có thể được cười ngựa rồi."

Tiêu Vân nghe hần phân tích nửa ngày, hơn nữa phân tích thấu triệt đến như thế, tựa hồ chính là vì có thể tiết kiệm chút cước lực, hoang mang nói: "Coi như ngươi được cười ngựa đi, vậy thì có quan hệ gì đến chuyện này?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên là có quan hệ. Dù sao ta cũng cần một người đi giúp ta thông báo cho Dương lão phu nhân nha."

...

...

Trời đã dần dần tối, cả Mai thôn đã là một mảnh yên tĩnh.

"Gia...!"

Giữa trời chiều tối tăm, một đội nhân mã đang tiến về Mai thôn, người cầm đầu vóc người khôi ngô, mày rậm mắt to, cưỡi một con ngựa ô, có vẻ cực kỳ oai hùng, người này chính là Dương Triển Phi.

"Xuyyyyyy...!"

Đi tới cửa thôn. Dương Triển Phi ghìm cương ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú vào một thanh niên đang nằm trên một cành cây cạnh sườn núi.

Thanh niên này chính là Hàn Nghệ, hần nhìn thấy Dương Triển Phi, lập tức nhảy xuống, chấp tay nói: "Nhị công tử."

Dương Triển Phi vẫn cười trên ngựa, một mặt lo lắng nói: "Hàn tiểu ca, ngươi quả thật đánh Tần Vũ sao?"

Trong giọng nói tràn ngập khiếp sợ, phảng phất vẫn là không thể tin được.

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Dương Triển Phi kích động nói: "Ngươi sao lại hồ đồ như vậy, ngươi có biết mình gây ra đại họa rồi hay không?"

Hàn Nghệ nghe thấy hần nói như vậy, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Ta biết mình đã gây ra đại họa, vì lẽ đó ta mới ở chỗ này chờ nhị công tử tới bắt ta."

"Ngươi..."

Dương Triển Phi chỉ vào Hàn Nghệ, biểu hiện hết sức phức tạp, nói: "Ta xem ngươi căn bản không biết tính chất nghiêm trọng của việc này, ngươi có biết Tần gia vốn là danh môn vọng tộc ở Dương Châu không, ngươi làm sao có thể..., ta nói thật cho ngươi biết, bây giờ cha ta cũng bị ngươi làm cho cười hổ khó xuống, ta thật không biết phải nói thế nào với ngươi đây."

Xem ra Dương Tư Nột vẫn chưa đưa ra quyết định. Hàn Nghệ chấp tay nói: "Đa tạ nhị công tử cho biết, những chuyện này ta đều biết, ta đồng ý tiếp nhận trừng phạt."

Dương Triển Phi thấy hắn không tranh cãi lại càng buồn bã, liền hỏi: "Thế còn vị thê tử hung hãn kia của ngươi đâu?"

Hàn Nghệ nói: "Nhị công tử, nguyên nhân việc này đều bắt nguồn từ ta, ai làm nấy chịu, có thể tha cho thê tử của ta được không?"

Dương Triển Phi nói: "Ta cũng là phụng mệnh làm việc, nếu như những điều Tần thúc kể là sự thật mà nói, vị thê tử kia của ngươi cũng không khỏi quá si nhục người khác."

Y đã từng gặp qua thê tử của Hàn Nghệ, cũng biết vị phụ nhân kia là một nữ nhân vô cùng dũng mãnh, thế nhưng cung không nghĩ tới nàng lại dũng mãnh đến cảnh giới như vậy. Đường đường thiếu công tử Tần gia, lại bị một cái dân phụ dùng chân giẫm lên mặt, thậm chí còn bị giẫm đến hôn mê bất tỉnh, chuyện này quả thật chính là vô cùng nhục nhã, có khả năng sẽ lưu lại ám ảnh cả đời.

"Ta biết." Hàn Nghệ cực kỳ lý giải chuyện này, bởi vì lúc đó hắn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thế nhưng hết cách rồi, ai kêu Tiêu Vân là vợ hắn, liền nói: "Việc này ta sẽ giải thích với Dương Công sau, kính xin nhị công tử giờ cao đánh khẽ."

Dương Triển Phi ngẩn người, nghĩ thầm, ngược lại vợ hắn cũng chạy không thoát, vẫn là để phụ thân quyết định rồi nói sau đi. Gật đầu nói: "Được rồi."

Nói xong y vung tay lên nói: "Lấy một con ngựa cho hắn."

"Vâng."

Một tên binh lính lập tức xuống ngựa, sau đó dắt ngựa tới trước mặt Hàn Nghệ, đem roi ngựa giao cho hắn.

Hàn Nghệ tiếp nhận roi ngựa, chấp tay nói: "Đa tạ nhị công tử."

Dương Triển Phi nói: "Ngươi đừng có tạ ơn vội, ngươi chỉ có thể cưỡi con ngựa này đến cửa thành mà thôi."

"Đã rõ, đã rõ."

Hàn Nghệ trơ mình lên ngựa.

Dương Triển Phi thay đổi phương hướng, nói: "Trở về thôi."

Đoàn người lập tức theo đường cũ trở về.

Dương Triển Phi vẫn còn phi thường kích động nói: "Hàn tiểu ca, ngươi thực sự là quá vọng động rồi, lúc đó ngươi nên tạm thời nhịn một chút, sau đó tới tìm ta, ta tự sẽ ra mặt bãi bình giúp ngươi, làm gì phải sinh cái nhất thời."

Hàn Nghệ nói: "Đã khiến nhị công tử bị quấy nhiễu, Hàn Nghệ thực sự vô cùng xin lỗi."

Dương Triển Phi than thở: "Đối với ta mà nói, những phiền não này cũng không coi là cái gì, ngươi là hại chính ngươi mà."

Hàn Nghệ không có lên tiếng.

Dương Triển Phi nói: "Ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Hàn Nghệ đột nhiên nói: "Nhị công tử, thân phận của ngươi cao quý, nếu ta lại cùng ngươi xưng huynh gọi đệ, chẳng khác nào là nhục nhã ngươi. Thế nhưng, nhớ tới lúc trước Trần Thạc Chân bình lâm thành hạ, hai người chúng ta trốn ở dưới lỗ châu mai, sinh tử chỉ trong sớm tối, cũng xem như là có quá mệnh chi giao đi."

Dương Triển Phi liếc nhìn Hàn Nghệ, nói: "Hàn tiểu ca, ta là thật sự muốn giúp ngươi, nhưng việc này thật sự không phải ta có thể làm chủ, nếu như Tần thúc còn không biết chuyện này, có lẽ ta còn có thể giúp ngươi điều giải, thế nhưng chuyện đến nước này, cho dù là cha ta cũng..."

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Ngươi có thể làm được."

"Hử?"

Dương Triển Phi lập tức cảnh giác nhìn Hàn Nghệ.

...

...

Đợi đến khi Dương Triển Phi dẫn theo Hàn Nghệ tới Dương phủ thì, trời cũng đã tối, trên dưới Dương phủ đều đã đốt lên đèn lồng.

"Phụ thân, Hàn Nghệ đã được đưa tới."

"Thế còn Tiêu thị đâu?"

Dương Triển Phi không có lên tiếng.

Dương Tư Nột tâm sáng như gương, cũng không có trách cứ con mình, liền nói: "Dẫn hấn vào đi."

"Vâng."

Chỉ chốc lát sau, Hàn Nghệ liền đi vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng có mỗi phụ tử Dương Tư Nột, cũng không có người ngoài, trong lòng thoáng cảm kích, bởi vậy có thể thấy được, Dương Tư Nột vẫn coi Hàn Nghệ là người mình, cũng không có để người ngoài tham dự vào.

"Tiểu tử Hàn Nghệ tham kiến Dương Công."

Hàn Nghệ vái chào sát đất.

Dương Tư Nột trầm mi cảm tức nhìn Hàn Nghệ, không nói lời nào.

Ông ta không nói lời nào, Hàn Nghệ cũng bất động.

Trôi qua nửa ngày, Dương Tư Nột đột nhiên vỗ mạnh bàn trà, chỉ vào Hàn Nghệ giận không kìm nổi nói: "Hàn Nghệ, ngươi thực sự làm ta quá thất vọng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Cứu tinh đến

Dịch: mafia777

Dương Tư Nột không phải giả vờ giả vịt, ông ta cũng không cần thiết phải giả vờ giả vịt trước mặt Hàn Nghệ. Ông ta là thật sự vô cùng vô cùng phẫn nộ, bởi vì ông ta vẫn luôn rất coi trọng Hàn Nghệ. Cho dù Hàn Nghệ ba lần bốn lượt khéo léo từ chối ông ta, ông ta vẫn không có tính toán với hấn, vẫn tiếp tục có ý định tỉ mỉ bồi dưỡng hấn. Vì có thể đặc cách đề bạt Hàn Nghệ, ông ta cũng đã trải không ít đường cho hấn, nhưng không ngờ Hàn Nghệ lại làm tốt như thế, một quyền liền đem tất cả nỗ lực của ông ta trở thành công dã tràng.

Ngươi bảo ông ta có thể không tức giận sao. Ta cố gắng trợ giúp ngươi như vậy, ngươi lại không có một chút quý trọng nào, đây không phải là cố ý muốn ta tức chết à.

Hàn Nghệ không có lên tiếng.

Dương Tư Nột thấy hấn như thế lại càng tức giận, nói: "Ta vẫn cho rằng ngươi là một người bình tĩnh, có được sự thông minh tài trí mà hải tử khác không có, là một tài năng có thể bồi dưỡng, hơn nữa ngươi vẫn không có làm ta thất vọng. Thế nhưng ta thật không nghĩ tới, ngươi dĩ nhiên lại kích động như vậy, cũng chỉ trách ta quá dung túng ngươi, khiến cho ngươi bắt đầu trở nên coi trời bằng vung, không biết nặng nhẹ, kiêu ngạo tự mãn. Ngươi thực sự là làm ta quá thất vọng rồi!"

Ông ta xác thực vô cùng thất vọng, thế nên mới liên tục nhắc đi nhắc lại như thế.

Hàn Nghệ vẫn là trầm mặc không nói.

Dương Tư Nột mắng một trận, trong lòng trái lại cũng thoải mái không ít. Lúc trước ông ta biết được việc này xong, trong lòng vẫn ghen một bụng hỏa. Liếc nhìn Hàn Nghệ một chút, tựa hồ hôm nay mới phát hiện khuôn mặt của hấn vẫn còn rất ngây ngô. Trong lòng thầm nói, hấn chẳng qua chỉ là một hải tử choai choai mà thôi, co lẽ ta chờ mong ở hấn quá cao rồi.

Hàn Nghệ thấy Dương Tư Nột không mắng tiếp, mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Dương Tư Nột nói: "Dương Công, ta xác thực làm ngài thất vọng rồi, ta thực sự vô cùng xin lỗi. Thế nhưng ta vẫn là ta mà thôi, tuyệt không phải ý vào Dương Công coi trọng, mà dám coi trời bằng vung. Là Tần Vũ nhục nhả ta và thê tử của ta trước, ta mới đánh trả mà thôi. Nếu như ta thực sự là một người sợ phiền phức, vậy ta căn bản cũng không cần phải vạch trần lời nói

đôi của Thiên Tế tự làm gì. Nếu như ta là một người vong ân phụ nghĩa, ta căn bản là sẽ không nhúng tay vào chuyện Bò Tát vàng bị trộm. Nếu như ta là một kẻ nhu nhược không có can đảm, ta tất càng không dám lao lên tường thành quyết chiến cùng phản quân. Nếu như ta không dám đâm ra củ đâm kia, Dương Công căn bản là sẽ không bao giờ để mất ta, ta cũng không có tư cách, không có cơ hội đứng ở chỗ này."

Dương Tư Nột nghe thấy thế liền ngẩn người. Hàn Nghệ quả thật nói đúng vô cùng, nông phu thấp hèn lại dám đánh đập con cháu sĩ tộc, chuyện này quả thực chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe thấy tại Đường triều. Thế nhưng một cái tiểu tử nông gia mới mười bảy mười tám tuổi lại có can đảm bày xuống không thành kế, lên tường thành chống đỡ vạn quân, cuối cùng còn có thể dọa lui kẻ địch, chuyện này cũng là chưa bao giờ xảy ra đấy. Đây chính là Hàn Nghệ, ông ta coi trọng Hàn Nghệ không phải chính là vì chỗ đặc biệt này của hắn sao.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Dương Tư Nột không khỏi hòa hoãn mấy phần, nói: "Vậy ta lại hỏi ngươi, ngươi rốt cục có nói với Tuyết nhi mấy lời kia không?"

Nói đến nói đi, căn nguyên vẫn là ở chỗ này.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Có. Thế nhưng lúc đó ta cũng là không cẩn thận nói ra mà thôi. Sau khi nói xong, ta cũng cảm thấy rất là hối hận. Ta thậm chí đã cố làm ra bộ cứu, thế nhưng ta không nghĩ tới Dương cô nương lại đem lời này nói ra, đồng thời còn nói đây là do ta nói. Đương nhiên, ta cũng không trách Dương cô nương, nguồn b achngocsach, nếu lời này do ta nói, vậy ta cũng nên vì đó phụ trách. Lúc đó Tần Vũ tìm tới cửa gây sự, ta đã hết sức nhường nhịn rồi, đồng thời cũng cố gắng giải thích, đồng ý vì thế xin lỗi, không ngờ Tần Vũ lại nhục nhã thế tử của ta, cái này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của ta rồi. Ta có thể vì câu nói kia mà xin lỗi, thế nhưng ta chắc chắn sẽ không vì củ đâm kia mà xin lỗi."

"Xin lỗi?"

Dương Tư Nột hừ một tiếng, nói: "Nếu như nói xin lỗi có thể giải quyết vấn đề này, ta căn bản cũng không cần gọi ngươi tới làm gì. Ngươi đã nghĩ tới hậu quả hay chưa?"

"Đương nhiên."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Nhưng kính xin Dương Công niệm tình chút công lao nhỏ bé trước đây, đáp ứng một lời thỉnh cầu của tiểu tử."

Dương Tư Nột nói: "Nói."

Hàn Nghệ ôm quyền nói: "Việc này tiểu tử nguyện dốc hết sức đảm đương, chỉ xin Dương Công buông tha cho người nhà của ta."

Đây chính là điểm mấu chốt của hắn, nói thật, bản thân hắn cũng không có một chút chắc chắn nào. Cho dù hắn có thông minh đến đâu, dù sao địa vị vẫn là quá thấp, không cách nào quyết định bất cứ chuyện gì. Nếu như Dương Tư Nột có thể giúp hắn, tự nhiên sẽ giúp, nếu như Dương Tư Nột không thể giúp hắn, có cầu xin cũng chẳng giải quyết được việc gì. Vì lẽ đó hắn dứt khoát liên mang ra điểm mấu chốt của mình luôn, quyết định dựa trên điều kiện này từ từ suy nghĩ biện pháp."

Dương Tư Nột nhìn Hàn Nghệ, ánh mắt lấp lánh không yên, tựa hồ cung tương đối giãy dụa. Ông ta là một Thứ Sử, là một vị quan, không phải người trong giang hồ, vì nghĩa khí có thể nhận hai đao hộ băng hữu. Ông ta phải suy nghĩ vì đại cục.

Hàn Nghệ đều nhìn ở trong mắt, thầm nói, xem ra ông ta cũng vẫn chưa đưa ra quyết định nên làm như thế nào.

Đang trong lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Chỉ nghe một hộ vệ nói: "Khởi bẩm Dương Công, lão phu nhân đã tới."

Dương Tư Nột sùng sốt, lập tức quay đầu nhìn về phía Dương Triển Phi.

Dương Triển Phi từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu đấy, cho tới giờ khắc này vẫn là như thế.

Dương Tư Nột hừ một tiếng, sau đó liền vội vàng đứng dậy.

Dương Triển Phi lén lút trừng mắt với Hàn Nghệ, tựa như đang nói, ngươi nhìn thấy chưa, ta cũng bị ngươi hại chết rồi.

Hàn Nghệ đáp lại một ánh mắt cảm kích.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy Dương lão phu nhân đứng ở ngoài cửa, Dương Tư Nột vội vàng thi lễ một cái, lại tự mình đỡ Dương lão phu nhân vào nhà ngồi xuống, chính mình thì ngồi ở một bên, vì mẫu thân rót một chén trà, lúc này mới hỏi: "Mẫu thân đại nhân, ngài làm sao lại đến chỗ này?"

Dương lão phu nhân cũng không giả vờ giả vịt, liếc nhìn Hàn Nghệ một chút, nói ngay vào điểm chính: "Con à, nếu con trách ta nhiều chuyện, vậy ta trở về là được."

Dương Tư Nột nghe thấy thế, mặt mày liền tái mét, vội vàng nói: "Mẫu thân đại nhân không nên nói như vậy, con sao dám trách mẫu thân đại nhân, kỳ thực chuyện này con cũng rất muốn hỏi dò ý kiến của mẫu thân đại nhân."

Dương gia là danh môn vọng tộc, gia giáo cực kỳ nghiêm khắc, mẫu thân chính là mẫu thân, đừng nói Dương Tư Nột chỉ là một Thứ Sử, dù cho ngươi chính là làm Tế Tướng, ngươi vẫn là con trai của ta, chuyện này là không thể thay đổi. Loại quan hệ trường ầu này, càng được thể hiện đầy đủ trong giới

quý tộc. Không giống như hậu thế, con cái cũng thường thường tranh cãi với cha mẹ, lại còn lấy tên đẹp là "tuổi phản nghịch". Tại thời đại này nếu dám đánh chửi cha mẹ, đó là phạm pháp, bởi vì bất hiếu được coi là trái pháp luật, phải chịu đến trách nhiệm hình sự, có mình vẫn quy định đảng hoàng.

Dương lão phu nhân cũng không phải người không giảng đạo lý, bà ta cũng biết mình nhúng tay vào việc này là không hợp quy củ, cho nên mới nói như vậy. Ta chính là vì việc này mà đến, nếu như người không thích, vậy ta liền đi, chuyện này rất đơn giản, mẹ con chúng ta cũng không cần thiết phải chơi mấy trò miệng lưỡi kia. Liền cực kỳ trực tiếp hỏi: "Vậy con định xử lý chuyện này như thế nào."

Dương Tư Nột hơi chút do dự, sau đó mới nói: "Mẫu thân đại nhân, ngài hẳn là biết con cũng rất yêu thích người này, thế nhưng việc này nếu không xử lý thích hợp, có thể sẽ gây ra đại họa."

Dương lão phu nhân nói: "Ý của con là, giao Hàn Nghệ cho Tần Chủ Bộ."

Dương Tư Nột thở dài, nói: "Tạm thời ta vẫn chưa quyết định được nên làm như thế nào, thế nhưng nếu như Tần Nghiêm Chi trước sau vẫn không chịu giảng hoà, vậy thì cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, dù sao thì từ của Hàn Nghệ cũng thực sự là quá phận quá đáng, chuyện này đã không đơn thuần là ấu đã nữa, mà là nhục nhã rồi, lại còn động hung khí nữa, đây là có ý đồ sát nhân."

Dương lão phu nhân nhẹ nhàng gật đầu một cái, chậm rãi nói: "Con à, lúc trước phụ thân con vẫn còn làm quan ở tiền triều thì, chỉ vì không muốn thông đồng làm bậy với những người kia, mới bị người người xa lánh, bị biếm chức ra bên ngoài, lại gặp cường địch, trong ngoài bức bách. Thẳng đến về sau gặp được Cao Tổ bệ hạ, mới có thể lộ ra hoài bão, trấn an tây bắc, đánh bại Đột Quyết, lập xuống vô số chiến công. Thế nhưng sau đó Thái Tông bệ hạ lên ngôi, phụ thân con bị bãi chức, đành phải quy ẩn. Tuy nhiên phụ thân con vẫn nhớ tới ơn tri ngộ lúc trước của Cao Tổ thánh thượng, chưa bao giờ lộ ra một câu oán giận nào, chỉ ở nhà giữ khuôn phép."

Cũng bởi vì như thế, đến tuổi già, phụ thân con lại được trọng dụng, nhậm chức Đô Đốc Lạc Dương, hơn nữa thúc thúc và đường huynh của con cũng đều lấy được công chúa, địa vị tôn vinh, quang tông diệu tổ. Chỉ tiếc lúc đó phụ thân con tuổi tác cũng đã cao, có chút lực bất tòng tâm, thế nhưng đám con cháu các con cũng nhờ đó mà đạt được ân huệ to lớn. Nếu như lúc đó phụ thân con chỉ cần hơi có chút oán hận, chỉ sợ con cũng không thể ngồi ở chỗ này rồi. Bởi vậy có thể thấy được, làm người tất phải hiểu được thế nào là tri ân báo đáp.

Nói đến tận đây, ý nghĩa đã phi thường rõ ràng.

"Mẫu thân đại nhân giáo huấn rất đúng."

Dương Tư Nột khẽ vuốt cằm, lại là một mặt xoắn xuýt nói: "Kỳ thực sao con lại không muốn bảo vệ người này cơ chứ, thế nhưng việc này quả thật quá ảm đạm. Mẫu thân đại nhân cũng biết, cái giới sĩ tộc Giang Nam này, mỗi người đều là vô cùng ngạo mạn, thế lực tuy không bằng sĩ tộc Sơn Đông, nhưng gốc gác cũng không thể coi thường. Lúc trước chúng ta mới tới Dương Châu, mọi việc không thuận, nếu không phải đạt được sự giúp đỡ của Tần gia, e sợ muốn đi rất nhiều đường vòng. Chúng ta vì cùng sĩ tộc Giang Nam giao hảo, cũng trả giá không ít nỗ lực rồi, nếu như việc này xử lý không thoả đáng, tất nhiên sẽ khiến cho sĩ tộc Giang Nam bất mãn, cũng thực sự là tình thế khó xử mà."

Bởi vậy mới nói tuổi của Hàn Nghệ vẫn là quá nhỏ, nếu không có Tiêu Vân nhắc nhở trước đó, chỉ sợ hẳn vẫn không ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Tất nhiên, chỉ nói riêng toàn bộ sự kiện, xác thực chỉ là một việc nhỏ, chính là hai người đánh nhau, một người đánh thua mà thôi, tuy rằng Tiêu Vân là nhục nhã Tần Vũ hơi quá đáng, thế nhưng thân thể của Tần Vũ cũng không có chỗ nào đáng lo, cũng không có bị đánh thành trọng thương.

Nhưng nếu xử lý không tốt, thì không còn là chuyện của hai người nữa rồi, mà là mâu thuẫn của hai cái giai tầng. Đám sĩ tộc, quý tộc lạc hậu này đều là cực kỳ ngạo mạn, nếu như chỉ là chuyện phát sinh trong đồng nhất giai tầng, như vậy cũng không đáng kể, ví dụ như Dương Triền Phi đánh nhau với Tần Vũ chẳng hạn, chuyện này sẽ chẳng có ai để ý làm gì, thế nhưng một tên tiện dân lại dám đánh đập con cháu sĩ tộc, đây chính là sỉ nhục cả một tập đoàn sĩ tộc rồi, nếu như không quan tâm, vậy chẳng phải là nói với người trong thiên hạ rằng, sĩ tộc cũng chẳng có gì ghê gớm, tùy tiện đánh là được. Vì bảo vệ quyền lợi cùng địa vị của chính mình, giai tầng sĩ tộc chắc chắn sẽ không giảng hoà. Hàn Nghệ nhất định phải chịu đến trừng phạt phi thường nghiêm khắc mới được.

Vì lẽ đó Dương Tư Nột nói chuyện này rất miễn cưỡng, chính là chi điểm này.

Dương lão phu nhân đương nhiên cũng rõ ràng, khe khẽ thở dài, nói với Hàn Nghệ: "Hàn Nghệ, việc này người thật sự quá vọng động rồi."

Hàn Nghệ khàn khàn nói: "Lão phu nhân giáo huấn rất đúng, Hàn Nghệ đã biết sai lầm rồi."

Hàn Nghệ rá thành khản, bởi vì hẳn biết cái mạng nhỏ của mình hiện tại đang nắm trong tay Dương lão phu nhân.

"Chỉ mong người thật sự biết sai rồi."

Dương lão phu nhân gật gật đầu, lại hướng về Dương Tư Nột nói: "Người xem Hàn Nghệ mới có chừng này tuổi, có chỗ làm sai, cũng có thể thông cảm được, hơn nữa hẳn đã nhiều lần giúp Dương gia chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn, nếu như người không giữ được hắn, chẳng phải là vong ân phụ nghĩa sao."

Dương Tư Nột gật đầu, nhưng cũng không nói gì, Hàn Nghệ là nhân tài mà ông ra rất vừa ý, ông ta đương nhiên không muốn làm như vậy, thế nhưng ông ta dù sao cũng là quý tộc Quan Trung, không phải cùng một tập đoàn với sĩ tộc Giang Nam, quan hệ giữa hai bên vốn là phi thường tuyệt vời, Hàn Nghệ thật sự là cho ông ta ra một cái nan đề rất to lớn.

Chương 137: Trừng phạt

Dịch: mafia777

Khó nha!

Dương lão phu nhân nhíu mày, hỏi: "Thế Tần Chủ Bộ nói như thế nào?"

Dương Tư Nột nói: "Ông ta cũng không nói thêm gì, chỉ là thỉnh cầu ta bắt người, thế nhưng ta biết, ông ta sẽ không chịu giảng hoà đâu, dù sao ông ta chỉ có một đứa con trai là Vũ nhi mà thôi."

Dương lão phu nhân nói: "Vậy nếu như muốn luận tội, thì phải xử trí như thế nào?"

Dương Tư Nột than thở: "Nếu như Hàn Nghệ muốn gánh tội thay cho thể tử của hắn, chỉ ít cũng phải nhận án ba năm tù giam, trọng hình một trăm, sung quân làm nô."

"Nghiêm trọng như vậy?"

"Bởi vì Vũ nhi là nhờ phúc âm, được coi là thân phận tôn quý, mà Hàn Nghệ chỉ là dân chúng bình thường, vì vậy tội danh phải tăng thêm hai đẳng, hơn nữa thể tử của Hàn Nghệ còn trực tiếp dùng chân giẫm lên mặt Vũ nhi, đồng thời còn sử dụng kiếm uy hiếp đến sinh mệnh của Vũ nhi nữa, đây đã xem là nhẹ rồi."

Dương lão phu nhân vừa nghe, nhất thời không có gì để nói, chuyện này xác thực quá sỉ nhục người khác, không phải làm mất mặt nữa, mà là giẫm mặt rồi, liền than thở: "Nếu phải sung quân làm nô, vậy thì tiền đồ của Hàn Nghệ cũng coi như xong rồi, lẽ nào không thể giảm nhẹ hơn một chút sao, dù sao Hàn Nghệ cũng là người có công."

Dương Tư Nột nói: "Cái này còn phải xem Tần gia có nguyên ý mở một mặt lưới hay không. Chỉ sợ Tần gia cố ý muốn xử tội nặng Hàn Nghệ, nếu ta lại thiên vị, bọn họ chắc chắn đem sự tình làm lớn, nói như vậy, chỉ sợ có mấy người sẽ mượn đề tài để nói chuyện của mình, đã kích Dương gia chúng ta trên triều."

Bởi vì quý tộc Quan Trung là môn phiệt mới xuất hiện, còn được gọi là quý tộc quân công, mà những sĩ tộc khác thì bị gọi là quý tộc lạc hậu, hai bên vẫn đang tranh đấu không ngớt, nếu như chuyện này xảy ra ở Quan Trung, Dương Tư Nột có lẽ sẽ thông dong hơn nhiều, dù sao nơi đó là địa bàn của ông ta, thế nhưng đây là Dương Châu, là địa bàn của người khác. Thế lực của sĩ tộc Giang Nam đã thâm căn cố đế tại nơi này, Dương Tư Nột phải cẩn thận.

Dương lão phu nhân nói: "Nói như thế, then chốt vẫn là ở trên người Tần Nghiêm Chi."

Dương Tư Nột gật gật đầu, nói: "Kỳ thực vừa rồi ta đã thăm do thử ông ta, có thể mở một mặt lưới hay không. Thế nhưng ông ta tựa hồ cũng không muốn, nhất định phải định tội Hàn Nghệ."

Dương lão phu nhân trầm ngâm nửa ngày, nói: "Một khi đã như vậy, vậy thì lão thân đành ra mặt gặp Tần Nghiêm Chi một lần, thỉnh cầu ông ta mở một mặt lưới cho Hàn Nghệ."

Dương Tư Nột nói: "Như vậy sao được, mẫu thân đại nhân thân phận tôn quý, sao có thể hạ mình cầu người, vấn đề ta đi thôi."

Dương lão phu nhân khoát tay một cái nói: "Việc này nếu là con đứng ra, vậy thì thành chuyện công rồi, sợ là sẽ càng náo càng lớn. Nếu như là lão thân ra mặt cầu xin, vậy thì chính là việc tư, có lẽ chuyện lớn có thể hóa nhỏ. Còn có tôn quý hay không, là xem một người thế nào mới quyết định được, nếu là người có phẩm hạnh không tốt, thì còn nói gì đến tôn quý. Bất kể nói thế nào, Hàn Nghệ có ân với Dương gia chúng ta, chúng ta tuyệt không thể ngồi yên không để ý đến, việc này liền quyết định như thế, người cung không cần nói nhiều."

Dương Tư Nột thấy ý mẫu thân đã quyết, không tiện nhiều lời nữa, chỉ hỏi: "Vậy không biết mẫu thân định làm như thế nào?"

Dương lão phu nhân yên lặng nửa ngày, mới nói: "Con nghĩ sao?"

Nếu không trừng phạt Hàn Nghệ, sợ là không được, Tần Nghiêm Chi tuyệt sẽ không đáp ứng. Chỉ có thể giám bớt hình phạt mà thôi.

"Ta cũng cho là như vậy."

Dương lão phu nhân nói: "Con xem như thế này có được hay không, Hàn Nghệ đã đắc tội Tần gia, nếu lại tiếp tục ở lại Dương Châu, e sợ sẽ có rất nhiều chỗ không thuận lợi. Thế nhưng hắn thật sự là một tài năng có thể bồi dưỡng, đã như vậy, chúng ta sao không đem hắn đưa đi Trường An. Đây là địa bàn của nhị ca con, đây xem như là hắn phải ở tù một năm, mặt khác thêm vào trọng hình ba mươi nữa, ta thấy thế cũng đủ rồi. Hắn cũng mới chừng

này tuổi."

Dương Tư Nột gật đầu nói: "Hết thầy nghe theo mẫu thân đại nhân làm chủ."

Hai người thương nghị xong, Dương lão phu nhân lúc này mới quay đầu lại, hướng về Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, ta thấy ngươi là cực kỳ khó tiếp tục ở lại Dương Châu này, liền dứt khoát đi Trường An đi, ta sẽ viết một phong thư cho con trai thứ hai của ta, để hắn thu nhận giúp đỡ ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?"

Đề Hàn Nghệ rời đi Dương Châu, tất cả đều là vì bảo vệ Hàn Nghệ, nếu như Hàn Nghệ tiếp tục ở lại Dương Châu, chắc chắn sẽ chịu đến trả thù, đến lúc đó Dương Tư Nột lại phải đứng ra, việc này chỉ có thể càng ngày càng phiền phức, hơn nữa hắn cũng không có khả năng làm việc dưới chương Dương Tư Nột, người đã đắc tội người đứng thứ hai ở Dương Châu, vậy thì chuyện chịu đến chèn ép cùng bài xích là rất khó tránh khỏi.

Mà sở dĩ Dương lão phu nhân thương lượng cùng Dương Tư Nột ngay trước mặt Hàn Nghệ, đơn giản là vì muốn thừa cơ nói cho Hàn Nghệ, Dương gia chúng ta đã tận lực giúp ngươi, thế nhưng chúng ta cũng có khó xử của mình, chuyện này ngươi cũng cần lý giải cho chúng ta.

Hàn Nghệ không nói gì, cau mày, mồ hôi đầy mặt, nội tâm vạn phần sợ hãi, hắn không phải sợ hãi chuyện phải chịu đến trừng phạt như thế nào, mà là đột nhiên cảm thấy chính mình giống như một con thú bị bắt vậy, là sống hay chết, hoàn toàn không có khả năng tự quyết định.

Từ trước tới nay hắn đều dựa vào chính mình, vì lẽ đó hắn chưa bao giờ có loại cảm giác sợ hãi này, cảm thấy rất là bất lực. Hắn là loại luôn luôn có nhiều chủ ý, hôm nay nhưng lại một điểm chủ ý cũng không có, ngay cả miệng cũng không dám mở, thế này quả không giống hắn rồi. Hắn không hiểu tại sao mình sẽ biến thành như vậy, phảng phất như có món đồ gì ràng buộc tay chân vậy, không cách nào cử động.

Dương Tư Nột nhíu mày nói: "Hàn Nghệ, mẫu thân đại nhân đang nói chuyện với ngươi, vì sao ngươi không đáp?"

Hàn Nghệ ngẩn ra, vội vàng chấp tay nói: "Đa tạ lão phu nhân cùng Dương Công cứu giúp, tiểu tử vô cùng cảm kích."

Dương Tư Nột nói: "Tiểu tử ngươi phải nhớ cho kỹ lần giáo huấn này, không nên lại làm xằng làm bậy nữa. Nhị ca của ta cũng không phải là một người dễ nói chuyện như vậy, nếu như ngươi lại chọc cho huynh ấy nổi giận, cứ cố gắng mà hưởng thụ đi."

Hàn Nghệ đầu óc trống rỗng, hoàn toàn chết lặng nói: "Vâng, tiểu tử nhất định hối cải."

Dương lão phu nhân nói: - Thế nhưng ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, chuyện này còn phải chờ ta thương lượng với Tần gia xong, mới có thể giải quyết được. Nói tới chỗ này, bà lại lo Hàn Nghệ sợ hãi, liền lại nói tiếp: "Bất quá ta thấy vấn đề cũng không lớn."

"Vâng, tiểu tử hiểu được."

Dương lão phu nhân lại hướng về Dương Tư Nột nói: "Việc này phải nhanh, nếu như truyền tới trong tai những người khác trong Tần gia, đến lúc đó nhiều người miệng lưỡi, chỉ sợ dù cho Tần Nghiêm Chi muốn mở một mặt lưới, nhưng bị bức bởi áp lực của gia tộc, chỉ có thể kiên trì định tội Hàn Nghệ thôi."

Dương Tư Nột nói: "Vậy ta liền phái người mời Tần Nghiêm Chi đến ngay bây giờ."

Dương lão phu nhân lại hướng về Dương Triển Phi nói: "Triển nhi, ngươi trước dẫn Hàn Nghệ xuống ăn một chút gì đi, ừm, ngày mai ngươi cũng cảm chút lễ vật đến thăm Vũ nhi xem thế nào."

Dương Triển Phi nói: "Tôn nhi tuân mệnh."

Nói xong Dương Triển Phi liền dẫn Hàn Nghệ đi ra ngoài.

Dương Triển Phi cũng không có bạc đãi Hàn Nghệ, dẫn theo Hàn Nghệ tới một gian phòng nhỏ, đun một bình rượu nóng, làm chút thịt chín.

Thế nhưng Hàn Nghệ đối mặt rượu ngon thịt béo, vẫn chỉ nhíu mày không nói. Hắn vẫn còn đang suy tư tại sao mình lại trở nên sốt sắng cùng sợ hãi như vậy, không có biện pháp nào, thế này quả không giống hắn.

Dương Triển Phi giờ chén rượu lên nửa ngày, cũng không thấy Hàn Nghệ đáp lại, bèn hô: "Hàn tiểu ca."

Hàn Nghệ ngẩn ra, ngẩng đầu lên, nhìn Dương Triển Phi, vội vàng bưng chén, nói: "Thật có lỗi, thật có lỗi, ta đang mãi nghĩ chuyện của mình."

Dương Triển Phi uống cùng hắn một chén rượu, cười nói: "Ngươi có phải đang lo lắng chuyện trạng hình không? Yên tâm, ta sẽ căn dặn những người kia, bảo bọn họ đánh nhẹ một chút, sẽ không để cho ngươi quá đau đớn."

Hàn Nghệ là hoàn toàn không nghĩ tới việc này, đương nhiên, nếu như có thể giảm nhẹ một chút đau đớn, vậy thì không thể tốt hơn rồi. Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đa tạ nhị công tử."

Hai người lại uống một chén, Dương Triển Phi than thở: "Ngươi nhìn ngươi xem, gây họa lớn như thế. Còn bắt bà nội ta phải đứng ra."

Trời ạ! Ta làm sao biết nhiều như vậy, nếu như biết trước như thế, sợ là... ta vẫn sẽ đánh hắn đi. Mẹ kiếp, ta cũng là một người đàn ông a! Hàn Nghệ nói: "Nói đây chỉ có hai người chúng ta, ta liền nói thẳng với ngươi, ta thực sự không nghĩ tới sẽ chọc ra họa lớn như vậy, ta vốn cho rằng tại Dương

Châu, Dương gia các người là một tay che trời, ai ngờ lại phức tạp như vậy, Tần gia kia thật sự là lợi hại như vậy sao."

Dương Triển Phi nói: "Tần gia chỉ là một tiểu sĩ tộc mà thôi, không thể so với những đại gia tộc kia được. Tuy nhiên Tần gia vẫn rất có danh vọng tại Dương Châu, hơn nữa, cha ta cũng không thể không đề phòng các sĩ tộc khác mượn cơ hội công kích Dương gia chúng ta. Kỳ thực trước khi cha ta đến Dương Châu nhậm chức, bọn họ cũng đã cực lực phản đối rồi, thôi đi, nói cho người những thứ này, người cũng không hiểu. Sau này người đến Trường An, phải chú ý một chút, Trường An không phải giống như Dương Châu... biết nói thế nào nhỉ, ừm, nếu như Tần Vũ đến Trường An, vậy hẳn cũng chỉ xem như một người bình thường mà thôi, căn bản không thể coi là quý tộc, đi trong thành Trường An tùy tiện tìm bất kỳ một vị công tử ca nào cũng có thể bắt nạt y."

Hàn Nghệ nói: "Khùng bỏ như vậy?"

Dương Triển Phi lắc đầu nói: "Cũng không thể nói là khủng bỏ, người cũng đừng sợ, đám công tử ca Trường An rất ít bắt nạt bách tính bình thường, chỉ cần người không chọc giận bọn họ, bọn họ cũng chắc chắn sẽ không có ý tìm người phiền phức, hơn nữa Trường An thương võ, nhưng lại trọng quý cù, dù cho ra đại sự, cũng rất ít có chuyện thỉnh cha mẹ đứng ra, đều là tự mình giải quyết, bởi vì những công tử ca kia đều có thể lực của riêng mình, không cần dựa vào cha mẹ. Nếu như người lại đánh một vị công tử nào đó tại Trường An, vậy thì chắc chắn sẽ không giống như Tần Vũ, kêu cha của mình đứng ra, kể cả người muốn thế, y cũng sẽ không làm như vậy, bọn họ có đầy đủ biện pháp khiến cho người sống không bằng chết, nếu như xử lý công bằng, ngược lại là tiện nghi người rồi."

Ta cũng không thích chọc giận bọn họ, vấn đề là có một số việc muốn tới, người muốn ngăn cũng không ngăn được a. Hàn Nghệ cười hỏi: "Thế còn nhị công tử thì sao? Người cũng chưa bao giờ sống tại Trường An sao?"

Dương Triển Phi nói: "Cũng không gạt người, khi còn bé ta vẫn tương đối nhất gan, thế nhưng đại ca của ta lại là một mãnh nhân, bị danh tại Trường An là Dương điên. Có một lần ta bị huynh đệ Vũ Văn gia bắt nạt, bọn họ lấy một thùng mực nước đổ lên người ta. Sau khi đại ca ta biết, trực tiếp nắm một thanh phác đao từ trong nhà, đuổi huynh đệ bọn họ đầy đủ ba con phố Trường An, may mà hai huynh đệ kia chạy được nhanh, không bị đại ca ta đuổi kịp. Chẳng qua vì việc này, đại ca của ta phải ngồi nhà giam một tháng."

Khi đó đại ca ta mới mười bốn tuổi, cha ta tức giận đến mức muốn nhốt đại ca ta một năm cơ, tuy nhiên gia chủ Vũ Văn gia cũng không muốn truy cứu, còn khen đại ca ta dũng mãnh. Cũng chính là khi đó, mới chiều đại ca ta vào trong quân. Nhớ tới lúc đại ca ta gần đi, cha ta còn cùng đại ca ta nói, người không phải thích lấy đao chém người sao, có năng lực liền ra chiến trường chém kẻ địch đi, ở đây thì tính là cái bản lĩnh gì. Đại ca ta cũng không chịu thua kém, vào năm đầu Vinh Huy đi theo Cao tướng quân, trong trận chiến bình định Mạc Bắc, lập xuống không ít công lao, còn chém giết thúc thúc của Đại Hãn quân địch, hiện tại đã làm quan không nhỏ rồi."

Nói đến đây, Dương Triển Phi hứng thú dạt dào, thử hỏi ai không có một thời tuổi trẻ khinh cuồng chứ.

Hàn Nghệ nâng chén nói: "Đa tạ nhị công tử cho biết, Hàn Nghệ thực sự vô cùng cảm kích."

Dương Triển Phi nâng chén cười nói: "Người nói gì vậy, tốt xấu gì chúng ta cũng từng vào sinh ra tử cùng nhau mà, cạ."

"Cạ!"

...

...

Đêm đó Tần Nghiêm Chi liền đến đến Dương phủ, khi vừa thấy Dương lão phu nhân đứng ra, trong lòng ông ta liền bắt đầu tính toán một lần nữa, dù sao Dương lão phu nhân cũng là đức cao vọng trọng tại Dương Châu, lại là thê tử của Dương Cung Nhân, người không nhìn mặt tăng cũng phải xem mặt phật nha.

Kỳ thực Tần Vũ cũng không chịu đến nhiều thương tổn, then chốt là vấn đề tôn nghiêm, hiện tại Dương lão phu nhân tự mình đứng ra, cũng xem như là cho người đủ mặt mũi.

Dương lão phu nhân cũng không có bức bách Tần Nghiêm Chi, mà là hạ thấp tư thái, nói Hàn Nghệ có ân với Dương gia chúng ta, nếu như chúng ta chẳng quan tâm, vậy thì là vong ân phụ nghĩa, như vậy là làm nhục gia phong. Nguồn b achngocsach. Mà nguyên nhân của việc này cũng là do Dương Phi Tuyết gây nên, người cũng không cần quản Hàn Nghệ là người nào, coi như bán một cái cho ta nhân tình, cho Hàn Nghệ một con đường sống, đừng có đuổi tận giết tuyệt. Sau đó còn nói đến chuyện để Hàn Nghệ ở tù một năm, trọng hình ba mươi, tỏ vẻ trừng phạt.

Tần Nghiêm Chi đương nhiên không muốn, điều này cũng quá có lợi cho Hàn Nghệ rồi, thế nhưng đồng thời ông ta cũng phải thận trọng cân nhắc. Bây giờ Dương lão phu nhân đứng ra, điều này có nghĩa là Dương gia nhất định phải bảo vệ Hàn Nghệ rồi, đây là không đường sống nào khác.

Bởi vậy nếu như người không cho Dương lão phu nhân mặt mũi, kể cả Dương Tư Nột không lên tiếng, những người khác trong Dương gia cũng sẽ không để yên, mâu thuẫn của chúng ta hạ mình cầu xin với người, người còn không biết điều, vậy Tần gia các người phải cân nhắc lại chính mình một chút, thực sự cho rằng Dương gia chúng ta sợ các người sao, nếu thật sự trở mặt, chỉ bằng Tần gia các người, cũng chẳng giải quyết được việc gì.

Hơn nữa Dương Tư Nột dù sao cũng là thủ trưởng của ông ta, nếu như người quả thật một chút mặt mũi cũng không cho, vậy thì sau này sợ là cũng không sống yên lành được.

Sau khi trải qua đắn đo suy nghĩ, Tần Nghiêm Chi cuối cùng vẫn là đáp ứng rồi, không có cò kè mặc cả với Dương lão phu nhân, một lời liền đồng ý, ngược lại nhân tình này đã quyết định bán rồi, người còn không phóng khoáng chọc người bức mình làm chi. Ông ta thậm chí còn không cần Hàn Nghệ

phải ngay mặt xin lỗi. Bởi vì lời xin lỗi của Hàn Nghệ thì đáng giá mấy đồng tiền, không ai hiếm lạ.

Cuối cùng quyết định phán Hàn Nghệ trọng hình ba mươi, ở tù một năm, kỳ thực bên Dương Tư Nột cũng không có ghi chép tội danh, trên danh nghĩa là ở tù lưu vong, kỳ thực chính là để Hàn Nghệ đi Trường An.

Đêm đó liền chấp hành trọng hình, đây là Hàn Nghệ yêu cầu, ngược lại đều phải chịu đánh, đánh sớm yên tâm sớm, bằng không cứ luôn phải chờ đợi, cũng rất là khó chịu.

Trong lúc thi hành trọng hình, tuy rằng Tần Nghiêm Chi không có xuất hiện, thế nhưng quan văn ghi chép lại là người của ông ta, Dương Triển Phi cũng không thể quá trắng trợn, trước đó liền căn dặn với nha sai hành hình, chớ đánh cho đến chết, đánh mau đánh nhẹ thôi.

Tuy nhiên, trong lúc thi hành hình phạt, Hàn Nghệ vẫn không nói tiếng nào, cũng không phải hấn dừng cảm cỡ nào, chỉ là hấn vẫn đang bận suy nghĩ chuyện khác, không có quá chú ý.

Tại thời khắc này, hấn cuối cùng đã rõ ràng vì sao sự tình lại diễn biến thành như vậy, tại sao chính mình lại có vẻ luống cuống như vậy rồi, rất đơn giản, chính là vì trên bá vai của hấn không còn là rỗng tuếch nữa, mà là gánh một gia đình rồi.

Trong lòng có lo lắng, có vướng bận, dĩ nhiên se sợ hãi, khẩn trương, không biết làm sao. Hấn không thể lại giống như kiếp trước nữa, độc lai độc vãng, tự do tự tại, muốn đi thì đi, muốn ở cứ ở nữa. Thậm chí trước đây hấn có thể xem là không ai địch nổi, thế nhưng bây giờ hấn không thể giống như kiểu trước đây nữa.

Vì một phần ý thức trách nhiệm mới khiến hấn rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Thế nhưng trong lòng hấn lại cảm thấy một luồng cảm giác thành công, bởi vì từng có lúc, hấn cho rằng với đức hạnh của hấn là không có cách nào gánh vác một gia đình, hấn vô cùng ngại những trách nhiệm này, cũng vẫn liên tục trốn tránh chúng. Giống như một kẻ nhu nhược vậy, bài xích những thứ này.

Thế nhưng từ khi đi tới Đường triều, gặp phải Tiêu Vân, Tiểu Dã, Hùng Đệ, vô hình trung hấn cũng đã bị ràng buộc lại, thế nhưng sự ràng buộc này là tốt hay là xấu, cũng không nói rõ ra được. Bất kể nói thế nào, hôm nay hấn đột nhiên cảm thấy, kỳ thực trách nhiệm cũng không phải cực kỳ đáng sợ, hấn cũng có năng lực gánh một phần trách nhiệm này, chỉ cần hấn có can đảm đi đối mặt. Chính vì hấn cũng không có quay vòng lại, chạy mất dép, đem trách nhiệm toàn bộ giao cho Tiêu Vân.

Hấn thậm chí cảm thấy kiếp trước hấn chính là một kẻ nhu nhược, một hải tử vẫn chưa lớn lên, bởi vì hấn chưa bao giờ gánh vác những thứ mà một người đàn ông nên gánh, hấn chưa từng có trách nhiệm với bất kỳ người nào, thậm chí là chính hấn, hoặc là nói cả cái xã hội. Hấn đã hoàn thành việc lột xác từ một hải tử chưa trưởng thành đến một nam nhân thành niên, có một số việc, nếu như người không trải qua, liền cực kỳ khó lớn lên, dù cho bộ dạng người có lớn thế nào đi chăng nữa.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy, khiến hấn trở nên trông trước trông sau, sợ đầu sợ đuôi, không thể tự tin như trước, bởi vì trước đây hấn chỉ có một cái mệnh, mệnh là của ta, ta cũng không quan tâm, vậy thì các người còn quản làm sao được. Vì lẽ đó hấn mới có thể làm việc phi thường quả đoán, cái này cũng là một trong những nguyên nhân hấn thành công như vậy.

Thế nhưng hiện tại bất đồng, hấn phải cân nhắc nếu như ta làm như vậy, liệu có liên lụy tới đám Tiêu Vân hay không? Bởi vì hấn chưa bao giờ phải cân nhắc những điều này, mới dẫn đến vừa nảy đầu óc của hấn trống rỗng, không dám mạnh động như vậy, sợ gặp phải phiền toái lớn hơn.

Ba mươi đại bản, rất nhanh đã đánh xong. Nguyên bản sau khi đánh xong là muốn để Hàn Nghệ nghỉ ngơi tại Dương phủ một đêm, dù sao cửa thành buổi tối vốn là đóng, thế nhưng Hàn Nghệ cố ý phải đi về, bởi vì lập tức phải rời đi Dương Châu, hấn còn có rất nhiều việc phải làm, Dương Tư Nột cũng không có miễn cưỡng hấn, phái người đưa hấn trở lại.

Mà việc ở tù định tại năm ngày sau, nói cách khác sau năm ngày Hàn Nghệ nhất định phải rời đi Dương Châu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Đi Trường An?

Dịch: mafia777

Hàn gia.

"Ai u! Nhẹ chút, nhẹ chút, cô có phải nữ nhân hay không? bôi chút thuốc mà cứ như đổ dầu lên lửa ấy, ta không có chuyện gì cũng sẽ bị cô quậy ra có chuyện mất."

Hàn Nghệ chỉ mặc một cái quần, ống quần cuốn đến tận đùi, nằm nhoài trên giường của mình, oa oa kêu to.

Mà Tiêu Vân thì ngồi ở bên giường, cầm một bình thuốc mỡ tí mĩ bôi cho Hàn Nghệ, nghe thấy Hàn Nghệ oa oa kêu to, đặc biệt là câu nói không phải nữ nhân kia, khiến cho nang cực kỳ khó chịu, nói: "Ta còn muốn hỏi ngươi rốt cục có phải đàn ông hay không đây, chút đau nhứt ấy cũng không chịu được."

"Cô không phải là người bị đau, cô đương nhiên nói như vậy. Ta đã phải chịu oan ức lớn đến như vậy, lẽ nào còn không cho phép ta kêu đau sao, thực sự là lẽ nào lại có lý đó." Hàn Nghệ hừ lạnh, nói.

Tuy rằng Dương Triển Phi đã bảo người hạ thủ lưu tình, không có đánh Hàn Nghệ da tróc thịt bong. Thế nhưng dù sao cũng là ba mươi đại bản, lại là đang giữa mùa đông, chỉ thấy trên lưng trên đùi Hàn Nghệ đều là xanh một khối, tím một khối. Chỉ là lúc đó hắn đang bận suy nghĩ chuyện khác, không có cảm giác gì, thế nhưng vừa nằm lên trên giường, con đau lập tức xông lên não.

Tiêu Vân tuy nói rất mạnh mẽ, nhưng viền mắt đã hơi hơi hồng, nói: "Ai bảo chính ngươi muốn cậy mạnh, ta đã bảo để ta đi cho, ngươi còn muốn cướp làm gì, hiện tại mới biết đau à? Nhưng Dương gia này thực sự là đáng ghét, nếu Dương lão phu nhân đều đã đứng ra, giả vờ ý tứ một chút liền được rồi, vì sao còn phải đánh ngươi đến như vậy, một điểm khí thế đại tộc Quan Trung cũng không có, ta cũng cảm thấy mặt mặt thay cho bọn họ."

Để cô đi? Hừ, nếu để cô đi, vậy ta còn là một người đàn ông sao? Hàn Nghệ không nhịn được nói: "Được rồi, được rồi, chúng ta cũng phải biết đủ đi, cô có biết trước đó bọn họ còn định bắt ta làm đầy tớ không, nếu là như vậy, ta tình nguyện đi chết còn hơn, hiện tại chỉ là chịu ba mươi đại bản, ở tù một năm, hơn nữa việc ở tù cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, kỳ thực là để ta đi Trường An."

"Trường An?"

Tiêu Vân đột nhiên ngẩn ra, bình thuốc trong tay liền rơi xuống trên lưng Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ đột nhiên nhú mày lại, nhưng cũng không có biểu hiện ra, chỉ là ừ một tiếng "Làm sao thế?"

"Há, không có chuyện gì." Tiêu Vân nhặt lên bình thuốc, nói: "Tại sao phải đi Trường An?"

Hàn Nghệ thở dài nói: "Tần Vũ là một tên lòng dạ nhỏ mọn, nếu như ta còn tiếp tục ở lại Dương Châu, khẳng định y sẽ nghĩ đến việc trả thù ta. Mà Tần gia cũng sắp sửa trở thành thân gia với Dương gia rồi, đến lúc đó Dương Công lại càng khó cư xử. Ta cũng đã rõ ràng rồi, những người này chúng ta đều không trêu chọc nổi, nếu đã không trêu chọc nổi, vậy chúng ta liền trốn đi là được."

Tiêu Vân nói: "Kể cả là như thế, cũng không cần phải đi Trường An chứ!"

"Trường An thì có gì không tốt chứ, dù sao cũng là đô thành Đại Đường, kỳ thực coi như hiện tại không đi, sau này ta cũng sẽ đi thôi, ta vốn đã sớm muốn đi Trường An mở mang tầm mắt rồi."

Hàn Nghệ tràn ngập chờ mong nói, đây cũng không phải cố ý kiểm soát vì chính mình, hắn không phải loại người chỉ muốn cắm rễ tại một nơi, kiếp trước hắn vốn đã rất yêu thích việc đi khắp nơi rồi. Nguồn b achngocsach. Bởi vì hắn cảm thấy thời gian để con người sống trên đời thực sự là quá ngắn, nếu như đến ngày nhắm mắt xuôi tay mà hiểu biết đối với thế giới vẫn chỉ là một mảnh trôi trên nóc nhà kia, vậy thì thực sự là quá đáng tiếc. Nếu đã đi tới Đại Đường này, như vậy Trường An khẳng định chính là nơi tất phải đến, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, vì lẽ đó ngày hôm qua nghe Dương lão phu nhân nói như vậy, hắn cũng không có bất kỳ tâm tình mâu thuẫn nào.

Tiêu Vân hừ lạnh, nói: "Trường An thì có gì tốt chứ, dưới chân thiên tử, quan to hiển quý khắp nơi đều có, khắp nơi đều lộ ra nguy hiểm, cứ với cái tính tình này của ngươi căn bản là không thích hợp đi Trường An. Bây giờ ngươi chỉ là đánh Tần Vũ, liền suýt chút nữa bị biếm làm đầy tớ rồi, nếu như ngươi lại đánh công tử nhà nào ở Trường An, vậy thì không phải đơn giản là biếm làm đầy tớ như vậy nữa, ta thấy Dương Tư Nột rõ ràng là muốn hại ngươi."

"Cô cứ yên tâm, đi một ngày đang học một sàng khôn, ta sẽ không lại lỗ mắng như thế nữa."

Hắn là thực sự học được giáo huấn rồi, tại Đường triều đúng là không thể cư xử lỗ mắng được, vẫn phải đi con đường Thiên môn, dùng âm mưu quỷ kế mới tốt. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự lại phát sinh việc như thế này, hắn thật sự có thể nhịn được sao?

"Ý của ngươi là, nếu có người lại nhục nhã ta, ngươi cũng sẽ nhẫn nhịn?"

Tư duy của cô nhảy được không khỏi cũng quá quỷ dị đi. Hàn Nghệ cười nói: "Ta sẽ không nhẫn nhịn, ta chỉ biết cầu khẩn cho đối phương thôi."

Hắn phỏng chừng trải qua lần này xong, Tần Vũ chắc chắn sẽ xuất hiện hội chứng sợ hãi đối với nữ nhân.

Tiêu Vân sùng sốt một chút mới hiểu được, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng.

Hàn Nghệ đột nhiên nói: "Đúng rồi, nghe giọng điệu này của cô, hình như cô đã từng đến Trường An rồi đúng không?"

"Ta đương nhiên... từng đến. Ta... nhà ta không phải làm buôn bán sao? Người buôn bán tất nhiên phải chạy khắp nơi, đã đi qua Trường An thì có gì ngạc nhiên đâu."

"Vậy sao?"

Hàn Nghệ đột nhiên xoay đầu lại, nhìn Tiêu Vân nói: "Tại sao ta nói muốn đi Trường An xong, cô lại kích động như thế?"

Ánh mắt của Tiêu Vân hơi chút tránh né, nói: "Ta... ta chỉ là luyến tiếc nơi này, dù sao đây cũng là nhà của chúng ta, lẽ nào người lại cam lòng rời đi sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Ta cũng không có nói vĩnh viễn không trở lại, ta chỉ là đến Trường An nhìn nhìn một chút, đến lúc nào đó lại muốn trở về, vẫn là có thể trở về mà. Còn nữa, ta cũng không có nói nhất định phải dẫn cô theo nha."

"Người nói cái gì? "Tiêu Vân lập tức nổi giận.

Hàn Nghệ bây giờ đang có thương tích tại người, nào dám đùa với lửa, vội vàng nói: "Ta chỉ đùa một chút thôi, thực sự là một điểm tinh thần hài hước cũng không có."

"Việc này có thể đùa được sao?" Tiêu Vân hừ lạnh, nói: "Ta cho người biết, người dám bỏ mặc ta thử xem..."

Đúng lúc này, chợt nghe được âm thanh cấp thiết của Hùng Đệ: - Hàn đại ca, Hàn đại ca, nước nóng đến rồi, nước nóng đến rồi.

Chỉ thấy Hùng Đệ bung một chậu nước nóng cùng Tiểu Dã vội vã từ bên ngoài đi vào.

Hùng Đệ vào nhà liền thân thiết nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn đại ca, huynh thế nào rồi, có phải vẫn rất đau không? Ta ở dưới lầu nghe thấy huynh kêu rõ to đấy."

Hàn Nghệ còn chưa kịp mở miệng, Tiêu Vân đã nói trước: "Hàn đại ca của đệ từ nhỏ đã sợ nhất là đau, động một chút là kêu oa oa lên, các đệ chớ có bắt chước hân. Tiểu Mập, đệ đến bôi thuốc giúp hân đi, ta phải về phòng nghỉ ngơi một chút."

Dứt lời, liền đứng dậy ly khai.

Hùng Đệ cùng Tiểu Dã liếc nhau, cảm giác bầu không khí thật giống như có chút không đúng.

Hùng Đệ cẩn thận hỏi: "Hàn đại ca, có phải đại tỷ tỷ thấy huynh bị thương nên quá đau lòng không?"

"Hả?"

Hàn Nghệ tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, sừng sốt một chút, nói: "Cũng chỉ mong là như vậy."

Hùng Đệ cung không hỏi thêm nữa, nói: "Hàn đại ca, để ta giúp huynh bôi thuốc, Tiểu Dã, huynh giúp Hàn đại ca lau người nhé."

Tiểu Dã gật gật đầu.

Hùng Đệ bò lên giường, ngồi xếp bằng bên cạnh Hàn Nghệ, bôi một chút thuốc mỡ lên tay, nhẹ nhàng xoa xoa.

Không thể không nói, Tiêu Vân thật sự không có thiên phú chăm sóc người khác chút nào, Tiểu Béo bôi thuốc còn thoải mái hơn nàng nhiều, bàn tay nhỏ mập mập, cỡ nào ôn nhu nha, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy một trận sáng khoái. Tiểu Dã cung không có nhân rồi, cầm lấy khăn lau, trước tiên giúp Hàn Nghệ lau mặt.

Hùng Đệ vừa tỉ mỉ bôi thuốc vừa nói: "Hàn đại ca, việc này rõ ràng là vị Tần công tử kia làm sai, là gã tìm huynh gây phiền phức trước, tại sao đến bây giờ, lại biến thành lỗi của huynh rồi, đây thực sự là quá không công bình."

Hàn Nghệ thoáng chần chờ một chút, nói: "Kỳ thực ta cũng có lỗi, dù sao cũng là ta động thủ đánh người trước, cũng nên chịu chút giáo huấn."

Bởi vì Hùng Đệ, Tiểu Dã đều còn nhỏ, đặc biệt là Hùng Đệ, hân vẫn luôn luôn giữ được một trái tim thuần khiết, Hàn Nghệ không muốn để cho bọn chúng cảm thấy thân phận của mình là thấp hèn, bản thân đang sống trong một xã hội hoàn toàn bất bình đẳng.

Hân vẫn hi vọng Hùng Đệ cùng Tiểu Dã có thể khoái khoái lạc lạc trưởng thành, vì lẽ đó hân cũng không có tỏ ra oán giận trước mặt Hùng Đệ cùng Tiểu Dã, mà là giải thích chính mình cũng có chỗ làm sai.

Hùng Đệ ngẩng lên khuôn mặt béo phì suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: "Hàn đại ca huynh quả thật cũng có chỗ không đúng, thế nhưng vị Tần công tử kia cũng có lỗi. Muốn đánh thì cũng phải đánh cả hai người chứ. Tiểu Dã, đệ thấy có đúng không?"

Tiểu Dã lắc đầu nói: "Ta... ta không hiểu lắm... mấy thứ này, thế nhưng... nhưng họ... họ Tần đánh không lại, liền tìm phụ thân đến... đến giúp đỡ, không phải... không phải là anh hùng hảo hán, nếu như gã... gã không phục, có thể... có thể trở lại phục thù mà."

Hàn Nghệ khinh miệt nở nụ cười, nói: "Tiểu Dã, đệ không khỏi cũng quá xem trọng y rồi, cái thứ ngu ngốc như y, cũng dám xưng anh hùng hảo hán sao? Thôi đi, thôi đi, chúng ta đừng nói những chuyện không hải lòng này nữa, để ta nói cho các đệ một chuyện rất cao hứng."

Hùng Đệ vội vàng hỏi: "Chuyện gì?"

Hàn Nghệ nói: "Qua mấy ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành đi Trường An."

"Trường An?"

Hùng Đệ chớp chớp mắt nhỏ, nói: "Tại sao lại đi Trường An?"

Hàn Nghệ nói: - Chuyện này ta sẽ giải thích với đệ sau, các đệ không muốn đi sao?

Hùng Đệ suy nghĩ một chút, đột nhiên cười khà khà nói: - Dù sao Hàn đại ca huynh đi nơi nào chúng ta liền đi nơi ấy, Tiểu Dã, đệ thấy có đúng không?

Tiểu Dã dùng sức gạt mạnh đầu, ừ một tiếng.

Hùng Đệ nói: - Hàn đại ca, Trường An khẳng định có rất nhiều thứ ăn ngon, huynh thấy có đúng không?

Hàn Nghệ nói:

- Chuyện đó là khẳng định, dù sao cũng là đô thành của Đại Đường, chúng ta vừa đến Trường An, trước tiên sẽ tìm một nhà tửu lâu tốt, thống thống khoái khoái ăn mấy ngày đã.

- Tốt tốt tốt!

Hùng Đệ nghe thấy thế hai mắt tỏa sáng, nước miếng đều sắp chảy ra, không chờ được nữa bắt đầu ước mơ cuộc sống tiêu sái vui sướng sau này tại Trường An.

...

... Hôm sau!

Tiêu Vân vẫn dậy rất sớm, đem quần áo bẩn của Hàn Nghệ giặt sạch sẽ. Vừa phơi xong quần áo, liền nghe thấy có người hô: - Tiểu nương tử, chào buổi sáng!

Tiêu Vân quay đầu nhìn lại, thấy là Dương Lâm, vội hỏi: - Chào nhị thúc! Nhị thúc là đến tìm phu quân của ta sao?

Dương Lâm kinh ngạc nói: - Không phải tiểu Nghệ bảo ta đến sao?

- Á?

Tiêu Vân lập tức sùng sốt.

Chợt nghe được trên lầu có người nói: - Nhị thúc đến rồi, mau mau mời vào, ta liền xuống ngay đây.

Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hàn Nghệ đứng ở trên ban công, nang tuy không biết nguyên do trong đó, thế nhưng cũng không kịp hỏi nhiều, vội nói: - Nhị thúc, mời thúc vào trong nhà.

- Làm phiền rồi.

Tiêu Vân mời Dương Lâm vào trong nhà, bảo Dương Lâm đợi trong chốc lát, sau đó vội vàng vàng đi lên lầu.

Đi tới trên lầu, liền thấy Hàn Nghệ vừa mặc quần áo tử tế xong đang từ trong phòng đi ra.

Tiêu Vân nghi ngờ nói: - Mới sáng sớm tinh mơ, người kêu nhị thúc tới làm gì?

Hàn Nghệ cười nói: - Ta sắp sửa phải rời khỏi nơi này, thế nào cũng phải cáo biệt mọi người một chút. Mặt khác, ta thực sự cũng đóng góp quá ít cho Mai thôn này, ta hy vọng có thể lưu lại cho Mai thôn một chút gì đó.

Tiêu Vân nói: - Người là nghĩ cho nhị thúc chút tiền sao? Hay là muốn đem gian nhà này cung cho nhị thúc luôn. Vậy cũng không được, người cho thúc ấy tiền ta cũng không thấy có gì cả, thế nhưng gian nhà này là quyết không thể cho, ta không đồng ý.

Hàn Nghệ nói: - Cô yên tâm, tiền bạc chỉ có thể giúp được nhất thời, huống hồ ta cung không bỏ ra được bao nhiêu tiền, có câu là cho người con cá không bằng dạy người bắt cá.

Cho người con cá không bằng dạy người bắt cá?

Tiêu Vân đương nhiên hiểu rõ ý tứ của câu nói này, thế nhưng nang vẫn không hiểu Hàn Nghệ muốn làm cái gì, thấy Hàn Nghệ chuẩn bị xuống lầu, vội vàng lại nói: - Thương thế của người?

Hàn Nghệ cười nói: - Một chút tiểu thương mà thôi, nghỉ ngơi một đêm là không sao rồi.

Dù sao đêm qua Dương Triển Phi cũng đã hạ thủ lưu tình, cũng không có thương tới gân cốt, chỉ là chút đau đớn da thịt mà thôi, tuy rằng hiện tại bước đi vẫn còn có chút đau đớn, thế nhưng nhịn một chút cung không có đại sự gì.

Chương 139: Đem cá cho người

Dịch: mafia777

Nhưng mà, làm Tiêu Vân không thể tưởng được chính là, Dương Lâm vậy mà chỉ là người thứ nhất đến, đằng sau lại lục tục tới thêm một ít người, cái gì Quan Tam thúc, Trương Lục thúc vân vân và mây mây, họ đều là trụ cột Mai thôn, bối phận đều rất cao, đương nhiên, bối phận cao nhất là cái vị chưa có tới kia, chính là Từ lão, bởi vì người thỉnh hấn đến, hấn cũng nghe không hiểu người đang nói cái gì, cho nên Hàn Nghệ cũng không có mời Từ lão.

Trôi qua nửa ngày, dân chúng trong cái thôn này của Hàn Nghệ đã muốn ngồi đầy người trong phòng khách lớn, Hùng Đệ, Tiểu Dã bị ép chỉ có thể ngồi ở trước cửa.

Tất cả mọi người xôn xao tò mò nhìn Hàn Nghệ, vừa rồi bọn họ vừa mới ăn xong điểm tâm, Hùng Đệ liền đến thăm, nói Hàn Nghệ mời họ tới đây ngồi, nói có việc thương lượng.

Bởi vì địa vị Hàn Nghệ bây giờ đã khác, là người có tiền nhất trong thôn, cũng thường hay mời mọi người ăn cơm, hơn nữa hôm qua lúc Hàn Nghệ ấu đã Tần Vũ, cũng có người thấy được, nhưng bọn họ cũng không nhận ra Tần Vũ, chỉ thấy đôi phương ăn mặc hoa lệ, nghĩ đến chắc là cũng có lai lịch, trong lòng phi thường tò mò, cho rằng Hàn Nghệ tìm bọn họ đến đây là vì việc này, vì vậy liền chạy tới.

Người đến đông đủ xong, Hàn Nghệ bưng chén trà kính hướng mọi người: "Từ khi cha ta qua đời, nhờ nhận được các vị thúc thúc chiếu cố, Hàn gia ta mới có thể gắng gượng vượt qua đoạn thời kỳ gian nan nhất, đối với chuyện này ta vẫn luôn mang lòng cảm kích, lúc này vừa sáng sớm không tiện uống rượu, ta liền dùng trà thay rượu, kính các vị một ly."

Mọi người nhìn nhau một lúc, lời này nói có chút đột ngột, họ đều mờ mịt bưng lên chén trà trên bàn, uống một hớp nhỏ.

Dương Lâm nói: "Tiểu Nghệ, có phải là xảy ra chuyện gì không?"

"Ngược lại không có xảy ra chuyện gì cả."

Hàn Nghệ mỉm cười, tiếp tục nói: "Chỉ là ta muốn đi ra ngoài xông xáo, đi kiến thức Trường An một chút."

"Tiểu Nghệ, người muốn đi Trường An?"

Quan Tam thúc cả kinh.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Các vị hấn là biết, cha ta vẫn một mực hi vọng ta có thể trở nên nổi bật, ta rất yêu Mai thôn, cũng có thói quen ngồi ở nơi đây trải qua cuộc sống thanh tịnh đạm bạc, nhưng mà ta cảm thấy ở cái tuổi này của ta còn chưa có tư cách hưởng thụ cuộc sống an nhàn, cho nên ta muốn thừa dịp tuổi còn trẻ đi ra ngoài xông xáo, xông ra một phen sự nghiệp, cũng để an ủi vong linh cha ta trên trời."

Mọi người gật gù đầu, ai mà không muốn xông ra một phen thiên địa, lời này của Hàn Nghệ cũng không khó giải thích.

Dương Lâm cười nói: "Tốt tốt tốt, nếu Hàn huynh cũng có thể nghe được người nói những lời này, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ."

"Dương nhị nói không sai, Tiểu Nghệ, chúng ta ủng hộ người."

"Tiểu Nghệ, mặc kệ người đi đâu, người đều là người Mai thôn chúng ta. Nhất định phải nhớ rõ thường xuyên trở về đó."

...

Tất cả mọi người phi thường tán thành, tỏ vẻ ủng hộ Hàn Nghệ, Hàn Nghệ tương lai nếu có tiền đồ, Mai thôn bọn họ cũng thom lây nha.

Hàn Nghệ nghe vậy trong lòng thoáng cảm động, gật đầu cười nói: "Đa tạ các vị thúc thúc ủng hộ, mọi người yên tâm, tương lai ta khẳng định sẽ còn trở lại."

Nói đến đây, hấn dừng một chút ho nhẹ một tiếng, nói: "Kỳ thật hôm nay ta gọi mọi người tới, ngoài việc này ra, còn có một việc muốn cùng các vị thúc thúc thương lượng một chút."

Đoàn người đều nhìn về phía Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nhẹ nhàng thờ dài nói: "Mai thôn vị trí hẻo lánh, có thể nói là ngăn cách với bên ngoài, thôn dân Mai thôn chúng ta cũng là ngày qua ngày, năm này qua năm nọ, tự cung tự cấp. Cái này rất tốt, bởi vì kể từ đó, sẽ không xuất hiện quá nhiều mâu thuẫn cùng phiền não, chúng ta chỉ cần tự quét tuyết

trước cửa là được rồi. Một ngày nay, ta tương đối không yên phận, thường thường ra ngoài chạy mua bán. Cũng bởi vậy mang tới cho Mai thôn rất nhiều phiền toái, đối với chuyện này ta cảm thấy rất có lỗi."

"Tiểu Nghệ, người..."

Dương Lâm vừa mới nói ba chữ, đã bị Hàn Nghệ đưa tay cắt đứt. Nói: "Nhị thúc, ngài trước hãy nghe ta nói hết."

Dương Lâm sững sờ, lại nghe Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Vâng, thật sự của ta chọn ra không ít phiền toái, cũng chịu không ít khổ, nhưng mà... Nhưng mà ta được đến rất nhiều tài phú, cuộc sống của ta trở nên càng thêm tốt hơn, ta từ phòng nhỏ chuyển vào phòng lớn, tiền ta kiếm được trong đoạn thời gian ngắn này, còn hơn xa cha ta trông rớt mười năm, ta có thể nếu không có việc gì thì đi Đệ Nhất Lâu ăn bữa cơm, quần áo bị hư cũng không cần may may vá vá, đôi một bộ mới dùng là được."

Nói đến đây, ánh mắt của hắn quét qua, cười nói: "Ta nói những cái này không phải muốn khoa trương chính mình lợi hại đến cỡ nào, mà là muốn nói rõ một điểm, chính là cuộc sống tự cung tự cấp, tuy có ưu điểm của nó, nhưng cũng có khuyết điểm không thể bỏ qua, hơn nữa cái khuyết điểm này là trí mạng, ai lại cam nguyện phải trải qua cuộc sống căng thẳng, ai mà không muốn có tiền, nhưng nếu người không đi cố gắng, tiền này sẽ không bao giờ tới, mặt khác, nếu người đã cố gắng, nhưng thứ lấy được xa xa không bằng cái giá phải trả, thì ta nghĩ chúng ta nên làm ra một ít thay đổi rồi."

"Thay đổi?"

Bọn Dương Lâm đều có vẻ sững sờ, bởi vì bọn họ đã quen thuộc cuộc sống tự cung tự cấp này, cuộc đời của bọn họ từ một khắc sinh ra cũng đã chú định rồi, người đột nhiên gọi họ thay đổi, họ hoàn toàn nghe không hiểu, càng thêm không hiểu làm thế nào thay đổi.

"Không sai." Hàn Nghệ gật gật đầu, nói: "Mai thôn sở dĩ tồn tại, đều là vì Mai Hà, là Mai Hà thai nghén chúng ta, là Mai Hà sáng tạo ra Mai thôn, là Mai Hà dung dưỡng một mảnh thổ địa này, nhưng mà thiên địa đôi khi mưa gió thất thường, nếu như vĩnh viễn đều mưa thuận gió hoà, ta đây sẽ không phản đối, nhưng đó là chuyện không thể nào, trong lòng chúng ta hẳn đều minh bạch, vấn đề là ở chỗ này, một khi có thiên tai gì đó, chúng ta căn bản bất lực đi đối mặt, chờ đợi chúng ta chính là tử vong, loại cuộc sống hoàn toàn dựa vào ông trời này có quá nhiều biến số."

Dân chúng huyện Thanh Khê chính là ví dụ tốt nhất, huyện Thanh Khê là nơi giao thông yếu đạo, hoàn cảnh địa lý thập phần tốt, ngày bình thường dân chúng chỗ đó so với chúng ta còn giàu có hơn nhiều, nhưng một hồi lũ lụt lại đem hết thảy cuốn đi rồi, bọn họ căn bản không có đủ vốn liếng để chống đỡ trận tai nạn này, không phải bọn họ không cố gắng, chỉ là bọn họ ngày thường không chịu nghĩ nhiều đến tình huống như vậy, đồng dạng, nếu như ngày nào đó Mai Hà xuất hiện lũ lụt, chúng ta nên làm gì bây giờ? Chỉ có thể đi cầu quan phủ mở kho cứu nạn thiên tai, nhưng nếu như quan phủ không mở kho thì sao? Chờ chết? Chúng ta tựa hồ còn có thể làm gì nữa không."

Đoàn người nghe thế liền tiếp gật đầu, cái Mai thôn này cũng không phải chưa trải qua lũ lụt, nhưng cũng chưa bị lũ lụt quá lớn, ai ai cũng có trở ngại giống nhau, trải qua cuộc sống phi thường gian nan, ngồi tại đây ai cũng có thời kỳ ăn bữa nay lo bữa mai.

Nhưng dù vậy, bọn họ lại có thể làm gì được đây?

Dương Lâm hỏi: "Vậy người nói xem, chúng ta nên làm như thế nào đây?"

Hàn Nghệ cười nói: "Đi ra mai thôn, đi sáng tạo tài phú, đơn giản mà nói, chính là đi buôn bán."

"Buôn bán?"

"Chúng ta chưa bao giờ làm mua bán nha!"

Đoàn người đều vỗ đùi than thở, cái buôn bán này quá khó, ta cũng không rành cái này.

"Các vị không đi làm, làm sao biết làm không được." Hàn Nghệ nói: "Kỳ thật các người không phải làm không tốt, mà là không có ý nghĩ này, các người hiện tại cũng biết chơi mạt chược mà phải không?"

Mấy người ào ào gật đầu, nhưng cũng không rõ vì sao Hàn Nghệ sẽ nói như vậy.

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy không biết các vị thích cảm thấy chơi mạt chược chơi hay hay không?"

"Cái trò mạt chược này ngược lại rất thú vị nhanh."

Đám Dương Lâm vừa nghe đến chơi mạt chược liền nhiệt tình, lập tức nở nụ cười.

Hàn Nghệ nói: "Cái trò mạt chược này thú vị, thật sự là không cần nhiều lời rồi, nhưng mọi người chỉ biết chơi, mà không có phát hiện trong đó ẩn chứa tài phú. Chơi mạt chược đã lâu như vậy, nhưng ta chưa bao giờ thấy ở bên ngoài có người chơi trò này."

Trương Lục thúc nói: "Ý của người là, để cho chúng ta mang trò mạt chược bán ra bên ngoài?"

"Chỉ đơn giản như vậy đó!"

Hàn Nghệ hai tay dang ra, nói: "Ta vừa mới làm ra trò mạt chược, các người liền tranh nhau vào chơi. Có thể thấy được cái trò mạt chược này là một sản phẩm vô cùng hấp dẫn, vì thế, nếu như các vị cầm trò mạt chược ra ngoài bán, nhất định sẽ có người mua, kể từ đó, tiền không phải đã tới tay rồi sao?"

Còn có những cái bàn này, giường này, băng ghế này, thậm chí còn có cái phương pháp lấp phòng này, cũng có thể sáng tạo ra tài phú, hơn nữa nó cần bản không cần tiền vốn gì, kiếm chút gỗ đến làm là được rồi. Cái này so với bán củi còn muốn lợi nhuận hơn, chỉ là các người không nghĩ tới mà thôi."

Lời này vừa ra, trong đầu đám người Dương Lâm linh quang lóe lên, tựa hồ phát hiện một con đường đi thông thế giới khác.

Hàn Nghệ nói: "Mai thôn chúng ta trong một năm chỉ có hai mùa bận rộn nhất, một là mùa xuân, hai là mùa thu, nhưng mùa hạ cùng mùa đông đều tương đối rảnh rỗi giống nhau, nếu như các vị thúc thúc muốn kiếm thêm..., có thể nhân lúc rảnh rỗi đi làm một ít mua bán, như vậy sẽ tương đối được bảo đảm cuộc sống hơn một chút."

Tiêu Vân ngồi ở một bên đột nhiên nói: "Nhưng món đồ mật chược này, một khi ra khỏi mMai thôn, sẽ lập tức sẽ bị người ta làm hàng nhái."

Không thể tưởng được nữ nhân này còn có chút suy nghĩ. Hàn Nghệ cười nói: "Nàng nói không sai, nhưng người thứ nhất làm chắc chắn sẽ được lợi nhiều nhất, chúng ta trước tiên có thể dùng gỗ làm đồ chơi mật chược, chờ bọn họ bắt chước, chúng ta có thể đổi sang dùng tài liệu tốt hơn, còn có cách chơi, chúng ta có thể tăng thêm vài lá bài mới, thay đổi cách chơi, nói tóm lại, chúng ta vĩnh viễn đi trước bọn họ một bước, kẻ ăn thịt vĩnh viễn là chúng ta, ăn canh vĩnh viễn là bọn họ."

Bọn Dương Lâm đưa mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Quỳ hoa bảo điển

Dịch: mafia777

Hàn Nghệ buổi nói chuyện, phảng phất một nhúm chưa bao giờ tồn tại qua ánh sáng chiếu vào Dương Lâm bọn người trong nội tâm

Kỳ thật bọn hắn cũng đã là người đến trung niên, theo đạo lý mà nói, bọn hắn lúc này hẳn là nhuệ khí chính giảm, đã không có cái kia một cỗ bốc đồng, nhưng là bọn hắn nghe được lại là tình cảm mãnh liệt bành bãi, phảng phất toàn thân đều tràn đầy lực lượng, cái này là bởi vì bọn hắn cái này vài chục năm nay, đối với tương lai ước mơ, chính là sang năm có một tốt thu hoạch, chưa bao giờ nghĩ tới tranh thủ càng nhiều là hạnh phúc.

Nhưng mà lúc này, Hàn Nghệ đã muốn đốt lên bọn hắn trong nội tâm vốn là tồn tại cái kia đoàn hỏa, đều không ngoại lệ, Dương Lâm bọn người cho rằng có thể thử làm ra một ít thay đổi, dù sao cái này cũng không cần gì tiền vốn, bọn hắn hiện tại nhân rồi vô cùng, vì cái gì không đi thử xem

Một phen sau khi thương nghị, Dương Lâm bọn người rời đi, bọn hắn còn phải đem chuyện này nói cho thân nhân, nói cho còn lại thôn dân, bởi vì này không phải là mấy người bọn hắn người sự tình, mà là cả mai thôn sự tình.

Hàn Nghệ cất bước Dương Lâm bọn hắn về sau, liền trở về trong phòng, Tiêu Vân đâm đầu đi tới, hai mắt tràn đầy hoang mang, môi son khê mở, giống như nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại bị Hàn Nghệ đoạt trước nói: "Tiêu Vân, ngươi có thể giúp ta một cái bệ bọn sao?"

Tiêu Vân đến bên miệng lời mà nói..., lại nuốt xuống, nói: "Gấp cái gì?"

Hàn Nghệ nói: "Giúp ta ghi một ít gì đó."

Tiêu Vân nhìn xem thần sắc ngưng trọng Hàn Nghệ, chớp chớp đôi mắt đẹp, "Không phải là di thư a?"

Trời ạ! Cái này bà nương đến tốt cùng đang suy nghĩ gì? Hàn Nghệ trợn trắng mắt, nói: "Nếu di thư, đó cũng là giúp người ghi."

...

...

Hai canh giờ hậu.

Tiêu Vân nhìn xem dài mấy xích hứa vài trắng thượng cái kia rậm rạp chẳng chịt chữ màu đen, hai mắt tràn đầy khiếp sợ, rất khó tin tưởng một người hội đối với chính mình ghi chữ cảm thấy như thế khiếp sợ, Tiêu Vân nhưng cũng không có tự kỷ đến loại tình trạng này, nàng khiếp sợ chính là trên mặt ghi nội dung, phía trên này kỹ càng viết mai thôn thôn dân như thế nào kinh doanh cái này chơi mật chược, cái bàn văn... văn, trong đó rất nhiều lý niệm đều là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu).

Nàng đương nhiên chưa từng nghe qua, bởi vì đây là đến từ ngàn năm về sau.

Hàn Nghệ giả trang qua quá nhiều tài chính giới tinh anh rồi, tuy nhiên hắn theo chưa bao giờ làm sinh ý, nhưng là hiểu được không ít lý niệm. Nói trở lại,

nếu như hấn đi buôn bán, thành công khả năng cũng rất lớn, bởi vì hấn lành nghề lừa gạt trong quá trình. Nhất định phải hiểu được tùy cơ ứng biến, xử lý các loại vấn đề.

Trôi qua nửa ngày, Tiêu Vân mới chậm rãi theo trong lúc khiếp sợ đi ra, kinh ngạc nhìn qua một bên đang uống trà giải khát Hàn Nghệ, "Cái này --- những điều này đều là ngươi --- ngươi nghĩ ra được?"

Hàn Nghệ gật gật đầu. Hấn sờ dĩ thừa nhận, là bởi vì hấn không muốn giải thích quá nhiều.

Tiêu Vân nói: "Điều này sao có thể?"

Hàn Nghệ cười nói: "Này làm sao tựu không khả năng rồi, vì cái gì ngươi sẽ nói như vậy, cái kia chỉ là bởi vì ngươi chưa bao giờ nghĩ tới, hãy cùng Dương Nhị thúc bọn hấn đồng dạng."

Tiêu Vân sững sốt hạ, trầm nghĩ, đúng vậy a, ta chưa bao giờ suy nghĩ qua, vì vậy mới có thể đối với cái này cảm thấy kinh ngạc. Nói: "Ngươi đã sớm có một bộ như thế thành thực lý niệm, vì sao trước đó ngươi chưa bao giờ đề cập qua. Cũng không có phó chư hành động."

Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Bởi vì ta đối với mấy cái này cũng không có hứng thú."

Tiêu Vân nói: "Vậy ngươi vì sao hiện tại vừa muốn làm như vậy đâu này?"

Hàn Nghệ nghĩ nghĩ, nói: "Có thể là bởi vì Trần Thạc Chân a."

Tiêu Vân hoang mang nhìn qua Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ thoáng chần chờ một chút, mới thờ dài nói: "Ta nói rồi lạnh lùng cái này là Trần Thạc Chân khởi nghĩa cho ta lớn nhất cảm xúc. Nhớ đến lúc ấy, Mục Châu khởi nghĩa một chuyện rơi vào tay Dương Châu đến, ngoại trừ quan phủ bên ngoài, dân chúng Dương Châu cũng không có quá nhiều phản ứng, cuộc sống của bọn hấn như thường ngày đồng dạng, nhưng đã đến về sau, Trần Thạc Chân đại quân tập kích Dương Châu, dân chúng Dương Châu rất cực có phản ứng. Là sợ hãi, là kinh hoàng, là phẫn nộ. Đến cuối cùng, phản quân toàn quân bị diệt. Mà dân chúng Dương Châu là cao hứng, là tiết hận, nhưng là từ đầu đến cuối bọn hấn trong nội tâm cũng không nửa phần đồng tình cùng thương cảm cùng với tự hỏi, người chết cũng là đồng bào của chúng ta, cũng là chúng ta Đại Đường con dân, nhưng mà. Bọn hấn cũng không có nghĩ qua điểm này.

Vì sao lại như vậy, cũng là bởi vì hiện tại dân chúng đều là tự quét trước cửa tuyết, bọn hấn quan tâm chỉ có chính mình, chỉ cần không ảnh hưởng cuộc sống của bọn hấn, bọn hấn tựu cũng không đi chú ý, bọn hấn trong tư tưởng cũng chỉ có một ngum com.

Chẳng lẽ nhân tính tựu là như thế sao? Ta xem bằng không thì, lý do phía trước ta cũng đã nói qua, là vì loại này dựa vào một mẫu đất còn sống cuộc sống chỗ làm cho, từng cái dân chúng chỉ cần trông dường như gia địa, cái này một năm coi như là an ổn rồi, bọn hấn không cần dựa vào bất luận kẻ nào, chỉ cần dựa vào ông trời hỗ trợ, loại này tự cấp tự túc cách sống làm cho người ta tính trở nên lạnh lùng vô tình, đối với bất cứ chuyện gì đều thờ ơ, nhưng là người há có thể đầu qua được trời, đương làm ông trời tức giận lúc, một người là căn bản không có khả năng chống cự, chỉ có mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, lại vừa chống cự, nếu như lúc ấy thanh Khê huyện phát sinh tai nạn lúc, còn lại châu huyện dân chúng đều ào ào cứu viện, như vậy cho dù quan phủ không sao cả với tư cách, cũng sẽ không phát sinh bức này bị kịch.

Ta sờ dĩ làm như vậy, thứ nhất, cũng là lo lắng mai thôn sẽ phát sinh cùng thanh Khê huyện đồng dạng bị kịch, thứ hai, ta hi vọng mai thôn thôn dân có thể đi ra mai thôn, có thể minh bạch một cái đạo lý, trợ giúp lẫn nhau, lẫn nhau trao đổi, lẫn nhau quan tâm, đây mới là nhân loại nên có cuộc sống, trời cao giao phó chúng ta không gì sánh kịp ngôn ngữ, cái này là nhân loại mạnh nhất vũ khí, chúng ta sao có thể vứt tới không cần đâu này?"

Tiêu Vân kinh ngạc nhìn qua Hàn Nghệ xuất thần, đột nhiên lâm bảm nói: "Có lẽ ngươi đi Trường An là một cái lựa chọn tốt."

Hàn Nghệ nhất thời không có nghe tiếng. "Ngươi nói cái gì?"

"Ah, không có gì." Tiêu Vân giật mình, nói: "Nhưng là ngươi không tại, ngươi sao có nắm chắc mai thôn thôn dân có thể làm được trong tưởng tượng của ngươi cái kia dạng?"

Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Ta chưa bao giờ hi vọng bọn họ làm từng bước như ta nói đi làm, cái này vốn tựu cần chính mình đi lực lại, đi phần đầu, bọn hấn gặp được tất cả lớn nhỏ khó khăn, nhưng là mỗi giải quyết một cái khó khăn, chính là đi phía trước bước một bước, kỳ thật chỉ cần bọn hấn nguyện ý vì lần này cố gắng, ta liền cho phi thường thỏa mãn."

"Ngươi nói cũng có chút đạo lý."

Tiêu Vân sâu kín thờ dài, lại nói: "Chỉ tiếc chúng ta lập tức tựu muốn rời đi, nếu như ngươi có thể dẫn của bọn hấn cùng nhau cố gắng, vậy nhất định làm choi ăn thật."

Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Ngươi quá đề mắt ta, ta không thích hợp."

Tiêu Vân kinh ngạc nói: "Vì cái gì?"

Hàn Nghệ cười khổ nói: "Bởi vì ta cũng không phải là một người như vậy, ra nghĩ kế đảo cũng không tề lắm, còn lại ta đây thật sự không được."

"Đây chẳng qua là chính ngươi cho rằng mà thôi, ngươi phía trước cũng nói rồi, ngươi không đi làm, như thế nào lại biết không được." Tiêu Vân không

cho là đúng nói.

Hàn Nghệ nghe được như có điều suy nghĩ.

Tiêu Vân lại hỏi: "Vậy ngươi có chọn người thích hợp sao?"

"Ah? Ừm."

"Ai?"

"Thẩm gia."

...

...

Tại Thẩm Tiểu tị nạn trong phòng.

Hàn Nghệ, tiểu dã, Hùng đệ, còn có Thẩm Tiểu, Tang Mộc, Đông Hạo, Tá Vụ, bảy người bao quanh vây quanh một trương tấm chấp và lung tung tổ hợp bàn ngồi, trên bàn bày đặt thập đại chén đồ ăn.

Vốn là Tang Mộc bọn người là ý định trở lại Phù Tang, nhưng là hôm nay quan phủ đã muốn tỏ vẻ không truy cứu nữa trách nhiệm của bọn hắn. Đương nhiên, đây chỉ là lén hiệp nghị, nhưng bất kể thế nào nói, bọn hắn hiện tại đã muốn an toàn. Chỉ cần không bị người của Vương gia phát hiện là được rồi, bọn hắn liền cũng không muốn tạm biệt Phù Tang.

Dù sao người này thường đi chỗ cao nước hướng thấp nơi lưu, hôm nay Phù Tang quá rút lại phía sau rồi, căn bản không thể cùng Đại Đường so sánh với, cho nên bọn hắn có lẽ hay là muốn tiếp tục lưu lại Đại Đường. Vì vậy Thẩm Tiểu sẽ đem phòng mượn cho bọn hắn ở.

"Hàn Nghệ, ngươi thật sự là không có suy nghĩ, lâu như vậy mới đến xem ta, có phải là đi theo Dương gia, tự xem thường chúng ta."

Thẩm Tiểu cái này vừa thấy được Hàn Nghệ, chính là đại càu nhàu, nhưng hắn là đem Hàn Nghệ coi là cuộc đời nhất tri kỷ, nhưng là Hàn Nghệ biểu hiện tựa hồ không có đưa hắn để ở trong lòng, cái này lại để cho hắn rất căm tức.

"Ngươi đây là nơi nào lời mà nói..., ta có lẽ không như vậy nghĩ tới. Ta lao thẳng đến ngươi coi là huynh đệ."

"Vậy ngươi vì cái gì không tới tìm ta chơi."

Hàn Nghệ cũng là có cực khổ nói, nói: "Thật sự là thật xin lỗi, những ngày này ra một chút ngoài ý muốn."

Thẩm Tiểu hiểu kỳ nói: "Cái gì ngoài ý muốn?"

Hàn Nghệ cười nói: "Một lời khó nói hết ah!"

Thẩm Tiểu thấy Hàn Nghệ không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nhiều, bởi vì y biết hiện tại Hàn Nghệ là theo chân Dương Tư Nột làm việc, đúng là có rất nhiều chuyện không tiện nói ra, nói: - Cái này ta không quan tâm, tóm lại chuyện này là do ngươi...ngươi không đúng, phạt ba chén trước, còn tiểu Dã, Hùng Đệ, hai tên tiểu tử bọn ngươi cũng không phúc hậu, nhất định phải uống.

Hàn Nghệ cười nói: "Rượu nhất định sẽ uống, cái này ngươi yên tâm, ngươi không cho ta uống, ta cũng tranh uống, nhưng trước đó, ta muốn nói một chuyện với ngươi trước."

"Chuyện gì?"

"Ta phải đi Trường An rồi."

- Cái gì?

Thẩm Tiểu, Tang Mộc và những người khác đều kinh ngạc.

Thẩm Tiểu nói: - Ngươi đi Trường An làm gì?

Hàn Nghệ nói: - Là Dương công an bài.

Hắn nói như vậy, chẳng qua là ngăn ngừa Thẩm Tiểu bọn họ hỏi nhiều.

Quả nhiên, Thẩm Tiểu nghe thấy Dương Tư Nột an bài. Những lời oán hận phải nuốt vào trong bụng nói: - Khi nào thì đi?

Hàn Nghệ nói: - Ba ngày sau.

- Nhanh vậy?

- Ừ.

Thẩm Tiểu nghe vậy không khỏi hụt hẫng, im lặng không nói.

Hàn Nghệ dùng sức vỗ vai của Thẩm Tiểu nói:

- Thẩm Tiểu, ngươi làm gì vậy? ta và ngươi tuy thời gian quen biết không dài, nhưng xem như cũng từng gạt qua người, cũng từng cùng đi thanh lâu, không quản là đi tới đâu, ngươi đều là huynh đệ của ta. Điểm này vĩnh viễn không thay đổi.

Thẩm Tiểu liếc nhìn Hàn Nghệ, nói: - Thật không?

Hàn Nghệ nói: - Ta cần phải lừa ngươi sao?

Thẩm Tiểu lúc này mới thoáng lộ ra vẻ mỉm cười, nói: - Lời này vẫn còn xuôi tai.

Tang Mộc đột nhiên nói:

- Hàn công tử.

- Đừng gọi ta công tử, ta bây giờ nghe cái từ này liền phản cảm, ngươi hãy gọi ta Hàn Nghệ đi. Hàn Nghệ vung tay lên nói.

Tang Mộc sững sốt, mặc dù không rõ tại sao Hàn Nghệ lại nói như vậy, nhưng cũng biết bên trong ắt hẳn là phải có nguyên nhân, vì thế nói: - Là như vậy, bọn ta ở Dương Châu cũng có nhiều bất tiện, kỳ thực là sớm muốn rời khỏi nơi này rồi, nếu như ngươi đi Trường An, có thể mang bọn ta đi cùng không?

Bởi chuyện này xảy ra bất thành lĩnh, Đông Hạo, Tá Vụ nhất thời không có chuẩn bị, sững sốt, sau đó gật đầu nói: - Hàn ân công, nếu như ngươi không chê, thì giữ chúng ta ở bên cạnh cậu làm tùy tùng. Bọn họ vốn dĩ định đi Trường An đấy.

Hàn Nghệ nhìn ba người bọn họ liếc mắt một cái, có chút do dự, với tính cách của hắn. Hắn không thích mang theo nhiều người như vậy bên cạnh mình. Bởi người bên cạnh càng nhiều, trách nhiệm càng nhiều. Nhưng nghĩ lại, muốn đi Trường An nơi xa như vậy, trên khó tránh khỏi gặp khó khăn. Bản thân trước đây đi xa nhà đều ngồi máy bay, mà Tang Mộc bọn họ trên phương diện này có rất nhiều kinh nghiệm, dù sao thì bọn họ cũng vượt qua đại dương mới tới được Đại Đường, hơn nữa ba người bọn họ cũng đáng thương, người thân đều chết cả rồi.

Đương nhiên, quan trọng nhất đó là ba người bọn họ trọng nghĩa khí, không phải loại tâm thuật bất chính, suy trước tính sau, Hàn Nghệ cuối cùng gật đầu nói: - Được, nếu như ngươi bằng lòng thì đi cùng ta vậy.

Tang Mộc mấy người vui mừng quá đổi.

- Đợi một chút.

Thẩm Tiểu đột nhiên đưa tay ra chặn ở giữa, khó chịu nói: - Các ngươi đều đi rồi vậy ta làm thế nào, cái này không được.

Hùng Đệ cười hi hi nói: - Thẩm đại ca, huynh cũng có thể đi cùng bọn ta a.

Hàn Nghệ nói: - Tiểu Mập, chớ nói lung tung.

- Không không không. Tiểu Mập nói khá có đạo lý đấy.

Thẩm Tiểu khà khà nói: - Kỳ thực ta sớm muốn đi Trường An mở mang kiến thức rồi, nếu không Hàn Nghệ, ngươi nhân tiện mang theo ta đi.

Hàn Nghệ hừ nói: - Cái này ngươi đừng nghĩ nữa, ngươi là con một chín đời, ngươi đi rồi, phụ thân ngươi làm sao mà yên tâm ở Dương Châu được?

- Lúc này đừng nhắc đến cha ta được không, mất hứng.

Thẩm Tiểu gãi đầu, lại phát tay nói: - Ta chỉ nói đùa, ta biết ta không đi được.

Hàn Nghệ nói:

- Ngươi đừng buồn phiền, bây giờ không có cơ hội không có nghĩa là sau này không đi được.

Thẩm Tiểu chớp chớp mắt nói: - Lời nói của Hàn huynh có hàm ý khác nhi

Hàn Nghệ cười nói: - Ai dám cảm đoan Thẩm gia các người không đi trường an buôn bán, nói không chừng ngày nào đó nhà các người mở Đệ Nhất Lâu ở Trường An. Ngày nay nhà ngươi chỉ là Dương Châu Đệ Nhất Lâu, nếu muốn trở thành Đại Đường Đệ Nhất Lâu, vậy nhất định phải đi Trường An thử xem.

- Đúng vậy.

Thẩm Tiểu vỗ đùi, nhưng ngay lập tức xệ mặt xuống, buồn bực nói: - Nói thì dễ vậy, nhưng thực hiện là khó a. Đi Trường An mở tủ lâu đâu có đơn giản vậy.

Hàn Nghệ cười nói: - Đây là đương nhiên. Tuy nhiên ta tin tưởng không làm khó được nhà họ Thẩm ngươi, người ngoài đều truyền rằng ngươi là bại gia tử, nhưng thực ra ngươi đều dùng tiền để giúp đỡ người khác, có thể khi người khác nhìn, cách làm của ngươi quả thật ngu xuẩn. Nhưng ta cảm thấy cách làm của ngươi là rất chính xác, ngươi mạnh hơn đám người đó cả vạn lần. Hiện giờ, Đại Đường của chúng ta cần nhất những người như ngươi. Hàn Nghệ ta tự hào khi có người bạn như ngươi, nhưng nếu như ngươi muốn giúp đỡ được nhiều người hơn thì ngươi phải có nhiều tiền hơn, ta biết ngươi không thích buôn bán, bởi trong đó có rất nhiều chuyện đâm đá nhau, nhưng chẳng quan trọng. Ngươi có thể cho rằng đang giúp đỡ người khác. Đây là vì giấc mộng của mình mà cố gắng.

Thẩm Tiểu hồ nghi nhìn Hàn Nghệ, dường như không tin Hàn Nghệ có thể nói ra những lời có triết lý như vậy, nói: - Ta nói Hàn Nghệ, lời này có phải ngươi nghe lén ở đâu ra không?

Hàn Nghệ cười ha hả nói: - Coi như ta là trộm nghe được, vậy ngươi nghĩ như thế nào?

Thẩm Tiểu gãi gãi cổ, như thoáng chút suy nghĩ nói: - Nhưng thật ra khá có đạo lý đấy.

- Thế chẳng phải là được rồi sao?

- Nhưng ta làm buôn bán so với cha ta, đúng là kém xa quá, ta khả năng căn bản không có thiên phú.

- Đây chẳng qua là ngươi chưa thử qua, ta tin tưởng ngươi nhất định được, bởi vì ngươi là người rất có ý thường, loại tính chất đặc biệt này nhất định giúp ngươi đạt được thành công trước nay chưa từng có.

Thẩm Tiểu nghe cả người nổi da gà, nói: - Hàn Nghệ, ngươi hôm nay sao thế, luôn khen ta, ta đã quen người khác chế nhạo ta, ngươi khen ta như vậy, ta thật ra không thích ứng, ngươi không phải là.

Hàn Nghệ nói: - Không phải là cái gì?

Thẩm Tiểu e ngại nói: - Không lẽ ngươi thích ta rồi?

Hàn Nghệ sùng sốt, lập tức cười mắng: - Cút sang một bên, lão tử không có cái mê này.

Thẩm Tiểu chà xát cánh tay của mình, nói: - Vậy thì tốt vậy thì tốt.

Người này tư tưởng đúng là vượt mức quy định rồi, Hàn Nghệ trong lòng bối rối, không biết là những năm này đã có chuyện như vậy rồi. Hàn Nghệ cũng không muốn rồi rấm mải chủ đề này, khẩn trương chuyển chủ đề nói: - Thẩm Tiểu, ngươi không nên lo lắng vì chuyện này, ta bây giờ cho ngươi một cơ hội phát tài.

Thẩm Tiểu ngẩn ra: - Cơ hội phát tài?

Hàn Nghệ lấy từ trong ngực ra một quyển vải trắng đến, đặt lên bàn, sắc mặt nghiêm trọng nói: - Đây là một bộ bảo điển mà ta dốc lòng biên soạn, ta lấy tên là "Quyển hoa bảo điển", ngươi chỉ cần học tri thức trong bảo điển này, nhiều thì ta không dám nói, nhưng chắc chắn phát tài.

- Quyển hoa bảo điển?

Thẩm Tiểu hít mạng một hơi, kinh ngạc nói: - Ngươi còn biết viết bảo điển?

Hàn Nghệ cười nói: - Cái này có gì khó?

- Ta ta không tin.

Thẩm Tiểu vội mở bảo điển ra xem, ngẩng đầu lên câu thứ nhất làm y sợ chết khiếp, mặt biến màu xanh, kinh ngạc: - "Muốn luyện thần công, trước tiên tự cung". Hàn Nghệ, ngươi ngươi điên rồi sao? Ta là chín đời đơn truyền, ngươi bảo ta tự cung.

Hàn Nghệ dường như sớm có chuẩn bị, cầm lấy một cái đĩa trống chắn phía trước mặt, đợi Thẩm Tiểu phun xong mới ghé đầu qua, nói: - Ngươi nghe ta nói trước đã, tự cung này không phải ngươi tự cung thật, mà chỉ là nhắc nhở ngươi. Nếu như ngươi muốn phấn đấu vì giấc mộng của mình, thì nhất định phải bỏ đi những ham muốn, bởi tinh lực của con người có hạn. Câu nói này là muốn nói cho ngươi một đạo lý, đó là có được có mất, để xem ngươi chọn lựa như thế nào.

Thẩm Tiểu nổi cáu nói: - Vậy ngươi cũng không nên viết như thế a, lúc này làm ta sợ muốn chết.

Hàn Nghệ ha hả nói: - Lời mở đề, dĩ nhiên phải viết nặng một chút, nếu không sao ngươi nhớ sâu sắc được. Bên trong chỗ nào không hiểu có thể đi thỉnh giáo cha ngươi, cha ngươi nhất định hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 141: Ly biệt (Thượng)

Dịch: mafia777

Muốn luyện công pháp này, trước tiên phải cù cung!

Câu nói này không phải là do Tiêu Vân viết, mà do Hàn Nghệ vẽ sau mới thêm vào, kỳ thực Hàn Nghệ luôn cảm thấy câu này rất có triết lý, tuyệt không phải là dùng để gây cười, Quý hoa bảo điển, thiên hạ đệ nhất võ công, lợi hại đến mức nào, nhưng nếu muốn làm hạ đệ nhất, vậy thì nhất định phải đưa ra cố gắng nhiều hơn so với người khác, có lẽ Kim gia gia cũng không biết thiên hạ đệ nhất thì phải đưa ra cố gắng nhiều như thế nào, dứt khoát làm cái tự cung, như vậy là đủ ác rồi chứ.

Giống vậy, Hàn Nghệ cho Tiêu Vân làm cuốn sách kế hoạch này, là vượt thời đại, đối với bách tính đương đại, nếu muốn làm được như viết ở trên thì vô cùng khó khăn, đặc biệt là rất khó bước qua bước thứ nhất, vì thế Hàn Nghệ dứt khoát dùng câu nói này để nhắc nhở Thẩm Tiểu và bách tính Mai thôn.

Sau đó Hàn Nghệ lại nhờ Thẩm gia mang theo người dân Mai thôn đi kinh doanh.

Thẩm Tiểu đương nhiên không có vấn đề gì, tuy nhiên y không thể làm chủ, tất cả đều do Thẩm Thanh Phong quyết định. Tuy nhiên Hàn Nghệ biết rằng Thẩm Thanh Phong nhất định sẽ đồng ý, bởi Thẩm Thanh Phong có thể coi là một người kinh doanh tương đối lương thiện, từ việc ông ta không đánh gãy chân Thẩm Tiểu mà không khó nhìn ra, nếu như Thẩm Tiểu đem số tiền đó đi chơi bởi phóng túng. Y nhất định không thể tự nhiên phóng khoáng như hiện giờ.

Sau khi bàn chính sự, mấy người đàn ông cảm quyền đương nhiên không thể đi tập đâm lê (việc vô bổ), uống rượu, đàn ông là phải uống rượu.

Nhưng rất nhanh, Thẩm Tiểu đã uống say mềm, tâm trạng không tốt rất dễ uống say, câu nói này đúng là không sai. Hàn Nghệ bọn họ sắp đi, Thẩm Tiểu đương nhiên là người không vui nhất, bởi y có tính cách và tư duy độc đáo. Làm cho y rất ít kết được bạn tri kỷ, duy có Hàn Nghệ là thấu hiểu y, y thực sự thực sự rất quý trọng mối giao tình này, cho nên nghĩ tới Hàn Nghệ sắp rời đi, dĩ nhiên là đau lòng, chưa uống mấy chén mà đã làm cho y ngã gục rồi.

Sau khi y gục xuống, Hàn Nghệ bọn họ cũng không uống tiếp nữa, kỳ thực bọn họ cũng uống không nhiều, dù sao thì loại rượu ly biệt này, ai cũng đều không vui, mọi người khiêng Thẩm Tiểu lên giường. Hàn Nghệ dặn dò Tang Mộc bọn họ chăm sóc Thẩm Tiểu, sau khi hẹn giờ xuất phát, Hàn Nghệ mang theo Hùng Đệ và Tiểu Dã bọn họ cáo từ.

Vừa ra khỏi cửa, Hàn Nghệ chợt thấy lạnh sống mũi, không khỏi sờ sờ chớp mũi, ngẩng đầu lên nhìn liền nghe thấy Hùng Đệ vui mừng kêu lên: "Hàn đại ca, huynh mau nhìn, tuyết rơi rồi."

"Đúng rồi, tuyết rơi rồi."

Hàn Nghệ vừa đi vừa cười ha hả nói: "Tiểu Béo, đệ thích tuyết vậy sao?"

Hùng Đệ gật gù đầu nói: "Trước kia mỗi khi tuyết rơi, cha đệ mẹ đệ đều đưa đệ ra trước nhà đắp người tuyết, cha đệ còn chơi ném tuyết với đệ."

Được rồi, lại nữa rồi.

Hàn Nghệ cười cười, hẳn biết rằng kế tiếp là thời gian diễn thuyết của Hùng Đệ rồi.

Quả nhiên, Hùng Đệ lại nói tiếp không dứt, bình cũ rượu mới, đều là chuyện chơi ném tuyết với cha mẹ nó.

Cái này nếu như người khác nói, Hàn Nghệ đoán chừng sẽ không kiên nhẫn, tuy nhiên hiện giờ hẳn đã quen rồi. Nghe vậy cũng cảm thấy thú vị, thỉnh thoảng cũng mỉm cười.

Tuy nhiên Tiểu Dã vẫn như trước đây, nghe rất say sưa, cậu rất thích nghe Hùng Đệ không sợ phiền phức mà nói, trong mắt biểu lộ hâm mộ, có lẽ cậu tuổi quá nhỏ, không thể tưởng tượng được cảnh tượng nếu bản thân ở cùng với cha mẹ, mà câu chuyện của Hùng Đệ làm cho cậu có một đối tượng mơ màng. Kỳ thực cha mẹ cậu luôn sống trong đầu óc của cậu.

Tuy nhiên nói gì thì nói, đúng là Tiểu Béo này có khả năng nói, nói từ ngoài thành vào đến trong thành, lúc đó mới hạ màn.

Hàn Nghệ đưa bình nước qua nói: "Khát rồi chứ?"

Hùng Đệ cười khà khà gật gù đầu, đón lấy bình nước, uống ừng ực hết phân nửa bình nước. Thấy Hàn Nghệ đứng bước không tiến ánh mắt nhìn về phía nam, hiểu kỳ nói: "Hàn đại ca, sao ngươi không đi nữa?"

Hàn Nghệ trầm ngâm một lát, nói: "Ta lại muốn đi một chỗ."

Sương lên theo ngọn núi, đoạn Mai Hà này nằm trong sương dày đặc, sông nhỏ bốc hơi ra khí nóng, khí nóng và sương kết lại với nhau, giống như dải ngân hà trên trời vậy.

"Tiểu Dã, Hàn đại ca tới nơi này làm gì?"

"Không không biết."

Hùng Đệ và Tiểu Dã ngồi xồm trên một tảng đá lớn, tràn đầy hoang mang nhìn Hàn Nghệ đứng bên bờ sông.

Hàn Nghệ đốt ba nén hương, cắm vào khe đá nứt bên cạnh bờ sông, lại lấy một nhánh mai mà mùa đông mới nở đặt bên bờ. Tuy hiện giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể của Trần Thạc Chân, nhưng Hàn Nghệ cho rằng trong trường hợp đó, Trần Thạc Chân chắc chắn là chết, hơn nữa hiện giờ kỹ thuật tìm kiếm cũng chỉ có vậy. Hắn cũng không kỳ vọng là có thể tìm được thi thể của Trần Thạc Chân.

Hiện tại Dương Tư Nột cũng tin là Trần Thạc Chân đã chết rồi, không cử người đi tìm nữa, bởi những ngày này cũng không có tin tức của Trần Thạc Chân.

Nhưng mà, lúc này chỗ Hàn Nghệ đứng, chính là chỗ Trần Thạc Chân đêm đó nhảy xuống sông, tuy rằng lúc ấy là trong đêm đen, nhưng rất kỳ quái chính là, Hàn Nghệ vô số lần mơ đến nơi này, là rõ ràng như vậy, hơn nữa cũng giống như hiện thực.

Hắn từng nghe bạn tốt Peter Zhu của hắn đặc biệt nói qua, trong óc con người ẩn chứa một số tin tức, trong một số trường hợp đặc biệt, số tin tức này mới bộc lộ ra, nói cách khác là lúc đó hai mắt Hàn Nghệ đã nhớ rõ tin tức ở nơi này, chỉ bởi vì vấn đề cảm quan, số tin tức này bị ẩn đi, nhưng lại hiện ra trong mơ.

Ngưng mắt nhìn nước xông chảy xiết, thật lâu, thật lâu. Hàn Nghệ bỗng nhiên thở dài thì thầm nói: - Nhớ rằng hôm đó ta có nói, nếu như cô chết, ta sẽ cắm cho cô nén nhang. Cho nên, bây giờ ta đến rồi, nhưng ta không thể nghĩ là, ta lại mang tâm trạng này tới đây, có lẽ lúc đó, ta không thể hiểu được hàm ý tiếng kêu than của cô, nhưng bây giờ ta dường như hiểu ra rồi, chúng ta chỉ là những người gặm xương, nhưng chúng ta yêu cầu quá nhiều, thế cho nên chúng ta bị ông trời trừng phạt.

Bây giờ cô nhất định đang cười, có lẽ đây là thu hoạch duy nhất của ta là ba mươi gây đó, dù sao Chu U Vương vì mong mỹ nhân cười, không ngại đốt lửa đèn chầu chầu, còn ta mới chịu ba mươi gây đã làm được rồi.

Có lẽ, ta nghĩ ta cũng nên thay đổi chút, vì bản thân cũng tốt, vì người khác cũng tốt, ta cảm thấy rất có tất yếu thay đổi những thứ này. Trên đời này không ai có thể ngăn cản tai họa ở huyện Thanh Khê có thể phát sinh lần nữa. Nhưng ta tin rằng có người có thể ngăn cản Trần Thạc Chân tiếp theo xuất hiện.

Hắn nói một hơi rất nhiều rất nhiều. Chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, nhìn mặt sông, thở dài một hơi. Nói: - Còn giữa ta và cô, chỉ có thể nói là trời đùa người, nhưng cho dù nhìn thế nào, chúng ta cũng không nên trở thành kẻ thù, thôi ta đi đây. Có thể cô cũng không hy vọng ta tới đây, nếu quả thật lại quấy rầy cô rồi. Như thế ta cảm thấy thật có lỗi.

Hàn Nghệ xoay người lại, hướng về Hùng Đệ và Tiểu Dã nói: "Đi thôi."

"Dạ."

Hai tên nhóc lập tức nhảy từ trên tảng đá xuống, không, không nên nói là nhảy xuống mà là trèo xuống.

Ba người dọc theo hướng Mai Hà rời đi.

Nhưng lúc bọn họ rời đi không lâu, trong đám sương dày đặc xuất hiện một bóng hình xinh đẹp, mơ hồ, không nhìn rõ dáng hình của nàng, chỉ thấy nàng bước đến bên sông, khom người nhặt bó hoa mai đó lên, ngưng nhìn hồi lâu, thuận tay vứt đi, bó hoa đó rơi giữa sông, rất nhanh biến mất. Nàng đứng trên chỗ Hàn Nghệ đứng lúc này, nhìn trên mặt sông, một hồi lâu, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài.

"Cạn vì cuộc sống của chúng ta ở Trường An."

"Cạn!"

"Cạn một ly vì sắp phải rời xa tiểu lâu."

"Cạn."

"Cạn một ly vì bách tính Mai thôn."

"Cạn."

Chỉ thấy Hàn Nghệ một nhà bốn người ngồi ở trên bàn com. Nâng chén uống thoải mái, dù sao cũng sắp rời xa nơi này, dù sao cũng phải tổ chức một yến tiệc cho chính mình. Vì thế Tiểu Béo bận trong bếp nửa ngày, mới làm ra 8 bát to thức ăn, chuẩn bị đêm nay không say không về.

Sau khi uống liên tiếp 3 chén, Tiểu Vân thấy Hùng Đệ chén nào cũng cạn, nói: "Tiểu Béo, đệ uống ít thôi, đệ từa lượng không tốt, hơn nữa tuổi quá nhỏ,

đừng uống hồng người."

Hùng Đệ nói: "Nhưng hôm nay đệ có dự định uống say rồi."

Tiêu Vân mặt nghiêm, nói: "Nếu chẳng may uống hồng người làm thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Đâu dễ dàng uống hồng người như vậy, cô nhìn Tiểu Dã chẳng phải rất tốt sao, còn cô, còn không biết xấu hổ mà nói người khác, lần trước không biết ai uống say bất tỉnh nhân sự?"

Tiêu Vân hừ nói: "Nói vậy, lần trước rõ ràng là ta nể mặt người, bằng không với tư lượng của người mà cũng muốn cho ta uống say. Không biết là người lấy tự tin ở đâu ra nữa."

"Đây chẳng phải là lời của ta sao, cô đừng cứ dùng trộm lời của ta có được không?"

Hàn Nghệ trách cứ liếc mắt nhìn Tiêu Vân một cái: "Cô không phục phải không, nào, hôm nay chúng ta uống tiếp."

"Uống thì uống, chả lẽ lại sợ người." Tiêu Vân không chút sợ hãi nói.

Hùng Đệ rất tự giác đứng dậy giúp bọn họ rót rượu.

Hàn Nghệ nhìn Hùng Đệ nói: "Ta nói này Tiểu Béo, đệ là cố tình muốn xem náo nhiệt phải không?"

Hùng Đệ lắc đầu nói: "Đệ không nghĩ thế, đợi lát đại tỷ tỷ cũng cho đệ rót rượu nữa."

Tiêu Vân cười nói: "Tiểu Béo đúng là càng ngày càng ngoan rồi, đệ ăn nhiều chút, rượu này giao cho ta và Hàn đại ca đệ."

"Tiểu Dã đâu?" Hùng Đệ không quên bạn tốt.

"Đệ nhìn Tiểu Dã gầy như vậy, đương nhiên là ăn nhiều rồi, nếu như các đệ có thể đều đặn một chút thì tốt rồi." Tiêu Vân thăm nghĩ.

Hùng Đệ ngẩng lại cũng đứng, hướng về Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, nếu như thịt của ta có thể phân cho đệ một chút thì tốt."

Tiểu Dã nghe vậy như sắp khóc, thịt của huynh đều là thịt mỡ, thịt của đệ là cơ bắp. Nếu như thịt mỡ của người đều cho đệ. Đệ làm sao mà bay tới bay lui trên cây được chứ.

Hàn Nghệ bị bọn chúng làm cho dở khóc dở cười nói: - Được rồi, được rồi, còn tưởng thật phải không, mọi người cùng uống, xem ai say trước.

"Vậy nhất định là đệ."

Hùng Đệ về mặt u sầu nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Mặc kệ, uống rượu, uống rượu."

Hùng Đệ nhắc cánh tay mập mập lên, hi hi nói: "Cạn."

Bốn người ly này tiếp ly khác, uống hết rượu. Thực tế là nếu âm thầm phân cao thấp, Hùng Đệ cũng không ngốc, biết là tư lượng không tốt, sau đó lừa lừa uống ít một chút, sau đó cứ thế ăn thức ăn, kiên trì không bao lâu thì gục rồi. Tiểu Dã không có nhiều tâm tư như Hùng Đệ, một ngum một ly, sự phụ dạ-không còn cách nào khác. Tuy tư lượng không tồi nhưng tuổi còn quá nhỏ, Tiểu Mập say không lâu, cậu cũng nằm gục xuống.

Còn lại Hàn Nghệ và Tiêu Vân, bọn họ xếp đũa sang một bên, đối diện, dứt khoát, trực tiếp, rõ ràng.

Lại là một mạch uống liên tục sáu cốc, Hàn Nghệ cái đầu buông xuống, khuỷu tay nói: "Không được rồi, không." Nói rồi hắn đưa tay bịt miệng, hai mắt lờ lờ ra.

Tiêu Vân thấy ghê tởm, chỉ ra ngoài cửa nói: "Người muốn nôn thì ra ngoài nôn, đừng có làm bẩn phòng ở."

Hàn Nghệ thất tha thất thểu chạy ra ngoài phòng, một hồi lâu hắn mới quay lại, hơi thở phì phò, lắc đầu nói: "Không được rồi, không được rồi, ta không uống được nữa."

Tiêu Vân hừ nhẹ nói: "Bộ dạng này của người, cũng dám độ rượu với ta, đã nói lần trước là nể mặt người rồi."

"Cô được, cô được, ta phục cô rồi còn không được sao? Ta ngủ trước." Hàn Nghệ nói rồi nằm ra chiếc giường thấp ở phòng khác mà ngủ, chiếc giường thấp này hắn vẫn không lơ bỏ đi, vẫn để ở phòng khách dùng làm ghế.

Còn chưa dứt lời, hắn đã bắt đầu kéo gối.

Tiêu Vân ngẩng cổ lên, lại là một ly nữa vào bụng, đôi mắt đẹp hướng về ba tên đang bất tỉnh nhân sự, trong mắt đột nhiên ngưng tụ một lớp sương.

Chương 142: Ly biệt (Hạ)

Dịch: mafia777

Tiêu Vân không phải một người phụ nữ hiền lành, có lẽ nàng đúng là không có cái thiện phú này, tuy nhiên nàng rất muốn làm một người phụ nữ hiền lành, đồng thời thay đổi hành động, và không ngừng tiến bộ.

Vừa nãy vẫn là một cái phòng khách hỗn độn, đã được nàng dọn dẹp sạch sẽ, có thể nói không một hạt bụi, lại gọi Tiểu Dã và Hùng Đệ về phòng ngủ, bởi bọn hai đứa bọn họ uống cũng không nhiều, chỉ gọi một lát là tỉnh, sau đó nhắm mắt bước về phòng. Nếu không phải là Tiêu Vân chạy trước giúp bọn họ, có lẽ bọn họ đã dùng đầu để húc đổ cửa rồi.

Tuy nhiên nàng cũng không đánh thức Hàn Nghệ bọn họ. Mà đem chăn nhẹ từ trong nhà ra đắp lên người bọn họ. Sau đó, nàng một mình đi quanh phòng một vòng, nhẹ nhàng vỗ về những kí ức khắc trên những đồ gia dụng.

Lúc trên lầu bước xuống, đôi vai nàng đã nhiều thêm một gói lớn, rất nặng, nhưng trong đó không phải là kim ngân châu báu, mà là một cây đàn đã vỡ. Nàng bước nhẹ đến bên Hàn Nghệ, ngồi bên cạnh hắn, ngưng mắt nhìn hắn đang ngủ say, không đến một lát, nàng khóc như mưa.

Có người từng nói, trong cuộc đời một người sẽ rơi rất nhiều nước mắt, tuy nhiên nước mắt lúc ly biệt là nhiều nhất, có thể sống mãi bên nhau có thể là một giấc mộng đơn thuần nhất của loài người.

Một lúc lâu, Tiêu Vân bỗng nhiên đứng lên, lau nước mắt ở trên mặt, bước ra trước cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, hơi ngừng lại một chút, cuối cùng cũng bước ra bậc cửa. Nàng không hề quay đầu, mà hai tai đưa về sau nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Rất nhẹ chỉ phát ra một tí chút tiếng.

Nhưng Hàn Nghệ lại đột nhiên mở mắt ra, nhưng lập tức, hấn lại hai mắt nhắm nghiền, nhưng, chỉ qua chốc lát, hấn lại mở mắt lần nữa, đột nhiên ngồi dậy, giấy cũng không kịp xò, xông ra ngoài cửa mở cửa ra, dựa vào ánh nền mờ tối ở trong phòng, mơ hồ nhìn thấy trong đám tuyết, một bóng hình xinh đẹp, hấn mở miệng hộ: "Tiêu Vân."

Kỳ thực lúc cửa mở, Tiêu Vân đã quay người lại, có vẻ kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ ngập ngừng mấy lần. Mới nói: "Ta chỉ muốn nói cho cô biết, tửu lượng của ta không hề thua cô, cô đừng quá đắc ý. Còn nữa, đêm tối đi đường vô cùng nguy hiểm, cô không cần thiết ra ngoài vào buổi tối."

Tiêu Vân ngu ngơ nửa ngày. Đột nhiên cười khúc khích, tựa như tuyết liên nở rộ trên núi băng, xinh đẹp rung động lòng người.

Hàn Nghệ đi xuống phòng bếp đun một bình trà nóng, lên đến trên lầu, nhìn ngó nhìn nghiêng, phát hiện cửa nhà mình đang đóng, mà cửa phòng của Tiêu Vân cũng chỉ khép hờ, vì thế đẩy cửa phòng của Tiêu Vân, chỉ thấy Tiêu Vân đang ngồi ở trên ban công, thưởng thức cảnh tuyết rơi ban đêm.

Hàn Nghệ rót cho nàng một chén trà, rồi lại tự rót cho mình một chén. Sau đó ngồi lên chiếc ghế trúc đã sớm chuẩn bị phía đối diện Tiêu Vân.

Tiêu Vân cầm chén trà nóng, ấm ấm tay, khẽ ngậm một hớp, lại nhìn Hàn Nghệ nói: "Lúc nãy ngươi vẫn giả say?"

Hàn Nghệ cười nói: "Học theo cô đấy, không biết học thế nào?"

"Vẫn còn bình thường."

Tiêu Vân mỉm môi cười, nhẹ nhàng vén một đám tóc về sau tai, lại hướng về Hàn Nghệ nói: "Sao ngươi không tiếp tục giả vờ?"

Hàn Nghệ chán chừ một lát, nói: "Đang có tuyết rơi, lại là đêm hôm khuya khoắt, ta cảm thấy lúc này đi ra ngoài không phải là một lựa chọn tốt."

Tiêu Vân nói: "Vậy tức là nói, ngươi đã sớm biết là ta sẽ đi rồi?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta chỉ là có dự cảm, dù sao ta cũng không ngốc, nhưng cô có thực sự rời đi hay không, ta không dám khẳng định."

Tiêu Vân nói: "Vậy ngươi tại sao không từng hỏi ta?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Nếu cô muốn nói cho ta biết, ta không hỏi cô, cô cũng sẽ nói với ta, cô đã không muốn nói, ta cần gì phải hỏi."

Tiêu Vân thâm thò dài nói: "Ngươi nói rất đúng, kỳ thực cho dù ngươi hỏi ta, ta cũng không dự định nói với ngươi, bởi ngươi có biết hay không, căn bản

không thể thay đổi gì, chỉ thêm phiền não."

Hàn Nghệ cười nói: "Ta có thể xem câu này là lời cô châm biếm năng lực của ta."

"Cũng không phải vấn đề năng lực." Tiêu Vân lắc đầu, lại nói: "Mà là bản thân nguoi vô cùng yếu ớt, cái này chính nguoi cũng rất rõ."

Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã nói: "Cô có cần trực tiếp như vậy?"

Tiêu Vân nói theo lý: "Ta chỉ là tránh cho nguoi lại nói là ta đang châm biếm nguoi."

"Được rồi."

Hàn Nghệ nhún nhún vai, lại hỏi: - Chẳng lẽ ta không thể giúp được chút ít gì sao?

Tiêu Vân thở dài, nói: - Kỳ thực không cần nói nguoi nữa, đến bản thân ta còn không có cách giải quyết, bằng không ta đã không tới nơi này, hơn nữa cũng không gặp nguoi.

Hàn Nghệ hơi kinh ngạc nói: - Bản thân cô cũng không có cách giải quyết?

Tiêu Vân ừ một tiếng: - Nhưng ta hiện giờ cũng không biết tình hình như thế nào, ta phải đi hỏi thăm xem, nói không chừng chuyện này đã có chuyển biến.

Hàn Nghệ gật gật đầu, nói: - Vậy cô còn quay về không?

Tiêu Vân thoáng sùng sốt, nói: - Nhớ lúc chúng ta kết hôn không lâu, nguoi đã muốn đuổi ta ra khỏi cửa, ta cho rằng lần này ta đi, nguoi vui vẻ nhất chính là nguoi.

Hàn Nghệ cười khổ nói: - Không ngờ cô nhớ rõ như thế.

- Ta tin rằng nếu đổi thành bất cứ người phụ nữ nào khác, đều ghi nhớ cả đời.

- Ta nghĩ cũng đúng.

Hàn Nghệ gật gật đầu, do dự một chút, nói: - Kỳ thật về việc này, ta quả là quá khốn kiếp. Quả là có lỗi với cô, ta cảm thấy áy náy với cái này.

Tiêu Vân về mặt cổ quái nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: - Nhìn ta như vậy làm gì?

Tiêu Vân về mặt kinh ngạc nói:

- Nguoi sẽ xin lỗi ta?

- Cũng chẳng phải là chưa từng xin lỗi.

- Đó đều là do ta ép nguoi, lần này ta đâu có ép nguoi.

- Ác.

Hàn Nghệ ngẫm lại, hình như là đúng.

Tiêu Vân hồ nghi nói: - Ta xem nguoi đích thị là mưu đồ bất chính.

Hàn Nghệ thật sự rất muốn phun đầy mặt Tiêu Vân, nói:

- Ta không xin lỗi cô, cô tức giận, ta xin lỗi cô, cô lại nói ta mưu đồ bất chính. Hình như ta làm thế nào cũng không đúng.

Tiêu Vân hỏi: - Nếu nguoi là ta, nguoi không nghĩ như vậy?

Hàn Nghệ ngăn nguoi, gật đầu nói: - Được rồi, ta có, tuy nhiên lần này ta chân tâm thật ý muốn nói một tiếng xin lỗi cô.

Tiêu Vân cười khổ nói: - Kỳ thực xin lỗi hay không cũng không quan trọng, ta cũng không phải là người tính toán chi li, quan trọng là trong lòng nguoi rốt cuộc nghĩ như thế nào. Tuy nhiên, hình như bản thân nguoi cũng không biết mình nghĩ như thế nào, hình như nguoi vẫn luôn mâu thuẫn. Nguoi nói và làm việc luôn trái ngược nhau.

Hàn Nghệ ngăn nguoi, lập tức tự giễu cười nói: - Cô nói rất đúng, hình như ta luôn gây khó dễ với bản thân mình, có một vị thể tử xinh đẹp như hoa, lại thả ngủ một mình ở cái giường thấp vừa cũ vừa rách nát.

Tiêu Vân cười khanh khách nói: - Bây giờ hỏi hận thì muộn rồi.

- Hỏi hận? Cũng không đến nỗi.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Tuy loại hành vi này rất ngu xuẩn nhưng đối với hai chúng ta. Đây dường như là phương thức sáng suốt nhất.

Tiêu Vân sùng sốt, gật đầu nói: - Ngươi nói không sai, không chỉ ngươi, kỳ thực có nhiều vấn đề mà ta cũng không làm rõ được. Không lâu trước, ta cho rằng cứ đùa giỡn huyền ảo như thế nào, vô tri vô giác sống với nhau một đời cũng không tồi. Nhưng nếu như một khi ra khỏi Mai thôn, mọi thứ sẽ thay đổi.

Mọi thứ đều thay đổi, bao gồm cả quan hệ vợ chồng. Hàn Nghệ nói: - Nếu như chúng ta không đi Trường An thì sao?

Tiêu Vân ngần ra, chăm chú nhìn Hàn Nghệ một lát, cười nói: - Việc này không liên quan gì tới đi Trường An, nếu ngươi thật sự muốn giữ ta, lúc trước sẽ không giả say rồi.

Hàn Nghệ chán chừ nói:

- Trong lòng ta đang đấu tranh, cũng không biết là nên hay không nên giữ cô. Một mặt ta muốn nhìn thấy một Tiêu Vân chân chính, ồ, có lẽ cái tên Tiêu Vân cũng là giả. Nhưng mặt khác ta lại vô cùng lo lắng, dù sao thì cô đến nấu ăn cũng không biết làm, có trời mới biết là liệu cô có ngất ở bên đường hay không.

- Ngươi lại thế rồi. Tiêu Vân nguyệt Hàn Nghệ một cái, nói: - Ta cũng không yếu ớt nhu ngươi tưởng tượng, ngay cả Tần Nghiêm Chi, ông ta cũng không dám đánh ta.

Hàn Nghệ nói: - Cô lợi hại như vậy, sao ngất bên đường được.

- Đây chỉ là việc ngoài ý muốn

Tiêu Vân đỏ mặt, lại nói: - Nhưng ngươi lại không thể, ngươi thực sự không có thực lực, mới bị ăn đòn.

Hàn Nghệ hừ nói: - Cô còn không biết xấu hổ mà nói, ta đây là vì bảo vệ các người, bằng không với năng lực của ta sao lại bị đánh được. Xem ra cô chỉ hiểu một phần nhỏ của ta.

Tiêu Vân cười nói: - Vậy được, nếu ngươi có năng lực thì đi Trường An làm đại quan cho ta xem xem.

- Ta.

Hàn Nghệ muốn nói lại thôi, Nói giỡn! Triều đình chẳng phải của nhà ta, ta nói làm là làm, nói: - Cô trước tiên đừng lo cho ta, hay là lo cho bản thân trước đi. Nói rồi hần lại liếc mắt nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân ánh mắt của hần đầy quan tâm, muốn giấu cũng không giấu được, hơi động lòng, nói: - Cái này ngươi yên tâm, ta đi chuyến này không đến mức sẽ gặp nguy hiểm.

Hàn Nghệ vui vẻ nói: - Thật sao?

Tiêu Vân cười gật gật đầu, nói: - Cho nên ngươi đừng lo lắng cho ta nữa, hay là nói thêm dự định cho mình đi, ngươi đừng nghĩ tiếp tục dựa vào Dương gia nữa, loại gia tộc giống như Dương gia, bọn họ nhất định lấy gia tộc làm trọng, vì lợi ích của gia tộc, bọn họ có thể vứt bỏ bất cứ ai, bọn họ không đáng tin cậy. Cho nên mọi thứ đều phải dựa vào bản thân.

- Cái này ta biết.

Tiêu Vân hỏi: - Vậy ngươi có dự định gì không?

Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Thuận theo tự nhiên đi, thân phận như ta, nếu như phải đi thanh thủ một thứ gì đó, khác gì người si nói mộng, nhưng nếu cơ hội tới, ta cũng sẽ bắt lấy.

Lời này cực kỳ thực tế, cho dù ở hậu thế, cũng không phải ngươi vỗ ngực một cái nói làm là thành công được. Đây là một thế giới rất thực tế, Hàn Nghệ không có gì hết, hơn nữa xuất thân hèn mọn, thì tiến sĩ càng không đáng tin, cho dù hần là một kẻ xuyên việt. Hần thực sự có thể làm lên trò chống gì sao?

Chỉ có thể nói hy vọng xa vời, bởi vì người ta con dòng cháu giống, bước nhầm đường, phía sau còn có gia tộc chống đỡ. Hần nếu bước nhầm một bước thì muôn đời muôn kiếp cũng không trở lại được. Hơn nữa, hần muốn tiếp xúc tầng lớp đó đều hết sức khó khăn, có điều so với trước đây, tư tưởng của hần đã thay đổi. Dù sao hần nói khi cơ hội đến, hần cũng sẽ nắm giữ, mà không cự tuyệt.

Tiêu Vân gật gật đầu nói: - Ngươi có thể nghĩ như vậy, vậy không có gì có thể tốt hơn rồi, ta chỉ sợ ngươi không lượng sức mình. Nước ở Trường An thực sự là sâu không nhìn thấy đáy a.

Hàn Nghệ nói:

- Vậy cô có cần tặng ta mấy cái bùa hộ mệnh.

Tiêu Vân cười khúc khích: - Cái này người đừng có nghĩ tới, cho dù ta tặng người bùa hộ mệnh, một khi tới Trường An nó cũng sẽ biến thành bùa đòi mạng.

- Thật hay giả thế?

Hàn Nghệ kỳ thật cũng chỉ là ngẫu nhiên nói vậy, nhưng nghe Tiêu Vân nói mơ hồ như vậy không khỏi cảm thấy hết sức hiếu kỳ.

Tiêu Vân cười khò một tiếng, nhưng cũng không có nhiều lời.

Hàn Nghệ thấy nàng không muốn nói, tự nhiên cũng không hỏi nhiều, nói:

- Nói như thế, cô nhất định sẽ đi?

Tiêu Vân gật đầu nói: - Kỳ thực ta muốn ở lại đây, đó là một quyết định rất ích kỷ. Hiện giờ, chắc có rất nhiều người đang lo lắng cho ta, cho dù thế nào, ta cũng phải đi nói cho bọn họ một tiếng bình an.

Hàn Nghệ nói: - Vậy cô phải đồng ý với ta, cho dù thế nào, cũng nói với ta một tiếng bình an. Đối với việc này đúng là hần không dám yêu cầu quá nhiều.

Tiêu Vân khẽ nhắm mắt, khẽ ừ một tiếng.

Hai người liền lặng lẽ ngồi ở trên ban công, tuy rằng rất lạnh, tuy rằng rất tối, nhưng ai cũng không muốn rời khỏi.

Hôm sau.

Ngoài thành Dương Châu bắc, một đội người ngựa từ từ tiến phía tây bắc, nhưng không khí có vẻ có chút trầm mặc, đi tới năm mươi dặm, Hàn Nghệ đột nhiên ngừng lại, hướng về Dương Triền Phi, Thẩm Tiểu bên cạnh chấp tay nói: - Nhị công tử, Thẩm huynh, tiễn quân ngàn dặm cuối cùng cũng biệt, vậy chúng ta từ biệt từ đây.

- Hàn tiểu ca, quả thực xin lỗi.

Dương Triền Phi đối mặt với Hàn Nghệ sắp rời đi, ngoài nói câu này ra, đúng là không biết nói gì cho tốt. Dù sao y và Hàn Nghệ cũng cùng trải qua hoạn nạn, những kỷ niệm đặc biệt đã trải qua, khiến y cảm thấy vô cùng hồ thẹn.

Hàn Nghệ cười nói: - Sự tình đã qua lâu như vậy, nhị công tử cũng không cần dừng lưu tâm nữa, kỳ thực cho dù hôm nay không đi. Ta sớm muộn cũng sẽ đi Trường An. Ta còn muốn đa tạ nhị công tử và lệnh phụ, nếu không như thế, ta làm sao có thể tự tại như này.

Dương Triền Phi cười khò gật đầu.

Hàn Nghệ ngập ngừng, như có lời muốn nói:

Dương Triền Phi trong lòng hiểu được, thở dài: - Phi Tuyết rất tốt, có điều muội ấy tạm thời không biết chuyện này, hơn nữa chuyện này là do Phi Tuyết mà ra. Nhưng muội ấy quyết không có lòng muốn làm liên lụy tới người, người cũng đừng có trách muội ấy.

Hàn Nghệ gật đầu, nói: - Nếu sau này nàng ấy biết chuyện này, người hãy nói cho nàng ấy, ta không hề trách nàng ấy.

Dương Triền Phi nói: - Ta nhất định sẽ nói lại với muội ấy.

Thẩm Tiểu đột nhiên nói: - Hàn Nghệ, Tiểu Mập, Tiểu Dã, các người đợi nhé, ta nhất định sẽ đi Trường An tìm các người.

Hàn Nghệ cười nói: - Đương nhiên, ta vừa tới Trường An, sẽ đem hết rượu để ta và người gặp lại nhau cất đi, đợi người, thế được chưa?

Hùng Đệ hi hi nói: - Thẩm đại ca, huynh nhất định phải mau tới a. Bọn đệ đợi huynh ở Trường An.

- Nhất định, nhất định.

Sau một phen từ biệt, Hàn Nghệ liền rời đi.

Đội sau khi từ biệt Dương Triền Phi, đi được hai ba mươi dặm Hàn Nghệ bỗng nhiên dừng lại.

- Đại tỷ tỷ, tỷ nhất định phải đi sao?

Hùng Đệ đứng trong đồng tuyết ngược đầu lên, nước mắt giàn giụa nhìn Tiêu Vân đang cười trên ngựa.

Tiêu Vân đỏ vành mắt tuy lại cười nói: - Tỷ tỷ còn có chuyện cần xử lý, đợi tỷ xử lý xong mấy chuyện này, sẽ đi tìm các đệ, đến lúc đó tỷ sẽ kiểm tra bài học của đệ, đệ đừng có ăn bơ làm biếng nha.

Hùng Đệ gật gật đầu nói: - Đại tỷ tỷ xin yên tâm, đệ nhất định sẽ chăm chỉ đọc sách.

Tiêu Vân lại hướng tới Tiểu Dã nói: - Tiểu Dã, sau khi tỷ đi, đệ phải bảo vệ tốt Hàn đại ca đệ và tiểu mập nha.

Tiểu Dã dạ một tiếng: - Đệ nhất định sẽ bảo vệ tốt bọn họ.

Tiêu Vân gật gật đầu, lại nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ chân chừ một lát, mới nói: - Nhớ kỹ, cho dù thế nào ít nhất cũng phải cho ta biết là cô an toàn.

Trân trọng.

Nói xong nàng liền vung lên roi ngựa, phóng ngựa rời đi, trong khi vó ngựa làm tóe lên bông tuyết, trong không trung có một giọt lệ nỏ rộ.

Hùng Đệ nhìn bóng Tiêu Vân đi ra, hướng về Hàn Nghệ hỏi: - Hàn đại ca đại tỷ tỷ còn quay lại không?

- Có, nhất định là có.

Lời tác giả: Tuy ta không phân cuốn, nhưng tới đây có thể xem là hết cuốn thứ nhất, nhân vật chính đi Trường An rồi, màn đặc sắc từ lúc này mới xem như chính thức bắt đầu. Mời mọi người đón đọc...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Chúng ta là bằng hữu

Dịch: mafia777

Tiêu Vân đi rồi.

Cho dù thế nào thì nàng cũng đi rồi.

Điều này dường như đã trù định từ sớm vậy.

Không lâu trước đó, Tiêu Vân như một tảng đá lớn đè nên chủ nghĩa vô hôn của Hàn Nghệ, khiến hắn không thích ứng, cũng không thờ nổi. Nhưng đồng thời, Hàn Nghệ cũng bởi vậy học được rất nhiều, thành thực rất nhiều, hắn biết quan tâm người khác, hiểu được làm một người đàn ông, nên vác hòn đá to này mà bước lên trước.

Nhưng, khi hắn muốn vác hòn đá đó lên, bỗng nhiên phát giác hòn đá đó lớn hơn nhiều so với tưởng tượng. Hiện giờ hắn quá yếu ớt, không cách nào vác được, hắn biết rằng cứ giữ mãi hòn đá này cũng không làm nên chuyện gì, chỉ có thể nghĩ cách hoặc làm cho bản thân cường tráng hơn. Hắn biết rằng sẽ có một ngày hắn sẽ vác được hòn đá này, hoặc là sẽ không từ chối hòn đá này nữa.

Hàn Nghệ không bởi vì Tiêu Vân rời đi mà cảm thấy thất vọng. Ngược lại, hắn tràn đầy kỳ vọng với tương lai. Hắn kiếp trước đối mặt với quá nhiều chông gai, hắn biết cho dù thế nào, thời gian vẫn cứ trôi. Bạn chỉ có thể bước lên phía trước.

Một hàng sáu người, đẩy kim tiền và hàng hóa hướng về phía Trường An.

Hàn Nghệ cười ngựa, Tiểu Dã và Hùng Đệ cười lừa nhỏ, Tang Mộc bọn họ áp tải hàng hóa với ba con tuần mã.

Trận tuyết đầu mùa đông đến thật nhanh, đi cũng nhanh. Ngày thứ hai sau khi Tiêu Vân rời đi, trời trong dần, đất vẫn chưa hoàn toàn bị tuyết trắng bao phủ trở lên ướt sũng. Nước suối vốn dĩ chảy chậm nhưng bởi băng tuyết mà trở lên chảy xiết.

Tiểu Mập đau lòng đang an ủi Hàn Nghệ, hy vọng Hàn Nghệ không vì chuyện Tiêu Vân rời đi mà đau lòng. Tuy y không biết cái gì nhưng y tận hết sức lực thử làm cho Hàn Nghệ vui vẻ lên.

Nhưng lần này y dường như hao tâm làm chuyện xấu, kỳ thật Hàn Nghệ sớm đã không buồn nữa rồi, bởi Tiêu Vân rời khỏi làm cho hắn tràn đầy kỳ vọng ngày gặp lại. Bởi hắn biết lúc đó sẽ gặp được một Tiêu Vân hoàn thiện, người không sợ chờ đợi, chỉ sợ mất đi kỳ vọng vào tương lai.

Nhưng thật ra Tiểu Mập an ủi, khiến Hàn Nghệ cảm thấy bản thân giống như là đang buồn bã, vì thế lại buồn bã rồi. Sau đó nhờ Tiểu Mập khuyên bảo và an ủi, hắn lại trở lên vui vẻ. Thu hoạch duy nhất như vậy, là Tiểu Béo yên tâm rồi.

Mặc dù trên danh nghĩa, đây là đang chấp hành hình phạt tù của Hàn Nghệ. Nhưng Hàn Nghệ bọn họ dường như thấy giống với du lịch vậy. Gặp

được dòng suối nhỏ, dù sao cũng phải qua đó bắt hai con cá lên để tế rừng. Gặp được núi to, đào vài cây măngtự nhiên không nói chơi. Nếu nhìn thấy trên bầu trời có chim bay qua, bọn họ vội rút cung tên ra.

"Ai da"

Không xong rồi, Tiểu Béo lại ngã lừa rồi.

Tiểu Dã luôn là người trước tiên tiến lên nâng cơ hữu dẫy khi có chuyện.

"Không sao, không sao, đệ không sao."

Hùng Đệ quen tay hay việc sau khi đứng lên rất nhanh, võ lớp quần áo dày trên người, mặt bị lạnh đổ rục, còn hướng tới mấy người xin lỗi cười cười, không có cách nào khác, đối với người có năng lực thăng bằng kém như y, hai tay đòi khỏi cương đã là việc rất nguy hiểm, đừng nói là giương cung bắn tên.

Hàn Nghê một tay vỗ vào trán nói: "Tiểu Béo, ta quyết định bắt đầu từ ngày mai, mỗi sáng chúng ta chạy bộ năm dặm."

"Á!"

Hùng Đệ nghe thấy chạy bộ, cả người như lạnh run.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh truyền tới: "Phía trước có phải Hàn Nghê?"

"Có phải có người đang gọi ta?"

"Hàn đại ca, phía phía sau."

Tiểu Dã chỉ về phía sau nói.

Hàn Nghê quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng trắng hướng về phía hần bay tới.

"Hàn Nghê, Hàn Nghê."

"Là nàng!"

Hàn Nghê chợt ngăn người ra.

Không cần lâu lắm, bóng trắng đó đã tới trước mặt Hàn Nghê, bạch mã hí dài, chỉ thấy một vị thiếu nữ thanh tú, trang nhã xinh đẹp, người mặc áo da trắng, chính là Dương Phi Tuyết.

"Hàn Nghê, cuối cùng ta cũng đuổi được ngươi rồi."

Dương Phi Tuyết nhìn thấy Hàn Nghê, mặt vui vẻ nói.

Hàn Nghê liếc nhìn Hàn Nghê, cũng không lên tiếng.

Hùng Đệ và Tiểu Dã đương nhiên biết là chuyện gì, nhìn lẫn nhau, cũng không có lên tiếng.

Về phần đám người Tang Mộc tuy bọn họ đều đã gặp Dương Phi Tuyết, cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn không khí có chút kỳ lạ vì thế cũng không dám lên tiếng.

Song Hàn Nghê bọn họ trầm lặng khiến cho vẻ mặt vui vẻ của Dương Phi Tuyết trong chốc lát biến mất rồi. Nàng bỗng nhiên nhảy xuống ngựa, bước đến trước mặt Hàn Nghê, học như nam nhân, chấp tay nói: "Hàn Nghê, xin lỗi, mong ngươi tha thứ cho ta." Về mặt nghiêm túc, hết sức chính thức xin lỗi.

Hàn Nghê hầy còn không lên tiếng.

Dương Phi Tuyết rất vội vàng nói: "Ta đúng là không cố ý bán đứng ngươi, ta chỉ là nhất thời nóng lòng mới nói ra tên của ngươi, nói xong ra cảm thấy vô cùng hối hận rồi. Nhưng, nhưng mà ta cũng không nghĩ rằng là Tần Vũ lại đi tìm ngươi, mới đem lại phiền phức lớn như vậy cho ngươi. Hơn nữa lúc đó ta bị cha ta nhốt ở trong phòng, đối với chuyện giữa ngươi và Tần Vũ đúng là không hiểu chút nào, mãi đến mấy hôm trước lúc tranh cãi với cha ta, ông ấy vô tình nói ra, ta mới biết là ta đã làm liên lụy tới ngươi thảm như vậy. Quả thật ta cảm thấy hết sức áy náy, Dương Phi Tuyết ta tuy là phận nữ nhi, nhưng cũng biết thế nào là nghĩa khí."

Thôi đi, nàng cũng chỉ mới lớn như này, vận mệnh đã như vậy. Hàn Nghê trong lòng thầm than, kỳ thực trong chuyện này, cảm giác của hần đối với Dương Phi Tuyết rất phức tạp. Hần đương nhiên biết rằng Dương Phi Tuyết không cố ý nói ra hần, nhưng quả thật đã tạo ra cho hần phiền phức rất lớn, có điều sự tình đi qua, hần cũng không đi trách Dương Phi Tuyết, không nên phát sinh thì cũng phát sinh rồi. Ngươi còn có thể làm gì, hiện giờ lại thấy Dương Phi Tuyết xin lỗi hần. Quả thật là nói những lời khó nghe cũng không tốt lắm, nói: "Dương cô nương, ta biết cô không cố ý, ta cũng không trách cô."

Dương Phi Tuyết nói: "Nhưng nhìn ngươi như đang tức giận ta."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không phải ta tức giận cô, ta chỉ là, chỉ là không nghĩ tới cô sẽ đuổi theo, nhất thời có chút sững sờ." Nói tới đây, hần mỉm cười nói: "Được rồi, ta chấp nhận lời xin lỗi của cô, ta cũng không trách cô, cô hãy mau quay về đi."

Dương Phi Tuyết lập tức lắc đầu nói: "Ta vất vả lắm mới trốn ra được, ta làm sao có thể quay về chui đầu vào lưới, ta không quay về nữa."

Hàn Nghệ cả kinh nói: "Cô trốn ra?"

Dương Phi Tuyết gật gật đầu.

Xem ra nàng không đơn giản chỉ là đuổi theo nói với ta xin lỗi như vậy, Hàn Nghệ xem như đã hiểu. Nữ nhân này rõ ràng là trốn hôn, nhân tiện xin lỗi.

Như vậy vấn đề tới rồi, Hàn Nghệ vừa mới ăn một nha. Giờ nếu như lại diễn một màn kịch nữa, vậy hần xong rồi.

Cái này kiên quyết không thể hỏi nhiều. Hàn Nghệ cố gắng dùng vẻ mặt vui vẻ đối mặt với Dương Phi Tuyết, nói: "Dương cô nương, ta thật không có giận cô, cái này cô yên tâm, thực sự, ta không phải người nhỏ mọn như vậy."

Dương Phi Tuyết biểu lộ kỳ vọng nói: "Vậy ngươi có coi ta là bằng hữu không?"

Hàn Nghệ chột ngẩn người ra, hần nghĩ nếu hần nói là làm bằng hữu, vậy thì Dương Phi Tuyết sẽ đi theo hần, làm bằng hữu, ngươi khẳng định phải có thói quen giúp bạn không tiếc cả mạng sống. Nếu như không làm thì chẳng phải đánh quả rắm vào mặt hần sao.

Nói như nào cũng sai.

Muội tử này cũng khá giao hoạt Hàn Nghệ thực sự không muốn thêm phiền toái, đơn giản nói trắng ra, cười nói: "Dương cô nương, ta luôn coi cô là bằng hữu, nhưng, nhưng bản đẹp chỉ có tại b achngocsach, cô cũng không biết vì sao ta phải rời khỏi Dương Châu. Ta hy vọng cô cũng nghĩ cho ta, có nhiều chuyện ta không thể thao túng được. Cô hiểu ý của ta chứ?"

Trong mắt Dương Phi Tuyết hiện lên một chút âm đạm, nhưng vẫn gật đầu, dùng nụ cười rạng rỡ của nàng nói: "Ta hiểu, ta sẽ không làm liên lụy đến ngươi nữa."

"Đa tạ, đa tạ."

Hàn Nghệ chấp tay nói: "Vậy ta đi trước nhé."

Dương Phi Tuyết chấp tay nói: "Bảo trọng."

"Cô cũng bảo trọng."

Hùng Đệ cũng nói: "Dương tỷ tỷ, bảo trọng."

Dương Phi Tuyết khẽ cười nói: "Ngươi cũng chú ý chút."

Hàn Nghệ lên ngựa rồi phát tay: "Chúng ta đi thôi."

Đoàn người tiếp tục tiến lên trước.

Nhưng Dương Phi Tuyết trước sau vẫn giữ khoảng cách năm mươi bước với bọn họ. Hàn Nghệ mới đầu không muốn để ý tới, nhưng đường chẳng phải là của hần, hần cũng không quản Dương Phi Tuyết, tiếp tục tiến về phía trước. Nhưng đi được nửa ngày Dương Phi Tuyết vẫn còn theo sát.

"Hàn đại ca, Dương tỷ tỷ vẫn đi theo chúng ta đấy."

Đến Hùng Đệ đều cảm thấy có chút không tự nhiên.

Hàn Nghệ không nói lời nào, kéo dây cương, đi về phía sau.

Dương Phi Tuyết nhìn thấy Hàn Nghệ đến, lập tức ngừng lại.

Hàn Nghệ đi tới trước mặt Dương Phi Tuyết, cười hỏi: "Dương cô nương, cô định đi đâu?"

"Trường An." Dương Phi Tuyết nói.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Cô cũng đi Trường An" Trong lòng thầm nói: cô rõ ràng là muốn đi theo ta.

Dương Phi Tuyết dường như hiểu được tâm tư của Hàn Nghệ, nói: "Ta quả thật là đi Trường An, nhị thúc ta bọn họ đều ở Trường An."

Dương gia là đại gia Quan Trung, người thân dĩ nhiên đều ở trong khu vực Quan Trung, nàng cũng không phải sĩ tộc Giang Nam, cũng không phải sĩ tộc Sơn Đông, không chỉ có đi về Quan Trung?

Ta có nên nhẫn tâm với nàng ta một chút, hoặc là nghĩ cách bỏ rơi nàng.

Hàn Nghệ trong lòng bắt đầu nói thầm, nhưng ngẫm lại, vẫn là không ổn, hắn cảm thấy làm như vậy là rất vô tình vô nghĩa. Hắn biết là Dương Phi Tuyết là một thiếu nữ rất lương thiện, hơn nữa cũng luôn đối đãi hắn như bằng hữu. Mặc dù chuyện lần trước cho dù do Dương Phi Tuyết mà ra. Nhưng không cần nghĩ cũng biết là Dương Phi Tuyết không hề có ý xấu, bởi vì Dương Phi Tuyết đưa hắn ra cũng không thể thay đổi gì, nói không nói cũng giống nhau. Kỳ thực là Dương Phi Tuyết hết sức tin nhiệm Hàn Nghệ, cho nên trong lúc nói chuyện sẽ không kim nói lòng mà thêm "Hàn nghệ nói" và các từ khác trước câu nói.

Muốn trách thì trách tên bị thịt Tần Vũ kia, không chơi được gái thì mang kẻ yếu đuối như Hàn Nghệ ra chút giận.

Dương Phi Tuyết thấy Hàn Nghệ không nói, đột nhiên nói: "Hàn Nghệ, nếu ngươi sợ gây phiền phức cho ngươi, ta có thể đi trước một bước, ta không theo sau các người nữa. Nhưng, nhưng ngươi có thể cho ta ít lộ phí và lương khô. Ta lên trốn ra ngoài, không mang thứ gì, đợi khi tới Trường An ta sẽ trả lại ngươi."

Dầu gì cũng là con cái Dương gia, vẫn có khí phách. Nàng thấy Hàn Nghệ không bằng lòng thì sẽ không liều chết mà quán lấy Hàn Nghệ. Nhưng tương trợ trong giang hồ không thể không có khí phách. Đi ra bên ngoài ai mà không gặp phải chút phiền phức.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Vậy mấy ngày này cô không ăn cơm?"

Dương Phi Tuyết đỏ mặt nói: "Ta mang theo chút y phục tối, đã mang quần áo đi bán đổi lấy lương thực. Nhưng, nhưng dường như không đủ lắm. Nói rồi nàng liếc mắt nhìn những bọc gói trên yên ngựa."

Hàn Nghệ thoát nhìn, đầu xẹp lép rồi, có lẽ chỉ còn lại mấy cái quần, trong lòng hiểu được. Bởi khái niệm không có tiền bạc của Dương Phi Tuyết, từ nhỏ không thiếu tiền, cho nên trên đường này khẳng định không ít người lừa bịp, thử hỏi trong tình hình như thế, Hàn Nghệ sao có thể yên tâm được, nếu như gặp phải người xấu thì làm thế nào, hắn có thể vì việc này mà áy náy cả đời, cũng biết là Dương Phi Tuyết nhất định không chịu quay về, vì thế cười nói: "Nếu như Dương cô nương bằng lòng, thì đi cùng bọn ta vậy."

Trong mắt Dương Phi Tuyết hiện lên một chút vui sướng, nhưng sau đó lại hỏi: "Ngươi không sợ ta liên lụy ngươi sao?"

Hàn Nghệ cười khổ nói: "Sợ, nhưng chúng ta là bằng hữu."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Một mặt khuynh thành

Dịch: mafia777

Trí nhớ không tốt a!

Mới vừa ăn một trận mệt mỏi xong, vậy mà trong nháy mắt, Hàn Nghệ lại tái phạm một sai lầm tương tự.

Nhưng nếu Hàn Nghệ không làm như vậy, thì hắn không phải là Hàn Nghệ nữa. Không lâu trước đó, Hàn nghệ không có thân nhân, bằng hữu chính là tất cả với hắn. Hai từ này đối với hắn mà nói, có quá nhiều ý nghĩa.

Bởi vì Dương Phi Tuyết đến, nên mọi người cũng không vội vàng lên đường. Đến bên một gốc cây nghỉ tạm.

"Dương tỷ tỷ, ăn điểm tâm, đây là đệ làm đấy."

Hùng Đệ bụng điểm tâm mình làm đưa đến trước mặt Dương Phi Tuyết, y vẫn thường đối đãi với người khác chân thành như vậy, thường đem thức ăn tốt nhất để chiêu đãi người. Bất cứ một ai đều rất khó ghét nhóc béo này, cho dù y rất nhiều chuyện.

"Cảm ơn Tiểu Béo."

Dương Phi Tuyết thật sự rất đói bụng, cầm điểm tâm liền bắt đầu ăn.

Hàn Nghệ nhìn Dương Phi Tuyết ăn như hổ đói, thăm thò dài, cầm một bình rượu ngồi trên xe đẩy, uống rượu mà cũng không biết đang nghĩ gì.

Dương Phi Tuyết đột nhiên thấy Hàn Nghệ mãi không nói chuyện, thoáng lau vụn bánh ở cạnh miệng, nói: "Hàn nghệ, có phải ta làm phiền ngươi rồi?"

Hàn Nghệ ngẩn ra, lắc đầu, nói: "Ta chỉ là có chút không hiểu, vì sao cô lại muốn chạy tới nơi này chịu khổ."

Dương Phi Tuyết nói: "Nếu ta không trốn ra, thì phải gả cho Tần Vũ. Ta đã nói không gả, nhưng nhà họ Tần còn mặt dày mày dạn tới nhà thúc hôn, thật sự là rất vô si."

Hàn Nghệ nói: "Kỳ thực tên Tần Vũ này con người cũng không tồi, ít nhất hắn cũng rất thích cô, hơn nữa hai người cũng môn đăng hộ đối."

Dương Phi Tuyết nói: "Hắn thích ta, ta không quản, nhưng cũng không thể ép ta thích hắn, cái này đúng là quá không có đạo lý. Hơn nữa, thêm với việc hắn hôm đó đi làm phiền người, có thể thấy người này lòng dạ hẹp hòi. Trước đây ta còn coi hắn là bằng hữu, nhưng bây giờ ta vô cùng ghét hắn."

"Đây chẳng qua ân oán giữa ta và Tần Vũ, không liên quan tới cô. Cô không nên vì thế mà cảm thấy áy náy, hoặc ảnh hưởng đến phán đoán của cô." Hàn Nghệ nói.

"Cái này ta phân rất rõ ràng, bởi đây là chung thân đại sự của ta, đương nhiên ta phải suy nghĩ cẩn kẽ. Nhưng ta không thể thuyết phục bản thân gả cho Tần Vũ." Dương Phi Tuyết sắc mặt kiên quyết nói.

Hàn Nghệ cau mày nói: "Nhưng con cháu quý tộc các người, hôn nhân đại sự đều là do cha mẹ sắp đặt."

Dương Phi Tuyết sừng sốt, gật đầu nói: "Cái này người nói không sai."

Nhưng nói vậy nàng lại ngẩng đầu lên nói: "Cho nên bây giờ ta không trách cha ta đã sắp xếp như vậy, ông ấy có nỗi khổ tâm riêng. Ta còn để lại thư cho cha ta, nói cho ông ấy. Ta không hề trách ông ấy và bà nội, nhưng ta cũng hy vọng bọn họ đừng có trách ta. Dù sao thì đây cũng là chung thân đại sự của ta, ta vẫn cảm thấy câu nói đó của người rất có đạo lý. Mỗi người đều có quyền lựa chọn tình yêu, ta không thích Tần Vũ, nếu như ta gả cho y, ta nhất định không vui. Nếu như y thích ta, y nhìn thấy ta không vui, khẳng định cũng sẽ không vui. Nếu hai người đã không vui vẻ, vậy ta không bằng không gả, đỡ phải làm hại mọi người."

Nếu cha cô mà không trách cô, ta liền cùng tin dương ấy. Hàn Nghệ không có cách nào phản bác lời của Dương Phi Tuyết, lắc đầu nói: "Về điểm này, ta sớm đã muốn nói với cô. Đúng, ta luôn tán thành mỗi người đều có quyền lựa chọn tình yêu, nhưng cô cũng phải hiểu một điều, cha mẹ cô cũng là muốn tốt cho cô. Tình yêu cũng chỉ là đóm lửa trong chốc lát, hai người sống bên nhau mới là chuyện của một đời. Giống như nói cô thích một người thương gia, có lẽ ở trong một thời gian nào đó, các người có thể vô cùng ân ái, tuy khi thời gian dài, bởi các người từ nhỏ tiếp xúc với tri thức không giống nhau. Môn đăng hộ đối là một phương thức để gắn bó hôn nhân. Cho nên có nhiều lúc cô nên nghiêm túc suy nghĩ ý kiến của cha cô, ít nhất ông ấy không thể hại cô."

Dương Phi Tuyết nói: "Môn đăng hộ đối với Dương gia có rất nhiều, không nhất định phải là Tần Vũ."

Cái này đúng là Hàn Nghệ không thể phản bác, nói: "Nhưng cô nên biết, cô đi như vậy, sẽ đem lại phiền phức lớn cho cha cô."

"Ta đương nhiên biết." Dương Phi Tuyết gật đầu, nói: "Nhưng ta cho rằng đây là lựa chọn sáng suốt nhất, bởi vì đây là ta lén lút đi, Tần gia cũng không thể trách cha ta không giữ lời. Bọn họ chỉ có thể trách ta, nhưng ta đã đi rồi, muốn trách ta cũng ngoài tầm tay với. Như thế, ta không cần phải gả cho Tần Vũ, cha ta cũng không thất tín với người."

Sự tình nếu đơn giản như vậy, vậy thì tốt rồi, Hàn Nghệ nhìn Dương Phi Tuyết ngây thơ lãng mạng, trong lòng cười khổ, nói: "Nhưng chung quy cô vẫn phải lập gia đình."

"Đó là đương nhiên."

Dương Phi Tuyết nói: "Nhưng ta nhất định phải gả cho người mình thích."

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: "Vậy không biết Dương cô nương có ý trung nhân không?"

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Không có, cũng không sợ các người chê cười, kỳ thật ta sống lớn như vậy còn không biết cảm giác thích một người là như thế nào, nhưng không quan trọng, ta tin rằng nếu người đó xuất hiện, ta nhất định sẽ biết, cho nên ta không vội."

Nói rồi nàng bỗng nhiên bổ sung một câu: "Dù sao cũng không thể nào là Tần Vũ."

Tình yêu là tốt đẹp. Mọi thiếu nữ khi bắt đầu mỗi tình đầu đều hướng về tình yêu. Chỉ có điều đó là bọn họ cúi đầu trước thế tục, còn Dương Phi Tuyết lại phản kháng.

Hùng Đệ một tay chống cằm, nghe đến ngơ ngẩn say mê, nói: "Dương tỷ tỷ, bọn đệ không cười tỷ, kỳ thực đệ cũng không biết thích một người có cảm thụ gì."

Dương Phi Tuyết cười nói: "Đệ yên tâm, đệ sớm muộn cũng gặp được người đó."

Cô còn chưa yêu đương mà chạy đến dạy người khác, Hàn Nghệ khẽ lắc đầu nói: "Vậy cô đi tìm nhị bá của cô, cô có dám chắc nhị bá của cô không đưa cô về?"

Dương Phi Tuyết nghiêm mặt nói: "Nhị bá ông ấy nhất định sẽ hiểu ta."

Hàn Nghệ nói: "Sao cô khẳng định như vậy?"

Dương Phi Tuyết nói: "Bởi nhị bá của ta là người rất chính trực."

Hàn Nghệ nói: "Vậy cô nói cha cô không chính trực sao?"

"Ta cũng không có nói như vậy, nhưng ở một số phương diện cha ta không bằng nhị bá." Dương Phi Tuyết thè ra cái lưỡi thom tho nói.

"Tỷ như?"

Hàn Nghệ cũng muốn biết, dù sao hắn cũng sắp đến cậ nhờ Dương gia lão nhị.

Dương Phi Tuyết nói: "Cha ta chỉ mỗi thị thiếp thôi cũng đã có hơn chục người, nhưng nhị bá ta một thiếp cũng không có, chỉ có một thê, đó chính là nhị bá mẫu ta."

Hàn Nghệ giật mình nói: "Điều này không thể nào."

Quý tộc như bọn họ, Nhất định phải vì gia tộc sinh sôi nảy, một thê tử như thế sao đủ?

"Đây là thật đấy."

Dương Phi Tuyết nói: "Bà nội ta và cha ta đều khuyên nhị bá ta nạp thiếp, nhưng nhị bá ta căn bản không nghe bọn họ. Nhị bá ta nói nếu như nạp thiếp, có lẽ sẽ lạnh nhạt với nhị bá mẫu ta, cho nên trong phủ vẫn không nạp thiếp. Nhị bá ta là gia chủ, cha ta không dám nhiều lời, nhưng ta không thể. Cho nên cha ta có thể ép ta gả cho Tần Vũ."

Nói đến phần sau nàng lại ảo não lắc đầu."

"Xem ra Dương nhị gia thật đúng là có chỗ hơn người." Hàn Nghệ khẽ gật đầu.

Dương Phi Tuyết đột nhiên nhìn chung quanh, nói: "Đúng rồi, Hàn Nghệ, thê tử của ngươi đâu?"

Hàn Nghệ sững sốt. Lập tức thần sắc chán nản nói: "Nàng ấy còn có chút việc, phải về nhà một chuyến."

"Ồ."

Dương Phi Tuyết thấy Hàn Nghệ sắc mặt khác thường, cũng không hỏi nhiều.

"A A A"

Dương Phi Tuyết đột nhiên kinh sợ kêu một tiếng.

Hàn Nghệ giật mình: "Sao thế?"

Dương Phi Tuyết nói: "Chúng ta mau đi thôi, bằng không người của ca ta sắp đuổi tới nơi rồi."

Hùng Đệ kinh ngạc nói: "Dương tỷ tỷ, Dương công còn phái người đến bắt tỷ?"

Dương Phi Tuyết gật gù đầu nói: "Phụ thân nhất định phái người tới bắt ta quay về. Kỳ thực đại gia Quan Trung bọn ta còn coi như tốt, người có biết không, ta nghe nói có một lần Thôi gia ở Thanh Hà cũng có một vị nữ tử lên bỏ trốn cùng một nam tử thứ tộc. Kết quả Thôi gia phái người đuổi theo suốt ba năm, cuối cùng cũng bắt được hai người đó quay về, Thôi gia trong lúc tức giận, đã đưa nam nhân kia đi về phía nam làm nô lệ, còn nữ nhân kia sau khi biết được, liền treo cổ tự tử. Con gái loại gia tộc như vậy như bọn họ, thà già chết ở nhà, cũng không thể cãi lại mệnh lệnh của gia tộc, càng không thể thông hôn với thứ tộc."

Hùng Đệ là một chú nhóc đơn giản biết bao, tức khắc sợ trắng nhọt mặt ra.

Dương Phi Tuyết đột nhiên thấy Hàn Nghệ cứ mãi lau mồ hôi, hiếu kỳ nói: "Hàn Nghệ ngươi nóng vậy sao?" Trong lòng thầm nghĩ: trời lạnh như này, sao lại nóng chứ.

Hàn Nghệ lau mồ hôi nói: "Dương cô nương, đừng nói cái này nữa, nếu cô nói tiếp, có lẽ ta phải thu những lời lúc nãy lại."

Trong lòng nghĩ, xem ra Tiêu Văn hôm đó nói không sai, chuyện này đừng có xen vào, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, không lẽ, không lẽ Tiêu Văn cũng là đào hôn.

Nghĩ đến Tiêu Văn, Hàn Nghệ lại có vẻ u sầu.

Dương Phi Tuyết thấy Hàn Nghệ ngu ngơ không nói, nói: "Hàn Nghệ, Hàn Nghệ."

"A."

Hàn Nghệ ngăn ra, thăm nghĩ, không giúp cũng giúp rồi, nhìn bộ dạng của nàng ta như vậy, nhất định sẽ không quay về nữa, cũng không thể bỏ rơi nàng ta chứ. Hơi hơi trầm ngâm nói: "Chỉ dựa vào thể lực Dương gia nhà cô, nếu muốn bắt cô quay về, không có gì khó. Như vậy không thể đi đường lớn nữa rồi, chúng ta phải tránh vào đường nhỏ thôi."

Không đi được trên đường, không trung thì không bay lên được, như vậy chỉ còn một đường đó là đường thủy rồi.

Đoàn người lập tức đổi sang đường thủy, may mà Hàn Nghệ là cao thủ trốn chạy. Tuy hiện giờ không có ca nô, không có máy bay, ô tô, tàu hỏa, nhưng đối phương cũng không có. Nguyên lý không thay đổi, hẳn quá hiểu tâm tính của người truy đuổi rồi. Hắn cũng không chọn đi từ Biện Châu đi Trường An, mà cố tình để lại đầu mối. Sau đó quay ngược trở lại, đi từ Trần Châu ở phía tây Dương Châu đi vòng đường thủy tới Trường An.

Bởi vì sự xuất hiện của Dương Phi Tuyết, Hàn Nghệ cũng không có tâm tình để thưởng thức sơn thủy hữu tình của Đại Đường, mà vội vã lên đường. Đi hai tháng cuối cùng cũng đến được Trường An.

Lúc đó Trường An tuyết lớn vừa mới dừng. Chỉ thấy một màu trắng giữa trời và đất, bốn phía giống như kéo lều trại màu trắng, mặt đất được bao phủ bởi màu trắng.

Bách tính Trường An rất thích trận tuyết này, bởi sắp tới đầu mùa xuân, tuyết rơi báo hiệu một năm được mùa.

Đồng thời điều này cũng biểu thị bọn họ không cần lo lắng truy binh nữa. Phải lo lắng cũng là lo lắng Dương nhị gia có đem Dương Phi Tuyết đưa trở về không.

Nhưng Dương Phi Tuyết dường như không lo lắng, ở tây ngoại ô Trường An cùng với Hùng Đệ Tiểu Dã chơi ném tuyết, ba người cầm tuyết, đuổi đuổi đánh đánh trong đồng tuyết. Hùng Đệ lập tức thể hiện vô cùng linh hoạt, bởi y không sợ ngã, hơn nữa còn có thể lăn trên tuyết, nhưng Tiểu Dã quả thật là quá linh hoạt, căn bản không đánh trúng cậu. Thời gian trôi qua, Hùng Đệ và Dương Phi Tuyết trở thành đồng minh, hai người cầm tuyết ném về phía Tiểu Dã, nhưng mà điều này cũng không có tác dụng, bởi Tiểu Dã biết đàn chi thần công, trong lúc tránh né, vẫn ném rất chuẩn.

Đột nhiên, Tiểu Dã ngừng lại, hai nắm tuyết đập vào mặt y.

"Ném trúng rồi, ném trúng rồi."

Hùng Đệ và Dương Phi Tuyết thiếu chút nữa ôm nhau mà khóc, cái này thật không dễ dàng.

Tiểu Dã vừa lau mặt, chỉ về phía trước nói: "Mọi người, mọi người mau nhìn bên kia."

Mấy người đưa mắt nhìn qua, phát hiện phía trước hai mươi bước có bảy tám người đứng. Trong đó có một nam tử trẻ tuổi rất thu hút người khác nhìn. Chỉ thấy người y thon dài, cân xứng, đỉnh đầu búi tóc, da trắng như tuyết, giống như đám tuyết này vậy. Mà cạnh y có bảy nam tử đứng đó, trên tay cầm gậy.

Không phải chứ, Trường An là để đô thị an như vậy mà vừa tới đã nhìn thấy người đánh nhau. Ấn tượng của Hàn Nghệ với Trường An đúng là xấu tới cực điểm.

Nghe được một tiếng hét lớn.

Một người trong đó cầm gậy xông đến một nam tử mình trần.

Nam tử mình trần không trốn không né, trực tiếp dùng tay tóm lấy gậy, một cước bay lên mang theo vài bông tuyết, bịch một tiếng vang lên, người đó lập tức bay xa mấy trượng.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, sáu người còn lại cũng cầm gậy lao đến. Chỉ thấy nam nhân cúi trần kia tay múa trường côn, cuộn thành một trận hoa tuyết, rất đẹp mắt.

Lúc bông tuyết dừng, thì là lúc sáu người nằm trên mặt tuyết, còn một tên bị người đó nhấc bổng lên không trung. Tên đó cũng đến tám mươi cân, nhìn ra còn trắng kiện hơi so với nam nhân cúi trần kia. Nhưng lại bị nam nhân cúi trần nhấc ở trên đầu, không ngừng cử động chân tay, oa oa kêu to.

"Người này khí lực lớn quá."

Hùng Đệ há to mồm, sợ hãi than nói.

Nam nhân cúi trần kia nhấc tên đó lên quay mấy vòng, quát: "Mấy tên tặc các ngươi, nếu như còn giám vu tội cho Độc Cô gia ta, ta cho các người làm quỷ cũng không thành."

Nói rồi rống to một tiếng, hai tay đưa lên phía trước, ném tên đó đi. Tên đó rơi xuống đất ít nhất là lăn mấy vòng mới dừng lại.

Nam nhân cúi trần xoay người lại, vừa vịn đôi mắt với đám người Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hai hàng lông mày vừa nhấc, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Đông Hạo ngu ngơ nói: "Nam nhân này thật là xinh đẹp a."

"Xinh đẹp!"

Cái này dùng để miêu tả con trai có chút không ổn, nhưng sự thật đúng là như thế.

Chỉ thấy nam tử này không đến hai mươi tuổi, chạc tuổi Hàn Nghệ, nhưng là ngọc diện đậm phát, mặt mày như vẽ, trắng không tỳ vết.

Luận sắc đẹp, Phi Tuyết cũng không bằng.

Đúng là một mặt khuynh thành.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Hoan nghênh tới Trường An

Dịch: mafia777

Một nam nhân trưởng thành đẹp như vậy, người muốn nữ nhân sống sao, người lại làm cho nam nhân lựa chọn như thế nào?

Nếu hấn tới giếng Vương phủ, cho dù là ở trần, Hàn Nghệ cũng dám cam đoan, tuyệt đối sẽ có rất nhiều nam nhân xu hướng giới tính bình thường cũng tìm đập thỉnh thịch.

Tỷ như Tang Mộc, Đông Hạo, Tá Vụ ba người Phù Tang nhìn đến gần người ra, ánh mắt kia tựa như là nhìn thấy người tình trong mộng.

Nhưng cái này không thể trách bọn họ, bởi vì nam nhân này thật sự là quá xinh đẹp.

Nếu không phải là trên người y. Hai mắt sắc bén của Hàn Nghệ cũng sẽ cho rằng đây khẳng định là mỹ nữ sân bay.

Nhưng thần thái của nam nhân khuynh thành này lại rất có hương vị nam nhân, ánh mắt sắc bén của y nhìn Hàn Nghệ, cũng không quá thân thiện. Từ trong đồng tuyết nhật lên một chiếc áo khoác to màu nâu phủ lên người. một ngón tay đưa lên miệng, thổi một tiếng sáo.

Không lâu sau, nghe được một tiếng hí dài.

Đám người Hàn Nghệ nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy trong trời tuyết, một chú ngựa ô khác với ngựa bình thường, lông bờm dài ba tấc, bay nhanh mà đến, tóe lên từng đóa bông tuyết.

Con ngựa ô này đi tới bên cạnh nam nhân khuynh thành, một đen một trắng thật sự là hợp nhau, nam nhân khuynh thành nhảy lên ngựa ô, rồi phóng ngựa rời đi.

"Ai da."

"Ai da."

Lại nghe được trong đồng tuyết truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Hùng Đệ nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn đại ca, chúng ta có nên giúp bọn họ không?"

Tiểu Dã lại lắc đầu nói: "Bọn họ ý đông hiếp yếu, là đáng đáng xấu hổ, hơn nữa còn không đánh được là vô dụng không đáng giúp."

Hùng Đệ bầm sinh lương thiện, nhìn thấy người cần giúp đỡ. Y đều rất sẵn lòng giúp đỡ. Nhưng y cũng không biết đám người kia là người tốt hay là người xấu.

Mà Tiểu Dã từ nhỏ lớn lên cùng với sư phụ, học được hào khí giang hồ, trọng khí tiết, trọng đạo nghĩa. Hai người tuy là bạn, nhưng đối với chuyện này thì cách nhìn lại đối lập nhau.

Bình thường những lúc này, bọn họ đều nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Thôi đi, chúng ta không nên kiếm chuyện nữa, đi thôi."

Trường An, dưới chân thiên tử, tùy tay nắm một cái có thể tìm được người ăn chơi trác táng không biết gấp bao nhiêu lần Tần Vũ. Hàn Nghệ đầu dám nói xằng, trời mới biết đây là đám người gì.

Đoàn người làm như không thấy, hướng về hướng thành Trường An bước đi.

Nhưng lúc vừa mới bước qua bảy tên kia, phía bắc lại tới một đám người, ước chừng hơn mười người đều rất trẻ. Hơn mười người này bước về phía bảy tên kia.

Một tên đang nằm đó ôm ngực nhìn thấy người này tới, một khuỷu tay chống đất, một tay ôm ngực, hướng về phía người mặc áo dài màu xanh nói: "Thiếu chủ, thật xin lỗi, chúng tôi ai ui..."

Nhưng thấy nhân sĩ mặc áo dài màu xanh kia, dáng người trung trung, giữa trán đầy đặn, mắt sáng long lanh, mày rất mượt, da trắng hồng, đề râu ngắn, tuổi cũng không lớn, nhìn bộ dạng chắc cũng chỉ 24-25 tuổi. Nhưng biểu hiện rất chín chắn, thuộc loại sớm trưởng thành. Nhìn rất hiền lành, mặt mỉm cười, chỉ có điều đôi mắt thâm thụy không thấy đáy.

Nam giới áo xanh này nhìn bảy người nằm đó, vẻ mặt như thoáng chút suy nghĩ.

Một thanh niên mặc áo bông bên cạnh y nói: "Không hổ là nam nhân của Độc Cô gia, bọn họ cũng là nhất đẳng cao thủ ở Thái Nguyên, nhưng ngay cả một sợi lông cũng không tổn thương được."

Nam giới áo xanh ha hả mỉm cười.

Thanh niên áo lam nói: "Tập Nhận, sao ngươi lại cười."

Nam giới áo xanh cười ha hả nói: "Năm ngoái, ta cùng cha đi làm khách ở Vương gia Thái Nguyên, ở Thái Nguyên ta gặp một tên ăn mày mù, tên mù này rất lợi hại, ngươi cầm tiền đồng vút vào bát, không quản là bao nhiêu. Y đều nghe được ngươi đã vút bao nhiêu tiền đồng vào."

Thanh niên áo lam nói: "Trên đời còn có loại kỳ nhân này?"

Một vị công tử mặc áo bào trắng nói: "Tập Nhận, ngươi nói cái này làm gì, hai việc này không có quan hệ gì."

Nam giới áo xanh mặc kệ, tiếp tục nói: "Lúc đó ta rất hiếu kỳ, vì thế bước lên hỏi, thì ra tên này mù từ nhỏ, mọi chuyện đều dựa vào đôi tai phân biệt, vì thế luyện ra một đôi tai hết sức nhạy bén."

Những người còn lại nghe vậy vẻ mặt đầy hoang mang.

Nam giới áo lam bỗng nhiên cười nói: "Ta hiểu rồi. Tập Nhận. Ngươi muốn nói cái tên Độc Cô kia chỉ biết dùng sức, không biết dùng đầu óc?"

"Không không không." Nam giới áo xanh lắc đầu nói: "Ý của ta là, tên đó không phải là không biết động não, mà là không thể động não, chỉ dựa vào sức mạnh giải quyết, trải qua thời gian dài, sức mạnh này tự nhiên sẽ mạnh hơn người thường."

"Ha ha."

Những người còn lại đều cười ha hả.

Nam giới áo lam lại nói: "Nghĩ tới Tây Sở Bá Vương dũng mãnh như nào, giờ trường đao vạn người không địch. Nhưng cuối cùng cũng bại dưới tay Hán cao tổ. Võ phu cuối cùng cũng chỉ là võ phu, khó trèo lên nơi thanh nhã."

"Ngươi ngươi nói lung tung, Tây Tây Sở Bá Vương là đại anh hùng, sư phụ ta nói vậy."

Chợt nghe một người lấp bắp nói.

Hơn mười người kia đều hướng nhìn về, chỉ thấy một tên nhóc 14-15 tuổi trông to mắt nhìn bọn họ.

Người nói chính là Tiểu Dã.

Hàn Nghệ vội vàng chấp tay nói: - Gia đệ trẻ người non dạ, mạo phạm các vị, ta thay mặt nó xin lỗi các vị, mong rằng các vị công tử chó chấp nhặt với gia đệ.

Những người này vừa nhìn liền biết không phải là người bình thường, Hàn Nghệ cũng không muốn còn chưa tới cổng Trường An đã bị người khác đuổi về Dương Châu.

Nam giới áo xanh duỗi tay ra, chặn công tử áo bào trắng đang định nói, hướng về Hàn Nghệ cười nói: "Không sao không sao, nghe giọng điệu của ngươi dường như không phải nhân sĩ Trường An."

Hàn Nghệ giả trang bộ dạng thật thà nói: "Tại hạ nhân sĩ Dương Châu, tới Trường An thăm người thân."

"Hóa ra là nhân sĩ Dương Châu."

Nam giới áo xanh cười ha hả nói: "Hoan nghênh các ngươi tới Trường An"

Trong lòng Hàn Nghệ thờ phào nhẹ nhõm, vuốt cằm nói: "Đa tạ đa tạ. Nếu như công tử không có chuyện gì khác, chúng ta xin cáo từ."

Nam giới áo xanh duỗi tay ra: "Cứ tự nhiên."

Hàn Nghệ liền hướng về Tang Mộc bọn họ liếc mắt ra hiệu, đoàn người lại tiếp tục đi.

Nhưng mơ hồ nghe phía sau có người nói "Tập Nhận, người khách khí với bọn chúng làm gì."

Là tiếng của công tử áo bào trắng.

Lại nghe một người cười ha hả nói: "Chẳng lẽ ngươi còn định theo sau để phân rõ ràng với bọn nhóc ngu ngốc đó? Hay là cũng giống như tên Độc Cô, dùng sức mạnh để giải quyết vấn đề?"

Người nói không phải nam giới áo xanh mà là nam giới áo lam.

Dương Phi Tuyết nhủ lòng mảy bán nguyệt thanh tú, thì thầm nói: "Bọn chúng thật quá đáng."

Tiểu Dã chợt quay đầu lại, Hàn Nghệ vội gọi: "Tiểu Dã, đừng gây chuyện."

Tiểu Dã liếc nhìn Hàn Nghệ, cúi đầu thì thầm nói: "Tây... Tây Sở Bá Vương vốn là đại anh hùng"

Hùng Đệ vội vàng đi tới, một tay đặt lên vai của Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, ta tin đệ, đệ nói với ta chuyện của Tây Sở Bá Vương đi."

Kỳ thật trong lòng Hàn Nghệ cũng rất tức giận, lại thấy Tiểu Dã không vui như vậy, trong ngực như có thứ gì đó. Hẳn đối với việc Hạng Vũ có phải anh hùng hay không, cũng không phải quá để ý, những thứ này bảo sao hay vậy, nguồn b achngocsach, đọc nơi khác thiếu chữ rắng chịu, nhưng không thể cưỡng cầu người khác cũng giống như bạn. Nhưng đám người này thật quá đáng hận, bỗng nhiên cất cao giọng nói: "Sinh làm người tài, chết cũng oanh liệt, ngày nay nghĩ Hạng Vũ, không chịu qua Giang Đông."

Âm thanh không lớn, nhưng cũng đủ để đám người sau nghe rõ từng từ.

Chỉ thấy hơn mười người nghe vậy đều sùng sốt, ngơ ngác nhìn lẫn nhau.

Nam giới áo xanh híp mắt nhìn bóng Hàn Nghệ dần đi xa, bỗng nhiên cười ha hả nói: "Thú vị, thú vị."

Công tử áo bào trắng nói: "Tập Nhận, hay là gọi bọn họ lại."

Nam giới áo xanh khua tay nói: "Không cần, nếu đúng là có bản lĩnh, sớm muộn cũng sẽ gặp lại."

"Ân công thật tài hoa."

"Hàn Nghệ, không ngờ tới ngươi có thể ngâm thơ."

"Hàn đại ca, huynh thật lợi hại. Huynh học với đại tỷ tỷ lâu như vậy, cũng chỉ có thể đọc được mấy bài thơ."

"Hàn... Hàn đại ca. Cảm ơn huynh, nếu nếu sư phụ nghe được bài thơ này, nhất định sẽ rất vui vẻ, sư phụ...sư phụ ông ấy sùng bái nhất khí khái của Tây Sở Bá Vương đó."

Không thể không nói, bài thơ này của Hàn Nghệ, đúng là tới đúng lúc. Đánh cho đám người đó hai má thấy đau, đồng thời cũng làm cho Dương Phi Tuyết bọn họ nhìn với con mắt khác. Tiếp xúc với Hàn Nghệ lâu như vậy, chưa từng nghe thấy hắn ngâm thơ, thỉnh thoảng làm một bài, đúng là làm người khác kinh ngạc.

"Ta vừa rồi cũng chẳng qua nét bút thần trong lúc tức giận, không làm thật được."

Hàn Nghệ tỏ ra hết sức khiêm tốn, kỳ thật hắn vốn cũng không thích rêu rao khắp nơi, càng miễn bàn lấy thơ từ đến khoe khoang, hắn đến Đại Đường đã lâu, chỉ lướt nhìn qua một bài thơ, cũng là lúc một mình ở với Tiêu Vân. Lúc này chỉ là nhìn thấy Tiểu Dã không vui, cố ý vì cậu bé kiếm chút mặt mũi.

"Đến nay nghĩ Hạng Vũ, không chịu qua Giang Đông, đến nay nghĩ."

Dương Phi Tuyết thì thầm đọc mấy lần, tuy chỉ là đôi câu vài lời nhưng nàng dường như cảm thấy hào khí ngút trời của Tây Sở Bá Vương, càng đọc càng thích, nói: "Hàn Nghệ, ngươi có thể tặng bài thơ này cho ta không?"

"Cái này cũng có thể tặng sao?" Hàn Nghệ sùng sốt, ở một xã hội không có bản quyền, hắn cũng không biết tặng như nào, thuận miệng nói: "Được, nếu như cô thích vậy ta tặng cho cô."

Dương Phi Tuyết vui mừng không thôi, rất là kích động nói: "Cảm ơn ngươi."

Như vậy là tặng rồi? Hàn Nghệ cũng không muốn đi sâu thêm, dù sao cũng không phải người có văn hóa, hỏi: "Đúng rồi, Dương cô nương. Lúc nhỏ cô

có ở Trường An không? Cô có quen đám người lúc này không?"

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Lúc ta rất nhỏ đã đi Dương Châu với cha ta rồi, cho dù lúc trước có gặp e là cũng quên rồi. Có điều cái tên nam giới họ Độc Cô lúc này, hẳn là người của Độc Cô gia. Độc Cô gia cũng là họ lớn Quan Trung, cũng có rất nhiều giao thiệp với Dương gia. Đi về hỏi nhị thúc của ta sẽ biết."

Độc Cô gia! Hàn Nghệ nhủ mảy, hoàn toàn không có ấn tượng, thậm chí, đúng là đáng tiếc, trong lịch sử người họ Độc Cô, ta chỉ biết Độc Cô Cầu Bại.

Đang khi nói chuyện, đoàn người đến trước một con sông.

Dương Phi Tuyết đột nhiên về mặt hưng phấn chỉ vào cây cầu trên sông nói: "Mọi người mau nhìn, đó chính là cầu Vị Hà tiếng tăm lừng lẫy."

Hùng Đệ lòng đầy tò mò nhìn, lập tức mặt lộ vẻ thất vọng, nói: "Đó chẳng qua chỉ là một cây cầu bình thường a."

Tiểu Dã vỗ vỗ bờ vai của Hùng Đệ, nói: "Tiểu Béo, đệ...đệ nghe sư phụ đệ nói qua, năm... năm đó Thái Tông Hoàng Đế chính là bố trận nghi binh ở đây, ngăn cản được một trận đại họa. Sư phụ đệ... sư phụ đệ còn nói, nếu như là ông ấy thì sẽ không cùng với Đột Quyết ký kết liên minh Vị Hà, mỗi lần nhắc tới điều này, ông ấy đều thở dài, nói đây chính là chỗ kém so với Thái Tông Hoàng Đế của ông ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Gia chủ Dương gia

Dịch: mafia777

Dương Phi Tuyết nghe lời này của Tiểu Dã cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng cụ thể kỳ quái ở chỗ nào thì không nói ra được, hiếu kỳ hỏi: "Tiểu Dã, sư phụ đệ là ai?"

Tiểu Dã lắc đầu nói: "Đệ...đệ không biết."

"Không biết?"

Dương Phi Tuyết ngẩn người.

Nàng không nghe ra được chỗ nào kỳ quái, nhưng Hàn Nghệ nghe ra rồi, may mà nơi này chỉ có mấy người bọn họ, bằng không là gặp phải phiền toái lớn rồi.

Gia Cát Lượng trâu bò chứ, nhưng ông ấy cũng chỉ tự so mình với Quan Trọng, Nhạc Nghị, chứ không có so với Tề vương, Triệu vương. Nhưng sư phụ của Tiểu Dã trực tiếp đem mình so với hoàng đế, đây là phạm vào đại kỵ, cái này nếu như có người nghe thấy, khẳng định sẽ hỏi sư phụ người rốt cuộc muốn làm gì? Bất quá đây cũng không kỳ quái, dù sao sư phụ Tiểu Dã muốn tranh nhật nguyệt với Lý Thế Dân, đương nhiên là muốn so với Lý Thế Dân rồi.

Hàn Nghệ cảm thấy cần phải can ngăn Tiểu Dã một chút: "Tiểu Dã, loại lời này không thể nói nữa, biết không?"

Tiểu Dã đương nhiên không hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Hùng Đệ lại hiếu kỳ nói: "Mọi người đang nói cái gì vậy? Tiểu Dã, đệ mau nói cho ta biết chuyện về cầu tạm đi."

Dương Phi Tuyết hưng phấn nói: "Ta từng nghe cha ta nói qua khá nhiều lần."

Hùng Đệ gật đầu nói: "Tốt, Dương tỷ tỷ, tỷ mau nói."

Mấy người vừa đi, vừa nói chuyện Vị Thủy chi minh.

Hàn Nghệ mặc dù không có đọc qua sách, nhưng cũng biết chuyện này. Dù sao đây cũng là một bước ngoặt của triều Đường. Ở hậu thế, đồng dạng cũng là một hiệp ước đồng minh khen chê không đồng nhất.

Lúc đầu thành lập triều Đường, Đột Quyết Đại hãn Hiệt Lợi thừa cơ hội mang đại quân xuống nam. Trực tiếp đánh tới thành Trường An, mệnh danh hai mươi vạn hùng binh. Lập trận ở bờ bắc Vị Thủy, mười vạn tinh kỳ, đón gió pháp phối rất là khí thế.

Lúc ấy Lý Thế Dân vừa mới lên ngôi. Toàn quốc một cảnh tiêu điều. Lúc đó ông ta làm thế nào thống trị quốc gia, đều chưa luận ra manh mối. Thành Trường An lúc đó vô cùng trống rỗng, căn bản không có năng lực ngăn chặn đại quân Đột Quyết.

Vì thế Lý Thế Dân bố trận nghi binh, tự mình mang theo đám người Phòng Huyền Linh đi tới bên cạnh sông Vị Thủy đối thoại với Hiệt Lợi, còn trách móc Hiệt Lợi phản bội đồng minh. Bởi vì từ thời Lý Uyên, đã có giao thiệp với Đột Quyết, hơn nữa còn nhận được giúp đỡ của Đột Quyết. Lúc ban đầu, hai bên quan hệ hữu hảo, thậm chí còn có lịch sử ghi lại, Lý Uyên từng xưng thần với Đột Quyết.

Đột Quyết xuống nam, đích thực là có hành vi phản bội đồng minh.

Đương nhiên, đây chỉ là hơi dè ép Hiệt Lợi ở mặt khí thế. Sau đó lại có viện binh đến, còn đánh bại một viên đại tướng của Hiệt Lợi. Hiệt Lợi nhìn thấy quân Đường dũng mãnh như thế, lòng tin có vẻ không đủ, cảm thấy mình nhất định phải lấy Trường An, Mà Lý Thế Dân lúc đó lại dốc hết tiền tài trong quốc khố, đưa cho Hiệt Lợi, dù sao người cũng đến cướp tiền, ta tặng cho người.

Tiền vừa tới tay, nội bộ tướng lĩnh của Đột Quyết cũng không muốn đánh nữa. Chúng ta vốn dĩ là tới cướp tiền, hiện giờ tiền đã tới tay, vậy còn đánh gì nữa, hơn nữa cũng không nhất định đánh được, hà tất chi. Cho nên lúc đó Đột Quyết bên cùng Lý Thế Dân ký kết Vị Thủy chi minh. Điều kiện dĩ nhiên là tương đối công bằng, chính là tiến cống. Lý Thế Dân tự mình cảm thấy xấu hổ, tự gọi nổi nhục Vị Thủy.

Cũng có rất nhiều người lấy việc này công kích Lý Thế Dân. Người đứng là quá mất mặt, đây là một vết đen của người.

Nhưng quán tính tư duy của Hán Nghệ, lại cho rằng đó là một quyết định anh minh nhất kể từ khi Lý Thế Dân chấp chính.

Nếu sự tình chỉ dừng lại ở đó, thì đích xác là cần phải lên án. Nhưng nhìn vào kết quả, sau nổi nhục Vị Thủy, triều Đường lập tức vững chắc chính quyền. Lý Thế Dân chăm lo việc nước, quốc gia từ vong chuyển thịnh, sau này với có thời Trinh Quán. Một đại Đường hưng thịnh, nhiều thì không cần nói, ít nhất cuộc sống bách tính tốt hơn. Hơn nữa Đường triều còn khiêu chiến với Đột Quyết nhị hãn, Đột Quyết lại chịu phải tai ương đại tuyết, do đó triều Đường đánh bại Đột Quyết ổn định phương bắc.

Hán Nghệ hết sức hiểu câu nói của sư phụ của Tiểu Dã. Tuy hán chưa từng gặp sư phụ của Tiểu Dã. Nhưng từ một vài câu của sư phụ nó có thể thấy được, tuyệt đối là một người mạnh mẽ, không mấy khả năng lựa chọn hòa hiếu mà sẽ lựa chọn quyết chiến. Nhưng nếu lúc ấy Lý Thế Dân không chịu nhục, mà chiến đấu vì tôn nghiêm, nếu thắng thì tốt, nếu chẳng may thua thì thiên hạ sẽ loạn. Cuộc sống của bách tính sẽ bị đặt trong nước sôi lửa bỏng, ai tới thu dọn cái tàn cục đó.

Đạn là trận chiến mà là Lý Thế Dân không thua được, dĩ nhiên là tốt nhất là không đánh.

Cho nên Hoàng đế không thể chí tình chí nghĩa, chỉ nghĩ tới tốt xấu cá nhân không màng đến sinh linh thiên hạ. Cái này là không đúng.

Hán Nghệ là con em nhà nghèo khổ. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này đều không đọc sách, không có tư cách để hiểu được nhiều hơn. Hán chỉ biết sự khác biệt giữa đói và no, nên dĩ nhiên là hán nghiêng về phía Đường Thái Tông.

Không quản là một nghìn năm sau hay là hiện tại. Hán luôn cho rằng bách tính tốt hoàng đế quang vinh, bách tính khổ hoàng đế nhục. Nếu bách tính từ nhỏ không có cơm ăn thì lên chửi hoàng đế. Ta mặc kệ người có công tích vĩ đại gì, người có lý do gì có mặt thể hiện ở bên ngoài, hô vang khẩu hiệu. Ta làm con dân đến cơm cũng ăn không no, ta không chửi người thì chửi ai? Không lẽ trách ông trời không mưa? Cho dù ông trời có mưa, ta không có cơm ăn thì cũng trách người, bởi vì người có cơm ăn a.

Đứng trên cầu tạm, nghe Dương Phi Tuyết kể về chuyện Vị Thủy chi minh. Hán Nghệ hơi nhắm mắt, có thể mơ hồ cảm giác được cảnh ngàn cân treo sợi tóc lúc đó. Cảnh này căng thẳng hơn nhiều so với lúc bảo vệ Dương Châu, nếu bảo vệ Dương Châu thua rồi thì chỉ mất một châu, lúc nào cũng có thể đoạt lại. Nhưng nếu trận chiến đó thua rồi thì triều Đường khả năng mất nước.

Ở cầu tạm lưu lại trong chốc lát, rồi tiếp tục bước vào hướng trong thành.

Không lâu sau đã tới cổng thành, bởi bọn họ là người xứ khác vào Trường An cần phải đăng ký. Có điều Hán Nghệ trên người có quan văn nên thuận lợi hơn nhiều.

Tên văn sử ghi danh nhìn Hán Nghệ, lại liếc nhìn Dương Phi Tuyết, nói: "Các người chờ một chút."

Dứt lời, y liền đứng dậy hướng bên trong thành bước vào. Đến cạnh một quán trà, trước quán trà có một người đàn ông trung niên đang nghiền cổ trong mong. Tên văn sử này bước lên trước mặt người trung niên, chấp tay nói: "Dương quản gia, người ông đợi đã tới rồi."

"Vậy sao?"

Người trung niên này bước nhanh về phía cổng thành, liếc mắt đã nhìn ta Dương Phi Tuyết, không dám khẳng định hô: "Bát Nương."

Dương Phi Tuyết nhìn người trung niên, cũng không quá chắc chắn nói: "Vinh bá?"

"Đúng là Bát nương."

Vinh bá vui mừng quá đổi, nói: "Ta cuối cùng cũng đợi được cô rồi."

"Chào Vinh bá."

Dương Phi Tuyết kêu một câu, hi hi nói: "Là nhị bá kêu bá đến đón ta sao?"

"Không phải sao!"

Vinh bá ha ha gật gật đầu, nói: "Cha cô sớm đã phái người gửi thư tới, nói cô có thể tới Trường An, bảo lão gia lưu ý chút. Ánh mắt như cười, hiển nhiên là biết chuyện Dương Phi Tuyết đi khỏi nhà."

Dương Phi Tuyết hơi có vẻ lúng túng nói: "Phụ thân chuyện nhỏ mà xé ra to, ta đã lớn như thế này, chẳng lẽ lại có thể mất được sao?"

Vinh bá cười cười, không lên tiếng, nếu như cô không mất thì lại thành chuyện lạ. Không khỏi nhìn Hàn Nghệ, cười nói: "Cậu là Hàn Nghệ?"

Hàn Nghệ chấp tay nói: "Tại hạ là Hàn Nghệ."

Vinh bá chấp tay nói: "Ta là quản gia của quý phủ Quốc công, cậu cũng gọi ta là Vinh bá như Bát nương đi."

Dù sao cũng là quản gia của quý phủ Quốc công. Dĩ nhiên là không cần ăn nói khép nép với Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Chào Vinh bá."

Vinh bá cười gật đầu, nói: "Đi, chúng ta đi về rồi nói, lão gia đang đợi ở trong phủ."

Vinh bá mang theo Dương Phi Tuyết và Hàn Nghệ đi vào trong thành.

Đế đô đúng là đế đô. Đô đúng là cảnh phồn hoa, chỉ đường phố thôi cũng rộng hơn rất nhiều so với đường phố Dương Châu rồi. Hai bên toàn nhà cao cửa rộng, quan hàm của những tằm biển đúng là làm cho người sợ muốn chết, chứ chưa cần nhìn tới cửa hàng.

Đây là bởi trong thành Trường An có hai chợ chuyên cung cấp cho thương gia kinh doanh, không thể tùy tiện bày quầy bán hàng trên đường phố.

Nhưng thỉnh thoảng nhìn thấy xe ngựa chậm chậm bước qua. Hơn nữa chỗ nào cũng có thể nhìn thấy người ăn mặc hoa lệ túm năm tụm ba. Trên đường người ngựa như nước, người vội vã đi lại, trang phục khác nhau, màu da khác nhau. Hàn Nghệ thậm chí còn nhìn thấy người ngoại quốc tóc vàng, còn một số da ngăm đen. Hàn Nghệ thiếu chút nữa thì cho rằng đó là người da đen, kết quả vừa hỏi mới biết đó là nô lệ Côn Luân đến từ Nam Hải. Có lẽ là Malaysia và những nơi khác sau này.

Thiên Khả Hãn, quả thật là danh bất hư truyền.

Hàn Nghệ không khỏi cảm thán một câu, Đại Đường thịnh thế đều ở Trường An a!

Tiểu Dã, Hùng Đệ lúc thì chạy sang trái nhìn, lúc thì chạy sang phải nhìn. Cảm thấy mọi thứ ở Trường An đều cực kỳ mới lạ.

Đi khoảng nửa canh giờ, bọn họ đến trước một phủ đệ rất khí phái, ít nhất tường cao đó cũng khiến Hùng Đệ chùn bước, trên cửa cao treo một tấm hoành, trên đó viết: "Quan quốc công phủ."

Nhà cổ đại đúng là có rất nhiều chú trọng. Quan người to như nào thì ở nhà to như thế.

Dinh thự phủ Quốc Công khẳng định không thể nhỏ.

Hàn Nghệ cũng đã hỏi thăm rõ ràng, vị Dương nhị gia này là Dương Tư Huấn, là con trai thứ hai của Dương Cung Nhân. Bởi con cả của Dương Cung Nhân chết sớm, con trai thứ hai thừa hưởng tước vị Quan quốc công. Cũng là gia chủ một chỉ mạch Dương gia.

Vào trong tòa nhà, cho Hàn Nghệ cảm giác đầu tiên đó là lớn mà đơn giản. Dĩ nhiên, đơn giản ở đây chỉ là so với địa vị của Dương Tư Huấn mà thôi, so với bách tính bình thường thì hào hoa hơn nhiều. Nhưng cũng không xa hoa như tướng tượng của Hàn Nghệ.

Đi qua sân trước đến phòng khách, chỉ thấy hai người đang ngồi đó, một nam một nữ đều là tuổi trung niên, người nam khoảng 50 tuổi, mắt rộng lông mày dài, râu hùm hàm én, dáng người khôi ngô. Nữ khoảng 40 tuổi, đoan trang thanh lịch, nhìn thì biết là con gái nhà giàu có.

Dương Phi Tuyết xa xa nhìn thấy hai người này, sắc mặt mừng rỡ, chạy chậm vào sảnh, bước đến trước mặt hai vị tôn trưởng quỳ xuống hành lễ: "Phi Tuyết bái kiến nhị bá bá, nhị bá mẫu."

Đây là thuộc loại lễ nghĩa trưởng ấu. Dương Phi Tuyết đã lâu không gặp Dương Tư Huấn, mà Dương Tư Huấn lại là người chủ gia đình. Văn bối của Dương gia gặp ông ta, đều phải quỳ xuống hành lễ. Hàn Nghệ thì không cần.

Đang lúc Hàn Nghệ chuẩn bị thi lễ, Dương Tư Huấn bỗng nhiên vỗ mấy cái vào bàn trà, khiển trách: "Tuyết nhi, lần này cháu thật là liều lĩnh."

Không phải nói nhị bá bá cô ủng hộ cô sao, ta nhìn không giống a. Hàn Nghệ lời nói đến bên miệng mà lại nuốt trở lại, trên mặt mang vẻ u sầu. Nhưng đừng có đến lúc lại lấy ta ra chịu họa, nói ta lừa Dương Phi Tuyết. Nói như thế, Dương gia các người có thể đem trách nhiệm bỏ đi sạch sẽ. Tuy hẳn đã nghĩ kỹ đối sách rồi, nhưng muốn vu tội cho ai, lo gì không tìm thấy tội danh.

"Nhị bá bá giáo huấn rất phải, Phi Tuyết biết sai rồi."

Lời tuy như thế, nhưng Dương Phi Tuyết trong mắt nào có chút hối hận.

Dương Tư Huân hừ nói: "Nếu như cháu đã biết sai, thì bây giờ quay về Dương Châu cho ta."

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: "Cái này không thể được, Phi Tuyết đã lâu không gặp nhị bá bá, không dễ đến một chuyến, sao thể chưa tận hiếu đã đi."

Dương Tư Huân nói: "Cha cháu vẫn còn tại thế, cháu không bên cạnh cha cháu tận hiếu, chạy đến tận hiếu với ta, là đạo lý gì?"

Dương Phi Tuyết nói: "Cháu muốn bên cạnh cha cháu tận hiếu, nhưng cha cháu không cần, thường muốn đuổi cháu khỏi cửa."

Dương Tư Huân khõe miệng hơi khẽ động dưới, nói: "Ồ, cha cháu không cần, vậy thì ta cần rồi."

Dương Phi Tuyết hi hi nói: "Cho dù nhị bá bá không cần, nhị bá mẫu nhất định cần, nhị bá mẫu từ nhỏ đối tốt với cháu như con ruột, cháu vẫn luôn nhớ."

Nói rồi nàng nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh.

Xem ra vị đại tiểu tư Phi Tuyết này cũng không ngốc, biết dùng chiến thuật quanh co. Hàn Nghệ nghe tới đây, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Dương phu nhân liếc nàng một cái, nhưng trong mắt tràn đầy vẻ trù mến, nói: "Nha đầu cháu đúng là không có thay đổi chút nào, nếu ta cũng nói là không cần, thì xem cháu làm thế nào. Cháu mau đứng dậy đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Khuyển tử tướng môn

Dịch: mafia777

Hoá ra phu nhân của Dương Tư Huân Nguyên thị chỉ sinh hai con trai, không có thiên kim. Mấy năm nay thường nói là muốn sinh một thiên kim, nhưng vẫn không được toại nguyện. Mà Dương Phi Tuyết lúc nhỏ hoạt bát đáng yêu, ngây thơ lãng mạn. Nguyên thị rất thích cô bé này, thường giữ ở bên cạnh. Tuy nhiều năm không gặp nhưng Dương Phi Tuyết dường như biến đổi không nhiều, dĩ nhiên không lỗi trách mắng nàng ta.

Phu nhân nói chuyện, Dương Tư Huân cũng hơi thu lại mấy phần.

"Cảm ơn nhị bá mẫu."

Dương Phi Tuyết vội vàng đứng dậy, còn lên nhìn về phía Hàn Nghệ nháy mắt, tỏ vẻ đặc ý.

Tiểu thư lúc này dường có kéo chiến hỏa lên người ta. Hàn Nghệ giả bộ không nhìn thấy.

Nguyên thị thật ra cũng không chú ý tới, cười nói: - Cháu cũng đừng vui mừng quá sớm. Ta lại hỏi cháu, tại sao cháu lại đào hôn, từ xưa đến nay, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, chẳng lẽ cháu muốn làm ni cô?

Dương Phi Tuyết nói: "Nếu làm ni cô có thể không phải gả cho Tần Vũ thì cháu đi làm ni cô."

"Nói xằng!"

Dương Tư Huân quát.

Nguyên thị ánh mắt hơi trách cứ nhìn chồng, ra hiệu ông ta không cần lên tiếng, lại nhìn Dương Phi Tuyết nói: "Tuyết nhi, cháu luôn miệng là không gả cho Tần Vũ, điều này là tại sao? Ta vẫn nghe nói là cháu và Tần Vũ có thể coi là thanh mai trúc mã chứ?"

"Nếu như từ nhỏ đã quen biết thì là thanh mai trúc mã, vậy đúng vậy." Dương Phi Tuyết cắn môi, nói: "Nhị bá mẫu, Tuyết nhi hỏi bá mẫu, bá mẫu có thích nhị bá phụ không?"

Nguyên thị bị hỏi vậy sững sốt, đỏ mặt nói: "Nha đầu nguoi nói lung tung gì thế."

Dương Phi Tuyết nói: "Nhị bá mẫu không nói cháu cũng nhìn ra, nhị bá mẫu đúng là rất thích nhị bá phụ."

Nguyên thị nhức đầu rồi, nói: "Ta và nhị bá bá cháu là phu thê dĩ nhiên là tương kính tương ái."

"Đó không phải sao." Dương Phi Tuyết nói: "Cháu không thích Tần Vũ, nếu trở thành phu thê, thì làm sao làm được như nhị bá bá và nhị bá mẫu tương kính tương ái. Đến lúc đó cả ngày trong nhà cãi vã. Tuyết nhi kỳ thực không dám yêu cầu nhiều, chỉ cầu có một phu quân giống như nhị bá bá yêu"

thương sâu sắc nhị bá mẫu. Người đó có thể giống nhị bá bá yêu thương nhị bá mẫu yêu thương cháu, thì cháu thấy đủ rồi."

Hàn Nghệ nghe nàng ta nịnh nọt như đọc khẩu lệnh, thiếu chút nữa thì phì cười.

Nguyên thị mắng cũng không được, mà tán thành cũng không được, không biết làm sao nói: "Cháu là một nha đầu, trái một câu yêu, phải một câu yêu, đúng là không biết xấu hổ."

Nói xong bà ta lại lên liếc nhìn Dương Tư Huấn, trong mắt tràn đàn yêu thương. Dương Tư Huấn một con cháu nhà tướng, nói những chuyện này với một tiểu cô nương, có vẻ hơi ngượng ngùng, đều không dám nói tiếp.

Dương Phi Tuyết gian xảo nói: "Cháu chỉ là ngưỡng mộ nhị bá bá và nhị bá mẫu."

"Cháu..."

Nguyên thị thực không dám nói tiếp, xua tay nói: "Được rồi được rồi, cháu đừng có nịnh nọt nữa, đến cũng đến rồi. Cháu tạm thời ở lại đây đi."

"Vậy Tuyết nhi làm phiền nhị bá mẫu rồi."

Dương Phi Tuyết hi hi cười, lại nói: "Nhị bá mẫu mấy ngày này nhất định lo lắng Tuyết Nhi mệt rồi, cháu xoa bóp cho bá mẫu."

Nói xong nàng cũng không đợi Nguyên thị phản ứng, bước nhanh tới bên cạnh Nguyên thị bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

"Được được được, nhị bá mẫu biết phân hiếu tâm của cháu. Có điều cháu vừa tới cũng đủ mệt rồi, cũng đừng xoa bóp giúp ta nữa."

"Không mệt không mệt, trên đường là cháu chơi đùa mà tới, không mệt chút nào."

Nguyên thị cũng không nói thêm, trong lòng rất cảm động. Trong lòng bà ấy vẫn mong có một cô con gái như này, không có việc gì có thể nói chuyện, giúp mình xoa bóp vai.

Dương Tư Huấn làm sao không biết tâm tư của thê tử. Trong lòng hy vọng Dương Phi Tuyết có thể bù đắp những tiếc nuối trong lòng thê tử. Cũng muốn giữ Dương Phi Tuyết ở lại đây, ánh mắt bỗng nhìn Hàn Nghệ đứng cạnh nói: "Người là Hàn Nghệ?"

"Tiểu tử Hàn Nghệ bái kiến Quan quốc công."

Hàn Nghệ chấp tay thi lễ, lại nói: "Kính xin Quan quốc công thứ lỗi."

Dương Tư Huấn ồ một tiếng, nói: "Người mới đến nhà ta không đến nửa canh giờ, sao lại là đến thỉnh tội?"

Hàn Nghệ nói: "Tiểu tử ở Dương Châu gây ra đại họa, may mà Dương thứ sử tương cứu, cho tiểu tử một cơ hội hối cải để làm người mới, đưa tiểu tử tới Trường An. Nhưng trên đường tình cờ gặp Dương cô nương, tiểu tử tự tiện làm chủ, mang theo Dương cô nương đi Trường An, quả thật là có trái với ý của Dương thứ sử. Mong Quan quốc công trách phạt."

Dương Tư Huấn không lộ thanh sắc nói: "Người đã biết làm như thế không ổn, sao người vẫn làm thế. Ta nghe nói người cũng vì thế mà gây ra đại họa."

Dương Phi Tuyết vội vàng nói: "Hàn Nghệ hẳn trước tiên là khuyên cháu quay về, là cháu không chịu quay về. Hẳn sợ cháu một mình trên đường nguy hiểm liền kết bạn đồng hành với cháu."

Tiểu thư, cô cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt, Hàn Nghệ trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Lời này của hẳn là nghĩa thế này: ta không phải là lừa Dương Phi Tuyết đi. truyện đăng tại bachngocsach. Ta chỉ là sợ nàng ta có nguy hiểm mới kết bạn đồng hành với nàng ta, nhưng không thể nói. Bởi Hàn Nghệ sợ Dương Tư Huấn cho là hẳn tự cho mình thông minh, hoặc là muốn trốn tránh trách nhiệm, lúc này chỉ nên nhận sai.

Dương Tư Huấn nghiêng mắt liếc Dương Phi Tuyết một cái, biểu thị nàng không cần nhiều lời. Dương Phi Tuyết thè lưỡi, ngoan ngoãn xoa bóp cho Nguyên thị.

Dương Tư Huấn nói: "Chuyện trước đây, ta cũng không muốn nói nhiều, người cũng không cần nghĩ nhiều nữa, người đã tới Trường An rồi, vậy thì thỏa thích mà ở đây đi."

Hàn Nghệ vuốt cằm nói: "Quan quốc công thu nhận, tiểu tử thật sự là vô cùng cảm kích."

"Cha mẹ con về rồi."

Nghe thấy một tiểu kêu, chỉ thấy một hậu sinh mặt trắng khoảng 14-15 tuổi chạy vào, nhìn thấy trong sảnh có người lạ, kinh ngạc nói: "Trong nhà có khách sao?"

Nguyên thị cau mày nói: "Đứa nhỏ này dạy mà không được, ầu tả, còn thể thống gì nữa."

Hậu sinh mặt trắng gãi sau đầu nói: "Vâng, hài nhi nhớ rồi."

Dương Tư Huân cau mày hỏi: "Sáng sớm tỉnh mơ con lại đi đâu thế?"

"À hài nhi đi cùng với huynh đệ Triệu gia đi ra ngoại ô luyện bắn tên." Hậu sinh mặt trắng nói.

Hàn Nghệ nhìn sơ sơ một chút hậu sinh này. Thấy hậu sinh này toàn thân trên dưới không dính một hạt bụi nào, hai tay vô cùng sạch sẽ. Thăm nghĩ: nói dối mà nói như người, đúng là không cứu được.

Nguyên thị dường như không phát hiện ra điểm này, nói: "Mông nhi, còn không mau bái kiến bát tỷ con."

Dương Phi Tuyết cười hi hi nói: "Tiểu Mông, đệ còn nhận ra ta không?"

Tên này chính là con trai của Dương Tư Huân Dương Mông Hạo.

Dương Mông Hạo liếc nhìn Dương Phi Tuyết, nét mặt bất ngờ thay đổi, kích động nói: - Ồ, bát tỷ, tỷ, tỷ cuối cùng cũng đến rồi. Đệ mong mỏi đã lâu. Tỷ có biết là đệ lo lắng cho tỷ như nào không? Hôm qua đệ còn ra trước cổng thành đợi một ngày đó, tiếc là không đón được ti. Còn dự định hôm nay lại đi xem xem, không ngờ tỷ lại đến rồi. Sáng biết là tỷ sáng nay tới, thật không nên đồng ý với huynh đệ Triệu gia.

Nói xong lại đập mạnh chân một cái, có vẻ như rất tiếc nuối.

Tiểu tử này mới vào cửa không lâu, mà đã nói nhiều lời nói dối như vậy. Hàn Nghệ dù sao cũng coi là một nửa chuyên gia tâm lý học. Liếc mắt là nhìn ra Dương Mông Hạo đang nói dối.

Dương Phi Tuyết không nhìn ra, có lẽ là lương thiện che mắt năng, cảm động nói: "Thật sao?"

Dương Mông Hạo không nháy mắt nói: "Đương nhiên là đúng rồi, mẹ đệ cũng biết mà. Đệ những ngày này, ngày nào cũng dạo qua cổng thành, chỉ là hy vọng có thể sớm chút đón được tỷ. Vốn dĩ, sáng nay đệ dự định ra cổng thành để đón tỷ, nhưng huynh đệ Triệu gia tìm đệ đi luyện bắn tên, hơn nữa tháng sau đệ phải thi nên không đi được."

"Không sao không sao đệ đương nhiên là phải lấy học nghệ làm trọng, tâm ý của đệ tỷ lĩnh rồi."

"Tỷ nói như vậy thì khách khí quá, đệ là đệ của tỷ. Đây là điều đệ nên làm."

Dương Mông Hạo hơi có vẻ bất mãn, lại rất kích động nói: "Tỷ, tỷ đi đoạn đường này có gặp chuyện thú vị nào không, nói ra cho đệ nghe với, cũng là để cho đệ mở mang tầm mắt."

"Đoạn đường này ta đến cũng gặp rất nhiều chuyện thú vị."

Dương Phi Tuyết nói xong, đột nhiên lại nói: "Đúng rồi, lúc trước ta thấy có người đánh nhau ở ngoài thành."

Dương Mông Hạo kích động nói: "Người nào đánh nhau? Cả người hăng máu giống như gà chọi."

Dương Tư Huân nói: "Tiểu tử, con kích động vậy làm gì?"

Dương Mông Hạo gãi cằm hi hi nói: "Hài nhi chỉ tiện hỏi vậy thôi."

Xem ra tiểu tử này cũng không phải là một người an phận a. Nói chuyện cứ như là đánh rắm vậy, không có câu nào là thật cả, gia huấn của Dương gia đi đâu cả rồi. Hàn Nghệ mỉm cười.

Dương Phi Tuyết lại nói: "Là đệ không biết, nam nhân đó đúng là xinh đẹp giống như con gái vậy. Có lẽ còn đẹp hơn cả ta."

Dương Mông Hạo vừa nghe, có vẻ giảm hăng máu, có phần sợ hãi.

Nguyên thị lại nói: "Chỉ sợ lại là đứa bé nhà Độc Cô."

Dương Tư Huân cũng là lắc đầu chỉ thờ dài: "Ngoài nó ra thì còn ai nữa."

Dương Phi Tuyết vừa nghe Độc Cô gia. Liền biết Dương Tư Huân quen người này, liền hỏi: "Nhị bá bá, nhị bá mẫu. Các người nói tới ai?"

Dương Tư Huân nói: "Cái này cháu chớ hỏi, dù sao khi gặp người đó thì gắng tránh xa một chút, đừng có trêu chọc nó, biết không?"

Hàn Nghệ nghe được hơi kinh hãi, Tiểu Vân nói quả nhiên không sai. Trường An đúng là tàng long ngoại hồ.

Cái này không phải rất rõ ràng sao, Dương gia gia chủ không làm gì được nam tử khuynh thành kia. Dương Triễn Phi đến đây, đó không phải là tặng.

"Ồ Tuyết Nhi biết rồi à."

Dương Phi Tuyết gật gật đầu, nhưng trong mắt tỏ rõ vẻ tò mò.

Nguyên thị nói: "Các người đi đường xa như vậy, khẳng định cũng mệt rồi. Nghỉ ngơi chút trước đi. Ta đã sai người dọn dẹp phòng cho các người rồi. Mông nhi, con đưa bọn họ đi, khi nào ăn cơm ta sẽ cho người gọi các con."

Dương Mông Hạo gật đầu nói: "Vâng hài nhi biết rồi."

Dương Mông Hạo đưa Dương Phi Tuyết, đám người Hàn Nghệ ra cửa.

Sau khi đám tiêu bồi này ra khỏi cửa, Nguyên thị bèn nói: "Tuyết nhi, đứa nhỏ này đúng là làm cho người ta yêu thích a."

Dương Tư Huân nói: "Vậy chúng ta giữ Tuyết Nhi lại kinh thành."

Nguyên thị nói: "Vậy sao được, tam thúc bên đó nhất định sẽ không bằng lòng."

Dương Tư Huân nói: "Nếu như Tuyết nhi thích gã họ Tần kia thì dĩ nhiên là tốt. Nhưng rõ ràng Tuyết nhi không thích, tại sao lại ép nó phải gả. Tần gia chẳng qua chỉ là một sĩ tộc nhỏ ở Dương Châu. Bây giờ ta tìm cho Tuyết nhi một lang quân như ý chẳng phải tốt hơn sao."

Nguyên thị lo âu nói: "Cái này cũng đúng, nhưng hiện giờ tam thúc đang làm quan Dương Châu chúng ta vốn không hợp với sĩ tộc Giang Nam, sợ có gì không ổn."

"Cái này cũng đúng," Dương Tư Huân gật gù đầu, lại nói: "Vậy đi, ta viết bức thư cho mẫu thân đại nhân, nói ta muốn giữ Tuyết Nhi ở đây một vài ngày. Nếu như mẫu thân đại nhân bằng lòng, như vậy chứng minh là hôn sự vẫn còn chỗ để hồi chuyển. Nếu như mẫu thân đại nhân không đồng ý, ta cũng chỉ còn cách là đưa Tuyết nhi trở về."

"Như vậy cũng tốt."

Nguyên thị gật gù đầu, lại hỏi: "Vậy tên tiểu tử họ Hàn thì sao? Chẳng dự định sắp xếp thế nào?"

Dương Tư Huân trầm ngâm nói: "Nhìn từ thư của tam đệ tên này quả thật có chỗ hơn người, hơn nữa lúc này lời lẽ cũng rất khéo léo, xử sự lão luyện. Nhưng năng lực chỉ là thứ yếu, phẩm hạnh của một người mới là quan trọng nhất, để xem xem đã, nếu như phẩm hạnh tốt. Ta sẽ đưa hắn vào quân đội học hỏi kinh nghiệm, bồi dưỡng một phen. Nếu như phẩm hạnh không tốt thì phải xem tạo hóa của hắn rồi. Có điều hắn có ân với mẫu thân đại nhân, chỉ cần không gây ra phiền phức gì. Hắn có thể ở trong nhà này bao lâu cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Vay tiền

Dịch: mafia777

Dương phủ này rất lớn, dù sao cũng là phủ đệ cha truyền con nối. Dương Mông Hạo mang theo Dương Phi Tuyết bọn họ đi trên đường nhỏ trải đá cuội. Khắp nơi đều là hoa thơm chim hót, tuy đơn giản nhưng cảnh sắc mê người

"Dương tiểu ca, nhà người to thật."

Hùng Đệ nâng cái đầu, hết nhìn đông tới nhìn tây, ngạc nhiên thán phục, có cảm xúc nên phát ra.

Dương Mông Hạo nói: "Tiểu Béo, nhà ta không coi là lớn, người đi mà xem nhà Trương Tôn, đó mới là to. Nhà ta không to bằng một nửa nhà ông ta."

Dương Mông Hạo trước đó còn tưởng Hàn Nghệ bọn họ là người hầu của Dương Phi Tuyết. Sau khi ra khỏi phòng, qua giới thiệu của Dương Phi Tuyết mới biết Hàn Nghệ là bằng hữu của Dương Phi Tuyết. Tên tiểu tử này nhìn có vẻ không đáng tin cậy, nhưng là một người không thích nề hà, không để ý đến Hàn Nghệ xuất thân bản hàn, mà tuổi cũng ngang với Hùng Đệ, Tiểu Dã, nhất nhanh đã bắt đầu tán gẫu, trong lòng còn khá xúc động. Bởi y chỉ có một ca ca, sớm đã ra ngoài làm quan, một mình cực kỳ nhàm chán. Nhà khác đều con cháu đầy nhà, rất nhiều đệ đệ muội muội, cho nên y rất hy vọng Hùng Đệ bọn họ ở nơi này. Như thế ít nhất lúc nghỉ ngơi buổi tối, có thể tìm một người nói chuyện.

Dương Phi Tuyết bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, tiểu Mông, lúc này các người nói tên nam giới nhà Độc Cô là ai thế."

Dương Mông Hạo đôi mắt khẽ động, vỗ ngực nói: "Đó là Vô Nguyệt ca ca của ta."

Hàn Nghệ theo bản năng nói: "Độc Cô Vô Nguyệt?" Thầm nghĩ: Không biết có quan hệ gì với Độc Cô Cầu Bại không.

Dương Mông Hạo gật gù đầu, nói: "Đừng nói là ta không nhắc nhở các người, nếu như không có ta, các người gặp phải Vô Nguyệt ca ca, cố gắng tránh xa một chút. Vô Nguyệt ca ca là người tính tình không tốt, nếu chọc giận huynh ấy thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Mới tháng trước thôi, Trình gia huynh đệ chọc phải Vô Nguyệt ca ca, kết quả là Vô Nguyệt ca ca đem treo hai người bọn họ lên cây mà đánh."

Hàn Nghệ nói: "Vậy nếu ngươi ở đó thì sao?"

Dương Mông Hạo ha hả nói: "Nếu là ta ở tự nhiên không có việc gì, Dương Mông Hạo ta ở Trường An vẫn có vài phần thể diện đây."

Tin ngươi thì ta xong rồi. Hàn Nghệ cười gật gật đầu, không lưu tâm.

Dương Phi Tuyết đột nhiên nói: "Trình gia? Là con cháu của Lư quốc công?"

Dương Mông Hạo gật gật đầu.

Hùng Đệ hiểu kỳ nói: "Tên Lư quốc công này là ai thế?"

Dương Phi Tuyết chắc chắn nói: "Lư quốc công là khai quốc công thần của Đại Đường chúng ta, đứng hàng mười chín ở Lăng Yên các."

Họ Trình? Ai ôi, Cái này ta có quen một người, không biết có phải không? Hàn Nghệ nói: "Ngươi nói có phải là Trình Giao Kim?"

Dương Mông Hạo nói: "Hàn Nghệ, sao ngươi lại gọi trực tiếp đại danh của Lư quốc công, cái này không được a, nếu như để cha ta nghe thấy. Ông ấy thế nào cũng mắng ngươi không hiểu cấp bậc lễ nghĩa."

Hàn Nghệ vội nói: "Thật có lỗi, thật có lỗi, ta không cố ý." Trong lòng toát mồ hôi lạnh, cái này cũng quá khoa trương đi, tùy tiện gọi bất kỳ danh nhân lịch sử nào, đều có thể gọi chuẩn.

Dương Phi Tuyết nói: "Vậy Lư quốc công không đi tìm tên Độc Cô Vô Nguyệt tính sổ sao?"

Dương Mông Hạo lắc đầu nói: "Hình như là không, ta nghe nói Lư quốc công sau khi nghe chuyện này, liền ở nhà nổi trận lôi đình, nhưng không đi tìm Vô Nguyệt ca ca tính sổ. Mà còn đánh cho Trình gia huynh đệ một trận."

"Đây là vì sao?"

Hùng Đệ ngạc nhiên nói.

Dương Mông Hạo nói: "Cụ thể ta cũng không rõ, nhưng ta nghe nói, hình như bởi Trình gia huynh đệ hai người đánh một người mà không đánh thắng, cho nên Lư quốc công mới nổi giận. Trong tháng đó bèn đưa Trình gia huynh đệ vào quân đội luyện tập võ nghệ, nói là muốn học xong võ nghệ đi tìm Vô Nguyệt ca ca đánh một lần nữa."

Không thể nào, Trình Giao Kim quả nhiên là một người mạnh mẽ a. Hàn Nghệ cho rằng Trình Giao Kim nhất định sẽ đi gây sự với Độc Cô gia. Dù sao cũng là treo lên đánh, cái này làm nhục người quá, nào biết đầu rằng kết quả lại như vậy. Truyện đăng tại [bachngocsach](#). Trong lòng không khỏi lại nghĩ tới Tần gia kia, trong lòng thầm cười một tiếng, sự khác biệt này đúng là quá lớn, khó tránh sinh ra một tên vô dụng.

Dương Phi Tuyết ngẫm nghĩ một chút. Lắc đầu nói: "Tuy nhiên, tên Độc Cô Vô Nguyệt cũng không đúng, dù thế nào cũng không nên treo người trên cây mà đánh a."

Dương Mông Hạo lắc đầu nói: "Cái này đối với Vô Nguyệt ca ca mà nói, chỉ là một việc nhỏ. Huynh ấy đánh nhau từ nhỏ tới lớn."

Nói xong, bọn họ vào trong một cái tiểu viện. Cái tiểu viện này không lớn, hơn nữa khá vắng vẻ, nhưng vô cùng thanh tĩnh, Hàn Nghệ vô cùng hài lòng với điều này, hẳn không muốn ra cửa là nhìn thấy Dương Tư Huân, thật khó đề chào hỏi. Dương Phi Tuyết dĩ nhiên sẽ không ở nơi này, nàng đương nhiên là ở trong đại viện hào hoa với Nguyên thị bọn họ.

Rất nhanh tất cả mọi người đều phân xong phòng, Tang Mộc, Tá Vụ, Đông Hạo ba người ngủ một phòng lớn, Hàn Nghệ một mình ngủ phòng nhỏ, Hùng Đệ, Tiểu Dã ngủ phòng bên cạnh.

Đương nhiên, người đầu tiên thu dọn xong phòng là Hàn Nghệ, bởi hắn chỉ là vứt đồ xuống, còn thu dọn hay gì đó, hẳn đúng là không quen.

"Hàn Nghệ, ngươi thu dọn xong rồi?"

Dương Phi Tuyết thấy Hàn Nghệ nhanh như vậy đi ra, hơi chút kinh ngạc.

Hàn Nghệ cười nói: "Chăn đệm và vân vân đều là có sẵn, không cần thu dọn."

Dương Phi Tuyết đột nhiên liếc nhìn Dương Mông Hạo bên cạnh, lại nhìn Hàn Nghệ, có chút ngượng ngùng nói: "Hàn Nghệ, ta có chuyện thương lượng với ngươi."

Hàn Nghệ đã sớm nhìn ra đôi đường huynh muội này có cổ quái, nói: "Có chuyện gì?"

Dương Phi Tuyết nói: "Ngươi có thể cho ta mượn một ít tiền không?"

"Hả?"

Hàn Nghệ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cô đang ở nhà nhị bá bá, hơn nữa đường huynh của cô ở cạnh cô, cô chạy đến hỏi mượn tiền ta, việc này khoa trương quá đi.

Dương Phi Tuyết vội vàng giải thích nói: "Là như vậy, tiểu Mông đệ ấy thích một cây cung tốt, nhưng không đủ tiền, hơn nữa nhị bá bá của ta quản tương đối nghiêm, đệ ấy mới mua một cái trước đó không lâu, cho nên không dám đi đòi tiền nhị bá bá ta. Coi như là ta mượn, ta nhất định sẽ trả người."

Hàn Nghệ liếc mắt nhìn Dương Mông Hạo, thấy ánh mắt y lóe lên, biết là khẳng định tên tiểu tử này đang nói dối, thầm nghĩ, vị Dương đại tiểu thư lương thiện của chúng ta, đúng là dễ tin người quá, cười nói: "Cô nói như vậy ta cũng không khách khí, Quan quốc công có thể thu nhận bọn ta, trong lòng ta cảm kích không ngừng, Hàn Nghệ ta cũng biết có ân tất báo, chỉ cần ta đủ khả năng, ta nhất định giúp."

Dương Mông Hạo hưng phấn nói: "Hàn Nghệ, ta biết ngươi là một người sáng khoái mà."

"Đa tạ Thiếu công tử khích lệ." Hàn Nghệ cười gật gật đầu, lại nói: "Ngươi cần bao nhiêu tiền."

Dương Mông Hạo đảo mắt, nói: "20 quan."

"20 quan?" Hàn Nghệ nhăn mày.

Dương Mông Hạo nói: "Có phải nhiều quá không?"

Hai mươi quan nhiều hay không, cái này phải xem ai, đối với thứ tộc bình thường mà nói, đây cũng coi là rất nhiều, dân chúng bình thường thì càng không cần nói rồi, quả thực là một khoản tiền lớn, lúc đầu Hàn Nghệ suýt chết vì một quan tiền, nhưng đối với quý tộc mà nói, cũng chỉ coi là bình thường.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không không không, ta cảm thấy ít quá, 20 quan sao mua được cung tốt."

"Hả?" Lúc này đến lượt Dương Mông Hạo sững sờ

Dương Phi Tuyết vội hỏi: "Bây giờ tiểu Mông đang học bắn cung, cũng không cần mua cung quá tốt."

Dương đại tiểu thư, cô đúng là không có khái niệm gì về tiền, hai mươi quan một cây cung, khảm ngọc à? Hàn Nghệ cười nói: "Cũng không thể nói như vậy, dù sao thiếu công tử cũng là con trai của Quan quốc công."

Dương Mông Hạo sững sờ nói: "Ý ý của ngươi là?"

Hàn Nghệ nói: "Như vậy đi, ta đi cùng ngươi, chúng ta mang đủ tiền, xem xem có cây cung nào tốt hơn, một lần dứt điểm, khỏi cho ngươi đến lúc lại phiền phức."

Dương Phi Tuyết như thoáng chút suy nghĩ gật đầu nói: "Nói có lý"

"Cùng đi?"

Dương Mông Hạo kinh sợ kêu một tiếng.

Hàn Nghệ cười nói: "Không được sao?"

"Không... không... không phải không được, chỉ là... chỉ là."

Dương Mông Hạo sắp gãi vỡ cảm rồi, nói: "Chỉ là ngươi từ xa tới, tàu xe mệt nhọc, nhất định là rất mệt, nên ở nhà nghỉ ngơi."

Hàn Nghệ xua tay nói: "Không sao, ta không mệt chút nào. Kỳ thực ta cũng muốn ra ngoài đi dạo, trên đường ta nghe Dương cô nương nói. Kinh thành có không ít thứ thú vị."

Dương Phi Tuyết vui vẻ nói: "Như vậy cũng tốt, ta cũng muốn đi."

Lúc này, Hùng Đệ, Tiểu Dã cũng đi ra. Hùng Đệ nói: "Hàn đại ca, các người đang nói gì thế?"

Hàn Nghệ cười nói: "Thiếu công tử nói đợi lát nữa cơm nước xong, đưa chúng chúng ta đi ra ngoài đi dạo."

Hùng Đệ nghe vậy mừng rỡ, nói: "Tốt, Trường An nhất định rất nhiều đồ ăn ngon, thiếu công tử ngươi đưa bọn ta đi ăn thức ăn ngon được không?"

Y nghèo kiệt xác, đệ còn muốn y đưa chúng ta đi ăn đồ ăn ngon sao? Tiểu Béo, đệ nghĩ nhiều quá. Hàn Nghệ thì thầm một câu, lại nhìn Dương Mông Hạo nói: "Thiếu công tử, ngươi xem mọi người đều đồng ý, chúng ta quyết định vậy đi, bằng không nhiều tiền như vậy ngươi cũng không công được."

"Cái này"

Dương Mông Hạo vẻ mặt non nớt, lúng túng đến mức cứ gật gật.

Dương Phi Tuyết hiểu kỳ nói: "Tiểu Mông, đệ sao thế?"

"Không có gì, không có gì."

Dương Mông Hạo vội vàng lắc đầu, nói: "Vây...vây cũng tốt."

Nhóc con! Tổ tiên gạt người ở đây này, người dám làm càn, Hàn Nghệ cười. Kỳ thực là số tiền này không nhằm nhò gì coi như tiền thuê nhà, chỉ có điều hần rất hiểu kỳ là tên con dòng cháu giống này sao có thể trong túi rỗng tuếch, không cần nghĩ, trong này chắc chắn có ân tình.

Mấy người ngồi tạm trong chốc lát, rồi đi tới phòng chính ăn cơm, dù sao Hàn Nghệ cũng không là khách quý, không cần mâm cao cỗ đầy. Nguyên thị chuẩn bị một ít đồ ăn mà lúc nhỏ Dương Phi Tuyết thích, trên bữa ăn đều là Dương Phi Tuyết nói chuyện phiếm với cùng Dương Tư Huân và Nguyên thị. Đơn giản như bà nội sức khỏe thế nào, đều là một ít chuyện phiếm, Hàn Nghệ bọn họ cơ bản chỉ nói mấy câu.

Sau khi cơm nước xong, Dương Mông Hạo nói với cha mẹ là muốn đưa Dương Phi Tuyết, Hàn Nghệ bọn họ ra ngoài đi dạo.

Nhưng Nguyên thị lại phản đối Dương Phi Tuyết đi cùng, dù sao cũng là con gái, hơn nữa cũng cảm thấy đứa con trai này của mình không đáng tin cậy. Vì thế chỉ cho Dương Mông Hạo đưa Hàn Nghệ bọn họ ra ngoài đi dạo, đáng thương Dương cô nương chỉ có thể hai mắt đầm lệ lưng trông tiễn Hàn Nghệ bọn họ ra cửa. Nàng không phải là một đại tiểu thư an phận, nàng muốn đi chơi cùng bọn Hàn Nghệ biết bao. Nhưng trên người nàng còn mang áp lực đào hôn, còn cần dựa vào Nguyên thị, vì vậy chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng Hàn Nghệ trong lòng biết rõ, Dương cô nương lại bị đường đệ của nàng sắp đặt rồi. Kỳ thực lúc đó hần đã nhìn ra Dương Mông Hạo sở dĩ ở trên bàn cơm liên khẩn cấp nói chuyện này, chính là muốn ngăn cản Dương Phi Tuyết ra ngoài. Y có thể sớm đã liệu được Nguyên thị chắc chắn không đồng ý y đưa Dương Phi Tuyết ra ngoài.

Nguyên nhân tự nhiên càng rõ ràng hơn, lần này ra ngoài, chắc chắn bại lộ. Dương Phi Tuyết là đường tỷ của Dương Mông Hạo, nếu như cho Dương Phi Tuyết biết là đường đệ của nàng gạt mình thì còn gì nữa. Nhất định phải nghĩ cách bỏ rơi Dương Phi Tuyết, về phần Hàn Nghệ, nói cho cùng thân phận chênh lệch quá nhiều, Hàn Nghệ còn phải dựa vào Dương gia, như vậy cũng dễ nói. Dương Mông Hạo lần bản tính này đúng là một tiếng kêu vang a.

Nhưng Hàn Nghệ cũng không nói nhiều thêm câu nào. Cho Tang Mộc bọn họ mang theo tiền bèn cùng Dương Mông Hạo ra ngoài.

Ra khỏi Dương phủ, Hàn Nghệ cho là có xe ngựa đưa, ít nhất cũng có con ngựa ngồi, nào biết đâu rằng đi bộ, nhìn mặt đất phủ đầy tuyết trắng, trong lòng bất đầu chửi má nó rồi, vị thiếu công tử này đúng là không đáng tin cậy. Quá mất mặt.

Dương Mông Hạo vừa ra khỏi cửa bèn nói: - Hàn Nghệ, không ngờ người là người trọng nghĩa khí như vậy, vì báo ơn đường tỷ ta, dám lên tường thành liều mạng với phản quân.

Hàn Nghệ khẽ cười nói: "Có ơn tất báo, đâu có coi là nghĩa khí gì."

"Cũng không thể nói như vậy, bởi vậy có thể thấy được người là người rất trọng nghĩa khí a."

Dương Mông Hạo lắc đầu, lại nói: "Ta xem người là bằng hữu rồi, người xem ta là bằng hữu chứ?"

Người bằng hữu này có hơi hạ giá không, ta và người quen biết không đến một ngày, cũng không có cảm giác mới quen đã thân. Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ xuất thân hèn mọn, sao dám trèo cao Thiếu công tử."

"Người nói như vậy, ta có thể không vui." Dương Mông Hạo bản non nớt mặt, nói: "Người là bằng hữu bát tỷ của ta cũng chính là bằng hữu của Dương Mông Hạo ta."

Hàn Nghệ cười cười, không nói thêm

Dương Mông Hạo lén liếc nhìn Hàn Nghệ, lại cười ha hả, nói: "Có chuyện ta nói với người, người đừng nói cho ta Bát tỷ, ồ, còn có cha mẹ ta."

Hàn Nghệ nói: "Được!"

Dương Mông Hạo ngượng ngùng cười nói: "Kỳ thật...kỳ thật ta vay tiền không phải mua cung, mà là sử dụng vào việc khác."

Hàn Nghệ ra vẻ kinh ngạc nói: "Không phải mua cung?"

Dương Mông Hạo lúng túng gật đầu.

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: "Vậy vì sao người lại vay tiền."

Dương Mông Hạo gãi sau gáy nói: "Là đi...là đi chơi lục bác với người khác."

"Lục bác!"

Hàn Nghệ hơi nhàu mày, Lục bác hần đương nhiên biết, là một loại cờ. Nhưng sau này dần dần biến thành một cách đánh bạc, hậu thế đã thất truyền. Có

điều hần là người của ngàn năm sau, nhất định là cũng nghe qua, nói: "Hóa ra là người muốn đi đánh bạc a!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Quan Kỳ Hiên

Dịch: mafia777

Hàn Nghệ nghìn tính vạn tính cũng không tính được. Tên Dương Mông Hạo này không ngờ lại vay tiền đi đánh bạc, hần nghĩ là đám con cháu quý tộc này chỉ chơi cầm kỳ thi họa, hoặc là săn bắt cưỡi ngựa gì đó. Nào biết rằng bọn họ chẳng khác gì với người phạm tục.

Nhưng điều này có thể giải thích được, Dương Mông Hạo lúc trước vội vã chạy về, nhất định là tức giận vì thua bạc, muốn về nhà kiếm thêm chút tiền đi chơi tiếp, vừa lúc gặp phải Dương Phi Tuyết. Cho là Dương Phi Tuyết khẳng định mang tới không ít tiền, nhưng y đâu biết là trên người Dương Phi Tuyết không có xu nào.

Mà Dương Phi Tuyết tâm địa thiện lương, không có khái niệm gì về tiền bạc, đã lâu không gặp đường đệ này, không muốn đường đệ thất vọng, vì thế chạy đến hỏi mượn tiền Hàn Nghệ.

Trời tuyệt như này mà chạy đi chơi bạc, cái nghiện này đúng là đủ thô, Hàn Nghệ trong lòng thở dài, Chơi bạc đối với hần mà nói, chỉ là giết thời gian. Hần đã lâu không trong tình thế gian nan như thế này mà chạy đi chơi bạc rồi.

Dương Mông Hạo lại nói: "Hàn nghệ, người đúng là vẫn còn hiểu biết ít rồi, cái này sao có thể coi là chơi bạc, tiền là để tăng thêm thú vị. Nếu như không có chút tiền bạc, thì quá vô vị, hơn nữa làm như thế này có thể tăng thêm kỳ nghệ."

Cái này còn không phải chơi bạc? Vậy cái gì mới là chơi bạc? Hàn Nghệ xem như là phục rồi, cười nói: "Thiếu công tử nói cũng đúng, thực ra ta cũng rất có hứng thú với lục bác. Được dịp dùng thiếu công tử đi mở mang kiến thức."

Dương Mông Hạo không nghĩ tới Hàn Nghệ cũng là đồng đạo của y, không khỏi mừng rỡ, nói: "Vay tiền này!?"

Hàn Nghệ cười nói: "Người thua bao nhiêu, đều tính là của ta."

"Hàn Nghệ, bốn công tử quả không nhìn nhầm người, sáng khoái. Nếu như thắng thì chúng ta mỗi người một nửa. Còn nữa, ngày sau ở kinh thành nếu có chuyện gì khó cứ việc tới tìm ta."

Dương Mông Hạo vỗ ngực nói.

Tin người? Người đến 20 quan tiền còn không đưa ra được, ta tìm người để đánh nhau. Còn mỗi người một nửa chứ, mẹ kiếp, thế mà cũng nói ra được, thua thì tính hết cho ta thắng mỗi người một nửa, sao người không đi chết đi. Hàn Nghệ tâm khẩu bất nhất cười nói: "Chỉ sợ tới lúc đó thiếu công tử lại chê ta phiền phức."

Hần không hiểu, trên đường tới đây Dương Phi Tuyết nói cho hần biết, gia giáo của Dương Tư Huấn hết sức nghiêm. Trong tên có "Huấn" mà. Nhưng nhìn tên Dương Mông Hạo này không giống là sản phẩm của gia giáo nghiêm khắc a.

Kỳ thật Dương Phi Tuyết cũng không phải là gat Hàn Nghệ. Gia giáo của Dương Tư Huấn đúng là tương đối nghiêm, giống như ca ca của Dương Mông Hạo là Dương Mông Tri, đó là một con cháu quý tộc hết sức quý cù. Làm từng bước theo con đường đã an bài của cha mẹ, hiện giờ đã ra ngoài làm quan rồi.

Dương Mông Hạo bởi vì sinh muộn, tuổi của Dương Tư Huấn và Nguyên thị đã lớn, nên rất chiều chuộng người con trai này. Bởi rất khó để sinh người thứ ba, hơn nữa Dương Tư Huấn còn không có thiệp, đặc biệt là sau khi Dương Mông Tri rời kinh, hai vợ chồng bèn dồn hết tình yêu thương lên người Dương Mông Hạo, gia huấn không đối nhưng người thì đối rồi.

Mà Dương Mông Hạo này từ nhỏ đã khá nghịch ngợm, hơn nữa lại sinh ra đúng lúc niên đại huy hoàng của thái tử đảng. Trong thời kì Đường Thái Tông vẫn là thời kỳ dựng nước, thái tử đảng chỉ mới xuất hiện, nhưng hiện giờ, thái tử đảng năm đó đã có một người làm hoàng đế, đó là Lý Trị. Từ điểm này có thể nhìn ra, ngày nay thái tử đảng đã phát triển trưởng thành lên rồi.

Dương Mông Hạo có thể nói là một ảnh thu nhỏ của Trường An.

Nói xong vấn đề tiền rồi, Dương Mông Hạo xem như an tâm rồi, đi đường còn mang theo gió. May mà trên đường Tiểu Mập đã được rèn luyện. Cẩn rằng mà bước theo bọn họ.

Đi nửa canh giờ, Dương Mông Hạo mang theo Hàn Nghệ bọn họ đến chợ Đông Trường An. Nơi này là nơi tập kết kinh doanh, giống như Vương phủ tỉnh của Bắc Kinh. Phàm là làm kinh doanh đều phải tới đây hoặc là đi chợ Tây. Đường phố bình thường không được phép làm kinh doanh, nếu như

người tùy ý bày bán thì quản lý sẽ bắt người đến phủ nha. Từ đó có thể thấy, Đường triều tuy không xem nhẹ buôn bán, nhưng hiện giờ quy mô quá nhỏ hoặc là quá hạn chế.

Mặc dù là tuyết rơi, nhưng chợ vẫn tấp nập người đi lại, tiểu thương rao hàng, náo nhiệt vô cùng. Hùng Đệ, Tiểu Dã lập tức bị cái náo nhiệt này thu hút.

Đoàn người lại đi tới trước một tòa lầu hai tầng. Tuy nhà không cao, nhưng rất khí phái, điều khắc, xây dựng rất đẹp. Mái hiên của tầng hai treo một tấm biển: Quan Kỳ Hiên.

Hàn Nghệ ngẩng đầu nhìn tấm biển này, hơi có vẻ nghi ngờ nói: "Đây hình như là phường cờ."

Dương Mông Hạo gật đầu nói: "Đây chính là phường cờ a."

Hàn Nghệ nghe vậy thấy buồn bực. Cảm giác như bản thân chưa hòa nhập vào Đường triều. Đi lâu xanh ý mà, bên trong chỉ chơi cầm kỳ thi họa. Đi tới phường cờ bên trong lại là chơi bạc, đúng là không phân biệt được. Hiện giờ nếu có ai nói cho hắn, khách làng chơi đều đi tới am ni cô có lẽ là hắn cũng tin.

Vừa mới đứng ở cửa, Dương Mông Hạo đã hăng máu như gà chọi, cực kỳ kích động, liên tục thúc giục: "Đi thôi đi thôi."

"Tiểu Béo, đi vào a"

Hàn Nghệ vừa mới chuẩn bị rảo bước vào cửa, chợt thấy Hùng Đệ ngu ngơ nhìn một tiệm bán bánh nướng nhỏ ở phía xa.

Hùng Đệ nhuột nước bọt, nói: "Hàn đại ca, đệ không muốn đi vào trong, đệ muốn đi ra chợ xem."

Tiểu Dã cũng gật đầu.

Đúng là đứa bé ngoan, không có hứng thú gì với chơi bạc.

Hàn Nghệ cũng không phản đối, chỉ có chút lo lắng, vì thế nhìn Dương Mông Hạo.

Dương Mông Hạo xua tay nói: "Cũng tốt, quá nhiều người đi vào cũng phiền toái."

Hàn Nghệ nói: "Nhưng chúng nó không quen thuộc nơi này, không an toàn."

"Cái này dễ thôi, người có 5 văn tiền không?"

"5 văn tiền?" Hàn Nghệ ngẩn người, lập tức gật đầu.

"Lấy ra."

Dương Mông Hạo đưa tay ra.

Tên tiểu tử này thật đánh khinh bỉ, đến 5 văn tiền cũng không có. Hàn Nghệ đúng là phục rồi, đưa 5 văn tiền cho y.

Dương Mông Hạo cầm 5 văn tiền này, đưa cho một tên tiểu nhị của Quan Kỳ Hiên, tuổi cũng chác với tuổi Hùng Đệ bọn họ, bảo gã mang theo đám người Hùng Đệ ra chợ. Truyện đăng tại [bachngocsach](#). Tiểu nhị Quan Kỳ Hiên có rất nhiều, tên tiểu nhị này chuyên làm việc này, chạy đi chạy lại, mua đồ và vận văn.

Tiểu nhị này cầm tiền, hớn hờ đồng ý.

Hàn Nghệ vẫn có chút không yên tâm, vì thế cho Đông Hạo, Tá Vụ đi cùng. Còn hắn và Tang Mộc đi vào trong cùng Dương Mông Hạo.

Đi vào bên trong, đại sảnh vô cùng lớn. Nhưng trang trí rất đơn giản, chỉ là đặt vài cái ghế. Một hàng bốn cái, có sáu hàng, một bàn vuông có thể ngồi được bốn người, bàn dài ngồi được hai người, trên bàn có đủ loại bàn cờ, trên mặt bàn có phủ tấm lụa, tấm lụa làm tôn lên đẳng cấp của bàn.

Lúc này bên trong gần như đã ngồi kín, mỗi người đều ăn mặc hoa lệ, nhưng tuổi còn khá trẻ. Xem ra đây là nơi tụ tập của các công tử, tuy nói chơi cờ là phải yên tĩnh, nhưng dù sao đều là các công tử trẻ tuổi. Không thể yêu cầu bọn họ hoàn toàn yên lặng được, nhưng cũng không ồn lắm, bởi đánh cờ còn cần phải suy nghĩ.

"Mông Hạo, bên này bên này"

Nghe được một tiếng gọi nhỏ.

Hàn Nghệ tìm theo tiếng nhìn qua. Chỉ thấy cái bàn bên trong tận cùng bên trái một người tuổi hơi lớn hơn so với Dương Mông Hạo ngồi đó. Một cái mặt tròn, một đôi tai to.

Dương Mông Hạo lập tức đi tới.

Đội Dương Mông Hạo đến gần, thiếu niên kia đã nói: "Ta còn tưởng rằng tiểu tử ngươi không đến nữa"

Dương Mông Hạo đặt mông ngồi đối diện thiếu niên đó, nói: "Dương Mông Hạo ta nói lời giữ lời, sao có thể không tới."

Thiếu niên kia có vẻ không tin, nói: "Ngươi là người thế nào ta còn không biết sao, ngươi mang tiền chưa?"

Dương Mông Hạo hừ nói: "Thiên Phú, ngươi xem thường ta quá, có chút tiền mọn, Dương Mông Hạo ta vốn không để trong mắt." Nói rồi chỉ vào vai Tang Mộc nói: "Nhìn thấy chưa? Ta một mình không mang tới được, còn phải tìm người mang giúp."

Thiếu niên này họ Triệu tên Thiên Phú, con cháu Triệu gia.

Hàn Nghệ nghe vậy muốn cười, tên tiểu tử này đúng là nói dối không chớp mắt.

Triệu Thiên phú nói: "Ai u, đúng là mang tới không ít tiền. Ngươi kiếm đâu ra nhiều tiền vậy. Cha ngươi đâu cho ngươi nhiều tiền như này."

Dương Mông Hạo ngửa đầu lên nói: "Đây đã là gì, ta tự có cách, không nói nhiều nữa mau bắt đầu đi. Đội lát nữa ta sẽ giết ngươi không còn mảnh giáp."

Triệu Thiên phú ha hả nói: "Tiểu tử ngươi chỉ khoác lác. Ta đã sớm đợi ngươi đến phát phiền ra rồi, nếu như không phải là hẹn với ngươi, lúc này ta tìm người khác rồi."

Dương Mông Hạo gọi một người đến, bảo Tang Mộc đưa tiền cho y bảo quản. Tang Mộc đương nhiên là không nghe lời y, nhìn Hàn Nghệ. Hàn Nghệ nhìn nơi này khí phách như vậy. Tầng hai dường như còn có phòng trang nhã, tới nơi này đều là con cháu quý tộc, chỉ là hai mươi quan tiền, bèn kêu Tang Mộc đưa tiền cho người này.

Bên kia Triệu Thiên Phú dường như là đã đưa tiền rồi.

Hoá ra đem tiền giao cho người ở đây bảo quản, vì chính là phòng ngừa hiện tượng quyt nợ. Hẹn họ đánh cờ đều dùng mảnh trúc để đếm, gọi là thẻ. Mỗi người đều có mười mảnh trúc to nhỏ không giống nhau. Mặt trước viết: thẻ một, thẻ hai, đó cũng là thẻ đánh bạc của hậu thế sau này, sau khi đánh xong thì thanh toán.

Hàn Nghệ và Tang Mộc đều đứng bên cạnh, bởi trên đường tới đây đã nói là bọn họ giả trang tùy tùng của Dương Mông Hạo. Vào những nơi như này, hán cũng hy vọng là có thể khiêm tốn một chút. Kỳ thực nơi này phục vụ khá tốt, nếu như có công tử tới sẽ có chỗ ngồi để xem, đồng thời còn có người phục vụ trà.

Mà bên đó Dương Mông Hạo và Triệu Thiên phú bắt đầu đánh cờ rồi. Chỉ thấy Dương Mông Hạo cầm hai viên xúc xắc làm bằng xương thú ném vào một cái bát sứ, nhìn thấy điểm số, vẻ mặt ảo não. Sau đó miễn cưỡng cầm số cờ (tương ứng với số lúc này) đặt vào trong bàn cờ.

Sau đó Triệu Thiên phú cũng làm như vậy, ném xúc xắc sau đó đi cờ.

Trò lục bác này hậu thế đã thất truyền. Nghe nói loại cờ này giống như cờ quân của hậu thế. Nhưng bên trong còn bao gồm trận pháp gì đó, rất là phức tạp.

Hàn Nghệ cũng muốn nhìn lục bác chơi như nào, cho nên không cảm thấy nhàm chán, ngược lại cảm thấy rất thú vị. Dù sao hán cũng có thiên phú ở phương diện này, nhìn hai ba ván là biết chơi như thế nào.

Cũng không biết là Dương Mông Hạo kỹ thuật kém hay là vận may kém. Dù sao chỉ nhìn thấy y ngồi đó ôm đầu, nghe thấy y nói gì đó như: vận may không tốt vận may không tốt. Sau mười hồi Dương Mông Hạo đã thua hơn nửa số thẻ, mặt mở to, tóc cũng loạn lên, cứ đứng đó mà dút y phục, trời tuyết lạnh mà cứ nói: "Nóng quá nóng quá."

Hàn Nghệ lắc đầu, thầm nghĩ: tên tiểu tử này tính tình nóng vội, đi cờ nhanh hơn so với người khác, không suy nghĩ. Như này mà thắng được tiền thì đúng là lộn biết treo cây.

Ngược lại Triệu Thiên Phú lại khá bình tĩnh, mỗi bước cờ đều suy nghĩ hồi lâu.

Hàn Nghệ cảm thấy không thể tiếp tục như vậy. Tuy hán không xem trọng tiền, nhưng sau khi Dương Mông Hạo thua sạch, nhất định lại đến tìm hán, trong lòng muốn ngăn Dương Mông Hạo. Đội ván này kết thúc, Hàn Nghệ bước lên trước, nói nhỏ: "Thiếu công tử, cậu hôm nay vận may không tốt, hay là hôm khác lại tới?"

Dương Mông Hạo liếc nhìn Hàn Nghệ, hai đầu lông mày xuất hiện một chút do dự, hán đương nhiên không muốn về, nhưng tiền này là của Hàn Nghệ, thấy Hàn Nghệ nói như vậy, cũng không tiện không đi.

Triệu Thiên phú nhìn Hàn Nghệ, cười ha hả nói: "Ta thấy tùy tùng của ngươi nói rất có lý, giữ chút tiền đi. Lúc nào cũng thắng hết tiền của người, ta cũng không nỡ."

Dương Mông Hạo vừa nghe vậy, lập tức nói: "Không phải là mấy chục quan tiền. Dương Mông Hạo ta không thua được sao? Hừ, bây giờ thắng bại còn chưa biết rõ, đội lát ta thắng hết tiền của ngươi. Chúng ta tiếp tục."

Cứ như vậy, Hàn Nghệ bị không chú ý mà đứng một bên.

Triệu Thiên Phú hơi liếc mắt nhìn Hàn Nghệ, trong ánh mắt tỏ ý khinh thường, như đang nói: lão tử ở đây đánh cò, tên đầy tớ ngươi lòi thối cái gì.

Tên tiểu tử này ăn hiếp người quá đáng, thắng của y nhiều tiền như vậy rồi, còn không biết đủ. Hàn Nghệ nói: "Thiếu công tử, ta thấy ngươi phân tâm, vừa phải ném xúc xắc vừa phải đánh cò, có cần ta giúp ngươi ném xúc xắc. Như vậy ngươi có thể chuyên tâm đánh cò rồi."

Dương Mông Hạo liếc nhìn Hàn Nghệ, nghĩ thầm rằng như vậy cũng tốt, hắn cũng có phần tham dự, nếu thua sạch cũng không thể trách ta được. Vì thế gật đầu nói: "Ngươi nói có lý, ta nói rồi, sao lại thua suốt, thì ra là phân tâm"

Nói như là Triệu Thiên Phú giống như không bị phân tâm vậy, nhưng y mặc kệ, y làm của y. Lại nhìn Triệu Thiên Phú nói: "Được không?"

Triệu Thiên Phú thâm giễu cợt nói: "Đương nhiên là được, nếu ngươi một phát ôm thì ai chơi với ta."

Dương Mông Hạo đương nhiên hiểu được, sắc mặt hơi không hài lòng.

Hàn Nghệ khẽ cười nói: "Đa tạ công tử lượng thứ. Mời công tử đồ xúc xắc."

Quy tắc là người thắng đi trước

Triệu Thiên Phú cầm hai viên xúc xắc ném vào trong bát, một viên ba, một viên bốn.

Không tốt cũng không xấu.

Cách chơi của lục bát có chút giống với cò bay ở hậu thế, xếp cò vào hai bên bàn cò, sau đó dùng điểm của xúc xắc để đi cò, tuy cần kỹ thuật nhưng cũng cần vận may. Ngươi phải đi đến được điểm mấu chốt mới ăn được quân đối phương.

Hơn nữa đường đi cũng cần phải có học vấn nữa, có chút liên quan tới bói thẻ, nhưng ăn quân lại có chút liên quan tới binh pháp, còn phải chú ý tới trận pháp, khẩu quyết. Đầu tiên phải đi cò với vị trí chờ đợi đứng đó mới có năng lực ăn quân, nếu như vận may không tốt, không ném được tới vị trí đó thì không có quyền ăn quân. Nói chung là cách chơi khá phức tạp.

Tuy nhiên điểm số của lần đầu tiên dĩ nhiên là càng lớn càng tốt rồi, bởi cò của bạn càng sớm tiến vào vị trí đứng, có thể áp chế quân cò đối phương và có quyền chủ động.

Vừa phải vận may, vừa phải kỹ thuật, điều này khá kích thích, phù hợp với nguyên lý của cò bạc.

Đến lượt Hàn Nghệ đồ xúc xắc, hắn cầm hai viên xúc xắc, nhìn nhìn, chế tác rất tinh xảo, sáu bên gần như giống nhau, nhìn thêm chút nữa rồi ném vào trong bát.

Hai con một.

Đáng tiếc là nơi này không có chơi con báo.

Dương Mông Hạo mắt, vẻ mặt buồn bực nhìn Hàn Nghệ, vận may của ngươi còn không bằng ta

"Thật xin lỗi."

Lời tuy như thế, nhưng khóe miệng của hắn như đang mỉm cười.

Cầu donate...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Vương Huyền Đạo

Dịch: mafia777

Dương Mông Hạo thật sự rất buồn bực, y từng nhìn thấy người vận khí kém, nhưng chưa từng nhìn thấy vận khí ai lại còn kém hơn mình, nhưng không còn cách nào khác, tiền là của Hàn Nghệ, trong lòng còn nghĩ, lần này nếu thua sạch tiền, ngươi không thể trách ta được.

Triệu Thiên Phú dĩ nhiên vui vẻ muốn chết.

Duy chỉ có thần sắc Hàn Nghệ vẫn như thường, trong lòng suy nghĩ, xúc xúc bằng xương này và xúc xúc ở hậu thể vẫn khác biệt rất lớn, không thể lập tức khống chế hoàn toàn, còn phải luyện tập.

Hắn không chú ý ánh mắt u oán của Dương Mông Hạo, cứ thế mà vô cùng bình tĩnh một lần lại một lần ném ra.

Thời gian dần trôi, ánh mắt của Dương Mông Hạo từ u oán biến thành hưng phấn, ngược lại ánh mắt Triệu Thiên Phú lại từ vui vẻ biến thành mặt mày nhăn nhó.

"Song nhất! Song nhất!"

Hai mắt Dương Mông Hạo đỏ ngầu chăm chú nhìn vào xúc xúc chuyển động trong chén, ra sức kêu gào về phía cái bát, hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của người xung quanh.

Một con xúc xúc dừng lại, chính là một con nhất, vẫn còn một con đang chuyển động, Triệu Thiên Phú cũng buồn bực, vì sao Hàn Nghệ ném xúc xúc có thể xoay tròn nhanh như vậy.

Xúc xúc thứ hai cuối cùng cũng dừng lại, chính là một con nhất.

Song nhất!

Dương Mông Hạo hưng phấn giơ hai tay: "Ta thắng rồi, ta thắng rồi."

Phải biết rằng trước đó y luôn bị áp chế, gần như đã phản y từ hình rồi, rất khó lật ngược tình thế, trừ phi ném ra được điểm số cực tốt.

Hàn Nghệ đã giúp y làm được, đến cuối cùng, gần như muốn điểm số nào thì có điểm số đó, sai kém không hơn một hai điểm, thắng lợi lật ngược tình thế trong tuyệt địa này, thực sự khiến người ta không thể không hưng phấn giơ hai tay hét to mà.

Một người đột nhiên nói: "Dương gia hậu sinh, ngươi yên lặng một chút được không, ở đây không phải chỉ có một mình ngươi."

"A, xin lỗi, xin lỗi."

Dương Mông Hạo tỉnh táo lại, vội vàng ngồi xuống.

"Đáng chết!"

Triệu Thiên Phú hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Nghệ, nhưng Hàn Nghệ vẫn vô cùng bình tĩnh, cúi đầu không nói, hắn lại nói với Dương Mông Hạo: "Ván này coi như ngươi gặp may, ta không tin ván nào ngươi cũng gặp may như vậy, chúng ta đánh thêm ván nữa."

Dương Mông Hạo ha ha nói: "Ta nói rồi, vừa rồi chỉ là ta nhường cho ngươi thôi, bây giờ vận khí của ta về rồi, xem ta giết người không còn manh giáp."

Hàn Nghệ nhìn Dương Mông Hạo, khe khẽ thở dài, tiểu tử này thật sự là không biết trời cao đất rộng, cả ngày chỉ biết khoác lác.

Nhưng người bên cạnh ngăn cản, không khiến cho Dương Mông Hạo yên tĩnh lại được.

"Bát, bát, ha ha, thật sự là bát, ta lại thắng rồi."

"Lục, cho ta một con lục, xin ngươi đó, cho ta một con lục, a a a a, thật sự là cho ta một con lục, oa ha ha!"

Trong lúc bắt tri bắt giác, bên cạnh đột nhiên có không ít người đứng, bọn họ quên hết tất cả kêu chung với Dương Mông Hạo, kêu điểm số gì thì ra điểm số đó, thật sự là rất kích thích.

Xúc xúc!

Món đồ chơi Hàn Nghệ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, hắn có thể nói là nghe tiếng xúc xúc mà lớn lên, thời gian chơi xúc xúc còn nhiều hơn thời gian những đứa trẻ khác chơi Transformers nữa, nguồn b achingocsach, muốn ném được điểm số mà mình muốn không cần đến thủy ngân hỗ trợ. Thật ra ném xúc xúc chỉ là thứ yếu, hắn lắc xúc xúc còn lợi hại hơn, nhất trụ kinh thiên gì đó, quả thật là trò con nít, ngươi muốn lục là lục, muốn nhất là nhất, không kém gì biểu diễn trên truyền hình.

Lần này là vì chất liệu xúc xúc đương thời khác với hậu thế, do vậy mười ván hắn chỉ có thể ném đúng số điểm năm ván mà thôi, năm ván còn lại đều có chút sai sót, nhưng đã đủ rồi, chỉ ít có thể bù lại sự thiếu hụt về chỉ số thông minh của Dương Mông Hạo.

Mà Triệu Thiên Phú làm sao còn về ngang ngược càn rỡ như ban nãy, đôi tai gầy vạ đồ bùng, ngồi ở đó ra sức lau mồ hôi.

"Ha ha, ta lại thắng."

Dương Mông Hạo kích động nhảy lên ghế tròn, không ngừng giơ cao hai tay, y vô cùng hưởng thụ thời khắc này, bởi vì bên cạnh có rất nhiều người đang nhìn.

"Tiểu tử ngươi ăn gian."

Triệu Thiên Phú đột nhiên vỗ bàn, đứng bật dậy, một tay chỉ vào Hàn Nghệ nói.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Hà? Ăn gian? Ta không có nha!"

Triệu Thiên Phú hừ nói: "Ngươi còn nói không có, ngươi làm gì có vận khí tốt như vậy, muốn ném ra điểm số gì thì ra điểm số đó, ta mới không tin, ngươi nhất định ăn gian."

Dương Mông Hạo vội vàng nhảy xuống ghế, nói: "Thiên Phú, cũng không thể nói như vậy được. Sáng nay ta đã thua cả buổi sáng rồi, ta cũng đâu có nói ngươi ăn gian, thua không nổi thì cứ nói thắng là được, hà tất tìm lý do này. Nếu ngươi nói nô bộc của ta gian dối, vậy ngươi tìm chứng cứ đi."

Lúc này một người trung niên ăn mặc kiểu quân gia đi qua, nói: "Chuyện gì vậy?"

"Vương bá, ông đến đúng lúc, tiểu tử này ăn gian."

Triệu Thiên Phú chỉ tay vào Hàn Nghệ.

Vương bá liếc nhìn Hàn Nghệ, Hàn Nghệ oan uổng nói: "Ta không có gian dối mà, ta chỉ là giúp thiếu công tử nhà ta ném xúc xắc thôi."

Triệu Thiên Phú nói - Ngươi nói vậy. Nói rồi y lại chỉ Vương bá nói: "Vương bá, tiểu tử này muốn ném ra điểm số gì thì có thể ném ra điểm số đó, vậy còn không phải là ăn gian sao."

Một người bên cạnh đột nhiên nói: "Đó chỉ là người ta may mắn, không thể nói là ăn gian được. Huống hồ người ta cũng không phải muốn ném ra số gì thì có thể ném ra số đó, có rất nhiều lần vẫn sai lệch không ít."

Trái một câu, phải một câu, Vương bá đại khái cũng hiểu rõ rồi, nói với Triệu Thiên Phú: "Triệu công tử, ngài cũng không có chứng cứ gì, ta không thể chỉ dựa vào việc hán ném ra được điểm số tốt mà cho rằng hán đang ăn gian."

"Có nghe thấy không."

Dương Mông Hạo thấy Vương bá cũng đứng về phía y, lại vui mừng không thôi, nói với Triệu Thiên Phú: - Nếu ngươi không phục, chúng ta đánh thêm ván nữa là được, không biết ngươi còn tiền hay không, ha ha.

Triệu Thiên Phú tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng y cũng còn tiền, nhưng y thật sự không dám đánh nữa. Thua tiền chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là thể diện bị mất sạch, ai cũng biết Dương Mông Hạo chỉ là một tên khoác lác, thua cho tiểu tử này thật sự là quá mất mặt.

Hàn Nghệ thấy cũng được rồi, tiền vốn từ sáng sớm cũng đã thắng lại không xê xích lắm, thế là nói: - Thiếu công tử, bỏ đi, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.

Dương Mông Hạo lại khoát tay nói: - Ngươi đừng có làm mất hứng như vậy, vận khí hôm nay tốt như vậy, chơi thêm một lát đi.

Ta làm mất hứng? Cái tên ngu xuẩn ngươi, vận khí gì chứ, rõ ràng là lão tử đang giúp ngươi nha! Hàn Nghệ bị tiểu tử này chọc cho tức gần chết.

- Nói không sai, vận khí không dễ đến, nên biết quý trọng mới đúng.

Nghe thấy một thanh âm vô cùng bình tĩnh.

- Huyền Đạo.

- Chính là Huyền Đạo.

- Huyền Đạo ca, hôm nay sao lại rảnh đến đây.

- Ta đến xem thôi.

Chỉ thấy đám người tách ra một lối đi, một thanh niên đầu hai mươi đi đến, làn da trắng nõn trong suốt, hai bên má thấp thoáng có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, tuy Độc Cô Vô Nguyệt cũng rất trắng, nhưng đó là trắng trời sinh, màu da như thế giống như bạch nhân vậy.

Nhưng người này rõ ràng là rất lâu rồi không phơi nắng, một đôi mắt hẹp dài, giống như vàng trắng non vậy, lấp lóe ánh mắt khiến người ta khó nắm bắt, thân hình thon dài, mặc một bộ trường sam xanh đậm vô cùng đơn giản, nhưng vô cùng sạch sẽ sáng bóng, thế cho nên khiến người ta bỏ qua chuyện đây chỉ là một bộ y phục vô cùng rẻ tiền, hơn nữa y còn có một đôi tay vô cùng đẹp, mười ngón tay trắng nõn thon dài, móng tay cắt rất chỉnh tề ngay ngắn, bên trong không nhiễm một hạt bụi, nhưng đôi tay xinh đẹp như vậy, lại đang cầm một con rùa đen nhỏ màu xanh đen, giống như có chút không phù hợp.

- Đại công tử.

Vương bá kia thấy công tử này đến, khẽ gật đầu hô lên.

Công tử này khề ừ.

Lẽ nào y chính là chủ nhân của Quan Kỳ Hiên? Hàn Nghệ không khỏi liếc nhìn công tử này.

Công tử này tiến lên trước, khề cười nói:

- Hóa ra là tiểu Mông à!

Dương Mông Hạo chấp tay gọi - Tiểu Mông bái kiến Huyền Đạo ca ca. Biểu hiện vô cùng ngoan hiền, sao còn dám phô trương như vừa rồi chứ.

Công tử này mỉm cười gật đầu, đôi mắt hẹp dài thâm thúy đột nhiên nhìn sang Hàn Nghệ, ánh mắt bình tĩnh ôn hòa đột nhiên trở nên sắc bén, phảng phất như muốn nhìn thấu Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cũng không phải là tờ giấy, hoàn toàn coi như không thấy, trong lòng lại thầm nói, không phải nguoi chứ, chúng ta chỉ thắng một chút tiền mà thôi, hơn nữa cũng không phải thắng tiền của nguoi, nguoi vẫn có lợi nhuận mà, cần gì nhìn ta như vậy chứ.

- Tại hạ Vương Huyền Đạo.

Công tử này đột nhiên gật đầu nói với Hàn Nghệ.

Người xung quanh kinh ngạc không thôi.

Quan Quốc Công đủ trâu rồi chứ, nhưng Dương Mông Hạo nhìn thấy vị Vương Huyền Đạo này dường như cũng khá tôn kính, có thể thấy Vương Huyền Đạo chắc chắn không phải người bình thường, không ngờ y lại chào hỏi tự giới thiệu với một tùy tùng, rõ ràng là có chút quái dị.

Sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy.

Hàn Nghệ vờ như kinh hoàng nói:

- A, vị công tử này đang nói chuyện với ta sao?

Đây là vấn đề mà mọi người đều muốn hỏi.

Vương Huyền Đạo mỉm cười nói: - Đúng vậy. Y mỉm cười vô cùng keo kiệt, chỉ là hơi cong khóe miệng lộ ra nụ cười khề như vậy.

Dương Mông Hạo kinh ngạc nói: - Huyền Đạo ca ca, hầnhần là tùy tùng của đệ.

Vương Huyền Đạo nói: - Tùy tùng cũng nên có tên chứ.

Dương Mông Hạo có chút ngẩn ngơ, vươn tay kéo tay áo Hàn Nghệ, lại nháy mắt ra hiệu.

Tiểu tử nguoi không chút tác dụng, chỉ biết khoác lác, Hàn Nghệ không còn cách nào, vội nói: - À, tại hạ Hàn Nghệ.

- Hàn Nghệ?

Vương Huyền Đạo cúi mày trầm ngâm, lại hỏi: - Nghe khẩu âm của nguoi, hình như không phải nhân sĩ Trường An.

Tên này sao lại có hứng thú với ta chứ, lẽ nào nhìn trúng ta rồi, trời ạ, Độc Cô Vô Nguyệt xinh đẹp như thế, nguoi nên tìm y mới đúng nha! Trong lòng Hàn Nghệ cũng nghi hoặc không thôi: - Ta là nhân sĩ Dương Châu.

- Hóa ra là từ Dương Châu đến.

Vương Huyền Đạo gật đầu, đột nhiên ánh mắt liếc sang Triệu Thiên Phú, nói: - Thiên Phú, hôm nay vận khí đệ không tốt, vẫn là đừng tiếp tục thì hơn.

Triệu Thiên Phú vội vàng mượn cơ xuống thang: - Huyền Đạo ca ca nói phải, đệ trở về đây.

Vương Huyền Đạo lại nói với Dương Mông Hạo: - Tiểu Mông, bây giờ vận khí của đệ đang vượng, nên thừa thắng truy kích mới đúng, bằng không, vận thế qua rồi, đệ sẽ lãng phí cơ hội tốt vậy một cách vô ích.

Không hổ là mở song bạc mà, thật sự biết lừa người. Tiểu tử kia không còn tiền thì nguoi bảo y chạy lấy nguoi, tên ngu xuẩn này thắng được tiền, nguoi bảo gã tiếp tục ở lại, kẻ mở song bạc quả nhiên không có tình nguoi mà. Hàn Nghệ tỏ vẻ khinh bỉ Vương Huyền Đạo, nhưng không tiện khuyên ngăn, trong lòng chỉ có thể cầu cho Dương Mông Hạo có thể hiểu thấy tốt thì lui.

Hiển nhiên hần đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Dương Mông Hạo, Dương Mông Hạo hưng phấn nói: - Thật sao, ha ha, đệ cũng nghĩ như vậy.

Vương Huyền Đạo cười nói: - Như vậy đi, ta đánh với đệ 1 ván.

- Hả?

Dương Mông Hạo lập tức cả kinh, kinh ngạc nói: - Huyền Đạo ca ca, huynh muốn đánh với đệ?

Vương Huyền Đạo nói: - Không được sao?

Mặt Dương Mông Hạo lộ vẻ sầu khổ, gãi đầu nói: - Việc này việc này, Huyền Đạo ca ca, đệ làm sao là đối thủ của huynh chứ!

Vương Huyền Đạo cười nói: - Đánh bạc thì vận khí chiếm bảy thành, kỹ nghệ chỉ chiếm ba thành, có thể nói là thắng thua do trời định. Nếu đệ không thử, thì sao biết là không thắng được ta, hay là Tiểu Mông không chịu nể mặt đánh với ca ca một ván.

Y đang chơi phép khích tướng, ngàn vạn lần đừng đồng ý, Hàn Nghệ thì thâm trong lòng.

Dương Mông Hạo đảo mắt, ở đây nhiều người nhìn như vậy, nếu mình có thể giao thủ một phen với Vương Huyền Đạo, vậy thì phong quang thế nào nha, việc này tiền sao có thể mua được, dù sao chỉ là chơi một ván, cũng không cần nhiều tiền. Nghĩ tới đây, y gật đầu cười nói: - Tiểu Mông không dám, có thể hạ cờ với Huyền Đạo ca ca chính là vinh hạnh của Tiểu Mông đệ, vậy Tiểu Mông xá mệnh bồi quân tử vậy.

Vương Huyền Đạo cười gật đầu, đột nhiên nói: - Phương vị bàn này bất lợi với ta, bằng không thì đổi một chút.

Phương vị?

Hàn Nghệ âm thầm buồn cười, ta còn tưởng rằng người rất lợi hại, hóa ra chỉ bậc này, hừ, xem ra dân cờ bạc đều tin mệnh nha!

Dương Mông Hạo vội nói: - Đương nhiên có thể.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Vận khí VS thế lực

Dịch: mafia777

Rất nhanh, hai hạ nhân đi tới, chuyển cái bàn sang hướng đông bắc tây nam theo yêu cầu của Vương Huyền Đạo. Vương Huyền Đạo ngồi ở góc đông bắc, y hình như vô cùng chú trọng chi tiết, trước tiên y đặt con rùa đen trong tay lên góc trái dưới của bàn cờ, rồi đưa tay đặt bàn cờ ngay chính giữa, khoảng cách giữa bàn và ghế tròn hình như cũng có tiêu chuẩn. Tóm lại, rất nhiều chuyện phiền phức.

Tiểu tử người thật là phiền phức, dứt khoát lật ngược lại hết đi. Hàn Nghệ nhìn thấy mà phát mết, hẳn cho rằng bài bạc là chuyện sáng khoái, kích thích, người làm như vậy thì chỉ bằng đừng đánh.

Dương Mông Hạo rất hợp với khẩu vị của Hàn Nghệ, đặt mông ngồi xuống, sau đó thì ngậy người, nhưng cũng không dám thúc giục Vương Huyền Đạo.

Một hồi lâu thật lâu sau, Vương Huyền Đạo đột nhiên móc ra sáu đồng tiền từ trong lòng ra, cầm trong tay, đưa tay về phía trên con rùa đen, sáu đồng tiền rơi xuống giống như trận châu đứt dây, từng đồng từng đồng rơi lên mai con rùa đen, sau đó vung vãi trên bàn, Vương Huyền Đạo nhìn đồng tiền chăm chú hồi lâu, khẽ gật đầu, nói: "Có thể bắt đầu rồi, người trước đi."

Dương Mông Hạo nhìn về phía Hàn Nghệ, tựa hồ đã quen khi Hàn Nghệ đỏ xúc xắc.

Hàn Nghệ nói: "Thiếu công tử, nếu ngài đã chơi với Vương công tử, thì chi bằng ngài tự đỏ đi."

Dương Mông Hạo hình như cũng không định thắng, thế là gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt. Thế là cầm hai con xúc xắc lên thả vào chén, hình như vận khí cũng không tệ, một con tứ, một con ngũ."

Y cười ha ha, sung sướng di chuyển con cờ, lại nói: "Huyền Đạo ca ca, mời."

Vương Huyền Đạo cười, cầm lấy hai con xúc xắc vô cùng tùy ý ném vào trong chén, hai con sáu.

Nụ cười trên gương mặt Dương Mông Hạo lập tức trở nên cứng ngắt vô cùng, đôi mắt cơ linh sắp rớt xuống bàn cờ rồi, nhìn đến mức Hàn Nghệ cũng muốn bật cười.

Lại loáng thoáng nghe thấy xung quanh có người nói: "Không hề là Vương Huyền Đạo, thật sự lợi hại!"

"Còn phải nói, Huyền Đạo là kỳ vương của Trường An chúng ta, e rằng Đại Đường chúng ta cũng khó có ai thắng được y."

Nhìn hốt không khỏi cũng quá rõ ràng nha, lần này thuần túy chỉ là vận khí, nếu kỳ vương đều là nhờ vào vận khí, thì còn gọi là kỳ vương gì chứ, thật là. Hàn Nghệ chỉ cười nhạt đối với chuyện này, hắn cũng không phải gan tỳ, chỉ là hắn cảm thấy lần này căn bản là không thích hợp nha, bởi vì xét theo thủ pháp ném xúc xắc của Vương Huyền Đạo thì không thể nào không chế xúc xắc được, vậy thì chỉ có thể nói là vận khí.

Wương Huyền Đạo lại tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy, không nhanh không chậm đi cờ, ngoài miệng lại nói: "Chúng ta hình như đã quên nói chuyện đặt cược rồi."

Dương Mông Hạo kinh ngạc nói: "Huyền Đạo ca ca nói sao?"

Wương Huyền Đạo cười nói: "Một ván định thắng thua, đánh cược toàn bộ tiền."

Dương Mông Hạo gãi đầu, sợ hãi rụt rè nói: "Nhiều...nhiều như vậy à?"

Wương Huyền Đạo nói: "Nếu ngươi thắng, hôm nay ngươi mang đến bao nhiêu tiền, ta đều theo ngươi bấy nhiêu tiền, nhưng nếu ngươi thua, ta không lấy một văn tiền của ngươi."

Dương Mông Hạo cười ha ha nói: "Tiểu Mông sao lại không biết xấu hổ."

Wương Huyền Đạo nói: "Ta chỉ nói cho Quan Quốc Công biết chuyện ngươi không đi học mà đến đây đánh bạc thôi."

"Nói...nói"

Dương Mông Hạo sợ tới mức run lẩy bẩy, đầu lưỡi cũng run theo: "Huyền Đạo ca ca, sao huynh phải làm vậy, đệ không có đắc tội huynh, việc này nếu đệ cha đệ biết được, ông ấy sẽ đánh chết đệ."

Hàn Nghệ nhìn Dương Mông Hạo hai chân run rẩy kịch liệt, có chút vui sướng khi người gặp họa. Tiểu tử, bảo ngươi đừng chơi với thằng nhãi đó, ngươi lại cứ muốn chơi, bây giờ thì hay rồi, mắc câu rồi. Không đúng, y làm vậy chẳng phải là nhắm về phía ta sao.

Nghĩ đến đây, hắn nhú mày nhìn Vương Huyền Đạo, nhưng mình mới để Trường An, lại là một tùy tùng, cũng là lần đầu tiên chạm mặt thằng nhãi này, tại sao y lại có hứng thú với mình như vậy, thật sự là quái lạ mà.

Wương Huyền Đạo thưởng thức hóp trà, chậm rãi nói: "Quan Quốc Công là trưởng bối của ta, ngươi cũng coi như đệ đệ của ta, bình thường ngươi đến đây chơi, ta dĩ nhiên vô cùng hoan nghênh, nhưng ngươi không đi học mà lén lút chạy đến đây, nếu ta không nói cho Quan Quốc Công biết, Quan Quốc Công nhất định sẽ trách ta, nhưng nếu ta nói cho Quan Quốc Công biết, hình như lại có lỗi với ngươi, ta cũng rất khó xử nha, lấy việc này làm tiền cược, ta cũng yên tâm thoải mái hơn."

Dương Mông Hạo lắc đầu nói: "Đệ không chơi, đệ không chơi."

Wương Huyền Đạo cũng không miễn cưỡng, nói với Vương bá bên cạnh: "Vương bá, ông đến phủ Quan Quốc Công một chuyến."

"Dạ."

"Đợi một lát."

Dương Mông Hạo gấp đến nỗi sắp khóc, nói: "Huyền Đạo ca ca, cầu xin huynh, đừng nói cho cha đệ biết."

Thần sắc Vương Huyền Đạo vô cùng bình tĩnh, nói: "Đệ tiếp tục đánh thì còn có hi vọng, nếu không đánh thì không còn chút hi vọng nào."

Lần này bức cho Dương Mông Hạo không còn cách nào, gật mạnh đầu nói: "Đệ đánh, đệ đánh, huynh ngàn vạn lần đừng nói cho cha đệ biết."

"Đệ thắng ta, ta dĩ nhiên sẽ không nói."

Wương Huyền Đạo duỗi tay ra, nói: "Bây giờ đến lượt đệ đi."

"À, vâng, là đệ đi."

Dương Mông Hạo nuốt nước miếng, lúc đưa tay ra, chỉ thấy tay của y run rẩy, khó khăn lắm mới cầm xúc xắc trong tay được, có lẽ run quá lợi hại nên vừa ném thì có một con xúc xắc chạy ra ngoài, không ít người nhìn thấy, nhao nhao cười rộ lên.

Làm sao đây? Y lập tức nhìn về phía Vương Huyền Đạo.

Wương Huyền Đạo khẽ lắc đầu, nói: "Cho đệ một cơ hội nữa."

"Đa tạ, đa tạ."

Dương Mông Hạo lau mồ hôi, lại nhặt xúc xắc lên, đặt trong chén rụt rè mấy lần, cuối cùng không nhìn được nữa, thua tiền rồi thì có thể đi mượn được, nhưng nếu để cho Dương Tư Huấn biết được chuyện này, truyện đăng tại bachngocsach, thì y thật sự sẽ sụp đổ, chính vào lúc này, y đột nhiên nghĩ đến một người, quay phắt đầu nhìn sang Hàn Nghệ, trong mắt lấp lánh nước mắt, tóm lại chỉ có một ý, Hàn Nghệ! Cứu mạng nha!

Vương Huyền Đạo hình như cũng không chút sốt ruột, rũ mắt nhìn bàn cờ chăm chú, khóe miệng nở nụ cười thần nhiên.

"Hàn...Hàn Nghệ, bằng không... Bằng không, hay...hay là ngươi đến đi."

Dương Mông Hạo run đến mức nói cũng không rõ ràng.

Xem ra y quả nhiên là nhắm về phía ta. Cũng tốt, ta lại muốn coi thử người đang giờ trò quý gì, Hàn Nghệ liếc nhìn Dương Mông Hạo, mình sao lại theo tên ngu xuẩn như vậy chứ, nói: "Được thôi."

Dương Mông Hạo lại nói với Vương Huyền Đạo: "Huyền Đạo ca ca, huynh thấy thế nào?"

Vương Huyền Đạo ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên hào quang hưng phấn: "Đương nhiên có thể." Ngữ khí vốn bình đạm cuối cùng cũng có chút gọn sóng.

Hàn Nghệ đi lên trước, cầm lấy xúc xắc, ném vào bên trong, một con ngũ, một con lục.

Xung quanh lập tức vang lên tiếng xôn xao.

Bọn họ không ngờ là Hàn Nghệ có thể nắm xúc xắc thuần thục như thế, trong lòng đều nghĩ, vận khí tiểu tử này thật tốt.

Dương Mông Hạo cũng vui mừng quá đỗi, nhưng trong lòng vẫn đang vô cùng căng thẳng. Lần này không phải đang cược tiền, mà là đang cược mạng nha, y căn bản không dám nghĩ là giống như khi nãy cược với Triệu Thiên Phú, điểm số vừa có thì lập tức đi cò, cầm con cò lẻ mà lẻ mề, do dự không quyết.

Nụ cười nơi khóe miệng Vương Huyền Đạo càng đậm, thừa dịp Vương Huyền Đạo còn đang suy nghĩ, đột nhiên nói với Hàn Nghệ: "Không biết Hàn tiểu ca có tin mệnh không?"

Hàn Nghệ sững sốt, lắc đầu nói: "Không tin lắm."

"Ta tin."

"Ồ? Vậy sao?"

Hàn Nghệ thật sự không biết y nói những chuyện này làm gì.

Vương Huyền Đạo cũng không để ý, cười nói: "Có câu, làm hết sức, nghe thiên mệnh. Nếu trời không thành, thì việc này không thành được, nếu trời muốn thành, việc này tất thành, rất nhiều chuyện đã được định sẵn trong mệnh rồi."

Hàn Nghệ tiếp tục nói có lệ: "Vương công tử cao kiến, Hàn Nghệ thụ giáo, thụ giáo."

"Nào có, nào có." Vương Huyền Đạo vẫn lơ đãng như cũ, tiếp tục nói: "Quê tượng hôm nay nói vận thế ta rất vượng, chỉ cần ta ngồi ở phía đông bắc, đặt vật cát tường ở phía đông và vàng cùng phía, bên trái đặt một chén nước, thì có thể đẩy vận khí của ta lên cao nhất."

Hàn Nghệ đưa hai mắt sang tựa như đang hỏi, cho nên?

Vương Huyền Đạo cuối cùng không nói nữa, vươn bàn tay cực kỳ đẹp kia ra, cầm lấy xúc xắc trong chén lên, lúc này Dương Mông Hạo đã đi xong rồi, có điều tiểu tử này cuối cùng đã học được cách suy nghĩ cẩn thận, nhìn bàn cờ chăm chăm, hoàn toàn không nghe thấy bọn họ đang nói cái gì.

Chỉ nghe keng keng mấy tiếng.

"Oa!"

Một tràn tiếng thán phục vang lên.

Một tứ, một ngũ.

Đúng là điểm số mà Vương Huyền Đạo hi vọng trên bàn cờ.

Vương Huyền Đạo khẽ mỉm cười, đột nhiên nhìn về phía Hàn Nghệ: "Cho nên, ta rất khó bị đánh bại."

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người trâu như vậy. Hàn Nghệ nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi. Hắn thật sự không tin mệnh, nhưng vận khí của Vương Huyền Đạo hình như quá tốt, đây không phải là mấu chốt, dù sao thì vận khí tốt cũng rất bình thường, mấu chốt chính là sự tự tin của Vương Huyền Đạo, đây là thứ chỉ có cao thủ đồ thuật mới có được thôi.

Dân cờ bạc hoàn toàn chỉ dựa vào vận may căn bản không có được sự tự tin này, trừ phi thật sự đúng như y nói, y có thể biết được vận thế của mình vô cùng vượng, không khỏi cau mày lại, trong lòng lại nghĩ, cho dù người thật sự biết bốc quẻ, cho dù vận thế của người tốt thì sao chứ, lão tử là đồ thần ở nơi này, người tin ông trời phải không, nói cho người biết, ở nơi này, ta chính là trời, người muốn tin thì tin ta đi.

Đội Vương Huyền Đạo đi xong, Hàn Nghệ cầm lấy hai con xúc xích ném vào trong chén, song lục, cũng là điểm số mà Dương Mông Hạo đang khao khát nhất.

Mọi người xung quanh nhìn đến choáng váng, thật sự là không thể tin nổi.

Thế lực chính là phương thức trả lời tốt nhất.

Vương Huyền Đạo khẽ cau mày lại.

Ở hậu thế, người có đồ thuật cao hơn Hàn Nghệ nơi nào cũng có, nhưng ở triều Đường, Hàn Nghệ vô cùng tin tưởng một điểm, nếu hắn chải tóc ngược, ngậm sô cô la, thì hắn chính là đồ thần.

Lúc này trên những bàn khác đã không còn ai nữa, đều lần lượt vây lại quan chiến, hơn nữa trong cả đại sảnh vô cùng yên tĩnh, mọi người đều nín thở, chỉ nghe thấy tiếng xúc xích chuyển động trong chén.

Không khí rõ ràng là vô cùng căng thẳng.

Tuy kỹ nghệ của Dương Mông Hạo vô cùng kém, nhưng có Hàn Nghệ trợ giúp, dưới sự dẫn dắt của điểm số mà hắn ném ra, tên ngu xuẩn này coi như là quy củ thành thật, không phạm phải sai lầm gì.

Trái lại tuy rằng kỹ nghệ của Vương Huyền Đạo cao siêu, hơn nữa ngay lúc ban đầu, hoàn toàn khống chế được toàn bộ cục diện, nhưng về sau, vận thế của y hình như đang từ từ suy yếu, điểm số ném ra khi thì tốt, khi thì tầm tạm, mà thần sắc trên mặt y lại càng lúc càng ngưng trọng.

Hàn Nghệ cũng càng ném càng thuận tay.

Cuối cùng, đến thời khắc quyết thắng, chỉ cần lần này Hàn Nghệ có thể ném ra một con thất, thì Dương Mông Hạo liền thắng, bằng không, tiếp tục lần nữa, Vương Huyền Đạo có đường cờ để chiến thắng.

Trong đại sảnh im phăng phắc, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ liếc nhìn Vương Huyền Đạo, thấy y cúi mắt trầm ngâm, cười nói: "Vương công tử."

Vương Huyền Đạo ngẩng đầu lên nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Nếu ta tin mệnh, thì e rằng ta đã chết từ sớm rồi."

Nói xong, hắn vô cùng tự tin ném hai con xúc xích ra.

Chỉ thấy hai con xúc xích xoay tròn trong chén vô cùng nhanh, với chuyển động cực nhanh này, những người quan sát xung quanh e rằng cũng không ném được.

Con đầu tiên ngừng lại là một con nhất.

Con thứ hai xoay chuyển hết mấy vòng rồi mới dừng lại, sáu điểm!

Cộng lại là bảy điểm.

Dương Mông Hạo sững sốt thật lâu, xoa mắt thật mạnh, nhìn thấy rõ ràng, lại liếc sang Vương Huyền Đạo, trừng to mắt.

Vương Huyền Đạo chăm chú nhìn vào chén một lát, đột nhiên như thoáng suy nghĩ nói: "Thú vị, thú vị." Ngừng một lát, y mới nói: "Ta thua rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Biến số

Dịch: mafia777

Mình thắng Vương Huyền Đạo?

Mình thật sự thắng Vương Huyền Đạo sao?

Dương Mông Hạo đến nay vẫn chưa hoàn hồn lại, vừa rồi y hết sức chăm chú hạ cờ, e rằng cả đời này của y cũng chưa từng chăm chú như vậy, bởi vì quá mức nhập tâm, cho nên lòng y không chú ý xung quanh, thậm chí ngay cả bản thân mình thắng cũng không biết, vẫn đang suy nghĩ bước tiếp theo nên đi thế nào, cho đến khi Vương Huyền Đạo nhận thua, y mới phản ứng lại, nhưng vẫn không dám tin rằng tất cả đều là sự thật.

Đôi khi xác định mấy lần là Vương Huyền Đạo đích thực không còn cờ đi nữa, y mới phản ứng lại, lập tức kích động nhảy dựng lên, giơ cao hai tay nói: "Ta thắng rồi."

Nói được một nửa, y chợt nhìn trái nhìn phải, lập tức thu liễm mấy phần, khẽ chấp tay nói: "Huyền Đạo ca ca, tiểu đệ nhất thời may mắn, đa tạ, đa tạ."

Vương Huyền Đạo hơi mỉm cười nói: "Lần này không phải là may mắn, nếu là may mắn thì ngươi không thắng được ta." Nói rồi y lại quay sang nói với Vương bá đứng bên cạnh: "Vương bá, ông dẫn Tiểu Mông đến quỹ phòng lấy tiền đi."

Vương bá vội vàng vươn tay nói: "Dương công tử, mời."

"Hữu lễ, hữu lễ."

Dương Mông Hạo đột nhiên giống như nhớ ra gì đó, lại nói với Vương Huyền Đạo: "Huyền Đạo ca ca, ta."

Vương Huyền Đạo cười nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ tuân thủ lời hứa."

"Đa tạ, đa tạ."

Dương Mông Hạo lúc này mới yên tâm đi với Vương bá đến quỹ phòng.

Hàn Nghệ liếc nhìn Vương Huyền Đạo, thấy y vẫn ngồi trên ghế tròn, ngưng thần nhìn bàn cờ, thật sự không biết y lại đang nghĩ cái gì. Hắn thầm nghĩ, nguồn b achngocsach, lẽ nào chấm dứt như vậy sao? Thăng nhải này thật sự là khó nắm bắt, hắn mang theo chút tò mò rời đi với Dương Mông Hạo.

Đến quỹ phòng phía sau đại sảnh, Vương bá đột nhiên nói với Hàn Nghệ và Tang Mộc: "Hai vị xin dừng bước, Dương công tử vào với ta là được rồi."

Dương Mông Hạo đỉnh đặc nói: "Hàn Nghệ, các ngươi đợi ở đây đi, ta sẽ ra nhanh thôi."

Hàn Nghệ cũng không có ý kiến gì, gật đầu.

Dương Mông Hạo đi vào không bao lâu, Vương Huyền Đạo đột nhiên xuất hiện ở đây, y chấp tay nói với Hàn Nghệ: "Hàn tiểu ca, có thể nói chuyện một chút không?"

Hóa ra để ta đứng ở đây là để đợi y nha. Ta nói rồi mà, chuyện này sao có thể kết thúc như vậy chứ, chắc chắn còn câu sau nữa mà. Hàn Nghệ cũng cảm thấy vô cùng tò mò, gật đầu nói: "Đương nhiên." Nói rồi liếc mắt ra hiệu cho Tang Mộc, rồi theo Vương Huyền Đạo vào một gian phòng bên cạnh.

Trong phòng này vô cùng đơn giản, hình như dùng cho người ta nghỉ ngơi, có một chiếc giường ngủ, chính giữa có đặt một bàn trà.

"Mời."

"Mời."

Hai người leo lên giường, ngồi xuống đối diện nhau cách bàn trà. Vương Huyền Đạo này bất kể là đứng, hay là ngồi đều vô cùng nghiêm chỉnh, giống như có chút thích sạch sẽ, hai chân quỳ trên giường, lưng thẳng tắp, hai tay đặt trên hai đùi, thoạt nhìn thì biết là con cháu được giáo dục cao cấp, không giống như Hàn Nghệ, khoanh chân lại, làm sao thoải mái thì làm vậy.

Vương Huyền Đạo tự tay rót một chén trà cho Hàn Nghệ, lại rót cho mình một chén, sau khi đặt bình trà xuống, y nhìn Hàn Nghệ cười nói: "Hàn tiểu ca, ta muốn làm bạn với ngươi, không biết tại hạ có vinh hạnh này hay không?"

Làm bạn? Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Vương công tử, ta chỉ là một tùy tùng."

Vương Huyền Đạo gật gật đầu nói: "Ta biết, nhưng có quan hệ gì chứ?"

Hàn Nghệ nói: "Vậy mà còn không quan hệ sao? Ta chỉ là tùy tùng, ngươi là công tử, chúng ta sao có thể làm bạn."

"Thì ra là thế." Vương Huyền Đạo mỉm cười một tiếng, nói: "Ta nói rồi, ta là người tin mệnh, dĩ nhiên sẽ không chịu trói buộc của thế tục."

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: "Ý của Vương công tử là, ông trời muốn ngươi làm bạn của ta sao?"

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Hoàn toàn ngược lại."

Hàn Nghệ nghi ngờ nói: "Ta thật sự không hiểu, Vương công tử, ta là một người sáng khoái, ngươi có chuyện gì thì cứ nói thẳng là được, ta thật sự không biết tại sao ngươi lại coi trọng ta như vậy."

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta nói thẳng."

Vương Huyền Đạo khẽ thở dài, nói: "Ta từ nhỏ theo sư phụ học bói toán bốc quẻ, cũng học được sơ sơ, việc này khiến ta cảm thấy tất cả mọi thứ đều được định sẵn trong mệnh, khi nào sinh ra, khi nào chết đi, ta chỉ cần tuân theo ý trời là được rồi."

Hàn Nghệ nói rất trái lương tâm: "Vậy cũng không sai nha! Rất nhiều người đều muốn giống ngươi, có thể biết được khi nào chết, nhất định có rất nhiều người ngưỡng mộ ngươi."

Khỏe miệng Vương Huyền Đạo lộ ra nụ cười chua xót: "Mới đầu ta cũng cho rằng như vậy, nhưng ngày tháng lâu dần, ta cảm thấy nhân sinh trên đời, trở nên vô cùng nhàm chán, người có thể nhìn trộm thiên ý, nhưng lại không thể nào thay đổi thiên ý. Mỗi một chuyện ta làm đều chỉ là tuân theo ý trời, cho dù là xuất môn khi nào, hay là lên núi đi săn lúc nào, phăng phát như ta đã trở thành một thể xác không có linh hồn vậy, điều này khiến nhân sinh của ta trở nên vô cùng vô vị."

"Ừm, việc này thật sự cũng có chút vô vị." Hàn Nghệ gật đầu, thật ra hắn hoàn toàn nghe không hiểu Vương Huyền Đạo đang nói cái gì, thuận tụy có lệ mà thôi, nói: "Nhưng chuyện này liên quan gì đến ta."

"Bởi vì ngươi hình như không chịu sự trói buộc của thiên mệnh."

"Hả?"

Hàn Nghệ ngơ ngẩn nói: "Nói vậy là sao?"

Vương Huyền Đạo nói: "Hôm nay khi ta rời giường, có bốc một quẻ cho mình, quẻ tượng nói hôm nay vận thể ta rất vượng, có thể đến mức mọi chuyện thuận lợi, mà trước khi ta và ngươi hạ cờ khi nãy, ta lại bốc một quẻ, quẻ tượng không hề thay đổi, nhưng ta lại thua, hơn nữa sau khi đánh cờ với ngươi xong, vận thể của ta lại trượt đến đáy cốc."

Thua thì thua, làm gì phải mượn cớ này chứ. Hàn Nghệ lơ đãng, tuy diễn xuất của Vương Huyền Đạo vô cùng thần kỳ, nhưng hắn hoàn toàn không tin trên đời này có thần toán tử gì đó, nói: "Vậy đây thuyết mình cái gì?"

Vương Huyền Đạo cười nói: "Đã nói rồi, ngươi thay đổi ý trời, vận mệnh của ta cũng vì ngươi mà thay đổi. Tuy rằng ta không biết ngươi đến từ đâu, nhưng tướng mặt của ngươi vô cùng kỳ lạ, nửa thật nhưng không thật, nửa giả nhưng không giả, phàm là người có liên quan đến ngươi, vận mệnh đều sẽ có sự thay đổi, cho nên ta đoán bản thân ngươi là một biến số."

Lẽ nào y chỉ? Không thể nào, trên đời này thật sự có kỳ nhân bậc này sao, Hàn Nghệ khẽ cau mày, nói: "Vương công tử, vừa rồi ngươi không phải hạ cờ với ta, mà là với thiếu công tử nhà ta."

Vương Huyền Đạo nói: "Huyền Đạo bất tài, nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức hạ cờ với ai cũng không nhìn ra.*"

Vậy cũng đúng, không phải ai cũng là Dương Mông Hạo. Hàn Nghệ trầm ngâm nói: "Vương công tử, ta cũng không gạt ngươi, thật ra ta căn bản không thể thay đổi ý trời, mà là ta có bản lĩnh ném xúc xắc, ngươi làm sao có thể thắng ta được."

Vương Huyền Đạo cười nói: "Việc này đương nhiên ta đã nhìn ra, nhưng còn nhớ trước đó ta đã nói rồi, làm hết sức, nghe ý trời, cho dù bản lĩnh của ngươi lớn đến đâu, ông trời muốn ngươi thua, ngươi đều tất thua không nghi ngờ gì, nhưng ngươi lại chiến thắng ý trời, hơn nữa còn thay đổi vận thể của ta. Nếu không phải người có bản lĩnh thì sao có thể làm được như vậy, việc này không hề mâu thuẫn."

Hàn Nghệ nghe thật lâu, lại nghĩ thật lâu, luôn cảm thấy câu này đang lừa gạt người, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ lại có ba phần đạo lý, hướng hồ trong lòng hắn thật sự có một bí mật cực lớn, nghĩ đến bản thân đã có thể xuyên không rồi, thử hỏi còn có bản lĩnh gì mà không thể chứ, nói: "Ý của ngươi là, ngươi cảm thấy nhân sinh của ngươi vô cùng nhàm chán, bởi vì ngươi đã nhận định tất cả đều được định trước rồi, mà ngươi lại cho rằng ta là một biến số, nếu ngươi làm bạn với ta, vậy thì vận mệnh của ngươi cũng xảy ra thay đổi, trần ngập chuyện không biết được, ngươi muốn mượn ta để thoát khỏi sự trói buộc của vận mạng, không biết ta nói có đúng không?"

Hắn đã nói mình đến mơ hồ rồi.

"Đúng là như thế."

Vương Huyền Đạo gật đầu nói.

"Ta hiểu rồi." Hàn Nghệ gật đầu, nói: "Nếu ta nói ta không đồng ý, thì ngươi có tìm ta gây phiền phức không?"

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Ta chỉ hi vọng có thể làm bạn với ngươi, nhưng nếu ngươi không chịu, thì cũng không sao."

Hàn Nghệ lập tức lắc đầu nói: "Vậy thì ta không đồng ý."

Vương Huyền Đạo nói: "Vì sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Bởi vì hai chữ bằng hữu có địa vị vô cùng quan trọng trong lòng ta, tuyệt đối không thể hứa miệng một câu, thì chúng ta liền là bạn bè. Ta cảm thấy bạn bè phải được xây dựng trên tình hữu nghị, cho dù là bạn rượu thịt, thì cũng được xây dựng trên rượu thịt. Ngươi và ta lần đầu gặp mặt, cùng lắm cũng chỉ là giao thủ một lần, không nói tới giao tình được, thân phận lại cách nhau quá xa. Ách, quan trọng là ta cũng không tin những thứ này, đương nhiên, ta có thể hứa với ngươi, nhưng trong lòng ta chắc chắn sẽ không coi ngươi là bạn bè. Ta thấy Vương công tử cũng là một người sáng

khóai, ta cũng không muốn gạt người, nhưng chúng ta không phải là không thể làm bạn, chỉ là cũng không thể nói làm thì có thể làm được, hi vọng Vương công tử có thể thứ lỗi."

Vương Huyền Đạo không lộ vẻ thất vọng, trầm tư thật lâu, đột nhiên cười: "Các hạ nói có lý, Huyền Đạo thụ giáo."

Hàn Nghệ vội nói: "Không dám, không dám."

Vương Huyền Đạo nói: "Các hạ vừa từ Dương Châu tới, tin rằng cũng không có bạn bè gì, lời nói cử chỉ khác biệt với tiểu Mông quá xa, hơn nữa còn là tùy tùng của tiểu Mông, có lẽ cũng không ở chung được. Nếu các hạ rảnh rỗi, muốn tìm một người uống rượu, Huyền Đạo vui vẻ bồi tiếp."

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy thì có thể."

Hai người trò chuyện một lát, hạ nhân thông báo, nói Dương Mông Hạo đã làm xong rồi, Hàn Nghệ cũng ra cửa.

Hắn ra cửa chưa bao lâu, Dương Mông Hạo cũng ra, chỉ thấy trên vai Tang Mộc vác một bao đồ, hình như so với lúc trước cũng không khác biệt là bao, Hàn Nghệ tò mò nói: "Trong này chứa bạc được sao?"

Về mặt Tang Mộc kỳ lạ, ánh mắt chỉ liếc sang Dương Mông Hạo.

Dương Mông Hạo ha ha nói: "Là như vậy, vừa rồi ta có đếm, phát hiện quá nhiều tiền, tiền nặng lắm, hôm nay chúng ta lại không ngồi xe ngựa đến đây, thế là ta nghĩ dứt khoát để ở đây, đợi lần sau chúng ta lại đến lấy."

Tiểu tử này, thật sự là rất giao hoạt, mẹ nó, nói thẳng thì mỗi người một nửa, lại muốn một mình nuốt trọn, Hàn Nghệ bị chỉ số thông minh của tên ngu ngốc này làm cho buồn cười.

"Nếu các người ngại nặng, ta có thể bảo xe ngựa giúp các người mang tiền về."

Vương Huyền đạo chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng bọn họ.

Hàn Nghệ vừa nghe vậy thì suýt chút bật cười thành tiếng.

Sắc mặt Dương Mông Hạo căng thẳng, vội vàng nói: "Tiểu Mông sao dám làm phiền Huyền Đạo ca ca, lần sau tự đệ ngồi xe ngựa đến lấy là được, còn nữa, đệ cũng không muốn để cha đệ phát hiện ra."

Vương Huyền Đạo không nói gì, ánh mắt nhìn sang Hàn Nghệ.

Với chúng khôn vật đó của Dương Mông Hạo, phạm là người có chút thông minh đều nhìn ra được.

Chỉ hi vọng tiểu tử này đừng thua rồi lại chạy đến vay tiền ta, Hàn Nghệ vờ như không biết, gật đầu nói: "Vẫn là thiếu công tử suy nghĩ chu đáo."

Dương Mông Hạo mừng rỡ, ánh mắt lóe lên, nói: "Đúng vậy, ta cũng đâu phải lần đầu làm thế."

Nói đến đây, gã nhanh chóng ngậm miệng lại, không hay, lỡ lời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Trường An thất tử

Dịch: mafia777

Ngoài trừ chữ "Dương" ra, Hàn Nghệ hoàn toàn không cảm thấy trên người Dương Mông Hạo có chút khí chất quý tộc nào, Vương Huyền Đạo người ta một thân áo vải, khí chất quý tộc cũng triển lộ hết ra, vừa xuất hiện thì biết tuyệt đối không phải dân chúng bình thường rồi.

Tuy nói người dựa vào ăn mặc, nhưng khi tu dưỡng tới cảnh giới nhất định rồi, ăn mặc liền trở thành gánh nặng, trở lại nguyên trạng chính là đạo lý này.

Đối với chuyện này, Hàn Nghệ cảm thấy vô cùng tò mò, giống bọn Dương Triển Phi đều vô cùng nghiêm chỉnh, chỉ duy nhất có Dương Mông Hạo, quả thật là tiểu dân thị tỉnh mà.

Sau khi giải quyết xong chuyện tiền, Dương Mông Hạo vẫn không chịu đi, Hàn Nghệ biết, tiểu tử này đang muốn khoe khoang khoác lác ở Quan Kỳ Hiên, dù sao thì y thắng Vương Huyền Đạo, thời khắc phong quang thế này chỉ có thể gặp mà không thể cầu, đương nhiên phải nắm bắt cơ hội rồi, hất mặt hãnh diện một phen chứ, Hàn Nghệ cũng mặc kệ y, ra ngoài tìm bọn Tiểu Béo với Tang Mộc.

Hai người ra ngoài đi quanh một lát, Tang Mộc đột nhiên nói: "Ân công, đó chẳng phải Tiểu Dã sao?"

Hàn Nghệ nhìn sang, chỉ thấy một mình Tiểu Dã đứng giữa đường đang ra sức cười trộm, trong lòng tò mò, tiểu tử kia đang cười cái gì, thế là bước lên trước, nhẹ nhàng vỗ Tiểu Dã.

Tiểu Dã xoay phắt đầu lại, thấy là Hàn Nghệ thì nói: "Hàn...Hàn đại ca, huynh ra rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Tiểu tử đệ đứng giữa đường cười gì vậy?"

Tiểu Dã nghe thấy thì bật cười ha ha, đột nhiên đưa tay chỉ sang phải.

Hàn Nghệ nhìn theo hướng cậu chỉ, chỉ thấy một bóng người mập mạp đang đứng trước gian hàng bánh nướng: "Hửm? Đó chẳng phải Tiểu Béo sao?"

Tiểu Dã cười trộm nói: "Trước đó...trước đó Tiểu Béo nói đi mua bánh nướng ăn...ăn, nhưng hàng bánh nướng kia nói...nói muốn dọn hàng, nhưng Tiểu Béo lại đứng ngay người ở đó, đệ đi đến đây rồi huynh ấy còn không biết."

"Vậy sao?"

Hàn Nghệ lòng đầy tò mò lại liếc sang, quả nhiên, hàng bánh nướng người ta đã dọn xong ghế chuẩn bị đi về, nhưng Tiểu Mập lại cứ đứng yên bất động ở đó, thế là lặng lẽ đi qua.

Chỉ thấy đôi tay béo nhỏ của Tiểu Béo siết lấy nhau, hơi cúi đầu, thỉnh thoảng khóc mắt lại bay sang bên phải, thế là ánh mắt cũng nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy bên phải có một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, đang ngồi xõm trước lồng trúc. Tiểu cô nương này đang mặc váy hoa vải cẩm Tử Xuyên, trên đầu kẹp hai bím tóc, lông mi cong vút, đôi mắt to to, gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thật sự là phần điều ngọc mài, tương lai nhất định là một đại mỹ nhân, mà trong lồng trúc có hai con thỏ nhỏ trắng tinh không lai tạp.

Hóa ra là Tiểu Béo phát xuân à! Hàn Nghệ cười ha ha mấy tiếng, lặng lẽ đi đến sau lưng Hùng Đệ, đột nhiên vỗ lên vai Hùng Đệ: "Tiểu Béo!"

"A!"

Hùng Đệ sợ tới mức cả người run rẩy kịch liệt, một thân thịt béo run lấy bầy, xoay người qua, kinh ngạc nói: "Hàn đại ca, huynh đến khi nào vậy?"

"Ta tới từ sớm rồi, chẳng qua chỉ là đệ nhìn đến quá nhập tâm thôi." Hàn Nghệ cười xấu xa nói.

Vừa dứt lời, gương mặt Hùng Đệ lập tức đỏ bừng lên, cúi đầu nói: "Hàn đại ca, huynh nói gì vậy?"

Hàn Nghệ cười ha ha, ánh mắt nhìn sang tiểu cô nương kia, nói: "Tiểu tử đệ, lại đứng đây nhìn trộm tiểu cô nương người ta, còn nhìn trộm đến nhập thần như vậy nữa."

"Đệ không có, đệ không có."

Hùng Đệ ra sức lắc đầu.

"Vậy sao?"

Hàn Nghệ nói: "Quên đi, ta còn chuẩn bị giúp đệ nghĩ cách, giúp các người làm quen với nhau. Đi thôi, chúng ta về thôi."

Hùng Đệ đảo mắt, nhẹ nhàng kéo tay áo Hàn Nghệ, cười ha ha không thôi.

Hàn Nghệ ừ một tiếng: "Đệ làm gì?"

Hùng Đệ nói: "Hàn đại ca, huynh có cách gì?"

Hàn Nghệ nói: "Vậy là đệ thừa nhận đệ đang nhìn trộm tiểu cô nương người ta."

Tiểu Dã bật cười ha ha.

Hùng Đệ gãi gương mặt béo phì đỏ bừng, chỉ là xấu hổ không nói.

"Tiểu tử đệ có thể tán được gái, thì heo nái cũng biết leo cây."

Hàn Nghệ lắc đầu, ngoắc ngón tay với Hùng Đệ.

Hùng Đệ vội vàng ghé lỗ tai sang, Hàn Nghệ đang định nói, chợt phát hiện Tiểu Dã đột nhiên cũng đưa tai sang, quay đầu nhìn Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, chẳng lẽ ngươi cũng muốn làm quen tiểu cô nương kia sao? Vậy thì không được, vậy sẽ làm tổn thương tình cảm của các người."

Tiểu Dã vội vàng lắc đầu nói: "Đệ...đệ không nghĩ như vậy, đệ chỉ là tò mò."

"Bỏ đi, bỏ đi."

Hàn Nghệ phát tay, cũng không tránh Tiểu Dã, thì thầm lẩm bẩm nói một phen với Hùng Đệ.

Sau khi Hùng Đệ nghe xong, hồ nghi nói: "Hàn đại ca, có thể được không?"

"Đệ xóa ngay ý nghĩ đó, go."

"Cầu? Đó là thô mà!"

"Ách, ta nói đệ đi nhanh đi."

Hàn Nghệ nói xong thì vung tay với Tiểu Dã, hai người trốn sang một bên.

Hùng Đệ đứng ở đó, nhìn trái thấy bọn Hàn Nghệ, nhìn phải thấy tiểu cô nương, gấp đến mức Hàn Nghệ cố gắng ra dấu tay.

Hùng Đệ giải ngực, cuối cùng cất bước, đến trước cái lồng trúc kia.

Hàn Nghệ nhìn thấy cũng kinh hồn táng đả, nghĩ bụng, chỉ mong tiểu tử này đừng làm hỏng chuyện.

Nhưng một lúc sau, Tiểu Mập này lại có thể tán gẫu với tiểu cô nương kia, hai người ngồi xỏm trước lồng trúc, vừa đùa với hai con thỏ, vừa nói cười vui vẻ, điều này khiến Hàn Nghệ có chút ngơ ngác. Sặc, hóa ra nhóc mập này đang giả heo ăn lỗ hổ nha, bản lĩnh tán gái còn lợi hại hơn cả ta nữa!

Vốn dĩ hần bày kế, để Tiểu Béo lên mua thỏ trước, sau đó hần giả thành một đại ca nghiêm khắc, xông lên giáo huấn Tiểu Béo, sau đó Tiểu Béo lại vờ như cũng thích thỏ, vờ đáng thương, vờ nhu nhược, làm cho tiểu cô nương kia đồng tình, để cô bé nói giúp Hùng Đệ, bởi vì Hàn Nghệ nhìn ra được, tiểu cô nương này cũng rất thích hai con thỏ này, chắc chắn sẽ đứng về phía Hùng Đệ, thông cảm cho Hùng Đệ, sau đó Hàn Nghệ phần nộ rồi đi, mọi sự đại cát.

Nào biết đâu rằng, căn bản không cần hần nghĩ nhiều, Tiểu Béo tự mình làm xong rồi.

Tiểu Dã mờ mịt nhìn Hàn Nghệ: "Hàn đại ca, bây giờ chúng ta làm sao?"

"Thế đạo đổi thay mà!"

Hàn Nghệ lắc đầu thở dài nói: "Đi thôi, nơi này không còn chuyện của chúng ta nữa."

Tiểu Dã nói: "Không...không đợi Tiểu Béo sao?"

Hàn Nghệ ngẫm lại cũng đúng, ở đây là Trường An, không phải Dương Châu, bọn họ cũng lần đầu xuất môn, để một mình Tiểu Béo ở lại đây, đích thật không yên tâm lắm.

Tang Mộc đột nhiên nói: "Đúng rồi, Đồng Hạo và Tá Vụ đâu?"

Tiểu Dã nói: "Bọn họ đang ở cửa hàng bán cung bên cạnh."

Tang Mộc nói: "Ân công, bằng không thì như vậy, ta và Tiểu Dã đi dạo xung quanh đây, thuận tiện trông chừng Tiểu Béo?"

Hàn Nghệ nói: "Như vậy cũng được, ta đi nói với Dương công tử một tiếng, lợi lát nữa tìm các người. Nếu ta không đến, đợi Tiểu Mập tán gái xong, các người đến Quan Kỳ Hiền tìm ta."

Tiểu Dã tò mò nói: "Hàn đại ca, cái gì là tán...tán gái?"

Hàn Nghệ chỉ Hùng Đệ, ba người lại cười xấu xa, sau đó chia tay.

Đi đến Quan Kỳ Hiền, chỉ thấy Dương Mông Hạo đang đứng run rẩy ở cửa, nhìn trái nhìn phải, thấy Hàn Nghệ tới, vội vàng nói: "Hàn Nghệ, người đi đâu vậy, sao bây giờ mới đến, sắp lạnh chết bản công tử rồi."

Hàn Nghệ nói: "Ta chẳng phải nói rồi sao, ta đi tìm bọn Tiểu Béo."

"Vậy bọn họ đâu?"

"Bọn họ còn muốn đi dạo nữa, bằng không thì chúng ta tùy tiện tìm một chỗ ăn chút gì đó, thắng tiền dù sao cũng phải đi chúc mừng một phen."

Dương Mông Hạo đảo mắt, nói: "Nhưng tiền ta thắng được đều để ở Quan Kỳ Hiền rồi."

Tiểu tử người thật hẹp hòi mà, Hàn Nghệ nói: "Ta mời."

Dương Mông Hạo nói: "Sao lại không biết xấu hổ thế chứ, đây là địa bàn của ta, sao có thể để người mời. Dương Mông Hạo ta cũng coi như có chút

danh tiếng ở thời này, việc này ta không làm được."

Nếu ngươi có giấc ngộ này, thì còn nói gì chứ. Hàn Nghệ nói: "Vậy ý ngươi là?"

Dương Mông Hạo ho hai tiếng, nói: "Quay về lấy cũng phiền phức, bằng không ngươi tính sổ trước, đến lúc đó ta lấy tiền trả ngươi."

Sặc!

Trong lòng Hàn Nghệ dựng thẳng vô số ngón giữa.

Giả vờ hồ đồ a!

Hàn Nghệ cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy, theo Dương Mông Hạo đến quán rượu nhỏ đối diện. Tiền là Hàn Nghệ trả, đại gia Mông Hạo gọi, Dương Mông Hạo vừa vào cửa quán, thì hô to đủ kiểu, chỉ sợ người khác không chú ý đến y, rượu, thịt đều mang lên cho bàn công tử. Dù sao thì không cần mình trả tiền, không chút cầu thả nào.

"Cạn!"

Dương Mông Hạo uống một ly rượu lấp bụng, nói: "Hàn Nghệ, ngươi thấy chưa, ta đâu có lừa ngươi. Ta vẫn có chút quan hệ ở Trường An này, ngay cả Vương Huyền Đạo cũng hạ cờ với ta, còn thua ta nữa, ha ha. Y hoàn toàn lược bớt sự trợ giúp của Hàn Nghệ, cho rằng đều dựa vào sức một mình mình mà chiến thắng Vương Huyền Đạo."

Hàn Nghệ cũng cạn một chén, làm ầm dạ dày, cười gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, thiếu công tử thông minh như vậy, ra tay hào sảng, rất trọng nghĩa khí, gặp chuyện bình tĩnh, còn biết làm người như vậy, nhất định có rất nhiều người thích cùng chơi đùa với thiếu công tử."

Hiển nhiên, lời nịnh nọt này quả thật là mất hết nhân tính, ngược lại nghe ra toàn đúng rồi.

Dương Mông Hạo nghe được thì bay bổng như tiên, nhướn mày vui vẻ, ha ha nói: "Hàn Nghệ, không nhìn ra ngươi thật sự là một người thành thật nha, đến đến đến, cạn một ly."

Thằng nhãi này tuổi còn nhỏ như vậy đã không biết xấu hổ như vậy, lớn lên còn thế nào nha! Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đa tạ thiếu công tử khích lệ."

Cụng ly với y, lại hỏi: "Đúng rồi, Vương công tử rốt cuộc là ai? Hình như rất lợi hại."

"Còn phải nói sao, trưởng tôn của Thái Nguyên Vương gia, một trong Trường An thất tử." Dương Mông Hạo kiêu ngạo nói, phảng phất như là đang nói y vậy.

Hàn Nghệ tò mò nói: "Trường An thất tử."

Thái Nguyên Vương gia thì hẳn có nghe Dương Phi Tuyết nhắc tới, là một gia tộc còn trâu hơn Dương gia nhiều lần, hơn nữa vô cùng có lai lịch, Bắt nguồn từ triều Chu, đến nay có lịch sử hơn ngàn năm, thậm chí có thể nói là thành viên của nhóm tập đoàn gia tộc đầu tiên, Dương gia sao có thể so sánh được.

Dương Mông Hạo nói: "Ngươi không biết sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu.

Dương Mông Hạo nước miếng tung bay nói: "Trường An thất tử là nhân tài kiệt xuất trong số con cháu các đại gia tộc. Ngoài trừ Vương Huyền Đạo, Độc Cô gia Độc Cô Vô Nguyệt ra, còn có Thôi gia Thôi Tập Nhận, Trương Tôn gia Trương Tôn Diên, Lư gia Lư Sư Quái, Trịnh gia Trịnh Thiện Hành, và nhà mẹ đẻ của mẹ ta, Nguyên gia Nguyên Liệt Hồ, cũng có thể nói là biểu huy của ta."

Đây chẳng phải là phim võ hiệp, lẽ nào còn có bảng xếp hạng Thái Tử đảng sao? Nên là cha ai làm quan lớn nhất thì người đó trâu nhất chứ. Hàn Nghệ thật sự không dám tin hết vào Dương Mông Hạo, nói: "Ngươi đang nói bừa sao?"

"Sao ngươi lại không tin ta, Dương Mông Hạo ta chưa từng nói dối." Dương Mông Hạo kích động nói.

Đây đã là lời nói dối lớn nhất rồi. Hàn Nghệ mỉm cười nói: "Đương nhiên không phải, ta chỉ tùy tiện nói mà thôi."

Dương Mông Hạo nói: "Ta không có gạt ngươi, Trường An thất tử rất có lai lịch, bọn họ..."

"Bọn họ thế nào?"

"Là...chuyện này ta không thể nói."

Dương Mông Hạo lắc đầu nói.

Hàn Nghệ nói: "Vì sao không thể?"

Dương Mông Hạo nói: "Bây giờ nếu ai dám bàn tán về lai lịch của Trường An thất tử nửa thì người đó sẽ là kẻ địch của Trường An thất tử, lỡ như để người ta biết, thì Dương Mông Hạo ta làm sao có thể lẫn lộn ở Trường An nữa chứ."

Thần bí như vậy, Hàn Nghệ cũng không hỏi nhiều, dù sao thì cũng không liên quan đến hắn, đột nhiên đánh giá Dương Mông Hạo, nói: "Thiếu công tử người sao lại không có trong Trường An thất tử."

Dương Mông Hạo nghe được thì sùng sốt, lập tức nói: "Còn không phải là trách cha ta sao."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Chuyện này liên quan gì đến cha ngươi?"

Dương Mông Hạo nói: "Quan hệ rất lớn. Con cháu trong nhà người ta đánh nhau, đều có đến mấy huynh đệ cùng nhau lên. Cha ta không chịu nạp thiếp, chỉ có một thê tử là nương ta, trong nhà hương hỏa không vượng, ta chỉ có một ca ca, hơn nữa đã đi làm quan từ rất sớm rồi, chỉ còn lại một mình ta, thế đơn lực bạc. Bằng không thì chỉ dựa vào thủ đoạn của Dương Mông Hạo ta, đừng nói là loại trừ ai, chỉ ít cũng phải là đệ bát tử Trường An."

Cái này có thể coi là lý do, được rồi, không hồ là quan tam đại, dù sao thì cứ đẩy lên người cha thì không sai vào đâu được. Hàn Nghệ cười nói: "Vậy ngươi không có đề nghị với cha ngươi sao, bảo cha ngươi tìm mấy tiểu thiếp về."

"Sao lại không có."

Về mặt Dương Mông Hạo khó chịu nói: "Lúc còn rất nhỏ ta đã nói với cha ta, tìm hai tiểu thiếp, sinh cho ta mấy huynh đệ, nhưng ta cha căn bản không nghe khuyên, còn đánh ta một trận, mà mẹ ta cũng không giúp ta, cho nên ta không dám nhắc lại nữa."

Ngươi thật sự là một tên ngu xuẩn, lại thật sự khuyên cha ngươi tìm tiểu thiếp, nếu mẹ ngươi còn giúp ngươi, thì bà ấy thật sự quá nhân hậu rồi. Hàn Nghệ chỉ có thể chấp tay nói: "Thiếu công tử thật sự là nghĩa khí ngất trời, hiểu tâm đáng khen, Hàn Nghệ bội phục, bội phục."

Dương Mông Hạo đưa tay nâng mặt, rất sầu muộn, thở dài nói: - "Đáng tiếc ngươi không phải cha ta."

Hàn Nghệ thật lòng muốn quý.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Tính toán

Dịch: mafia777

Tuy Dương Mông Hạo này thoát nhìn đích thật khá dở hơi, nhưng y dở hơi như vậy cũng không hoàn toàn vô lý.

Ở đây là triều Đường, thân là quý tộc, vốn nên thê thiếp thành đàn, bởi vì triều đình có quy định về mặt này, nạp thiếp bao nhiêu thì căn cứ vào thân phận địa vị, quý tộc có ưu thế trước tiên, những gia tộc khác ai mà không có đến mấy tiểu thiếp, con cháu đầy sảnh.

Đừng nói xa xôi, cứ nói Dương Tư Nột đi, tám nhi nữ, chắc chắn không phải do một người sinh ra đâu.

Thế nhưng Dương Tư Huấn lại là một trường hợp hiếm, ông ta không muốn nạp thiếp, có một thê tử thì đủ rồi, nhưng ông ta không giống như Phòng Huyền Linh. Phòng Huyền Linh từng có ý nghĩ muốn nạp thiếp, chỉ là Lư thị quá cường thế, là nữ nhân dám gọi thẳng Lý Thế Dân, cho nên Phòng Huyền Linh tôn trọng thê tử, không nạp thiếp.

Mà Nguyên thị lại không cường thế như Lư thị, nếu Dương Tư Huấn muốn nạp thiếp, bà chắc chắn phải giúp đỡ thu xếp, nhưng Dương Tư Huấn không nạp thiếp, năng đương nhiên cũng không nhiều lời. Ta đã giúp ngươi sinh hai nhi tử, ngươi cũng không phải không có hậu.

Có điều nói gì thì nói, Dương Tư Huấn rất hiếm thấy, cũng có chút không hợp lẽ thường. Nhìn chung lịch sử năm ngàn năm của Trung Quốc, tư tưởng coi mở nhất chỉ có hai thời kỳ, một chính là thời kỳ Xuân Thu, còn một chính là thời kỳ Đông Tấn Bắc Ngụy. Thời kỳ này tư tưởng của con người đang trong quá trình thành thực, đặc biệt là người của tập đoàn quý tộc, là vô cùng vô cùng coi mở, không có gì không dám nghĩ, cho dù là làm Hoàng đế, quý tộc soán vị cũng không phải chưa từng có.

Mà sơ Đường cũng kế thừa tư tưởng của Bắc Ngụy, cũng khá coi mở, Võ Tắc Thiên có thể lên làm Hoàng đế, năng lực tuy rằng không thể nghi ngờ, nhưng thời đại cũng vô cùng quan trọng. Nếu ở thời Tống Nguyên Minh Thanh thì là chuyện không thể, người làm Hoàng hậu thì có thể nắm quyền, nhưng người không thể làm đế, bởi vì tư tưởng của người thời đó đã được cố định hóa rồi.

Nhưng việc này đã làm khổ Dương Mông Hạo, một vấn đề vô cùng đơn giản, người ta đánh nhau, đánh không lại có thể tìm ca ca mình đến giúp đỡ, hoặc là hai ba người cùng lên, cho dù là bị trừng phạt, cũng có ba người cùng nhau chịu, mà Dương Mông Hạo là con nhỏ, tuổi tác kém ca ca y rất xa, ca ca từ lâu đã ra ngoài làm quan, cho nên y luôn cô đơn một mình. Sở dĩ y thích nói dối, thích khoác lác, đều là một thủ đoạn tự bảo vệ mình, các ngươi đừng khi dễ ta, ta rất thân quen với ai ai đó.

Phủ đệ Quan Quốc Công.

"Tiểu Béo, mau chóng khai thật đi, rốt cuộc là chuyện gì."

Vừa về đến phủ, sau khi Dương Mông Hạo đi rồi, Hàn Nghệ lập tức bắt đầu nghiêm hình bức cung với Hùng Đệ. Hắn thật sự không hiểu, Hùng Đệ ngoác mắt mà tán gẫu lần đầu sao lại trâu như vậy.

Hùng Đệ ngây ngô cười khúc khích.

Hàn Nghệ nói: "Đừng cười nha, nói nhanh đi!"

"Đệ nói, đệ nói."

Hùng Đệ cười ha ha nói: "Thật ra lúc ban đầu đệ vẫn không dám nói chuyện với Oánh Oánh, là Oánh Oánh chủ động nói chuyện với đệ."

"Gi? Đã gọi là Oánh Oánh rồi sao, vậy nàng nói cái gì?"

"Nàng nói có phải đệ luôn nhìn lên nàng không."

"Vậy đệ nói sao?"

"Đệ nói làm sao muội biết?"

"Ặc."

Thiệt cho đệ theo ta lăn lộn lâu như vậy, đến nói dối cũng không biết. Hàn Nghệ vuốt mồ hôi, nói: "Nàng nói thế nào?"

"Nàng lại hỏi đệ tại sao lại nhìn trộm nàng, đệ nói đệ không biết. Nàng cười đệ thật ngốc, đệ nhìn thấy nàng cười, thì cùng cười theo nàng."

"Sau đó nàng lại hỏi đệ, đệ đang thì thầm gì với mọi người, đệ liền nói hết toàn bộ cho nàng biết. Nàng nói Hàn đại ca huynh thật quá giao hoạt, bảo đệ đừng học theo huynh, còn nói làm người phải thành thật, đệ gật đầu đồng ý, nói sau này sẽ không gạt nàng nữa. Nàng hỏi đệ tên gì, đệ nói đệ tên Hùng Đệ, mọi người đều gọi đệ là Tiểu Béo, nàng bảo đệ gọi nàng là Oánh Oánh, đệ nói được thôi. Nàng lại hỏi đệ hai con thỏ này trông dễ thương không, đệ nói rất dễ thương, sau đó nàng lại nói, trong nhà nàng không cho nuôi thỏ, nàng lại rất thích hai con thỏ này, nên đệ nói rất đơn giản, đệ mua về nuôi giúp cho nàng, nếu nàng muốn thăm hai con thỏ này, thì đệ ôm đến cho nàng xem. Nàng nói đệ thật thông minh, sau đó đệ mua hai con thỏ này về."

Nói đến đây y đột nhiên thấy Hàn Nghệ hí mắt nhìn y, nói: "Hàn đại ca, huynh nhìn đệ như vậy làm gì?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Tiểu Béo, không ngờ đệ là loại người này."

"Hà? Đệ là người thế nào?"

"Khác thường, không tính người. Hừ, đệ nhìn thấy gái, thì bán ta đi mất, còn bán rất triệt để nữa."

Hùng Đệ đảo mắt nhìn quanh mấy lượt, hình như y chưa từng nghĩ đến vấn đề này, một lát sau mới nói: "Nhưng Hàn đại ca, gạt người là không tốt mà."

"Bây giờ thì nói gạt người không tốt sao, khi đó ta giúp đệ bày kế, sao đệ không nói." Hàn Nghệ hừ nói.

Hùng Đệ hình như cũng ý thức được hình như mình chưa suy nghĩ chu đáo, ngu ngơ nhìn Hàn Nghệ nói: "Vậy bây giờ làm sao?"

"Làm sao?"

Hàn Nghệ cười gian hai tiếng, nói: "Đương nhiên là đánh đệ, Tiểu Dã, đánh thẳng nhai khác thường không tính người này."

Nói xong hắn lập tức đẩy Hùng Đệ ngã xuống giường, Tiểu Dã cũng nhảy lên giường, cùng với Hàn Nghệ hai người thọc lét Hùng Đệ.

"Ha ha ha, Hàn đại ca, Tiểu Dã, đệ biết sai rồi, hai người đừng thọc nữa."

Đang lúc ba người đang âm ỉ với nhau, nghe thấy bên ngoài có người gọi lớn: "Hàn Nghệ, người có trong phòng không?"

Là giọng của Dương Phi Tuyết.

"Có."

Hàn Nghệ liếc nhìn Hùng Đệ, hung hăng nói: "Tạm thời bỏ qua cho đệ."

Nhưng Hùng Đệ lại không chút sợ hãi, ngược lại tươi cười hơn hở, Tiểu Dã cũng cười ngây ngô.

Hai tên tiểu tử này! Hàn Nghệ đứng dậy, sửa sang lại một chút, đi đến mở cửa ra, chỉ thấy Dương Phi Tuyết đứng ngoài cửa xoa tay, vội vàng nói: "Dương cô nương, mời vào."

"Cám ơn."

Dương Phi Tuyết đi vào phòng, liếc mắt thấy lồng trúc trên bàn, vui vẻ nói: "Đây là thỏ của ai vậy, thật dễ thương nha!"

Hùng đệ vội vàng đi đến, hưng phấn nói: "Dương tỷ tỷ, là đệ vừa mua đó, con lớn tên Đại Thỏ, con nhỏ hơn thì tên Nhị Thỏ, hi hi, có phải rất đáng yêu không?"

"Ừ, hai con thỏ này thật đáng yêu."

Dương Phi Tuyết đứng trước lồng thỏ, đôi mắt to lấp lánh nhìn hai con thỏ trong lồng, chỉ thấy một con vừa mập vừa lớn, con còn lại rõ ràng nhỏ gầy hơn, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác nhau, con thỏ nhỏ gầy hơn thỉnh thoảng trêu đùa con thỏ to béo, nhưng con thỏ béo lại chỉ nghiêng đầu đi, không ngừng trốn tránh, chọc cho Dương Phi Tuyết bật cười khanh khách.

Hùng Đệ thấy Dương Phi Tuyết bị chọc cười, trong lòng cũng tràn trề cảm giác thành tựu, cũng cười theo.

Dương Phi Tuyết đột nhiên tò mò hỏi: "Con thỏ này thường ăn gì?"

"A nha!"

Hùng Đệ gãi mặt, nói: "Đệ quên mua đồ ăn cho thỏ rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Đó là đương nhiên, đệ chỉ lo mua đồ ăn cho mình thôi." Nói rồi ánh mắt hần liếc sang bao đồ ăn lớn bên cạnh.

Về mặt Hùng Đệ lập tức đỏ bừng, vội vàng nói: "Vậy đệ...đệ bây giờ đi mua."

Dương Phi Tuyết nói: "Tiểu Béo, bây giờ đã trễ thế này, sắp ăn cơm rồi, đệ còn ra ngoài làm gì."

"Vậy Đại Thỏ và Nhị Thỏ làm sao đây?"

Hùng Đệ vội vàng nói.

Dương Phi Tuyết nói: "Đệ đến phòng bếp coi có gì có thể cho thỏ ăn hay không."

"Dương tỷ tỷ nói rất đúng."

Hùng Đệ lập tức chuyển buồn sang vui, vội nói: "Vậy đệ đi ngay."

Tiểu Dã nói: "Đệ đi chung với huynh."

Hàn Nghệ đột nhiên nói: "Cần quấy, đây là phủ Quan Quốc Công, không phải nhà chúng ta."

"Phải nha."

Hùng Đệ lại mang về mặt sầu muộn.

Dương Phi Tuyết cười nói: "Các người đi đi, cứ bảo là ta kêu."

Hùng Đệ vui mừng nói: "Đa tạ Dương tỷ tỷ."

Nói xong, y lại liếc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gật đầu, vừa rồi hần nói như vậy, là vì chụp lấy câu nói của Dương Phi Tuyết.

Hùng Đệ liền nhấc lồng trúc đi ra ngoài với Tiểu Dã.

Dương Phi Tuyết ngồi xuống, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, nói: "Hàn Nghệ, người giúp Tiểu Mông mua cung sao?"

Hàn Nghệ nói: "Thiếu công tử không nói với cô sao?"

Dương Phi Tuyết quyết miệng nói: "Nó vừa về thì lên giường ngủ mất, ta không đánh thức nó."

Cũng đúng, trước đó tiểu tử kia chắc chắn đã mệt chết rồi. Hàn Nghệ cười nói: "Sau đó thiếu công tử ngấm lại, cảm thấy cung này quá mắc, hỏi mượn tiền ta cũng không tiện lắm, thế là quyết định không mua."

"Vậy sao?"

Dương Phi Tuyết gật đầu nói: "Không ngờ Tiểu Mông cũng rất biết điều."

Dương cô nương, cô thật sự quá lương thiện, Hàn Nghệ khấu thị tâm phi nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Dương Phi Tuyết lại tràn đầy chờ mong nói: "Vậy buổi chiều các người đi đâu vậy?"

"Đi dạo bên chợ đông."

"Vậy à? Vậy người nói nhanh đi, Trường An có gì vui không." Dương Phi Tuyết hơi kích động.

Hàn Nghệ tiện miệng nói một ít, thật sự chỉ là tiện miệng, nhưng Dương Phi Tuyết lại nghe mà vô cùng hâm mộ, nói: - Các người thật tốt, muốn ra ngoài chơi thì có thể ra ngoài, ta chỉ có thể chờ ở trong phủ. Ôi, nếu ta là thân nam nhi, thì sẽ không phiền phức nhiều như vậy, ta cũng có thể ra ngoài ngắm cảnh.

Hàn Nghệ cười nói: - Nhị bá mẫu cô cũng đâu phải luôn nhốt cô trong nhà, sớm muộn gì cũng bảo người dẫn cô ra ngoài chơi.

- Chỉ hy vọng thế.

Dương Phi Tuyết thở dài sâu xa, đột nhiên như nhớ ra cái gì, sau đó lại nói với Hàn Nghệ: - Đúng rồi, Hàn Nghệ, trước đó khi ta tán gẫu với nhị bá mẫu của ta, cô giúp người hỏi thăm rồi, coi thử xem nhị bá mẫu ta chuẩn bị giúp người kiếm một việc làm ra sao, nhưng nhị bá mẫu nói với ta, nhị bá bá ta vô cùng coi trọng phẩm hạnh cá nhân, cho nên tạm thời vẫn chưa giúp người tìm việc, có điều người yên tâm, chỉ cần người biểu hiện tốt, nhị bá bá nhất định sẽ giúp người.

Tuy rằng Hàn Nghệ đã nói là tha thứ cho nàng rồi, nhưng nàng thủy chung vẫn cảm thấy áy náy với Hàn Nghệ, nếu Dương Tư Huân có thể giúp Hàn Nghệ tìm một việc làm, vậy trong lòng nàng sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Trong lòng Hàn Nghệ hiểu được, nhưng hắn thật sự không muốn làm việc công, có lẽ hắn không bài xích làm quan, nhưng loại tiểu quan tiểu lại giúp người ta chạy vặt hắn cũng không có hứng thú. Thật ra nếu Dương Phi Tuyết không đến, có lẽ hắn cũng sẽ không ở lại phủ Quan Quốc Công, cười nói: - Đa tạ hảo ý của Dương cô nương. Thật ra Quan Quốc Công có thể thu nhận ta, ta đã rất cảm kích rồi, nhưng ta thật sự không muốn làm việc trong quân và nha môn, cô cũng biết ta làm người biếng nhác, lại không hiểu gì cả, nếu làm sai việc, thì sẽ liên lụy đến Quan Quốc Công, nếu thật sự là vậy, thì ta thật sự áy náy chết mất.

Dương Phi Tuyết nghe xong, cũng không nóng lòng miễn cưỡng Hàn Nghệ, hỏi: - Vậy người có dự định gì?

Hỏi vấn đề này làm cho Hàn Nghệ sững sốt, đúng vậy nha, hắn rốt cuộc định làm gì?

Tuy rằng hắn vẫn luôn muốn tới Trường An, nhưng chỉ nhắm ý đi du lịch, mà lần này hắn đến Trường An, đối với hắn mà nói cũng có chút gấp gáp, hơn nữa chuyện của Tàn Vũ cũng khiến hắn cảm thấy, bây giờ hắn không thể tự do tự tại, nguồn b achngocsach, được chẳng hay chớ như trước đây nữa. Hắn phải có năng lực bảo vệ người nhà của mình, nhưng hắn cũng không muốn dựa vào Dương gia nữa, bởi vì hắn biết căn bản không dựa được, cho nên chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng sự thật tàn khốc đã nói cho hắn biết, một thường dân không thân phận không bối cảnh như hắn, rất khó trở nên nổi bật.

Tiếp tục gat?

Điều này hiển nhiên cũng không thực tế. Thời đại thay đổi rồi, hắn cũng không còn là hắn trước kia nữa, một khi bị bắt được, thì không phải là một mình hắn chịu tội, mà còn liên lụy không ít người nữa, hơn nữa hắn cũng không muốn dẫn theo bọn Hùng Đệ, Tiểu Dã đi lừa gạt.

Nhưng ngoài trừ lừa gạt, hắn còn có thể làm gì chứ?

Lần này hắn thật sự không biết, nhất thời không khỏi mặt mũi u sầu.

Dương Phi Tuyết nhìn dáng vẻ Hàn Nghệ cúi đầu không nói, vội vàng nói: - Người đừng vội, bây giờ chúng ta mới đến Trường An một ngày thôi, những chuyện này sau này rồi nghĩ đi, nói không chừng đến lúc đó nhị bá bá ta sẽ sắp xếp cho người một việc tốt, dù sao thì người là người mà cha ta tiến cử mà.

Hàn Nghệ cười gật đầu, lại hỏi: - Không biết Dương cô nương có dự định gì không?

Về mặt Dương Phi Tuyết đau khổ nói: - Ta là người thân mang tội, ngoài trừ chờ bị xử lý thì còn có thể có dự định gì.

Hàn Nghệ trêu chọc nói: - Cô sẽ chờ bị xử lý.

Dương Phi Tuyết cười hi hi, nói: - Thật sự là cái gì cũng không giấu được người, dù sao ta cũng tính xong rồi. Nếu cha ta không giải trừ hôn ước, ta chết cũng không về. Chúng ta cũng đừng nghĩ mấy chuyện không vui này nữa, bây giờ ta chỉ muốn ra ngoài đi dạo, cứ ngồi ở trong phủ, thật sự là nhàm chán. Nói đoạn nàng đảo mắt, yêu kiều nói: - Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ vội vàng nói: - Cô đừng tìm ta, ta không dám làm việc này nữa đâu, cô muốn tìm thì tìm đường đệ của cô đi, gã có rất nhiều cách.

Dương Phi Tuyết nói: - Nhưng Tiểu Mông là một đứa nhỏ khá thành thật, lại không thông minh như người, người giúp ta nghĩ cách đi.

Tên ngu xuẩn kia thành thật? Hàn Nghệ nói: - Miễn bản, cô đừng quên, ta cũng là người thân mang tội.

Dương Phi Tuyết trề môi, nói: - Người thật không có nghĩa khí.

- Thật không biết là ai vừa nói, muốn ta biểu hiện cho tốt, lẽ nào ý của biểu hiện tốt là nghĩ cách dẫn cô ra ngoài chơi sao?

- Việc nàyta.

Dương Phi Tuyết nghiêng mặt, trầm mặc chống đỡ.

Hàn Nghệ cười nói: - Cô nha, vẫn thành thật ở trong phủ thì hơn, đi lấy lòng nhị bá mẫu của cô nhiều hơn, đến lúc đó cũng có vốn để đàm phán với cha cô, đợi sau khi giải trừ hôn ước rồi, bản tính của cô lại bộc lộ ra cũng chưa muộn, hà tất nóng lòng nhất thời.

- Nói cũng đúng.

Dương Phi Tuyết đột nhiên sùng sốt, trừng Hàn Nghệ, xì nói: - Người mới bộc lộ bản tính, không nói với người nữa, ta đi coi bọn Tiểu Mập cho tiểu bạch thỏ ăn.

Nói xong nàng liền đi ra ngoài.

Đại tiểu thư này thật là. Hàn Nghệ cười lắc đầu, nhưng lập tức lâm vào trầm tư, rốt cuộc ta nên làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Không phải nơi này, là ở kia!

Dịch: mafia777

Liên tiếp mấy ngày trời qua, tuyết đã tan, từng giọt tí tách, nước băng trên mái hiên không ngừng rơi xuống, quấy nhiễu giấc mộng của người ta.

Hôm nay, Hùng Đệ và Tiểu Dã vẫn dậy từ rất sớm, tỉ mỉ chăm sóc Đại Thố và Nhị Thố, chơi đùa đến bất diệt nhạc hồ, còn bọn Tang Mộc lại đang thưởng thức đào cung mưa được ở chợ lần trước, ngẫu nhiên hai huynh đệ còn so chiều gì đó, tuy nhiên công phu của bọn họ thật sự là mục nát, nhưng cũng đùa đến hưng trí bùng bùng. Còn về Hàn nghệ, lại về mặt đau khổ ngồi ở cửa, ngẩng nhìn giọt nước rơi xuống từ mái hiên từng giọt từng giọt tung tóe.

Về mặt u sầu.

Dương Tư Huân cũng không sắp xếp bất cứ việc gì cho Hàn Nghệ làm, ông ta là một người vô cùng bảo thủ, hơn nữa có chút khác biệt với đệ đệ Dương Tư Nột của ông ta. Dương Tư Nột coi trọng năng lực của một người, chỉ cần năng lực của người mạnh thì có thể đặc biệt trọng dụng, nhưng Dương Tư Huân lại thủy chung cho rằng, phẩm hạnh của một người mới là quan trọng nhất, ông ta không vội sắp xếp việc cho Hàn Nghệ, ông ta còn phải quan sát thêm.

Có điều Hàn Nghệ căn bản không để ý, hẳn thật sự không muốn dựa vào Dương gia, thậm chí không muốn ăn nhờ ở đậu, hơn nữa hẳn cũng không hứng thú ngày ngày bị người ta khoa chân múa tay.

Nhưng hẳn lại không biết mình có thể làm gì. Nói cho cùng, từ nhỏ hẳn đều chưa từng làm một việc đứng đắn nào, lúc nhỏ đi hộp đêm, sòng bài làm sai vặt, kiếm miếng cơm ăn, lớn lên thì lấy lừa gạt làm sinh nhai, nhưng bây giờ hoàn cảnh thay đổi rồi, hẳn cũng muốn thay đổi mình, làm chút chuyện ngay thẳng đứng đắn, nhưng vắt hết óc suy nghĩ vẫn nghĩ không ra có thể làm gì, chuyện tốt chắc chắn không đến lượt hẳn, đây là xã hội chú trọng thân phận và địa vị, hẳn là lương dân, ngoài trừ cày ruộng, hình như cũng không có chuyện gì khác để làm.

Nói trắng ra chính là cao không xong thấp không xong.

"Ài!"

Hàn Nghệ thở dài một tiếng, trong mắt mờ mịt.

"Hàn Nghệ, Hàn nghệ, người có trong phòng không?"

Chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu.

Là giọng của Dương Mông Hạo.

Đám người Hùng Đệ, Tang Mộc vừa nghe thấy tiếng của Dương Mông Hạo đều nhao nhao cười trộm.

Tiểu tử này? Hàn Nghệ buồn rầu lắc đầu, nói: "Ta đây."

Hắn vừa mới nói xong, Dương Mông Hạo đã chạy vào rồi, vẫy tay với Hàn Nghệ nói: "Đi nào, đi nào Hàn Nghệ, chúng ta ra ngoài chơi."

Hàn Nghệ vội vàng vẫy tay nói: "Thiếu công tử, ta là một kẻ ăn không ngồi rồi, người lại cứ kéo ta đi đánh cò, thật sự là làm khó người ta mà, ta không đi."

Hóa ra mấy ngày nay, Dương Mông Hạo gần như mỗi ngày đều đến tìm Hàn Nghệ đi Quan Kỳ Hiên, nhưng Hàn Nghệ đều từ chối khéo, dù sao chết cũng không đi. Hắn thật sự không có hứng đánh bạc, trừ phi thật sự không còn tiền, có lẽ sẽ đến đó kiếm chút thu nhập, nhưng bây giờ hắn thật sự không thiếu tiền.

Dương Mông Hạo chắc một tiếng, u oán nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, người thật sự không chút sức lực mà."

Hàn Nghệ cười nói: "Thiếu công tử, cuối cùng người đã nhìn thấy cách làm người của ta rồi, ta là người không chút sức lực nha."

Dương Mông Hạo liếc mắt nhìn Hàn Nghệ, nói: "Ta không kêu người đi Quan Kỳ Hiên, làm bày ra dáng vẻ này làm gì."

Hàn Nghệ làm sao chịu tin, nói: "Vậy người tìm ta làm gì?"

Dương Mông Hạo nói: "Ta chẳng phải là thấy người đến Trường An lâu vậy rồi mà còn chưa mời người ăn cơm sao, trong lòng bản khoản, hôm nay đặc biệt đến mời người ra ngoài ăn cơm đó."

Tiểu tử người mà có lòng tốt vậy sao, đừng làm đến cuối cùng lại là lão tử trả tiền, thật sự là coi ta như kẻ ngốc mà chém sao. Hàn Nghệ cũng không muốn nói nhiều, mỉm cười nhìn Dương Mông Hạo.

Da mặt của Dương Mông Hạo cũng thật dày hơn cả tường thành, nói: "Người đừng nhìn ta như vậy, hôm qua ta vừa lấy tiền từ Quan Kỳ Hiên về rồi, là để mời người ăn cơm đó."

Y quên có chọn lọc chuyện Hàn Nghệ cũng có phần trong đó.

Nói xong, y đột nhiên nhảy đến bên cạnh Hàn Nghệ, cười ha ha nói: "Hàn Nghệ, hôm nay ta dẫn người đến một nơi chơi rất vui?"

Hàn Nghệ nói: "Nơi nào?"

Dương Mông Hạo nhướn hai hàng mày nói: "Người đi thì biết, bảo đảm sẽ không khiến người thất vọng."

Hàn Nghệ thấy vẻ mặt y dâm tiện, nói: "Người lẽ nào muốn dẫn ta đến thanh lâu coi thử?"

Dương Mông Hạo mở to hai mắt nói: "Làm sao người biết?"

Người dâm như vậy, ta có thể nhìn không ra sao. Hàn Nghệ liếc nhìn Dương Mông Hạo nói: "Người còn nhỏ như vậy, mà đã dạo thanh lâu?"

Dương Mông Hạo ra vẻ ông cụ non nói: "Hàn Nghệ, người nói vậy không ổn nha! Làm nam nhân có thể không ra chiến trường, nhưng không thể không đi thanh lâu nha, sao người lại lấy tuổi tác ra nói chuyện chứ, huống hồ ta cũng không còn nhỏ."

Thật ra y là một đứa nhỏ sợ cô độc, nếu người khác nói về thanh lâu, y không chen vào được, vậy thì y sẽ cảm thấy rất mất mặt, cũng chính vì như vậy, phàm là những thứ khá thịnh hành trong thành Trường An, y đều phải thử qua, vậy thì mới có tư cách khoác lác, chứ không phải bởi vì y tham luyện nữ sắc."

"Không hiểu lắm"

Hàn Nghệ rất thành thật lắc đầu, nhưng cẩn thận ngầm nghĩ cũng thật sự có lý.

Dương Mông Hạo nói: "Người không biết thì phải học nha! Đi đi đi."

Ta học muội người, khi lão tử tán gái, người người đã chết từ sớm rồi. Hàn Nghệ vẫn lắc đầu nói: "Bỏ đi, bỏ đi, ta không có hứng thú với chuyện này."

"Không có hứng thú?"

Sắc mặt Dương Mông Hạo căng thẳng, ánh mắt không kiềm được mà nhìn xuống háng Hàn Nghệ.

Tên nhãi này tuổi còn nhỏ vậy, mà đã tà ác thế. Hai tay Hàn Nghệ che lấy, nói: "Người đừng nhìn chỗ này nha, ta nói là không có tâm tư đi." Bắt đầu từ lần trước hắn cùng Thẩm Tiểu đến thanh lâu, thì đã thất vọng tràn trề đối với thanh lâu Đại Đường, thật sự không có hứng thú gì.

Dương Mông Hạo nói: "Ngươi không có chuyện gì, sao lại không có tâm tư, Dương Mông Hạo ta đặc biệt đến mời ngươi, ngươi tốt xấu gì cũng phải nể mặt chút nha, có phải ngươi coi thường Dương mỗ không."

Dáng vẻ ngươi như vậy, bảo ta làm sao coi trọng ngươi, ngày đầu tiên lão tử đến thì ngươi đã hỏi mượn tiền. Đương nhiên, không thể nói vậy được, tốt xấu gì người ta cũng là thiếu công tử của Quan Quốc Công, Hàn Nghệ thấy y nói như vậy, hình như không đi thật sự không nể mặt, nói: "Được rồi."

"Vậy thì đúng rồi."

Dương Mông Hạo cười ha ha nói.

Hàn Nghệ đang chuẩn bị gọi bọn Tiểu Mập cùng đi, thanh lâu văn nghệ như vậy, hẳn thật lòng cảm thấy mấy người này đều có thể đi, Dương Mông Hạo vội vàng ngăn cản nói: "Ngươi kêu Tiểu Mập đến làm gì, tuổi bọn họ còn nhỏ vậy, chỗ đó không thích hợp với bọn họ."

Hàn Nghệ sùng sốt, nói: "Vừa rồi ngươi không phải nói vậy nha, ngươi chẳng phải nói là nam nhi có thể không ra chiến trường, nhưng không thể không đến thanh lâu, không thể lấy tuổi tác ra nói sao."

Dương Mông Hạo nói: "Nhưng Tiểu Béo quá nhỏ, ta dẫn nó tới đó, lỡ như xảy ra chuyện, vậy thì không tốt nha! Phải không?"

Hàn Nghệ nghĩ bụng bọn Tiểu Mập cũng không thích đến đó, thế là nói: "Được, vậy chúng ta gọi bọn Tang Mộc thì có thể chứ?"

"Cũng không nên."

Dương Mông Hạo lại lắc đầu nói.

Hàn Nghệ nói: "Chuyện này không tốt chỗ nào."

Dương Mông Hạo nói: "Ngươi nhìn bọn Tang Mộc coi, từ đầu đến chân đều là vẻ thô kệch, nếu dẫn bọn họ đi, đối với những cô nương kia sẽ đường đột đó, nói không chừng sẽ bị người ta khinh bỉ. Ta không phải là sợ bọn họ bị xấu hổ nên mới không chịu dẫn bọn họ theo sao. Đi đi đi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi nhanh đi."

Y lời Hàn Nghệ đi ra ngoài, còn tùy tiện hét lên với bọn Hùng Đệ: "Tiểu Béo, ta và Hàn Nghệ ra ngoài có chút việc, các ngươi ở nhà đợi nha."

Hùng Đệ sùng sốt, lập tức "À" một tiếng. Bây giờ trái tim y đều đặt hết lên Đại Thố và Nhị Thố, cũng không muốn đi.

"Ngươi đừng kéo, ta đi được mà."

Hàn Nghệ giãy ra, khinh bỉ nhìn Dương Mông Hạo, trong lòng coi như đã rõ, tiểu tử này keo kiệt, ngươi mang theo một người thì y phải tiêu thêm tiền.

Nhưng điều làm hắn nghi hoặc là tiểu tử này hôm nay sao lại trở nên hào sảng như vậy, không ngờ lại mời hắn đến thanh lâu vui chơi, phải đề phòng y một chút, thế là lại nói: "À, thiếu công tử, bây giờ trên người ta không mang theo tiền."

Dương Mông Hạo hào sảng nói: "Nếu hôm nay ngươi mang tiền thì không coi trọng Dương mỗ ta rồi, hôm nay toàn bộ do ta bao."

Hóa ra mấy ngày nay tiểu tử này lại thua đến rối tinh rối mù ở Quan Kỳ Hiên, truyện đang tại b achngocsach, suýt chút là thua sạch tiền mà ngày đó thắng được. Y dần dần hiểu ra, hôm đó sỡ dĩ thắng là vì Hàn Nghệ có công lao trong đó, cho nên y luôn muốn gọi Hàn Nghệ đi cùng, nhưng Hàn Nghệ luôn không muốn đi, y lại suy nghĩ, mình có phải là không phúc hậu không, thế là nghĩ cách lung lạc Hàn Nghệ, chỉ cần Hàn Nghệ chịu giúp y, thì tiền nhiều hơn nữa cũng có thể thắng được, bản tính nhỏ trong lòng đánh đến vang lên lách ca lách cách.

Hàn Nghệ cũng không biết nguyên do, nhưng vô cùng cẩn thận, đừng có rơi vào tay tiểu tử này.

Hai người lờ lờ kéo kéo ra khỏi cửa lớn, Hàn Nghệ tiện miệng nói: "Thiếu công tử, Quan Quốc Công cho phép ngươi đi thanh lâu?"

Dương Mông Hạo lập tức ngây cả người, nói: "Cha ta làm người rất đúng đắn, dĩ nhiên là không cho ta đi, nhưng cha nhà người khác đều cho phép, cho nên việc này cũng không thể nói là lỗi của ta, nếu nói cũng nên là lỗi của cha ta, ngươi nói đúng không?"

"Ặc."

Hàn Nghệ cảm nín.

Dương Mông Hạo đột nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: "Hàn Nghệ, có chuyện ta đã quên nói với ngươi."

"Chuyện gì?"

"Sau này nếu cha ta hỏi ngươi, ngươi cứ nói ngươi từ nhỏ chưa từng đến học viện, bảo ta dẫn ngươi đến học viện coi, biết chưa?"

Sặc! Hóa ra là có chuyện này! Hàn Nghệ sùng sốt, nói: "Ngươi làm vậy chẳng phải là bảo ta lừa cha ngươi sao?"

Dương Mông Hạo nói: "Vậy cũng không tính là lừa, lát nữa khi trở về, chúng ta đi đường vòng, thuận tiện đi coi thử. Hơn nữa, ta cũng đều là vì người."

Thanh lâu? Học viện? Cái gì với cái gì hà! Lỡ như bị phát hiện, tiểu tử này chắc chắn sẽ đổ trách nhiệm lên người hắn. Hàn Nghệ cười khổ nói: "Bây giờ ta có thể không đi không."

"Người đừng làm mất hứng như vậy, đi đi đi."

Dương Mông Hạo thật sự là đẩy Hàn Nghệ đi về phía bắc thành Trường An.

Hàn Nghệ đầu đầu không thôi, nói: "Ta nói này thiếu công tử, tốt xấu gì người cũng là nhi tử Quan Quốc Công, xuất môn đều phải đi bằng chân, thật quá mất mặt mà."

Về mặt Dương Mông Hạo đưa đám nói: "Người tưởng ta không muốn ngồi xe ngựa đi sao, nhưng trên dưới trong phủ đều là người của cha ta, nếu ta ngồi xe ngựa đi, cha ta chắc chắn biết. Bây giờ ta xuất môn, ngoài trừ đến học viện, thì ngay cả một tùy tùng cũng không dám mang theo."

Nói vậy cũng đúng, trong lòng Hàn Nghệ rất buồn bực, tuyết rơi đầy trời đi bộ đánh bạc đã khiến hắn cảm thấy buồn bực đến phát điên rồi, thế mà hôm nay tuyết tan rồi, vẫn phải đi bộ dạo thanh lâu, phải hứng bao nhiêu mới có thể làm được việc này chứ.

Nhưng nói đi nói lại, sớm muộn gì cũng phải đi coi thử, bởi vì thời cổ đại đích thực không có gì để chơi, coi như là đi dò đường đi, dù sao Hàn Nghệ cũng đang nghĩ như vậy.

Hai người đi gần một canh giờ cũng đã đến cửa bắc rồi, thế như lại đi vào một con đường ở phía đông cửa bắc, từ xa xa nghe thấy tiếng của các cô nương, Hàn Nghệ từ xa trông lại, chỉ thấy ngay trước mặt có một con ngõ, bên trong đều là nhà to rộng lớn, trong ngõ thì ngựa xe như nước, từng chiếc từng chiếc xe ngựa ra ra vào vào, chính giữa là một tòa lầu cao ba lầu vô cùng khí phách, vừa nhìn thì như ngọn núi nhỏ, so ra, Tri Liễu Nhai của Dương Châu rõ ràng chỉ là ngôi nhà nhỏ thôi. Căn nhà này thoạt nhìn xa hoa, hơn nữa đều có xe ngựa ra vào, xe ngựa bây giờ còn khí phách hơn cả Porsche ở hậu thế nữa.

Dương Mông Hạo hưng phấn nói: "Đây chính là nơi tụ tập của thanh lâu Trường An, gọi là Bình Khang Lý, sao hả, tốt hơn Dương Châu các người phải không?"

"Ta chưa từng đến nơi như vậy." Hàn Nghệ rất khiêm tốn nói.

"Vậy hôm nay ta sẽ dẫn người đi mở mang tầm mắt."

"Được."

Khi chưa đến nơi này, Hàn Nghệ vẫn luôn mâu thuẫn trong lòng, nhưng đến đây rồi, hắn lại có hứng thú, con người đều tò mò mà, đây là thanh lâu khí phách nhất Đại Đường, có làm những thứ kia không thì khoan nói, cũng phải đi xem cho biết. Hàn Nghệ tuy vẫn là chim non, nhưng trong lòng đã thành thực rồi, bước nhanh thẳng đến tòa lầu khí phách kia.

"Đội một lát."

Dương Mông Hạo đột nhiên kéo hắn lại, nói: "Không phải nơi này, không phải nơi này."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Vậy thì ở đâu?"

Dương Mông Hạo đưa tay chỉ một con ngõ phía bắc, nói: "Là ở kia."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Yên hoa tam hạng

Dịch: mafia777

Tin rằng mọi người nếu đã từng coi "Quốc sản lừng lẫy tất" của Tinh Gia diễn, vậy hẳn là đều có ấn tượng vô cùng sâu sắc với quán rượu Lệ Tinh và khách sạn Lệ Tinh. (Tác đang nói tới phim Quốc sản 007 do Châu Tinh Trì đóng)

Bây giờ Hàn Nghệ đang có cảm giác này, ngõ hẻm nhìn thấy phía trước phồn hoa bao nhiêu, khí phách bao nhiêu, mà hắn bây giờ đang đứng ở con ngõ này, khó coi hơn nhiều, đều là nhà nhỏ viện nhỏ, nơi cao nhất chỉ có hai lầu, hơn nữa chỉ có một cái, thoạt nhìn giống như phân nửa đều là hộ cá thể, không chút khác biệt gì với nhà dân bình thường, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy mấy bóng người lên là lên lút từ trong đó ra, sau đó cúi đầu bước nhanh, vậy mà, hai con ngõ chỉ cách nhau có mười trượng.

Hàn Nghệ thật sợ sợ đi vào rồi đột nhiên xuất hiện mấy món hàng bán địa làm vậy bản hân.

Nổi giận!

Hàn Nghệ thật lòng cảm thấy mình bị người ta coi như thứ ngu xuẩn mà đùa bỡn: "Thiếu công tử, xin thứ cho Hàn Nghệ không tiếp được."

Ném ra mấy câu này rồi Hàn Nghệ xoay người đi.

Hắn cũng không phải mù, ai tốt ai xấu, hắn còn không nhìn ra sao.

Đồ keo kiệt, nhưng người không thể lấy chỉ số thông minh của người khác ra mà keo kiệt nha!

Dương Mông Hạo giữ chặt Hàn Nghệ, nói: "Hàn Nghệ, người làm gì vậy, cũng đã đến rồi, người sao phải đi chứ?"

Hàn Nghệ lè mắt nhìn Dương Mông Hạo, không nói một lời.

Dương Mông Hạo bị hắn nhìn mà cả người không thoải mái, nói: "Hàn Nghệ, người nghe ta giải thích nha, thật sự không phải ta keo kiệt, ta cũng muốn dẫn người vào ngõ trung, nhưng ta sợ người sẽ chọc phải phiền phức nên mới dẫn người đến đây, thật sự là có ý tốt mà. Nếu ta lừa người, ta sẽ chết không từ tế, đã được chưa hả?"

Câu này nghe sao là lạ! Hàn Nghệ nói: "Ý của người là, loại người như ta nên đến đây sao."

"Phải không, ai ui, việc này tạm thời thật sự không nói rõ được. Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống trước, ta từ từ giải thích cho người nghe, hơn nữa cô nương ở đây cũng không tệ, người tin ta đi không sai đâu."

Chẳng lẽ đi dạo kỹ viện cũng luận xuất thân? Hàn Nghệ thật sự không hiểu tình hình, lại thấy Dương Mông Hạo nói như có chuyện lạ, cũng lo lắng sẽ gặp chuyện phiền phức, thế là nói: "Được, ta tin người lần này, nếu người lừa ta, từ nay người đừng gọi ta ra ngoài nữa."

Hắn đi theo Dương Mông Hạo vào tòa lầu duy nhất trong con ngõ phía trước, chỉ thấy trên tấm bảng viết ba chữ lớn Phụng Phi Lâu.

Nhưng đi vào trong lại yên tĩnh một cách lạ thường.

"Nhìn đi! Đây là Phụng Phi Lâu nổi tiếng nhất ngõ bắc, ta dẫn người tới chỗ tốt nhất đó."

Dương Mông Hạo sau khi khoác lác xong thì bước nhanh tới, đi đến trước cửa, truyện đăng tại b achngocsach, chỉ thấy có một người đứng trước cửa, tựa vào khung cửa mà ngủ gà ngủ gật, khoảng hai mươi tuổi, gầy như que củi, lấm la lấm lét, để hai chòm râu nhỏ.

"Trà Ngũ!"

Dương Mông Hạo quát to một tiếng.

Ngũ (5)? Hàn Nghệ bị hù nhảy dựng lên, tên này đủ trâu bò nha!

Trà Ngũ sợ đến mức khẽ run rẩy, mở mắt ra: "Dương thiếu công tử?"

Dương Mông Hạo hiện ngang cao ngạo nói: "Hay cho tên Trà Ngũ người, lại dám ngủ gật, không sợ Lưu giả mẫu lột da người sao?"

Giả mẫu thông thường là chỉ mẹ kế, mẹ sau, đồng thời cũng dùng để gọi lão bảo trong kỹ viện.

Trà Ngũ cười gượng mấy tiếng, không đáp lời.

Dương Mông Hạo khí phách hiện ngang chỉ Trà Ngũ, sau đó cất bước đi vào.

Trà Ngũ hơi sững sờ, sắc mặt có chút kỳ lạ, vội vàng đi theo.

Đi vào trong, không thể không nói một câu, trong này rất rộng lớn, so với bất cứ thanh lâu nào trong Trì Liễu Nhai đều rộng lớn hơn, thật sự là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nhưng điều khiến người ta lấy làm lạ là bên trong không có một ai, trống trải vô cùng.

Dương Mông Hạo mờ mịt trừng mắt nhìn, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Trà Ngũ nói: "Ta nói này Trà Ngũ, ta đã lâu rồi không đến, sao Phụng Phi Lâu của người lại trở nên như vậy, khách nhân đâu? Còn những tiểu nương từ kia đâu?"

Trà Ngũ há miệng, lại vươn tay nói: "Thiếu công tử, ngài ngồi xuống trước, ngồi xuống trước."

Dù sao bên trong cũng không có ai, tùy tiện ngồi xuống đều là bao trọn, Dương Mông Hạo và Hàn Nghệ đi đến bàn vuông ngay giữa ngồi xuống.

Trà Ngũ mang đến một bình trà đã lạnh châm trà cho bọn họ.

Tĩnh tĩnh Dương Mông Hạo khá nóng nảy, nói: "Thằng nhãi người nói mau, rốt cuộc là chuyện gì?"

Trà Ngũ thở dài nặng nề, nói: "Thiếu công tử có điều không biết, nửa tháng trước, Liên Nhi và Kim Ngọc Nhi đều đến Hoa Nguyệt Lâu ở ngõ trung rồi."

"Ngươi ngươi nói cái gì?"

Dương Mông Hạo trừng to mắt, nói: "Liên Nhi, Kim Ngọc Nhi đều đến Hoa Nguyệt Lâu rồi?"

Trà Ngũ gật đầu.

Dương Mông Hạo kinh ngạc nói: "Không thể nào, chuyện thế này sao ta lại không biết nha?"

Trà Ngũ ngượng ngùng nói: "Xem ra Dương thiếu công tử rất lâu rồi không đến đây."

"Việc này."

Dương Mông Hạo liếc nhìn Hàn Nghệ, gương mặt non nớt nở nụ cười xấu hổ.

Hàn Nghệ tuy không rõ ràng lắm, nhưng từ nụ cười xấu hổ trên mặt Dương Mông Hạo cũng không khó đoán ra, Liên Nhi và Kim Ngọc Nhi này chính là cô nương không tệ không mệnh Dương Mông Hạo. Bây giờ thì hay rồi, hai cô nương này đều đi rồi, lần này coi Dương Mông Hạo làm sao thu dọn.

"Vậy vậy những nương tử khác thì sao?" Dương Mông Hạo vừa lau mồ hôi, vừa nói.

Trà Ngũ nói: "Liên Nhi và Kim Ngọc Nhi đi rồi, Phượng Phi Lâu chúng ta làm ăn xuống dốc không phanh, Lưu giả mẫu giận đến bệnh không dậy nổi, lại có không ít cô nương đều rời đi, chỉ còn lại năm người, bây giờ đang ngủ trong phòng."

Không cần phải nói, năm người chưa chạy này chắc chắn là không ai cần.

Dương Mông Hạo đáng thương nhìn Hàn Nghệ, nói: "Hàn Nghệ, ngươi coi đi."

Hàn Nghệ phát tay nói: "Được rồi, được rồi, cũng đừng gọi cô nương, mang chút thức ăn và rượu lên đi. Hắn đã mất hứng rồi, chỉ muốn ăn chút đồ rồi nhanh chóng đi."

Dương Mông Hạo vội vàng nói: "Ngươi còn không đi mau."

Trà Ngũ ngượng ngùng nói: "Việc này việc này phải trả tiền trước."

Dương Mông Hạo nói: "Đây là quy củ gì?"

Trà Ngũ nói: "Bây giờ không có khách, sư phụ phòng bếp cũng đi rồi, ta phải đến ngõ trung mua thức ăn cho các vị."

Dương Mông Hạo nói: "Sư phụ phòng bếp cũng đi rồi, vậy tiệm này của các ngươi còn mở thế nào chứ."

"Không định mở nữa, Lưu giả mẫu dự định bán Phượng Phi Lâu đi, ta ở lại đây là để bán cửa tiệm đây."

Hàn Nghệ ngăn ra: "Các ngươi muốn bán lâu?"

Trà Ngũ gật đầu nói: "Đúng vậy, căn bản không mở được nữa."

Hàn Nghệ nghe được hơi suy nghĩ.

Dương Mông Hạo đảo mắt, lần này tiết kiệm không ít tiền, vội vàng móc một xâu tiền ra cho Trà Ngũ, nói: "Thật là phiền phức, đi nhanh đi."

Trà Ngũ vừa thấy, đây là tiền mua rượu thức ăn, ngay cả tiền chạy vặt cũng không có, không được nha, bây giờ ngay cả tiền công y cũng sắp không có rồi, nên muốn kiếm chút tiền ngoài, cầm tiền mà nhìn Dương Mông Hạo.

Da mặt của Dương Mông Hạo cũng thật sự không phải để trưng cho đẹp, nói: "Thế nào? Không đủ tiền sao?"

Hàn Nghệ coi như phục rồi, tới đây mà còn keo kiệt, ngươi còn lẫn lộn cái gì hả, móc một xâu tiền ra đặt lên bàn, nói: "Mua đồ ăn và rượu ngon đến, tiền dư thì ngươi cầm lấy."

Trà Ngũ vừa nhìn, lập tức mặt mày hớn hở, nói hai tiếng cảm tạ, sau đó đi ra ngoài.

Dương Mông Hạo kinh ngạc nói: "Hàn Nghệ, ngươi chẳng phải không mang tiền sao?"

Hàn Nghệ khó chịu nói: "Nếu ta không mang tiền mà dám ra ngoài với ngươi sao?"

Dương Mông Hạo ngượng ngùng nói: "Ngươi đừng trách ta, thật ra Liên Nhi và Kim Ngọc Nhi là người đẹp thiên hạ khó gặp, nhưng nào biết các nàng lại đến Hoa Nguyệt Lâu."

Hàn Nghệ nói: "Bây giờ ta mặc kệ những thứ này, ta muốn biết tại sao ngươi lại dẫn ta đến đây."

Dương Mông Hạo nói: "Đương nhiên là vì ngươi rồi, ngươi cho rằng ta nghĩ gì chứ. Dương Mông Hạo ta ở dải Trường An này cũng coi như có chút danh tiếng, nếu để người ta nhìn thấy ta đến ngõ bắc, ngươi cho rằng ta không mất mặt sao."

Hàn Nghệ mỉm cười một tiếng, nói: "Hóa ra là ta liên lụy ngươi à."

"Còn không phải sao."

"Được được được, vậy ngươi nói cho ta biết, ta liên lụy ngươi thế nào."

Dương Mông Hạo lập tức nói.

Hóa ra địa khu gọi là Bình Khang Lý này cũng là khu đèn đỏ của Trường An, dù sao là đô thành mà, quy hoạch vô cùng đúng chỗ, tất cả thanh lâu nhạc phường trong thành Trường An đều tập trung ở đây cả.

Trong Bình Khang Lý này nổi tiếng nhất không gì qua được Yên Hoa tam hạng, chính là ngõ trung, ngõ nam và ngõ bắc, nơi xa hoa nhất là ngõ trung, kế đến là ngõ nam, nơi mục nát nhất chính là ngõ bắc mà Hàn Nghệ đang ở đây, ngay cả ca kỹ ngõ bắc cũng không dám nói mình ở ngõ bắc, cảm thấy rất mất mặt.

Mà thanh lâu nhạc phường nổi tiếng nhất ngõ trung, ngõ nam trên cơ bản đều là do triều đình âm thầm mở, nói trắng ra là sản nghiệp trong quy chế, là ngành tiêu phí cao nhất trong thành Trường An, bất cứ ngành nghề nào cũng không theo kịp.

Những cô nương trong thanh lâu trong quy chế đó, rất nhiều người đều sắc nghệ song tuyệt, tuy rằng bọn họ đều đến từ những giai cấp khác nhau, thế nhưng bọn họ được giáo dục vô cùng cao cấp, căn bản đều là do đại sư trong cung đình đến dạy bọn họ cầm kỳ thi họa, cho nên được Tiên Sĩ, quan viên săn đón, sau lưng lại có lão đại chống lưng, những ca kỹ này tuy rằng ngoài mặt thì địa vị hèn mọn, nhưng thực tế thì rất cao, tương đương với siêu sao thiên hoàng của triều Đường.

Nhưng cũng vì có bối cảnh hùng hậu, do vậy thật ra trong này rất đen tối, có vài người thậm chí biến tướng thành lừa gạt, nếu ngươi mắc tội nương tử trong lầu của bọn họ, xe ngựa cũng khấu trừ của ngươi. Đương nhiên, việc này cũng phải nhìn người, Trường An thất tử đến đây thì bọn họ không dám làm bậy, nhưng những lương dân như Hàn Nghệ mà đến, thì tám chín phần sẽ bị hố.

Hoặc là căn bản không ai để ý đến hân, hơn nữa cô nương trong đó cũng vô cùng hung hãn, dù sao thì triều Đường vô cùng coi mở, hân phụ đâu đâu cũng có.

Con người luôn hướng lên cao, nước luôn chảy xuống thấp, nếu ngõ bắc có nữ tử tốt, ngõ trung, ngõ nam đều sẽ nghĩ hết mọi cách đào ra cho được. Các cô nương đương nhiên nguyện ý đi qua đó, có bảo đảm, hơn nữa còn có thể quen với đạt quan quý nhân. Tuy rằng quan viên tại chức của triều Đường không được phép đi thanh lâu, nhưng những quy định này trên cơ bản không ngăn được những quan viên này chạy đến Bình Khang Lý, lên la lên lút cũng phải đến.

Khi Dương Mông Hạo nói, nhiều lần nhắc đến một điểm, chính là nếu Hàn Nghệ đi, nhất định sẽ bị người ta lừa, bị người ta sỉ nhục, bởi vì Hàn Nghệ ngươi không có bối cảnh, lại không có tài học, ngươi mà đi, nói không chừng người ta còn không muốn tiếp ngươi.

Hàn Nghệ thật sự không dám tin, khách hàng là thượng đế nha, nói: "Ngươi không gạt ta chứ."

Dương Mông Hạo nói: "Dương Mông Hạo ta là người chính trực, sao lại gạt ngươi. Lần trước Hoa Nguyệt Lâu mở yến hội, tiểu công tử của Thị Lang Môn Hạ Tĩnh mở miệng trêu đùa Nha Nương ngay trong tiệc, làm cho cả tiệc cười vang âm trời, ngươi có biết Nha Nương kia làm gì không?"

Thị Lang Môn Hạ Tĩnh là Phó Tể Tướng nha!

Hàn Nghệ nói: "Làm gì?"

"Chính là bạt tai một cái."

"Thật hay giả?"

"Lừa ngươi làm gì, nếu ngươi không tin thì có thể hỏi Trà Ngũ."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Vậy công tử kia làm sao?"

Dương Mông Hạo hưng phấn nói: "Đương nhiên là đánh trả nha. Nghe nói hai người đánh ra tới cửa ngay trong tiệc, có điều Nha Nương vốn trời sinh mạnh mẽ, cuối cùng đánh cho tiểu tử kia sợ hãi, chạy ra khỏi nhà, chỉ vào Nha Nương nói, nữ nhân này thật sự là cộp cái, bây giờ bọn ta đều gọi Nha Nương là Hồ Nương."

Hàn Nghệ nói: "Vậy nàng còn có thể sống được sao?"

Dương Mông Hạo hừ nói: "Ngươi không biết đâu, từ sau chuyện đó, giá tiền của Nha Nương đã tăng lên gấp đôi có thừa, rất nhiều người đều thích sự

mạnh mẽ này của nàng."

Nhỏ nên? Roi da? Trong đầu Hàn Nghệ ló lên từng hình ảnh hung ác.

Dương Mông Hạo đảo mắt, nói: "Hàn Nghệ, bây giờ ngươi biết ta vì ngươi mà chịu ủy khuất lớn thế nào không. Ta đi đến đó thì không sao, nếu ngươi đi, chắc chắn sẽ không vui, cho nên ta mới dẫn ngươi đến ngõ bắc."

Hàn Nghệ nửa tin nửa ngờ nhìn y, nói: "Nếu đã như vậy, ngõ bắc chẳng phải là không ai đến sao?"

Dương Mông Hạo rung đùi đắc ý nói: "Cũng không phải, dân lao động hay đến đây nha! Những người này nếu đến những chỗ như Hoa Nguyệt Lâu, người ta không nhất định sẽ chiều đãi họ, có lẽ cả cửa cũng không cho vào. Nếu đến những đại viện khác, nói không chừng còn bị người ta lừa tiền, chỉ có thể đến ngõ bắc."

Hàn Nghệ biết, tiểu tử này đang có ám chỉ nha!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Thiên thuật không phải dễ học như thế

Dịch: mafia777

Nói như vậy, chẳng phải ta còn phải cảm tạ thiếu công tử ngươi sao."

Hàn Nghệ như cười như không nói.

Hắn cũng nửa tin nửa ngờ đối với mấy câu này, dù sao thì tiểu tử Dương Mông Hạo này rất không đáng tin, nhưng hắn cũng không muốn ngồi chung một chỗ với những vị quan to hiển quý kia, dưới loại không khí đó, e rằng uống có chén rượu cũng phải thấp tha thấp thỏm, cho dù là Dương Mông Hạo mời hắn đi, hắn hiện tại e rằng cũng không muốn đi, vấn đề chính là thằng nhãi Dương Mông Hạo này quá keo kiệt, cho dù là tới bây giờ cũng không có ý định mời hắn đến ngõ trung, vẫn còn ngồi đây tìm cớ.

"Ngươi nói gì thế, vì huynh đệ chịu chút nhục thì có là gì chứ." Dương Mông Hạo vỗ ngực nói.

Hắc! Tiểu tử ngươi còn tưởng thật à. Hàn Nghệ cười nói: "Điều này ta đã nhìn ra, thiếu công tử đối với ta đích thực không tệ, Hàn Nghệ cảm kích sâu sắc."

Dương Mông Hạo cười ha ha nói: "Hàn Nghệ, chúng ta có phải có thể coi như huynh đệ không."

Hàn Nghệ khẽ mỉm cười nói: "Hàn Nghệ có tài đức gì mà dám đeo bám giao tình với thiếu công tử chứ."

"Ài, Dương Mông Hạo ta chưa từng so đo những thứ này."

Dương Mông Hạo vung tay lên, khí phách hiên ngang nói.

Có bản lĩnh thì lát nữa ngươi đừng cầu xin ta. Hàn Nghệ mỉm cười, không lên tiếng.

Dương Mông Hạo liếc mắt nhìn Hàn Nghệ, cười ha ha nói: "Hàn Nghệ, ta hỏi ngươi một chuyện."

Hàn Nghệ nói: "Chuyện gì?"

Dương Mông Hạo nói: "Ngươi có phải che giấu bản lĩnh ném xúc xắc không?" Trong lúc nói, hai mắt y toát ra vẻ mong đợi.

Quả nhiên là đến vì chuyện này. Hàn Nghệ ra vẻ kinh ngạc nói: "Việc này ngươi nghe ai nói vậy?"

Dương Mông Hạo hừ nói: "Ngươi còn muốn giấu ta, hôm đó ở Quan Kỳ Hiên ta đã nghi ngờ rồi, sao ngươi có thể muốn ném được số gì thì ném được số đó chứ, có may mắn hơn nữa cũng không thể làm được như vậy, chúng ta là huynh đệ, ngươi đừng giấu ta."

Hàn Nghệ hơi chần chừ, sau đó gật đầu nói: "Ta đích thực từng luyện được bản lĩnh ở mặt này."

"Thật sao?"

Dương Mông Hạo mừng rỡ, rõ ràng là vừa rồi y chỉ thử thăm dò Hàn Nghệ, nhưng không ngờ là Hàn Nghệ thật sự làm được như vậy.

Hàn Nghệ gật đầu.

Cả người Dương Mông Hạo đã sắp nằm rạp xuống bàn rồi, trừng to hai mắt nói: "Vậy ngươi có thể truyền thụ bản lĩnh đó cho ta không, ta bái ngươi làm thầy."

Không ngờ y lại tham lam đến thế, ta còn cho rằng y lấy lòng ta bằng mọi cách chỉ vì muốn ta giúp y thắng tiền, nhưng không ngờ là muốn học thủ đoạn lừa gạt này. Hàn Nghệ cười nói: "Thiếu công tử, ngươi đường đường là nhi tử của Quan Quốc Công, học những thủ đoạn không đàng hoàng này làm gì."

"Sao có thể coi như thủ đoạn không đàng hoàng chứ, đây chính là bản lĩnh to lớn nha, nếu luyện được bản lĩnh này, thì ngay cả Huyền Đạo ca ca cũng không phải đối thủ của ta, còn không lợi hại sao."

Dương Mông Hạo kích động nói.

Tiểu tử này thích nhất là nổi bật, lúc này trong lòng đã nghĩ, ngày sau khi tung hoành ở Quan Kỳ Hiền thì phong quang cỡ nào nha.

Hàn Nghệ thở dài, nghiêm túc nói: "Thiếu công tử, nhà ngươi có tiền như thế, lại có quyền, sao ngươi không giống như ca ca ngươi, học hành cho tốt, tương lai vào triều làm quan, cờ bạc đối với ngươi mà nói, coi như là công cụ giải sầu lúc bình thường cũng được rồi, không cần phải trầm mê trong đó."

Dương Mông Hạo nghe xong lại ngồi xuống, ôm đầu nói: "Ngươi nói giống hệt như cha ta, thật sự là mất hứng, chúng ta đều là nam nhân, sáng khoái một chút đi, ngươi có dạy ta không."

Hàn Nghệ liếc nhìn Dương Mông Hạo, thấy y ôm đầu, trong lòng cũng vô cùng khó xử, nghĩ bụng, bây giờ ta vẫn đang ở nhà y, không thể trở mặt với y được, hơn nữa ta vừa đến Trường An, không biết gì cả, vẫn còn nhiều chỗ cần đến y, y cũng chỉ là hứng thú nhất thời, ta tùy tiện làm khó y, khiến y biết khó mà lui, nói: "Được rồi, nếu thiếu công tử đã muốn học như vậy, thì ta dạy ngươi."

"Thật à? Ngươi thật sự đồng ý dạy ta sao." Dương Mông Hạo kích động nói.

Hàn Nghệ gật đầu, ừ một tiếng.

Dương Mông Hạo đột nhiên lấy hai viên xúc xắc từ trong ngực ra, nói: "Vậy ngươi nhanh nhanh dạy ta đi."

Hàn Nghệ nhìn thấy xúc xắc thì sùng sốt. Mẹ nó, tiểu tử này thật sự có chuẩn bị mà đến, xúc xắc cũng mang theo luôn, cười nói: "Thiếu công tử, nếu ngươi ngày ngày đều mang theo sách bên người, Trạng Nguyên tương lai nhất định sẽ là ngươi."

Dương Mông Hạo rung đùi đắc ý nói: "Ta chẳng cần đi thi Trạng Nguyên gì đó, dù sao thì khi ta lớn rồi tự nhiên sẽ làm quan thôi."

Hàn Nghệ ngăn người, cuối cùng hiểu được tại sao Dương Mông Hạo lại không thích đi học rồi, bởi vì triều đình bây giờ là do quý tộc khống chế, cho nên cho dù thế nào, những con cháu quý tộc này đều có thể làm quan. Nếu Hàn Nghệ là y, e rằng cũng sẽ không đọc sách, liếc nhìn hai viên xúc xắc, đưa tay đẩy sang một bên, nói: "Tạm thời ngươi không dùng đến cái này, thật ra muốn khống chế xúc xắc, điểm quan trọng nhất chính là phải khống chế được sức lực."

"Sức lực?"

Dương Mông Hạo hoàn toàn không hiểu, nhưng y vẫn gật đầu nói: "Có lý, có lý, vậy làm sao có thể luyện được sức lực?"

Hàn Nghệ đột nhiên cầm lấy một chiếc đĩa trước mặt, ánh mắt lại liếc sang cái bàn cách bọn họ sáu bước bên trái.

Dương Mông Hạo liếc sang, bàn kia cũng không phải chỗ đặc biệt gì, quay đầu lại nhìn, chuẩn bị hỏi thử, Hàn Nghệ đột nhiên lắc cổ tay một cái, chiếc đĩa bay ra ngoài, nghe thấy bịch bịch hai tiếng, Dương Mông Hạo vội vàng quay đầu lại nhìn, nói: "Chiếc đĩa kia đâu?"

Hàn Nghệ cười cao thâm, thưởng thức hóp trà, hai mắt trợn lên, con mẹ nó, thật lạnh!

"Chẳng lẽ ngươi ném vào trong ống đĩa kia rồi?"

Dương Mông Hạo chỉ vào ống đĩa nhỏ trên bàn kia nói.

Hàn Nghệ nói: "Cái này không coi là bản lĩnh gì, chỉ là công phu cơ bản thôi, nếu ngươi muốn học bản lĩnh đồ xúc xắc, thì trước tiên ngươi phải ném đĩa vào trong ống đĩa kia đã."

Dương Mông Hạo hồ nghi liếc nhìn, nói: "Vừa rồi ngươi ném nhanh quá, ta không nhìn rõ, ngươi ném lại lần nữa cho ta xem đi."

Hàn Nghệ cười lắc đầu, lại cầm lấy chiếc đĩa còn lại, tiện tay ném đi, chính xác không lệch rơi vào trong ống đĩa kia.

Dương Mông Hạo cả kinh, nhưng lần này y nhìn thấy vô cùng rõ ràng, lập tức khiếp sợ đầy mặt, sau đó hứng thú nổi lên, nói: "Ta thử xem, ta thử xem. Nói đoạn y cầm lấy một chiếc đĩa lên, ném về phía ống đĩa kia, ngay cả ống đĩa còn chưa tới được thì trực tiếp bay lên trên rồi."

Vù vù vù!

Y một hơi ném hết toàn bộ đĩa trên bàn đi, nhưng không chiếc nào rơi vào trong ống.

Tiểu tử này thấp thòm không yên, cho dù ta thật sự dạy y Thiên thuật, y cũng không thể học được. Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Người cứ ném vậy không được, trước hết phải ổn định hơi thở, nhắm chính xác ống đĩa kia, truyện đang tại bachngocsach, sau đó không ngừng căn cứ vào kết quả ném của lần trước mà điều chỉnh sức lực và góc độ, vậy mới có cơ hội ném vào ống đĩa được, nhưng ném vào rồi cũng không tính là gì, người phải làm được bách phát bách trúng, không thể có sai sót lần nào, mới coi như là thành công bước đầu."

"Bách phát bách trúng mà chỉ có thể coi như thành công bước đầu?"

Về mặt Dương Mông Hạo cầu xin nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Thật ra ném đĩa trúc vô cùng đơn giản, chỉ cần người cần cù luyện tập thì có thể làm được. Ném xúc xắc còn khó hơn ném đĩa trúc nhiều lắm, người phải tính toán cả việc xoay tròn nữa. Bỏ đi, đợi sau này người sẽ hiểu."

Dương Mông Hạo gãi đầu nói: "Vậy chẳng lẽ phải học rất lâu?"

Hàn Nghệ thần nhiên nói: "Ta luyện suốt ba năm đó."

"Ba năm?"

Dương Mông Hạo trừng mắt, nói: "Vậy không phải cũng quá lâu à, lẽ nào không có cách cấp tốc sao?"

Cách cấp tốc? Nếu có cách cấp tốc, thiên hạ chẳng phải đều là lừa gạt sao. Hàn Nghệ cười nói: "Đương nhiên có, người biết ta khá ngốc mà, do vậy mới học ba năm, có điều với thiên phú của thiếu công tử, nói không chừng ba tháng cũng có thể luyện thành."

"Đúng đúng đúng, sao ta lại không nghĩ đến điểm này chứ."

Dương Mông Hạo gật đầu liên tục, tỏ vẻ đồng ý.

Thật ra Hàn Nghệ nói ngược hoàn toàn, hắn có thiên phú không ai bì kịp ở mặt này nên mới luyện ba năm, nhưng nếu là Dương Mông Hạo, phỏng chừng ba mươi năm cũng luyện không xong.

Hàn Nghệ cười nói: "Thiếu công tử, người phải nhớ kỹ, chỉ dựa vào may mắn là không được, phải có thủ đoạn nữa, cho nên ta đề nghị người thay vì mỗi ngày chạy đến Quan Kỳ Hiên, thì chỉ bằng ở nhà luyện tập nhiều một chút, đợi sau khi học xong thì đi, như vậy chắc chắn sẽ gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, không gì địch nổi."

"Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật?"

Trong mắt Dương Mông Hạo sáng lên, gật đầu liên tục nói: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập." Trong lòng lại nghĩ, chỉ dựa vào thiên phú của Dương Mông Hạo ta, phỏng chừng không đến ba tháng, hai tháng thì đủ rồi, hai tháng sau, ta sẽ ha ha.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, y đột nhiên bật cười ha ha.

Hàn Nghệ nhìn hết vào mắt, làm sao không biết tiểu tử này đang nằm mơ giữa ban ngày, cười mà không nói.

Lúc này Trà Ngủ rốt cuộc cũng mua thức ăn về rồi, bốn món ăn, hai bình rượu, đối với hai người mà nói thì thật sự đủ rồi, nhưng phải biết là vừa rồi bọn họ cho không ít tiền, dù thấy là tiêu phí ở đây không phải chỉ cao bình thường thôi.

Hàn Nghệ nhìn bốn món ăn này, trầm nghĩ, may mà ta cũng bỏ tiền, bằng không e rằng hai món ăn, một bình rượu, tiểu tử này thật là keo.

Dương Mông Hạo hoàn toàn không để ý đến điểm này, nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại nhiều lần, đây là tiệc bá sự, còn khoái lạc là sau khi xuất sư, nhất định sẽ bao trọn Hoa Nguyệt Lâu để mời Hàn Nghệ ăn bữa ngon.

Nói tóm lại chính là ra sức khoái lạc.

Hàn Nghệ căn bản không nghe y nói gì, ánh mắt thỉnh thoảng đánh giá Phượng Phi Lâu, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Sau khi ăn xong, hai người liền đứng dậy rời đi, vốn dĩ Hàn Nghệ không ôm bất cứ hi vọng gì đối với chuyến đi thanh lâu này, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy chuyến này thật không tệ.

"Đây không phải là Mông Hạo sao, Mông Hạo, Mông Hạo."

Hai người mới ra khỏi ngõ bắc thì nghe thấy ở phía nam có người hô.

Hàn Nghệ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có một chiếc xe ngựa, mấy vị công tử ca tuổi tác cỡ Dương Mông Hạo hoặc ngồi hoặc đứng trên xe ngựa.

"Vu Hàn, Triệu Dung, sao các người lại ở đây?"

Dương Mông Hạo hơi kinh ngạc nói.

Nghe thấy một công tử ca đối diện cười ha ha nói: "Chúng ta còn định hỏi sao ngươi lại ở đây nữa, tiểu tử ngươi thật sự là hẹp hòi, lại chạy đến ngõ bắc chơi, thật sự không ngại mất mặt à."

Dương Mông Hạo vội la lên: "Ngươi thì hiểu cái gì, ta chẳng phải là nghe nói Lưu giả mẫu bị bệnh, nên đặc biệt tới thăm bà ấy sao, ta đây gọi là trọng tình trọng nghĩa. Ánh mắt lại chột dạ nhìn Hàn Nghệ."

Mặt Hàn Nghệ không chút cảm xúc, phảng phất như không nghe thấy, trong lòng lại thầm buồn cười, tiểu tử này thật sự là khoác lác.

Công tử ca đối diện kia nói: "Được rồi, được rồi, chúng ta còn không hiểu ngươi sao, mau qua đây, chúng ta hẹn các nàng Tần Ngũ Nương đến ngoại ô cùng nhau đánh cầu, cùng đi đi."

Đánh cầu chính là cười ngửa đánh bóng.

Tiểu tử này tuy rằng ngoài miệng nở đom đốp, nhưng quý ở chỗ cái miệng biết khoác lác, có tiểu tử này ở đây, thì không sợ không khí nặng nề, cho nên những công tử ca này cũng thích chơi đùa với y.

"Vậy thì ta phải đi, trời đổ tuyết làm ta đã lâu rồi không được đánh cầu."

Dương Mông Hạo hưng phấn nói, đột nhiên, y lại nhìn sang Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Ngươi đi đi, tự ta quay về được rồi."

"Vậy được, ta đi đây."

Dương Mông Hạo lập tức chạy qua, mấy công tử ca lại hi hi ha ha âm ỉ lên.

Lúc này trước mặt có một người đi đến, một thân áo vải, y phục đơn giản lại không thể che giấu được khí chất cao quý của người này.

Mấy công tử ca vừa nhìn thấy người này thì người ngồi trên xe ngựa lập tức nhảy xuống, người đang ngồi xổm lập tức đứng lên, người đứng thì liền đứng thẳng lên, đồng loạt chấp tay với người kia nói: "Vu Hàn (Mông Hạo) bái kiến Huyền Đạo ca ca."

Người tới chính là Vương Huyền Đạo.

Wương Huyền Đạo khẽ gật đầu ừ một tiếng, ánh mắt lại nhìn sang Hàn Nghệ, khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Đăng sau chuyện xưa

Dịch: mafia777

"Hàn tiểu ca, thật khéo quá!"

Wương Huyền Đạo đi đến trước người Hàn Nghệ, khẽ gật đầu, nho nhã lễ độ, đôi tay cực kỳ xinh đẹp kia vẫn như cũ cầm con rùa đen xấu xí kia, làm cho người ta có cảm giác phí phạm của trời.

Thật là khéo sao? Hàn Nghệ thầm lẩm bầm một câu, dò hỏi: "Ta còn cho rằng Vương công tử ở nhà bóc một què, mới đến đây tìm ta chứ."

Wương Huyền Đạo sùng sốt, cười lắc đầu nói: "Nếu ta có bản lĩnh này, vậy thì tốt rồi." Ngừng một lát, y lại nói: "Hôm nay thời tiết không tệ, nếu Hàn tiểu ca không ngại, thì cùng đi nhé."

"Đang có ý này, mời."

"Mời."

Hàn Nghệ vừa đi, vừa nói: "Không ngờ cao nhân như Vương công tử cũng đến những nơi thô tục này."

Wương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Ta thì tính là cao nhân gì chứ, chỉ là phạm nhân, ăn ngũ cốc hoa màu, làm việc mà phạm nhân đều biết làm."

Hàn Nghệ nhiều chuyện nói: "Xem ra Vương công tử cũng có không ít tương hảo cũ ở nơi này!"

Tương hảo cũ? Vương Huyền Đạo ngẩn người, sau đó cười khỏ nói: "Ta chỉ là ngẫu nhiên tới đây, thật sự cũng không có tương hảo cũ như Hàn tiểu ca nói, chỉ là đến họp mặt với một số người bạn thôi."

Không họp chỗ nào, lại cứ chạy đến đây họp, ta tin người mới lạ, mọi người đều là nam nhân, Hàn Nghệ làm sao chịu tin.

Trong khi nói, đột nhiên phía trước có một chiếc xe chạy đến, nghe thấy trong xe có người hét lên: "Vương công tử. Xe ngựa cũng theo đó ngừng lại."

Vương Huyền Đạo ghé mắt nhìn, chỉ thấy ở cửa sổ xe ngựa có một gương mặt khá có tư sắc đưa ra, nhưng nếu người nói là rất đẹp thì cũng không phải, trung bình đi, nhưng vẫn không bì kịp Diệu Nhi cô nương của Dương Châu, nhưng quý ở khí chất bất phàm, đoan trang cao nhã, hơn nữa xe ngựa này cũng vô cùng xa hoa.

"Hóa ra là Chân Nương."

Vương Huyền Đạo gật đầu cười nói.

Nữ nhân tên là Chân Nương này cười nói: "Sớm biết Vương công tử hôm nay đến đây, ta sẽ không xuất môn, ngài đã lâu không đến thăm ta rồi."

Vương Huyền Đạo mỉm cười, không lên tiếng.

Chân Nương kia đột nhiên lại liếc nhìn Hàn Nghệ, đương nhiên Hàn Nghệ chưa đến mức đẹp trai khiến nữ nhân phải ghé mắt nhìn, chỉ là mặt hấn lạ hoắc, hơn nữa Vương Huyền Đạo cực kỳ ít mang theo tùy tùng bên cạnh, trong lòng tò mò, thế là chỉ vào Hàn Nghệ hỏi: "Vương công tử, tiểu tử này là hạ nhân mới của nhà ngài sao?"

Sắc mặt Vương Huyền Đạo đột nhiên thay đổi, nụ cười khê trên mặt đột nhiên tan biến, nhàn nhạt nói: "Nếu lần sau người còn mở miệng si nhục bằng hữu của ta nữa, thì tự người thu dọn hành lý rời khỏi Trường An đi."

Giọng điệu trở nên cực nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng.

Hàn Nghệ có lẽ đã quen với vẻ bình dị gần gũi của Vương Huyền Đạo, nghe vậy thì bất giác sùng sốt, lúc này hắn mới nhớ ra Vương Huyền Đạo là trưởng tôn của Thái Nguyên Vương gia!

Sắc mặt Chân Nương kia cứng đờ, khuôn mặt xấu hổ, cười cũng không được, khóc cũng không xong, rất buồn cười. Thật ra nàng hỏi như vậy ngoài trừ hiếu kỳ ra, cũng chỉ là tìm chuyện để nói thôi.

Đột nhiên nghe thấy trong xe ngựa vang lên tiếng cười thô tục: "Huyền Đạo, Chân Nương chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi một câu, người cần gì phải giận thế chứ. Nữ nhân là dùng để yêu thương, chứ không phải để giáo huấn, kẻ thô tục như ta còn hiểu, người thật sự là đánh mất phong phạm quân tử khiêm tốn nha."

Vương Huyền Đạo đối với âm thanh đột nhiên vang lên này cũng không cảm thấy chút kinh ngạc nào, nhàn nhạt nói: "Nếu ta tức giận, hôm nay nàng đã biến mất ở Trường An rồi, chứ không phải đợi tới lần sau."

Thanh âm thô tục bên trong kia âm dương quái khí nói: "Chân Nương, nàng nghe rồi đó, Huyền Đạo người ta không coi nàng là gì cả, nàng còn cứng rắn tự tìm mất hứng sao, đi thôi."

"Dạ."

Xe ngựa lập tức đi vào ngõ trung.

Vương Huyền Đạo quay đầu, nói với Hàn Nghệ: "Hàn tiểu ca, thật là xin lỗi."

"À, không sao."

Hàn Nghệ cười lắc đầu, hắn còn chưa nhỏ nhen đến mức này, nói: "Nữ tử kia là ca kỹ nơi này sao?"

Vương Huyền Đạo gật đầu nói: "Nàng chính là một trong tứ đại hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu Giáng Chân."

"Hoa khôi?"

Hàn Nghệ lập tức cả kinh nói: "Nhưng ta thấy đáng vẻ nàng ta hình như cũng rất bình thường mà. Trong lòng lại nói, lẽ nào thẩm mỹ quan của ta và thẩm mỹ quan của triều Đường khác nhau, vậy cũng tốt, sừu nữ trong mắt bọn họ là mỹ nữ trong mắt hắn, như vậy thì không cần cạnh tranh."

Vậy thì thật sáng khoái nha!

Nhưng Vương Huyền Đạo rất nhanh đã phá tan mộng tưởng của hắn: "Tuy diện mạo nàng ta bình thường, nhưng khí chất tu dưỡng đều bất phàm, lại giỏi nâng cao giá trị của mình, do vậy trở thành hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu, không nên chính là có chút ngạo mạn. Thật ra tứ đại hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu chỉ có một người có dung nhan chim sa cá lặn, ba người còn lại đều là dung mạo bình thường, nhưng các nàng tính cách tươi sáng, khác biệt

rất lớn với nữ tử bình thường, do vậy khiến người ta mê muội."

Việc này ngược lại nằm ngoài dự liệu của Hàn Nghệ, hẳn cho rằng hoa khôi nhất định phải xinh đẹp, nhưng không ngờ là tứ đại hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu chỉ có một người trời sinh xinh đẹp.

Nhưng cẩn thận ngắm lại, thật ra cũng không khó hiểu, người đến đây đều là đạt quan quý nhân, con cháu quý tộc, nữ nhân của giai cấp quý tộc bọn họ đã vô cùng xinh đẹp rồi, gần như lũng đoạn cả mỹ nữ, cho nên đã vô cảm với dung mạo rồi, cái bọn họ theo đuổi chính là tính cách và khí chất, cũng tức là nữ tử có đặc sắc, dung mạo chỉ là thứ yếu, thế tử của ta còn đẹp hơn các ngươì, nếu nhắm vào mỹ nữ thì ta còn đến nơi này làm gì.

Cứ nói Giáng Chân này đi, vẻ mặt nàng ngạo mạn, ai cũng churóng mắt, ngược lại thu hút khiến người ta muốn chinh phục nàng, giá trị tự nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Không cần nghĩ, Nha Nương gì đó chắc chắn cũng như vậy, ca kỹ dám bạt tai con cháu quý tộc, e rằng chỉ có mình nàng, mọi người nghe thấy, cô gái này có cá tính như vậy, chắc chắn sẽ nghe danh mà đến.

Nghĩ đến đây, Hàn Nghệ ngược lại cảm thấy mình là một tục nhân, quá tục, bởi vì hẳn cho rằng những ca kỹ nổi tiếng này chắc chắn là xinh đẹp, mỹ lệ, nào biết tư tưởng của người triều Đường người ta còn cởi mở hơn cả hẳn, theo đuổi đặc sắc độc đáo, lại hỏi: - À, người trong xe ngựa kia hình như ngươi cũng quen biết.

Vương Huyền Đạo ừ một tiếng: "Nguyên Liệt Hổ, à, cũng là biểu huynh của Tiểu Mông."

Hàn Nghệ cả kinh nói: "Ngươi nói người đó là một trong Trưòng An thất tử Nguyên Liệt Hổ?"

Vương Huyền Đạo kinh ngạc nói: "Ngươi cũng biết Trưòng An thất tử. Nói rồi, y lập tức nói: - Là Tiểu Mông nói với ngươi sao."

Hàn Nghệ gật đầu, nhưng lại nhớ tới những câu hôm đó của Dương Mông Hạo, thế là nói: "Cho dù là Tiểu Mông không nói với ta, nhưng các ngươi có danh tiếng như vậy, sớm muộn gì ta cũng sẽ nghe nói."

Vương Huyền Đạo nói: "Vậy cũng chưa chắc."

Hàn Nghệ nói: "Nói vậy là sao?"

Vương Huyền Đạo cười khổ nói: "Thật ra Trưòng An thất tử đối với bảy người chúng ta mà nói chỉ là sự sỉ nhục, bảy người chúng ta chưa từng nhắc đến chuyện này, gần đây cũng ít có người nói."

Hàn Nghệ hiếu kỳ nói: "Đây là vì sao?"

Vương Huyền Đạo: "Tiểu Mông không nói với ngươi sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu.

"Đây chẳng phải chuyện tốt gì, hơn nữa cũng đã qua rồi, không nhắc cũng được."

Vương Huyền Đạo hình như thật sự không muốn nói, chuyển đề tài hỏi: "Đúng rồi, ngươi đến đây làm gì?"

Hàn Nghệ thấy hẳn không muốn nhiều lời nên cũng không hỏi nhiều, truyện đăng tại b achngocsach, nhưng trong lòng lại vô cùng tò mò, bảy người bọn họ chẳng phải là Thái Tử đáng trâu bò nhất sao, sao lại kiêng kỵ xưng hô này, thật sự kỳ lạ, cười nói: "Đến đây thì có thể làm gì chứ, chẳng qua là ngay cả cô nương cũng không gặp thôi."

Hai mắt Vương Huyền Đạo lộ vẻ nghi hoặc, nói: "Sao có thể chứ?"

Bình Khang Lý không có gì nhiều, chỉ có nữ nhân, không thể ngay cả một cô nương cũng không gặp nha!

Hàn Nghệ thở dài: "Gạt ngươi làm gì, chúng ta vừa từ Phurọng Phi Lâu ra." Nói rồi ánh mắt liếc sang Vương Huyền Đạo.

"Phurọng Phi Lâu?"

Vương Huyền Đạo cười ha ha nói: "Thì ra là vậy."

Hàn Nghệ cười nói: "Xem ra ngươi cũng biết."

Vương Huyền Đạo nói: "Có nghe nói, có điều đây chỉ là chuyện trong dự liệu rồi."

Hàn Nghệ nói: "Chẳng lẽ ngươi đã tính đến từ sớm?"

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Việc này không cần tính, mà là chuyện hợp tình hợp lý."

Hàn Nghệ tò mò nói: "Nói vậy là vì đâu nha!"

Vương Huyền Đạo vốn không muốn nói nhiều, y cũng không phải là người nhiều chuyện, nhưng thấy Hàn Nghệ tò mò, hơn nữa hai người chẳng qua chỉ gặp mặt hai lần, cũng không có đề tài gì có thể nói, vì thế nói: "Tào Tú của Hoa Nguyệt Lâu và Lư Nga của Phụng Phi Lâu vốn là cung kỹ trong cung, đầu khoảng mười lăm năm trước, triều đình chuẩn bị mở nhạc phường trong dân gian, chuyên tuyển chọn tú nữ trong dân gian nhập cung cho hoàng cung, khi đó có hai người được chọn, một là Lư Nga, một là Tào Tú, nhưng sau cùng lại chọn Tào Tú."

"Tào Tú đến gõ trung trong Bình Khang Lý mở một nhạc phường. Bình Khang Lý khi đó vẫn chưa phồn hoa như hôm nay, mà khi đó Tào Tú đến đây chẳng qua cũng chỉ là tuyển tú nữ giúp triều đình, nhưng sau đó thì trở thành Hoa Nguyệt Lâu của hôm nay, mà Bình Khang Lý vì thế mà nổi danh. Về sau Hoa Nguyệt Lâu ngày càng kiếm được nhiều tiền, rất nhiều thế lực của triều đình đều tham gia vào, thanh lâu lớn nhỏ nhỏ, nhạc phường đại viện phảng phất như mọc lên trong một đêm, thế là có gõ trung và gõ nam."

"Tào Tú cũng vì thế mà thu được danh lợi, trong cung cũng cực kỳ có thế lực, so ra, Lư Nga tuổi tác ngày càng lớn, ở trong cung không được chào đón, khá nghèo túng, khoảng sáu bảy năm trước thì được xuất cung, đến Bình Khang Lý. Nghe nói năm đó Tào Tú gởi một vài thủ đoạn sau lưng nên mới được chọn, Lư Nga vẫn luôn không phục, thế là mở Phụng Phi Lâu ở một con ngõ bên cạnh ngõ trung, có ý muốn phân cao thấp với Tào Tú. Lư Nga này dù sao cũng là cung kỹ có tiếng, về mặt tài nghệ cũng vô cùng giỏi, rất nhanh đã bồi dưỡng ra một loạt ca kỹ sắc nghệ song toàn."

"Nhưng Tào Tú há sẽ để bà ta thực hiện được, thế là âm thầm chỉ thị một vài hộ tiểu tư đến ngõ kia làm ăn, cũng chính là ngõ bắc bây giờ. Ban đầu Lư Nga không biết, nhìn thấy ngày càng nhiều người đến ngõ bắc làm ăn, hơn nữa khách của ngõ bắc cũng ngày càng nhiều, cho rằng đều là do mình mang đến thịnh vượng, nhưng lại không ngờ đây là quỷ kế của Tào Tú."

"Tào Tú một mặt âm thầm chỉ thị những hộ nhỏ này đến ngõ bắc, một mặt âm thầm bồi nhọ ngõ bắc, nói ở đó đều là nơi những người hèn mọn đến, do vậy quý nhân bình thường chưa từng đi ngõ bắc, chỉ có một ít dân lao động mới đến đó, thậm chí ca kỹ ngõ trung và ngõ nam còn coi thường ca kỹ ngõ bắc nữa, đợi khi Lư Nga phản ứng lại thì danh tiếng ngõ bắc đã hỗn loạn rồi. Bắt đầu từ lúc đó, ai cũng biết Lư Nga đã thua rồi, đóng cửa cũng là chuyện sớm muộn. Bây giờ Liên Nhi và Kim Ngọc Nhi đều đi cả, Phụng Phi Lâu cũng không còn năng lực trở mình nữa, nhưng ngoài trừ Phụng Phi Lâu, những hộ tư khác ở ngõ bắc làm ăn vẫn rất tốt."

"Hóa ra trong này lại có nhiều chuyện cũ như vậy."

Hàn Nghệ gật đầu, không khó hiểu tại sao nhờ bắc lại chỉ có một vài nhà nhỏ phòng nhỏ, chỉ duy nhất Phụng Phi Lâu là nhà lầu, thật ra toàn là hộ cá thể, cười nói: "Ta tin Lư Nga kia cũng tuyệt đối không chỉ vì phân cao thấp, bà ta chủ yếu là muốn tranh quyền lực, chỉ cần Phụng Phi Lâu có thế lực càng nhiều quý nhân, bồi dưỡng càng nhiều ca kỹ ưu tú hơn, dự được triều đình đến đây chọn tú nữ, thì bà ta có thể mượn đó đạt thành hiệp nghị với triều đình, vậy thì Lư Nga càng có thể phân cao thấp với Tào Tú một lần nữa. Nói cho cùng, vẫn là tranh đấu quyền lực."

"Có điều chiêu này của Tào Tú cũng thật độc ác, bà ta biết phạm là quý nhân đều trọng thế diện, khinh thường ngồi chung một chỗ với dân lao động, thế là sắp xếp toàn bộ hộ cá thể đến ngõ bắc, bởi vì hộ cá thể chẳng qua đều là người làm ăn nhỏ, ca kỹ trong đó giả cả tự nhiên sẽ không đắt, cũng chỉ có thể thu hút một vài dân lao động tới. Những quý nhân kia nhìn thấy dân lao động đều chạy đến ngõ bắc, thì dĩ nhiên sẽ khinh mũi coi thường, thêm vào Tào Tú âm thầm tung lời đồn, cứ thế, đặt quan rõ ràng nhất định sẽ không đến. Danh tiếng một khi đã xấu, thì Lư Nga định sẵn là thất bại rồi. Nếu Lư Nga chịu nhân nhượng cầu toàn, hạ thấp giá cả, chuyên làm ăn với những dân lao động kia, có lẽ còn có thể an toàn, nhưng xét thấy Phụng Phi Lâu đóng cửa, thứ mà bà ta muốn rõ ràng không chỉ như vậy."

Vương Huyền Đạo thoáng kinh ngạc nói: "Không ngờ Hàn tiểu ca thâm tàng bất lộ, ta chỉ nói đôi câu thì Hàn tiểu ca liền đoán được tâm tư hai người này."

Hàn Nghệ ngẩn ra, lắc đầu cười nói: "Nào có, nào có, người đã nói rõ ràng như vậy rồi, nếu ta còn không đoán ra, thì chính là ngu ngốc."

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Cũng không thể nói như vậy, có rất nhiều người đều cho rằng Lư Nga chỉ là không phục bị Tào Tú gởi thủ đoạn sau lưng mới lấy được Hoa Nguyệt Lâu, muốn phân cao thấp, chỉ có một vài người biết ý của Lư Nga không phải nằm ở bề ngoài."

Hàn Nghệ neho mắt, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Vương Huyền Đạo đột nhiên nói: "Hàn tiểu ca, tại sao người lại có hứng thú với chuyện này?"

Hàn Nghệ sững sờ: "Không có gì, chỉ là hỏi thăm mà thôi."

Hai người đang nói, chợt nghe thấy phía trước truyền đến không ít tiếng bước chân, Hàn Nghệ ngẩng đầu nhìn, hóa ra bọn họ đã đến cửa bắc, lại thấy không ít ăn xin vội vàng chạy ra ngoài thành.

Hàn Nghệ hiếu kỳ nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Vương Huyền Đạo cười nói: "Chắc là vị hiền huynh kia của ta đang hành thiện."

"Hiền huynh?"

"À, chính là trưởng tôn Trịnh gia, Trịnh Thiện Hành."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Hậu nhân danh nhân

Dịch: mafia777

Trịnh gia Thiện Hành.

Một trong Trường An thất tử.

Huỳnh Dương Trịnh gia cũng là một gia tộc tương đối cổ xưa, có thể truy ngược lại đến nước Trịnh mà Chu Tuyên Vương phân phong, vương thất nước này sau khi diệt quốc thì vẫn lấy họ Trịnh, lấy chôn cũ Huỳnh Dương làm quận vọng.

So sánh ra, Dương Châu Tần gia thật sự không được xếp hạng.

Vương Huyền Đạo hỏi Hàn Nghệ có muốn đến xem không, Hàn Nghệ cũng đang có ý này, dù sao thì hắn cũng không có gì làm, vốn muốn đi khắp nơi tham quan, thế là hắn liền sáng khoái đồng ý.

Hai người liền ra khỏi thành Trường An từ cửa bắc, ngược lại cũng không cần hỏi gì, cứ đi theo những ăn xin này là được rồi.

Đi chừng thời gian ăn một bữa cơm, Hàn Nghệ, Vương Huyền Đạo theo mấy ăn xin đến dưới chân một ngọn núi, chỉ thấy nơi này đầu người lúc nhúc, chen chúc kín mít, chỉ riêng ăn mỳ đã chừng trăm người, mà dưới chân núi bày một chiếc bàn thật dài, hơn hai mươi nô bộc đứng sau bàn, trên bàn bày một số thức ăn và y phục. Phải biết là vài của thời này đều là tiền nha, đây cũng có thể nói là trực tiếp phát tiền, nhưng những y phục này đều không phải của người lớn, toàn bộ đều là y phục của trẻ nhỏ.

Hàn Nghệ hơi kinh ngạc nói: "Hiện trường này cũng không nhỏ nha."

Vương Huyền Đạo cười nói: "Trịnh huynh từ nhỏ đã thích hành thiện, mỗi năm đều sẽ làm việc thiện mấy lần."

Hàn Nghệ nói: "Nhưng làm vậy chẳng qua là như muối bỏ biển thôi."

Vương Huyền Đạo hơi kinh ngạc liếc nhìn Hàn Nghệ, nói: "Hàn tiểu ca nói vậy là sao?"

Hàn Nghệ cười lắc đầu, không nói gì cả, ánh mắt quét sang, nói: "Không biết Trịnh công tử có ở trong đó không?"

Vương Huyền Đạo nói: "Việc hành thiện, y chắc chắn sẽ tự mình ra tay." Trong khi nói, ánh mắt y lại quét quanh đám người, đột nhiên nói: "Người xem, người mặc lục y vấn khăn đầu chính là Trịnh huynh."

"Vậy sao?"

Hàn Nghệ nhìn sang, đột nhiên ánh mắt lại tập trung vào một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thoát nhìn hơi nhỏ hơn Vương Huyền Đạo, đôi mắt long lanh, lông mày chữ bát, dưới cằm có râu, coi như là tướng mạo đường đường, nhất biểu nhân tài.

Nhưng ăn mặc lại vô cùng giản dị, không khác gì với nô bộc lắm, Hàn Nghệ không khỏi liếc nhìn Vương Huyền Đạo, buồn bực nói: "Vương công tử, các người đều thích ăn mặc đơn giản như vậy sao?"

Vương Huyền Đạo sùng sốt, sau đó cười khổ nói: "Đương nhiên không phải, ta là không thích mấy thứ quá rườm rà, do vậy chọn theo những thứ đơn giản, còn Trịnh huynh thì môn phong gia tộc bọn họ là cần cù tiết kiệm, Trịnh huynh cực kỳ ít đến tửu lâu, người đến nhà huynh ấy, mãi mãi chỉ là cơm canh rau dưa, cho dù là khách của phụ thân huynh ấy, hay là khách của huynh ấy, dần dà, mọi người cũng đều quen."

Như vậy ngược lại có phong phạm quý phái, đại gia tộc thật sự cũng chính là như vậy, Hàn Nghệ có chút khen ngợi gật đầu.

Chợt nghe được Vương Huyền Đạo ồ một tiếng: "Y cũng ở đây à!"

Hàn Nghệ nghe thấy thì sùng sốt, liếc sang Vương Huyền Đạo, lại thuận theo ánh mắt y nhìn qua, chỉ thấy bên trái đám người cách chừng hai mươi bước có một nhóm người đứng đó, tuổi tác ai này đều không lớn, sần sần như Hàn Nghệ, trước mặt bọn họ cũng có đặt một chiếc bàn dài, không, hẳn là hai chiếc bàn dài ghép lại mà thành, trên đó bày một tờ giấy trắng, một thiếu niên chừng mười tám tay cầm bút đang vẽ gì đó lên trên.

"Người quen người kia?"

Hàn Nghệ hiếu kỳ nói.

Vương Huyền Đạo: "Vương Uẩn Đồ."

Cũng là họ Vương? Hàn Nghệ nói: "Đệ đệ của người?"

Vương Huyền Đạo hơi chán chừ, mới nói: "Cũng có thể nói như vậy, chúng ta cùng tổ tiên, có điều là ta Thái Nguyên Vương gia, y là Lang Gia Vương gia."

"Lang Gia Vương gia?"

Hàn Nghệ sững sốt.

Vương Huyền Đạo cười nói: "Người từng nghe qua Vương Hi Chi chưa?"

Vương Hi Chi? Hàn Nghệ nói: "Người này ta đương nhiên có nghe qua, nghe nói Thái Tông Hoàng đế vô cùng thích chữ của Vương Hi Chi."

Vương Hi Chi, đại gia thư pháp, một quyển "Lan đình tự" đã làm cho vô số đế vương khom lưng.

Chuyện này chưa từng học lịch sử cũng biết rõ nha.

Vương Huyền Đạo nói: "Người đó là hậu nhân Vương Hi Chi."

"Hậu nhân Vương Hi Chi?"

Hàn Nghệ cả kinh, Trường An thật sự là ngựa hồ tàng long mà, cho dù không gặp được danh nhân lịch sử, cũng có thể gặp được hậu nhân của danh nhân lịch sử, lại hỏi: "Vậy không biết tổ tiên của Vương công tử có vị anh hùng đỉnh đỉnh đại danh nào."

Vương Huyền Đạo nói: "Tân triều Thủy Đế là tổ tiên."

"Tân triều?"

Trong lịch sử Trung Quốc chúng ta có triều đại như vậy sao? Hàn Nghệ ngẫm nghĩ, đột nhiên kinh ngạc nói: "Người lẽ nào đang nói Vương Mãnh?"

Vương Huyền Đạo gật đầu.

Hàn Nghệ lại hỏi: "Ách, vậy không biết tổ tiên chung của các người là ai?"

Vương Huyền Đạo nói: "Đại tướng Tân triều Vương Tiễn đại tướng quân chính là tổ tiên chung của ta và y."

"Vương Tiễn?"

Hàn Nghệ lau mồ hôi trên mặt, các người đang đeo bám thân thích hay không, sao không nói người họ Vương đều là tổ tiên của các người đi, không phải là Hoàng đế, thì là đại tướng, người bảo nhi tử nông phu ta làm sao lẫn lộn đây.

Tiền đồ mờ mịt, tiền đồ mờ mịt nha!

Nhưng nếu không phải thế, bọn họ sao lại không biết xấu hổ nói là quý tộc chứ, so với những đại gia Quan Trung, những sĩ tộc Sơn Đông đều có lịch sử mấy trăm năm, nếu trong gia tộc chỉ có một người tỏa sáng lấp lánh, thậm chí còn trở thành Hoàng đế thì không thể xưng là quý tộc được, rất nhanh sẽ ngã xuống, cần phải xuất hiện mất Tể tướng, hoặc là đại tướng, người mới không biết xấu hổ mà nói mình là quý tộc, gia tộc như vậy mới có thể sừng sững không ngã.

Vương Huyền Đạo cũng không nói nhiều, thật ra đây đều là những chuyện mà người đời đều biết, đi qua chỗ Vương Uẩn Đồ.

Hàn Nghệ cũng theo sát qua đó, đi đến trước bàn dài, ngoài trừ Vương Uẩn Đồ, những người khác đều phát hiện Vương Huyền Đạo, đang chuẩn bị hành lễ, Vương Huyền Đạo khoát tay, tỏ ý đừng quấy rầy Vương Uẩn Đồ vẽ tranh. Chỉ thấy Vương Uẩn Đồ mặt đầy mồ hôi, tay lại không ngừng, cao thủ vẽ tranh chân chính đều là một hơi vẽ tranh, sẽ không dừng lại, đây chính là sự nắm bắt trạng thái, tuyệt đối không thể nghỉ ngơi, một khi nghỉ ngơi, trạng thái có thể không còn nữa.

Hai người cúi mắt nhìn, trên vải đang vẽ cảnh tượng trước mặt.

Hàn Nghệ không biết vẽ tranh, nhưng hần vô cùng hiểu tranh, dù sao thì nghề nghiệp trước kia của hần đều có liên quan đến tranh, hơn nữa hần còn biết mô phỏng làm giả, nhìn thấy thiếu niên này tuổi tác không lớn, nhưng bút pháp lão luyện, kim thiết yên vân, mạnh mẽ hùng hồn, có vẻ đẹp hào phóng, dương cương.

Tuổi còn nhỏ mà có thể làm được thế này, đã là vô cùng khó lường rồi.

Dù sao ở hậu thế Hàn Nghệ cũng chưa từng nhìn thấy người nào trẻ như vậy mà có thể dùng được kỹ năng vẽ như thế, không khỏi thầm tán thưởng, không hổ là hậu nhân của Vương Hi Chi.

Từ bức họa của hậu sinh này có thể thấy, Hàn Nghệ tin rằng bọn họ không phải là đeo bám thân thích.

Hai người xem một lát thì cũng rời đi, dù sao thì người ta đang vẽ tranh, người đứng bên cạnh cũng không tốt lắm.

Đi sang bên, Vương Huyền Đạo đột nhiên cười nói: "Hàn tiểu ca hình như cũng là người hiểu tranh?"

Hàn Nghệ à một tiếng, ngượng ngùng nói: "Hiểu được sơ sơ thôi, nhưng không thể so được với Vương công tử."

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Ta thấy chưa chắc, vừa rồi ta nhìn thấy người khề cau mày, hình như có chút không hài lòng, mà ta lại không nhìn ra có chỗ nào không ổn."

Hàn Nghệ tức giận nói: "Không biết vừa rồi Vương công tử xem tranh, hay là xem ta!"

Vương Huyền Đạo mỉm cười, chỉ nói: "Chúng ta không phải cùng là người trong tranh sao." Ngừng một lát, y lại nói: "Có điều ta thật sự muốn nghe ý kiến của Hàn tiểu ca."

"Ý kiến thì không dám nói."

Hàn Nghệ nói: "Thật ra kỹ năng vẽ của Vương công tử đã vượt xa tuổi của y, nhưng có những thứ không thể nào vượt qua được."

Vương Huyền Đạo hiểu kỳ nói: "Là gì vậy?"

"Trải nghiệm."

Hàn Nghệ nói: "Cá nhân ta cho rằng muốn trở thành một họa gia, nhất định phải có trải nghiệm phong phú, vẽ tranh có giỏi không là ở chỗ giống và không giống, quá giống thì hòa nhập thể tục, truyện đăng tại bachngocsach, không giống thì rời xa thể tục, tức là bất cứ đề tài nào cũng cần sự quan sát tỉ mỉ, thâm nhập tìm hiểu, mới có thể vẽ được sống động như thật trên vải được, bằng không thì chỉ là bề ngoài, không thể có được thần vận. Thật ra với kỹ năng vẽ của Vương công tử, nếu vẽ tranh sơn thủy thì nhất định rất tốt, nhưng vẽ người, đặc biệt là vẽ những người này."

Nói đoạn hán chỉ tay và những ăn xin kia, lắc đầu nói: "Thì vô cùng miễn cưỡng, bởi vì y căn bản không lĩnh hội được tâm lý và thần thái của những người này. Cứ nói lão hán kia đi, hai gố ông ấy hướng ra ngoài, eo thì cong xuống, tại sao ông ấy lại trở thành như vậy đều có nguyên nhân cả. Nếu chỉ là vẽ ông ấy lên thì không khó, khó là khó ở những người thương tranh, vừa nhìn người trong tranh thì có thể cảm nhận được trải nghiệm của ông ấy và khí chất bị thương tỏa ra từ người của ông ấy kia, thậm chí từ thần thái của người này có thể phản ánh được bối cảnh sinh hoạt của dân chúng đương thời. Ta cảm thấy tranh như vậy mới có thể gọi là tranh đẹp, đây cũng là chỗ thú vị nhất khi thưởng tranh."

"Đương nhiên, ta không có nói Vương tiểu công tử đi làm ăn mày, mà bình thường y phải quan sát những người này sinh hoạt thế nào, lĩnh hội được mỗi một tình cảm chỉ có duy nhất trên người họ, nhưng vậy khi vẽ tranh mới có thể có định liệu trước, người dưới ngòi bút mới có thể như giống mà không giống, nhưng việc này cần thời gian, cần trải nghiệm phong phú, và sự thành thực trong suy nghĩ của bản thân, mới có thể vẽ được người trong mắt. Tại sao lại nói họa hổ họa bì nan họa cốt, chính là đạo lý này."

Sau khi nói xong, hán liếc nhìn Vương Huyền Đạo, thấy Vương Huyền Đạo hơi nhúm mày, trầm mặc không nói.

Là do người muốn ta nói, nói rồi người lại không vui, Hàn Nghệ lúng túng nói: "Vương công tử, tại hạ chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ, nghe rồi thì thôi, đừng để ý đến."

Vương Huyền Đạo ngăn ra, lắc đầu nói: "Không, ta cho rằng người nói rất có lý, hay cho câu vẽ tranh có giỏi không là ở chỗ giống và không giống, quá giống thì hòa nhập thể tục, không giống thì rời xa thể tục, nói thật sự rất sâu sắc, tuyệt vời, tuyệt vời, ha ha, Hàn tiểu ca, người thật sự là chân nhân bất lộ tướng nha."

Hàn Nghệ ha ha nói: "Vương công tử, người đừng có tăng bốc ta, ưu điểm lớn nhất của ta chính là tự biết rõ bản thân mình, cũng chỉ là mấy câu qua loa, bằng không ta cũng sẽ không làm một hạ nhân."

Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng cười sang sảng: "Ha ha, Huyền Đạo, không ngờ thằng nhãi người còn biết xuất môn, ta còn cho rằng người đã rơi vào trong bát quái trận rồi chứ."

Vương Huyền Đạo và Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, người đến là Trịnh Thiện Hành.

Vương Huyền Đạo nở nụ cười xấu hổ, nói: "Đã lâu không gặp, Trịnh huynh vẫn khỏe hài như vậy."

Tính cách hai người họ có chỗ tương tự, cũng có chỗ cực kỳ tương phản. Vương Huyền Đạo là người rất không thích xuất môn, thông thường đều ở trong phòng đọc sách, bốc quẻ, là một trạch nam, còn Trịnh Thiện Hành vừa hay ngược lại, y thấy phiền nhất là ngồi trong nhà, ngay sách y cũng thích xách một cái võng, nằm giữa vòng tay thiên nhiên mà đọc sách.

Trịnh Thiện Hành nói: "Ta chỉ nói sự thật, người đừng cứ ngồi trong nhà bốc quẻ, biết nhiều hơn nữa thì có thể làm gì chứ, ra ngoài đi dạo, không có việc gì thì câu cá bên bờ sông với ta, hoặc là đi làm việc thiện với ta, thay đổi vận mệnh một người còn thú vị hơn tính được vận mệnh một người."

Vương Huyền Đạo liên tục gật đầu nói: "Trịnh huynh dạy phải, Huyền Đạo dĩ nhiên khắc ghi trong lòng."

"Được rồi, ta còn không hiểu người sao, từ nhỏ đến lớn đều có lệ với ta như thế."

Trịnh Thiện Hành lắc đầu, đột nhiên nhìn sang Hàn Nghệ nói: "Không biết vị này là?"

Thật ra y đã sớm chú ý đến Hàn Nghệ, bởi vì Vương Huyền Đạo không thường dẫn người theo bên cạnh, dù sao thì y rất ít khi xuất môn, cho nên Hàn Nghệ đứng bên cạnh y, khó tránh khỏi sẽ không thu hút ánh mắt người khác.

Vương Huyền Đạo vội nói: "Vị này chính là bạn tốt mà ta mới kết giao."

"Ồ!"

Trịnh Thiện Hành hơi kinh ngạc, trạch nam kết bạn, vốn là ngạc nhiên lớn, chấp tay nói với Hàn Nghệ: "Tại hạ Trịnh Thiện Hành."

Hàn Nghệ vội đáp lễ nói: "Tại hạ Hàn Nghệ."

"Hàn Nghệ?"

Trịnh Thiện Hành hơi ngần ra, nói: "Người của Hàn gia?"

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Không phải, Hàn tiểu ca chỉ là một môn khách trong phủ Quan Quốc Công."

Trịnh Thiện Hành lại sững sốt, vội nói với Hàn Nghệ: "Xin lỗi, xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: "Đạo" hành thiện

Dịch: mafia777

***

Kỳ thực môn khách từ cũng như nghĩa, đều là khuôn vác, nô bộc, nhưng Trịnh Thiện Hành hoàn toàn không giống Tần Vũ, thậm chí Dương Triển Phi cũng vậy, ánh mắt đều có chứa một loại khinh thường khi nhìn người.

Ngược lại, biểu hiện nhún nhường, vô cùng hiền hòa, rất giống Vương Huyền Đạo. Thậm chí còn giản dị hơn cả Vương Huyền Đạo, dẫu sao thì Vương Huyền Đạo cũng là một trạch nam, trời sinh bản tính vốn tương đối lãnh đạm, mà Trịnh Thiện Hành khá cởi mở, lại không có phách lối.

Cũng không phải là nói bọn họ thật sự giống với những bách tính bình thường khác. Mới vừa nãy Vương Huyền Đạo răn dạy Chân Nương một câu, với cảm giác của con người chính là chân thật đáng tin. Ta kêu người rời khỏi Trường An, người nhất định phải rời khỏi Trường An, có thể nói đây là không có đường sống.

Hàn gia? Lê nào họ Hàn cũng có đại gia tộc? Trong lòng Hàn Nghệ cứ lăm lăm một câu, lại thấy Trịnh Thiện Hành chưa hề tỏ ra ta đây, rất có cảm tình, chấp tay nói: "Không sao, không sao, Trịnh công tử không cần xin lỗi."

Vương Huyền Đạo đột nhiên nói: "Vừa rồi Hàn tiểu ca đối với việc Trịnh huynh ở đây hành thiện, dường như rất có phê bình kín đáo nha."

"Vậy sao?"

Trịnh Thiện Hành kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hay cho Vương Huyền Đạo người, nhìn cái là thấy âm hiểm, thật sự không ngờ còn âm hiểm đến như vậy, Hàn Nghệ về mặt lúng túng nói: "Trịnh công tử đừng nghĩ là thật, Vương công tử y đùa đấy."

Trịnh Thiện Hành nghiêm túc nói: "Ta với Vương huyền Đạo quen biết lâu như vậy, còn không biết y sao, con người cứng nhắc này, rất ít nói giỡn."

Vương Huyền Đạo nhếch miệng cười, lời kịch này chính là, vẫn là bạn hữu người hiểu ta.

Trịnh Thiện Hành lại nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn tiểu ca, nếu người có cách nhìn gì, cứ việc nói, tốt hay xấu, ta đều khiêm tốn tiếp nhận."

Vương huyền đạo lại bất thành linh lên tiếng: "Trịnh huynh thật sự đã chậm một bước rồi, mới nãy ta nghe được một phen cao kiến của Hàn tiểu ca về vẽ tranh, thực sự là được lợi ích cũng không nhỏ nha,"

Hàn Nghệ hận không thể đem tên Vương Huyền Đạo kia ra mà há mồm cắn xé. Tên khốn kiếp người, có bán đứng kẻ khác cũng đừng bán rọt ráo như vậy chứ hả!

"Phải không?"

Trịnh Thiện Hành có chút kì vọng nói: "Nếu Huyền Đạo đã nói như vậy, vậy ta càng phải nghe cao kiến từ Hàn tiểu ca huynh." Nói xong, không ngờ y chấp tay lại nói: "Mong Hàn tiểu ca vui lòng chỉ giáo."

Hàn Nghệ thật sự đã đâm lao thì phải theo lao, mọi người đều như vậy rồi, hơn nữa còn là Trường an Thất Tử. Nếu hắn lại không nói, vậy cũng không tránh khỏi không biết tốt xấu rồi, trời mới biết tên Trịnh Thiện Hành này sẽ thay đổi sắc mặt, khiến hắn thô kệch chút khỏi Trường An hay không. Hắn hiện tại không có bất kì thực lực đối đầu với những người này, ngượng ngùng nói: "Không dám, không dám, cao kiến thật sự chưa dám nói đến, chỉ là có một chút kinh nghiệm muốn chia sẻ. Nói ngược lại cũng không sao, chỉ là...chỉ là nếu có chỗ nào không đúng, xin Trịnh công tử đừng chê trách."

Trịnh Thiện Hành cười nói: "Người cứ yên tâm, ta tuyệt không phải loại so đo từng tí. Bất luận là điều gì. Người cứ nói đừng ngại không cần kiêng nể"

Hàn Nghệ liếc nhìn Vương Huyền Đạo, tựa như nói. Tốt lắm, người được như ý rồi.

Vương Huyền Đạo mắt nhìn phía trước. Ngại quá, không nhìn thấy.

Đây nào phải là quý tộc gì, rõ ràng chỉ là một tên vô lại. Hàn Nghệ thoáng tỏ chức lại ngôn ngữ, tuy rằng Trịnh thiện Hành nói vô chỗ tối kỵ, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, quỷ mới biết thâm tâm y đang nghĩ cái gì. Hàn Nghệ biết quá nhiều người, bên ngoài một bộ mặt, trong bụng lại một bộ mặt khác. Nhất định nói phải cẩn thận, hắn nói: "Nhị vị có thể còn không biết, ta vốn chỉ là một người nông dân ở Dương Châu. Đòi đòi đều làm ruộng mà sống, trăn lũ năm trước phá nát ruộng nương nhà ta, lúc ấy nhà ta thiếu không ít tiền, đối mặt với thiên tai nhân họa, ta thật sự không còn một chút hi vọng, không biết nên làm gì, thậm chí ngay cả miếng cơm cũng không có ăn, vô cùng hi vọng có người đến giúp ta, cho ta một miếng ăn. Trịnh công tử người tuy rằng mang lòng lương thiện nhưng lại không đến cứu ta."

Trịnh Thiện Hành nghe được mơ mơ màng màng đấy, không biết ý của Hàn Nghệ là gì, nói: "Ta ở Trường an. Người ở Dương Châu, cho dù ta muốn cứu, cũng ngoài tầm tay với."

"Mấu chốt là ở đây."

Hàn Nghệ nói: "Cho dù Trịnh công tử người bản lĩnh có lớn hơn đi nữa. Sức lực một mình người vẫn là cực kỳ hữu hạn. Người có thể giúp đỡ song chỉ là một phía. Nhưng thiên hạ trăm họ chịu biết bao khổ cực lại không dừng lại một chút như vậy. Đương nhiên, ta không phải nói Trịnh công tử người làm không đúng, ta chỉ muốn nói, làm việc thiện chi đạo, làm việc thiện chi đạo. Đạo mới là mấu chốt nhất."

Trịnh Thiện Hành vẫn không rõ, xấu hổ cười nói: "Xin thứ lỗi cho ta ngu muội, không biết lời này của Hàn tiểu ca rốt cuộc là gì?"

Nét mặt Vương Huyền Đạo thì đầy hoang mang.

Hàn Nghệ giải thích: "Đạo, tức là đạo lý. Phật giáo, Đạo giáo, Nho giáo, đều vì đạo, tạm thời chưa thể nói đúng sai, nhưng những đạo này đều có điểm giống nhau, đó là đều có thể truyền bá, đạo lý đạo lý, một người biết và cùng nhận thức, đó không phải là đạo lý mà là cách nhìn phiến diện, chỉ có mọi người cùng nhận thức mới có thể gọi là đạo lý."

Làm việc thiện cũng là như thế, làm việc thiện có thể truyền bá, việc thiện của một người chẳng qua là thuộc về hành vi cá nhân, không đủ sức thỏa mãn cả thiên hạ, người trong thiên hạ đều làm việc thiện mới là hành thiện vì đạo. Nói trở lại, khi đó chỉ cần mỗi một người Dương Châu đều cho ta một muống cơm, ta đã có thể vượt qua cửa ải khó khăn đó, bọn họ thiếu gì một muống cơm chứ, ta thấy cũng không chắc nhưng ta không có phần cơm này, ta sẽ chết, chẳng qua bọn họ đều không có tấm lòng hành thiện. Ta còn sống sót chẳng qua là may mắn, nhưng đối với nhân loại mà nói, là một loại may mắn cực kỳ bi thảm, nếu như có thể mang loại may mắn này biến thành thái độ bình thường, đó chính là cử chỉ hành thiện.

Nghe đến đó, Trịnh Thiện Hành coi như là nghe ra một ít manh mối, nói: "Ý của Hàn tiểu ca là khuyên người làm việc thiện lớn hơn việc chính mình tự làm việc thiện?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải, nếu như người không làm việc thiện, người dựa vào cái gì khuyên người khác làm việc thiện, khuyên người trong thiên hạ làm việc thiện, ta và người không phải đều ở trong đó sao?"

Vương huyền Đạo thở dài: "Nói thì dễ nhưng làm thì vô cùng khó khăn, từ xưa đến nay, bất kể là Phật giáo, Đạo giáo, Nho giáo, trong đó giáo lý đều có khuyên người làm việc thiện nhưng hiện thực vẫn không có bất kì thay đổi nào hoặc là nói thay đổi cũng không nhiều."

Hàn Nghệ nói: "Đây chẳng qua là nội dung của những giáo lý này bao hàm quá nhiều, hơn nữa khá hư vô. Người theo Phật giáo thường nói với người khác, Phật tử sẽ phù hộ người, nhưng Phật tử sẽ thực sự phù hộ người sao? Rốt cuộc người giúp đỡ người vẫn là người, làm việc thiện là một loại tình thân, một loại tình thân rất thực tế, không phải loại mờ ảo hư vô, cả ngày đều ở một nơi nào đó nói những lời sáo rỗng. Nếu một người cũng cứu không được, còn phải giao phó cho hành động."

Trịnh Thiện Hành cười hỏi: "Nếu Hàn tiểu ca đã nói như vậy, chắc chắn có cách tốt hơn khuyên người khác làm việc thiện."

Hàn Nghệ đột nhiên dùng ngón tay chỉ về hướng bên kia của Vương Uẩn Đồ. "Biện pháp là ở đó."

Trịnh Thiện Hành và Vương Huyền Đạo quay đầu nhìn lại, trong mắt lộ vẻ mê man.

Hàn Nghệ nói: "Ta từng xem qua một bức họa, bức họa miêu tả cảnh tượng đói khổ của bách tính, hai gười gầy trơ xương, áo của hai vợ chồng trẻ đã mục nát, châu chấu cướp sạch lương thực trong ruộng, đá phiến được đập thành những cái hang cỏ độc, hoang vắng. Chó hoang cắn xé xác chết, người

chết, người sống nằm lê lết, chỉ cách nhau bởi đồng quần áo mục nát.

Nhớ lại lúc ta nhìn bức tranh này, trong tay cầm một cái bánh bao lớn, nhưng sau khi xem xong, thì không thể ăn hết nó. Mặc dù, ta biết rõ ta có ăn cái bánh bao này hay không, không có nửa điểm liên quan tới họ. Nhưng ta nghĩ đến vẫn còn người như vậy không có nhà để về. Ở trong mùa đông giá rét chịu đói, cảm giác như lồng ngực ta nghẹn lại.

Ta tin nhân chi sơ tính bản thiện, chẳng qua nhân loại bị bên ngoài làm ảnh hưởng, dần trở nên vô cùng lạnh lùng. Mà hành thiện chi đạo, đầu tiên phải làm tấm gương tốt, tiếp theo nhất định phải nghĩ cách cảnh tỉnh nhiều hơn thiện tâm đang ngủ say trong lòng người. Nhưng mà một số ngữ điệu của thi từ giáo hóa, lại nói qua mức sâu xa, huyền bí, chỉ có rất ít người mới có thể tràn đầy cảm ngộ, nhưng vẽ tranh thì khác, một bức tranh đẹp có thể đủ khiến cho người ta cảm quan trực tiếp, cho dù chưa từng học chữ, Người ta cũng có thể hiểu được. Nhưng mọi người nhìn thấy cảnh dân chúng hóa ra đáng thương như vậy, trước tiên phải thiện tâm ban đầu kia sẽ khiến họ gấp rút đi giúp những người khốn khổ kia, cho dù không đi ngay, nhưng phần thiện tâm đó đã được thức tỉnh. Khi nhìn thấy xung quanh xảy ra những cảnh tượng như thế này, bọn họ có thể sẽ chia tay giúp đỡ."

Bất kể là tranh vẽ hay là chữ viết, sách,, chỉ cần là nghệ thuật, giá trị chân chính, không phải ở kỹ xảo mềm mại thể hiện bên ngoài, mà là chúng thực sự có thể đủ để nói cho chúng ta biết những gì. Là chữ đẹp, tranh đẹp đi nữa. Nếu nội dung trống rỗng, chúng cũng không có bất kỳ giá trị gì. Chim hoàng yến xinh xắn cũng kém xa một con trâu lớn vừa đen vừa xấu. Dùng sự cao quý của đường nét và sắc thái đi ảnh hưởng người khác một cách nghiêm túc mới chính là nghệ thuật.

Từ thời kỳ viễn cổ, loài người chính là dựa vào bích họa để xúc tiến phát triển văn minh, đẩy mạnh giao lưu nhân loại. Nghệ thuật này rất dễ cuốn hút người. Bất luận là âm nhạc, hay là tranh vẽ, hoặc là thi từ. Bởi vì Nghệ thuật có một đặc điểm vô cùng lớn, đó là để làm cho người ta rung cảm, có một câu nói cũng giống như vậy, có lẽ người nói ra, người khác không cho là đúng. Nhưng nếu người hát, nói không chừng sẽ làm người khác khóc đi.

Vẽ tranh cũng giống như vậy.

Nhưng từ cổ họa của Trung Quốc mà thấy, dường như luôn chỉ theo đuổi nghệ thuật, đúng vậy. Là kỹ thuật vẽ. Nhưng lại không tìm được giá trị phía sau nghệ thuật, một bức tranh có giá trị chân chính là đủ sức làm cho người hướng thiện, là đủ sức truyền bá tri thức, giống như tổ tiên chúng ta ở trên tảng đá vẽ tranh dạy người bắt cá.

Hàn Nghệ không cho rằng nghệ thuật phân trình tự, làm gì chỉ có cao nhân mới biết thưởng tranh. Thật là rầm rộ không kêu. Mỗi người đều có thể từ một bức tranh mà nhìn ra những thứ không giống nhau, bất luận hẳn là nghệ thuật gia, hay là nông dân bình thường. Đây chính là giá trị của bức tranh, tranh căn bản không có đẹp và xấu, chỉ có phân theo tà ác hay lương thiện, là hướng tà hay là hướng thiện.

Từng có một cô gái mù cả hai mắt, vẽ ở trên giấy một thái dương, bức tranh cũng không đẹp, đường nét rất sơ sài. Nhưng bức họa lại được nhiều người săn đón, bởi vì qua bức họa này người có thể cảm nhận được sự đợi chờ được thấy ánh sáng của cô gái này, cũng giống như có thể gọi được sự thương cảm của mọi người với các nhân sĩ mù. Khiến người khác cảm động. Hơn nữa nguyện ý đi giúp những người này. Thậm chí có thể lấy bức họa giáo dục trẻ nhỏ, khiến chúng hiểu chúng hạnh phúc cỡ nào, thì càng phải quý trọng hạnh phúc trước mắt, từ nhỏ nên đi giúp những người cần sự giúp đỡ.

Đây là một bức tranh giá trị vô hạn.

Nhưng Trịnh thiện Hành hoàn toàn không hiểu được, bởi vì theo như nguyện vọng của cổ nhân Trung Quốc đối với tranh vẽ, rất chú trọng bút mực và ý cảnh, thế nên xem nhẹ giá trị chân chính của bức tranh, thì thậm: "Dùng sự cao quý của đường nét và sắc thái đi ảnh hưởng người khác một cách nghiêm túc mới chính là nghệ thuật."

Lặp đi lặp lại mấy lần để nhớ kĩ.

"Hay! Hay! Hay Hàn tiêu ca nói như vậy, như tinh hoa của Phật, làm cho Trịnh mỗ hiểu ra, Trịnh mỗ suốt đời đều hưởng thụ không hết." Trịnh Thiện hành mặt mày sáng ra, hưng phấn nói.

Cầu donate...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Danh sư xuất cao đồ

Dịch: mafia777

***

Không dám, không dám.Tại hạ chẳng qua là nói bừa, thật khiến nhị vị chê cười.

Hàn Nghệ chấp tay nói.

Trịnh Thiện Hành cười ha hả nói: "Nếu như vậy cũng xem như là nói bừa, nhưng ngược lại ta đây lại hi vọng người có thể để cho ta chê cười mấy phen."

Hàn Nghệ chỉ cười không nói gì thêm.

Đây đương nhiên đây không phải là nói bừa, hẳn ở hậu thế cũng là thường xuyên làm việc thiện. Mặc dù lúc nhỏ hẳn đã quen nhìn sự ảm áp của thế gian, nhưng từ đầu đến cuối hẳn vẫn luôn tin tưởng bản tính lương thiện của con người là sự thật. Những thứ này đều là lời tuyên bố cho những gì đã trải qua.

Trịnh Thiện Hành thấy tuổi của Hàn Nghệ không lớn lắm, lại có thể giác ngộ được, thật sự không thể tin nổi, đột nhiên hỏi: - Hàn tiểu ca xuất thân của người thật sự là nhà nông sao?

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Chính xác, ta chính là nhân sĩ ở Mai thôn Dương Châu."

"Mai thôn?"

Trịnh Thiện Hành dường như chưa từng nghe qua, lại hỏi: "Vậy không biết Hàn tiểu ca bái danh sư ở đâu vậy?"

Y vẫn không thể tin được một nông dân lại có tư tưởng và giác ngộ ở mức này, cho rằng Hàn Nghệ chắc chắn đã bái được danh sư.

Nếu ta có được vận tốt như các người, vậy thì tốt quá rồi. Hàn Nghệ nói: "Thật ra có một vị danh sư từ nhỏ đã dạy bảo ta rất chu đáo."

Trịnh Thiện Hành vội hỏi: "Có thể cho tại hạ biết hay không, ta tốt cùng muốn biết là vị danh sư nào có thể dạy ra một cao đồ như Hàn tiểu ca huynh đây."

Vương Huyền Đạo cũng hơi tò mò nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Các người chắc hẳn cũng biết, vị danh sư này cũng đã từng dạy các người rất nhiều thứ."

Trịnh Thiện Hành ngần người nói: "Sao có thể chứ, sư phụ của ta, ta đương nhiên phải biết là ai rồi, lại chưa từng nghe nói sư phụ thu nhận đồ đệ là người, hơn nữa ta và Huyền Đạo lại không cùng sư môn, Hàn tiểu ca, huynh chớ thừa nước đục thả câu."

Hàn Nghệ nói: "Chính là cuộc sống."

"Cuộc sống?"

Trịnh Thiện Hành hai mắt tròn trĩnh.

Vương Huyền Đạo khẽ mỉm cười nói: "Đây thật sự là một danh sư đấy!"

Trịnh Thiện Hành cũng phản ứng lại, không nhịn được cười ha hả nói: "Hay, nói rất đúng, nói như thế, chúng ta cũng xem như là đệ tử đồng môn. Tiếc là chúng ta không bằng Hàn tiểu ca huynh."

"Trịnh công tử quá khiêm tốn rồi." Hàn Nghệ nói: "Mỗi người đều chạm trán với những thứ không giống nhau, ta chẳng qua là xa nhà mua bán, quen biết nhiều người rồi, gặp qua rất nhiều thứ. Vì vậy mới có sự giác ngộ này, so với Trịnh công tử và Huyền Đạo vẫn còn kém xa."

"Ta thấy người quá khiêm tốn rồi, vừa nãy những lời người nói còn hơn danh sư nói."

Trịnh Thiện Hành khoác tay. Đột nhiên nói: "Hàn tiểu ca, người có thật là một môn khách của phủ Quan Quốc Công?"

Y không phải là muốn chiều dụ ta đó chứ. Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Môn khách vẫn chưa dám nghĩ tới, ta đường sá xa xôi đến đây, Quan Quốc Công có lòng tốt để ta ở tạm trong phủ không?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Nếu như Hàn tiểu ca nguyện ý, có thể qua giúp ta."

Hàn Nghệ áy náy mỉm cười, nói: "Đa tạ Trịnh công tử có hảo ý, nhưng ta có việc cần phải làm."

Trịnh Thiện Hành nghe thấy, vẻ mặt thất vọng.

Hàn Nghệ lại nói: "Tuy nhiên chuyện hành thiện, nếu Trịnh công tử cần tại hạ, tại hạ nhất định không từ chối."

Trịnh Thiện Hành nghe được lại không kìm nổi sự vui mừng, tất nhiên là y muốn Hàn Nghệ giúp làm sự nghiệp hành thiện này, vội vàng nói: "Đây là người nói đó, ta chắc sẽ làm thật."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đương nhiên, đương nhiên."

Vương Huyền Đạo bất thành lời nói: "Trịnh huynh, ta có một câu muốn tặng huynh."

Trịnh Thiện Hành sững sờ nói: "Mời nói."

Vương Huyền Đạo nói: "Đường dài đằng đẵng xuôi ngược mà tìm kiếm."

Trịnh Thiện Hành nghe được có chút trầm ngâm, lập tức cười nói: "Người nói rất đúng, ta từng cho rằng hành thiện là như vậy, nhưng hôm nay xem ra, bên trong cũng là rất có học vấn."

Chợt nghe được có người hô: "Huyền Đạo ca ca, huynh đến lúc nào vậy?"

Ba người qua đầu nhìn lại. Chỉ thấy Vương Uẩn Đồ hưng phấn chạy tới.

Vương Huyền Đạo mỉm cười gật đầu nói: "Đến đây được một lát rồi, thấy người đang vẽ tranh, nên không quấy rầy người."

Vương Uẩn Đồ chấp tay nói: "Uẩn Đồ lúc này mới vừa vẽ xong một bức tranh, nếu có thể được nhị vị chỉ điểm một phen, Uẩn Đồ vô cùng cảm kích."

Vương Huyền Đạo cười: "Không cần đâu, vừa này đã có người đáng giá một phen rồi, chúng ta không có khả năng đáng giá tốt hơn nữa đâu."

ĐM! Người lại thế rồi. Hàn Nghệ bức dọc nói: "Vương công tử, người cứ như thế này, có phải không hay lắm không?"

Vương Huyền Đạo khẽ mỉm cười, không lên tiếng.

Làm cho người khác có cảm giác, chính là ta thích ta vui vẻ, người cần ta à.

Vương Uẩn Đồ vốn còn tưởng rằng Hàn Nghệ chỉ là một tên tùy tùng, nhưng nhìn cách hắn nói chuyện, dường như không phải, chấp tay với Hàn Nghệ nói: "Tại hạ Vương Uẩn Đồ, không biết các hạ là..."

"Tại hạ Hàn Nghệ." Hàn Nghệ vội đáp lễ.

Vương Huyền Đạo lúc này mới nói: "Hàn tiểu ca là bằng hữu mới của ta."

Vương Uẩn Đồ hơi sùng sờ, vẻ mặt của y với Trịnh Thiện Hành lúc này giống nhau như đúc, lập tức lại chấp tay về phía Hàn Nghệ nói: "Kính xin Hàn huynh vui lòng chỉ giáo."

Hàn Nghệ sắc mặt khó coi nói: "Không dám, không dám, ta chẳng qua là tùy tiện nói một chút, là Vương công tử có ý chê cười kẻ hèn này rồi."

Mọi người đều là con cháu của Vương Hi Chi, hắn nào dám dạy hư học sinh.

Trịnh Thiện Hành cũng hiểu được nỗi khó xử của Hàn Nghệ, nói với Vương Huyền Đạo: "Huyền Đạo, vậy thì người nói đi. Ta cũng rất muốn nghe lời Hàn tiểu ca nói."

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Được rồi, nói gì đi nữa, có người lại trách ta, nói không chừng ngay cả bằng hữu cũng không làm nữa."

Người này nhìn thì đạo mạo nhưng kỳ thực rất âm hiểm. Hàn Nghệ nói: "Ta bây giờ đã có ý nghĩ này rồi."

Dứt lời, ba người lại cười ha hả, chỉ có bức họa của Vương Uẩn Đồ vẫn còn ở ngoài cuộc.

Nhưng sau đó, Vương Huyền Đạo vẫn đem những lời nói của Hàn Nghệ cho Vương Uẩn Đồ nghe. Bởi vì y cảm thấy những lời nói này quả là có thể giúp Vương Uẩn Đồ phá tan bình cảnh, truyện đăng duy nhất tại [bachngocsach](#), hướng về một độ cao mà ai cũng không thể dự liệu chính xác được, nếu quả thật chỉ là tùy tiện nói, thì Vương Huyền Đạo cũng sẽ không phí vô công.

Vương Uẩn Đồ nghe được thì trầm ngâm nửa ngày trời, đột nhiên hai mắt sáng lên, dường như hết thấy mọi sự mong đợi đều đến cả rồi, hai tay ôm chầm lấy Hàn Nghệ nói: "Từng chữ của Hàn huynh như châu như ngọc, Uẩn Đồ thụ giáo, xin nhận của ta một lạy."

"Một kẻ như ta không dám, không dám."

Hàn Nghệ hiểu rất rõ tình cảnh của hắn, một lạy này hắn bây giờ chưa có tư cách nhận. Đang chuẩn bị đáp lễ, Trịnh Thiện Hành vội ngăn hắn lại: "Thánh nhân có viết, ba người đi, ắt có sự phụ ta, những lời này của Hàn huynh đúng là kiến giải rất độc đáo. Sau này nếu Uẩn Đồ có triển vọng, không thể bỏ qua công lao của Hàn huynh. Tôn sư trọng đạo, làm sao có thể phân cao thấp được, một lạy này không thể thiếu được."

Hàn Nghệ thấy y đã nói như vậy, cảm thấy bản thân nếu lại nói thêm cái gì nữa thì chính là già mồm cãi láo.

Trịnh Thiện Hành đột nhiên ngoảnh đầu lại nhìn thấy cũng không còn nhiều thức ăn và đồ dùng hằng ngày nữa, bèn nói: - Nơi này không phải nơi để nói chuyện, nếu không thì thế này, tùy Huyền Đạo làm chủ, chúng ta tìm một nơi, thỏa thích trò chuyện một bữa.

Vương Huyền Đạo cau mày nói: "Tại sao lại là ta làm chủ?"

Trịnh Thiện Hành thân nhiên nói: "Người giàu nhất, đương nhiên do người làm chủ, nếu ta mời các người một bữa toàn rau dưa, người lại trách ta keo kiệt."

Vương Huyền Đạo lắc đầu, không nói gì nữa.

Vương Uẩn Đồ ha hả cười trộm hai tiếng.

Hàn Nghệ bất thành linh nói: "Thực là có lỗi, e rằng ta không thể đi."

Trịnh Thiện Hành nói: "Hàn tiểu ca, Huyền Đạo không dễ dàng gì làm chủ được một lần, ngươi cũng không thể không hãnh diện."

Vương Huyền Đạo cau có nói: "Ta không dễ dàng gì làm chủ được một lần ư? Hàm ý của y là Trịnh Thiện Hành ngươi lúc nào làm chủ được mấy lần vậy."

Trịnh Thiện Hành nói: "Ngươi ít khi đi ra ngoài, có thể làm chủ được mấy lần chứ."

Vương Huyền Đạo lại không nói.

Hàn Nghệ tạ lỗi nói: "Đa tạ ý tốt của Trịnh công tử, ta hiện tại chỉ là ở tạm trong phủ Quan Quốc công, nếu không trở về kịp, e rằng người trong phủ sẽ có lời trách móc, thật sự không tiện, lần sau ta làm chủ, lúc đó sẽ bồi tội với ba vị, thế nào?"

Trịnh Thiện Hành cũng hiểu được Hàn Nghệ khó xử, sống nhờ sống gửi không tránh khỏi nhiều thứ bất tiện, liền nói: "Được, đã như vậy, ta cũng không miễn cưỡng ngươi nữa. Nhưng lần tới bất luận thế nào cũng không được làm mất hứng nữa."

"Nhất định, nhất định."

Hàn Nghệ gật gật đầu, đưa mắt nhìn chung quanh rồi nói: "Không sớm nữa, Hàn Nghệ xin cáo từ trước."

Vương Huyền Đạo thần nhiên nói: "Ta cũng cáo từ."

Định chuẩn à.

Trịnh Thiện Hành làm sao để cho y chuẩn đi được, một tay bắt y lại, cười ha hả nói: "Ngươi đừng nghĩ sẽ đi nữa, ta và Uẩn Đồ không phải vẫn ở đây ư? Lần này là ngươi làm chủ, lần sau thì ta làm chủ, thoải mái mời Hàn tiểu ca một bữa cơm, cũng xem như tận tình địa chủ."

Hàn Nghệ lập tức nói: "Nhất định rồi."

Vương Huyền Đạo liếc nhìn Hàn Nghệ, ngươi thẳng thắn này rõ ràng là đang hả hê trên nỗi đau của người khác đây.

"Vậy ta cáo từ trước." Hàn Nghệ vội vã đi.

Trịnh Thiện nhìn bóng lưng của Hàn Nghệ dần dần xa, bất thành linh nói với Huyền Đạo: "Ngươi làm sao mà quen được hán vậy?"

Ánh mắt của Vương Huyền Đạo dần trở nên sâu sắc hơn, thần nhiên đứng dậy nói: "Ý trời."

- - - - -

Kỳ thực Hàn Nghệ cũng muốn ăn tiệc một bữa nhưng mà thực sự không tiện, bọn họ chẳng qua ở tạm trong nhà Dương Tư Huấn, nhất định phải về sớm một chút. Đây là lễ phép căn bản. Nhưng lại làm hán rất khó chịu, hán không thích bị gò bó, trên đường trở về, hán lại suy nghĩ tiếp, nên sớm một chút chuyển ra ngoài hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, hán đã vào tới cửa bắc, bỗng nhiên hán ngừng lại, nhìn theo hướng Yên Hoa tam hèm, lẩm bẫm: "Phượng Phi Lâu."

Về đến phủ Quan Quốc công, lúc Hàn Nghệ đi ngang qua tiền viện, chợt nhìn thấy hai người đang ngồi trong tiền sảnh. Đích thị là vợ chồng Dương Tư Huấn, hán bèn tiến vào tiền sảnh, hai tay chấp lại hành lễ trước hai người họ. Trong lòng lại nói, chuyển ra ngoài, nhất định phải chuyển ra ngoài. Nếu không cứ tiếp tục thế này, hán thật sự sẽ phát điên mất.

Nguyên thị cười nói: "Hàn Nghệ, nghe Tiểu Mông nói, chiều nay nó muốn dẫn ngươi đi thăm học viện của nó, các ngươi có cùng nhau đi không?"

Hàn Nghệ quá hiểu loại người khôn khéo này rồi, đưa tầm mắt nhìn qua, càng biết là bà ta đang dò xét mình. Nhưng lại cực kỳ coi trọng nghĩa khí của người này. Mặc dù đối phương có thể đã biết rồi, nhưng nếu hán nói ra vậy là bán rẻ Dương Mông Hạo. Việc này hán làm không được, mặc dù Dương Mông Hạo đích thị là một tên khôn kiếp, bèn nói: - Hồi bẩm phu nhân, ta vừa mới từ học viện ở bên kia về.

Nguyên thị cười hỏi: "Vậy không biết các ngươi chơi có vui không?"

Hàn Nghệ nói: "Nhờ sự chiếu cố của thiếu công tử, tiểu tử ở học viện chơi rất vui vẻ."

Dương Tư Huấn đột nhiên nói: "Tiểu Mông sao lại không cùng về với ngươi?"

Hàn Nghệ sắc mặt vẫn không đổi nói: "Là như vậy, tháng sau học viện của thiếu công tử sẽ tổ chức cuộc thi đánh cầu, cậu ấy và bằng hữu phải ra ngoài ô luyện tập, tiểu tử trở về trước."

"Thì ra là thế."

Dương tư Huấn gật đầu nói: "Ngươi đi chơi cả buổi, chắc cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi."

"Vâng, tiểu tử cáo từ."

Hàn Nghê vừa dứt lời thì rời khỏi tiền sảnh.

Cầu donate...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Diễn viên phụ gặp ảnh đế

Dịch: mafia777

***

Dương Tư Huấn tuy rằng rất bảo thủ, nhưng cũng không phải là người cổ hủ, ông ta biết rằng Hàn Nghê nhất định sẽ suy xét đến Dương Mông Hạo, đây là điều có thể lý giải được, chỉ có điều Hàn Nghê nói dối quá trơn chu, kinh nghiệm phong phú, mà Dương Tư Huấn lại là chủ trọng phẩm hạnh cá nhân, vì vậy ông ta đối với biểu hiện lần này của Hàn Nghê, có phần có bất mãn.

Xem ra có chút thời điểm diễn xuất quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện tốt.

Hàn Nghê cũng biết Dương Tư Huấn nhất định sẽ bới vì vậy mà giảm bớt đi nhiều ấn tượng đối với hắn, nhưng hắn không sao cả, hắn thật sự chưa bao giờ mong đợi dựa vào Dương Tư Huấn mà phát tài, lúc này ngược lại càng thêm thúc đẩy ý nghĩ sớm một chút chuyển ra ngoài.

Đi đi, chợt thấy Hùng Đệ dẫn theo hai con chó nện bước đáng chữ bát, mặt mày hớn hờ đắc ý, dường như cũng vừa mới từ bên ngoài trở về, lại thấy Hùng Đệ đột nhiên nhắc cái lồng trúc, nói với hai con chó nhỏ bên trong: "Nhị Thố, ngươi đừng luôn khi dễ Đại Thố, Đại Thố ngươi cũng thế, bộ dạng mập như vậy, giống y như ta vậy, thân thủ ngốc nghếch, đáng tiếc ngươi không có Hàn đại ca bảo hộ ngươi."

Hàn Nghê nghe được thì cười khổ không nổi, hô: "Tiểu Béo."

"Hàn đại ca."

Hùng Đệ nhìn thấy Hàn Nghê, lập tức vui vẻ, vội vàng bước nhanh tới.

Hàn Nghê cười hỏi: "Đệ vừa mới từ đâu tới đây?"

Hùng Đệ hưng phấn nói: "Ta vừa mới đi tìm Oánh Oánh chơi."

Hàn Nghê ai ôi!!! Một tiếng: "Hoá ra tiểu tử đệ lại vụng trộm chạy đi hẹn hò."

"Cái gì mà hẹn hò chứ." Hùng Đệ mặt đỏ lên, nói: "Chẳng chẳng qua là Oánh Oánh Oánh Oánh muốn nhìn Đại Thố và Nhị Thố rồi, ta mang mang đi cho nàng xem mà thôi."

Hàn Nghê một tay khoác lên trên vai Tiểu Béo, ha ha nói: "Oánh Oánh thì muốn xem thỏ, mà đệ muốn gặp Oánh Oánh, có phải hay không?"

"Làm gì có!"

Hùng Đệ chợt dạ nói.

Nhóc mặt này! Hàn Nghê ha ha nói: "Muốn đại ca dạy đệ mấy chiêu tán gái hay không."

Hùng Đệ vội vàng lắc đầu.

Hàn Nghê hiếu kỳ nói: "Sao vậy? Chẳng lẽ đệ không tin thủ đoạn của ta sao?"

Hùng Đệ nói: "Nhưng Oánh Oánh nói bảo ta không cần mọi chuyện đều nghe lời của đại ca, phải chính mình quyết định."

Cái tên tính tình khác thường không nhân tính này. Hàn Nghê nói: "Ồ, Oánh Oánh nói thì đệ nghe, đại ca nói lại đệ không nghe hay sao?"

"Điều này cũng đúng nhĩ." Hùng Đệ nháy mắt, lại không biết nên làm như thế nào, đành phải ngẩng cái mặt béo phì lên, đáng thương nhìn Hàn Nghệ.

Nhìn đến mức khiến Hàn Nghệ cũng áy náy, nói: "Ta chỉ là nói giỡn thôi. Đệ không cần phải nhìn ta như vậy, được được được, ta không nói nữa như vậy được chưa."

Hùng Đệ cười ha hả, nói: "Vẫn là đại ca huynh tốt với ta." Nói xong dường như y nhớ tới cái gì, vội vàng đem cái bao bố trên vai xuống, nói: "Hàn đại ca, ta mời huynh ăn."

Hàn Nghệ tò mò nhận lấy, mở ra vừa thấy, chỉ thấy bên trong là một ít mút hoa quả vô cùng tinh xảo. Nói: "Cái này đệ mua ở đâu thế?"

Hùng Đệ ha hả nói: "Đây là Oánh Oánh tặng cho ta đấy, nàng biết rằng ta thích ăn, liền mang từ trong nhà đi một tí đồ ngon cho ta, ngon lắm, ta đã ăn không ít, những thứ này là ta để lại cho huynh và Tiểu Dã ăn."

"Coi như tiểu tử đệ còn có chút lương tâm."

Nói thì nói thế, nhưng trong lòng Hàn Nghệ vẫn khá là cảm động.

Hùng Đệ nhún nhún hai vai ngốc núc ních mà cười cười, lại nói: "Hàn đại ca, huynh có thể kể lại cho ta một ít chuyện xưa hay không?"

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức hiểu được. Nói: "Ồ, ta biết rồi, đệ là muốn đi kể cho Oánh Oánh nghe hả."

Hoá ra ở trên đường đến Trường An, Hàn Nghệ thường xuyên kể cho bọn họ nghe một vài câu chuyện xưa nho nhỏ, như Anh em Hồ Lô, Hắc Miêu "Bộ đầu" v..v.

Hùng Đệ gật gật đầu.

"Trên đường ta kể cho đệ nhiều như vậy, đệ đã kể hết toàn bộ cho Oánh Oánh nghe rồi sao? Như thế không được đâu, phải kể từng chút một, bụng đại ca không lớn như đệ, cất ở trong đó cũng không nhiều. Hàn Nghệ vẻ mặt buồn bực nói."

Hùng Đệ vò vò cái đầu, ảo não nói: "Cái này ngược lại thì không phải như thế. Đây đều tại trí nhớ ta không tốt, chỉ nhớ được hai ba chuyện, hơn nữa còn không được đầy đủ."

Hàn Nghệ vỗ vỗ bờ vai của y, cười nói: "Được. Ta kể cho đệ nghe là được."

Hùng Đệ nhất thời vui vẻ nói: "Cảm ơn Hàn đại ca."

Kỳ thật mấy ngày này Tiểu Béo thường xuyên vứt bỏ bạn tốt, chạy đi tìm Oánh Oánh chơi, đương nhiên, đây không phải nói Tiểu Béo tính tình khác thường không nhân tính, y cũng muốn tìm Tiểu Dã cùng đi, nhưng Tiểu Dã không thích đi. Cậu ta cảm thấy cứ kỳ kỳ, bởi vì cậu ta với Oánh Oánh cũng không quen thuộc lắm, cho nên Tiểu Béo chỉ có thể tự đi.

Nhưng Hàn Nghệ cũng không hỏi han tỉ mỉ mọi chuyện, bởi vì mỗi người đều có việc xã giao của mỗi người, hắn không bắt quai như vậy, ngược lại còn vì Hùng Đệ có thể quen biết một bằng hữu khác phái mà cảm thấy cao hứng, bởi vì hắn không hy vọng Tiểu Mập vĩnh viễn sống ở dưới cánh chim của chính mình, như vậy, Tiểu Mập vĩnh viễn cũng sẽ không lớn lên được.

Mặt khác, hắn cảm thấy Tiểu Béo thiện lương như vậy, thì quyết sẽ không hại người, mà tiểu cô nương kia tuổi còn nhỏ, tất nhiên sẽ không hại Hùng Đệ, cho nên hắn cũng chỉ ngẫu nhiên trêu chọc Tiểu Béo một chút.

Đi vào trong tiểu viện, Hùng Đệ đột nhiên nói: "Ai ui!, ta quên viết chữ."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Viết chữ cái gì?"

Hùng Đệ nói: "Chính là tương lai để cho đại tỷ tỷ kiểm tra việc học nha. Đại ca, ta không nghe huynh kể nữa, ta muốn trở về phòng viết chữ."

Nó nói xong, liền giơ chân chạy về hướng phòng trong.

Hàn Nghệ ngây người trước cửa sân, suy nghĩ xuất thần.

Tiểu Dã không biết từ nơi nào xông ra, đứng ở bên cạnh Hàn Nghệ, nhỏ giọng nói: "Hàn đại ca có phải huynh nhớ đại tỷ tỷ rồi hay không."

Hàn Nghệ ngẩn ra, cười nói: "Không có, vào nhà đi."

Đi vào phòng trong, chỉ thấy ba người Tang Mộc đang ở trong phòng chơi cờ tướng, bây giờ cờ tướng vẫn còn vô cùng đơn giản, chỉ có bốn binh chủng là tướng, xe, mã, tốt, nhưng ba người bọn họ mãi chơi quên trời quên đất, nhìn thấy Hàn Nghệ đến đây, mới đứng dậy hô: "Àn công, người đã trở lại."

Hàn Nghệ gật gật đầu, nói: "Các người tiếp tục, các người tiếp tục."

Nói xong hắn an vị ở bên cạnh, rót cho mình một chén trà, vừa uống, vừa xem cuộc chiến, tuy rằng lúc này cờ tướng vô cùng đơn giản, nhưng nhìn được hắn cũng cực kỳ nhập thần, mới trước đây hắn cũng thường xuyên ngồi xôm tại ven đường nhìn mấy thúc thúc gia gia chơi cờ, vừa ngồi là ngồi đến trưa,

chẳng biết lúc nào, hắn cũng biến thành một cao thủ cờ tướng, có chút thời điểm, còn đi đánh cờ cùng các đại thúc này, đánh cuộc nho nhỏ chút cho vui vẻ, kiếm chút thu nhập thêm mua hai cái bánh bao để ăn.

Một ván đánh xong.

Tang Mộc thấy Hàn Nghệ đang xem đến xuất thần, vì thế nói: "Ân công, người muốn đánh ván tiếp theo hay không?"

Đánh với ta, các người sẽ rất mau mất đi hứng thú với cờ tướng này. Hàn Nghệ khoát tay nói: "Thôi đi, thôi đi, ta xem một chút là được." Dừng một chút rồi, hắn đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, hỏi: "Đúng rồi, các người cảm thấy ở nơi này như thế nào?"

Tang Mộc, Đông Hạo, Tá Vụ ba người quay sang nhìn nhau, sau đó nhất tề gật đầu.

Tang Mộc nói: "Tốt lắm. Tốt lắm, ta lớn như vậy, vẫn còn chưa từng được ở phủ đệ lớn như vậy."

"Chính là không tự tại bằng ở tại Dương Châu."

Tá Vụ lại bổ sung một câu.

Đây là một câu nói vô cùng thực tế, dù sao cũng là ở trong nhà người khác. Khó tránh khỏi sẽ cảm thấy gò bó.

Hàn Nghệ gật gù gật đầu, nói: "Ta tính toán ở bên ngoài mua gian nhà, các người nghĩ như thế nào?"

"Tốt."

Tang Mộc, Đông Hạo tất cả đồng thanh nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Các người mới vừa rồi không phải nói ở nơi này rất tốt à."

Tang Mộc ngượng ngùng nói: "Nhưng vẫn còn có chút trói buộc, cảm thấy muốn đi ra một chuyến thì đều rất phiền toái."

Đông Hạo chờ mong nói: "Không biết ân công đã nhìn được nhà nào chưa?"

Hàn Nghệ ừ một tiếng: "Có chút để ý rồi, chỉ có điều..."

"Chỉ có điều cái gì?"

Tang Mộc hiếu kỳ nói.

Hàn Nghệ nói: "Chỉ có điều đó là một nhà thanh lâu."

"Thanh lâu?"

Ba người đồng thanh cả kinh nói. Sắc mặt đều có vẻ rất quỷ dị.

Trôi qua một lát, Đông Hạo ha hả nói: "Ân công không phải là tính toán mở thanh lâu đó chứ?"

Hàn Nghệ nói: "Thật ra cũng có quyết định này. Các người nghĩ như thế nào?"

"...!"

Ba người đều có chút trầm mặc.

Hàn Nghệ biết rằng bọn họ kỳ thật đều muốn gật đầu đấy, dù sao đều là nam nhân, nói: "Các người nghĩ đi đây vậy, cho dù ta muốn mở thanh lâu, cũng không phải làm hoạt động này, các người hãy thu ngay cái ý nghĩ tục tĩu kia của các người lại đi."

Ba người đại nam nhân đều mang vẻ mặt xấu hổ.

Tang Mộc nói: "Vậy không biết ân công định dùng thanh lâu này để làm những thứ gì?"

Hàn Nghệ nói: "Trước tiên phải là có mua hay không đã rồi nói sau, ta hiện tại cũng đang do dự."

Kỳ thật Hàn Nghệ lúc ăn cơm ở Phụng Phi Lâu, thì đã có ý tưởng này, mấu chốt trước mắt dường như hắn cũng không biết làm gì. Tiếp tục đi lừa gạt mà sống, hiển nhiên là không được, chung quy cũng không có khả năng luôn mang ở Tiểu Dã, Hùng Đệ đi lừa gạt, tuy rằng hắn cái gì cũng biết, nhưng ngoại trừ lừa, không có một ngành nào là tinh thông, duy chỉ có đối với những chỗ ăn chơi thì tương đối quen thuộc, phải biết rằng trước kia những chỗ ăn chơi đó chính là cái nhà thứ hai của hắn, cho nên hắn cảm thấy mở một chỗ ăn chơi đối với hắn mà nói là một lựa chọn tốt.

Nhưng xét thấy ân oán của Phụng Phi Lâu và Hoa Nguyệt Lâu, cùng với tình trạng của ngõ Bắc trước mắt, hắn lại tràn đầy lo lắng, vì vậy luôn luôn đang ở trong do dự, nhưng quả thật hắn rất muốn chuyển ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Hàn Nghệ kêu Hùng Đệ, Tiểu Dã dậy chạy bộ sáng sớm, hiện giờ Hùng Đệ phải tán gái, nhất định phải giúp y rèn luyện thân thể, Hàn Nghệ chính là nghĩ như vậy.

"Hàn đại ca, hình như những ca ca tỷ tỷ mà chúng ta đi qua đều đang cười chúng ta."

Hùng Đệ chạy trước, đột nhiên phát hiện khi đi ngang qua một vài gia đình nữ tử, thấy bọn họ đang xì xào bàn tán, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút không nhận được rồi.

Hàn Nghệ nói: "Không cần phải để ý đến bọn họ, tiếp tục chạy là được. Hấn làm chuyện gì, cực ít khi đi để ý đến ánh mắt của người không biết."

"Ah."

"A, đây không phải là Dương tỷ tỷ sao."

Hùng Đệ đột nhiên ngừng lại, lại vẫy vẫy về phía trước hô: "Dương tỷ tỷ, chào buổi sáng nè!"

Chỉ thấy Dương Phi Tuyết đang đi thẳng tới, truyện đăng tại b achnegocsach, giọng điệu vô cùng bình thản nói một tiếng: "Chào buổi sáng! Ánh mắt lại nhìn về hướng Hàn Nghệ."

Hàn Nghệ đều nhìn ở trong mắt, khẽ cười nói: "Chào buổi sáng Dương cô nương."

Dương Phi Tuyết há miệng thở dốc, đột nhiên lại hướng sang Hùng Đệ và Tiểu Dã nói: "Tiểu Béo, Tiểu Dã, các đệ tiếp tục chạy, tỷ tỷ có một số việc muốn nói với Hàn đại ca của các đệ."

"Ah."

Hùng Đệ và Tiểu Dã cũng không phải người nhiều chuyện, lập tức rời khỏi.

Dương Phi Tuyết vẹo con ngươi liếc nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, hôm qua ngươi đi đâu thế?"

Hàn Nghệ nói: "Đi học viện của Thiếu công tử a!"

Dương Phi Tuyết hừ nói: "Ngươi còn muốn gạt ta, rõ ràng ngươi chính là đi thanh lâu."

"Ặc."

"Hàn Nghệ, ngươi đã nói sẽ không gạt ta rồi."

"Làm sao cô biết?"

"Hừ, trước tiên ngươi đừng hỏi ta làm sao biết, hiện tại ta hỏi ngươi, vì sao ngươi gạt ta."

Hàn Nghệ vẻ mặt khó xử nói: "Dương cô nương, ta thực sự không muốn lừa dối cô, nhưng Thiếu công tử uy hiếp ta không thể nói ra, bằng không mà nói, y liền sẽ đuổi ta đi."

"Thật sao?" Dương Phi Tuyết nói.

Hàn Nghệ nói: "Ta lừa cô làm chi, ta đi thanh lâu thì đi, có cái gì không thể nói."

"Điều này cũng đúng."

Dương Phi Tuyết gật gật đầu, lại nói: "Ngươi nói giống như đi thanh lâu là chuyện gì đó đương nhiên vậy, ngươi là người có vợ, sao có thể đi thanh lâu, nơi đó cũng không phải là cái chỗ gì tốt. Ồ, ta biết rồi, ngươi đích thị là thấy thê tử ngươi không ở đây, vì thế liền vụng trộm chạy tới thanh lâu. Lần tới gặp được thê tử ngươi, ta nhất định nói cho nàng biết."

Hàn Nghệ có chút đỏ mặt, cái này nếu để cho Tiêu Văn biết được, trời ạ! Vợ vàng nói: "Dương cô nương, cô cũng không phải là người thích đốt nhà đó chứ."

Dương Phi Tuyết hừ nhẹ nói: "Nếu như một mình ngươi đi. Ta đây sẽ không báo cho thê tử ngươi biết, nhưng không ngờ ngươi mang theo Tiểu Mông cùng đi, Tiểu Mông mới lớn có nhiều đó, ngươi lại dẫn nó đi tới cái loại địa phương đó."

"Ta dẫn y đi hay sao?"

Hàn Nghệ hai mắt tròn mắt, nói: "Cô đây là nghe ai nói thế hả?"

"Tiểu Mông nói."

Dương Phi Tuyết nói: "Việc này Nhị bá bá ta cũng đã biết. Đêm qua chính tai ta nghe được Tiểu Mông nói là người xin nó dẫn người đi đi dạo thanh lâu, nó chối từ không được mới dẫn người đi đấy, Tiểu Mông còn nói, nó có ý dẫn người đi một nhà thanh lâu sắp đóng cửa, người còn rất là bất mãn."

Tên khốn khiếp này, lão tử không có bán đứng gã, ngược lại gã lại bán đứng ta rồi. Hàn Nghệ tức giận đến mức nói không ra lời.

Dương Phi Tuyết nói: "Như thế nào? Người không phản đối sao?"

Dừng một chút, nàng lại nói: "Hàn Nghệ, ta đã nói với người rồi, Nhị bá bá ta là một người vô cùng chính trực. Ta hận nhất người khác đi thanh lâu, sao người lại không nghe, còn dẫn theo Tiểu Mông cùng đi, hiện tại Nhị bá bá ta đối với người có ý kiến rất lớn, đêm qua ta còn muốn giúp người."

Nàng lời vừa nói ra được phân nửa, Hàn Nghệ đột nhiên kéo tay nàng, nói: "Cô mau đi theo ta."

Dương Phi Tuyết chưa kịp tỉnh hồn lại, đã bị Hàn Nghệ kéo qua một bên, Dương Phi Tuyết khẩn trương thu bàn tay nhỏ bé trở về: "Hàn Nghệ. Người làm gì, mau buông ta ra."

"Ah."

Hàn Nghệ lúc này mới tỉnh ngộ lại, vội vàng buông tay ra, nói: "Cô trốn ở chỗ này trước. Dừng lên tiếng, đợi lát nữa là biết chân tướng thôi, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng lên tiếng."

Hắn nói xong lại vội vàng đi đến giữa đường, sôi nổi tập mấy động tác thể dục buổi sáng kỳ quái.

Dương Phi Tuyết tránh ở góc tường, hai má dần dần đỏ ửng, không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết tình hình gì thế này, khi đang chuẩn bị lên tiếng hỏi, chợt nghe một người hô: "Hàn Nghệ, Hàn Nghệ."

Nàng vừa nghe được thanh âm này, lời nói đến bên miệng lại nhin trở về.

Không đến một lát, chỉ thấy Dương Mông Hạo đỏ mồ hôi đầy đầu chạy tới.

Hàn Nghệ ngừng lại, cười nói: "Thiếu công tử, chào buổi sáng nè!"

Dương Mông Hạo chỉ vào Hàn Nghệ, trừng mắt hai mắt, hơi hơi thở nói: "Hàn Nghệ, xem như ta nhìn lầm người rồi, không thể tưởng được người không giảng nghĩa khí như vậy, không ngờ lại bán đứng ta."

Đồ chó hoang, ta còn chưa thêm tìm người tính sổ, người còn nói ta không giảng nghĩa khí. Hàn Nghệ dấu điểm thanh sắc, ra vẻ kinh ngạc nói: "Thiếu công tử, người có gì nói ra lời ấy?"

Dương Mông Hạo nói: "Ta hỏi người, vì sao người đem chuyện hôm qua chúng ta tới Bình Khang Lý báo cho phụ mẫu ta biết."

Hàn Nghệ nói: "Ta không nói a!"

Dương Mông Hạo nói: "Người còn muốn gạt ta, nếu người không nói, làm sao phụ mẫu ta lại biết được, việc này chỉ có ta và người hai người biết, chẳng lẽ lại là ta nói sao?"

Hàn Nghệ tức giận nói: "Thiếu công tử, người đừng oan uổng người tốt được không, nếu Hàn Nghệ ta là người không có nghĩa khí như vậy, lần đầu tiên người lừa tỷ người nói mua cung, nhưng thật ra là đi đánh bạc, ta cũng đã báo cho cha mẹ người biết rồi."

"Ai ôi!!!!"

Dương Mông Hạo khẩn trương nói: "Người đừng ồn ào a, nếu chẳng may để cho tỷ ta nghe được thì sẽ không tốt."

Thật có lỗi! Cũng đã nghe thấy được rồi. Hàn Nghệ cười thâm trong lòng, ngoài miệng lại nói: "Hình như là người đang ở đây ồn ào đi."

Dương Mông Hạo hồ nghi nhìn hắn một cái, nói: "Thật không phải người nói sao?"

Còn ở nơi này cùng đại gia người giả vờ. Hàn Nghệ hừ nói: "Hàn Nghệ ta dám thề với trời, đúng, hôm qua lúc ta trở về, liền gặp được Quan Quốc công và mẹ người, bọn họ cũng đích xác từng hỏi ta, nhưng ta hoàn toàn theo lời người dạy mà nói, nói đi học viện người chơi, còn nói người và bằng hữu của người đi ra ngoại ô đánh cầu rồi, ta đi về trước."

"Thật thật sao?"

Dương Mông Hạo hồ nghi nhìn Hàn Nghệ, kỹ thuật biểu diễn coi như là không tệ, đóng vai phụ gì gì đó thì cũng tạm tạm.

Nhưng đáng tiếc gã đã đụng phải đại sư diễn xuất.

Hàn Nghệ tức giận nói: "Ta có cần phải lừa người sao, hiện tại ta sống nhờ ở nhà người, chẳng lẽ ta lại ngốc nghếch nói cho Quan Quốc công rằng chúng

ta đi thanh lâu đó, vậy không phải là ta tự tìm không thoải mái cho mình ấy ư, người có thể động não ngẫm lại hay không a."

"Vậy thì lạ thật, nếu không phải người nói, vì sao cha ta lại biết được."

Dương Mông Hạo nhướn mày lên nói.

Hàn Nghệ nói: "Ta làm sao mà biết, chắc chắn không cẩn thận để người quen nhìn thấy."

"Cái này..."

Dương Mông Hạo đột nhiên vẽ mặt đáng thương nhìn Hàn Nghệ, vô cùng áy náy nói: "Hàn Nghệ, ta có lỗi với người rồi!"

Hàn Nghệ tâm sáng như gương, nhưng vẫn còn lăm bọ như kinh ngạc nói: "Người có lỗi gì với ta?"

Dương Mông Hạo vỗ đùi thật mạnh, nói: "Đều tại ta, đều tại ta lúc ấy không nghĩ nhiều lắm, liền liền."

Liền bán rẽ ta rồi đứng không. Trong lòng Hàn Nghệ âm thầm cười lạnh, ngoài miệng lại nói: "Liền như thế nào đầu này?"

Dương Mông Hạo ảo não haiz một tiếng, nói: "Ta lúc ấy tưởng người bán rẽ ta, vì thế trong cơn tức giận, liền đem toàn bộ trách nhiệm đổ cho người rồi."

"Có có ý tứ gì?"

Hàn Nghệ hoảng sợ nói.

Dương Mông Hạo nói: "Ta nói là người muốn đi thanh lâu xem, vì thế bảo ta dẫn người đi."

Hàn Nghệ phản nộ nói: "Oa con mẹ nó! Thiếu công tử, sao người có thể nói như vậy, rõ ràng chính là người cưỡng ép dẫn theo ta đi đấy, trước đó ta nhưng không muốn đi, là người cố gắng lôi kéo ta đi đấy, người đây rõ ràng chính là dối trắng thay đen mà! Trong lòng thầm mắng, tiểu tử này thật đúng là giáo hoạt, bên kia bán đứng ta, bên này còn muốn ta hiểu gã, chuyện này làm như thế là không được đâu."

Dương Mông Hạo ngược ngừng cười nói: "Người nghe ta giải thích nha, ta đây không đều là tức giận sao, đây đây chỉ là một hiểu lầm mà thôi, nếu đã giải thích rõ ràng rồi, vậy vậy không việc gì nữa rồi."

Hiểu lầm? Ta hiểu lầm tý người, không, là tý người hiểu lầm ta. Hàn Nghệ nói: "Không được, sao người có thể làm như vậy, ta đi gặp Quan quốc công giải thích rõ ràng."

"Không cần a!"

Dương Mông Hạo sợ tới mức kêu lên tiếng, lại thấp giọng nói: "Hàn Nghệ, người ngàn vạn lần không thể đi, bằng không mà nói, ta liền xong đó, người không biết cha ta mà đánh người thì độc đến cỡ nào, ông ấy là người mang binh đánh giặc đấy, đánh kẻ thù thành thuận tay rồi, xuống tay không nhẹ không nặng, ta sẽ chết đấy."

Nếu là như thế, với đức hạnh này của người, chỉ sợ sớm đã chết rồi. Hàn Nghệ nói: "Vậy ta thì sao? Chẳng lẽ muốn ta gánh cái tiếng xấu này à."

Dương Mông Hạo nói: "Ít nhất cha ta sẽ không đánh người nha, hơn nữa người cũng trưởng thành rồi, đi thanh lâu cũng không ngạc nhiên, không coi là tiếng xấu, có có thể coi là cũng là bạch oa."

Hàn Nghệ thật sự bị chỉ số thông minh của tiểu tử này làm cảm động rồi.

Đúng lúc này, bên cạnh lóe ra một đạo nhân ảnh: "Tiểu Mông, đệ hơi quá đáng, lại dám gạt ta."

"Tỷ tỷ."

Khuôn mặt trắng của Dương Mông Hạo, lập tức bị dọa thành màu xanh, nói: "Tỷ, tại sao tỷ lại ở chỗ này?"

Nói xong gã liền nhìn về phía Hàn Nghệ, Hàn Nghệ lộ làm ra một vẻ mặt so với gã còn kinh ngạc hơn, nói: "Ồ Dương Dương cô nương, cô ở trong này khi nào vậy?"

Khóe miệng Dương Phi Tuyết giật giật, hừ nói: "Nếu không phải ta trùng hợp đi ngang qua nơi này, còn không biết bị các người giấu diếm như thế, đặc biệt Tiểu Mông đệ, đệ thật sự là quá đáng ghét, tỷ đệ chúng ta sắp mười năm không gặp mặt, không ngờ đệ vừa gặp được ta liền gạt ta, thiệt thòi ta tin tưởng đệ như vậy."

Dương Mông Hạo sắp khóc rồi, dậm chân nói: "Tỷ, không phải như thế, tỷ đã hiểu lầm rồi."

"Ta hiểu lầm cái gì, vừa rồi ta nghe được rõ ràng, hừ, ta ta sẽ đi nói cho Nhị bá bá ngay bây giờ."

Dương Phi Tuyết làm bộ sẽ đi cáo trạng

"Không cần a!" La lên một tiếng, Dương Mông Hạo khẩn trương ngăn đón ở phía trước, vẻ mặt đưa đám nói: "Tỷ, ta xin tỷ, đừng nói cho cha ta. Hàn Nghệ, người còn không mau lại đây hỗ trợ khuyên nhủ tỷ của ta."

Hàn Nghệ đang vui vẻ muốn chết, sao có thể hỗ trợ, hận không thể tự tay xách Dương Mông Hạo đến trước mặt Dương Tư Huân, nhưng vẻ mặt khẩn trương, vờn tay ra, coi như thật muốn ngăn trở vậy: "Dương cô nương, Dương cô nương, không ôi, đau bụng, ôi, ôi, không được, ta phải đi nhà xí, người chống đỡ trước đi, lát nữa ta sẽ tới."

Dứt lời, hần quay đầu liền chạy như điên.

"Hàn Nghệ, Hàn Nghệ, người không thể không giảng nghĩa khí như vậy a!"

Nghĩa khí? Tiểu tử người cũng dám lòi cái nghĩa khí ra nói? Thật là chó má.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Ai cũng có thời kỳ phản nghịch

Dịch: mafia777

***

Dương đại tiểu thư, nếu ta là cô, nhất định phải lột sạch tiểu tử kia, hung hăng treo lên đánh!

Trở lại trong phòng, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy vô cùng sáng khoái, như đã xả được một cục tức trong lòng.

"A nha, Hàn đại ca, sao huynh lại ở trong phòng?"

Chợt nghe được một tiếng hô kinh hoàng.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hùng Đệ và Tiểu Dã đứng ở cửa, vốn còn chưa kịp phản ứng, nhưng một tia kinh hoàng trong mắt Hùng Đệ kia, khiến hần lập tức hiểu được, cười dài nói: "Hay lắm, Tiểu Béo, dám lười biếng, lúc này mới chạy được bao lâu, mà đệ đã dám trở lại hả?"

Tiểu Dã lên tiếng nói: "Tiểu... Tiểu Béo muốn đi nhà xí, nên mới...mới trở về đây."

Hùng Đệ liên tục gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, đệ đang muốn đi nhà xí mà."

Hàn Nghệ chỉ vào nhà xí bên kia: "Vậy đệ còn không đi nhà xí nhanh lên."

Hùng Đệ sừng sốt, hiển nhiên không ngờ rằng Hàn Nghệ sẽ buông tha nó như vậy, vẫn là Tiểu Dã thông minh, lôi kéo ống tay áo của nó, hai tiểu tử vội vội vàng vàng chạy về phía nhà xí bên kia.

Hàn Nghệ cười lắc đầu, nằm ở trên giường, suy nghĩ về chuyện thanh lâu, tuy rằng việc này không trách ta, nhưng lúc này mới đến đây được vài ngày, liền xảy ra chuyện bất ngờ như vậy, nếu còn tiếp tục ở lại, nói không chừng thật đúng là sẽ chọc ra phiền toái càng lớn hơn nữa, hơn nữa ta đi ra bên ngoài, mọi chuyện đều phải suy xét đến Dương gia bọn họ, nếu chẳng may ta làm chuyện gì, lại sẽ liên lụy đến Dương gia, như vậy làm bất kỳ chuyện gì cũng đều bị bó tay bó chân, vẫn phải sớm chuyển ra cho kịp thôi, xem ra lại phải đến Phụng Phi Lâu đi một chuyến rồi.

Một lát sau, nghe được ngoài phòng có người hô: "Hàn Nghệ, người đang ở đây sao?"

Là thanh âm của Dương Phi Tuyết.

Không phải đâu, nhanh như vậy liền giải quyết xong rồi hả? Đã nói là treo lên đánh rồi mà. Hàn Nghệ lên tiếng trả lời, sau đó đi ra ngoài, chỉ thấy hai tỷ đệ Dương Phi Tuyết và Dương Mông Hạo đứng ở ngoài phòng, tên ngu Dương Mông Hạo thoáng cúi đầu, hai vai khẽ run.

Hàn Nghệ thấy Dương Mông Hạo không thiếu tay thiếu chân, trên mặt ngay cả cái dấu năm ngón tay cũng không có, trong lòng rất thất vọng.

"Hàn Nghệ, thật sự rất xin lỗi, ta hiểu lầm người rồi." Dương Phi Tuyết tiến lên một bước. Vẻ mặt áy náy nhìn Hàn Nghệ.

"Không có việc gì, không có việc gì."

Hàn Nghệ khoát tay, nói: "Nói rõ ràng là được rồi. Mau, mời vào trong phòng ngồi đi."

Hàn Nghệ mời cả đôi tỷ đệ này vào trong phòng.

Dương Phi Tuyết về mặt áy này nói: "Hàn Nghệ, việc này Tiểu Mông đã nói cho ta biết toàn bộ. Căn bản là không có liên quan gì tới người cả, người cùng ta tới chỗ Nhị bá bá ta giải thích rõ ràng đi."

Dương Mông Hạo về mặt đưa đám nói: "Tỷ, cha ta thật sự sẽ giết ta."

"Đệ im miệng."

Dương Phi Tuyết trừng mắt.

Dương Mông Hạo lập tức ngậm miệng lại, mặc dù là Đường tỷ, đó cũng là tỷ a!

Hàn Nghệ liếc nhìn Dương Mông Hạo. Thăm nghĩ, Dương cô nương thiện lương như vậy, nói vậy tới đây vẫn là hy vọng ta có thể mở một mặt lưới, khiêng cái nồi này xuống, nàng nói như vậy, đơn giản cũng chỉ là muốn cố ý thử ta, thôi, thôi, không phải là đi thanh lâu cái sao, có cái gì mà không được chứ. Nói không chừng về sau sẽ ngủ ở thanh lâu rồi, khiêng liền khiêng đi, dù sao ta từ nhỏ đến lớn cũng không thiếu gánh giúp người khác.

Nghĩ tới đây, hắn cười nói: "Thôi đi, không cần phải như vậy."

Dương Phi Tuyết về mặt nghiêm túc nói: "Vậy làm sao được chứ. Nếu Nhị bá bá ta có ấn tượng không tốt đối với người, ông ấy có thể nào giúp người tìm một công việc."

Nàng không phải là thật sự tới tìm ta đi tới chỗ Dương Tư Huân giải thích a. Hàn Nghệ lăm bắm chút trong lòng, nói: "Việc đã đến nước này, nếu lại tiếp tục giằng co, còn sẽ liên lụy Thiếu công tử bị trách phạt, tại sao phải khổ như vậy chứ."

"Phải phải phải. Vẫn là Hàn Nghệ người rất rõ đại nghĩa."

Dương Mông Hạo cảm động sắp khóc rồi.

"Cái này sao có thể được chứ."

Dương Phi Tuyết lo lắng nói: "Hàn Nghệ, tất cả tiền đồ của người đều trong tay Nhị bá bá ta, Tiểu Mông chung quy mà nói là con của Nhị bá bá ta, mặc kệ nó làm cái gì, Nhị bá bá ta cũng đều sẽ tha thứ cho nó, việc này lý nên phải giải thích rõ ràng."

Nói xong nàng lại nói với Dương Mông Hạo: "Tiểu Mông, chuyện đệ lừa ta, ta có thể không so đo với đệ, nhưng việc này bất kể như thế nào đệ đều phải tới chỗ cha đệ giải thích rõ ràng, bằng không mà nói, đệ đã hại Hàn Nghệ rồi, chúng ta là con cái của Dương gia, dám làm sẽ dám đảm đương, quyết không thể đem trách nhiệm đẩy tới thân người khác, có biết không?"

Dương Mông Hạo rung rung nói: "Biết."

Hàn Nghệ thực không nghĩ đến Dương Phi Tuyết sẽ nói như vậy, thoáng sửng sốt, cười nói: "Hảo ý của Dương cô nương, Hàn Nghệ tâm linh, nhưng ta thật sự cảm thấy không cần phải làm như vậy, kỳ thật đi xem thanh lâu cũng không phải là việc gì to tát cả, hơn nữa, nếu ta không muốn đi mở mang kiến thức một chút, Thiếu công tử cũng không kéo ta đi được, ta cũng không dám cam đoan, tương lai ta cũng sẽ không đi, về phần tiền đồ sao, ha ha, tiền đồ của ta luôn luôn nằm ở trong tay ta."

"Hàn Nghệ, người sao lại không rõ ràng, Nhị bá bá ta người này ta đã nói với người đó a."

Dương Phi Tuyết tỏ ra vô cùng vội vàng, bởi vì ở thời điểm Dương Châu, nàng liền cảm thấy rằng mình lừa được Hàn Nghệ một lần, cho nên nàng đối với chuyện như thế này vô cùng miễn cưỡng, nàng thật không muốn lại liên lụy Hàn Nghệ thêm nữa, nàng không phải đến cố ý làm đáng một chút, mà là thật tâm muốn giúp Hàn Nghệ giải thích rõ ràng.

Nhưng cái tên Hàn Nghệ này lại cố tình lại không cần quan tâm những điều này, hắn thật sự không muốn đi giải thích một phen, Dương Tư Huân nhìn hắn thế nào, hắn một chút cũng không để tâm, cười gật đầu nói: "Ta biết, ta biết, nhưng ta tin tưởng lúc này đây ta giúp Thiếu công tử chống đỡ rồi, Thiếu công tử nhất định sẽ vô cùng cảm kích ta, nghĩ hết biện pháp bù lại cho ta."

Dương Mông Hạo lập tức nói: "Đây là đương nhiên, Hàn Nghệ người yên tâm, chuyện này coi như ta nợ người, tương lai ta nhất định bồi thường cho người."

Dương Phi Tuyết thoáng lờm, Dương Mông Hạo lại lập tức cúi đầu.

Hàn Nghệ cười nói: "Thiếu công tử, người đi về trước đi, việc này cứ để ta gánh đi, quyết sẽ không liên lụy tới người, Hàn Nghệ ta nói lời giữ lời."

Dương Mông Hạo hơi có vẻ kích động nói: "Thật vậy chăng?"

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Dương Mông Hạo lại liếc nhìn Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết nói: "Đệ đi trước đi, đợi lát nữa ta sẽ tìm đệ tính sổ."

Dương Mông Hạo lên tiếng, sau đó nhanh chóng chuyển tới Hàn Nghệ hai đạo ánh mắt cảm kích, lúc này mới ra khỏi phòng.

Hàn Nghệ không đóng cửa, vẫn nhìn tới khi Dương Mông Hạo ra khỏi viện, mới nói với Dương Phi Tuyết: "Dương cô nương, cô thật cho là Quan quốc công sẽ tin tưởng lời Tiểu Mông nói sao?"

Dương Phi Tuyết sững sờ: "Lời này là sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Nói khó nghe một chút, ta chẳng qua chỉ là một tên nông dân quen, hơn nữa còn là thân mang tội, không có bất kỳ khác biệt gì với tôi tớ trong phủ, mà Thiếu công tử xem như thế tử rồi, cô cho là ta có thể bảo y làm việc sao? Ô, ta muốn đi, y liền dẫn ta đi, vậy không khỏi cũng quá giả tạo rồi."

Dương Phi Tuyết nhú mày ngài, như thoáng chút suy nghĩ.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Kỳ thật chúng ta không nói, Quan quốc công cũng khẳng định biết, là Dương Mông Hạo dẫn ta đi mà không phải ta bảo y dẫn ta đi."

Dương Phi Tuyết gật đầu, nói: "Người nói mặc dù có đạo lý, nhưng Nhị bá bá ta cũng có khả năng nghĩ người giật dây tiểu Mông đi đấy."

Hàn Nghệ cười nói: "Ta mới đến đây vài ngày, là có thể giật dây Thiếu công tử đi thanh lâu rồi hả? Vậy cô cũng không khỏi đánh giá quá thấp chỉ số thông minh của Thiếu công tử rồi. Hơn nữa nếu Thiếu công tử chưa từng đi ấy mà, cho dù ta giật dây, cũng không chắc y đã dám đi, khẳng định trước kia y đã từng đi rồi."

Dương Phi Tuyết nói: "Một khi đã như vậy, vì sao đêm qua Nhị bá bá không vạch trần lời nói dối của Tiểu Mông."

Hàn Nghệ nói: "Cái này ta cũng không rõ ràng. Có lẽ là Quan quốc công cũng không đành lòng trách phạt Thiếu công tử, nhưng nếu ta giải thích lời, khẳng định sẽ đắc tội Thiếu công tử, ta còn đang ở trong nhà y, nếu đắc tội y, thì ta cũng không sống yên được."

Dương Phi Tuyết lập tức nói: "Người yên tâm, nếu Tiểu Mông dám trả thù người, ta nhất định không tha cho nó."

Hắc. Muội tử này còn rất giăng nghĩa khí đấy. Hàn Nghệ hơi có vẻ bất đắc dĩ nói: "Được rồi, cái này không nói trước, tương lai Thiếu công tử khẳng định phải vào triều làm quan. Có khi tương lai của ta còn phải dựa vào Thiếu công tử, Dương cô nương thông minh như vậy, đạo lý trong đó cô nhất định hiểu được đi.*

Dương Phi Tuyết trầm ngâm một lát, gật gật đầu, nhưng lại nói: "Nhưng như vậy thì quá tùy thuộc cho người rồi, ban đầu khi ở Dương Châu, ta cũng đã liên lụy một lần rồi, lúc này đây lại ta cảm thấy rất có lỗi với người."

Hàn Nghệ cười nói: "Chuyện trước kia thì đừng nhắc đến nữa, Dương cô nương cũng không cần vì thế mà cảm thấy áy náy, nghĩ đến phượng diện tốt, chính là vì có Dương cô nương, ta mới có thể đến Trường An mở mang kiến thức, ta còn phải cảm ơn Dương cô nương đó."

"Người cũng đừng cười ta, ta biết ta có lỗi với người."

Dương Phi Tuyết nói xong, lại nói: "Người đã cố ý như thế. Vậy ta cũng không miễn cưỡng người nữa, nhưng nếu Nhị bá bá cũng không nhận thấy được Tiểu Mông nói dối, ngược lại bởi vậy trách cứ người, ta cũng quyết sẽ không ngồi yên không quan tâm đến."

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Vậy thì rất cảm tạ rồi."

Dương Phi Tuyết đột nhiên nói: "Nhưng có một điểm, ta phải nói rõ với người, lúc này đây coi như xong. Sau này không cho người tới thanh lâu, nếu không ta nhất định nói cho thế tử người biết."

Hàn Nghệ hai mắt lờ lờ, nói: "Vì sao lại thế?"

Dương Phi Tuyết nói: "Người rất muốn đi thanh lâu sao?"

"Ta cái này cũng không phải, nhưng nhưng đây dường như không liên quan gì đến Dương cô nương đi."

"Ai nói không có liên quan gì."

Dương Phi Tuyết nói: "Người trước đó cũng nói, người tới Trường An toàn bộ đều là do ta liên lụy, hiện giờ thế tử người không ở đây, ta tất nhiên phải giúp nàng giám sát người chặt chẽ, bằng không mà nói, ta sẽ càng thêm có lỗi với thế tử người, hơn nữa nơi bướm hoa cũng không phải nơi tốt đẹp gì cả, đều là mây khói thị phi, ta đây cũng là vì tốt cho người, thực không biết nam nhân các người vì sao lại thích đi những cái chỗ đó nữa.*

"Ách."

Hàn Nghệ ngu ngơ nhìn Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết nói: "Người nhìn ta như vậy cũng vô dụng, ta chỉ có thể giúp người giấu diếm lúc này đây, tuyệt sẽ không sẽ giúp người giấu diếm thêm nữa."

"Được rồi, kỳ thật người chính trực giống như ta vậy, cũng không thích đi cái loại địa phương đó." Hàn Nghệ gật gật đầu nói.

Dương Phi Tuyết lập tức cười nói: "Người có thể nghĩ như vậy, thì không còn gì tốt hơn rồi."

...

Một lúc lâu sau.

Hàn Nghệ đi tới Phụng Phi Lâu.

Dương cô nương này thật đúng là thích hảo tâm làm hồng chuyện, người nào cũng đều có thời kỳ phản nghịch, cô ngăn cản ta đi thanh lâu như vậy, không phải là đang giết giết ta tới thanh lâu sao?

Hàn Nghệ mặc dù không tính toán lập tức chuyển ra khỏi Dương phủ, nhưng hắn cảm thấy nhất định phải sớm một chút tìm được chỗ dừng chân, miễn cho đến lúc đó xảy ra cái gì không ngờ, không, có Dương Mông Hạo ở đó, cũng không thể coi là không ngờ, mà là chuyện bình thường, cho nên hắn ăn xong điểm tâm liền một mình đi ra, đi thẳng tới Phụng Phi Lâu.

Hôm nay Phụng Phi Lâu đóng chặt cửa lớn, trước cửa một mảnh tiêu điều.

Không phải trước khi Hàn Nghệ đến thì đã bị bán đi rồi chứ, nhẹ nhàng gõ cửa, thấy không có động tĩnh, vì thế lại tăng thêm lực đạo gõ vài cái lên cửa.

"Ai đấy!"

Phòng trong vang lên một thanh âm.

Hàn Nghệ nghe quen tai, đúng là thanh âm của Trà Ngũ hôm qua kia.

Trôi qua một lát, nghe được ken két vài tiếng, cửa mở ra, một cái đầu thò ra dò xét, đúng là Trà Ngũ, gã hí hí mắt, hiển nhiên vừa rồi là đang ngủ, đợi khi thấy rõ ràng Hàn Nghệ, kinh ngạc nói: "Người không phải là..."

Hàn Nghệ cười nói: "Trí nhớ người không tệ, còn nhớ rõ ta."

Trà Ngũ nói: "Thật sự xin lỗi, chúng ta đã đóng cửa không buôn bán rồi."

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Ta biết, ta không phải đến uống rượu."

Trà Ngũ nói: "Vậy người tới làm gì?"

Hàn Nghệ nói: "Phụng Phi Lâu này của người muốn chuyển nhượng không?"

Trà Ngũ ừ một tiếng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Hàn Nghệ khẽ cười nói: "Vậy thì tốt rồi, ta có hứng thú với nơi này."

"Người người muốn mua nơi này?"

"Ừ."

Trà Ngũ lập tức giật mình tỉnh lại, mời Hàn Nghệ vào trong lầu, rót cho hắn một chén trà, nói: "Các hạ chờ chút, ta đi thông báo cho Giả mẫu, việc này ta không làm chủ được."

Hàn Nghệ cười nói: "Hiểu được, người đi đi."

Trà Ngũ ngay lập tức đi ra cửa sau.

Hàn Nghệ ngồi ở trên cái ghế tròn, đánh giá bốn phía, bất kể là cách thiết kế, hay là trang hoàng, đều vô cùng đại khí, xa hoa, dù sao cũng là đấu với Hoa Nguyệt Lâu, thì mặt tiền nhất định phải làm tốt, cấp bậc nhất định phải cao, nhưng thanh danh ngũ Bắc đã hỏng rồi, những trang hoàng tráng lệ này ngược lại trở nên vô cùng châm chọc, dù sao những người buôn bán nhỏ cũng không biết thưởng thức mấy thứ này, nghĩ thầm rằng, nếu ta là Giả mẫu kia, lúc này nhìn đến tòa nhà tráng lệ này, chỉ sợ cũng tức đến phun máu.

"Khụ khụ khụ!"

Chợt nghe một trận ho khan.

Hàn Nghệ chuyển đôi mắt, chỉ thấy một nữ nhân được Trà Ngũ nâng xuống, khi đi tới, nữ nhân này nhìn qua hắn là hơn ba mươi tuổi, mơ hồ có thể thấy được dung mạo thanh tú xinh đẹp lúc tuổi còn trẻ, chỉ than năm tháng vô tình nha, đang mặc một kiện y phục màu lục, dáng người duy trì cũng không tệ lắm, chỉ có điều hơi có vẻ đầy đặn, nhưng lúc này sắc mặt, môi đều có vẻ tái nhợt, hiển nhiên là ốm bệnh nhẹ trong người, tuy nhiên đầu tóc ngược lại đã

được chải chỉnh tề, vô cùng sạch sẽ, chẳng qua đối với cung kỹ mà nói, kỳ thật qua hai năm hai sáu tuổi, quãng đời còn lại này cũng đã được định trước, không cách nào thay đổi nữa rồi.

"Tại hạ Hàn nghị."

Hàn Nghị nhìn thấy Lưu Nga này đã tới, liền ôm quyền nói.

"Ta họ Lưu, chính là giả mẫu của Phụng Phi Lâu này."

Lưu Nga khẽ gật đầu, bởi vì Hàn Nghị cũng không phải quý công tử gì cả, vì vậy nàng không cần dùng kính ngữ, duỗi tay ra nói: "Hàn tiểu ca mời ngồi.*

Cử chỉ đều vô cùng thỏa đáng.

Hàn Nghị ngồi xuống, Lưu Nga ngồi đối diện với hắn, sau đó hướng tới Trà Ngũ phát tay, Trà Ngũ rất biết điều rời đi.

"Nghe nói Hàn tiểu ca muốn mua Phụng Phi Lâu này của ta?"

Lưu Nga nói ngay vào điểm chính, chỉ vì có bệnh trong người, vì vậy giọng điệu vô cùng yếu ớt.

Hàn Nghị gật gật đầu nói: "Đúng vậy."

Lưu Nga cup mi mắt xuống, nhìn chăm chú vào mặt bàn, chậm rãi nói: "Không biết là Hàn tiểu ca tự mình muốn mua, hay là được người nhờ vả vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Một quan tiền mua cả lâu

Dịch: mafia777

"Tại hạ Hàn nghị."

Hàn Nghị nhìn thấy Lưu Nga này đã tới, liền ôm quyền nói.

"Ta họ Lưu, chính là giả mẫu của Phụng Phi Lâu này."

Lưu Nga khẽ gật đầu, bởi vì Hàn Nghị cũng không phải quý công tử gì cả, vì vậy nàng không cần dùng kính ngữ, duỗi tay ra nói: "Hàn tiểu ca mời ngồi."

Cử chỉ đều vô cùng thỏa đáng.

Hàn Nghị ngồi xuống, Lưu Nga ngồi đối diện với hắn, sau đó hướng tới Trà Ngũ phát tay, Trà Ngũ rất biết điều rời đi.

"Nghe nói Hàn tiểu ca muốn mua Phụng Phi Lâu này của ta?"

Lưu Nga nói ngay vào điểm chính, chỉ vì có bệnh trong người, vì vậy giọng điệu vô cùng yếu ớt.

Hàn Nghị gật gật đầu nói: "Đúng vậy."

Lưu Nga cup mi mắt xuống, nhìn chăm chú vào mặt bàn, chậm rãi nói: "Không biết là Hàn tiểu ca tự mình muốn mua, hay là được người nhờ vả vậy?"

Hàn Nghị cười nói: "Cái này có gì khác nhau sao?"

Lưu Nga rất dứt khoát trả lời: "Có đấy."

Hàn Nghị nói: "Có phải cô nghĩ Dương thiếu công tử muốn mua hay không?"

Lưu Nga không lên tiếng.

Hàn Nghị nói: "Nghe nói Lưu giả mẫu là từ trong cung đi ra, hẳn là cũng có hiểu biết nhất định về Quan Quốc công, cô cho rằng Dương thiếu công tử sẽ mua thanh lâu sao?"

Lưu Nga nói: "Vì vậy ta mới hỏi như thế."

Hàn Nghệ nói: "Là bản thân ta muốn mua."

"Hà?"

Lưu Nga nói: "Nếu người đã biết ta từ trong cung đi ra, vậy chắc biết ân oán của ta cùng Hoa Nguyệt Lâu nhỉ?"

Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Đã nghe qua."

Lưu Nga nói: "Người cho rằng Hoa Nguyệt Lâu sẽ để cho Phụng Phi Lâu tiếp tục mở cửa sao?"

"Nhỏ cô không trừ gốc, gió xuân thổi lại sinh."

"Người hiểu là tốt rồi. Hơn nữa, với thanh danh của hẻm Bắc hiện tại, Phụng Phi Lâu vốn cũng không nên tồn tại nữa."

Hẻm Bắc là để phục vụ nhân sĩ tầng thấp nhất, mà Phụng Phi Lâu lại hiển hiện vô cùng xa hoa, như vậy cũng giống như một nhà hàng cao cấp bán bữa ăn khuya bên đường, truyện đăng tại bachngocsach, như vậy sẽ có vẻ không hợp nhau, đây cũng là một nguyên nhân Phụng Phi Lâu đóng cửa, giá rất cao, người tiêu nhiều tiền lại không đến ngõ Bắc này, người tới lại không tiêu được nhiều tiền, tóm lại, vô cùng lúng túng.

Hàn Nghệ như cười như không nói: "Ta nói cô cũng thật là kỳ quái, người ta bán đồ vật này nọ, đều là nói đồ đặc của mình có ở trên trời chứ dưới đất không có, mà cô mới mở miệng là đem hai khiếm khuyết lớn nhất của Phụng Phi Lâu cô nói ra, cô làm như vậy, ta cảm thấy rất khó có người dám mua?"

Lưu Nga nói: "Ta thấy Hàn tiểu ca so với ta càng thêm kỳ quái hơn một chút, biết rất rõ ràng Phụng Phi Lâu ta đây không phải là một nơi buôn bán tốt, còn cô tình muốn tới mua."

Hàn Nghệ ha hả nói: "Hình như ta chưa nói mua Phụng Phi Lâu là để buôn bán a."

Lưu Nga cau mày nói: "Vậy người mua làm chi?"

Hàn Nghệ nói: "Làm nhà ở a!"

"Nhà ở?"

Lưu Nga hơi cá kinh: "Người muốn ở nơi này?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên a! Nơi này cách Hoa Nguyệt Lâu tương đối gần, đi ra là tới. Sáng khoái hơn a!"

"Khụ khụ khụ!"

Lưu Nga đột nhiên ho lên kịch liệt.

Tiểu tử này thật sự là quá khinh người, biết rất rõ ràng ân oán hai nhà, còn nói mua nơi này chỉ vì cách Hoa Nguyệt Lâu gần.

Lưu Nga biến sắc, hơi thở gấp nói: "Hàn tiểu ca chớ không phải là do Hoa Nguyệt Lâu phải tới chọc giận ta chứ."

"Làm sao có thể chứ."

Hàn Nghệ ha hả nói: "Ta chẳng qua là nói đùa chút thôi, nhưng ta xác thực thích không khí chỗ này."

"Chuyện này không hề buồn cười."

Lưu Nga nói: "Nếu Hàn tiểu ca chỉ là mua để ở lại, ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi, ta không bán."

"Vì sao?"

"Không vì gì cả."

Hàn Nghệ đột nhiên bật cười ha hả.

Lưu Nga nói: "Người vì sao lại cười."

Hàn Nghệ nói: "Ta thấy Lưu gia mẫu bán cửa hàng là giả, thật ra là muốn tìm một sự giúp đỡ đi."

Lưu Nga hơi hơi hí mắt. Nói: "Chỉ giáo cho?"

"Cái này rất đơn giản a!" Hàn Nghệ nhún nhún vai, nói: "Hoàn cảnh khó xử của Phụng Phi Lâu, ai cũng biết, tuyệt không thể bán được một giá tốt, thậm chí có thể nói rất khó bán được ra. Bởi vì muốn kéo dài buôn bán của Phụng Phi Lâu, là chuyện không thể nào, cho nên, nếu có người muốn mua, phỏng chừng cũng chính là muốn tạo Phụng Phi Lâu thành một thanh lâu cấp thấp, nhưng người đó còn phải lo lắng sự công kích của Hoa Nguyệt Lâu,

chuyện này phải gánh phiêu lưu rất lớn, nếu là người lai lịch không lớn, ta phỏng chừng rất không có khả năng dám mua Phụng Phi Lâu. Nhưng người có lai lịch, căn cứ vào xú danh của ngũ Bắc, khả năng cũng không kéo xuống được cái mặt này, hơn nữa ở đây cũng kiếm không được bao nhiêu tiền, ta có tiền nhàn rồi, còn không bằng đi mua đất."

Nói tới đây, hắn khẽ mỉm cười nói: "Lưu giả mẫu nếu muốn bán cửa hàng, không có thể không biết điểm này đi."

Lưu Nga không lên tiếng, xem như chấp nhận.

Hàn Nghệ nói: "Cho nên, nếu có người muốn mua Phụng Phi Lâu, và để buôn bán, như vậy người này hoặc là chính là kẻ điên, hoặc là chính là có năng lực đánh bại người của Hoa Nguyệt Lâu."

Kỳ thật khi Hàn Nghệ nghe Vương Huyền Đạo nói đến ân oán giữa Lưu Nga và Tào Tú, hắn cũng đã đoán được điểm này, đổi lại hắn là Lưu Nga thì cũng không sẽ cam tâm, nhưng quả thật đầu không lại Tào Tú, biện pháp duy nhất chính là tìm giúp đỡ hỗ trợ, bán tòa lâu chỉ là một miếng mồi, là một mồi tìm kiếm giúp đỡ có thể giúp nâng đánh bại Hoa Nguyệt Lâu, bởi vì bất cứ kẻ nào mua xuống Phụng Phi Lâu, tương đương chính là đối nghịch với Tào Tú.

Lưu Nga nói: "Còn có một loại người."

Hàn Nghệ ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Lưu Nga.

Lưu Nga mỉm cười nói: "Chính là giống như Hàn tiểu ca, mua để dùng làm nhà ở."

Hàn Nghệ cười ha hả: "Rất đúng, rất đúng, nhưng Lưu giả mẫu đã cự tuyệt ta, như vậy rất rõ ràng, Lưu giả mẫu bán cửa hàng là giả, kì thực là muốn tìm một người có thể đánh bại Hoa Nguyệt Lâu."

Lưu Nga rút cục ngừng đầu, nhìn Hàn Nghệ, như cười như không nói: "Hàn tiểu ca thật sự là thâm tàng bất lộ a!"

Hàn Nghệ ha hả nói: "Cái thứ như tuổi tác này, từ trước đã có tính lừa gạt, cũng giống với Lưu giả mẫu, trước khi chưa nhìn thấy cô, ta nghĩ rằng cô là một lão phụ nhân mặt da gà, móng lớn, trang điểm dày đặc, nhưng thật không ngờ cô còn trẻ như vậy."

Lưu Nga cười khúc khích: "Hàn tiểu ca nói chuyện thật sự là khôi hài."

Hàn Nghệ nói: "Ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi."

Lưu Nga nói: "Vậy không biết Hàn tiểu ca có phải người kia hay không?"

Hàn Nghệ cười nói: "Ít nhất ta dám mua xuống nơi này."

"Nhưng như này vẫn không đủ." Lưu Nga lắc đầu.

"Đây chẳng qua là lòng cô quá tham"

Hàn Nghệ nhẹ nhàng chuyển động chén trà, nói: "Không người nào dám khẳng định có thể ở dưới sự bao vây của Hoa Nguyệt Lâu, mà tiếp tục buôn bán được."

Lưu Nga nói: "Ta biết, nhưng nếu Hàn tiểu ca thật sự là mua nhà để ở thì sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Nếu ta mua để làm nhà ở, ta cũng sẽ không tới cửa, bởi vì ta biết cô sẽ không bán."

Lưu Nga nói: "Nói như vậy. Người là tính toán tiếp tục buôn bán hay sao?"

Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Nhưng thực sự ta chưa nghĩ đến sẽ buôn bán cái gì?"

Lưu Nga ngẩn người, nói: "Hàn tiểu ca đang nói giỡn đó hả."

"Ta rất nghiêm túc."

Hàn Nghệ nghiêm trang nói: "Cô cũng nghe được khẩu âm của ta không phải nhân sĩ Trường An, thực không dám dấu diếm ta là từ Dương Châu tới, đang ở tạm phủ Quan Quốc Công, ta quả thật muốn tự mình mua một gian nhà, nhưng trong thành Trường An có rất ít người bán nhà. Hơn nữa trong nhà ta còn có không ít người, phủ đệ nhỏ một chút thì không đủ ở, lớn một chút thì ta lại không có tư cách ở, Phụng Phi Lâu này vừa vặn, đồng thời ta cũng muốn tìm một chút chuyện để làm, bằng không thì rất nhàm chán, tuy nhiên ta cũng không nóng vội, nếu không phải hôm qua đánh bại đánh bại tới đây, ta cũng không có ý hỏi thăm nơi này có người muốn bán cửa hàng hay không. Nếu đã gặp phải ta cảm thấy đây chính là duyên phận, cho nên mới tới, về phần tương lai tính toán làm những thứ gì, ta thật sự vẫn chưa nghĩ cụ thể. Đơn giản mà nói, chính là có tiền, tùy hứng."

Lưu Nga lắc đầu nói: "Nếu điều Hàn tiểu ca nói đều là nói thật, vậy xin thứ cho ta không thể đem cửa hàng bán cho người."

Hàn Nghệ nhún nhún vai nói: "Quên đi, hy vọng cô có thể tìm một người mua thích hợp. Vậy ta cáo từ trước."

Nói xong làm bộ sẽ đứng dậy.

Lưu Nga vội nói: "Hàn tiểu ca, nếu đã đến đây rồi, cần gì đi vội vã, ngồi một hồi nữa đi."

Cái mông của Hàn Nghệ căn bản vốn không có rời khỏi ghế.

Lưu Nga cười nói: "Không nói gạt người, ta làm buôn bán nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người giống Hàn tiểu ca vậy."

"Cô làm buôn bán bao nhiêu năm?"

Hàn Nghệ trực tiếp hỏi.

Lưu Nga sững sốt, không có trả lời.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Lưu già mẫu, luận buôn bán. Cô mới vừa vặn nhập môn thôi! Ta nói cho cô biết, tiệm này của cô chỉ có hai loại người sẽ mua, thứ nhất chính là tại hạ, thứ hai chính là Tào Tú, trừ đó ra. Sẽ không thể có người nào đến mua."

Lưu Nga cau mày nói: "Tuổi Hàn tiểu ca dường như so với ta còn nhỏ hơn đi, coi như là ta buôn bán mới vài năm, nhưng cũng không thể ít hơn so với người đi."

Hàn Nghệ nghiêm mặt nói: "Ta nói, tuổi là thứ có tính lừa gạt. Ta làm việc không thích con cà con kê, thích nhanh một chút, bán hay không, chỉ một câu, có khó khăn như thế sao?"

Lưu Nga nói: "Người đã biết ước nguyện ban đầu nếu ta bán cửa hàng, người hẳn là cũng hiểu biết khó xử của ta."

"Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ cô bảo ta cho một mồi lửa đốt Hoa Nguyệt Lâu?"

Hàn Nghệ lắc đầu thờ dãi: "Có lẽ ta thật sự không thích hợp đàm phán mua bán, đặc biệt đàm phán cùng nữ nhân, đầu đầu, cô chậm rãi khó xử, ta thật sự phải cáo từ rồi."

Nói xong cũng đứng dậy, lần này hẳn gần như không có chút gì do dự, hẳn thật sự là có chút không kiên nhẫn được nữa, hẳn biết rằng Lưu Nga không có dư thừa lựa chọn, cố tình còn ở nơi này già mồm cãi láo, muốn bán hay không, hẳn cũng không phải không mua không được.

"Đợi đã."

Lưu Nga lại lần nữa gọi Hàn Nghệ lại.

Hàn Nghệ khe khẽ thở dài, xoay đầu lại nói: "Không cần lãng phí thời gian, bao nhiêu tiền, nói đi?"

"Một quan tiền."

Lưu Nga lần này hiển phải vô cùng sáng khoái.

Hàn Nghệ mặt phẳng như nước, nói: "Tiếp tục."

Một quan tiền, hẳn đương nhiên không tin sẽ đơn giản như vậy.

Đối với sự bình tĩnh của Hàn Nghệ, ngược lại khiến Lưu Nga sững sốt, thâm nghĩ, người này thật đúng là không đơn giản. Nói: "Nếu người có thể trong vòng một năm, khiến việc làm ăn của Phụng Phi Lâu tăng lên, ít nhất cam đoan mỗi tháng có thể kiếm tiền, nhiều ít không sao cả, ta liền đem tòa lâu này bán cho người với giá một xâu tiền, nhưng nếu người không làm được, người liền trả cho ta một trăm năm mươi quan tiền, ta còn sẽ thu hồi lại tòa lâu này. Mặt khác, người phải đặt cọc trước ba mươi quan tiền."

Trong thành Trường An, giá nhà là đắt nhất Đại Đường đấy, đây là chuyện không thể nghi ngờ, phải biết rằng trong thành Trường An còn không có phủ đệ để bán, bởi vì đó đều là chỗ ở của quý tộc, dân chúng không tư cách ở, đương nhiên, cũng mua không nổi, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hàn Nghệ nhìn trúng nơi này, khá lớn, bằng không hẳn chỉ có thể đi ngoại thành mua miếng đất dựng cái viện từ, nếu không hẳn nhiều người như vậy làm sao ở đủ được.

Nêu chi từ góc độ giá nhà Trường An mà nhìn, nơi này ít nhất hai trăm quan, tuy nhiên với tình hình Phụng Phi Lâu trước mắt, phải có thể bán được giá một trăm năm mươi quan, thì đã phải thấp hương bái Phật rồi.

Hiển nhiên Lưu Nga chính là muốn cùng Hàn Nghệ đánh cược một trăm năm mươi quan.

Hàn Nghệ có cái nhìn rất nhạt đối với tiền bạc, hơn nữa hẳn cũng không thiếu tiền, phải biết rằng hẳn đã lấy đi cả cái vương miện của Trần Thục Chân rồi, mặt khác hẳn còn lừa được cả gia sản Vương gia, mua cái cửa hàng vẫn là chuyện mất nhăm mất mờ.

Hàn Nghệ cười nói: "Cô xác định? Nếu ta làm được, vậy cô cực cực khổ khổ hơn nửa đời người có thể sẽ biến thành một quan tiền?"

Lưu Nga gật gật đầu, nói: "Bên người ta còn có chút tiền, trở lại quê cũ, có thể sống cả đời, ta cũng biết ta không có khả năng thắng lại con mụ họ Tào

kia, chỉ cần có thể làm cho ả không vui, bao nhiêu tiền ta đều nguyện ý."

Hàn Nghệ cười: "Thành giao."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Hấn họ Thôi, nàng họ Thôi

Dịch: mafia777

Hàn Nghệ đồng ý rất sáng khoái, vì hấn biết mình là người như nào, hoàn toàn không có ý chí cầu tiến, qua loa cho xong chuyện. Nếu như không có áp lực thì có lẽ hấn thật sự mua về chỉ để làm nhà ở rồi. Hấn cũng cần có chút áp lực, như vậy mới thú vị.

Lưu Nga lập tức định ra một bản khế ước, bên trên viết rõ điều kiện của hai bên, rất đơn giản. Ở bên trong Lưu Nga còn thêm một điều kiện, chính là: "Nếu như phát hiện ra Hàn Nghệ là người của Hoa Nguyệt lâu hoặc có bất cứ liên quan gì với Hoa Nguyệt lâu thì nàng ta sẽ có quyền thu hồi lại Phụng Phi lâu, đồng thời tịch thu tiền thế chấp. Hàn Nghệ sáng khoái đồng ý. Hấn không phải là người kiên nhẫn, tùy tiện viết lên là được, rồi dùng ba thỏi vàng giao ra làm tiền đặt cọc.

Nhưng thật ra Lưu Nga cũng không suy nghĩ quá nhiều, bởi vì thật ra nàng ta cũng không cần lo lắng gì cả. Hiện giờ Phụng Phi lâu là một củ khoai lang nóng bỏng tay, nàng quá hiểu tính cách của Tào Tú, tuyệt đối sẽ không cho phép Phụng Phi lâu tiếp tục kinh doanh nữa. Vì vậy, bất luận Hàn Nghệ có chủ ý gì thì chỉ cần Hàn Nghệ không phải là người của Tào Tú thì một khi khai trương, nhất định sẽ khiến Tào Tú muốn báo thù. Vậy, cho dù Hàn Nghệ không có suy nghĩ này thì cũng nhất định phải đấu với Tào Tú một trận. Đây chính là mục đích của nàng ta.

"Hàn tiểu ca, hiện giờ ngươi có thể nói cho ta biết là ngươi định làm thế nào không?"

Sau khi ký xong khế ước, Lưu Nga liền hỏi Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hơi sững sờ nhưng rồi cũng hiểu được.

Trước đó hấn nói là vẫn chưa nghĩ xong là làm gì, điều này có chút không hợp với lẽ thường. Vì vậy Lưu Nga chắc chắn nghĩ rằng Hàn Nghệ lo lắng là nếu mình nói ra điều kế thì Lưu Nga sẽ không bán Phụng Phi lâu đi.

Chỉ có thể nói là Lưu Nga đã suy nghĩ quá nhiều, Hàn Nghệ vẫn chưa nghĩ xong là muốn làm gì. Hiện giờ mua được Phụng Phi lâu chỉ là bởi vì hấn muốn sớm dọn ra khỏi Dương phủ, chỉ thế mà thôi!

Hàn Nghệ cười khỏ nói: "Không giấu gì cô, ta thật sự chưa nghĩ xong."

Lưu Nga vẫn không tin, nói: "Không thể nào!"

"Điều này rất bình thường! Ta nói ta chưa nghĩ xong, thật ra điều đó đã chứng tỏ là ta nghĩ cũng được chút ít rồi."

Lưu Nga hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Thật ra muốn mở cửa rất đơn giản, đưa mấy ‘muội tử’ đến là được. Nhưng cô đã từng nghĩ, nếu như vẫn đấu với Hoa Nguyệt lâu bằng cách trước đây thì kết quả sẽ không có thay đổi gì không? Bởi vì chúng ta thua ở tất cả các phương diện."

Nói cách khác, nếu muốn đánh hạ Hoa Nguyệt lâu, thuận lợi để cho Phụng Phi lâu tiếp tục kinh doanh thì chúng ta nhất định phải thay đổi suy nghĩ, không thể làm theo cách của ngày trước được. Điều chúng ta cần làm là định nghĩa lại từ ‘thanh lâu’, dùng cách hoàn toàn mới để hình dung nó. Chỉ có như vậy thì chúng ta mới có thể tranh giành với Hoa Nguyệt lâu được.

Lưu Nga nghe thấy thì trầm ngâm lúc lâu, gật đầu nói: "Ngươi nói cũng có lý"

Hàn Nghệ lập tức nói: "Đừng hỏi ta nữa, ta thật sự vẫn chưa nghĩ được là sẽ làm gì. Bởi vì điều này rất quan trọng, nhất định phải suy nghĩ cẩn kẹ."

Nói như vậy nên Lưu Nga cũng hiểu được rồi, vì vậy nàng ta có vẻ ngượng ngùng rồi cười một cái.

Hàn Nghệ đột nhiên hỏi: "À phải rồi, ngoài cô và Trà Ngủ thì ở Phụng Phi lâu này còn lại bao nhiêu người?"

Lưu Nga nói: "Còn lại năm cô gái!"

Hàn Nghệ nói: "Cô sắp đóng cửa rồi nhưng sao năm người này vẫn chưa đi?"

Lưu Nga thờ dài nói: "Mặc dù nói dễ năm người này mà đến Hoa Nguyệt lâu là rất khó nhưng nếu đến những tửu lâu bình thường thì quá dễ dàng. Chỉ có điều, năm người họ là ta thu nhận từ bên ngoài vào, tửu nhỏ đã ở bên cạnh ta. Tất cả những thứ họ học được đều là do ta dạy. Đến nay, ta ốm bệnh nhẹ trong người, Phụng Phi lâu cũng sắp đóng cửa, vì vậy các nàng ấy cũng không nói ra muốn rời đi."

Hàn Nghệ gật đầu. Ánh mắt đột nhiên nhìn chung quanh một chút, nói: "Việc đầu tiên mà chúng ta phải làm bây giờ là bắt lấy nội gián trong Hoa Nguyệt lâu."

"Nội gián?"

Lưu Nga sùng sốt, nói: "Nội gián gì chứ?"

Hàn Nghệ cười nói: "Ta nghe nói, Liên Nhi và Kim Ngọc Nhi ở chỗ cô đều bị Hoa Nguyệt lâu lấy đi rồi."

Lưu Nga gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Các ca kỹ hiện giờ đều muốn đến Hoa Nguyệt lâu. Lý do rất đơn giản, bởi vì Hoa Nguyệt lâu là nơi giúp triều đình tuyển nạp cung nữ và cung kỹ từ dân gian. Ai nấy đều muốn vào cung, nếu như may mắn, được Hoàng thượng sủng ái thì có thể ‘một bước lên trời’. Năm cô gái kia chắc chắn cũng không ngoại lệ, nói cách khác, chỉ cần Hoa Nguyệt lâu cho chút lợi ích thì khó tránh các nàng thay lòng đổi dạ."

Hiện giờ Phụng Phi lâu đã sắp bị đóng cửa, nhưng trước khi đóng cửa thì Tào Tử chắc chắn sẽ không yên tâm. Hơn nữa, mục đích bán thật sự của cô thì ta đoán là Tào Tử cũng biết. Nếu ta là a thì ta sẽ không để ý cái giá phải trả nhỏ bé là giải một nội gián ở đây đâu. Nếu như vậy thì chỉ cần cô có bất cứ hành động nào thì a ta đều có thể hành động trước để kiểm chế đối phương và rồi dập tắt tia hy vọng cuối cùng của cô."

Lưu Nga nghe thấy thì trầm ngâm hồi lâu, gật đầu nói: "Người nói rất đúng! Sao ta lại không nghĩ đến điều này nhỉ! Vậy người nghĩ là ai?"

"Bất cứ ai cũng đều có khả năng này. Đạo lý ‘Khi tai họa đến, mệnh ai người nấy lo’ chắc hẳn mọi người đều hiểu, bao gồm cả Trà Ngũ."

"Vậy làm thế nào để bắt được nội gián đó?"

"Cái này rất đơn giản! Cô chỉ cần nói cho họ biết thông tin có người mua tòa lâu thì nội gián đó tự nhiên sẽ lộ diện. Điều này không cần ta dạy cô làm thế nào đấy chứ?"

Trong mắt Lưu Nga hiện lên một chút linh hoạt, với ánh mắt sắc bén, nói: "Ta biết nên làm thế nào rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Tốt! Hôm nay nói đến đây thôi, ta phải quay về rồi! Đợi khi ta nghĩ ra cách thì ta sẽ đến."

Hàn Nghệ nói rất thoải mái, nhưng việc này thật sự không đơn giản như vậy. Bởi vì đấu với Hoa Nguyệt lâu, năng lực chỉ là cái xếp sau, quan trọng là sự chênh lệch về thực lực. Đối phương có xuất thân quan lại nên rất khó lật đổ Hoa Nguyệt lâu, như vậy chẳng phải là đang đối nghịch với triều đình sao?

Nhìn từ điểm này thì mua Phụng Phi lâu tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt. Nhưng Hàn Nghệ quá hiểu tính cách của mình, một con người không đam mê sự nghiệp, lười biếng quen rồi. Nhưng hẳn cũng hiểu, bản thân mình không thể cứ lười biếng như vậy nữa, nếu không thì sống cũng không còn tôn nghiêm gì cả, cũng không có cảm giác an toàn. Xảy ra bất ngờ gì thì chỉ e sẽ nguy mất, hoặc bị phạt, hoặc là trốn chạy, cho nên phải dùng kích thích bên ngoài để thúc giục hẳn. Nếu như đấu với Hoa Nguyệt lâu thì hẳn chắc chắn sẽ giữ vững tinh thần, như vậy mới có thể hăng hái hướng về phía trước.

Sau khi quay về Dương phủ, hẳn bắt đầu tìm cách làm thế nào để mở cửa Phụng Phi lâu. Ý tưởng thì có rồi nhưng không thể mở thanh lâu như này được. Hẳn cũng sẽ không kiểm tiền da thịt của cô gái này nhưng qua ba ngày, hẳn vẫn không thể nghĩ ra cách nào hay hơn.

Vào một buổi chiều, Hàn Nghệ một mình ngồi trong sân. Ánh nắng ngày xuân trải dài trên người hẳn, toàn thân đều nắng ấm, gió xuân khẽ thổi, cảm giác sáng khoái, mới nghĩ đến một lát mà đã suy nghĩ xem có nên ngủ trưa không.

Người ta buôn bán, tòa lâu đã mua rồi mà còn không mau nghĩ cách. Nhưng thẳng nhai này, nghĩ một lát liền ngủ thiếp đi. Nhiều lần như vậy rồi, không vội vàng chút nào. Hóa ra nỗ lực phấn đấu không thể luyện thành trong một ngày được.

"Hàn đại ca."

Chẳng biết lúc nào, Tiểu Dã đã đến bên cạnh hẳn rồi.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, nói: "Tiểu Dã! Sao chỉ có một mình đệ, Tiểu Béo đâu rồi?"

Tiểu Dã ngây ngô cười cười.

Hàn Nghệ nói: "Nó lại đi hẹn hò với Oánh Oánh rồi sao?"

Tiểu Dã gật đầu.

Hiện giờ Tiểu Béo đang dẫn Đại Thố và Nhị Thố đi tìm Oánh Oánh chơi rồi, còn về hẹn hò gì đó thì là Hàn Nghệ đang nhạo báng thôi. Tiểu Mập và Oánh Oánh đều nhỏ như vậy thì đâu có biết những thứ này.

Hàn Nghệ trêu ghẹo nói: "Có cần để Tiểu Béo đi hỏi Oánh Oánh có tỷ muội gì không? Để rồi giới thiệu cho đệ một người."

Tiểu Dã nghe thấy thì sắc mặt đỏ lên, lắc đầu như trống lắc vậy.

"Hàn Nghệ! Hàn Nghệ!"

Đột nhiên, họ nghe thấy bên ngoài có người quát to lên.

Hiện giờ Hàn Nghệ vừa nghe thấy âm thanh này thì đầu đau ghê gớm. Sao tên ngốc này lại đến đây vào giờ này.

Âm thanh còn chưa dứt thì thấy Dương Mông Hạo xông vào. Vừa thấy được Hàn Nghệ ở nhà, gã hưng phấn nói: "Hàn Nghệ! Người ở đây là quá tốt rồi!"

Hàn Nghệ lộ ra vẻ mỉm cười nói: "Thiếu công tử! Người được thả ra rồi sao?"

Dương Mông Hạo ho nhẹ một tiếng, lúng túng nói: "Cái gì mà được thả ra! Chỉ là cha ta để tôi tớ kèm ta đến học đường mà thôi, không có gì to tát cả."

Nói rồi gã lại ha hả cười: "Nhưng mấy ngày biểu hiện của ta khá tốt nên mẹ ta cho phép buổi chiều ta được ra ngoài chơi, đi lại cho khuây khỏa."

Còn đi nữa? Hàn Nghệ liên tục khoát tay nói: "Thôi đi, thôi đi! Ta không đi đâu!"

Dương Mông Hạo u oán nói: "Hàn Nghệ! Có phải là người vẫn đang trách ta lần trước bán đứng người không. Ta đã nói rồi, đó là trong lúc tức giận nên ta mới nói vậy thôi. Hôm nay ta mang theo thành tâm đến xin lỗi người mà. Lần trước cũng may có người nên tỷ tỷ ta mới không đi tố giác ta. Việc này ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, hôm nay bất luận thế nào, ta cũng phải mời người một bữa, nếu không thì ta cảm thấy lòng mình bất an."

"Chờ lương tâm người an thì ta cũng gặp phiền phức rồi". Lần trước Hàn Nghệ mắc lừa thì đầu còn có lần hai nữa. Lần này hắn kiên quyết không bước ra khỏi cửa, ít nhất là không đi cùng tên ngu ngốc này, thật không thể tưởng tượng nổi. Hắn nói: "Thiếu công tử! Hôm nay ta thật sự không thể ra ngoài được. Nếu như công tử thật sự có thành ý thì đến phủ làm vài món ngon và mang vài bình rượu đến, chúng ta ăn ở đây cũng được."

Dương Mông Hạo lắc đầu nói: "Ồ đây sao? Vậy thì vô vị lắm! Ở bên ngoài tự do hơn. Ta khó khăn lắm mới cầu xin mẹ ta cho ra ngoài mà!"

Hàn Nghệ nói: "Vậy thì thôi đi!"

Hắn từ chối rất dứt khoát.

Dương Mông Hạo thấy Hàn Nghệ đầu đều lệch đi rồi, biết là không thể thuyết phục được nên nói: "Vậy thì được rồi, cứ làm theo lời người nói đi! Như vậy được chưa? Người đợi một lát, ta bảo người hầu đi chuẩn bị rượu thịt."

Nói xong, gã liền vội vã chạy ra ngoài, trong chốc lát đã lại chạy vào, ngồi ở đối diện với Hàn Nghệ, lau mồ hôi nói: "Rượu và thức ăn rất nhanh sẽ tới!"

Hàn Nghệ nhìn tên ngu xuẩn này một cái. Nếu như nói gã là tên xấu xa hư hỏng thì gã cũng không đến mức đó, không phải là kẻ tự cao tự đại mà rất dễ hòa đồng. Nhưng nếu như nói gã là người tốt thì gã lại là kẻ ăn không nói có, không thành thật, nói ra không có câu nào đáng tin và cũng khá đau đầu.

Hàn Nghệ nói: "Thiếu công tử! Có vài lời ta nói mong công tử đừng để bụng."

Dương Mông Hạo nói: "Người cứ nói đi! Con người ta đây rất độ lượng mà."

"Loại người không có lương tâm như người thì có liên quan gì đến độ lượng hay không chứ". Hàn Nghệ nói: "Thiếu công tử! Rõ ràng là công tử biết cha mình rất hận thanh lâu nhưng sao người vẫn đến đó. Người làm như vậy chẳng phải là cố ý tìm tội sao?"

Dương Mông Hạo nói: "Điều này thì người không hiểu rồi! Chính vì cha ta không thích nên ta mới đi!"

"Công tử có thù lớn với cha mình thế sao?" Hàn Nghệ kinh ngạc nói.

"Ta và cha có thể có thù gì chứ, hiểu thuận với ông ấy còn không kịp nữa ý chứ."

Dương Mông Hạo nói: "Chỉ có điều người cũng nhìn thấy rồi đây. Cha ta chỉ có một mình mẹ ta là vợ, sinh ra hai con trai. Ca ca của ta vừa đi, bình thường ta cũng chẳng có ai nói chuyện, môn đình không thịnh vượng chút nào cả. Nếu như ta giống với cha mình thì Dương gia sau này sẽ tuyệt hậu hay sao. Vì vậy ta nghĩ kỹ rồi, phải tìm thêm mấy tiểu thiếp nữa, sinh mười mấy hai mươi người con, như vậy thì Dương gia mới vui."

"Người nói đúng là có chấp, rõ ràng là...". Hàn Nghệ dờ khóc dờ cười nói: "Nếu đã như vậy, sao công tử không bảo cha mình tìm vợ cho."

"Mẹ ta đã giúp ta xem xét rồi, cái này ta không cần lo."

Dương Mông Hạo phát tay, lại ha hả nói: "Ta lo là chuyện của tiểu thiếp, đây cũng là lý do ta thường đến Bình Khang Lý, nếu như gặp được người như ý thì ta sẽ mua về phủ ngay."

“Thật hạnh phúc cho ngươi! Vợ thì không tìm nhưng đã bắt đầu tìm tiểu thiếp rồi!”

Hàn Nghệ nghe thấy mà ngưỡng mộ không ngớt, nói: "Vậy cha ngươi có đồng ý không?"

Dương Mông Hạo nói: "Ta giúp ông ấy sinh con sinh cháu, ông ấy có gì phản đối chứ. Ca ca của ta chẳng phải cũng có một tiểu thiếp sao? À đúng rồi! Hàn Nghệ! Chẳng phải ngươi cũng thành thân rồi sao? Có con chưa?"

“Ông đây là ‘trai tân’ đó, muốn có con... Vậy thì Tiểu Vân chết chắc rồi”.

Đối mặt với Dương Mông Hạo sung mãn, Hàn Nghệ chỉ có thể ngưỡng chừng lắc đầu.

Dương Mông Hạo nói: "Vậy thì không được rồi! Ta thấy ngươi cũng lớn rồi, mau sinh con đi! Con cái càng nhiều càng tốt, nếu không đi ra ngoài đánh nhau, bên cạnh không có huynh đệ gì thì sẽ thiệt thòi lắm đó."

“Ông đây mới có mười tám tuổi thôi”

Hàn Nghệ nói: "Ngươi hay phải chịu thiệt lắm à?"

"Tất nhiên là không. Thủ đoạn của Dương Mông Hạo ta, chắc ngươi chưa từng nhìn thấy, sao có thể có người dám đánh nhau với ta. Đây chẳng phải là tự tìm đến chỗ chết sao?" Dương Mông Hạo lắc đầu nói.

“Ngươi chắc chắn là họ Thôi rồi”.

Hàn Nghệ nói: "Cũng phải!"

Thôi: có nghĩa là nói khoác, chém gió

Nói xong thì com rượu cũng mang đến. Thiếu công tử này đã lên tiếng thì đầu bếp đầu dấm chậm trễ.

Rượu vừa mang đến thì Dương Mông Hạo ‘chém gió’ càng mạnh hơn, căn bản là không dừng lại được. Hàn Nghệ coi như đang nghe truyện cổ tích, vừa ăn vừa cười gật đầu, tùy cho tên kia nói. Nhưng Tiểu Dã nghe thấy thì xuất thần, thỉnh thoảng khen vào vài câu và điều này lại càng ‘cổ vũ’ Dương Mông Hạo khiến gã lại chém gió thái quá. Gã ‘chém gió’ đến mức thiếu chút nữa thôi Trường An Thất Từ dẫm dưới chân.

Đang lúc Dương Mông Hạo ‘chém gió’ tung bừng thì bên ngoài đột nhiên có một người đi vào. Đó chính là Hùng Đệ vừa đi hên hò về.

"Tiểu Béo kia, sao đệ đã quay về rồi?"

Hàn Nghệ cười nói.

Dương Mông Hạo đình đặc nói:

- Tiểu Mập! Ngươi đến đúng lúc lắm, mau lại đây ăn đi!

Nhưng Hùng Đệ nhìn họ mà không nói một tiếng, dường như có chút kích động.

Tiểu Dã vội vàng đi tới, quan tâm nói:

- Huynh làm sao vậy! Á! Sao người huynh... Lại bản vậy?

Đột nhiên cậu ta phát hiện dưới móng của Hùng Đệ toàn là bùn đất.

Hàn Nghệ cũng chú ý thấy Hùng Đệ dẫn theo hai con thỏ nhưng lòng trắc không thấy đâu, hơn nữa trên người hai con thỏ cũng bẩn nên vội vàng đứng dậy đi tới, nói:

- Tiểu Mập! Xảy ra chuyện gì vậy?

Dương Mông Hạo nhảy lại, nói:

- Có người đánh ngươi hả, mau nói cho ta, ta sẽ giúp ngươi tìm kẻ đó tính sổ.

Mắt nhỏ của Hùng Đệ nhìn ba người, môi co quắp lại dường như muốn khóc.

Y càng như vậy, Hàn Nghệ lại càng sốt ruột, hỏi:

- Tiểu Mập! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Hùng Đệ đột nhiên dùng cánh tay lau mắt, nói:

- Hân đại ca! Chỉ e sau này đệ không gặp được Oánh Oánh nữa rồi!

Nói xong, nước mắt liền rơi xuống là chảy.

Hàn Nghê kinh ngạc nói:

- Tại sao?

Hùng Đệ vừa lau nước mắt vừa nói:

- Đại ca của Oánh Oánh nói, nếu sau này mà đệ còn đến tìm Oánh Oánh thì sẽ đánh gãy chân của đệ.

Tiểu Dã nhau mà nói:

- Vậy là đại ca của Oánh Oánh đã...Đã đánh huynh à?

Hùng Đệ lắc đầu nói:

- Gã chưa đánh, là đệ không cẩn thận bị ngã vào vũng nước thôi.

- Nếu gã không...Không đánh huynh thì sao huynh bị ngã xuống vũng nước được.

Đôi mắt Tiểu Dã sáng quắc, nói:

- Huynh nói cho ta biết nhà gã ở đâu, ta giúp huynh báo thù.

- Tiểu Dã! Đệ đừng đến đó làm loạn!

Hàn Nghê ngăn Tiểu Dã lại rồi mặt đầy vẻ nghi ngờ nhìn Hùng Đệ, nói:

- Đại ca của Oánh Oánh? Đại ca của Oánh Oánh là kẻ nào?

Hùng Đệ vẫn đang lau nước mắt:

- Chính là người mà lần trước ở ngoại ô phía tây chúng ta đã gặp rồi.

- Độc Cô Vô Nguyệt?

Hàn Nghê cả kinh kêu lên.

Hùng Đệ lắc đầu nói:

- Là người mặc áo xanh!

Hàn Nghê trừng mắt nhìn, nghi ngờ nói:

- Thôi...Thôi Tập Nhận?

Bởi vì lần trước hắn nghe trộm được người đó tên là Tập Nhận, sau đó lại nghe thấy Dương Mông Hạo nói Thôi Tập Nhận là Thái Tử đang- Một trong Trường An Thất Tử nhưng hắn cũng không dám khẳng định.

Hùng Đệ gật đầu nói:

- Hôm nay đệ cũng mới biết Oánh Oánh họ Thôi.

- Họ Thôi? Thôi Oánh Oánh? Người...Người nói Thôi Oánh Oánh sao?

Dương Mông Hạo đột nhiên trực tiếp nhảy dựng lên, kinh sợ kêu một tiếng.

Hàn Nghê nhau mà nói:

- Thiếu công tử quen à?

Dương Mông Hạo gật đầu, giọng nói run rẩy nói: "Thôi Oánh Oánh là...Là tiểu muội của Thôi Tập Nhận."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 166: Nhờ giúp đỡ

Dịch: mafia777

Dương Mông Hạo nói như vậy thì chắc chắn không thể sai được rồi.

Thôi Tập Nhận? Không trùng hợp như vậy chứ!

Hàn Nghệ lập tức bật cười không nói gì.

"Vây... Vây thì đã sao?"

Tiểu Dã không sợ chút nào, còn kích động nói: "Tiểu Béo... Tiểu Béo đâu có làm hại Oánh Oánh, còn... Còn giúp Thôi Oánh Oánh nuôi Đại Thố và Nhị Thố lớn như vậy. Gã ta sao có thể... Ức hiếp Tiểu Mập như vậy được... Đúng là không ra gì."

Dương Mông Hạo gãi đầu nói: "Người không biết đó thôi! Thôi đại ca rất yêu thương Oánh Oánh, đừng nói là các người mà chỉ e chúng ta cũng không dám tìm Thôi Oánh Oánh đi chơi ý chứ. Bình thường nếu gặp nhau thì nhiều nhất cũng hàn huyên vài câu thôi chứ đâu dám nói nhiều. Tiểu Mập, sao người lại quen Thôi Oánh Oánh vậy?"

Hùng Đệ rơi lệ, không nói gì.

Hàn Nghệ thở dài, nói: "Bây giờ những điều này đâu còn quan trọng nữa."

"Cũng đúng!"

Dương Mông Hạo gật đầu, nói: "Tiểu Béo! Ta khuyên người đừng đến tìm Thôi Oánh Oánh nữa. Thôi đại ca có thể tha cho người lần này, cũng đã là may mắn lớn lắm rồi. Nếu như chọc giận đến Thôi đại ca thì đến cả cha ta cũng không bảo vệ được người đâu"

"Ừm! Ta biết rồi!"

Hùng Mệ móp méo miệng, gật đầu, nói: "Ta đi tắm rửa cho Đại Thố, Nhị Thố đã."

Nói xong, y cúi đầu, dẫn theo hai con thỏ vào trong nhà.

Tiểu Dã tức giận nhìn Dương Mông Hạo nói: "Ai... Ai thêm cha người giúp."

Cậu ta mấy ngày này vốn qua tập luyện nên đã không còn nói lắp nữa. Trừ khi trong lòng quá nóng vội mới nói lắp thôi. Phải biết rằng tình cảm giữa cậu và Tiểu Mập thậm chí còn sâu nặng hơn so với Hàn Nghệ. Nay thấy có người ức hiếp Tiểu Mập nên cậu vô cùng tức giận. Nói xong, cậu cũng đi theo Tiểu Béo vào trong nhà.

Dương Mông Hạo về mặt xấu hổ, ban nãy mình nói khoác quá mức rồi.

Hàn Nghệ liếc nhìn Dương Mông Hạo, thấy gã không tức giận nên khẽ gật đầu, cuối cùng phát hiện ra điểm sáng, nói: "Thiếu công tử, rất xin lỗi! Tiểu Dã là như vậy đấy, nói năng rất thẳng thắn."

Dương Mông Hạo lắc đầu, nói: "Không sao! Chỉ là chuyện này ta thật sự không giúp được gì."

Nói xong, gã liền bổ sung một câu: "Đoán chừng cũng không có ai giúp được."

Hàn Nghệ gật đầu, nói: "Điều này thì ta hiểu."

Dương Mông Hạo lại nói: "Còn nữa Hàn Nghệ! Người phải khuyên Tiểu Béo đừng đi tìm Oánh Oánh nữa. Nếu không thì có thể sẽ liên lụy đến các người đó."

Hàn Nghệ thật sự không có tâm trạng nói nhiều nữa, ừ một tiếng: "Ta biết rồi! À phải rồi, thiếu công tử có thể giúp ta tìm ít cây trúc đến đây được không?"

Thôi gia!

Thôi thị ở Thanh Hà là một gia tộc vô cùng hiển hách.

Ở thời đầu nhà Đường, Thôi gia từng được xếp số một trong “Thị tộc chế”, thậm chí còn vượt qua cả Lý thị Lũng Tây của Lý Uyên. Đây không phải là người của Thôi thị tự xếp như vậy mà do các ái khanh của Lý Thế Dân như Phòng Huyền Linh, Cao Sĩ Liêm xếp. Nếu không phải Lý Thế Dân dựa vào

mình là Hoàng đế, miễn cưỡng cho Lý thị Lũng Tây của ông ta lên vị trí số một thì đó thật sự đã thành truyện cười lớn. Địa vị của Hoàng đế còn không cao bằng một sĩ tộc. Từ đó có thể thấy được sự tôn quý của địa vị.

Nhưng Hùng Đế chỉ là một dân thường nhỏ bé, địa vị thấp hèn, đừng nói là Thôi thị mà ngay cả những tiểu sĩ tộc Tàn gia cũng tuyệt đối không cho phép khuê nữ nhà mình qua lại với đám tiện dân.

Trên đường đến Trường An, Dương Phi Tuyết đã từng nói với Hàn Nghệ, những sĩ tộc xưa cũ vô cùng coi trọng hôn nhân dòng họ. Giống như Thôi gia, Vương gia, Lư gia đều là thông hôn lẫn nhau, tuyệt đối không tùy tiện thông hôn với người 'ngoại đạo'.

Trong lòng Hàn Nghệ hiểu rất rõ, nếu tiểu cô nương kia là người của Thôi gia thì Hùng Đế xác định là không có hy vọng gì rồi, kể cả là bạn cũng không thể nữa. Hàn Nghệ thật sự bất lực với chuyện này. Bởi vì trong bối cảnh xã hội này, đến Hoàng đế cũng không thể thay đổi, huống chi hần, chỉ có thể nói là thiên ý trêu người thôi.

Những câu chuyện như cô bé lợ lem và bạch mã hoàng tử trong truyện đều là gat người mà thôi.

Quay về phòng thì chỉ thấy Hùng Đế vừa lau nước mắt vừa giúp Đại Thố và Nhị Thố tắm rửa.

Hàn Nghệ đi lại ở cửa nhưng không vào. Từ trước đến nay đều là Tiểu Mập an ủi hần, nhưng hần lại không biết an ủi Tiểu Mập thế nào. Dù sao hần cũng chưa từng thất tình, hơn nữa hần căn bản cũng không hiểu được an ủi người khác như nào, chỉ có thể giúp Đại Thố và Nhị Thố làm một chiếc lồng mới thôi.

Mặc dù Hùng Đế cười nói cảm ơn Hàn Nghệ nhưng ai có thể nhìn ra trong lòng y đang buồn đến mức nào.

Một Hùng Đế luôn nói nhiều không ngớt mà trong hai ngày này buồn không nói một lời. Y luôn trốn trong phòng cùng Đại Thố và Nhị Thố nhưng mỗi lần Hàn Nghệ chủ động nói chuyện cùng y thì y lại vẫn cười trả lời lại. Chính điều này mới khiến trong lòng Hàn Nghệ càng khổ sở hơn, vì hần thật sự không thể giúp gì cho y cả.

Hiện giờ Hùng Đế như vậy, Hàn Nghệ làm sao còn tâm trí nghĩ đến việc của Phượng Phi lâu nữa. Hần cả ngày ngồi ở trong đại viện, suy nghĩ xuất thần.

"Hàn đại ca!"

Tiểu Dã đột nhiên đi tới.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn cậu.

Tiểu Dã nói: "Hàn đại ca! Tiểu Béo rất đáng thương, tối hôm qua đệ nhìn thấy huynh ấy ôm Đại Thố và Nhị Thố khóc thảm, chúng ta giúp huynh ấy đi."

Hàn Nghệ nhìn Tiểu Dã, ngập ngừng, một lát sau hần mới thở dài nói: "Tiểu Dã! Ta cũng muốn giúp đệ ấy nhưng có nhiều chuyện đệ không hiểu được. Chuyện này không phải là chuyện mà chúng ta có thể giúp đâu."

Tiểu Dã có chút không vui, nói: "Vậy thì cứ mặc kệ Tiểu Béo như vậy sao?"

Hàn Nghệ lại thở dài, cúi đầu nói: "Qua mấy ngày, đệ ấy sẽ khá lên thôi!"

Tiểu Dã nhau mày liếc nhìn Hàn Nghệ, sau đó bĩu môi rồi đi vào nhà luôn.

Rõ ràng là cảm thấy bất mãn với Hàn Nghệ. Cậu ta tuổi còn nhỏ, đâu có hiểu những chuyện này. Cậu ta chỉ biết là làm người phải trọng nghĩa khí, vì Tiểu Mập và Hàn Nghệ là huynh đệ tốt nhất của cậu nên cậu cho rằng khi huynh đệ gặp nạn thì phải ra tay tương trợ. Vì vậy cậu thấy Hàn Nghệ không làm được gì nên cảm thấy khó chịu.

Hàn Nghệ tất nhiên sẽ không trách Tiểu Dã, người phải trách là trách chính bản thân hần. Thật ra trong lòng hần cũng thấy rất khổ sở, hần tất nhiên muốn giúp Hùng Đế, chỉ cần có cơ hội thì hần đều sẽ thử. Nhưng khả năng hần chỉ có vậy, căn bản không thể thay đổi được tình hình này. Ngoài việc hời hợt tự trách thì thật sự là bó tay không có biện pháp gì.

Có lẽ bình thường không cảm nhận được, thậm chí có lúc còn cho rằng Hùng Đế nói nhiều quá. Nhưng khi Hùng Đế yên tĩnh không nói thì Hàn Nghệ mới dần dần phát hiện ra, Hùng Đế quan trọng đến mức nào. Kể cả cả phòng không vui nhưng chỉ cần Hùng Đế giữ trạng thái vui vẻ thì mọi người rất nhanh đã có thể vui vẻ trở lại. Nhưng nếu như Hùng Đế không vui thì cả phòng cũng nặng nề vô cùng. Kể cả đám Tang Mộc cũng bị 'lây nhiễm', đến đánh cờ họ cũng không còn tâm trạng nữa. Mấy đại lão gia ngồi trong phòng nhìn nhau mà không có cách nào cả.

Sáng sớm, Hàn Nghệ đi ra ngoài phòng vận động vài cái, hét lớn vào phòng: "Tiểu Dã! Tiểu Béo! Đi ra chạy bộ thôi!"

Hần cảm thấy để Tiểu Mập vận động một chút cũng tốt, mệt rồi thì sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.

"Ân công! Tiểu Dã và Tiểu Béo sáng sớm đã đi chạy bộ rồi."

"Vậy sao?"

Hàn Nghệ sững sờ. Thầm nghĩ "Chẳng lẽ là Tiểu Dã giận ta nên mới không gọi ta đi cùng".

Nghĩ tới đây, hần nhẹ nhàng thở dài, nói với Tang Mộc: "Ta đi chạy bộ đây!"

Chạy một vòng quanh Dương phủ rồi quay về trong tiểu viện, nhìn chung quanh, thầm nói: "Hai tên tiểu tử vẫn chưa về sao?"

Trùng hợp là Đông Hạo từ trong phòng đi ra, Hàn Nghệ vội vàng hỏi: "Đông Hạo! Có nhìn thấy Tiểu Dã và Tiểu Béo đâu không?"

Đông Hạo lắc đầu nói: "Không! Sao thế?"

"À! Không có gì."

Hàn Nghệ lắc đầu, rót một chén nước, nhưng chén này vừa mới đưa đến bên miệng thì hai mắt hần đột nhiên trợn trừng lên. Hần đặt chén nước lên bàn, chạy nhanh vào phòng của hai tiểu tử kia. Hần mở cửa ra thì chỉ thấy Đại Thổ trong lồng còn Nhị Thổ không thấy đâu. Hần hung hăng đập mạnh dưới chân: "Không xong rồi!"

Tang Mộc chạy tới, nói: "Ăn công! Sao thế ạ?"

"Không sao! Không sao!"

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Các người ở nhà đợi, ta đi ra ngoài một chuyến. À! Đợi lát nữa mà Tiểu Dã với Tiểu Béo về thì các người bảo họ đợi ta ở nhà nhé. Nhớ chưa?"

Tang Mộc liền gật đầu.

Hàn Nghệ không nói thêm gì, cất bước đi ra cửa. Hần ra khỏi tiểu viện, lập tức đến phòng của Dương Mông Hạo.

Lúc này tên ngốc Dương Mông Hạo vẫn còn đang ngủ nướng và nghĩ đến đại nghiệp 'vạn tử ngàn tôn' của mình.

Cốc, cốc, cốc!

Một trận tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức gã dậy.

"Ai đấy?"

"Là ta! Hàn Nghệ đây!"

"Hàn Nghệ?"

Dương Mông Hạo xoa mắt, từ trong chăn ẩm áp bò dậy. Gã vừa ngáp vừa ôm đầu đi đến trước cửa. Gã mở cửa ra, mắt vẫn còn đang buồn ngủ, nói: "Hàn Nghệ! Sáng sớm như này đã có việc gì vậy?"

Hàn Nghệ nói: "Thiếu công tử! Công tử có thể dẫn tôi đến Thôi gia được không?"

"Được thôi...Cái gì?"

Dương Mông Hạo lúc này mới giật mình tỉnh lại, nói: "Người muốn đến Thôi gia?"

Hàn Nghệ nói: "Ta nghi là Tiểu Dã và Tiểu Béo đã lên đến Thôi gia rồi. Ta sợ bọn họ sẽ gặp nguy hiểm."

"Người...Người vừa nói gì?"

Dương Mông Hạo vội vàng nói: "Không phải ta đã nói với người rồi sao, nhất định đừng để Tiểu Béo đến tìm Thôi Oánh Oánh."

"Việc này đều trách ta nhưng việc rất cấp bách, chúng ta mau đi ngăn họ lại đi."

"Được được! Người đợi ta một lát, ta vào mặc quần áo rồi đi."

Dương Mông Hạo vội vàng mặc quần áo lên, sau đó đưa Hàn Nghệ lên đi ra từ cửa sau. Hai người còn không dám ngồi xe ngựa, chạy chậm về phía Thôi gia.

"Á? Đó không phải là Tiểu Dã sao?"

Hai người đi được một đoạn thì Dương Mông Hạo đột nhiên chỉ về phía trước nói.

Hàn Nghệ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Dã đang chạy lại phía này nhưng không thấy Tiểu Mập. Một dự cảm không may mẩn trào dâng trong lòng, hần vội gọi: "Tiểu Dã!"

"Hàn...Hàn đại ca!"

Tiểu Dã nhìn thấy Hàn Nghệ, không khỏi chạy nhanh thêm, không kịp thở nói: "Hàn đại ca, Tiểu Mập... Tiểu Mập bị người của Thôi gia bắt rồi."

Dương Mông Hạo kích động nói: "Các người thật sự chạy tới Thôi gia sao, các người không muốn sống nữa à?"

Tiểu Dã lên nhìn Hàn Nghệ, nói: "Hàn đại ca! Huynh đừng trách Tiểu Béo. Cái này... Cái này đều là chủ ý của đệ, là đệ giết giây Tiểu Mập đi tìm Thôi Oánh Oánh nhưng... Nhưng đệ vô dụng, không cứu được Tiểu Béo ra."

Hùng Đệ rất vùng vè, Tiểu Dã lợi hại đến đâu đi nữa, trừ phi đánh được hết người của Thôi gia, nếu không, một khi bị phát hiện thì không thể nào cứu được Hùng Đệ ra.

Hàn Nghệ tất nhiên sẽ không trách Tiểu Dã, hắn thậm chí không muốn hỏi cả lý do. Bởi vì bất luận lý do là gì thì hắn sẽ đều đi cứu Tiểu Mập ra. Hắn vươn tay ra, xoa đầu nhỏ của Tiểu Dã, nói: "Không sao đâu! Cái này cũng không trách đệ được, muốn trách thì phải trách ta. Đệ yên tâm, ta nhất định sẽ cứu được Tiểu Béo ra."

Dương Mông Hạo nói: "Cứu thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Thiếu công tử, công tử đi về trước đi, ta sẽ nghĩ cách."

Dương Mông Hạo nói: "Sao ta có thể về được? Ta không có cách nhưng ta không thể không biết nghĩa khí như vậy. Hay là... Hay là đến nhờ cha ta."

Gã càng nói đến phần sau thì càng nhỏ giọng.

Hàn Nghệ trong lòng hiểu được Dương Mông Hạo khó xử nên cười nói: "Thiếu công tử, tâm ý của công tử ta xin lĩnh. Tôi bảo người đi về trước, chính là không muốn kéo Dương gia vào chuyện này. Nếu như vậy thì chuyện sẽ ngày càng náo loạn lên."

Dương Mông Hạo cảm lấy cái ót nói: "Nhưng ta muốn đi cùng các người."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Ta biết, nhưng chuyện này Thiếu công tử thật sự không tiện tham gia vào. Ta sẽ nghĩ cách."

Dương Mông Hạo mặt hiện vẻ do dự.

"Được rồi! Cứ như vậy đi! Chúng tôi đi trước đây!"

Hàn Nghệ hướng về phía Tiểu Dã vung tay lên nói: "Tiểu Dã! Chúng ta đi."

Dương Mông Hạo buồn bực nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời khỏi, vẻ mặt sầu muộn.

"Hàn đại ca định cứu Tiểu Béo như thế nào. Hay là... Hay là chúng ta bắt Thôi công tử, bắt họ một đổi một."

Tiểu Dã vừa bước nhanh vừa nói.

Hàn Nghệ nói: "Cái này không thể được, nếu như vậy thì không thể cứu vẫn được đâu. Hãy tin ta, ta sẽ cứu được Tiểu Béo!"

Hàn Nghệ dẫn Tiểu Dã đến Quan Kỳ hiên.

Vương Bá của Quan Kỳ hiên thấy Hàn Nghệ đến, bước nhanh đón, chấp tay cười nói: "Hàn tiểu ca."

Hôm đó ở Quan Kỳ hiên, Vương Huyền Đạo có cái nhìn khác về Hàn Nghệ. Y đã coi trọng như vậy thì tất nhiên sẽ không thể không tiếp đón chu đáo được.

Hàn Nghệ nói: "Vương Bá, Vương công tử có ở đây không?"

Vương Bá sùng sốt, lắc đầu nói: "Đại công tử chưa tới, sao thế ạ?"

Hàn Nghệ nói: "Người có thể đưa ta đi tìm Vương công tử được không, ta tìm công tử ấy có chuyện rất gấp."

Vương Bá ngăn người, đưa tay nói: "Mời nhị vị theo tôi!"

Vương Bá dẫn Hàn Nghệ và Tiểu Dã đi tới một tòa nhà với nhà cao cửa rộng. Ông ta bảo Hàn Nghệ và Tiểu Dã chờ ở cửa, sau đó đi vào thông báo.

Một lúc lâu, cửa phủ rất nặng đã mở ra. Vương Huyền Đạo từ bên trong đi ra, lộ ra vẻ keo kiệt mỉm cười nói: "Hàn tiểu ca, sao hôm nay lại rảnh đến chỗ ta thế này?"

Hàn Nghệ nói: "Vương công tử! Lần này mong người nhất định phải giúp ta!"

Vương Huyền Đạo sắc mặt không khỏi sùng sốt.

Chương 167: Không muốn nhịn nữa

Dịch: mafia777

Hàn Nghệ mới đến Trường An chưa được bao lâu nên những người quen biết cũng không nhiều. Nhưng trong những người đó thì có hai người có thể giúp hắn.

Người thứ nhất chính là Dương Tư Huấn. Nhưng nếu như Dương Tư Huấn ra mặt thì đó là chuyện của hai gia tộc, dù sao ông ta cũng là gia chủ Dương gia, ngược lại sẽ làm loạn càng lớn hơn. Vì vậy, Hàn Nghệ không hy vọng làm liên lụy đến Dương Tư Huấn, hơn nữa Dương Tư Huấn cũng chưa nhất định bằng lòng giúp mình.

Nhưng nếu như Dương Mông Hạo có thể hỗ trợ thì Hàn Nghệ sẽ cầu xin giúp đỡ. Bởi vì đây là chuyện trong nội bộ Thái tử đảng, đáng tiếc là Dương Mông Hạo đâu có giúp được.

Người thứ hai chính là Vương Huyền Đạo. Hàn Nghệ và Vương Huyền Đạo có quan hệ không sâu đậm lắm nhưng có điều có thể khẳng định là Vương Huyền Đạo chắc chắn sẽ giúp hắn. Mặc dù Hàn Nghệ không hiểu điều này lắm nhưng không quan trọng. Quan trọng là hắn nghĩ rằng Vương Huyền Đạo sẽ nỗ lực mà giúp hắn.

Hàn Nghệ chỉ đơn giản nói từ đầu đến cuối chuyện này cho Vương Huyền Đạo biết, hơn nữa Tiểu Dã cũng bổ sung thêm, nói chuyện hôm nay cho y biết nữa.

Hoá ra Hùng Đệ lần này đến Thôi gia đều là có ý tốt, thậm chí có thể nói là xuất phát từ sự cảm thông chứ không phải là mặt dày mơ tưởng đến Thôi Oánh Oánh. Thậm chí đệ ấy còn chưa nghĩ tới những phương diện đó nữa.

Chỉ vì Thôi Oánh Oánh thường thường nói với Tiểu Mập. Cô bé không có bạn, bình thường ở trong nhà rất cô đơn nên làm quen với người bạn như Tiểu Mập.

Tiểu Mập cảm thấy mình có hai người bạn tốt là Hàn Nghệ, Tiểu Dã đã là may mắn lắm rồi, còn Oánh Oánh không có người bạn nào, thật là đáng thương.

Vì vậy khi y biết mình không thể cùng Oánh Oánh chơi nữa nên muốn tặng Nhị Thố cho cô bé làm bạn. Bởi vì Oánh Oánh rất thích Nhị Thố, tiện thể đến xem cô bé có bị phạt không. Tất cả đều xuất phát từ sự quan tâm và lo lắng mà thôi.

Tất nhiên, tất cả những điều này đều là Tiểu Dã tính kế cho.

Nhưng thật không ngờ vừa mới vào Thôi gia, vì thân thủ của Tiểu Mập ngốc nghếch bị phát hiện nên mặc dù Tiểu Dã đã cố hết sức nhưng vẫn không cứu được Tiểu Mập ra. Thấy Tiểu Mập bị bắt nên Tiểu Dã nhanh chóng chạy về tìm Hàn Nghệ đến giúp.

Sau khi Vương Huyền Đạo nghe xong từ đầu đến cuối của cả câu chuyện thể hiện rõ do dự.

Hàn Nghệ cũng không lên tiếng nữa. Nếu như Vương Huyền Đạo không chịu giúp thì hắn cũng sẽ không miễn cưỡng, quan trọng là hắn không ép được. Hắn chỉ có thể trực tiếp chạy đến Thôi gia đòi người, dù sao bất luận thế nào thì hắn cũng không thể bỏ mặc Hùng Đệ được.

Qua một lúc lâu, Vương Huyền Đạo đột nhiên bảo người hầu đánh xe ngựa đến.

"Ta và các người sẽ đến Thôi gia một chuyến!"

Wương Huyền Đạo nói với Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ mừng rỡ, liên tục nói: "Đa tạ! Đa tạ!"

Chỉ trong chốc lát, xe ngựa đã đến. Sau khi ba người lên xe ngựa thì xe ngựa từ từ chạy đến Thôi gia.

Bên trong xe, Vương Huyền Đạo đột nhiên nói: "Hàn tiểu ca! Nếu như lệnh đệ không làm gì tổn hại đến Oánh Oánh thì ta có thể cứu cậu ta ra. Nhưng nếu lệnh đệ làm hại đến cô bé thì... Thì chi e cứ coi như ta đến, Thôi huynh cũng sẽ không chịu tha người đâu."

Tiểu Dã đột nhiên nói: "Tiểu Béo lương thiện như vậy, sao có thể làm tổn hại đến Oánh Oánh được."

"Nếu là như vậy thì là tốt nhất!" Vương Huyền Đạo thần nhiên nói.

Hàn Nghệ có chút khó hiểu nói: "Vương công tử! Chuyện cũng chỉ đơn giản như vậy, hai người họ cũng chỉ là trẻ con, chưa hiểu chuyện, sao có thể làm những chuyện làm hại đến đối phương được. Có phải Thôi Tập Nhận chuyện bé xé ra to không?"

Vương Huyền Đạo thoáng thờ dãi, nói: "Có một số việc người không rõ được. Nếu như... Nếu như Thôi huynh thật sự làm hại đến lệnh đệ thì cũng mong Hàn tiểu ca đừng để ý, Thôi huynh cũng có nỗi khó xử của Thôi huynh."

Hàn Nghệ nghe thấy thì ngẩn ra, nhau mày không nói. Nếu Hùng đệ thật sự bị tổn thương thì hẳn nhất định sẽ khiến cho Thôi Tập Nhận phải hối hận. Hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho qua như vậy.

Vương Huyền Đạo cũng không nói thêm gì nữa.

Thôi gia nằm ở phía sau rừng cây rậm rạp ở phía nam thành Trường An, cách đường phố chỉ có hai ba dặm đường, trước sau có một con đường có thể đi vào, xung quanh rất đẹp và tĩnh mịch. Đúng là ở thì cũng phải ở những nơi như này.

Đưa bé cạnh cửa kia nhìn thấy Vương Huyền Đạo xuống xe ngựa thì không cần thông báo mà lập tức mời Vương Huyền Đạo vào tiền sảnh rồi có một người hầu khác vội vàng đi mời Thôi Tập Nhận.

Ba người ở trong sảnh đợi một lát thì một người đàn ông mặc áo đạo đi vào.

Đó chính người mặc áo xanh mà hôm đó Hàn Nghệ đã nhìn thấy ở ngoại ô An Tây.

Người này chính là trưởng tôn Thôi gia, Thôi Tập Nhận.

- Ha ha! Hôm nay con gió nào đã đưa Huyền Đạo đến đây thế này?

Thôi Tập Nhận vừa vào trong sảnh đã bật cười ha hả.

Đám người họ vừa nhìn thấy Vương Huyền Đạo thì lời đạo đầu dường như đều giống nhau. Có thể thấy, Vương Huyền Đạo rất ít đi ra ngoài.

Vương Huyền Đạo đứng dậy, chấp tay nói:

- Thôi huynh nói như vậy, Huyền Đạo thật sự thấy xấu hổ vô cùng!

Ánh mắt Thôi Tập Nhận liếc về phía Hàn Nghệ đứng ở bên cạnh, thoáng trầm ngâm một lát, cười cười, đưa tay nói:

- Mời ngồi!

Vương Huyền Đạo khẽ vuốt cằm, ngồi xuống.

Thôi Tập Nhận đi vào vị trí của chủ rồi ngồi xuống, cười nói:

- Huyền Đạo! Người ngày ngày đều ở nhà, muốn gặp người thật không dễ nha.

Vương Huyền Đạo lắc đầu cười khổ nói:

- Gần đây ta vận mệnh không tốt nên không dám đi ra ngoài nhiều.

Thôi Tập Nhận không vui, nói:

- Người đừng lấy cái đó để lừa ta!

Vương Huyền Đạo bắt đầu cười, ý không phải là người nói vòng vo nên nghiêm mặt nói:

- Thôi huynh! Thật ra hôm nay ta đến là có chuyện muốn làm phiền Thôi huynh!

Thôi Tập Nhận nói:

- Chuyện gì?

Giọng nói rất bình thản, hiển nhiên là đoán được việc gì rồi.

Vương Huyền Đạo nói:

- Không biết trong phủ của Thôi huynh có tiểu tử nào tên Hùng Đệ không?

Thôi Tập Nhận nói:

- Có thì sao?

Vương Huyền Đạo nói:

- Nếu Hùng Đệ thật sự ở trong phủ Thôi huynh thì xin Thôi huynh hãy nể mặt ta mà tha cho cậu ta lần này.

Thôi Tập Nhận hơi híp mắt lại nói:

- Sao? Thằng nhóc đó là người của đệ sao?

Vương Huyền Đạo lắc đầu, đột nhiên giờ tay chỉ về phía Hàn Nghệ ở bên cạnh, nói:

- Vị này là bằng hữu của ta! Hàn Nghệ! Hùng Đệ kia là huynh Đệ của Hàn Nghệ huynh, ta cũng chỉ là chịu sự ủy thác của người huynh đệ này thôi.

Hàn Nghệ đứng dậy chấp tay nói:

- Tại hạ Hàn Nghệ xin tham kiến Thôi công tử.

Đang đi cầu xin người khác nên Hàn Nghệ tất nhiên không dám làm càn.

Thôi Tập Nhận nhìn Hàn Nghệ, cười như không cười, nói:

- Hình như chúng ta đã gặp nhau rồi?

Hàn Nghệ nói:

- Trí nhớ của Thôi công tử thật tốt, chúng ta đã từng gặp nhau một lần ở trước ngoại ô phía tây mấy ngày trước.

Trong mắt Vương Huyền Đạo hiện lên một chút kinh ngạc.

Thôi Tập Nhận cười nói:

- “Chỉ kim tư Hạng Vũ, bất khả quá giang đông” là xuất phát từ miệng người sao?

Hàn Nghệ gật đầu, nói:

- Tại hạ kém cỏi, khiến Thôi công tử chê cười rồi!

- Thơ hay như vậy, sao ta có thể chê cười được?

Thôi Tập Nhận cười rồi đột nhiên hỏi:

- Người là người của Hàn gia?

Lần trước Trịnh Thiện Hành cũng từng hỏi hần câu này rồi.

Hàn Nghệ lắc đầu nói:

- Ta là nhân sĩ Dương Châu, chỉ là một nông dân bình thường.

Thôi Tập Nhận hơi sững sờ, nhìn về phía Vương Huyền Đạo.

Vương Huyền Đạo gật đầu.

Hàn Nghệ nói:

- Thôi công tử! Gia đệ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, mạo phạm lệnh muội, nhưng gia đệ tuyệt đối không có ác ý gì. Kính mong Thôi công tử tha cho gia đệ một con đường sống.

Thôi Tập Nhận hừ một tiếng:

- Nếu tên béo kia có ác ý thì ta sao có thể tha cho gã đến ngày hôm nay được. Nhưng lần này ta đã cho gã cơ hội rồi mà gã lại còn không biết điều, dám lén lút lên vào trong phủ của ta. Người làm đại ca như ngươi dạy đệ đệ thế nào vậy?

Tiểu Dã đột nhiên nói:

- Tiểu Mập... Tiểu Mập cũng chỉ là lo lắng cho Oánh Oánh nên mới đến thăm muội ấy. Tiểu Mập không có ác ý gì cả.

Hàn Nghệ nói:

- Tiểu Dã! Đệ đừng nói gì cả.

Tiểu Dã cúi đầu.

Thôi Tập Nhận nhìn Tiểu Dã, cười nói:

- Tiểu tử này thân thủ cũng được đấy. Tất cả người trong phủ của ta ra tay mà cũng không bắt được.

Trong khu rừng trúc này, ai muốn bắt được Tiểu Dã đúng là người ngốc nói mê.

Hàn Nghệ nói:

- Thôi công tử! Ngàn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của người làm đại ca như ta! Xin Ngài hãy tha cho gia đệ, có tội tình gì thì hãy để ta gánh vác thay đệ ấy.

Thôi Tập Nhận khinh thường nói:

- Ngươi gánh nổi không?

Hàn Nghệ nói:

- Gánh không nổi cũng phải gánh! Ta tin Thôi công tử làm như vậy cũng chỉ vì muốn bảo vệ lệnh muội thôi. Ta cũng vậy, vì vậy ta nghĩ rằng Thôi công tử có thể hiểu được tâm trạng này của ta.

Thôi Tập Nhận hí mắt nhìn thẳng Hàn Nghệ trong chốc lát, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt:

- Ngươi nghĩ thế nào thì cũng không liên quan gì đến ta! Nhưng nếu ngươi đã nhờ Huyền Đạo đến giúp thì ta sẽ nể mặt vậy.

Nói xong, giọng điệu của y đột nhiên thay đổi, nói:

- Nhưng ngươi đồng thời cũng phải ghi nhớ, đây là lần cuối cùng. Nếu tên béo kia còn dám đến tìm Oánh Oánh thì đừng trách ta không khách khí.

Lời này rõ ràng là nói cho Vương Huyền Đạo nghe.

Dứt lời, y cũng không cho Hàn Nghệ có cơ hội mở miệng, bởi vì y không muốn Hàn Nghệ có bất cứ hứa hẹn gì. Hoặc nói lời hứa của Hàn Nghệ không đáng giá, dù sao lời nói của Hàn Nghệ cũng không có trọng lượng lắm. Y chỉ cần Vương Huyền Đạo biết điều này là được, rồi lại nói với người hầu ở bên cạnh, nói:

- Thả người ra!

- Tuân lệnh!

Người hầu kia lập tức đi ra.

Qua một lúc lâu, chỉ thấy Hùng Đệ đang cầm một con thỏ đi vào. Hai bên má vừa đỏ vừa sưng, hai mắt cũng sưng đỏ, trong đôi mắt tràn đầy sự sợ hãi, hiển nhiên là rất hoảng sợ.

- Tiểu Mập!

Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã vội vàng đi lại.

- Hàn đại ca! Tiểu Dã!

Hùng Đệ nhìn thấy Hàn Nghệ và Tiểu Dã, nước mắt liền rơi xuống.

Tiểu Dã nhìn mặt Hùng đệ, nói:

- Tiểu Mập! Bọn họ đánh huynh à?

Hùng Đệ ngập ngừng, y muốn nói là không nhưng mặt sưng như vậy thì ai cũng nhìn ra rồi.

Tiểu Dã hung hăng quay đầu lại, căm tức nhìn Thôi Tập Nhận, làm bộ muốn xông lên.

Hàn Nghệ vội vàng gọi cậu ta lại.

Mặc dù Thôi Tập Nhận mặt không có biểu cảm gì nhưng trong lòng không khỏi rung mình, thầm nghĩ “Ánh mắt của tên tiểu tử này...”

Hàn Nghệ quay người lại, nhìn thẳng Thôi Tập Nhận, nói:

- Thôi công tử! Đệ ấy dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, Ngài có đến mức phải làm thế không?

Thôi Tập Nhận thưởng thức trà, thản nhiên nói:

- Ta nghĩ là hiện giờ ngươi nên cảm thấy may mắn khi ta không giao nó cho quan phủ đó.

Vương Huyền Đạo nhìn Hàn Nghệ, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đúng vậy! Ở đây còn có Vương Huyền Đạo, ta nể mặt y nên không tính toán gì với ngươi. Nhưng món nợ này ta nhất định sẽ tính với ngươi”.

Hàn Nghệ kìm nén tức giận trong lòng. Ban đầu hắn bị đánh ba mươi cái nhưng cũng không tức như hôm nay, nói:

- Nếu không có chuyện gì khác thì ta muốn dẫn họ về trước.

Thôi Tập Nhận không thêm để ý mà nói với Vương Huyền Đạo:

- Huyền Đạo! Ngươi vất vả lắm mới đến đây một chuyến, nếu không ở lại ăn một bữa cơm thì ta sẽ không thả ngươi đâu.

- Vậy thì Vương Huyền Đạo không thể bắt kính rồi!

Vương Huyền Đạo gật đầu nói với Hàn Nghệ:

- Hàn tiểu ca! Ta sẽ bảo xe ngựa đưa các ngươi về!

Hàn Nghệ nói:

- Đa tạ Vương công tử có hảo ý, Hàn Nghệ tâm xin lĩnh, Hàn Nghệ cáo từ.!

Nói xong, hắn liền nói với Hùng Đệ và Tiểu Dã:

- Đi thôi!

Ba người ra khỏi Thôi phủ.

Trên đường quay về, Hùng Đệ lén liếc nhìn Hàn Nghệ, thấy Hàn Nghệ không nói một lời, mặt âm trầm, bởi vì Hàn Nghệ đang giận y nên y nói với về mặt ấy nấy:

- Hàn đại ca, rất xin lỗi, là đệ làm liên lụy đến huynh rồi!

Hàn Nghệ hơi ngẩn ra, liếc nhìn Hùng đệ, một tay đặt trên vai cậu ta, cười nói:

- Chuyện này đệ làm không sai! Nhưng ta... Thôi không nói nữa. Nhưng chuyện này vẫn chưa xong đâu, ta nhất định sẽ giúp đệ xả hết cơn tức này.

Tiểu Dã nói:

- Hàn đại ca, nếu... Nếu huynh đồng ý thì tối nay đệ sẽ đến dạy cho tên họ Thôi kia một trận.

Hàn Nghệ cười nói:

- Không cần đâu! Cái này ta sẽ nghĩ cách, nếu như các đệ tin ta thì tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Tiểu Dã ‘vâng’ một tiếng.

Hùng Đệ lau nước mắt nói:

- Hàn đại ca, Tiểu Dã, thôi đi, việc này đều là lỗi của đệ! Ta không muốn làm liên lụy đến hai người. Thôi gia không dễ chọc vào đâu.

- Cái gì mà thôi đi!

Hàn Nghệ không kìm nổi giận nói:

- Hiện giờ không phải là chuyện của một mình đệ nữa rồi, mà là chuyện của ba người chúng ta. Bất luận thế nào thì lần này ta cũng sẽ không nhẫn nhịn nữa. Tiểu Mập! Đệ đừng khóc nữa, đệ càng khóc thì sẽ càng khiến những kẻ kia xem thường chúng ta.

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ dường như thật sự tức giận, trong lòng có chút sợ. Y ‘vâng’ một tiếng, vội lau nước mắt đi.

Hàn Nghệ lại nói với Tiểu Dã:

- Tiểu Dã! Đệ dẫn Tiểu Mập về trước đi, bảo Thiệu công tử mang thuốc mỡ đến bôi cho Tiểu Mập. Ta phải đến một nơi.

Tiểu Dã nói:

- Đại ca! Huynh yên tâm! Đệ sẽ chăm sóc tốt Tiểu Mập!

Hùng Đệ lại tràn đầy lo lắng nói:

- Hân đại ca! Hay là huynh về cùng bọn đệ đi!

- Các đệ cứ yên tâm, ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Ta chỉ đi tìm phòng ở, chúng ta hai ngày này chuyển ra khỏi Dương gia, nếu không sẽ luôn phải sợ đầu sợ đuôi đấy. Ta thật sự chịu đủ trong thời gian này rồi.

Hân Nghê hừ một tiếng, lại nói:

- Được rồi! Các đệ đi về trước đi.

Tiểu Dã đỡ lấy Hùng Đệ nói:

- Tiểu Mập! Chúng ta phải tin đại ca, đi thôi!

Hùng Đệ gật đầu, liền cùng Tiểu Dã đi về phía Dương phủ.

Hân Nghê nhìn bóng dáng hai người bọn họ, híp mắt cười lạnh nói:

- Thôi Tập Nhận, cái nhục ngày hôm nay, ta nhất định phải trả lại ngươi gấp trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Trâu bò ra oai

Dịch: mafia777

Thật ra tính cách của Hân Nghê rất phức tạp, phức tạp đến mức hẳn cũng không hiểu nổi mình nữa. Có những lúc, chuyện mà người khác thấy vô cùng nghiêm trọng nhưng có lẽ hẳn chỉ cười trừ, kể cả là chịu ủy khuất thì cũng không sao. Nhưng có một số việc, theo như người khác thấy thì không là gì, rất bình thường nhưng hẳn có thể không quan tâm đến hậu quả mà đi liều mạng với người, rất khó suy xét.

Thôi Tập Nhận giam giữ Hùng Đệ, điều này hẳn có thể hiểu được, dù sao Hùng Đệ cũng lén lút chạy đến nhà người ta. Nhưng nếu ra tay đánh Hùng Đệ thì hẳn không thể chấp nhận được. Theo như hẳn thấy thì như vậy còn phần nợ hơn hẳn bị ăn ba mươi đại bản.

Vì vậy, lần này hẳn không muốn như lần trước là dàn xếp ổn thỏa mà nhất định phải để Thôi gia trả giá đắt, nếu không hẳn thật sự nuốt không trôi nổi hận này. Nhưng hậu quả như thế nào đây?

Sau khi tách ra với đám người Tiểu Dã thì Hân Nghê trực tiếp chạy tới Phụng Phi Lâu.

"Hân tiểu ca, thật sự là không ngờ lại đến nhanh như vậy!"

Khi Lưu Nga nhìn thấy Hân Nghê thì cảm thấy vui mừng bất ngờ. Bởi vì Hân Nghê đã từng nói, chỉ cần nghĩ ra cách là sẽ đến ngay nhưng nàng thật không ngờ Hân Nghê lại đến nhanh như vậy.

Mới mấy ngày không gặp mà sắc mặt của Lưu Nga đã tốt hơn khá nhiều, ít nhất không trắng bệch như mấy ngày trước, có chút thủy sắc rồi.

Hân Nghê cũng không có biểu lộ ra nhiều biểu cảm lắm, cười như không cười, nói: "Xem ra chuyện ta giao cho cô làm đã giải quyết xong rồi."

Lưu Nga thoáng sững sốt, vội gượng tay nói: "Hân tiểu ca, mời ngồi."

Nói xong liền mời Hân Nghê đến một phòng rất trang nhã ở lầu hai, khách khí hơn lần trước nhiều.

Đội sau khi Hân Nghê rót trà xong, Lưu Nga mới cười nói: "Hân tiểu ca thật sự liệu việc như thần, ở đây thật sự có người thăm đầu phục Hoa Nguyệt lâu."

Hàn Nghệ hỏi: "Vậy cô đã giải quyết chuyện như nào?"

Lưu Nga nhẹ nhàng thờ dài nói: "À ta cũng bị người ta lợi dụng thôi, vì vậy ta cũng không làm khó ả. Chỉ bảo ả ta rời đi, giờ đã đi khỏi Hoa Nguyệt lâu."

Hàn Nghệ gật đầu, hẳn khá hài lòng với cách làm này của Lưu Nga. Thật ra, những cô gái rơi vào nơi này, phần lớn đều rất đáng thương. Mọi người đều cùng cảnh ngộ thì hà tất phải làm khó đối phương. Hẳn cũng không định đi truy cứu mà đột nhiên hỏi: "À phải rồi, cô có biết Thôi Tập Nhận không?"

Đó chính là cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Mặc dù hiện giờ Hàn Nghệ rất tức giận nhưng hẳn vẫn phải cố đè nén cơn tức giận xuống. Trước tiên hẳn nhất định phải làm rõ xem Thôi Tập Nhận là người như nào.

Nhưng những người mà hẳn quen biết ở Dương Châu không nhiều, hiểu rõ về lai lịch của Thôi Tập Nhận thì càng ít, Dương Mông Hạo được coi như một trong số đó. Nhưng tên tiêu tử đó hay nói khoác lác, thuộc về hiện tượng tự nhiên, tự nhiên đến mức không thể tin nổi. Quan hệ giữa Vương Huyền Đạo và Thôi Tập Nhận dường như khá tốt, tất nhiên cũng không tiện hỏi, chỉ còn lại Lưu Nga thôi. Lưu Nga xuất thân cung nữ, sau đó mở thành lâu, chắc hẳn hiểu được chuyện của Thái tử đáng. Bởi vì Thái tử đáng phải tiêu hao chủ lực ở đây.

Lưu Nga sững sờ một chút rồi nói: "Thôi công tử thì tất nhiên ta biết! Đoán chừng trong thành Trường An này không có ai không biết y. Người hỏi làm gì vậy?"

Hàn Nghệ cười nói: "Cái này thì về sau ta sẽ giải thích cho cô."

Hắn lại hỏi: "Tên Thôi Tập Nhận lợi hại lắm sao?"

Lưu Nga nói: "Tất nhiên là lợi hại rồi!"

Trong lòng nàng ta thầm nghĩ "Lẽ nào hẳn có cách nhờ Thôi Tập Nhận giúp đỡ? Nếu như vậy thì Phượng Phi Lâu sẽ không sợ Hoa Nguyệt lâu nữa rồi"

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng ta lại kỳ vọng hơn nhưng đồng thời cũng rất hiếu kỳ. Bởi vì với gia phong của Thôi gia thì không thể nào nhúng tay vào những chuyện chốn phong trần được.

Hàn Nghệ nói: "Là cả nhân y lợi hại hay Thôi gia lợi hại?"

"Thôi công tử bản lĩnh hơn người nhưng Thôi gia lại càng lợi hại hơn."

Lưu Nga chỉ tiết nói, lại hỏi: "Hàn tiểu ca! Người có từng nghe qua 'Trường An Thất Tử' không?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Có nghe qua một chút!"

Lưu Nga nói: "Thật ra Trường An Thất Tử không thích người khác nhắc tới danh hiệu này nhưng ở đây chỉ có hai người chúng ta nên ta nói thẳng với người. Trường An Thất Tử mặc dù là quý tộc và cũng là con cháu sĩ tộc nhưng bảy người họ đều có bản lĩnh khác người, tính cách lại rất kỳ quái, vì vậy đều rất đặc biệt. Hơn nữa Thôi Tập Nhận mà người nói chính là người đứng đầu của Trường An Thất Tử, cũng là người nổi danh sớm nhất. Bởi vì y lúc mười hai tuổi đã đậu Trạng Nguyên rồi."

"Mười hai tuổi có thể tham gia khoa cử rồi sao?" Hàn Nghệ cả kinh nói.

"Người bình thường tất nhiên là không được nhưng Thôi công tử từ nhỏ đã được mọi người gọi là thiên tài. Nghe nói y còn có bản lĩnh vừa nhìn qua đã nhớ luôn. Còn nhớ lúc đó, khi Thái Tông Hoàng Đế tại vị, Thái Tông Hoàng Đế cũng vô cùng hiếu kỳ nên phá lệ cho phép y tham gia khoa cử. Nhưng đầu ngõ được Thôi công tử vừa mới thi đã thi đậu Trạng Nguyên."

Nói tới đây, Lưu Nga khẽ thờ dài, nói: "Tuy nhiên Thôi công tử tính khí cao ngạo. Nghe nói lúc y vào điện gặp mặt Thánh Thượng, thiếu chút nữa là bị chém đầu."

Hàn Nghệ nói: "Tại sao?"

Lưu Nga nói: "Chuyện này thì phải nói đến mười sáu năm trước, lúc ấy Thái Tông Hoàng Đế lệnh cho đại thần viết 'Thị Tộc Chi'. Sau lần đầu viết đó thì Thôi thị của Thanh Hà xếp thứ nhất nhưng Thái Tông Hoàng Đế lấy làm không vui, vì thế bắt các đại thần xếp Lý thị ở Lũng Tây của Thái Tông Hoàng Đế xếp thứ nhất, còn gia tộc ngoại thích xếp thứ hai, còn Thôi thị của Thanh Hà giáng xuống gia tộc xếp hạng ba."

Nhưng chuyện vừa xảy ra thì lập tức khiến cho đám sĩ tộc bất mãn. Đặc biệt là bốn đại gia tộc: Thôi, Lư, Trịnh, Vương không chịu thừa nhận 'Thị Tộc Chi' kia.

Thôi công tử là trưởng tôn của Thôi gia nên tất nhiên bất mãn hơn cả. Y tham gia khoa cử cũng để tranh giành cho Thôi gia thôi. Nghe nói, lúc đến điện kiến Thánh Thượng, Thái Tông Hoàng Đế vốn rất yêu thích y, còn định ban thưởng nữa nhưng y đã một mực từ chối, còn nói đời này sẽ không làm quan. Hơn nữa trước mặt văn võ toàn triều đám mắt Thái Tông Hoàng Đế lấy công mưu tư, xếp hạng Lý thị Lũng Tây số một.

Thái Tông Hoàng Đế mặt trầm xuống, lúc đó hạ lệnh sát, nhốt Thôi công tử vào thiên lao.

Tuy nhiên, sau đó do có các đại thần cầu xin cho Thôi công tử, Thái Tông Hoàng Đế cũng niệm tình y còn nhỏ tuổi nên giam ba tháng rồi thả ra. Đồng thời cũng hạ chỉ hủy bỏ danh hiệu Trạng Nguyên của Thôi công tử, không cho phép Thôi công tử vào triều làm quan, không cho phép thế tập bất kỳ

tước vị gì. Đến tận bây giờ khi Hoàng thượng thoái vị, hơn nửa người trong Thôi gia hỗ trợ mới cho phép Thôi công tử vào triều làm quan, nhưng Thôi công tử cũng vẫn không vào triều làm quan.

Trâu bò như vậy sao?

Hàn Nghệ hoàn toàn không hiểu nổi tình hình. Bởi vì hắn hiểu rất sâu sắc những thủ đoạn độc ác của triều đình. Hắn nghĩ rằng Hoàng đế là giỏi nhất, ai dám trái lại thì chắc chắn phải chết. Nhưng thật không ngờ đến thời của Lý Thế Dân, ông không những không tịch thu tài sản nhà Thôi Tập Nhận mà còn cho y một con đường sống nữa. Nhưng nếu suy nghĩ chút thì Hàn Nghệ cũng hiểu được. Đoán chừng Lý Thế Dân vẫn kiêng kỵ thế lực của những đại gia tộc này, cảm thấy không cần phải vì một đứa bé mà trở mặt với mấy đại gia tộc này.

"Vậy Vương Huyền Đạo thì sao?"

Hàn Nghệ lại hỏi, hắn thực sự không tin những người trong Thái Tử đảng lại lợi hại đến vậy.

Lưu Nga nói: "Vương công tử sớm đã là quan viên nội định trong Thái Sử cục rồi. Chỉ cần y muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể vào Thái Sử cục. Nhưng cũng không biết tại sao mà Vương công tử cũng chần chừ vào triều làm quan, vẫn luôn ở nhà."

Thái Sử cục cũng chính là Khâm Thiên Giám.

"Không phải chứ? Chọn người nội bộ?"

Hàn Nghệ không còn gì để nói, buồn bực nói: "Vậy chẳng phải bọn họ ở Trường An này sẽ một tay che trời sao?"

"Vậy cũng không phải!"

Lưu Nga lắc đầu, đột nhiên thấp giọng nói: "Thật ra người đệ nhất đương triều vẫn luôn không ưa đại gia tộc Sơn Đông kia."

"Cô muốn nói là Trương Tôn Vô Kỵ?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nói. Đây cũng không phải là kiến thức mà hắn học được trong sách lịch sử, mà là Dương Phi Tuyết nói cho hắn biết. Hiện giờ Trương Tôn Vô Kỵ mới là một tay che trời.

Lưu Nga gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Tại sao?"

Lưu Nga nói: "Cái này thì còn có thể là tại sao nữa? Hai phái này vốn đã không hợp, Trương Tôn gia là quý tộc Quan Trung, còn Thôi gia là sĩ tộc Sơn Đông, trước nay vẫn tranh đấu với nhau. Hơn nữa Trương Tôn Phó Xạ là thần tử mà Thái Tông Hoàng Đế tín nhiệm nhất. Trong ‘Thị Tộc Chí’, xếp hạng thứ hai chính là Trương Tôn thị, lúc đó cũng bị những sĩ tộc kia nhạo báng và phản đối. Trương Tôn Phó Xạ có thể không hận đám sĩ tộc kia không? Hơn nữa, sĩ tộc Sơn Đông cũng không coi Hoàng thượng ra gì, thậm chí không cho phép con cái nhà mình thông hôn với hoàng thất thì càng miễn bàn Trương Tôn thị."

Hàn Nghệ nghe thấy thì sợ hãi, nói: "Điều này thì không thể nào!"

Lưu Nga nói: "Những điều này đều là thật đó! Đến dân chúng cũng biết, sau này Thái Tông Hoàng Đế cũng không cho phép con cái hoàng thất thông hôn với đối phương, thậm chí ngoại thích, đại thần cũng không được phép. Hơn nữa Thái Tông Hoàng Đế sai người sáng tác ‘Thị Tộc Chí’ cũng để tránh sĩ tộc mua bán hôn nhân."

"Mua bán hôn nhân?" Hàn Nghệ hiểu kỳ hỏi.

"Người không biết sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu.

Lưu Nga lập tức giải thích một lần với Hàn Nghệ.

Có câu “Sơn đông chi nhân chất, cổ thượng hôn á; giang tả chi nhân văn, cổ thượng nhân vật; quan trung chi nhân hùng, cổ thượng quan miện; đại bắc chi nhân vũ. Cổ thượng quý thích.”

Thôi gia, Lư gia, Vương gia, Trịnh gia đều là sĩ tộc Sơn Đông, là một ‘tập đoàn’ lớn. Bọn họ rất coi trọng hôn nhân dòng tộc, giới luật thứ nhất của gia tộc họ chính là không được thông hôn với những kẻ ti tiện, hàn môn chút cũng không được. Vì họ phải bảo đảm huyết thống cao quý của mình.

Nhưng gia tộc của Lý Thế Dân là gia tộc lai, không phải chỉ cùng là người Hán, trên người có huyết thống Tiên Ti. Thật ra Lý gia cũng sau này mới nhận Lý Nhị làm tổ tiên, còn có phải là Lý thị Lũng Tây hay không thì không nhất định. Ít nhất có sĩ tộc Sơn Đông cho rằng bọn họ không phải.

Vì vậy theo như sĩ tộc Sơn Đông thấy thì Lý gia trước đây cũng chỉ là ‘Hộ nghèo túng’ thôi, không được coi là đại gia tộc, không có gì cả. Cứ coi như người trở thành Hoàng đế thì huyết thống vẫn là ti tiện. Truyện đăng bản hoàn chỉnh tại bachngocsach, Vì vậy ta không thông hôn với Lý gia, đơn giản mà nói là coi thường Lý Thế Dân, hơn nữa còn không giấu diếm, tất cả mọi người đều biết.

Lý Thế Dân vô cùng tức giận, đây cũng phải thôi. Công chúa, Vương tử của Hoàng đế mà các người còn dám ghét bỏ thì chuyện này cũng không thể bỏ qua như vậy được. Vì vậy Lý Thế Dân cũng hạ chỉ, ông sẽ làm gương, những ngoại thích, quan viên các người đều không được liên hôn với mấy gia tộc như Thôi gia, Lư gia. Nhưng cũng vô dụng, liên hôn thì vẫn liên hôn, căn bản không ngăn cản được.

Phòng Huyền Linh là thân tín của ông ta, là bạn chí thân của ông ta, kết quả chẳng phải cũng liên hôn với mấy gia tộc kia sao? Người vợ Lư thị nổi tiếng của Phòng Huyền Linh chính là con gái của Lư gia ở Phạm Dương đó thôi.

Nếu Lư thị chỉ là một dân phụ thì bà ta đâu dám không cho phép Phòng Huyền Linh nạp thiếp, thậm chí vì việc này mà chống đối Đường Thái Tông. Phòng Huyền Linh nếu muốn nạp thiếp thì bà ta sẽ chết, đây không phải nói Lư thị không phải là thê tử tốt mà tuyệt đối là thê tử tốt. Nhưng nếu như không có xuất thân thì chữ ‘ghen tuông’ chỉ e không thể xuất hiện ở đây được.

Ngoại trừ Phòng Huyền Linh, còn có đám người Ngụy Trưng, Đỗ Như Hối cũng đều là chính thống dòng họ nhà Lý Thế Dân. Nhưng bọn họ đều bằng mặt không bằng lòng, càng miễn bản những người khác. Tất nhiên, họ có thể liên hôn với mấy đại gia tộc này là vì quan chức họ cao và học vấn cũng cao.

Nguyên nhân chính là khi triều đại thay đổi thì những sĩ tộc này cũng chịu đả kích không nhỏ, tài sản tổn thất cũng không ít. Vì vậy, nếu người muốn liên hôn với những đại gia tộc này thì không những phải có nhân phẩm tốt, học thức cao, quan chức cao, huyết thống chính, xuất thân không được tầm thường mà còn phải có nhiều tiền. Đây chính là cái gọi là “Mua bán hôn nhân”.

Và còn bởi vì đây vốn là niên đại quý tộc thống trị, là thiên hạ mà quý tộc và Hoàng đế cùng thống trị.

Dân chúng thì vô cùng tôn trọng quý tộc.

Có những lúc, câu nói của quý tộc còn dễ sai khiến hơn câu nói của Hoàng đế.

Đơn giản chính là kinh văn đều nằm trong tay họ, phần lớn kinh văn trên đời đều bị những sĩ tộc này nắm hết. Nó cũng giống như bí kíp võ công vậy, không thể tiết lộ ra ngoài. Những người bình thường muốn đọc sách là vô cùng khó khăn. Đánh giặc có thể dựa vào những người thất học, nhưng trị quốc thì nhất định phải dựa vào những người có học vấn. Vì vậy phần lớn các thần tử trong triều đều là người trong gia tộc của họ.

Mặc dù triều Tùy lập ra khoa cử nhưng nhìn từ hiện tại mà nói thì không có tác dụng gì lớn lắm. Bởi vì những người học giỏi đều là con cháu của những đại gia tộc này, vì họ có bề dày ưu thế giáo dục, những người dân bình thường, trừ phi là thiên tài chứ nếu không khó mà thắng được họ.

Tại sao Thôi Tập Nhận lại giỏi như vậy, chẳng qua là Hoàng đế không dùng người của chúng ta, người không có người để dùng, vì tham gia khoa cử đều là người của chúng ta. Chức quan này chúng ta không làm, cũng không có ai có thể làm được.

Người xem, khoa cử Trạng Nguyên triều Đường, phần lớn đều là con cháu đại gia tộc, luôn nắm giữ. Kể cả Tể tướng thì phần lớn cũng đều là người của gia tộc họ. Mỗi đại gia tộc đều sản sinh ra bảy đến tám Tể tướng. Sau này mặc dù Võ Tắc Thiên chém giết một lượng người lớn nhưng cuối cùng vẫn phải dùng đến người trong gia tộc của bọn họ.

Mặc dù Tể tướng không phải là người của bọn họ nhưng cũng có thể thông qua liên hôn để biến thành người của bọn họ.

Bởi vì đám người Ngụy Trưng có xuất thân nghèo hèn. Mặc dù chức vị lớn nhưng không có danh vọng gì, vì vậy họ bắt buộc phải mượn danh tiếng của những đại gia tộc kia để củng cố địa vị của mình. Còn những đại gia tộc kia cũng cần dựa vào họ để nâng cao thế lực của mình, dù sao thay đổi triều đại, thế lực của bọn họ chắc chắn cũng chịu không ít đả kích.

Rất nhiều đại quan đều lấy việc lấy được con gái của những đại gia tộc làm vẻ vang, không lấy được coi như người đó cả đời phải ôm tiếc nuối. Kể cả đã làm Tể tướng cũng hình thành phong thái và suy nghĩ như này rồi.

Kiểu liên hôn, mua bán hôn nhân như này mà nảy nở thì sẽ hình thành một thế lực phức tạp, rắc rối, thật là không thể ngừng được.

Làm Hoàng đế chắc chắn sẽ không hy vọng nhìn thấy tình huống như này xảy ra. Cả triều đình đều bị những sĩ tộc như các người lũng đoạn, vậy chẳng phải Hoàng đế bị các người kiểm chế mọi việc sao? Vì vậy Lý Thế Dân vẫn luôn ngăn cản liên hôn nhưng bọn họ không thể làm được. Trên có chính sách, dưới có đối sách. Ví dụ, chúng ta không tổ chức hôn lễ mà lén lút gả cưới, hơn nữa đối phương còn là trọng thần trong triều thì đâu có thể làm khó được?

Lý Thế Dân cũng thấy bất đắc dĩ với điều này, không thể một xẻo mà xúc hết họ đi được. Ông ta giết hết đám người Phòng Huyền Linh, Ngụy Trưng đi, vậy ai sẽ giúp ông ta thống trị quốc gia. Cho nên Lý Thế Dân chỉ có thể nhìn. Vì ông ta còn phải dựa vào thế lực của những đại gia tộc này để giúp mình thống trị quốc gia.

Thật ra Hoàng đế trước kia của Đường triều có lẽ chỉ có thiên cổ đệ nhất đế Tần Thủy Hoàng mới có thể lật tay thành mây, đảo tay thành mưa thôi, hiệu lệnh thiên hạ, ai dám không theo, kể cả là Hán Vũ Đế cũng phải chịu sự khống chế của các đại gia tộc kia. Bắt đầu từ triều Tống, Hoàng đế cũng thoải mái hơn rất nhiều nhưng hai thời Tống, Minh thì Hoàng đế luôn bị người ngoài ức hiếp. Nhìn chung Hoa Hạ năm nghìn năm, vẫn là Hoàng đế triều Thanh thấy thoải mái con mẹ nó nhất trước chiến tranh nha phiến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Kẻ thù của kẻ thù là bạn

Dịch: mafia777

Sau khi nghe xong, trong lòng Hàn Nghệ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Dù sao người ta còn không coi Công chúa, Vương tử ra gì thì Tiểu Béo có là gì chứ?

Nhưng Hàn Nghệ không định bỏ qua như vậy. Thật ra hắn tức giận không phải là tức giận với Thôi Tập Nhận, cũng không phải Tiểu Béo hay Tiểu Dã, càng không phải Dương Mông Hạo, mà là giận chính mình vô dụng. Hắn cảm thấy bản thân mình là đại ca phải chăm sóc cho Tiểu Béo và Tiểu Dã mới đúng. Nhưng đừng nói là chăm sóc Tiểu Béo và Tiểu Dã, mà đến bản thân hắn cũng không chăm sóc nổi. Hắn cảm thấy người có thể nghèo, nhưng không thể không có tôn nghiêm. Nhưng hiện tại bọn họ sống thực sự không có chút tôn nghiêm nào.

Lần trước là như thế, lần này cũng lại vậy.

Vì vậy hắn nghĩ mình nên làm gì đó chứ không thể cứ sống uất ức như này mãi được. Hắn muốn vượt hẳn lên mà Thôi Tập Nhận lại là viên đá thử vô cùng tốt.

Nhưng dường như 'khoảng cách' hơi lớn.

Đối phương dám đối nghịch với Lý Thế Dân còn hắn chỉ là nông dân mà thôi. Như tình hình Đường triều hiện giờ thì mẫu người như hắn mãi mãi không có ngày mở mặt được.

Nhưng những lời này của Lưu Nga khiến Hàn Nghệ cảm thấy đây cũng không phải là chuyện không thể.

"Nếu nói như vậy, Trương Tôn Phó Xạ luôn coi thường việc liên hôn với môn đệ của sĩ tộc Sơn Đông?" Hàn Nghệ hí mắt nói.

"Điều này là đương nhiên!"

Lưu Nga gật đầu nói.

Kiểu liên hôn như này không phải là liên hôn bình thường mà là quyền lực liên hợp. Hiện giờ Trương Tôn Vô Kỵ độc tài, ông ta ta cho phép tình huống này phát triển như vậy thì chắc chắn sẽ nghĩ cách ngăn cản. Điều này đúng là khó lý giải.

Hàn Nghệ cười như không cười, nói: "Vậy cô nói xem, quyền lực của Trương Tôn Phó Xạ lớn hay là quyền lực của các sĩ tộc kia lớn?"

Lưu Nga nói: "Hiện giờ Trương Tôn Phó Xạ là dưới một người, trên vạn người, ai có thể so sánh được."

Hàn Nghệ như thoáng chút suy nghĩ gật đầu.

Lưu Nga đột nhiên hỏi: "Hàn tiểu ca! Người hỏi những thứ này làm gì?"

Hàn Nghệ không đáp lại mà hỏi ngược lại: "Cô thấy, nếu muốn mở lại Phụng Phi Lâu thì đầu tiên phải thay đổi cái gì?"

Lưu Nga đầu tiên là sững sờ, ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Cái này thì ta cũng không biết!"

Nếu như nàng ta biết thì cũng không rơi đến bước đường khốn khó này. Nàng lại hỏi Hàn Nghệ: "Vẫn mong Hàn tiểu ca có thể vui lòng cho biết!"

Hàn Nghệ nói: "Chính là thanh danh, ồ, ta nói không phải thanh danh của Phụng Phi Lâu, mà là thanh danh của hẻm Bắc. Sở dĩ Hoa Nguyệt lâu có thể ép các cô đóng cửa, đơn giản là trước các cô một bước thôi, làm xấu thanh danh của ngõ Bắc để những quan lớn kia không dám đến đây nữa. Không có sự ủng hộ của những người này thì kể cả Phụng Phi lâu có được lợi nhuận nhưng vẫn không phát triển được. Vậy thì không đạt được mục đích của cô rồi."

Lưu Nga như thoáng chút suy nghĩ gật đầu.

Hàn Nghệ cười nói: "Nếu đã tìm ra bệnh rồi thì nên bốc thuốc đúng bệnh, thay đổi tình hình trước mắt, cần phải thu hút nhiều quan lớn đến đây hơn."

Lưu Nga nghe thấy thì thở dài: "Ta cũng nghĩ vậy nhưng hiện giờ đừng nói là quan lớn mà đến ca kỹ của ngõ Bắc cũng không dám nói mình đến từ ngõ Bắc. Đây là điều không thể nào thay đổi được."

"Vậy cũng không nhất định. Việc là do người mà!"

Hàn Nghệ khẽ mỉm cười.

Lưu Nga nghe thấy thì ngạc nhiên, vui mừng nói: "Lẽ nào Hàn tiểu ca đã có cách rồi?"

Hàn Nghệ nói: "Cách thì không phải không có nhưng xem cô có dám làm không?"

Lưu Nga trước tiên là sững sờ, sau đó lập tức cười nói: "Ta đơn độc một mình, không có ai nương tựa thì có gì không dám chứ. Chỉ cần có thể khiến Hoa Nguyệt lâu không được sống những ngày tốt đẹp thì kẻ cả phải liều mạng già này cũng không tiếc."

Hàn Nghệ hài lòng cười, đây chính là nguyên nhân chính khiến lựa chọn Lưu Nga. Hắn nhất định phải có một mục tiêu kiên định, đồng thời có thể vì mục tiêu này trả giá tất cả những người hợp tác. Vì hắn muốn đấu với Thôi Tập Nhận. Nguy hiểm rất lớn, nếu làm không tốt thì sẽ mất mạng. Ngoài cái mạng này ra thì Lưu Nga có thể thua thì cũng đã thua rồi, gật đầu nói: "Tốt lắm! Có những lời này của cô là ta yên tâm rồi."

Lưu Nga nói: "Nhưng chúng ta phải làm thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Lãng xê."

"Lãng xê?"

Lưu Nga không hiểu nhìn về phía Hàn Nghệ.

"Lãng xê là một thủ pháp tuyên truyền."

Hàn Nghệ giải thích đơn giản một chút rồi lại nói: "Chúng ta nhất định phải sử dụng những cách đặc biệt để tuyên truyền cho mình. Ví dụ, lợi dụng ân oán giữa sĩ tộc Sơn Đông và quý tộc Quan Trung- Nơi mà Trương Tôn Phó Xạ ở."

Lưu Nga hai mắt tròn lên, cả kinh nói: "Lợi dụng Trương... Trương Tôn Phó Xạ?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Nếu như chúng ta chỉ tuyên truyền bình thường thì những quý tộc kia chắc chắn sẽ không tới, muốn thu hút họ thì chỉ có hai cách. Thứ nhất là yêu, thứ hai là hận. Nếu đã không thể làm cho bọn họ yêu chúng ta thì chỉ còn một cách là khiến họ hận chúng ta."

Nếu đã có người hận thì nhất định sẽ có người yêu, bởi vì kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Vì vậy chúng ta chỉ cần đắc tội một bên trước, lợi dụng thù hận thu hút chúng đến đây, vậy thì bên kia chắc chắn sẽ không hận mà tới. Chỉ cần bọn họ đến đây thì những quan lớn hay công tử giai nhân chắc chắn cũng đến. Đến lúc đó Phụng Phi lâu của chúng ta nhất định thanh danh đại chấn.

Trong đầu Lưu Nga lập tức không nghĩ được gì, mặt đầy mờ hồ. "Lợi dụng Trương Tôn Phó Xạ?" Họ chỉ là những tiện nhân thấp hèn, dựa vào gì mà lợi dụng Tề tướng, đúng là đang nói khoác.

Hàn Nghệ nhìn nàng, ha hả nói: "Sao? Cô sợ rồi à?"

Lưu Nga nói: "Không phải sợ nhưng chúng ta chỉ là dân đen thấp hèn, sao họ có thể bị chúng ta lợi dụng, hơn nữa chúng ta cũng không đắc tội được với bất cứ ai trong số đó."

Hàn Nghệ ha hả cười: "Cô nói không sai, nhưng thứ mà chúng ta muốn có được không phải là thứ mà một người dân bình thường có thể muốn có được. Thật ra thế giới này rất công bằng, nếu cô muốn có được bao nhiêu thì cũng phải bỏ ra bấy nhiêu."

Hơn nữa, cô phải hiểu một điều. Không phải chúng ta đấu với bọn họ, chỉ là do chúng ta đã châm ngọn lửa này khiến cho bọn họ tranh đấu lẫn nhau. Việc chúng ta cần phải làm là... Lấy hạt dẻ trong lò lửa, chỉ cần chúng ta nắm chắc cái này khiến yêu và hận ngang nhau, như vậy chúng ta có thể làm được đang ở trong cuộc và cũng có thể đặt mình ra ngoài cuộc.

Dù sao Lưu Nga cũng từng lăn lộn trong cung nên có chuyện đấu đá gì mà cô nàng chưa gặp. Cô nàng trầm ngâm một lúc rồi thoáng gật đầu nói: "Người nói cũng có lý, vậy chúng ta chọn bên nào?"

Hàn Nghệ ha hả nói: "Tất nhiên là bên mạnh rồi!"

Ngụ ý, dựa vào bên Trương Tôn Vô Kỵ. Nói cách khác, phải coi sĩ tộc Sơn Đông là địch.

Lưu Nga nghĩ thầm "Những sĩ tộc Sơn Đông đó quyết sẽ không để ý chúng ta nữa, Trương Tôn Phó Xạ thì có khả năng này. Nếu như có thể dựa vào cây đại thụ như Trương Tôn Phó Xạ thì Hoa Nguyệt lâu được coi là gì?"

Nghĩ tới đây, hai mắt nàng sáng quắc, dường như toả ra sự sống, vội hỏi: "Vậy chúng ta đẩy nên làm như thế nào?"

"Điều này... Chẳng phải ở chỗ cô cũng có mấy cô gái sao? Ta muốn gặp họ chút."

Nửa canh giờ sau, trong phòng khách chính ở đại viện ở phía sau Phụng Phi lâu chỉ nhìn thấy bốn thiếu nữ chưa đến hai mươi tuổi xếp thành một hàng. Cô nào cũng đều xinh đẹp, đáng người là lợt, nhưng có chút buồn bã.

Bốn cô gái này chính là dưỡng nữ mà Lưu Nga đã nuôi từ nhỏ. Mộng Nhi, Mộng Tư, Mộng Dao, Mộng Đình.

Thật ra còn có một người tên là Mộng Y, từng được gọi là "Phụng Phi Ngũ Mộng".

Bởi vì năm tiểu cô nương đều không ai kém cạnh cả. Bất luận là dung mạo hay tài nghệ thì đều không có khả năng độc diễn một mình, vì vậy Lưu Nga tổ hợp năm người lại, người nhiều thì chính là sức mạnh mà.

Nhưng Mộng Y đã rời khỏi Phượng Phi lâu rồi.

Trong bốn người thì Mộng Nhi lớn nhất, mười tám tuổi, nhỏ nhất là Mộng Đình, chỉ mới mười lăm tuổi.

Nếu ở thời đại sau này thì như này là phạm pháp rồi.

Hàn Nghệ thật sự đồng cảm với những cô gái này chứ không có chút nào khinh bỉ cả. Đợi sau khi Lưu Nga giới thiệu xong mới khoát tay cười nói: "Bốn vị mỹ nhân, xin có lời chào đến các cô! Ta tên là Hàn Nghệ, các cô có thể gọi ta là Tiểu Nghệ!"

"Hi hi!"

Đối mặt với cách chào hỏi độc đáo của Hàn Nghệ nên Tứ Mộng nữ đều cười ồ lên.

Lưu Nga đang chuẩn bị khiển trách các nàng, nhưng lại bị Hàn Nghệ ngăn lại, cười ha hả nói: "Lưu giả mẫu có lẽ vẫn chưa nói với các cô, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ là đông chủ lớn nhất của Phượng Phi lâu."

Tứ nữ đều kinh hãi, quay đầu nhìn Lưu Nga.

Lưu Nga gật đầu nói: "Bắt đầu từ hôm nay, Hàn tiểu ca là đông chủ mới của các cô."

Hàn Nghệ nói: "Tất nhiên! Lưu giả mẫu cũng sẽ tiếp tục ở lại giúp ta."

Bốn cô gái nhìn nhau, các cô không nghĩ Phượng Phi lâu có thể nhanh bị chuyển tay như vậy, càng không ngờ người mua lại Phượng Phi lâu lại là thanh niên có tâm tuổi với mình thôi.

Mộng Nhi đột nhiên hỏi: "Hàn...Huynh là người của Hàn gia sao?"

Vấn đề này, Hàn Nghệ không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi. Lúc đầu thì đều rất buồn bực nhưng giờ nghe thì hắn đã hiểu. Truyện đăng bản đẹp tại bachgocsach. Đây là thời đại nhìn vào dòng họ, dân chúng đều có nhận thức về điều này nên tại sao người Trung Quốc lại thích hỏi "Bạn họ gì" chính là vì vậy.

Không cần nghĩ, chắc chắn là quý tộc họ Hàn rồi.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta là nhân sĩ Dương Châu."

Bốn cô gái lại nhìn nhau.

Trong lòng Hàn Nghệ hiểu rõ vô cùng, cười nói: "Liên quan đến tình hình của các cô, ta đã nghe Lưu giả mẫu nói rồi. Ta là người rất dễ hòa đồng, sẽ không đi miễn cưỡng người khác, các cô muốn ở lại thì tất nhiên sẽ không có vấn đề, còn nếu các cô muốn đi thì ta sẽ không ngăn cản, đồng thời còn tặng các cô mỗi người năm mươi quan tiền để bày tỏ một phần lòng biết ơn và xin lỗi."

"Năm mươi quan?"

Bốn cô gái bao gồm Lưu giả mẫu đều vô cùng kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ ra vẻ kinh ngạc nói: "Các cô nhìn ta làm gì, chả lẽ chê tiền ít sao?"

"Không...Không phải!"

Mộng Nhi lắc đầu, nói: "Ta...Chúng ta..."

Nàng vốn muốn nói là số tiền này nhiều quá nhưng ngẫm lại, đây không phải là ngu xuẩn sao. Người ta cho mình tiền mà còn chê tiền nhiều quá.

Hàn Nghệ cười nói: "Không biết ý của các cô thế nào?"

"Điều này..."

Mộng Nhi lại dùng ánh mắt trao đổi với mấy muội muội, nói: "Điều này thì chúng tôi vẫn chưa nghĩ kỹ, có thể cho chúng tôi suy nghĩ chút không?"

Hàn Nghệ nói: "Tất nhiên là được rồi! Các cô cứ thương lượng trước đi."

Ngụ ý chính là hôm nay nhất định phải có câu trả lời.

"Vâng...Vâng...Chúng ta tạm thời không thể tiếp chuyện được rồi."

Bốn cô gái liếc nhìn, sau đó liền đi ra ngoài. Luru Nga lập tức hỏi: "Hàn tiểu ca! Ngươi...ngươi thật sự sẽ cho họ năm mươi quan sao?"

Mỗi người năm mươi quan, bốn người sẽ là hai trăm quan. Số tiền này không phải nhỏ đâu, phải biết rằng Phụng Phi lâu cũng đã hai, ba trăm quan rồi.

Hàn Nghệ nghiêm mặt nói: "Từ trước đến nay ta vẫn luôn giữ lời mà."

Luru Nga nói: "Nhưng...Sao ngươi lại làm như vậy?"

Hàn Nghệ cười nói: "Vì ta muốn giữ các nàng ấy lại!"

Luru Nga đầy mặt hoang mang nói: "Nếu đã như vậy thì sao ngươi lại còn làm thế?"

Ngụ ý chính là ngươi đưa họ nhiều tiền vậy, họ chắc chắn sẽ đi đấy.

Hàn Nghệ không đáp mà hỏi ngược lại: "Nếu như là Luru giả mẫu thì cô sẽ ở lại hay đi?"

"Ta ư?"

Luru Nga lời vừa thốt ra khỏi miệng, liền có phản ứng, giờ ngón tay cái lên, cười nói: "Hàn tiểu ca chiêu này thật đúng là cao."

Rất nhanh, bốn cô gái đã trở về phòng khách chính, Mộng Nhi nói: "Bốn người chúng ta được Luru giả mẫu nuôi dưỡng mới được sống sót. Giả mẫu cũng như mẹ thân sinh ra chúng ta, hơn nữa chúng ta từ nhỏ đã sống ở Phụng Phi lâu nên có cảm tình với từng cọng cây ngọn cỏ ở đây. Nếu Luru giả mẫu không rời đi thì chúng ta cũng không muốn rời đi."

Mặc dù Luru Nga đã đoán trước được nhưng thấy được kết quả, bất giác trong lòng vẫn khẽ run. Cô nhìn sang Hàn Nghệ, thầm nghĩ "Người này tuổi chưa lớn nhưng lòng dạ thâm sâu, bốn con gái này của mình, thường thấy quen mặt, cũng không phải thiện nam tín nữ, mình không thể giữ mấy người này ở lại một câu của Hàn Nghệ đã giữ được rồi".

Hàn Nghệ nói: "Nếu như bốn mỹ nữ đã muốn ở lại thì tất nhiên là quá tốt rồi. Ta có thể bảo đảm với các cô, sau một năm, các cô sẽ là người nổi tiếng ở Trường An. Một nụ cười đáng giá ngàn vàng, chứ năm mươi quan kia có đáng gì."

Bốn cô gái đều kinh ngạc "Khẩu khí lớn quá".

Hàn Nghệ lại nói: "Nếu các cô đã bằng lòng ở lại thì tất nhiên phải tuân theo quy định mới của Phụng Phi lâu."

"Quy định?"

Mộng Nhi kinh ngạc nói: "Quy định gì vậy?"

Hàn Nghệ cười nói: "Quy định rất đơn giản, hơn nữa chỉ có một. Chính là đừng hoài nghi câu gì về đồng chủ mới của các cô."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Sống là phải có tôn nghiêm

Dịch: mafia777

Muốn mở lại Phụng Phi Lâu một lần nữa, thì cũng không thể có quá ít người đấy, Hàn Nghệ cũng không còn có thời gian đi tìm người nữa, cho nên Hàn Nghệ quả thật là cực kỳ cần bốn nàng, không phải bởi vì các nàng ưu tú đến thế nào, chỉ là hiện giờ đang đúng lúc cần dùng người thôi.

Nhưng để giữ lại người, có rất nhiều loại biện pháp, Hàn Nghệ lựa chọn phương pháp lớn mật nhất, cũng là phương pháp ôn trọng nhất, người làm ăn nói chuyện làm ăn, nếu bốn người các nàng nói muốn đi, Hàn Nghệ sẽ vô duyên vô cớ ném hai trăm quan ra ngoài, đây chính là một phần sáu gia sản của hắn, hơn nữa bốn ca kỹ này không có nửa xu gì liên quan đến hắn, cho dù hắn thông cảm cho đối phương, nhưng sự thông cảm này phải trả giá cũng quá đắt.

Năm mươi quan a!

Đối với ca kỹ bậc trung, có thể coi là rất nhiều tiền đấy, cũng không phải số lượng nhỏ, nhưng số tiền này gần như là tương đương tặng không, bốn người con gái nuôi của Luru Nga này, không có một ai lấy số tiền ấy cả.

Đây chính là lối suy nghĩ của một kẻ lừa đảo, ném một cái bánh ngọt lớn đến, ta cho ngươi ăn, ngươi hãy ăn đi, nếu ta không cho ngươi ăn, ngươi cũng

đừng có ăn, là có và không, mà không phải là có thể và không thể.

Đạo lý này kỳ thật rất đơn giản, vị đồng chủ mới này ra tay xa hoa như vậy, nhất định là một đồng chủ rất có thực lực, lẫn lộn cùng với hắn, trong tương lai nhất định là được ăn sung mặc sướng, người thì không thể chỉ nhìn cái trước mắt, phải nhìn theo phương diện lâu dài ấy.

Hơn nữa các nàng cũng không phải là đi ăn máng khác, mà là quán rượu đóng cửa, bị buộc rời khỏi Phượng Phi Lâu, các nàng cho dù đi đến nơi khác, thanh lâu hoặc là quán rượu, giá cả định cũng không cao, cuộc sống hàng ngày cũng sẽ không được khá giả đâu.

Dưới tình huống như vậy, một câu nói kia của Hàn Nghệ, làm cho các nàng không có bất kỳ lý do gì rời khỏi cả.

Năm mươi quan này dù không có tiêu ra một đồng nào, nhưng Hàn Nghệ lại bởi vậy mà được lợi, điểm đầu tiên, tất nhiên không cần nhiều lời rồi, đây là sự minh chứng của thực lực, tiếp đó, các người đi, ta trả lại tiền cho các người, chứng minh rằng ta là một người có tình nghĩa.

Một đồng chủ, có thực lực, lại coi trọng tình nghĩa, những điều này đối với một người cấp dưới, vậy thì thật là có thể gặp mà không thể cầu được đấy, nếu lại được thực lực mạnh nữa, phỏng chừng đều sẽ khẳng khái một mực đi theo hắn.

Nhưng phương diện năng lực, còn cần phải quan sát, dù vậy thì lời hứa mà Hàn Nghệ đã hứa hẹn, đều làm cho các nàng vô cùng chờ mong.

Từ trước đến giờ phong cách làm việc của Hàn Nghệ chính là nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, phiền nhất đúng là lè mề, không nói hai lời. Bảo Lưu giả mẫu viết ra mấy bản hợp đồng, đây cũng không phải là văn bản bán mình, mà là một bản hợp đồng thuê vô cùng đơn giản, ngoại trừ bao ăn bao ở ra, mỗi tháng bảo đảm trả không thấp hơn một xâu tiền, còn có tiền thưởng cho nữa, mà tiền thưởng này căn cứ vào doanh thu để tính đấy, hai bên đều có quyền lợi giải ước với bên kia, là một bản hiệp ước cực kỳ công bằng.

Đồng thời cũng là một bản hợp đồng thoải mái nhất, Mong nhi các nàng sau khi xem xong, gần như là không cần suy xét, lập tức liền ký hợp đồng.

Trừ lần đó ra, Lưu giả mẫu và Trà Ngũ cũng ký một hợp đồng thuê làm với Hàn Nghệ, tuy rằng giữa Hàn Nghệ và Lưu Nga còn có hiệp nghị lén lút, nhưng hai người cũng không ngại.

Kỳ thật dưới tình huống này, Hàn Nghệ hoàn toàn có thể ký với các nàng một bản hợp đồng khác nghiệt hơn, nhưng Hàn Nghệ ghét nhất là trói buộc người khác, hơn nữa hắn cũng không phải là người keo kiệt gì, cho nên tính cách của hắn thật đúng là không quá thích hợp với việc buôn bán, sau khi giải quyết xong việc này, việc tiếp theo Hàn Nghệ cần phải làm là chuyển ra khỏi Dương phủ, tới ở lại nơi này.

Bởi vì hắn không muốn liên lụy đến Dương gia, nhưng chỉ cần còn một ngày hắn vẫn ở lại Dương gia, truyền danh tại b achngocsach, thì đây là điều không thể tránh khỏi. Nhưng là trước khi hắn từ biệt với Dương Tư Huân, thì phải báo cho một người trước đã.

"Cái gì? Người...người muốn dọn ra ngoài ờ?"

Khi Dương Phi Tuyết nghe được Hàn Nghệ muốn dọn ra ngoài ờ, thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hàn Nghệ gật đầu một cái.

"Vì sao?"

Dương Phi Tuyết trừng mắt nhìn, vẻ mặt hoang mang, đột nhiên lại hỏi: "Có phải là bởi vì nhị bá bá của ta chậm chạp không tìm việc cho người không?"

Hàn Nghệ lắc đầu cười nói: "Đương nhiên không phải, kỳ thật cho dù là Quan Quốc công tìm việc cho ta, ta cũng muốn dọn ra ngoài ờ, ta muốn có nhà riêng của mình, không có khả năng cứ ở đây mãi, một khi đã như vậy, thì việc gì ta không chuyển ra sớm một chút chứ. Không nói dối cô làm gì, ta là người không quá thích ở trong nhà người khác đâu."

Đúng a! Đến lúc đó vợ hắn đã trở lại, dù sao cũng phải chuyển ra đây. Dương Phi Tuyết gật gật đầu, tỏ vẻ lý giải, buồn bực nói: "Ta ở nơi này vốn là đã thấy rất nhàm chán rồi, nếu như người cũng dọn đi, thì chẳng phải là ta sẽ càng nhàm chán thêm sao."

Hàn Nghệ cười nói: "Không phải là còn có Thiếu công tử sao?"

Dương Phi Tuyết nhếch miệng lên, bảo: "Hiện tại ta không nói chuyện với nó nữa rồi."

"Sao vậy?"

"Còn có thể vì sao nữa, đương nhiên là bởi vì nó gât ta rồi, hơn nữa còn làm liên lụy tới người."

Hàn Nghệ cười cười, không lên tiếng đáp lại, hắn biết lấy tính cách của Dương Phi Tuyết chỉ là tức giận một lúc, qua một thời gian ngắn thì lại không sao. Lại nói: "Kỳ thật như vậy cũng tốt nha, cô thử suy nghĩ một chút xem, hiện tại cô không thường xuyên ra khỏi cửa, đơn giản là vì không có bạn bè gì ở Trường An, nếu ta đi ra ngoài, thì cô có thể thường xuyên đến thăm ta, ta cũng có thể tìm cô chơi, vậy không phải là tốt rồi sao?"

Đúng rồi! Sao ta không nghĩ tới điểm này a. Dương Phi Tuyết sững sờ một chút, rồi cười hi hi bảo: "Người nói không sai, về sau ta còn có thể lấy cớ ra khỏi cửa. Đúng rồi, người dự định đi chỗ nào?"

"Ách."

"Ngươi còn chưa tìm được chỗ ở sao? Vậy là tạm thời ngươi sẽ chưa chuyển đi, vậy thì quá tốt rồi." Dương Phi Tuyết hơi có chút vui vẻ nói.

"Ta đã tìm được ở chỗ ở rồi." Hàn Nghệ hơi lau mồ hôi nói: "Chính là ở khu Bình Khang Lý."

"Bình Khang Lý?"

Dương Phi Tuyết cả kinh: "Ngươi muốn dọn đến Bình Khang Lý?"

Hàn Nghệ gật gù đầu.

Dương Phi Tuyết tức giận mắng: "Hàn Nghệ, không ngờ rằng ngươi lại là người như vậy, không ngờ ngươi lại muốn coi thanh lâu là nhà, mệt cho ta còn lo lắng Tiểu Mông dạy xấu cho ngươi. Nếu ngươi muốn tự sa ngã, thì ta đây cũng không xen vào, nhưng ngươi cũng phải nghĩ cho bọn Tiểu Mập nha, bọn họ còn nhỏ như vậy, sao có thể đi đến chỗ như thế được."

Chỉ biết là thế mà!

Hàn Nghệ bất đắc dĩ nói: "Dương cô nương, cô an tâm chút chớ nóng, và lại hãy nghe ta nói hết trước đã."

Dương Phi Tuyết hừ nói: "Ngươi đều muốn dọn đến Bình Khang Lý rồi, còn có gì để nói nữa."

Hàn Nghệ rất là vội vàng giải thích: "Cô thật sự là hiểu lầm ta rồi, không phải là ta muốn đi dạo thanh lâu, mà là ta tính toán mở thanh lâu a."

"Thì ra là thế, kia... hả?"

Dương Phi Tuyết kinh ngạc nói: "Mở thanh lâu? Cái... việc này thì càng đề tiện, đòi này ta hận nhất chính là đám người mở thanh lâu, thế nhưng lại lợi dụng nữ nhân để kiếm tiền, kẻ không biết xấu hổ nhất, cũng chỉ đến thế thôi, người như thế hẳn là nên giết hết cho thống khoái, nếu ngươi làm như vậy, chúng ta sẽ không bao giờ còn là bạn bè nữa."

Nói rất hay, Dương cô nương nói thật sự quá hay. Hàn Nghệ giờ ngón tay cái lên nói: "Thực sự không dám dấu diếm, cuộc đời này ta hận nhất cũng là người như thế."

"Ngươi... ngươi nói cái gì, ngươi cũng hận người như thế nhất sao?" Dương Phi Tuyết càng nghe càng thấy hồ đồ, giống như Trọng Nhị hòa thượng không sò được đầu vậy.

"Không sai." Hàn Nghệ cực kỳ khẳng định gật đầu.

Dương Phi Tuyết lộ ra vẻ nghi hoặc sâu sắc: "Một khi đã như vậy, thì vì sao ngươi còn muốn mở thanh lâu chứ?"

Hàn Nghệ há miệng thờ đốc, hơi có chút do dự, qua một lát, mới nói: "Ta nói ra, nhưng cô đừng chê cười ta đấy."

Dương Phi Tuyết hỏi: "Vì sao ta phải cười ngươi?" Dừng một chút, nàng lại nói: "Nếu muốn thì ta cũng chỉ khinh bỉ ngươi thôi."

"Ặc"

Hàn Nghệ ngửa mặt thờ dài, lộ ra vẻ mặt nhìn trời sầu đời: "Kỳ thật từ nhỏ ta đã có một giấc mộng vĩ đại."

"Giấc mộng vĩ đại?"

"Ừ."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Ta nghĩ phải cứu vớt tất cả các ca kỹ trong thiên hạ thoát khỏi nước sôi lửa bỏng."

Dương Phi Tuyết kinh ngạc hỏi: "Cho nên ngươi muốn đi mở thanh lâu ư?"

"Khụ khụ khụ!"

Hàn Nghệ bị nàng hỏi cho nhất thời cười đau sặc hồng, nói rằng: "Cô trước hãy nghe ta nói hết đã, ta mở ra thanh lâu này không giống với những thanh lâu khác."

Dương Phi Tuyết nghi ngờ hỏi: "Không giống ở chỗ nào?"

Hàn Nghệ nói: "Dương cô nương, thanh lâu sò dĩ dơ bẩn, đó là bởi vì bên trong toàn là nhục dục và tình sắc, dùng da thịt của nữ nhân đi kiếm tiền, vậy thì đích xác là cực kỳ vô sỉ, nhưng nếu thanh lâu chỉ là một chỗ cho nữ nhân triển lãm tài nghệ, không bôi cười, không bôi nguyền, thì liệu cô còn sẽ cảm thấy đề tiện vô sỉ sao?"

Dương Phi Tuyết ngẫm nghĩ một chút, nói: "Nói vậy thì ngược lại là cũng được."

"Đầu chỉ là cũng được, quả thực là giấc mộng của quốc gia ấy chứ!"

Hàn Nghệ bắt đầu lừa dối: "Cô phải nghĩ như này, nếu trong thiên hạ không có thanh lâu, thì sẽ có bao nhiêu nữ tử chết ở ven đường, bởi vì nữ tử khuyết thiếu sức lao động, giấc mộng của ta, chính là biến thanh lâu thành một bình đài có thể cho nữ nhân không ngừng vuron lên, tuyệt đối sẽ không thiết lập giao dịch tình sắc gì hết, hơn nữa thanh lâu của ta không giới hạn nam nữ, nam nữ đều có thể đến, giống như là săn thú vậy, khỏe mạnh hưu nhân."

Dương Phi Tuyết kinh ngạc nói: "Thật sao?"

"Tuyệt đối là thật."

Hàn Nghệ lại ai thán một tiếng: "Đương cô nương, cô còn không hiểu ta sao, ta chính là một người ngại nhiều việc, có thể ngồi thì tuyệt đối sẽ không đứng, kỳ thật tiền của ta đã đầy đủ ta an an ổn ổn vượt qua cả đời, ta cần bản không cần đi làm việc nữa, ta làm tất cả chỉ vì một nguyên nhân, chính là vì muốn thay đổi thanh lâu, khiến cho thanh lâu thoát ly định nghĩa cấp thấp, khiến cho nữ nhân không cần miễn cưỡng cười vui, không cần phải dựa vào nam nhân, mà cũng có thể không ngừng vuron lên."

"Cô suy nghĩ một chút xem, nếu như ta mở loại thanh lâu thuần khiết như này mà có thể kiếm được tiền, hơn nữa còn kiếm nhiều hơn so với những thanh lâu khác, thì những thanh lâu khác nhất định sẽ noi theo, vậy thì loại thanh lâu thuần khiết này sẽ được mở rộng ra, đây chính là giấc mộng của ta."

Dương Phi Tuyết nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên không thôi, hỏi lại: "Người nói đều là sự thật?"

"Đương nhiên."

Hàn Nghệ cười nói: "Đến lúc đó cô cũng có thể đến cổ động đấy."

Dương Phi Tuyết gật gật đầu, nghĩ thầm rằng, hắn nói cũng đúng, là thật là giả, đến lúc đó nhìn thấy thì biết ngay, vì thế nói: "Tốt lắm, ta tạm thời tin người lần này. Kia người chừng nào thì dọn đi?"

"Ngày mai."

"Nhanh như vậy?"

"Dù sao thì đều phải chuyển, đương nhiên càng sớm càng tốt rồi, chuyển sớm một chút, thì thanh lâu của ta có thể mở cửa sớm một chút, mở cửa sớm được chút nào, thì giấc mộng của ta càng có thể sớm được thực hiện."

Dương Phi Tuyết tất nhiên là không nỡ, hiện giờ nàng ở trong này, nhất định phải ngoan, để cho Nguyên thị có một ấn tượng tốt, như vậy đến lúc đàm phán với cha nàng, thì sẽ có đầy đủ ưu thế, cho nên nàng cũng không dám giống như ở Dương Châu, nghĩ hết biện pháp ra ngoài chơi đùa, giờ suốt ngày chỉ có thể ở trong phủ, nếu Hàn Nghệ ở đây, thì nàng có thể thường xuyên tìm Hàn Nghệ tâm sự, chứ nếu Hàn Nghệ dọn đi rồi, thì nàng sẽ trở nên càng thêm cô độc.

Nhưng, bất kỳ một lý do gì, cũng đều không thể ngăn lại người khác cố gắng thực hiện giấc mộng của mình, hơn nữa còn là một giấc mộng vĩ đại như vậy.

Sau khi từ biệt Dương Phi Tuyết, Hàn Nghệ về tới trong viện.

"Hàn đại ca."

Tiểu Dã và Hùng Đệ nhìn thấy Hàn Nghệ, lập tức bước nhanh tới, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Hàn Nghệ nhìn Hùng Đệ, thấy hai bên má của y trông bóng loáng, hiển nhiên là đã bôi thuốc mỡ rồi, trong lòng hắn cảm thấy đau nhói, bèn hỏi: - Tiểu Mập, mặt của đệ có còn đau không?

- Không đau, kỳ thật cũng không có chuyện gì.

Hùng Đệ chà xát mặt mình, cười ha ha, rồi lại nói: "Hàn đại ca, đệ...đệ có lỗi với huynh, luôn gây ra phiền toái cho huynh, huynh yên tâm, đệ...đệ sẽ không lại đi tìm Oánh Oánh nữa."

"Vì sao không đi tìm?" Hàn Nghệ cười một tiếng.

Hùng Đệ kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ dùng một tay khoác lên vai của cậu, nói: "Việc này đệ không có sai, Oánh Oánh cũng không sai, sai chính là hiện tại, ta thân là đại ca của các đệ, nhưng mà ngay cả tôn nghiêm cơ bản nhất cũng không thể cho các đệ được."

Hùng Đệ vội vàng nói: "Hàn đại ca, huynh ngàn vạn không cần nói như thế, nếu không có huynh, thì hiện tại ta đã phải sống trong lao ngục ở Hứa Đô rồi."

Nói xong, một tay cậu khoác lên trên vai Tiểu Dã, cười ha ha nói: "Kỳ thật có huynh cùng với Tiểu Dã, ta cũng đã rất thỏa mãn rồi, Tiểu Dã, đệ nói có đúng không?"

Tiểu Dã dùng sức gạt đầu, lại dùng sức ừ một tiếng.

Hàn Nghệ cười cười nói: "Tiểu Béo nói không sai, nhưng tôn nghiêm là thứ mỗi người đều cần có đấy, mấy bàn tay đệ phải chịu sẽ không uổng phí, ta sẽ không để cho các đệ lại bị người khinh thường nữa."

"Đại ca nói cũng có lý."

Tiểu Dã lại gạt đầu bảo: "Sur phụ ta từng nói, làm một người nam tử hán, phải làm được đầu đội trời chân đạp đất, sống phải có tôn nghiêm."

Hùng Đệ gãi đầu hoang mang hỏi: "Chúng ta phải sống thế nào cho có tôn nghiêm?"

Hàn Nghệ cười nói: "Đầu tiên là chuyển ra ngoài ở, ăn nhờ ở đậu vốn là chuyện rất không có tôn nghiêm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Nhập trú Phụng Phi Lâu

Dịch: mafia777

Tôn nghiêm!

Thứ này đối với Hàn Nghệ mà nói, là có ý nghĩa đặc thù, bởi vì trước đó không lâu, hắn cũng đã giống như Tiểu Béo, trải qua những ngày không có tôn nghiêm, lúc ấy hắn cho rằng mình làm con chó vẫy đuôi mừng chủ, thì sẽ có thể sống sót, nhưng về sau hắn phát hiện là mình sai rồi, một người không có tôn nghiêm, chắc chắn sẽ không nhận được bất kỳ sự thương hại nào cả, bắt đầu từ khi đó, hắn đã hiểu được, tôn nghiêm đối với một con người, là quan trọng hơn hết thảy.

Đêm đó, Hàn Nghệ đi tìm Dương Tư Huấn để chào từ biệt.

Dương Tư Huấn mặc dù vẫn luôn có thành kiến với Hàn Nghệ, nhưng cũng không đến mức phải đuổi hắn rời khỏi, chỉ nói là sẽ không lập tức tìm một công việc cho Hàn Nghệ thôi, cho nên, hiện giờ nghe được Hàn Nghệ muốn đi, nghĩ đến Hàn Nghệ là có điều bất mãn với ông ta, cho nên còn chân tâm thật lòng giữ lại một phen, hơn nữa còn uyển chuyển biểu đạt, nhưng là Hàn Nghệ cố ý muốn đi, nói rằng chính mình muốn tự xông pha một lần.

Người không giúp hắn, thì cũng không thể ngăn cản chính hắn đi nỗ lực được!

Sau khi giữ lại một phen, Dương Tư Huấn vẫn là cho hắn đi rồi.

"Hàn Nghệ, chúng ta cũng tính là huynh đệ sao?"

"Ách, đương nhiên là tính rồi."

"Vậy ta đây có thể đi tìm người chơi sao?"

"Đương nhiên... có thể."

"Đúng rồi, người thật sự muốn dọn đến Bình Khang Lý sao?"

"Mẹ kiếp! Người là đi tìm ta, hay là lấy cớ để đến Bình Khang Lý hả?"

Ngày thứ hai khi Hàn Nghệ rời khỏi Dương phủ, tên Dương Mông Hạo kia chẳng những không có lấy nửa điểm không nỡ, mà ngược lại còn có vẻ cực kỳ hưng phấn đấy.

Kỳ thật Hàn Nghệ phải đi, thì gã vốn là không muốn đâu, điều này cũng là thật tâm đấy, bởi vì gần như từ nhỏ đến lớn gã chỉ có một mình, rất cô đơn, hiện giờ vất vả lắm mới có bọn Hàn Nghệ, Hùng Đệ đến đây, gã tất nhiên là vui mừng không thôi rồi, nhưng khi nghe được Hàn Nghệ muốn dọn đến Bình Khang Lý, thì tâm tình không nỡ của gã lập tức trở thành cực kỳ hưng phấn, bởi vì điều này dự báo được gã ở Bình Khang lý đã có một điểm dừng chân rồi, bình thường cúp học là có thể trốn tới chỗ Hàn Nghệ rồi.

Bất kể nói thế nào, Hàn Nghệ cuối cùng là rời đi Dương phủ. Điều này không liên quan đến chuyện của Tiểu Mập và Thôi gia, bởi vì đây là điều hắn đã sớm nghĩ kỹ rồi đấy, hắn sẽ không thể ở lại Dương phủ được quá lâu, tính cách của hắn nhất định không ăn nhờ ở đậu được. Cho dù là hoàng cung cũng không có khả năng.

Hàn Nghệ mang theo đám người Hùng Đệ và Tiểu Dã, Tang Mộc trùng trùng điệp điệp hướng về phía Phụng Phi Lâu.

Phượng Phi Lâu!

"Chào mấy vị tỷ tỷ, ta gọi là Hùng Đệ, tất cả mọi người đều gọi ta là Tiểu Béo."

Hùng Đệ xách theo cái lồng lớn bằng trúc, thật thà chất phác chân thành chấp tay, lại tự giới thiệu một phen. Tuy vậy nhưng trên khuôn mặt sưng tấy kia lại lộ ra nụ cười cực kỳ dễ thương.

Kỳ thật ngày hôm qua sau khi trở về phủ, y đã đem tất cả những gì không vui về ấn dấu trong lòng, bởi vì y không thích chia sẻ chuyện không vui với người khác.

Tuy rằng nhìn qua trông y rất ngốc nghếch, nhưng kỳ thật lại có tâm tư tinh tế, sau khi chuyện của y và Oánh Oánh bị Thôi Tập Nhận phát hiện ra, hơn nữa việc Dương Mông Hạo kích động giải thích, thì y cũng dần dần hiểu được những kẻ xuất thân như y căn bản là không thích hợp chơi đùa với con cái của một gia đình lớn như Oánh Oánh, y đến Thôi gia cũng chỉ là muốn nhìn xem Oánh Oánh có bị trừng phạt hay không thôi, sợ Oánh Oánh ở nhà một mình thấy cô độc, muốn đưa nhị thỏ cho Oánh Oánh ở cùng nàng, giúp nàng đỡ buồn, cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Đáng tiếc là người của Thôi gia không lý giải được thiện ý lần này của Hùng Đệ.

Đây cũng là chỗ khiến cho Hàn Nghệ tức giận nhất, nếu như Hùng Đệ giống hần, qua lại với con gái, đều là hướng về phía lên giường, vậy thì không sao cả, người làm ca ca tất nhiên phải bảo hộ muội muội rồi, nhưng Hùng Đệ chỉ là có ý tốt, cũng không có nửa điểm ý nghĩ không an phận. Vậy mà lại đổi lấy là bị các người ầu ẩu, việc này thì hơi quá đáng, Hùng Đệ mới chỉ có mười bốn mười năm tuổi, còn chỉ là một đứa bé choai choai thôi.

Tuy nhiên nói gì thì nói, Hùng Đệ người ta vẫn là khá có sức hấp dẫn, đùa cho con gái vui vẻ, thật sự là không cần phải vì một gốc cây mà buông tha cho cả rừng rậm, hơn nữa trong tay y còn có một vũ khí lớn, chính là Đại Thố và Nhị Thố.

Mộng Nhi các nàng lập tức vây đi qua. Vừa đùa với đại bạch thỏ, vừa trò chuyện cực kỳ thân thiết với Tiểu Mập, rất nhanh đã quen thuộc với nhau, kỳ thật có rất ít người sẽ có lòng cảnh giác với người đáng yêu như Tiểu Mập đấy.

Ngược lại mấy đại lão gia như Tang Mộc, đứng ở một bên, muốn đi đến gần, lại có vẻ vô cùng xấu hổ, nên chỉ có thể nhìn Tiểu Mập một người độc chiếm bốn mỹ nữ, trong lòng cảm thấy rất buồn bực.

Hàn Nghệ cười cười, một lát sau, mới đứng dậy, một tay khoác lên trên vai Hùng Đệ, cười ha ha bảo: - Từ hôm nay trở đi, Tiểu Mập chính thức trở thành đầu bếp của Phượng Phi Lâu chúng ta.

Mộng Đình nhỏ tuổi nhất kinh ngạc hỏi: "Tiểu Béo, đệ còn biết nấu ăn nữa à?"

Hùng Đệ cười ha ha gật đầu nói: "Biết một chút, đợi tí nữa ta sẽ làm vài món đặc biệt cho mấy vị tỷ tỷ nếm thử chút."

Vào lúc ban đêm, Hùng Đệ lập tức làm một bàn tiệc tối phong phú, mọi người không phân biệt chủ vị cùng thứ vị đều ngồi vây quanh một cái bàn, một nhà đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận.

Hàn Nghệ đột nhiên đứng dậy, bưng lên một chén rượu nói với những người xung quanh: "Hôm nay chúng ta có thể tề tụ ở đây, đó chính là duyên phận, từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là người một nhà, yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là không được thương tổn đến người nhà của mình, dựa trên điều kiện tiên quyết này, không quản các người làm chuyện tồi tệ đến mức nào, ta đều có thể dễ dàng tha thứ, nhưng nếu vượt quá điều kiện tiên quyết này, thì ta cam đoan với các người, các người nhất định sẽ hối hận vì điều đó đấy."

Nói xong, hần đã uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Hùng Đệ và Tiểu Dã, cùng với đám người Tang Mộc tất nhiên là uống cạn ngay lập tức rồi.

Mà Lưu Nga, Trà Ngũ cùng với đám người Mộng Nhi, thì thoáng chần chờ một chút, sau đó cũng đều nâng chén rượu lên, kính về hướng Hàn Nghệ, đều uống một hơi cạn sạch.

Kỳ thật nói cho cùng, bọn họ đều là người đáng thương, người cô đơn cả, bọn họ cũng đồng dạng khát vọng có một gia đình, cho nên một câu lên tiếng vô cùng đơn giản này của Hàn Nghệ, đã chạm đến tâm linh của bọn họ, dù sao thì mỗi người đều hy vọng có thể có người nhà bảo hộ mình.

Hàn Nghệ đặt chén rượu xuống, lại rót thêm cho mình một chén, tiếp tục nói: "Tin tưởng ta, đây là một khởi đầu tốt đẹp, ở tương lai không xa, chúng ta sẽ không cần phải tiếp tục sống những ngày nén giận như này, chúng ta đều có thể ngẩng đầu lên làm người, vinh hoa phú quý cũng đều không phải nói chơi. Có lẽ các người cho rằng ta nói mạnh miệng, không sao cả, thật sự là không sao hết, bởi vì ta sẽ chứng minh ta là một người nói lời giữ lời, con người ta tin tưởng vững chắc vào một điều, chỉ cần các người cố gắng, thứ các người muốn cuối cùng đều sẽ thuộc về các người thôi."

Nói tới đây, hần lại gờ ly lên, nói: "Vì tương lai vinh hoa phú quý của chúng ta, vì tương lai chúng ta có thể ngẩng đầu làm người, cạn."

"Cạn!"

Lúc này đây không có ai do dự cả, đều đứng dậy, nâng chén ngênh tiếp.

Hết một chén lại tới một chén.

Hưng trí của mọi người đều rất cao, mặc kệ Hàn Nghệ có phải là đang khoác lác hay không, ít nhất thì Hàn Nghệ nói mấy câu đó, làm cho bọn họ nghe được đều cảm thấy mạnh mẽ sôi trào, bọn họ cảm thấy tràn ngập hy vọng vào tương lai. Hàn Nghệ đồng dạng cũng như thế, kiếp trước, hắn mặc dù sống trong Thiên môn, có thể hô mưa gọi gió, nhưng hắn luôn cho người ta một loại cảm giác biếng nhác, cảm giác không có tương lai, nói thế này, không có cha mẹ nào bằng lòng gả nữ nhi của mình cho Hàn Nghệ ở kiếp trước cả, nói theo góc độ của người kia, kỳ thật Hàn Nghệ chính là một người vô cùng ích kỷ.

Nhưng bây giờ Hàn Nghệ thay đổi, ít nhất hắn không hề kháng cự từ “Người nhà” này, hắn chưa bao giờ kiên định với mục tiêu của chính mình như hiện tại, hắn cũng chưa bao giờ tự tin như bây giờ cả.

Buổi yến hội chuyển nhà mới này vẫn tiếp tục kéo dài đến nửa đêm mới chấm dứt.

Tất cả mọi người đều uống cực kỳ tận hứng, đều say khướt cả, sau khi kết thúc, thì đều tự mình về phòng đi ngủ.

Hàn Nghệ ngược lại không có vội vàng đi ngủ, mà đi xem xem bọn Tiểu Mập và Tiểu Dã, thấy bọn họ đều nằm trên giường ngủ rất say sưa, thì cũng liền yên lòng, sau đó lại cảm một chén trà nóng, đứng ở trong viện, giống như là đang ngẫm nghĩ điều gì.

"Người còn chưa ngủ sao?"

Chợt nghe thấy một người đứng ở phía sau hỏi.

Hàn Nghệ xoay đầu lại, thấy là Lưu Nga, vừa rồi hắn đã nhìn ra, từ lượng của Lưu Nga khá là lợi hại, chính mình khẳng định không phải là đối thủ của nàng ta, người tinh táo nhất chỉ sợ chính là nàng ta rồi, hắn cười bảo: - Người uống đến nửa tỉnh nửa say, là khó ngủ nhất đấy.

Lưu Nga sững sốt, cười cười.

Hàn Nghệ nói: "Hôm nay lúc ta tới đây, phát hiện kẻ bên này có không ít người nhìn chằm chằm."

Lưu Nga gật đầu bảo: "Là người của Hoa Nguyệt Lâu, bọn họ đã biết có người mua lại Phượng Phi Lâu rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Không sao cả, ta không phải là người ở Trường An, cũng không phải là người của gia tộc lớn, mà là đến từ Dương Châu, cho nên ta nghĩ rằng bọn họ cũng không biết được thân phận của ta, lúc này trong lòng Tào Tú khẳng định cũng là bồn chồn ngược xuôi, kỳ thật như vậy cũng tốt, dọa cho ả ta ít nhất không thể ngủ một giấc an ổn."

Lưu Nga hơi có chút lo lắng nói: "Hàn tiểu ca, người chó có sơ suất, ta hiểu về Tào Tú rất rõ, người như ả vì đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, ta nghĩ ả sẽ không để cho chúng ta sống khá giả đâu."

Hàn Nghệ lắc đầu bảo: "Cô hiểu lầm ý của ta rồi, ta cũng không có xem thường Tào Tú, bởi vì ta căn bản không coi ả là đối thủ, ả còn chưa xứng, trước kia ả sở dĩ có thể lấn lộn phát triển nhanh chóng được ở chỗ này, cũng chỉ là bởi vì ta chưa có đến thôi, hiện tại ta đến đây rồi, vậy thì cuộc sống của ả sẽ không còn được khá giả như trước kia nữa rồi, cô cứ chờ xem đi, không quá một năm, ngõ Bắc này sẽ trở thành nơi náo nhiệt phồn hoa nhất thành Trường An. Mà Thôi gia mới là đối thủ chân chính của ta."

Lưu Nga nói: "Hàn tiểu ca, có một vấn đề ta vẫn muốn hỏi người."

Hàn Nghệ cười cười: "Cô muốn hỏi ta, tại sao phải nhắm vào Thôi gia, kỳ thật lấy địa vị của Thôi gia, hẳn là không thể có liên quan gì đến người như ta chứ gì?"

Lưu Nga không tỏ thái độ, xem như là chấp nhận.

Hàn Nghệ bảo: "Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta muốn lấy được tư cách nói chuyện ngang hàng với bọn họ."

"Ách."

Đáp án này rất đơn giản, nhưng là rất thực sự, thật đến mức Lưu Nga không biết nên hỏi tiếp như thế nào, đành phải hỏi: "Vậy không biết bước tiếp theo Hàn tiểu ta định làm gì?"

Hàn Nghệ híp híp mắt đáp lại: "Chúng ta còn cần một chút thời gian để chuẩn bị, trong khoảng thời gian này, ta không hy vọng bất cứ kẻ nào rời khỏi phạm vi của Phượng Phi Lâu, thậm chí là tiếp xúc với người ngoài, ta tin tưởng cô, nhưng đối với bọn Mộng Nhi, Trà Ngũ, ta còn có chút bảo lưu, bởi vì thứ như sự tín nhiệm, còn cần phải có thời gian mới tạo dựng lên được, ta cũng có thể nói rõ cho cô biết, ta sẽ an bài người nhìn chăm chăm ở phụ cận đây, cô cũng đừng có trách móc."

Lưu Nga gật đầu nói: "Điều này ta hiểu. Người đều muốn đối phó với Thôi gia rồi, dù có thủ đoạn phi thường gì nữa thì cũng không quá đáng a!"

Hàn Nghệ lại nói: "Còn có chính là ta không hy vọng Hoa Nguyệt Lâu trước đó biết chúng ta đang làm gì, ả, nhưng dù sao cũng phải cho bọn họ một ít tin tức, dù gì thì bọn họ cũng dùng không ít công sức để quan tâm đến chúng ta mà. Như vậy đi, ngày mai cô ra mặt mời một ít hòa thượng tới nơi này niệm kinh, phải náo nhiệt chút chút, về phần những thứ khác, thì cứ để cho Tào Tú nghĩ thần nghĩ quỷ đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172: Tiêu tiền mua khách nhân

Dịch: mafia777

Cứ như vậy, cả đám người Hàn Nghệ ở lại đại viện phía sau của Phụng Phi Lâu, so với tiểu viện ở Dương phủ, ở trong này, bọn họ có thể có gian phòng riêng của mỗi người, bởi vì nơi này vốn là có rất nhiều ca kỹ, nhưng đều đã đi cả rồi, cho nên còn lưu lại rất nhiều phòng trống.

Hơn nữa bọn họ vẫn là nhận thức được không ít bạn khác phái mới, không còn mỗi ngày rời giường chính là đao đầu đao, ở trong cuộc sống của bọn họ đã được rót vào một loại tính chất đặc biệt mới, tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ, đương nhiên, người vui vẻ nhất không ai khác ngoài Hàn Nghệ, hắn rất thích bầu không khí như này, người hậu phát chế nhân như hắn, dựa theo hai ba chuyện cười, đã hòa mình được cùng Mộng Nhi các nàng rồi, vừa nói vừa cười, cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì nơi này do Hàn Nghệ mua, mà không phải ở nhờ, cho nên bọn họ không chịu bất kỳ sự gò bó nào, được tự do hành động.

Hùng Đệ dường như cũng bắt đầu đi ra từ bóng ma Thôi gia, sáng sớm đã cùng Mộng Nhi các nàng cho Đại Thố, Nhị Thố ăn, y lại trở lên lái nhái, kể một chút chuyện lý thú về Đại Thố, Nhị Thố với Mộng Nhi các nàng.

Tuy nhiên, ngẫu nhiên Hàn Nghệ vẫn nghe được Tiểu Béo một mình kể với Đại Thố, Nhị Thố về sự tưởng niệm và quan tâm với Oánh Oánh.

Mà đám người Tang Mộc dưới sự chỉ huy của Hàn Nghệ cũng bắt đầu làm một chút công tác cải tạo với Phụng Phi Lâu, leo lên leo xuống, đập đập gõ gõ, tuy rằng khá mệt, nhưng là vô cùng phong phú, bọn họ không giống như Hàn Nghệ, Hàn Nghệ trước kia chỉ thích những ngày nhàn rỗi thư thái, mà bọn họ từ nhỏ đã phải làm việc lớn lên, nếu rảnh rỗi thì ngược lại thấy không tự nhiên.

Mà năng lực làm việc của Lưu Nga, khiến Hàn Nghệ cảm thấy vô cùng hài lòng, gần một ngày trôi qua, đã mời được hòa thượng tới, cầm pháp khí vây quanh Phụng Phi Lâu làm lễ, lập tức dẫn đến không ít con mắt nhòm ngó, nhưng việc này rất bình thường, không có ai cảm thấy kinh ngạc hết, bởi vì rất nhiều người đều thích đổ lỗi cho nguyên nhân thất bại lên thứ gì đó mà khoa học không thể chứng minh, đây cũng là nhân tính.

Sau khi cúng bái làm lễ xong. Phụng Phi Lâu lập tức trở lên hoàn toàn yên tĩnh, cửa lớn đóng chặt, những người ở trong Phụng Phi Lâu, ngoại trừ ba người Tang Mộc, Đông Hạo, Tả Vụ ngẫu nhiên ra ngoài mua một ít thức ăn về, còn lại cũng đều không thấy bóng dáng.

Cửa ải này trôi qua hơn nửa tháng.

Không ai biết rõ về những gì diễn ra bên trong Phụng Phi Lâu, thậm chí còn làm cho người ta quên mất cả sự hiện hữu của Phụng Phi Lâu. Mới đầu những khách nhân đến ngõ Bắc, còn có thể thường thường hỏi một câu về Phụng Phi Lâu, dù sao Phụng Phi Lâu cũng là biểu tượng của ngõ Bắc này, nhưng khi lâu ngày qua đi, đã không có ai lại hỏi thăm thêm nữa.

Sáng sớm ngày hôm nay!

"Phù...!"

Hàn Nghệ dậy thật sớm, đứng trong viện vận động buổi sáng, cũng phải trách hoạt động giải trí ở triều Đường quá ít, phải biết rằng kiếp trước Hàn Nghệ là một người không thức dậy vào sáng sớm, nhưng từ sau khi đến triều Đường, hắn bị bắt biến thành một người không có cuộc sống về đêm, đời sống của hắn thật sự là lạnh mạnh đến không thể lạnh mạnh hơn nữa rồi.

"Hàn tiểu ca. Chào buổi sáng a!"

Chẳng biết từ lúc nào, Lưu Nga hiện ra phía sau Hàn Nghệ, trải qua mấy ngày điều dưỡng này, truyện đăng tại [bachngocach](http://bachngocach.com), Lưu Nga cũng đã hoàn toàn khỏi bệnh, sắc mặt hồng nhuận, đáng người đầy đủ, có thể nói là một thực phụ cực kỳ có sức hấp dẫn.

Hàn Nghệ cười nói: "Chào buổi sáng."

Nói xong. Hắn ngừng lại, đi vào bên cạnh ghế đá trong viện. Đưa tay nói: "Mời ngồi."

"Đa tạ."

Lưu Nga ngồi đối mặt với hắn.

Hàn Nghệ cười nói: "Tối hôm qua nhất định không được ngủ ngon giấc đi."

Lưu Nga xấu hổ gật đầu, nói: "Dù sao cũng muốn lập tức bắt đầu rồi, nếu nói là không có chút sợ hãi nào, vậy thì cũng không thể nào rồi."

Hàn Nghệ cười cười.

Lưu Nga hiểu kỳ hỏi: "Hàn tiểu ca dường như không sợ hãi một chút nào thì phải?"

"Vì sao phải sợ hãi?" Hàn Nghệ hỏi ngược lại.

Lưu Nga nói: "Đối thủ của chúng ta chính là Thôi gia đấy."

Hàn Nghệ hỏi: "Nhưng không phải là chúng ta đã tìm được cả người trợ giúp rồi sao?"

Lưu Nga nói: "Người thực sự nắm chắc rằng Trương Tôn Phó Xạ sẽ ra tay tương trợ sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Những lời này của cô nói ra không thỏa đáng rồi, Trương Tôn Phó Xạ sẽ không ra tay tương trợ cho chúng ta, dù sao thì chúng ta chẳng có chút quan hệ gì với ông ta cả. Nếu trông cậy vào Trương Tôn Phó Xạ hỗ trợ, thì chúng ta đây chỉ là một đám người phiền phức thôi, Trương Tôn Phó Xạ không phải là giúp chúng ta, mà là lợi dụng chúng ta, chúng ta chỉ là biến mình thành một quân cờ, để cho Trương Tôn Phó Xạ sử dụng. Cùng lý lẽ đó, Trương Tôn Phó Xạ cũng là quân cờ của chúng ta, bởi vì chúng ta có cùng một kẻ địch."

Lưu Nga vừa hiểu vừa không hiểu nhưng vẫn gật đầu, hỏi lại: "Hiện giờ chúng ta đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa rồi, vậy thì bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?"

Hàn Nghệ nhún nhún vai bảo: "Đương nhiên là mở cửa buôn bán rồi."

Lưu Nga cau mày nói: "Nhưng hiện giờ Phụng Phi Lâu chỉ sợ đã sớm bị người ta lãng quên rồi."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Cô nói không sai, cho nên bước đầu tiên chúng ta phải làm chính là hấp dẫn khách nhân đến nơi này."

Lưu Nga lập tức hỏi lại: "Làm thế nào để hấp dẫn khách nhân đến đây?"

"Rất đơn giản."

Hàn Nghệ cười nói: "Tiền có thể sai quấy khiến ma. Chỉ cần chúng ta sẵn lòng tiêu tiền mua khách nhân đến nơi này, thì liệu bọn họ còn sẽ không đến sao?"

"Tiêu tiền mua khách nhân?"

"Ừ."

Hàn Nghệ gật đầu nói tiếp: "Một văn tiền."

Lưu Nga kinh ngạc hỏi: "Một văn tiền gì?"

Hàn Nghệ giải thích: "Nếu chúng ta nói cho khách nhân, chỉ cần dùng một văn tiền là có thể đến Phụng Phi Lâu của chúng ta sống phóng túng, thì ta nghĩ chỉ có thằng ngốc mới sẽ không tới thôi."

"Điều này...?" Lưu Nga nghe vậy kinh hãi không thôi.

Việc buôn bán cơ bản nhất chính là vì kiếm tiền, mà Hàn Nghệ làm như vậy, khẳng định là phải lỗ đến mẹ hán cũng không nhận ra luôn.

Hàn Nghệ cười nói: "Có phải là cô cảm thấy ta rất ngu hay không. Nhưng cô yên tâm, một văn tiền này sẽ mang đến cho chúng ta lợi nhuận vô cùng vô tận, hiện tại chúng ta cần khách nhân, cần chính là mạng lưới quan hệ và nhân khí, có một câu nói rất đúng, rượu thơm cũng sợ ngõ sâu, ta có đầy đủ tin tưởng với kế hoạch của mình, chỉ cần khách nhân thấy được đặc sắc riêng có ở Phụng Phi Lâu của chúng ta, vậy thì sau này bất luận là một văn tiền hay mười văn tiền thì bọn họ nhất định vẫn sẽ lại đến đây."

Cái gì có thể hấp dẫn được khách nhân, tất nhiên là làm một số việc người khác chưa bao giờ làm rồi, cô mới vừa nghe được kế hoạch một văn tiền của ta, cũng không phải là cảm thấy vô cùng kinh ngạc ư, sự kinh ngạc này tất nhiên sẽ khiến khách nhân đến chỗ chúng ta để tìm hiểu rõ ràng đấy, đợi đến khi khách hàng ổn định lại, chúng ta lại có thể kiếm lại tiền này từ những chỗ khác, dù sao là sẽ thiệt thòi đâu.

Lưu Nga thoáng suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Ta hiểu ý của Hàn tiểu ca, nhưng nếu thanh danh của hẻm Bắc không thay đổi, thì chúng ta cũng chỉ có thể hấp dẫn được một số người buôn bán nhỏ, còn đám quan to hiền quý chắc là vẫn sẽ không tới, bọn họ cũng sẽ không tham chút lợi nhỏ này, hơn nữa còn sẽ càng thêm cười nhạo vào chuyện này."

"Cô nói không sai."

Hàn Nghệ cười gật gật đầu, bảo: "Nhưng cô đã quên sự cố gắng trong mấy ngày nay của chúng ta sao? Mục tiêu của chúng ta chính là quảng cáo, dùng ích lợi thù hận để hấp dẫn đám quý tộc kia. Cho nên ở giai đoạn trước mắt, những khách nhân chúng ta cần chính là những người buôn bán nhỏ. Cô phải hiểu được một điều, quý tộc sở dĩ có thể trở thành quý tộc, điểm mấu chốt nhất, chính là dân chúng đều nhận thức họ, nếu dân chúng trong thiên hạ không ủng hộ những người quý tộc này, vậy thì bọn họ cũng chỉ là mèo khen mèo dài đuôi thôi, nếu quý tộc không có bất kỳ danh vọng địa vị gì đáng nói thì không thể coi là quý tộc được."

Cho nên chúng ta cần phải lợi dụng miệng lưỡi của dân chúng, bởi đến những quý tộc này, vậy thì những quý tộc đó tất nhiên sẽ tìm tới tận cửa rồi, đồng dạng, địch nhân của bọn họ cũng sẽ tìm tới cửa, đến lúc đó thì Phụngơng Phi Lâu nhất định sẽ cực kỳ náo nhiệt, ta dám nói như vậy, cho dù đến lúc đó chúng ta nâng giá cả lên đến một trăm quan một người, bọn họ cũng sẽ đến đây thôi.

Lưu Nga gật đầu nói: "Ta biết nên làm như thế nào rồi, ngay bây giờ ta sẽ đi bảo Trà Ngũ đi truyền tin ngay."

"Làm như vậy sẽ không có hiệu quả lắm, một cái miệng thì có khả năng báo cho bao nhiêu người biết được." Hàn Nghệ lắc đầu.

Lưu Nga kinh ngạc hỏi: "Vậy không biết Hàn tiểu ca định làm gì?"

Hàn Nghệ cười nói: "Tay nghề làm bếp của Tiểu Béo tuy rằng khá tốt, nhưng dù sao cũng chỉ có một người, một mình nó sao có thể ứng phó hết được một quán rượu kín người hết chỗ, việc này rõ ràng là không có tính khoa học rồi, cho nên chúng ta nhất định phải mua thức ăn từ bên ngoài rồi, một khi đã như vậy thì vì sao chúng ta không lợi dụng điểm này cho tốt nhỉ."

"Cô hãy tự mình đi tới các quán rượu nhỏ, nói là Phụngơng Phi Lâu của chúng ta muốn mua nước trà và thức ăn từ chỗ bọn họ, bởi vì người chúng ta phải đối mặt là những người buôn bán nhỏ, hơn nữa chúng ta chỉ thu có một văn tiền, cho nên đồ ăn không cần quá tốt, chỉ cần bình thường là được rồi, nhân tiện để cho những quán rượu nhỏ này truyền tin cho chúng ta, nếu chúng ta bao hết toàn bộ rượu, trà, đồ ăn của bọn họ trong vài ngày, thì ta tin rằng bọn họ nhất định sẽ lập tức đáp ứng đấy."

Lưu Nga trong mắt sáng ngời, nói: "Biện pháp này thật sự là vô cùng tốt."

Đám quán rượu nhỏ này mỗi ngày đều có người đến người đi, khách nhân cũng đều là loại thương nhân có chút tiền, nhưng địa vị lại không cao, có thể nói là vàng thau lẫn lộn, đây chính là đám khách hàng mà Hàn Nghệ cần, nếu Phụngơng Phi Lâu bao hết toàn bộ rượu và đồ ăn ở quán bọn họ, vậy thì những quán này khẳng định đều tranh cướp để tuyên truyền giúp Phụngơng Phi Lâu đây, không dùng một ngày hai ngày, chương trình "Một văn tiền" này nhất định sẽ lan truyền ồn ào huyên náo.

Mà hiện giờ chính Phụngơng Phi Lâu cũng không có khả năng tự mình cung ứng rượu và đồ ăn, nhân lực quá ít, nhất định phải mua từ bên ngoài, nhưng vừa mua, lại vừa có thể mượn cơ hội tuyên truyền, vậy thì chương trình "Một văn tiền" này, ngược lại cũng không thể tính là thua lỗ được.

Ở đời sau bất luận là vị thương gia nào thì chi phí đầu nhập cho tuyên truyền đều là khoản chi tiêu lớn nhất đấy, thậm chí có khả năng còn cao hơn cả chi phí nghiên cứu phát triển nữa, nhìn từ điểm này, thì khoản tiền này có thể nói là tiêu đi vô cùng đáng giá đấy.

Hàn Nghệ nhẹ nhàng cười nói: "Việc đó cần bàn chưa là gì hết, hiện giờ mới chỉ là bắt đầu mà thôi."

Lưu Nga vô cùng rõ ràng hàm nghĩa của cụm từ "Vừa mới bắt đầu" này, dùng khăn lụa lau mồ hôi trên trán, nói: "Bất quá nói gì thì nói, kế hoạch này của Hàn tiểu ca thật sự là... thật sự là chỉ nghĩ lại thôi đã khiến cho lòng người run sợ rồi, chúng ta chẳng qua chỉ là một đám tiện dân mà thôi, vậy mà lại muốn đấu tranh với hai thế lực hùng mạnh nhất đương thời, một khi có bất kỳ sai sót nào, chúng ta đều sẽ bị tan xương nát thịt."

Hàn Nghệ lắc đầu cười nói: "Cô cứ yên tâm, sẽ không xuất hiện tình huống này đâu, thật sự không phải do ta khoác lác, ta làm loại chuyện như này, còn chưa bao giờ lỡ quá tay cả, kỳ thật người ti tiện cũng là người, mà người cao quý đồng dạng cũng là người, nếu là người, thì nhất định có chỗ giống nhau, tỷ như là ghen tị, ích kỷ, sợ hãi, đây đều là đặc tính của con người, cho nên chỉ cần chúng ta nắm chặt mấy điểm này, thì chúng ta cho dù chỉ là một đám dân chúng hèn mọn, cũng đồng dạng có thể bách chiến bách thắng."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Thật nhiều người nha!

Dịch: mafia777

Không lâu trước đó, Hàn Nghệ thật sự cho rằng loại bối cảnh như mình, không có khả năng trở nên nổi bật ở Đường triều, mặc dù hẳn là người xuyên không, nhưng khi hẳn chân chính muốn đi khiêu chiến truyền thống của thời đại này, thì hẳn phát hiện ra kỳ thật cũng không phải là quá khó, so với sự lo lắng, sợ hãi của Lưu Nga, hẳn ngược lại có vẻ rất hưng phấn và chờ mong.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa hết thấy mọi chuyện.

Phụngơng Phi Lâu đã im ắng nhiều ngày rồi cuộc có động tác.

Trong vòng hai ngày, Lưu Nga dẫn theo Trà Ngũ, đã đạt thành hợp tác với hơn hai mươi quán ăn, việc này kỳ thật cũng không khó làm, bởi vì ta tiêu tiền bao hết toàn bộ rượu và đồ ăn ở quán của các người, các người chỉ cần giúp ta hết to vài câu, chuyện này thì có gì khó.

Ông chủ của các quán này đều cực kỳ sáng khoái đáp ứng, loại chuyện tốt này chỉ có thắng ngược mới cự tuyệt thôi.

Thậm chí có không ít lão bản của các quán rượu khác tự mình tới cửa, tìm kiếm cơ hội hợp tác cùng Phụng Phi Lâu.

...

"Ài, vị khách quan kia, ngài có nghe nói gì chưa, ba ngày sau, Phụng Phi Lâu ở hẻm Bắc sẽ khai trương lại, hơn nữa bọn họ còn có hoạt động "Một văn tiền" gì ấy."

"Một văn tiền? Hoạt động một văn tiền là gì?"

"Chính là ngài chỉ cần bỏ ra một văn tiền, thì lập tức có thể vào Phụng Phi Lâu uống rượu ăn thịt đấy, hơn nữa còn có thể thưởng thức màn biểu diễn của ca kỹ trong Phụng Phi Lâu."

"Chuyện này làm sao có thể?"

"Khách quan, ngài đừng vội không tin, Phụng Phi Lâu còn lo lắng rượu thịt trà bánh không đủ, còn đặc biệt đến tiểu điểm mua lượng lớn rượu thịt trà bánh về mà."

"Nếu quả thật như thế, vậy chẳng phải bọn họ sẽ bị lỗ chết sao?"

"Cái này ngài không biết rồi, Phụng Phi Lâu người ta đã sớm đổi chủ rồi, nghe nói lão bản mới là phú hào đến từ Giang Nam, người ta có tiền, không cần đề bụng mấy cái này."

"Ồ, nếu thật như thế, vậy thì ta phải tới kiến thức một chút. À, cụ thể là lúc nào?"

"Chính là giữa trưa ấy."

"Tiểu nhị, mang lên ba cân thịt chín, một bầu rượu."

"Thật có lỗi, khách quan, rượu thịt của tiểu điểm đã bán hết rồi."

"Bán hết rồi? Lúc này còn chưa đến giữa trưa mà!"

"Thật không dám giấu diếm. Rượu thịt của quán chúng ta đều bị Phụng Phi Lâu mua hết rồi."

"Phụng Phi Lâu? Không phải là Phụng Phi Lâu đã sớm đóng cửa rồi sao?"

"Nhưng hiện tại người ta chuẩn bị khai trương lại rồi, à, còn tổ chức hoạt động "Một văn tiền" gì ấy."

"Hoạt động "Một văn tiền"?"

"Đúng vậy! Chính là ngài chỉ cần trả một văn tiền, lập tức có thể vào Phụng Phi Lâu ăn nhậu chơi bời."

"Một văn tiền đã có thể ăn nhậu chơi bời à, người bốt gạt người đi."

"Ta lừa ngài làm chi, nếu ngài không tin thì có thể đến Phụng Phi Lâu hỏi một chút, hiện tại tất cả mọi người đều biết cả rồi."

"Lại có chuyện như vậy sao, ta phải đến xem mới được."

Gần hai ngày, dưới sự dốc sức tuyên truyền của những quán rượu có liên quan. Việc Phụng Phi Lâu tổ chức hoạt động "Một văn tiền" đã lập tức gây ra sóng to gió lớn ở thành Trường An, gần như là mỗi người đều đàm luận việc này.

Điều này thật sự là không thể tin nổi!

Đến nay vẫn còn có người không dám tin tưởng, một văn tiền có thể ăn nhậu chơi bời, đây là từ trên trời rụng xuống bánh có nhân sao? Có tiền cũng không thể tiêu như vậy được, việc này so với làm từ thiện càng khiến cho người ta cảm thấy chủ nhân của Phụng Phi Lâu là một kẻ nảo tàn, cho dù người có tiền đến đâu, thì cách tàn phá này của người, có thể duy trì được bao nhiêu ngày?

Nhưng tất cả những điều này, chỉ sợ phải chờ đến ngày Phụng Phi Lâu khai trương lại, mới có thể công bố đáp án.

Tuy nhiên, chỉ bằng vào điểm này, cũng đã đủ để hấp dẫn không ít người đến Phụng Phi Lâu rồi, tin rằng mỗi người cũng sẽ không keo kiệt một văn tiền này đâu.

Bất kể là từ góc độ lợi ích, hay từ góc độ nhân tính, chuyện này đều rất hấp dẫn.

Hoa Nguyệt Lâu!

Một vị phu nhân mặc váy đỏ ung dung ngồi trong sảnh. Thưởng thức trà thơm, nhưng dường như đang suy nghĩ chuyện gì, qua chốc lát, nàng mới chợt

giật mình tỉnh lại, dường như là bị nước trà nóng làm bỏng, nên nhẹ nhàng sờ soạn môi dưới.

Đột nhiên, một người thanh niên trẻ tuổi khoảng hai mươi mặc áo xám bước nhanh từ bên ngoài vào, cung kính nói: - Giả mẫu, người tìm ta a!

Vị phu nhân này chính là Tào Tú.

Tào Tú nói: "Chuyện ta sai người đi hỏi thăm, đã hỏi được gì rồi?"

Người thanh niên trẻ tuổi lộ vẻ mặt khó xử: "Người ở bên trong Phụng Phi Lâu đều không ra khỏi cửa, ta căn bản là không có cơ hội nghe được đến tột cùng là bọn họ tính toán làm gì."

Tào Tú nói: "Sao có thể vậy được, bọn họ nếu không ra mặt, vậy thì là quý đàm phán với các quán rượu sao?"

Thanh niên trẻ tuổi kia nói: "Giả mẫu có điều không biết, đây hết thảy là do Lưu Nga kia tự mình ra mặt đấy, ta cũng hỏi thăm qua ở các quán rượu, bọn họ đều nói là Phụng Phi Lâu chỉ mua rượu thịt từ quán của bọn họ, đồng thời yêu cầu bọn họ báo lại hoạt động “Một văn tiền” kia của Phụng Phi Lâu cho các khách nhân qua lại, không có gì thêm nữa cả."

Tào Tú nghe vậy thì nhú mày.

Thanh niên trẻ tuổi kia lại nói: "Ta thấy Giả mẫu không cần lo lắng vì chuyện này, ta cảm thấy việc này khá là bất hợp lý đấy. “Một văn tiền” là có thể ăn nhậu chơi bời, điều này sao có thể được, nếu bọn họ thực sự làm như vậy, thì có nhiều tiền hơn nữa cũng không duy trì được, ta thấy bọn họ chính là cố ý ra vẻ huyền bí thôi."

Tào Tú lắc đầu nói: "Sự tình sẽ không đơn giản như vậy, trong đó nhất định có mưu mẹo đấy."

Thanh niên trẻ tuổi kia lại bảo: "Giả mẫu, người xem liệu có phải bọn họ là nghĩ muốn dùng thâm hụt tiền để đuổi lấy tiếng, lợi dụng thủ đoạn này hấp dẫn khách nhân đến Phụng Phi Lâu."

"Ngược lại là có khả năng này."

Tào Tú gật đầu, lại nói: "Nhưng tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, bọn họ làm thế, cũng chỉ có thể hấp dẫn được đám người ti tiện thôi, nếu Lưu Nga cam nguyện như thế, thì Phụng Phi Lâu kia của nàng ta cũng sẽ không đóng cửa, ta thấy hành động này của bọn họ khẳng định vẫn là nhằm vào Hoa Nguyệt Lâu của chúng ta đấy."

Thanh niên trẻ tuổi kia nói: "Nhưng là khách nhân bọn họ hấp dẫn đến, cùng với khách nhân của chúng ta căn bản không phải là những người cùng đường, không tạo được bất kỳ ảnh hưởng gì với chúng ta hết."

"Đây chính là chỗ khiến ta hoang mang nhất."

Tào Tú lại nói: "Đúng rồi, mấy ngày nay Phụng Phi Lâu có tuyển thêm người không?"

Thanh niên trẻ tuổi lắc đầu, nói với vẻ mặt hoang mang: "Ta đây cũng hỏi thăm riêng chuyện này rồi, nhưng hiện giờ Phụng Phi Lâu cũng không tuyển thêm bất cứ kẻ nào, chỉ là mời một ít tửu bảo ở các quán rượu vào ngày đó đến Phụng Phi Lâu hỗ trợ thôi, bây giờ ca kỹ của Phụng Phi Lâu cũng chỉ còn lại từ Mộng kia thôi, đến ngày khai trương, nhất định có rất nhiều khách nhân tới cửa, nhưng chỉ có bốn ca kỹ, sao có thể đủ được?"

"Đúng vậy a! Chút người ấy của bọn họ sao có thể ứng phó được."

Tào Tú gật đầu, lại nói: "Chẳng lẽ bọn họ âm thầm mời giúp đỡ đến?"

Thanh niên trẻ tuổi kia đáp lại: "Điều đó không có khả năng, hiện giờ ca kỹ đều tập trung ở ngô Trung và ngô Nam, nếu Phụng Phi Lâu có hành động gì, thì chúng ta nhất định đã biết được, không có khả năng có thể lừa gạt được."

Tào Tú càng nghe lại càng cảm thấy hoang mang không dứt.

Thanh niên trẻ tuổi kia cũng có chút ảo não: "Lúc này đây công tác giữ bí mật của Phụng Phi Lâu thật sự là quá tốt. Ta muốn tìm hiểu tin tức cũng không được."

Tào Tú hừ lạnh một tiếng: "Bất kể thế nào, tới ngày khai trương, tất cả đều phải lộ ra chân tướng rõ ràng, ta ngược lại muốn xem bọn họ chơi thủ đoạn gì, à Lưu Nga kia chẳng qua là bại tướng dưới tay ta, căn bản không có gì đáng để lo nghĩ hết."

Nói tới đây, ả lại dừng một chút, mới bảo: "Ngược lại là vị chủ nhân mới kia, làm cho ta phi thường lo lắng, người này thật sự là rất thần bí."

Nàng sở dĩ có thể chiến thắng Lưu Nga nhiều lần, trong đó có một nguyên nhân cực kỳ trọng yếu đó là công tác điều tra làm vô cùng đúng chỗ, lúc trước Phụng Phi Lâu cũng đã bị nàng làm cho đóng cửa, nhưng nàng vẫn cứ để lại một tên nội gián ở Phụng Phi Lâu để theo dõi chặt chẽ hết thảy động tĩnh của Phụng Phi Lâu.

Nhưng rất đáng tiếc, tên nội gián nằm vùng do nàng sắp đặt, đã bị Lưu Nga phát hiện trước đó không lâu, nàng vẫn là không yên lòng, còn chuẩn bị lập lại chiêu cũ dụ dỗ Mộng Nhi dốc sức cho nàng, truyện đăng tại bachngocsach, nhưng Hàn Nghệ căn bản không cho nàng có cơ hội này, từ sau khi Hàn

Nghệ vào ở Phụng Phi Lâu, công tác giữ bí mật làm được đích thực cẩn thận. Ai cũng không được phép tự tiện ra khỏi Phụng Phi Lâu, cho dù là Lưu Nga, muốn đi ra, nhất định cũng phải được hẳn phê chuẩn, hơn nữa còn có Tiểu Dã đang âm thầm giám thị nữa.

Vì vậy, lúc này đây ở phương diện điều tra, Tào Tú lấy thất bại toàn diện mà chấm dứt, thế cho nên sau khi xuất hiện hoạt động “Một văn tiền” này, làm cho nàng có chút không kịp trở tay, nàng chưa bao giờ từng bị động như này, vì vậy tâm tư thường hay có chút hoảng hốt.

Tuy nhiên, là ngựa chết hay lừa chết thì cũng phải lôi ra chạy mới biết được, hết thảy mọi việc chung quy là phải công khai đấy.

Tào Tú cũng chỉ là có chút tâm tư hoảng hốt mà thôi, còn chưa đến mức sợ hãi, bởi vì thực lực kém nhau quá lớn, mặc dù là ông chủ mới kia vô cùng thần bí, nhưng cũng không phải là con cháu quý tộc gì, vậy thôi là đủ rồi, chỉ bằng bối cảnh của Hoa Nguyệt Lâu, trước mắt còn không có thanh lâu nào lay động được địa vị bá chủ của Hoa Nguyệt Lâu cả.

Dưới sự chờ mong của muôn người, rốt cuộc nghênh đón ngày tân khai trương của Phụng Phi Lâu.

Bắt đầu từ buổi sáng, cả đoạn ngõ Bắc đã chứa đầy người, rậm rạp chằng chịt, đặc biệt là lúc sắp đến giữa trưa, từ đầu hẻm đến cuối hẻm, thực sự là một cây châm cũng không chen lọt được, khiến cho những hộ cá thể khác không thể làm ăn được, bởi vì chật chội đến mức đều không mở được cửa.

Loại tình huống này chưa bao giờ xảy ra ở Bình Khang Lý cả.

Nhưng cũng không thể nói những người này là vì tham món lợi nhỏ mà tới, càng nhiều người tới đây vì tò mò, một văn tiền có phải thật sẽ được ăn nhậu chơi bời không?

Thế cho nên đám quan to hiền quý vốn dĩ muốn đi ngõ Trung hoặc ngõ Nam thì đều đành trệ không tiến lên được, nhìn ngõ Bắc đông nghìn nghịt, đành phải dè dặt đi qua, quả là kinh khủng.

Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Bọn họ đều muốn tiến đến đánh giá, nhưng bây giờ căn bản là không bước đi được rồi, nhiều người như vậy, muốn tránh ra một lối cho bọn họ cũng là điều không thể nào đấy, không ít con cháu quý tộc đều hối hận vì chính mình không sớm đi đỉnh chỗ ở Phụng Phi Lâu, bởi vì bằng vào địa vị của bọn họ, chẳng lẽ Phụng Phi Lâu dám không mở cửa sau cho bọn họ à.

Nhưng là bọn họ thật sự không ngờ sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Người chính là như vậy, đều là hiếu kỳ đấy, dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ, thanh danh hay gì, cũng đã quên vứt đến chín từng mây rồi.

Không thể nghi ngờ, hôm nay thanh danh của ngõ Bắc đại chấn.

Đương nhiên, Phụng Phi Lâu tuyệt đối không thể chứa được nhiều người như vậy, nên không có cách nào khác, chỉ có thể dựa vào chen chúc thôi, đến trước được trước, có thể chen chúc vào bao nhiêu thì tính bấy nhiêu.

"Oa! Có thật nhiều người a!"

ở lầu hai của Phụng Phi Lâu, Hùng Đệ và Tiểu Dã ghé vào cửa sổ, nhìn đám người rậm rạp phía dưới, đều cảm thấy da đầu có chút run lên, bọn họ thật sự chưa từng nhìn thấy qua nhiều người như vậy.

Lưu Nga đứng phía sau bọn họ nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn tiểu ca, ta xem như phục nguoi rồi, ngẩn ngui có mấy ngày, đã có khả năng hấp dẫn nhiều khách nhân đến thế này."

Hàn Nghệ cười ha ha đáp lại: "Đây cũng chưa coi là gì, cá lớn chân chính còn ở phía sau kia."

Lúc này, Tang Mộc đột nhiên đi tới: "Ăn công, thời điểm đã không sai biệt lắm."

Hàn Nghệ gật đầu, nói: "Vậy thì mở cửa buôn bán đi. À, nhớ kỹ, nhất định phải chú ý trật tự, ngàn vạn lần không thể xằng bậy, trước bảo bọn họ xếp hàng, sau đó lại mở cửa, bằng không nhất định không thể mở cửa đấy."

Nếu chẳng may mà phát sinh sự kiện giẫm đạp, vậy thì phỏng chừng là bọn họ đều phải đi gặp quan phủ rồi, Hàn Nghệ cũng không muốn chưa kịp xuất sư mà thân lại chết trước, hơn nữa còn bị chết bất đắc dĩ như vậy nữa.

"Vâng. Ta đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Bôi đen

Dịch: mafia777

"Keng keng keng."

Tả Vụ cầm chiêng dùng sức gõ vang vài cái.

Đội đến khi mọi người dần dần an tĩnh lại, Trà Ngũ mới nhảy lên một cái bàn sớm được đã chuẩn bị trước đó, hét to: "Đa tạ các vị đã tới cỗ động, Trà Ngũ đứng đây đại biểu cho Phụng Phi Lâu của chúng ta nói một tiếng cảm ơn với các vị."

Trà Ngũ ưu điểm khác thì không có, nhưng lại được cái giọng đủ lớn, tại thời đại không có loa này, có được giọng to như vậy có vẻ vô cùng trân quý.

"Còn bao lâu nữa mới mở cửa a! Chúng ta đã đợi lâu rồi."

"Nhanh mở cửa đi!"

"Các ngươi có phải gạt người không đây?"

Không ít người không kiên nhẫn la hét, ta không cần ngươi cảm tạ, ta muốn chính là các ngươi sớm mở cửa một chút.

Hàn Nghệ đứng ở trên lầu nghe được, trong lòng thầm mắng, đám người các ngươi chỉ mất một văn tiền để ăn nhậu chơi bời mà còn không biết đủ, chỉ biết thúc giục thúc giục, thúc giục em gái ngươi ấy.

"Keng keng keng!"

Tả Vụ lại ra sức gõ vài tiếng chiêng lên.

Trong đám người dần dần an tĩnh lại.

Trà Ngũ tiếp tục nói: "Các vị an tâm một chút chờ vội, lập tức sẽ mở cửa ngay, nhưng là do có quá nhiều người, đông chủ của chúng ta sợ xuất hiện việc ngoài ý muốn không cần thiết, cho nên hy vọng các vị có thể xếp thành hàng, Trà Ngũ đứng đây cảm ơn các vị đã phối hợp, các vị xếp thành hàng thì chúng ta sẽ lập tức mở cửa ngay."

Ngụ ý, chính là các ngươi không xếp thành hàng, thì chúng ta sẽ không mở cửa, xem ai chịu đựng tốt hơn ai nào.

"Còn phải xếp hàng hả?"

"Xếp hàng cái gì nha, thật sự là phiền toái."

"Được rồi được rồi, đã đợi lâu vậy rồi, xếp hàng thì xếp đi vậy."

Bực tức thì bực tức, nhưng những dân chúng này vẫn là nghe lời xếp hàng.

Kiến trúc của triều Đường có khách biệt rất lớn so với triều Tống, triều Tống coi trọng sự tinh diệu, có chút hương vị như con gái rượu, còn kiến trúc ở triều Đường lại vô cùng đại khí, hào hùng. Hai triều đại một văn một võ này, cũng biểu hiện vô cùng sâu sắc ở phương diện kiến trúc.

Tuy rằng Phụng Phi Lâu chỉ có hai lầu, nhưng là cực kỳ rộng lớn, đặc biệt là cửa, sợ với khách sạn ở đời sau cũng không nhỏ hơn chút nào.

Nguyên bản cánh cửa chính này chia ra làm ba cửa nhỏ, nhưng sau khi trải qua cải tạo. Đã biến thành năm cửa nhỏ, mỗi lần có thể vào vừa đứng hai người.

Bởi vậy có thể thấy được, Hàn Nghệ đã sớm dự liệu được tình huống này, vì vậy mới sửa nhiều, sửa nhỏ cánh cửa này, chỉ sợ khách nhân liều mạng chen chúc vào bên trong, hiện tại cửa của ta đây chỉ lớn được như vậy, các ngươi nếu không xếp hàng, vậy thì sẽ không thể vào được đâu.

Bởi vì có quá nhiều người. Nên qua một hồi lâu, dân chúng mới dần dần tạo thành đội ngũ một hàng.

Bọn Tang Mộc thấy tương đối ổn thỏa rồi, lúc này mới chậm rãi mở ra năm cánh cửa.

Chỉ thấy trước mỗi cửa đều đứng một người, bên cạnh còn đặt một cái vạc sứ lớn, vạc sứ này là để dùng đựng tiền đấy, ném một văn tiền thì một người được tiến vào.

Một văn tiền này mọi người đã sớm chuẩn bị xong rồi, tùy tay ném vào, sau đó bước qua cánh cửa. Cứ một người rồi lại tiếp một người, liên tục nghe được những tiếng đương đương đương.

Trật tự được duy trì cực kỳ tốt.

Đi vào bên trong, chưa nhìn rõ ràng được cái gì, đã lập tức có một người chào đón, chỉ tay dẫn phía cái thang bên kia: - Mời đi bên này, mời đi bên này.

Lầu hai này của Phụng Phi Lâu vốn là một phòng trang nhã, người có thể ngồi ở trên đây, đều là người có thân phận, bởi vì người ngồi ở trên lầu, thì có thể nhìn được rõ ràng tất cả mọi việc dưới lầu, nhưng hiện tại bất đồng, bất kể người là ai, chỉ cần người đi tới trước, là có thể đi lên trên lầu.

Làm như vậy là một loại chăm sóc đặc biệt đối với người tới trước, tới trước nhất định sẽ có lợi đấy, thứ hai, nếu người vừa vào đã đi luôn chỗ lầu một, thì đến lúc đó lầu một sẽ đứng đầy người, không dễ để lên lầu hai.

Trôi qua nửa ngày, lầu hai đã ngồi kín hết chỗ, nghe được hai tiếng ba ba, hóa ra ở đầu bậc thang có hai cánh cửa gỗ thấp, tuy rằng loại cửa gỗ này căn bản không ngăn lại được bất kỳ người nào cả, đây chỉ là một cách báo lại cho người khác, chính là lầu hai không thể đi lên, đã đầy rồi.

Đây là bởi vì Hàn Nghệ không quá yên tâm với trình độ xây dựng ở thời cổ đại này, hấn sợ rằng người ta đều muốn chen chúc lên lầu hai, rồi đừng có mà chen đến sụp luôn cả lầu ấy.

Sau khi kín chỗ ở lầu hai, từ bảo đứng ở cửa đón khách bắt đầu dẫn khách nhân vào lầu một, tất nhiên vẫn cứ duy trì quy tắc đến trước được trước, tiến vào đầu tiên thì được an vị ở hàng thứ nhất.

Ở chỗ này có những khách nhân trước kia đã từng đến Phụng Phi Lâu, bọn họ vừa thấy bố cục của lầu một, thì không tránh khỏi sửng sò, bố cục hiện giờ không hề giống với trước kia, đầu tiên đập vào mắt chính là khối vải đỏ lớn ngay trước mắt, phía dưới miếng vải có một đài gỗ cao chừng năm thước, trước kia nơi đó vốn là một bình đài dựng bằng gỗ, nhưng không được cao như vậy, cũng không có lớn như thế.

Nhưng ở trên đài có cái gì, thì cũng không ai biết được.

Điều này khiến cho lòng hiếu kỳ của người xem dần dần dâng lên, đều xì xào bàn tán, đàm luận xem phía sau tấm vải đỏ có cái gì?

Không chỉ như thế, mà ngay cả chỗ ngồi ở phía trước cũng được thay đổi, trước kia đều là từng cái bàn vuông xếp lẫn lộn, nhưng hiện tại đã hoàn toàn thay đổi rồi, xếp thành từng dãy một, một loạt bàn dài phối hợp với một loạt ghế dài, khoảng cách khoảng một bước, có thể cho một người đi qua, vô cùng dày đặc, cũng vô cùng đơn sơ, mà ngay cả bát được bày trên bàn, cũng là những cái bát gốm cực kỳ thô sơ, không có gì khác nhau với bát trong nhà nông dân cả.

Một đám khách nhân nhập tọa, nhưng tất cả đều là vẻ mặt mờ mịt, chưa ai từng gặp qua thanh lâu có bố cục như này, ngồi ở chỗ kia, hết nhìn đông tới nhìn tây, không biết nên làm gì cả.

Không chỉ có như thế, phía sau còn có một vùng để trống, nơi này chính là chỗ đứng, không có ghế ngồi đây, mục đích đương nhiên là vì có thể chứa được nhiều người rồi.

Cả nửa canh giờ trôi qua, ngõ Bắc thoáng hơn phân nửa, bọn Tang Mộc đóng cửa lại, tuyên cáo rằng không thể chen chúc thêm được nữa, muốn tới thì để ngày mai.

Cùng lúc đó, những hộ cá thể khác rốt cục cũng có thể mở cửa buôn bán rồi, hơn nữa việc kinh doanh cũng không tệ lắm, gần như là kín người hết chỗ, bởi vì Phụng Phi Lâu không chứa được nhiều người như vậy, nên những người không đi vào được này, thì đều thuận tiện đi dạo ở vùng kế bên luôn, dù sao cũng đều đến đây rồi, cũng không thể không có chút thu hoạch nào đi.

Mà lúc này ở bên trong Phụng Phi Lâu, là ồn ào tiếng người, liếc nhìn lại, khắp nơi đều là người, nói chuyện cũng là phải ghé vào lỗ tai mà nói, bằng không mặc dù là hai người liền kề nhau, cũng không nghe được đối phương đang nói cái gì.

Lưu Nga đã buôn bán nhiều năm, chưa bao giờ thấy qua nhiều khách khứa như vậy, trong lòng vừa cao hứng, vừa buồn bực, nguyên nhân cao hứng thì không cần phải nói, có nhiều khách nhân như này sao có thể không cao hứng được, nhưng mà tổ chức hoạt động này, tới nhiều thêm một vị khách, thì bọn họ lại lỗ không ít tiền a.

Trong lúc nhất thời cảm thấy vui buồn nửa nọ nửa kia.

Đúng lúc này, chỉ thấy hai mươi ba mươi tên từ bảo, bưng một mâm thức ăn lớn đi tới, đồ ăn trong mâm có thể nói là cực kỳ phong phú, có thịt, có hạt dẻ, có điểm tâm, còn có hoa quả, mặn chay đều có, đầy đủ mọi thứ.

Các khách khứa vừa thấy vậy, ai yêu, ông chủ mới này thật đúng là dám bỏ cả vốn gốc ra nha, thật đúng là một văn tiền có thể ăn nhậu chơi bời, cực kỳ hài lòng rồi.

Nhưng đợi đến khi đồ ăn được phát đến trong tay. Thì sự vui vẻ trên mặt lập tức đọng lại, bọn họ nghĩ làm rằng muốn ăn bao nhiêu đều được, nào đâu biết rằng, mỗi người chỉ có một chút đồ ăn, vẫn là dùng lá sen bọc lại đây, món chính là bánh nướng áp chảo và hạt dẻ, ba miếng thịt khô, cùng với ba đến năm miếng hoa quả.

Người muốn nói là ít đi, cũng không phải là ít. Ít nhất cũng có thể ăn no, dù sao thì hạt dẻ với bánh nướng áp chảo dễ đầy bụng.

Nhưng người muốn nói là nhiều, thì thật đúng là không nhiều lắm, mẩu chót là quá ít thịt, chỉ có mỗi ba miếng thịt khô, không phải là tùy tiện ăn bao nhiêu đều được.

Nhưng là bất kể là ít hay là nhiều, thì cũng đều có giá trị!

Trong một bao này, ít nhất cũng phải mất mười văn tiền. Bọn họ tiêu một văn tiền là được mười văn tiền đồ ăn, tuyệt đối là đáng giá.

Cho nên. Tuy rằng có chênh lệch không ít so với trong tưởng tượng, nhưng không người nào dám có câu oán hận, dù sao bất kể nói thế nào, thì người cũng không có chịu thiệt nha, người không thể ôm chín văn tiền này đi mắng chửi thương gia người ta không phúc hậu, vậy thì thật sự sẽ bị đánh chết đó.

Rượu. Cũng ít!

Mỗi người chỉ có một bát, không có biện pháp, rượu đắt mà.

Đương nhiên, người của Phụng Phi Lâu sẽ không nói như vậy, bọn họ chỉ nói ở đây có quá nhiều người. Nếu như cung cấp quá nhiều rượu, sợ là sẽ có người say khướt, không dễ kiểm soát.

Uống trà nhạt là chính, trà này được uống miễn phí, nhưng cũng không phải là bày cả một bát tô ở trước mặt người, mặc cho người uống thế nào đều được, mà là có người đặc biệt phụ trách mang theo ấm trà đi lại, nếu người muốn uống trà thì chỉ cần gõ tay là được, làm như vậy thì mọi người cũng sẽ không liều mạng mà uống, còn là một phương thức tiết kiệm nữa.

Khách nhân cũng không thể nói gì hơn, dựa vào nền tảng chín văn tiền, lại có rượu lại có trà, có thể nói là chu đáo rồi.

"Ăn uống" là có, nhưng "Chơi bời" thì ở đâu?

Đã nói là ăn nhậu chơi bời cơ mà.

Chúng ta đi dạo thanh lâu đây nha! Người không cho chút muối từ đến đây, thì chẳng khác gì đi dạo miếu thờ cả, nhưng có không ít người đều biết rằng, trò vui khăng định là ở phía sau tấm vải đỏ, đến tận cùng ở phía sau có cái gì, tất cả mọi người đều không biết, đều rất tò mò, tuy rằng đồ ăn đã truyền tới tay rồi, nhưng không có ai rời đi cả.

Đều đang đợi!

Một hồi trôi qua, chỉ thấy một thanh niên không đến hai mươi tuổi từ bên hông chậm rãi đi lên giữa đài.

Là một khuôn mặt xa lạ.

Rất cục có động tĩnh rồi!

Nháy mắt trong lâu đã an tĩnh lại.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết đáp án sắp được vạch trần rồi.

Thanh niên này phi thường hài lòng với phản ứng của mọi người, hần chớp tay cười nói: - Xin chào các vị, ta thật cao hứng vì có thể gặp mặt các vị ở đây, tiểu đệ tên là Hàn Nghệ, chính là chủ nhân mới của Phụng Phi Lâu này.

Thanh niên này không phải Hàn Nghệ thì là ai.

Lời dạo đầu đơn giản này, lập tức đưa tới một mảnh xôn xao.

Ai cũng không ngờ rằng ông chủ của Phụng Phi Lâu lại còn trẻ đến vậy, cũng thật không ngờ rằng hoạt động một văn tiền này lại bắt nguồn từ ý kiến của người này.

Hàn Nghệ áp áp tay, trong lâu dần dần an tĩnh lại, hần nói tiếp: "Ta biết mọi người nhất định sẽ thấy vô cùng kinh ngạc, còn trẻ như vậy đã mở thanh lâu, có phải là con cháu quý tộc hoặc sĩ tộc nào không?"

"Việc này ta có thể khẳng định với mọi người, ta đến từ Dương Châu, xuất thân từ gia đình nông dân, về sau làm mua bán kiếm ít tiền, vì thế đi đến Trường An buôn bán, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày lại trở thành chủ thanh lâu cả, đây là điều ta tuyệt đối không ngờ đến đấy. Vậy vì sao ta lại mua lại Phụng Phi Lâu này đâu?"

Nói tới đây, hần ho nhẹ một tiếng, rồi mới kể tiếp: "Việc này phải nói từ chuyện lần trước ta đến Hoa Nguyệt Lâu, ồ, tuy rằng tuổi của ta không lớn lắm, nhưng dù sao vẫn là một người nam nhân, vào một đêm nào đấy vẫn sẽ cảm thấy vô cùng cô độc đấy, ta tin rằng tất cả mọi người hần là đều hiểu được điều này."

Một trận tiếng cười vang lên.

Lời này rất hợp khẩu vị, mọi người nghe được đều phải cười chết.

Đợi mọi người ngừng cười, Hàn Nghệ mới tiếp tục nói: "Nhưng khi ta đến Hoa Nguyệt Lâu, ta vĩnh viễn nhớ đến lúc ấy từ bảo kia hỏi ta một câu, ba chữ, người họ gì? Ta nói ta họ Hàn, thì gã hỏi người có phải là con cháu của Hàn gia không?"

Ta thấy lời ấy của gã hơi bị ngu xuẩn, ta họ Hàn, nếu không phải là con cháu Hàn gia thì chẳng lẽ là con cháu của Vương gia à. Nhưng sau đó ta hiểu

được rằng, hóa ra ở Trường An có quý tộc họ Hàn. Ta là một người rất thành thật, cho nên ta nói là không phải, ta chỉ là một nông dân đến từ Dương Châu thôi.

Sau khi đối phương nghe được đáp án đó, thì lập tức chuyển biến thái độ với ta, thậm chí còn khinh thường không thèm liếc mắt nhìn thẳng ta một cái. Ta tiêu tốn không ít tiền ở Hoa Nguyệt Lâu, nhưng lại không được tôn trọng, mà là bị văng vể và kỳ thị, không có cô nương để ý đến ta, ta tuyệt đối tin rằng không phải do bộ dạng của ta xấu, điểm này các vị cũng có thể đồng ý với ta đi. Nhưng các nàng chỉ vội vàng đi lướt qua ta. Lúc đấy ta thật sự rất tức giận, ta cũng không phải là không trả tiền, vậy vì sao ta lại phải chịu đãi ngộ như vậy chứ.

Nghe đến đó, tất cả mọi người cực kỳ an tĩnh, rất đơn giản. Do xúc động lây, bởi vì những người tới nơi này đều là chút ít thứ tộc, đều là người nghèo.

Hàn Nghệ thở dài: "Không đối gạt các vị, lần đầu tiên tới Trường An đi dạo thanh lâu, khiến cho ta cực kỳ thất vọng, chẳng lẽ tiền của ta thôi sao? Đồng thời ta cũng hiểu được rằng nếu loại thái độ phục vụ này của Hoa Nguyệt Lâu có thể thành công, thì ta thật sự nghĩ không ra là mình có lý do gì mà thất bại, đây chính là nguyên nhân khiến ta mua lại Phụng Phi Lâu."

Ta đây là đang đầu khí, muốn tranh giành một hơi, bởi vì ta thấy cách làm việc của Hoa Nguyệt Lâu, chính là loại mắt chó nhìn người thấp, Tào Giả Mẫu kia chẳng qua chỉ là một kỹ nữ ti tiện mà thôi, ả dựa vào cái gì mà dám khinh thường ta, ta ở đây muốn nói rõ một chút, ta vô cùng tôn trọng mỗi con người, nhưng sự tôn trọng là phải xuất phát từ cả hai bên đấy, bọn họ đã không tôn trọng ta trước, thì vì sao ta còn phải tôn trọng lại mấy ả. Mọi người nói có đúng hay không?

"Đúng!"

Mọi người đồng thanh kêu lên.

Hàn Nghệ cười vừa lòng, chuyển lời: "Mà Phụng Phi Lâu của chúng ta thì không giống thế, quan niệm chính ở Phụng Phi Lâu chúng ta là tất cả mọi chuyện phải suy nghĩ cho khách nhân, điểm này vĩnh viễn sẽ không cải biến, nếu như thay đổi thì các vị có thể mắng ta, có thể dùng phân trâu ném ta. Ta không quan tâm ngồi phía dưới là quan to hiền quý hay là nông dân kẻ ăn mày, chỉ cần các vị bỏ ra một văn tiền, thì các vị tuyệt đối có thể hưởng thụ đến sự tôn trọng giống những người khác, chúng ta là làm buôn bán, chứ không phải là thi trạng nguyên, tại sao lại phải phân chia rõ ràng như vậy chứ."

Lời này chính là bịa đặt đấy. Nhờ phúc của Dương Mông Hạo, hẳn chưa bao giờ đi qua Hoa Nguyệt Lâu, nhưng Hoa Nguyệt Lâu mỗi ngày có nhiều khách nhân đến vậy, tin rằng bọn họ cũng rất khó để nhớ rõ xem Hàn Nghệ đã từng đến hay chưa, hiện giờ cũng không có cameras nữa. Mà nguyên nhân khiến hắn làm vậy, mục đích đầu tiên, cực kỳ rõ ràng, bôi đen Hoa Nguyệt Lâu, đả kích Hoa Nguyệt Lâu, lợi dụng Hoa Nguyệt Lâu tạo thanh thế cho mình, ta chính là hướng về phía các người đấy, ta cũng không thèm chơi chiêu giả vờ với các người đâu.

"Hay! Nói rất hay!"

Người phía dưới lập tức vỗ tay.

Đều là người nghèo cả, đều bị người khác khinh bỉ rồi, Hàn Nghệ đã nói ra tiếng lòng của bọn họ.

Đây là mục đích thứ hai của những lời Hàn Nghệ đã nói, khiến cho cộng hưởng, chiếm được thiện cảm từ những vị khách này, có thể nghĩ, chỉ cần Phụng Phi Lâu không kém hơn những lầu khác, thì bọn họ nhất định sẽ lựa chọn Phụng Phi Lâu đấy.

Tiếng vỗ tay nhỏ hơn, Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Ngoại trừ quan niệm ra, ta còn định dùng một loại phương thức mới để kinh doanh thanh lâu, ta dám nói ở chỗ này, sau đây không lâu, tất cả các thanh lâu lớn nhỏ, quán rượu nhạc phường đều sẽ bắt chước Phụng Phi Lâu của chúng ta, trong tương lai kiểu thanh lâu hoàn toàn mới như Phụng Phi Lâu vẫn sẽ tiếp tục được tiếp diễn, cho dù là mấy ngàn năm sau cũng sẽ không thay đổi, vẫn sẽ tồn tại, bao gồm quan niệm của Phụng Phi Lâu chúng ta cũng sẽ trở thành "Luận Ngữ" của thương giới."

Lần này khoác lác có hơi lớn.

Những vị khách ở dưới đài nghe vậy đều cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Hàn Nghệ cười nói: "Ta biết rằng tạm thời các vị vẫn chưa thể tin tưởng, nhưng năm tháng sẽ nói cho các vị biết, lời hôm nay ta nói đều sẽ thực hiện được. Vì sao ta đây lại tự tin đến vậy, đáp án ở phía sau tấm vải đỏ này, ta tin rằng mọi người đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với thứ này đi."

Hiện giờ trong thanh lâu, nhạc phường đều là gảy đàn hát hò, không thì cũng chỉ là ngâm thơ viết chữ, không có nửa điểm mới mẻ, mấy trò đấy đều chơi mấy trăm năm rồi, còn chưa chơi chán hay sao? Nói thật, ta nghe không hiểu, cũng không biết thưởng thức, nói cách khác, mấy thứ này vẫn là có sự phân chia đấy, giống như ở Hoa Nguyệt Lâu vậy, đều là xem người nào đến. Nhưng ta cho rằng nghệ thuật phải là không phân giá cả thế nào, một môn nghệ thuật hay, thì nên thông tục, để mỗi người đều có thể hiểu được, đấy mới là nghệ thuật chân chính.

Hôm nay Phụng Phi Lâu của chúng ta sẽ triển lãm đến cho mọi người một môn nghệ thuật hoàn toàn mới, tên là kịch nói. Thuyết minh đơn giản, chính là đem những chuyện đã xảy ra bên người chúng ta, đến trên võ đài, do các cô nương ở Phụng Phi Lâu chúng ta diễn xuất ra được.

Ta muốn tạo ra sự hưởng thụ ở trên tinh thần, nếu tất cả mọi người muốn theo đuổi sự vui thích nhất thời từ nhục thể, thì mời ra cửa quẹo phải, đi đến những chỗ thanh lâu cao nhã kia, Phụng Phi Lâu của chúng ta sẽ không lại nhắc lại việc cung cấp loại phục vụ cao nhã này, vĩnh viễn cũng sẽ không.

Chúng ta tôn trọng mỗi cá nhân, không có phân chia nam nữ quý tiện, bất kể là nam nhân, vẫn là nữ nhân, đều có thể tới đây, chỉ cần người ném một văn tiền vào trong vạc trước cửa lớn là được.

Ta hy vọng Phụng Phi Lâu có thể cung cấp cho mọi người một bình đài để mọi người bộc lộ tâm tình, một bình đài cho giao lưu tinh thần, từ hôm nay trở đi, Phụng Phi Lâu này chính là ngôi nhà thứ hai của các vị.

Ngôi nhà thứ hai! Lời này thật sự là quá hay!

Lập tức đưa tới tiếng vỗ tay như sấm dậy, từng tiếng khen ngợi trầm trồ nối tiếp nhau.

"Đa tạ, đa tạ."

Hàn Nghệ cười nói: "Tốt lắm, ta nói hơi nhiều chút, thôi thì dừng ở đây đi. Tiếp đến sẽ dâng tặng cho mọi người, vở kịch nói đầu tiên trong lịch sử, vở kịch nói này tên là "Bạch sắc sinh từ luyện"."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Điểm danh chủ đề

Dịch: mafia777

***

Ở phương diện nghệ thuật, phải đi theo hướng cực đoan, hoặc là đại tục, hoặc là phong nhã, thì mới dễ dàng nổi tiếng được, phải biết rằng nơi này chính là triều Đường, người là một người đời sau, nếu muốn trang nhã, thì người có thể làm hơn được người của triều Đường này sao?

Hiển nhiên đây là người si nói mộng, mà so tục, thì Hàn Nghệ vốn chưa từng sợ ai.

Từ tên là đã thấy được một chút.

《Bạch Sắc Sinh Từ Luyện》là cái tên cực kỳ cầu huyết, nhưng đây chẳng qua là đối với đời sau mà thôi, ở thời điểm hiện tại, tên này vẫn cực kỳ gây chấn động thính giác đấy, bởi vì đương đại đối với tình yêu còn rất mơ hồ, chú ý chỉ là môn đăng hộ đối, có yêu hay không cũng không sao hết, cho nên ba chữ "Sinh từ luyện" kia ngang trời xuất thế, đã hiển nhiên vô cùng hấp dẫn mọi người.

Đương nhiên, nếu như ở hậu thế, phỏng chừng sẽ bị người phi nhỏ.

Về phần tại sao Hàn Nghệ phải lựa chọn kịch bản, bởi vì điều này khác với nghề cũ của hắn nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

Bất kể kịch truyền hình, điện ảnh, hay là kịch nói, hơn phân nửa đều là hư cấu, nói từ góc độ của người kia, chính là gạt người đấy, vì sao nói diễn kịch chính là kẻ điên, xem kịch là người ngu, chính là bởi nguyên nhân này đấy.

Âm mưu đồng dạng cũng là lừa, đồng dạng cũng cần kịch bản đấy, cho tới nay Hàn Nghệ đều là tự biên tự diễn, đương nhiên, hắn có một đoàn đội giúp hắn bày mưu tính kế, nhưng Hàn Nghệ không thể nghĩ ngờ là đạo diễn lớn.

Hơn nữa Hàn Nghệ thật sự đúng là có tình yêu nồng nhiệt với nghệ thuật, đánh đàn, thưởng thức tranh hắn đều biết, bởi vì là thời điểm gạt người hắn đều phải dùng đến.

Sau khi nói xong thì Hàn Nghệ đi xuống đài, bên cánh gà lại có hai người đi ra, hai người này mang lên một cái giá gỗ thật lớn đặt xuống vị trí bất mắt nhất dưới đài, trên giá gỗ có một khối vải trắng, một gã con cháu nhà nghèo ngồi ở hàng thứ nhất nhìn thấy trên vải trắng có viết mấy chữ to, nhin không được thì thầm: "Bạch sắc sinh từ luyện hồi thứ nhất, Gặp nhau. Vở kịch này chỉ là hư cấu, nếu như có tương đồng, thực sự là trùng hợp."

Điều này rất dễ lý giải, chính là rũ bỏ hết tất cả những gì có liên quan.

Đồng thời tám vài đồ chậm rãi kéo sang hai bên, đập vào ánh mắt là một cái chợ, có người bán hàng rong, có quầy hàng, có cửa hàng bán lẻ. Đương nhiên, đây đều là giả dối, liếc mắt một cái có thể nhìn ra được, nhưng đồng thời cũng rất dễ nhận ra đây là một cái chợ.

Vài người bán hàng rong đang hét to rao bán.

Một tiếng hét rao hàng này lập tức đưa quần chúng phía dưới vào vở diễn rồi.

Lại thấy có ba năm người đi lại ở phía trên, mỗi người đều bộ dạng bình thường, toàn thân cao thấp không có một ưu điểm, thậm chí có thể nói bộ dạng còn hơi xấu xí, không thể nghi ngờ, những người này đều là một ít diễn viên quần chúng, đều là một ít từ bảo đêm qua Hàn Nghệ tìm đến, vì không để cho tin tức truyền ra, Hàn Nghệ chỉ có thể làm như vậy, dù sao những người này cũng chẳng có mấy câu lời kịch cả, tất cả đều là diễn xuất một ít tình tiết đơn giản thôi, chính là tùy tiện đi đi lại lại, tác dụng của bọn họ chính là làm nổi bật diễn viên chính lên.

Chính là vì có sự tồn tại của vài tên diễn viên quần chúng này, cho nên rất nhanh mọi người đã chú ý đến tiểu cô nương đứng bên trái kẹp tóc hai bím, mặc áo váy gấm Tứ Xuyên, tiểu cô nương này ngồi xồm trức mặt một cái lồng trúc, chơi đùa với hai con thỏ ở bên trong, hai con thỏ này toàn thân tuyết trắng, đúng là Đại Thỏ và Nhị Thỏ đấy, điều này cũng là đề điểm danh cho chủ đề “Bạch sắc”.

Nhìn kỹ, chỉ thấy tiểu cô nương này, có dung mạo thanh tú xinh đẹp, ăn mặc hoa lệ, quả nhiên là một tiểu mỹ nhân.

"A? Đây không phải là Mộng Đình của Phượng Phi Lâu sao?"

Một người đột nhiên nói.

Không sai tiểu cô nương này đúng là do Mộng Đình đóng giả đấy.

Lúc này lại có một tiểu ca mặt trắng tuấn tú đi ra từ sau đài. Đang mặc vài xám áo dài, nhìn qua có chút khó coi, nhưng dung mạo tuấn tú, chẳng qua có chút đàn bà.

Tiểu ca trắng trẻo này đúng là do Mộng Nhi đóng, nguyên bản chính là một nữ nhân.

Đương nhiên, điều này rất rõ ràng, hơn phân nửa số người đều nhận ra đây là một nữ nhân, cũng có không ít người nhận ra tiểu ca trắng trẻo này chính là Mộng Nhi của Phượng Phi Lâu.

Mộng Nhi đi vào trước đài, liếc mắt liền nhìn thấy Mộng Đình đang chơi đùa với thỏ nhỏ, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ. Nhưng rồi lập tức lại cảm thấy ngượng ngùng, y vừa vụng trộm nhìn Mộng Đình, vừa đi đến trước một quầy hàng bán bánh bao bên cạnh hàng bán thỏ, nói với người bán hàng rong kia: "Mang cho ta ba cái bánh bao."

Người bán hàng rong của quầy hàng kia đang bẽ bộn chưng bánh bao, vì thế nói: "Tiểu ca, xin chờ một chút."

"Không có việc gì, không có việc gì, ta tự lấy là được."

Mộng Nhi ném tiền tới, vừa vụng trộm nhìn Mộng Đình, tay cũng không ngừng cầm bánh bao từ trên quầy hàng bỏ vào trong bao vải trên vai mình.

Khách nhân ngồi dưới đài đột nhiên bật cười ha ha.

Hóa ra Mộng Nhi một lòng chỉ để ý vụng trộm nhìn Mộng Đình, nên lấy hết cả bánh bao ở quầy hàng của người ta, bao vải ở trên vai của nàng đã sớm chứa đầy, cũng đã lòi ra, lúc này mới khiến cho các vị khách bật cười.

"Vị tiểu ca này, ngươi muốn mua ba cái bánh bao hay là ba mươi cái bánh bao vậy?"

Người bán bánh bao kia dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mộng Nhi.

Tiếng cười ở dưới đài càng lớn hơn nữa.

Mộng Nhi dường như kịp phản ứng lại, vừa thấy sắp chắt bánh bao đến tận miệng mình rồi, nhất thời không chú ý, toàn bộ bánh bao đều rơi hết xuống: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta... ta. Trong lúc nhất thời nàng vô cùng quần bách, luống cuống tay chân."

Dưới đài lại cười ha ha.

Không có biện pháp, đầu năm nay không có hài kịch, nên là điểm gây cười của dân chúng tương đối thấp, có một số người thậm chí bật cười ra cả nước mắt.

Kết quả là Mộng Nhi mua hết số bánh bao này, bởi vì bánh bao bị bán hết rồi, nên nàng ôm một đồng bánh bao đứng ngay trước quán bán bánh, muốn buồn cười bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Lúc này lại nghe được một chuỗi tiếng cười khanh khách như chuông bạc.

Mộng Nhi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mộng Đình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn nàng không ngừng cười khanh khách, chính mình cũng nhịn không được ngóc nghếch cười theo.

Người xem ở dưới đài cũng cười.

Những lời đối thoại kế tiếp giống như đúc khi Hùng Đệ và Thôi Oánh Oánh gặp nhau, mà ngay cả tên cũng không khác nhau lắm, Mộng Đình ở trong này diễn vai một tiểu cô nương tên là Thôi Tinh Tinh, mà Mộng Nhi vào vai thanh niên tài tuấn còn lại tên là Hùng Phi.

Hàn Nghệ đứng dưới đài nghe được tiếng cười của khán giả, thì vừa cười vừa lắc đầu, lại nói, Mộng Nhi và Mộng Đình diễn cũng không tốt lắm đâu, dù sao thì các nàng cũng chưa bao giờ tiếp xúc qua với những lời kịch này cả, thời gian luyện tập cũng chưa tới một tháng, việc này còn khó hơn cả luyện múa nữa, bởi vì cần người phải đóng giả một người khác, đây là một lĩnh vực mà bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc.

Nhưng Hàn Nghệ thật sự không ngờ người xem lại nể tình đến vậy, hần chỉ tùy tiện tạo ra một hai chỗ gây cười rất bình thường, thì những người xem này đã cười thành vậy rồi, nếu hần tỉ mỉ tạo ra những tình tiết hài hước, thì hần cũng hoài nghi những người này liệu có cười đến mức hôn mê bất tỉnh hay

không.

Không tệ, cách diễn xuất của Mộng Nhi các nàng đích xác phi thường ngây ngô, chông chất sơ hở, nhưng những người này cũng là lần đầu xem kịch, cho nên cũng xem rất chăm chú, có thể nói là “Môn đăng hộ đối”, tất cả mọi người đều đang trưởng thành.

"Hàn tiểu ca, vừa rồi ngươi nói như vậy, thật sự là có chút không ổn a."

Chẳng biết từ lúc nào, Lulu Nga đã đứng bên cạnh Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ quay đầu lại nhìn, cười hỏi: "Không ổn ở chỗ nào vậy?"

Lulu Nga nói: "Tuy rằng ân oán giữa Phụng Phi Lâu của chúng ta và Hoa Nguyệt Lâu cũng không phải là bí mật gì, nhưng cũng đều là âm thầm phân cao thấp thôi, ngươi lộ liễu nhuc nọ Hoa Nguyệt Lâu như vậy, thì Hoa Nguyệt Lâu nhất định sẽ không bỏ qua đâu, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ đến gây rối đây. Ta thấy ở đây chắc chắn có người do Hoa Nguyệt Lâu phái tới, chúng ta vừa mới mở cửa, nên khiêm tốn một chút mới đúng."

Buôn bán chính là như vậy đấy, nhiều khi đều là âm thầm phân cao thấp, sẽ không đưa ra trước ánh sáng. Bởi vì làm như vậy, sẽ lưu lại đường sống cho cả hai bên, gặp mặt còn có thể gửi lời thăm hỏi, nếu trực tiếp vạch mặt luôn, vậy thì không còn đường sống vẹn toàn nữa rồi.

Có chút thời điểm, hai bên cũng không muốn đấu đá, nhưng chẳng qua không bỏ qua được mặt mũi, chỉ có thể tiếp tục đấu thôi, cho nên thương gia chưa đến lúc trọng yếu nhất, là sẽ không quyết định vạch mặt đối thủ đâu. Bởi vì trái đất là hình tròn đấy, người cũng là tròn cả, việc mua bán càng thêm tròn hơn, nói không chừng đến một lúc nào đó hai bên còn có khả năng hợp tác.

"Sẽ không đâu, cho dù ta mắng Tào Tú là mụ già, thì ả cũng sẽ không tìm tới tận cửa đâu." Hàn Nghệ lắc đầu nói.

Lulu Nga nghi ngờ bảo: "Bằng sự hiểu biết của ta với Tào Tú, ả tuyệt đối sẽ không dễ yên như ngươi nói đâu."

"Đúng, có lẽ cô nói rất đúng."

Hàn Nghệ gật đầu, lại chuyển lời: "Nhưng cô cũng đừng quên. Tào Tú chẳng qua là nhân tiện, mà mục tiêu chân chính của chúng ta là Thôi gia, nếu như ta là Tào Tú, ta căn bản không cần lên tiếng, tự nhiên sẽ có người tới cửa thay ả trút giận, hơn nữa bất kể là thực lực, hay là địa vị, thân phận cũng cao hơn ả một khoảng, một khi đã như vậy, sao không ngồi nhìn hai hồ đấu nhau, hoặc là nghỉ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó lại bỏ đá xuống giếng chứ."

Kỳ thật vừa rồi ta còn hạ miệng lưu tình rồi đấy, dù sao các cô nương ở Hoa Nguyệt Lâu cũng không dễ dàng, nói cách khác, ta kiểu gì cũng phải nói Hoa Nguyệt Lâu thành động Bàn Tỉ, bên trong toàn là yêu tinh, dù sao ta biết mặc kệ ta nói như thế nào, thì Tào Tú đều khó có khả năng tới cửa kiểm chuyện phiên toái, mà Thôi Tập Nhận nhất định sẽ tìm tới tận cửa rồi đấy.

Lulu Nga nghe vậy cũng thấy có đạo lý, bởi vì nếu là Tào Tú, thì chỉ có thể đến náo loạn, cùng lắm là mắng vài câu, nhưng Thôi gia tới, vậy thì tính chất đã hoàn toàn bất đồng rồi, thậm chí Phụng Phi Lâu đều có thể không tồn tại được nữa, một khi đã như vậy, thì cần làm gì nữa, cứ xem kịch vui là được rồi, nói tóm lại, Phụng Phi Lâu chính là đang tìm đường chết.

Cho nên trong lòng cũng cực kỳ lo lắng, kịch bản này do Hàn Nghệ đưa ra, sẽ đắc tội không ít người nha! Lần này nếu Trương Tôn Vô Kỵ không xuất hiện, bọn họ chắc chắn sẽ xong đời rồi, nói không sợ hãi là không có khả năng, nhưng thật sự là nàng rất hận Tào Tú, lại bị đối phương đánh cho không có sức hoàn thủ, nên lúc này mới đi theo Hàn Nghệ cùng nhau tìm đường chết, chứ nếu không thì nàng thật sự không dám đi lên con đường này, nàng thấp giọng hỏi: "Hàn tiểu ca, ngươi thật sự chắc chắn Trương Tôn Phó Xạ sẽ ra mặt sao? Trương Tôn gia cũng là danh môn vọng tộc, sĩ thứ cách biệt, đối với bọn họ cũng đồng dạng cũng là như thế."

Hàn Nghệ cũng định liệu trước rồi: "Nhất định sẽ đấy. Nếu ông ta không xuất hiện, vậy thì mấy năm nay ông ta làm tể tướng cũng phí công."

Lúc bọn họ nói chuyện, dưới đài một mảnh an tĩnh, chỉ là thường thường lại vang lên tiếng cười to.

Vở kịch nói trên đài vẫn còn tiếp tục, rất nhanh, Hùng Phi do Mộng Nhi diễn xuất và Thôi Tinh Tinh do Mộng Đình diễn đã rơi vào bể tình, Hùng Phi thường xuyên mang thỏ nhỏ đi vụng trộm hẹn hò với Thôi Tinh Tinh, mà trong quá trình hẹn hò, tên ngốc Hùng Phi thường xuyên gây ra một số trò cười, làm cho khán giả dưới đài cười ha ha.

Nhưng rất nhanh đã xảy ra mâu thuẫn, trên đài đột nhiên xuất hiện ba vị công tử mặc phục sức hoa lệ, ba công tử này chính là do Tang Mộc, Tá Vụ, Đông Hạo diễn xuất.

Hóa ra ba vị công tử này chính là ca ca ruột của Thôi Tinh Tinh, mà Thôi gia lại là một gia đình quý tộc, mà Hùng Phi chỉ là một con cháu thứ tộc vào kinh đi thi, mà sĩ thứ thì cách biệt, vì hiệu quả, Hàn Nghệ còn đặc biệt an bài cho ba công tử ca kia đánh Hùng Phi, truyện đăng tại [bachngocsach](#), sau đó lại ép buộc lời Thôi Tinh Tinh đi, rõ ràng chính là nói xấu, cũng đã gọi tên Thôi Tinh Tinh ra rồi, thì còn dấu điểm này làm gì.

"Tinh Tinh... Tinh Tinh...!"

- Phi ca, Phi ca...!

Khi mà Hùng Phi ôm Đại Thố và Nhị Thố quỳ rạp trên mặt đất, cùng với Thôi Tinh Tinh bị ép buộc lời đi kêu lên tên đối phương, có không ít người xem đều lau khóe mắt, xem ra không chỉ là điểm cười của bọn họ thấp mà điểm nước mắt cũng thấp nữa.

Bởi vì bọn họ đều là một ít thứ tộc, dân thường, khi nhìn thấy Hùng Phi, thì không tránh khỏi cảm động lây.

Trong lúc người xem chờ mong nội dung vở kịch sẽ phát triển như thế nào thì tám vãi đỏ ở hai bên đột nhiên chậm rãi hạ xuống.

Làm cái gì vậy?

Còn chưa kết thúc a!

Sao tám vãi đỏ này lại hạ xuống, có phải là hỏng rồi hay không?

Mỗi khán giả đều ngây ra như phỗng.

Hàn Nghệ đi lên trên sân khấu, chấp tay nói với tất cả mọi người: "Các vị, thật có lỗi, vở diễn hôm nay dừng ở đây thôi."

"Thế này là hết hả?"

"Rốt cuộc thì Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh sẽ ra sao đây?"

"Như này còn chưa nói xong mà."

Khán giả đều rất khó chịu, dù sao bọn họ cũng không biết sự tồn tại của phim nhiều tập, nếu như đây là kết cục, vậy thì kiểu gì cũng phải đập luôn Phụng Phi Lâu này đi, bởi vì bọn họ đã thay chính mình vào nhân vật Hùng Phi này, ai cũng muốn được ăn thịt thiên nga cả, làm thế này thì rất ngược tâm rồi, cho nên bọn họ không tiếp thu được loại kết cục như này đây.

Hàn Nghệ áp áp tay, ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi mới nói: "Các vị yên tâm, đây là hồi đầu tiên, câu chuyện này còn lâu chưa chấm dứt, chỉ có điều canh giờ cũng không còn sớm nữa rồi."

"Thời gian vẫn còn sớm a! Bây giờ mới vừa vặn đến giờ ăn cơm tối thôi."

"Lại diễn một chút nữa đi, ít nhất cũng phải diễn đến khi bầu trời tối đen chứ."

Mĩa. Các người thật đúng là không biết xấu hổ, một văn tiền ăn cơm trưa rồi, còn muốn ăn cơm tối nữa, thật đúng là coi tiền của lão tử là đốt pháo ra tới đây. Hàn Nghệ là cố ý khấn trương dừng lại trước thời điểm cơm tối đây, bằng không hẳn lại phải bao nốt cả cơm tối rồi, vậy thì không phải sẽ lỗ chết đi, hẳn chấp tay nói: "Thật sự là có lỗi quá, hôm nay chúng ta chỉ diễn được đến đây thôi, nếu mọi người còn muốn xem, thì ngày mai đến sớm một chút, cùng một thời điểm, cùng một giá tiền."

Nói xong, hẳn cũng không quản nhiều, đi xuống dưới đài luôn.

Cùng lúc đó, năm cánh cửa ở phía sau cũng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Gió nổi mây phun

Dịch: mafia777

Cửa đều mở hết, ý tứ đã quá rõ ràng rồi.

Là mời các người rời đi đây.

Hiện tại Hàn Nghệ không sợ không có người đến, bởi vì những người này đã lên thuyền giặc với hắn rồi, thuyền này lên thì dễ chứ rời đi thì khó lắm.

Chỉ cần một ngày chưa có đại kết cục, thì những người này chắc chắn sẽ lại đến.

Không còn cách nào khác, các vị khách đành phải đứng đây ra về, mỗi người đều là ủ rũ, thật là mất hứng, dừng ngay chỗ máu chó nhất, đêm nay nhất định lại là một đêm không ngủ rồi.

Nhưng họ không chịu nghĩ tới, nếu không dừng ở chỗ máu chó này, thì ngày mai các người còn có thể vội vã tới sao.

Nửa ngày qua đi, Phụng Phi Lâu vừa rồi còn kín hết chỗ ngồi, hiện giờ đã lại rỗng tuếch, đám tửu bảo đã bắt đầu quét tước dọn dẹp.

"Tiểu Nghệ ca, chúng ta diễn như thế nào?"

"Còn có ta, còn có ta nữa."

Hàn Nghệ vừa về đến hậu viện, Mộng Nhi và Mộng Đình đã chạy tới vây quanh, mang đầy sự chờ mong mà hỏi.

Hàn Nghệ bảo các nàng gọi mình là Tiểu Nghệ, nhưng dù sao cũng là ông chủ, không thể gọi thế được, cho nên bọn họ đặt ở phía sau tiếng Tiểu Nghệ một chữ ca.

Hàn Nghệ gật đầu cười nói: "Hai người đều diễn rất tốt."

Trên mặt Mộng Nhi và Mộng Đình đều là nụ cười vui vẻ.

Mộng Nhi nói: "Tiểu Nghệ ca, người thật đúng là biết cách làm nha, không nói gạt người làm gì, ta ở Phụng Phi Lâu nhiều năm như vậy, đánh đàn đến sưng cả tay, cũng chưa bao giờ được vỗ tay nhiều như vậy đâu."

Mộng Đình cũng gật gật cái đầu nhỏ.

Hàn Nghệ cười nói: "Hiện tại chỉ mới bắt đầu thôi, các cô cũng không thể nhiều đó đã thỏa mãn, bắt quá chiều theo tình hình này, một ngày nào đó nếu ai muốn nhìn mặt hai người, chỉ sợ phải trả cái giá ngàn quan mới được nha."

"Thật sao?"

"Đương nhiên, sau ngày hôm nay, hai người nhất định sẽ nổi tiếng, một khi danh tiếng lớn, vậy thì địa vị tài phú tự nhiên cũng sẽ theo nước lên thì thuyền lên thôi."

"Ân công, còn chúng ta thì sao?"

Đông Hạo đột nhiên bu lại, cười ha ha hỏi.

Hàn Nghệ liếc nhìn Đông Hạo, thở dài: "Các người gần đây tốt nhất ít đi ra ngoài thôi."

Đông Hạo thắc mắc: "Vì sao?"

Hàn Nghệ nói: "Bởi vì ta sợ các người đi trên đường bị người ta đánh. Các người còn không để ý sao, khi các người nhục mạ Mộng Đình, có rất nhiều khách nhân chuẩn bị ném vỏ hạt dẻ lên đấy."

Khuôn mặt của Đông Hạo lập tức ỉu xiu như bóng xi hơi.

Mộng Nhi, Mộng Đình đều che miệng mỉm cười.

Lời này tuyệt đối không có khoa trương, ở hậu thế, một số diễn viên chuyên đóng vai phản diện còn hay bị người ta mắng khi đi trên đường. Không có biện pháp, quá nhập vai thôi.

"Tiểu Nghệ ca, còn chúng ta thì sao?"

Mộng Tư cùng Mộng Dao nước mắt lưng tròng nhìn Hàn Nghệ.

Lần này tuy rằng các nàng cũng có diễn, nhưng đều là vai phụ, nguyên bản còn không cảm thấy gì, nhưng hôm nay thấy kịch nói được hoan nghênh đến vậy, tiếng vỗ tay không ngừng, cho nên các nàng đương nhiên là vô cùng hăm mộ Mộng Nhi và Mộng Đình, mọi người đều họ Mộng, vì sao chúng ta không được diễn chứ.

Hàn Nghệ nói: "Hai người cũng đừng gấp, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, về sau ta sẽ có an bài, ta đã từng hứa với mọi người, bốn người nhất định sẽ nổi tiếng khắp kinh thành mà, mấy cái cô Nha Nương, Chân Nương gì đấy, ngay cả tư cách hít khói cũng không có, còn Hoa Nguyệt Lâu á, biến mẹ Hoa Nguyệt Lâu đi."

Từ Mộng nghe vậy vui sướng không thôi, lại nghe được câu nói bấy cuối cùng của Hàn Nghệ, tất cả không khỏi lại trộm cười rộ lên, hiện tại mặc kệ Hàn Nghệ nói câu gì, thì các nàng đều cảm thấy quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Mộng Nhi đột nhiên nói: "Tiểu Nghệ ca, kết cục cuối cùng là như thế nào, Hùng Phi có được ở cùng với Thôi Tinh Tinh không?"

Kỳ thật các nàng cũng chỉ biết được một nửa, không có ai biết đến kết cục cả.

Dù sao các nàng đều có tâm tư của thiếu nữ, tự nhiên là mong đợi một tình yêu tốt đẹp, cho nên nàng cực kỳ bức thiết muốn biết kết cục.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta cũng còn chưa suy xét kỹ càng, đến lúc đó thì các cô tự khắc sẽ biết."

Lúc này, Lưu Nga đột nhiên đi tới nói: "Được rồi, được rồi, Hàn tiểu ca đã bận rộn cả một ngày cũng đã đủ mệt lắm rồi, các người đừng quần quít lấy hấn nữa, các người cũng mau trở về nghỉ ngơi một chút đi."

"Vâng."

Từ nữ nhẹ nhàng thi lễ, sau đó dùng mị nhãn liếc nhìn Hàn Nghệ mấy lần rồi mới trở về phòng.

Lưu Nga nhìn bốn nàng, nhẹ nhàng lắc đầu, trầm nghĩ, các nàng chung quy là vẫn quá nhỏ tuổi.

Hàn Nghệ, Lưu Nga cũng không có nói ý nghĩ phía sau lời kịch cho các nàng biết, các nàng cũng không biết được chính mình kỳ thật đã đi tới bên bờ vực, không cẩn thận một chút, là có khả năng tan xương nát thịt.

Hàn Nghệ đều nhìn ở trong mắt, hần nói: "Lưu giả mẫu, cô yên tâm đi, nếu như không nắm chắc, thì ta nhất quyết sẽ không làm như vậy đâu."

Nếu những lời này nói vào lúc trước, Lưu Nga chắc chắn sẽ không tin tưởng, nhưng bây giờ, nàng còn thật sự có chút tin tưởng, bởi vì đến tận bây giờ, hết thảy tựa hồ cũng vẫn nằm trong tay Hàn Nghệ. Nàng cười nói: "Hàn tiểu ca này, kịch nói thật sự là lợi hại nha, mới vừa rồi ta còn nhìn thấy khách nhân đều bàn tán mãi không dứt, tranh nhau thảo luận đấy."

Các người suốt ngày gây đàn ca hát, khúc nhạc có dễ nghe đến mấy, thì nghe một trăm lần nó cũng chỉ có vậy thôi. Hàn Nghệ nói: "Đạo lý này rất đơn giản thôi, bởi vì mới vừa rồi ngồi ở đây đều là Hùng Phi cả."

Lưu Nga sững sốt, lập tức cười nói: "Ta hiểu được, nhưng nếu như người lại cho ta cơ hội này một lần nữa, ta cũng không thể nghĩ ra được, cứ cho là nghĩ đến, thì cũng không có khả năng sáng tác ra được vở Bạch sắc sinh tử luyện này, tuy rằng lúc các người luyện tập ta cũng đã thấy, nhưng vừa rồi khi ta xem, còn là cực kỳ nhập tâm đấy."

Nói tới đây, nàng dừng lại một chút, hỏi: "Đúng rồi, Hàn tiểu ca, người dự đoán người của Thôi gia lúc nào sẽ tới cửa a?"

Hàn Nghệ hơi hơi híp mắt, nói: "Tạm thời khả năng còn không có quá nhiều người liên tưởng đến trên đầu Thôi gia đi, dù sao thì bọn họ đã hoàn toàn vùi đầu vào trong nội dung vở kịch rồi, hơn nữa mâu thuẫn chân chính còn chưa có hoàn toàn bạo phát ra, nhưng Tào Tú nhất định có thể nghĩ đến, ả ta khẳng định cũng sẽ đứng giữa châm ngòi thổi gió, ta xem là hồi thứ ba hay thứ bốn sẽ tới cửa đi, ngày mai hẳn là không có việc gì. À, có chuyện quên không nói với cô, hiện tại kịch bản đã cho ra trước ánh sáng rồi, không cần phải ẩn giấu nữa, chúng ta có thể tuyển thêm người ngoài rồi, sau này các nhân vật được xuất trường càng ngày càng nhiều, số người hiện tại của chúng ta khẳng định là không đủ, nhưng cô nên nhìn người cho cẩn thận, đừng có mà dẫn sói vào nhà đấy."

"Vâng, ta biết rõ."

Lưu Nga gật đầu, nói: "Ta đi làm việc đây."

"Đi đi."

Sau khi Lưu Nga đi, Hàn Nghệ nhìn chung quanh, đột nhiên không thấy Tiểu Dã và Tiểu Mập đâu, vì thế hỏi Đông Hạo: "Tiểu Dã và Tiểu Béo đâu?"

Đông Hạo nói: "Vừa rồi ta còn nhìn họ hai người bọn họ ngồi ở trong lầu đấy."

"Vậy à?"

Hàn Nghệ nhíu lông mày, bảo: "Ta đi xem"

Lúc hần trở lại trong lầu, phát hiện bên trong đã quét tước gần xong rồi, mà Tiểu Béo và Tiểu Dã ngồi ở hàng thứ nhất, Tiểu Béo dùng một tay nâng mặt, ngơ ngác nhìn Đại Thỏ và Nhị Thỏ trong lồng, mà Tiểu Dã thì dùng vẻ mặt lo lắng nhìn Tiểu Béo, nhìn thấy Hàn Nghệ đi tới, cậu đang chuẩn bị lên tiếng, thì lại bị Hàn Nghệ ngăn lại.

Hần đi đến bên người Tiểu Béo, đột nhiên vỗ vai Tiểu Béo một cái, Tiểu Béo run rẩy một cái, quay đầu lại: "Hàn đại ca."

Hàn Nghệ cười nói: "Đang nghĩ đến Oánh Oánh a."

Hùng Đệ ra sức lắc đầu.

"Nghĩ thì cứ nghĩ đi, còn ngưng ngừng nữa."

Hàn Nghệ cười cười, ngồi xuống, nói: "Nói không chừng hiện tại Oánh Oánh cũng nhớ đệ đấy."

Hùng Đệ lập tức bu lại, chờ mong nói: "Hàn đại ca, huynh nói Oánh Oánh đang nhớ ta ư."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đương nhiên. Không phải đệ nói Oánh Oánh vốn dĩ vô cùng cô đơn, chỉ có một người bạn là đệ sao."

Hùng Đệ ra sức gật đầu.

Vở kịch này mở đầu đều là tham khảo lần gặp gỡ giữa Hùng Đệ và Thôi Oánh Oánh, có thể nghĩ được, Hàn Nghệ đã từ miệng Hùng Đệ biết được chuyện trước kia của y và Oánh Oánh. Hóa ra Thôi Oánh Oánh cũng cực kỳ đáng thương, dưới sự bảo vệ của Thôi Tập Nhận, nàng không có được lấy

một người bạn, thật vất vả mới nhận thức Hùng Đệ, mà Hùng Đệ không biết gì cả, trời sinh tính tình thiện lương hồn nhiên, cho nên rất nhanh hai người đã trở thành bạn bè rồi.

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy không phải là đúng rồi sao. Đệ là người bạn duy nhất của nàng ta, lâu như vậy không nhìn thấy đệ, nàng ta đương nhiên sẽ nhớ đến đệ rồi, còn có thể nhớ cả Đại Thố và Nhị Thố nữa."

Hùng Đệ liên tục gật đầu, lại nói: "Hàn đại ca, huynh nói xem liệu Oánh Oánh có bởi vì ta mà bị phạt không?"

"Nhất định là không sao đâu, Thôi Tập Nhận kia sờ dĩ đối với đệ như vậy, đơn giản cũng là vì muốn bảo hộ Oánh Oánh thôi, cho nên gã tuyệt đối sẽ không thương tổn Oánh Oánh đâu, đương nhiên. Gã làm vậy là không đúng."

"Có đúng hay không, ta cũng không ngại, ta chỉ sợ Oánh Oánh bởi vì ta mà bị trừng phạt thôi." Hùng Đệ lắc đầu nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Mới vừa rồi đệ có phải là đang lo lắng cho Oánh Oánh không?"

Hùng Đệ gật đầu.

Hàn Nghệ lại nói: "Cũng như vậy, Oánh Oánh cũng sẽ lo lắng cho đệ, nếu đệ cả ngày mặt mày nhăn nhó, nếu để sau này Oánh Oánh biết được, trong lòng chắc chắn sẽ không dễ chịu đâu, cho nên đệ hẳn là vui vui sướng sướng mà sống, như vậy thì sau này Oánh Oánh biết được, cũng sẽ vui vẻ đấy."

Tiểu Dã liên tục gật đầu bảo: "Tiểu Béo, Hàn đại ca nói rất có lý."

Hùng Đệ ngẫm nghĩ một chút, mới giải mặt bảo: "Kỳ thật sau khi ta tới nơi này, nhận được Mộng Nhi các tỷ tỷ, ta thật sự vui vẻ đấy, nhưng mỗi lần vui vẻ, ta lại nghĩ tới Oánh Oánh không vui, mà ta lại vui vẻ ở đây, thì thật là có lỗi với nàng ấy."

Hàn Nghệ sừng sốt một chút, trầm nghĩ, nhìn không ra nhóc béo này rất hiểu chuyện đấy. Nhưng ngoài miệng lại cười nói: "Sao lại vậy được, Oánh Oánh nếu coi đệ là bạn bè, nếu nàng ta biết được đệ nhận thức được nhiều bạn bè như vậy, thì nhất định sẽ cảm thấy vui vẻ cho đệ đấy, đến lúc đó đệ cũng có thể giới thiệu bạn bè của mình cho nàng ấy rồi."

Trên mặt Hùng Đệ lại lộ ra tươi cười, gật đầu nói: "Ta biết rồi, ta biết rồi."

Trong lòng Hàn Nghệ hơi nhẹ nhàng thở ra, trầm nghĩ, nhìn không ra ca đây còn khá là biết an ủi người khác đấy.

Đáp án của “Một văn tiền” rốt cục được mở ra, nhưng hôm nay không có ai suy nghĩ tiếp về hoạt động “Một văn tiền” kia nữa, cũng đã không còn đề ý đến.

Kịch nói.

Bạch sắc sinh từ luyện.

Nháy mắt đã trở thành chủ đề nói chuyện say sưa cho dân chúng Trường An, thanh danh của Phụng Phi Lâu chẳng những không có bị hạ xuống, ngược lại còn liên tiếp tăng vọt, về chủ đề của kịch nói, thì đều được nhắc đến long trời lở đất, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều đang đàm luận về vở kịch này.

Không hiểu cái gì là kịch nói.

Thật có lỗi, nguoi lỗi thời rồi.

Rất nhanh, những lời này đã truyền đến tai của đám con cháu quý tộc, bọn họ nghe được vậy đều là vô cùng hiếu kỳ, tranh nhau hỏi thăm, kịch nói là gì, mà Bạch sắc sinh từ luyện lại là gì?

Tại sao lại được người ta săn đón như vậy?

Nói thật, bọn họ thật sự rất muốn đến để nhìn xem kết cục.

Nhưng, hẻm Bắc là đại diện cho sự tiện, bọn họ là quý tộc, vừa muốn đi xem lắm, lại ngại với mặt mũi.

Rối rắm a.

Hoa Nguyệt Lâu.

"Tào tỷ, Phụng Phi Lâu dám nhục nhả chúng ta ngay trước mặt nhiều người như vậy, việc này cũng không thể để yên thế được."

"Nói đúng, chúng ta không đi tìm hán phiến toái thì thôi, hán hẳn là nên thấp hương bái phạt rồi, vậy mà hán còn dám chọc tới chúng ta, nếu không dạy cho hán một bài học, thì sao này sao chúng ta còn có mặt mũi ở lại chỗ này nữa."

"Tiểu tử kia chẳng qua chỉ là một tên dân chúng tầm thường ở Dương Châu mà thôi, hán dựa vào cái gì mà muốn sống yên ở ba ngõ này, không, phải đuổi hán ra khỏi thành Trường An."

Chỉ thấy ở bên trong một gian đại sảnh của Hoa Nguyệt Lâu, ngồi không ít người, đều là một ít phụ nữ trung niên, tuy rằng đều rất có tư sắc, nhưng trên mặt đánh một tầng phấn dày như vậy, thì cũng chỉ được đến thể thôi.

Những người này là giả mẫu ở ngõ Trung, khi Phượng Phi Lâu khai trương, các nàng đương nhiên sẽ phái người đi tìm hiểu, người này vừa về đến, nghe nói Hàn Nghệ bôi đen các nàng, thật sự là kỹ nữ có thể nhìn nhưng tú bà không thể nhìn được nha, đều yêu cầu phải dạy cho Hàn Nghệ một bài học.

Tào Tú là đại tỷ của ngõ Trung, rốt cục muốn trừng phạt Hàn Nghệ như thế nào, còn phải cần Tào Tú quyết định cuối cùng nữa.

Nhưng Tào Tú vẫn không có lên tiếng, đám giả mẫu này nhìn Tào Tú, trong mắt đều tràn đầy hoang mang, người ta đều cười lên đầu của người rồi, sao người còn có thể thờ ơ vậy.

Cả nửa ngày trôi qua, rốt cục có một giả mẫu không nhìn được nữa, mới hỏi: "Tào tỷ, việc này tỷ nói xem nên làm như thế nào, chúng ta đều lấy người như thiên lôi sai đâu đánh đó cả."

Tào Tú khinh miệt cười: "Bọn họ đây là tự bước vào đường chết, căn bản là không cần chúng ta phải ra mặt."

"Chỉ giáo cho."

"Người không có nghe nói sao, cái thứ gọi là kịch nói kia có nội dung là một thứ tộc yêu một sĩ tộc, hơn nữa còn dẫn đường cho quần chúng thông cảm cho thứ tộc kia, đồng thời oán hận sĩ tộc, việc này đã phạm vào tối kỵ, mấu chốt nhất chính là, sĩ tộc kia lấy họ gì không lấy, cố tình lại lấy họ Thôi, ta không biết là bọn họ cố ý làm vậy, hay là thật sự quá ngu xuẩn, dù sao thì Thôi gia chắc chắn sẽ không bỏ qua bọn họ đâu."

"Đúng rồi, tại sao ta lại không nghĩ được vậy chứ."

"Hừ lần này à Lưu Nga kia thật đúng là tự mua dây buộc mình, à ta chẳng qua chỉ là một cung kỹ bị đuổi khỏi cung thôi, thế mà dám đắc tội với Thôi gia, lần này thì đúng là có chuyện cho à hểnh rồi."

"Khanh khách, hiện tại chúng ta chỉ cần trợn to hai mắt nhìn xem Lưu Nga chết như thế nào là được rồi."

Tào Tú đột nhiên nói: "Cũng chưa đến mức như vậy, chúng ta còn chưa được rảnh rồi thế đâu, hiện giờ dường như rất nhiều người còn chưa nghĩ tới điểm này, giống như các người vậy, chúng ta còn cần châm thêm một mối lửa nữa."

Nói xong, trong đôi mắt à đột nhiên hiện lên ánh mắt có chút ác độc: "Một mối lửa này của ta thế nào cũng phải đốt cho Lưu Nga còn có tiểu tử họ Hàn kia hồn phi phách tán."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Ai mà biết Thôi này hay Thôi kia

Dịch: mafia777

Một hòn đá làm cả mặt hồ dậy sóng.

Trong gần một ngày, kịch nói đã hoàn toàn oanh động thành Trường An.

Một truyền mười, mười truyền trăm, đến đến ngày thứ hai, dân chúng đã chen chúc mà tới, so với ngày Phượng Phi Lâu khai trương, sự hỗn loạn của ngày thứ hai còn hơn thế, cả hẻm Bắc đều bị dân mê kịch nói chen chúc cho chật như nêm cối, mỗi người đều nhón chân lên chờ mong.

Chuyện này không nói lên Hàn Nghệ thông minh thế nào, chỉ có thể nói rõ một điều, đó là hoạt động giải trí ở Đường triều quá thiếu thốn.

Nhưng hôm nay hẻm Trung, hẻm Nam cũng kinh doanh tốt chưa từng có, các thanh lâu, nhạc phường lớn cũng đều đã kín chỗ, cơ hồ cả Thái tử đảng của Trường An đều đến đây, bọn họ cũng chẳng phải là đến cổ động, mà vì nơi này gần với hẻm Bắc, bọn họ muốn trước tiên nhận được tin tức ở Phượng Phi Lâu, kỳ thật bọn họ đều muốn tự mình đi xem, chỉ là ngại cái gọi là mặt mũi, nên thà rằng ngồi chờ ở đây, chứ không đi đến hẻm Bắc, đây chính là hiện trạng quý tộc đương thời.

Khách nhân tới hôm nay đều đã có kinh nghiệm, tự xếp hàng trước cửa, mà không cần Hàn Nghệ phái người nhắc nhở, tự giác chia thành đội ngũ năm hàng.

Vừa đến giữa trưa, năm cánh cửa đồng thời mở ra, leng keng leng keng, chỉ thấy từng miếng tiền đồng rơi vào trong lu, hiện giờ hoạt động "Một văn tiền" này đã không còn là khái niệm xa lạ gì với khách nhân nữa, mọi người đều cảm thấy vô cùng thú vị, tranh nhau ném một văn tiền vào, sau đó lần lượt từng người ngồi vào bàn.

Không khác mấy với ngày hôm qua, người tới trước ngồi lâu hai, tới sau ngồi lâu một, trước đài vẫn là dùng một tấm vải đỏ che lại.

Nửa ngày trời qua, bên trong Phượng Phi Lâu đã kín hết chỗ, tiếng người ồn ào, khách nhân hôm qua có xem đều đang thảo luận sôi nổi về nội dung vở kịch hôm qua, hoặc là dự đoán nội dung vở kịch hôm nay, mà những người hôm qua không đến, thì đang dò hỏi những người bên cạnh về nội dung vở kịch hôm trước, ồn ào đến mức không nghe rõ chính mình đang nói gì.

Mặc dù có ngồi ở hẻm Trung, thì vẫn có thể nghe được tiếng thảo luận của bọn họ.

Mãi đến tận khi không thể chen chúc vào nữa, thì năm cánh cửa mới đóng lại, không cho người vào thêm, chỉ có thể đợi ngày mai lại đến.

Đồ ăn vẫn không thay đổi, vẫn là vừa phong phú vừa keo kiệt như vậy. Hôm qua còn không có ai oán than, huống chi là hôm nay, mỗi người đều cảm thấy bản thân chiếm tiện nghi lớn, nhưng tất cả mọi người đều học khôn rồi. Không vội vã ăn, nếu hiện tại ăn hết, đợi lát nữa lúc xem kịch sẽ không còn gì mà ăn. Vừa ăn vừa xem, mới là hưởng thụ chứ.

Đợi cho sau khi phân phát hết đồ ăn, thì kịch hay phải lên đài rồi.

"Keng keng keng!"

Trước đài vang lên ba tiếng chiêng.

Mọi người đều biết sắp bắt đầu rồi, nên đều vô cùng tự giác an tĩnh lại.

Ngày hôm qua là ngày khai trương đầu tiên, nên Hàn Nghệ đương nhiên muốn đi lên nói một hai câu, giới thiệu một chút cho mọi người, nhưng hôm nay hẳn không cần ra mặt nữa, chỉ có thể nói, hẳn quả thật không phải là một người cần mẫn.

Vải đỏ chậm rãi mở ra.

Đạo cụ ở trên đài cũng được thay đổi toàn bộ, đập vào mắt chính là một tòa lầu các cực kỳ giả, chỉ cần người cao như Hàn Nghệ, tùy tiện nhảy lên cũng có thể túm được lan can lầu hai rồi.

Nhưng đây là ý tưởng. Ít nhất hiện tại ở thời này, cũng chỉ có Hàn Nghệ mới đem lầu các lên trên sân khấu, tuy rằng vô cùng giả, nhưng người ta vừa nhìn đã biết là nhà lầu, chứ không phải chuồng lợn, điều này đối với vở kịch, là đã đủ rồi.

Dân chúng bình thường chắc chắn không ở được trong lầu các tốt như thế, vậy thì khẳng định là gia đình giàu có, ngày hôm qua đã xuất hiện một nhà giàu có rồi, đó chính là nhà của Thôi Tinh Tinh. Vậy thì không cần phải nói thêm, lầu các này khẳng định chính là Thôi gia.

Hôm qua diễn đến cảnh Thôi Tinh Tinh bị ba người đại ca của nàng lôi đi, vậy thì hôm nay khẳng định chính là Hùng Phi tới cửa tìm Thôi Tinh Tinh rồi, vì vậy cảnh tượng cơ hồ là phát sinh xung quanh Thôi gia nhà.

Nội dung chủ yếu hôm nay chính là ba vị đại ca của Thôi Tinh Tinh gây khó dễ cho Hùng Phi. Bố trí rất nhiều độc kế, với ý đồ hãm hại Hùng Phi, tỷ như bảo Hùng Phi lên núi hái hoa quý báu gì đó, nhưng trên núi lại có ác lang, rắn độc các loại, dù sao thì muốn độc ác bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nhưng mỗi lần Hùng Phi đều dùng tài trí của mình để tránh khỏi được những cái bẫy do ba huynh đệ Thôi gia bày ra, hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Những tình tiết này đều do Hàn Nghệ chọn lọc từ một số chuyện xưa ở hậu thế để sử dụng. Dù không cần động não nhiều, loại tình tiết cổ lỗ sĩ như vậy, Hàn Nghệ nhắm mắt cũng có thể kiếm được hai mươi ba mươi cái, nhưng nói trở lại, hiện giờ là thời Đường, những tình tiết này tuy rằng đơn giản, kịch nói cũng không có khả năng làm quá phức tạp, nhưng đều được thiết kế vô cùng xảo diệu.

Có thể là đầu trí đầu dũng, tha hồ yy.

Nhìn xem, người người đều hô to đã ghiền a!

Phương diện này liền thể hiện ra sự thông minh tài trí của Hùng Phi, mỗi lần đều có thể biến nguy thành an, mặt khác, lại thể hiện ra sự ngoan độc của ba huynh đệ Thôi gia, thậm chí đã có người mở miệng mắng, đặc biệt là khi mọi người nhìn thấy Hùng Phi hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ trở về, thấy ba huynh đệ Thôi gia mang ánh mắt thất vọng và vẻ mặt xấu hổ, thì đã vỗ tay đến sắp lúng cả nóc nhà.

Không thể không nói một câu, cốt truyện hôm nay phấn khích hơn hôm qua nhiều, thậm chí có không ít người từ đó học được rất nhiều kiến thức nhỏ về các phương diện cuộc sống, đây là những thứ mà người thời này không biết.

Không những phấn khích, mà còn có thể dạy người.

Mấu chốt là còn chiếm tiện nghi nữa.

Như thế rồi thì còn yêu cầu gì hơn nữa?

Mặt khác, diễn xuất của bọn Mộng Nhi cũng theo lòng tin tăng lên mà dần trở nên thuần thực, cũng đã hoàn toàn dung nhập vào các nhân vật trong câu chuyện rồi.

Sau nhiều lần thất bại, ba huynh đệ Thôi gia kia lại thiết lập thêm một cửa ải khó khăn nữa, chính là bắt Hùng Phi phải thi đậu Trạng nguyên.

Nhưng mà, bởi vì mấy ngày qua Hùng Phi đều phải đầu trí so đũa với bọn chúng, nên suýt nữa đã quên mình là tới để tham gia khoa cử, nhất thời liền ngây ngẩn cả người.

Không khí tương đối khẩn trương.

Khán giả đều cảm thấy sốt ruột thay cho Hùng Phi, lần này phải làm sao bây giờ?

Nhưng vào lúc này, vãi đỏ liền hạ xuống.

Hóa ra trong lúc mọi người không để ý, một buổi chiều cứ như vậy trôi qua.

Vãi đỏ hạ xuống vô cùng tự nhiên.

Năm cánh cửa phía sau mở ra vô cùng dứt khoát.

Hàn Nghệ cũng không giải thích thêm nữa, các người ngày mai lại đến đi.

Tối hôm qua đã không được ngủ ngon giấc rồi, đêm nay phỏng chừng lại là một đêm không ngủ a!

Khô quá mà!

Khán giả thật sự rất muốn chửi chết mẹ người, người kết thúc sớm một chút cũng được, muộn một chút cũng không sao, sao cứ cố tình dừng lại ngay lúc mấu chốt, đây không phải là cố ý làm chúng ta khó chịu sao.

Chung quy bọn họ cũng chưa từng trải qua thời đại tiểu thuyết văn học mạng, đám tác giả internet toàn lũ vô lương, toàn chơi kiểu đoạn chương cầu, người ta nghĩ đến là muốn đập màn hình luôn ấy chứ.

Nhưng người buôn bán nói chuyện làm ăn nha, ta không làm như vậy, thì ngày mai các người còn có thể hăng hái đến đây sao?

Giống như ngày hôm qua, khán giả đều là mang theo lời oán hận rời đi, bọn họ tựa hồ chưa từng chờ mong ngày mai nhanh đến tới vậy.

Nếu như nói ngày đầu tiên chỉ dựa vào sự mới lạ để hấp dẫn ánh mắt mọi người, vậy thì hôm nay đã dựa vào nội dung xuất sắc để hoàn toàn hạ gục những người xem này, do đó đặt ở địa vị của kịch nói, thì nhìn từ diễn biến hai ngày qua, tuyệt đối là một lần biểu diễn vô cùng thành công.

"Khôn nạn, Thôi gia thật sự là quá khôn nạn, vì sao không cho Tinh Tinh và Hùng Phi bên nhau chứ."

"Người nhỏ giọng một chút, không muốn sống nữa sao?"

"Người ý gì đó?"

"Vừa rồi người mắng chính là Thôi gia nha, việc này mà để người của Thôi gia nghe được, thì ta thấy người cũng hết đường sống luôn."

"Ai ui! Ta suýt chút nữa quên mất."

"Họ Thôi kia đích thị là âm hiểm nha, còn không biết xấu hổ tự xưng là quý tộc, ta thấy gã còn âm hiểm hơn so với tiểu nhân."

"Ai u, người nói chuyện chú ý một chút. Người đừng quên đệ nhất sĩ tộc Đại Đường chúng ta chính là Thôi gia đấy."

"Hả? Đúng rồi, ta suýt chút nữa đã quên mất."

"Ài, Ngôn Thực huynh, huynh nói xem, Thôi gia trong 《Bạch Sắc Sinh Tử Luyến》 không phải là ám chỉ Thôi gia đó chứ?"

"Điều này sao có thể, người ta chẳng qua là diễn kịch mà thôi, có quan hệ gì với Thôi gia đâu."

"Nhưng vừa rồi khi đi ra từ Phụng Phi Lâu, ta nghe thấy rất nhiều người đều chửi mắng Thôi gia, người nói có vẻ vô tình, nhưng người nghe không biết có hữu ý không, thật không hiểu khi người Thôi gia nghe được thì sẽ có cảm tưởng thế nào nữa."

"Người vừa nói vậy, ta cũng cảm thấy đúng thật, cái tên này đặt cũng quá không ổn đi, chỉ mong người của Thôi gia không để ý, dù sao thì cũng phải để cho ta xem xong kết cục đã nha."

"Hừ, Ta thấy chưa chắc đâu!"

Hôm qua còn không cảm thấy thế nào, nhưng hôm nay sau khi chấm dứt, ba huynh đệ Thôi gia kia quả thực là bị người ta hận thấu xương, chỉ cần đàm luận đến 《Bạch Sắc Sinh Tử Luyến》, thì đều mắng to Thôi gia cả.

Bọn họ tuy rằng đang mắng Thôi gia trong câu chuyện.

Nhưng người không biết, sẽ cho rằng bọn họ đang mắng Thôi thị, trong đầu có thể không kịp phản ứng, Thôi gia đã làm chuyện gì thất đức à, sao mỗi người đều mắng vậy.

Tuy rằng Thôi này không phải là Thôi kia, nhưng thanh danh cũng vì vậy mà bị liên lụy đến tùm lùm rồi.

Thôi gia từ khi trở thành sĩ tộc tới nay, còn chưa từng bị người khác mắng trắng trợn như thế bao giờ.

Nếu cứ để tiếp tục như vậy, thì Thôi này và Thôi kia sớm muộn gì cũng sẽ hợp thành một đống, bởi vì Thôi gia rất nổi danh nha, chỉ cần vừa nghe đến họ Thôi, thì đều sẽ nghĩ tới Thôi gia.

Nếu một lời nói dối, được nói đến vạn lần, hoặc là đồng thời có vạn người cùng nói dối, vậy thì lời nói dối đó cũng sẽ biến thành lời nói thật.

Hậu viện Phụng Phi Lâu.

"Hàn tiểu ca, cứ tiếp tục như vậy, thì không cần bọn Tào Tú hỗ trợ. Ta thấy ngày mai người của Thôi gia nhất định sẽ tìm tới cửa đấy."

Lưu Nga vẻ mặt lo lắng nói với Hàn Nghệ ngồi ở bên cạnh, đang thành thoi uống rượu.

Hàn Nghệ cười nói: "Như vậy cũng tốt, cứ đợi mãi cũng khó chịu, tới cửa sớm một chút, thì sẽ càng sớm có kết quả."

Lưu Nga buồn bực hỏi: "Người nhìn qua dường như một chút lo lắng cũng không có?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Tại sao ta phải lo lắng chứ, chỉ cần chúng ta tính toán tốt, thì sẽ không trật đi đâu được, Thôi gia cũng không phải là một nhà độc đại, cô chỉ cần phải nhớ kỹ một câu là được, kẻ thù của kẻ thù là bạn."

"Hàn đại ca."

Hùng Đệ và Tiểu Dã đột nhiên đi tới.

Hàn Nghệ hỏi: "Có chuyện gì?"

Hùng Đệ cười ha ha, ngồi ở bên cạnh Hàn Nghệ, bảo: "Hàn đại ca, huynh dạy đệ đi."

Hàn Nghệ kinh ngạc hỏi lại: "Dạy đệ cái gì?"

Tiểu Dã đột nhiên nói: "Tiểu Béo muốn trở nên thông minh giống như Hùng Phi ấy."

Hùng Đệ liên tục gật đầu.

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức cười ha ha.

Hùng Đệ thấp thỏm nói: "Hàn đại ca, huynh cười cái gì, có phải là đệ không có khả năng trở nên thông minh giống Hùng Phi không?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không, ta không có ý này, Tiểu Béo, mỗi người đều có ưu điểm khuyết điểm riêng, kỳ thật trên người của đệ có rất nhiều ưu điểm mà Hùng Phi không có đấy, cho nên đệ không cần biến thành ai hết, đệ chỉ cần là chính mình là tốt rồi."

"Thật sao?"

Hùng Đệ gãi đầu nói: "Nhưng đệ không phát hiện mình có ưu điểm gì cả."

Hàn Nghệ nói: "Tiểu Dã, đệ có biết ưu điểm của Tiểu Béo là gì không?"

Tiểu Dã suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu Béo rất giỏi nói chuyện yêu đương, cái này có tính là ưu điểm không?"

Hàn Nghệ ha ha nói: "Cái này đương nhiên được tính là ưu điểm rồi."

Hùng Đệ hỏi: "Điều này cũng tính là ưu điểm sao?"

Hai mắt Hàn Nghệ sáng ngời, vỗ vỗ bờ vai của Hùng đệ, nói: "Tiểu Béo, đệ chờ đi, đến lúc đó đại ca sẽ khiến đệ chỉ bằng ưu điểm này đi nói chuyện, liền danh chấn kinh thành, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở."

Hùng Đệ nháy mắt hỏi: "Thật vậy sao?"

"Đệ thông minh như vậy, ai gạt được đệ."

"Vậy cũng đúng."

Hùng Đệ thoáng chút suy nghĩ, gật gật đầu.

.....

Hôm sau!

Lúc này mới buổi sáng, hẻm Bắc đã kín người hết chỗ, đội ngũ xếp thật dài từ đầu hẻm đến cuối hẻm, mọi người vừa xếp hàng vừa trò chuyện về nội dung vở kịch hôm qua, không cảm thấy một chút phiền toái. Mặt khác, trong đó còn có thêm rất nhiều công tử ca mặc phục sức hoa lệ, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều đứng ở đầu hàng, phân chia rất rõ ràng.

"Phi..phò...!"

Đột nhiên, từng tiếng ngáy phát ra từ trong đám người, có vẻ cực kỳ không phù hợp.

Chỉ thấy ở bên trong đội ngũ, có một đại hán dáng người khôi ngô đang đứng, thân thể cường tráng, long uy yấn hạm, cánh tay có bốn khuy tay, hai mắt khê nhâm, đứng nghiêng đầu, nhưng vẫn là hạc trong bầy gà, nhìn qua chỉ sợ phải cao đến hai thước, tiếng ngáy như sấm động là vang lên từ trong mũi của y đấy, đội ngũ của người ta gần như đều là dán chặt lấy nhau, mà bốn phía xung quanh người này lại rất trống trải.

Rất khó tưởng tượng một người còn có thể ngủ được trong hoàn cảnh náo nhiệt thế này, mà lại còn ngủ ngáy, thế này là phải không ngủ bao nhiêu ngày rồi a.

Chốc lát trôi qua, chỉ thấy một đám tiêu tử choai choai chạy trốn về phía trước, lại nghe được một đứa nói: "Mông Hạo, người nói rút cuộc là thật hay giả, sao người nào người cũng biết vậy."

"Nếu ta lừa các ngươi thì ta sẽ không được chết từ tể, ta thật sự nhận thức đông chủ của Phượng Phi Lâu này, các ngươi cứ đi theo ta là được, không được ngồi một gian cũng sẽ có nhà tọa để ngồi, ngay cả một văn tiền cũng không cần trả." Nghe thấy giọng điệu này, liền biết là Dương Mông Hạo.

Đại hán cường tráng kia đột nhiên hít hít cái mũi, tiếng ngáy dừng lại, mắt cũng mở to, tay lớn vươn ra, bắt lấy Dương Mông Hạo vừa vịn đi ngang qua.

Dương Mông Hạo ở trong tay đại hán cường tráng này, chẳng khác gì chim sẻ, căn bản là không thể động đậy.

"Ai ui! Ai da!"

Dương Mông Hạo hoảng sợ, quay đầu lại nhìn, lập tức cả kinh kêu lên: "Hô biểu ca!"

Đại hán cường tráng kia chậm rãi mở mắt ra, nhếch môi cười: "Tiểu Mông."

Đại hán cường tráng này đúng là một trong Trường An Thất Từ, Nguyên Liệt Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Chính diện giao phong

Dịch: mafia777

"Á...a... biểu... biểu ca, sao huynh lại ở đây?"

Dương Mông Hạo nháy mắt, ngu ngu ngơ ngơ nhìn Nguyên Liệt Hồ, khóe miệng vẫn luôn co quắp.

Nguyên Liệt Hồ cười ha ha nói: "Đương nhiên là đến xem kịch nói rồi a!"

"Không, đệ không hỏi cái này."

Dương Mông Hạo liên tục lắc đầu, đột nhiên lại cười nịnh hỏi: Đệ nói này biểu ca, sao huynh lại đứng đây xếp hàng vậy?"

Nguyên Liệt Hồ kinh ngạc hỏi: "Vậy ta phải đứng xếp hàng ở đâu đây?"

Dương Mông Hạo ai ui một tiếng: "Biểu ca, thân phận của ngươi tôn quý như vậy, sao có thể đứng đây xếp hàng được, đi đi đi, ta mang ngươi đi vào trước."

"Hắc! Tiểu Mông, lúc này mới có mấy ngày không thấy, ngươi còn dạy đòi cả ta nữa." Nguyên Liệt Hồ dùng một tay xách Dương Mông Hạo đến trước mặt mình, hỏi: "Làm gì? Ngươi muốn chen ngang sao?"

"Đệ...đệ."

Dương Mông Hạo lạnh run run hai vai, sợ hãi nhìn Nguyên Liệt Hồ.

Nguyên Liệt Hồ nói: "Cha ngươi không dạy cho ngươi sao, làm người phải tuân theo quy củ, tất cả mọi người đều phải xếp hàng, dựa vào cái gì ngươi lại không cần xếp hàng. Nếu ngươi không xếp hàng, thì ta cũng không xếp, vậy thì chẳng phải sẽ loạn hết sao, còn muốn xem kịch nói nữa hay không hả."

Nói xong, ánh mắt của y lại liếc xéo nhìn thoáng qua: "Mấy tiểu tử các ngươi cũng tới đây xếp hàng cho ta."

"Dạ."

Mấy thiếu niên đi cùng Dương Mông Hạo đều ngoan ngoãn đi qua.

Nguyên Liệt Hồ nhìn qua, nói: "Ta đây mới đi ra ngoài có mấy ngày, mà đám tiểu tử các ngươi đã ngóc đầu lên ngay rồi, thói xấu gì cũng học được, nhìn các ngươi xem, bộ dáng giống thứ gì, thật sự là đời sau không bằng đời trước."

Dương Mông Hạo và đám tiểu tử kia đều cúi đầu, đến thờ mệnh cũng không dám mạnh.

Nguyên Liệt Hồ khoác một cánh tay lên vai Dương Mông Hạo, thiếu chút nữa thì đè ngã tiểu tử này, y nói: "Đặc biệt là ngươi đấy Tiểu Mông, ta đã nghe được người ta nói rồi, tiểu tử ngươi toàn đi khoác lác. Lời nói ra cũng như đánh rắm, nói qua liền quên, đây đều là do người đi kia của ta quá chiều ngươi rồi, nếu lần sau còn để cho ta nhìn thấy ngươi không có quy củ như vậy nữa, thì ta sẽ quát chết ngươi đấy."

Dương Mông Hạo mím môi, sắp khóc lên rồi: "Vâng, biểu ca, đệ biết rồi."

Một người gọi là Vu Hàn đứng bên cạnh y đột nhiên chỉ vào phía trước nói: "Hồ ca, nhưng bọn Vi đại ca đều ở phía trước cả rồi."

Chỉ thấy phía trước đội ngũ năm hàng đều là một đám công tử ăn mặc hoa lệ, một đám tự nhạc tự đắc ngồi ở trên ngựa.

Nguyên Liệt Hồ nói: "Bọn họ đều là một đám không ra gì, các ngươi cũng đừng có học theo bọn họ."

Đúng lúc này, mặt sau đột nhiên có một người nói: "Nguyên Liệt Hồ, nói xấu sau lưng người ta có phải là tiểu nhân hay không. Ngươi cũng chẳng khá hơn chút nào."

Chỉ thấy có ba, năm công tử ca đi tới.

Dương Mông Hạo thấy bọn họ, vội vàng hành lễ với tên công tử khoảng hai mươi tuổi đi tuốt ở đằng trước kia: "Gặp qua Vi nhị ca."

Người này tên là Vi Phương, chính là nhị công tử của Vi gia.

Nguyên Liệt Hồ mắng người đằng trước chính là đại công tử của Vi gia, Vi Quý.

Nguyên Liệt Hồ hừ nói: "Nguyên Liệt Hồ ta còn chưa tới mức nhát gan như vậy, ai không xếp hàng thì đó chính là kẻ không ra gì, ngươi gọi đại ca ngươi lại đây, ngươi xem ta có mắng cho gã như máu chó đội vào đầu không nào."

"Ha ha!"

Lại nghe được một trận tiếng cười sang sảng: "Vẫn là một đám không ra gì không hiểu quy củ."

Nguyên Liệt Hồ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong đội ngũ bên cạnh đang đứng một người thanh niên mặc áo xanh, y cả kinh hỏi: "Thiện Hành, tiểu tử ngươi đến đây từ lúc nào?"

Người này đúng là Trịnh Thiện Hành.

Trịnh Thiện Hành cau mày nói: "Ta nói tên nhãi ngươi có thể hiểu lễ phép chút không, gặp ai cũng tiểu tử, với cái đức hạnh này của ngươi, còn muốn dạy dỗ người khác, thì thật sự là dạy hư cho học sinh."

Nói tới đây, y dừng một chút, rồi nói tiếp: "Tuy nhiên câu trước ngươi ngược lại nói rất khá đấy, không xếp hàng đều là bọn không ra gì."

Nguyên Liệt Hồ cười ha ha, quay đầu lại nói với Vi Phương: "Ngươi nghe thấy chưa, ta không được đọc sách, nhưng Trịnh công tử người ta hẳn là kinh luân đầy bụng đấy, y nói nhất định là đúng rồi."

"Ngươi."

Vi Phương căm tức liếc nhìn Nguyên Liệt Hồ, nhưng vừa mới nói được một chữ, thì một người ở bên cạnh đột nhiên lôi kéo gã, thấp giọng bảo: "Thôi đi, không đáng để âm ỉ với y."

Vi Phương hừ một tiếng: "Ta cứ chen ngang đấy, ngươi làm gì được ta nào."

Nói xong, gã liền nghênh ngang đi về phía trước.

"Tiểu nhân."

Nguyên Liệt Hồ ngáp một cái, hét lên: "Dù sao ta cũng đã nhớ được đám người không ra gì không xếp hàng các người rồi, nếu lão tử không đi vào được thì chắc chắn sẽ có người bị ném ra đấy."

Nói xong thì y lại vỗ vỗ đầu của Dương Mông Hạo: "Đi đi đi, đi xuống phía sau xếp hàng đi."

Dương Mông Hạo đáng thương nhìn Nguyên Liệt Hồ: "Biểu ca, để chúng ta đứng đây nói chuyện với người đi"

"Tiểu tử người còn muốn cấm ở đội của ta hả, lán."

Dương Mông Hạo mấy người đành lập tức xám xịt rồi đi, đương nhiên, bọn họ chắc chắn sẽ không xếp hàng, bởi vì muốn xếp thì cũng đã chậm.

Đội bọn nhóc này đi rồi, Nguyên Liệt Hồ lại quay đầu lại hỏi Trịnh Thiện Hành: "Chỉ có một mình người thôi sao?"

Trịnh Thiện Hành hỏi lại: "Người muốn hỏi ai?"

Nguyên Liệt Hồ cười ha ha nói: "Đương nhiên là Huyền Đạo rồi, người nghĩ rằng ta muốn hỏi người về ai chứ."

Trịnh Thiện Hành cười nói: "Huyền Đạo sẽ đến thôi, nhưng không trông thấy y đâu, phỏng chừng là trốn ở cái xó nào rồi. Nhưng mà ta không ngờ rằng người cũng sẽ có hứng thú với kịch nói đấy."

Nguyên Liệt Hồ nói: "Ta cảm thấy trong số mấy người chúng ta, chỉ có ta có khả năng sẽ đến, bởi vì trừ ta ra, các người còn có ai hiểu được tình yêu đâu." Nói xong y lại ngửa mặt thở dài: "Đáng tiếc là Vô Nguyệt cũng giống các người, không hiểu lòng."

Trịnh Thiện Hành khoát tay bảo: "Người cút sang một bên đi, coi như ta không quen biết thằng nhãi người."

Nguyên Liệt Hồ nói: "Người đừng có làm mất hứng chứ, việc xếp hàng rất là nhàm chán đấy, nên ta mới vừa đứng vừa ngủ mất, chúng ta lại tán gẫu nữa đi, người gần đây có thấy Vô Nguyệt không, từ lúc ta trở về còn chưa từng gặp qua y đấy, nghe nói lão Thôi lại ức hiếp y nữa."

"Rồi rồi rồi, việc thiện của người làm đến đâu rồi?"

Nguyên Liệt Hồ chuyển chuyển đôi mắt, cười ha ha nói: "Ai, ta đây trở về phương bắc lập nhiều thêm chút công lao, triều đình thưởng cho ta chút tiền, ta quyền hết để làm việc thiện rồi."

Trịnh Thiện Hành xoay đầu lại hỏi: "Bao nhiêu?"

"Lán."

Trong lúc hai người bạn này đang trêu nhau cười, thì lại có thêm không ít người đến đây, những người này đều trực tiếp đi đến phía trên đầu của đội ngũ, đám con cháu thứ tộc sắp xếp phía sau cũng chỉ có thể tức giận mà không dám nói gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ chen ngang thôi.

Bọn họ cũng không dám lên tiếng, người trông cửa của Phượng Phi Lâu tự nhiên cũng không dám lên tiếng, tất cả đều coi như không thấy, các người thích thế nào thì thế đấy.

Nguyên Liệt Hồ và Trịnh Thiện Hành thấy vậy trực tiếp lắc đầu.

Nửa ngày trời qua, buổi trưa đã đến. Năm cánh cửa đồng thời mở ra, đám công tử ca này cũng sẽ không giảng đạo lý, một xuyến tiền đồng lớn quăng vào trong vạc, rồi toàn bộ đồng loạt đi vào, đợi đến sau khi bọn họ đi vào, thì mọi người mới chậm rãi bước vào.

Đợi đến khi Nguyên Liệt Hồ và Trịnh Thiện Hành bước vào trong lâu thì lâu hai đã sớm bị chiếm hết.

"Bọn mất dạy này."

Nguyên Liệt Hồ tức giận nắn một câu, đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy lâu hai toàn bộ là đám công tử ca, túm năm tùm ba, có một số tên không muốn sống còn trực tiếp ngồi lên rào chắn, đột nhiên y phát hiện một bóng dáng thon dài đứng cạnh cây cột, bên hông: "Huyền Đạo, Huyền Đạo."

Trịnh Thiện Hành cũng nhìn lại, nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Huyền Đạo gật đầu ra hiệu cho Trịnh Thiện Hành, sau đó liền đứng ở phía sau cây cột, căn bản không thèm phản ứng lại với Nguyên Liệt Hồ.

Lúc này Nguyên Liệt Hồ bèn mắng: "Vương Huyền Đạo, không ngờ con rùa nhà người lại chen ngang đấy."

Giọng y vô cùng thô cuồng, một tiếng kêu la này, đưa tới không ít người ghé mắt, ai mà không muốn sống nữa vậy, dám chửi cả Vương Huyền Đạo, nhưng vừa nhìn thấy là Nguyên Liệt Hồ, thì lại lập tức dời ánh mắt về phía khác.

Trịnh Thiện Hành liên tục lắc đầu, vội vàng cách xa tên nhãi này ra. Nhưng Nguyên Liệt Hồ cứ bám theo sát, lại mặt dày mày dạn ngồi chung một chỗ với Trịnh Thiện Hành nữa.

Vương Huyền Đạo đứng lầu trên cúi đầu nhìn chăm chú vào con rùa đen nhỏ trong tay mình, dùng thanh âm chỉ có chính mình nghe được thầm mắng: "Thằng nhãi này lười như lợn ấy, chỉ biết ồm ồm thôi, ta phải tới từ sáng sớm đây."

Ở góc phía sau đài, đang đứng hai người, đúng là Hàn Nghệ và Lư Nga.

Lư Nga nhìn đám công tử này, sầu lo nói: "Xem ra Thôi công tử tính toán động thủ vào ngày hôm nay rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Đây không phải là đã nằm trong dự tính rồi sao."

Lư Nga nói: "Nhưng ta thật sự không ngờ rằng sẽ có nhiều người như vậy, dường như ngay cả Nguyên Liệt Hồ và Vương Huyền Đạo cũng đến nữa."

Hàn Nghệ nói: "Nếu như chúng ta thất bại, thì bất kỳ một vị công tử ca nào ở đây cũng có thể bóp chết chúng ta. Nếu chúng ta thành công, thì có thêm nhiều người nữa đến cũng không làm gì được chúng ta cả."

Lư Nga ngẫm lại, cảm thấy hình như cũng đúng là đạo lý này, bèn nói: "Nhưng hình như không thấy Thôi Tập Nhận đâu."

Hàn Nghệ nói: "Diễn viên chính đều xuất hiện vào thời điểm cuối cùng, tuy rằng đây là một vở kịch có nội dung cầu huyết, nhưng mọi người vẫn là xem không chê chán đây thôi."

Đợi đến khi không sai biệt lắm, năm cánh cửa vẫn đóng lại như thường ngày, nhưng ai cũng biết, hôm nay ngồi xem không phải là vở diễn trên đài, mà chính là xem vở diễn dưới đài ấy, mà ngay cả con cháu thứ tộc cũng phát giác ra điểm này.

Tuy nhiên bên trong Phượng Phi Lâu dường như hoàn toàn không có chút giác ngộ nào về chuyện này, vẫn cứ y như cũ bắt đầu phân phát đồ ăn.

"Chắc chắn, thật đúng là phong phú a!"

Nguyên Liệt Hồ sau khi thu được thức ăn, thì giống như bé con thu được quà Giáng sinh vậy, xoa xoa tay dị thường hưng phấn, cầm lấy thịt khô lập tức ném vào miệng: "Chắc chắn chắc, rất không tồi đấy. Ai Thiện Hành, chỗ này đáng bao nhiêu tiền vậy?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Khoảng tám mươi văn tiền đi."

"Nhưng mà chúng ta chỉ mất có một văn tiền thôi a." Nguyên Liệt Hồ cười ha ha nói: "Có ý tứ, có ý tứ."

Trịnh Thiện Hành hơi hơi nhú mày, nhẹ nhàng thờ dài.

Nguyên Liệt Hồ đều nhìn ở trong mắt, cười dài nói: "Xem ra ta phải đi làm quen một chút với đồng chủ mới của Phượng Phi Lâu này rồi."

Sau khi phát thức ăn xong, tiếng chiêng lại vang lên một lần nữa.

"Bịch bịch bịch."

Trong lầu nháy mắt đã yên tĩnh trở lại, nhưng không giống với dĩ vãng, mọi người không phải nhìn trên đài, mà là nhìn lẫn nhau.

Không khí tương đương quỷ dị.

Nhưng không khí quỷ dị cũng không ngăn được tám vài đồ kia chậm rãi mở ra.

Đập vào mắt là một nơi giống như công đường, nhưng muốn nói là rất giống thì cũng không phải là giống lắm, dù sao thì tạo cảm giác cho người ta chính là một địa phương vô cùng nghiêm túc.

Đột nhiên nghe được vài tiếng mở cửa ken két.

"Chờ một chút!"

Không chờ mọi người kịp phản ứng, đột nhiên đã nghe được một người cao giọng la lên.

Chỉ thấy phía sau chính giữa chỗ người xem đột nhiên gạt ra hai bên, một nam tử mặc áo xanh lam bước đi ra.

Nguyên Liệt Hồ quay đầu nhìn lại, buồn cười nói: "Rốt cuộc cũng đã tới, trò hay diễn ra rồi đây."

Trịnh Thiện Hành chỉ nhìn thoáng qua, rồi lập tức quay đầu, bộ dạng nhu thuận giống như đang suy nghĩ điều gì.

"Tập Nhận ca ca (Thôi huynh)."

Trên lầu có không ít người đều cung kính hô.

Người tới chính là Thôi Tập Nhận, y cũng không để ý tới đám người thái tử đằng đó, một thân một mình đi tới trước đài, nói với Trà Ngũ đang gõ chuông gỗ trống rằng: "Đi gọi Hàn Nghệ ra đây."

"Ta ở trong này, ta ở trong này."

Nghe được một tiếng cười, chỉ thấy Hàn Nghệ đi từ bên cạnh ra, chấp tay nói: "Thôi công tử đại giá quang lâm, về vang cho kẻ hèn này rồi a!"

Ánh mắt của toàn trường lập tức tập trung trên hai người bọn họ.

Nguyên Liệt Hồ dùng tay trao đầu hỏi: "Hắn...hắn chính là Hàn Nghệ sao?" Hình như có vẻ hơi chút thất vọng.

Trịnh Thiện Hành gật đầu, trong mắt lại lộ ra một tia lo lắng.

Mà Vương Huyền Đạo ở trên lầu thì lại nhìn chăm chú và ba miếng tiền đồng ở trên hàng rào, ánh mắt dần dần bắt đầu trở nên thâm thúy.

Thôi Tập Nhận nhìn chăm chú Hàn Nghệ nửa ngày, mới thấp giọng nói: - "Tiểu tử, xem ra trước kia ta đã xem thường ngươi rồi."

Hàn Nghệ thấy Thôi Tập Nhận một thân một mình tiến đến, thì liếc Thôi Tập Nhận một cái, hơi hột nói: "Giống nhau, giống nhau thôi, ta cũng xem thường ngươi rồi."

Trong mắt Thôi Tập Nhận hiện lên một chút lửa giận, y là ai chứ, là thế tôn của Thôi gia, mà Hàn Nghệ chẳng qua chỉ là một tên nông dân mà thôi, mà dám lấy giọng điệu này để nói chuyện với y, y chậm rãi nói: "Ta rất thương thức dũng khí của ngươi, nhưng chỉ bằng một nông dân tí tiện như ngươi là không thể nào đấu thắng ta được."

"Thế sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Vậy thì thật sự có lỗi đấy, ta là người không tin vào số mệnh, càng là chuyện không thể nào, càng có tính khiêu chiến đối với ta, thì ta càng muốn biến điều không có khả năng đó thành có khả năng đấy."

Nếu điều quyết định sẽ quyết liệt đến cùng rồi, thì Hàn Nghệ tự nhiên sẽ không để lại cho y nửa phần mặt mũi.

Thôi Tập Nhận cười lạnh hỏi: "Chỉ bằng ngươi?"

"Vậy thì thế nào?" Hàn Nghệ nói: "Ít nhất bây giờ là ngươi tìm đến ta, mà không còn là ta đi tìm ngươi nữa rồi."

"Ngươi còn không xứng, ta chỉ là tò mò người đứng phía sau lời kịch này chính là ai thôi?" Thôi Tập Nhận cười nói.

"Ngươi cũng không xứng, ta nhằm vào cũng không phải là ngươi, mà là cả nhà ngươi." Hàn Nghệ chửi một câu, rồi lại nói tiếp: "Tuy nhiên phải nói thật, điểm này làm ta rất thất vọng, ta nghĩ đến Thôi công tử ngươi là nam nhi thiết huyết, ít nhất sẽ mang trăm tám mươi người đến đi, dù sao ta nghĩ rằng hôm nay nhất định sẽ rất náo nhiệt đấy."

Thôi Tập Nhận cười miệt thị, bảo: "Nếu chỉ là ngươi ấy mà, thì chỉ cần một mình ta tới là đủ rồi, thậm chí chỉ cần phái một người làm đến đều được, nhưng nếu còn có người nào đó đứng phía sau ngươi, thì dù ta mang trăm tám mươi người đến thì chỉ sợ cũng không làm được gì, vậy cần gì phải tự rước lấy nhục chứ."

Bởi vì Hàn Nghệ và Thôi Tập Nhận là đứng ở trước đài, quanh thân cũng không có ai, đám công tử này cũng không nghe được họ đang nói cái gì, nhìn đến hai người vừa nói vừa cười, trong lòng đều tò mò không thôi.

Chợt nghe được một thanh âm sung mãn tràn đầy nghi hoặc: "Hôm nay vở kịch sao còn chưa bắt đầu, lão hủ sắp đợi đến ngủ mất rồi đây."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Trưởng Tôn Vô Kỵ

Dịch: mafia777

Thanh âm này cũng không lớn, hơn nữa nghe vào tai còn có chút giống như là đang cầu nhau, do ở trong lầu đang cực kỳ an tĩnh, bởi vì mỗi người đều nhìn chăm chú vào Hàn Nghệ và Thôi Tập Nhận thôi, vì vậy có vẻ lại càng chói tai, hơn nữa rơi vào tai những người khác, lại giống như một tiếng sấm sét giữa trời quang vậy.

Thì ra là thế!

Trịnh Thiện Hành, Nguyên Liệt Hồ đều đồng thanh nói.

"Xem ra đã không cần các người nữa." Vương Huyền Đạo cảm từng đồng tiền trên hàng rào đặt vào trong tay áo.

Chỉ thấy trong đám người ở lầu hai đột nhiên đứng lên một ông lão, ước chừng khoảng sáu mươi tuổi, tóc đã bạc trắng rất nhiều, nhưng vẫn phong thần tuấn lãng, hai mắt sáng ngời hữu thần, đầu đội khăn lụa mềm, để ba chòm râu quanh miệng, đang mặc áo dài đỏ sậm, thân thể hơi béo, còn ngấp một cái nữa.

Đám con ông cháu cha kia nhìn thấy ông lão này, đều không khỏi chấn động, sùng sốt cả nửa ngày, mới phản ứng tới, rồi đồng loạt đứng dậy thi lễ.

"Chất nhi (văn bồi) tham kiến Quốc Cữu Công."

Người này chính là người đứng đầu Lăng Yên Các, cậu của hoàng đế Lý Trị, người đứng đầu cả triều, nhân vật linh quân của tập đoàn Quan Lũng --- Trương Tôn Vô Kỵ.

Đám con cháu thứ tộc có hơn phân nửa không nhận ra Trương Tôn Vô Kỵ, nghe thấy đám thái tử đảng này hô to, thì mới phản ứng tới, bèn khẩn trương đứng dậy thi lễ.

"Được rồi, được rồi, lão hủ chỉ là muốn tới đây xem kịch thôi."

Trương Tôn Vô Kỵ khoát tay, đột nhiên nhìn xung quanh một chút, hỏi với vẻ mặt hiếu kỳ: "Nhưng tại sao cả nửa ngày rồi mà vẫn chưa bắt đầu vậy?"

Đám Thái tử đảng kia ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời hướng ánh mắt về phía trước đài.

Trương Tôn Vô Kỵ nhìn lại theo ánh mắt của bọn họ, rồi cười ha ha bảo: "Hóa ra Tập Nhận cũng tới a!"

"Thôi Tập Nhận tham kiến Quốc cữu công."

Thôi Tập Nhận vờn người thi lễ, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Nghệ.

Con cá này khá lớn đi.

Trong mắt Hàn Nghệ mang ý cười, là một loại cười đắc ý, bởi vì sự xuất hiện của Trương Tôn Vô Kỵ cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là trước đó hắn đã dự tính rồi. Trong lòng hắn rất có cảm giác thành tựu đấy, nhưng biểu hiện trên mặt hắn là vô cùng sợ hãi: "Thảo dân Hàn Nghệ không biết Quốc cữu công đại giá quang lâm, nếu có chỗ nào tiếp đón không được chu đáo, thì kính xin Quốc cữu công thứ tội cho."

"Hàn Nghệ?"

Trương Tôn Vô Kỵ hí hí mắt, vuốt râu cười. Cát bước đi xuống lầu dưới, người ở hai bên lập tức tránh ra.

Đi xuống dưới lầu, Trương Tôn Vô Kỵ lập tức đi đến trước mặt Hàn Nghệ và Thôi Tập Nhận, bên cạnh ông ta còn đi theo một tên mập mập trắng trẻo hồng hào, nhưng tuổi không lớn lắm, đoán chừng khoảng hai mươi tuổi, kẻ này chấp tay chào hỏi với Thôi Tập Nhận: "Thôi huynh, đã lâu không gặp rồi."

Thôi Tập Nhận khẽ gật đầu.

Hàn Nghệ vụng trộm liếc mắt đánh giá mập mập này. Thăm nghĩ, chẳng lẽ y chính là một trong số Thất tử của Trường An, Trương Tôn Diên.

Nếu như đúng là, vậy thì Thất tử của Trường An, hắn đã thấy sáu người rồi, chỉ còn có Lư Sư Quái của Lư gia là chưa từng gặp thôi, cũng rất ít nghe người ta nhắc tới người này.

Trương Tôn Vô Kỵ liếc nhìn Hàn Nghệ một cái, hỏi: "Người chính là Hàn Nghệ hả?"

Hàn Nghệ chấp tay nói: "Bẩm Quốc Cữu Công, tiểu tử đúng là Hàn Nghệ."

Trương Tôn Vô Kỵ cười cười gật đầu, lại hỏi: "Nghe nói vở kịch này do người nghĩ ra?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đúng vậy."

Trương Tôn Vô Kỵ hiếu kỳ hỏi tiếp: "Thế vì sao còn chưa bắt đầu?"

Hàn Nghệ nhìn hướng Thôi Tập Nhận, nên đến người nói chuyện rồi.

Thôi Tập Nhận chấp tay nói: "Kính xin Quốc cữu thứ lỗi. Đây đều là do văn bồi nên mới chậm chạp chưa bắt đầu."

Trương Tôn Vô Kỵ ồ một tiếng: "Đây là đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lão cáo già này, Thôi Tập Nhận thăm mắng một câu, nói: "Hồi bẩm Quốc cữu công, chuyện là như vậy, hai ngày nay văn bối đi trên đường, thường thường nghe người ta chửi mắng Thôi gia, trong lòng vô cùng buồn bực, vì thế mới tiến lên hỏi thăm, lúc này mới biết được hóa ra là do gần đây Phụng Phi Lâu ra một vở kịch tên là “Bạch sắc sinh tử duyên”, bởi vì trong vở kịch này có một kẻ xấu cũng họ Thôi, vì vậy quần chúng sau khi xem xong, đối với tên người xấu họ Thôi này cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Cho nên khi nói đến vở kịch này thì đều thường hay tức giận chửi mắng."

"Còn có chuyện như này nữa?"

Về mặt của Trương Tôn Vô Kỵ rất kinh ngạc, hỏi Hàn Nghệ rằng: "Hàn Nghệ, những gì Tập Nhận nói là sự thật sao?"

Hàn Nghệ thấp thòm lo âu nói: "Thảo dân đáng chết, thảo...thảo dân thật sự không có suy xét đến điểm này, kính xin Thôi công từ thứ tội, thứ tội."

Trương Tôn Vô Kỵ hơi hơi liếc mắt nhìn Thôi Tập Nhận.

Thôi Tập Nhận cười nhạt một tiếng, nói: "Đâu có, đâu có, Hàn tiểu ca nói quá lời rồi."

Nói xong y lại cất cao tiếng lên: "Kỳ thật đây chỉ là một việc nhỏ thôi, không ảnh hưởng tới toàn cục, Thôi gia ta, từ gia chủ cho tới tùy tùng, đều là người sống quang minh lỗi lạc, cũng không sợ người khác nói gì, khác hẳn một trời một vực so với họ Thôi trong vở kịch kia. Chẳng qua ta là con cháu của Thôi gia mà lại thường xuyên nghe được có người mắng chửi Thôi gia, tuy biết là không có liên quan gì tới ta, nhưng trong lòng khó tránh khỏi buồn bực, vì vậy ta mới đến đây thương lượng một chút với Hàn tiểu ca, xem xem có phương pháp gì để giải quyết chuyện này hay không."

Trong mắt Trương Tôn Vô Kỵ hiện lên một chút tán thưởng.

Lời này nói ra cực kỳ dễ nghe, nếu Thôi Tập Nhận cố tình gây sự, vậy thì ngược lại sẽ làm cho người ta cảm thấy Thôi gia các người ý lớn bất nạt nhỏ, khí lượng hẹp hòi, thậm chí là có tật giat mình. Nhưng Hiện giờ Thôi Tập Nhận vừa nói như vậy, thì người khác ngược lại sẽ cảm thấy, người của Thôi gia chính là đại khí, quang minh lỗi lạc, chính mình đi thẳng ngồi thẳng, không sợ người khác vu tội, không hổ là sĩ tộc hàng đầu hiện nay.

Hơn nữa Thôi Tập Nhận còn đặc biệt cường điệu là chỉ y tới nơi này, chỉ là cá nhân y, mà không phải là cả gia tộc, rõ ràng chính là giữ lại một đường sống cho mình đấy.

Lời này vừa nói ra, thì mọi người cũng đều lý giải cho y.

Trong lòng Hàn Nghệ đều hiểu rõ, thăm nghĩ rằng, cũng tốt, nếu người cũng giống như Dương Mông Hạo, thì vở kịch này cũng quá không thú vị rồi.

"Uhm Nói có lý." Trương Tôn Vô Kỵ gật gật đầu, nói ra lời như có điều ám chỉ: "Dù sao thì miệng lưỡi người đời rất đáng sợ a! Vậy không biết Tập Nhận người định làm như thế nào?"

Thôi Tập Nhận chấp tay nói: "Văn bối nhất thời cũng không có biện pháp tốt nào, vừa lúc có Quốc cữu công ở đây, văn bối xin cả gan mời Quốc cữu công nghĩ giúp văn bối một kế sách vẹn toàn hộ."

Tiểu tử này! Trương Tôn Vô Kỵ cười thầm trong lòng, khoát tay một cái: "Vở kịch này lão phu còn chưa có xem qua, muốn nghĩ kế cũng không được tốt lắm, nếu như là không xử lý được hẳn hoi, thì đám thúc thúc bá bá của người sẽ lại đến oán ta, đây đều là chuyện của tiểu bối các người, chính các người tự xử lý đi."

Hàn Nghệ hơi có vẻ kích động nói: "Nếu không...nếu không ta sửa lại, ta... ta sửa thành họ Vương được không?"

"Hàn tiểu ca, người chớ có khinh người quá đáng!"

Trên lầu có một người đột nhiên nói.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, người nói đúng là Vương Huyền Đạo.

Wương Huyền Đạo trực tiếp nhìn chăm chú vào Hàn Nghệ, trong lòng thăm mắng, thằng nhóc này quá ghê tởm, rõ ràng chính là cố tình trả thù ta đây.

"A? Thật có lỗi, thật có lỗi, Vương công tử, thật sự là có lỗi quá." Hàn Nghệ gấp đến độ dùng tay gãi đầu: "Nếu không thì họ Dương được không?"

"Hàn Nghệ, người không thể làm như vậy a!"

Lại có một người bắt đầu kêu lên.

Mọi người nhìn lại theo tiếng nói, người nói đúng là Dương Mông Hạo.

Nguyên Liệt Hồ lập tức nói: "Tiểu Mông, làm thế nào mà tiểu tử người vẫn ngồi ở đằng trước ta vậy."

"Biểu ca?"

Dương Mông Hạo kinh sợ kêu một tiếng, rồi lại vội vàng ngồi xuống.

"Vây...vây...vây nếu không thì gọi họ...họ Trịnh được không?"

Trịnh Thiện Hành lập tức nói: "Cũng không được."

Hàn Nghệ liền tiếp nói vài dòng họ. Kết quả là đám con ông cháu cha này đều phản đối. Hàn Nghệ lúng túng đến mức sắp khóc rồi, bèn nói: "Nói như vậy, vậy...ta đây không diễn nữa là được rồi chứ."

Nguyên Liệt Hồ hét lên: "Như vậy càng không được, ta đã xếp hàng đến tận trưa đấy, ngươi cũng không thể không diễn được, coi như là ngươi khinh thường Nguyên Liệt Hồ ta, nhưng mà Quốc cữu công cũng đợi nửa ngày rồi đấy, hừ, Quốc cữu công cũng không phải là người ngươi có thể đắc tội được đâu."

Trưởng Tôn Vô Kỵ quay đầu thán nhiên liếc mắt nhìn Nguyên Liệt Hồ một cái.

Nguyên Liệt Hồ giương mắt nhìn lên trên, hai tay gãi đầu.

Thật sự là không có cách nào với tiểu tử này cả. Trưởng Tôn Vô Kỵ bắt đầu đi thờ dài.

Hàn Nghệ dùng vẻ mặt cầu xin, lau nước mắt nói: "Diễn cũng sai, mà không diễn cũng sai, vậy thì phải làm sao mới tốt a!"

Thôi Tập Nhận đều nhìn ở trong mắt, âm thầm cả kinh, thằng nhãi này sao có thể muốn khóc là khóc được vậy.

Bởi vì y biết rõ Hàn Nghệ đang giả bộ, nhưng nước mắt lại là thật, điều này y tự hỏi cũng không làm được.

Muốn chơi hả. Lão tử ban đầu cũng chỉ nhờ vào nó để ăn com thôi đấy. Trong lòng Hàn Nghệ có chút đắc ý nho nhỏ.

Hành động này hẳn làm ra cho khán giả xem đấy, hẳn nhất định phải đặt mình ở vị trí kẻ bị hại. Cũng không thể để cho Thôi Tập Nhận chiếm hết sự đồng cảm được.

Người xem vừa nhìn thấy, quả nhiên này sinh sự thông cảm với Hàn Nghệ, hẳn chỉ là một nông dân nho nhỏ, sao có thể suy xét được nhiều như vậy, không khéo ngay cả sĩ tộc là gì cũng không biết ấy. Việc này thật sự là làm khó hẳn rồi.

Cục diện trở nên giằng co gay gắt, giống như bất kể Hàn Nghệ làm gì cũng đều sai đấy.

Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ thì lại giống như đã nhập định, bộ dạng trầm mặc không nói.

Thôi Tập Nhận đột nhiên hơi giương mắt nói: "Cứ làm thế này đi, Hàn tiểu ca, ngươi chỉ cần không đề cập tới dòng họ là được rồi."

Trưởng Tôn Vô Kỵ tròn to hai mắt, liên tục khen: "Hay! Hay! Cách này rất tốt a!"

Trong lòng Hàn Nghệ, Thôi Tập Nhận đồng thời nói thầm, như này sợ là hợp với tâm ý của ngươi nhất rồi

Bởi vì vở kịch này của Hàn Nghệ là nhằm vào đám sĩ tộc Sơn Đông coi trọng dòng dõi trong hôn nhân đấy, nếu điểm danh Thôi thị, vậy thì chính là chĩa thẳng mũi nhọn vào một họ, nhưng nếu không đề cập tới dòng họ, thì ai cũng có thể bị nhằm vào, dù sao thì ở phương diện này, sĩ tộc Sơn Đông đều là một kiểu đức hạnh cả.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đương nhiên là hy vọng như vậy, bởi vì đối thủ của ông ta không đơn giản chỉ là Thôi gia, mà là cả đám sĩ tộc Sơn Đông ấy, nên ngươi nhất định phải lòi hết cả đám này xuống nước.

Mà Thôi Tập Nhận nói như vậy, đơn giản cũng vì biết chính mình không phải là đối thủ của Trưởng Tôn Vô Kỵ, cần phải phát động toàn bộ sĩ tộc Sơn Đông đến đối kháng phía tập đoàn Quan Lũng của Trưởng Tôn Vô Kỵ, cho nên ngươi không cần nhằm vào một nhà ta thôi, ngươi rõ ràng cứ nã pháo đầy đất đi.

Oa! Chơi lớn vậy a, ha ha, ta thích! Dù sao thì lão tử chỉ có một cái mệnh tiền này thôi, chẳng có gì để thua nữa hết.

Hàn Nghệ cảm kích tột đỉnh, liên tục chấp tay nói: "Thôi công tử tài trí hơn người, Hàn Nghệ thật sự là... vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích a!"

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói: - Tốt lắm, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, tất cả mọi người đều đang chờ đợi đấy, nếu việc này đã giải quyết xong rồi, thì cũng nhanh bắt đầu đi, lão hủ thật vất vả mới rút ra được chút thời gian, đã nghĩ đến xem vở kịch này thế nào.

"Dạ dạ dạ."

Nói xong, Hàn Nghệ lại lại khó xử nói: "Quốc cữu công, hôm nay chỉ sợ là không diễn được nữa rồi."

Trưởng Tôn Vô Kỵ hiểu kỳ hỏi: "Đây là vì sao?"

Hàn Nghệ nói: "Chuyện này đều do ta không suy xét chu toàn, lúc trước chúng ta luyện tập, trong lời đối thoại đều có chữ “Thôi”, việc này tạm thời khẳng định chưa sửa lại được, kính xin Quốc cữu công cho ta thời gian một ngày, ta sẽ cho bọn họ luyện tập lại lần nữa."

Trong lòng hắn nổi lên một tia cười lạnh, nói đùa gì vậy, lão tử không chửi ngươi lần nữa ngay trước mặt ngươi, thì cục tức trong lòng ta làm sao mà phát

ra được đây chứ.

"Như vậy à!"

Trong mắt Trương Tôn Vô Kỵ hiện lên một chút tán thưởng, rất nhanh, chỉ chột lóe mà qua, về mặt lại phi thường khó xử, đây quả thật là diễn viên già đời mà.

Giỏi lắm, tiểu tử nguoi điên rồi! Trong lòng Thôi Tập Nhận sao có thể không rõ được, trước y nói đại khí như vậy, không nể cũng chẳng rỗi, nguoi còn soi mói điểm này nữa sao, hơn nữa Quốc cữu công cũng đứng bên cạnh chờ rồi. Vì thế y phải cười nói: "Không có cách nào, không có cách nào cả, Thôi gia ta có mấy trăm năm nội tình, nếu ngay cả một trận mưa gió nhỏ này mà cũng không chịu nổi, thì không khỏi cũng quá khinh thường Thôi gia ta rồi."

Trương Tôn Vô Kỵ nghe được lời này thì nhin không được cau mày, lão hận nhất chính là đám sĩ tộc này hơi tí thì lại lấy mấy trăm năm nội tình ra, đồng thời, đây cũng là chỗ Lý Thế Dân ghét bọn họ nhất, bởi vì triều Đường mới dựng nước được bao nhiêu năm đâu, một trăm năm cũng chưa đến, các nguoi hơi tí là mấy trăm năm rồi hơn một ngàn năm, tỏ rõ ra là không coi mình là con dân của triều Đường rồi.

Thôi Tập Nhận đương nhiên rõ ràng điểm này, y chính là cố ý chọc giận Trương Tôn Vô Kỵ đấy, Thôi gia chúng ta cũng không sợ nguoi.

Hàn Nghệ đương nhiên hiểu được, trong lòng mừng thầm, ngoài miệng lại cảm kích nói: - Đa tạ Thôi công tử lượng giải, vậy... ta đây ngay bây giờ sẽ vào hậu trường bảo bọn họ chuẩn bị.

Thôi Tập Nhận nhìn Trương Tôn Vô Kỵ.

"Như thế rất tốt, như thế rất tốt."

Trương Tôn Vô Kỵ cười gât gât đầu, bởi vì đây chỉ là một cái gai trong lòng ông ta thôi, vì vậy khi nghe nguoi ta nói đến thì có chút khó chịu, nhưng dù sao ông ta cũng đã làm tể tướng vài thập niên rồi, còn chưa đến mức tức giận với đám tiểu bối như Thôi Tập Nhận, ông ta nói với Hàn Nghệ: "Nguoi mau đi đi."

Trương Tôn Diên đột nhiên nói: "Thôi huynh, huynh đệ chúng ta đã nhiều ngày không gặp rồi, nếu không thì cùng nhau ngồi xem vở kịch này đi."

Thôi Tập Nhận bình thân cười nói: "Chỉ sợ quấy rầy đến Quốc cữu công thôi."

Trương Tôn Vô Kỵ cười ha ha nói: "Lão hủ vừa lúc cũng có mấy vấn đề về học thuật, muốn thảo luận cùng nguoi một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Trang bức không giới hạn

Dịch: mafia777

Xem không hiểu!

Ngoại trừ một ít nguoi ra, không có ai hiểu đây là tình huống gì, tại sao Thôi Tập Nhận lại có biểu hiện ôn hòa như vậy, tại sao Trương Tôn Vô Kỵ lại xuất hiện ở đây, tại sao tiểu tử nông gia kia có thể đứng ở giữa Trương Tôn Vô Kỵ và Thôi Tập Nhận?

Hết thầy hết thầy giống như ngấm hoa trong sương.

Nhưng ba nhân vật then chốt lại đang làm gì, cũng giống như chưa có gì xảy ra, Trương Tôn Vô Kỵ và Thôi Tập Nhận vừa đi lên lầu vừa nói cái gì đó, kỳ thật câu nói vừa nãy cũng không phải lời khách sáo của Trương Tôn Vô Kỵ, quả thật ông ta có vài vấn đề muốn thảo luận với Thôi Tập Nhận, bởi vì rất nhiều kinh văn đều bị Thôi gia nắm trong tay, ông ta đều chưa từng xem qua, mà Thôi Tập Nhận từ nhỏ đã thiên phú hơn nguoi, có bản lĩnh nhìn qua là không quên, những kinh thư đó sớm đã thuộc lòng rồi.

Còn Hàn Nghệ thì lại đi thẳng đến hậu đài.

"A?"

Hàn Nghệ vừa mới đi qua một chỗ rẽ ở hậu đài chợt thấy một nguoi ngồi xổm phía trước, suýt nữa đã dọa hấn sợ chết khiếp, nhìn lại thì chính là Lưu Nga: "Lưu tỷ, sao tỷ lại ngồi ở đây?"

Bởi vì đây không phải thanh lâu trước đây nữa, vì vậy Hàn Nghệ cảm thấy cần phải thay đổi cách xưng hô, gọi giả mẫu, giả mẫu thật khó nghe, nguoi một nhà hà tất gọi như vậy.

Luru Nga mặt đầm mồ hôi, thờ hồn hển, ngẩn ngơ nhìn Hàn Nghệ, làm cho người ta có cảm giác giống như vừa mới hành sự xong.

Hàn Nghệ nhìn chung quanh, cũng không thấy hán tử cao to lực lưỡng nào, lại nói: "Luru tử, Luru tử, cô vẫn ổn chứ?"

Trong cổ họng Luru Nga đột nhiên phát ra một tiếng "ầm ầm", lại ngẩn người ra: "Quốc Cữu Công, Quốc Cữu Công thực sự đã đến."

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Đúng vậy!"

"Người không sợ một chút nào sao?"

"Không phải là chúng ta mong đợi được thấy sao, có gì mà sợ."

"Đây... ta... người..."

Luru Nga lấp ba lấp bắp, Hàn Nghệ hoàn toàn không hiểu nàng đang nói gì, nghi ngờ nói: "Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

Luru Nga nói một cách khó nhọc: "Ta... ta muốn nói là, chúng ta chẳng qua là bách tính ti tiện mà thôi, bọn họ tùy tiện cử động đầu ngón tay, chúng ta đều có thể sẽ chết không có chỗ chôn."

Lúc đầu khi nàng nghe thấy kế hoạch của Hàn Nghệ, tuy rất khiếp sợ và cũng vô cùng lo lắng, nhưng cũng không phải là quá sợ hãi. Có thể lúc này khi nhìn thấy Thôi Tập Nhận tìm đến cửa, Trương Tôn Vô Kỵ xuất hiện, nàng mới cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết, bởi vì nàng là người biết thực tình, nàng hiểu hàm ý này là gì, nếu đổi lại là nàng làm, không chừng sẽ quỳ xuống mà nói chuyện mất.

Bởi vì bọn họ quá nhỏ bé, mắc kẹt giữa hai thế lực lớn, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Chẳng lẽ cô ta sợ đến mức như vậy, Hàn Nghệ cười nói: "Cô có sợ hay không, chúng ta cũng không thể thoát thân nữa, hiện giờ chúng ta chỉ có một con đường có thể đi, nếu tỷ tiếp tục ngồi ở đây mà dẫn đến không diễn tốt màn kịch này, chúng ta cũng thật sự có khả năng chết không có chỗ chôn."

Luru Nga nghe vậy chấn động, vội đứng lên nói: "Bây giờ ta nên làm gì?"

Đúng rồi, hình như nàng cũng không có việc gì để làm. Hàn Nghệ sừng sốt, nói: "Hay là cô cứ ngồi đi."

Nói xong, hần liền đi đến hậu đài, để lại Luru Nga mặt mày ngơ ngác.

Đi đến hậu đài chỉ thấy trong đó có mấy cung thi, không, nên nói là người giống như cung thi.

Chỉ thấy Mộng Nhi bọn họ ai nấy cũng đều cứng đờ ở đó, toàn thân trên dưới ngoại trừ mồ hôi đang chảy, còn lại đều là bất động.

Tổ chất tâm lý a! Hàn Nghệ khề thờ dài, nói: "Mộng Nhi, mọi người mau chuẩn bị một chút, sắp bắt đầu diễn rồi."

"Tiểu Nghệ...cách...cách...cách!"

Mộng Nhi mở miệng, trên cơ bản chỉ nghe thấy tiếng răng va vào nhau.

Xem ra chỉ có sử dụng tuyệt chiêu rồi. Hàn Nghệ cười nói: "Nhất định mọi người rất tò mò về tất cả những gì xảy ra vừa nãy phải không, được, bây giờ ta sẽ nói hết với mọi người. Vừa nói hần vừa ngoắc ngón tay."

Mộng Nhi bọn họ vội vàng ghé tai qua.

Hàn Nghệ nhỏ giọng nói: "Kỳ thật ta là người của Quốc Cữu Công."

"Cái gì?"

Mộng Nhi kinh hô một tiếng: "Huynh nói huynh là người của..."

Hàn Nghệ đưa ngón tay lên miệng "suyt" một tiếng: "Cơ mật! Tuyệt đối cơ mật! Nếu ai nói ra, người đó có thể... mọi người hiểu chứ."

Mộng Nhi tròn tròn hai mắt nhìn Hàn Nghệ, sợ tới mức gật đầu cái rụp.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Tất cả đều đã an bài xong rồi, hơn nữa quốc cữu công còn nói, chỉ cần các người diễn tốt màn này, vinh hoa phú quý không cần nói đến, mọi người cũng không cần phải nhìn sắc mặt người khác mà làm việc nữa."

Mộng Đình khá nhỏ, vừa nghe câu này đã lập tức hưng phấn nói: "Thật chứ?"

"Biệt hiệu của Hàn Nghệ ta, các người đều biết rồi chứ."

Chúng nữ đồng loạt lắc đầu.

"Chính là "Không gât già trẻ" a!"

Hàn Nghệ không vui nói một câu, trong lòng bổ sung, là từ trái nghĩa.

Mộng Nhi nói: "Nhưng Thôi công tử..."

Hàn Nghệ không đợi nàng nói xong, liền nói: "Muội nói xem Thôi công tử lớn, hay là quốc cữu công lớn."

"Tất nhiên là Quốc Cữu Công."

"Vậy còn phải nói sao."

Hàn Nghệ đang hai tay ra, cười nói: "Được rồi, mọi người uống chút nước, thư giãn một chút, qua hôm nay, danh tiếng của mọi người nhất định vượt qua tứ đại hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu gì đó, mọi người xem bên dưới đều là mấy người gì đó ngồi, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo để nổi tiếng."

Trái qua một phen ba hoa của Hàn Nghệ, Mộng Nhi bọn họ cũng coi như đã ổn định tâm trạng, nếu như đây đều là Trường Tôn Vô Kỵ âm thầm chỉ thị, các cô đương nhiên không cần sợ hãi, hiện giờ ai cũng biết Trường Tôn Vô Kỵ một tay che trời, đến hoàng thượng cũng thấp hơn ông ta một bậc, chúng ta là người của quốc cữu công, ai dám động đến chúng ta, sức mạnh trong lòng tăng gấp bội.

Sau khi chuẩn bị hết thảy, màn sân khấu lại kéo ra lần nữa.

Cùng với việc màn sân khấu mở ra tiếng xì xào bàn luận trong lầu lập tức ngưng bật.

Màn diễn hôm nay cũng là trọng đầu hí (một loại kịch), chính là Hùng Phi thi trạng nguyên, đương nhiên, quá trình này tuyệt không phải thuận buồm xuôi gió, bởi vì Hùng Phi đã rất lâu rồi không ôn tập, chuẩn bị không đủ, hơn nữa trong ngày thi, ba huynh đệ Thôi gia lại lên làm chuyện xấu, ngăn cản Hùng Phi tham dự khoa thi. Kết quả, Hùng Phi đã đến muộn, sau khi khỏ sở cầu xin, quan viên kiểm tra ở cửa liền ra một câu đối "Nhân nhân miễn tiến hiền nhân tiến", lại nói nếu người đối đúng về dưới, ta sẽ cho người vào.

Hùng Phi này trầm ngâm hồi lâu, đối lại "Đạo giả mạc lai đạo giả lai."

Khán giả dưới đài chẳng hiểu gì, bao gồm cả các đại tài tử như Trường Tôn Vô Kỵ, Thôi Tập Nhận. Hóa ra thời kỳ đầu Đường này vẫn chưa có câu đối, cho nên tất cả mọi người xem đều không hiểu, các người đây là đang làm từu lệnh sao? Cũng không giống lắm a!

Bởi vì đây là câu đối đồng âm, người hoặc là viết ra, đọc ra, quả thực cũng rất khó lý giải, đặc biệt người ngồi bên dưới đều là một đám thất học không hiểu câu đối, cho nên Hàn Nghệ cũng suy nghĩ đến điểm này, vì thế đã tăng thêm tình tiết giải thích.

Qua một hồi giải thích qua lại của hai người, khán giả dưới đài lập tức hiểu ra, lập tức trầm trồ khen ngợi không ngớt, đồng thời cũng cảm thấy rất mới lạ, thứ đồ chơi này đúng là thú vị a!

Mặc dù trong thanh lâu hiện giờ không thiếu người làm thơ, nhưng việc này không ảnh hưởng lẫn nhau, cũng là thiếu đi một hương vị như vậy, còn đối câu đối này thì có tác động qua lại, thú vị hơn so với làm thơ, nhưng nhìn từ phương diện thú vị, chắc chắn là đối câu đối chiến thắng một bậc, hơn nữa còn dung nhập vào trong câu chuyện, đúng là tuyệt không thể tả nổi.

Đến ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ sau khi xem cũng phải hô lên: "Tuyệt vời! Tuyệt vời!"

Một câu đối vô cùng đơn giản đã khiến các khán giả quên đi tất cả những chuyện xảy ra lúc này, hoàn toàn bước vào trong nội dung màn biểu diễn.

Đồng thời, Mộng Nhi các cô ở trên đài cũng đã thật sự nhập vai dưới sự cổ vũ của mọi người.

Nhưng khó khăn vẫn chưa qua, Hùng Phi mặc dù đã vào cửa lớn, nhưng vẫn còn cửa ải của quan chủ khảo, quan chủ khảo lại hỏi Hùng Phi tại sao đến muộn?

Bởi vì Hùng Phi là người bị hại, liền không trả lời được, cứ ấp a ấp úng.

Khán giả dưới đài xem cũng sốt ruột, bởi vì bọn họ biết nguyên do, nhưng đồng thời bọn họ cũng rất mong đợi, Hùng Phi sẽ xoay chuyển tình thế như thế nào.

Hùng Phi không khiến mọi người thất vọng, Hàn Nghệ vẫn là am hiểu sâu sắc đối với thủ pháp nghệ thuật rào trước đón sau, chỉ thấy Hùng Phi do Mộng Nhi đóng đột nhiên than một tiếng: "Trời xanh, đường thênh thang, Ta còn chưa đến được, Thẹn vì lớp trẻ xứ Trường An, Đầu chó, chọi gà lê lật cuộc. Huê grom nhịp hát tiếng bi hoài, Áo lét sân rồng, tỏ ý ai! Hàn Tín, Hoài Âm bao kẻ mĩa, Giả Sinh, quan Hán lắm gan tài. Người chẳng thấy: Lúc trước vua Yên trọng Quách Ngỗi, Cong lưng, chỗi quét chẳng hổ nài. Kịch Tân, Nhạc Nghị vì ơn chúa, Nguyễn khắc mặt gan quyết trở tài. Xương trắng Chiêu Vương vui có đại, Ai người quét dọn Hoàng Kim Đài?"

Đường khó đi, về hỏi ai...

Để chiều làm về tìm dịch lại đoạn này

Thơ này vừa ra, dưới đài lặng ngắt như tờ!

"Thơ hay! Thơ hay!"

Lần này Trương Tôn Vô Kỵ ngồi không tên, đứng dậy hô lớn.

Bởi vì hôm nay có tài tử của không ít đại gia tộc đến đây, đều là người hiểu thơ, đều lần lượt khen hay, trực tiếp đẩy bầu không khí lên cao.

Thời đại này vẫn ưa chuộng lối chơi chữ!

Đây chính là thơ của Tiên thơ Lý Bạch, nó có thể không hay sao, hơn nữa tên nó chính là "Hành lộ nan".

Ý nghĩa trung tâm chính là ỨC BẤT ĐẮC CHÍ, đường đời rộng lớn như vậy, duy chỉ có ta không có đường ra, ta không ăn chơi hưởng lạc cùng con cái nhà giàu, cũng không ở nhà ăn năn hối hận hiện giờ Yên Chiêu Vương đã chết lâu rồi, còn có ai có thể trọng dụng hiền sĩ giống như ông ta nữa? Thế lộ gian nan, ta đành phải quay về a!

Đây không phải là giải thích, còn hơn cả giải thích a.

Hình tượng đại tài tử này của Hùng Phi lập tức đi vào lòng người, xây dựng hình tượng tương đối hoàn mỹ, không chỉ khôn khéo, trí tuệ cũng vô cùng tuyệt vời, ngoại trừ địa vị hèn mọn, những thứ còn lại đều là hoàn mỹ, ai cũng muốn làm Hùng Phi.

Hùng Phi ngâm xong liền đi, kết quả quan viên kia vội vàng kêu người ngăn y lại, cho phép y dự thi.

Màn này thật là sáng khoái, đặc biệt là những con cháu hàn môn được đưa vào làm nhân vật chính kia, xem đến kích động dị thường, có mấy tên nhạ cảm đã khóc rồi, nội dung kịch này không phải chính là cảnh trong mơ của ta sao?

Kết quả của cuộc thi chắc chắn là trạng nguyên.

Hùng Phi mang hàm tước trạng nguyên, lại đi đến Thôi gia lần nữa.

Các khán giả xem đến đây, vô cùng phấn khích, sợ cái màn màu đỏ kia hạ xuống, bởi vì hai lần trước đều là như vậy.

Nhưng lần này đã không hạ xuống.

Huynh đệ họ Thôi do Tang Mộc bọn họ đóng đã lên sân khấu.

Kỳ thật đây mới là trọng đầu hí.

Ba huynh đệ họ Thôi lại đề xuất yêu cầu lần nữa, tiền, sinh lễ nhất định là một vạn quan tiền.

Đồng thời nhân vật mới đã xuất hiện, chính là con cháu quý tộc do Mộng Dao đóng vai, họ Tào, không ở trong bốn đại gia tộc Thôi, Lư, Trịnh, Vương, kỳ thật ý nghĩa rất rõ ràng, chính là nhắm vào Thôi gia.

Vai diễn Tào công tử của Mộng Dao liền ném ra một món tiền lớn cho Thôi gia muốn cưới Thôi Tinh Tinh về.

Yêu sống chết, không có tình yêu tay ba, sao có yêu đến mức sống chết.

Xem đến đây, Trương Tôn Vô Kỵ vẫn còn như mặt nước bình lặng, duy chỉ có trong ánh mắt lộ ra vài phần vui mừng, xem đến đây, màn diễn này coi như đã nhìn ta một chút ý vị rồi.

Thôi Tập Nhận cũng là yên tĩnh như mặt nước giếng, hoàn toàn tập trung sự chú ý lên sân khấu, khoe miệng mang theo một nụ cười như có như không.

Ba huynh đệ họ Thôi lại đề xuất một yêu cầu, trong vòng một tháng nếu như Hùng Phi không lấy ra một vạn quan thì Thôi Tinh Tinh sẽ được gả cho Tào công tử.

Khán giả không chịu nổi nữa, chửi mắng chửi chết, hận đến nghiến răng nghiến lợi, bởi vì bọn họ đã nhập tâm vào màn diễn rồi, thậm chí có mấy con cháu sĩ tộc cũng chửi lên, nhất thời không có nghĩ đến, đây kỳ thực chính là đang châm biếm những sĩ tộc bọn họ mua bán hôn nhân.

Sự tinh túy của châm biếm, chính là khiến người ta tiếp nhận trong mơ hồ.

- Thiện Hành, màn diễn này đúng là hay thật, ngươi nói xem?

Nguyên Liệt Hồ nhìn Trịnh Thiện Hành với vẻ mặt cười xấu xa.

Trịnh Thiện Hành lạnh lùng nói: "Người đi chỗ khác đi, đừng ở đây giấu đồ bìm leo."

Nguyên Liệt Hồ cười ha hả nói: "Chuyện này có bất công, chẳng lẽ không cho người ta nói sao."

Trịnh Thiện Hành nói: "Thằng ranh này có phải là thật lòng muốn cãi nhau không."

Nguyên Liệt Hồ lắc đầu nói: "Ta không có ý này, chỉ là ta cho rằng ngươi nghĩ giống ta."

Trịnh Thiện Hành hừ một tiếng: "Nếu ngươi còn nói như vậy, sau này ta nhìn thấy ngươi, ta sẽ lui về ba trăm dặm."

"Đừng đừng đừng."

Nguyên Liệt Hồ cười ha hả nói: "Ta chỉ đùa chút thôi, ngươi đừng tưởng thật a, dù sao chúng ta cũng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn."

Vương Huyền Đạo ở trên lầu hai trông mắt thâm thúy, cũng không ai biết y đang nghĩ gì.

Diễn đến đây, vài đồ chậm rãi hạ xuống!

Việc này tất nhiên khán giả cũ hiểu, nhưng những Thái tử đang hôm nay mới đến thì chẳng hiểu một chút nào, Nguyên Liệt Hồ xem đang lúc nhien, vội vàng đứng lên, giọng nói: "Chuyện... chuyện này là sao? Mau kéo ra, đừng để vài hạ xuống."

Không ít khách quen nghe vậy không kìm nổi bật cười.

Nhưng đồng thời cũng có không ít Thái tử đang nhao nhao lên, đang xem nhien, sao lại hạ vài xuống.

Dương Mông Hạo lập tức nói: "Biểu ca chó có sót ruột, tiêu đệ đi xem thử. Đây chính là cơ hội nịnh nọt tuyệt hảo."

Đúng lúc này, Hàn Nghệ đi ra, hướng đến đám Thái tử đang đang kêu gào, nói: "Các vị, các vị, sắc trời không còn sớm, hôm nay chỉ diễn đến đây, nếu các vị vẫn muốn xem tiếp, ngày mai có thể lại đến, cũng vào giờ này."

Hắn nói đến đây, không ít người đều gào lên: "Địa điểm giống nhau! Giá tiền giống nhau!"

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Mọi người có thể hiểu, Hàn Nghệ thật sự rất cảm kích."

Nhưng đáp lại hắn không phải là những từ ngữ khiêm tốn, mà là một trận huyên náo ùn ùn kéo đến.

Hàn Nghệ đã quen với kiểu huyên náo này, vẫn đang hưởng thụ trong đó.

Dương Mông Hạo nói: "Hàn Nghệ, vẫn còn rất sớm a, diễn tiếp đi."

Tên ngu ngốc này, cũng không biết giúp ta, còn ở đây dờ dãi của ta. Hàn Nghệ chấp tay nói: "Xin lỗi, Dương công tử, chúng ta cũng chỉ tập đến đoạn này, cho dù chúng ta muốn diễn cũng không diễn được, xin thứ lỗi, xin lỗi."

Mọi người vừa nghe là biết không diễn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Mắng cho người không dám ngóc đầu

Dịch: mafia777

Vở diễn hôm nay đúng là lấy được thành công chưa từng thấy, cũng thành công đẩy tình tiết lên cao trào.

Hai hồi trước tuy cũng vô cùng đặc sắc, nhưng đối với người đương đại mà nói, đều là một chút lạnh trí, khôn vặt. Nhưng mà hồi hôm nay không những không mất đi sự lạnh lợi, mà còn làm câu đối ngâm thơ, cái này đúng là vô cùng, phù hợp trào lưu của người đương đại.

Có thể nói là vừa đại tục lại phong nhã, khiến người xem vẫn chưa đã thèm, vỗ bàn khen hay.

"Ha ha!"

Cùng với một tiếng cười sang sảng, Trương Tôn Vô Kỵ đã đi đến, phía sau còn có Thôi Tập Nhận, Trương Tôn Diễn cùng một đám hộ vệ, ông ta quay sang Hàn Nghệ không tiếc lời khen ngợi: "Tuyệt vời! Tuyệt vời! Hàn Nghệ, kịch bản này của ngươi, thật sự khiến lão hủ mở rộng tầm mắt a! Hay! Hay! Hay!"

Giọng ông ta không nhỏ, không giống như là nói cho Hàn Nghệ nghe, giống như nói cho tất cả mọi người nghe.

Hàn Nghệ tâm sáng như gương, chấp tay nói: - Đa tạ quốc cửu công tán thưởng, tiểu tử thật sự thụ sủng nhược kinh.

"Không không không!"

Trưởng Tôn Vô Kỵ khoát tay, nói: "Người quen biết lão hủ đều biết, lão hủ không dễ dàng khen người khác, nhưng kịch bản này của ngươi, quả thực có chỗ hơn người, đặc biệt là câu đối gì đó, còn cả bài thơ kia nữa, thật là khiến người ta nhìn với cặp mắt khác, nhưng không biết đây là xuất ra từ tay người nào?"

Hàn Nghệ nói: "Bất tài, chính là từ tay của tiểu tử."

"Thật sao?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ hơi kinh hãi.

Hàn Nghệ ngược ngừng gật đầu.

Từ câu nói này cũng không khó nhận ra Hàn Nghệ đang chuyển biến trên mặt tư tưởng.

Trước đây hắn vẫn luôn hết sức khiêm tốn, có thể không khoe khoang, cố gắng đừng khoe khoang, nếu như là trước đây, hắn nhất định sẽ trả lời đây là nghe được ở đâu đó, nhưng hôm nay hắn không hề do dự mà nhận công lao về phần mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn muốn lộ diện, hắn muốn thượng vị, hắn nhất định phải bộc lộ năng lực của mình, như vậy mọi người mới để mắt đến hắn, nếu như ngươi một lòng khiêm tốn, thì không thể trách bản thân mình không gặp thời.

Không thể không nói một câu, Hàn Nghệ này thật sự là một kẻ giỏi khoe mẽ a!

Những Thái tử đang chung quanh cũng ngạc nhiên không thôi, đây đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong a!

Thôi Tập Nhận đột nhiên nói: "Lúc này nghe thấy đối câu đối đó ta cũng cảm thấy vô cùng thú vị, vừa rồi cũng nghĩ ra một vế đối, không biết có thể thỉnh giáo Hàn tiểu ca."

Lời này vừa nói ra, mọi người chung quanh đều cả kinh.

Phải biết rằng thời đại này vẫn chưa có câu đối, cho nên Hàn Nghệ mới dám lấy ra để khoe mẽ, nửa canh giờ trước, câu đối vừa mới xuất hiện trên vũ đài lịch sử, hiện giờ Thôi Tập Nhận đã có vế đối, chuyện này thật khiến người khác khiếp đảm.

Nhưng nói gì thì nói, sự xuất hiện của câu đối vốn chính là sinh ra từ thơ thất ngôn, ngũ ngôn tuyệt cú đối xứng ngay ngắn thời Đường, cho nên Thôi Tập Nhận có thể lĩnh ngộ mấu chốt của câu đối rất nhanh chóng, cũng không khó trách.

"Ha ha!"

Nghe thấy một tràng cười điên cuồng, chẳng biết Nguyên Liệt Hổ và Trịnh Thiện Hành cũng đã đi tới từ lúc nào, Nguyên Liệt Hổ hưng phấn nói: "Thú vị, thú vị, Tập Nhận, mau nói vế đối của ngươi, vừa hay ta vẫn chưa thỏa mãn."

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng nhìn Thôi Tập Nhận đầy hứng thú: "Lão hủ cũng vô cùng mong đợi."

Thôi Tập Nhận mỉm cười nhìn Hàn Nghệ.

Ý này đã rất rõ ràng, chính là nhắm vào Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cũng cảm thấy bồn chồn. Ở phương diện này hắn chỉ có thể ngẫu nhiên ra vế ta đây, dù sao cũng là người không có học hành, sao có thể tình tượng từng giây từng phút, lỡ như không đối được thì thật là mất mặt. Dù sao hắn vừa mới nói câu đối này là do hắn nghĩ ra, kết quả lại bị người khác đối cho chết, đây đúng là bị biến thành kẻ ngốc rồi.

Nhưng hắn gần như cũng không có đường lui rồi, hắn nóng lòng muốn thượng vị, cũng không thể kinh sợ trong lúc này, miễn cưỡng nói: "Vậy thì mời Thôi công tử chỉ giáo."

"Không dám, không dám, là ta thỉnh giáo ngươi mới đúng."

Thôi Tập Nhận cao ngạo nói hai câu khiêm tốn, lập tức trầm ngâm một lát, lại dò xét Hàn Nghệ một phen, nói: "Vế đối này của ta là, lưỡng viên tiết mộc son trung, vấn hầu nhi như hà đối cú? (Hai con vượn cất gố trong núi, hỏi khi con cưa thế nào mới đúng)"

Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa nghe cũng đã hiểu được, thầm nghĩ, không hổ là Thôi Tập Nhận!

Trịnh Thiện Hành cũng kịp phản ứng, cười nói: "Thôi huynh tài cao, Thiện Hành khâm phục, khâm phục."

Thôi Tập Nhận cười khổ nói: "Thiện Hành, để lại chế giễu vi huynh rồi." Nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Nghệ.

Nguyên Liệt Hồ thì không hiểu, đặt một tay lên vai Trịnh Thiện Hàn, cười he he nói: "Ý gì vậy?"

Trịnh Thiện Hàn một tay đẩy y ra: "Tự nghĩ đi."

"Không nói thì không nói, đúng là keo kiệt." Nguyên Liệt Hồ bĩu môi, đột nhiên ánh mắt lóe lên, cười he he: "Ta hiểu rồi, Tập Nhận, huynh đây là chửi Hàn Nghệ là khi con à!"

Kỳ thật cũng không khó nghĩ, hài âm của đối cú chính là đối câu, mà lúc này Thôi Tập Nhận vẫn luôn nhấn mạnh là mình đang thỉnh giáo Hàn Nghệ đối câu đối này, vậy thì chắc chắn "hầu nhi" (khi con) chính là chỉ Hàn Nghệ.

Thật ra rất nhiều người đều đã hiểu, nhưng không ai nói ra, duy chỉ có Nguyên Liệt Hồ này thẳng thắn vạch trần bằng một câu nói. Trương Tôn Vô Kỵ trừng mắt, nói: "Thằng nhóc con người sao chẳng thay đổi một chút nào vậy."

Nguyên Liệt Hồ ngượng ngừng cười, gãi đầu không nói lời nào.

Thôi Tập Nhận không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, y muốn chửi Hàn Nghệ, sỉ nhục Hàn Nghệ trước mặt Hàn Nghệ, vậy thì có sao, bản thân Hàn Nghệ chỉ là dân đen, hơn nữa vớ kịch vừa ra lúc này đã bôi nhọ Thôi gia y, Thôi Tập Nhận không thể một chút phản kích cũng không có, nói móc nói mỉa, coi như đã nể mặt Trương Tôn Vô Kỵ ba phần rồi.

Bao gồm cả Trương Tôn Vô Kỵ, tất cả mọi người đều đang nghĩ về dưới, nhưng câu đối này vừa mới xuất hiện chưa đến một canh giờ, cho dù bọn họ có tài đến đâu cũng làm sao có thể nghĩ ra về đối dưới.

Bởi vậy có thể thấy, thiên tài Thôi Tập Nhận tuyệt không phải là hư danh.

Kết quả là, mọi ánh mắt đều tập trung trên người một mình Hàn Nghệ.

Thấy Hàn Nghệ trên trán đã toát mồ hôi, đều không khỏi thảm cười nhạo.

Kêu người tinh tướng, bây giờ biết sai rồi chứ.

Trong lòng Hàn Nghệ cũng sốt ruột, nếu không đối được thì thật là vô cùng xấu hổ, hơn nữa ngọn núi lớn Trương Tôn Vô Kỵ mà tương lai cần phải dựa vào cũng đang ở đây, bất kể thế nào, nhất định phải đối được, nâng cao tư bản của bản thân.

Cũng may Hàn Nghệ là một tên càn đầu càn hăng, cái khó ló cái khôn, trên mặt lại là biểu hiện vô cùng khó xử, chấp tay cười nói: "Thôi công tử đại tài, thật là khiến Hàn Nghệ xấu hổ, e rằng phải khiến Hàn Nghệ suy ngẫm lại."

Nụ cười có chút chua xót, nhìn có vẻ giống như đã nhận thua rồi. Một người kêu lên: "Người phải nghĩ bao lâu, lẽ nào người nghĩ một ngày, chúng ta sẽ phải đợi một ngày sao."

Cái tên này, đúng là biết nói. Hàn Nghệ cười ngượng, làm vẻ mặt khổ sở nói: "Vị công tử này nói đúng, nói đúng. Đây thực sự có chỗ bất công."

Nói đến đây, hấn ngưng một chút, lại nói: "Thế này đi, xưa có Tào Thực bảy bước thành thơ, nay Hàn Nghệ sẽ noi theo cổ nhân, xin Thôi công tử đi ba bước. Trong vòng ba bước, nếu ta không đối được, vậy thì coi như ta đã thua."

Trương Tôn Vô Kỵ vuốt râu cười: "Thú vị, thú vị."

Câu nói này đúng là có đạo lý huyền diệu, ngày trước Tào Thực bảy bước thành thơ cũng là bị làm khó dễ mà ra, Hàn Nghệ nói sẽ noi theo cổ nhân, kỳ thật chính là ngầm châm biếm các công tử Thôi Tập Nhận này làm khó dễ mình, lại lần nữa đặt mình trên vị trí của người bị hại.

Thôi Tập Nhận khẽ nhủ lòng mày, nhưng lập tức cười nói: "Nếu Hàn tiểu ca đã nói như vậy, vậy cứ làm theo lời Hàn tiểu ca nói đi. Nói xong, y quét mắt một lượt, đi một bước."

"Có rồi."

Hàn Nghệ đột nhiên kinh hô một tiếng.

Thôi Tập Nhận kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nhìn chăm chú vào chân Thôi Tập Nhận, nói: "Ta đối về dưới là, thất mã ân thân nê lý, khán súc sinh chăm dạng xuất đề?"

(Con ngựa bị roi xuống bùn, xem súc sinh làm thế nào nhấc vó)"

Thôi Tập Nhận nghe thấy vậy sắc mặt cứng đờ.

Nguyên Liệt Hồ "phụt" một tiếng, lập tức ngậm chặt miệng lại, không cần đến Trương Tôn Vô Kỵ trừng mắt nhìn y, lập tức nói: "Ta không có nói gì hết."

Trương Tôn Vô Kỵ căn bản cũng không thèm để ý đến y, khóe miệng mang ý cười, rất có ý tán thưởng.

Đây rất rõ ràng chính là đang chửi Thôi Tập Nhận là súc sinh, trong lòng Trương Tôn Vô Kỵ hô lên "Hay lắm! Hay lắm!", chỉ là ông ta là trưởng bối, lại là quốc cữu công, thật không tiện mở miệng đánh giá.

Việc đối câu đối này, chỗ hay nhất là phải căn cứ tình huống thực tế mà ra đối, Thôi Tập Nhận chửi Hàn Nghệ là khi, rất đơn giản, Hàn Nghệ ngơoi chẳng qua là một nông dân, dựa vào cái gì mà chơi chữ trước mặt chúng ta, chính là xem thường Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ đã chửi lại y chang, tuần mã cao quý hơn khi, nhưng hiện giờ con tuần mã này ngập trong bùn, ý chỉ chính là Thôi gia bị vở kịch này làm cho sống lên chết xuống, lại có Trương Tôn Vô Kỵ ở bên chống lưng, ngập sâu trong bùn, hình dung vô cùng thỏa đáng, còn câu phía dưới thì càng đơn giản thô bạo, không phải ngơoi hỏi hâu nhi ta đây làm sao đối cứ (câu) sao?

Vậy ta cũng muốn xem xem súc sinh ngơoi làm sao xuất đề (đề).

Cho nên nhìn kết hợp từ tình huống, cộng với thân phận, ân oán của hai người, về đối trên dưới này, có thể nói là cực kỳ đặc sắc.

Duy chỉ có Trịnh Thiện Hành cảm thấy không quá kinh ngạc đối với về đối xuất sắc này của Hàn Nghệ, bởi vì y cảm thấy loạt việc thiện của Hàn Nghệ lúc đầu, mạnh hơn việc đối câu đối này nhiều.

Một số con cháu hàn môn trong lòng vô cùng cao hứng, Hàn Nghệ đã dẫn dắt cho bọn họ quá nhiều rồi, sau này bọn họ có thể tận tình mà chăm chọc mỉa mai những sĩ tộc này rồi.

Thôi Tập Nhận lúng túng, chân này rớt cuộc nhắc hay không nhắc, nếu nhắc thì không phải chính là "xuất đề" rồi sao, qua một lát, y đột nhiên cười: "Hàn tiểu ca đứng là giấu tài không lộ, lợi hại, lợi hại."

Lúc nói, y không lộ thanh sắc, chân từ từ bám sát mặt đất di chuyển trở về, chân này thật không dám nhắc lên, Hàn Nghệ nhìn mà suýt cười thành tiếng.

Dù sao y vừa mới tiếp xúc với câu đối không lâu, cho dù thông minh đến đâu cũng không thể tin thủ niêm lai, hơn nữa, Hàn Nghệ cũng thể hiện đủ thực lực, cho dù y có đối, cũng không dám ngông cuồng.

Hàn Nghệ vừa nghe, biết Thôi Tập Nhận sẽ không ra đối nữa, trong lòng thở phào một cái, cái khó ló cái khôn lần này đã là được trời ưu ái lắm rồi, đâu có thể lần nào cũng đều may mắn như vậy, nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài, cười nói: "Không dám, không dám, Thôi công tử quá khen."

Nhưng là cười vô cùng tự tin, hần cần phải che giấu sự sợ hãi của mình, dùng sự tự tin để hù dọa Thôi Tập Nhận.

Thôi Tập Nhận cũng thật là đã bị hần hù dọa rồi.

Trương Tôn Vô Kỵ đột nhiên cười ha hả, giơ tay ra vỗ vỗ vai Hàn Nghệ, nói: "Hay, hay, hay, lão hủ sẽ thường xuyên đến xem, thời gian cũng không sớm nữa, lão hủ về trước."

Có thể được quốc cữu công vỗ vai, ý tứ trong đó đã là không cần nói cũng biết.

"Quốc cữu công đi thông thả."

Một hàng văn bối nhất tề thi lễ.

"Thôi huynh, Trịnh huynh, Nguyên huynh, cáo từ."

Trương Tôn Diên cũng chấp tay hướng đến Thôi Tập Nhận, Trịnh Thiện Hành, Nguyên Liệt Hồ ba người, sau đó theo Trương Tôn Vô Kỵ rời đi.

Thôi Tập Nhận có thâm ý khác liếc mắt nhìn Hàn Nghệ một cái, khoe miệng thoáng hiện lên một nụ cười mỉm quý dị, hướng tới Trịnh Thiện Hành và Nguyên Liệt Hồ, nói: "Ta cũng cáo từ!"

"Đợi một chút, Tập Nhận, huynh đừng đi vội a!"

Nguyên Liệt Hồ đột nhiên giữ chặt Thôi Tập Nhận, lại quay sang Trịnh Thiện Hành nói: "Mấy người chúng ta đã lâu không tụ tập rồi, hôm nay ta làm chủ, rồi tìm quy nhân... Ồ, quy nhân đâu? Tên quy nhân chết tiết này, lại một mình trốn đi rồi, lần nào cũng như vậy. Khi y đưa mắt nhìn lên lầu, Vương Huyền Đạo lúc này còn đứng ở đó đã không thấy bóng dáng đâu."

Thôi Tập Nhận thoải mái cười: "Ta sao cũng được. Nói xong y quay đầu nhìn về phía Trịnh Thiện Hành."

Trịnh Thiện Hành đương nhiên hiểu được ý của Thôi Tập Nhận. Thôi Tập Nhận biểu hiện bình tĩnh như thế, đơn giản chính là ám chỉ, Hàn Nghệ chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con, y cần bản không có đề tâm. Trịnh Thiện Hành biết đây chính là Thôi Tập Nhận, cao ngạo đến tận xương tủy rồi, cho dù có rĩa đến xương cũng sẽ cố gắng mà nuốt vào, tuyệt sẽ không nhổ ra, cười khổ nói: "Chỉ cần không bắt ta làm chủ là được rồi."

Nguyên Liệt Hồ cười ha hả nói: "Hôm nay ta cũng không làm chủ rồi, quy nhân kia đáng ghét quá, lại một mình hành động, hôm nay chúng ta hãy đến Vương gia ăn chực đi."

Thôi Tập Nhận gật đầu cười nói: "Ừm, đây cũng là một ý kiến hay."

Trịnh Thiện Hành nói: "Ta cũng đồng ý."

Đúng lúc này, chỉ nghe một người lạnh lùng chữi: "Nguyên Bát Trư, tên vô lại nguoi."

Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Huyền Đạo đứng ở trong góc, tức giận nhìn ba người bọn họ.

Nguyên Liệt Hồ cười ha ha nói: "Ta không nói như vậy, nguoi sẽ xuất hiện sao, đi đi đi, ta làm chủ là được rồi chứ."

Nói xong y cường ép kéo Trịnh Thiện Hành, Thôi Tập Nhận đi ra bên ngoài, lại hướng đến Vương Huyền Đạo cách đó không xa hét lên: "Vương quy nhân, nguoi còn đứng đây làm gì, mau đi a!"

Vương Huyền Đạo nhủ mảy, lại liếc mắt nhìn Hàn Nghệ một cái, khẽ vuốt cằm ra hiệu, sau đó thông dong đi ra cửa.

Hàn Nghệ nhìn bóng lưng bốn người bọn họ rời đi, đột nhiên quay đầu lại, hỏi Lưu Nga vừa mới từ hậu đài đi ra: "Không phải cô nói Nguyên gia thuộc quý tộc Quan Trung sao?"

Lưu Nga sững sốt, nói: "Nhưng ta cũng từng nói Trường An Thất Tử không có quy tắc gì cả, không ai rõ quan hệ giữa bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Đạo dùng người

Dịch: mafia777

Trường An Thất Tử?

Hàn Nghệ neho neho mắt, thâm nghĩ, xem ra ta phải xem kỹ lại Trường An Thất Tử này rồi.

Bởi vì trong Trường An Thất Tử, Thôi Tập Nhận, Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo, và cả Lư Sư Quái mà Hàn Nghệ chưa từng gặp đều là người thuộc tập đoàn sĩ tộc Sơn Đông, còn Trương Tôn Diên, Nguyên Liệt Hồ, Độc Cô Vô Nguyệt đều là người thuộc tập đoàn Quan Lũng, hơn nữa gia tộc của bọn họ đều là thành viên trung tâm của tập đoàn Quan Lũng.

Hàn Nghệ từng cho rằng bọn họ là người đối địch, bởi vì hắn vừa tới Trường An đã nhìn thấy Thôi Tập Nhận đối phó Độc Cô Vô Nguyệt, nhưng hiện giờ xem ra, quan hệ của bọn họ còn tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

"Hàn Nghệ, Hàn Nghệ."

Chợt nghe thấy có người gọi hắn.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dương Mông Hạo chạy tới, hưng phấn nói: "Hàn Nghệ, kịch này của nguoi thật sự là rất hay."

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy sao, đa tạ thiếu công tử đến cổ vũ."

Dương Mông Hạo cười ha hả nói: "Đừng nói như vậy, chúng ta là huynh đệ."

Nói xong bản thân gã bỗng giật mình, lại thấp giọng nói: "Chuyện này chúng ta biết là được, nguoi chó có truyền ra ngoài, cũng không biết tại sao, thật ra cha ta không cho ta đến đây, là ta lén đến"

Hàn Nghệ cười gật gật đầu, đương nhiên hắn biết vì sao Dương Tư Huấn làm như vậy. Dương Tư Huấn tuy rằng bảo thủ, nhưng dù sao cũng xuất thân và là con cháu quan lại, sao lại không nhận ra đạo lý trong này, trước mắt hết thấy vẫn chưa rõ ràng, đương nhiên ông ta không muốn bị cuốn vào trong đó.

"Mông Hạo, đi thôi."

"Đến đây, đến đây."

Dương Mông Hạo quay sang đám bạn hư hỏng của gã nói một câu, lại nói với Hàn Nghệ: "Hàn Nghệ, nguoi yên tâm, ta sẽ thường xuyên đến ủng hộ."

Hàn Nghệ gật gật đầu.

"Vậy ta đi trước đây."

"Về sớm chút, ồ, nhân tiện cho ta hỏi thăm biểu tỳ ngươi một tiếng."

"Biết, biết."

Dương Mông Hạo trả lời qua loa vài câu rồi cùng đám bạn bè hư hỏng rời đi.

Những Thái tử đang đó cũng đều lần lượt rời đi, trong chớp mắt, trong sảnh đã trống trơn.

Lưu Nga dường như vẫn chưa tỉnh ngộ từ trong nỗi sợ hãi, ngơ ngác nhìn ra cửa: "Quốc cữu... quốc cữu công cứ đi như vậy à?"

"Không đi chẳng lẽ còn ở lại đây ăn cơm tối sao, vậy thì chúng ta sẽ lỡ chết mất." Hàn Nghệ cười, đi đến hàng ghế vị trí đầu ngồi xuống.

Nếu quốc cữu công chịu ở lại ăn cơm tối, lỡ chết cũng đáng a! Lưu Nga vội đi qua, hỏi: "Vậy quốc cữu công có nói gì với ngươi không?"

Hàn Nghệ nói: "Nói gì, không phải cô đều nghe thấy rồi sao?"

Lưu Nga nói: "Chỉ như vậy thôi à!"

"Không thì sao?"

"Ta tưởng là quốc cữu công sẽ còn nói thêm với ngươi mấy câu nữa."

Đương nhiên Hàn Nghệ hiểu ý cô nói là gì, cười nói: "Bây giờ là chúng ta muốn cầu cạnh quốc cữu công, chứ không phải ông ta cầu cạnh chúng ta, ông ta có thể không cần chúng ta, còn chúng ta nhất định phải dựa vào ông ta, nếu không thì tính mạng khó giữ."

Trước mắt chẳng ai biết được vở kịch này có bao nhiêu uy lực, khi tất cả vẫn chưa sáng tỏ, đương nhiên ông ta sẽ lựa chọn không quan tâm đến, lỡ như có xảy ra loạn, ông ta có thể phủ sạch quan hệ với chúng ta, bây giờ ông ta chỉ cần hỏi đưa ra một chút uy hiếp, khiến người khác không dám tùy tiện động vào chúng ta, nhưng cũng không đến mức kéo gần quan hệ với chúng ta, ông ta muốn xem rốt cuộc chúng ta có thể mang lại cho ông ta lợi ích lớn chừng nào, rồi sau đó quyết định chào đón chúng ta hay không, như vậy, ông ta có thừa đường để quay lại, đây là tư duy cơ bản nhất của chính khách."

Lưu Nga sợ hãi nói: "Ngươi nói quốc cữu công có thể vứt bỏ chúng ta bất cứ lúc nào."

"Đây là đương nhiên, dù sao ông ta cũng là quốc cữu công, chúng ta chỉ là bách tính bình thường mà thôi."

Hàn Nghệ cười nói: "Nhưng ta sẽ không cho ông ta cơ hội này."

Lưu Nga lau mồ hôi, hiện giờ nàng muốn lui cũng đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể dựa vào Hàn Nghệ thôi, tùy tiện nịnh nọt vài câu: - Bất luận nói thế nào, Hàn tiểu ca đúng là liệu sự như thần, coi như ta đã phục.

Hàn Nghệ cười nói: "Việc này cũng đều phải cảm tạ tỳ."

Lưu Nga kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ: "Không biết sao Hàn tiểu ca nói lời này."

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Nếu không phải tỳ nói cho ta biết chuyện 'Thị tộc chi', ta cũng không dám làm như vậy."

"Thị tộc chi?"

Lưu Nga vẻ mặt nghi hoặc.

Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Hôm đó khi ta nghe tỳ nói xong về 'Thị tộc chi' này, ta đã luôn cảm giác Thái Tông hoàng đế viết 'Thị tộc chi' vô cùng mâu thuẫn, nhưng sau đó ta đã hiểu rồi."

Thái Tông hoàng đế biết những gia tộc cổ xưa đã đi vào lòng người, địa vị trong lòng bách tính cao hơn nhiều so với quý tộc mới lên của Quan Trung, muốn làm suy yếu bọn họ, cần phải làm từ căn bản trở lên, nói tóm lại, chính là làm suy yếu địa vị của những sĩ tộc này trong lòng bách tính.

Vậy thì hàn tộc tất nhiên là một lực lượng vô cùng quan trọng làm suy yếu sĩ tộc, không khó để hiểu được tại sao Thái Tông hoàng đế nghĩ hết biện pháp để bắt đầu dùng hàn tộc, ta cho rằng năng lực của những con cháu hàn môn này cũng chỉ là thứ yếu, mấu chốt là ở, Thái Tông hoàng đế hy vọng khơi mào cuộc đấu tranh của hàn môn và sĩ tộc, từ đó làm suy yếu thế lực của những sĩ tộc này.

Nhưng có một điểm đáng tiếc, Thái Tông hoàng đế cần phải dựa vào thế lực quý tộc, đặc biệt là quý tộc Quan Trung, bởi vì những thế lực trung tâm Thái Tông hoàng đế này, nếu như một mực lung lạc hàn môn thì có thể ngộ thương đến quý tộc Quan Trung, cho nên tỳ suy nghĩ kỹ về 'Thị tộc chi' này, thật ra cũng không có khái quát hàn môn sĩ tộc trong đó, trong đó chỉ là đề cao địa vị của quý tộc Quan Trung, hạ thấp sĩ tộc Sơn Đông, cũng không có bất cứ quan hệ gì với hàn môn.

Đây cũng là điểm thất bại nhất khi Thái Tông hoàng đế đưa ra 'Thị tộc chi', bởi vì thứ ông ta bắn khoả quá nhiều.

Lưu Nga nghe như hiểu như không, nói: "Ngươi nói cũng có đạo lý, nhưng việc này có liên quan gì với việc quốc cữu công đến đây?"

Hàn Nghệ cười nói: "Không phải tỷ nói quan hệ của Thái Tông hoàng đế và quốc công tốt nhất sao."

Lưu Nga gật gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Như vậy cũng chính là nói, 'Thị tộc chi' này có khả năng có liên quan đến quốc cữu công cực lớn, phải biết rằng Trường Tôn thị xếp hàng thứ hai, tuy hiệu quả không lớn, nhưng lối suy nghĩ của bọn họ cũng không có sai, muốn làm suy yếu những sĩ tộc này, duy chỉ có dựa vào hàn môn, mà kịch của ta cũng là kế thừa lối suy nghĩ này, ta xây dựng Hùng Phi là hàn tộc, mục đích cũng chính là hy vọng khơi mào mâu thuẫn giữa hàn tộc và sĩ tộc."

Lưu Nga nói: "Nhưng đây cũng bất lợi đối với quý tộc Quan Trung."

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Tỷ nói không sai, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tại sao Thái Tông hoàng đế lợi dụng việc mua bán hôn nhân để sáng tác 'Thị tộc chi', bởi vì quý tộc Quan Trung không có đặc tính này, dựa vào một điểm này là có thể dễ dàng tách hai người ra, ta cũng là như vậy, tư tưởng trung tâm của 'Bạch sắc sinh tử luyến' cũng chính là ở vấn đề hôn nhân này."

Khi bách tính xem được vở kịch này, nhất định liên tưởng đến sĩ tộc Sơn Đông chủ trương hôn nhân dòng dõi mà không phải quý tộc Quan Trung, ta đây là hoàn toàn đi theo lối suy nghĩ của Thái Tông hoàng đế và quốc cữu công. Ta dám nói khi quốc cữu công nghe được vở kịch này, trong lòng nhất định sẽ cho rằng đây không bàn mà trùng với suy nghĩ của ông ta, câu thường nói, đạo bất đồng, bất tương vi mưu (người không có cùng ý kiến hoặc chí hướng thì không thể làm việc cùng nhau). Cho nên ta mới dám khẳng định ông ta nhất định sẽ chống lưng giúp chúng ta.

Hiện giờ chúng ta đã trở thành khu vực đệm giữa bọn họ, một bên muốn diệt trừ chúng ta, một bên muốn bảo vệ chúng ta, đây chính là điều ta hy vọng, cùng với sự tranh đấu của bọn họ, địa vị của ta sẽ càng ngày càng cao, nếu chưa đến thời khắc tất yếu, ai cũng không dám tùy tiện động vào chúng ta, như vậy, chúng ta có thể nhân cơ hội tranh thủ thứ mà chúng ta muốn.

Lưu Nga gật gật đầu như hiểu như không, nói: "Thì ra là vậy."

Hàn Nghệ bỗng nhiên thở dài: "Nhưng kết quả hôm nay cũng khiến ta không hài lòng lắm, cuối cùng vẫn là ta đã xem thường tên Thôi Tập Nhận kia rồi."

"Gia gia, hiện giờ vừa mới bắt đầu người đã đích thân ra mặt, có phải là có chút chủ quan rồi không, cho dù Thôi huynh lợi hại đến đâu, cũng không đến mức kinh động gia gia người ra mặt, thật ra... thật ra cho dù do tôn nhi con ra mặt, Thôi huynh cũng không dám vọng động."

Trường Tôn Diên ngồi trong xe ngựa, vẻ mặt buồn bực nói với Trường Tôn Vô Kỵ.

Thôi Tập Nhận là người cùng trang lứa với gã, đám lão gia kia của Thôi gia đều chưa ra mặt, Trường Tôn Vô Kỵ đã đích thân ra mặt, việc này khiến gã có chút cảm giác khoa trương quá đà, nói thêm nữa là cũng chẳng hỗ trợ được gì cho gã.

Trường Tôn Vô Kỵ sao lại không hiểu tôn nhi của mình đang nghĩ gì, cười ha ha an ủi, nói: "Diên nhi, con thật sự cho rằng gia gia đến đây là để đối phó với Tập Nhận sao? Vậy thì con cũng xem thường gia gia quá rồi đấy. Hơn nữa con cũng biết, thật ra trước giờ gia gia đều vô cùng thích thẳng thắn nhắc Tập Nhận đó."

Trường Tôn Diên nghi ngờ nói: "Vậy gia gia người đến đây là vì cái gì?"

"Đương nhiên là đến xem thử vở kịch đó a!"

"Hả?"

Trường Tôn Vô Kỵ mỉm cười, nói: "Đương nhiên gia gia biết, cho dù để con đến, Tập Nhận cũng tuyệt không dám vọng động, nhưng chúng ta không phải đối phó với Tập Nhận, mà là Thôi gia phía sau hắn, cùng với các đại sĩ tộc Sơn Đông, mà vở kịch của Hàn Nghệ chính là một vũ khí."

Mục tiêu của Hàn Nghệ có lẽ là Tập Nhận, nhưng chúng ta quyết không thể nghĩ như vậy, nếu không thì chúng ta sẽ trở thành con dao trong tay Hàn Nghệ, cho nên chúng ta nên đặt sức chú ý vào vở kịch này, nếu như bách tính thiên hạ đều biết đến đương kim phó xạ cũng không ngớt miệng khen vở kịch này, vậy thì vở kịch sẽ nổi danh như cồn, sẽ chỉ càng ngày càng có nhiều người quan tâm đến vở kịch này.

Nói tới đây, ông ta cười cười, nói: "Đương nhiên, mấu chốt vẫn là vở kịch này quả thực có chỗ tuyệt vời của nó, có lẽ thật sự có thể hoàn toàn làm tan rã căn cơ của sĩ tộc Sơn Đông, càng nhiều người tán thành thì càng bất lợi đối với sĩ tộc Sơn Đông."

Trường Tôn Diên cau mày nói: "Nhưng trong vở kịch này cũng có một số mâu thuẫn liên quan đến hàn môn và quý tộc, Trường Tôn gia chúng ta cũng là quý tộc, có thể cũng sẽ chịu liên lụy không nhỏ."

Những quý tộc Quan Trung bọn họ tuy không xem trọng hôn nhân dòng dõi như sĩ tộc Sơn Đông, nhưng bọn họ cũng đều là thông hôn lẫn nhau, bởi vì bọn họ cũng sẽ không thể đem con gái của mình gả cho thứ dân.

"Con nói rất có lý."

Trường Tôn Vô Kỵ gật gật đầu, lại nói: "Nhớ khi Thái Tông thánh thượng sáng tác 'Thị tộc chi' đã từng nói một câu, 'sĩ tộc Sơn Đông, nhiều thế hệ suy yếu, đều không có quan lại, mà dựa vào hôn nhân để có tiền tài, không hiểu nhân gian tại sao như vậy', chắc con hiểu ý nghĩa trong đó."

Sĩ tộc Sơn Đông sở dĩ cừu thịnh bất suy, đều vì bọn họ đã ăn sâu bén rễ trong lòng bách tính, chứ không phải bởi vì bọn họ lập bao nhiêu công lao cho

Đại Đường, cho dù là Phòng Huyền Linh, Ngụy Trưng, Đỗ Như Hối trước đây cũng chỉ liên hôn với bọn họ mà thôi, chứ không phải là người của gia tộc chúng ta.

So sánh lại, quý tộc Quan Trung chúng ta đã lập công lao hiển hách cho Đại Đường, điều Thái Tông thánh thượng hy vọng là người bách tính tôn trọng là những người có công với quốc gia, chứ không phải là những kẻ tự đánh trống tự thổi kèn, tự cho mình là kẻ thanh tao kia. Bất luận xảy ra chuyện gì, ai cũng không xóa được công hiến mà Lý gia, Trương Tôn gia chúng ta, Nguyên gia, Hàn gia, Độc Cô gia làm cho Đại Đường.

Còn những gia tộc giống như Thôi gia này đa phần đều là hạng mua danh chuộc tiếng, những hàn tộc kia có thể nói Thôi gia các người giống như ta, không có công lao, dựa vào đâu mà người ở trên ta, nhưng bọn họ lại không thể nói những lời như vậy đối với Trương Tôn gia chúng ta, đây chính là điểm khác nhau giữa chúng ta và bọn họ.

Điều Thái Tông thánh thượng hy vọng là bách tính tôn trọng người có công với Đại Đường, chứ không phải những con cháu sĩ tộc chẳng là cái gì kia, truyền đăng bản đẹp tại bạch ngọc sách, hơn nữa Hàn Nghệ đặt trọng điểm của vở kịch này ở hôn nhân dòng dõi, cũng chính là đang né tránh điểm này, cho nên đây sẽ không tạo thành bất cứ tổn hại nào đối với chúng ta, cho dù có, chúng ta cũng không sợ, chỉ có những kẻ chột dạ kia mới sợ.

Trương Tôn Diên gật gật đầu nói: "Con hiểu."

Trương Tôn Vô Kỵ thở dài: "Nhưng thằng bé Tập Nhận đó cũng quả là thông minh, như vậy hẳn nó đã nghĩ đến, Hàn Nghệ chẳng qua là một tiểu nông phu Dương Châu, nếu không có người chống lưng cho hắn, nhất định hắn không dám làm như vậy, nếu như nó hơi lỗ mãng một chút, mang theo nô khí đến chuốc phiền phức, trừ phi nó thật sự có thể ngăn cản vở kịch này, nếu không thì sẽ chỉ càng bại lộ thêm, khiến người khác cho rằng Thôi gia bọn họ có tật gậy mình, ta thấy hôm nay nó đến, chẳng qua chỉ là muốn thăm dò thôi."

Trương Tôn Diên cười nói: "Con và Thôi huynh chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ngoài nữ nhân đó ra, con vẫn chưa từng thấy huynh ấy chịu thiệt thòi lớn như vậy trên tay ai, gia gia, Hàn Nghệ này quả thực là một nhân tài."

Trương Tôn Vô Kỵ gật gật đầu nói: "Kỳ thật lúc đầu ta xem tấu chương của Dương Châu gửi lên, ta đã chú ý đến tiểu tử này, cũng nhìn ra ý Dương Tư Nột muốn đề bạt Hàn Nghệ, nhưng không ngờ trong đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tiểu tử này quả thực là tài hơn người."

Trương Tôn Diên nói: "Vậy có thể dùng cho chúng ta được không?"

Trương Tôn Vô Kỵ cười nói: "Con nghĩ sao?"

Trương Tôn Diên thoáng trầm ngâm, nói: "Tôn nhi cho rằng năng lực của một người chỉ là thứ yếu, phẩm hạnh của một người mới là quan trọng nhất, nếu là một người phẩm hạnh không tốt, năng lực càng lớn thì càng không thể thâm giao, thậm chí phải hạ thủ diệt trừ hắn trước, bởi vì người tâm thuật bất chính, tất sinh tai vạ."

Trương Tôn Vô Kỵ mỉm cười, lắc lắc đầu.

Trương Tôn Diên nói: "Gia gia không cho rằng như vậy sao?"

Trương Tôn Vô Kỵ nói: "Người trên đời, đâu có phân tốt xấu, người đều là ích kỷ, là tốt hay xấu, đều phải xem người có khả năng điều khiển người, nếu con có năng lực, gian có thể biến thành trung, nếu con không có năng lực, trung cũng có thể biến thành gian."

Lúc trước khi Thái Tông thánh thượng còn tại vị cũng không phải cả triều trung thần, trong đó không thiếu hạng gian ác, những người này mặc dù tâm thuật bất chính nhưng năng lực phù hợp, vì vậy Thái Tông thánh thượng biết rõ người này phẩm hạnh không tốt nhưng vẫn coi trọng, bởi vì Thái Tông thánh thượng có năng lực khống chế bọn họ, ví dụ như Hầu Quân Tập, nếu như Hầu Quân Tập sống ở cuối đời Hán, có lẽ cũng kiêu hùng giống như Tào Mạnh Đức kia, đáng tiếc hắn sống ở thời kỳ Thái Tông thánh thượng, kết cục này sớm đã định rồi.

Nói đến đây, ông ta vỗ nhẹ vào vai Trương Tôn Diên, nói: "Diên nhi, con nhất định phải ghi nhớ, đạo dùng người, không phải căn cứ vào phẩm hạnh của đối phương mà định, đó chỉ là cái cớ mà kẻ bất tài tìm cho mình, đạo dùng người chân chính là căn cứ vào năng lực của bản thân mà định, nếu là người mình không khống chế được thì cần phải sớm loại bỏ, quyết không thể do dự, bất luận phẩm hạnh này là trung hay gian, bởi vì người đều là dễ thay đổi, đặc biệt là trước quyền lực."

Trương Tôn Diên vuốt cằm nói: "Vâng, tôn nhi ghi nhớ."

Trương Tôn Vô Kỵ dường như cảm thấy Trương Tôn Diên quá nhỏ, nói những chuyện này với gã có hơi quá, cười ha ha, lại nói: - Thật ra nếu nói đến phẩm hạnh, trong lớp người nhỏ tuổi, gia gia vẫn thích nhất Trương An Thất Tiểu Quý các con.

Trương Tôn Diên lập tức tỏ vẻ rất bất mãn nói: "Gia gia, hiện giờ thành Trương An đã không có ai gọi chúng con như vậy rồi, người cũng đừng gọi như vậy nữa, bảy người chúng con hề nghe đến danh xưng này là lại cảm thấy mất mặt."

Trương Tôn Vô Kỵ sùng sốt, lập tức cười ha ha nói: "Xin lỗi, xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Vốn liếng đặt chân

Dịch: mafia777

Nếu như nói hai ngày trước Phụng Phi Lâu mới chỉ là tạo thành oanh động nhất thời, vậy thì hôm nay Phụng Phi Lâu đã nghênh đón sự chuyển biến thật sự.

Trước đây không cần nói Phụng Phi Lâu, cho dù thanh danh của cả Ngõ Bắc cũng là thối tha, đừng nói quý tộc, ngay cả hàn môn có một chút thể diện cũng sẽ không đến Ngõ Bắc, không phải nói Ngõ Bắc kém ra sao, Ngõ Bắc cũng có cô nương xinh đẹp, chỉ là vấn đề thể diện, bởi vì mọi người đều nói người đến đây đều là người ti tiện, cho nên phàm người sĩ diện đều sẽ không đến đây.

Đây cũng chính là nguyên nhân mấu chốt mà Hoa Nguyệt Lâu không cần tốn nhiều sức lực cũng khiến Phụng Phi Lâu suy tụt nửa thì đóng cửa.

Nhưng hôm nay, người đứng đầu đương triều giá lâm Ngõ Bắc, giá lâm Phụng Phi Lâu, thử hỏi ai còn dám nói người đến Ngõ Bắc đều là những người ti tiện?

Trong một ngày này, Ngõ Bắc đã thay đổi lớn bảy trăm hai mươi độ, Tào Tử kia lao lực tâm tư làm cho thanh danh của Ngõ Bắc hồi thối, nhưng Hàn Nghệ chỉ trong ba ngày đã rửa sạch Ngõ Bắc, có thể tưởng tượng được, không có ai còn cho rằng đến Ngõ Bắc là chuyện mất mặt nữa, nếu người nói như vậy, chẳng phải người nói Trương Tôn Vô Kỵ là người ti tiện, vậy thì người phải suy nghĩ cho kỹ, trên cái cổ này của người có mấy cái đầu.

Không thể nghi ngờ là, người được lợi lớn nhất chắc chắn là Phụng Phi Lâu, đặc biệt là vở kịch "Bạch sắc sinh tử luyện" này, đến cả Trương Tôn Vô Kỵ cũng vỗ tay khen hay, đây là một sự khẳng định cực lớn đối với vở kịch vừa mới dựng lên, bách tính đều không cần xem cũng biết vở kịch này nhất định là hay, cho dù không hay, người cũng phải nói hay, huống hồ vở kịch này quả thực là tuyệt vời vô cùng, không có gì để nói, nếu đã như vậy, những quan lại chức vị cao đó, đâu có lý gì không đến.

Bao gồm cả Hàn Nghệ cũng là nổi tiếng như cồn. Kỳ thật khi vở kịch mới bắt đầu, ánh mắt của mọi người vẫn đều đặt vào vở kịch, chứ không có chú ý đến Hàn Nghệ, dù sao cũng là người từ nông thôn đến, cho đến hôm nay Hàn Nghệ đưa câu đối lên sân khấu, cùng với lúc kết thúc, hần khéo léo đối lại câu đối của Thôi Tập Nhận, khiến hần đại danh xuất đầu.

Lúc đầu hần đã nói, phải giẫm lên vị trí của Thôi Tập Nhận, bây giờ hần đã làm được.

Tiểu tử nông gia đến từ Dương Châu này đã chấn kinh Trường An, danh tiếng lập tức vang xa.

Trong đại viện của Phụng Phi Lâu.

"Ày ày ày, các người nhìn ta như vậy làm gì, cũng đâu phải chưa từng gặp."

Hàn Nghệ ngồi trong viện, nhìn vào từng khuôn mặt ở trước mặt, có chút hoang mang.

Chỉ thấy tứ Mộng và Hùng Đệ, Tiểu Dã đều nhìn Hàn Nghệ với một vẻ hưng phấn.

Hùng Đệ tiến thẳng đến sát mặt Hàn Nghệ, cười he he nói: "Hàn đại ca, huynh thật là lợi hại."

Hàn Nghệ một tay đẩy ra Hùng Đệ, nói: "Được rồi, tiểu tử đệ đừng có ở đây nịnh hót nữa."

Nói xong, hần lại quay sang Mộng Nhi các nàng nói: "Các cô cũng đừng kiêu ngạo, vẫn phải tiếp tục nỗ lực, ta phải cho các cô biết, diễn xuất trên đài này, cũng chính là một con dao hai lưỡi, các cô diễn tốt thì khách sẽ đều coi các cô như nữ thần, phù phục dưới váy của các cô, nhưng nếu các cô diễn kém, bọn họ sẽ không lưu tình mà nhổ nước bọt vào các cô."

Mộng Nhi các nàng gật đầu. Hiện giờ bọn họ đều vô cùng tin tưởng mà không hề nghi ngờ đối với lời của Hàn Nghệ, bởi vì cho đến hiện tại, Hàn Nghệ có thể nói là không có chút sơ hở.

Hàn Nghệ nói: "Còn nữa, gần đây các cô đừng ra ngoài, phàm là người ngoài thì đều không gặp."

Mộng Nhi nói: "Tại sao lại vậy?"

Hàn Nghệ trợn mắt nói: "Tất nhiên là duy trì cảm giác thần bí a! Các cô càng cẩn thận, càng cao quý thì những người đó sẽ chen chúc nhau như ruồi bọ mà đến, ặc... sự so sánh này không ổn, ừm... sẽ giống như ong cả ngày quần lấy các cô. Các cô phải ghi nhớ, thứ càng không có được thì càng muốn có, những sĩ tộc kia cũng sẽ làm như vậy, cho nên trước mặt người ngoài, các cô nhất định phải giữ tư thái cao quý, ra ngoài đều phải mang khăn che mặt, đừng dễ dàng nói chuyện với người khác, bất kể đối phương là công tử của nhà nào, nếu như nhân vật lớn đến, tự ta sẽ ra mặt, biết chưa?"

Mộng Nhi các nàng như hiểu như không gật gật đầu, bởi vì cách làm này của Hàn Nghệ hoàn toàn tương phản với mô thức kinh doanh trước đây của bọn họ, cho nên nhất thời cũng sẽ khó hiểu được cái hay trong đó.

Hàn Nghệ cũng không muốn nói nhiều, đây chỉ có thể dựa vào hần đi bên cạnh giám sát thôi, nói: "Được rồi, các cô mau đi nghỉ ngơi đi, đọc lại lời thoại

cho kỹ, bây giờ càng ngày càng nhiều người chú ý đến chúng ta, chúng ta lại càng cần phải cố gắng, nhớ là đừng có tự mãn."

"Vâng, chúng ta biết rồi."

Ở hậu thế Hàn Nghệ đã thấy rất nhiều minh tinh vì nổi tiếng nhanh chóng mà ngủ quên trên vinh quang, không cố gắng, kết quả dẫn đến tụt dốc không phanh, chỉ có số ít những người như vậy có thể nổi tiếng lâu dài, nhưng những người này đều có một đặc điểm vô cùng rõ rệt, đó là chuyên nghiệp, cố gắng.

Trên đời này không có chuyện không làm được hường.

Mộng Nhi, Mộng Đình các nàng khó tránh khỏi sẽ có một quá trình bành trướng, đây là chuyện nhất định, không thể tránh khỏi, bất cứ ai cũng như vậy, còn việc Hàn Nghệ phải làm chính là giữ các nàng lại, để các nàng bước đi chậm rãi, vững chắc.

Mộng Nhi các nàng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, trong lòng cũng có chút sợ hãi, bị Hàn Nghệ nạt như vậy, mau chóng quay về đọc lời thoại, còn Tiểu Mập, Tiểu Dã cũng bị các nàng kéo đi huấn luyện, hiện giờ hai người bọn họ đã trở thành thành viên huấn luyện chuyên nghiệp rồi.

Bọn họ đi rồi, một mình Hàn Nghệ ngồi trong viện, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, hắn biết một khi đi trên con đường này thì không thể thoát thân nữa, hắn chỉ có không ngừng leo lên, nhưng hắn leo lên, nhất định là giẫm vào người khác, cũng chính là nói kẻ thù của hắn sẽ càng ngày càng nhiều. Truyện đăng tại bachngoc.sachh.vn. Hắn cần thận lọc lại chuyện xảy ra hôm nay trong đầu một lượt, suy nghĩ có phải đã bỏ sót gì hay không, nhưng lại không nghĩ ra được gì, bởi vì hắn cũng vừa mới tiếp xúc với giai cấp trên, chẳng hiểu gì, mà thể lực rắc rối phức tạp khiến hắn có chút lực bất tòng tâm, hắn cần phải từ từ mò mẫm, lúc này hắn nhất định phải cẩn thận.

"Hàn tiểu ca."

Khi Hàn Nghệ đang suy nghĩ đắm chìm, chợt nghe có người gọi hắn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lư Nga đã đi đến, mặt đầm mồ hôi, vừa đi còn vừa lau mồ hôi, tò mò nói: "Oa! Tỷ đi làm gì vậy? Ra nhiều mồ hôi như vậy."

Lư Nga đã đi tới, lòng còn sợ hãi nói: "Người không biết đó, lúc này rất nhiều con cháu quý tộc vây lấy ta, hy vọng có thể gặp Mộng Đình một lần."

Một đám soái ca vây quanh một nữ nhân, nhưng lại là... Ô, trời ơi! Đây đúng là một chuyện bi thương, Hàn Nghệ trong lòng rất thông cảm với Lư Nga, nói: "Vậy tỷ nói thế nào?"

Lư Nga nói: "Ta nói Mộng Đình phải luyện tập, thật sự không có thời gian rảnh."

Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Tốt lắm, tỷ cứ nói vậy đi."

Lư Nga có chút khó xử nói: "Nhưng bọn họ đều không phải người dễ chọc vào, hơn nữa bọn họ nhất định sẽ lại đến, ta cứ nói như vậy, bọn họ nhất định sẽ bất mãn." Trước đây nàng mở thanh lâu theo thời, nhưng lúc đó nàng đã hy vọng những con cháu quý tộc này đến chứ không phải là đẩy họ ra ngoài, việc này nàng chưa từng làm qua.

Hàn Nghệ cười nói: "Cứ nói như vậy, đương nhiên không được a, chỉ có kẻ ngốc mới cứ tìm một cái cớ để thoái thác, cho nên tỷ phải nghĩ đủ mọi câu từ chối, phải biết tùy cơ ứng biến, đây chính là việc sau này tỷ luôn phải làm, nếu như đến việc này tỷ cũng không làm được, vậy tỷ dựa vào cái gì đi đầu với Tào Tú, tóm lại, dồn bọn họ lại, quyết không thể để bọn họ dễ dàng đạt được."

Người nói thì dễ. Trong lòng Lư Nga thầm than khổ một câu, gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Hiện tại chắc chắn nàng không dám trái lời Hàn Nghệ, bây giờ chuyện làm lớn như vậy, nếu Hàn Nghệ buông tay không quản, thì con đường duy nhất của nàng chính là tự sát, bởi vì nàng căn bản không có năng lực lớn như vậy để xử lý những chuyện này.

Lư Nga lại nói: "Còn chuyện nữa, ta muốn thương lượng với người một chút."

Hàn Nghệ nói: "Chuyện gì?"

Lư Nga nói: "Hiện giờ mọi người đều mê vở kịch này rồi, có phải chúng ta nên hủy bỏ hoạt động văn tiền đó không, ta vừa mới đến bên trường phòng xem thử, chỉ ba ngày nay, chúng ta đã lỗ hơn mười quan tiền, tiếp tục lâu dài, chúng ta nhất định sẽ không chịu nổi."

Trong chuyện làm ăn, danh tiếng cũng không thể làm cơm ăn, người phải đem danh tiếng chuyển hóa thành lợi ích.

"Việc này ta cũng đang muốn thương lượng với tỷ một chút."

Hàn Nghệ gật gù đầu, đột nhiên chỉ vào vị trí bên cạnh, nói: "Tỷ đừng cứ đứng đó, ngồi đi, đều là người một nhà, tỷ cũng đừng cứ bắt ta mời tỷ ngồi xuống."

"Ồ, phải."

Lư Nga cười ngượng, ngồi xuống.

Hàn Nghệ cười khổ một tiếng, nói: "Tỷ nói rất đúng, cho dù chúng ta nâng giá tiền cũng không sợ không có người đến, nhưng mà, bất luận là làm người,

hay là làm buôn bán, trước tiên phải xác lập gốc rễ vững chắc, Phụng Phi Lâu chúng ta chính là dựa vào một văn tiền này đi lên, một văn tiền này chính là gốc rễ vững chắc của chúng ta, cho nên cái này tuyệt không thể mất, nếu như mất, có thể chúng ta sẽ thất bại thảm hại."

Lưu Nga nói: "Nhưng chúng ta không có nhiều tiền như vậy để bù vào a."

"Tỷ nghe ta nói xong đã." Hàn Nghệ khẽ nhấc tay, tiếp tục nói: "Nhớ ngày Phụng Phi Lâu khai trương, ta đã mạnh mẽ phê phán Hoa Nguyệt Lâu, và còn mượn Hoa Nguyệt Lâu để nâng cao Phụng Phi Lâu chúng ta, ta từng nói khách chính là khách, bất luận xuất thân của người ra sao, chỉ cần người tiêu một văn tiền này, chúng ta sẽ tôn trọng người, đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và Hoa Nguyệt Lâu."

Cũng chính bởi vì như vậy, chúng ta mới có thể nhanh chóng lôi kéo một đám khách trung thành, nếu như chúng ta công việc thuận lợi rồi, liền nâng giá tiền, liền đổi đãi khác biệt, vậy chúng ta có gì khác với Hoa Nguyệt Lâu, cho nên một văn tiền này là không thể vứt bỏ, đây chính là văn hóa của Phụng Phi Lâu chúng ta.

Đương nhiên, chúng ta cũng không thể bù tiền, cho nên ta dự tính qua một ngày nữa sẽ hủy bỏ miễn phí đồ ăn, chuyển đồ ăn miễn phí thành đồ phải trả tiền, nhưng nhất định phải rẻ, đảm bảo bách tính thông thường cũng có thể mua được.

Tỷ đến mấy tửu quán kia nói chuyện, kêu bọn họ giảm giá cả xuống mức thấp nhất, đồng thời chúng ta cần phải thu phí dùng nhất định trong đó, phí dùng này không cần quá nhiều, nhưng nhất định phải giao, chúng ta nhất định phải cho bọn họ biết, là bọn họ phát tài nhờ vào chúng ta, chứ không phải chúng ta phát tài nhờ vào bọn họ, chúng ta phải lấy lại quyền chủ đạo.

Lưu Nga nói: "Việc này e rằng bọn họ sẽ không đồng ý."

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy thì bỏ đi, lời ít mà bán được nhiều vĩnh viễn vẫn là tốt hơn so với không bán được, quyết không thể để lòng tham của bọn họ phá hoại văn hóa và căn cơ của chúng ta, ta tin tuyệt đối có người đồng ý hợp tác với chúng ta."

Còn một điểm, tỷ không thể tiếp tục nghĩ như vậy nữa, Phụng Phi Lâu hiện giờ đã không phải là Phụng Phi Lâu trước đây rồi, chúng ta không cần cứ phải đi khấp nép cầu xin người khác, lúc tỷ đàm phán với bọn họ, nhất định chấn áp bọn họ, để bọn họ biết phải tôn trọng tỷ, tôn trọng Phụng Phi Lâu chúng ta, nếu bọn họ khó chịu, không sao, cứ để bọn họ đi.

Lưu Nga ngẫm nghĩ cũng phải, hơn nữa đối phó với những người này, nàng cũng không sợ, gật đầu nói: "Ta biết nên làm thế nào rồi."

Ngưng một chút, nàng lại hỏi: "Nhưng chúng ta nên kiếm tiền thế nào đây?"

"Danh tiếng."

"Danh tiếng?"

Hàn Nghệ gật gù đầu, nói: "Bách tính này có thể có bao nhiêu tiền, nếu chúng ta đặt nguồn lợi ích trên người bọn họ, vậy cũng không có tiền đồ lắm, hơn nữa cũng không phát tài nổi, chúng ta cần bọn họ giúp chúng ta tuyên truyền, hiện giờ võ kịch vẫn chỉ mới bắt đầu, cùng với việc võ kịch từ từ đi vào lòng người, danh tiếng của chúng ta càng ngày càng lớn, hình thành một kiểu trào lưu, ta tin là những quan lại chức cao kia sẽ nghĩ hết biện pháp mời chúng ta đến phủ bọn họ biểu diễn, những người này có tiền, chúng ta cứ ra sức mỗ, mỗ bọn họ một dao còn hơn mỗ người nghèo ngàn vạn dao."

Lưu Nga nghe vậy mồ hôi lại vã ra, lời này người cũng dám nói ra thật a!

Hàn Nghệ thì cũng không có chú ý, lại nói: "Mặc dù hiện giờ quốc cữu công đã tỏ thái độ rồi, nhưng chúng ta không thể hoàn toàn dựa vào ông ta, bởi vì thứ ông ta suy tính không giống chúng ta, nói thẳng ra, ông ta có thể vứt bỏ chúng ta bất cứ lúc nào, cho nên chúng ta cần phải dựa vào chính mình, chúng ta phải nhân cơ hội quốc cữu công vẫn đang chống lưng cho chúng ta, nhanh chóng thành lập mạng lưới quan hệ của mình."

Lưu Nga khó hiểu nói: "Làm sao để thành lập?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên là dựa vào lợi ích để xây dựng quan hệ, hiện giờ các cửa hàng lớn hầu như đều là bị quý tộc lũng đoạn, ví như tiệm vải, tiệm đồ sứ, đại tửu lầu, vân vân."

Lưu Nga lại hoang mang nói: "Việc này có quan hệ gì với chúng ta?"

Mĩa mào, với khả năng lĩnh ngộ này của người, sao có thể không bị bại trong tay Tào Tú lần nữa. Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên có quan hệ a! Ta lấy ví dụ, tiệm vải nhà ai đã làm một bộ xiêm y vô cùng đẹp, rồi đem xiêm y này mặc trên người Mộng Đình, Mộng Đình bây giờ đã được coi như là một tiêu nữ thần rồi, cô ấy có thể mang lại một tầng hào quang cho bộ y phục, mọi người nhìn thấy cô ấy mặc bộ y phục này rất đẹp, nhất định sẽ tranh nhau đi mua bộ y phục này cho thể diện của mình mặc."

Lấy thêm một ví dụ, xưởng nhà ai làm ra một món đồ sứ mới, chúng ta đặt món đồ sứ này ở một bên sân khấu, mọi người nhìn thấy món đồ sứ đẹp thế này, nhất định cũng sẽ muốn mua một cái về nhà, đây chính là danh tiếng tiêu phí, chỉ cần danh tiếng của chúng ta càng ngày càng lớn, vô hình trung tài sản của chúng ta sẽ càng ngày càng nhiều, cứ nói Mộng Đình nha, trước đây mọi người có thể bỏ mấy trăm văn tiền là có thể nghe cô ấy hát, bây giờ không trên mười quan tiền, đến mặt cũng không được thấy.

Nghe xong những lời này, Lưu Nga như sấm ngang tai, thất khiếu mở rộng, ánh mắt lóe lên, hưng phấn nói: "Kế này của Hàn tiểu ca đúng tuyệt diệu."

"Đây vẫn là mới bắt đầu, tiềm lực của võ kịch không chỉ có như vậy, việc chúng ta phải làm chính là vắt hết giá trị của nó. Hàn Nghệ khẽ cười, lại nói: -

Những việc này đều do tỷ đi đàm phán, tỷ muốn đánh bại Tào Tú, đầu tiên phải có đủ tư bản, thành lập mạng lưới quan hệ của mình, ít nhất trên địa vị phải bình đẳng với à ta, sau đó cướp hết khách của à ta, không có sự ủng hộ của những quý nhân này, à ta chẳng là cái gì, ta còn có chuyện khác phải làm, cũng không muốn tham dự chuyện của nữ nhân các người lắm, việc này thì tỷ tự làm đi."

Lưu Nga gật đầu nói: "Người cứ yên tâm, lần này ta sẽ không thua Tào Tú nữa đâu."

Hàn Nghệ trắng mắt nói: "Đương nhiên tỷ sẽ không thua, tỷ thua, ta cũng xong đời, nhưng có những lúc, thắng cũng có thể thắng đẹp một chút, dù sao tỷ cứ tận tình mà báo thù đi."

Lưu Nga cảm kích nói: "Đa tạ Hàn tiểu ca có thể cho ta một cơ hội như vậy."

"Câu này thì không cần nói, chúng ta là người một nhà, vốn nên trợ giúp lẫn nhau." Hàn Nghệ khoát tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Kẻ mặt báo

Dịch: mafia777

Cuộc nói chuyện ngẫu nhiên này Hàn Nghệ và Lưu Nga đã lặng lẽ đặt ra văn hóa, cùng với phương hướng phát triển trong tương lai của Phụng Phi Lâu.

Nói đơn giản, chính là lợi dụng võ kích, cùng với tiêu phí giá rẻ để đổi lấy bia miệng của dân chúng, rồi lợi dụng bia miệng của dân chúng để lấy được tiền từ trên tay những người giàu có, và còn xây dựng lên mạng lưới quan hệ của mình, đây là thủ đoạn mà những nhà tư bản hậu thế thường xuyên dùng.

Nhưng liên quan đến việc này, Hàn Nghệ vẫn chưa định ra mặt, điều hấn chú trọng là tinh thần đoàn đội, bất kể kiếp trước hay là kiếp này, vì hấn biết đơn binh tác chiến sẽ rất mệt, hơn nữa tỷ lệ thất bại cao, đế quốc La Mã cũng không phải là một người xây dựng lên, hấn cũng không có can đảm như vậy, mà Lưu Nga lại vô cùng hướng thụ tất cả những việc này, nếu đã như vậy, hấn tội gì không dứt khoát giao cho Lưu Nga đi làm.

Tuy hấn là một kẻ lừa đảo, nhưng hấn đồng ý tin tưởng người khác, chứ không phải là người đa nghi, bất luận là đám người Peter Zhu, hay là đối với Hùng Đệ, Tiểu Dã, hấn gần như không hề đề phòng.

Kỳ thật ở trong Thiên Môn, chuyện này cũng không thấy nhiều, suy bụng ta ra bụng người, kẻ lừa đảo phải đa nghi hơn người bình thường một chút, nhưng đây hoàn toàn là một nguyên nhân vô cùng quan trọng trong sự thành công của hấn.

Hiện tại Trường Tôn Vô Kỵ đã tỏ thái độ, quân bài Hàn Nghệ có thể đánh cũng đánh gần hết rồi, chỉ đợi xem Thôi gia xuất chiêu ra sao.

Sáng sớm hôm sau.

Cũng như thường ngày, Hàn Nghệ và Tiểu Dã hợp lực kéo Hùng Đệ ham ngủ ra khỏi chăn, sau đó ba người bắt đầu chạy bộ buổi sáng dọc Ngõ Bắc.

Sức khỏe chính là tiền vốn của cách mạng a!

Trải qua mấy ngày rèn luyện, thể lực của Hùng Đệ đã tăng lên không ít, chỉ cần Hàn Nghệ và Tiểu Dã không chạy nhanh, y vẫn có thể theo kịp, sẽ không giống như trước đây, chạy vài bước đã bắt đầu thở hổn hển.

"Tiểu Nghệ ca, lại chạy bộ à."

"Uhm"

"Tiểu Nghệ ca, chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!"

Những người cổ đại này đều thức dậy khá sớm, bởi vì buổi tối không có việc gì làm, mà Bình Khang Lý lại là một nơi có thể làm buôn bán, cho nên khi Hàn Nghệ chạy đến đường lớn, không ít người đã bắt đầu bán hàng rồi.

Những người này thấy Hàn Nghệ đều vẫy tay chào hỏi, Hàn Nghệ cũng không lấy làm phiền mà chào hỏi lại bọn họ.

Hùng Đệ hơi thờ dốc, nói: "Hàn đại ca, lúc trước khi chúng ta chạy bộ, hình như bọn họ không có nhiệt tình như vậy, tại sao hôm nay bọn họ đều chào hỏi huyênh."'

Hàn Nghệ cười nói: "Bởi vì bọn họ phải dựa vào ta để kiếm tiền."

Hùng Đệ hiểu kỳ nói: "Đây chính là tôn trọng mà Hàn đại ca huynh hay nói đến sao?"

Hàn Nghệ trầm ngâm một lát, mới nói: "Coi như vậy đi, nhưng trong này ít nhiều gì vẫn có chút quan hệ lợi ích, bọn họ tôn trọng không hoàn toàn là ta, mà là lợi ích ta mang đến cho bọn họ nhiều hơn, nhưng cũng còn tốt hơn là thả chó ra cắn chúng ta, đệ nói đúng không."

Hùng Đệ cười ha hả nói: "Vậy cũng phải."

Ba người đã chạy khá khá rồi, bắt đầu chạy trở về. Chạy đến một nửa, Hùng Đệ đột nhiên dừng lại, nhìn vào một hàng bánh nướng áp chảo bên đường, mũi giật giật mấy cái: "Thơm quá đi!"

Tiểu Dã cười hi hi nói: "Tiểu Béo, có phải huynh lại đói bụng rồi không."

Hùng Đệ ôm đầu cười.

Hàn Nghệ cười cười, nói: "Đi thôi, dù sao chúng ta cũng chưa ăn sáng, nhân tiện mua một ít mang về cho Tang Mộc, Mộng Nhi bọn họ ăn."

Ba người đi đến trước quầy hàng kia, chủ của quán bánh nướng áp chảo này là một đại thúc. Đại thúc này vừa thấy Hàn Nghệ đến, vội vàng nói: "Hàn tiểu ca, chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!"

Hùng Đệ hào sảng nói: "Đại thúc, cho ta mười cái bánh nướng áp chảo."

"Được!"

Đại thúc kia lập tức lấy mười cái bánh nướng áp chảo đưa cho Hùng Đệ.

Hùng Đệ một tay nhận bánh, một tay đưa tiền cho đại thúc kia. Tên nhóc mập này giữ tiền quen rồi, ra ngoài là luôn chuẩn bị ít tiền trên người, cho dù là chạy bộ, bởi vì y muốn mua đồ ăn bất cứ lúc nào. "Không cần, không cần."

Đại thúc kia xua tay lia lịa.

Hùng Đệ nghi ngờ nói: "Tại sao không cần, chẳng lẽ ông không kiếm tiền sao?"

Đại thúc kia nói: "Mấy ngày nay nhờ có Phụng Phi Lâu các người, bánh nướng áp chảo này của ta có thể bán hết mỗi ngày, sao ta còn có thể lấy tiền của mấy người."

Hóa ra bánh nướng áp chảo của đại thúc này cũng là một trong những đối tượng hợp tác của Phụng Phi Lâu.

Hàn Nghệ cười nói: "Ông cầm lấy đi, chuyện nào ra chuyện đấy, nếu ông làm như vậy, lỡ như có người khác cho ta bốn mươi cái bánh nướng áp chảo, có phải ta phải mua bánh từ chỗ người đó không."

Cái này không thể được a!

Đại thúc kia vừa nghe, vội vàng nhận tiền, lại liên tục nói cảm ơn.

Hàn Nghệ cười gật đầu, sau đó cùng Hùng Đệ, Tiểu Dã về Phụng Phi Lâu.

Ba người vừa mới đến cửa sau Phụng Phi Lâu, bỗng thấy xa xa có bóng dáng một nam tử cao dong dỏng đang đứng bên ngõ, cúi đầu nhìn chăm chú con rùa nhỏ trong tay mình, ánh mắt thâm tình kia, dường như muốn diễn cảnh tình người-rùa chưa dứt.

"Huyền Đạo ca ca."

Hùng Đệ nhìn thấy người này, có vẻ hưng phấn khác thường, cầm bánh nướng áp chảo chạy tới, thò gấp nói: "Huyền Đạo ca ca, huynh tìm đến Hàn đại ca đệ sao?"

Người này chính là Vương Huyền Đạo.

Vương Huyền Đạo mỉm cười gật đầu.

Hùng Đệ vẻ mặt cảm kích nói: "Lần trước Huyền Đạo ca ca huynh đã giúp đệ việc lớn, đệ vẫn luôn muốn nói với huynh một tiếng cảm ơn"

Nói xong nó liền thật thà khom người thi lễ, nói: "Cảm ơn huynh."

Thật ra nó và Vương Huyền Đạo chỉ gặp qua một lần, thậm chí ngay cả một câu nói cũng chưa từng nói, nó vẫn là biết tên của Vương Huyền Đạo từ miệng Hàn Nghệ, nhưng nó trời sinh tính hồn nhiên, nhiệt tình với người ngoài, một chút tâm cơ cũng không có, một tiếng Huyền Đạo ca ca này của nó

không phải để kết thân tạo quan hệ hoặc là một số nguyên nhân nào đó, thật sự là xuất phát từ tâm can.

Kỳ thật lúc này Vương Huyền Đạo nghe thấy Hùng Đệ gọi mình như vậy cũng cảm thấy kinh ngạc, nói thật, y và Hùng Đệ thật sự không quen, nhưng y nghe lại có chút cảm động, bởi vì y có thể cảm nhận được tâm ý của Hùng Đệ, gật gật đầu nói: "Nhân tiện thôi mà, không cần để tâm."

"Vậy cũng không được, có lẽ đối với Huyền Đạo ca ca huynh mà nói, đó là nhân tiện, nhưng lại là giúp đệ việc lớn." Hùng Đệ lắc lắc đầu, lại lấy ra một cái bánh nướng áp chảo nói: "Huyền Đạo ca ca, huynh đã ăn sáng chưa, đệ mời huynh ăn bánh."

Đương nhiên Vương Huyền Đạo đã ăn rồi, nhưng y vẫn nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn.

"Tiểu Béo, đâu có đạo lý mời người ăn sáng ở bên ngoài." Hàn Nghê đã đi tới, cười ha hả nói.

Hùng Đệ lập tức nói: "Huyền Đạo ca ca, thật sự xin lỗi, mời vào trong ngồi."

Vương Huyền Đạo nói: "Ta ngày ngày ngồi ở trong nhà, khó lắm mới ra ngoài một chuyến, chỉ muốn đi lại bên ngoài một chút."

Hùng Đệ quay đầu lại nhìn Hàn Nghê.

Hàn Nghê gật đầu, nói: "Các đệ mang bánh về cho bọn Tang Mộc trước, ta cùng Vương công tử đi bộ ở đây một lát."

Hùng Đệ "ồ" một tiếng, vẫy vẫy tay với Vương Huyền Đạo, nói: "Huyền Đạo ca ca, đệ về trước đây."

Tiểu Dã cũng vẫy tay, tính cậu khá trầm lặng, vừa hay tương phản với Tiểu Béo, không phải người quen, cậu thường không thích mở miệng, nếu không phải Vương Huyền Đạo trước đây từng giúp đỡ bọn họ, đến tay cậu cũng sẽ không giờ lên.

Vương Huyền Đạo mỉm cười gật gật đầu. Dường như đối mặt với Tiểu Mập, y cũng tương đối thoải mái một chút, ít nhất khoe miệng cười cũng rộng hơn một chút so với nụ cười mỉm thường thấy của y.

Đợi khi Hùng Đệ, Tiểu Dã về đến trong viện tử.

Hàn Nghê vươn tay ra, nói: "Mời."

"Mời."

Hai người rảo bước đến phía cuối hẻm.

Nhưng hai người đều không nói gì, không khí có vẻ hơi quái dị, đi được một lát, Hàn Nghê mới nói: "Xin lỗi."

Vương Huyền Đạo kinh ngạc nói: "Sao lại nói câu này?"

Hàn Nghê không đáp mà hỏi ngược lại: "Không phải người đến hỏi tội ta sao?"

"Hỏi tội?"

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Lời này từ đâu mà nói."

Hàn Nghê hồ nghi liếc nhìn y một cái, nói: - Người thật sự không biết?

"Ta rất ít nói dối."

Vương Huyền Đạo thành thật nói.

Chẳng trách lần trước cứ bán đứng ta, thì ra là không thích nói dối à! Mịa! Nhà người lừa ai thế. Hàn Nghê nói: "Lúc đầu là ta xin người cứu Tiểu Béo, bây giờ ta làm như vậy, người nhất định khó làm người, dù sao quan hệ của người và Thôi Tập Nhận cũng vô cùng tốt."

Vương Huyền Đạo sùng sốt, nói: "Ý người nói đến chuyện này?"

Hàn Nghê gật gật đầu.

Vương Huyền Đạo cười khổ lắc đầu, nói: "Người thật sự không hiểu Thôi huynh. Đây là hai chuyện, huynh ấy sẽ không vì chuyện này mà giận lây sang ta. Ta chưa bao giờ vì chuyện này mà cảm thấy áy náy gì, người cũng không cần."

Hàn Nghê hồ nghi liếc nhìn gã một cái, nhưng thấy y sắc mặt thản nhiên, dường như thật sự không để ý đến điều này, trong lòng khẽ thờ phào. Thật ra chuyện này quả thực hẳn vẫn luôn cảm thấy áy náy với Vương Huyền Đạo, nói: "Nhưng bất luận nói thế nào, chuyện này đối với người mà nói, việc ta làm vẫn là không phúc hậu, ta nên nói một tiếng xin lỗi với người."

Vương Huyền Đạo khẽ cười, đột nhiên nói: "Hôm qua trường bối của chúng ta đã gặp nhau, thương lượng làm sao ứng phó với vở kịch của Phượng Phi Lâu các người."

Hàn Nghệ nghe được có chút phản ứng không kịp, nói: "Vậy nên?"

Vương Huyền Đạo nói: "Vậy nên ngươi có muốn biết kết quả chúng ta thương lượng ra không?"

Tên này ngấm ngấm, cũng thật đúng là khiến người ta khó cân nhắc. Hàn Nghệ hồ nghi nói: "Nếu ta nói ta muốn, ngươi sẽ nói sao?"

Vương Huyền Đạo gật đầu nói: "Sẽ."

"Ồ?"

Hàn Nghệ chẳng hiểu tình huống này ra làm sao, cười ngược nói: "Vương công tử, ngươi đừng đùa ta nữa."

Vương Huyền Đạo rất chân thành nói: "Sao lại nói vậy?"

Hàn Nghệ nói: "Tại sao ngươi muốn nói cho ta biết?"

Vương Huyền Đạo nói: "Chúng ta là bằng hữu, nếu như ngươi muốn biết, đương nhiên ta nói cho ngươi biết, với lại quân tử thẳng thắn vô tư, không có gì không thể nói với người khác."

Quân tử?

Lý do này khiến Hàn Nghệ dở khóc dở cười, nhưng phản bác không được. Ngươi cũng không thể nói Vương Huyền Đạo không phải là quân tử chứ. Thẩm nghĩ, được rồi, nếu ngươi đã nói như vậy, ta cũng muốn xem xem ngươi muốn giờ trò quỷ gì, cười nói: - Vậy được, nếu Vương công tử cảm thấy không có gì không thỏa đáng như vậy, Hàn Nghệ xin chăm chú lắng nghe.

Vương Huyền Đạo nói: "Kết quả thương lượng của chúng ta, chính là chỉ cần ngươi không quá nhằm vào chúng ta thì chúng ta sẽ không quản, còn ủng hộ những tiêu chí chúng ta đến xem kịch."

"Thật hay giả?"

"Trước đó ta nói rồi, ta rất ít nói dối."

Lời này cũng muốn có người tin à, ta cũng thường xuyên lừa người, nhưng ta cũng sẽ không nói ta thường xuyên lừa người a! Hàn Nghệ hơi trầm ngâm, cười ha ha nói: "Ta hiểu rồi, nếu như các người cường hành cản trở, có quốc cữu công ở đây, các người rất khó thành công, ngược lại sẽ càng làm càng tồi tệ, khiến nhân tình không thể không nghĩ đến các người, nhưng nếu các người không nghe không hỏi, còn chạy đến xem kịch, vậy ngược lại bách tính sẽ không nghĩ đến các người, cái gọi là quân tử thẳng thắn vô tư, cao! Đúng là cao! Nghĩ tất là do Thôi Tập Nhận nghĩ ra đúng không."

Vương Huyền Đạo kinh ngạc nói: "Làm sao ngươi biết?"

Hàn Nghệ nói: "Hôm qua gã đã làm như vậy."

Vương Huyền Đạo gật gù đầu, nói: - Tuy rằng đối với Thôi gia mà nói, "Bạch sắc sinh từ luyện" này quả thực được coi là phiền toái, nhưng tạm thời sẽ không thể tạo thành tổn thương gì, việc này cần thời gian, nhưng ai có thể đảm bảo trong thời gian này sẽ không xảy ra bất cứ biến cố gì, bất luận là Vương gia chúng ta, hay là Thôi gia đều có đủ thực lực ứng đối bất cứ biến cố nào, thời đại loạn cuối Tùy, chúng ta cũng có thể tồn tại được, mà ngươi thì, có chút gió thổi cỏ lay, ngươi đều không chịu nổi, cho nên càng kéo dài nữa càng thêm có lợi đối với Thôi gia.

Hàn Nghệ cười khổ nói: - Ngươi nói rất đúng, nhưng đây là quá trình mà loại người như ta cần phải trải qua khi đang nỗ lực phấn đấu, chúng ta không thua nổi, nhưng cũng không có gì để thua, nếu không qua được thì chỉ có thể trách bản thân mình vô dụng, nhưng nếu vượt qua rồi thì ta có thể có thứ ta muốn, đây rất công bằng.

- Không ngờ ngươi nhìn thấu thấu như vậy. Vương Huyền Đạo cười, lại nói: - Vậy không biết Hàn tiểu ca có diệu pháp gì để phá giải?

Hỏi cũng thẳng thắn đấy.

Hàn Nghệ buồn bực nói: - Rốt cuộc là ngươi đến mặt báo, hay là đến thăm dò tin tức.

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: - Đều không phải, ta chỉ đến xem kịch thôi.

Hàn Nghệ tức giận nói: - Xem kịch, ngươi lừa ai đấy? Kịch là chính ngọ mới diễn, bây giờ ngươi đến làm gì.

- Xếp hàng!

- Xếp hàng?

Hàn Nghệ cả kinh nói: - Vương công tử, ngươi cũng xếp hàng à?

Vương Huyền Đạo nhiu mày, nói: - Không phải mọi người đều phải xếp hàng đó sao?

- Ấc... hàn Nghệ gãi đầu, nói: - Ngươi nói không sai, nhưng cũng có rất nhiều người không xếp hàng.

- Đó là bọn họ, ta là ta.

- Vậy nếu người ta chen vào hàng của ngươi?

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: - Không sao hết, dù sao ta có thể vào xem là được rồi.

- Vậy nếu như vì vậy mà ngươi không vào được?

- Sẽ không xuất hiện tình huống này.

Vương Huyền Đạo cười tự tin: - Dù sao ta cũng đến sớm như thế này.

- Vậy cũng đúng a.

Hàn Nghệ gật gật đầu, nhưng đầu óc hơi khó hiểu, Vương Huyền Đạo và công tử trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn khác nhau, việc này thật không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Nhìn qua thật náo nhiệt

Dịch: mafia777

Không ngờ một kẻ xuyên không ta đây cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc vì điều này? Thật là không nên a! Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Hàn Nghệ đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười.

Còn Vương Huyền Đạo lại càng cảm thấy chủ đề này không có quá nhiều giá trị để nói, nói: - Trở lại việc chính, hình như ngươi vẫn chưa nói phá giải thế nào.

Hàn Nghệ cười nói: "Ngươi thật muốn biết."

Vương Huyền Đạo gật gật đầu.

"Kỳ thật nói cho ngươi biết cũng không sao."

Hàn Nghệ tự tin cười, nói: "Vương công tử, mặc dù ta không bằng mấy quân tử các ngươi, nhưng ta cũng là một người có nguyên tắc, vở kịch của ta chỉ là châm biếm những thứ thật sự tồn tại kia, tuyệt sẽ không bịa đặt thị phi, cố ý gây chuyện."

Nếu các gia tộc các ngươi không mua bán hôn nhân thì đương nhiên ta không có cách nào, nhưng nếu các ngươi tiếp tục mua bán hôn nhân, một khi có người truyền tin tức ra ngoài, nhất định bách tính sẽ liên tưởng đến các ngươi, đến lúc đó lại nghĩ tới "Bạch sắc sinh tử luyện", lại nghĩ đến cảnh ngộ của Tinh Tinh và Hùng Phi, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng bất mãn với các ngươi, không chừng đến lúc đó chắc chắn sẽ còn có người ở bên cạnh châm ngòi thổi lửa, một khi bách tính không còn ủng hộ các ngươi nữa, vậy thì một số người nào đó muốn đối phó với các ngươi sẽ thoải mái hơn nhiều.

Vương Huyền Đạo bộ dạng trầm ngâm lắng nghe, nói: "Nói như vậy, Hàn tiểu ca cũng cho rằng kiểu mua bán hôn nhân này là một cách làm sai lầm."

Hàn Nghệ nói: "Nếu như không sai, tại sao các ngươi phải thấy sợ hãi?"

Vương Huyền Đạo trầm mặc không nói.

Hàn Nghệ dò hỏi: "Đương như ngươi cũng nghĩ như vậy."

Vương Huyền Đạo lập tức nói: "Ta không có nói như vậy."

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy thì coi như ta chưa hỏi đi. Nhưng mà vẫn phải đa tạ Vương công tử ngươi có thể nói cho ta biết những chuyện này, như vậy ít nhất ta sẽ an tâm không ít."

Vương Huyền Đạo nói: "Ngươi định tạ ơn thế nào?"

Hàn Nghệ sững sờ, hắn gần như không ngờ rằng Vương Huyền Đạo sẽ nói một câu như vậy, thuận miệng nói: "Hay là... lát nữa ta sẽ dẫn ngươi vào cửa

sau."

Vương Huyền Đạo lập tức nói: "Đa tạ."

Hàn Nghệ lại là sừng sốt, tên này quá nham hiểm rồi, đúng là không chịu nổi.

"Mịa! Ngươi cũng đúng là dối trá. Lúc này còn nói phải tuân thủ quy tắc gì đó, bây giờ lại dụ ta mở cửa sau cho ngươi."

Vương Huyền Đạo lắc đầu nói: "Không phải, không phải, tuân thủ xếp hàng là một kiểu lễ nghi, còn cự tuyệt lời mời của chủ nhân là một biểu hiện vô lễ, hơn nữa, ta cũng không có dụ ngươi, ta chỉ là tiếp nhận lời mời của ngươi, trừ khi ngươi không có thành ý đáp tạ."

Hàn Nghệ không vui nói: "Ngươi đã nói như vậy, ta dám nói mình không thành ý sao, xem như ta thật sự phục ngươi rồi."

Vương Huyền Đạo mỉm cười, đột nhiên lại hỏi: "Hàn tiểu ca, ngươi làm như vậy là để trả thù Thôi huynh sao?"

Hàn Nghệ sừng sốt, chẳng lẽ đây mới là mục đích gã này tới? Thành thật nói: "Nếu như nói không thì chắc chắn là giả."

Việc này Vương Huyền Đạo đã rõ, cho nên không cần giấu giếm gì.

Vương Huyền Đạo ngập ngừng mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Hàn Nghệ nói: "Có phải ngươi có điều muốn nói."

Vương Huyền Đạo gật gật đầu, trôi qua một lát, mới nói: "Đây là cách nhìn của cá nhân ta, không có ý khác."

Hàn Nghệ gật đầu.

Vương Huyền Đạo nói: "Nếu ngươi chỉ là vì trả thù Thôi huynh, ta nghĩ có phải ngươi hơi quá đáng rồi không. Hơn nữa đối với ngươi mà nói, cũng quá nguy hiểm. Dù sao Thôi huynh cũng không có làm khó gì Tiểu Béo cho lắm, ngươi đâu cần phải làm như thế này."

"Có lẽ điều ngươi nói có lý, nhưng cách nghĩ của mỗi người đều không giống nhau."

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Tiểu Béo là người nhà của ta, mà người nhà đối với ta mà nói chính là tất cả, thậm chí là tính mạng. Nếu như mấy cái tát đó của Thôi Tập Nhận đánh trên mặt ta, ta có thể nhịn, nhưng đánh trên mặt Tiểu Béo, đây là việc ta quyết không thể tha thứ."

Ngươi cũng biết ước mong của Tiểu Béo là gì. Nó là người không có ác ý, nó chỉ là muốn tặng thỏ cho Oánh Oánh, ta không tin là Thôi Tập Nhận sẽ không biết. Tiểu Béo chỉ là một đứa trẻ, suy xét sự tình khó tránh khỏi không chu toàn, đây là việc có thể thông cảm, nếu như đệ đệ của ngươi lên chạy đi thăm Oánh Oánh, ngươi sẽ đánh sao?

Thật ra nói cho cùng, chỉ đơn giản là gã xem thường Tiểu Mập, gã nghĩ đánh mấy cái tát cũng không có gì to tát, Tiểu Mập chẳng qua chỉ là một tên dân đen thôi, đây là một kiểu kỳ thị. Gã hoàn toàn chưa từng nghĩ, chuyện này có thể sẽ tạo thành nỗi ám ảnh cả đời không thể xóa nhòa đối với Tiểu Mập. Còn ta là đại ca của Tiểu Mập, ta không thể coi như chưa từng có gì xảy ra, ta nhất định muốn gã phải trả giá vì chuyện này. Kỳ thật nếu như lúc đó không có mặt ngươi, có thể ta sẽ xông lên liều mạng với gã ngay tại đó, cho dù không đánh lại, ta cũng phải cắn hai miếng thịt của gã.

Vương Huyền Đạo khẽ nhíu mày, trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Ngươi còn nhớ trên đường đến Thôi gia, ta đã từng nói với ngươi, nếu như Thôi huynh làm chuyện gì với Tiểu Mập, mong ngươi có thể thông cảm"

Hàn Nghệ nói: "Nhưng ta không có nhận lời."

Vương Huyền Đạo khẽ thở dài: "Thật ra Thôi huynh không phải loại người như ngươi tưởng tượng, huynh ấy tuyệt đối là một chính nhân quân tử, sở dĩ huynh ấy làm như vậy, cũng là có nỗi khổ của huynh ấy."

"Chính nhân quân tử?"

Hàn Nghệ khinh thường cười nói: "Không phải chứ."

Vương Huyền Đạo nói: "Ngươi có điều gì cứ việc nói."

Hàn Nghệ nói: "Khi ta mới đến Trường An đã thấy gã gọi người đi vây đánh Độc Cô Vô Nguyệt, quân tử chắc sẽ không làm chuyện này chứ."

"Chuyện này lần trước ta đã nghe nói." Vương Huyền Đạo thở dài, nói: "Vô Nguyệt, hần... Hần là một ngoại lệ."

"Cũng chính là nói Tiểu Béo là một ngoại lệ? Ha ha, ngoại lệ không phải dùng như vậy."

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Có lẽ quả thực gã có nỗi khổ của gã, nhưng ta cũng có ranh giới của ta. Thật ra ta làm như vậy, cũng không hoàn toàn là muốn trả thù Thôi Tập Nhận, ta muốn chứng minh ta có khả năng bảo vệ người nhà của ta nhiều hơn."

Nói tới đây, hần bỗng thở dài: "Không giấu ngươi, con người ta đây làm việc cực ít hối hận, duy chỉ có hai việc hối hận, thứ nhất chính là mẫu thân của ta

qua đời, thứ hai chính là thê tử của ta bỏ ta mà đi. Đây đều là vì ta không có khả năng bảo vệ họ, từ đó dẫn đến việc họ bỏ ta mà đi. Cuộc đời của một người có thể có mấy người thân."

"Người còn có thê tử?"

Vương Huyền Đạo nói với vẻ hơi hiếu kỳ, tiết tấu nói chuyện của y luôn không giống người khác, khiến người khác có cảm giác không nắm được trọng điểm.

Hàn Nghệ rất bất đắc dĩ nói: "Ta nhìn đẹp trai như vậy, có thê tử chắc không phải chuyện gì đáng kinh ngạc chứ."

Vương Huyền Đạo sững sốt, không lên tiếng.

Hàn Nghệ khó chịu nói: "Người đây là ý gì?"

Vương Huyền Đạo "Ừm" một tiếng.

Shit!

Trong lòng Hàn Nghệ chỉ vô số ngón tay thối vào Vương Huyền Đạo, nhưng nói đến Tiêu Vân, hắn không khỏi cảm thấy hui quạnh, đột nhiên nói: "Hỏi người một chuyện."

Vương Huyền Đạo nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Trường An này có một đại hộ họ Tiêu nào không."

Kỳ thật hắn đã muốn hỏi câu này từ lâu rồi, nhưng hắn cũng lo lắng, dù sao hạ nhân mà Tiêu Vân nói trước khi đi, còn hắn bây giờ thực lực quá yếu, hắn vẫn sợ đụng phải tổ ong vô vè, cho nên vẫn luôn vô cùng thận trọng với chuyện này, không dám dò hỏi dễ dàng. Hôm nay nếu không phải nói đến chuyện này, e rằng hắn cũng không sẽ hỏi thêm câu này.

Vương Huyền Đạo cau mày nói: "Huynh nói Lan Lăng Tiêu thị?"

Lan Lăng Tiêu thị? Hàn Nghệ từng nhìn thấy Lan Lăng Tiêu thị này trong một số phim điện ảnh, lúc đầu nói: "Ta nói là Tiểu nguyệt Tiêu."

"Tiểu nguyệt Tiêu?"

Vương Huyền Đạo sững sốt, lúc đầu nói: "Vậy không có." Ngưng một chút, y lại nói: "Với lại họ Tiêu mà người nói, ta chưa từng nghe qua"

"Hả?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nhìn Vương Huyền Đạo, tiểu nguyệt Tiêu ở hậu thế nhiều không kể xiết.

Vương Huyền Đạo nói: "Có lẽ là ta cực ít ra ngoài, kiến thức nông cạn, nhưng ta thật sự chưa nghe qua họ này, họ Tiêu trong thiên hạ, độc tôn Lan Lăng Tiêu thị."

Đúng vậy! Tiêu Vân rất có khả năng là tên giả, chẳng lẽ nàng là con gái của Lan Lăng Tiêu thị, không thể chứ. Hàn Nghệ lại bán tín bán nghi, nói: "Lan Lăng Tiêu thị này cũng được coi là đại gia tộc sao?"

Vương Huyền Đạo gật gật đầu nói: "Giang Nam đệ nhất gia tộc, cũng rất có thế lực trong triều."

"Bây giờ cũng vậy."

"Bây giờ còn mạnh hơn xưa."

Vương Huyền Đạo đột nhiên nói: "Hàn tiểu ca, ta đây khuyên người một câu, người tuyệt đối đừng động vào người của Tiêu gia, đặc biệt là nữ nhân của Tiêu gia, nếu không thì, hậu quả khó lường."

"Tại sao?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nhìn Vương Huyền Đạo, đột nhiên phát hiện trên mặt tên biến thái này toát mồ hôi.

Vương Huyền Đạo lúc đầu không nói.

Hàn Nghệ về mặt hồ nghi, nhưng thấy dường như y không muốn nói nhiều, nên cũng không hỏi thêm nữa.

Hai người lại chuyện trò mấy câu, Hàn Nghệ vốn muốn mời y vào phòng ngồi, nhưng Vương Huyền Đạo đã chối khéo. Không có cách nào, Hàn Nghệ chỉ có thể mời y vào Phòng Phi Lâu từ cửa sau, Vương Huyền Đạo vui vẻ nhận lời, xem ra y thật sự là đến để xem kịch.

Kỳ thật Vương Huyền Đạo không thích nơi đông người lắm, nhưng y càng không thích hành vi chen ngang. Y ngồi cũng ngồi đoan chính như vậy, sao có

thể đi chen ngang, theo y thấy đây là chuyện khó có thể mở miệng, kiểu biến tướng này của Hàn Nghệ cho y đi cửa sau, khiến y vô cùng vui vẻ.

Vì còn việc phải an bài, Hàn Nghệ không thể cứ ngồi cùng Vương Huyền Đạo, nói với y mấy câu rồi rời đi.

Giờ chính ngọ đến, người bên ngoài càng lúc càng đông, từng tiếng ồn ào huyền não truyền vào trong lầu.

Hàn Nghệ xử lý xong chuyện kinh tế liền đi vào trong lầu, chỉ thấy một mình Vương Huyền Đạo nấp trong góc tối ở lầu hai, chơi con rùa nhỏ và tiền đồng, không hề có một chút nào là bị tiếng ồn ào bên ngoài quấy rầy.

Vương Huyền Đạo thấy hán đến, liền hỏi: "Ngươi làm xong chưa?"

Hàn Nghệ gật gật đầu, nửa nói đùa: "Xem ra ta làm phiền ngươi rồi!"

Vương Huyền Đạo thu đồng tiền lại, nói: "Không đâu, ở cùng với ngươi, tất cả bói toán đều biến thành trò chơi, không tính nổi nữa."

Cái gì mà ở cùng với ta, nói mờ ám như vậy, không phải là y thích đàn ông chứ, vậy thì người đi thích Độc Cô Vô Nguyệt đi, đó mới là đối tượng tốt nhất của đồng chí! Hàn Nghệ cười khổ nói: "Ta thật sự lợi hại như vậy sao?"

Vương Huyền Đạo cười nói: - Nếu ngươi không lợi hại, quốc cữu công cũng sẽ không đến chống lưng cho ngươi.

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng nói: - Đừng nói khó nghe như vậy được không, làm giống như là quan dân cấu kết gì đó, quốc cữu công chỉ là đến xem kịch, ngươi nghĩ phức tạp quá rồi.

Vương Huyền Đạo mỉm cười không nói.

Đúng lúc này, chợt nghe bên ngoài có người lớn tiếng gào lên: - Ày, các người làm gì, tại sao không xếp hàng?

Sau tiếng kêu la này, âm thanh náo nhiệt bên ngoài lập tức yên tĩnh lại.

Lại nghe một người nói: - Thằng ranh này ngươi nói ai?

- Chính là nói ngươi a!

- Ngươi là cái thá gì, bốn công tử thích đứng ở đâu là chuyện của bốn công tử, ngươi quản được hả.

- Chúng ta đều đang xếp hàng, dựa vào cái gì mà các ngươi không xếp hàng.

- Nói không sai, chúng ta đều xếp hàng ở đây từ sáng sớm rồi, các ngươi đến muộn như vậy thì phải đứng phía sau.

- Ba tên dân đen các ngươi, biết ta là ai không?

- Sao lại không biết, ngươi là Vi nhị công tử, nhưng ngươi cũng phải xếp hàng a!

Hàn Nghệ nghe vậy không khỏi nhún mày.

Vương Huyền Đạo khẽ chỉnh lại ống tay áo, chậm rãi nói: - Chuyện này không liên quan đến chúng ta, Thôi huynh cũng không chơi mấy thủ đoạn bí ối này.

Tên này đầu óc xoay chuyển cũng rất nhanh đấy nhỉ. Hàn Nghệ cười nói: - Ta biết.

Đúng lúc này, Tang Mộc vội vội vàng vàng đi tới, nói: - Ân công...

Hàn Nghệ nhấc tay lên, nói: - Được rồi, ta biết rồi.

Nói xong, hán quay sang Vương Huyền Đạo nói: - Ngươi có muốn đi xem trò vui không.

- Không cần, ta sợ phiền phức.

Vương Huyền Đạo lắc đầu, đứng dậy, lại bổ sung một câu: - Đứng ở trên lầu cũng có thể xem.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Loạn quá

Dịch: mafia777

Quy nhân đứng là quy nhân, cả ngày chỉ biết trốn trong phòng.

Hàn Nghệ tức đến mức trong lòng chửi đổng lên, làm bằng hữu, bây giờ ta có khó khăn, ngươi lại nói một câu như vậy, thật không giảng nghĩa khí mà.

Nhưng không có cách nào, Vương Huyền Đạo không hề để ý đến ánh mắt khinh bỉ đó của Hàn Nghệ, cùng Hàn Nghệ đi đến đầu cầu thang, sau đó thì đi đến trước một cửa sổ khá kín đáo.

Còn Hàn Nghệ và Tang Mộc thì bước nhanh đến cửa ngoài, chỉ thấy hàng ngũ lễ ra chính tề hiện giờ đã trở nên hơi hỗn loạn, phía trước vây quanh một nhóm người, một công tử trong đó đang tóm lấy một thư sinh khá gầy gò, phần nộ mắng: "Thằng ranh ngươi có dám nói lại câu nữa."

Thư sinh gầy gò kia thì ngẩng cao đầu cãi lại: "Thánh nhân viết, nhân giả bất ưu, tri giả bất hoặc, dũng giả bất cù (người nhân nghĩa không ưu phiền, người hiểu biết không nghi hoặc, người dũng cảm không sợ hãi), ngươi không xếp hàng chính là ngươi không đứng, tại sao ta không dám nói."

"Hay cho một 'dũng giả bất cù', hôm nay ta cũng muốn xem thứ dân đen nhà ngươi mạnh mẽ thế nào."

Công tử kia tức giận mắng một câu, giờ quyền lên chuẩn bị động thủ.

Hàn Nghệ vội vàng đi lên lớn tiếng nói: "Dừng tay."

Công tử mặt trắng kia liếc mắt nhìn, không thèm quan tâm, liền giáng xuống một quyền.

Một cánh tay to lớn thò ra trên không, nắm lấy cổ tay của công tử mặt trắng.

Công tử mặt trắng kia quay đầu lại nhìn, thấy là một nam tử cao to, giận dữ nói: "Nguyên Liệt Hồ, việc này không liên quan đến ngươi, ngươi tránh ra cho ta."

Nguyên Liệt Hồ cười nói: "Vi nhị, ta đây là sợ ngươi bị người khác lợi dụng."

Công tử này chính là nhị công tử Vi gia, Vi Phuong.

Xem ra Vô Kỵ huynh cũng không có mang kim thủ chỉ quang hoàn đến cho ta. Hàn Nghệ trong lòng chẳng biết làm sao, đành không thèm để ý đến mấy vị công tử này, vội vàng đi lên, nói: "Xin lỗi các vị, ta là đồng chủ của Phượng Phi Lôu này, xin hỏi xảy ra chuyện gì vậy?"

Thư sinh gầy gò kia nhân lúc Vi Phuong và Nguyên Liệt Hồ nói chuyện với nhau, khăn trương thoát ra, mặt hướng đến phía Hàn Nghệ, tay chỉ vào Vi Phuong kia nói: "Huynh đến thật đúng lúc, Vi nhị công tử này không xếp hàng, vừa đến đã đứng phía trước, vậy là quá không công bằng với những người xếp hàng chúng ta, chúng ta cực khổ xếp hàng từ sáng, vốn dĩ có thể vào trong xem kịch, nhưng bây giờ có khả năng không vào được nữa rồi."

Lại có một người kêu lên: "Ngươi là đồng chủ của Phượng Phi Lôu, cũng là người bảo chúng ta xếp hàng, việc này ngươi phải cho chúng ta một lời giải thích."

Các ngươi đứng phía trước như vậy, cho dù có thêm mấy chục người nữa đến, các ngươi cũng vẫn vào được, đúng là chẳng chuyên nghiệp một chút nào. Hàn Nghệ thầm khinh bỉ một phen, liếc mắt một lượt, thấy những người còn lại tuy không mở miệng nhưng ánh mắt đều tập trung vào hắn, trong lòng đã có tính toán, chấp tay nói: "Vị Vi công tử này, dám hỏi có chuyện này không?"

Vi Phuong vung tay lên, hất bàn tay to lớn của Nguyên Liệt Hồ ra, đương nhiên Nguyên Liệt Hồ cũng không có dùng sức, y sửa sang lại y phục, nhìn Hàn Nghệ với vẻ miệt thị, nói: "Có thì sao?"

Hàn Nghệ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Nếu đúng như vậy, thì mời Vi công tử ra phía sau xếp hàng."

Vi phuong căm tức nhìn Hàn Nghệ nói: "Ngươi có biết ta là ai không?"

"Không rõ lắm, nhưng trong lòng có đoán được." Hàn Nghệ rất thành thực nói.

Vi Phuong hừ nói: "Ta mặc kệ ngươi có đoán được hay không, đây không phải chuyện của ngươi, nếu ngươi biết điều thì mau rút qua một bên cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí với ngươi."

Hàn Nghệ vẫn nói: "Xin lỗi, việc này e là ta không làm được, dù sao ta cũng là người bảo mọi người xếp hàng."

Vi Phuong một tay túm cổ áo của Hàn Nghệ, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng quốc cữu công đến đây xem kịch thì ta sẽ sợ ngươi, trong mắt ta ngươi chẳng qua chỉ là một tên tiện dân, ngươi có tin ta có thể khiến Phượng Phi Lôu của ngươi không mở cửa nổi không."

"Buông Hàn đại ca ra."

Chợt nghe một tiếng quát non nớt, chỉ thấy một bóng người gầy gò từ trên trời lao xuống, một cước đá về phía Vi Phuong.

Biến cố bất ngờ này khiến không ít người rơi vào trạng thái sợ hãi.

Một cước đá cao như vậy, sức mạnh này không cần nghĩ cũng biết.

Vi Phuong sợ đến ngất người, làm sao phản ứng lại kịp, kỳ thật cho dù có phản ứng kịp, ở trong đám đông chật chỗ như vậy cũng không tránh được.

Hàn Nghê đồng thời cũng là sắc mặt cả kinh.

Bỗng nhiên một cánh tay to lớn chắn trên đầu Vi Phuong, "bịch" một tiếng

"Hảo tiểu tử!"

Nguyên Liệt Hồ thu tay lại, ra sức vẫy tay mấy cái, hai mắt phóng ra ánh mắt hưng phấn.

Từ trên trời giáng xuống vẫn luôn là độc quyền của Tiểu Dã. Tiểu Dã mượn lực từ cánh tay của Nguyên Liệt Hồ, lộn người ra phía sau, đập lên vai của hai người, rồi lại nhảy vọt lên, một quyền đánh về phía Nguyên Liệt Hồ.

Nguyên Liệt Hồ một chương đánh ra.

Quyền chương đụng nhau

Nguyên Liệt Hồ chỉ cảm thấy lòng bàn tay nhức mòi, kích động nói: "Tiểu tử, có gan thì ra ngoài đánh với ta một trận."

Tiểu Dã đáp xuống bên cạnh Hàn Nghê, gần như ngửa đầu một trăm tám mươi độ bởi vì đối phương quá cao, nhưng Tiểu Dã không hề sợ hãi chút nào, trợn trừng mắt nói: "Đánh thì đánh, sợ người sao."

Nguyên Liệt Hồ cúi đầu nhìn kỹ, vẫn hơi giật mình. Bởi vì lúc này Tiểu Dã bay qua bay lại trên không trung, bây giờ đáp xuống đất, Nguyên Liệt Hồ mới biết biết thì ra Tiểu Dã thấp bé như vậy, vẫn đúng là có chút không hạ thủ được.

Nhưng đừng nhìn Tiểu Dã thân thể nhỏ gầy, về khí thế phải mạnh hơn Nguyên Liệt Hồ một bậc.

"Tiểu Dã."

Hàn Nghê khoác một tay lên vai Tiểu Dã, lại vội vàng nói với Nguyên Liệt Hồ: "Nguyên công tử thật sự xin lỗi, gia đệ nhỏ tuổi, không hiểu lễ nghĩa, đã mạo phạm Nguyên công tử."

Hiện giờ hắn không có thực lực để đắc tội với tất cả mọi người, lúc này trong lòng cũng bồn chồn lo lắng.

"Không sao, không sao."

Nguyên Liệt Hồ cười ha hả, vươn tay ra muốn xoa đầu Tiểu Dã: "Nhóc này thật đáng yêu, tên ngươi là gì?"

Tiểu Dã khó chịu một tay cản bàn tay thô của Nguyên Liệt Hồ, nói: "Sao ta phải nói với ngươi."

Hàn Nghê liếc nhìn Nguyên Liệt Hồ. Tuy hắn không hiểu người này, nhưng trong lòng thầm nghĩ, nếu Nguyên Liệt Hồ đã có tư cách nằm trong Trường An Thất Tử, nghĩ tất cũng không phải người bình thường, dù sao Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo, Thôi Tập Nhận có quen biết với y đều không phải là người bình thường, nói: "Nguyên công tử, chuyện này lát nữa ta sẽ tạ tội với huynh."

"Không cần, không cần."

Nguyên Liệt Hồ nói: "Ta chỉ là một người thô kệch, không hiểu mấy thứ này, ngươi làm việc đi, ngươi làm việc đi." Nói xong y lại nhìn Vi Phuong vẫn đang sững sờ, nói: "Vi nhị, ngươi cũng đừng cảm ơn ta, con người ta đây trọng nghĩa, ha ha."

Vi Phuong giật mình, lúc này mới hồi tỉnh lại. Đương nhiên y sẽ không cảm tạ Nguyên Liệt Hồ, nhưng Nguyên Liệt Hồ quả thực là đang giúp y, nhưng cảm giác nhục nhã, y chưa từng chịu nổi nhục nhã như vậy, không khỏi đem cục tức này đổ hết lên đầu Hàn Nghê, trừng mắt căm tức nhìn Hàn Nghê.

Hàn Nghê nói: "Vi công tử, gia đệ tuy có chỗ không đúng, nhưng là ngài động thủ trước."

Hắn mặc kệ ngươi là người nào, bảo vệ người nhà mới là điều quan trọng nhất, Tiểu Dã là đang giúp hắn, đương nhiên hắn sẽ không trách cứ Tiểu Dã.

Đột nhiên một người đi lên, nhìn Hàn Nghê nói: "Ta cho ngươi biết, Phụng Phi Lâu này của ngươi quyết không mở cửa được."

Người này chính là đại ca của Vi Phuong - Vi Quý.

Nguyên Liệt Hồ bật cười một tiếng, âm dương quái khí nói: "Ngươi nói không mở được thì không mở được à."

Vi Quý liếc mắt nhìn Nguyên Liệt Hồ nói: "Sao nào? Ngươi muốn giúp hấn sao? Người khác đều sợ Trường An Thất Tử các ngươi, ta không sợ, Trường An Thất Tử, hừ, chẳng qua chỉ là một trò cười thôi."

Nguyên Liệt Hồ nghe vậy, sắc mặt đại biến, nắm chặt hai tay, giận dữ nói: "Vi Quý, nếu ngươi còn dám nhắc đến Trường An Thất Tử nữa thì đừng trách ta không nể tình cảm giữa hai nhà."

Chợt nghe một người nói: "Nếu ngươi đã nói như vậy, xem ra ta không thể ngồi yên không lo rồi."

Chỉ thấy có một người đi ra từ trong đám đông, chính là Trịnh Thiện Hành, nhưng là một vẻ mặt cười khổ.

"Trò hay không được xem, ngược lại còn bị đánh bắn vào người, đúng là xui xẻo."

Lại có một người đi ra, chính là Thôi Tập Nhận. Y liếc xéo Vi Quý, chỉ vào Nguyên Liệt Hồ nói: "Chuyện của ngươi và tên thô kệch này không liên quan đến ta, Phụng Phi Lâu này không mở ta càng thích, nhưng nếu ngươi nhắc đến chuyện cũ, ta cũng sẽ khiến ngươi không sống yên ổn."

"Cả ta nữa." Trên lầu chợt có người nói.

Mọi người đưa mắt lại nhìn, chỉ thấy Vương Huyền Đạo đứng trước cửa sổ, nhìn huynh đệ Vi thị với thần sắc không hài lòng.

Nguyên Liệt Hồ kinh hãi nói: "Ày, Vương quy nhân ngươi lên lúc nào vậy?"

Wang Huyền Đạo mắng: "-Ta không muốn nói chuyện với súc sinh ngươi."

Nguyên Liệt Hồ hừ nói: "Ai mà thêm, làm như rùa không phải giống súc sinh vậy."

Phù phù phù.

Không ít nhân sĩ đứng xem đều bật cười.

"Con mẹ tên nào đang cười."

Nguyên Liệt Hồ khó chịu gào lên một tiếng, liếc mắt nhìn một lượt, chung quanh lập tức im lặng.

Vi thị mới có hai huynh đệ, nhưng Trường An Thất Tử đã có bốn người đến, rõ ràng là chiếm ưu thế.

Vi Phương đôi mắt với bọn họ, truyện đăng tại bach ngọc sạch, dường như có chút sợ hãi, một chân hơi chuyển động về phía sau. Vi Quý dù sao cũng là đại ca, nhất định phải đứng ra bảo vệ đệ đệ, cười một tiếng, nói: "Ta chỉ nói sự thật thôi, lẽ nào nói sự thật cũng là sai sao."

Nguyên Liệt Hồ đột nhiên một tay tóm áo của Vi Quý, nghiêng chặt răng nói: "Ngươi có gan nói lại lần nữa, hôm nay nếu ta không phết ngươi, thì Nguyên Liệt Hồ ta chính là một tên súc sinh."

Vi Phương sắc mặt đại biến. Nguyên Liệt Hồ đã nhả ra những lời này rồi, rõ ràng là muốn đồng quy vu tận với Vi Quý, dù sao Vi gia cũng không phải người dễ chọc vào.

Thôi Tập Nhận liếc mắt lạnh lùng nhìn Vi Quý, nói: "Mặc dù ta vẫn luôn không tán thành việc dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, nhưng lần này ngươi làm quá rồi, ngươi nói lại lần nữa thử xem, hôm nay ta phải lấy cái mạng này của ngươi."

Trong nháy mắt bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Lời nói cay độc này nhả ra dường như đã không có chừa lại bất cứ con đường lui nào cho mình.

Vi Quý nhũn mảy liếc nhìn Thôi Tập Nhận đang bốc hỏa, nói không sợ là điều không thể, nhưng hình như không phản kháng lại thì mất mặt rồi.

Rốt cuộc Trường An Thất Tử đại diện cái gì? Hàn Nghệ tuy nghi vấn đầy đầu, nhưng cuối cùng hấn cũng hiểu tại sao mọi người đều không muốn nhắc đến danh xưng này, đây quả thật là quá kinh khủng.

"Dừng tay!"

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, nghe thấy hai người đồng thanh kêu lên.

Lại có hai người đi ra. Một người thân hình khá béo, rất trẻ tuổi, một người thân hình mảnh khảnh, hơi lớn tuổi.

Tên béo này chính là Trương Tôn Diên, gãi quay sang Nguyên Liệt Hồ chấp tay cười nói: "Vẫn mong Nguyên huynh nể mặt tiểu đệ vài phần."

Nguyên Liệt Hồ thấy hai người này đến mới buông Vi Quý ra, liếc mắt nhìn Trương Tôn Diên nói: "Trương Tôn, ngươi vẫn nhìn được thật à."

Trưởng Tôn Diên cười về áy náy, không có đáp lời.

Người thân hình mảnh khảnh kia thì lại quay sang Vi Quý nhíu mày nói: "Vi đại, lời lúc nãy ngươi nói có hơi quá đáng rồi."

Vi Quý sửa sang lại y phục, dường như có vẻ hơi chột dạ, ngoài miệng lại nói: "Bùi huynh, là gã xem vào chuyện của người khác trước."

Người này chính là thể tôn của Hà Đông Bùi thị, Bùi Thanh Phong.

Bùi Thanh Phong cau mày nói: "Nhưng bất kể như thế nào, ngươi cũng không nên nhắc lại chuyện cũ, hơn nữa, lúc này Liệt Hồ cũng đã cứu Vi nhị, ta nghĩ ngươi nên xin lỗi Liệt Hồ."

Nguyên Liệt Hồ khua tay nói: "Cái này thì không cần thiết, ta không thèm"

Nhưng Bùi Thanh Phong vẫn nhìn Vi Quý.

Vi Quý đấu tranh trong chốc lát, vẫn là chấp tay nói: "Đắc tội nhiều, vẫn mong Nguyên huynh thông cảm."

Vi Phương cũng chấp tay nói: "Lúc này đa tạ Nguyên huynh xuất thủ tương trợ."

Đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, Nguyên Liệt Hồ chấp tay nói: "Nhị vị Vi huynh quá lời rồi, nhưng vẫn mong nhị vị huynh đệ chớ có nhắc lại chuyện cũ, trừ chuyện này ra, những chuyện khác đều dễ nói."

Bùi Thanh Phong đột nhiên nhìn về phía Thôi Tập Nhận.

Thôi Tập Nhận lập tức tươi cười: "Kỳ thật chuyện này vốn không liên quan đến ta, bây giờ cũng là như vậy."

Bùi Thanh Phong vừa nhìn về phía Trưởng Tôn Diên.

Trưởng Tôn Diên liếc nhìn Hàn Nghệ, cặp mắt không nói.

Bùi Thanh Phong đột nhiên nói với Hàn Nghệ: "Bây giờ ngươi định làm thế nào?"

Lúc này Hàn Nghệ xem trò vui, hoàn toàn quên mất chuyện này là vì hấn mà ra, lúc này thấy Bùi Thanh Phong đột nhiên hỏi hấn, bất giác ngẩn ra, nhưng lập tức gập đầu nói: "Ta biết mình đã gây họa, không dám làm phiền các vị động thủ thêm nữa, Phụng Phi Lâu này ta không mở nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Lão phu thích ngươi

Dịch: mafia777

***

Hàn Nghệ vừa nói ra câu này, lập tức gây ra một trận xôn xao.

"Nếu ngươi muốn đóng cửa, vậy "Bạch sắc sinh tử luyện" này..."

"Chúng ta đều vẫn muốn xem."

"Đúng a, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không ghê gớm"

Người bắt mắt rất nhiều, nhưng không có ngoại lệ, đều là nói đến một nửa thì đột nhiên dừng lại, hiển nhiên, bọn họ vừa muốn xem "Bạch sắc sinh tử luyện", vừa sợ đắc tội với những con cháu quý tộc này.

Hàn Nghệ đứng ở trên bậc thang, ép ép tay nói: "Các vị xin yên lặng một chút, xin nghe ta nói một lời."

Mọi người dần dần an tĩnh lại.

Hàn Nghệ hết sức thành khẩn nói: "Nhớ ngày đầu tiên Phụng Phi Lâu khai trương, ta đã từng nói, ta mở Phụng Phi Lâu này tuyệt không phải vì tiền, chỉ là bởi vì ta nhận được sự đãi ngộ bất công ở Hoa Nguyệt Lâu, sự tức giận trong lòng khó phát ra, vì thế liền mở Phụng Phi Lâu này, quan niệm của Phụng Phi Lâu chúng ta chính là tôn trọng mỗi một vị khách, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

Nói tới đây, hắn dùng một chút, nói: "Hiện giờ "Bạch sắc sinh tử luyện" nhận được sự yêu thích của không ít người, nếu như ta muốn kiếm tiền, ta có thể bố trí chỗ ngồi đặc biệt, ta có thể làm số dịch vụ tiêu phí cao, người có tiền ngồi ghế đặc biệt, người không có tiền ngồi ghế phổ thông, ta tin mọi người cũng đều sẽ hiểu, Vì công tử bọn họ nhất định cũng vui vẻ, còn ta có thể kiếm rất nhiều rất nhiều tiền."

Nhưng ta không làm như vậy, không phải ta không biết kiếm tiền, cũng không phải ngu ngốc, mà là nếu như ta làm như vậy, thì có khác gì Hoa Nguyệt Lâu cao ngạo tự đại kia, tại sao ta lại thiết lập giá tiền là một văn tiền, chính là bởi vì ai cũng trả được một văn tiền, có thể thể hiện sự tôn trọng của Phụng Phi Lâu chúng ta không liên quan đến tiền, chỉ cần là khách, chúng ta đều đối xử bình đẳng.

Nói tới đây, toàn trường đã lặng ngắt như tờ, nhưng không trên mặt ít con cháu hàn tộc đều lộ ra vẻ cảm động, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Hàn Nghệ.

Đương nhiên, Hàn Nghệ lại cất lực bồi nhọ Hoa Nguyệt Lâu, tiếp tục nói: "Về phần tại sao ta bảo mọi người xếp hàng, đó hoàn toàn là vì nghĩ cho sự an toàn của mọi người, chứ không phải cố ý làm khó dễ ai. Nhiều người như vậy, nếu như không xếp hàng, một khi xảy ra chen lấn thì hậu quả không thể lường, ai cũng không muốn nhìn thấy loại bi kịch này xảy ra, kỳ thật các người xếp hàng hay không không liên quan lớn đến ta, ta cũng không kiếm thêm một văn tiền."

Nhưng đáng tiếc tưởng tượng và hiện thực luôn có sự cách biệt, bây giờ ta mới biết đây là sự khó khăn cỡ nào, mà ta chỉ là một bách tính phổ thông, không có bản lĩnh gì, cũng không có năng lực gì, không thể giải quyết vấn đề này, đây đều là lỗi của ta, bởi vì ta là đông chủ của Phụng Phi Lâu này, nhưng lại không thể khiến mỗi một vị khách coi đây như nhà mình, tại đây ta muốn nói một tiếng xin lỗi với mọi người.

Trước mắt cách làm công bằng nhất chính là đóng cửa. Như vậy thì ta cũng không thất hứa, làm được chuyện đối xử bình đẳng, vẫn mong mọi người thứ lỗi nhiều.

Bùi Thanh Phong cười nói với Hàn Nghệ: "Hiện giờ vỡ kịch nổi tiếng khắp Trường An, vì một chuyện nhỏ nhặt mà từ bỏ tình thế đại hảo này, có phải là hơi hành động theo cảm tính rồi không."

"Bùi công tử nói vậy sai rồi."

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Ta cho rằng chen ngang hàng này tuyệt không phải là chuyện nhỏ, nếu nói lớn lên, sợ dĩ loài người chúng ta lớn mạnh như vậy, đều là vì có văn minh, là văn minh khiến chúng ta biết phải khiêm nhường với nhau, tuân thủ pháp luật, kính già yêu trẻ. Nếu như ai mạnh hơn là có thể ức hiếp kẻ yếu, vậy có khác gì sài lang hổ báo?"

Nếu nói nhỏ hơn, vô quy củ bất thành phường viên (ý nói không có quy tắc thì sẽ không có hệ thống hoàn chỉnh), núi này cao còn có núi khác cao hơn. Hôm nay người chen ngang vào hàng trước mặt người khác, nói không chừng ngày khác sẽ có người chen ngang vào hàng trước mặt người, đến lúc đó nhất định người cũng sẽ bất mãn, có thể sẽ lại gây ra mâu thuẫn lớn hơn nữa, nếu như bây giờ ta không kiên quyết, vấn đề này sẽ luôn tồn tại, sớm muộn có một ngày, Phụng Phi Lâu ta đây cũng sẽ không mở cửa nổi.

Hắn còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy một giọng nói hết sức trầm âm: "Nếu bệ hạ muốn chen ngang, người cũng dám bắt bệ hạ xếp hàng sao?"

Lời vừa nói ra, lập tức gọi lên một loạt tiếng kinh ngạc.

Hàn Nghệ đưa mắt nhìn quanh, nhưng không nhìn thấy người nói chuyện, nói: "Bệ hạ là bậc tôn quý chí tôn, tất nhiên không thể vơ đũa cả nắm, nếu như bệ hạ có thể đến tiểu điểm, đó là vinh quang lớn lao của tiểu điểm, đương nhiên ta sẽ đích thân nghênh đón bệ hạ vào trong điểm, đây là lễ quân dân."

Nói đến đây, hắn lời nói xoay chuyển: "Nếu dưới tiền đề nhất định phải xếp hàng, vậy ta nhất định sẽ khuyên bệ hạ đi xếp hàng, bởi vì nếu như ta giật dây hoặc là chỉ bệ hạ chen ngang hàng, đây là hành động của nịnh thần, bởi vì chen ngang là một kiểu hành vi vô cùng không văn minh, bệ hạ là phụ mẫu của người thiên hạ, lý nên lấy mình làm gương."

Giọng nói âm trầm kia lại lên tiếng: "Khuyên bệ hạ xếp hàng? Người thật sự không sợ chết sao?"

Hàn Nghệ nói: "Chết đương nhiên là sợ, nhưng ta sợ có người chen ngang hơn."

"Ha ha! Hảo tiểu tử! Nghe thấy một tiếng cười lớn như tiếng chuông vang, bỗng nhiên một bàn tay lớn đưa tới trên đầu Vi Phụng."

Bốp!

Bàn tay lớn này rất vô tình đánh vào đầu Vi Phụng, suýt nữa đã đánh cho Vi Phụng ngã sấp xuống, lớn tiếng kêu đau. Còn chưa dứt lời, lại là một cái tát đập vào đầu Vi Quý, mọi người đều vẫn chưa định thần lại, lại nghe thấy một tiếng "bốp", đầu của Nguyên Liệt Hồ cũng chịu một cái tát thật mạnh.

"Ai ôi!!!! Đau quá a!"

Nguyên Liệt Hồ hai tay che đầu, kêu thảm một tiếng.

Động tác của ba người đồng đều khác thường, đều là che đầu.

Trong lúc đó, bàn tay kia lại đưa về phía Thôi Tập Nhận.

Thôi Tập Nhận mặt đã trắng bệch, giọng hai tay lên: "Cô... gia gia, đừng đánh, chât tôn xếp hàng."

Trịnh Thiện Hành cũng vội vàng giơ tay nói: "Văn bối cũng xếp hàng."

"Vậy sao?"

Cùng với một tiếng thảng thốt, chỉ thấy một người thân hình khôi ngô, đầu đội nón tre đứng ở giữa một đám Thái tử đảng, đầu này ngẩng lên, nhưng thấy người này ước chừng năm mươi tuổi, râu tóc đều đã hoa râm, một khuôn mặt cương nghị khắc khổ, nhưng hai mắt như đuốc, giọng nói như chuông đồng: "Lão phu khó khăn lắm mới bắt được chút thời gian, muốn đến đây xem kịch, bị một đám tiểu tử này các ngươi làm cho lão tử hôm nay đến kịch cũng không được xem, đúng là buồn cười."

Đang thái tử chung quanh vừa nhìn thấy mặt của lão già này, truyện đăng tại b achngocsach, vội vàng hành lễ nói: "Tiểu tử (Văn bối) bái kiến Lư quốc công."

Lư quốc công? Từ này nghe rất quen tai, hình như trước đây từng nghe qua. Hàn Nghệ hơi trầm ngâm, bỗng nhiên sắc mặt cả kinh, Trình Giáo Kim? Lão già này chính là Trình Giáo Kim tung hoành giới diễn nghĩa, bởi vì phu nhân thứ hai của ông ta là bà cô của Thôi Tập Nhận, vì vậy Thôi Tập Nhận gọi ông ta một tiếng cô gia gia, do đó có thể thấy, kết quả của liên hôn quý tộc này chính là khắp nơi đều có thể đụng phải thân thích.

Nguyên Liệt Hồ phát điên nói: "Lão tướng quân, con cũng xếp hàng."

"Vậy sao?" Trình Giáo Kim đầu tiên là mặt đỏ bừng bừng, nhưng lập tức đứng thẳng sống lưng, nói: "Lão phu không đánh được ngươi sao?"

"Đánh được, đánh được."

Nguyên Liệt Hồ gãi đầu, đột nhiên chỉ vào Bùi Thanh Phong nói: "Bùi huynh chen ngang."

Bốp!

"Ai ôi!" Bùi Thanh Phong che đầu, đau đến mức mặt nhăn nhó.

Nguyên Liệt Hồ lại lập tức giơ tay chỉ lên trên lầu: "Hà, Vương quy nhân đâu?"

Wương Huyền Đạo lúc này còn đứng trước cửa sổ lúc này đã không thấy bóng dáng.

Trình Giáo Kim không thèm để ý đến đám này, ánh mắt quét một lượt trên mặt những Thái tử đảng này, lại chỉ vào Hàn Nghệ nói: - Người ta mới chừng này, hơn nữa còn là một kẻ xuất thân nông phu, nhưng người ta còn hiểu chuyện hơn mấy tên hỗn tiểu tử các ngươi nhiều, ta nói mấy tên các ngươi, bình thường đọc sách được cái gì, cả ngày chỉ biết làm xằng làm bậy, đúng là không có tiền đồ.

Nói xong ông ta lại nhìn huynh đệ Vi thị nói: "Phượng nhi, Quý nhi, và cả Thanh Phong, ngươi nói lão phu đánh các ngươi đúng không?"

"Lão tướng quân đánh đúng."

Ba người cúi đầu nói.

Trình Giáo Kim là ai chứ. Khai quốc công huân, vị liệt Lãng Yên Các, tay nắm quân quyền, giáo huấn đám tiểu tử này, đó đúng là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà rồi, chẳng cần biết bọn họ là thể tôn của đại gia tộc nào.

"Đúng chỗ nào? Trình Giáo Kim nói."

Huynh đệ hai người lén liếc nhìn đối phương, sau đó lại liếc về phía Bùi Thanh Phong.

Bùi Thanh Phong lớn tuổi nhất, tất nhiên phải gánh, nói: "Chúng ta không nên chen ngang."

"Các ngươi biết mà còn làm như vậy."

Trình Giáo Kim giận dữ quát một tiếng, uy nghiêm vô cùng.

Một đám công tử ca đều cúi đầu không nói.

Kỳ thật bọn họ cũng không thật sự ức hiếp bách tính, bởi vì bách tính cũng sẽ không gây chuyện với bọn họ, bình thường đều rất ít có tiếp xúc, hơn nữa bọn họ cũng đều đối thủ của mình, chẳng qua bọn họ cho rằng, bọn họ đứng phía trước là chuyện đương nhiên, vì vậy mới dẫn đến xảy ra mâu thuẫn.

Trình Giáo Kim đột nhiên hướng tới Hàn Nghệ vẫy tay nói: "Tiểu tử, ngươi lại đây."

Hàn Nghệ vội vàng đi tới, hành lễ nói: "Tiểu tử Hàn Nghệ bái kiến Lư quốc công. Lư quốc công đại giá quang lâm, tiểu tử không tiếp đón từ xa, thứ tội, thứ tội."

Trình Giáo Kim một chương vỗ lên vai Hàn Nghệ. Mặt Hàn Nghệ trong nháy mắt từ màu trắng biến thành màu đỏ, cuối cùng hắn cũng hiểu, tại sao đến Nguyên Liệt Hồ cũng ôm đầu kêu thảm, đây không phải là hành động khoa trương, mà là thật sự rất đau.

Lại nghe Trình Giảo Kim cười ha ha nói: "Hào tiểu tử, cũng dám bắt bệ hạ xếp hàng, có chút phong phạm của lão thất phu Ngụy Trung, lão phu thích người."

Ngụy Trung? Ông lấy Ngụy Trung một trọc thần so sánh với một tên lừa đảo ta, nếu như Ngụy Trung nghe được, phỏng chừng sẽ kéo ông vào trong quan tài mất. Hàn Nghệ sợ hãi nói: "Tiểu tử có tài đức gì, sao dám so sánh với Ngụy công."

"Thật ra giống thất phu Ngụy Trung kia cũng không phải chuyện tốt gì." Trình Giảo Kim như thoáng chút suy nghĩ, nói.

Hàn Nghệ làm như không nghe thấy.

Trình Giảo Kim cười nói: "Thật ra lão phu sớm đã nghe nói đến tiểu tử ngươi rồi, trước đây Mục Châu phản loạn, là ngươi bày ra diệu kế, bảo vệ Dương Châu."

Không ít người đều cả kinh, bọn họ chỉ biết là Hàn Nghệ từ Dương Châu tới, nhưng không biết chuyện này, chỉ có số ít mấy người là sắc mặt bình thản.

Mà Trình Giảo Kim lại là tướng quân hạng nhất hạng nhì của quân bộ, vai vế cũng là hạng nhất hạng nhì như vậy, tất nhiên phải rõ hơn bọn họ nhiều.

Hàn Nghệ khiêm tốn nói: "Lư quốc công quá khen, tiểu tử chỉ là đánh bậy đánh bạ mà thôi."

Trình Giảo Kim hừ nói: "Lão phu đã đánh trận mấy chục năm, lẽ nào đến đánh bậy đánh bạ với hữu dũng hữu mưu cũng không phân biệt được sao, ngươi cũng đừng mơ Phụng Phi Lâu này nữa, về nhậm chức dưới trướng lão phu đi."

"Hả?"

Hàn Nghệ thật sự thụ sủng nhược kinh.

Trưởng Tôn Diên tiến lên một bước, chấp tay nói: "Trình gia gia, vẫn bối cho rằng nếu Hàn Nghệ muốn đầu quân, thì lúc đầu đã nhậm chức dưới trướng của Dương nhị gia rồi." Hiển nhiên y cũng biết nội tình.

"Vậy sao?"

Trình Giảo Kim liếc mắt nhìn Trưởng Tôn Diên một cái, lại nhìn Hàn Nghệ nói: "Ngươi có đồng ý hay không?"

Hàn Nghệ ôm quyền nói: "Đa tạ Lư quốc công đề mắt, nhưng tiểu tử thật sự không thích hợp làm một quân nhân."

"Không thích hợp?" Trình Giảo Kim càng thêm hứng thú nói: "Vậy ngươi cho rằng người như thế nào mới thích hợp làm một quân nhân?"

Hàn Nghệ nói: "Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh."

Đây là bạn nói khổ Bruce của hần nói cho hần biết.

Trình Giảo Kim tưởng rằng hần nhất định sẽ nói là ái quốc ái quân gì đó, nhưng không ngờ là một câu nói như vậy, thấy sừng sốt, đột nhiên bật cười ha ha: "Hay cho một câu tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh." Lại nói: "Ngươi không làm được sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Tiểu tử không biết, nhưng có lẽ không làm được, bởi vì con người tiểu tử lười nhác quen rồi, hướng tới cuộc sống tự do tự tại, tùy theo ý mình, hơn nữa đã ăn sâu vào xương tủy, sợ là không sửa được. Nhưng tiểu tử hết sức tôn trọng quân nhân, đặc biệt là đại anh hùng giống như Lư quốc công, chính bởi vì có anh hùng như Lư quốc công, chúng ta mới có thể sống an nhàn tự đắc như vậy."

"Được rồi, được rồi, ngươi đừng có nịnh bợ nữa, lão phu không thích mấy thứ này." Trình Giảo Kim khoát tay, lại nói: "Tiểu tử ngươi phải nghĩ cho rõ ràng."

Trịnh Thiện Hành, Thôi Tập Nhận đột nhiên liếc nhìn nhau.

Nghĩ rõ ràng? Chẳng lẽ ông ta muốn kéo ta ra khỏi vũng nước đục này, xem ra là như vậy rồi, nhưng ta đã dám bước vào rồi, nếu không làm được trò trống gì, ta còn mặt mũi ra ngoài sao.

Hàn Nghệ chấp tay nói: "Đa tạ Lư quốc công khen ngợi, nhưng tiểu tử thật sự không có suy nghĩ này."

Trình Giảo Kim sáng khoái nói: "Vậy được, lão phu cũng không miễn cưỡng ngươi nữa. Thời gian cũng không sớm, kịch này của ngươi khi nào thì diễn a!"

Hàn Nghệ đưa mắt nhìn sắc trời, vội nói: "Thời gian cũng sắp đến rồi, chỉ là... Nói xong hần lại ra về khó xử nhìn về phía huynh đệ Vi thị."

Trình Giảo Kim hướng tới nhóm công tử này nói: "Ta nói đám hỗn tiểu tử các ngươi cũng thật là ngốc hết thuốc chữa rồi, muốn xem kịch, lại không muốn xếp hàng, kêu hạ nhân đến xếp hàng sớm một chút là được rồi, đến một chút đầu óc cũng không có, xem chừng kịch này các ngươi xem cũng không hiểu, đi về đi, đi về đi."

Bùi Thanh Phong vốn dĩ cũng không muốn ở lại đây nữa, nhưng Trình Giảo Kim vừa nói như vậy, trầm nghĩ, nếu ta đi về, không phải là không có đầu óc

rồi sao, không thể về được. Hành lễ nói: -"Lư quốc công giáo huấn rất đúng, văn bối biết nên làm thế nào rồi. "

Nói xong y liền cao giọng, nói: "Năm mươi tiền mua một chỗ ngồi, ai bán."

"Ta."

Lập tức có hơn mười đôi tay thò ra.

Trình Giáo Kim đầu tiên là sững sờ, sau đó cười mắng: "Tiểu tử này..."

Hàn Nghệ nghe thấy vậy khoe miệng khẽ giật giật, cười thâm, chỉ sợ các người không có tiền trả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Đều có lai lịch

Dịch: mafia777

"Bạch sắc sinh tử luyện" quả thực hấp dẫn người, đây đã là sự thật không cần tranh cãi.

Nhưng tiền vĩnh viễn là thứ hấp dẫn người ta nhất, đây là định luật mãi mãi không thay đổi.

Cái nào nặng cái nào nhẹ, vừa nhìn là biết ngay.

Năm mươi văn tiền này cũng không ít, có thể mua đồ ăn vặt cả nửa tháng, xếp hàng là có thể kiếm được năm mươi văn tiền, còn có vụ mua bán nào nhẹ nhàng hơn thế này sao.

Hiện giờ có Trình Giáo Kim ở đây giúp Hàn Nghệ cầm lái, bất luận những người này sau này có xếp hàng hay không, hôm nay nhất định phải xếp hàng, đi cũng không đi được, bởi vì người mà đi thì người khác sẽ cười người không có đầu óc, xem kịch không hiểu. Thế là những công tử này lần lượt bỏ tiền ra mua chỗ ngồi, không ít người tranh nhau bán cho bọn họ.

Trình Giáo Kim cũng không nói gì đối với việc này. Việc vừa không phạm pháp, vừa không phải hành vi không có đạo đức, người tình ta nguyện, ai quản được, ngáp dài nói: "Lão phu cũng đi xếp hàng đây." Lúc nói chuyện, còn liếc mắt nhìn Hàn Nghệ một cái.

Không phải là ông ta ám chỉ ta dẫn ông ta đi cửa sau đấy chứ. Hàn Nghệ cười cười về ngượng ngịu, cũng đang nói thâm, có phải là nên mời Trình Giáo Kim đi cửa sau không.

Kỳ thật cho dù hẳn mời Trình Giáo Kim, cũng sẽ không có ai nói thêm nửa câu, dù sao địa vị, vai vế đều đã bày ra ở đây rồi.

Tuy nhiên Trình Giáo Kim dường như không ý này, xoay người liền đi về vị trí của mình, là một chỗ ngồi rất gần sân khấu, đương nhiên không phải là ông ta đã đến từ sớm, mà là cần dặn người hầu đi xếp hàng, đợi gần đến giờ diễn mới đến, chỉ vì ông ta đội nón tre, cho nên không có ai chú ý đến ông ta.

Nhưng nói lại, ông ta cũng không nghĩ đến chuyện xếp hàng này, ông ta chỉ là không muốn bị người khác phát hiện.

Chỉ là không ngờ mới đến không lâu đã thấy mấy công tử này từng người từng người ngang nhiên đứng trước mặt ông ta. Việc này khiến ông ta rất tức giận, nhưng ông ta lại không muốn bại lộ thân phận, vì thế vẫn nhẫn nhịn không lên tiếng, dù sao tuổi tác lớn rồi, tính khí cũng không như trước kia nữa.

"Nhị công tử, túi tiền mất rồi?"

"Cái gì?"

"Đại công tử, tiền của chúng ta cũng mất rồi."

Đột nhiên, hai tên tùy tùng của huynh đệ Vi thị đều phát hiện túi tiền của mình đã mất.

Ánh mắt kích động của những bách tính kia dần dần trở nên hồ nghi, dường như đang nói, sẽ không phải là các người muốn không bỏ tiền mà chiếm chỗ của chúng ta chứ? Quá là vô sỉ rồi, vậy mà các người cũng là quý tộc.

Huynh đệ Vi thị nhìn thấy ánh mắt này của bọn họ, sao lại không hiểu, vừa tức vừa thẹn, liền chửi bới hai tên tùy tùng một trận ngay tại chỗ, hôm nay đúng là mất mặt chết đi được.

"Đội đã."

Hàn Nghệ đột nhiên mỗi tay giữ một người, chính là hai thư sinh cãi vã nhau lúc này, cười nói: "Nhị vị đừng đi vội a, làm phiền nhị vị thay ta hỏi thăm Tào giả mẫu các người một câu."

"Ồ. Người... người nói gì? Gì mà Tào giả mẫu?"

Thư sinh gầy gò cãi vã hăng nhất kia có vẻ hơi luống cuống.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Người không biết Tào giả mẫu?"

Thư sinh gầy gò kia lắc đầu nói: "Không biết, không biết."

- Vậy sao? Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Tào giả mẫu của Hoa Nguyệt Lâu mà người cũng không biết?"

Thư sinh gầy gò kia gật đầu thật mạnh, nói: "Thật sự không biết, ai là Tào giả mẫu?"

"Ồ, vậy sao, vậy thì thật ngại quá, có thể ta đã nhầm."

Hàn Nghệ cười cười về xin lỗi, nói xong hần liền xoay người rời đi, trong lòng lại thầm vui, Hoa Nguyệt Lâu vô nhân quá, lại còn phái thứ vô dụng này đến. Ta cũng say rồi.

Thôi Tập Nhận khẽ thở dài, lắc đầu, lại nhìn Trịnh Thiện Hành, cả hai đều không ngừng cười khò.

Mấy người kia liếc mắt nhìn nhau một cái, đúng lúc muốn rời đi, Vi Phương đột nhiên quát: "Đội đã."

"Vi công tử có việc gì?" Thư sinh gầy gò kia nói giọng hơi hoảng hốt.

Vi Phương đi tới, chỉ vào gã nói: "Soát cho ta."

"Vâng."

Hai tên hạ nhân lập tức xông lên, một người giữ thư sinh gầy gò kia, một người lục soát khắp người gã.

"Làm gì, các người làm gì? Ta không lấy túi tiền của các người!"

Thư sinh gầy gò kia vẻ mặt oan uổng kêu lên. "Nhị công tử. Túi tiền của chúng ta."

Rất nhanh, một tên tùy tùng đã lục soát ra một túi tiền từ trên người thư sinh gầy gò kia.

Vi Phương vừa nhìn thấy túi tiền, lập tức nổi trận lôi đình: "Thằng nhãi người lại dám trộm tiền của bốn công tử." Liền một quyền đánh qua, đúng lúc ác khí này không có chỗ trút ra, giờ thì có lý do rồi.

Thư sinh kia ngã vật xuống đất, ôm mặt, kêu khóc: "Nhị công tử, oan uổng! Ta oan uổng! Ta không lấy túi tiền của các người."

"Chuyện đến lúc này, người còn dám狡辯?"

Vi Phương lại một cước đạp tới.

Vi Quý chỉ vào tên thư sinh bên cạnh kia nói: "Còn gã nữa."

"Vâng."

Hai tên tùy tùng lại bắt đầu lục soát một thư sinh khác. Rất nhanh lại soát được túi tiền của Vi Quý trên người thư sinh này.

Vi Quý hai mắt bốc lửa, đang lúc chuẩn bị kêu người động thủ, Bùi Thanh Phong đã đi đến, dùng ánh mắt ngăn cản y lại, sau đó nói: "Đưa bọn chúng lên quan phủ."

Mấy người lập tức tóm chặt hai người này, sau đó áp giải bọn họ đi ra ngoài ngõ.

"Ta không lấy túi tiền của các người, chúng ta oan uổng."

Hai thư sinh kia lớn tiếng kêu la, nhưng như vậy cũng chẳng có ích lợi gì, cho dù những con cháu hàn môn lúc này còn ủng hộ bọn họ, giờ cũng đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Vi Phương dường như không hài lòng lắm với cách làm này, nói với Bùi Thanh Phong: "Bùi huynh, cứ bỏ qua cho bọn chúng như vậy sao?"

Bùi Thanh Phong thần nhiên nói: "Các người đã bị người khác lợi dụng một lần, lẽ nào còn muốn bị lần thứ hai sao?"

Cùng với sự rời đi của hai người này, trò hề này cuối cùng cũng đã lắng xuống, thời gian cũng không sớm nữa, mọi người lần lượt xếp hàng, đợi vào trong lầu.

Hừ! Chơi chiêu này với Hàn đại gia người, truyền danh tai b a chngocsach, đúng là tự tìm đường chết. Hàn Nghệ thờ ơ lạnh nhạt. Túi tiền này đương nhiên là hất lấy từ trên người tùy tùng của huynh đệ Vi thị, sau đó lặng lẽ bỏ vào người hai tên thư sinh kia. Không ai phát hiện, hết thấy đều là thần không biết, quỷ không hay.

"Hàn tiểu ca, xin dừng bước."

Khi Hàn Nghệ đang chuẩn bị về hậu viện, đột nhiên bị Trương Tôn Diên gọi lại.

"Không biết Trương Tôn công tử có gì cần dặn?"

Hàn Nghệ chấp tay nói.

Trương Tôn Diên cười nói: "Thật ra lúc này người chỉ cần lùi một bước nhỏ là có thể dần xếp ổn thỏa."

Vậy cũng phải lui được. Hàn Nghệ gật đầu nói: "Trương Tôn công tử nói rất đúng, nhưng nếu như Hùng Phi cũng lùi một bước, không cười Tinh Tinh, vậy thì vở kịch này ra còn có ý nghĩa sao?"

Trương Tôn Diên trầm ngâm một lát, cười gật gật đầu, lại nói: "Nhưng người không sợ đắc tội với huynh đệ Vi thị sao? Bọn họ không phải người dễ động vào đâu."

Hàn Nghệ thẳng thắn nói: "Nếu ta sợ đắc tội với người khác thì đã không mở Phụng Phi Lâu rồi."

Trương Tôn Diên nói: "Nhưng gây thù hằn tứ phía, không phải hành động sáng suốt."

Hàn Nghệ cười khổ nói: "Trước đây chính là ta đã quá thông minh, cho nên sống vô cùng uất ức, ta không muốn lại tiếp tục uất ức như vậy nữa. Nói cho cùng, kém đến đâu thì cũng chỉ là một cái mạng mà thôi."

Trương Tôn Diên nheo nheo đôi mắt nhỏ, sau đó cười nói: "Người mau đi làm việc đi, chúng ta vẫn đang đợi xem kịch đấy."

Ngụ ý chính là huynh đệ Vi thị sẽ không ảnh hưởng đến diễn xuất của vở kịch.

"Vậy thì ta xin đi trước."

Hàn Nghệ trong lòng khẽ thở phào, khẽ vuốt cằm, sau đó rời đi.

Hắn vừa mới rời đi, một cánh tay lớn đã khoác lên vai Trương Tôn Diên, một bóng người cao to xuất hiện bên cạnh Trương Tôn Diên: "Thế nào? Trương Tôn gia các người coi trọng tiểu tử này à?"

Chính là Nguyên Liệt Hồ.

Trương Tôn Diên gạt tay y xuống, thản nhiên nói: "Không phải Trương Tôn gia chúng ta coi trọng hắn, mà là hắn coi trọng Trương Tôn gia chúng ta."

Nguyên Liệt Hồ bất mãn nói: "Tên béo nhà người đúng là một chút cũng không thay đổi, nói mà lúc nào cũng như không nói vậy."

Trương Tôn Diên hé mắt thoáng nhìn, đành nói: "Người cũng như vậy, một chút lễ phép cũng không có, lúc này còn suýt nữa thì gây họa, nếu người làm gì Vi đại thật, người tưởng là người sống nổi sao?"

"Ta không biết chạy trốn sao." Nguyên Liệt Hồ hừ một tiếng, lại nói: "Chẳng lẽ người không tức giận sao?"

Trương Tôn Diên khẽ than một tiếng, nói: "Tức giận thì có ích lợi gì, đó chỉ sợ là nổi nhục mà bảy người chúng ta cả đời cũng không thể rửa sạch."

"Tiểu Dã, cảm ơn đệ lúc này ra tay tương trợ."

Hàn Nghệ dẫn Tiểu Dã vừa đi về phía hậu viện vừa cười ha ha nói.

Tiểu Dã lắc đầu nói: "Đại ca, huynh không cần khách khí với đệ, thẳng đó dám ức hiếp huynh, đương nhiên đệ phải cho gã biết mặt."

Hàn Nghệ cười gật gật đầu, nói: "Nhưng mà Tiểu Dã, đệ vừa xuất hiện, chắc đã giành hết tiếng tăm của ta đi rồi."

Tiểu Dã kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Với tiểu tử đó, ta hai-ba chiêu là có thể đánh ngã rồi, nhưng đệ vừa ra mặt, ngược lại còn cho thấy ta rất vô dụng, đệ phải nhớ, đệ là lá chắn cuối cùng của ta và Tiểu Béo, cho nên không đến mức vạn bất đắc dĩ, đệ đừng dễ dàng ra tay, bởi vì chỉ cần đệ vẫn chưa ra tay, thì chúng ta vẫn có hy vọng."

Tiểu Dã nghĩ một lát, như hiểu như không gật đầu: "Ừm, đệ biết rồi."

Tiểu Dã này quá trọng nghĩa khí rồi, không thể nhìn được cảnh Hàn Nghệ và Tiểu Béo bị ức hiếp, bất luận đối phương là ai, cậu thật sự cảm thấy người làm huynh đệ thì nên không tiếc cả mạng sống vì huynh đệ.

Có thể kết giao một huynh đệ như Tiểu Dã này là phúc khí của Hàn Nghệ, nhưng có đôi lúc, kiểu tính cách này của Tiểu Dã thường sẽ tạo thành hậu quả khó có thể cứu vãn, nếu như lúc này không có Nguyên Liệt Hồ thì tính chất đã thay đổi rồi.

Nhưng Hàn Nghệ cũng không tiện nói thẳng thừng với Tiểu Dã, sợ làm tổn thương Tiểu Dã, dù sao Tiểu Dã cũng là sợ hấn bị ức hiếp, vì thế mới dùng phương thức vu hồi này, kỳ thật chỉ là để Tiểu Dã đừng quá xung động nữa.

Nhưng hấn có câu nói không sai, chính là Tiểu Dã quả thực là lá chắn cuối cùng của hấn và Tiểu Béo, bởi vì sự việc thường đến lúc cuối cùng thì chỉ có vũ lực có thể giải quyết, đây chính là lúc cần Tiểu Dã ra tay.

Hai người vừa nói vừa đi qua một chỗ rẽ, bỗng nhiên một bóng người xuất hiện.

"Người nào?"

Hàn Nghệ sợ tới mức cả kinh.

"Là ta."

Chỉ nghe một giọng nói yếu ớt.

"Luru tỷ?"

Hàn Nghệ sững sờ.

Người tới chính là Luru Nga.

"Luru tỷ, lần sau tỷ đi đường có thể phát ra chút tiếng động được không, người dọa người sẽ dọa chết người đấy." Hàn Nghệ ngưng ngưng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Luru Nga vẻ mặt buồn bực nói: "Hàn Hàn tiểu ca, ta cũng sắp bị người dọa chết."

Hàn Nghệ nói: "Cho nên, đây là hành vi trả thù?"

Luru Nga lắc lắc đầu.

Hàn Nghệ quay sang Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, đệ đi tìm Tiểu Mập trước, ta và Luru tỷ có chút chuyện cần nói."

Tiểu Dã ừ một tiếng, sau đó rời đi.

Tiểu Dã vừa đi, Luru Nga đã vội vã nói: "Người có biết người lúc này người đắc tội là ai không?"

Hàn Nghệ vẻ mặt buồn bực nói: "Chuyện này ta cũng đang muốn hỏi tỷ, huynh đệ Vi thị và tên họ Bùi đó lại là lai lịch gì?"

Lúc này quả thực hấn rất buồn bực, Thái tử đáng của Trường An thực sự là quá nhiều, tùy tiện xuất hiện một người, đều là có lai lịch lớn, việc khiến hấn đau đầu nhất vẫn là những Thái tử đáng này hình như rất đoàn kết, nhưng lại giống như đều có thù ý với nhau, hấn căn bản không biết ai với ai là cùng một phe.

Nói ngay Trường Tôn Diên và Thôi Tập Nhận, cùng là Trường An Thất Tử, quan hệ dường như cũng không tệ, vậy thì thái độ của Trường Tôn Diên trong chuyện này lại là gì? Còn nữa chính là Nguyên gia, Trường Tôn gia cùng thuộc tập đoàn Quan Trung, Thôi gia, Vương gia cùng thuộc tập đoàn Sơn Đông, nên là người đối địch, sao lại đi cùng với nhau.

Ở đây lại xuất hiện một huynh đệ Vi thị, Bùi Thanh Phong, dường như lai lịch đều không nhỏ, rốt cuộc bọn họ là ai, rồi lại đứng ở phe nào, chuyện này thật sự là quá phức tạp.

Luru Nga kinh ngạc nói: "Người không biết?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Nếu ta biết, vậy ta còn hỏi tỷ làm gì."

"Người không biết còn dám động vào họ." Luru Nga đã sắp khóc rồi.

Hàn Nghệ không vui nói: "Ta không có động vào bọn họ, là có người cố ý dựng chuyện. Xem ra lai lịch của bọn họ đều không nhỏ a."

Luru Nga vẻ mặt đưa đám nói: "Còn không phải sao, huynh đệ bọn họ là thế tôn của Kinh Triệu Vi thị đấy."

"Kính Triệu Vi thị?" Hàn Nghệ cau mày nói.

Lưu Nga nói: "Người có biết không, nếu luận thế lực gia tộc, thế lực của Kinh Triệu Vi thị ở Trường An có thể nói là lớn nhất."

"Vậy sao?" Hàn Nghệ hơi nhíu mày, nói: "Vậy bọn họ là người đứng ở bên nào?"

Lưu Nga sừng sốt, nói không quá chắc chắn: "Bọn họ chắc là ở bên Quốc cửu công, Kinh Triệu Vi thị này và Hà Đông Bùi thị, Hà Đông Liễu thị, Hà Đông Tiết thị được xưng là Quan Trung Tứ Tịch, chính là bốn sĩ tộc lớn nhất địa khu Quan Trung, thế lực ở Trường An là vô cùng lớn."

Không phải chứ, ta tưởng Trường An Thất Tử là đầu sỏ Thái tử đảng, ở đây sao lại xuất hiện một Quan Trung Tứ đại gia tộc nữa, loạn quá, đúng là loạn quá. Hàn Nghệ về mặt hoang mang nói: "Nhưng ta thấy Thôi Tập Nhận bọn họ dường như chẳng sợ huynh đệ Vi thị chút nào."

Lưu Nga thoáng chần chờ, nói: "Đó là bởi vì Trường An Thất Tử này ai ai cũng rất có bản lĩnh, người đừng nhìn bọn họ đều không vào triều làm quan, nhưng bọn họ đều được triều đình coi trọng, không thể vơ đũa cả nắm, nhưng nếu nói thế lực ở Trường An này, bất luận là Thôi gia, hay là Trịnh gia đều kém Quan Trung Tứ Gia."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Cầu sinh tồn trong kẽ hở

Dịch: mafia777

Son Đông có sĩ tộc, vậy khẳng định Quan Trung cũng có sĩ tộc.

Mà Vi, Bùi, Liễu, Tiết tứ đại gia tộc chính là sĩ tộc hiển hách nhất Quan Trung. Bọn họ không giống Nguyên gia, Độc Cô gia, Trương Tôn gia là thuộc về quý tộc quân phiệt, nhìn từ góc độ văn hóa, bọn họ là cùng chung gốc rễ với Thôi gia, Lư gia tập đoàn Son Đông, nhưng địa vực thì lại gần với tập đoàn Quan Lũng.

Nhưng mà, bởi vì Quan Trung hiện giờ chính là đất kinh kỳ, chẳng khác nào thế lực của bọn họ vừa hay nằm ở trung tâm, ưu thế địa vực khiến thế lực của bọn họ tăng lên rất nhiều, hơn nữa bọn họ và gia tộc địa khu Quan Trung khá thân quen, ví dụ Trương Tôn gia, Lý gia vân vân, bởi vì khá gần gũi, quan hệ tất nhiên cũng tốt một chút.

Ngược lại là Trương Tôn gia chẳng qua chỉ là một gia tộc quân phiệt Quan Trung nhỏ, đều vì Lý Thế Dân đã cưới Trương Tôn hoàng hậu, hiện giờ Trương Tôn Vô Kỵ lại là tể tướng, quốc cửu, nắm giữ triều đình, Trương Tôn gia có vẻ khá tôn quý, kỳ thật luận về thế lực và danh vọng gia tộc, cho dù là hiện tại, gia tộc Trương Tôn cũng thua xa những đại gia tộc này.

Còn Thôi, Lư, Vương, Trịnh tứ đại gia tộc là thuộc địa khu Son Đông, thế lực của bọn họ đều phân bố ở địa khu Son Đông, cường long còn không áp địa đầu xà, huống hồ đây là bốn con rồng, không phải rắn, mọi thứ đều không thua bọn họ.

Phân bố thế lực của triều Đường hơi phức tạp, không cần nghĩ cũng biết, hoàng đế Lý Thế Dân này làm cẩn thận chặt chẽ cỡ nào, bởi vì ông ta không những phải trị lý tốt quốc gia, còn phải cân bằng thế lực trên các phương diện.

Bởi vì những đại gia tộc này không phải là hổ giấy, hoặc là thư sinh yếu đuối trong ấn tượng của mọi người, bọn họ đều là người có cơ sở kinh tế, chính trị, văn hóa hùng hậu, chỉ cần cho bọn cơ hội, bọn họ sẽ có năng lực cải thiên hoán nhật.

Trước đây triều Tùy đại loạn, Lý Mật kia chính là mượn sức mạnh của sĩ tộc Son Đông để tạo phản, anh hùng hảo hán của Ngõa Cương Trại cũng hơn nửa đều là người Son Đông, nhưng bọn họ chỉ là hàn tộc Son Đông, sau này sau khi làm đại quan, lại được xưng danh là Son Đông Hào Kiệt.

Mà sĩ tộc Son Đông sở dĩ ủng hộ Lý Mật lật đổ triều Tùy không phải nói Lý Mật lợi hại đến cỡ nào, chỉ là bọn họ muốn giành lại vương triều thuộc về bọn họ từ trong tay tập đoàn Quan Lũng, muốn phục hồi Đông Tấn, bởi vì triều Tùy cũng là tập đoàn Quan Lũng dựng lên, nhưng đáng tiếc cuối cùng người thắng lợi vẫn là Lý thị mà tập đoàn Quan Lũng ủng hộ.

Đây thật ra là cuộc đấu tranh của hai tập đoàn.

Nhưng Lý Uyên vẫn hết sức kiêng kỵ những sĩ tộc Son Đông này, không có giao phong chính diện với bọn họ, chỉ là sau khi thắng lợi, khéo léo dẫn dắt, nhận được sự ủng hộ của những sĩ tộc Son Đông này, như vậy mới bình định địa khu Son Đông.

Chỉ là đến sau này sau khi Lý Thế Dân ổn định chính quyền thì bắt đầu chèn ép những sĩ tộc Son Đông này, bởi vì bọn họ quá mạnh, ta làm hoàng đế bắt an a. Người có thể khiến hoàng đế chèn ép, đó là người có thực lực, người không có thực lực, hoàng đế không thèm liếc đến người.

Hàn Nghệ tạm thời cũng không thể hiểu rõ, thế lực này thật sự quá phức tạp, chỉ có thể thông qua tiếp xúc, từ từ lĩnh hội quan hệ của những gia tộc này.

Lưu Nga nhìn Hàn Nghệ đang rơi vào trầm tư, thật lòng cảm thấy mình đã lên thuyền giặc, bởi vì Hàn Nghệ hình như đều không hiểu, nhưng nếu người nói hán không hiểu gì thì không phải, chỉ ít cho đến trước mắt, hán dựng chuyện khơi mào thành công, khiến Phụng Phi Lâu nhảy vọt lên trở thành thanh lâu nổi danh nhất Trường An.

Nàng cũng thật không biết nên nói Hàn Nghệ thông minh hay là hồ đồ, tận tình khuyên nhủ: "Hàn tiểu ca, lúc này người thật sự nên dàn xếp ổn thỏa, bọn họ đều là người chúng ta không thể đắc tội nổi."

"Tỷ tưởng là ta không muốn dàn xếp ổn thỏa sao?"

Hàn Nghệ than một tiếng: "Không phải là ta cũng bị ép đến đường cùng sao."

Lưu Nga kinh ngạc nói: "Sao lại nói như vậy, bọn họ chen ngang, người cứ để bọn họ chen là được rồi, tuyệt đại bộ phận người đều không dám nói gì."

Cô cho bọn họ chen, chứ ta không cho. Lời này nghe thật là tà ác, không hổ là xuất thân làm thanh lâu. Hàn Nghệ nói: "Chúng ta đối kháng những sĩ tộc Sơn Đông như Thôi gia là dựa vào gì?"

"Không phải Quốc cứu công sao?"

"Cái gì mà Quốc cứu công."

Hàn Nghệ không vui nói: "Quốc cứu công và chúng ta không quen không thân, dựa vào gì mà ông ta giúp chúng ta."

"Dựa vào gì?"

Lưu Nga đã bị hán nói cho hồ đồ rồi.

Hàn Nghệ trợn mắt nói: "Không phải ta đã nói với tỷ rồi sao, cách duy nhất để áp chế những sĩ tộc Sơn Đông này chính là lợi dụng hàn tộc và bách tính, Thái Tông hoàng đế và Quốc cứu công đều là nghĩ như vậy. Sở dĩ Quốc cứu công giúp đỡ chúng ta, đều vì kịch của chúng ta có thể lung lạc những hàn tộc này, khơi mào mâu thuẫn của họ và những sĩ tộc Sơn Đông này."

Lưu Nga nói: "Điều này có quan hệ gì với việc xếp hàng."

"Tỷ đừng xem đây là chuyện nhỏ, nhưng chỉ là dám giận mà không dám nói, tại sao trong ngày khai trương Phụng Phi Lâu ta lại nói những lời đó, tưởng ta bồi họ Hoa Nguyệt Lâu thật sao, ta chính là lôi kéo bọn họ, nếu như chúng ta lung lạc thế lực của hàn tộc, Quốc cứu công mới giúp đỡ chúng ta, bởi vì Quốc cứu công là người xuất thân quý tộc chắc chắn cũng có mâu thuẫn với hàn tộc, hơn nữa ông ta là Thái úy, tất nhiên cũng không tiện mở miệng, đây chính là ưu thế của chúng ta."

Nếu chúng ta giống như Hoa Nguyệt Lâu, đi nịnh bợ quý tộc, vậy thì con cháu hàn tộc nhất định không chịu làm bạn với chúng ta, sẽ có thù ý với chúng ta, nếu như vậy, chúng ta sẽ mất đi ưu thế của chúng ta, tiếp theo sẽ bị tất cả mọi người vứt bỏ, đến lúc đó chúng ta hoàn toàn xong đời rồi.

Quý tộc và hàn tộc chắc chắn có mâu thuẫn giai cấp, Trương Tôn gia cũng là quý tộc, nhưng điều này cũng không cản trở Trương Tôn Vô Kỵ dựa vào hàn tộc để đối kháng với sĩ tộc Sơn Đông, đây chính là đấu tranh chính trị, lợi dụng lẫn nhau, lôi kéo kẻ thù thực lực yếu kém đi đối kháng với kẻ thù lớn mạnh.

Lưu Nga nghe vậy toát mồ hôi, điểm này nàng cũng thật không nghĩ đến, trong cổ họng phát ra một tiếng khàn đục, nói: "Nhưng cuộc sống hiện tại của chúng ta cũng không dễ dàng, bên kia chúng ta đã đắc tội với Thôi gia, ở đây nếu như đắc tội với Vi gia..."

Nói đến đây, nàng không nói tiếp nữa, việc này quá huyền hoặc rồi, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày nàng đắc tội với những nhân vật lớn này, chỉ nhìn từ khoảng cách thân phận, đây cũng khó mà đắc tội được.

Hàn Nghệ nheo nheo mắt nói: "Trước mắt mà nói, chúng ta vẫn là người đứng trên con thuyền Quốc cứu công, đây đối với Quốc cứu công mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhất định sẽ không có chuyện gì. Tỷ phải nhớ, hiện giờ chúng ta mặc dù gây thù hằn từ phía, nhưng chúng ta đã nhảy lên một cái cây đại thụ, chỉ cần chúng ta kiên định một chút, biểu hiện sự quyết tâm chết hiếu trung với Quốc cứu công, vậy thì chỉ cần không gây ra họa gì lớn, Quốc cứu công nhất định sẽ giúp chúng ta, ngược lại, nếu như chúng ta cư xử hai mặt, rất có khả năng Quốc cứu công sẽ vứt bỏ chúng ta."

Sở dĩ hán giải thích rõ ràng như vậy với Lưu Nga, truyện đang tại bạch ngỗ sách thứ nhất, hán cần sự hỗ trợ của Lưu Nga; thứ hai, hán cũng biết Lưu Nga xuất thân ti tiện, tư tưởng sĩ thứ thiên cách đã ăn sâu vào não nàng rồi, hướng hồ nàng còn ti tiện hơn nhiều so với thứ tộc, hiện giờ suốt ngày đối đầu với quý tộc, người nói nàng có thể không sợ sao.

Cho nên Hàn Nghệ hết sức hiểu nàng, luôn tiếp cho nàng sự tự tin.

"Phải phải phải, người nói rất đúng."

Thật ra nàng vẫn không hiểu lắm, nhưng hiện giờ ngoại trừ tin tưởng Hàn Nghệ ra, nàng cũng có cách nào khác, trong lòng đương nhiên hy vọng điều Hàn Nghệ nói là đúng. Con người đột nhiên chuyển động vài cái, nói: "Hàn tiểu ca, chuyện này ta thấy không đơn giản như vậy."

Hàn Nghệ cười: "Đây là đương nhiên, nét mặt của tỷ đã chứng minh điều này rất rõ."

Lưu Nga hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Sĩ thứ thiên cách, điều này ai cũng biết, mấy tên đó không muốn sống nữa, dám lớn tiếng tranh cãi với con cháu quý tộc, lẽ nào bọn họ thật sự cho rằng ta có thể ra mặt giúp bọn họ sao? Đây không phải là lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn sao, cho nên, chuyện này tuyệt đối là có người đứng phía sau âm thầm thao túng."

Lưu Nga gật gù đầu nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, ta thấy hơn phân nửa là Tào tiện nhân kia giờ trò quỷ."

Hàn Nghệ cười nói: "Cũng chưa thể chắc chắn, cũng có khả năng là Thôi gia."

Lưu Nga không cho là đúng, nói: "Người đây cũng quá coi thường Thôi gia rồi. Thôi gia dù gì cũng là danh môn vọng tộc, đều là đọc sách thánh nhân, tuy rằng vênh váo hung hăng, nhưng cũng không đến nỗi chơi thủ đoạn bỉ ổi này. Nhưng còn Tào tiện nhân kia, thích chơi thủ đoạn mượn dao giết người này."

Hàn Nghệ cười gật đầu nói: "Thật ra ta cũng muốn cảm ơn ả. Không giấu tỷ, liên quan đến việc những con cháu quý tộc chen ngang, ta sớm đã khó chịu rồi, chỉ là không có một lý do để ra mặt, ả lại cho ta một cơ hội này."

Lưu Nga đảo mắt, nói: "Tiện nhân đó thật đáng ghét, chúng ta không thể cứ bỏ qua như vậy được, phải cho ả một bài học."

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Không phải ta đã nói rồi sao, tỷ có thể tận tình đối phó với ả."

Lưu Nga nghe vậy rất xấu hổ, nói: "Nếu ta có cách, lúc trước Phụng Phi Lâu cũng sẽ không đóng cửa rồi. Nàng và Hàn Nghệ mặc dù đi trên một con đường, nhưng mục đích không giống nhau. Nàng không muốn đối đầu với Thôi gia, nàng chỉ muốn trả thù Tào Tú, nhưng nàng lại không có khả năng này."

Hàn Nghệ trong lòng hiểu rất rõ, việc này cũng không thể chỉ biết đến bản thân mình, vì thế nói: "Chúng ta đều là người quang minh lỗi lạc, loại thủ đoạn trộm cắp vặt vãnh này không thích hợp với chúng ta, chúng ta hoặc là không ra tay, đã ra tay thì phải cắt đứt đường sống của ả."

"Cắt thế nào?"

Lưu Nga lập tức hỏi.

Hàn Nghệ nói: "Sở dĩ Hoa Nguyệt Lâu ngang ngược như vậy, đều vì bọn họ có triều đình làm hậu thuẫn, chỉ cần cắt đứt liên hệ giữa bọn họ, Hoa Nguyệt Lâu chính là thức ăn trong bát."

Lưu Nga nói: "Người có điều không biết, hậu cung thế lực rắc rối phức tạp, không dễ cắt như vậy đâu."

Hàn Nghệ cười ha hả, nói: "Đó cũng không phải không thể cắt được, hiện giờ Lư quốc công cũng đến xem kịch rồi, đến lúc sẽ còn có rất nhiều đại thần mộ danh mà đến, kịch của chúng ta sẽ chỉ càng ngày càng nổi tiếng, hoàng thượng ngồi cao tôn quý, thứ hay này mọi người đều đã xem rồi, duy chỉ có ông ấy chưa xem, tỷ nói ông ấy có đáp ứng không?"

Lưu Nga cả kinh nói: "Người nói hoàng thượng sẽ đến?"

"Đến hay không thì ta không biết, nhưng nhất định sẽ muốn xem vở kịch này, người đều có lòng hiếu kỳ."

Hàn Nghệ cười tự tin, lại nói: "Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là, hoàng thượng nhất định sẽ thích vở kịch này, bởi vì đây là kiểu hạng mục giải trí hết sức bình thường, chỉ cần hoàng thượng thích, vậy thì dễ làm rồi."

Cung kỹ có ai không biết bỏ dưng, đối lại là ta thì có thể có chút miễn cưỡng, nhưng tỷ tuyệt đối có thể làm được, Tào Tú cũng được, nhưng kịch thì chúng ta biết, nếu như hoàng thượng muốn xem kịch bất cứ lúc nào trong cung, chỉ có thể dựa vào chúng ta, đến lúc đó chúng ta cũng có triều đình làm hậu thuẫn như vậy, lúc đó Hoa Nguyệt Lâu có là cái gì.

Lưu Nga sững sờ hồi lâu, ánh mắt đột nhiên sáng lên, hưng phấn nói: "Nói đúng, nói đúng, đến lúc đó thì chúng ta có thể đè bẹp Hoa Nguyệt Lâu rồi."

"Vẫn là câu nói đó, tất cả vừa mới bắt đầu, mới có mấy ngày, không nên nóng vội."

Hàn Nghệ cười thoải mái, đột nhiên lại giống như nhớ tới gì đó, hỏi: "Đúng rồi, Trường An Thất Tử này rốt cuộc đại diện cái gì? Tại sao Thôi Tập Nhận bọn họ lại miễn cảm như vậy."

Bởi vì trước đó Vi Quý nhắc đến Trường An Thất Tử, Nguyên Liệt Hồ nổi giận, Vương Huyền Đạo, Trịnh Thiện Hành cũng đều đứng ra, nhưng chỉ nghe cái tên này, Hàn Nghệ cảm thấy cũng không có gì to tát, một tổ hợp rất không tồi a, thật ra không thích cũng có thể gọi là bảy anh em Hồ Lô ấy chứ, không phải chỉ là một cái tên thôi sao.

"Đây..."

Lưu Nga mặt lộ vẻ khó xử, hiển nhiên là không muốn nói.

Hàn Nghệ nói: "Ồ đây cũng không có người khác, tỷ cứ nói đi."

Lưu Nga thăm nghĩ hiện giờ mình và Hàn Nghệ là châu chấu trên một sợi dây, có vài chuyện vẫn phải để cho hắn hiểu rõ ràng, nhìn trái nhìn phải, thấy chung quanh không có người, lúc này mới thấp giọng nói: "Thật ra chuyện ta biết cũng không nhiều, Trường An Thất Tử này trước đây gọi là Trường An Thất Tiểu Quý, mấy năm gần đây mới đổi thành Trường An Thất Tử, ta cũng chỉ ngẫu nhiên nghe được một gã con cháu quý tộc uống say nói bảy người bọn họ chẳng có gì ghê gớm, bị một nữ nhân đè đầu cưỡi cổ không ngóc lên nổi."

"Nữ nhân?"

Hàn Nghệ giật mình, nói: "Nữ nhân nào lợi hại như vậy?"

Lưu Nga nói: "Nghe nói là nữ nhân của Lan Lăng Tiêu thị, nhưng cụ thể là ai thì ta cũng không biết."

"Lại là Lan Lăng Tiêu thị?"

Hàn Nghệ nhú lông mày, lại nhớ đến trước đó Vương Huyền Đạo cũng từng nhắc nhở hắn, tuyệt đối đừng động vào nữ nhân của Lan Lăng Tiêu thị, xem chừng tám chín phần mười là không sai rồi, nói: "Chẳng lẽ Lan Lăng Tiêu thị này còn lợi hại hơn Thôi gia?"

Lưu Nga lắc đầu nói: "Cũng không phải vậy, nhưng Lan Lăng Tiêu thị là thế gia Nam triều đế vương, thế lực vô cùng thần bí, sĩ tộc của Giang Nam ở phương bắc, chỉ có Lan Lăng Tiêu thị nhất chi độc tú, có thể ngang hàng với các đại gia tộc như Kinh Triệu Vi thị, Thanh Hà Thôi thị, nhưng vẫn là không bằng Kinh Triệu Vi thị những đại gia tộc này."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Vậy nữ nhân này làm sao có thể khiến Trường An Thất Tử phải kiêng nể như vậy?"

Lưu Nga lắc đầu nói: "Chuyện này ta không biết, lúc này người cũng nhìn thấy rồi, Vi đại công tử chỉ là tùy tiện nhắc một câu, Nguyên công tử đã giống như muốn giết người rồi, những người như chúng ta đâu dám hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Ngược chết các người

Dịch: mafia777

Nữ nhân?

Hàn Nghệ nghìn tính vạn tính cũng không thể tính được. Không ngờ Trường An Thất Tử lại bị một nữ nhân đè ép không ngẩng được đầu lên, điều này không thể tưởng tượng rồi, phải biết rằng đây là một xã hội nam quyền. Hơn nữa Lưu Nga cũng nói rồi, Lan Lăng Tiêu thị so với Thôi gia, Vi gia các đại gia tộc như vậy thì kém hơn một chút. Cho dù là công chúa, Thôi gia người ta chẳng phải cũng không để công chúa ở trong mắt sao.

Cái này rất khó giải thích.

Hàn Nghệ vẫn giữ thái độ hoài nghi với việc này, bởi Lưu Nga cũng nói không rõ.

Tuy nói trên đời không có tường nào không lọt gió. Nhưng giai cấp hết như từng lớp từng lớp tường, đem tin tức đóng kín nó lại ở phía trong.

Trường An Thất Tử cũng không phải người bình thường. Chuyện phát sinh giữa bọn họ, nếu như bọn họ không muốn phát ra ngoài, cho dù là có người biết, đó chỉ là đám người cùng giai cấp với bọn họ lên lút nói mà thôi. Tuyệt đối không thể nói với đồ tể.

Có một số tin tức cho dù là đã truyền khắp trong phạm vi nào đó, nhưng những người ở ngoài phạm vi đó không thể biết. Lưu Nga chẳng qua chỉ là một cung kỹ ti tiện mà thôi. Cho nên nàng biết cũng không nhiều.

Thôi đi thôi đi, không nghĩ nữa, liên quan khi gì đến ta.

Hàn Nghệ nghĩ mãi mà cũng không có lời giải đáp, dẫn đến hắn cũng lười suy nghĩ nữa. Ngày sau, chú ý một chút, không nhắc tới Trường An Thất Tử là được. Lại cùng Lưu Nga tán gẫu một lát, hắn bèn quay lại hậu viện.

Nhưng đi vào đến cửa viện, bèn nghe thấy tiếng của Hùng Đệ, hình như đang kể chuyện "Bạch sắc sinh tử luyện".

Kỳ lạ! Tiểu Béo đang nói chuyện cùng ai? Hàn Nghệ sửng sốt, bởi vì những người trong Phụng Phi Lô đều đọc qua "Bạch sắc sinh tử luyện". Bước đến cửa nhìn, chỉ thấy Hùng Đệ, Tiểu Dã và hai tên sai vặt ngồi quanh một chiếc bàn đá trong sân, trong đó có một tên ôm đầu nghe chăm chú, mặt ngẩn lại. Còn tên còn lại thì nghe rất nhập thần.

Là nàng!

Hàn Nghệ cười, đi vào.

"Hàn đại ca."

Tiểu Dã thính giác cực kỳ nhanh nhạy. Hàn Nghệ vừa mới bước vào cửa sân, cậu đã phát hiện ra Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gật gù đầu, nhìn một trong hai tên nhóc, cười nói: "Đương cô nương, lâu lắm không gặp."

Người này đúng là Dương Phi Tuyết nhiều ngày không gặp

Tuy rằng nàng hôm nay bỗng nhiên nữ giả nam trang, nhưng vẫn như đóa hoa nở rộ, kiều diễm động lòng người. Duyên dáng yêu kiều.

Nhưng Dương Phi Tuyết vừa thấy Hàn Nghệ, bỗng hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Ta lại có chỗ nào đắc tội với vị đại tiểu thư này rồi? Hàn Nghệ sắc mặt có phần lúng túng.

"Hàn Nghệ, cuối cùng ngươi cũng đến rồi."

Nhưng Dương Mông Hạo nhìn thấy Hàn Nghệ thì rất xúc động, nói: "Hàn Nghệ, không ngờ ngươi lại liều mạng như vậy, dám đối địch với Tập Nhận ca ca và huynh đệ Vi thị."

Mẹ kiếp! Tên tiểu tử này này giờ đứng một bên nhìn lên. Vậy mà cũng không tới giúp ta. Đúng là không có lương tâm. Hàn Nghệ nói:

"Ngươi ít ở đây nói bậy nha, ta mở cửa là để làm kinh doanh, không phải là đối địch với ai."

Dương Mông Hạo chớp mắt, hi hi nói: "Ngươi cho là chút thủ đoạn của ngươi có thể gạt được bản công tử sao? Trong lòng ta rất rõ, có điều là ngươi đúng là cũng không sợ chết. Lúc này còn dám bắt huynh đệ Vi thị đi xếp hàng, ngươi biết bọn họ là ai không?"

Hàn Nghệ nói: "Kính Triệu Vi thị"

Dương Mông Hạo sừng sốt, lập tức nghi ngờ nói: "Ngươi biết mà còn dám nói vậy?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên là dám a, ta là do thiếu công tử bảo kê mà. Kỳ thực không được thì ta cứ nói danh hiệu của ngươi là được."

"Khụ khụ khụ."

Dương Mông Hạo ho lên một hơi, xua tay nói: "Nhưng...nhưng không thể nói như vậy a."

Hàn Nghệ ra vẻ kinh ngạc nói: - Vì sao không thể, thiếu công tử ngươi ở Trường An cũng là một nhân vật số má. Bọn họ không nhìn tăng thì cũng phải nhìn phật a.

Dương Mông Hạo ho một tiếng. Gãi đầu nói:

- Ủ, ta được coi là một nhân vật số má, nhưngnhưng ta và huynh đệ Vi thị không hợp, ngươi báo tên ta. Bọn họ chỉ biết giết gà dọa khỉ, đây là ta nghĩ cho ngươi.

Giết gà dọa khỉ? Nếu ta là gà, thì ngươi chỉ là một quả trứng. Hàn Nghệ nói: - Vậy sao? Vậy vậy thì gay go quá.

Dương Mông Hạo vội nói: - Ngươi nói rõ hơn đi.

Hàn Nghệ nói: - Ta vừa nói rồi.

Dương Mông Hạo tròn tròn hai mắt nói: - Ngươingươi nói rồi? Ngươi sao có thể như vậy?

Hàn Nghệ nói: - Không phải ngươi nói sao, ở Trường An có việc gì khó báo tên của ngươi ra là được.

Dương Mông Hạo ai ôi một tiếng, hai tay ôm đầu nói: - Hàn Nghệ, lần này coi như bị ngươi hại chết rồi.

Hàn Nghệ thiếu chút nữa cười ra tiếng, về mặt kinh ngạc nói: - Vì sao?

Dương Mông Hạo mắt rung rung nhìn Hàn Nghệ. Muốn mắng ấy mà, lời này đích thật là do gã nói. Không mắng ấy mà, gã thực sự cũng không biết nói gì là tốt.

Tiểu tử ngươi, kêu ngươi hay bốc phét, lần này thì húc vào tấm sắt rồi nha. Hàn Nghệ thấy cũng vừa vừa rồi, vì thế cười nói: - Có điều ngươi yên tâm, biểu ca ngươi đã cảnh cáo bọn họ rồi.

Dương Mông Hạo sừng sốt, nói: - Hồ biểu ca?

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: - Hồ biểu ca ngươi nói bọn họ đừng có bắt nạt ngươi nữa, bằng không sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

- Thật chứ?

- Ta lừa ngươi làm gì?

Dương Mông Hạo thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: - Đúng là làm ta sợ muốn chết.

Hàn Nghệ không có tâm tình để ý tới tên nhóc này, nhìn Dương Phi Tuyết nói: - Dương cô nương, gần đây tốt chứ?

Dương Phi Tuyết vẫn không nói.

Dương Mông Hạo cười trên nỗi đau khổ của người khác nói: - Hàn Nghệ, ngươi thâm rồi, biểu tỷ của ta giận ngươi rồi.

Tên ngốc cũng biết, nhưng sao lại tức giận chứ? Mẹ kiếp, cô nói đi chứ. Mỗi lần nói chuyện đều không nói tới trọng điểm, ta xem như phực cô rồi. Hàn Nghệ bị lời nói của tên ngốc Dương Mông Hạo làm cho tức muốn chết, chỉ có thể nói:

- Không biết ta chỗ nào đắc tội với biểu tỷ ngươi rồi?

Dương Mông Hạo nói: - Ngươi lâu như vậy không đến tìm biểu tỷ ta chơi, biểu tỷ ta không tức giận sao được. Hàn Nghệ, cái này đúng là ngươi làm không được hậu đạo rồi. Nếu là ta, ta cũng sẽ tức giận.

Tên này bán linh đồ thêm dầu vào lửa cũng là nhất đẳng đấy.

Hàn Nghệ bất mãn trừng mắt nhìn Dương Mông Hạo, lại nhìn Dương Phi Tuyết nói: - Dương cô nương, thật sự là có lỗi. Ta gần đây đúng là rất bận.

Dương Phi Tuyết ánh mắt nhìn thoáng qua nói:

- Tiểu Mông, đệ hỏi hấn. Hấn có để bằng hữu là ta trong lòng không?

- Ồ.

Dương Mông Hạo nhìn Hàn Nghệ hỏi: - Biểu tỷ ta hỏi ngươi, ngươi có để bằng hữu là tỷ ấy ở trong lòng không?

- Cút cút cút, ngươi đừng có ở chỗ này xen vào lộn xộn.

Hàn Nghệ phát tay, lại nhìn Dương Phi Tuyết nói: - Dương cô nương, ta vẫn luôn coi cô là bằng hữu. Chỉ có điều quãng thời gian này ta thực sự là rất bận. Cô không tin có thể hỏi Tiểu Béo.

Hùng Đệ gật đầu nói:

- Dương tỷ tỷ, Hàn đại ca huynh ấy gần đây thực sự là rất bận.

Dương Phi Tuyết nói: - Vậy sao ngươi khai trương Phượng Phi Lâu, cũng không mời ta đến chơi?

- Ấc.

Hàn Nghệ nhất thời ngẹn lời, hấn quả thật không ngờ. Cho dù là có nghĩ tới thì hấn cũng không dám đi mời Dương Phi Tuyết tới nơi này. Nếu như làm vậy thì Dương Tư Huân không chừng sẽ đến tận nhà.

Dương Mông Hạo lại làm ra vẻ nói: - Biểu tỷ, lời này của tỷ đúng là làm khó Hàn Nghệ rồi, đến đệ cũng không nhìn được nữa rồi. Tỷ không phải là không biết tính cách của cha đệ. Nếu như Hàn Nghệ mời tỷ đến chỗ này, thì cha đệ sẽ đánh gãy chân Hàn Nghệ mất. Tỷ như vậy là hại Hàn Nghệ a.

Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người, không dễ dàng a! Hàn Nghệ xúc động, cũng rất hiếu kỳ nói: - Vậy hôm nay các người lại tới như thế nào?

Dương Mông Hạo hừ nói: - Đương nhiên là ta đưa biểu tỷ ta tới. Chẳng lẽ lại còn trông cậy vào ngươi.

Ngươi giỏi được chưa. Hàn Nghệ nhìn Dương Phi Tuyết nữ giả trang nam cũng đoán được bảy tám phần, nói: - Cha ngươi có biết không?

- Biết thì nguy.

- Ngươi không sợ cha ngươi đánh ngươi sao?

Dương Mông Hạo chớp chớp mắt, vỗ ngực nói: - Đương nhiên sợ, nhưng Dương Mông Hạo ta rất trọng nghĩa khí, vì biểu tỷ có chút nguy hiểm thì có đáng gì!

Vậy sao? Ta xem tám phần là Dương đại tiểu thư ép người mang nàng đến. Hàn Nghệ hoàn toàn không tin tưởng những lời hoang đường của y. Nhìn Dương Phi Tuyết nói: - Dương cô nương, việc này xem như ta sai rồi, xin lỗi xin lỗi.

Hắn hiểu rất rõ tính tình của Dương Phi Tuyết, tâm địa mềm yếu giống như bã đậu vậy, chỉ cần nói đôi lời hay ho. Nàng sẽ không tức giận nữa.

Quả nhiên, Dương Phi Tuyết vừa nghe. Khuôn mặt xinh đẹp tức giận này giờ đã dịu đi rất nhiều. Chỉ chốc lát, hơi hé khoe miệng uất ức, nói: - Thôi đi, người cũng có nỗi khổ riêng, chỉ có điều là bằng hữu của người, không được chứng kiến bắt đầu giấc mộng của người, làm cho ta nuôi tiếc.

- Bắt đầu giấc mộng? Bắt đầu giấc mộng gì?

Hàn Nghệ sững sốt.

Dương Phi Tuyết nói: - Đó là cứu vớt ca kỹ thiên hạ a. Lễ nào là người gạt ta sao? Nói đến đoạn sau trong mắt nàng tràn về hồ nghi.

Hàn Nghệ đột nhiên nhớ tới giấc mộng vĩ đại kia, bỗng nhiên mồ hôi lạnh chảy ròng. Đây chỉ là hắn mang ra để lừa dối Dương Phi Tuyết. Nhưng cũng không nhớ rõ như Dương Phi Tuyết, vì thế mà cảm thấy tiếc nuối! Vợ vàng nói: - Ta làm sao có thể gạt cô, chỉ là cô nói bắt đầu giấc mộng, ta nhất thời chưa kịp phản ứng. Ta cảm thấy Dương cô nương cô rất có thiên phú nghệ thuật. Nói chuyện đều đẹp như vậy, bắt đầu giấc mộng! Hay, hay thật. Người đọc sách đúng là có khác.

Lừa dối thuộc về lừa dối, nhưng trong lòng vẫn khá cảm động. Đồng thời cũng cảm thấy rất áy náy.

Dương Phi Tuyết nhìn bộ mặt áy náy của Hàn Nghệ. Nổi oán giận trong lòng lập tức tiêu tan hết, lập tức cười nói: - Có điều không sao, quan trọng là người không gạt ta. Kịch nói này của người đúng là làm ta thích quá. Ta lúc này mới nghe Tiểu Béo nói có một lúc mà đã mê mẩn rồi. Cũng rất muốn đi xem kịch nói này.

Hàn Nghệ lập tức nói: - Nếu Dương cô nương muốn đi xem, vậy bây giờ đi xem, có lẽ vừa mới bắt đầu.

Dương Phi Tuyết nói: - Ta có thể đi sao? Ta nghe Tiểu Mông nói, người tới nơi này đều là đàn ông.

Nàng tuy trời sinh hiếu động, nhưng cũng không dám xen vào một đám đàn ông mà xếp hàng. Vì thế mới kêu Dương Mông Hạo đưa nàng tới nơi này.

Hàn Nghệ nói: - Vì sao không thể, ta dẫn cô đi là được. Chúng ta đứng ở hậu đài xem, sẽ không có người biết. Nói rồi hắn liền đứng dậy nói: - Đi thôi.

Dương Phi Tuyết lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn. Nàng dĩ nhiên là muốn đi xem, hi hi nói: - Làm phiền người rồi.

- Không phiền không phiền.

Hàn Nghệ đưa theo bọn họ lặng lẽ đi từ phía sau vào Phụng Phi Lâu. Lúc này trong lâu cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe thấy người trên vũ đài nói chuyện. Dễ nhận thấy mọi người đều xem rất nhập tâm. Điều này làm cho Dương Phi Tuyết cảm thấy bất ngờ, tuy nàng chưa từng đến lâu xanh, nhưng trong ấn tượng của nàng lâu xanh đều rất náo nhiệt.

Hơn nữa, bởi vì nàng lần đầu tiên xem kịch nói. Vì vậy khi vừa bước vào nàng đã nhìn đông ngó tây. Nhìn thấy Tang Mộc đang chuẩn bị ở hậu đài, còn lưu lại một lúc mới bước tới bên cạnh hậu đài, xem Mộng Nhi bọn họ biểu diễn.

Bởi vì trước đó Hùng Đệ đã đem chuyện diễn gần như nói hết với nàng. Cho nên ở dường như không bị gián đoạn, mới xem một lúc nàng đã xem nhập thần rồi.

Chủ đề của ngày hôm nay chính là tình yêu.

Hùng Phi không thể nào tích được nhiều tiền như vậy. Mỗi ngày y đều lén lút đến góc trường nhà Thôi gia mà nhìn Thôi Tinh Tinh từ xa. Sau đó y lại nghĩ cách thư từ qua lại với Thôi Tinh Tinh. Tuy chỉ là cách nhau một bức tường nhưng hai người cách xa như trời và đất vậy.

Những phân đoạn trong này phân nửa được tham khảo từ "Romeo và Juliet". Hàn Nghệ chẳng muốn biên thêm.

Dù sao cũng là hành hạ. Phải hành hạ cho chết.

Mọi người đều chưa từng xem qua kịch tình yêu. Thấy tình yêu của Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh vát và như vậy, không ít người rơi nước mắt.

- Đây là do tên khốn kiếp nào nghĩ ra vậy, đúng là tức chết lão tử rồi. Nhất định là Hàn Nghệ thắng ranh đó, tên khốn kiếp này. Ta không tha cho hắn.

Chỉ thấy trên hàng ghế thứ tư, một người đàn ông vạm vỡ bên lau nước mắt, một bên thấp giọng chửi, khóc như mưa. Có điều kết hợp với dáng người khôi ngô của y, khuôn mặt uy vũ. Tạo cho người một cảm giác kỳ quái.

Người này chính là Nguyên Liệt Hồ.

Ngồi cạnh bên y là hai người nho nhã. Chính là Tập Nhận và Trịnh Thiện Hành.

Trịnh Thiện Hành nhìn thấy Nguyên Liệt Hồ khóc thành như vậy, thấp giọng nói: - Ta nói tên khốn nạn người rồi cuộc có phải một nam nhi không? Thích

khóc như vậy.

- Người hiểu gì? Ta cái này gọi là chí tình chí nghĩa. Hai người bọn người chẳng lẽ không cảm động chút nào sao? Đúng là trái tim sắt đá. Nguyên Liệt Hồ lau nước mắt nói.

Trịnh Thiện Hành buồn bực nói: - Đây đều là giả, chẳng phải là thật, người không đến nỗi chứ.

- Cái gì giả, Thôi đại tỷ không

Nói được tới đây, Nguyên Liệt Hồ bỗng nhiên ngậm chặt miệng lại.

Trịnh Thiện Hành tròn to hai mắt không thể tin nổi mà nhìn Nguyên Liệt Hồ.

Nguyên Liệt Hồ lén liếc Thôi Tập Nhận bên cạnh. Thấy Thôi Tập Nhận hết sức chăm chú nhìn lên sân khấu, dường như không nghe thấy lời của y, mới thở phào nhẹ nhõm. - Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

Trịnh Thiện Hành dùng khủy tay đánh mạnh vào sườn Nguyên Liệt Hồ.

Nguyên Liệt Hồ ngay cả một tiếng cũng không dám kêu, về mặt cầu xin.

Trịnh Thiện Hành tức giận đưa đầu qua.

Nguyên Liệt Hồ gãi đầu, về mặt ảo não. Nhìn như có vẻ hận không cho Hàn Nghệ vài cái tát vậy.

Nhưng càng nhiều người muốn cho Hàn Nghệ hai cái tát. Cái này đầy dọa tim quá, trong lòng hận a. Đây chẳng phải cố ý hành hạ người sao? Cho bọn họ bên nhau khó khăn vậy sao?

Nhưng kèm theo lúc Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh bắt đầu tìm cách rời nhà trốn đi, trái tim của mọi người đã chấn tỉnh lên. Nhưng đúng lúc đó vài đồ bắt đầu từ từ hạ xuống

Không được hạ.

Không được hạ a.

Ta xin người đó.

Lại là thế này.

Bây giờ khán giả không phải muốn tát cho Hàn Nghệ hai cái nữa. Mà là muốn xé Hàn Nghệ ra. Không thể hành hạ người như thế chứ.

Đám người Thái tử đang lập tức chửi mắng. Người đây không phải là cố tình khiến bọn ta khó chịu sao?

Trong lầu lập tức như muốn nổ tung, không ai chịu rời đi. Người đã hành hạ thành như vậy rồi, nếu không cho bọn ta một cái viên mãn, ai mà chịu được.

Thôi Tập Nhận đột nhiên đứng dậy, trong một vùng đang chửi bậy, tự mình rời đi.

Trịnh Thiện Hành nhìn bóng Thôi Tập Nhận rời khỏi, về mặt lo lắng, đứng dậy, cảm tức nhìn Nguyên Liệt Hồ.

Nguyên Liệt Hồ về mặt buồn bực nói: - Ta không có ý.

Trịnh Thiện Hành tức giận hừ một tiếng, một tay đẩy hai người ra. Đuổi theo Thôi Tập Nhận: - Thôi huynh, đợi ta.

Nguyên Liệt Hồ hai nắm đấm dùng sức đập đầu của mình. Ảo não gầm nhẹ một tiếng.

- Ai.

Đột nhiên bên cạnh truyền tới tiếng thờ dài.

Nguyên Liệt Hồ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Huyền Đạo đang bước đến. Dùng ánh mắt buồn bã cực điểm nhìn y.

Nguyên Liệt Hồ bị y nhìn vậy như sắp khóc rồi.

- Heo, trước sau vẫn là heo.

Vương Huyền Đạo lắc đầu thờ dài.

Nguyên Liệt Hồ phẫn nộ nói: - Tên rùa người hiểu gì?

Vương Huyền Đạo thần nhiên nói: - Ta không cần nghe cũng biết ngươi nói những lời ngớ ngẩn gì.

Nguyên Liệt Hồ hừ nói: - Ngươi khoác lác, ngươi cho là ngươi là thầy bói sao.

- Con heo ngu xuẩn.

Vương Huyền Đạo giơ hai ngón tay lên.

Một vật không rõ bay về phía Nguyên Liệt Hồ.

Nguyên Liệt Hồ một tay bắt lấy, thoạt nhìn là một đồng tiền xu, đột nhiên ngẩn ra: - Ài da, ta xem chút quên mất tên quý nhân nhà ngươi đúng là một thầy bói. Ngẩng đầu lên thì đã không biết Vương Huyền Đạo đã đi đâu mất, nói: - Chửi thế, không ngờ bản lĩnh xem bói của tên quý nhân này tiến bộ rồi. Ngay cả ta nói cái gì cũng đoán ra được, nhưng cái này đúng là không thể trách ta. Ta cũng là đúng. Đây đều là do tên khốn Hàn Nghệ kia gây ra, ta không thể tha cho hắn.

Hàn Nghệ đứng bên cạnh sân khấu, nghe được từng trận chửi rủa, thầm nghĩ, nơi này không an toàn lắm, ta phải mau quay về trốn thôi. Bằng không để bọn họ bắt được, thì ta xong rồi. Không được, ta chút nữa còn phải lên sân khấu nói với bọn họ là mai dừng hoạt động. Trời à, ta đúng là tự tìm đường chết à.

Hàn Nghệ quay đầu đi vừa mới chuẩn bị nói với Dương Phi Tuyết một tiếng, tại hạ đang truyền tại bachngocsach, đọc chỗ khác thiếu nội dung rảnh chịu, chợt thấy Dương Phi Tuyết nhìn khán đài kinh ngạc, một khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ, có mấy giọt lệ trong suốt, ngẩn ra. - Dương cô nương, Dương cô nương Hàn Nghệ thì thầm gọi.

Dương Phi Tuyết ngẩn ra, nói: - Cái gì?

Hùng Đệ chỉ vào mặt Dương Phi Tuyết nói: - Dương tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc?

- Vậy sao?

Dương Phi Tuyết có vẻ hơi xúc động lau mặt, hai má nóng bừng, về mặt gương mặt.

Hàn Nghệ dĩ nhiên là không cười nằng, phụ nữ được làm bằng nước mà, nói: - Dương cô nương. Ta e rằng phải lên sân khấu nói mấy câu.

Dương Phi Tuyết sững sốt, kịp phản ứng lại, cười khúc khích: - Đáng đời ngươi. Nói rồi nằng lại nói: - Ngươi mau đi, có Tiểu Béo bọn họ ở cùng ta được rồi.

- Vậy xin lỗi rồi.

Hàn Nghệ chịu từng đợt chửi rủa bước lên sân khấu, con ngươi đảo quanh, dường như lúc nào cũng chuẩn bị tránh những quả trứng thối quăng lại.

- Hàn Nghệ, ngươi cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi. Nếu như ngươi thức thời, thì mau cho Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh đến bên nhau.

Con mẹ nó chứ, cái này gọi gì là thức thời. Hàn Nghệ trong lòng thầm chửi một câu.

- Thằng nhóc ngươi có phải là cố ý muốn chọc giận bọn ta?

Cái này xem ngươi nói đúng rồi.

- Nếu như bọn họ không thành công trốn khỏi nhà, ta cho ngươi biết mặt.

Ha ha, nếu như thành công thì chẳng phải là kết thúc rồi sao. Ngươi cho ta là ngốc à! Kết thúc nhanh như vậy, trừ khi ngươi mang mấy vạn quan cho ta, ta có thể suy nghĩ một chút.

Chỉ cần không ném trứng thối, thì Hàn Nghệ mặc cho bọn họ mắng chửi. Sau khi đứng trên sân khấu chịu một trận mắng rủa tội, mới nói:

- Các vị các vị, ta rất hiểu cảm giác của các vị. Có câu là, yêu nhau lắm thì cắn nhau đau. Mọi người tức giận như vậy, tức là rất yêu thích vở kịch nói này. Tại hạ cảm thấy rất vui.

- Ngươi thì vui rồi, còn Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh thì khổ, vậy Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh khi nào mới được bên nhau.

- Cái này mọi người xem tiếp thì biết. Thứ cho ta không nói nhiều được.

Hàn Nghệ áy náy, không muốn nói bừa với bọn họ, không thể tiết lộ kịch bản, vội nói: - Ồ, Tiếp theo ta tuyên bố hai việc. Chuyện thứ nhất là hoạt động một văn tiền ngay mai sẽ kết thúc.

Mọi người chớ có vội, cái gọi là kết thúc là tiểu điểm sẽ không cung cấp thức ăn nữa, còn một văn tiền vào cửa xem kịch nói là không thay đổi. Chỉ cần mọi người bỏ ra một văn là có thể vào xem kịch. Cái này cũng mong mọi người thứ lỗi, tiểu tiệm cũng phải ăn cơm, nếu như cứ làm như vậy thì kịch nói không thể tiếp tục diễn nữa rồi.

Một công tử reo lên: - Như vậy là chuyện nhỏ.

- Đa tạ, đa tạ.

Mọi người cũng không oán hận đối với việc này, bọn họ đã chiếm hết lợi rồi, cũng không tiện nói nữa.

- Còn chuyện thứ hai ấy mà.

Hàn Nghệ chà chà tay, cười nói: - Trước khi nói chuyện thứ hai, ta muốn cùng các vị chơi một trò chơi.

- Chơi trò chơi?

Dưới đài người xem sùng sốt, đều tò mò nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: - Mời mọi người tùy ý rút một vật trên người ra, nắm trong tay. Cái gì cũng được.

Mọi người không biết gì nhưng vẫn làm theo. Móc trong ngực ra, cầm trong tay, đợi câu tiếp theo.

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng, nói: - Chuyện thứ hai là "Bạch sắc sinh tử luyện" sẽ ngừng diễn ba ngày.

Nói xong hắn liền nhanh như báo lên vào nắp sau cửa phòng đạo cụ.

Hắn vừa mới trốn vào, một trận âm thanh như mưa vang lên.

Từng trận từng trận.

Duy trì một hồi lâu.

Bách tính Trường An ta đứng là có tiền a. Ta chỉ bảo bọn họ tùy ý lôi một vật gì ra, thật không ngờ bọn họ nghèo quá chỉ còn lại mỗi tiền. Ý! Đây là tên lộn ngu ngốc nào, ngay cả túi tiền cũng ném lên đây rồi. Hàn Nghệ trực tiếp nhặt túi tiền đưa vào tay áo, thở dài: - Cuối cùng cũng kiếm lại một chút tiền vốn rồi, xem ra thì ta vẫn thích hợp lừa người a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Chí tình chí nghĩa

Dịch: mafia777

Nếu như hiện giờ mà có bảng xếp hạng thập đại ác nhân thì Hàn Nghệ chắc chắn đứng đầu danh sách. Đây là điều không phải nghi ngờ.

Một khắc trước, mọi người còn đang yêu cầu diễn thêm một lúc nữa. Ít nhất là cho bọn họ biết Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh bỏ trốn có thành công hay không.

Ngươi thì tốt rồi, hôm nay kết thúc thì thôi, bọn ta nhin, dù sao thì cũng đã quen rồi, nhưng ngươi chẳng những hôm nay kết thúc, còn bắt chúng ta đợi thêm ba ngày. Ngươi không phải là cố ý muốn ăn đòn sao?

Hàn Nghệ đương nhiên biết mình sẽ bị người đánh, nhưng so với bị trúng thối đập mặt, hắn tình nguyện bị tiền đập. Cái này đối với một ông chủ liên tục mấy ngày lỗ vốn mà nói, đó là một loại hạnh phúc.

Sau khi đợi mọi người trút giận xong. Hàn Nghệ lại bước ra giải thích, giải thích đương nhiên rất đơn giản, đó là chưa luyện tập tốt. Ngươi muốn ta diễn cũng không diễn được. Thậm chí còn nói ra câu nói bất hủ: trên đài một khắc, dưới đài mười năm. Hơn nữa, ta còn phải sửa cái bàn một chút, trang hoàng một chút, để có thể chứa được nhiều người đến xem hơn, cho khán giả thử nghiệm cảm giác thoải mái.

Nguyên nhân chính chỉ có vậy, các người nhìn mà xử lý.

Khán giả tuy rằng không muốn, nhưng cũng không thể làm gì Hàn Nghệ. Ai kêu hiện giờ trên đài chỉ có mình Hàn Nghệ là biết kịch nói, chỉ có thể chửi mắng vài câu, trút giận trút giận. Sau đó vừa ra về vừa nguyên rủa Hàn Nghệ.

"Phù!"

Hàn Nghệ nhìn người xem lần lượt ra về, lau mồ hôi thờ phào nhẹ nhõm. Bước xuống sân khấu, chợt thấy Hùng Đệ và Tiểu Dã mỗi người ôm một cái

ghế tròn, kinh ngạc nói: "Hai đệ làm gì thế?"

Hùng Đệ sững sờ nói: "Không phải đại ca nói muốn chơi trò chơi với bọn đệ sao?"

"Á." Hàn Nghệ lau mồ hôi lạnh. Ta kêu lấy đồ từ trên người ra, không bảo các đệ lấy mấy thứ này. May mà đám khách đó không giống như các người, không thì ta mất mạng rồi. Loại chuyện như này không an toàn chút nào, ngày sau ít làm thì tốt hơn. Buồn bực xua tay nói: "Bỏ xuống đi, bỏ xuống đi. Trò chơi kết thúc rồi. Hai đứa bọn đệ mau giúp ta quét dọn chút."

Hùng Đệ, Tiểu Dã sững sờ. Việc này không phải là của bọn chúng. Tiểu Dã nhảy lên, nhìn lên sân khấu, lập tức phản ứng, lén cười mấy tiếng, kéo Tiểu Béo đi lên. Hai cái tên nhóc này. Hàn Nghệ lắc đầu, bỗng nhiên một miếng ngọc bội đưa ra trước mặt hắn, bệnh nghề nghiệp của hắn liền hiện ra: "Oa, đẹp quá."

Ở phương diện thưởng thức ngọc, thì hắn là cấp bậc chuyên nghiệp. Hiện giờ ngọc bội đều là làm thủ công tốt hơn nhiều so với hậu thế dùng máy móc chế tác.

"Muốn không?"

"Muốn."

Hàn Nghệ vừa mới nói một từ, đột nhiên ngẩn ra, quay đầu nhìn bên cạnh, chỉ thấy Dương Phi Tuyết đang mỉm cười nhìn hắn, lập tức tỉnh ngộ, ho nhẹ một tiếng: "Ta không hứng thú với tay người."

"Tay người?" Dương Phi Tuyết kinh ngạc nói.

Hàn Nghệ nói: "Tay của cô a, ta nói tay của cô thật đẹp."

Dương Phi Tuyết ngơ ngẩn nói: "Tay của ta? Không phải ngọc bội sao?"

Hàn Nghệ mỉm cười nói: "Ngọc bội cũng không tệ lắm nhưng đặt ở trên tay của cô thì càng đẹp hơn. Có câu là: ngón như cọng hành, trắng nõn như ngọc, không phải ngọc tốt, hơn hẳn ngọc tốt."

Dương Phi Tuyết nghe vậy đỏ mặt: "Nói bậy."

"Hàn Nghệ ta gạt ai chứ không gạt cô đâu."

Hàn Nghệ cười khà khà nói: - Hoa tươi cũng phải cần lá xanh làm nền. Nếu cô không tin, thử để lên tay ta xem. Nếu như để lên tay ta thì càng đẹp hơn. Nói xong hắn liền đưa tay ra. Dương Phi Tuyết bị hắn làm cho sững sờ, chuẩn bị đưa ngọc bội vào tay hắn, nhưng tay mới đưa được một nửa bèn rút lại, - Hừ, người thật giỏi hoạt, thiếu chút bị người lừa rồi. Hàn Nghệ hơi có vẻ tức nuối, nói: - Lừa cái gì? Đừng nói khó nghe như vậy được không? Ta cũng chỉ chứng minh là ta không lừa cô thôi. Tay của cô đúng là đẹp hơn ngọc bội mà. Lời hay ai không thích nghe. Dương Phi Tuyết khẽ hừ một tiếng, nhưng trong mắt lại có vẻ mừng rỡ. Đột nhiên nàng mở to hai mắt, đôi tay trắng nõn nà che cái miệng xinh xắn, phát ra "a" một tiếng. - Cô kêu gì thế?

Vừa nói rút lời, hắn đã cảm thấy một lực rất mạnh tới từ sau lưng hắn, không đợi hắn quay người lại. Một cánh tay lớn bỗng nhiên ôm lấy cổ hắn. Chỉ nghe một tiếng gọi nhỏ: - Hàn Nghệ. Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên cao lớn đang đứng bên cạnh hắn, mặt trầm ngâm, hai mắt sưng đỏ. Hoàng hốt nói: - Nguyên công tử?

- Thế tử của người cũng không tệ nhì! Nguyên Liệt Hồ mặc dù là ôm Hàn Nghệ, nhưng ánh mắt lại nhìn Dương Phi Tuyết. Mắt có chút lảng lơ. - À? Khụ khụ! Hàn Nghệ nhất thời ngẩn ra.

Dương Phi Tuyết là một nhân vật không sợ trời, không sợ đất. Lúc này trừng mắt nhìn Nguyên Liệt Hồ nói: - Tên khốn kiếp người đừng có nói bừa. Nguyên Liệt Hồ ha hả nói: - Cũng khá điều ngoa, ta thích. May mà không phải là phu nhân của ta, nếu là phu nhân của ta, người cho ta lý do để không liêu mạng với người. Trong lòng Hàn Nghệ thầm mắng một câu, vội vàng giải thích nói: - Nguyên công tử, nàng ta không phải phu nhân của ta, là thân thích của cậu người. Nguyên Liệt Hồ kinh ngạc nói: - Thân thích của ta? Dương Phi Tuyết hừ nói: - Hàn Nghệ, người không nên nói bậy, ta sao lại có loại thân thích không biết xấu hổ như này. Hàn Nghệ khổ nói: - Là sự thật. Nói rồi hắn liền chỉ về Dương Phi Tuyết nói: - Nguyên công tử, vị này là đường tỷ của Tiểu Mông. Bát thiên kim của Dương Châu thứ sử Dương tam gia. Nói rồi hắn lại nhìn Dương Phi Tuyết nói: - Dương cô nương, vị Nguyên công tử này là biểu ca của Tiểu Mông. Dương Phi Tuyết kinh ngạc nói: - Người chính là Nguyên Liệt Hồ? Nguyên Liệt Hồ đắc ý nói: - Xem ra cô đã nghe qua đại danh của ta. Dương Phi Tuyết khinh miệt nói: - Thật không tương tượng là vô si như vậy, khổ cho Tiểu Mông vẫn nói người rất lợi hại. "!" Nguyên Liệt Hồ mồ hôi chảy ròng ròng, ho nhẹ một tiếng, mặt dày nói: - Hoá ra là thiên kim của Dương tam thúc. Đúng rồi, tên tiểu tử thói Triền Phi thế nào rồi? Ở Dương Châu không bị người bắt nạt chứ? Dương Phi Tuyết khinh miệt nói: - Người mới là tiểu tử thói, nếu người còn dám làm nhục Nhị ca ta, ta không khách khí với người. Nguyên Liệt Hồ hứng thú nói: - Vậy sao? Ta đúng là muốn xem xem, cô không khách khí với ta như thế nào. Hàn Nghệ nghe có chút quái dị, đây chẳng phải lời chòng ghẹo sao? Đã nói là thân thích rồi, còn chòng ghẹo? Trái tim nam nhi của Dương Phi Tuyết hiện lên, nhắc chân lên đá về phía Nguyên Liệt Hồ. Nguyên Liệt Hồ một tay nhẹ nhàng ấn xuống đỡ được.

Rõ ràng là đá vào bàn tay y nhưng Dương Phi Tuyết lại cảm thấy như là đá vào tấm sắt vậy, mũi chân đau một hồi. Nhưng cũng không kêu lên một tiếng, nghiêng chặt hàm răng trừng mắt nhìn Nguyên Liệt Hồ. Nguyên Liệt Hồ ha hả cười nói: - Không tòi, không tòi, có vài phần khí phách của nhà họ Dương, so với nhị ca cô thì cô mạnh hơn nhiều. Nhị ca cô lúc ở Trường An nhìn thấy ta còn phải vòng qua mà đi. Dương Phi Tuyết biết rõ đánh không lại. Nhưng tuyệt không e ngại nói: - Người khoác lác, nhị ca ta chính trực dũng cảm, sao có thể sợ người không vô si.

- Dương tỷ tỷ, muốn đệ giúp tỷ không?

Không biết Tiểu Dã tới từ lúc nào. truyện đăng tại [bachngocsach](#). Bọn họ cùng đi tới Trường An tình cảm dĩ nhiên là rất tốt. Tiểu Dã lại có một trái tim nghĩa hiệp. Nhìn thấy Dương Phi Tuyết bị bắt nạt, sao có thể không đứng ra bênh vực.

Hàn Nghệ vội nói: - Tiểu Dã. Nguyên Liệt Hồ nhìn Tiểu Dã, có vài phần ca ngợi, kỳ vọng nói: - Tên tiểu tử này hợp với khẩu vị của ta, hôm nào chúng ta đánh một trận. Thế nào? Tiểu Dã hừ nói: - Đánh thì đánh, ta không sợ người. - Nói là làm! Nguyên Liệt Hồ ha hả cười, lại nói với Dương Phi Tuyết: - Triển Phi có tới không? Nếu như tới rồi thì giúp ta hỏi thăm y. Nói rồi y hơi dùng sức ôm cánh tay của Hàn Nghệ, nói:

- Hàn Nghệ, đi ra đây nói chuyện. Nói xong không để cho Hàn Nghệ cơ hội từ chối. Ôm vai Hàn Nghệ đi về một hướng. Kỳ thực là y thân thể cao lớn, sức lực cũng lớn. Hàn Nghệ căn bản không phản kháng được. - Hàn đại ca. Tiểu Dã chạy lên chắn phía trước. Hàn Nghệ nói: - Không có gì, các đệ đệ ở đây, ta với Nguyên công tử nói chuyện một chút. Nguyên Liệt Hồ kéo Hàn Nghệ đi vào một góc tối không người bên trong. Không nói một lời chỉ chăm chăm nhìn Hàn Nghệ. Hàn Nghệ bị tên này nhìn như vậy có chút hoảng, nói: - Không biết Nguyên công tử gọi ta đến có việc gì? Nguyên Liệt Hồ nói: - Nhìn đôi mắt của ta.

Không phải mê hoặc ta áy chứ! Hàn Nghệ bỗng nổi da gà. Thoáng nhìn cặp mắt của Nguyên Liệt Hồ, gợn ngón tay cái lên nói: - Đúng là mắt hổ.

Nguyên Liệt Hồ ho nhẹ một tiếng, nói: - Cái này ta biết, nhưng ta không phải là cho ngươi xem cái này, có phải mắt ta sưng đỏ không? - Ác, có một chút. - Ngươi cũng đã biết tại sao lại như vậy rồi đó. - Không hiểu. - Đây là do lúc này khóc. - À? Hàn Nghệ ngăn ra. Khóe miệng giật giật, giọng nói trêu mếu khen: - Nguyên công tử đúng là người chí tình chí nghĩa.

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: - Có sao không thể? Ngươi lớn như thế này, xem kịch tình yêu mà khóc đến mức này sao! - Thật không? Hàn Nghệ thuận miệng nói một câu mà khiến Nguyên Liệt Hồ vui vẻ. Không dễ dàng a, cuối cùng thì cũng tìm được một tri kỷ rồi. Hàn Nghệ chưa từng giao thiệp với Nguyên Liệt Hồ. Hoàn toàn không hiểu, nhưng thấy y hình như khá vui vẻ. Vội vàng nói: - Tuy nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng chỉ là chưa đến chỗ đau lòng. Anh hùng hảo hán trong thiên hạ tuy nhiều, nhưng có thể giống Nguyên công tử khóc đến như vậy thật hiếm có. Nguyên công tử tuyệt đối là nhân trung hào kiệt. Nguyên Liệt Hồ cảm động mắt đỏ lên, nhìn như muốn khóc. Đúng là quá chí tình chí nghĩa, vở vai Hàn Nghệ, ôn hòa nói: - Ta lúc này không làm ngươi sợ chứ?

Mẹ kiếp, Tên này đúng là thần kinh rồi. Ta đời này lần đầu tiên nói những lời giả dối như vậy, vậy mà y lại tin. Đúng là quái thay, Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Sao như vậy được. Giống như người thân thiết như Nguyên công tử, sao có thể làm ta sợ được. - Đúng là phụ mẫu sinh ra ta, người hiểu ta Hàn Nghệ.

Nguyên Liệt Hồ hoàn toàn cảm động.

Hàn Nghệ đang lừa y, nhưng hoàn toàn không hiểu tình hình, nói: - Không biết nguyên công tử tìm ta có chuyện gì chỉ bảo?

- Chỉ bảo thì quá lời quá.

Nguyên Liệt Hồ ha hả cười, giọng điệu thay đổi rất nhiều, lại thấp giọng nói:

- Chỉ là, chỉ là ta hỏi ngươi. Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh rốt cuộc có bỏ trốn thành công không?

Mẹ nó, hóa ra là đến để hỏi ta tiết lộ kịch bản, đúng là dễ tiện. Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: - Cái này ta cũng không biết.

- Ngươi không biết?

Nguyên Liệt Hồ nói: - Chẳng lẽ "Bạch sắc sinh từ luyện" không phải là do ngươi viết sao?

- Là do ta viết. Hàn nghệ gật đầu, lại nói:

- Nhưng Nguyên công tử cũng biết. Ta làm việc vẫn luôn muốn đã tốt thì phải tốt hơn.

- Đừng nói những thứ này. Nguyên Liệt Hồ ngắt lời Hàn Nghệ.

Mẹ kiếp ngươi, lão tử khen ngươi, ngươi không nói một câu. Ta con mẹ nó khen bản thân có một câu, ngươi đã không kiên nhẫn được rồi. Làm người không phải như thế. Hàn Nghệ trong lòng đầy khinh bỉ, nhưng không thể làm gì, người ta là công tử, bản thân không là gì cả, nói: - Ta cũng chỉ là vừa diễn vừa xem thái độ khán giả để nghĩ kịch bản tiếp theo thôi. Kịch bản lúc nào cũng có thể thay đổi, đây chính là lý do vì sao ta ngừng diễn ba ngày.

Nguyên Liệt Hồ nói: - Ta mặc kệ, tóm lại là Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh nhất định phải bỏ trốn thành công, ồ, hơn nữa mãi mãi thành công.

- Mãi mãi thành công? Hàn Nghệ nghi ngờ nói: - Vì sao?

Còn không phải là bởi vì Thôi..

Nguyên Liệt Hồ đột nhiên ngừng lại, mẹ nó, xém chút nữa thì nói lỡ miệng, nói: - Cái này ngươi không cần quan, cho dù thế nào, nhất định phải bỏ trốn thành công, bằng không đừng trách ta không nể mặt ngươi.

Uy hiếp ta? Nếu ngươi ôn tồn nói với ta, ta cũng không cho bọn họ thành công. Hàn Nghệ về mặt đưa đám nói: - Cái này ta không làm chủ được.

Nguyên Liệt Hồ nói: - Vì sao ngươi không làm chủ được?

Hàn Nghệ muốn nói lại thôi, ngập ngừng một lúc mới nói: - Nguyên công tử thông minh như vậy, nhất định sẽ biết.

Nguyên Liệt Hồ liếc mắt nhìn, trầm ngâm một lát, nói: - Người nói quốc cứu công?

Hàn Nghệ cuống quýt khua tay nói:

- Ta đâu có nói gì.

Nguyên Liệt Hồ cau mày nói: - Nếu như là quốc cứu công, thì chắc chắn là không thành công.

- Vì sao?

Hàn Nghệ trong lòng thầm hỏi.

Nguyên Liệt Hồ nhìn Hàn Nghệ nói: - Hàn Nghệ, dù sao người cũng là một người đàn ông, không cần sợ hãi cường quyền. Phải làm theo suy nghĩ của mình, biết không?

Người nói thật nhẹ nhàng. Nếu người có bản lĩnh, kêu Trương Tôn Vô Kỵ lên tiếng. Vậy ta nhất định sửa, cái này không có gì đáng suy nghĩ. Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Không biết.

Nguyên Liệt Hồ mắt tròn trắng lên, bỗng nhiên dùng sức mà gãi đầu: - Ai da, ta đúng là điên mất, đều trách cái miệng này của ta, nói cái gì không tốt, cố tình Ai da, tiếp theo thì làm sao mới phải a.

Y nói xong cũng không để ý Hàn Nghệ, vừa gõ đầu của mình vừa đi ra cửa.

Hàn Nghệ ngơ ngác nhìn theo Nguyên Liệt Hồ. - Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

- Y sao thế?

Dương Phi Tuyết bước tới, nhìn Nguyên Liệt Hồ hiếu kỳ nói

Hàn Nghệ lắc đầu: - Ta không biết, có điều theo lời của y, hẳn là điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Tình yêu giá càng cao

Dịch: mafia777

"Đại ca, đại ca, trên sân khấu nhiều tiền quá, đệ nhặt được rất nhiều tiền."

Hùng Đệ bước nhanh trên chiếc cầu thang gỗ nhỏ đi xuống. Đã thấy y đang cầm một đồng tiền lớn, xúc động hò reo.

Dương Phi Tuyết nhìn đồng tiền đó, lại liếc nhìn Hàn Nghệ

Hàn Nghệ mặt đỏ lên. Xem ra phải dạy cho Tiểu Béo biết đạo lý tiền không được tiết lộ ra ngoài. Ho nhẹ một tiếng nói: "Tiểu Béo, bình thường đại ca dạy đệ thế nào? Làm người không được nhặt của rơi, đệ mau đi xem xem. Tiền này là của ai rơi rồi đem trả lại cho họ."

Hàn đại ca dạy ta đạo lý này lúc nào! Huynh ấy chẳng phải thường nói có lợi mà không chiếm thì đó là khôn kiếp sao? Hùng Đệ ngây thơ chớp mắt, lại cảm thấy Hàn Nghệ nói rất có lý, nói: "Ồ, đệ bây giờ đi hỏi."

Tiểu Dã cũng cảm thấy nên như thế, nói: "Tiểu Béo, ta đi cùng huynh."

Hai người cầm tiền đang chuẩn bị đi ra cửa.

Không phải chứ! Đi thật à? Hai đứa các người đúng là bại gia. Ta không dễ dàng kiếm lại một chút tổn thất, các người lại đem đi trả lại. Đúng là tức chết ta a! Hàn Nghệ lên liếc nhìn Dương Phi Tuyết, chỉ thấy Dương Phi Tuyết cười mà không nói, ánh mắt như đang nói: xem người làm thế nào.

Không có cách, ở phương diện tiền vàng. Đôi lúc ngông nghênh cũng phải mềm dẻo một chút. Hàn Nghệ vội gọi Hùng Đệ nói: "Đội...đội chút. Hiện giờ khách đều đi rồi, các đệ có đuổi được không?"

Tiểu Dã nói: "Đệ chạy nhanh chút, có lẽ được."

Tiểu Dã a, Đệ không thể như vậy! Hàn Nghệ rung rung nói: "Tiểu Dã, ta biết đệ chạy nhanh, nhưng làm người không thể chỉ dựa vào sức mạnh, cần phải suy nghĩ nữa."

Tiểu Dã chớp chớp mắt: "Vậy nên làm thế nào?"

Hàn Nghệ ra vẻ trầm ngâm một lát, nói: "Vậy đi, Các đệ hãy mang tiền về hậu viện đếm cho rõ, bảo quản cho tốt. Đợi lần sau khách tới, chúng ta sẽ đưa trả bọn họ."

Hùng Đệ ngẫm lại, cảm thấy khá có đạo lý, ha hả nói: "Đúng là Hàn đại ca thông minh."

Hàn Nghệ cũng không thể tiếp tục giả bộ được nữa, xua tay nói: "Mau đi đi, mau đi đi"

"Dạ."

Hai tên tiểu quỷ cầm tiền đi ra hậu viện.

Bọn chúng đi rồi, Hàn Nghệ liếc nhìn Dương Phi Tuyết. Thấy nàng đang mỉm cười nhìn mình. Ra vẻ nhìn xung quanh. "Ý, thiếu công tử đâu rồi?"

Dương Phi Tuyết ngăn ra, nói: "Đúng rồi, không phải là tiểu Mông đi rồi chứ?"

Lúc vừa mới vào trong lầu Dương Mông Hạo đã bỏ rơi Dương Phi Tuyết. Đi tìm cái đám bằng hữu hư hỏng kia rồi. Xem chừng là xem hứng khởi mà quên Dương Phi Tuyết, cùng đám bằng hữu hư hỏng kia rồi đi rồi.

Có một đường đệ như vậy đúng là bất hạnh a.

"Nguy rồi."

Dương Phi Tuyết nói: "Trời không còn sớm nữa, ta phải mau quay về đây."

Hàn Nghệ nói: "Ta tiễn cô đi."

Hắn cũng không dám để Dương Phi Tuyết một thân một mình trở về, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì. Vậy hắn đứng là đáng khiển trách.

Dương Phi Tuyết vội nói: "Không cần, ta tự đi về được."

Hàn Nghệ nói: "Nhưng ta không yên tâm, dù sao ta hiện giờ cũng không có việc gì."

Dương Phi Tuyết hơi do dự một chút, liền gật đầu nói: "Cảm ơn người."

Hai người bước ra Phụng Phi Lâu, đi về phía Dương phủ, nhưng dọc đường đi Dương Phi Tuyết khá trầm ngâm, tinh thần có vẻ suy sụp, cái này không giống với nàng a. Nàng tuy không nói nhiều như Hùng Đệ, nhưng cũng là một người không chịu ngồi yên.

Hàn Nghệ khẽ gọi: "Dương cô nương, Dương cô nương."

Dương Phi Tuyết ngăn ra: "À, người nói cái gì?"

Hàn Nghệ ngược ngược nói: "Ta chỉ muốn hỏi cô đang suy nghĩ cái gì?"

Dương Phi Tuyết thoáng trầm ngâm một lúc, mới nói: "Ta đang nghĩ về " Bạch sắc sinh tử luyện""

""Bạch sắc sinh tử luyện?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nói.

Dương Phi Tuyết gật gật đầu. Vẻ mặt hiếu kỳ nói: "Thôi Tinh Tinh và Hùng Phi rốt cuộc thế nào?"

Hóa ra là ra vẻ trầm ngâm, muốn moi kịch bản của ta. Sớm biết thế này ta đã không hỏi nữa. Đây là kết quả của một tên lừa đảo suy bụng ta ra bụng người. Hàn Nghệ dĩ nhiên là không thể nói, ho nhẹ một tiếng, đem vấn đề hỏi ngược lại, nói: "Không biết Dương cô nương hi vọng như thế nào?"

Dương Phi Tuyết lắc đầu: "Ta thế nào cũng được."

Hàn Nghệ sừng sốt, đáp án này nằm ngoài dự liệu của hắn, nói: "Thế nào cũng được? Ta cho rằng Dương cô nương hy vọng bọn họ bỏ trốn thành công chứ."

Dương Phi Tuyết giả hoạt cười, nói: "Chắc chắn người sẽ không để cho bọn họ thành công."

Hàn Nghệ nói: "Sao cô..."

Nói tới đây, hắn liền ngừng lại, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, thiếu chút nữa thì tiết lộ kịch bản.

Dương Phi Tuyết liếc mắt nhìn hắn một cái, khẽ cười nói: "Kỳ thực người không nói ta cũng biết. Cái tên của người đặt là "Bạch sắc sinh từ luyện". Sao có thể dễ dàng để bọn họ bên nhau. Ta nói không sai chứ."

Hừ, muốn đưa ta vào chòng, đâu có dễ như vậy. Tiết lộ kịch bản là điều vô cùng đáng thẹn. Hàn Nghệ cười cười không đáp.

Dương Phi Tuyết cũng không sao cả, tự nói: - Kỳ thực ta cảm thấy cho dù bọn họ không thể bên nhau, Thôi Tinh Tinh vẫn là người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: - Là sao?

Dương Phi Tuyết buồn bã nói: "Kỳ thực có thể gặp được người mình thích đã là hết sức hạnh phúc rồi. Nếu như người mình thích có thể thích mình thì đó là chuyện hạnh phúc nhất của đời người."

Hàn Nghệ không thể nghĩ tới Dương Phi Tuyết sẽ nói ra những lời như này.

Dương Phi Tuyết cụp mi mắt xuống, có vẻ có chút cô đơn: "Nếu như có người giống như Hùng Phi đối tốt với ta. Cho dù ta có phải đi chết vì người ấy ta cũng bằng lòng."

Tiểu cô nương này đúng là xem kịch nhập hồn quá. Tuy Dương Phi Tuyết nói rất nhỏ, nhưng Hàn Nghệ nghe rất rõ rang, cười nói: "Câu này của Dương cô nương, làm ta nghĩ đến một câu."

Dương Phi Tuyết nói: "Là câu nào?"

Hàn Nghệ nói: "Sinh mạng là đáng quý, nhưng tình yêu giá càng cao."

Dương Phi Tuyết đọc theo vài câu, bỗng nhiên kỳ vọng nói: "Cái này là do ai nói?"

Hàn Nghệ ồ một tiếng: "Ta nghe được lúc làm kinh doanh."

"Làm kinh doanh?"

Dương Phi Tuyết hồ nghi nhìn hắn.

Nguy rồi, quên mất là nàng ta hiểu rất rõ ta. Hàn Nghệ cười ngượng ngùng.

Dương Phi Tuyết cũng không vạch trần hắn, nói: "Hàn Nghệ, người và thê tử người nhất định là rất khó mới thành hôn được à?"

Hàn Nghệ ngăn ra, hắn cùng Tiêu Vân thật sự là nhân rồi sinh nông nổi. Không có khó khăn thì tạo khó khăn cho mình. Nghĩ tới những năm tháng ở Dương Châu, không khỏi lắc đầu cười khổ, nói: "Cũng không có, hoàn toàn là kết hôn trong u mê, sao cô lại hỏi như vậy?"

Dương Phi Tuyết nói: "Nếu không như thế, sa người lại nghĩ ra kịch nói cảm động như vậy."

Đây đều là chấp vớ lung tung, ai xuyên không người ấy biết, Hàn Nghệ cười một tiếng.

Dương Phi Tuyết nói: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Kỳ thực hai chuyện này không liên quan gì với nhau, chỉ có thể nói đó là kỳ vọng trong lòng ta. Tuy nói giấc mộng và hiện thực cách nhau rất xa, thậm chí xa tới mức không thể chạm vào. Nhưng cho dù như thế, ta cho rằng loài người nên có giấc mộng, hướng tới tương lai. Như vậy có thể tràn đầy kỳ vọng vào tương lai rồi."

Dương Phi Tuyết nghe vậy trầm ngâm không nói, một lát sau mới nói: "Người là nói người cũng nhìn vào tình yêu của Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh?"

"Đương nhiên, ai mà chẳng muốn cóc ăn thịt thiên nga. Ồ không, ý ta là ai cũng nhìn vào một đoạn tình yêu sôi nổi. Vì sao mọi người đều thích xem, đó là bởi vì trong lòng mọi người có chỗ hướng tới."

Hàn Nghệ nhọc nhằn giải thích.

Dương Phi Tuyết trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu nói: "Không đúng, không đúng."

Hàn Nghệ nói: "Là sao? Không biết Dương cô nương có cao kiến gì?"

Dương Phi Tuyết nói: "Ta còn chưa kết hôn, dĩ nhiên có thể hướng tới. Nhưng người kết hôn rồi, người đừng nói là trong lòng người vẫn hướng tới. Như thế chẳng phải là hy vọng Hùng Phi yêu người phụ nữ khác sao? Như vậy không công bằng với thê tử người."

"Ăc..cái này."

Hàn Nghệ tròn tròn mắt lên. Cô nương này cũng là xuyên việt tới hay sao? Không ngờ còn biết đến đạo lý ngoại tình trong tư tưởng!

Dương Phi Tuyết thấy Hàn Nghệ ấp úng, lập tức chỉ Hàn Nghệ nói: - Hàn Nghệ, ngươi quả nhiên muốn vứt bỏ thể tử ngươi. Không ngờ ngươi lại là người vong ân phụ nghĩa như vậy.

Một cái mũ lớn như vậy chụp lên đầu, Hàn Nghệ cảm thấy hoang mang. Cái này nếu mà Tiêu Vân nghe được, thì hắc toại rồi, vội nói: - Đương nhiên không phải. Ta chỉ cảm thấy ta và thể tử ta kết hôn nhanh quá, ta còn chưa cho nàng ấy lãng mạng nên có. Cái hướng tới đối với người đàn ông đã lập gia đình mà nói. Đó là sự tiếc nuối, ài. Ta thật sự cảm thấy có lỗi với thể tử ta.

Tiếng thở dài này vừa thật vừa giả.

Dương Phi Tuyết hồ nghi nói: - Thật sao?

Hàn Nghệ rung rung, nói: - Kỳ thực sở dĩ ta nghĩ tới "Bạch sắc sinh tử luyện", là muốn nói cho mọi người, không nên theo bước của ta. Cố gắng giữ cho mình nhiều hoài ức đẹp đẽ, dù sao thì kết hôn và yêu đương là hai giai đoạn hoàn toàn khác nhau.

Dương Phi Tuyết gật gật đầu nói: - Ngươi nói rất đúng, ta không thể dễ dàng gả người, bằng không ta sẽ hối hận cả đời.

- Khụ khụ khụ.

Ai ôi, ta lại nói sai lời rồi. Hàn Nghệ vội nói: - Dương cô nương, cô đừng nói như vậy có được không? Ta nghe vậy tim sắp nhảy ra ngoài rồi, cô quên là vì sao ta lại tới Trường An rồi sao?

Dương Phi Tuyết sững sờ, khuôn mặt xinh đẹp bỗng đỏ ửng, thì thầm nói: - Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói là do ngươi nói nữa.

Hàn Nghệ chỉ thấy nàng về mặt áy náy, không nỡ trách nàng, nói: - Không sao, không sao. Ta chưa từng trách cô.

- Thật sao?

- Đương nhiên, nếu ta trách cô thì sao có thể tiến cô về.

- Vậy cũng đúng. Dương Phi Tuyết hi hi cười, nhưng lại hơi có vẻ ảo não nói: - Chỉ tiếc là hiện giờ ta muốn ra ngoài một chuyến cũng khó khăn, thậm chí còn có khả năng không thể xem "Bạch sắc sinh tử luyện" nữa rồi.

Hàn Nghệ nói: - Cô có thể kêu Thiếu công tử dẫn cô đi xem a.

Dương Phi Tuyết thấp giọng nói: - Tiểu Mông cũng không dễ dàng. Tao sao nữ lúc nào cũng phiền đệ ấy. Nói rồi nàng lại cười nói: - Có điều không sao. Tuy ta không thể chứng kiến ngươi bắt đầu giấc mộng, nhưng là bằng hữu, ta cũng cố động cho ngươi rồi, ngươi cũng không thể nói ta không nghĩa khí được.

Hàn Nghệ thoáng sững sờ, lập tức nói: - Cô cũng đừng bi quan, có lẽ cô vẫn có thể đi xem.

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: - Không thể nào, ta hiểu rất rõ nhị bá bá ta rồi. Ông ấy nhất định không cho phép ta ra ngoài.

Đúng là như thế, với tính cách kia của Dương Tư Huân, truyện đăng tại bachngocsach, nếu như đồng ý cho Dương Phi Tuyết đi Bình Khang Lý mới là chuyện lạ, vì thế Hàn Nghệ cũng không có cách nào khác.

Dương Phi Tuyết lại nói: - Hàn Nghệ, nếu như ngươi rảnh rồi thì tới nơi này thăm ta. Ta một mình ở đây, đúng là sắp buồn muốn chết rồi. Ồ, nếu như ngươi bận thì có kêu bọn Tiểu Béo tới.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: - Nhất định, nhất định.

Trong lúc nói chuyện, hai người đến bên cạnh Dương phủ. Hàn Nghệ bỗng nhiên nói: - Đợi chút, chẳng phải cô lên ra ngoài sao, chúng ta phải đi vào từ cửa sau chứ.

Dương Phi Tuyết lắc đầu nói: - Đã muộn như thế này, khẳng định nhị bá bá ta đã biết rồi. Ta phải nói cho bọn họ là do ép tiểu Mông đưa ta ra ngoài. Cũng không nên để bọn họ trách phạt tiểu Mông.

Hàn Nghệ sững sờ, hơi có vẻ kinh ngạc nhìn Dương Phi Tuyết.

Dương Phi Tuyết cười nói: - Ngươi yên tâm, ta sẽ không ngốc đến mức nói đi tìm ngươi rồi, ta sẽ không để liên lụy ngươi nữa.

Nàng không nói, thực sự là Hàn Nghệ cũng không nghĩ tới điều này. Không biết nói như nào.

Dương Phi Tuyết nói: - Được rồi, ngươi tiễn ta tới đây thôi, ta tự đi về được rồi. Nếu để nhị bá bá ta nhìn thấy thì nguy to. Nói rồi nàng bước nhanh vào trong.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: - Vậy cô chú ý chút.

- Ủ, ta đi đây.

Dương Phi Tuyết bước nhanh vào trong Dương phủ.

Hàn Nghệ không vội vã rời đi, chậm rãi bước theo. Nếu không nhìn thấy Dương Phi Tuyết vào phủ, hẳn không yên tâm.

Dương Phi Tuyết dường như cũng cảm giác được. Lúc bước vào cửa bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn qua hoàng hôn. Thấy Hàn Nghệ đứng ở đằng xa, lại vẫy vẫy tay.

Hàn Nghệ vẫy tay, ra hiệu nàng đi vào trước.

Dương Phi Tuyết hơi lưu lại trong chốc lát, sau đó liền đi vào.

Hàn Nghệ dừng lại một lát, đột nhiên cười lắc đầu, đi về hướng Bình Khang Lý. Bỗng nhiên trước mặt bước tới hai lão ông vác đòn gánh. Chỉ nghe một người trong đó nói: - Nhanh lên, Nhanh lên, sắp đóng cổng thành rồi, nếu như quá giờ thì chúng ta có thể phải ngồi tù đấy.

Hàn Nghệ trừng mắt nhìn, cất tiếng hỏi: - Hai vị, sao lại quá giờ thì phải ngồi nhà lao?

Hai ông lão kia liếc nhìn hắn, nghe giọng điệu của hắn không phải nhân sĩ Trường An, vì thế nói: - Tiểu ca, cậu mau quay về đi. Sắp đến giờ giới nghiêm rồi, nếu như quá giờ, cẩn thận không quan binh bắt cậu đi ngồi nhà lao.

Mẹ kiếp, Thiếu chút nữa quên mất là Đường triều có giới nghiêm.

Hàn Nghệ mạnh ngẩn ra, liếc nhìn sắc trời. Nhìn thấy đã tối đen, không nói lời nào, lập tức chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Kỳ thị không chuyên nghiệp

Dịch: mafia777

Hoa Nguyệt lâu

"Hai vị công tử đi thông thả. Chuyện hôm nay tiện tì thật sự xin lỗi hai vị, tiện tì tội đáng muôn chết. Mong hai vị công tử không để bụng."

"Nếu như còn có lần sau, thì Hoa Nguyệt lâu của ngươi đừng mở nữa."

"Dạ dạ dạ, tuyệt đối không có lần sau."

"Hừ."

Tào Tú đứng trước cửa nhìn xe ngựa của Vi thị huynh đệ rời đi. Trong mắt không khỏi lóe ra vẻ nham hiểm.

"Lẽ nào lại thế, tên tiểu tử thối đó đúng là vận may tốt, lần trước có quốc cữu công. Lần này lại là Lư quốc công. Đúng là tức chết ta đi."

Trở lại trong phòng, Tào Tú đập mạnh một cái xuống bàn, chửi thề.

Đứng bên cạnh Tào Tú là một người phụ nữ gần ba mươi tuổi. Một gương mặt tươi cười, một đôi mắt cong cong, dường như lúc nào cũng cười. Vị này là Giả Tứ Mầu của ngô Trung. Đứng nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng ta, tâm địa nàng ta rất độc ác. Phàm là những người khách đến đại viện của nàng ta, tám chín phần mười đều bị nàng ta lừa gạt. Dương Mông Hạo hôm đó nói chính là người phụ nữ này. Nàng ta đồng thời là phụ tá đắc lực của Tào Tú.

"Tỷ, ta đã nói rồi. Chiêu này của tỷ không được việc, tỷ cố tình không tin. Cho dù là tỷ có thành công thì tên tiểu tử thối đó cũng không chết được. Giả Tứ Mầu giọng kỳ quái nói."

Tào Tú hừ nói: "Ngươi nếu chỉ ở đó nói lời châm chọc, vậy thì quay về đi."

Giả Tứ Mầu xấu hổ cười, lại nói: "Tỷ, tỷ đừng lo lắng, muội có một kế khiến cho tiểu tử đó vĩnh viễn không ngóc đầu lên được."

Tào Tú nói: "Vậy ngươi còn không nói."

Già Tứ Mẩu liếc mắt nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có người, mới thì thầm nói: "Tỷ, hiện giờ thực phẩm cung cấp của Phụng Phi Lâu đều là của người khác, hơn nữa lại là một nhà. Đây là cơ hội của chúng ta."

Tào Tú đảo con ngươi, nói: "Người nói tiếp đi."

Già Tứ Mẩu nói: "Đám người đó đều là tiểu thương. Ai biết được đồ của bọn họ sạch hay không, nếu như Phụng Phi Lâu độc chết người. Tỷ nói xem có thể tiếp tục kinh doanh không?"

Tào Tú nói: "Người nói là hạ độc?"

Già Tứ Mẩu gật đầu nói: "Nếu như tỷ đồng ý. Chuyện này cứ giao cho tiểu muội đi làm là được."

Tào Tú cau mày nói: "Nhưng hiện giờ có rất nhiều con cháu quý tộc đến chỗ hần xem kịch. Nếu xảy ra bất ngờ thì có thể sinh ra phiền phức lớn."

Già Tứ Mẩu cười gian nói: "Chuyện này tỷ yên tâm, muội tự có cách."

Tào Tú trầm ngâm. Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

"Chuyện gì?"

"Già Mẩu."

Người bên ngoài chỉ gọi một tiếng.

Tào Tú nhướn mày, nhìn Già Tứ Mẩu nói: "Người ra tiền sảnh đợi ta, nhớ kỹ, không có căn dặn của ta người đừng có manh động."

Già Tứ Mẩu hơi sững sờ, lập tức gật đầu. Sau đó đi ra ngoài.

Một lát sau, chỉ thấy một người mũ đen bước vào, là một người phụ nữ.

Tào Tú nhìn thấy người này vội vàng hành lễ, nói: "Tào Tú bái kiến Phụng Sứ."

Người tên Phụng Sứ ừ một tiếng, nhưng cũng không ngồi xuống, thân nhiên nói: "Có phải người chuẩn bị đi đối phó với Phụng Phi Lâu?"

Tào Tú sững sờ, nhưng không lên tiếng.

Phụng Sứ cũng không hỏi lại, nói: "Chủ thượng có lệnh, không được làm bừa với Phụng Phi Lâu, còn bảo người nghiên cứu kịch nói này. Tranh thủ sớm học được kịch nói này ra."

Tào Tú nói: "Không biết chủ thượng sao lại làm như vậy?"

"Hử?"

"Vâng, nô tỳ hiểu rồi."

Trong kinh doanh, hiện giờ kịch nói đang nóng như lửa. Hàn Nghệ phải tranh thủ cho kịp thời cơ. Mà không phải là lựa chọn nghỉ ngơi.

Nếu như có thể, Hàn Nghệ đương nhiên hy vọng như thế.

Nhưng Hàn Nghệ lúc đầu chuẩn bị không đầy đủ lắm, không thể duy trì phát triển. Dù sao thì người cũng là do hần đi mượn. Bản thân đến người phục vụ còn không có. Hơn nữa hần chưa từng làm kinh doanh. Với hình thức kinh doanh của Phụng Phi Lâu hiện nay, có rất nhiều chỗ không được.

Hần nhất định phải bình tĩnh, vạch kế hoạch. Kinh doanh nói thì dễ, chỉ là mua vào bán ra. Nhưng muốn duy trì không phải là chuyện đơn giản.

Hơn nữa mấy ngày gần đây xảy ra quá nhiều chuyện. Mọi người đều không kịp tiêu hóa, dưới áp lực mạnh như vậy. Là một tai họa đối với tinh thần.

Mặt khác là Mộng Nhi, Mộng Đình bọn họ, hiện giờ bọn họ quá nổi tiếng. Trong ngoài thành Trường An không ai không biết. Nhất định phải làm cho các nàng ấy bước chậm lại, đôi khi chạy quá nhanh có thể trượt chân.

Nói tóm lại, Hàn Nghệ nhất định cần thời gian ba ngày này, bằng không, hần cũng không chịu được nguy hiểm bị người khác ném trứng thối mà lên sân khấu tuyên bố một tin tức.

Một trong số đó là nghỉ ngơi.

Đêm đó, Hàn Nghệ bèn chuẩn bị một tiệc mừng long trọng. Chiều đãi những người phục vụ và diễn viên đã tới giúp hần. Chuyện gì cũng không cần nghĩ, tận tình ăn một bữa. Tuy hần cũng trả tiền công cho bọn họ nhưng cho dù thế nào đám người này cũng là do hần mượn về, nhất định phải khao người ta.

Ở trong bữa tiệc, hẳn lại tuyên bố, ngày mai nghỉ ngơi một ngày, toàn bộ tự do hoạt động, tùy cho các người làm cái gì đều được, thả lỏng một chút. Bản thân hẳn cũng cần thả lỏng một chút, cho đầu óc nghỉ ngơi một chút. Mấy ngày nay, kỷ thực áp lực hẳn chịu đựng mới là lớn nhất.

Sáng hôm đó, ánh nắng tươi sáng, gió xuân ấm người. Hàn Nghệ mang theo Hùng Đệ, Tiểu Dã, còn cả đám người Tang Mộc đi dạo chơi ở chợ phía tây.

Đường triều sử dụng thể chế phường thị. Tức là nơi ở của bách tính và chợ hoàn toàn cách biệt. Bên cạnh đều dựng tường, ở cổng có binh sỹ canh gác, ban đêm thì đóng cửa. Giống như ngôi nhà lao vậy! Nơi ở của bách tính thì không được phép kinh doanh.

Bởi vậy có thể thấy được thương nghiệp của Đường triều nguyên sinh tới cỡ nào. Hai cái chợ có thể gánh đỡ toàn bộ quy mô buôn bán của thủ đô.

Nhưng nói lại, đây không phải là kinh tế Đường triều lạc hậu. Chỉ là yêu cầu chỉ có vậy, vậy là đủ rồi, hơn nữa còn có thể ổn định trị an. Có điều Đường triều đã phát triển kinh tế nông thôn tới cực hạn. Tới triều Tống thì có chút quy mô kinh tế thị trường. Không phải là thể chế phường thị nữa, bên đường đều có thể kinh doanh.

Mặt khác, chợ Đông là xây dựng để phục vụ quý tộc, bên trong hơn nửa là bán các vật phẩm xa xỉ. Còn một số nơi ăn chơi xa xỉ, tí như Quan Kỳ Hiên. Xung quanh chợ Đông đều là phủ đệ của quý tộc.

Chợ Tây mới xứng đáng gọi là chợ, cách con đường tơ lụa không xa. Rất nhiều thương nhân Tây Vực, Ba Tư đều tới đây buôn bán. Nói cách khác là chợ Tây rất náo nhiệt, có thể mua nhiều đồ. Không phải chỉ là một ít hương liệu, trân châu bảo thạch những thứ xa xỉ đó.

Cho nên Hàn Nghệ lựa chọn đi chợ Tây.

"Đáng tiếc Mộng nhi tỷ tỷ bọn họ không thể tới. Hân đại ca, chúng ta mua một ít thức ăn ngon mang về cho bọn họ nha."

Hùng Đệ mang theo cái lồng trúc lớn bên trong có Đại Thố và Nhị Thố, ngẩng đầu nói với Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ ha hả cười nói: "Được, dù sao hôm nay chúng ta cũng mang khá nhiều tiền, không dùng hết không được quay về."

Hắn quả thực không phải mẫu người tiết kiệm tiền. Cho dù hiện giờ hẳn là một thương nhân nhưng vẫn ưa thích tiêu xài.

Tang Mộc bỗng nhiên chỉ về một ngõ nhỏ bên cạnh nói: - Ân công, chúng tôi muốn đi xem bên kia.

Hàn Nghệ nhìn theo hướng y chỉ. Thấy ngõ nhỏ này chuyên bán công cụ. Tang Mộc thích mua những thứ này. Nhưng Hàn Nghệ không thích thú với mấy thứ này, gật đầu nói: "Các người đi đi, buổi trưa tập hợp ở đây, chúng ta tìm một tửu lâu ăn uống một bữa."

"Ừ, chúng tôi biết rồi"

Tang Mộc ba người bọn họ bước vào ngõ nhỏ đó.

Hàn Nghệ mang theo Hùng Đệ, Tiểu Dã vừa phơi nắng vừa đi dạo xung quanh. Bên đường gặp không ít người đều chào hỏi hẳn. Đám người này phần lớn đều là con cháu thứ tộc, chuyện xếp hàng hôm qua làm cho bọn họ trở nên hết sức tôn trọng Hàn Nghệ.

"Hân tiểu ca đi dạo à."

Chỉ thấy một người thanh niên đang dắt một tiểu cô nương chừng 4-5 tuổi bước từ bên cạnh lại, nhìn Hàn Nghệ nhiệt tình vẫy tay.

"Đúng rồi, đây là muội muội của người?"

"Hân tiểu ca nói đùa, đây là con gái ta."

Akhụ khụ khụ. "Xin lỗi, xin lỗi. Con gái người thật đáng yêu. Kêu thúc thúc."

"Hừ"

"Ác"

"Xin lỗi, con gái ta còn chưa hiểu chuyện."

"Không sao, không sao..."

Hàn Nghệ lau mồ hôi, thầm nghĩ. Người này không lớn hơn ta mấy tuổi. Nhưng không ngờ là con gái đã lớn như vậy rồi, xem ra ta lỗi thời rồi. Lại nhìn Hùng Đệ trêu ghẹo nói: "Tiểu Béo, hôm nay đệ dường có như lần trước, loạn bắt chuyện."

Hùng Đệ nghi ngờ nói: "Bắt chuyện như thế nào?"

Hàn Nghệ cười nói: "Chính là nói chuyện với người con gái lạ."

Tiểu Dã nghe vậy cười ha hả.

Cái mặt béo của Hùng Đệ như biến thành đất khi, bữu môi nói: "Vậy nếu người khác bắt chuyện với đệ thì sao?"

Tên tiểu tử này không biết là lấy tự tin từ đâu ra. Hàn Nghệ ha hả nói: "Cái này có thể có, nhưng vấn đề là không có người muốn bắt chuyện với đệ."

Hắn vừa dứt lời, bỗng nghe thấy một giọng trong trẻo hô lên: "Tiểu Béo ca, Tiểu Béo ca."

Thoạt nghe là tiếng của nữ nhi.

"Ý, ai đang gọi ta vậy?"

Hùng Đệ nhìn chung quanh một chút.

Hàn Nghệ cười nói: "Đệ cùng đừng tự mình đa tình. Toàn thế giới đâu phải một mình Tiểu Béo đệ."

"Tiểu Béo ca, trên này, trên này."

Hùng Đệ nghe vậy bèn nhìn lên phía trên bên trái. Chỉ thấy trên một tiểu lâu của một tòa nhà hai tầng, mái nhà cong vút, ngói xanh dưới ánh mặt trời, lóa ra ánh sáng trong suốt, trông rất quý phái. Lúc này trên cửa sổ của lầu hai. Một thiếu nữ 17-18 tuổi đang vẫy tay với Hùng Đệ.

"Tỷ tỷ, cô đang gọi ta sao?"

Hùng Đệ thật thà hỏi.

Nữ nhân kia gật đầu nói: "Đúng, là ta gọi ngươi. Ngươi lên đây ngồi, ta mời ngươi ăn cơm."

Lúc này bên cạnh lại có một thiếu nữ bước tới, hi hi cười nói: "Tiểu Béo ca, mau lên đây."

Hai nữ nhân này dáng người đẹp đẽ, có thể coi là hai mỹ nữ.

Lại nghe được trên lầu truyền xuống mấy tiếng cười khanh khách.

Rõ ràng là không chỉ có hai nữ nhân kia trên lầu.

Không phải chứ, nữ nhân của Đường Triều đều không phóng túng như vậy sao? Ban ngày ban mặt mà đứng ở phố gọi trai, cho dù có thể thì cũng đừng gọi Tiểu Béo a. Tiểu Béo còn chưa hiểu gì, có lẽ còn chưa mọc lông! Các người muốn gọi thì gọi ta a, Hàn Nghệ ngẩn tò te, cùng với Tiểu Dã, hai người ngơ ngác nhìn nhau.

- "Đây là thói đời gì!"

Hùng Đệ giải đầu, nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn đại ca, đệ có nên đi không?"

"À."

Hàn Nghệ vẻ mặt vẻ xấu hổ, hắn còn mới vừa nói, nếu như có người bắt chuyện thì cứ việc lên. Thăm nghĩ, nhiều gái như vậy, một mình ngươi cũng không làm được hết. Dù sao cũng không có việc gì, đi lên gặp gỡ các mỹ nữ cũng không tệ. Cười ha hả nói: "Đương nhiên là đi, từ chối lời mời của mỹ nữ là một chuyện hết sức không lịch sự. Đi đi, đi đi."

Nhưng trong lòng lại than thở, Hàn Nghệ ơi Hàn Nghệ, ngươi trở lên kém cỏi như vậy từ lúc nào thế, tán gái còn phải ké Tiểu Béo.

Sau khi Hùng Đệ được Hàn Nghệ cho phép. Lập tức nhìn hai nữ nhân trên lầu nói: "Hai vị tỷ tỷ đợi một chút, chúng tôi lên ngay đây."

Ba người lên bước vào trong lầu.

"Đợi chút."

Trước cửa một người cao to lực lưỡng, thân hình cao lớn bỗng nhiên đưa tay ra, chặn Hàn Nghệ và Tiểu Dã lại, lạnh lùng nói: "Xin lỗi, các ngươi không thể vào."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Tại sao?"

Mãnh hán kia đưa tay ra gõ vào một ván gỗ dựng đứng.

Hàn Nghệ nghiêng đầu qua nhìn, bỗng thấy một luồng khí lạnh: "Nam nhân đừng bước".

Đây là chỗ nào? Hàn Nghệ lắc đầu nhìn lại, lại nhìn thấy trên mái hiên treo một biển gỗ, bên trên viết ba chữ lớn: Nữ Sĩ Các.

"Nhưng sao nó lại đi vào được?"

Hàn Nghệ chỉ vào Hùng Đệ nói.

"Ta không nhìn thấy."

"Mẹ kiếp, nó bây giờ vẫn đứng ở đây, người nói không nhìn thấy, người mù à?"

Hàn Nghệ rất là kích động chửi. Loại kỳ thị như thế này, ở hậu thế có thể kiện người ra tòa án rồi. Kỳ thị cũng kỳ thị không chuyên nghiệp như thế này. Mọi người đều là nam nhân, dựa vào cái gì mà đối đãi khác nhau như vậy.

Mãnh hán hất đầu, làm như không thấy.

Hùng Đệ ngấm khí như vậy, dĩ nhiên không bỏ rơi Hàn Nghệ bọn họ, vội vang lúi lại, lắc đầu nói: "Các người không cho Hàn đại ca và Tiểu Dã vào trong, ta cũng không vào."

Lúc này trên lầu nữ nhân kia lại nói: "Hai vị tiểu ca, thật xin lỗi, nơi này không thể để cho quá nhiều nam nhân vào. Mong hai vị tiểu ca thứ lỗi."

Lời nói không hề ngọt ngào. Bọn ta chỉ muốn gặp Hùng Đệ. Hai người bọn người muốn đi làm gì thì làm.

"Mất mặt a."

Hàn Nghệ xấu hổ không giấu mặt vào đâu được. Trong lòng thầm nghĩ về khuôn mặt tuần tú ở hậu thế. Phải biết là tất cả những thứ đó đều thuộc về hắn. Ở hậu thế, bất kể hắn đi đâu đều có vô số mỹ nữ phải liếc mắt. Còn hiện tại hắn không bằng cả Tiểu Béo.

Tồn thương lòng tự ái a!

Đây đúng là quá tồn thương lòng tự ái.

Hàn Nghệ không ngẩng đầu lên được nữa rồi.

Tiểu Dã lại không suy nghĩ phức tạp như Hàn Nghệ, nói: "Tiểu Béo, huynh đừng đi nữa, cẩn thận bọn họ hại huynh."

Hùng Đệ gật đầu nói: "Ừ ừ, ta không đi nữa."

Trên lầu, cô nương kia lại nói: "Hai vị yên tâm, bọn ta chỉ muốn làm bạn với vị Tiểu Mập ca này, chỉ là thiện ý. Tuyệt không muốn hại người ấy."

Hùng Đệ trả lời: "Nếu các cô không cho Hàn đại ca và Tiểu Dã lên, ta cũng sẽ không lên."

Lời này làm cho Hàn Nghệ càng xấu hổ, vội nói: "Tiểu Béo, dù sao thì người ta cũng có ý tốt, đệ hãy đi đi."

Tiểu Dã nói: "Nhưng nếu bọn họ muốn hại Tiểu Béo thì sao?"

Tiểu Dã a, người nói như vậy người khác sẽ cho rằng chúng ta vô lại, muốn đi lên để cưa gái. Hàn Nghệ nói: "Sợ cái gì. Bọn họ chỉ là một đám nữ nhân. Hai chúng ta ở đây mà còn sợ nữ nhân bọn họ sao?"

Hắn cho là một người đàn ông có phụ nữ để hẹn, hơn nữa lại là một đám. Đây là một chuyện đáng vui, đương nhiên không thể từ chối.

Tiểu Dã ngấm lại cũng thế, nói: "Tiểu Béo, huynh mau đi đi. Huynh yên tâm, nếu như bọn họ dám hại huynh. Bọn ta nhất định báo thù giúp huynh."

Hùng Đệ về mặt khó xử nhìn Hàn Nghệ bọn họ. Bản đẹp tại bachngocsach. Y thật ra là không sao cả, y không sợ người lạ. Bởi y nhìn mỗi người đều là người lương thiện. Hơn nữa y cũng thích quen biết với bạn mới. Có điều y cho rằng làm như vậy có chút không đúng với Hàn Nghệ bọn họ.

Y do dự không quyết càng làm Hàn Nghệ thêm tồn thương. Hàn Nghệ xua tay nói: "Đệ đi đi, ta và Tiểu Dã đi dạo quanh đây, không có việc gì đâu."

Trên lầu cô nương kia lại nói: "Tiểu Béo ca, sao vẫn chưa lên vậy? không phải là xem thường bọn tôi chứ?"

Hùng Đệ vội vàng lắc đầu nói: "Không phải, không phải."

Quả nhiên trong sách nói không sai, Đường triều coi béo là đẹp. Mẹ nó, ông mày đi tăng cân. Hàn Nghệ không mặt mũi nào ngẩng đầu, xua tay nói: "Đi đi, đi đi."

Hắn cũng không phải quá lo lắng. Bọn họ chỉ là một đám bách tính phổ thông. Nếu thực sự muốn hại bọn họ thì căn bản không cần chơi trò này trò kia. Hơn nữa muốn hại thì hại hắn a, hại Tiểu Béo làm gì!

Hùng Đệ "Ồ" một tiếng: "Vây đệ đi lên trước, mọi người chút nữa tới tìm ta."

Tiểu Dã gật gật đầu, ừ một tiếng.

Hùng Đệ lúc này mới xách theo lồng trúc lớn bước vào. Mãnh hán kia làm như không thấy

"Shit."

Hàn Nghệ không kìm được tức giận, đưa ngón tay thối về phía bọn họ.

Mãnh hán đương nhiên là không hiểu, đầu hơi nghiêng nghiêng, nhìn phía bên cạnh.

Đành chịu!

Hàn Nghệ uất ức, một tay đặt lên vai Tiểu Dã: "Tiểu Dã, chúng ta đi ăn gì đó, tăng chút cân."

Tiểu Dã nghi hoặc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Như vậy thì chúng ta có thể vào trong rồi."

Tiểu Dã gãi hai má, hoàn toàn nghe không hiểu.

Lúc này lại nghe được trên lầu truyền tới tiếng giới thiệu của Tiểu Béo, sau đó liền nghe thấy "Tiểu Béo, Tiểu Béo". Tiếng nào cũng hết sức thân thiết.

Những tiếng cười này như vạn mũi tên đâm vào tim Hàn Nghệ. Lại nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng cười, dường như nói chuyện rất vui vẻ. Nhưng lại nghe thấy bọn họ nói chuyện về thỏ.

Hàn Nghệ bỗng nhiên tỉnh ngộ, căn bản không phải Tiểu Béo có sức hấp dẫn mà là hấp dẫn của Đại Thỏ và Nhị Thỏ.

Thất sách!

Nhưng đồng thời Hàn Nghệ cũng yên lòng, cười nói: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Đi mua thỏ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Con thỏ giá trên trời

Dịch: mafia777

Mua thỏ?

Hàn Nghệ đương nhiên là nói đùa, kéo theo Tiểu Dã đi dạo trên phố. Mỗi người mua một bình rượu, vừa uống vừa nói chuyện, phơi nắng rất thanh thản dễ chịu.

"Hàn đại ca, mau nhìn, thỏ kia."

Tiểu Dã đột nhiên chỉ vào phía trước bên trái nói.

Hàn Nghệ đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước có một tiểu thương đang ngồi, trước mặt y đặt một cái lồng trúc nhỏ. Trong lồng nhốt một con thỏ trắng nhỏ, cười nói: "Thỏ thì thỏ, đệ kích động như vậy làm gì?"

"Hàn đại ca, huynh không phải muốn mua thỏ sao?" Tiểu Dã không biết là lúc này Hàn Nghệ chỉ nói đùa.

Hàn Nghệ liếc nhìn nó, trầm nghĩ, mua về tặng cho các nàng Mộng Nhi làm thú cưng cũng tốt. "Đi, chúng ta đi qua xem."

Hai người bước đến trước mặt tiểu thương bán thỏ.

"Thỏ này của ngươi bao nhiêu tiền?" Hàn Nghệ hỏi.

Người tiểu thương giơ ra hai ngón tay.

"20 văn tiền?" Hàn Nghệ phóng khoáng nói: "Có hơi đắt chút, nhưng không sao."

"Vị khách quan này, ta nói là hai quan tiền." Tiểu thương kia nói.

"Cái gì? Hai quan tiền?"

Hàn Nghệ trợn mắt, kích động nói: "Người cướp tiền à? Một con thỏ mà hai quan tiền? Ta có thể mua một con lợn đó."

"Khách quan, sao cậu có thể nói như vậy, buôn bán chủ trọng ta tình người nghèo. Ta cũng không bắt cậu mua, sao lại biến thành cướp tiền rồi." Người tiểu thương dùng lý lẽ tranh luận.

Mẹ nó, người đang khi dễ người nơi khác tới à? Hàn Nghệ hà một tiếng, nói: "Được được, người không phải cướp, người chỉ là nghĩ tới tiền nghĩ phát điên rồi. Thỏ của người nạm vàng sao? Nếu như người bán được thì chữ Hàn của ta viết ngược."

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe bên cạnh có người nói: "Thỏ của người bán sao?"

"Hai quan tiền."

Người tiểu thương đáp.

Xem ra không phải là chỉ bắt nạt người nơi khác, người bản địa cũng bắt nạt a. Hàn Nghệ thâm nhủ.

"Được, ta mua."

Oa mẹ nó, không phải chứ. Hàn Nghệ chợt quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một công tử hơi mập mạp. Người ta vừa vung tay, thì tùy tùng vác tiền ở phía sau đã đưa một đồng tiền cho tiểu thương, vô cùng sáng khoái.

Hai quan tiền mua một con thỏ. Hoặc là người này bị điên, hoặc là đây là trò bịp.

Đây rõ ràng là đang hát hợp xướng, muốn lừa ta. Hừ, ông mày là lừa người mà lớn lên đó. Hàn Nghệ mắt nhìn nhưng trong lòng thầm cười. Lừa người kiểu này, hắn nhìn thấy quá nhiều rồi.

"Ý, cậu chẳng phải là chủ nhân mới của Phụng Phi Lâu sao?"

Vị công tử mập kia bỗng nhiên nhìn Hàn Nghệ nói.

Biết ngay là người tìm ta nói chuyện, Hàn Nghệ không lên tiếng, cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Công tử mập kia không vui nói: "Kịch nói đang diễn rất hay, sao người đột nhiên ngừng diễn ba ngày? Thật là đáng tức."

Nghe giọng điệu đúng là con cháu quý tộc, hiện giờ là thời chú trọng thân phận. Mỡ lâu xanh hiện giờ là không có địa vị nhất, vì thế khi bọn họ nói chuyện với Hàn Nghệ đều rất vênh vào hống hách, không có chút tôn kính.

Ta thực sự muốn xem người muốn chơi trò gì, Hàn Nghệ cười nói: "Vị công tử này có chỗ không biết, kịch nói của ta không phải nói diễn là diễn. Phải luyện tập, nếu như không luyện tập thì không diễn được. Bọn ta hiện giờ đang khẩn trương tập luyện. Yên tâm, ba ngày sau có thể xem rồi."

"Khẩn trương tập luyện?"

Công tử mập nhìn Hàn Nghệ, nói: "Vậy sao người lại ở đây?"

"Ặc."

Hàn nghệ nói: "Mua đạo cụ."

"Đạo cụ là gì?"

"Đạo cụ chính là những thứ các người nhìn thấy trang trí trên sân khấu."

"Ồ, thì ra là thế."

Công tử mập kia gật đầu, lại hiếu kỳ nói: "Vậy Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh có bỏ trốn thành công không?"

Hàn Nghệ cười cười, nói: "Cái này còn đang đoán đo, đến lúc đó sẽ biết."

Công tử mập liếc nhìn Hàn Nghệ, có vẻ không hài lòng.

Nhìn ta làm gì, Nguyên Liệt Hồ muốn hỏi kịch bản ta còn không để ý. Người lợi hại hơn Nguyên Liệt Hồ sao? Hàn Nghệ ra vẻ xin lỗi, cười. Ta quyết không tiết lộ kịch bản.

Công tử mập kia cũng không thể làm gì Hàn Nghệ, chỉ có thể góp ý, bảo Hàn Nghệ phát triển kịch bản như thế nào.

Hàn Nghệ cười gật đầu, dường như một câu cũng không nghe lọt tai. Nghe người thì kịch bản của ta có thể hot không?

Hai người tán gẫu trong chốc lát, người tiểu thương kia đã đếm xong tiền. Tiểu thương bọn họ đếm tiền không phải đếm từng đồng một, mà đếm qua loa, nhìn một chút là biết rõ. Sau đó đưa thỏ cho công tử mập.

Công tử mập nói: "Vậy được, ba ngày sau, ta lại đi xem."

Nói xong y liền xách theo con thỏ rời đi.

Saosao lại rời đi rồi. Không phải muốn dọa ta sao? Hàn Nghệ nhìn theo bóng công tử mập rời đi, vẻ mặt hoang mang, trầm nghĩ. Lẽ nào...lẽ nào con thỏ này đắt như vậy! Không đúng, lúc Tiểu Mập mua Đại Thỏ và Nhị Thỏ rất rẻ mà. Hơn nữa còn mua ở chợ Đông nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy! Hàn Nghệ lắc đầu. Chợt thấy tiểu thương kia dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Hàn Nghệ. Làm gì? Ai da, không lẽ người muốn đem chữ Hàn ra viết ngược! Như vậy thì vô vị quá, ta nên đi trước.

Hàn Nghệ lời Tiểu Dã, ra hiệu cậu khẩn trương đi.

Đúng lúc bọn họ chuẩn bị rời đi. Tiểu thương kia bỗng nhiên gọi Hàn Nghệ lại, nói: "Cậu...cậu là chủ nhân của Phượng Phi Lâu?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đúng."

"Thật sự là rất cảm ơn cậu."

Tiểu thương kia chấp tay nói.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Người cảm ơn ta làm gì? Ta đâu có mua thỏ của người."

Tiểu thương kia ha hả nói: "May mà nhờ vào "Bạch sắc sinh tử luyện" của Phượng Phi Lâu của cậu, mà việc kinh doanh của ta mới tốt lên."

"Hả?"

Hàn Nghệ không hiểu nhìn hắn.

Tiểu thương kia lập tức nói: "Là như vậy, từ sau khi các người diễn "Bạch sắc sinh tử luyện". Mọi người đều tranh nhau mua thỏ, thỏ ở chợ Tây này đều bị mua hết. Hôm qua bán được một con một quan tiền. Hôm nay bán được hai quan. Ha ha, không giấu gì cậu, ta bán thỏ mấy năm rồi. Hai ngày nay số tiền bán thỏ bằng với mấy năm trước. Bây giờ mọi người đều vào rừng bắt thỏ."

Thì ra là sau khi "Bạch sắc sinh tử luyện" xuất hiện. Thỏ đã trở thành tượng trưng của tình yêu. Hiện giờ con cháu quý tộc đi ra ngoài không mang theo quạt nữa, mà là xách theo con thỏ.

Trong tay không có thỏ, mà có mặt mũi ra ngoài?!

Hóa ra là có chuyện như vậy a! Ai ôi! Sao ta loại không nghĩ tới điểm này. Sớm biết vậy, ta đã xách mấy trăm con thỏ để trong nhà, đợi diễn kịch xong thì mang ra ngoài bán, thì chẳng phải là sẽ phát tài sao. Ôi, xem ra ta còn cách thương nhân một khoảng cách rất ra.

Hàn Nghệ trong lòng đau nhói, nói: "Nói như vậy, có phải là người nên phân cho ta chút tiền!"

Tiểu thương kia sừng sốt, không đáp lời.

Tên này đúng là một gian thương a! Xem ra thương nhân có lương tâm như ta thì có một không hai rồi. Hàn Nghệ than một tiếng: - Thôi, thôi, coi như là ta làm việc thiện, Tiểu Dã, chúng ta đi.

Nói xong, hắn kéo theo Tiểu Dã rời đi.

Đi được vài bước, Hàn Nghệ bỗng nhiên hỏi: "Tiểu Dã, đệ bắt thỏ bao giờ chưa?"

Tiểu Dã lắc đầu.

Hàn Nghệ nói: "Đệ sản bắt lợi hại vậy, không thể chưa bắt thỏ bao giờ a."

Tiểu Dã hiểu kỳ nói: "Con thỏ đáng yêu như thế, tại sao phải bắt chúng nó."

Hàn Nghệ trừng mắt nhìn.

Tiểu Dã lại hỏi: "Đại ca, huynh hỏi cái này để làm gì?"

"Không có gì, không có gì."

Hàn Nghệ vốn định xúi Tiểu Dã lên núi đi bắt thỏ, thuận tiện bán lấy chút tiền, bù vào tiền sinh hoạt. Nhưng câu nói này của Tiểu Dã đã làm cho chủ ý này của hắn chết từ trong trứng nước. Thực sự là không nói lên lời nữa.

Đợi chút, mọi người mua thỏ. Đều bởi vì Đại Thố và Nhị Thố. Nói như vậy, Đại Thố và Nhị Thố trở thành thỏ nổi tiếng. Không lẽ đám nữ nhân đó đều là vì Đại Thố và Nhị Thố mà đến. Không xong, Tiểu Mập bị bọn họ lừa rồi.

Hàn Nghệ vội vàng nói: "Tiểu Dã, đi thôi. Chúng ta mau đi tìm Tiểu Béo."

Nói rồi hắn cũng không đợi Tiểu Dã trả lời, bèn kéo theo Tiểu Dã đi.

Nhưng lần này vẫn chưa đi được hai bước, bỗng nghe thấy người kêu: "Cứu mạng, cứu mạng."

Tiểu Dã cau mày nói: "Hình như là tiếng của Tang Mộc."

Xảy ra chuyện gì rồi? Hàn Nghệ đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tang Mộc, Đông Hạo, Tả Vụ ba người đang chạy như điên. Không chờ Hàn Nghệ kịp phản ứng, ba người đã cách Hàn Nghệ bọn họ không đến mười bước.

"Ẩn công, chạy mau, chạy mau."

Tang Mộc nhìn thấy Hàn Nghệ liền kêu âm lên.

Lại nghe được phía sau có người kêu: "Đừng chạy, đừng chạy."

Hàn Nghệ nhón chân lên nhìn, chỉ thấy phía sau có một đám người. Trong tay bọn họ cầm theo ghế đầu, côn gậy và vũ khí khác. Không suy nghĩ nhiều, vội kéo theo Tiểu Dã và Tang Mộc bọn họ chạy về phía trước.

Tiểu Dã vừa chạy vừa hỏi Tang Mộc: "Tại sao bọn họ lại đuổi chúng ta?"

Bởi tốc độ của cậu nhanh, hiện giờ phải theo tốc độ của Hàn Nghệ bọn họ mới giảm tốc độ lại. Vì thế hết sức thoải mái.

Tang Mộc thờ không ra hơi: "Bọn ta muốn mua một cái cửa, nhưng tiểu thương đó không những không bán cho bọn ta mà còn nhục mạ bọn ta. Bọn ta đương nhiên là tranh cãi với bọn họ, nhưng bọn họ người càng lúc càng nhiều. Tên nào cũng như có thù với bọn ta vậy, thậm chí còn muốn động thủ đánh bọn ta."

Tả Vụ uất ức sắp khóc, nói: "Ta thấy bọn họ thực sự coi chúng ta thành Thôi đại, Thôi nhị rồi."

"Thôi đại, Thôi nhị?" Hàn Nghệ sững sốt, lập tức hiểu được, thiếu chút nữa quên ba người bọn họ là nhân vật phản diện. Sao ta lại ngu tới mức đi ra ngoài cùng bọn họ chứ! Sau khi len qua đám đông, ánh mắt của Hàn Nghệ bỗng nhiên nhìn thấy một ngõ nhỏ ở bên cạnh, vội nói: "Ba người bọn họ mau chạy vào ngõ."

Tang Mộc bọn họ cũng không nghĩ nhiều, vội chui vào trong ngõ.

Hàn Nghệ một tay giữ chặt Tiểu Dã đang định chạy theo, mà chạy về phía trước, miệng la lớn: "Thôi đại, mấy tên đại ác nhân các ngươi đừng chạy!"

Hắn vừa hô vừa bước chậm lại. Không lâu sau nghe chột nghe thấy tiếng bước chân. Chỉ thấy đám người kia chạy qua bọn họ.

Hàn Nghệ nhìn bọn họ dần đi xa. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Chột thấy Tiểu Dã cười ha hả nhìn hắn. Mỗi lần hắn gạt người khác, Tiểu Dã đều là vẻ mặt này, không khỏi cười khổ nói: "Tiểu Dã, lần sau đừng không được nhìn ta như vậy, bằng không người khác nhìn thấy vẻ mặt này của đệ, sẽ biết ngay là ta đang nói dối."

Tiểu Dã gật gật đầu.

Hàn Nghệ và Tiểu Dã lại lặng lẽ đi vào bên trong ngõ hẻm kia, nhỏ giọng gọi: "Tang Mộc, Tang Mộc."

Chỉ thấy ba cái đầu thò ra từ phía sau mấy cái sọt

Hàn Nghệ nói: "Ra đây đi, ra đây đi. Bọn họ đi rồi."

Ba lão Phù Tang lúc này mới bước ra, lau mồ hôi, thở dốc.

Đột nhiên, ba người đều nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Tang Mộc vẻ mặt uất ức nói: "Ẩn công, bọn ta không muốn diễn tiếp nữa."

"Đúng là dùng tình mạng để diễn kịch a, ra cửa cũng không được."

Hàn Nghệ tuy rằng đã nghĩ tới. Nhưng không ngờ rằng bách tính Đường triều lại điên cuồng như vậy, ngượng ngừng cười nói: - Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn. Các ngươi yên tâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ giúp các ngươi giải quyết vấn đề này.

"Nhưng..."

Hàn Nghệ không chờ bọn họ nói, bèn nói: "Các ngươi nghĩ xem, nếu các ngươi không diễn, ta vẫn phải tìm người khác diễn. Nhưng mọi người nhìn thấy bộ dạng của các ngươi như vậy, có lẽ sẽ không đến diễn. Như vậy không thể tiếp tục diễn kịch nói nữa, Nếu như không diễn nữa, như vậy không phải là bị người cảm ghê đầu đuôi mà là cảm đao đầu. Dù sao thì các ngươi không đi ra ngoài là được."

Tang Mộc bọn họ nghĩ lại, hình như là như vậy

"Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào để đi về?"

Đông Hạo hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Hàn Nghệ.

Ắc, đây đúng là một vấn đề. Nhưng cho dù nói thế nào, cũng không thể đi về cùng bọn họ. Như thế thực sự quá nguy hiểm, lúc nên vứt bỏ, thì phải vứt bỏ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Diệt thủ không không

Dịch: mafia777

"Ân công, chúng ta...chúng ta đi đây."

"Ừm, bảo...bảo trọng."

Hàn Nghệ nhìn theo bóng dáng của ba người đội mũ, biểu lộ vô cùng bi tráng, vô cùng lưu luyến...

Kỳ thật Hàn Nghệ đã nghĩ đến 《Bạch Sắc Sinh Tử luyện》sẽ tạo ra rất nhiều phản ứng dây chuyền. Nhưng hắn không nghĩ tới lại tạo ra náo động như vậy.

Bọn Tang Mộc bị mắng, điều này đã sớm dự liệu rồi, bởi chuyện này ở hậu thế cũng thường phát sinh. Những người diễn vai xấu vẫn hay thường bị người khác thóa mạ, nhưng hắn không ngờ rằng lại còn bị đuổi đánh. Chỉ có thể nói là khán giả Đường triều quá dễ nhập tâm khi xem kịch rồi.

Đương nhiên, có lẽ là đám con cháu thứ tộc đó không dám đi đánh quý tộc thật, đành phải đi đánh đám quý tộc giả Tang Mộc, quả hồng thì chọn quả mềm mà bóp. Không những thế, ngay cả thỏ cũng hot luôn, cái này thì Hàn Nghệ quả thật không nghĩ tới.

Cái này không có cách nào khác, Tang Mộc bọn họ khẳng định không thể đi đạo nữa rồi. Hơn nữa Hàn Nghệ còn phải đi tìm Tiểu Mập, chỉ có thể bảo bọn họ về trước. Dù sao thì cũng chỉ là đạo phổ mà thôi, không cần thiết phải mạo hiểm đến tính mạng.

Nói trở lại, mấu chốt vẫn là bởi vì Hàn Nghệ cảm thấy đi cùng với Tang Mộc bọn họ sẽ có nguy hiểm.

Sau khi tiễn ba nhân vật nguy hiểm đi, Hàn Nghệ liền mang theo Tiểu Dã tới Nữ Sĩ Các.

"Tiểu Béo! Tiểu Béo!"

Hàn Nghệ đứng ở dưới lầu gọi.

"Hàn đại ca."

Không lâu sau, thấy Hùng Đệ xuất hiện bên cửa sổ, mặt mày hớn hờ.

Thằng nhóc này, xem ra tâm hồn đang ở chín tầng mây rồi. Hàn Nghệ nhìn bộ dạng vui vẻ của Hùng Đệ, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ.

"Hàn đại ca, huynh mau lên đây."

Hùng Đệ đột nhiên vỗ tay nói.

Tên tiểu tử nguoi học điều xấu rồi à? Biết rõ là lão tử không lên được. Còn ở đó trêu đùa ta. Hàn Nghệ buồn bực nói: "Đừng chơi nữa, mau xuống đây. Chúng ta phải đi rồi."

"Phải đi?"

Hùng Đệ thoáng sùng sốt.

Một mình nguoi ẩn mình trong đám hoa thơm phong lưu vui sướng. Bọn ta và Tiểu Dã bị người truy sát. Nguoi nghĩ đến cảm giác của ta không? Hàn Nghệ nói: "Hay là đệ ở lại đây, ta và Tiểu Dã về trước."

"Đừng. Hàn đại ca, huynh đợi đệ. Đệ đi xuống bây giờ."

Hùng Đệ lập tức hoảng hồn, y sợ nhất là bị Hàn Nghệ, Tiểu Dã bỏ rơi, vội vàng đi về. Nhưng không lâu sau nó lại xuất hiện bên cửa sổ, nói: "Hàn đại ca, Tiểu Dã, các tỷ tỷ trên lầu mời các người lên đây."

Chuyện này là chuyện gì?

Hàn Nghệ sùng sốt, thoáng nhìn Tiểu Dã.

Mẹ kiếp, Lúc trước ta muốn lên, các nguoi không cho lên. Bây giờ ta muốn đi, các nguoi lại muốn ta lên, coi Hàn Nghệ ta là ai chứ. Cho là ta chưa từng gặp mỹ nữ sao. Hàn Nghệ hừ một tiếng, nói: "Thôi đi, trời cũng không sớm nữa. Bọn ta đi về thôi."

Hùng Đệ "Ồ" một tiếng.

Chợt nghe trên lầu một nữ nhân nói: "Cực tuyệt lời mời của một nữ nhân, là một việc hết sức không lịch sự."

Ha, Dám trộm dùng lời của ta. Hàn Nghệ bất động. Câu đó nói như thế nào? Năm đó các người xa lánh ta, bây giờ ta muốn các nguoi không trèo cao được, nói: "Thật xin lỗi, không còn sớm nữa. Bọn ta phải về rồi."

Trên lầu nữ nhân kia lại nói: "Hiện giờ đúng lúc ăn cơm, nếu như cậu không ngại. Lên đây cùng ăn cơm, không biết các hạ có đồng ý không? Đương nhiên nếu các hạ sợ hãi thì thôi vậy."

Ăn cơm có gì đáng đi, trực tiếp vào chủ đề a. Hừ, lão tử đây sợ trời sợ đất, duy nhất không sợ nữ nhân, nữ quý cũng không sợ. Ấc, Tiêu Vân là một ngoại lệ. Đối mặt với đối phương ba lần bốn lượt mời. Hàn Nghệ cũng tò mò, thâm nghĩ, đi lên thì đi. Ta cũng muốn xem các người đang giờ trò quý gì. Vì thế nói: "Nếu cô nương đã thịnh tình, vậy Hàn Nghệ từ chối là bất kính rồi."

Nói xong bèn ngược đầu nhìn Tiểu Dã, hai người liền đi vào trong lầu. Tên mãnh hán gác cửa kia lần này lại làm như không thấy.

Hàn Nghệ vốn đã bước vào, bỗng nhiên lui bước lại nhìn mãnh hán kia nói: "Ồ, ta là một nam nhân"

Nói xong, hần hừ một tiếng, liền đi nhanh đi vào.

Nữ Sĩ Các không lớn. Chỉ khoảng 100 mét vuông, lầu một vẫn trống không nhưng được quét dọn rất sạch sẽ. Nhưng đến cái quầy cũng không có, nhìn có vẻ không giống là làm kinh doanh.

Hàn Nghệ mang theo Tiểu Dã đi vào lầu hai, bỗng nhiên mắt sáng lên, chỉ cách nhau có một lầu mà như một trời một vực. Lầu hai trang hoàng hết sức hào hoa. Truyện đăng bản đẹp tại bachngocbach. Trên tường treo bốn bức tranh, trong tranh đều là nữ nhân, hờ ngực lộ nhũ. Năm ba cái bàn, bàn đàn hoặc quầy sách. Một chiếc giường phủ một tấm da hổ.

Đương nhiên, hấp dẫn người ta nhất vẫn là bảy tám mỹ nữ lớn nhỏ. Lớn nhất cũng khoảng 24-25 tuổi, nhỏ nhất cũng 16-17 tuổi.

Tiệc nuôi duy nhất là, các nàng không giống bức tranh lúc nãy, ăn mặc hở hang. Phần nửa đều mặc nam trang, đem dáng người nổi bật kia giấu bên trong.

Là một tay chơi lão luyện, có lẽ là có một trái tim dâm loạn. Nhưng tuyệt không giống với những yêu râu xanh bình thường, nhìn thấy con gái thì hai mắt đăm đăm. Hàn Nghệ dùng đôi mắt sắc bén lướt qua, trong đầu hiện ra những tin tức thứ vớ vẩn. Nhưng mặt thì cố ra vẻ đạo mạo trang nghiêm.

"Hàn đại ca, Tiểu Dã."

Hùng Đệ chạy tới.

"Sướng hay không?"

Hàn Nghệ thấp giọng hỏi.

Hùng Đệ ngơ ngẩn nói: "Sướng gì?"

Shit. Lâu như vậy, Mẹ nhà nguoi, đến sờ cũng không sờ một chút, đúng là phí cái mặt đáng yêu của nguoi rồi. Hàn Nghệ phẫn nộ với việc Hùng Đệ

không kiếm được gì. Đúng là lãng phí tài nguyên a.

"Người chính là Hàn Nghệ?"

Chợt nghe thấy một nữ nhân nói.

Chính là người đối thoại với hắn lúc nãy. Chỉ thấy một nữ nhân từ trong đám người đứng lên.

Oa! Nữ nhân này cao quá. Hàn Nghệ hai mắt hơi mở.

Chỉ thấy nữ nhân vừa đứng lên đã tạo ra cảm giác hạc giữa bầy gà ít nhất là phải 1m75. Cái này nếu như ở hậu thế cũng không coi là cao lắm. Nhưng ở cổ đại, cho dù là trong phạm vi nam nhân thì cũng thế coi là cực cao rồi, không nói gì nữ nhân.

Bản thân Hàn Nghệ mới 1m74-1m75. Ở Dương Châu có thể coi là người cao nhất rồi, nhưng nữ nhân này e rằng còn cao hơn Hàn Nghệ một chút. Cộng với nữ nhân nhìn bao giờ cũng cao hơn. Nhìn qua giống như là cao hơn Hàn Nghệ không ít.

Trước nàng, nữ nhân cao nhất mà Hàn Nghệ từng gặp là Tiêu Vân.

Khuôn mặt đầy đặn, hai hàng lông mày thon dài, giữa hai hàng lông mày khí khái hào hùng. Da không phải quá trắng nhưng hết sức nhẵn nhụi, rất nõn nà. Đến mức không nhìn thấy một chấm đen nhỏ nào, mái tóc dài đen bóng búi ở trên đầu, chỉ để ra một búi như đuôi ngựa, rất tự nhiên phóng khoáng. Một chiếc váy dài màu xanh bó sát người, làm cho dáng người thon thả, chỗ lồi chỗ lõm thể hiện ra rất rõ.

Quả nhiên là một đại mỹ nhân.

"Đúng vậy."

Hàn Nghệ chấp tay nói.

Cô gái này tuy luận vóc dáng, xinh đẹp đều coi là hiếm thấy. Nhưng dùng mạo thì Tiêu Vân thế tử của Hàn Nghệ có phần nhỉnh hơn. Không đến mức khiến Hàn Nghệ sững sờ. Hơn nữa Hàn Nghệ cũng không quá chú trọng với thân cao, hẳn trước đây từng gặp kẻ với không ít người mẫu cao hơn hẳn. Hẳn cho rằng đàn ông quan trọng nhất vẫn là tự tin. Chỉ cần ôm eo, cao tới đâu cũng có thể khống chế được.

Mỹ nhân này chậm chậm bước về phía Hàn Nghệ, ánh mắt nhìn Hàn Nghệ một chút, thân nhiên nói: "Kịch nói là do tay người làm ra?"

Nữ nhân này thơm quá! Không giống như hương phấn a, lẽ nào là mùi thơm cơ thể. Mùi cơ thể này dễ ngửi quá đi, hết như nước hoa vậy.

Lúc nữ nhân này bước tới trước mặt, Hàn Nghệ thấy mùi thơm ngát xông vào mũi, giống như mùi hoa lại cũng không phải mùi hoa, hết sức dễ ngửi, nhơ nhả lẽ độ gật đầu nói: "Không sai, mạo phạm giai nhân rồi!"

Mỹ nhân cao kia thoáng nhìn, lạnh lùng nói: "Người muốn lợi dụng kịch nói này để trả thù Tập Nhận?"

Tập Nhận? Chẳng lẽ lại là thân thích của Thôi Tập Nhận? Ta xem tám phần là đúng rồi. Mẹ kiếp, xem ra không phải là hèn hò mà là gặp phải oan gia rồi. Có điều cho dù có vậy thì đã sao, đến Thôi Tập Nhận ta còn không sợ, còn sợ người sao.

Hàn Nghệ hơi nhũn mày. Hắn không thích giọng điệu cao ngạo của mỹ nhân này lắm. Bỗng nhiên quay mặt lại, nhìn chằm chằm mỹ nhân này, không khỏi thầm khen một tiếng. Da của mỹ nhân này đúng là đẹp a. Không lẽ là đến một chấm đen nhỏ cũng không có, rốt cuộc là chăm sóc như thế nào vậy! Nhưng miệng lại thân nhiên nói: "Cái này liên quan gì tới cô?"

Mỹ nhân này dường như không nghĩ tới Hàn Nghệ lại phóng túng như vậy. Lộ liễu nhìn nàng chằm chằm, trong mắt có chút căm ghét, nhưng cũng không né tránh mà nghiêng mắt nhìn Hàn Nghệ. Một lát sau mới nói: "Không liên quan gì, ta chỉ hỏi vậy thôi."

Hàn Nghệ ồ một tiếng nói: "Hóa ra chỉ là hỏi vậy thôi a, vậy thì hết sức xin lỗi. Ta hiện giờ cũng chỉ có tâm trạng tùy thích nói vậy thôi."

"Hảo tiểu tử." Mỹ nhân bỗng nhiên sắc mặt sắt lại, hừ nói: "Người cho rằng có quốc cữu công năng đỡ thì người muốn làm gì thì làm sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta không biết tại sao cô lại nói như vậy. Ta chỉ là một bách tính biết giữ phép tắc thôi, chưa bao giờ muốn làm gì thì làm. Nhưng nếu như đây là một loại âm thị. Ha ha, vậy ta cũng không hề từ chối."

Mỹ nhân trước là sùng sốt, sau đó mới hiểu, bỗng nhìn về ban công không xa, thân nhiên nói: "Người có tin là bây giờ ta sẽ ném người xuống?"

Ngông cuồng như vậy! Nếu lão tử không dạy cho người một bài học, chắc người cho là lão tử dễ bắt nạt rồi. Hàn Nghệ lắc đầu nói: - Không tin lắm

Hùng Đệ lập tức luống cuống, vội vàng nói: "Mẫu Đơn tỷ tỷ."

"Người đừng nói chuyện."

Mỹ nhân liếc nhìn Hùng Đệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Cô tên Mầu Đon?"

Mỹ nhân nói: "Liên quan gì tới ngươi."

Hàn Nghệ ha hả cười nói: "Ta không có ý gì khác, chỉ là ta thấy người giống như tên, rất thom."

Cái này là trắng trợn tròng ghẹo!

"Ngươi!"

Mỹ nhân kia nhăn lông mày.

Hàn Nghệ khinh miệt cười, đột nhiên đi về bên cạnh. Nhặt một quả ở trên bàn, tung tung, dùng tay áo lau. Lại rút từ tay áo ra một con dao găm, bắt đầu gọt vỏ.

Dù sao hắn cũng là cao thủ Thiên Môn, tay vô cùng khéo léo. Chỉ thấy hắn vừa chuyển động tay, cả cái vỏ đã rơi xuống đất, trong đó có hai miếng tròn và ở giữa có một miếng vỏ dài mỏng. Lúc rơi xuống bàn đều rất gọn gàng, giống như là bày ra vậy.

Chiều này từng rất thịnh hành ở quán rượu lớn nhất Los Angeles. Mấy tên ngoại quốc đều học bản lĩnh này của hắn.

"Dao găm kia."

Bỗng nhiên, những nữ nhân khác đều hai tay che miệng, đôi mắt mở thật to.

Mỹ nhân kia ngẩn ra một lúc, một tay chống eo, nói: "Đây là dao găm của ta."

Hàn Nghệ cười nói: "Cô nói là của cô, thì là của cô sao?"

Mỹ nhân kia hừ nói: "Trên dao này có khắc tên của ta, không lẽ lại là giả."

"Vậy sao?"

Hàn Nghệ cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên chuôi dao có khắc hai chữ "Mầu Đon" ồ lên một tiếng, nói: "Đúng là của cô, ồ, đây là lúc này ta nhặt ở phía dưới."

Mỹ nhân bước lên trước một bước, đưa tay ra muốn giật lại con dao găm. Hàn Nghệ định rút tay lại, nhưng không ngờ tay của nữ nhân này lại nhanh như hơn. Bước thêm một bước nữa, nhanh chóng bắt lấy cổ tay của Hàn Nghệ.

Lần này Tiểu Dã không chạy lên giúp đỡ. Có lẽ bởi vì đối phương là nữ nhi.

Ai da, không ngờ thì ra là một cao thủ a. Hàn Nghệ không chút kinh sợ, mỉm cười nói: "Cô có muốn không, nếu cô muốn thì cứ nói rõ ra là được, cô không nói thì sao ta biết là cô muốn. Cô nói ra thì ta mới biết là cô muốn. Cô muốn thì ta sẽ cho cô. Cô nói là cô muốn thì ta không thể không cho cô. Không thể cô nói muốn mà ta không cho cô. Cô nói không muốn ta vẫn cứ cho cô. Cho dù cô muốn hay không muốn, nhưng trước mặt nhiều người như này. Cô cứ cầm tay ta như vậy. Làm người ta xấu hổ."

Nói đến phần sau, Hàn Nghệ ra bộ xấu hổ.

Hàn Nghệ nói một tràng những lời vô nghĩa, mỹ nhân nghe xong chóng mặt, ngây người ra hồi lâu mới kịp phản ứng, mặt ửng đỏ. Lập tức đoạt lại dao găm trong tay Hàn Nghệ, vội vàng tránh xa Hàn Nghệ.

Đương nhiên là Hàn Nghệ cũng dự định đưa cho nàng ta, cười nói: "Kỳ thực nữ nhi không nên chơi dao găm, quá nguy hiểm. Chơi côn thì tốt hơn, vừa vận ta đây có một cây, có thể ăn no, có thể giải sầu. Không biết cô có muốn hay không? Ồ, chỉ cho mượn không bán."

Lần này thì mỹ nhân kia có vẻ nghe không hiểu, tức giận nói: "Tên nhãi con ngươi đừng ăn nói hàm hồ. Dao găm này rõ ràng là ngươi lấy trộm trên người ta. Không ngờ ngươi dám dùng dao găm của ta gọt trái cây. Ta giết"

Nàng nói được một nửa, bỗng nhiên ngẩn người ra.

Chỉ thấy Hàn Nghệ từ trong ngực áo lấy ra một chiếc khăn lụa, khề tung. Nhưng nhìn thấy đó là một khăn lụa màu trắng, bên trên có thêu hình nẫu đon màu đỏ. Chậm rãi lau tay.

"Đây là khăn lụa của ta."

Mỹ nhân kia hoảng sợ kêu lên.

"Sao lại là của cô."

Hàn Nghệ khó chịu nói: "Đây rõ ràng là của ta, cô đừng có nói là chiếc khăn lụa này thêu tên của cô."

Nói rồi hắn tự mình liếc nhìn một cái.

Tên khốn kiếp này. Dám dùng khăn lụa của ta lau tay. Mặt của mỹ nhân kia trở lên xám xịt, giờ tay ra đoạt lại.

Hàn Nghệ hơi vòng tay xuống dưới, nhưng cũng giống như lúc này. Tốc độ của mỹ nhân kia nhanh hơn, tay cũng chuyển động theo tay Hàn Nghệ, đoạt lại chiếc khăn lụa.

Hàn Nghệ kích động nói: "Cô có phải là điên rồi không? Đến khăn lau tay của đàn ông cũng muốn tranh."

Mỹ nhân kia một tay giờ chiếc khăn trùm lên, nói: "Đây rõ ràng là của ta."

"A."

Bỗng nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi.

Mỹ nhân kia quay đầu lại. Chỉ thấy các bạn của nàng ta đều đang mở to mắt nhìn chiếc "khăn tay" trong tay nàng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một miếng vải cũ màu đen, hoảng hốt thét lên, vội vàng buông ra.

Hàn Nghệ được đà làm tới, hai tay ôm chặt lấy ngực, rung rung nói: "Cô ăn hiếp người quá đáng. Đây là tấm tã mẩu thân lúc sinh thời để lại cho ta, nếu làm hỏng cô có đền được không?"

"Tã?"

Mỹ nhân kia hai má hơi co lại, trong lòng cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Mẫu đơn có gai

Dịch: mafia777

Điên rồi!

Mới có một lúc mà mỹ nhân kia như muốn phát điên rồi. Vật bên người mình, sao lại rơi vào tay tên khốn này. Hắn...hắn còn mang ra gọt trái cây, lau tay nữa.

Ai có thể nói cho ta biết. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?

Nhưng mà, Hàn Nghệ vẫn cứ tiếp tục lái nhái: "Người gì vậy, bản thân có khăn, lại cứ cố tình đi cướp của người khác. Không phải của mình mới là tốt nhất sao, hừ, thật là đáng ghét."

Phẫn nộ! Mỹ nhân kia trừng hai mắt nhìn: "Khăn lụa của ta đâu? Mau đưa ra đây, bằng không ta sẽ cho ngươi đẹp mặt."

Hàn Nghệ kích động nói: "Cô có khùng hay không thế, ta và cô mới gặp mặt lần đầu, cô lại đi hỏi ta khăn lụa của cô ở đâu. Cô đây chẳng phải là cố ý muốn người khác hiểu lầm ta sao? Ta là người có thể tử rồi nhá."

"Ta giết ngươi."

Mỹ nhân kia không kiềm chế được nữa, rút dao ra đâm tới.

Chỉ nghe "keng" một tiếng.

Những lúc như vậy, Tiểu Dã thường xuất hiện trước mặt Hàn Nghệ, chỉ thấy trong tay nó cũng cầm một con dao găm. Đây chính là con dao găm lấy được từ chỗ tên thân côn Cừu Đãng.

Tiểu tử này đứng ở đây từ lúc nào vậy. Mỹ nhân kia có chút kinh ngạc.

Hàn Nghệ trong lòng hơi run, một dao này quả thật muốn mạng nha. Thầm nghĩ, đúng là một đóa mẫu đơn có gai a.

"Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ hiểu lầm Hàn đại ca rồi."

Hùng Đệ tuy rằng phản ứng chậm, nhưng cũng là người hết sức nghĩa khí, vội chạy qua, sát vai chiến đấu cùng Tiểu Dã. Dùng địch ý nhìn mỹ nhân kia.

Mỹ nhân kia hừ nói: "Ta hiểu nhầm hán? Vừa rồi rõ ràng ta nhìn thấy hán cầm khăn lụa của ta."

Hàn Nghệ chết cũng không thừa nhận, nói: "Cô hoa mắt à, rõ ràng là ta xài khăn tay của ta, sao lại biến thành khăn lụa của cô, cái này mọi người đều nhìn thấy."

"Người còn dám nguy biện, khăn tay của ta rõ ràng vẫn luôn để ở..."

Vừa nói, mỹ nhân kia vừa sờ vào bụng trái, đột nhiên ngẩn ra, lông mày xinh xinh lập tức nhíu lại, rồi đưa tay vào trong ngực. Lúc nàng đưa tay ra, trong tay cầm một chiếc khăn lụa bên trên có thêu hình mẫu đơn.

"Chân tướng rõ ràng, chân tướng rõ ràng rồi nhé!"

Hàn Nghệ đang hai tay ra: "Đã nói là ta không có cầm khăn lụa của cô rồi."

Sao có thể như vậy?

Mỹ nhân kia ngơ ngác nhìn chiếc khăn lụa, cảm thấy có chút hoang mang, không lẽ là ta hoa mắt thật.

Cùi bắp, muốn dọa ta à! Có loại người nào mà lão tử chưa gặp qua, lúc trước là do lão tử không muốn gây chuyện, bây giờ dù sao chuyện đã vậy rồi, ta còn sợ người sao. Hàn Nghệ thâm cười lạnh trong lòng.

Mỹ nhân kia vô thức cử động ngón tay, chợt cảm thấy ướt ướt, khẽ giật mình, vung nhẹ khăn một cái, phát hiện trên đó còn nước trái cây dính và, lập tức đưa ra trước mặt Hàn Nghệ, nói: "Trên này còn nước trái cây lúc này người lau tay, người giải thích thế nào đây?"

"Ta phải giải thích gì chứ?"

Hàn Nghệ cười đều một tiếng nói: "Khăn này vốn dĩ dùng để lau tay, ta làm sao biết được vì sao khăn ướt chứ, có hoài khăn của ta đâu. Chung quy cô cũng không thể mang một con dao giết lợn dính máu ra, rồi tố cáo ta giết người chứ?"

"Cứ cho là ta hoa mắt đi, chẳng lẽ bọn họ cũng hoa mắt sao?"

Mỹ nhân kia chỉ vào đám bạn khuê mật của mình.

Mấy nàng này lập tức gật đầu.

"Bọn họ đều là bằng hữu của cô, đương nhiên là bênh cô rồi."

Hàn Nghệ nhìn Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, đệ có nhìn thấy ta cầm khăn lụa của cô ta không?"

Tiểu Dã lắc đầu.

Hàn Nghệ lại nhìn Hùng Đệ nói: "Tiểu Béo, đệ có nhìn thấy không."

Tiểu Béo cũng lắc đầu.

"Đứa bé ngoan, không nói dối."

Hàn Nghệ hướng về mỹ nhân kia nói: "Cô nghe thấy chưa?"

Nói rồi hán lại ra vẻ oan ức nói: "Dĩ nhiên, ba người bọn ta cũng chỉ là phổ thông bách tính. Người hiền lành thì bị dè đầu cười cổ, cái này cũng đã quen rồi. Nếu như cô nhất định muốn vu oan ta lấy khăn lụa của cô, thì ta cũng không thể nói gì hơn. Dù sao bọn ta cũng không phải đối thủ của cô, cứ làm theo ý của cô đi."

"Miệng lưỡi lợi hại, tiểu nhân bỉ ổi." Mỹ nhân kia cắn răng, cười nhạt một tiếng.

Tiểu nhân thì tiểu nhân, chẳng lẽ lúc này đều là quân tử sao? Hàn Nghệ buồn bực nói: "Ta chỉ là người mở lâu xanh, lẽ nào cô còn muốn ta tài trí hơn người, học cao hiểu rộng, chính trực dũng cảm sao? Kỳ thực đẹp trai như ta, đã là ít thấy trên đời rồi."

"Phi.."

"Hi hi..."

Bên kia không ít nữ nhân che miệng cười.

Đây là ý gì? Hàn Nghệ vẻ mặt buồn bực nhìn bọn họ, trong lòng bất bình. Trong đám người mở thanh lâu, thử hỏi ai đẹp trai hơn ta? Thật đúng là!

Mỹ nhân kia cười nhạt nói: "Tập Nhận cũng thật vô dụng, không ngờ là lại bại dưới tay loại tiểu nhân này."

Hàn Nghệ như thoáng chút suy nghĩ nói: "Nếu như nói ta là tiểu nhân, vậy chẳng phải cô nói Thôi công tử không bằng tiểu nhân sao? Nếu như vậy, mà thôi. Ta đúng là một tiểu nhân."

"Ngươi.."

Mỹ nhân kia trừng hai mắt lên.

Hàn Nghệ ngẩng đầu lên nói: "Được rồi, được rồi, vốn dĩ ta không muốn lên đây, là cô nhiều lần mời ta mới lên. Cũng là cô nhục mạ ta trước, muốn ta phải khúm núm thì cô mới sướng sao? Không phải vậy chứ. Ta hỏi cô, hiện giờ những người khúm núm cũng không phải là ít, thiếu một người như ta cũng đâu có việc gì. Bọn ta đi trước."

Hắn thực sự có chút khó chịu, thậm chí, lẽ nào các hạng mục giải trí của Đường triều lại thiếu thốn tới mức này. Không có việc gì lại đưa hai người lên tiêu khiển một lát, quả thật là quá nhàm chán.

"Mẫu Đơn tỷ tỷ, không thể để cho bọn họ đi."

Một nữ nhân vội mở miệng hô lên.

"Đứng lại."

Mỹ nhân kia giơ cánh tay ra, chặn trước mặt Hàn Nghệ, liếc mắt nhìn: "Ngươi cầm khăn lụa của ta để lau cái tay bẩn thỉu của ngươi, lẽ nào muốn đi như vậy sao?"

Hàn Nghệ nói: "Vậy cô muốn như thế nào?"

Mỹ nhân kia lạnh lùng nói: "Ta muốn xem kịch nói."

"Cô muốn xem kịch nói có liên quan gì...?"

Nói được một nửa, Hàn Nghệ đột nhiên ngăn người ra: "Cô nói gì, cô muốn xem kịch nói?"

Mỹ nhân kia có chút ngượng ngùng, quay đầu đi, hừ một tiếng nói: "Không sai."

Không lẽ cô ta gọi ta lên đây là vì việc này. Con mẹ nó. Đây là cô đang câu ta, mà cô còn ngang tàng như vậy, có còn vương pháp không vậy. Hàn Nghệ hiện giờ rất không vui. Còn muốn gây khó khăn., bỗng trong mắt thoáng qua một cái, như đang ở bãi biển, sóng vỗ từng đợt.

"Hàn tiểu ca, bọn ta đều muốn xem kịch nói."

"Đúng vậy, huynh cho bọn ta xem kịch nói đi."

"Chúng tôi thực sự rất muốn xem "Bạch sắc sinh từ luyện" của Phượng Phi Lâu."

Chỉ thấy đám nữ nhân kia bỗng nhiên vây quanh Hàn Nghệ.

Đúng là không khí này, đúng là không khí này. Mẹ kiếp, ta không còn nhớ rõ là đã bao lâu không có mỹ nữ vây quanh như này rồi. Hàn Nghệ nhất thời như lạc vào cõi tiên, vô cùng xúc động, xem chút rồi lại. Trong đầu không còn nghĩ việc gì nữa, liên tục gật đầu nói: "Được được được, không thành vấn đề. Chỉ là kịch nói, chuyện nhỏ."

Vừa nói dứt lời hắn liền tỉnh ngộ, kinh ngạc nói: "Ta không nói là không cho các cô đi xem. Các cô không lẽ một văn tiền cũng không trả được? Cái này ta có thể tạm ứng."

Một nữ nhân dáng người nhỏ nhắn hai mắt long lanh nhìn Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên là chúng tôi có thể trả được một văn tiền. Nhưng cậu bắt chúng tôi đi xếp hàng cùng với đám đàn ông đó sao?"

"Đương nhiên không thể nào không xếp hàng."

Hàn Nghệ nói được một nửa, dừng lại đúng lúc. Nếu như đúng là có người không xếp hàng thì hắn chết rồi. Vì thị huynh đệ nhất định không tha cho hắn. Thâm oán giận, nói thì nói đi, liếc mắt quẹo rũ làm gì. Hai người ta thiếu chút không khống chế được.

Lại có một nữ nhân nói: "Còn nữa, chúng tôi không dám đi Bình Khang Lý."

Những nữ nhân này lại bắt đầu nói được không dứt, đương nhiên là oán giận nhiều hơn.

Kỳ thật là từ khi "Bạch sắc sinh từ luyện" xuất hiện, đều được các nữ nhân ở Trường An chú ý. Cốt chuyện có hay không tạm thời không nói. Riêng cái tên cũng đã đủ để thu hút các thiếu nữ rồi. Cho nên lan truyền rất nhanh trong hội các phụ nhân, đại tiểu thư. Tuy rằng bọn họ không đi xem, nhưng bọn họ nghe được không ít nội dung. Câu chuyện liên quan tới tình yêu, nữ giới đương nhiên là cảm thấy hứng thú hơn so với nam giới. Hiện giờ nam giới còn say mê như vậy, huống chi là nữ giới.

Tuy tập tục của Đường triều khá cởi mở, nhưng cũng không cởi mở tới mức nữ giới có thể nghênh ngang đi vào nơi bướm hoa. Đây là chuyện không thể, ở hậu thế còn không thể. Bọn họ rất muốn đi, nhưng bất hạnh là không được đi. Điều này làm nữ giới rất buồn bực.

Chỉ có điều Hàn Nghệ chưa từng tiếp xúc với phạm vi này, vì thế không có cảm giác gì, cho đến hôm nay hắn mới biết được thì ra đám nữ giới này đã nhiều lời oán hận như vậy rồi.

Nói trở lại, Hàn Nghệ đương nhiên cũng muốn mở rộng nữ khách hàng. Hắn rất hy vọng nữ giới có thể tới xem kịch nói. Bởi vì "Bạch sắc sinh tử luyện" phù hợp với nữ giới hơn. Nhưng vấn đề hiện giờ đang là Đường triều, hắn nhất thời không có cách nào xử lý. Hơn nữa Phụng Phi Lâu mới khai trương có mấy ngày, tạm thời hắn không nghĩ được nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn cũng hiểu được bọn họ. Đợi bọn họ nói xong hắn mới nói: "Các vị cô nương. Ta là một người kinh doanh, khách quan càng nhiều, dĩ nhiên là ta cũng vui vẻ. Ta không có lý do hy vọng các cô không thể đi xem kịch nói. Nhưng trước mắt mà nói, ta cũng không có cách nào cả, dù sao ta cũng chỉ là thân phận hèn mọn."

"Ta có cách!" Mỹ nhân kia đột nhiên nói.

Hàn Nghệ nói: "Cách gì?"

Mỹ nhân kia nói: "Cái này rất đơn giản, người có thể kêu đám người đó tới đây diễn."

"Cách này hay."

"Đúng là Mẫu Đơn tỷ tỷ thông minh."

Đám nữ giới kia đồng thời gật đầu.

Hay cái đấy, Ta hiện giờ nhân sự không đủ, không có thời gian tới đây diễn. Rõ ràng các người đang hợp sướng. Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Thật xin lỗi, ta hiện giờ rất bận, không có thời gian tới đây."

Mỹ nhân kia nói: "Người chỉ cần san bằng bát nước là được rồi."

Nghĩa là cắt một nửa thời gian từ chỗ nam giới ra.

Hàn Nghệ tức giận nói: "Cô nói thì dễ dàng, như vậy sao được. Ta mới nói là nghỉ ngơi ba ngày mà xem chút bị người ta dùng tiền ném chết. Nếu như rút ngắn một nửa thời gian, thì bọn họ sao đồng ý?"

"Nếu người không làm như vậy, chúng ta cũng sẽ không đồng ý."

Mỹ nhân kia cười nói: "Nếu như thái úy phu nhân muốn xem kịch nói, người còn dám nói như vậy không?"

Hàn Nghệ nghe vậy nhũn mảy, trầm mặc không nói.

Đích thực, đám nữ giới này không hề dễ chọc. Truyện đăng bản xin tại [bachngocsach](#). Nếu một đám quý phu nhân muốn xem, bọn họ dám không diễn sao.

Hơn nữa những nữ nhân này nhìn qua cũng không phải dễ chọc. Hàn Nghệ hiện giờ từ chối, nhưng bọn họ nói thêm chút nữa thì Hàn Nghệ sẽ ngoan ngoãn đến diễn. Đây không phải là nể mặt mà không biết đường sao.

Nói cho cùng, Hàn Nghệ vẫn quá yếu ớt, bên nào cũng không thể đắc tội.

Nhưng vẫn là câu nói kia. Loại thân phận hèn mọn như hắn, nếu như muốn trở nên nổi bật, nhất định phải trải qua giai đoạn này. Vì thế Hàn Nghệ chấp nhận câu nói này của cô ta, cười gật đầu nói: "Cô nói không sai, ta phải cảm ơn cô đã nhắc nhở ta điểm này. Ta hứa với các cô, cam đoan các cô có thể xem được kịch nói. Chỉ có điều hiện giờ ta thực sự nhân sự không đủ, cho nên cũng hy vọng các cô có thể cho ta thời gian mấy ngày."

Một nữ nhân liền nói: "Phải đợi bao lâu? Nói không chừng lúc đó "bạch sắc sinh tử luyện" đã kết thúc rồi. Người trực tiếp gọi người tới đây diễn không được sao?"

Nói cô ngực to não nhỏ, mà ngực cô cũng không to. Hàn Nghệ gật đầu nói: "Cô nói không sai, nhưng cho dù ta tới nơi này diễn, nơi này cũng chỉ chứa được vài người, như vậy thì mấy người có thể xem được kịch nói. Hơn nữa một khi bọn ta làm như vậy, khẳng định là có nhiều người mời bọn ta đi hơn, đến lúc đó làm thế nào? Nói không chừng các cô chỉ xem được một vở kịch. Đây không phải hy vọng của các cô chứ. Vì thế ta phải nghĩ một cách, có thể cho mọi người đều xem được vở kịch này, hơn nữa các cô cứ yên tâm. Tới lúc đó ta sẽ cho diễn lại, hơn nữa sẽ thay đổi nội dung bên trong, vì các cô mà thay đổi."

Đám nữ nhân kia nhìn lẫn nhau.

Cuối cùng vẫn là mỹ nhân kia lên tiếng: "Được rồi, làm theo người nói đi, nhưng hy vọng là đừng để bọn ta phải đợi quá lâu."

Hàn Nghệ nói: "Ai kiếm tiền mà chậm chễ được. Nếu như không có việc gì khác, vậy ta xin cáo từ."

"Đợi chút."

Mỹ nhân kia nhíu mi nói: "Hôm nay ta cho Tiểu Béo gọi người lên, vì thế hôm nay ta không tính toán với người. Nhưng chuyện cái khăn lụa, ta quyết không thể bỏ qua như vậy. Hôm khác ta sẽ tính sổ với người."

"Không nên đem thói quen quên trước quên sau của mình đổ lỗi lên đầu người khác. Bảo quản tốt đồ vật của mình là quan trọng nhất."

Hàn Nghệ cười, mang theo Hùng Đệ và Tiểu Dã đi xuống dưới lầu.

Một nữ nhân trong đó nói: "Tiểu Béo, có rảnh thì đến chơi với tỷ tỷ. Nhớ là mang theo Đại Thố và Nhị Thố."

Hùng Đệ bĩu môi, cau mày, mặt căng ra, không thèm để ý tới cô ta. Cúi đầu đi xuống dưới lầu cùng Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiểu Béo, nhìn thấy y không vui, cười cười, không khỏi đưa tay sờ sờ đầu của y.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rời Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Không có gì không mua được

Dịch: mafia777

Tuy rằng ban đầu là mỹ nhân kia mời Hàn Nghệ lên ăn một bữa cơm chiều, nhưng dưới bầu không khí như vậy, Hàn Nghệ cảm thấy bữa cơm này không cần phải ăn nữa. Vì thế hắn lựa chọn từ vong, à không, là rời đi.

"Mãnh hán huynh."

Hàn Nghệ đi ra cửa, bỗng nhiên dừng lại, nhìn mãnh hán kia mỉm cười nói.

Mãnh hán kia liếc mắt nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ rút từ trong ngực ra một miếng ngọc bội, cười hỏi: "Biết nó không?"

Mãnh hán kia cúi đầu liếc nhìn ngọc bội trong tay Hàn Nghệ, trong mắt có chút kinh ngạc.

"Đây là của chủ nhân người."

Hàn Nghệ thờ dài, nói: "Người cầm trả lại cho chủ nhân người, nhân tiện nói với nàng một câu. Ta là người đã có vợ."

Mãnh hán kia quai dị liếc nhìn Hàn Nghệ một cái.

"À, tùy tiện nói giúp ta một tiếng là được, thật xin lỗi." Hàn Nghệ tiếc nuối lắc đầu, lại đưa tay về phía trước.

Mãnh hán kia chần chờ một lát, gơ tay đón lấy ngọc bội.

"Cáo từ."

Hàn Nghệ chấp tay cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiểu Béo và Tiểu Dã. "Chúng ta đi thôi."

Ba người bèn rời khỏi Nữ Sở Các.

Vừa mới ra khỏi phạm vi Nữ Sở Các, Hùng Đệ rất tò mò nói: "Hàn đại ca, huynh làm như thế nào vậy."

Tiểu Dã ha hả nói: "Tay của Hàn đại ca nhanh quá."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Tiểu Dã, đệ nhìn rõ hết rồi?"

Tiểu Dã gật đầu cười.

"Nói như vậy thì ta còn chưa đủ nhanh." Hàn Nghệ cười khò một tiếng, kỳ thực là thay đổi sang một cơ thể khác có chút ảnh hưởng tới tốc độ tay của hắn, lại nhìn Hùng Đệ nói: "Tiểu Béo, cái này không coi là bản lĩnh gì, đệ cũng đừng hiểu kỳ nữa."

Công phu móc túi này, Hàn Nghệ đã sớm luyện tập thành thục. Hoàn toàn có thể làm cho đối phương không có bất cứ cảm giác gì mà vẫn lấy được vật phẩm trên người họ. Nhưng hắn rất ít dùng chiêu này. Bởi điều này đối với hắn đều là trò chơi trẻ con, thủ đoạn không lên được sân khấu.

Những náo nhiệt lúc này dường như không ảnh hưởng đến tâm tình của Hàn Nghệ. Ba người không vội vã trở về, mà tìm một túp lều nhỏ ngồi.

Lúc ăn cơm, Hùng Đệ cùng Hàn Nghệ, Tiểu Dã đem cả quá trình nói lại một lượt. Giống như dự tính của Hàn Nghệ, bọn họ đều là quan tâm tới "Bạch sắc sinh tử luyện" cùng Đại Thổ với Nhị Thổ.

Đương nhiên, khi Hàn Nghệ chưa tới. Bọn họ đối xử rất tốt với Hùng Đệ, đem rất nhiều thức ăn ngon ra chiêu đãi Hùng Đệ. Đáng tiếc là Hùng Đệ không hề biết dòng họ của bọn họ, chỉ biết tên của bọn họ. Những năm này dòng họ là rất quan trọng.

Sau khi nói xong, Hùng Đệ liên tục xin lỗi Hàn Nghệ và Tiểu Dã. Bởi vì y gọi bọn họ lên, vì thế y cảm thấy rất áy náy.

Hàn Nghệ đương nhiên sẽ không để ý tới những điều này, bảo Hùng Đệ đừng quá lưu tâm. Tiểu Dã thì càng không để ý rồi dù sao cũng là bạn chí cốt.

Sau khi ba người ăn xong một bữa ở túp lều, lại mua thêm cho Mộng Nhi bọn họ một chút quà, sau đó mới đi về.

Tuy giọng điệu của mỹ nhân kia khiến Hàn Nghệ khó chịu, nhưng Hàn Nghệ lại rất cảm kích nàng, bởi nàng đã nhắc nhở Hàn Nghệ.

Kịch nói tuy mới xuất hiện mấy ngày, nhưng quá hot, vượt xa với tưởng tượng của hắn. Mà kịch nói không đơn giản là mấy người lên diễn là được, muốn tiếp tục kéo dài thì cần rất nhiều nhân lực và vật lực. Nhưng mà với quy mô hiện tại của Phụng Phi Lâu rất khó để chèo chống được cho kịch nói trở nên ngày càng hot.

Giống như nói, nếu như hai quan viên ngang cấp đồng thời mời đoàn kịch của Phụng Phi Lâu đến phủ của bọn họ biểu diễn. Thì bọn họ phải làm thế nào? Bên nào bọn họ cũng không thể đắc tội.

Còn nữa, Trương An nhiều phu nhân quý tộc như vậy, đây là một đoàn thể không thể bỏ qua, đủ loại giáo huấn nói cho Hàn Nghệ, đắc tội với một nữ giới nguy hiểm hơn rất nhiều với đắc tội với một nam giới.

Cái này tuyệt không phải là một vấn đề nhỏ, Hàn Nghệ nhất định phải thận trọng đối đãi, giải quyết càng sớm càng tốt.

Cho nên, Hàn Nghệ cho rằng Phụng Phi Lâu cần phải nhanh chóng mở rộng quy mô, bằng không sẽ sinh ra phiền phức lớn.

Lúc quay về tới ngõ Bắc, Hàn Nghệ chợt cảm thấy không quen. Bởi những ngày này ngõ Bắc náo nhiệt chưa từng có. Nhưng hôm nay ngõ Bắc vắng ngắt, nhà nhà người người đều đóng cửa. Thình thoảng nhìn thấy mấy đứa trẻ con lén lút đi từ bên trong ra.

Dù sao đây cũng là nơi bướm hoa. Hơn nữa ngõ Bắc lại là một số hộ cá thể sử dụng hình thức gia đình. Mỗi hộ chỉ có hai cô kỹ nữ, nhiều lắm cũng không vượt quá ba người. Khác biệt rất nhiều so với sự coi mở của thanh lâu chiếu trên ti vi. Tất cả hoạt động đều tiến hành ở trong nhà, vì thế bất cứ lúc nào cũng rất yên tĩnh.

Xem ra hiện tượng náo nhiệt của mấy ngày này chỉ là biểu hiện bề ngoài. Nếu như những hộ cá thể ở đây muốn thay đổi triệt để thanh danh của ngõ Bắc thì rất khó.

"Hàn đại ca, sao huynh không đi nữa."

Hùng Đệ thấy Hàn Nghệ đột nhiên dừng lại không đi, tò mò hỏi.

Hàn Nghệ ngăn ra, đáp một tiếng, ba người tiếp tục đi về phía Phụng Phi Lâu.

"Tiểu Nghệ ca, Tiểu Béo, Tiểu Dã, các người về rồi."

Vừa vào tới cửa, đúng lúc gặp Trà Ngủ.

Hàn Nghệ ừ một tiếng, bỗng nhiên như nhớ tới gì đó, vội vàng hỏi nói: "Bọn Tang Mộc đã về chưa?"

Trà Ngủ ồ một tiếng, nói: "Bọn Tang Mộc về lâu rồi, bây giờ đang ở trong lầu tập luyện cùng Mộng Nhi bọn họ. Có điều nhìn bọn họ có vẻ không vui."

Bị người truy sát khắp phố còn vui được sao. Hàn Nghệ nghe thấy Tang Mộc bọn họ về nhà an toàn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại nói: "Đúng rồi, chẳng phải ta cho bọn họ nghỉ một ngày sao? Sao Mộng Nhi bọn họ lại đi tập luyện rồi?"

Trà Ngủ nói: "Nhưng bọn họ không cảm thấy mệt, ăn cơm trưa xong thấy nhàm chán. Vì thế đi vào trong lầu tập luyện."

Sáng tác và thành tích hỗ trợ lẫn nhau, giống như Mộng Nhi bọn họ trước đây. Chơi một ngày đàn cũng không có mấy người xem. Càng về sau bọn họ không còn hứng thú chơi đàn nữa.

Hiện giờ kịch nói này thành công chưa từng có. Bọn họ dĩ nhiên là rất hứng thú với kịch nói. Bắt đầu biết không thỏa mãn với bản thân, hiểu được đã giỏi thì còn phải giỏi hơn nữa. Bởi bọn họ sợ mất đi những tiếng vỗ tay. Điều này rất bình thường, vì thế bọn họ không những hưởng thụ mà còn đưa ra yêu

cầu nghiêm khắc với bản thân. Không cần Hàn Nghệ đứng bên thúc giục.

Hàn Nghệ đương nhiên là hiểu được tâm tư của bọn họ, lại hỏi: "Luu tỷ đâu?"

Trà Ngũ nói: "Hai ngày gần đây Luu tỷ thường đi ra ngoài. Vừa ăn cơm xong lại đi rồi."

Hàn Nghệ biết rằng Luu Nga phải đi bàn chuyện làm ăn, gật gật đầu, nó: "Đã như vậy thì chúng ta cũng qua xem xem."

Mấy người lại đến Phụng Phi Lâu. Lúc này Mộng Nhi, Mộng Đình và đám người Tang Mộc đang tập luyện ở bên trên, đều hết sức tập trung tinh thần. Đến Hàn Nghệ bọn họ tới cũng không biết.

Hùng Đệ nói: "Hàn đại ca, đệ cùng Tiểu Dã đi giúp bọn Mộng nhi tỷ tỷ tập luyện."

Hàn Nghệ cười nói: "Các đệ đi đi."

Hắn tìm một vị trí ở giữa ngồi xuống. Chỉ vào vị trí bên cạnh nói với Trà Ngũ: "Ngươi cũng ngồi đi."

"Vâng."

Trà Ngũ lúc này mới ngồi xuống.

Hàn Nghệ thuận miệng hỏi: "Ngươi đã ở hẻm Bắc bao lâu?"

Trà Ngũ nói: "Ta từ nhỏ đã sống ở hẻm Bắc, chỉ là cha mẹ ta mất sớm. Sau đó nhà cửa bị chiếm mất, ta lưu lạc ở hẻm Bắc, giúp người ta làm việc để mưu sinh. Sau này may mà Luu tỷ thu nhận và giúp đỡ ta. Cho ta miếng cơm ăn."

Hàn Nghệ gật gật đầu, hết sức nghiêm túc nói: "Hiện giờ ta dự định mở rộng quy mô, tới lúc đó khẳng định là chiêu mộ rất nhiều người. Ta muốn cất nhắc ngươi làm tổng quản, chuyên quản lý đám người này. Ngươi có lòng tin làm tốt không?"

Trà Ngũ sững sốt, xúc động nói: "Thật vậy sao?"

Hàn Nghệ gật đầu.

"Ta..ta..ta có lòng tin."

Trà Ngũ hưng phấn đến mức nói còn không rõ ràng.

Hàn Nghệ cười nói: "Có là tốt rồi, ta tin tưởng ngươi có thể làm tốt, như vậy đi, ta cho ngươi thời gian năm ngày. Ngươi ra ngoài chiêu mộ cho ta 50 người."

"50 người?"

Trà Ngũ kinh ngạc nói.

Hàn Nghệ gật gật đầu, nói: "Đây mới chỉ là bắt đầu. Tương lai người của Phụng Phi Lâu chúng ta càng ngày càng nhiều. Nhưng ta có một yêu cầu, trong đám năm mươi người này nhất định phải có năm thợ mộc, năm đầu bếp, tuổi không được vượt quá bốn mươi tuổi. Còn bốn mươi người còn lại, nam nữ mỗi loại một nửa. Tốt nhất là trẻ tuổi, dung mạo thì không có yêu cầu gì lớn, nhưng cũng không được quá xấu, hơn nữa không được vượt quá ba mươi tuổi. Đãi ngộ của chúng ta không những bao ăn bao ở hơn nữa mỗi tháng còn có mười văn tiền công. Ngươi có lòng tin làm được không?"

Trà Ngũ lập tức nói: "Ta có thể làm được"

Gần như không có chút do dự. Bởi ở xã hội hiện tại, đây là mức đãi ngộ rất tốt rồi. Đừng nói năm mươi người, đến năm trăm người cũng không có vấn đề gì.

Hàn Nghệ nói: "Vậy tốt, coi như là khảo nghiệm đối với ngươi, nếu ngươi làm được. Thì năm mươi người này sẽ do ngươi quản."

Trà Ngũ cười nịnh nói: "Đa tạ tiểu Nghệ ca, đa tạ tiểu Nghệ ca."

Hàn Nghệ vỗ vai y, cười nói: "Làm cho tốt, sau này đừng nói năm mươi người, năm trăm người cũng không thành vấn đề."

Trà Ngũ ừ một tiếng, lại nói: "Vậy bây giờ ta sẽ đi làm ngay."

"Bây giờ?"

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức cười nói: "Ngươi đi đi."

Trà Ngũ vội vàng rời đi. Người giống như y, 99% làm tôi tớ cả đời, không có khả năng vươn lên. Y đã sớm mất đi kỳ vọng vào tương lai, chỉ cầu có một miếng cơm ăn.

Lúc Phụng Phi Lâu muốn bán đi, y nhiều đêm không ngủ ngon. Y không phải nữ giới, tìm việc rất khó khăn. Chỉ có thể đi làm nô lệ cho người khác. Bây giờ Hàn Nghệ cho y một cơ hội, y không quý trọng sao được.

Hiện tại người hầu rượu trong Phụng Phi Lâu, phần lớn không thể coi như người của Phụng Phi Lâu. Hoặc là một ít người hầu rượu của tửu quán nhỏ, hoặc là một ít tiểu thương, chỉ có một phần nhỏ là chiêu mộ trong những ngày gần đây.

Loại quan hệ không minh bạch này, cũng không phải kể lâu dài.

Nguyên nhân chính là do tính cách được chăng hay chớ của Hàn Nghệ. Hắn cũng không hề vội vàng, chuẩn bị cũng không phải là đầy đủ, cũng chưa từng thúc giục bọn họ chiêu mộ người hay gì đó. Không phải hắn không biết làm kinh doanh, chỉ là hắn không muốn phí tâm trí vào việc này, hoặc có thể nói hắn không ý thức tới việc này.

Cho đến hôm nay, hắn cảm nhận được ảnh hưởng của kịch nói, trong lòng mới bắt đầu lo lắng. Lên tinh thần để kinh doanh Phụng Phi Lâu cho tốt, coi như quản lý một ngành kinh doanh. Mà không phải là coi như một môn nghệ thuật, bằng không Phụng Phi Lâu sẽ phải đối mặt với các nguy cơ lớn nhỏ. Đến lúc đó chỉ sợ phải càng hao tổn tâm trí.

Trà Ngủ đi rồi, Hàn Nghệ ngồi ở trên ghế, nhìn Mộng Nhi bọn họ tập luyện trên sân khấu. Nhưng trong đầu lại nghĩ chuyện làm thế nào để mở rộng Phụng Phi Lâu.

"Hàn tiểu ca, Hàn tiểu ca."

Đang lúc Hàn Nghệ suy nghĩ nhập thần, chợt nghe phía trên có người gọi hắn. Hắn vừa quay đầu nhìn lại, thấy Lư Nga, vội nói: "Tỷ về rồi."

Lư Nga gật gù đầu, thần thái hơi có vẻ mệt mỏi.

"Về rồi."

Hàn Nghệ vội nói: "Mau ngồi xuống đi."

Lư Nga ngồi xuống.

Hàn Nghệ nói: "Tỷ tới thật đúng lúc, có chuyện ta muốn cùng tỷ thương lượng một chút."

Lư Nga nói: "Chuyện gì?"

Hàn Nghệ hỏi: "Hàng xóm của chúng ta là những người như thế nào?"

Lư Nga đầu tiên là sững sờ, lập tức nói: "Hơn phân nửa đều là một ít tiểu địa chủ, hơn nữa cũng chẳng phải người tốt."

Hàn Nghệ ồ một tiếng, hứng thú hỏi: "Vậy bọn họ xấu xa như thế nào?"

Nhắc tới chuyện tào lao, nói xấu người khác, thì Lư Nga như hồi xuân, bắt đầu líu lo

Hóa ra Đường triều thi hành chế độ nô lệ, loại chế độ này là tàn lưu của chế độ nô lệ trước đây. Phân dân thường và tiện nhân. Hàn Nghệ là dân thường tương đối tự do. Còn Tiện nhân tức là nô lệ, không có tự do. Luật pháp Đường triều quy định rõ ràng nô lệ giống với súc sinh.

Khác biệt duy nhất chính là, nếu địa chủ muốn giết súc sinh, không cần thông báo quan phủ, nhưng nếu muốn giết nô tì, nhất định phải đi báo quan phủ lập hồ sơ trước, nêu ra lý do giết nô lệ, sau khi được quan phủ tán thành là có thể giết chết nô lệ đó.

Người sang đều có tỷ thiệp, bản thân lại có tiền, không làm những thủ đoạn này. Đại địa chủ nếu làm nghề này, cũng là làm thanh lâu giống như Hoa Nguyệt Lâu. Phổ thông bách tính không có tiền và người. Đám họ cá thể thì có đám tiểu địa chủ đứng sau thao túng, bọn chúng lợi dụng các loại thủ đoạn để đưa đám nữ nhân tới để kiếm tiền cho mình.

Nữ nhân làm nghề này, đặc biệt là kỹ nữ ở ngõ Bắc. Bất kể là thân xác hay tinh thần đều không có tự do. Giống như một công cụ kiếm tiền. Đám địa chủ này thường đánh mắng và ép đám kỹ nữ này đi tiếp khách.

Tâm địa tốt không thể làm nghề này.

Phải nói, Lư Nga cũng trong nghề này, cũng coi là có tâm địa tốt. Bởi nàng ta xuất thân là ca kỹ, đương nhiên là đối tốt hơn với đám ca kỹ. Đây cũng là lý do vì sao Mộng Nhi bọn họ bằng lòng đi theo Lư Nga. Đương nhiên lúc bình thường luyện tập ca kỹ, cũng có thể có đánh mắng. Đây là điều khó tránh.

Loại chuyện này Hàn Nghệ đã gặp nhiều, bất kể quốc gia nào cũng có tình trạng này. Có thể sẽ kéo dài tới lúc loài người diệt vong, không thể nào ngăn chặn được. Chỉ có thể giảm thiểu loại chuyện này phát sinh. Mà khác nhau ở chỗ, hiện giờ pháp luật không cho phép chuyện này.

Sau khi nói xong, Lư Nga nhìn Hàn Nghệ trầm ngâm không nói, nói: "Hàn tiểu ca, người hỏi cái này để làm gì."

Hàn Nghệ nói: "Ta muốn mua hẻm Bắc." Giọng điệu hết sức bình thản.

Nhưng chính câu nói bình thản này làm cho Luru Nga sững sốt hồi lâu không lấy lại được tinh thần, một hồi lâu cô ta mới lắp bắp nói: "Ngươi...Ngươi nói cái gì?"

Hàn Nghệ bất đắc dĩ nói: "Ta nói, ta muốn mua hẻm Bắc."

Luru Nga kinh ngạc nói: "Mua hẻm Bắc?"

Hàn Nghệ gật gật đầu.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Luru Nga nói.

Hàn Nghệ nói: "Không xảy ra chuyện gì, ta chỉ là muốn kinh doanh mà thôi."

Luru Nga nói: "Vậy tại sao muốn mua hẻm Bắc."

Hàn Nghệ nói: "Đầu tiên, nếu tiếp tục lưu giữ các hộ cá thể ở ngõ Bắc, ta sợ rằng thanh danh của ngõ Bắc sẽ rất khó xoay chuyển."

"Thứ hai, đám hộ cá thể này rất thần bí. Người ở chỗ bọn họ tốt xấu lẫn lộn, đối với chúng ta mà nói, là một loại nguy hiểm tiềm ẩn."

Cuối cùng, cũng là điểm trọng yếu nhất, ta nói rồi kịch nói không phải chỉ đơn giản như vậy. Lợi ích của nó vượt xa hơn với thế, muốn gạt hái hết lợi ích của nó, nhất định phải có một bộ đồ nghề hoàn chỉnh. Ta hy vọng cả ngõ Bắc đều phục vụ cho Phụng Phi Lâu của chúng ta.

Luru Nga nghe vậy cũng cảm thấy khá có đạo lý. Nhưng nét mặt ngượng ngịu, nói: "Nhưng mà muốn mua toàn bộ ngõ Bắc, thì cần rất nhiều tiền, hơn nữa. Bọn họ không chắc đã bán, từ lúc chúng ta khai trương lại Phụng Phi Lâu tới nay. Việc kinh doanh của bọn họ cũng tốt theo."

"Không bán?"

Hàn Nghệ ha hả cười: "Trên đời này không có thứ gì không bán, cũng không có thứ gì không mua được. Phải xem bản thân có đủ thông minh hay không."

Luru Nga vẽ mặt hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hỏi: "Ta nghĩ những nữ nhân kia nhất định đều rất hận chủ của bọn họ."

Luru Nga gật gật đầu nói: "Không ít ca kỹ đều hận chủ của bọn họ thấu xương."

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy tỷ hiểu rõ được đám hàng xóm của chúng ta bao nhiêu?"

Luru Nga nói: "Ồ, vẫn có chút giao thiệp, dù sao cũng là hàng xóm láng giềng. Kỳ thực lúc Phụng Phi Lâu khai trương trở lại, bọn họ cũng tới chúc mừng, chỉ là lúc đó ngươi đang bận, ta mới không quấy rầy ngươi. Ngươi hỏi những thứ này làm gì?"

Hàn Nghệ chính nghĩa hào hùng, nói: "Giải cứu bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Ngươi lại thiếu tiền?

Dịch: mafia777

Hàn Nghệ nói rất chính nghĩa hào hùng, nhìn tựa như một đấng cứu thế. Nhưng Luru Nga nghe vậy không khỏi nghi hoặc: - Giải cứu như nào?

Hàn Nghệ cười thần bí, đột nhiên nhìn nàng ta vẫy tay.

Luru Nga lập tức đưa tai qua. Trước kia trong cung cũng không ít cùng người khác châu đầu ghé tai.

Hàn Nghệ thì thầm bên tai nàng ta chốc lát.

Luru Nga ban đầu vẽ mặt có chút ngờ ngàng. Nhưng nghe tới phía sau, vẽ mặt lộ rõ hưng phấn. Nhưng sau đó lại là vẻ mặt ngờ ngàng. Đợi nghe Hàn Nghệ nói xong, nàng vẽ mặt khó xử nói: "Như...như vậy có được không? Tiểu Nghệ ca, như vậy là phạm pháp đó."

Hàn Nghệ thấp giọng nói: "Làm kinh doanh, người nào là trong sạch? Tỷ chỉ cần nói là có làm được hay không."

Lưu Nga gật gù đầu nói: "Cái này ta có thể làm được."

"Vậy là được rồi."

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết." Hàn Nghệ xua tay nói, cắt đứt lời của nàng, nói: "Tỷ nói xem chuyện gì đáng sợ hơn so với đắc tội với đám đại gia tộc như Thôi gia?"

Lưu Nga nghe vậy thoáng sững sốt, là đạo lý như vậy. Bọn họ giờ đã không quan tâm gì nữa, còn sợ làm chi, vì thế gật đầu, về mặt tự tin nói: "Người yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta."

"Ta đợi tin tức tốt của tỷ."

Hàn Nghệ khẽ mỉm cười, lại hỏi: "Đúng rồi, tỷ hôm nay ra ngoài bàn chuyện như thế nào rồi?"

Lưu Nga dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nói: "À, có chuyện quên nói với người."

"Chuyện gì?"

"Là như vậy, ta hôm nay làm theo người nói, đi chợ tây bàn chuyện hợp tác cùng với một tiệm vải. Vốn dĩ là bàn cũng khá tốt, nhưng sau khi bàn xong chủ tiệm vải đó đuổi theo ta mà nói, hy vọng có thể nói chuyện với người."

"Nói chuyện với ta? Tại sao? Nói với tỷ không vậy sao?"

"Cái này ta không biết, nhưng ông ta yêu cầu nhất định phải nói chuyện với người. Còn hẹn người ngày mai đi chợ tây để nói chuyện."

Lưu Nga lắc đầu, về mặt hoang mang.

Hàn Nghệ cũng không hiểu tình hình người kinh doanh của Đường triều lắm. Nếu đối phương đưa ra yêu cầu, vậy khẳng định là có nguyên nhân. Hơn nữa đây cũng là rất bình thường, chung quy là muốn gặp mặt, vì thế gật đầu nói: - Vậy được, ngày mai ta sẽ đi một chuyến.

Nói xong, hắn lại đem chuyện cho Trà Ngũ đi chiêu mộ người nói với Lưu Nga. Đồng thời đưa gia hình thức quản lý đơn giản. Tạm thời do Trà Ngũ đảm nhiệm làm nhân viên quản lý cao nhất, tất cả công việc nội bộ đều giao cho Trà Ngũ, còn Lưu Nga chủ quản phương diện kinh doanh, sổ sách do Tang Mộc bọn họ phụ trách. Quyền kinh tế thì nằm trong tay hắn.

Mà chính hắn lại là người quản lý toàn cục, có thể nói cái gì cũng quản, cũng có thể nói không quản cái gì.

Đây là quyết sách cao nhất của Phụng Phi Lâu, sau đó hắn lại phân thêm một bước nhỏ. Hắn lại đại khái nói thêm một lần nữa khiến Lưu Nga bước đầu làm quen. Đợi sau khi nhân viên chính tề sẽ cụ thể thực thi.

Nếu như lúc mới bắt đầu, Lưu Nga có lẽ sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nhưng hiện giờ, nàng không còn cảm thấy kinh ngạc. Những lời này trong miệng Hàn Nghệ nói ra là rất bình thường, đồng thời nàng cũng biết. Hàn Nghệ chuẩn bị ra tay hành động, dù sao Hàn Nghệ cũng là người muốn mua cả ngõ bắc cơ mà.

Bây giờ mới bắt đầu, bọn họ còn phải làm rất nhiều việc.

Ngày thứ hai. Hàn Nghệ và Tiểu Dã lại đi chợ tây lần nữa. Tiểu Mập bởi vì hôm qua mua về không ít thức ăn, chợ tây tạm thời không hấp dẫn được y nữa. Vì thế ở lại Phụng Phi Lâu giúp Mộng Nhi bọn họ tập luyện

"Lăng La Trang."

Hàn Nghệ đứng trước một tiệm vải lớn nhất chợ tây, thoáng nhìn tấm biển treo trước cửa, nói: "Chính là nơi này"

Sau đó liền mang theo Tiểu Dã đi vào.

"Hai vị khách quan, muốn mua vải gì?"

Một gã sai vặt chạy ra chào đón.

Hàn Nghệ nói: "Ta là Hàn Nghệ, là đông chủ của các người hẹn ta tới."

Gã sai vặt kia sững sốt, lập tức kinh ngạc nói: "Người chính là Hàn Tiểu ca của Phụng Phi Lâu"

Không ngờ được ta hiện giờ là người nổi tiếng rồi. Hàn Nghệ nhìn về mặt kinh ngạc của thằng nhỏ đó, dờ khóc dờ cười gật đầu.

Gã sai vặt kia lại quan sát Hàn Nghệ, Hàn Nghệ chỉ cũng chỉ tâm tuổi mình. Nhưng người ta đã làm chủ, hơn nữa lại là một người rất nổi tiếng. Còn y chỉ là một tiểu nhị cửa hàng. Quan trọng là xuất thân của Hàn Nghệ cũng không tốt hơn mấy so với y. Đúng là người so với người mà tức chết người a.

Lúc này, bên trong rèm vải phòng trong bên trái. Nghe tiếng một người trung niên đi ra, mặt vuông, tương đối cường tráng. Nhìn thấy Hàn Nghệ vội bước lên, chấp tay nói: "Hàn tiểu ca tới rồi, có lỗi không đón tiếp từ xa, thật xin lỗi. Kê hèn họ Từ, xếp hàng thứ chín trong nhà. Mọi người đều gọi ta Từ cửu."

"Hóa ra là Từ cửu thúc, có lẽ có lẽ."

"Hàn tiểu ca, mời vào trong."

Người đàn ông trung niên chỉ tay ra ngoài.

Hàn Nghệ có chút ngơ ngẩn, làm gì có đạo lý mời khách đi ra ngoài!

Từ cửu dường như biết suy nghĩ của Hàn Nghệ, giải thích: "Ở đây nhiều người, ồn ào, không phải chỗ nói chuyện, cho nên mời Hàn tiểu ca tới biệt viện."

Hàn Nghệ ồ một tiếng: "Vậy làm phiền rồi."

Từ cửu lại căn dặn gã sai vặt kia mấy câu, sau đó mới mang theo Hàn Nghệ ra cửa, đi tới tiểu viện ở phía sau tiệm vải.

Đi vào tiểu viện, Từ cửu bước đến một căn phòng, nhẹ nhàng gõ cửa, nói: "Đồng chủ, Hàn tiểu ca đến rồi."

"Đồng chủ?"

Hàn Nghệ nghe vậy sững sốt. Hắn hôm qua nghe Lư Nga nói, truyện này post tại b achnogcsach, Từ cửu này chính là đồng chủ của tiệm vải này, sao lại mọc đầu ra một đồng chủ nữa. Không lẽ Lư Nga lừa hắn, càng không có lý là Lư Nga đến đồng chủ của tiệm vải là ai cũng không biết rõ.

Trong đầu hắn hiện ra nhiều nghi vấn.

"Mau mời Hàn tiểu ca vào nhà."

Bên trong một người nói.

A! Âm thanh này quen tai quá. Bởi vì Hàn Nghệ nghe được rất rõ ràng, vì thế cảm thấy quen tai. Nhưng cũng không nghe được là ai.

Từ cửu nói: "Hàn tiểu ca, mời."

Hàn Nghệ ồ một tiếng, mang theo Tiểu Dã đi vào.

Trong phòng trang trí hết sức đơn giản, gần như có thể nói không có trang trí gì. Chỉ là một vài dụng cụ gia đình đơn giản, một chiếc giường, một ít bàn ghế.

Nhưng thấy một người đứng trong phòng, ăn mặc giản dị. Y nhìn thấy Hàn Nghệ, khẽ cười nói: "Hàn tiểu ca, đã lâu không gặp."

"Trịnh công tử?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nói

Người này chính là Trịnh Thiện Hành.

Trịnh Thiện Hành hơi có vẻ xin lỗi, cười nói: "Không có báo trước, cũng mong Hàn tiểu ca đừng trách."

"À? Không sao không sao."

Lời tuy như thế, nhưng Hàn Nghệ vẫn có chút hoang mang. Hắn không thể ngờ rằng Trịnh Thiện Hành lại xuất hiện ở đây.

Trịnh Thiện Hành giờ tay ra, nói: "Hàn tiểu ca, mời ngồi."

"Đa tạ."

Hàn Nghệ dùng tay ra hiệu cho Tiểu Dã. Hai người cùng trào lên sạp ngồi.

Trịnh Thiện Hành cũng không lưu tâm. Ngồi xuống, rót cho Hàn Nghệ và Tiểu Dã mỗi người một chén trà.

Hàn Nghệ dò hỏi: "Không ngờ tiệm vải này là do Trịnh công tử mở, đúng là trùng hợp."

Trịnh Thiện Hành gật gật đầu, cười khổ nói: "Nguyên nhân là do trường bối trong nhà phản đối bọn ta làm kinh doanh, vì thế ta chỉ có thể đứng đằng sau."

Cũng không có mấy người biết là ta mở."

Đám sĩ tộc này tôn trọng huyền học, thích cuộc sống thanh nhàn, tình cảm cao nhã. Trước giờ vẫn rất khinh bỉ chuyện kinh doanh. Sao có thể cho phép con cháu trong nhà đi làm kinh doanh cái việc đáng khinh bỉ này.

- Không trùng hợp vậy chứ. Hàn Nghệ tiếp tục dò hỏi: "Không phải chứ, chẳng phải Vương công tử cũng mở Quan Kỳ Hiên sao?"

Trịnh Thiện Hành thoáng chần chừ, nói: "Kỳ thực đó cũng là do ta mở."

"Cái gì, đó cũng là do ngươi mở?" Hàn Nghệ kinh ngạc nói.

Trịnh Thiện Hành gật gật đầu nói: "Huyền Đạo chỉ là thay ta quản lý."

Hàn Nghệ nói: "Không lẽ Vương gia cho phép y làm kinh doanh?"

Trịnh Thiện Hành lắc đầu nói: "Những gia tộc lớn như chúng ta đều na ná giống nhau, nhưng mà Huyền Đạo có chút đặc biệt."

Hàn Nghệ về mặt hiểu kỳ nói: "Đặc biệt? Nghĩa là sao?"

Trịnh Thiện Hành cười cười, không lên tiếng.

Hàn Nghệ thấy y không muốn nhiều lời, cũng không nên hỏi nhiều, lại nói: "Nếu đã như vậy, vậy sao Trịnh công tử còn mở tiệm vải? Không phải bởi vì có hứng thú chứ?"

Lời này nói ra, bản thân hắn cũng không tin.

Trịnh Thiện Hành lắc đầu, nói: "Ta mở tiệm vải này bởi vì ta thiếu tiền."

Thiếu tiền? Oa! Nói dối nói thành như vậy, đúng thật là quân tử. Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Ngươi lại thiếu tiền?"

Trịnh Thiện Hành gật đầu nói: "Ta vẫn luôn thiếu tiền, điểm này Huyền Đạo cũng biết."

Hàn Nghệ nghi ngờ nói: "Nhưng theo ta được biết, giống như đại gia tộc các ngươi, đều có trang viên của riêng mình. Sao ngươi lại thiếu tiền?"

Trịnh Thiện Hành gật gật đầu nói: "Ngươi nói cũng không sai, nhưng đó là tiền của cả gia tộc, không phải của một mình ta. Cha mẹ có thể dường dục ta, ta đã rất cảm kích rồi, sao nỡ dùng tiền trong nhà đi làm chuyện riêng tư."

"Chuyện riêng tư?"

Hàn Nghệ sắc mặt quái dị nói: "Ngươi nói, không phải là hành thiện chứ?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Khiến Hàn tiểu ca chê cười rồi."

"Ta đây sao dám chê cười, đây là một nghĩa cử lương thiện. Trịnh công tử nhân nghĩa. Hàn Nghệ ta khâm phục không ngừng." Hàn Nghệ chấp tay nói, trong lòng lại nói thầm, thật hay giả?

Trịnh Thiện Hành liên tục xua tay nói: "Hàn tiểu ca đừng nói như vậy, ta sợ nhất là nghe những thứ này."

Nói tới đây, y cười khỏ một tiếng: "Nhắc tới cũng hổ thẹn, ta vốn dĩ thích trợ giúp người khác, ban đầu cũng không nghĩ gì tới hoài bão nhân nghĩa, chỉ là thích làm việc thiện."

Chỉ vì lúc nhỏ ta hỏi phụ thân hàm ý của tên mình. Phụ thân nói với ta, đặt tên Thiện Hành là hy vọng ta làm một người lương thiện, biết quan tâm tới người khác, giúp đỡ người khác. Lúc đó ta vẫn nhỏ không hiểu gì hết, nghe phụ thân nói như vậy. Bèn nóng lòng muốn đi làm một người lương thiện. Kết quả lại thường lộn lành chữa thành lộn què, gây ra không ít điều tiếng, nhưng dần dà, cũng trở thành một thói quen.

Mới đầu ta cũng lấy tiền của nhà, nhưng việc này cần không ít tiền, nếu như thỉnh thoảng thì không ảnh hưởng gì, trường bối trong nhà cũng ủng hộ. Nhưng nếu luôn lấy tiền trong nhà thì không tốt. Trong nhà còn có người khác cần dùng tiền. Trong lòng ta cũng tự cảm thấy xấu hổ. Nhưng ta chỉ là một thư sinh, không làm được nhiều việc, vì thế ta mới âm thầm làm kinh doanh.

"Thì ra là thế."

Hàn Nghệ gật gật đầu, trong lòng cũng tin bảy phần. Hắn nhìn người khá chuẩn, dù sao hắn cũng là một cao thủ tâm lý học, nói: "Nhưng cho dù thế nào"

Hắn vừa nói ra miệng thì Trịnh Thiện Hành đã ngắt lời hắn. "Nếu là lời khen ngợi thì mong Hàn tiểu ca đừng nói nữa.&

Hàn Nghệ sững sốt, cũng cảm thấy Trịnh Thiện Hành hôm nay có chút không tự nhiên, có vẻ ngượng ngùng, không giống như một Trịnh Thiện Hành lúc bình thường, luôn cười không theo khuôn mẫu, cũng biết rõ tâm trạng này của Trịnh Thiện Hành. Cười gật đầu, nói: "Vâng vâng vâng, vậy chúng ta nói chuyện buôn bán đi."

"Như vậy thì không thể tốt hơn rồi." Trịnh Thiện Hành thờ phào nhẹ nhõm, dừng một chút, y nghiêm mặt nói: "Hôm qua ta tới đây xem sổ sách, đúng lúc gặp Lưu Già Mầu của Phương Phi Lâu tới bàn chuyện làm ăn. Lúc đó ta sau khi nghe Lưu Già Mầu nói, liền đoán được đây chắc chắn là chủ ý của Hàn tiểu ca. Vì thế ta muốn mời Hàn tiểu ca người đích thân tới để thương lượng."

Hàn Nghệ hơi có vẻ nghi ngờ nói: "Trịnh công tử, người cũng nên biết vì sao ta làm kịch nói này, và ảnh hưởng mà kịch nói tạo ra. Người thật sự muốn hợp tác cùng ta?"

Trịnh Thiện Hành cười nói: "Cái này người đừng lo lắng, ta đại biểu cho cá nhân ta. Ta cũng chỉ đến bàn chuyện kinh doanh với người, không có liên quan gì với những việc khác."

Hàn Nghệ nói: "Vậy Thôi Tập Nhận đâu? Người và y quan hệ không tồi a."

Trịnh Thiện Hành ha hả nói: "Cái này người càng không phải lo lắng rồi, ta và y quan hệ tốt, không có nghĩa là ta và người không thể trở thành bằng hữu. Đây vốn dĩ không phải là một việc, không thể đưa ra nói cùng nhau được. Huyền Đạo chẳng phải cũng là bằng hữu của người sao, cũng giúp người đi gặp Thôi huynh đòi người, nhưng Thôi huynh cũng đâu có dễ bụng."

Hàn Nghệ sững sốt, cười nói: "Nói thật, quan hệ giữa các người thật đúng là làm người ta khó có thể lý giải."

Trịnh Thiện Hành lắc đầu nói: "Chuyện này kỳ thật không khó lý giải, chính bởi vì chúng ta là bằng hữu. Vì vậy chúng ta tôn trọng và hiểu lẫn nhau. Nếu không như vậy, chúng ta cũng không thể trở thành bằng hữu. Dù sao thì gia thế của chúng ta đều hết sức đặc biệt."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Đánh cược

Dịch: mafia777

Không sai, làm bằng hữu thì nên tôn trọng và thấu hiểu lẫn nhau.

Hàn Nghệ hết sức tán đồng cách nói của Trịnh Thiện Hành, bởi hắn cũng cảm thấy như thế, cho nên hắn chưa từng trách cứ Tiểu Dã, Tiểu Béo, kể cả bọn Tang Mộc.

Bởi hắn tin tưởng vào mắt của mình, nếu đã trở thành bằng hữu của ta, vậy thì đám người đó kia chắc chắn sẽ không kém. Làm bất cứ chuyện gì đều có nguyên nhân, không phải là người có tâm địa độc ác.

Giống như vậy, Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo dường như cũng hết sức tin tưởng Thôi Tập Nhận.

Nhưng bọn họ không thể vì thế mà thay đổi cách nhìn với Hàn Nghệ. Đây là hai việc khác nhau.

"Thật có lỗi, ta nhiều lời rồi."

Hàn Nghệ áy náy cười nói.

Trịnh Thiện Hành lắc đầu nói: "Kỳ thực cho dù người không hỏi ta cũng sẽ giải thích rõ ràng. Dù sao ta cũng hy vọng có thể hợp tác với người. Nhưng chuyện này nếu như không nói rõ, có thể đem lại rất nhiều phiền phức cho hợp tác của chúng ta."

Hàn Nghệ nghi ngờ nói: "Ta cũng có chút tò mò với việc này, kỳ thực chuyện này người hoàn toàn không cần ra mặt tìm ta. Cho Từ cử thúc đến tìm ta là được rồi. Không phải là người không tin tưởng Lưu Già Mầu chứ?"

"Cũng không phải vậy. Trịnh Thiện Hành lắc đầu, tiếp tục nói: "Hôm qua sau khi nghe xong kế hoạch của Lưu Già Mầu, ta phát hiện trùng hợp với ý tưởng gần đây của ta. Đồng thời ta cũng biết đó là do người nghĩ ra. Vì thế ta muốn nói chuyện cùng người."

Hàn Nghệ ồ một tiếng, nói: "Nghĩa là sao?"

Trịnh Thiện Hành khẽ thờ dài, nói: "Về chuyện kinh doanh vải lụa, đại khái có thể chia làm hai loại. Thứ nhất là vải do bách tính tự dệt, thứ hai là vải do triều đình dệt. Dân chúng tự cung tự cấp, quý tộc lại có triều đình ban cho. Khách đến tiệm vải của ta, hơn phân nửa đều là một ít thương nhân Tây Vực. Còn thương đoàn tới từ Tây Vực gần như chỉ làm buôn bán với triều đình. Tuy rằng hiện giờ có thể duy trì, nhưng không kiếm được nhiều tiền lắm."

Chỉ có vài lời đã nói ra địa vị không cao không thấp của tiệm vải của y.

Kỳ thực đầu đời Đường, thương nghiệp mới chỉ ở giai đoạn mới phát sinh. Từ chế độ phường thị có thể thấy, nếu như thương nghiệp chỉ bó hẹp trong

phạm vi một tường rào, thì không thể phồn hoa được. Tại sao kinh tế Tống triều lại phát đạt, cũng là bởi vì đã phá vỡ chế độ phường thị, chợ và dân đều liên kết một chỗ. Có thể bày bán ở bất cứ đâu.

Hiện tại triều đình đang khích lệ kinh tế nông nghiệp cá thể, bách tính trồng ruộng là được rồi, không cần phải đi buôn bán.

Buôn bán tư nhân rất khó làm, bởi triều đình không có đủ chính sách để ủng hộ. Kỳ thực là hiện tại đã tốt hơn không ít. Dù sao thì đã ổn định nhiều năm như vậy, ở thời đại Lý Thế Dân, cho dù triều đình có ủng hộ thế nào, thì việc buôn bán vẫn làm không thành. Bởi mọi người đều không có tiền, những người có tiền thì lại có thể tự sản xuất.

Nhưng hiện giờ người buôn bán vẫn rất ít, hoặc là kinh tế trang viên của quý tộc, sĩ tộc, hoặc là kinh tế chính trị. Rất ít hộ cá thể.

Nhưng Hàn Nghệ đối với cái này bán tín bán nghi, tuy hấn và Trịnh Thiện Hành đã gặp mặt vài lần, nhưng hấn biết là tên này rất biết khóc than, nói: "Trịnh công tử khiêm tốn rồi, tiệm vải này của ngươi là tiệm vải lớn nhất chợ tây. Sao lại không kiếm được tiền."

Trịnh Thiện Hành lắc đầu nói: "Ta không nói là không kiếm được tiền, ta chỉ nói là kiếm được ít, kỳ thực trước khi gặp ngươi. Ta cũng cảm thấy là đủ dùng rồi, nhưng sau lần nói chuyện cùng ngươi ở ngoại ô. Ta cảm thấy chút tiền đó như muối bỏ bể."

"Việc này có liên quan gì tới ta?" Hàn Nghệ về mặt kinh ngạc.

Trịnh Thiện Hành nói: "Là ngươi cho ta biết, con đường hành thiện là một con đường dài đằng đẵng, hoàn toàn không phải đơn giản như hiện tại ta làm. Trên đời có rất nhiều người cần giúp đỡ, khát vọng được trợ giúp. Tuy ngươi nói rất đúng, việc hành thiện quý ở lòng nhân từ. Nhưng cho dù thế nào đều rất cần tiền."

Hàn Nghệ cười khổ nói: "Thật đúng là vì thế mà phải chịu trách nhiệm."

Trịnh Thiện Hành vội nói: "Hàn tiểu ca chớ có nói vậy, ta không hề có ý đó, buôn bán là buôn bán, bằng hữu là bằng hữu. Ta đây phân rất rõ ràng, cho dù Hàn tiểu ca không muốn hợp tác với ta, cũng không có vấn đề gì."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Vậy được, chúng ta bàn chuyện buôn bán trước, những chuyện khác tạm thời để ở một bên."

"Vậy không biết Trịnh công tử dự định làm như nào?" Hàn Nghệ hỏi.

Trịnh Thiện Hành ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Vải lụa này người nào cũng có thể làm, cho dù đó là một phụ nữ không biết gì. Vì thế giá rất thấp, căn bản không có lợi gì nhiều. Cho nên ta muốn đổi thành buôn bán quần áo. Mặt khác, kế hoạch của Hàn tiểu ca cũng lấy quần áo làm chính. Vì thế ta cho rằng kế hoạch của Hàn tiểu ca trùng hợp ngẫu nhiên với ý tưởng của ta."

Điểm có thể lợi dụng lớn nhất ở kịch nói, đó là quần áo. Truyện đăng tại bachngocsach. Bởi nhân vật trong kịch cần phải mặc quần áo. Chỉ dựa vào độ hot hiện tại của kịch, quần áo trên người Mộng Đình đều được mọi người chú ý. Đây chính là lợi ích mà kịch mang tới.

Hàn Nghệ nghe vậy khẽ gật đầu. "Vải lụa sở dĩ mọi người đều có thể làm, thậm chí còn dùng thay tiền mặt. Đó là bởi vì vải lụa và yếu phẩm trong cuộc sống gia đình. Mà yếu phẩm đó chính là quần áo. Lợi nhuận của một bộ quần áo vượt xa so với lợi nhuận của một tấm vải như vậy."

Nói tới đây, hấn dừng một chút, nói: "Nhưng Trịnh công tử, Phụ nữ và trẻ em bình thường cũng có thể làm quần áo, hơn nữa giá cả của quần áo đắt đỏ như vậy. Bách tính bình thường đều tự mình làm, buôn bán quần áo không dễ làm như vậy."

Trịnh Thiện Hành gật gù đầu nói: "Điều này đương nhiên ta biết. Đây cũng là chỗ ta đang lo lắng. Vì thế ta đang nghĩ dựa vào kịch có thể thành công không?"

"Kịch nhất định sẽ mang tới hiệu ứng không tồi."

Hàn Nghệ đầu tiên là thừa nhận sản phẩm nhà mình, nhưng sau đó hấn lại nói: "Nhưng dù sao cũng là bán quần áo, không phải kịch. Có thể thành công hay không mấu chốt vẫn ở quần áo. Nếu như chỉ là một bộ quần áo bình thường, vậy kịch nói tạo ra tác dụng ít càng thêm ít. Nếu như là một bộ quần áo mới lạ, vậy kịch có thể phát huy được tác dụng cực lớn. Vì thế có thể thành công hay không vẫn là ở quần áo."

Trịnh Thiện Hành hỏi: "Vậy Hàn tiểu ca có cách nào hay không?"

"Có." Hàn Nghệ gật gù đầu.

Trịnh Thiện Hành mừng rỡ, nói: "Nguyện nghe cao kiến."

Hàn Nghệ cười cười, nói: "Trịnh công tử, ngươi có biết trên đời này cái gì đáng tiền nhất không?"

Trịnh Thiện Hành lắc đầu.

"Nhân tài." Hàn Nghệ nói.

Trịnh Thiện Hành lộ vẻ nghi hoặc, nói: "Xin thứ cho ta ngu dốt, không biết Hàn tiểu ca lời này là ý gì?"

Hàn Nghệ cười nói: "Lúc trước Trịnh công tử hỏi ta việc hành thiện. Ta biết thì sẽ nói, đã nói là nói hết, bởi vì đó là làm việc thiện. Nhưng chuyện làm kinh doanh, người làm ăn nói chuyện làm ăn, chuyện buôn bán vải vóc, ai cũng có thể làm, quần áo cũng như vậy. Nếu như ta có cách tốt hơn, ta tại sao không tự mình đi làm?"

Trịnh Thiện Hành không hiểu ra sao nói: "Vậy không biết Hàn tiểu ca rốt cuộc có cách gì không?"

"Có, nhưng đây là tiền, chỉ dựa vào bốn chữ "nguyên nghe cao kiến" ta bèn nói cho người hết. Như vậy không khỏi là thiệt quá chứ."

Hàn Nghệ khòe miệng lộ ra một chút cười nham hiểm.

Trịnh Thiện Hành xem như hiểu ra, nói: "Vậy không biết phải thế nào thì Hàn tiểu ca mới nói?"

Hàn Nghệ nói: "Ta chỉ muốn một nửa tiệm vải này của người."

Trịnh Thiện Hành kinh hãi, nói: "Như vậy sao được?"

Hàn Nghệ cười nói: "Trịnh công tử đương nhiên có thể từ chối. Đây chỉ là điều kiện của ta, chỉ vậy mà thôi."

Thật là nhìn không ra, lòng ham muốn của người này lại lớn như vậy. Trịnh Thiện Hành không thể không nhìn lại Hàn Nghệ. Cười nói: "Hàn tiểu ca, người như vậy không khỏi quá tham đấy chứ?"

"Mỗi người đều có lòng tham, không tham làm ta còn làm kinh doanh làm gì."

Hàn Nghệ cười cười, nói: "Trịnh công tử sao không nghĩ như vậy? Ta lấy ví dụ, hiện giờ tiệm vải một tháng kiếm được một quan tiền, một quan tiền này toàn bộ là của người. Nhưng sau khi người hợp tác với ta, người một tháng kiếm được mười quan tiền, người mỗi tháng chỉ được một nửa nhưng đã có năm quan tiền. Như vậy là người thiệt hay là lợi rồi? Hơn nữa, hiện giờ Trịnh công tử người lại muốn không đưa ra bất cứ thứ gì mà muốn độc chiếm mười quan tiền. Như vậy ai tham hơn?"

Trịnh Thiện Hành hơi nhíu mày nói: "Nhưng vấn đề trước tiên là phải kiếm được mười quan tiền. Hơn nữa, nếu như Hàn tiểu ca có bản lĩnh như vậy, sao không tự mình đi làm?"

Hàn Nghệ nói: "Không giấu người nói. Ta tuy có cách, nhưng không có thực lực. Ta chỉ là một phổ thông bách tính. Không có đủ tiềm lực để làm buôn bán lớn như vậy. Thời đại này đâu có tiền, nhưng người phía trên kẻ thôi một cái thì sẽ sụt đổ ầm ầm. Mà Trịnh công tử lại có điểm này."

Câu nói này là hiện thực, Trịnh Thiện Hành dĩ nhiên biết được, cười nói: "Đạo lý tương tự, với thực lực của ta, đến lúc đó ta muốn đổi ý, nuốt tiền của người. Người cũng không thể làm gì được."

"Trịnh công tử nói không sai."

Hàn Nghệ gật gù đầu, nói: "Nhưng con người đang tiến bộ, nếu tương lai ta vẫn là tính cách này. Vậy đương nhiên là ta không có gì để nói. Mặt khác, cùng với sự hợp tác của chúng ta càng ngày càng phát triển. Người sẽ hiểu được một đạo lý."

Trịnh Thiện Hành nói: "Đạo lý gì?"

Hàn Nghệ ha hả nói: "Tức là bất kể lúc nào, sự khác nhau giữa có ta và không có ta. Ít nhất là mười lần lợi nhuận. Tới lúc đó tình hình không có bất kỳ khác biệt gì với hiện tại. Một quan hay là năm quan."

Trịnh Thiện Hành sững sờ chốc lát, lập tức cười nói: "Hàn tiểu ca tự tin như vậy?"

Hàn Nghệ thân nhiên cười, nói: "Phượng Phi Lâu chính là ví dụ tốt nhất. Hiện giờ giá trị của Phượng Phi Lâu, tuyệt đối là cao hơn trước hơn mười lần. Nhưng đây chỉ là mới qua có mấy ngày. Ta không cần chứng minh gì thêm nữa rồi."

Trịnh Thiện Hành thoáng gật đầu, đây là sự thật. Trước đó không lâu, Phượng Phi Lâu còn sắp phải đóng cửa. Nhưng Hàn Nghệ vừa tới, Phượng Phi Lâu lập tức thay đổi hoàn toàn. Tự cổ chí kim, chưa từng có thanh lâu nào có thể bắt khách hàng xếp hàng để vào. Trầm ngâm một lúc lâu, y lại nói: "Nhưng chỉ dựa vào câu nói này của người, khiến ta đem một nửa tiệm vải giao cho người. Như vậy ta không làm được."

Hàn Nghệ cười nói: "Người nói rất đúng, chỉ dựa vào một câu nói này thì không thể nào, nhưng cho dù ta nói nhiều hơn nữa, cũng chỉ là lý luận suông. Trịnh công tử cũng đều có thể dùng câu này để từ chối."

Trịnh Thiện Hành gật gù đầu nói: "Nói như vậy là người đã có cách vẹn cả đôi đường?"

Hàn Nghệ nói: "Đánh cược."

"Đánh cược?" Trịnh Thiện Hành nhíu mày.

Hàn Nghệ nói: "Đúng vậy, ta dùng một nửa Phượng Phi Lâu đánh cược với một nửa tiệm vải của người."

Nói xong, hắn đưa ra hai ngón tay, nói: "Nếu như người lựa chọn hợp tác với ta. Hai năm, ta không quản hiện tại tiệm vải của người kiếm được bao

nhiều. Nhưng hai năm sau sẽ cao hơn mười lần, nếu như ta thua. Ta không chỉ trả lại năm phần tiệm vải này của người, mà còn tặng cho người năm phần của Phụng Phi Lâu. Nếu như thua lỗ thì ta bù hết. Nhưng nếu như ta thắng ta sẽ nhận được lợi nhuận kiếm được của tiệm vải trong vòng hai năm đó. Đồng thời nhận được một nửa tiệm vải của người."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Đều là kẻ có tiền nha!

Dịch: mafia777

Lời này sao nghe thế nào cũng cảm thấy có chút hổng hách nha!

Ta mặc kệ người bây giờ là kiếm một xâu tiền, hay là một ngàn quan tiền, người cũng đừng quan tâm ta làm như thế nào, dù sao người hiện tại kiếm nhiều hay ít, ta đều sẽ mang đến cho người lợi nhuận cao gấp chục lần.

Cho dù là Lý Thế Dân đến đây, cũng không dám nói lời này nha!

Là khoác lác sao?

Nhưng Hàn Nghệ lại đánh cược bằng một nửa Phụng Phi Lâu, tuy rằng Phụng Phi Lâu vừa mới khai trương, nhưng giá trị tuyệt đối cao hơn tiệm vải của Trịnh Thiện Hành.

Kỳ thật loại này chính là thủ đoạn đánh cược mà các nhà tư bản đời sau thường dùng, ở trên phương diện mua bán, sẽ không ai tin tưởng nói nhảm cả, mặc kệ người nói là ba hoa chích choè, nếu người thật sự có thực lực, vậy dùng thực lực để nói chuyện.

Chẳng qua một chiêu này đối với Hàn Nghệ mà nói, trước đó chỉ là một loại thủ đoạn lừa gạt, mục đích chính là lừa tiền, một chiêu này hẳn đùa rất trơn tru.

Nhưng lúc này đây hẳn không phải muốn gạt tiền, mà là rất nghiêm túc, nói cho cùng, hẳn cũng không dám lừa, bởi vì hẳn không muốn chạy trốn nữa, đơn giản mà nói, chính là ta không đùa vớ vẩn với người.

Trịnh Thiện Hành có chút bị dọa sợ, y không giống với con cháu sĩ tộc bình thường, cũng không phải kiểu mắt chó nhìn người kém, y cũng chưa bao giờ từng coi thường Hàn Nghệ, cho dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng y vẫn cảm thấy chính mình đánh giá thấp Hàn Nghệ, bộ dạng trầm ngâm nghe theo.

Hàn Nghệ cũng không nói nhiều nữa, nên nói cũng đã nói xong rồi, cho dù người khiến hẳn nói, hẳn cũng không thể nói ra cả hoa được, không, hẳn ngược lại có thể nói ra một đóa hoa, nhưng đó chính là lừa.

Trầm ngâm nửa ngày, Trịnh Thiện Hành cười nói: "Người cũng đã nói tới như vậy, dường như ta không có lý do gì mà không đáp ứng, tuy nhiên ta rất muốn biết sao người có thể tự tin như thế, chẳng lẽ trước kia người đã làm buôn bán ở phương diện này?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không có. Nhưng ta đồng dạng cũng chưa từng mở thanh lâu."

Ngụ ý, chính là ta cũng thành công.

Trịnh Thiện Hành gật gù đầu, nói: "Nếu nói như vậy, mặc kệ là buôn bán cái gì, người cũng có thể làm được."

"Có thể nói như vậy." Hàn Nghệ tự tin nói.

Trịnh Thiện Hành nói: "Ta còn có một tửu lâu, ba tửu quán, một xưởng gốm sứ, một lò thiết khí, người có hứng thú hợp tác hay không?"

Lúc này đến lượt Hàn Nghệ tròn tròn mắt, trôi qua nửa ngày, hẳn mới nói: "Thật hay giả?"

Trịnh Thiện Hành cực kỳ nghiêm túc gật gù đầu.

Hàn Nghệ cả kinh nói: "Trịnh công tử người vẫn là chân nhân bất lộ tướng nha, không thể tưởng được người có nhiều sản nghiệp như vậy."

Trịnh Thiện Hành lắc đầu nói: "Đây không coi là cái gì. Hiện giờ ít người buôn bán, đại gia tộc còn lại đều khinh thường việc buôn bán, nên mới để ta chiếm được một ít tiện nghi, nhưng không nói gạt người, người đừng nhìn nhiều, kỳ thật tiền kiếm được cũng không nhiều, so với nhà Liệt Hồ, thật sự là chín trâu mất sợi lông, không đáng kể, thậm chí ngay cả so với Huyền Đạo cũng kém hơn."

Hàn Nghệ hiểu kỳ nói: "Nguyên gia rất có tiền sao?"

Trịnh Thiện Hành gật gù đầu nói: "Tất cả quý tộc Trường An, Lạc Dương, bao gồm cung đình đều là mua trái cây, rau xanh, bồn hoa từ nhà bọn họ."

"Lợi hại như vậy?"

"Ừ."

Hàn Nghệ rất cảm kích sợ, đây là lưng đao, hơn nữa là quý tộc lưng đao nhu yếu phẩm hằng ngày, lợi nhuận trong đây, có thể nghĩ nha, không khỏi hiếu kỳ nói: "Nhà bọn họ làm sao làm được?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Ngươi đã từng nghe nói tới Tây Ngụy Nguyên Hân nguyên Đại tướng quân chưa?"

Hàn Nghệ lắc đầu.

Trịnh Thiện Hành nói: "Nguyên Đại tướng quân cuộc đời ông ấy yêu nhất là nghề làm vườn, đã sớm mua lại không ít trang viên ở Trường An, tuy rằng trải qua tam triều. Nhưng Nguyên gia vẫn thịnh không suy, vì vậy vườn rừng càng ngày càng nhiều. Thế cho nên trái cây ngon Trường An đều là từ vườn rừng nhà bọn họ mà ra."

Nguyên Hân cũng là một trong Tây Ngụy bát quốc trụ, bát quốc trụ này mỗi người đều không phải phạm nhân, năng văn thiện võ, tỷ như, phụ thân của Độc Cô Hoàng Hậu Độc Cô Tín, Lý Uyên phụ thân Lý Hồ. Duy chỉ có Nguyên Hân này không có bất kỳ kiến thụ, bất kể là văn, hay là võ, nếu bàn về phương diện trị quốc, Nguyên Hân đều không lên được trên mặt bàn, tính cách cũng là thật thà chất phác, hơi tương tự Hàn Nghệ, biếng nhác, thích nghề làm vườn nghệ thuật, nhưng Nguyên Hân biết nhìn người, vận khí cũng thật là tốt đến thần kỳ, mỗi một lần đều có thể đứng vững, cho nên địa vị không giảm trái lại còn tăng, hơn nữa con cháu của ông ta đều vô cùng lợi hại, cho nên Nguyên gia cũng càng ngày càng phồn vinh.

Quý tộc làm cái gì cũng có thể thành công.

Hàn Nghệ tự mình an ủi một câu, lại hỏi: "Vậy Vương công tử thì sao?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Ngươi không biết sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta thấy hình như đối với phương diện làm kinh doanh y không có hứng thú lắm."

Trịnh Thiện Hành nói: "Thật sự là y không thích làm kinh doanh, sở dĩ y đồng ý ra mặt giúp ta mở Quan Kỳ hiên kia, cũng chỉ là bởi vì bình thường y ham kỳ nghệ, tuy nhiên Huyền Đạo được danh sư chỉ điểm, giỏi về bói toán xem quẻ, đại thần trong triều muốn mời y ra cửa một lần, đó là vô cùng không dễ dàng, nếu y cần tiền, rất nhiều người đều nguyện ý tới cửa đưa đón."

Lợi hại như vậy, sớm biết thế lão tử cũng đi làm thầy tướng số rồi, lừa dối người có ai không biết nha. Trong lòng Hàn Nghệ có chút hối hận, cái đồ chơi kiểu thầy tướng số này ngay cả tiền vốn cũng không cần, toàn bộ nhờ há miệng là được rồi.

Trịnh Thiện Hành nói: "Đừng nói những cái này trước, hãy nói chuyện hợp tác của chúng ta đi."

"Phải phải phải."

Hàn Nghệ liên tục gật đầu, cũng cảm giác mình hơi có chút Bất Quái rồi, lại nói: "Nếu Trịnh công tử nguyện ý, ta ngược lại không sao cả, nhưng phương diện từ lâu, ta chỉ sợ không được."

Trịnh Thiện Hành nói: "Vì sao? Thanh lâu và và tửu lâu cũng có chỗ rất giống nhau, hay là sợ ta đoạt buôn bán của ngươi?"

"Cái này thì ngược lại không phải."

Hàn Nghệ khoát tay nói: "Chỉ vì ta ở Dương Châu có một bằng hữu vô cùng thân thiết cũng đã làm tửu lâu rồi, ta tin tưởng rất nhanh y sẽ đi vào Trường An, đến lúc đó ta nhất định sẽ cùng y hợp tác, hai cái này liền xung đột lẫn nhau rồi."

Hắn nói đương nhiên chính là Thảm Tiểu, truyện đăng tại ba achingosach, hắn và Thảm Tiểu cũng có tình hữu nghị vô cùng thâm hậu, từng cùng đi thanh lâu, lại từng cùng nhau lừa gạt người, có thể nói là huynh đệ xuất sinh nhập tử, nếu Thảm Tiểu thật sự đến Trường An, hắn khẳng định phải toàn lực giúp Thảm Tiểu.

"Thì ra là thế."

Trịnh Thiện Hành gật gù đầu, nói: "Cái này ta cũng không miễn cưỡng ngươi, nhưng là mục đích của ta là kiếm tiền, nếu có thể ấy mà, chúng ta có thể cùng nhau hợp tác."

Cũng đúng, đến lúc đó Thảm Tiểu đến, khẳng định cũng phải nghĩ biện pháp sống yên, cùng Trịnh Thiện Hành hợp tác ngược lại là một lựa chọn tốt. Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Trịnh công tử nói rất đúng, kỳ thật huynh đệ này của ta cũng khá thích làm việc trợ giúp người khác, chỉ có điều sự giác ngộ của y không giống ngươi, y đều là lấy tiền từ trong nhà đi trợ giúp người khác, cũng bởi vậy thường xuyên bị phụ thân đánh mắng."

"Thật sao?"

Trịnh Thiện Hành cười, nói: "Vậy đến lúc đó ngươi nhất định phải giới thiệu vị bằng hữu kia của ngươi cho ta làm quen."

"Nhất định, nhất định."

Hàn Nghệ gật gật đầu, lại nói: "Về các phương diện hợp tác còn lại, ta không có ý kiến, nhưng ta không muốn làm cho quá phức tạp, chúng ta hãy làm từ từ từng dạng một, trước tiên bắt đầu từ tiệm vải đi, nếu tiệm vải thành công, như vậy Trịnh công tử tự nhiên sẽ tin tưởng ta, đến lúc đó chúng ta bàn lại những chuyện mua bán còn lại, cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Trịnh Thiện Hành trầm ngâm một lát, lập tức gật đầu nói: "Nói có lý, là ta quá nóng lòng một chút rồi."

Hàn Nghệ ha hả nói: "Kiếm tiền có ai không nóng lòng." Dừng một chút, nói: "Tuy nhiên chúng ta hợp tác thật không sao cả, ta chỉ lo chính là trong nhà người."

"Đương nhiên sẽ có, nhưng không để cho bọn họ biết là được rồi." Trịnh Thiện Hành rất là trực tiếp nói.

"Hiểu được, hiểu được."

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Lúc nói chuyện, cũng tới giữa trưa rồi, Trịnh Thiện Hành chuẩn bị lên cơm trưa, "Nhiệt tình" chiêu đãi Hàn Nghệ và Tiểu Dã.

"Com rau dưa, Hàn tiểu ca chớ để ý."

Trịnh Thiện Hành nho nhã lễ độ nói.

Đây con mẹ nó thật đúng là cơm rau dưa. Hàn Nghệ nhìn ba chày một mặt trên bàn kia, đó cũng khá tinh xảo nha, nhiều hơn một cây cũng không, đồ ăn vừa đúng đủ cho ba người, nếu có Tiểu Mập ở trong này, một người là có thể thu phục, nếu không phải đã biết trước đức hạnh này của Trịnh Thiện Hành, phỏng chừng hẳn thật sự sẽ oán giận vài câu, chiêu đãi thể này rất không chu đáo rồi, cười nói: "Trịnh công tử, có câu này không biết ta có nên nói hay không."

Trịnh Thiện Hành nói: "Mời nói."

Hàn Nghệ nói: "Người giàu có như vậy, nhà người cũng giàu có, không đến mức như thế đi. Đương nhiên, ta không phải nói đồ ăn này không tốt, ta cùng Tiểu Dã đều là con nhà cùng khổ, đều ăn quen rồi, chỉ có điều người là con cháu sĩ tộc, cho dù mỗi ngày thịt cá thì cũng là nên như thế, không cần phải.. khó xử chính mình như vậy đi."

Trịnh Thiện Hành cười nói: "Sĩ tộc ở chỗ tự thân kiềm chế, không liên quan gì đến việc ăn cái gì, nếu không đủ, ăn hết có thể gọi thêm, như vậy là để tránh lãng phí."

Lời này vô cùng trực tiếp và thực tế, chính là bao ăn no, nếu người chưa ăn no, đây là do ta không đúng, nếu thừa thì không cần phải thêm nữa rồi.

Cuộc đời y hận nhất chính là phô trương lãng phí, cho dù là Hoàng thượng tới, thì y cũng chỉ bao ăn no, mang lên mười bát thịt cá lớn, người cũng ăn không hết, nói cho cùng chính là cái vấn đề mặt mũi, hà tất gì, ta tiết kiệm một chút tiền nói không chừng còn có thể cứu người khác một mạng.

Vừa mới bắt đầu, rất nhiều người đều bất mãn đối với y, cảm thấy y rất keo kiệt, ta rất vất vả mới tới nhà người, người cứ như vậy chiêu đãi ta, nhà người lại không phải là không có tiền.

Nhưng y cũng không quản người nhiều như vậy, dù sao cứ như vậy, ngày này ngày khác, cũng thành thói quen, biết y chính là tính cách này, chính y mỗi bữa cơm cũng là như thế.

Hàn Nghệ nghe vậy chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, bởi vì hẳn chính là một người theo chủ nghĩa lãng phí, hẳn thích làm theo ý mình, ăn không hết liền quyết định sẽ không miễn cưỡng chính mình, hơn nữa trước đó cũng không hề suy nghĩ mình có thể ăn bao nhiêu, dù sao nhiều lần như thế, lãng phí không biết bao nhiêu lương thực, cười nói: "Chỉ bằng một câu nói kia của Trịnh công tử, ta cảm thấy chúng ta nhất định thành công."

Trịnh Thiện Hành kinh ngạc nói: "Hai cai này có quan hệ sao?"

Hàn Nghệ cười nói: "Đương nhiên là có a! Một người không biết được cần cù tiết kiệm, là không thể nào phát tài, bởi vì người không quý trọng một đồng tiền này, thì người liền không có tư cách cầm giữ càng nhiều tiền hơn."

Trịnh Thiện Hành trầm ngâm một phen, khen ngợi nói: "Nói rất hay, ta mời người một ly."

"Cùng uống, cùng uống, cạ."

"Cạ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Không đủ chỗ

Dịch: mafia777

***

Thu hoạch khá phong phú!

Hàn Nghệ vui vẻ ôm lấy hiệp nghị đánh cược rời khỏi tiệm vải của Trịnh Thiện Hành, kỳ thật con người hắn không có khái niệm gì với tiền, sở dĩ hắn muốn nhập cổ phần tiệm vải, thực sự không phải là vì muốn kiếm nhiều tiền hơn, mà là vì muốn bắt đầu thành lập mạng lưới quan hệ của mình. Đây là kế hoạch hắn đã sớm chốt từ trước, hiện tại đối tượng còn là Trịnh Thiện Hành, vậy thì thật không thể tốt hơn nữa rồi.

Về phần thắng thua trong trận đánh cược này á?

Tất cả đã được chú định.

Hàn Nghệ không thể tưởng tượng ra được mình thua với bất kỳ lý do nào, dù sao Đường triều chỉ là đỉnh cao của kinh tế nông nghiệp cá thể, mấy cái thương nghiệp gì gì đó, vẫn còn đang trong thời kỳ thai nghén. Dưới loại bối cảnh này, đừng nói là gấp mười, gấp trăm lần cũng có khả năng.

Nhưng nói trở lại, cụ thể nên làm thế nào, Hàn Nghệ còn chưa rõ ràng, hắn cũng chưa có suy nghĩ, hai năm, e là còn sớm rồi.

Sau khi trở lại Phụng Phi Lâu, Hàn Nghệ chỉ nói cho Lưu Nga là đã đàm phán thỏa đáng rồi, chứ cũng không nói cho nàng biết chuyện Trịnh Thiện Hành, bởi vì Lưu Nga mấy ngày này đều đang trong lo lắng bồn chồn, nếu nói cho nàng biết mình vừa hợp tác cùng Trịnh Thiện Hành nữa, thì mấy mối quan hệ phức tạp này thật sự sẽ bức nàng điên mất.

Trải qua ba ngày chinh chiến, 《Bạch Sắc Sinh Từ luyện》 rốt cục cũng bắt đầu diễn lại rồi, bản đẹp duy nhất tại bachngocsach, đây cũng là thời điểm kiểm nghiệm tỉ lệ thành công của loại kịch nói này, trải qua ba ngày làm lạnh, kịch nói này còn có thể hot tung trời như mấy ngày trước hay không, hay là độ nhiệt tình giảm xuống, thì đều phải xem ngày hôm nay rồi.

Bất quá Hàn Nghệ một chút cũng không lo lắng, hắn dậy thật sớm, cũng không phải là vì khẩn trương ngủ không được, mà là vì để chạy bộ sáng sớm.

"Hửm? Ai vậy? Sớm như vậy đã tới rồi."

Ba người mới vừa tới hẻm Bắc, Hùng Đệ đột nhiên chỉ vào trước cửa nói.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, thấy một tiểu tử mười lăm mười sáu tuổi dựa vào ván cửa ngồi, một tay nâng cằm lên, đang gật gà gật gù, ngày hôm nay trời mới vừa sáng, lệnh cấm tiêu cũng vừa mới giải trừ, mà kịch nói phải giữa trưa mới diễn, chẳng có ai sớm như vậy đã đến xếp hàng cả.

"Tiểu tử."

Hàn Nghệ đi lên trước, hô lên với tiểu tử kia.

Tiểu tử kia ngẩn ra. Ngắc đầu, nghi hoặc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ hỏi: "Người ngồi ở chỗ này làm gì?"

Tiểu tử kia nói: "Ta đến xếp hàng đó a, các người cũng thế sao?"

"Ồ, không phải. Ta ngủ ở ngay cạnh đây."

Hàn Nghệ lắc đầu, hiếu kỳ nói: "Kịch nói giữa trưa mới diễn, người hiện tại đã đến xếp hàng?"

Tiểu tử kia cười ha hả, cũng không trả lời.

Hùng Đệ thật thà chất phác hỏi: "Người cười cái gì?"

Tiểu tử này hầy còn ngây ngô cười không nói.

Hàn Nghệ liếc mắt nhìn y một cái, đột nhiên ha hả mỉm cười.

Hùng Đệ lại hỏi: "Hàn đại ca. Huỳnh cười cái gì đó?"

Hàn Nghệ không để ý tới Tiểu Béo, quay sang tiểu tử kia nói: "Kỳ thật người không nói ta cũng biết, người không phải đến xem kịch có phải hay không?"

Tiểu tử kia sừng sốt, kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ thấy vẻ mặt kinh ngạc của y, càng thêm thừa nhận ý nghĩ trong lòng, nói: "Người chẳng qua là muốn sớm một chút đến xếp hàng, sau đó đem vị trí gần phía trước này bán cho những khách nhân muốn đến xem kịch, có phải hay không?"

Tiểu tử kia cả kinh nói: "Người làm sao mà biết? Chẳng lẽ người cũng nghĩ như vậy sao?"

Hắc. Tiểu tử này cũng thật cơ trí. Hàn Nghệ không trả lời, nói: "Người tên là gì?"

Tiểu tử kia ồ một tiếng: "Ta tên là Đỗ Tô Hoa. Đang ngụ ở phố bên cạnh."

Hàn Nghệ cười nói: "Người có muốn tới Phụng Phi Lâu làm việc?"

Tiểu tử kia vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cũng không nhiều lời. Nói: "Nếu người tới đây làm việc, thì đi Phụng Phi Lâu tìm Trà Ngũ, nói là Hàn Nghệ bảo người tới, ta cam đoan so với việc người ở đây xếp hàng còn kiếm được nhiều hơn."

"Thật thật sao? Người không gạt ta chứ?"

"Người đi thử một chút chẳng phải sẽ biết sao."

Hàn Nghệ ha hả cười, nói: "Chúc người bán được cái giá tốt, chúng ta cáo từ trước."

Nói xong, hắn liền mang theo Hùng Đệ, Tiểu Dã đi chạy bộ tiếp.

"Hàn đại ca, tại sao huynh lại làm như vậy?"

Hùng Đệ vừa chạy vừa nói.

Hàn Nghệ chỉ nói đơn giản: "Chúng ta hiện tại đang cần người."

Hùng Đệ "Ồ" một tiếng, cũng không hỏi thêm nữa.

Kỳ thật đây chỉ là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân khác, chính là Hàn Nghệ từ trên người tiểu tử kia nhìn thấy bóng dáng kiếp trước của mình, kiếp trước hắn từ lúc còn rất nhỏ, thường xuyên chạy tới giúp người khác xếp hàng, kiếm một chút tiền. Vì thế mới nghĩ giúp tiểu tử kia một chút, kỳ thật cũng có thể nói là đang giúp mình.

Sau khi chạy bộ buổi sáng chấm dứt, Hàn Nghệ ăn xong bữa sáng liền đi đến Phụng Phi Lâu, phân phó đám người Tang Mộc bày đặt một ít đạo cụ, lần này đạo cụ có thể nói là vô cùng quan trọng, bởi vì một hồi này chủ yếu là nói đến bỏ trốn, phải dùng đến rất nhiều đạo cụ.

Trong lúc bất tri bất giác, đã gần chính ngọ, so với mấy ngày đầu, hẻm Trung, hẻm Nam coi như là đã chân chính cảm nhận được uy lực của kịch nói này, hôm nay có thể dùng từ hẻm chết để hình dung hẻm Trung và hẻm Nam, các thanh lâu lớn đều trống rỗng, chuyện này từ sau khi Bình Khang Lý nổi danh, chưa bao giờ từng xảy ra.

Bởi vì khi mới bắt đầu, những con cháu quý tộc này đều ngại đến hẻm Bắc, nhưng từ sau khi những lão gia hỏa như Trương Tôn Vô Kỵ, Trình Giáo Kim này hiện thân, không ai còn nghĩ như vậy nữa rồi, đều chạy tới Phụng Phi Lâu xem kịch nói, từ đó làm cho ngõ Trung, hẻm Nam xuất hiện cục diện khó xử là không có một bóng người.

Ngược lại chính là, hẻm Bắc thì người ta tấp nập, chen vai thích cánh, chỉ hận đường phố quá hẹp, so với mấy ngày trước đây chỉ có hơn chớ không có kém, phải biết rằng hết thảy những điều này trước kia đều thuộc về hẻm Trung và hẻm Nam.

Ba ngày đối với những người mê kịch nói này, quả thực chính là dày vò, sáng sớm hôm nay đã tới rồi, đương nhiên, những công tử ca cũng đã có kinh nghiệm, đều cho tới sớm một chút lại đây xếp hàng.

Ngược lại khoan hãy nói, bọn họ còn rất hưởng thụ quá trình xếp hàng này, bởi vì tới nơi này đều là người đồng đạo, đều cùng người hai bên trái phải, thảo luận nội dung vở kịch, chủ đề thảo luận dĩ nhiên là Thôi Tinh Tinh có thể cùng với Hùng Phi bỏ trốn thành công hay không.

Ở trong một mảnh toàn tiếng thảo luận mà tiếng này lại cao giọng hơn tiếng kia này, chính ngọ lặng lẽ tiến đến.

Năm cánh cửa đúng giờ mở ra, mọi người đều trả tiền vào cửa, hết thảy đều là ngay ngắn trật tự.

Đi vào trong lầu, mọi người đều mang tâm tình kích động ngồi ở trên ghế ngồi, thói quen chờ đợi đồ ăn mang đến.

Khi thấy một đám tửu bảo trên cổ treo một cái hộp gỗ nhỏ đi ra, nhưng đối mặt với ánh mắt chờ đợi của mọi người, bọn họ cũng không để ý tới, mà cứ đi đi lại lại ở trên hành lang.

Đây là có chuyện gì?

Một người reo lên: "Các người không phân phát đồ ăn sao?"

Một tửu bảo trả lời: "Thật có lỗi, bắt đầu từ hôm nay, Phụng Phi Lâu chúng ta sẽ không cấp đồ ăn cho nữa rồi."

Lời vừa nói ra, không ít người giật mình tỉnh lại, đúng là có chuyện như vậy.

Nhưng kịch nói và ăn đã trong im lặng mà gắn liền với nhau, nhưng xem kịch mà không có hạt dẻ để ăn, vậy sẽ trở nên vô cùng buồn tẻ, một vài khách nhân khá nghèo đều mang tâm tình không yên hỏi giá.

Nghĩ thầm rằng khẳng định rất đắt, dù sao nơi này nhiều con ông cháu cha như vậy, thật không sợ bán không được. Nào biết đâu rằng, giá đồ ăn nơi này rẻ đến thần kỳ, thậm chí so với đồ ăn chợ Tây còn rẻ hơn.

Đây quả thực không thể tin nổi.

Đều sôi nổi tán tụng Hàn Nghệ là một có thương nhân lương tâm.

Kỳ thật Hàn Nghệ sở dĩ làm như vậy, đơn giản cũng là muốn lung lạc bọn họ. Nếu giá cả bán ra quá cao, chỉ có quý tộc mới có thể tiêu tiền, nói vậy, người nghèo liền chỉ có thể nhìn người giàu có ăn, Hàn Nghệ rất hiểu được loại cảm thụ này. Hắn không hy vọng nhìn thấy loại hiện tượng này, vì thế đã hạ giá cả xuống mức thấp nhất, đồ chính là ít lãi tiêu thụ mạnh, cần phải khiến tất cả mọi người có thể mua được.

Hơn nữa Hàn Nghệ đã tâm lớn vô cùng, chút ít đồ này có thể kiếm bao nhiêu tiền chứ, hắn mới churóng mất ấy, nhưng hắn còn phải làm nam nhân vua của hẻm Bắc.

Đừng thấy những thứ này giá thấp, nhưng nhiều người nha, đồ ăn đã chuẩn bị, trong nháy mắt liền bán sạch rồi. Kỳ thật Hàn Nghệ đã bảo phòng bếp chuẩn bị vô cùng đầy đủ, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp năng lực tiêu tiền của những con cháu quý tộc kia, dù sao không phải người mọi người đều là Trịnh Thiện Hành, bọn họ mới mặc kệ lãng phí hay không lãng phí.

Vừa đoạt xong đồ ăn, màn sân khấu màu đỏ dần dần mở ra.

Lúc này Mộng nhi và Mộng Đình mới vừa vận lộ diện, một câu cũng chưa nói, ngay cả một cái biểu tình đều không có, mà dưới đài tiếng vỗ tay đã như sấm dậy, ba ngày không gặp, thật sự là muốn giết bọn họ mà.

Hôm nay nội dung vở kịch chính là bỏ trốn. Nhưng cũng không diễn đơn giản như trên TV ở hậu thế, hai người thu dọn đồ đạc rồi chột lóe mà biến mất.

Hàn Nghệ ở trong này cấu tứ, có tham khảo chút phương thức mỹ kịch của "vượt ngục", hắn an bài như vậy, đơn giản cũng chính là vì để làm nổi bật ra tài trí của Hùng Phi, nội dung vở kịch ngay từ đầu, chính là Hùng Phi đang tự hỏi làm thế nào giúp Thôi Tinh Tinh từ Thôi gia đi ra.

Khẩn trương!

So với ba ngày trước ngược đãi đến chết đến sống, hôm nay trong Phụng Phi Lâu tràn đầy không khí khẩn trương, mỗi người đều nắm chặt hai đấm, có ít người thậm chí quay đầu đi. Không dám nhìn nữa, khi thì kinh hô, khi thì nín thở ngưng thần.

Cao trào phấn khích như vậy, dĩ nhiên sẽ không liền diễn xong trong một ngày, làm cho khán giả đến nghen, ở một thời khắc vô cùng khẩn trương, vài đồ hạ xuống.

Cao trào cứ thế cứ thế rần rần bị nén trở về.

Một vở kịch nói, cứ thế bị Hàn Nghệ cưỡng ép diễn theo phong cách mỹ kịch.

Thật sự ngay cả tâm tình chửi má nó cũng không có, khán giả há miệng thờ dốt, vẫn là lựa chọn yên lặng rồi đi, bọn họ sợ lưu lại thêm trong chốc lát, Hàn Nghệ lại xuất hiện nói sẽ ngừng diễn ba ngày, vậy thật sự sẽ diễn mất thôi.

Đợi cho người xem đều về rồi, Hàn Nghệ mới lên đến trên đài, đầu tiên là biểu dương đám người Mộng nhi các nàng một phen, sau đó lại phân phó mọi người khẩn trương làm vệ sinh.

Bỗng nhiên một tửu bảo đi tới bên cạnh Hàn Nghệ, nhỏ giọng nói: "Đồng chủ, người xem trên lầu."

Hàn Nghệ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên lầu vẫn ngồi ở một người, hơi hơi nhíu hạ lông mày, nói: "Người đi làm việc đi."

"Vâng."

Hàn Nghệ lên đến trên lầu, đi đến phía trước người nọ, chấp tay thi lễ nói: "Hàn Nghệ bái kiến Trương Tôn công tử."

Người này đúng là Trương Tôn Diên.

Trương Tôn Diên quay đầu nhìn lại, thấy là Hàn Nghệ, cười nói: "Mời ngồi."

"Đa tạ."

Hàn Nghệ ngồi xuống, dò hỏi: "Không biết Trương Tôn công tử mới vừa rồi đang suy nghĩ gì, mà nghĩ nhập thần như thế?"

Trương Tôn Diên cười nói: "Còn có thể nghĩ cái gì, đương nhiên là nội dung vở kịch vừa rồi, bộ kế hoạch kia của Hùng Phi thật sự là cực kỳ tinh diệu, làm người ta xem cũng phải than thở nha. Những thứ này đều là người nghĩ ra được?"

Hàn Nghệ rất là khiêm tốn nói: "Đó cũng không phải là công lao của một mình ta, đây là mọi người cùng nhau nghĩ ra được, có câu là một Gia Cát Lượng không hơn được ba thợ giày thối, một người dù lợi hại, cũng không thể làm được chu đáo, chỉ có tiếp thu ý kiến quần chúng, mới có thể làm ra vở kịch có nội dung càng hoàn mỹ cho mọi người."

"Hay cho một câu một Gia Cát Lượng không hơn được ba thợ giày thối."

Trương Tôn Diên cười gật gật đầu, đột nhiên nói: "Nhưng muốn nói hoàn mỹ, đó cũng không đủ."

Hàn Nghệ nói: "Mong rằng Trương Tôn công tử chỉ điểm một phần."

"Chỉ điểm thì không dám." Trương Tôn Diên lắc đầu nói: "Ta chưa từng làm buôn bán, trong phương diện này không bằng người nhiều, nhưng ta làm một người khách, ta cảm thấy Phụng Phi Lâu các người vẫn có rất nhiều chỗ không đủ, lớn nhất không đủ, chính là địa điểm này quá nhỏ, rất nhiều người muốn xem mà không xem được, quả thật tiếc nuối nha.&

Thì ra là thế. Hàn Nghệ lập tức hiểu được, Trương Tôn Diên đang ám chỉ hần mở rộng lực ảnh hưởng, đây đương nhiên là điều mà Trương Tôn gia hy vọng nhìn thấy, nói: "Thực không dám dấu diếm, gần đây ta cũng có ý nghĩ tính toán khuếch trương Phụng Phi Lâu, tranh thủ có thể làm cho càng nhiều người có thể xem được kịch nói này."

"Vậy sao?"

Trương Tôn Diên cười nói: "Đây là một việc rất lớn, nếu cần ta hỗ trợ, người cứ nói đừng ngại, ta thật sự là không muốn mỗi ngày đều phải xếp hàng."

Mập mạp này nhìn qua thì tuổi cũng không lớn lắm, nhưng nói chuyện lại cẩn thận. Hừ, Trương An Thất Tử này quả thực đều là người phi thường. Hàn Nghệ hơi hưng phấn nói: "Trương Tôn công tử trọng nghĩa trọng trợ, Hàn Nghệ thật sự là vô cùng cảm kích, tuy nhiên việc nhỏ bực này cũng không dám làm phiền Trương Tôn công tử rồi."

Trương Tôn Diên cười gật gật đầu. Nửa câu miễn cưỡng cũng không có, dường như câu nói trước đó kia chỉ là một câu khách sáo, nhưng thật sự câu này khách sáo sao? Quý mới biết được.

Hàn Nghệ đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, có chuyện muốn hỏi Trương Tôn công tử một chút."

"Mời nói."

Hàn Nghệ nói: "Trong thành Trường An. Duy chỉ có hai chợ đông, tây có thể buôn bán, vì sao ta thấy Bình Khang Lý này cũng có một vài người buôn bán nhỏ?"

Trương Tôn Diên sừng sốt một lát, lập tức nói: "Nguyên bản Bình Khang Lý không cho buôn bán, nhưng từ sau khi có ba ngõ yên hoa, triều đình liền ngầm đồng ý loại hiện tượng này, nơi này là duy nhất ở thành Trường An được kết hợp thị phường."

Văn hóa thanh lâu được khởi đầu từ Đường triều, hưng thịnh lên, bởi vì Đường triều vốn khá cởi mở, nhưng dù sao có nho học nên vẫn tồn tại nam nữ thụ thụ bất thân. Mà hai chợ Đông, Tây đều có rất nhiều thương nhân ngoại quốc tới, cho nên chính phủ thời Đường cũng không đặt thanh lâu ở hai chợ Đông, Tây, nhưng thanh lâu lại nhất định phải tồn tại, cho nên mới có Bình Khang lý.

Nhưng Đường triều chính là thị phường chế, khu buôn bán và khu dân cư là hoàn toàn cách ly, cửa ra, cửa vào đều có binh lính canh gác, nhưng Bình Khang Lý không phải do triều đình quy hoạch, không được tính là chợ, nhưng cũng không giống phường, là một kiểu không đầu vào đầu. Vì vậy Bình Khang Lý càng đặc thù, là một nơi kết hợp của chợ và phường.

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Nếu nói như thế, ta có thể buôn bán ở tại hẻm Bắc này?"

Trương Tôn Diên nói: "Người hiện tại không phải là đang buôn bán sao?"

Hàn Nghệ ha hả gật đầu nói: "Phải phải phải."

Trương Tôn Diên nói: "Tốt lắm, canh giờ cũng không sớm. Ta phải trở về."

"Ta tiễn Trương Tôn công tử."

Hàn Nghệ đưa tới cửa, Trương Tôn Diên vốn không để cho hần tiễn nữa, rồi lên xe ngựa rời khỏi.

Hàn Nghệ nhìn xe ngựa dần dần đi xa, híp híp mắt, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, trong khi hần tiếp xúc với Trương An Lục tử. Gần như mỗi người

đều có tính cách rõ ràng, duy chỉ có Trương Tôn Diên này, có chút khiến Hàn Nghệ bắt đoán không ra, không biết y đang suy nghĩ gì, bởi vì y nói không nhiều lắm, làm việc gì cũng có chút muốn ngừng lại hoặc muốn lùi lại phía sau một bước, cực ít phát biểu cái nhìn của mình, điều này cùng với Ngũ Tử kia có sự khác nhau vô cùng lớn, không giống như người bình thường, dường như ngay cả lòng hiếu kỳ cơ bản nhất cũng không có.

Có lẽ đây chính là chỗ đặc biệt nhất của y. Hàn Nghệ chỉ có thể tự nói với mình như vậy.

Chợt nghe bên cạnh có người nói chuyện: "Hàn tiểu ca, Trương Tôn công tử đi rồi à?"

Hàn Nghệ giật mình kinh hãi, thấy là Lư Nga, tức giận nói: "Ta nói này Lư tỷ, ta đã nói với tỷ bao nhiêu lần, đi đường có thể phát ra một chút thanh âm không."

Lư Nga ngượng ngùng nói: "Thật sự xin lỗi, trước kia khi ta ở trong cung, lúc đi đường đều phải tận lực không để phát ra âm thanh, cái này tạm thời cũng không thay đổi được."

"Thật hay giả?"

"Thật đó thật đó."

Nàng không phải là ức hiếp ta chưa từng đi trong cung, vì vậy mới lừa gạt ta đó chứ. Hàn Nghệ mang vẻ mặt buồn bực, hiển thị rõ không thể nghi ngờ, chỉ sợ sau này sẽ còn bị dọa rất nhiều lần nữa.

Lư Nga hiếu kỳ nói: "Mới vừa rồi người cùng Trương Tôn công tử nói gì đó?"

Hàn Nghệ cười nói: "Không có gì, chính là Trương Tôn công tử khen tỷ có khả năng, nếu là không có tỷ, vốn không có Phụng Phi Lâu này, kịch nói thì càng thêm không thể nào nói đến, cho nên tỷ mới là công thần thứ nhất."

Lư Nga kích động nói: "Thật sự?"

"Đương nhiên là thật sự, còn nói muốn lấy tỷ về làm tiểu thiếp."

Hàn Nghệ ha hả nói.

Một khuôn mặt kích động của Lư Nga trong nháy mắt liền sụp xuống, u oán nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười ha hả, xoay người đi vào trong lầu.

Lư Nga mồm mép giật giật, nhỏ nhỏ nguyên rủa Hàn Nghệ một phen, nhưng đột nhiên giống như lại nhớ tới cái gì, vội vàng chạy theo, nói: "Hàn tiểu ca, chuyện người đã dặn ta cũng đã làm xong rồi."

Hàn Nghệ nói: "Chuyện gì?"

Lư Nga đảo mắt nhìn ngang nhìn dọc mấy cái, nhỏ giọng nói: "Chính là chuyện người bảo ta đi liên hệ ca kỹ hẻm Bắc này a!"

Hàn Nghệ lập tức dừng bước, kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy?"

Lư Nga hơi có vẻ cười đắc ý nói: "Hàn tiểu ca có điều không biết, ở trong cung bình thường không cho lớn tiếng ồn ào, tất cả mọi người đều là châu đầu ghé tai, chút bản lĩnh không quan trọng ấy thì ta vẫn phải có."

Hàn Nghệ nghe được cười: "Trong cung thật đúng là giỏi ở bởi đường nhân tài nha!"

Ý châm chọc này, Lư Nga ngược lại cũng đã hiểu, xấu hổ cười.

Hàn Nghệ cười gian nói: "Tỷ đã đều liên hệ xong rồi, vậy thì bắt đầu đi, đã có rất nhiều người đều không kiên nhẫn đợi được nữa rồi, ngày mai tỷ đi tìm các bạn hàng xóm tốt của chúng ta, hãy nói Phụng Phi Lâu chúng ta tuyển rất nhiều người, chỗ ở không đủ, muốn mua lại nhà của bọn họ để làm phòng ở."

Lư Nga nói: "Chúng ta sẽ trả giá bao nhiêu?"

Hàn Nghệ nói: "Mấy cái tiểu viện này của bọn họ, nhiều nhất là ba bốn mươi quan tiền, tỷ cứ ấn theo giá thị trường mà trả đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Đây là một vấn đề rất nghiêm túc

Dịch: mafia777

Một khối bánh ngọt tuy mỹ vị, nhưng nếu quanh thân tất cả đều là đại tiện, thì cũng thành như thế mà thôi.

Phượng Phi Lâu nhảy vọt trở thành thanh lâu nổi danh nhất Trường An, nhưng chỉ cần những hộ cá thể này còn ở đây, khiến trong lòng Hàn Nghệ ngọt ngạt, không thể thể hiện ra đẳng cấp của chính mình, hơn nữa đối với sự phát triển về sau của Phượng Phi Lâu cũng cực kỳ bất lợi.

Nhất định phải trừ đi!

Hôm sau.

"Ai ôi!!!! Một chết ta."

Hùng Đệ vừa về tới trong viện, liền vội vàng đi đến ghế đá bên cạnh, ngồi xuống, cả người gục xuống bàn, híp mắt, nhìn như sắp muốn ngủ.

Hàn Nghệ đi lên trước, ngồi ở bên cạnh Hùng Đệ, rất là ủ rũ nói: "Ta nói này Tiểu Béo, đệ cũng thật sự là đủ ngoan cường, chạy nhiều ngày như vậy, một chút gầy đi cũng không hề."

Hùng Đệ đáng thương nói: "Hàn đại ca, ta đã sớm nói với huynh rồi, ta là người dù có uống nước thì thịt cũng vẫn nở ra, nếu không hay là thôi đi."

Hàn Nghệ tức giận nói: "Đệ nghĩ hay quá nhỉ, mặc dù đệ không gầy đi, nhưng cũng không mập ra, có thể duy trì vóc người này cũng rất không tệ rồi."

Nói xong, hắn không kìm lòng nổi vươn tay捏捏 cái mặt béo phì của Hùng Đệ, cười nói: "Ít nhất cũng rất đáng yêu đấy."

Hùng Đệ vui tươi hơn hờ cười không ngừng.

Hàn Nghệ lại nhìn Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, đệ cũng kỳ quái, luôn dài ra mà không mập, nhưng cao lên như vậy, bình thường phải ăn nhiều cơm một chút."

Tiểu Dã "Ồ" một tiếng, rất là gật gù.

Đang lúc lúc này, tứ Mộng đột nhiên từ trong phòng đi ra, thấy Hàn Nghệ bọn họ ngồi ở trong viện, vì thế khẩn trương đi tới.

"Chào buổi sáng Tiểu Nghệ ca."

"Chào buổi sáng!"

"Mộng nhi tỷ tỷ chào buổi sáng!"

"Tiểu Béo chào buổi sáng."

Mộng Đình hiếu kỳ nói: "Tiểu Nghệ ca, các người đang nói cái gì?"

"Đang thảo luận vấn đề đáng người."

Hàn Nghệ cười ha hả nói.

"Đáng người?"

Mộng Đình sùng sốt.

Hàn Nghệ nói: "Đúng vậy! Tiểu Béo nói cô đáng người càng ngày càng tốt rồi."

Mộng Đình lập tức liền đỏ mặt.

Hùng Đệ vội vàng nói: "Ta không nói đâu."

Mộng Nhi phun một tiếng: "Tiểu Béo mới sẽ không nói như vậy, ta xem tám phần là người nói."

Hàn Nghệ ha hả nói: "Ta thì nói thân hình của cô so với Mộng Đình tốt hơn."

Mộng Nhi lập tức biến thành một khuôn mặt đỏ thắm, sắc giọng: "Tiểu Nghệ ca, người nói lung tung gì thế?"

"Tiểu Nghệ ca, người thật sự là quá xấu rồi."

"Thật là nhìn không ra, tiểu Nghệ ca người thế mà lại ngà ngón như vậy."

"Bản tính bộc lộ ra à nha."

Từ Mộng này cũng không phải loại lương thiện, nguoi một câu ta một câu, chỉ thiếu chút nữa nói Hàn Nghệ thành hồ ly trà trộn vào bầy cừu.

Tuy nhiên các nàng nói cũng không sai, Hàn Nghệ đích thật là hiện nguyên hình bản tính rồi.

Mẹ kiếp, không thể sớm như vậy liền bại lộ rồi chứ. truyện đăng tại b achngocsach. Bằng không sau này các nàng đối với ta phòng bị nhiều hơn, vậy muốn ăn no nhìn đã mắt đều khó có khả năng rồi, đáng tiếc đầu năm phong cách gay vẫn chưa thịnh hành, bằng không ta cũng có thể giả trang gay gì gì đó, cùng hoà mình với đồng bào nữ giới. Hàn Nghệ ho thật mạnh một tiếng, vô cùng nghiêm túc nói: "Các cô làm gì, muốn tạo phản phải không, ta có thể nói cho các cô biết, đây là một vấn đề vô cùng nghiêm túc. Có thể nói đáng người trực tiếp liên quan kiếp sống biểu diễn nghệ thuật của các cô, nếu như các cô mà cũng mập giống như Tiểu Béo, vậy các cô phải đi quét rác rồi."

Lời này vừa nói ra, từ Mộng lập tức bị dọa sợ rồi.

Mộng Tư có chút thấp thỏm lo âu nói: "Nhưng kiểu không cao không mập này, chúng ta lại không đo chính xác được."

Còn tưởng rằng đám các cô rất lợi hại cơ, thể mà đã lừa được hết các cô rồi, ha ha, sau này còn không phải là đồ ăn trong bát sao, không được, không được, thò không ăn cỏ gần hang nha, vậy cũng không đúng, có câu là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, ôi, khi nào mới có thể ăn a! Trong lòng Hàn Nghệ ai thán một tiếng, ngoài miệng lại nói: - Các cô đương nhiên đo chính xác được, bình thường ăn thịt ít một chút, ăn nhiều đồ thanh đạm một chút, dù sao thịt đất không, ý của ta là, ăn ngon không nhất định là thích hợp với các cô. Kỳ thật các cô bình thường tập luyện cũng rèn luyện rồi, chỉ cần ở phương diện ẩm thực chú ý một ít là được rồi, đã biết chưa.

"Được, chúng ta biết rồi."

Từ Mộng giống như gà con mổ thóc gật đầu.

"Ngoan. Ngoan."

Hàn Nghệ cười gật gật đầu.

Mộng Nhi đột nhiên hỏi: "Tiểu Nghệ ca, hiện giờ vở diễn chúng ta tập luyện trước kia đã sắp diễn xong rồi, vở diễn sau khi nào thì tập luyện?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không vội, không vội, chúng ta còn có thời gian."

Thật không? Nhưng tính xuống dưới, cũng không còn mấy ngày rồi. Mộng Nhi âm thầm cục ta cục tác. Nhưng thấy được hần đã nói như vậy rồi, tất nhiên cũng không nên hỏi nhiều.

Hùng Đệ đột nhiên nói: "Hàn đại ca, hay là cũng cho ta đi lên diễn, được không?"

Hàn Nghệ nói: "Đệ rất muốn diễn sao?"

Hùng Đệ thẳng gật đầu nói: "Ta cùng Tiểu Dã suốt ngày đều không có chuyện gì làm, rất nhàm chán."

Tiểu Dã vội vàng nói: "Ta... ta mới không muốn diễn."

Bây giờ Hùng Đệ muốn xuất hiện trước công chúng, nhưng cậu thì không muốn nha, lên giúp Mộng nhi bọn họ tập luyện cũng đã rất miễn cưỡng rồi.

Mộng Đình hì hì cười nói: "Kỳ thật Tiểu Béo khá biết biểu diễn đấy."

Hùng Đệ cười ha ha nói: "Đa tạ Mộng Đình muội muội khách lệ."

Đang lúc lúc này, Trà Ngũ đột nhiên đi đến, hành lễ nói: "Tiểu Nghệ ca."

Hàn Nghệ nói: "Có chuyện gì sao?"

Trà Ngũ nói: "À, có tên tiểu tử nói là huynh bảo y tới nơi này làm việc đấy."

Hàn Nghệ đột nhiên nhớ tới tiểu tử tên là Đỗ Tô Hoa ngày hôm qua, gật đầu nói: "Nguoi dẫn y vào đây." Nói xong lại hướng tới đám người Mộng nhi nói: "Các cô về phòng trước đi."

"Vâng."

Từ Mộng lập tức quay trở về.

Hiện giờ các nàng là minh tinh đó, không phải người nào cũng có thể nhìn thấy đâu.

Chỉ chốc lát sau, Trà Ngũ liền dẫn theo tiểu tử kia đi đến.

"Vị này chính là đông chủ Phụng Phi Lâu chúng ta."

Trà Ngũ đưa tay hướng phía Hàn Nghệ bên kia nói.

Đỗ Tổ Hoa vội vàng tiến lên hành lễ nói: "Tiểu tử Đỗ Tổ Hoa bái kiến đông chủ."

Hùng Đệ ngoắc nói: "Đỗ tiểu ca, ngươi còn nhớ ta chứ."

Đỗ Tổ Hoa liếc nhìn Tiểu Béo, gật gật đầu.

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiểu Béo, lại liếc nhìn Đỗ Tổ Hoa, đột nhiên trong mắt sáng ngời, lại hướng tới Đỗ Tổ Hoa nói: "Hôm qua ngươi đã bán cái vị trí kia bao nhiêu tiền?"

Đỗ Tổ Hoa e lệ cười nói: "Năm văn tiền." Đây đối với y mà nói, đã rất đủ rồi.

"Không tồi."

Hàn Nghệ cười gật gật đầu, kỳ thật hắn cảm thấy năm văn tiền này vẫn còn ít một chút, nhưng người quá tham, hắn cũng không ưa thích lắm, lại quay sang nói với Trà Ngũ: "Trà Ngũ, ngươi trước dẫn y vào trong lâu làm quen với hoàn cảnh, giúp làm chút chuyện vụn vặt."

"Vâng, ta biết rồi."

Hàn Nghệ lại quay sang Đỗ Tổ Hoa nói: "Ngươi cùng vị Trà Ngũ đại ca này đi xuống đi."

"Ah."

Trà Ngũ liền mang theo Đỗ Tổ Hoa đi xuống ngay.

Hàn Nghệ lại nói với Hùng Đệ: "Tiểu Béo, không phải đệ muốn lên đài diễn kịch sao?"

Hùng Đệ cứ thế gật đầu.

Hàn Nghệ cười nói: "Được, ta đồng ý với đệ."

Hùng Đệ nói: "Thật sao?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Ta muốn khiến đệ so với đám người Mộng nhi còn được hoan nghênh một chút."

Hùng Đệ gãi đầu ngây ngô cười nói: "Hàn đại ca, huynh đừng gạt ta nữa, ta đây mập mập làm sao có thể có thể còn được hoan nghênh hơn so với đám người Mộng nhi tỷ tỷ."

Hàn Nghệ ha hả nói: "Bởi vì Mộng nhi các nàng không mập như đệ. ----- Hôm nay "Bạch sắc sinh từ luyện" sẽ nghênh đón một cao trào lớn nhất. Chính là Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh bỏ trốn thành công."

Nguyên bản chuyện bỏ trốn này cũng không có cái gì, nhưng xét thấy Hàn Nghệ tăng thêm câu tứ của vượt ngục, đây không chỉ bỏ trốn đơn giản như vậy, hơn nữa còn đem thông minh tài trí của Hùng Phi bày ra rất lâm li tinh xảo.

Cho nên một khắc khi Thôi Tinh Tinh thành công chạy ra khỏi Thôi gia. Toàn bộ Phụng Phi Lâu liền giống như cùng bùng nổ vậy, tiếng vỗ tay như sấm, chấn động khiến tro bụi ngồi trên xà nhà rơi thẳng xuống, tiếng trầm trồ khen ngợi cứ vang lên từng trận từng trận.

Hàn Nghệ cũng đã sớm lường trước đến giờ phút này, vì vậy ở trong này để cho Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh gặt gao ôm nhau. Bởi vì loại tình huống này người không thể tiếp tục diễn tiếp nữa, người nói chuyện lúc này chỉ sợ ngay cả bản thân cũng không nghe được.

Mọi người nhìn thấy trên đài hai vị diễn viên chính đang ôm nhau mà khóc, không ít người vui đến phát khóc.

"Hàn Nghệ cuối cùng cũng không làm ta thất vọng."

Nguyên Liệt Hồ khóc đến mức giống như có người chết vậy, quá cảm động, trông mong đến giờ khắc này đích thực là quá cực khổ.

Ngồi ở bên cạnh y là Trịnh Thiện Hành, vẻ mặt rối rắm, nói: - Lần tới thẳng nhai ngươi có thể đừng kéo ta ngồi cùng với ngươi hay không, ngươi không sợ mất mặt, nhưng ta thì ngại mất mặt đấy.

Nguyên Liệt Hồ nức nở nói: "Thiện Hành, lời này của ngươi thật là không có lương tâm. Ta mà không nặng cảm tình như vậy, thì lúc đầu ta sẽ quyên tiền cho ngươi đi làm việc thiện sao, hiện giờ ngươi lại còn chê ta làm ngươi xấu hổ đấy, ta thật sự là kết giao lầm với loại huynh đệ như ngươi rồi."

Trịnh Thiện Hành nặng nề than một tiếng, nói: "Ta không phải ý tứ này, thôi đi, ngươi khóc đi, ngươi khóc đi."

Ngồi ở bên kia Thôi Tập Nhận đột nhiên hừ một tiếng, nói: "Cho dù trốn ra được, thì có ích lợi gì. Tác phẩm vô tri bực này có gì mà xem chứ."

Nói xong liền đứng lên, đi ra phía ngoài.

Nguyên Liệt Hồ vội vàng nói: "Thôi"

Trịnh Thiện Hành khần trương giữ chặt y, sau đó lắc đầu.

Nhưng mà lúc này trong lầu đã dần dần an tĩnh lại, đồng thời cũng có một cái nghi vấn xông ra. Chính là "Bạch sắc sinh tử luyện" có phải đã chấm dứt rồi hay không?

Không ít người đều kêu la, hỏi đã kết thúc hay chưa.

Nhưng thấy một tên tiểu tử hét lên: "Đồng chủ chúng ta nói sẽ còn gặp lại, ngày mai mọi người đến sớm một chút."

"Tiểu tử ngươi là ai, ta tại sao chưa từng gặp qua ngươi."

"Ồ, ta gọi là Đỗ Tổ Hoa, là tửu bảo mới tới."

Tiểu tử này đúng là Đỗ Tổ Hoa.

Lúc này Trà Ngũ đi ra. Nói: "Các vị, các vị, Tổ Hoa nói không sai, ngày mai vẫn sẽ tiếp tục diễn đấy."

Trà Ngũ là khuôn mặt cũ rồi, mọi người tất nhiên là rất tin không nghi ngờ, trong lòng thập phần vui vẻ, đều mang kích động mà rời khỏi, không dễ dàng a, trước kia đều là mạng oan niệm, hôm nay cuối cùng cũng được cao trào một phen.

Kỳ thật Hàn Nghệ chuẩn bị lúc cuối cùng vẫn chưa chút trì hoãn, nhưng nghĩ những người xem kia cũng không dễ dàng, liền để cho bọn họ vui sướng đầm đìa một phen, không cần tiếp tục làm cho bọn họ ngột ngạt nữa.

"Đồng chủ, biểu hiện của ta có tốt không?"

Đỗ Tổ Hoa đi vào hậu trường, chờ mong nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Chúc mừng ngươi thành một thành viên của Phụng Phi Lâu chúng ta."

Đỗ Tổ Hoa kích động nói: "Ngài cần ta sao?"

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Hùng Đệ ha hả nói: "Đỗ tiểu ca, chúc mừng ngươi."

"Cảm ơn, cảm ơn."

Đỗ Tổ Hoa hưng phấn gật đầu liên tục.

Hàn Nghệ cười nói: "Tiểu Béo, Tiểu Dã, đệ dẫn Tiểu Đỗ đi xuống ăn một chút gì đi, hôm nay y bận rộn một ngày, cũng đủ mệt rồi."

"Ah."

Hùng Đệ nói: "Đỗ tiểu ca, ngươi đi theo ta, ta đi làm chút gì cho ngươi ăn."

Đỗ Tổ Hoa kinh ngạc nói: "Ngươi biết làm cơm sao?"

Tiểu Dã nói: "Tiểu Béo làm đồ ăn rất ngon."

Hùng Đệ ha hả cười, ngoắc tay, liền dẫn theo Đỗ Tổ Hoa rời khỏi.

Ba người bọn họ mới vừa đi, Lưu Nga liền tới đây, sắc mặt hơi có vẻ mệt mỏi.

Hàn Nghệ cười hỏi: "Thế nào rồi?"

Lưu Nga cười khổ nói: "Vẫn chưa thế nào, hiện giờ bọn họ kinh doanh tốt như vậy, chúng ta trả tiền lại không nhiều lắm, bọn họ làm sao có thể sẽ nguyện ý bán."

Hàn Nghệ ha hả nói: "Bán hay không không phải do bọn họ. Cũng đã an bài xong chưa?"

Lưu Nga gật gật đầu.

Hàn Nghệ cười nói: "Chúng ta ngày mai hãy xem thật kỹ vở diễn này."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Điên lên nào!

Dịch: mafia777

Buổi sáng hôm sau.

Chờ mong, hưng phấn, sợ hãi!

Đây chính là tâm tình của người mê kịch nói hôm nay.

Hôm qua cao trào lớn làm bọn họ hưng phấn không thôi, nghẹn khuất nhiều ngày như vậy, rốt cục cũng nghênh đón một cao trào lớn, nếu thời khắc này chấm dứt, bọn họ tuyệt đối có thể tiếp nhận, có lẽ sẽ chỉ cảm thấy vô cùng không nổi, dù sao cũng tuyệt sẽ không ném trứng thối vào Hàn Nghệ.

Nhưng mà, Hàn Nghệ lại rõ ràng tỏ vẻ đây không phải đại kết cục.

Như vậy tiếp sau sẽ phát triển như thế nào, bọn họ thật sự đã bị Hàn Nghệ chơi thâm rồi, sợ hãi lại tới một cái biến chuyển lớn nữa.

Trong lúc nhất thời tâm tình dị thường phức tạp, thời điểm xếp hàng đều cùng hào hứng đàm luận hướng đi của nội dung vở kịch hôm nay.

"Ha ha, oa ha ha! Cứu mạng! Cứu mạng a!"

Chợt nghe thấy từ trong tiểu viện vang lên từng trận cười to, chợt cao chợt thấp, tựa như kẻ điên phát ra vậy, hai tiếng cứu mạng kia, lại khiến cho người nghe được không khỏi sờn tóc gáy.

Những người đang xếp hàng không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Kết một tiếng.

Cửa tiểu viện kia đột nhiên mở ra, chỉ thấy một nữ nhân từ bên trong chạy ra, tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh, vạt áo hơi hơi mở ra, đều có thể thấy cái yếm đỏ bên trong, một đôi chân trần, hai tay đang cầm một đồng quần áo nam nhân.

Mọi người bất giác cả kinh.

"Yêu quái, thật nhiều yêu quái, các người đều là yêu quái, đừng hại ta, đừng hại ta."

Nữ nhân kia nhìn thấy ngoài nhà nhiều người như vậy, có vẻ vô cùng sợ hãi, hai tay che đầu, run lẩy bẩy.

"Nữ nhân này bị điên rồi sao."

"Ở đâu ra mụ điên vậy?"

Tất cả mọi người nhìn nữ nhân này đều nghị luận.

"Mụ điên, mau đưa quần áo cho ta."

Theo một tiếng kêu hô, chỉ thấy trong tiểu viện lại có một người nam nhân đuổi ra, cánh tay để trần, hạ thân chỉ mặc một cái quần trong, nết si mép hồ, dáng người khô ngô, trước ngực còn lộ ra một mảnh lông ngực.

Nam nhân này vừa ra khỏi cửa, thấy được nhiều người như vậy, bất giác sợ tới mức sùng sốt.

Không ít người thấy được đều cười ra tiếng.

"A yêu ma, người là yêu ma, không cần bắt ta trở về. Không cần bắt ta trở về!"

Nữ nhân kia kinh hãi quát to một tiếng, hướng về phía trong đám người mà chạy trốn, mọi người đều tránh ra, nàng lùi trái lùi phải, miệng kêu to "Ác ma, yêu quái" và các kiểu nói khùng điên.

"Mụ điên đừng chạy."

Nam nhân kia bất chấp nhiều như vậy, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hai người trong đám người người đuổi ta chạy, trôi qua nửa ngày, nam nhân này dần một bước thật dài, túm lấy tóc của nữ nhân điên kia, nổi giận mắng: "Ta đánh chết ngươi mụ điên này. Một bàn tay thô liền quạt tới."

Nữ nhân điên kia trực tiếp bị đánh ngã trên mặt đất, oa oa kêu đau ầm lên, miệng còn khóc hô "Ác ma muốn giết người rồi".

Nam nhân này dường như còn chưa hết giận, giờ mặt mũi cũng đều mất hết rồi, giận không kềm được lại một cước đá vào nữ nhân kia.

Phanh!

Nhưng chân còn chưa dừng tới nữ nhân kia, một cước đá ra từ khoảng không, trượt vào giữa bụng nam nhân này, nam nhân giống như đạn pháo bay ra ngoài, thiếu chút nữa là nện vào một đám người.

Chỉ thấy một nam nhân càng cao hơn lớn đi ra, một đôi mắt hổ giận dữ trừng lên nhìn nam nhân kia nói: "Buồn cười. Dưới ban ngày ban mặt, dám đánh nữ nhân, ngươi là kiểu sống không kiên nhẫn được nữa rồi."

Người này đúng là Nguyên Liệt Hồ cảm tính.

Nam nhân kia rơi xuống đang nghiêng ngả lão đảo, vốn định mở miệng mắng. Nhưng khi thấy được là Nguyên Liệt Hồ, không khỏi quá sợ hãi, khóc hô: "Nguyên công tử, đây không phải là lỗi của ta, là mụ điên kia đoạt y phục của ta trước."

Nguyên Liệt Hồ hừ nói: "Vậy ngươi cũng không nên đánh mụ ấy."

"Ác ma giết người, ác ma giết người."

Nữ nhân điên kia nhân cơ hội bò lên. Hướng về phía ngoài hẻm mà điên cuồng chạy đi, bộ mặt dữ tợn, những người còn lại thấy vậy đều tránh ra, không người nào dám tiến lên, không bao lâu, nữ nhân điên kia liền chạy trốn mất tiêu, chỉ là vẫn ngậm nghe được tiếng kêu to của mụ ta.

Lúc này, trong tiểu viện lại lao ra hai nam nhân trong tay cầm côn bổng, phía sau còn đi theo hai nam nhân đầu trâu mặt ngựa, nam nhân này hung thần ác sát nói: "Mụ đàn bà thói tha kia chạy đi đâu rồi?"

Lúc nói chuyện, nhìn chung quanh một chút, thấy Nguyên Liệt Hồ vẻ mặt khó chịu nhìn gã, sợ tới mức khẩn trương cúi đầu xuống.

Mà nam nhân cánh tay còi trần nằm dưới đất kia vội vàng chỉ ra phía ngoài hẻm nói: "Mụ điên kia chạy ra bên kia rồi."

"Còn không mau đuổi theo!"

Nam tử mắt chuột thấp giọng thúc giục hai tôi tớ.

Ba người này cũng không để ý đến nam nhân đang đau buồn thúc giục kia, vội vàng vàng chạy ra phía ngoài hẻm đuổi theo.

Lúc này, ở trên lầu hai Phụng Phi Lâu còn có hai bóng người đang đứng, chính là Hàn Nghệ và Lư Nga.

"Ồi."

Hàn Nghệ thở dài, khẽ lắc đầu.

Lư Nga nghe vậy cả kinh, nói: "Như thế nào? Có phải có chỗ nào làm lỗi hay không?"

Hàn Nghệ sách một tiếng, rất là rối rắm nói: "Vậy thì không có, mấu chốt là nữ nhân này hành động quá kém chút, bị điên tuyệt không chuyên nghiệp, không nắm giữ được tình tứ của kẻ điên, tuy nhiên cái này cũng không trách nàng, dù sao cũng chưa từng điên lần nào, dù sao có thể giấu diếm được thì tốt rồi, chút ít tỷ vết ấy, coi như xong đi."

Lư Nga hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nói: "Nhưng ta cảm thấy giả bộ rất tốt mà!"

"Đó là bởi vì tỷ cũng không chuyên nghiệp."

"!"

Lư Nga cầm nín một trận.

Nhưng mà, trò khôi hài vừa diễn ra này, thật ra cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người xem kịch, còn xua đi khoảng thời gian xếp hàng buồn tẻ, đi vào trong lầu là liền đem việc này ném ra sau đầu ngay, chuyên tâm mà xem kịch nói.

Như một nhóm người sở liệu giống nhau, hôm nay nội dung vở kịch lại tới một chuyển biến lớn, chủ yếu là nói về sự phần nộ vô cùng của trên dưới Thôi gia, sai người tiến đến truy đuổi Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh, chính là vở diễn chạy trốn chết.

Lần này, nội dung vở kịch lại trở nên vô cùng mê ly.

Yêu một người, thật sự là khó a!

Nhưng Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh đang trong quá trình lẫn trốn, cảnh tượng trong khổ có vui, lãng mạn, lại làm người ta cảm động không ngừng.

Trong này đều là Hàn Nghệ trực tiếp mang một ít chuyện lý thú phát sinh giữa hắn và Tiêu Vân, cải biên mà đưa vào, Thôi Tinh Tinh là Đại tiểu thư, kỹ năng cuộc sống gì gì đó đều không biết, mà Hùng Phi thì cái gì cũng biết, dù là nấu cơm, hay là giặt quần áo, lại không biết vất vả, ngược lại cảm giác vô cùng hạnh phúc, chỉ sợ sẽ làm Thôi Tinh Tinh mệt mỏi.

Điều này cũng phá vỡ một quan niệm thế tục, đó chính là người đọc sách đồng dạng cũng có thể xuống bếp, mà không còn là quân tử xa bếp, đi chiếu cố thể tử của chính mình, đây đồng dạng cũng là một loại lãng mạn.

Không ít tài tử nhìn đến đây, đột nhiên cảm thấy giúp thể tử của chính mình nấu cơm, thật ra lại là một chuyện vô cùng hạnh phúc, một chuyện vô cùng thú vị.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ, cũng không phải nói bọn họ trở về liền sẽ giúp thể tử của chính mình nấu cơm, truyền thống mấy trăm năm, sao có thể khê khàng mà đánh vỡ như vậy, nhưng ít nhất bọn họ có ý nghĩ này, tin tưởng ở trong hiện thực nhìn thấy loại sự tình thế này, bọn họ sẽ không cảm thấy có cái gì không ổn, ít nhất hôm nay là như thế.

Trong lúc bắt tri bắt giác nửa ngày đã trôi qua rồi, vài đồ hạ xuống, mọi người lại lục tục ra khỏi Phụng Phi Lâu.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một gia đình bên trái Phụng Phi Lâu lại một nữ nhân chạy ra, điên điên khùng khùng, la to, còn cầm một thùng phân dơ bẩn hắt vẩy nơi nơi.

Giờ so với nữ nhân điên trước kia còn đáng sợ hơn, mọi người bị dọa quá sợ hãi, đều dạt sang trốn tránh, nhưng vì người ở đó thật sự là nhiều lắm, làm sao tránh né được, không ít người đều nhận được tang vật, không khỏi chửi ầm lên, nhưng cũng không dám tiến lên, trong lúc nhất thời gà bay chó sủa, hỗn loạn không chịu nổi.

Trôi qua một lát, gia đình này lại có hai nam nhân lao ra, hết nhìn đông tới nhìn tây, chỉ nghe thấy tiếng quát to, mà không thấy bóng dáng, bởi vì người ở đây quá nhiều.

Trôi qua trong chớp lát, điên hô điên kêu, liền biến mất giữa đám người.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

Trịnh Thiện Hành đứng ở trước cửa, khuôn mặt hoang mang.

Nguyên Liệt Hồ hừ nói: "Còn có thể là chuyện gì xảy ra, đích thị là đám lưu manh kia luôn trừng phạt những nữ nhân này, kết quả là đem bức người phát điên rồi."

Lại có một người nói: "Hẻm Bắc thật sự là một nơi dơ dáy bẩn thỉu. Nếu không phải duy chỉ có ở nơi này mới có thể xem được kịch nói, ta mới không tới nơi này."

Người nói chính là Vi Phương, tuy rằng thật sự y rất là bất mãn đối với Hàn Nghệ, nhưng y đã lên thuyền hải tặc của Hàn Nghệ, nếu không xem được cái kết cục, trong lòng của y sẽ khó chịu.

"Dơ dáy bẩn thỉu chỉ là lòng người mà thôi."

Chỉ thấy một nam tử áo xanh đi lên phía trước, chính là Thôi Tập Nhận, bên cạnh y còn đứng một nam nhân đang cầm con rùa đen nhỏ, không phải Vương Huyền Đạo thì là ai.

Nguyên Liệt Hồ nói: "A? Thôi huynh, người không phải đã nói sẽ không tới sao?"

Thôi Tập Nhận không lên tiếng, cất bước đi về phía trước.

Trịnh Thiện Hành trừng mắt nhìn Nguyên Liệt Hồ, thấp giọng nói: "Người nói vô nghĩa thật quá nhiều."

Nguyên Liệt Hồ ngượng ngừng cười.

Vương Huyền Đạo lắc đầu thở dài, cùng đi.

"Người tên quy nhân này có ý tứ gì?"

Nguyên Liệt Hồ mỗi lần nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ kia của Vương Huyền Đạo, truyện đăng tại [bachngocsach](#), trong lòng sẽ nổi giận, chạy tới, nói: "Thôi huynh, Thiện Hành, hôm nay đến nhà ta, ta mời các người ăn cơm oa! Cái gì thôi quá vậy nha!"

Chỉ thấy nhóm người Thái từ đảng này đều bịt mũi bước nhanh ra hướng phía ngoài hẻm.

Một nữ nhân diện, một thùng phân, thật là làm cho mọi người mất hứng mà.

Nhưng mà, hôm nay hẻm Bắc lại tiếp tục ở vào nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành chủ đề nghị luận trên miệng của mọi người, nếu chỉ là một nữ nhân diện, thì cũng không tính cái gì, nhưng một ngày liền ra hai nữ nhân diện, hơn nữa đều là ở hẻm Bắc, thì đây cũng có chút kỳ lạ.

Nhưng chuyện kỳ kỳ, vẫn còn tiếp tục phát sinh, ngày thứ hai đúng vào lúc mọi người đi vào hẻm Bắc xếp hàng chờ xem kịch, lại có nữ nhân diện vọt ra, lúc này đây không chỉ là một người, mà là hẳn hai nữ nhân diện, thời gian trước sau kém nhau không đến ăn xong bữa cơm, lại oa oa kêu ầm lên, nói cái gì mà quý đánh đến nơi rồi, giống như là đang nói ra lời tiên tri vậy, một người nói xong, lại thêm một người nữa nói, làm cho người ta nghe mà sợ nổi da gà.

Hôm qua mặc dù cũng có nữ nhân diện xuất hiện, nhưng cũng không quá rầy rầy hưng trí xem kịch của mọi người, nhưng hôm nay bất đồng, hôm nay tất cả mọi người có chút không yên lòng, mà ngay cả Mộng Nhi, Mộng Đình trên đài cũng đều không ở trạng thái tốt, thường thường diễn lỗi, hơn nữa còn là lỗi vô cùng trí mạng.

Đây chính là lần đầu tiên từ trước tới nay.

Thế cho nên diễn không bao lâu, Hàn Nghệ bước lên đài, nói lời xin lỗi với mọi người, tỏ vẻ chuyện xảy ra trong hai ngày gần đây, đã ảnh hưởng đến đám người Mộng Nhi các nàng, tuyên bố hôm nay không diễn nữa.

Nhưng mọi người lại đặc biệt không hề oán giận, bởi vì bọn họ cũng không có tâm tình xem, qua loa cho xong việc.

Tất cả mọi người đã coi trọng rồi, thì việc này đã thành không đơn giản.

Bên trong thành đột nhiên lời đồn đại cũng nổi lên bốn phía, nói cái gì mà chuyện ma quái ở hẻm Bắc, rồi nói là cái gì mà bệnh điên cũng sẽ lây.

Càng thêm kỳ kỳ chính là, nữ nhân diện này khi ra khỏi hẻm Bắc liền giống như là biến mất vậy, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Việc này thực sự đã xảy ra trước mắt, không thể nào làm cho người ta không tin được, trong lúc nhất thời truyền đi khiến lòng người bàng hoàng, bề trên từng nhà đều nghiêm lệnh không cho con cháu trong nhà tới hẻm Bắc nữa.

Mà sang ngày thứ hai Phụng Phi Lâu đã tuyên bố tạm dừng kinh doanh.

Cả cái hẻm Bắc bị bao trùm bởi vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Lời đồn nhảm nhí

Dịch: mafia777

Chuyện nhảm nhí này chưa xuồng, lời đồn đại khác lại nổi lên.

Hiện tại dân chúng không phải nói về bệnh gì, quý gì cả, ngược lại bắt đầu đào móc lịch sử, nào là cái gì mà ở hẻm Bắc có tiểu viện nhà nào từng đánh chết kỹ nữ, nhà nào lại từng độc chết kỹ nữ nào đó, hiện giờ oan hồn những kỹ nữ kia chạy đến đây gây sự.

Nói cứ như là tận mắt thấy vậy, làm cho người ta không thể không tin.

Mấu chốt là kỹ nữ phát điên này cũng đã biến mất.

Nguyên bản chuyện kỹ nữ mất tích là rất bình thường, quan phủ bình thường đều là mờ một con mắt, nhắm một con mắt, sẽ không đi quản lý đâu, bởi vì kỹ nữ không có một chút xíu nhân quyền nào, đặc biệt kỹ nữ hẻm Bắc, nhưng hiện giờ huyền não lớn như vậy, quan phủ không có khả năng bỏ qua.

Ngày thứ hai quan phủ đã bắt đầu tham dự vào, bắt đầu tiến hành kiểm tra đối với hộ cá thể hẻm Bắc, trong lúc nhất thời lại càng thần hồn nát thần tính.

Hẻm Bắc từng chấn động một thời lập tức biến thành hẻm quý, từ ban ngày đến buổi tối, đều là trống không, u ám, rõ ràng vẫn là mùa xuân, người hẻm Bắc lại như trời đông giá rét.

Hoa Nguyệt Lâu.

"Tỷ, người thật sự là lợi hại, hoá ra ngày ấy người ngăn cản ta đi, là người sớm đã nghĩ ra được biện pháp tốt rồi, cao! Một chiêu này thật sự là cao!"

Cổ Tứ Mầu về mặt cười nịnh, nịnh hót phun ra giống như sóng, hết đợt này tiếp đến đợt khác.

Tào Tú lại vô cùng bình thản nhìn ả, nói: "Người cho rằng đây là ta làm?"

Cổ Tứ Mầu kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không phải sao?"

"Đương nhiên không phải."

Tào Tú lắc đầu.

Cổ Tứ Mầu hơi kinh hãi, nói: "Vậy thì kỳ quái mà, chẳng lẽ là thật?"

Tào Tú gật đầu nói: "Ta xem tám chín phần mười là sự thật, người cũng không phải không biết, tới hẻm Bắc đều là những loại người gì, ai biết các nàng đã dính phải quái bệnh gì."

Cổ Tứ Mầu thấy Tào Tú không giống như là đang nói láo, hưng phấn nói: "Đây thật sự là trời giúp chúng ta, với tình huống giống như hiện nay, cho dù kịch nói của Phụng Phi Lâu có hay đi nữa, cũng không có ai dám tới hẻm Bắc rồi."

Trên mặt Tào Tú rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Người nói không sai, hơn nữa Hoa Nguyệt Lâu ta lập tức cũng phải bắt đầu diễn kịch nói rồi, chỉ bằng thanh danh của Hoa Nguyệt Lâu chúng ta, chỉ cần kịch nói của chúng ta thành công. Ai còn sẽ tới cái hẻm Bắc dơ bẩn kia nữa."

Phụng Phi Lâu.

"Cut cut cut! Làm cái gì nha, cô đây là đang hôn người cô vô cùng yêu thương, chứ không phải là hôn người gỗ, ta vẫn cường điệu phải đưa cảm tình vào đó, cô là Hùng Phi không phải Mộng Nhi, hiểu chưa?"

Hàn Nghệ nhìn Mộng Nhi, trên mặt là các loại buồn bực.

Mộng Nhi đảo con ngươi liếc qua hai bên nhìn đám người Hùng Đệ, Tiểu Dã, xấu hổ nói: "Nhưng nhiều người nhìn như vậy, ta ta ngượng ngùng a."

Mộng Đình cũng mắc cỡ đỏ mặt nói: "Ta xin lỗi. Vì sao nhất định phải hôn, ôm một chút không phải là được rồi sao."

"Cô không biết đó thôi, diễn cảnh hôn có thể kích thích phòng bán vé đấy, ồ không, ý của ta là hôn mỗi một loại biểu đạt tình yêu, khi tình đến lúc nồng, một cái hôn này là ắt không thể thiếu đấy. Thôi đi, muốn nói cũng không nói rõ ràng được."

Hàn Nghệ vung tay lên. Đình đặc nói: "Mộng Nhi, cô tránh ra. Ta làm mẫu cho cô một lần, nào, Mộng Đình, chúng ta diễn một lần."

"Ah."

Mộng Đình gật gật đầu, đột nhiên ngăn ra: "Như...như vậy sao được."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Sao lại không được?"

Mộng Đình nói: "Người là nam nhân. Ta là nữ nhân, người sao có thể tùy tiện hôn ta chứ."

"Đúng đây, đúng đây."

Mộng Tư, Mộng Dao đứng một bên cũng liên tục gật đầu.

Hàn Nghệ liếc nhìn hai cô này nói: "Hai người các cô cũng đừng tham gia náo nhiệt, đứng một bên đợi đi."

Nói xong, đôi mắt hần vừa chuyển. Lại nói: "Vậy cũng được, ta cùng Mộng Nhi diễn một lần. Mộng Nhi, cô đừng sợ, ta có thể mang cô nhập diễn."

Mộng Nhi kinh hãi nói: "Người muốn ta hôn người?"

"Cô yên tâm, ta khá open đấy, không, ta là nói ta khá cởi mở, sẽ không cho cô chiếm tiện nghi của ta, cho dù chiếm ta cũng không sẽ trách cô đâu. Hàn Nghệ đang hai tay ra, nói: "Come on."

Mộng Nhi lắc đầu giống như trống bỏi vậy, nói: "Làm thế sao được chứ, không thể, không thể."

Hàn Nghệ sách một tiếng: "Các cô làm cái gì vậy, các cô có biết cái gì là nghệ thuật hay không?"

Từ Mộng đều lắc đầu.

Hàn Nghệ nói: "Nghệ thuật chính là một loại tư tưởng thuần mỹ, là cao thượng đấy, chúng ta phải có tinh thần hiến thân vì nghệ thuật."

Mộng Nhi hãy còn lắc đầu nói: "Ta đây thật sự làm không nổi." Nói xong, nàng hướng tới Hùng Đệ nói: "Tiểu Béo, người và Tiểu Nghệ ca diễn đi."

Hùng Đệ là một đứa nhỏ, còn không hiểu những chuyện này, gật đầu cười nói: "Được!"

Hàn Nghệ liếc nhìn Hùng Đệ, một đứa bé hồn nhiên biết bao nha, thật tâm không hạ nổi miệng này, ho một tiếng: "Hay là thôi đi."

Lại hướng tới đám người Mộng Nhi nói: "Tốt lắm, ta liền cho cô thêm một cơ hội, nếu các cô không làm, ta đây chỉ có thể tự mình làm mẫu thôi."

"Phi ca."

"Tĩnh Tĩnh."

Mộng Nhi nhẹ nhàng hôn lên trên trán Mộng Đình.

Nhưng trôi qua một hồi lâu, cũng không nghe được một tiếng "Cut" không biết nghĩa là gì kia của Hàn Nghệ.

"Hàn đại ca, Hàn đại ca."

Một bên Hùng Đệ hô.

Hàn Nghệ "A" một tiếng, kịp phản ứng: "Cut...!"

Thanh âm vô cùng thấp.

Mộng Nhi vội vàng hỏi: "Tiểu Nghệ ca, chúng ta diễn như thế nào rồi?"

Hàn Nghệ ngẩng đầu lên, si ngốc ngốc nhìn Mộng Nhi, trôi qua nửa ngày, hần mới nói: "Ta thật sự không chịu nổi như vậy sao?"

Mộng Nhi mờ mịt nói: "Có ý tứ gì?"

Hàn Nghệ nói: "Vì sao ta vừa nói ta muốn làm mẫu, các cô liền diễn tốt như vậy, các cô có biết, như vậy làm tổn thương lòng ta bao nhiêu hay không."

Mộng Nhi, Mộng Đình ngơ ngác nhìn nhau, hai vai bắt đầu run rẩy, thật sự là không kìm nổi, khanh khách mỉm cười.

"Còn cười!"

Hàn Nghệ ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn các nàng.

Nhưng hai nữ ngược lại cười càng vui vẻ hơn.

Hùng Đệ cũng theo đó mà hắc hắc cười.

Tiểu Dã hiếu kỳ nói: "Tiểu Béo, huynh cười cái gì?"

Hùng Đệ lắc đầu nói: "Ta cũng không biết."

"...!"

Sau khi tập luyện xong, Hàn Nghệ cầm một bầu rượu ngồi một mình ở trong viện, duỗi thân duỗi cánh tay một chút, vặn vẹo cổ vài cái: "Phù! Làm đạo diễn thật sự là quá mệt, nếu có thể làm quy tắc ngầm thì thật là tốt biết bao a! Đúng vậy, vì sao không thể làm quy tắc ngầm đâu này? Cái này có thể nha, bởi vì cái này có thể kích thích linh cảm sáng tác."

"Quy tắc ngầm gì cơ?"

Chợt nghe phía sau có người nói.

Không nghe thấy tiếng bước chân. Trước hết nghe tiếng nói chuyện, Hàn Nghệ không cần nhìn cũng biết là Lưu Nga, nói: "Ồ, cái này không liên quan gì đến tỷ."

Nhưng lời này vừa ra khỏi miệng, hần liền cảm thấy được có chút không ổn, như vậy rất đã thương người rồi.

Cũng may Lưu Nga cũng không hiểu đây là ý gì. Sừng sốt một lát, cũng không hỏi thêm nữa, liền đi tới, ngồi ở bên cạnh Hàn Nghệ, nhỏ giọng nói: "Hàn tiểu ca, người của quan phủ lại đến."

Hàn Nghệ cười nói: "Xem ra là có trò hay xem rồi?"

Lưu Nga hưng phấn gật đầu nói: "Lúc này quan phủ thật sự là đến tra nhân mạng."

Hàn Nghệ nói: "Chẳng lẽ thật sự phát sinh án mạng rồi hả?"

Lưu Nga lắc đầu nói: "Vậy thì ngược lại không có, cũng không biết là ai nói ba năm trước đây thù hạp Hồ lão nhị có một ca kỹ mất tích, đều nói là do Hồ lão nhị hại đấy."

Hàn Nghệ bát quái nói: "Cụ thể là thật hay là giả?"

Lưu Nga khe khẽ hừ một tiếng: "Ta thấy tám phần là sự thật, kỳ thật có rất nhiều ca kỹ đều bởi vì không nhẫn nhịn nổi đòn hiểm của bọn họ, mà lựa chọn tự sát, có chút thời điểm lỡ tay đánh chết, cũng là chuyện thường xảy ra."

Hàn Nghệ nói: "Vậy không ai quản sao?"

Lưu Nga thờ dãi nói: "Những kỹ nữ như chúng ta thân phận ti tiện, nếu có thể thành danh, vậy còn tốt, không thành danh, sống hay chết, căn bản cũng sẽ không có người tới quản. Bây giờ là bởi vì chúng ta làm cho sự việc gây nên động tĩnh quá lớn, quan phủ mới đến kiểm tra. Nhưng đây đều là chuyện của ba năm trước đây rồi, cho dù là thật sự, quan phủ cũng không tìm thấy chứng cứ."

Bình Khang Lý này cho tới nay chính là mảnh đất không ai quản lý, truyện đăng tại bachngocsach, hơn nữa lại là nơi bướm hoa, vốn thị phi nhiều, đánh nhau ẩu đả, mưu tài sát hại tính mệnh thường xuyên xảy ra, án mạng một năm trong thành Trường An, có bảy phần là đến từ Bình Khang Lý.

Hơn nữa luật pháp quy định lỡ tay đánh chết nô tì, nghiêm trọng nhất thì cũng là đi đầy một nghìn dặm, hơn phân nửa đều là không giải quyết được gì.

"Đám người cận bã này."

Hàn Nghệ tức giận mắng một câu. Nhưng không hơn.

Kỳ thật không cần nói hiện tại, ở hậu thế những chuyện như thế này cũng không phải là không có.

Hàn Nghệ chỉ có thể thờ dãi, lại nói: "Tuy nhiên chuyện này đối với chúng ta mà nói, có thể tính là một chuyện tốt, không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm cũng không quý gõ cửa, những người này bình thường khẳng định làm không ít những việc thương thiên hại lý, hiện giờ quan phủ bắt đầu lời chuyện cũ ra rồi, bọn họ chắc chắn mỗi người đều cảm thấy bất an, hơn nữa với tình huống trước mắt này, hẻm Bắc này căn bản sẽ không có người tới, ta thấy bọn họ rất nhanh liền sẽ tìm tới cửa."

Lưu Nga gật gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ như vậy đấy, Hàn tiểu ca, một kẻ này của người thật đúng là cao."

Hàn Nghệ cười nói: "Là tỷ lợi hại, nhanh như vậy đã nói phục những nữ nhân kia giả ngây giả dại."

"Kỳ thật đây cũng không coi là cái gì... những nữ nhân này vốn chính là bị người lừa tới, hơn nữa đông chủ các nàng đều đối với các nàng vô cùng không tốt, đã sớm muốn chạy trốn rồi, cũng từng cầu xin rồi."

Tuy rằng nói như thế, nhưng Lưu Nga vẫn là không kìm nổi mà cười đắc ý, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, nói: "Ồ, đúng rồi, ta vừa rồi nghe Trà Ngũ nói, Hoa Nguyệt Lâu dường như cũng đang chuẩn bị làm kịch nói."

"Phải không?"

Hàn Nghệ ha hả cười.

Lưu Nga nói: "Người cười cái gì? Đây đối với chúng ta mà nói cũng không phải là chuyện tốt, hẻm Bắc này thanh danh vốn cũng không tốt, hiện giờ lại càng thêm không ai dám đến hẻm Bắc chúng ta rồi, nếu Hoa Nguyệt Lâu cũng làm kịch nói gì đó, có thể tất cả khách nhân kia đều chạy tới nơi bọn họ rồi."

"Tỷ đừng lo lắng."

Hàn Nghệ khinh miệt cười, nói: "Kỳ thật ta đã sớm liệu đến rồi, thứ tốt chung quy sẽ bị người bắt chước đấy, nếu Tào Tú ngay cả một chút ánh mắt này cũng không có, vậy chỉ có thể thuyết mình là tỷ vô dụng cỡ nào."

Tuy nhiên kịch nói này cũng không phải đơn giản như là mọi người tưởng tượng, không phải ai muốn cũng đều làm ra được, chỉ sợ bọn họ ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, tỷ chờ mà xem, có kịch nói của Hoa Nguyệt Lâu, mọi người mới có thể càng thêm quý trọng kịch nói của chúng ta. Khó trách ta trước kia luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, hóa ra là không có lá cây phụ trợ.

Đang lúc hai người nói chuyện với nhau, Trà Ngũ đột nhiên đi tới, nói: "Tiểu Nghệ ca, Trương Tôn công tử đến đây."

Hàn Nghệ nghe được mặt vẫn như mặt nước phẳng lặng, không có chút kinh ngạc nào, nói: "Mau mau mời vào."

Sau khi Trà Ngũ ra ngoài, hắn lại cho Lưu Nga một cái ánh mắt.

Lưu Nga ngẫm hiểu, lập tức quay trở vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 205: Ý không ở trong lời

Dịch: mafia777

Số lần Hàn Nghệ cùng Trương Tôn Diên giao tiếp không nhiều, nhưng hắn cũng biết Trương Tôn Diên không phải một người thích nói vô nghĩa, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, đây là rèn luyện cơ bản hàng ngày của một kẻ lừa đảo, cho nên hắn lựa chọn phương thức trực tiếp nhất.

Trên khuôn mặt yên tĩnh như nước giếng kia của Trương Tôn Diên đột nhiên lộ ra một tia ngây người, hiển nhiên y cũng không ngờ rằng Hàn Nghệ sẽ trực tiếp nói cho y biết như vậy, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, cười nói: "Hàn tiểu ca đang nói đùa đi."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Chuyện bực này ta sao dám đem ra để nói đùa, hết thảy đây đều là ta âm thầm an bài."

Trương Tôn Diên hơi hơi hí mắt nói: "Vậy tại sao ngươi phải làm như vậy?"

Hàn Nghệ nói: "Ta hy vọng có nhiều người hơn nữa có thể được xem 'Bạch sắc sinh từ luyện'."

Trương Tôn Diên thoáng gật đầu, dường như đã hiểu rõ hơn một ít.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Tuy rằng từ khi Phụng Phi Lâu chúng ta khai trương tới nay, không ít người đã dần dần quên cái xú danh ban đầu của hẻm Bắc này, giống Trương Tôn công tử ngươi cũng thường xuyên tới nơi này, nhưng đây chỉ là một hiện tượng mặt ngoài, thanh danh hẻm Bắc vẫn chưa có thay đổi, mặt khác còn có rất nhiều người không dám ở chỗ này rồi."

"Rất nhiều người?"

"Nữ nhân."

"Nữ nhân?"

Trương Tôn Diên hơi hơi nhíu mày.

Hàn Nghệ gật gù đầu nói: "Cứ theo giai thích của ta, kỳ thật nữ nhân cũng rất muốn tới nơi này xem 'Bạch sắc sinh từ luyện', nhưng xét thấy thanh danh hẻm Bắc, thì các nàng không thể nào tới đây, nhưng mà nữ nhân ở trong hẻm nhân là bộ phận không thể thiếu, hơn nữa nữ nhân ở trên một số vấn đề, dám nói điều mà nam nhân không dám nói, dám làm điều mà nam nhân không dám làm, nếu nữ nhân bắt đầu thấy bất mãn đối với một số tập tục xấu, như vậy có lẽ có thể bù lại rất nhiều phương diện không đủ."

Tuy rằng trước mắt mà nói, nữ nhân là một quần thể yếu thế, nhưng nếu tập trung lại, ta nghĩ có lẽ có thể tạo được hiệu quả làm người ta không tưởng tượng nổi. Nhưng nếu không trừ đi giao dịch dơ bẩn ở hẻm Bắc này, thì nữ nhân không thể nào tới nơi này.

Trương Tôn Diên sau khi nghe xong, trầm ngâm một lát, ừ một tiếng: "Ngươi nói không sai, kỳ thật mấy muội muội của ta đều muốn đến xem vở 'Bạch sắc sinh từ luyện' này."

Nói đến đây, y cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng này đối với Hàn Nghệ mà nói, đã đầy đủ rồi, bởi vì như vậy thuyết minh Trương Tôn Diên đã ủng hộ Hàn Nghệ.

Nhưng điều Hàn Nghệ tò mò chính là Trương Tôn Diên vẫn chưa hỏi Hàn Nghệ tại sao lại thẳng thắn nói cho y biết như vậy, cùng với bước tiếp theo kế hoạch của Hàn Nghệ.

Tựa hồ đối với hết thảy y đều không cảm thấy tò mò.

Nhưng vào lúc này, Trà Ngủ lại đi đến, cả một đầu đồ mò hỏi: "Trương Tôn công tử, tiểu Nghệ ca, Trịnh công tử đến đây."

Trương Tôn Diên hơi sững sờ: "Trịnh Thiện Hành?"

"Vâng."

Trà Ngủ gật gù đầu.

Không thể nào, Trương An Thất Tử này thật đúng là có ăn ý, nhưng các ngươi làm như vậy, có từng suy nghĩ đến cảm thụ của ta hay không. Hàn Nghệ đầu tiên là nói với Trà Ngủ: "Mau mời Trịnh công tử tiến vào."

"Vâng."

Trà Ngủ vội vàng đi ra ngoài, từ khi Hàn Nghệ đến đây, khách nhân tới nơi này người này so với người khác lại lớn hơn, y làm quản gia thật đúng là phải cần thận nha.

Hàn Nghệ lại nói với Trương Tôn Diên: "Trương Tôn công tử, ta đánh bại đánh bại cùng Trịnh công tử có chút việc làm ăn."

Trương Tôn Diên cười gật đầu nói: "Thì ra là thế."

Nhưng cũng không nhiều lời, mà chỉ đứng dậy, đi tới cửa viện.

Y đã như vậy rồi. Hàn Nghệ đâu còn không biết xấu hổ mà ngồi tiếp, cũng khăn trương đứng dậy cùng đi tới.

Trôi qua một lát, đã thấy Trịnh Thiện Hành đi đến, vẫn là một thân quần áo mộc mạc, bước đi sang sảng không câu nệ.

"Tiểu đệ bái kiến Trịnh huynh, Trịnh huynh đã lâu không gặp rồi."

Trương Tôn Diên vươn người vái chào, vô cùng cung kính.

Đây hoàn toàn chính là chỗ mà Hàn Nghệ nghi hoặc nhất, Trương Tôn Diên này bỏ qua việc muốn đối phó sĩ tộc Sơn Đông, thì bất kể là đối với Thôi Tập Nhận, hay là Trịnh Thiện Hành đều lộ ra vẻ vô cùng tôn kính, kỳ thật chỉ bằng địa vị gia gia của y hiện giờ, y kiêu ngạo một chút, lại có ngại gì.

Nhưng ngược lại Hàn Nghệ cũng không trang trọng như Trương Tôn Diên. Chắp tay nói: "Hàn Nghệ gặp qua Trịnh công tử."

Trịnh Thiện Hành hướng tới hai người chắp chắp tay, lại hướng tới Trương Tôn Diên cười nói: "Hoá ra Trương Tôn người thật sự ở đây nha, trước đó ta nhìn thấy xe ngựa của người, còn tưởng rằng nhìn lầm rồi."

Trương Tôn Diên cười nói: "Ta định tới hỏi xem vở "Bạch sắc sinh từ luyện" khi nào thì diễn lại."

Trịnh Thiện Hành trong lòng hiểu rất rõ, ha hả nói: "Ta cũng không có nhã hứng như người, ta là vì một chút tục sự mà đến, ồ, gần đây ta cùng Hàn tiểu ca có một chút hợp tác làm ăn."

"Thì ra là thế." Trương Tôn Diên cười gật gật đầu, nhưng cũng không biểu lộ ra vẻ mặt y đã biết rồi, nói: "Nếu vậy ta liền cáo từ trước, để tránh quấy rầy đến các người đàm luận."

Trịnh Thiện Hành không bám vào một khuôn mẫu nói: "Đây chỉ là việc nhỏ, có cái gì mà quấy rầy với không quấy rầy chứ, đợi lát nữa chúng ta cùng đi đi."

Trương Tôn Diên gật đầu nói: "Như thế cũng tốt, ta cũng đã lâu chưa thỉnh giáo Trịnh huynh người rồi."

Một bên Hàn Nghệ càng nghe càng mơ hồ, thâm nghĩ, giữa bọn họ đến tột cùng là tình hữu nghị sâu đậm nha.

Hàn Nghệ cảm thấy Trương An Thất Từ bọn họ dường như cũng không giấu diếm đối phương bất cứ chuyện gì, giống như chính là người hỏi ta đáp, nhưng từ ở bên ngoài nhìn vào, bọn họ hẳn là đối địch

Không hiểu nổi!

Thật tâm không hiểu nổi a!

Trịnh Thiện Hành ha hả nói: "Hàn tiểu ca, ta thật vất vả đến chỗ người một chuyến, chẳng lẽ người liền định để cho chúng ta đứng nói sao."

Hàn Nghệ ngẩn ra, vội hỏi: "Hai vị mời vào phòng ngồi, vào phòng ngồi."

Hàn Nghệ mời hai người vào trong phòng, lại rót trà nóng cho bọn họ.

Trịnh Thiện Hành cũng không phải là một người quanh co lòng vòng, nói ngay vào điểm chính: "Hàn tiểu ca, hiện giờ việc này đã truyền đi ồn ào huyên náo, ta nghe nói quan phủ cũng đã tham dự, hiện giờ không người nào dám tới Phụng Phi Lâu, người định làm như thế nào?"

Bọn họ hợp tác giờ mới bắt đầu, kết quả là gặp phải chuyện phiền toái này, Trịnh Thiện Hành tất nhiên vô cùng sốt ruột.

Hàn Nghệ cười nói: "Trịnh công tử, không được sốt ruột, việc này đối với việc hợp tác của chúng ta mà nói, chưa chắc đã là một chuyện xấu."

Trịnh Thiện Hành ồ một tiếng: "Lời là thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Bởi vì ta muốn nhân cơ hội mua hết cả hẻm Bắc này."

Trịnh Thiện Hành kinh ngạc nói: "Người muốn mua hết cả hẻm Bắc này?"

Hàn Nghệ gật gật đầu.

Trưởng Tôn Diên cũng hơi nhũn hạ lỏng mày, Hàn Nghệ mới vừa rồi chỉ nói cho y, nguyên nhân làm như vậy, là muốn đuổi đi toàn bộ nhưng họ cả thể ở đây, chứ không hề nói muốn mua hạ cả hẻm Bắc, nói: "Cho dù ngươi muốn mở rộng Phụng Phi Lâu, cũng không cần mua hết cả hẻm Bắc này chứ, ngươi có thể xây dựng thêm về hậu viện bên này."

Hàn Nghệ cười nói: "Ta mua xuống cả hẻm Bắc, mục đích không phải là vì xây dựng thêm Phụng Phi Lâu. Mà là ta muốn tạo ra một hệ thống thương nghiệp hoàn chỉnh đủ để gánh vác được kịch nói của Phụng Phi Lâu."

Trịnh Thiện Hành nói: "Một hệ thống thương nghiệp hoàn chỉnh?"

Hiển nhiên trình độ của y vẫn không thể lý giải một câu nói kia.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đúng vậy, hiện giờ Phụng Phi Lâu phục vụ còn có rất nhiều chỗ không được như ý, mỗi ngày mọi người đến xếp hàng, mới bắt đầu thì còn chưa thấy gì, nhưng lâu dần, sẽ cảm thấy vô cùng buồn tẻ. Nhưng bốn phía dường như cũng không có những vật khác có thể chơi. Nếu bên này trên có cửa hàng, có rượu có mọi thứ, tạo ra một con phố buôn bán, thì mọi người có thể vừa đi dạo phố vừa chờ đợi, như vậy sẽ không cảm thấy buồn tẻ nữa."

Mặt khác, kịch nói có thể xúc tiến rất nhiều ngành sản xuất, tỷ như ta cùng Trịnh công tử hợp tác mua bán, hiện giờ bên ngoài thỏ đã bán sắp đến rồi, đây là ảnh hưởng mà kịch nói mang đến.

Còn có chính là ta tính toán ở trong này đặt rất nhiều quán rượu, quán trà. Truyện đăng tại bachngocsach. Chuyên môn bán đồ ăn cho người xem kịch, cũng giống với hạt dẻ này chẳng hạn, có thể vừa xem vừa ăn gì đó, tuy rằng những cửa hàng này sẽ hoàn toàn là để phục vụ kịch nói, nhưng kịch nói đồng thời cũng có thể trợ giúp những cửa hàng đó kéo tới nhân khí, đây là hỗ trợ lẫn nhau đây.

Trưởng Tôn Diên nói: "Nếu ngươi muốn làm như vậy, sao không đem Phụng Phi Lâu này dọn tới chợ Tây, hoặc là tới chợ Tây lại mở một gian tửu lâu nữa?"

Hàn Nghệ cười nói: "Bởi vì chợ Tây quy củ nhiều lắm, ở nơi đó kinh doanh buôn bán, sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế, mà Bình Khang Lý mặc dù là nơi thị phi, nhưng triều đình đưa cho Bình Khang Lý tự do rất lớn, mà ta sắp sửa tạo ra một thị trường buôn bán hoàn toàn mới, ta có thể cam đoan, trong vòng ba năm, Bình Khang Lý sẽ mang đến thu nhập từ thuế triều đình vượt qua cả chợ Tây."

"Điều này sao có thể?"

Trưởng Tôn Diên lắc đầu nói: "Chợ Tây chính là triều đình mở đấy, nơi đó gần như ôm đồm hơn phân nửa mua bán của Trường An ta. Ngươi chỉ là một thương nhân nho nhỏ, hơn nữa ngươi chỉ có được một hẻm nhỏ, điều này sao có thể."

Trịnh Thiện Hành đột nhiên ha ha cười.

Trưởng Tôn Diên kinh ngạc nói: "Vì sao Trịnh huynh bật cười?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Ta tự cười chính mình thật sự là ếch ngồi đáy giếng, khi Hàn tiểu ca cùng ta đánh cược, ta còn cho rằng ta sẽ không nhìn nhầm Hàn tiểu ca đâu. Nhưng thật không ngờ, năng lực Hàn tiểu ca còn hơn xa mong đợi của ta."

Trưởng Tôn Diên hiếu kỳ nói: "Đánh cược?"

Trịnh Thiện Hành lập tức đem chuyện cá cược với Hàn Nghệ nói với Trưởng Tôn Diên.

"Còn có việc này?"

Trưởng Tôn Diên khẽ mỉm cười, nói: "Như thế khá làm cho người ta chờ mong đấy."

Trịnh Thiện Hành nói: "Nhưng ta nghĩ ta chẳng qua chỉ là nhân tiện thôi."

Hàn Nghệ nói: "Trịnh công tử, ngươi nói như vậy, ta đây cũng không dám hợp tác với ngươi rồi, chúng ta phải nói là cường cường liên thủ."

Trịnh Thiện Hành khoát tay nói: "Ta làm đã mua bán nhiều năm rồi, tối đa cũng chỉ là nghĩ tới ở chợ Tây mở thêm mấy gian cửa hàng thôi, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới đi tạo ra một thị trường, ta đây ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, dựa vào điểm này, ngươi hơn xa ta."

Trưởng Tôn Diên cười nói: "Trịnh huynh, ngươi lại đánh giá thấp hán."

Trịnh Thiện Hành kinh ngạc nói: "Chỉ giáo cho?"

Trưởng Tôn Diên nói: "Tuy rằng ta chưa từng làm việc kinh doanh, nhưng việc này hán coi như là bí mật của Phụng Phi Lâu đi, nhưng hán cũng không chờ chúng ta hỏi, liền đều nói ra toàn bộ, hơn nữa còn nói làm người ta chờ mong như vậy, đây là ý không ở trong lời a."

Trịnh Thiện Hành thoáng sửng sốt, lại liếc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ mặt già đỏ lên, thầm nghĩ, xem ra ở trước mặt bọn họ, vẫn phải là nói dối nói càng thêm thật một chút nữa.

Trưởng Tôn Diên rất nói thẳng: "Chính ngươi cũng nói, triều đình cho Bình Khang Lý tự do rất lớn, chỉ cần ngươi không trái pháp luật, triều đình cũng sẽ không quản ngươi, nếu như ngươi trái pháp luật, ai cũng không bảo vệ được ngươi."

Hàn Nghệ vội hỏi: "Đúng, ta biết rồi."

Hắn nói như vậy, không phải là muốn khiến Trưởng Tôn gia cho hắn cái chỗ dựa, dù sao này Đường triều rất nhiều rùm rà quy củ, đặc biệt ở phương diện quy hoạch này, ngay cả dựng cái lầu hai, đều phải đi báo cáo quan phủ, nếu đứng ở trên lầu của ngươi, có thể nhìn thấy trong phòng người khác, nhất định phải dỡ xuống.

Trưởng Tôn Diên cười nói: "Tuy nhiên ngươi thật sự thành công, ta tin tưởng bất cứ người nào nghe được những lời này của ngươi đều sẽ cảm thấy tò mò, bao gồm ông nội của ta, nói thật, ta cũng không tin ngươi có thể làm được. Trịnh huynh, ngươi nghĩ sao?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Ta đương nhiên tin tưởng, hắn thành công, đối với ta không có chỗ xấu." Nói tới đây, y ngăn người, nói: "Không đúng nha, này nữ nhân diện không phải là ngươi âm thầm an bài đi?"

Hàn Nghệ về mặt oan uổng nói: "Đương nhiên không phải nha. Nói tới đây, hắn tạm ngừng, trầm ngâm nói: - Tuy nhiên chuyện này cũng không phải không liên quan đến chút nào, chính là bởi vì chuyện này, ta mới nghĩ tới điểm này, bằng không ta cũng không dám nghĩ như vậy."

"Vậy sao?"

Trịnh Thiện Hành hồ nghi liếc nhìn Hàn Nghệ, trầm nghĩ, tiểu tử này giáo hoạt, ta xem tám phần cùng hắn có quan hệ. Không khỏi lại nhìn về hướng Trưởng Tôn Diên.

Trưởng Tôn Diên cười khổ nói: "Trịnh huynh, ngươi chớ nhìn ta như vậy, ngươi cũng biết ta không thích nói chuyện của người khác."

"Không sao." Trịnh Thiện Hành mỉm cười một tiếng: "Cho dù phải cũng không sao cả, ta đã sớm nhìn khó chịu những người bên ngoài đó rồi."

Hàn Nghệ bắt đầu cười, trầm nghĩ, ngươi biết là một chuyện, nhưng ta có thừa nhận hay không lại là một chuyện khác. Đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, nói: "Ồ, Trưởng Tôn công tử, còn có chuyện, ta muốn mời ngươi giúp đỡ chút."

Trưởng Tôn Diên nói: "Chuyện gì?"

Hàn Nghệ nói: "Là như vậy, ta muốn trả lương cho ca kỹ, tôi tớ Phụng Phi Lâu chúng ta."

Trả lương chính là chỉ đem địa vị tiện nhân tăng lên thành lương nhân, người trong thanh lâu, trên cơ bản đều là người tiện, hoàn toàn không có tự do sinh sống, nhưng điều này cần tới quan phủ báo cáo, vô cùng nghiêm khắc, mà không phải chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó, bởi vì chuyện này còn liên lụy tới vấn đề hộ tịch, nếu như không có một chút quan hệ, thủ tục sẽ trở nên vô cùng phức tạp, Hàn Nghệ cũng không muốn chờ thêm một năm.

Trưởng Tôn Diên nói: "Chỉ cần nô tì của Phụng Phi Lâu ngươi không phải là thân mang tội, thì không có vấn đề gì."

Hàn Nghệ nói: "Đa tạ, đa tạ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Thu mua (Thượng)

Dịch: mafia777

***

Trịnh Thiện Hành và Trưởng Tôn Diên đều không phải người thích nói lời vô nghĩa, Trịnh Thiện Hành từ trước đến nay đều là có sao nói vậy, sẽ không đi quanh co lòng vòng, mà Trưởng Tôn Diên lại giữ chữ như vàng, dù sao Hàn Nghệ rất ít nghe thấy y truy vấn cái gì, ngươi nói, thì hắn nghe, ngươi không nói, hắn cũng tuyệt đối không hỏi thêm câu nào.

Có lẽ chính như những lời của y, y không thích nói chuyện của người khác, khẳng định cũng không thích hỏi chuyện của người khác.

Sau khi nói xong chuyện này, Trịnh Thiện Hành cũng chỉ là vô cùng lễ phép hàn huyên vài câu, sau đó liền cùng Trưởng Tôn Diên rời đi, không giống rất nhiều người, nói đến lúc cao hứng, hưng trí cao, uống chén rượu tâm sự và vân vân.

Kỳ thật Hàn Nghệ chém gió cũng đủ to rồi, ngươi có hỏi hay không, ý nghĩa không lớn, việc bọn họ có thể làm cũng chỉ là mỗi một mong chờ.

Hàn Nghệ một mực tiến bọn họ đến cửa, sau khi nhìn bọn họ rời đi, mới trở lại nội viện.

Còn chưa kịp thở, thì Lư Nga đó đã vội vàng đi tới: "Trường Tôn công tử và Trịnh công tử đi rồi?"

"Ừ."

"Bọn họ đều là vì chuyện hẻm Bắc mà tới sao?"

"Hiển nhiên, bằng không với thân phận của bọn họ, sẽ tìm đến ta nói chuyện phiếm sao?" Hàn Nghệ trợn trắng mắt nói.

Lư Nga vội nói: "Vậy người nói như thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Ta nói tình hình thực tế cho Trường Tôn công tử, còn Trịnh công tử ngược lại không có nói rõ, nhưng y hẳn là cũng đoán được."

"Người nói toàn bộ cho bọn hắn biết rồi?"

Lư Nga kinh hô.

Hàn Nghệ gật gù đầu.

"Tại sao vậy? Đây chính là chuyện trái pháp luật, người có thể nào dễ dàng nói cho bọn hắn biết." Lư Nga hoang mang nói.

Hàn Nghệ cười lắc đầu nói: "Trên đời này không có lời nói dối vĩnh cửu, là lời nói dối thì nhất định sẽ bị người ta nhìn ra, cho dù không phải hôm nay, cũng có thể là ngày mai, trừ phi chúng ta không ở mặt trên việc này mà thu lợi, có lẽ còn có thể giấu diếm ở bọn họ, chỉ cần bọn họ biết rằng chúng ta mua xuống cả hẻm bắc này, như vậy bọn họ liền nhất định sẽ biết."

Nhưng mà việc này cùng Trường Tôn gia không có quan hệ ích lợi chút nào, ta thật sự tìm không ra một chút lý do để giấu diếm y, mọi người là ưa thích người thông minh. Mà không phải một người tự cho là mình thông minh.

Kỳ thật Hàn Nghệ đối với thái độ của Trường Tôn gia vẫn luôn có điều băn khoăn, tuy rằng ngày ấy Trường Tôn Vô Kỵ đứng ra, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, chỉ có điều âm thầm chấn nhiếp một chút Thôi Tập Nhận. Nhưng cũng không có thả ra bất kỳ tin tức gì đến.

Nói cách khác, Trường Tôn Vô Kỵ đối với Hàn Nghệ vẫn luôn bảo lưu, loại bảo lưu này là có thể bất cứ lúc nào vứt bỏ Hàn Nghệ đấy.

Cái này đối với Hàn Nghệ mà nói, thật sự là có quá nhiều tính không xác định rồi, hẳn nhất định phải đạt được tín nhiệm của Trường Tôn Vô Kỵ. Chỉ cần như vậy, lòng của hắn mới có thể hơi chút thả lỏng, mà hắn vô cùng hiểu được, làm một đại nhân vật giống như Trường Tôn Vô Kỵ, tuyệt sẽ không hy vọng thủ hạ của mình đều là một đám người máy ngu dốt, ông ta đương nhiên hy vọng thủ hạ của mình có thể vì chính mình phân ưu, nhưng so sánh với người ngu dốt, ông ta tuyệt sẽ không hy vọng vào người tự cho là mình thông minh.

Bởi vì người tự cho rằng mình thông minh, thường thường dễ dàng tự tung tự tác, người này là người thống trị không thích nhất.

Thông minh và tự cho là thông minh. Cái trình độ này Hàn Nghệ nhất định phải thật nắm chắc, một mặt hắn phải thể hiện ra năng lực của mình, một mặt lại phải thể hiện ra phẩm cách trung thành của mình.

Lư Nga tuy rằng không ngu muội, nhưng dù sao cũng là một vị phụ nhân, nàng vẫn là còn có chút khí chất của tiểu gia tử, chính là toàn nói điều tốt, chuyện xấu thì không dám nói, cũng không thể lý giải loại tâm tư này của Hàn Nghệ, nhưng Hàn Nghệ đều đã nói như vậy rồi, nàng đương nhiên không còn gì để nói. Nói: "Vậy Trịnh Công tử thì sao?"

Hàn Nghệ không muốn để Lư Nga biết loại quan hệ hỗn loạn này, nếu không thế nào cũng phải sợ tới mức nàng ngủ không yên, nói: "Trịnh công tử cùng ta từng gặp qua một hai lần, có chút quan hệ cá nhân. Lần này đến chỉ là xuất phát từ quan tâm, hơn nữa y cũng không biết tình hình thực tế."

Dừng một chút, hắn lại nói: "Hiện tại chúng ta không cần nghĩ đến bọn họ, đồ vật chúng ta muốn đạt được, cùng đẳng cấp bọn họ kém quá xa, hiện giờ việc bọn họ phải làm tốt là chuẩn bị tốt toàn diện việc thu mua."

Buổi sáng hôm sau.

"Tiểu Nghệ ca. Người người muốn gọi tới ta đã gọi tới rồi, nhưng nhưng, rất xin lỗi, ta cũng không gọi được đủ năm mươi người."

Trà Ngũ cúi đầu về mặt xấu hổ nói.

Hàn Nghệ nói: "Vậy người gọi được bao nhiêu người?"

Trà Ngũ nói: "Chỉ có hai mươi năm người."

Hàn Nghệ gật gù đầu, cười nói: "Cái này cũng không trách người, hiện giờ thanh danh bắc hẻm thổi thành như vậy, có thể đến nhiều người như vậy, đã là vô cùng tốt rồi, hơn nữa người không có tìm cớ, mà là dũng cảm gánh vác thất bại, cái này đã rất không tồi. Bọn họ ở nơi nào?"

Trà Ngũ nói: "Ồ trong lầu."

"Đi thôi, đi gặp bọn họ."

"Vâng."

Hàn Nghệ và Trà Ngũ đi vào trong lầu, chỉ thấy hơn hai mươi người đứng ở trên võ đài, có nam có nữ, hơn phân nửa đều là gương mặt non nớt, chỉ có hai khuôn mặt cũ, mỗi người đều là xanh xao vàng vọt, không có biện pháp, vốn dĩ nghèo, muốn bộ dạng mập mập trắng trắng, kia nhất định phải có thiên phú của Hùng Đệ.

Trừ đó ra, còn có đám người Hùng Đệ, Tiểu Dã, Tang Mộc.

Tang Mộc vốn dĩ ở chỗ này sửa chữa một ít ghế dựa, mà Hùng Đệ vừa nghe đến bọn họ Phụng Phi Lâu vừa lại có người mới tới, vì thế liền lôi kéo Tiểu Dã chạy tới, y thích quen thêm nhiều bằng hữu nữa.

"Vị này là đồng chủ Phụng Phi Lâu."

Trà Ngũ mặt nhìn hơn hai mươi người, chấp tay nói với Hàn Nghệ.

"Chào đồng chủ."

Hơn hai mươi người nom nớp lo sợ thi lễ một cái.

"Chào mọi người, ta gọi là Hàn Nghệ, từ Dương Châu tới, các người cũng đừng gọi đồng chủ nữa, liền theo bọn họ gọi ta là tiểu Nghệ ca đi."

Hàn Nghệ đơn giản tự giới thiệu một phen, lại nói: "Các người cũng không phải quá câu thúc, thoải mái một chút, làm thật tốt, nhiều thì ta không dám nói, nhưng ít nhất cam đoan các người áo cơm không lo."

"Cảm ơn tiểu Nghệ ca."

"Cảm ơn."

Hàn Nghệ cười nói: "Được rồi, được rồi, ta cũng không phải cho không các người, các người vẫn là phải làm việc đấy."

Nói xong hắn liền hướng tới Trà Ngũ và Tang Mộc nói: "Trà Ngũ, Tang Mộc, các người mang theo bọn họ đi ăn chút đồ đi."

"Hả?"

Trà Ngũ ngăn ra, y không nghĩ đến Hàn Nghệ nhanh như vậy đã nói xong rồi, bình thường tìm tới tở, đều là trái tam giáo huấn, phải tam giáo huấn đấy, giống nhau là thuần phục ngựa vậy, vừa thấy mặt, phải đem bọn họ thuần phục, làm cho bọn họ sợ chính mình.

Hàn Nghệ hỏi: "Còn có việc sao?"

"À, không có."

Trà Ngũ giật mình, lại hướng tới đám người kia nói: "Các người đi theo ta."

Hơn hai mươi người này cũng cùng giống như Trà Ngũ, có chút phản ứng không kịp, bọn họ vừa rồi đều vô cùng khâm phục, bởi vì từ trước tới nay bọn họ đều là những người này bị bóc lột, thái độ của Hàn Lập tùy ý như vậy, làm bọn họ ngược lại cảm thấy không thích hợp.

Lại không biết Hàn Nghệ là một người như vậy, hắn ngay cả mình cũng khó quản được, người còn muốn hắn đi quản người khác, vậy hắn thật sự sẽ phát điên rồi. Việc này hắn nhất định là giao cho Trà Ngũ, bọn Tang Mộc, hắn chỉ cần ra lệnh mà thôi, hắn thực đúng là đến giới thiệu bản thân, làm cho bọn họ nhận thức nhận thức chính mình. Chính là đơn giản như vậy.

Trà Ngũ trước giờ đều không đoán được tâm tư của Hàn Nghệ, y cũng quen rồi, vì thế liền dẫn hơn hai mươi lui xuống, mà Hùng Đệ, Tiểu Dã cũng lặng lẽ đi theo.

"Xem ra con đường mình muốn đi, còn rất dài à."

Hàn Nghệ dõi theo những bóng lưng gầy yếu kia. Liền lắc đầu than thở, ở hậu thế tuyển người, ở đâu cũng là cần hình thức có hình thức, cần học thức có học thức, các loại nhân tài chuyên nghiệp, nhưng bây giờ, nhân tài phải tự mình bồi dưỡng, bởi vì nhân tài hắn cần, bây giờ không có.

Thật sự là hao tổn tâm trí a!

Khi Hàn Nghệ đang chuẩn bị đi về, Lưu Nga đột nhiên đi tới. Có chút hưng phấn nói: "Hàn tiểu ca, Hồ Lão nhị đó đến rồi."

"Nhanh như vậy?"

Hàn Nghệ cười cười, nói: "Để cho gã tới đây đi, đi vào trong viện lại còn phải lãng phí nước trà."

Qua được một lúc, chỉ thấy Lưu Nga dẫn theo một gã béo trung niên đi tới, toàn bộ khuôn mặt, mắt lõm sâu, tóc tương đối thưa thớt, xem ra là tình dục quá độ, dáng người khá béo. Kỳ thật thời này địa chủ rất dễ nhận ra, béo hơn bình thường chính là địa chủ, gầy hơn bình thường chính là người nghèo.

"Hiếm có, thật sự là hiếm thấy nha. Hồ Nhị thúc, đã lâu không gặp rồi."

Hồ lão nhị vừa tới, Hàn Nghệ trên mặt là phong vân biến sắc, vô cùng nhiệt tình.

Hồ lão nhị dường như không nghĩ đến Hàn Nghệ sẽ nhiệt tình như vậy, còn thoáng xù ra, mới chấp tay nói: "Mạo muội thăm hỏi. Có chỗ quấy rầy, mong rằng Hàn tiểu ca thứ lỗi cho."

"Hồ Nhị thúc nói quá lời, mời ngồi." Hàn Nghệ lúc nói chuyện, tay chỉ về chiếc ghế bên cạnh.

"Đa tạ, đa tạ."

Ba người ngồi xuống.

Hàn Nghệ cười hỏi: "Không biết Hồ Nhị thúc hôm nay đến đây, là về việc gì?"

Hồ lão nhị xoa xoa tay nói: - Là như vậy, mấy ngày trước đây Phụng Phi Lâu các người không phải muốn mua tiểu viện kia của ta sao?

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Đúng vậy a, nhưng Lưu tỷ nói các người không muốn bán."

Hồ lão nhị thở dài: "Ta đây lúc ấy chỉ là không suy nghĩ kỹ càng, hiện tại ta suy nghĩ kỹ càng, nếu người vẫn còn muốn, ta có thể bán cho người."

"Hiện tại à?"

Hàn Nghệ mỉm cười một tiếng, liền không nói gì nữa.

Hồ lão nhị liếc qua Hàn Nghệ, dò hỏi: "Không biết Hàn tiểu ca có ý hay không?"

Hàn Nghệ nheo mắt nhìn Hồ lão nhị, lại cười một tiếng, nói: "Hồ Nhị thúc, có mấy lời ta nói rồi, người cũng đừng để bụng."

Hồ lão nhị ngượng ngùng nói: "Đương nhiên, đương nhiên, Hàn tiểu ca mời nói."

Hàn Nghệ thở dài một tiếng, nói: "Nói thật, lần này có thể tính là ta bị các người hại thảm rồi, Phụng Phi Lâu chúng ta đang chuẩn bị đại triển quyền cước, liền đụng tới sự việc này, hiện tại thì tốt rồi, ngay cả cửa cũng không mở được, nếu nói là kịch bản ta không tốt, thì ta đây cũng nhận, nhưng vấn đề không phải ra nằm trên người của chúng ta, đổi lại người là ta, người sẽ nghĩ như thế nào?"

Hồ lão nhị vừa lau mồ hôi, vừa nói: "Phải phải phải, Hàn tiểu ca người nói đúng rồi, việc này đích xác trách chúng ta, nhưng ta cũng không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, con mụ đó vô duyên vô cớ liền điên rồi, không nói gạt người, ta hiện tại ta còn không có biết rõ ràng đây là có chuyện gì, kỳ thật phát sinh loại sự tình này, ai cũng không muốn a!"

Gã nói đến phần sau, cũng cảm thấy rất ủy khuất.

Kỳ thật Hồ lão nhị này là một nhân vật lợi hại, nhưng hiện tại Hàn Nghệ phong đầu chính kinh, này vừa thấy mặt, tự thấp nửa thân.

Hàn Nghệ nói: "Việc này nói hết ra là có nguyên do, các người bình thường nếu đối tốt một chút với đám nữ nhân đó, thì ta thấy chưa chắc đã phát sinh loại sự tình này."

Câu nói này liền đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên trên người bọn họ.

Hồ lão nhị cúi đầu không lên tiếng, hiển nhiên cũng cho là như vậy.

Bọn họ không có khả năng liên tưởng từ chuyện này đến Hàn Nghệ, bởi vì làm thành như vậy, Phụng Phi Lâu mới là khổ chủ lớn nhất, sẽ không ai muốn khiến cho mình cũng không có việc làm, hơn nữa hiện giờ mới là thời điểm Phụng Phi Lâu vừa mới quật khởi, đây mới chính là điểm phi thường mấu chốt, đầu óc không có bị hỏng, thì cũng sẽ không làm như vậy, cho dù là quan phủ đều không nghĩ đến Phụng Phi Lâu, mà cũng chỉ là phải một người đến theo thường lệ hỏi thăm một phen.

Đừng nhìn làm như vậy giống như khá nguy hiểm, nhưng trên thực tế là an toàn nhất đấy.

Hàn Nghệ hơi hơi thoáng nhìn, nói: "Hiện giờ hẻm Bắc cũng đã như vậy, có thể buôn bán hay không cũng còn là ẩn số, người nói ta còn mua nhà của các người làm gì? Một năm nay còn phải giao không ít tiền thuế."

Bình Khang Lý tuy là mảnh đất không ai quản, nhưng thuế thì khẳng định là không trốn khỏi, hơn nữa thuế nơi này so với thuế bình thường cao hơn rất nhiều.

Hồ lão nhị vừa nghe, mặt lộ vẻ thất vọng, gã cũng liệu đến loại tình huống này, đang chuẩn bị mở miệng cáo từ, nhưng Hàn Nghệ đột nhiên lời nói

xoay chuyển nói: "Tuy nhiên."

Hồ lão nhị vội hỏi: "Tuy nhiên cái gì?"

Hàn Nghệ cười dài nói: "Tuy nhiên ta ngược lại thật ra muốn mua ca kỹ trong tay các người."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Thu mua (Hạ)

Dịch: mafia777

Không cần nhà, chỉ cần người?

Đừng nói tới Hồ lão nhị, ngay cả Luru Nga cũng trong lòng cả kinh, cái này hoàn toàn không giống như đã nói bạn lúc trước, nhưng nàng cũng không biểu lộ ra, bởi vì nàng hiểu rất rõ Hàn Nghệ rồi, người này nói chuyện luôn như vậy làm người ta không hiểu ra sao cả.

Hồ lão nhị nghe được đầy mặt hoang mang, liền giống như nhị trường hòa thượng không hiểu ra sao cả, rõ ràng mấy ngày hôm trước Luru Nga là tới chỗ bọn họ tìm kiếm mua tiểu viện của bọn họ, thế nào cho tới hôm nay liền biến thành mua người, không khỏi sững sốt một lúc, thật tâm không dám xác định, vì thế lại hỏi: "Hàn tiểu ca người người nói là muốn mua ca kỹ nhà ta?"

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Đúng là như thế."

Hồ lão nhị nói: "Đây là vì... ồ, xin thứ cho ta lăm miệng hỏi một câu, xin hỏi Hàn tiểu ca người vì sao phải làm như vậy?"

Hàn Nghệ thờ dài nói: "Hồ Nhị thúc, người cũng nhìn thấy tình hình của hẻm Bắc rồi, có thể tiếp tục làm ăn hay không, vẫn còn là ẩn số."

Hồ lão nhị gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, người còn mua người làm gì?"

Hàn Nghệ nói: "Ở đây không làm được, vẫn có thể đi địa phương khác làm à, không phải ta khoác lác, kịch nói của ta đây chỉ cần không để tại hẻm Bắc, để ở bất kỳ địa phương nào khác cũng có người xem. Tình hình hẻm Bắc hiện này, ta không thể không làm cái chuẩn bị khác, không nói gạt người, ta đã gọi người đi chợ Tây xem xem, có thể ở đó mua một cái tủ lâu không."

Dù sao bất kể như thế nào, việc mua bán này ta khẳng định còn sẽ tiếp tục làm, nhưng là nhân thủ liền biến thành một vấn đề, nhưng ca kỹ tốt, đều tại hẻm Trung và hẻm Nam, giá quá cao, trước mắt ta không lấy ra được nhiều tiền như vậy, nếu như các người nguyện ý, ta ngược lại có thể mua ca kỹ của các người.

Chuyện hẳn nói giống như thật vậy, thật đến mức không thể thật hơn, Luru Nga càng nghe càng hồ đồ, không phải đã nói là mua phòng ốc sao, như thế nào lại biến thành mua ca kỹ rồi.

Hồ lão nhị bộ dạng trầm ngâm một lát, hiện tại cả hẻm Bắc này tình hình như thế, việc làm ăn của bọn họ khẳng định làm không nổi nữa, nếu có thể thu được tiền về, thế thì chưa chắc là một chuyện xấu. Nói: "Vậy không biết Hàn tiểu ca có thể ra cái giá như thế nào?"

Hàn Nghệ dựng thẳng lên ba ngón tay.

Hồ lão nhị nhìn xong, thầm mắng, tiểu tử người thật đúng là dám nói, ba quán tiền mà muốn mua ca kỹ của ta. Nói: "Hàn tiểu ca, người ra giá cũng không khỏi quá thấp đi, ca kỹ nhà ta cũng là số một số hai ở hẻm Bắc."

Tuy rằng hẻm Bắc là nơi ti tiện, nhưng dù sao đây là thủ đô Trường An, ca kỹ dù ti tiện cũng biết chơi chữ đấy. Hơn nữa bộ dạng khẳng định cũng dễ nhìn hơn nữ tử bình thường, thậm chí có thể nói là do sinh nhầm chỗ rồi, vì vậy giá cả thì vẫn đắt hơn so với nô tì bình thường nhiều.

Hàn Nghệ cười nói: "Người hãy nghe ta nói hết trước đã."

Hồ lão nhị không có lên tiếng.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Ta đây trả ba quan tiền là giá cao nhất, chính là bộ đáng, đáng người thượng đẳng, ta mới bỏ ra ba quan tiền, kém một chút, ta chỉ có thể bỏ ra một hai quan tiền."

Hồ lão nhị nghe được suýt nữa vắng tục, giọng điệu không tốt nói: "Hàn tiểu ca nhất định là đang nói đùa rồi."

"Không không không, ta đang vô cùng nghiêm túc."

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Nếu như người cảm thấy giá này quá thấp. Vậy người đi ra bên ngoài hỏi một chút, nếu có thể bán được hai quan tiền, ta đều coi như người lợi hại."

Hồ lão nhị nghe được nhủ mày không nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Hiện giờ những lời đồn đại đó ở bên ngoài, chắc là người cũng đều nghe được cả, bây giờ đừng nói là bán, chỉ cần ca kỹ của người đứng ở trên đường cái, ồn ào một câu, ta là ca kỹ đến từ ngõ Bắc, ta dám cam đoan, mọi người nhất định là nghe tiếng mà trốn."

Vì sao những kẻ mê kịch nói không dám đến đây, là vì bên ngoài đều có lời đồn ca kỹ hẻm Bắc nhiễm phải loại quái bệnh, cho nên hiện tại giá thị trường của ca kỹ hẻm Bắc có thể nói là thấp tới tận đáy, cho dù là tặng, cũng không chắc có người dám nhận.

Hồ lão nhị nói: "Nhưng đây chẳng qua là đồn đại."

Hàn Nghệ thở dài: "Nhân ngôn đáng sợ nha! Đây chính là chuyện tối kỵ trong ngành của chúng ta."

Hồ lão nhị nhủ mày trầm ngâm nửa ngày. Nói: "Nhưng một khi đã như vậy, vậy tại sao người còn muốn mua vậy?"

"Vấn đề này hỏi thật hay."

Hàn Nghệ cười nói: "Phượng Phi Lâu chúng ta mặc dù cũng là thanh lâu, nhưng không giống với các người, chúng ta không cần dựa vào thân thể nữ nhân để kiếm tiền, ta mua lại đây, huấn luyện một chút. Ở trên đài làm một vài người đi đường hoặc là một nữ tỳ gì đó, sẽ không ai để ý cả. Nhưng nếu đám ca kỹ ở trong tay người, lại là bất đồng, khách nhân chỉ sợ đến ngay cả chạm cũng không dám chạm vào, không cách tám mươi một trăm bước đều không an toàn, làm sao còn dám làm cái chuyện hoan lạc."

Ta nghĩ phạm là người không có bạo tâm đến mức không có thuốc chữa, cũng sẽ không vì sự sung sướng nhất thời, mà ngay cả mạng cũng không cần, trừ phi hồ Nhị thúc người muốn mang đám ca kỹ đó đi xa tha hương, vậy thì coi như ta chưa nói gì. Chẳng qua ta cảm thấy chưa đến mức phải như vậy à, cùng với tiêu phí khí lực lớn như vậy, còn không bằng lại mua hai đứa về bồi dưỡng cẩn thận, nói không chừng còn có thể bồi dưỡng ra một danh kỹ.

Hồ lão nhị thực không thể phản bác, hiện tại ca kỹ hẻm Bắc đều có tiếng, nhưng đều là xú danh, hiện tại mọi người vừa nghe đến đại danh ca kỹ hẻm Bắc, đều nghe danh mà sợ, làm sao còn dám đến đây chơi bời.

Mấu chốt là Hàn Nghệ ra cái giá tiền này, rất tuyệt, so với nữ tỳ bình thường thì cao hơn một chút, nhưng so với ca kỹ lại thấp hơn rất nhiều.

Nói đến đây, Hàn Nghệ cũng không có nói nữa, chợt thấy một bên Lưu Nga nháy mắt với hắn, coi như đang hỏi, người tại sao phải làm như vậy.

Hàn Nghệ cho nàng một ánh mắt an tâm chớ vội.

Cái này nếu là bình thường, Hồ lão nhị chắc chắn sẽ không bán, giá này quá thấp, nhưng bây giờ mà nói, ngày nọ một tin tức về hẻm Bắc tuôn ra đến nay, quan phủ ba ngày hai đầu lượt phải người đến hỏi, giống như có nợ chưa trả, căn bản không có cách nào làm kinh doanh rồi, nói không chừng còn phải đem mình góp đi vào, gã hiện tại chỉ muốn mau chóng buông tay, rời xa chốn thị phi này, trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên nói: "Cái giá tiền này ta có thể nhận, nhưng ta có một điều kiện."

Hàn Nghệ nói: "Mời nói."

Hồ lão nhị nói: "Nếu người cần..., thì nhất định phải mua cả tiểu viện của ta."

Lưu Nga vừa nghe, bưng tỉnh đại ngộ, thiếu chút nữa không kìm được cười ra tiếng, thầm nghĩ, nói đến việc buôn bán, chính mình thật đúng là không thể so sánh với Hàn Nghệ.

Nhưng tiểu địa chủ giống như Hồ Lão Nhị, bên trong thành có nhà ở, truyện bạch ngọc sạch dịch, phạm là người hơi có chút vốn liếng, cũng sẽ không lựa chọn ở tại hẻm Bắc này, bởi vì nơi này vô cùng loạn, thường thường loạn đến cả nhân mạng, hiện giờ hẻm Bắc thối thành như vậy, gã còn cần cái nhà này làm gì, còn không bằng bán đi lấy tiền.

Hàn Nghệ lắc đầu bất mãn nói: "Ta nói rồi, nếu là trước đây, không cần người nói, tự ta sẽ đề xuất, nhưng bây giờ, ta lấy tiểu viện của người làm gì nha, cái này ta không thể mua."

Lưu Nga lúc này không hề cảm thấy nghi ngờ, biết Hàn Nghệ nhất định là muốn ép giá đây.

Hồ lão nhị đảo mắt, nói: "Cũng không thể nói như vậy, cho dù Hàn tiểu ca người muốn đi làm ăn ở chợ Tây, nhưng chợ Tây không cho ở lại đâu, người còn phải tìm phòng cho các nàng ở."

Bởi vì quan hệ tới quản lý việc quản lý phường thị, chợ đông và tây không cho phép ở lại đây.

Hừ, quả nhiên là gian thương, đầu óc chính là xoay chuyển mau. Hàn Nghệ trầm ngâm gật đầu nói: "Người nói có chút đạo lý." Ra về suy tư, một hồi lâu, hắn mới nói: "Người tính ra giá bao nhiêu?"

Hồ lão nhị hơi hơi trầm ngâm, nói: "Hai mươi quan tiền, cũng không thể ít hơn nữa rồi."

Lưu Nga nghe được mừng rỡ, cái giá tiền này cũng đủ thấp rồi.

Giá phòng ốc bình thường tại hẻm Bắc, tiểu viện của Hồ lão nhị ít nhất cũng phải đang giá ba mươi quan tiền, nhưng đây là căn cứ vào việc Bình Khang Lý khá đặc thù, ở trong này có thể buôn bán, có thể làm nhiều việc, luận về giá nhà Trương An mà tính, chỉ sợ cũng chính là hai mươi quan tiền, cái giá tiền này xem như tiền vốn rồi.

Bởi vì thời điểm ban đầu của nhà Đường, lương thực nhiều, tiền đáng giá, hai mươi quan tiền này là một khoản không ít tiền a!

Hơn nữa thời điểm Hồ lão nhị chiếm được nơi này, cũng chỉ bỏ ra vài quan tiền, dù sao ngay đó Bình Khang Lý vô cùng cần cỗi, tương đương gã vẫn đã kiếm được một khoản lớn.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Vầy hơi nhiều rồi, ta nhiều nhất chỉ có thể xuất ra mười quan."

Mười quan? Ngươi thật có thể nói ra được à!

Bản thân Lưu Nga cũng giật nảy mình.

"Hàn tiểu ca, cái giá ngươi đưa ra cũng quá ít rồi, mua bán cũng không phải là làm như ngươi."

Hồ lão nhị lắc đầu giống như trống bỏi, nói: "Ca kỹ của ta đã bán rẻ như vậy cho ngươi rồi, hiện giờ tiểu viện này giá cũng là đủ thấp, ngươi vẫn còn phải lại giảm mười quan tiền, như vậy không khỏi quá ức hiếp người khác rồi."

Mọi người nói là chuyện làm ăn, cũng không phải làm việc thiện, ta không ức hiếp ngươi, ta như thế nào kiếm tiền a! Hàn Nghệ cười nói: "Hồ Nhị thúc, tình hình hẻm Bắc hiện giờ là như vậy, cái này thì ngươi cũng biết đấy, chỉ đáng như vậy thôi."

"Như thế thật sự quá thấp."

Hồ lão nhị sắp khóc rồi, trước kia gã cho rằng mình là một cao thủ đàm phán giá rồi, nhưng lại không ngờ tới có kẻ so với gã đàm phán giá càng ác hơn, động một chút là giảm năm thành, như thế ai mà chịu nổi à, khế cắn môi, nói: "Mười lăm quan, thật sự không thể ít hơn nữa rồi, một văn cũng không có thể bớt nữa."

Nói đến phần sau, gã đột nhiên đứng lên.

Hàn Nghệ nhìn Hồ Lão nhị kích động, khoe miệng giật giật, nói: "Hồ Nhị thúc, ngươi đừng kích động như vậy nha, ngồi ngồi ngồi, chúng ta lại nói chuyện cho cẩn thận đã, câu nói kia nói như thế nào nhỉ, à, không buôn bán thì vẫn còn nhân tình à?"

Còn nói, còn nói tiếp, ta chỉ sợ là phải tặng tất cả cho ngươi rồi. Hồ lão nhị vẻ mặt kiên quyết nói: "Chính là cái giá này, ngươi không muốn thì thôi vậy."

Còn nhân tình gì, tự tôn đều bị tổn thương rồi.

Hàn Nghệ thở dài nói: "Thôi, thôi, dù sao chúng ta cũng là hàng xóm láng giềng, không cần phải vì một chút tiền mà làm mất đi tình cảm, được rồi, làm như lời ngươi."

Khi Hàn Nghệ nói ra những lời này Hồ lão nhị không khỏi thở dài một hơi, rõ ràng chính mình thiệt chết rồi, lại như trút được gánh nặng, lại nói: "Nhất định là tiền đồng, hơn nữa trong hôm nay phải xong."

Gã hiện tại thật sự không muốn ở lại chỗ này lâu hơn, chỉ muốn đi càng nhanh càng tốt, gã còn sợ Hàn Nghệ sẽ đổi ý.

Hàn Nghệ cười gật đầu nói: "Không có vấn đề."

Sau khi hai bên đàm phán xong, Hồ lão nhị liền cáo từ rồi, gã phải trở về chuẩn bị một chút, bởi vì gã vợ vả muốn đi.

"Hàn tiểu ca, ngươi thật sự là lợi hại, ta xem như phục ngươi rồi, cái giá này, chỉ sợ không còn cái gì nào thấp hơn được nữa"

Lưu Nga cười đến không ngậm nổi miệng.

Đây rõ ràng chính là muốn mua nhà, làm đến cuối cùng, phòng ốc lại đổi thành kém theo rồi.

Hàn Nghệ mỉm cười một tiếng: "Cái giá này cũng tính là thấp sao, nếu không có chúng ta cũng gấp khai trương buôn bán, cái giá này khẳng định còn có thể lại thấp hơn một chút, nhưng cũng không vấn đề gì, ngày khác nếu giá nhà hẻm bắc không tăng mười lần, thì vụ làm ăn này coi như lỗ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Các người tự do

Dịch: mafia777

***

Ở hậu thế có một loại hiệu ứng vô cùng trứ danh, chính là "Hiệu ứng quân bài Domino".

Mà lĩnh vực hay phát sinh loại hiệu ứng này nhất, chính là lĩnh vực kinh tế.

Lĩnh vực kinh tế ở hậu thế, mỗi ngày đều tràn ngập hiệu ứng Domino, bất kể là bất động sản, hay là thị trường chứng khoán, thậm chí ngay cả điện thoại di động.

Lão bằng hữu của Hàn Nghệ Peter Zhu, cho rằng "Hiệu ứng quân bài Domino" là một cách thuyết minh hoàn mỹ đối với nhân tính.

Nhưng bất kể là hiệu ứng, hay là nhân tính.

Hiện giờ, hiệu ứng Domino này đang chậm rãi lên men ở hẻm Bắc.

Tin tức Hồ lão nhị đem phòng ốc, ca kỹ ở hẻm Bắc bán cho Phụng Phi Lâu, rất nhanh liền truyền khắp hẻm Bắc, đương nhiên, đây là do Hàn Nghệ cố ý thả ra tin tức.

Đám địa chủ tâm tư đen tối nghe thấy tin tức này, tức khắc hoảng sợ, nếu Hồ lão nhị không đem phòng ốc bán cho Hàn Nghệ, bọn họ có lẽ vẫn tiếp tục kiên trì, chờ đợi cơ hội chuyển mình, nhưng hiện tại bọn họ đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn.

Ba ngày tiếp theo, Hàn Nghệ bận từ sáng tới tối, gần như không có cả thời gian để thở, nhưng cái này đối với một kẻ thu mua mà nói, không thể nghi ngờ là là một chuyện hạnh phúc, ít nhất hẳn ngay cả cửa cũng không cần ra.

Chiều tốt không sợ dùng đến lần thứ hai, bất kể là đàm phán với ai, Hàn Nghệ cũng chưa từng đề cập đến chuyện phòng ốc, đều là nói cần mua ca kỹ, hẳn làm như vậy đơn giản bởi vì giá ca kỹ là không có được giá trị lâu dài, chẳng khác gì là một loại tiêu hao phẩm, ca kỹ càng già lại càng không đáng giá tiền, thời gian hoàng kim của một ca kỹ cũng chỉ được vài năm.

Đây cũng là vì sao đám địa chủ đó vô cùng nguyện ý đem ca kỹ bán cho Hàn Nghệ, bởi vì sau một hai năm, ca kỹ không thể vì bọn họ kiếm tiền nữa, tương đương đồ bỏ ở trong tay rồi.

Nhưng bất động sản là có tăng giá trị, nếu để cho bọn họ biết rằng Hàn Nghệ là muốn mua phòng ốc, kia giá sẽ rất khó đàm phán, bọn họ chắc chắn sẽ không nhượng bộ quá nhiều.

Nhưng mà, một khi đám ca kỹ đều bán, thì những phòng ốc này còn có gì hữu dụng đâu? Còn không bằng bán.

Cho nên đám địa chủ lòng dạ đen tối này đều giống Hồ lão nhị, lựa chọn đem phòng ốc gộp với ca kỹ bán đi.

Người làm ăn nói chuyện làm ăn, bọn họ đều rất thông minh, biết lợi dụng ưu thế của mình, để vì chính mình tranh đoạt lợi ích lớn nhất. Bởi vì bọn họ đều không thấy hẻm Bắc có triển vọng tốt nữa, phòng ốc này liền trở thành trời buộc, phải biết rằng điều kiện tiên quyết để triều đình đối với Bình Khang Lý khoan dung, là bởi vì nơi này có thể mang đến cho triều đình một khoản thuế lớn.

Nhưng là bọn họ tuyệt đối không ngờ. Hàn Nghệ chủ yếu muốn là bất động sản, ca kỹ kỳ thật mới là nhân tiện.

Trong vòng năm ngày, Hàn Nghệ thành công thu mua mười tám gia đình hẻm Bắc, hơn nữa là toàn bộ, bao gồm ba mươi tám cái ca kỹ khế ước. Thậm chí cả những người đã mất tích, những thứ này đều là tặng, Hàn Nghệ đồng ý nhận, bọn họ đều rất vui mừng.

Sau đó Hàn Nghệ chỉ tốn bốn trăm quan, bình quân mỗi nhà trả cho hơn hai mươi quan tiền, cái này gần như chính là dùng một nửa giá liền mà mua được cả hẻm Bắc.

Cho đến hôm nay, Hàn Nghệ đã trở thành xứng đáng với cái tên vua hẻm Bắc.

Trải qua lần này, Lưu Nga đối với Hàn Nghệ là bội phục sát đất, có khi Hàn Nghệ nói mặt trời mọc đằng tây, nàng sợ rằng cũng sẽ rất tin không nghi ngờ.

Tại thời điểm Hàn Nghệ nói muốn mua cả hẻm Bắc. Nàng thật sự cho rằng Hàn Nghệ là đang nói đùa với nàng, nhưng trước sau không đến một tháng, Hàn Nghệ liền mua được cả hẻm Bắc.

Nhưng người muốn nói mưu kế của Hàn Nghệ cao minh sao?

Đó cũng không hẳn. Chẳng qua là làm ra mấy ca kỹ giả điên giả khùng, nhưng cái này lại là vừa tìm đúng chỗ tốt.

Chỉ sợ hiện tại đều không ai biết đây là Hàn Nghệ ở phía sau giờ trò quỷ, bởi vì Phụng Phi Lâu cũng bị liên lụy trong đó, không ai có thể tin tưởng tự

mình phá hoại việc làm ăn của mình, cho dù Hàn Nghệ mua được hẻm Bắc, thì cũng không có ai hoài nghi, bởi vì hẻm Bắc hiện tại chính là một đồng cứt chó thối, người ta ước gì cách thật xa. Người còn làm ăn ở đó, nói không chừng còn có thể cười Hàn Nghệ ngu xuẩn.

Đến tận cùng đây là một cái quyết định anh minh, hay là một quyết định ngu xuẩn, trước mắt vẫn không thể biết được. Dù sao buôn bán liên nhất định phải thừa nhận nguy cơ thất bại.

Trong Phụng Phi Lâu.

Gần trăm người đứng ở trước chỗ ngồi, những người này đều là người làm của Phụng Phi Lâu, phải biết rằng hai tháng trước, Phụng Phi Lâu tổng cộng mới có sáu người mà thôi.

Hàn Nghệ đi lên đài, mỉm cười nhìn người ở dưới đài, nói: "Chào mọi người. Ta gọi là Hàn Nghệ, nhân sĩ Dương Châu. Cha ta sở dĩ đặt tên ta là "Nghệ" là hy vọng ta lớn lên có thể chăm chỉ học tập, học được cái gì quán từ lục nghệ, vốn dĩ còn tính toán đặt tên là Hàn Lục Nghệ đấy, nhưng cha ta sau lại cảm thấy học lục nghệ, cái này quá khó khăn cho ta rồi, nhưng cầu ta có thể học được nhất nghệ, ông liền đủ hài lòng rồi. Nhưng rất là tiếc nuối, ta ngay cả nhất nghệ đều chưa có học được, sự khác biệt của hai cái tên, có lẽ chỉ là khiến cha ta bớt chút tiếc nuối."

Hồ hồ!

Không ít người thật sự là nhin không được, cười ra tiếng.

Mà Hùng Đệ, Tiểu Dã lại vui tươi hơn hờ mỉm cười, hai người bọn họ đương nhiên sẽ không sợ Hàn Nghệ.

Kỳ thật thật là có chuyện như vậy, Hàn Đại Sơn cảm giác mình sở dĩ chỉ có thể làm sai phu, nông phu, nguyên nhân đều là do cái tên này, vì thế liền kính nhờ Từ lão đặt giúp con mình cái tên giống như người đọc sách, vì vậy mới có cái tên "Hàn Nghệ" này.

Hàn Nghệ đảo mắt nhìn một lượt, ở dưới quá nửa số người đều là cúi thấp đầu xuống, trong lòng khe khẽ thở dài, nói: "Nếu như có thể mà nói, các người có thể ngẩng đầu nhìn ta, bằng không ta thật không biết việc ta đứng ở đây có ý nghĩa gì."

Không ít người lúc này mới thoáng ngẩng đầu lên, nhưng trong ánh mắt vẫn là lộ ra một tia sợ hãi, đặc biệt đám ca kỹ vừa mới tới, các nàng là ca kỹ hạ tiện nhất Trường An, bọn họ là không có tôn nghiêm đấy, hiện giờ chủ nhân thay đổi, nhưng thân phận của các nàng còn không có thay đổi, trong lòng đương nhiên sợ hãi, nếu chẳng may tân chủ nhân là một tên biến thái, thì biết làm thế nào.

Hàn Nghệ lại nói: "Nếu như có thể mà nói, có thể cho ta một chút vỗ tay không, coi như là cổ vũ, ta lần đầu tiên đứng trước mặt nhiều người như vậy nói chuyện, trong lòng có chút khẩn trương."

Hùng Đệ, Tiểu Dã hai người dẫn đầu vỗ tay, Tang Mộc, đám người Lưu Nga cũng ngay sau đó vỗ tay, theo sau mọi người đều vỗ tay.

Đội tiếng vỗ tay ngớt đi, Hàn Nghệ liên tục gật đầu nói: "Đa tạ, đa tạ, mặc dù qua nửa tiếng vỗ tay đều không có mang bất cứ tia sắc thái cảm tình nào, nhưng ta vẫn là vô cùng cảm tạ các người."

Nói xong hất gơ tay lên, nói: "Các người đều ngồi đi."

Hùng Đệ, Tiểu Dã hai tiểu tử kia lập tức ngồi xuống, bọn họ là những đứa trẻ rất nghe lời, nhưng những người còn lại cũng không dám làm, chủ nhân này vẫn còn đang đứng, bọn họ ngồi xuống, đây là cái đạo lý gì.

Hàn Nghệ lại nói: "Ngồi đi!"

Giọng điệu không khỏi tăng thêm vài phần.

Mọi người lúc này mới theo nhau ngồi xuống, nhưng lại như ngồi trên đồng lửa.

Hàn Nghệ nói: "Kỳ thật ta và các người không có gì khác nhau, đều là từ trong bụng mẹ đi ra, từ lúc sinh ra bắt đầu chính là làm người khom lưng, mỗi ngày mệt giống như con chó, nhưng ăn lại không bằng con chó, không ai coi ta ra gì, trong mắt bọn họ có lẽ ta so với chó còn không bằng.

Lúc ấy ta vô cùng hy vọng có người có thể đối đãi với ta như con người, bao nhiêu hy vọng mới có thể có được tôn nghiêm nghiêm nên có của một người. cho đến một lần có một công tử nhà địa chủ muốn cướp lấy tân hôn thê tử của ta, điều này làm cho ta ý thức được, ta không thể lại tiếp tục như vậy, ta phải ưỡn ngực để làm người.

Ở lúc đấy. Ta vẫn cho rằng có tiền có đất là có thể đạt được tôn trọng của người khác, vì thế ta liều mạng kiếm tiền. Được trời phù hộ, ta đã kiếm được rất nhiều tiền, ta từ một nông phu biến thành một địa chủ, ta mua được người nô tì đầu tiên. Ta giống các địa chủ khác. Dùng roi quát hấn làm việc, bởi vì ta cho rằng chỉ có như vậy mới nhận được tôn trọng.

Một tháng sau, ta để một người khác đi hỏi nô tì đó có tôn trọng ta hay không, câu trả lời của gã làm ta rất thất vọng, gã nói sợ ta, hận ta, duy chỉ có tôn trọng là không có đề cập tới. Ta cũng nghĩ có thể bởi vì người này rất ngu xuẩn, hoặc giả là ta làm còn chưa đủ, vì thế ta cùng người khác thay đổi một nô tì.

Lúc này đây ta liều mạng áp bách nô tì của ta, bóc lột gã. Ta thậm chí còn khiến gã làm từ sớm đến khuya, lại chỉ cho gã một bữa cơm ăn, nhưng kết quả càng làm ta thêm thất vọng, gã chẳng những không tôn trọng ta, còn chuẩn bị muốn giết ta, đương nhiên, gã cũng không có thành công, nhưng sau đó bỏ

chạy mất.

Ta rất buồn rầu, tại sao phải biến thành như vậy, ta nghĩ ta trời sinh tiện dân. Sẽ không thể nào có người tôn trọng ta, ta thậm chí đem trách nhiệm quy tội lên trên cha mẹ ta.

Lúc ấy ta thật sự nản lòng thoái chí, ngồi ở bên phố uống rượu, đột nhiên có tên ăn mày đi lên hỏi ta có thể bỏ thí một miếng cơm không. Ta ngay cả nhìn đều không thèm nhìn gã một cái, liền cho gã mấy văn tiền. Gã cảm tạ xong rồi đi.

Mấy tháng về sau, ta bởi vì không lòng dạ nào làm việc, miệng ăn núi lở, trở nên nghèo rớt mồng tơi, đành phải đi bờ sông giúp người ta trông thuyền. Biến thành người hạ tiện, lúc ấy ta đã nhận mệnh rồi, ta nghĩ rằng mệnh của ta chính là vậy, nhưng một ngày ta gặp được một kẻ có tiền, gã vừa thấy được ta, liền mời ta ăn cơm, còn cho ta không ít tiền, đem ta coi là thượng khách, đối với ta chiếu cố chính là không thiếu xót gì.

Ta lúc đấy thật sự cho là gã là Phật tử hóa thân, đến phố độ chúng sinh, ta liền hỏi gã, người tại sao phải đối tốt với ta như vậy, đối với ta tôn trọng như vậy, gã nói cho ta biết, gã ban đầu ở trên đường ăn xin, trên cả con đường duy chỉ có ta cho gã tiền, giúp gã vượt qua cửa ải khó khăn, gã vẫn luôn tìm ta, hy vọng có thể báo đáp ta.

Ta sau khi nghe xong, búng tỉnh đại ngộ, kỳ thật muốn đạt được sự tôn trọng của người khác vô cùng đơn giản, liền đầu tiên người phải tôn trọng người khác trước, tôn trọng là từ hai phía. Ta dám đánh cược, các người dưới ngời đấy, không có một ai thật tâm tôn trọng chủ nhân trước kia của các người, bởi vì bọn họ cũng không có tôn trọng người, bọn họ coi các người giống như súc vật bán cho người khác."

Dưới đài những người đó nghe được kinh ngạc không nói gì, nhưng hốc mắt đã hơi hơi ươn ướt.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Tôn trọng, tôn nghiêm, cái này chính là ta suốt đời theo đuổi, đây chính là mục đích ta mở Phụng Phi Lâu, ta hy vọng mỗi người đều có thể tôn trọng ta, như vậy ta đầu tiên cần phải làm là tôn trọng mỗi người, trong chuyện này đương nhiên cũng bao gồm các người, nếu ta có thể ngồi nghe các người đàn hát, chỉ huy các người làm việc, đồng dạng các người cũng có thể ngồi nghe ta nói về chuyện của ta, chỉ ra chỗ sai lầm của ta, ta cũng không hy vọng các người mỗi ngày ngủ trên giường duy nhất chuyện muốn làm chính là nguyên rủa ta."

Nói tới đây, hắn đột nhiên hướng bên cạnh vẫy vẫy tay.

Trà Ngũ mang vài tờ bảo và cầm một đồng lớn thẻ tre, vài trắng tràn ngập chữ màu đen.

Hàn Nghệ chỉ vào đồng thẻ tre, vài trắng nói: "Những cái này chính là văn tự bán mình của các người."

Dưới đài hơn phân nửa người nhìn đến mấy thứ này, đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Hàn Nghệ cười nói: "Nhưng ta không cho rằng chúng nó còn có lý do để tồn tại nữa, bởi vì chúng nó sẽ trở ngại việc tôn trọng giữa chúng ta." Nói xong hắn liền hướng Trà Ngũ nhìn một cái.

Bọn Trà Ngũ lập tức đem mấy thứ này để cạnh cái vạc đã sớm để trên đài, bên trong lửa đỏ đang bùng cháy.

Rắc...rắc... Vài tiếng.

Chỉ thấy Trà Ngũ đem đồng thẻ tre, vài trắng đó toàn bộ ném vào trong vạc, ngọn lửa nháy mắt bị ép tới nơi nơi tán loạn.

Dưới nhất thời phát ra một trận tiếng kinh hô, mỗi người trên mặt đều tràn ngập khiếp sợ, đây quả thực là làm người ta khó có thể tin, có người dùng hai tay ôm đầu của mình, có người véo bắp đùi của mình, có người yên lặng nước mắt chảy xuống.

Hàn Nghệ lại lấy từ trong ngực ra một tấm vải trắng viết đầy chữ màu đen, nói: "Đây là công văn quan phủ phê chuẩn các người hoàn lương. Từ bây giờ trở đi, các người tự do rồi, các người có thể lựa chọn rời khỏi hoặc là lưu lại, các người có thể làm bất kỳ chuyện gì các người muốn, tóm lại, các người tự do rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Đây là một con kim quy

Dịch: mafia777

Các người tự do rồi.

Đừng thấy đây chỉ là năm chữ, nhưng chính năm chữ này, lại là thứ mà nhân loại theo đuổi mấy ngàn năm, cho dù là xã hội mà Hàn Nghệ nhận thức trước kia, nhân loại cũng vẫn bước trên con đường theo đuổi tự do.

Năm chữ này nói lên điều gì?

Tất cả!

Hết thầy của tất cả.

Trong lầu một mảnh an tĩnh.

Đây là đang nằm mơ sao?

Kỳ thật thiêu hủy khế ước bán mình, thì vẫn chỉ là đại biểu bọn họ không còn chịu Hán Nghệ quản thúc, nhưng đạo pháp lệnh đó trong tay Hán Nghệ do quan phủ ban bố, lại hoàn toàn tuyên cáo bọn họ đã tự do.

Đương nhiên, loại này tự do này vẫn là hạn chế ở dưới xã hội phong kiến, bọn họ vẫn còn là dân chúng của Hoàng đế, hoặc nói là người hầu.

Nhưng điều này đối với bọn họ mà nói, đều đã đầy đủ rồi, bọn họ không còn là tiện tỳ, hơn nữa căn cứ theo luật pháp Đường triều, người hoàn lương, là không thể lại tùy ý áp bức về tiện nhân, mặc dù trên thực tế vẫn là có khả năng đấy, nhưng các nàng vẫn là nhận được sự bảo hộ nhất định.

Cái này thật sự là một phần đại lễ a!

Không ai nghĩ đến Hán Nghệ mới lên, liền cho bọn hắn niềm vui lớn đến bất ngờ như vậy.

Nước mắt vui sướng không tiếng động chảy xuống, ngay cả Lưu Nga mặt cũng kích động hẳn lên.

Trong nước mắt chứa đầy niềm vui và không thể tin nổi.

Hán Nghệ nhìn về mặt ngây ra của bọn họ, khóe miệng hơi lộ ra một nụ cười, hẳn hướng tới chính là tự do, hẳn cho rằng tự do cũng là tương hồ, nếu toàn bộ thế giới chỉ một mình hắn tự do tự tại, thì cũng không phải là tự do, hẳn tuyệt sẽ không nuôi dưỡng một đám nô lệ tại bên người, đây không phải nói hẳn là một đáng cứu thế, chỉ có điều tính cách của hắn như thế.

Tuy nhiên, Hán Nghệ cũng không quá ưa thích loại không khí này, quá thương cảm rồi, vì thế cười nói: - Ta chưa bao giờ đứng trước mặt nhiều người nói qua nhiều lời như vậy, nhưng ta đã cho rằng những lời vừa rồi của ta có thể nhận được một tràng vỗ tay lớn, không nghĩ tới vẫn cùng với dự đoán kém không ít, xem ra thực tế và giấc mộng cuối cùng là hai việc khác nhau nha.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe được hậu trường truyền đến một tiếng phù, theo sau lại nghe được hậu trường vang lên một tiếng vỗ tay trong trẻo, tiếng vỗ tay này cũng đánh thức người đang ngồi, tất cả mọi người không tự chủ được đứng lên vỗ tay.

Trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

So với tràng vỗ tay trước đó. Trong tiếng vỗ tay này nhiều hơn một vật, đó chính là tôn trọng.

Hán Nghệ ánh mắt nhìn thoáng qua phía sau, thầm nghĩ, là bọn họ nha!

Vỗ tay tiếp tục rất rất lâu. Nếu không có Hán Nghệ đưa tay ra hiệu đủ rồi, phỏng chừng còn tiếp tục kéo dài nữa, tiếng vỗ tay dừng lại, một ca kỹ nói: "Hán tiểu ca, nếu chúng ta nguyện ý đi theo ngươi. Ngươi sẽ thu lưu chúng ta sao?"

Các nàng chỉ là một đám nữ nhân mà thôi, tuy nói trong các nàng có tuyệt đại bộ phận không muốn làm cái ca kỹ tiện này, nhưng ngoài cái đó ra, các nàng cũng không có con đường mưu sinh nào khác, cho tới cuối cùng, các nàng vẫn là chỉ có thể phiêu dạt ở nơi phong trần này, cùng vì như thế, các nàng đương nhiên hy vọng có thể đi theo Hán Nghệ.

Tuy rằng các nàng cũng chỉ gặp qua Hán Nghệ vài lần, nhưng chỉ bằng Hán Nghệ đem các nàng mua xuống, sau đó lại đem đốt vẫn tự bán mình của các nàng. Vị chủ nhân này tuyệt đối xứng đáng để đi theo.

Ca kỹ còn lại cũng đều tỏ vẻ hy vọng Hán Nghệ thu nhận và giúp đỡ các nàng.

Hán Nghệ cười nói: "Tại thời khắc này ta vô cùng nguyện ý."

Nói tới đây, hắn dừng một chút, lại nói: "Nhưng ta không thích cái từ ngữ thu nhận và giúp đỡ này. Ta vừa rồi làm như vậy, chỉ hy vọng chúng ta tôn trọng lẫn nhau, văn hóa Phụng Phi Lâu của chúng ta cũng căn cứ bình diện tôn trọng lẫn nhau, thực sự không phải là muốn biểu đạt ta là một thích làm việc thiện giúp đỡ người khác, khụ khụ, tuy rằng ta là người như vậy, nhưng đây không phải chủ đề hôm nay."

Nghe đến đó, mọi người lại mơ hồ. Cái này còn không phải là làm việc thiện, thì cái gì mới là làm việc thiện?

Hán Nghệ tiếp tục nói: "Nói cho cùng Phụng Phi Lâu chúng ta vẫn là mở cửa buôn bán đấy, nếu các ngươi muốn lưu lại, cũng được. Nhưng là nhất định phải lao động đấy, ta cũng không có năng lực nuôi dưỡng các ngươi cả đời, các ngươi cuối cùng là phải dựa vào cố gắng của mình nuôi sống chính mình, nhưng ta có thể cung cấp các cho ngươi một nơi để cố gắng."

Mọi người sắc mặt lại là căng thẳng, xem ra việc này còn không phải đơn giản như vậy.

Hàn Nghệ cũng nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi kia trên khuôn mặt mọi người, khẽ mỉm cười nói: "Các người chớ có lo lắng. Chúng ta Phụng Phi Lâu hết thảy đều là căn cứ vào bình đẳng, tôn trọng, ta mặc kệ người ngoài nhìn chúng ta như thế nào, nhưng ở trong này, người cùng mỗi người đều là giống nhau, mọi người đều là người, đều là từ trong bụng mẹ mà ra cả."

Vì thế nói thu nhận các người, ta càng ưa thích dùng cái từ cam kết hơn, là ta mời các người tới giúp ta, nếu các người đáp ứng, giữa chúng ta là một loại quan hệ thuê mướn, hơn nữa là quan hệ thuê mướn tuyệt đối bình đẳng.

Trước đó, các người có thể yêu cầu hết thảy, bao gồm trả thù lao, cùng với cam kết của các người, các người có thể tự mình đòi quyền lợi mà các người mong muốn, đồng dạng, ta cũng có thể. Nếu người xem ta khó chịu, người có thể bỏ ta, đồng dạng, nếu ta xem người khó chịu, ta đồng dạng cũng có thể cho người đi.

Đương nhiên, nếu các người cố gắng làm việc, ta sẽ không đuổi người đi, ta cũng sẽ cho các người đầy đủ tiền, cho các người luyến tiếc bỏ ta. Các người là đang giúp làm việc, nhưng hơn nữa là giúp chính các người làm việc. Tóm lại, các người cùng ta là bình đẳng.

Mọi người nghe được đều là vẻ mặt mờ mịt.

Hàn Nghệ hiểu, lấy nhận thức của bọn họ, là rất khó lý giải ý nghĩa tự do và bình đẳng, cái này cần có thời gian đấy, cho nên hắn cũng không quá sốt ruột, cười nói: "Chút nữa ta sẽ phái người giúp các người làm thủ gia nhập, lúc đó các người nguyện ý gia nhập hay không, toàn bộ do ý thích của các người.

Mặt khác, ta còn là muốn cường điệu một chút, Phụng Phi Lâu chúng ta tuy rằng mang tiếng thanh lâu, nhưng tuyệt sẽ không đề cập giao dịch tình sắc, đây là điểm mấu chốt của ta, khi mà chúng ta giúp đỡ các người, thì các người cũng phải hiểu được tự ái.

Tại thời khắc vạn tự bán mình của các người bị thiêu hủy, quá khứ của các người đồng dạng cũng bị thiêu hủy rồi, ta hy vọng các người có thể đem cái này coi là sinh mạng lần thứ hai của chính mình, dùng để đền bù tiếc nuối của mình trước kia. Quá khứ đó, chúng ta hãy để cho nó qua đi, không cần nhắc lại, chúng ta cũng không hy vọng các người bất cứ kẻ nào lại đề lên, phải hiểu được tôn trọng riêng tư của người khác."

Nói xong, hai tay của hắn hợp lại, nói: "Tốt lắm, hôm nay ta liền nói tới đây thôi, về phần làm thế nào để gia nhập Phụng Phi Lâu chúng ta, nam tìm Trà Ngũ, nữ có thể tìm Lưu tỷ, Mộng Nhi các nàng, các nàng sẽ giải đáp toàn bộ cho các người."

Mặt khác, hôm qua ta đã cho người mua đủ nhiều đồ ăn, hiện tại đang chồng chất tại trong phòng bếp, các người xem tự mình làm thế nào, ta không quản các người, dù sao tự mình áng chừng chạy đi, không, làm đồ ăn, khó hơn ăn nữa cũng phải ăn xong cho ta, không cho lãng phí.

Nói xong, hắn chấp chấp tay, nói vài tiếng tạ ơn, liền hướng hậu trường mà đi.

Dưới đài lại vỗ tay không ngừng.

Hàn Nghệ đi vào hậu trường. Hướng đến ba người phía trước, nói: "Vương công tử, Thiếu công tử, Dương cô nương, sao các người lại tới đây? Trong lòng cũng thờ dài một tiếng. Xem ra Phụng Phi Lâu nhà ta chính là nhà vệ sinh công cộng, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đều không cần gõ cửa đấy, thật sự có ông chủ như thế nào, liền có công nhân như vậy, đều là open như vậy."

Dương Mông Hạo nói: "Còn không phải tỷ của ta nghe được chuyện phát sinh tại Ngõ Bắc, lo lắng cho người, cho nên mới bảo ta mang nàng tới, chẳng qua ta cảm thấy tỷ của ta cũng quá buồn lo vô cớ rồi, người một đại nam nhân tại đây Bình Khang Lý có thể ăn phải thiệt thòi gì chứ, coi người không phải vẫn rất tốt sao."

Dương Mông Hạo nói làm người ta nhưc đầu phiền não.

Tên ngu ngốc này, nói chuyện luôn là làm người ta tức giận như vậy, cho dù là nói thật. Hàn Nghệ liếc mắt một cái nhìn Dương Phi Tuyết đầy cảm kích, lại cực kỳ khiếm tốn nói: "Thiếu công tử quá khen. Ta là người yếu đuối nhất gan, cho dù là nữ nhân cũng có thể ức hiếp ta, không giống Thiếu công tử người, rồng trong loài người, đến nơi này, đó là như cá gặp nước, vui sướng cực kỳ.

"Hàn Nghệ, lời này của người thật sự là rất đúng, không phải ta khoác lác, tại Bình Khang Lý này. Ai mà không biết Dương Mông Hạo ta, Đám tiểu nương tử đó đều là mỗi ngày ngóng trông ta, mỗi lần ta đi rồi, lại luôn không cho ta đi. Thật sự là rất phiền não."

Dương Mông Hạo cười ha hả nói, tên ngu xuẩn này tính tình vô cùng thích phóng đại, không kìm được, lúc chém gió, liền đắc ý vênh vảo rồi, lại quên Vương Huyền Đạo và Dương Phi Tuyết vẫn còn đang ở đây.

Vương Huyền Đạo nghe được vậy không kìm được mỉm cười. Nhưng cũng không nói gì thêm, trong mắt y, Dương Mông Hạo chính là một đứa trẻ thôi, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ.

Hàn Nghệ cười gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Dương Phi Tuyết hai mắt bắn ra một đạo ánh sáng lạnh, ngoài miệng lại nói: "Không thể tưởng được tiểu Mông người lợi hại như vậy, ta đây khi về phải nói cho Nhị bá mẫu, nói tiểu Mông ở bên ngoài rất có tiền đồ đấy."

Dương Mông Hạo vừa nghe, đột nhiên bừng tỉnh, cả người cảm thấy lạnh run, vội vàng nói: "Tỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng nói cho mẹ ta, bằng không ta sẽ xong đời."

Dương Phi Tuyết hừ một tiếng nói: "Ngươi tuổi còn nhỏ, đã lưu luyến nơi ong bướm này, sau này còn như thế nào."

Dương Mông Hạo nói: "Tỷ, tỷ hiểu lầm ta rồi, ta tới nơi này kỳ thật chính là nhìn thấy mấy tiểu nương tử này rất đáng thương, liền tới đây bồi tiếp các nàng giải tỏa nỗi buồn, ta kỳ thật rất thuần khiết đấy. Thật sự."

Ngươi không phải chứ, những lời không cần mặt mũi như vậy cũng nói ra được, ngươi mà nói muốn thuần khiết..., vậy tỷ ngươi chẳng phải thành thánh mẫu rồi. Hàn Nghệ âm thầm khinh bỉ Dương Mông Hạo.

Dương Mông Hạo cũng không có sức mà đề ý đến ánh mắt đầy khinh bỉ của Hàn Nghệ, khẩn cầu nói: "Tỷ, tỷ phải tin tưởng ta nha, cho dù tỷ không tin ta, cũng nhớ đến ta nhiều lần mạo hiểm có thể bị cha nhốt lại, dẫn tỷ đi ra cùng với Hàn Nghệ tương hội, tha ta lần này đi."

Vương Huyền Đạo nghe một trận kinh ngạc, cổ quái nhìn Hàn Nghệ.

Tương hội? Đây con mẹ nó là báo thù hay uy hiếp đây! Hàn Nghệ khẩn trương nói: "Thiếu công tử, chú ý dùng từ, chú ý dùng từ."

Dương Mông Hạo nói: "Chú ý dùng từ cái gì."

Dương Phi Tuyết đỏ mặt trách mắng: "Tiểu Mông, ngươi chó có nói bậy."

Dương Mông Hạo nói: "Vậy thì tỷ đừng có mách mẹ đệ nhé."

Dương Phi Tuyết cũng là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, nói: "Lần này coi như xong, nếu còn có lần tới, ta nhất định phải nói cho nhị bá mẫu, Hàn Nghệ, ngươi phải giúp ta lưu ý một chút, nếu là phát hiện tiểu Mông ở trong này làm xằng làm bậy, nhất định phải nói cho ta biết."

Hàn Nghệ lập tức nói: "Cái này là nhất định rồi."

Dương Mông Hạo kích động nói: "Hàn Nghệ, ngươi không thể không giảng nghĩa khí như vậy à."

"Ừ?"

Dương Phi Tuyết trừng mắt.

Dương Mông Hạo ngược ngừng nói: "Ta chính là cảm thấy không cần thiết phải như vậy, tỷ, tỷ sẽ không phải ngay cả ta cũng không tin à."

Dương Phi Tuyết nói: "Đệ ba lần bốn lượt gạt ta, bảo ta như thế nào tin tưởng đệ."

Dương Mông Hạo nhỏ giọng nói: "Tỷ, Huyền Đạo ca ca còn ở nơi này à, hãy cấp cho tiểu đệ chút thể diện đi."

Vương Huyền Đạo làm sao không biết cá tính của Dương Mông Hạo, nói: "Dương tiểu muội, xem ra cô lo lắng là hơi quá rồi, Hàn tiểu ca dường như chẳng những không có gặp phiền phức gì, ngược lại rất vui vẻ, chúc mừng, chúc mừng."

Dương Phi Tuyết hiểu kỳ nói: "Huyền Đạo ca, ngươi vì sao nói như vậy?"

"Khụ khụ khụ!"

Đột nhiên, một trận ho khan ồa cắt đứt nàng..., Hàn Nghệ nhìn con rùa đen trong tay Vương Huyền Đạo, nói: "Con rùa đen này của ngươi thật sự là đáng yêu, ta xem chút, đây là một con rùa vàng."

Vương Huyền Đạo kinh ngạc nói: "Tại sao lại nói vậy?"

Hàn Nghệ cười nói: "Có câu nói im lặng là vàng, ngươi xem con rùa đen nhỏ này, thật là hiểu chuyện, rùa ngoan, rùa ngoan.."

Vương Huyền Đạo sững sờ, chợt hiểu được, không có nói chuyện.

Dương Mông Hạo nói: "Vậy còn phải nói, rùa của Huyền Đạo ca, có thể là con rùa hư hỏng sao, nhất định là ngàn vàng khó cầu."

Dương Phi Tuyết liếc nhìn Hàn Nghệ, hì hì nói: "Hàn Nghệ, ngươi có phải hay không có cái gì gạt ta?"

Cô nàng này cũng thật là quái thai, vì sao lúc nào cũng cho là ta lừa nàng, tuy rằng ta thật sự lừa nàng. Hàn Nghệ ra vẻ kinh ngạc nói: "Có ý tứ gì? Ta lừa gạt cô cái gì."

Dương Phi Tuyết hừ nhẹ một tiếng: "Ngươi không muốn nói coi như xong, chỉ cần ngươi không việc gì, ta đây liền yên tâm."

Hàn Nghệ nói: "Cái gì không muốn nói, nếu như cô muốn biết, ta không có gì là không muốn nói cả, Hàn Nghệ ta tuy rằng không quang minh lỗi lạc bằng Vương công tử, nhưng cũng là một người không có bí mật."

"Thật sao?"

Dương Phi Tuyết nói.

Đương nhiên là giả dối, người không nhất thiết phải chăm chú như vậy, cho người ta mặt mũi thì cũng phải cho đến cùng à. Nhưng lời đã nói ra, muốn đổi ý đã không còn kịp rồi, Hàn Nghệ chỉ có thể cứng ngắc lấy da đầu nói: "Đương nhiên là thật sự, không biết Dương cô nương muốn biết cái gì?"

"Ta đây lại hỏi người, người mới vừa nói chuyện người trước kia mua nô tì, là thật hay giả?"

Thì ra là chuyện này, làm ta sợ muốn chết. Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: "Dương cô nương thật sự là tuệ nhân như đuốc?"

Vương Huyền Đạo kinh ngạc nói: "Đều là giả dối?"

Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng: "Nơi này quá ồn rồi, hay là chúng ta đi hậu viện nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Tự do và trời buộc

Dịch: mafia777

Dương Mông Hạo không đi cùng bọn Hàn Nghệ ra hậu viện, mà nói muốn tìm bọn Tiểu Béo, bởi vì có Vương Huyền Đạo ở chỗ này, gã không dám khoác lác. Đối với gã mà nói, giao lưu mà không thể khoác lác thì quả thật là giày vò, thế là gã quyết đoán lựa chọn tìm Tiểu Béo khoác lác.

Mà Hàn Nghệ, Dương Phi Tuyết, Vương Huyền Đạo thì đi tới hậu viện. Bởi vì mọi người đều ở trong lâu, cho nên hậu viện rất vắng vẻ, không có lấy một bóng người, ba người đi vào tiền sảnh ngồi xuống.

Hàn Nghệ rót cho bọn họ chén trà nóng xong, thuận miệng hỏi: "Vương công tử, sao người lại đến cùng bọn thiếu công tử vậy?"

Vương Huyền Đạo nói: "Ta thấy Phụng Phi Lâu của người đóng cửa nhiều ngày rồi nên muốn đến xem sao, nào ngờ gặp được Tiểu Mông và Dương tiểu muội ngoài cửa. Chẳng qua may mà có đến đây, bằng không thì sẽ không thể nghe được mấy câu biện luận kinh thế vừa rồi của người."

Dương Phi Tuyết gật đầu nói: "Huyền Đạo ca nói không sai, tuy rằng có mấy câu không thật, nhưng thật sự nói rất hay, ta nghe thấy mà cũng muốn đến Phụng Phi Lâu làm việc."

"Đừng đừng đừng, Dương cô nương, cô ngàn vạn lần đừng nghĩ thế, bằng không thì ta thảm rồi." Hàn Nghệ bị hù đến mức vội vã ngăn chặn suy nghĩ này của Dương Phi Tuyết, sau đó nói: "Hai vị thật sự quá khen rồi, ta chẳng qua là một tiểu nông dân, hai vị đều là người đọc đủ loại thi thư, các vị nói như vậy, thật sự phù hợp sao?"

Vương Huyền Đạo nói: "Vì sao không phù hợp, nghe thấy mấy câu này của Hàn tiểu ca, ta mới biết mấy quyển sách đã đọc mấy năm nay đều là đồ bỏ, thực sự không đáng nhắc đến. Mấy câu này của Hàn tiểu ca có thể đuổi kịp thánh nhân rồi, chỉ là ta rất tò mò, tại sao người phải làm như vậy?"

Xong rồi, xong rồi, một tên lừa gạt như ta đã thành thánh nhân rồi, Hàn Nghệ nghe thấy thật sự là xấu hổ vô cùng, làm sao còn nói được gì chứ.

Dương Phi Tuyết nói: "Việc này ta biết, bởi vì Hàn Nghệ có một giấc mộng vĩ đại."

"Giấc mộng vĩ đại?"

Vương Huyền Đạo tò mò nói: "Giấc mộng vĩ đại gì?"

"Khụ khụ khụ!"

Hàn Nghệ đỏ bừng cả mặt, vội vàng nói: "Giấc mơ nhỏ, giấc mơ nhỏ thôi, sao dám nói là vĩ đại, càng không cần phải nói đến. Thời tiết hôm nay không tệ, chúng ta vẫn nên nói chuyện canh tác vụ xuân đi."

"Tại sao không cần?"

Dương Phi Tuyết vốn dĩ có thái độ nửa tin nửa ngờ đối với giấc mộng vĩ đại này, về sau xem kịch nói rồi thì tin một nửa, hôm nay nghe thấy mấy câu này của Hàn Nghệ, thì càng tin tưởng không nghi ngờ, lập tức nói cho Vương Huyền Đạo biết về giấc mộng vĩ đại kia.

Xong rồi, xong rồi, lần này thật sự xong rồi.

Hàn Nghệ sắp chôn đầu xuống bụng rồi, giấc mộng vĩ đại này của hắn, lừa gạt Dương Phi Tuyết thì dư sức, nhưng sao có thể gạt được Vương Huyền

Đạo.

"Thì ra là thế."

Sau khi Vương Huyền Đạo nghe xong, chỉ khẽ gật đầu, hoàn toàn không lộ ra quá nhiều, lại nói: "Giấc mộng này, đích thực có thể nói là vĩ đại."

Dương Phi Tuyết vui vẻ nói: "Hàn Nghệ, người nghe chưa, Huyền Đạo ca cũng cho rằng như vậy đó."

Nghe thấy Vương Huyền Đạo cũng tán thành, nàng dường như còn vui vẻ hơn bất cứ ai, thật sự không biết đây là giấc mộng của ai nữa.

Y rõ ràng là châm chọc mà! Vậy mà cô cũng nghe không ra, tại sao cô lại chỉ nghe hiểu lời nói dối của ta chứ? Hàn Nghệ sắp khóc rồi, cực kỳ lúng túng nói: "Thật ra thật ra cũng không thể nói như vậy, ta làm như vậy, hơn phân nửa là vì ta khá lười."

Vương Huyền Đạo tò mò nói: "Nói vậy là sao?"

Hàn Nghệ nói: "Nếu bọn họ đều là nô tì, mà ta là chủ nhân của bọn họ, vậy thì cái gì bọn họ cũng đều phải nghe theo ta, có phải không?"

Vương Huyền Đạo nói: "Thế không tốt sao?"

"Làm sao lại tốt chứ?"

Hàn Nghệ thờ dài nói: "Phải, có lẽ như vậy sẽ tiết kiệm cho ta không ít sức lực, cơm dâng tận miệng, áo đến giờ tay, nhưng động thủ chỉ là một phần của lao động, động não cũng là lao động, hơn nữa có khi còn mệt hơn động não."

Vương Huyền Đạo trầm ngâm một lát, nói: "Người nói cũng không phải không có lý."

Là rất có đạo lý được không hả, người chưa từng nghe qua à, mười người sáng tác, thì có chín người trọc đầu đó. Hàn Nghệ nói: "Nếu chuyện gì bọn họ đều nghe theo ta, chuyện gì nên làm sao, gặp tình huống nào cũng chạy đến hỏi ta nên làm sao."

"Nếu là thế, mỗi ngày ta đều phải nói cho bọn họ biết phải làm việc thế nào. Truyện đăng tại B N S, dkm lũ truyền phun copy, Mấy chục người nha, nếu mấy chục con trâu thì còn may, bởi vì trâu thì chỉ cày ruộng, nhưng người thì khác, người có thể làm rất nhiều việc, nếu đều để ta suy nghĩ, thì phỏng chừng ta chưa đến ba mươi thì tóc đã rụng sạch cả rồi."

Dương Phi Tuyết nghe thấy thì cau hàng mày đen lại, sau đó lắc đầu nói: "Người nói cũng không đúng, cha ta quản hơn vạn người, tóc cũng đâu có rụng sạch."

Bởi vì nô tỳ dưới tay cha người không khác gì trâu cả, mỗi ngày đều làm những việc giống nhau. Hàn Nghệ cười nói: - Dương Công là Thứ Sử, sao ta có thể so với cha cô chứ.

Dương Phi Tuyết gật đầu nói: "Vậy cũng đúng."

Trong lòng nàng, Dương Tư Nột dĩ nhiên là anh hùng.

Hàn Nghệ mỉm cười, cũng không để ý, lại nói: "Nếu ta chỉ nói cho bọn họ biết nhiệm vụ mà bọn họ phụ trách và một số quy củ cơ bản, còn chuyện cụ thể làm sao, toàn bộ do bọn họ tự mình suy nghĩ, cho bọn họ đủ tự do, như vậy thì ta sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều. Hơn nữa cách mà ta nói cũng không nhất định là tốt nhất, bọn họ mấy chục người làm một việc, có lẽ sẽ có mấy chục cách làm, nếu có một hai suy nghĩ vô cùng có giá trị, thì ta đã lời rồi."

Vương Huyền Đạo cau mày nói: "Nhưng suy nghĩ của một người nếu nhiều thế thì rất khó khống chế, giống như các nàng Kim Ngọc Nhi của Phương Phi Lâu các người, những danh kỹ như các nàng tuy địa vị tiện, nhưng các nàng đều tự chuộc thân, không bị người ta khống chế nhiều, do vậy các nàng muốn đi liền đi."

"Nước chảy chỗ thấp, người hướng lên cao, việc này cũng không có gì không ổn." Hàn Nghệ cười nói.

Vương Huyền Đạo nói: "Vậy người có thể vì thế mà mất đi một nhân tài, cũng có thể bị người ta thay thế."

Hàn Nghệ nói: "Mất đi một nhân tài, điều kiện tiên quyết là có một nhân tài thì người mới có thể mất đi. Nếu bọn họ chỉ là một đám người nghe theo mệnh lệnh, thì tuyệt đối không thể coi là một nhân tài, không khác gì với trâu ngựa, quát một roi thì đi một bước."

"Cho nên cho dù là mất đi nhân tài này, nhưng cũng chứng minh ta từng có một nhân tài, nhân tài là vô giá, một nhân tài trong một ngày có thể tạo ra giá trị mà mấy chục mô tỳ cả đời cũng không thể tạo ra được, ví dụ như tại hạ."

Vương Huyền Đạo nói: "Nói có lý."

Oa! Nể mặt như vậy à! Y nói như vậy, Hàn Nghệ ngược lại hơi ngượng ngùng, nói: "Nói đùa thôi." Ngừng một lát, hắn tiếp tục nói: "Còn chuyện thay thế mà người nói, đó vốn là định luật vĩnh hằng. Chuyện này ngày nào cũng xảy ra, tại sao ta lại cảm thấy sợ hãi, hơn nữa điều này cũng có thể thúc đẩy ta trở nên càng thông minh hơn. Nếu bọn họ đều là một đám nô tỳ không có suy nghĩ, ta thoải mái đó, nhưng ta có thể sẽ ngừng lại không tiến, tiến bộ là tương tác qua lại nha."

Vương Huyền Đạo nghe được nhủ mày trăm ngăm.

Dương Phi Tuyết nghiêng đầu, như thoảng suy nghĩ nói: "Người nói rất có lý, nhưng tại sao những người đó lại phải làm thế, lẽ nào trên đời này chỉ có mình người hiểu được đạo lý này?"

Toát mồ hôi! Nói thế hình như có chút sai lệch rồi, không thể tiếp tục nói được nữa. Hàn Nghệ hàm hồ nói: "Mỗi người đều có cách làm việc của mỗi người, không nhất định là ai đúng ai sai."

Dương Phi Tuyết nói: "Nhưng ta cho rằng cách làm của người là đúng."

Vương Huyền Đạo cười khinh miệt một tiếng: "Bọn họ không phải là không hiểu, hoàn toàn ngược lại, bọn họ quá hiểu đạo lý này."

Dương Phi Tuyết tò mò nói: "Vậy tại sao bọn họ không muốn làm như Hàn Nghệ?"

Vương Huyền Đạo thờ dãi, đứng dậy chấp tay nói với Hàn Nghệ: "Hàn tiểu ca, nếu người đã không sao, vậy ta cáo từ trước."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Hà? Người phải đi sao, ngồi thêm một lát đi!"

"Lần sau đi."

Vương Huyền Đạo lại khẽ gật đầu với Dương Phi tuyết, sau đó rời đi.

Về mặt Dương Phi Tuyết nghi hoặc nhìn Vương Huyền Đạo, nói: "Người này thật sự là kỳ lạ."

Đi rồi cũng tốt, tiếp tục nói nữa, thật sự không biết sẽ nói đến vấn đề gì, Hàn Nghệ cũng không muốn tiếp tục nói tới vấn đề này, nói: "Dương cô nương, gần đây cô vẫn tốt chứ?"

Dương Phi Tuyết sững sốt, cười hi hi nói: "Hàn Nghệ, nói cho người nghe một tin tốt."

Hàn Nghệ nói: "Tin tốt gì?"

Dương Phi Tuyết nói: "Bà nội ta gửi thư đến, nói đã giúp ta hủy bỏ hôn sự với Tần gia rồi."

Hàn Nghệ vui vẻ, nói: "Thật sao? Vậy thì thật đáng vui đáng mừng."

"Nói vậy cũng không sai." Dương Phi Tuyết đột nhiên lại thờ dãi, nói: "Nhưng trong thư bà nội ta nói, muốn nhị bá mẫu của ta giúp ta tìm một vị lang quân như ý ở Trường An."

Hàn Nghệ nói: "Vậy thì rất tốt nha! Tại sao cô lại thờ dãi, Trường An có rất nhiều đại tài tử, vừa rồi cô không nói sớm, Vương công tử chắc chắn quen biết không ít thanh niên tài tuấn, cũng có thể giúp cô giới thiệu."

Dương Phi Tuyết nhếch miệng nói: "Ta mới không thèm, ta muốn tự mình chọn, tốt nhất là giống như Thôi Tinh Tinh vậy."

Thôi Tinh Tinh?

Hàn Nghệ vuốt mồ hôi lạnh nói: "Đó chỉ là diễn kịch mà thôi, chuyện được sáng tác ra, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp thế."

Dương Phi Tuyết lập tức nói: "Ai nói không có, ta và người chẳng phải cũng vậy sao."

"Hà?"

Hàn Nghệ tròn to hai mắt nhìn Dương Phi Tuyết, cô em này, đùa quá lố rồi.

Dương Phi Tuyết hình như cũng phát giác ra mấy câu này không ổn, vội vàng nói: "Người đừng hiểu lầm, ý của ta là, ta và người quen biết chẳng phải cũng trùng hợp như vậy sao."

Cô nói như vậy, có thể khiến người ta không hiểu lắm sao. Hàn Nghệ chỉ lau mồ hôi, nhưng ngẫm nghĩ lại thì thật sự là thế. Thật sự với xuất thân của hắn và Dương Phi Tuyết, hoàn toàn không thể nào kết giao được, ngượng ngùng nói: "Vậy thì chúc cô sớm ngày tìm được lang quân như ý của cô."

Về mặt Dương Phi Tuyết sầu muộn nói: "Nhưng nào có dễ dàng thế, bây giờ ta xuất môn một chuyến cũng không dễ dàng, còn không tự do bằng bọn Mộng Nhi."

Trước kia khi ở Dương Châu, nàng còn thường lên lút xuất môn, dầu gì cũng có thể cầu xin Dương Triền Phi dẫn nàng ra ngoài, nhưng ở Trường An dù sao cũng không phải nhà mình, nàng không thể tùy ý được nữa, thành thành thật thật làm một khuê tú đại gia, lặng lẽ ngồi không nhà chờ người khác tới cưới.

Trong lòng Hàn Nghệ thờ dãi, hắn hiểu Dương Phi Tuyết buồn rầu, nếu đổi lại là hắn, hắn thế nào cũng phát điên, nhưng hắn cũng không giúp được chuyện gì, cũng không biết nên nói gì mới được.

Hai người lại nói đến "Bạch sắc sinh từ luyện".

Một lát sau, Dương Mông Hạo đột nhiên đi vào, thúc giục: "Tỷ, chúng ta phải đi rồi, mẹ đệ sắp về rồi."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Có ý gì?"

Dương Mông Hạo nói: "Hôm nay mẹ ta đi thấp hương trong miếu, ta mới dám dẫn tỷ ta ra ngoài."

Dương Phi Tuyết đứng dậy, cười nói: "Hàn Nghệ, thấy người không sao, ta yên tâm rồi, ta về trước đây. Nhưng trong mắt có vẻ không nở, nàng thật sự giống như phạm nhân trong nhà lao vậy, chỉ có thể thỉnh thoảng ra ngoài hít thở một chút."

Hàn Nghệ đứng lên nói: "Ta tiễn cô."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rời Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Cải tạo

Dịch: mafia777

Dương Phi Tuyết chỉ dừng lại ngăn ngòi chưa tới một bữa cơm, thì đã cáo từ rồi đi.

Việc này tựa như phạm nhân trong ngục được tạm tha để đi vấn an người thân sắp qua đời vậy, đều là vội vàng như thế.

Hàn Nghệ nhìn xe ngựa biến mất ở đầu hẻm, trong lòng tràn đầy áy náy. Từ sau khi hắn dọn ra khỏi Dương phủ, chưa từng đến thăm Dương Phi Tuyết, hai lần đều là Dương Phi Tuyết đến thăm hắn, còn là trong hoàn cảnh khó khăn như vậy. Lúc này, hắn thật sự cảm thấy người làm bằng hữu như hắn thật sự là quá tệ.

Việc này thật không giống với tác phong của hắn.

Nhưng hắn cũng bất lực với chuyện này, thật ra hắn cũng muốn đến thăm Dương Phi Tuyết, chỉ là hắn cho rằng Dương Tư Huấn không muốn hắn đến Dương phủ lắm, mà hắn thì càng không có năng lực giúp Dương Phi Tuyết thay đổi tình trạng này, cho nên hắn vẫn chưa đi.

Nhưng mà, lần này Dương Phi Tuyết lại không nói muốn hắn đến thăm nàng, bởi vì nàng biết bây giờ Hàn Nghệ nhất định có rất nhiều chuyện phải làm.

Hàn Nghệ thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng thở dài.

Hôm đó, không có ngoại lệ, mọi người đang ngồi đều ký hợp đồng thuê mướn với Phụng Phi Lâu lần nữa, bao gồm cả đám người Mộng Nhi, Lư Nga, Hùng Đệ.

Hàn Nghệ làm như vậy, không thể nghi ngờ gì càng thêm quy phạm, đối xử bình đẳng, quản lý dễ dàng.

Hợp đồng thuê mướn này không có bất kỳ điều kiện mang tính áp bức nào, ngoài trừ một vài công tượng kỹ thuật có điều kiện quy định ít nhất năm năm mới có thể rời đi ra, những người còn lại đều như nhau, Hàn Nghệ cũng cho bọn họ tự do lớn nhất.

Công việc và cuộc sống riêng cũng hoàn toàn tách rời nhau, công việc là công việc, về mặt công việc, người nhất định phải làm việc theo quy định, không thể đi trễ về sớm, đây là điều cơ bản nhất, bởi vì ta cũng sẽ không thiếu người bữa cơm nào, đây cũng là một sự tôn trọng lẫn nhau.

Nhưng về mặt cuộc sống cá nhân, các người thích làm thì làm đó, chỉ cần không mang đến phiền phức cho Phụng Phi Lâu là được.

Một hợp đồng thuê mướn vô cùng đơn giản rõ ràng.

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, còn có rất nhiều chuyện đang chờ Hàn Nghệ đi làm, dù sao thì lúc trước hắn chỉ cần nuôi mấy người thôi, bây giờ gần trăm người đi theo hắn, áp lực nghỉ ngơi cũng biết.

Hình thức kinh doanh của Phụng Phi Lâu trước kia là loại hình thức kinh doanh được chăng hay chớ, không có bất cứ quy phạm gì, cũng đích thực không cần quy phạm, đơn giản chỉ là diễn kịch, ngay cả thức ăn cũng là do nơi khác cung cấp, bây giờ người cũng có rồi, phòng ốc cũng có rồi, Hàn Nghệ bắt đầu bắt tay vào chỉnh đốn Phụng Phi Lâu lần nữa.

Đầu tiên hắn chia tám mươi bảy nhân viên của Phụng Phi Lâu thành năm bộ phận, một bộ phận quản lý, một bộ phận kế hoạch, một bộ phận kịch nói, một bộ phận kinh doanh, một bộ phận tài vụ.

Trong đó bộ phận kịch nói có nhân số đông nhất, tổng cộng có ba mươi bảy người, bởi vì đây chính là chiêu bài của Phượng Phi Lâu, nhân số đương nhiên là nhiều nhất, mà ca kỹ chiếm hơn phân nửa trong này, chỉ có số ít là nam nhân, nhưng mấy nam nhân này cũng không lớn, không có ai vượt quá hai mươi tuổi, Hùng Đệ và Đỗ Tổ Hoa cũng nằm trong đó, bộ phận này do đích thân Hàn Nghệ đảm nhiệm bộ trưởng, dù sao thì bây giờ cũng không có nhân tài về mặt này.

Bộ phận quản lý có nhân số nhiều thứ hai, có hai mươi người, trong này bao gồm cả bộ phận hậu cần, bởi vì rất nhiều người chỉ thích hợp làm những việc này, ngay cả thủ lĩnh của bọn họ là Trà Ngũ cũng là một người không biết được bao nhiêu chữ.

Bộ phận kinh doanh tổng cộng có mười sáu người, những người này đều là những người khá nhanh nhạy, trong đó còn có sáu ca kỹ, do Lưu Nga làm bộ trưởng.

Nhân viên của bộ phận kế hoạch chỉ có mười một người, cũng do Hàn Nghệ làm bộ trưởng.

Bộ phận tài vụ tạm thời có ba người, Đông Hạo, Tang Mộc, và Tả Vụ.

Hàn Nghệ không hi vọng quá nhiều người dính líu đến mặt tiền bạc, bởi vì tiền sẽ gây ra tranh cãi vô cùng lớn, hơn nữa những người này đều vừa mới vào, Hàn Nghệ không thể hoàn toàn tin hết vào bọn họ, dứt khoát để ba người bọn họ quản lý, vẫn nắm quyền tài chính trong tay chặt chẽ.

Sau khi chia xong bộ phận, thì bắt đầu vào giai đoạn huấn luyện, trừ phi là người lành nghề có kinh nghiệm, bằng không thì không có công ty nào dám bảo nhân viên mới đến trực tiếp đối diện với khách hàng, bởi vì đây là sự không tôn trọng đối với khách hàng.

Cùng lúc đó, Hàn Nghệ cũng tổ chức một đám người bắt đầu tiến hành cải tạo cả hẻm Bắc.

Hẻm Bắc quanh què đã lâu bắt đầu trở nên náo nhiệt, gõ gõ đập đập, thật là náo nhiệt.

Hôm nay, Hàn Nghệ đi cùng với Trà Ngũ đến hẻm Bắc tuần tra. Bây giờ nhà nhà hộ hộ ở đây đều đang cải tạo, bởi vì bây giờ nơi này là của hắn, bao gồm cả con người, cho nên hắn không cần chia ra mà ở, mà là dọn dẹp một vài hậu viện chuyên dùng làm ký túc xá, phần là nhà mặt tiền hướng ra ngoài toàn bộ đều đổi thành cửa hàng, dỡ bỏ hết những tường vây kia, đồng thời cũng mở rộng cả con đường.

"Tiểu Nghệ ca."

"Chào Tiểu Nghệ ca."

Các công nhân đang bận rộn nhìn thấy Hàn Nghệ đến, đều lần lượt dừng tay chào hỏi Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười gật đầu nói: "Các người phải nhớ kỹ, không nhất định phải tuân thủ làm theo sắp xếp của ta, những cửa hàng này đều hướng về phía khách nhân, các người phải vừa làm, vừa động não suy nghĩ, làm sao mới có thể khiến khách nhân cảm thấy thuận tiện nhất. Các người thậm chí có thể hóa thành khách nhân tiến hành kiểm tra lẫn nhau, coi thử có chỗ nào không đủ, nếu các người có thể đề xuất ý kiến tốt hơn thì có thể lãnh năm mươi văn tiền thưởng, đừng sợ, lớn mật suy nghĩ, hiểu chưa."

"Hiểu rồi, hiểu rồi."

Những nhân viên kia gật đầu, trên mặt nở nụ cười hưng phấn.

Cùng là làm việc, nếu chỉ như khúc gỗ, động tác lặp lại, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng vũ khí, nếu có thể phát huy tưởng tượng và sáng tạo của mình, thì mới thú vị.

Hàn Nghệ lại nhìn một lát, sau đó đi thẳng về phía trước, hắn hi vọng nhân viên của mình đều có suy nghĩ, có sức sáng tạo, nếu hoàn toàn dựa vào một mình hắn suy nghĩ, thế nào hắn cũng mệt chết.

Trà Ngũ nhanh chóng nhỏ giọng dò hỏi: "Tiểu Nghệ ca, tại sao huynh chỉ cải tạo những phòng nhỏ đó, những phòng lớn, đại viện kia lại bỏ đó không đụng đến."

Hàn Nghệ cười nói: "Những chỗ kia ta dùng vào việc khác, chỉ là nhân thủ và kỹ thuật của chúng ta bây giờ không đủ, muốn đụng cũng không đụng được."

Sau khi đi dạo một vòng ở hẻm Bắc, Hàn Nghệ đang chuẩn bị đến chỗ Lưu Nga coi, bây giờ Lưu Nga đang bàn chuyện kết minh với những tiểu thương kia.

Nhưng đi được một nửa, Đông Hạo đột nhiên đi qua, nói: "Ân công, xưởng sắt và xưởng mộc đã cải tạo xong rồi, ngài có muốn qua đó xem không."

"Nhanh như vậy."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Tốt lắm, ta qua đó xem."

Ba người đi xuyên qua hẻm Bắc, đi đến mảnh đất trống phía sau, chỉ thấy có một ngôi nhà đá miếu không ra miếu, mặt đông nhà đá còn có một gian phòng lớn.

Ban đầu nơi này vốn là một miếu thờ, nhà đá là miếu đường, phòng lớn là nhà ăn, xây xong vào thời Đông Tấn.

Trước kia hương khói rất vượng, nhưng từ khi triều Đường được dựng nên, tiến hành quy hoạch lần nữa đối với thành Trường An, vị trí địa lý của miếu thờ trở nên cực kỳ gay go, người đến càng ngày càng ít, về sau hẻm Trung được dựng nên lại càng không được, nào có miếu thờ nào gần sát nơi yên hoa chứ, thật không khoa học, tăng lữ của miếu này đều nhao nhao rời đi, biến thành một tòa miếu đồ nát.

Sau đó Lưu Nga lại tới đây, vốn định dựng nên Phụng Phi Lâu ở đây, đất cũng đã mua rồi, nhưng về sau nàng phát hiện vì sự xuất hiện của hẻm Trung, hẻm Nam, làm cho cư dân ở hẻm Bắc không chịu được quá nhiều, không ít người đều dự định dọn đi, Lưu Nga liền quyết định đến hẻm Bắc, bởi vì vị trí địa lý của hẻm Bắc còn tốt hơn nhiều so với vị trí địa lý của miếu thờ.

Bởi vì khi đó mảnh đất có miếu thờ đã là đất hoang, Lưu Nga cũng không tốn bao nhiêu tiền, cho nên cũng không sao cả, kết quả là mảnh đất kia vẫn luôn bỏ hoang tới nay, cho đến khi Hàn Nghệ nhắc đến chuyện làm xưởng sắt và xưởng mộc, Lưu Nga mới nói chuyện này cho hắn biết.

Trước tiên Hàn Nghệ đến ngôi nhà đá đó, chỉ thấy trong đó vô cùng trống trải, bởi vì là miếu đường mà, do vậy nóc nhà vô cùng cao, nói một cách tương đối thì không khí cũng vô cùng thông thoáng, thích hợp nhất là làm đồ sắt gì đó.

Hai bên trái phải đặt bốn cái lò lửa lớn, mỗi cái lò lửa lớn đối diện với một cái cửa sổ, đương nhiên, cửa sổ này cũng đã được cải tạo, trở nên nhỏ hơn, hơn nữa lấy đất đá sửa nhỏ lại, làm thành một cửa thông khói.

Chính giữa có một bàn đá vừa nhìn là biết vừa mới làm xong, vô cùng dài, gần như xuyên cả gian nhà, cái này dùng để đặt một vài công cụ và những món đồ sắt đã làm xong, trước sau đều có hai rãnh thoát nước, rõ ràng chính là khu vệ sinh, Hàn Nghệ không thích những người lẩn lộn ở đây đều bán thiu.

Đối với việc cải tạo xưởng sắt, Hàn Nghệ yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, tất cả đều phải theo nguyên tắc, bởi vì đây là khu chế tác, thiết kế có thể tự do, nhưng khi chế tác thì nhất định phải quy phạm, người không thể làm bậy, vậy thì không được.

Sau khi đi tham quan xưởng sắt, Hàn Nghệ lại đến xưởng mộc, bên trong cũng toàn là những công trình liên quan đến gỗ, cũng giống như trước, một bàn một ghế được thiết kế vô cùng quy phạm.

Sau khi tuần tra một phen, Hàn Nghệ cảm thấy vô cùng hài lòng với nơi này, cười nói: "Đông Hạo, làm rất tốt."

Đông Hạo cười nói: "Thật ra ta không làm gì cả, đều làm theo sự dẫn dắt của ân công thôi."

"Cho nên ta nói người làm rất tốt, chứ không phải là dẫn dắt tốt."

Hàn Nghệ nửa thật nửa đùa nói, rồi tiếp tục: "Trà Ngũ, người tìm công tượng xong chưa."

Lần trước tuy Trà Ngũ tìm được không ít người, nhưng trong đó công tượng chỉ có hai ba người, quá ít, căn bản không đủ, thế là Hàn Nghệ lại bảo gã nhanh chóng đi tìm công tượng, đồng thời trả tiền công gấp đôi so với thị trường, thật sự là quý xuống mong tìm được công tượng lành nghề.

Hắn mở xưởng sắt và xưởng mộc, truyện đăng tại B N S đơn giản chỉ vì xưởng sắt và xưởng mộc hiện nay không thể nào thỏa mãn được nhu cầu của hắn, thay vì cầu người khác, cho bằng tự mình làm, dù sao thì bây giờ hắn là chủ của một hẻm, nhu cầu về mặt này vô cùng lớn.

Trà Ngũ nói: "Đã tìm được mười lăm người."

Dựa vào tiền công cao như thế, cho nên đây hoàn toàn không phải là việc khó.

Hàn Nghệ nói: "Chỉ mười lăm người? Tiền công ta trả cũng coi như là cao nhất thành Trường An mà."

Trà Ngũ ngượng ngùng nói: "Bây giờ công tượng lành nghề gần như đều ở trong tay những đại gia tộc, những người phân tán vô cùng ít, ta đã đi mấy lượt ra ngoài thành rồi mới tìm được mười lăm công tượng đó."

Mẹ nó, khó trách họ cá thể ít, những đại gia tộc này đều lũng đoạn kỹ thuật cả, ai mà đứng lên được chứ. Hàn Nghệ cau mày nói: "Ta mặc kệ, ngoại ô không có thì ta tìm xa hơn chút nữa, ngoài ra tìm mấy học việc tuổi tác còn trẻ đi theo học hỏi, không đủ công tượng căn bản không chống nổi hẻm Bắc."

Trà Ngũ khó xử nói: "Nhưng những thủ đoạn này, người ta không nhất định chịu dạy cho người không liên quan."

Có gì học vậy, những đại gia tộc này đều lũng đoạn kinh văn trong tay, những dân chúng bản cùng còn không học theo sao, một chút kỹ thuật thì đã coi như bảo bối, truyền nội bất truyền ngoại.

Hàn Nghệ phiền nhất chính là những người này, hừ nói: "Ta cho bọn họ nhiều tiền như vậy, lẽ nào bảo bọn họ khoanh trước mặt ta sao? Nếu không chịu dạy thì bảo bọn họ đừng đến, không phải chỉ là rèn sắt thôi sao, sắc, lão tử cũng biết, đợi xưởng sắt của lão tử mở ra, ta khiến toàn bộ bọn họ đói chết. Thật là buồn cười, bao nhiêu văn minh của Hoa Hạ ta đều bại trong tay bọn họ, người có làm được không, không làm được thì ta đổi người."

Đổi người?

Trà Ngũ vội vàng nói: "Tiểu Nghệ ca xin yên tâm, cứ để cho ta lo."

Đông Hạo cũng cúi đầu không nói, Hàn Nghệ trước kia hòa ái dễ gần, nói chuyện rất tùy tiện, nhưng mấy ngày nay đột nhiên trở nên rất thô bạo, hờ một chút là nói tục.

Hàn Nghệ nói: "Mau chóng làm xong."

"Dạ."

Về mặt Hàn Nghệ khó chịu, bởi vì tính cách của hắn vốn không phải là người làm chuyện này, bây giờ cũng bị bức phải tự mình làm việc, tâm tình chắc chắn vô cùng không thoải mái, có chút giống như bước vào thời kỳ tiền mãn kinh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Cứ gọi người là Hoa Tử đi

Dịch: mafia777

"Ai ui! Một chết ta, mấy ngày nay thật sự là không cách nào sống nổi mà, thật sự muốn nghỉ phép một năm, ra ngoài tự do thoải mái một phen."

Hàn Nghệ trở lại trong viện, không ngừng than thở, thật sự là cuộc sống này quá không thích hợp với hắn, ngày ngày chưa ngủ đến khi no giấc thì đã bị người ta gọi dậy, hỏi đông hỏi tây, thật sự là đầu phình ra gấp đôi mà.

Nhưng nếu người nói hắn làm rất nhiều sao, thật sự là không có, hắn căn bản chỉ nói mấy câu ngoài miệng, hắn phiền nhất chính là phải quản lý nhiều người như vậy, mỗi lần ngắt lại có gần trăm người chờ hắn ăn cơm, hắn đã co giật cả trứng, thật sự là quá khủng bố, cho nên mới mấy ngày mà hắn đã bắt đầu vạch kế hoạch nghỉ phép năm cho mình rồi.

Đương nhiên, cũng chỉ là nghĩ thôi, trước khi hẻm Bắc chưa đi vào quỹ đạo, hắn chắc chắn không thanh nhàn được.

Một lát sau, Lưu Nga từ ngoài đi vào phòng, thấy Hàn Nghệ ngồi trong đó, nói: "Hàn tiểu ca, người về rồi sao?"

Hàn Nghệ ừ một tiếng, nói: "Bên kia tỷ bàn bạc sao rồi?"

"Cũng bàn được gần xong rồi."

Lưu Nga ngồi xuống, nàng không giống Hàn Nghệ, nàng thích cuộc sống tiểu đệ nhiều ngàn vạn này, do vậy không chút mệt mỏi nào, ngược lại còn rất hưng phấn.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Vậy thì tốt, may mà có tỷ, bằng không thì ta thật sự mệt chết."

Lưu Nga nói: "Người rất mệt sao?"

Hàn Nghệ hỏi ngược lại: "Tỷ không mệt sao?"

Lưu Nga lắc đầu.

Xem ra nàng rất hưởng thụ tất cả những thứ này, cũng tốt, tương lai giao hết cho nàng xử lý là được, mình chỉ quan tâm quy tắc ngầm, không, chuyện nghệ thuật là được. Hàn Nghệ lúng túng cười, dù sao thì hắn vẫn chưa tròn hai mươi, người ta đã ba bốn mươi tuổi rồi, thoát nhìn tinh thần còn sung mãn hơn hắn nhiều, thật sự là xấu hổ nha.

Về mặt Lưu Nga nghi ngờ nói: "Đúng rồi, Hàn tiểu ca, ta có một chuyện mãi vẫn không hiểu."

Hàn Nghệ nói: "Chuyện gì?"

Lưu Nga nói: "Thật ra chúng ta có thể tự mình làm, hoặc là chiêu những tiểu thương kia vào Phụng Phi Lâu của chúng ta, tạo sao phải chọn cách liên minh chứ."

Thật ra vấn đề này nàng đã muốn hỏi từ sớm rồi, nhưng mấy ngày nay Hàn Nghệ đều bẻ bộn nhiều việc, hơn nữa tính tình thô bạo, nàng cũng hơi sợ, cho nên vẫn nhịn đến hôm nay.

Đương nhiên là để tiết kiệm hơi sức nha, cái gì cũng tự mình làm thì sẽ mệt chết đi mất!

Hàn Nghệ trầm nói một câu, ngoài miệng lại nói: "Lưu tỷ, tỷ nói không sai, chuyện này đích thật có thể làm theo tỷ nói, nhưng kết quả đơn giản chỉ là

kiếm thêm được chút tiền, làm ăn mà kiếm được tiền còn rất nhiều, sao ta lại chăm chăm vào chút lợi nhỏ đó chứ, chúng ta cần sức ảnh hưởng."

"Nếu trực tiếp chiêu bọn họ vào, vậy thì bọn họ sẽ trở thành người của chúng ta, cũng tức là người một nhà, người một nhà nói một câu còn không đáng tin tưởng bằng người ngoài nói, hơn nữa cũng không thể thu hút nhiều người ngoài đến đây hơn nữa."

Nhưng nếu bọn họ gia nhập liên minh, tình huống đã khác xa rồi, một khi hẻm Bắc chúng ta có thể sinh lợi nhuận cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ giúp chúng ta tuyên truyền ra ngoài, nói hẻm Bắc là nơi làm ăn rất tốt, đến lúc đó sẽ thu hút càng nhiều người đến đây làm ăn hơn nữa, đây mới là điều mà chúng ta muốn.

Hơn nữa, nếu thu mua, thì sẽ khiến bọn họ mất đi động lực sáng tạo, dù sao thì tiền công cũng cố định, nếu là kết minh, bọn họ sẽ nghĩ đủ mọi cách kiếm càng nhiều tiền hơn nữa, vậy thì sản phẩm nhất định sẽ càng làm càng tốt. Mục đích chủ yếu của chúng ta là cải tạo hẻm Bắc trở thành thị trường vượt qua cả chợ tây và chợ đông, chứ không phải chỉ là kiếm tiền."

Lưu Nga như thoáng chút suy nghĩ gập đầu, tầm nhìn thương nghiệp của nàng kém hơn Hàn Nghệ không chỉ là một chút, nàng còn phải tiêu hóa một chút đã.

Đúng lúc này, Trà Ngũ đột nhiên đi đến, nói: "Tiểu Nghệ ca, Lưu tỷ, Hoa Nguyệt Lâu phái người đến."

Lưu Nga cau mày nói: "Bọn họ phái người đến làm gì?"

Trà Ngũ nói: "Nói là đến đưa thiệp mời."

"Đưa thiệp mời?"

Lưu Nga hừ một tiếng: "Nữ nhân đề tiện kia đưa thiệp mời cho chúng ta? Chắc chắn là muốn giờ trò quý gì đó, người nói ta không có ở đây."

"Đợi đã."

Hàn Nghệ vội vàng ngăn Lưu Nga lại, nói: "Lưu tỷ, tỷ đừng cứ xúc động như vậy được không, nói không chừng người ta đưa thiệp mời cho ta." Nói xong lại quay sang nói với Trà Ngũ: "Gọi người đó vào đây."

"Vâng."

Bây giờ Hàn Nghệ mới là lão đại, đương nhiên là nghe theo lão đại, Trà Ngũ đáp lại một tiếng, sau đó xoay người ra ngoài.

Lưu Nga nói: "Hàn tiểu ca, người không biết nữ nhân đề tiện kia thôi, ả phái người đến đây, nhất định không có gì tốt."

Hàn Nghệ nói rất có lễ: "Xem thử rồi hãy nói."

Một lát sau, Trà Ngũ liền dẫn theo một thanh niên chừng hai mươi tuổi đi vào.

Thanh niên kia hành lễ với Hàn Nghệ và Lưu Nga nói: "Tiểu nhân Trúc Hán bá kiến Hàn đông chủ, Lưu giả mẫu."

Y chắc chắn cũng là tiện nhân, tiện nhân bình thường đều không có họ.

"Miễn lễ, miễn lễ."

Hàn Nghệ cười nói: "Nghe nói người đến đưa thiệp mời, không biết quý điểm có chuyện vui gì?"

Trúc Hán nói: "À, là như vậy, ba ngày sau, kịch nói của Hoa Nguyệt Lâu chúng tôi sẽ được khai diễn, Tào giả mẫu đặc biệt phái tiểu nhân đến mời hai vị đến xem."

Biết ngay là không có gì tốt mà, rõ ràng là đến khiêu khích. Lưu Nga hừ nói: "Đông Thi hiệu tẩn."

Hàn Nghệ nhẹ nhàng oa một tiếng, nói: "Lưu tỷ, không ngờ học vấn của tỷ sâu như vậy, còn biết nói thành ngữ nữa."

Lưu Nga sùng sốt, xấu hổ quay đầu đi.

Hàn Nghệ lại nói với Trúc Hán: "Được, ta biết rồi, người về nói với Tào giả mẫu, đến lúc đó ta nhất định đến ủng hộ."

"Dạ, quấy rầy rồi."

Trúc Hán giao thiệp mời cho Trà Ngũ, sau đó cáo từ.

Trúc Hán vừa đi, Lưu Nga vội vàng nói: "Hàn tiểu ca, người thật sự muốn đi?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên đi nha, từ lâu ta đã muốn đi xem thử cô nương Hoa Nguyệt Lâu rồi."

"Cái gì?"

Chết tiệt, lâu rồi không gặp người, vừa không cẩn thận là bộc lộ tâm tình rồi, Hàn Nghệ lúng túng nói: "Ách, ý của ta là, đi coi thử cô nương ở chỗ bọn họ chiêu đãi khách nhân thế nào, học hỏi một chút, dù sao thì kinh nghiệm mở thanh lâu của ta còn ít, việc này ừ, vô cùng cần thiết."

Lưu Nga nửa tin nửa ngờ nhìn hắn một cái, lại nói: "Nhưng chúng ta vẫn không có qua lại gì với Hoa Nguyệt Lâu, tiện nhân kia làm vậy rõ ràng là khiêu khích chúng ta, nói không chừng mời chúng ta đến đó, sau đó lại si nhục chúng ta nữa."

Hàn Nghệ ha ha nói: "Si nhục ta còn được, chỉ cần đừng làm ô nhục ta là được, dù sao tuổi tác quá lớn rồi, ta chịu không nổi."

Lưu Nga xuất thân là cung kỹ, làm sao lại nghe không hiểu, cả giận nói: "Hàn tiểu ca, ta không phải đang nói giỡn với ngươi."

Hàn Nghệ nói: "Ta cũng rất nghiêm túc nha, tuổi của Tào Tú thật sự quá lớn."

""

Lưu Nga câm nín.

Hàn Nghệ mỉm cười, nói: "Mọi người đều là hàng xóm, hẳn là phải qua lại với nhau, không qua lại mới là không bình thường, dù sao thì cũng phải gặp mặt. Hơn nữa người ta đã phái người đến rồi, nếu ta không đi, một là chứng tỏ chúng ta không lễ phép, hai là chứng tỏ chúng ta quá nhát gan, ba là lần này ta đi cũng là dò thám tình hình địch, ta phải coi thử kịch nói của họ làm thế nào, còn nữa, tỷ đừng cứ gọi tiện nhân tiện nhân mãi, như vậy chứng tỏ chúng ta không có tố chất."

Lưu Nga nghe nửa câu đầu, cảm thấy rất có lý, truyện đăng tại bachngoc.sach, dkm.lũ.ký.sinh.trung.truyen.full.copy, sống chết của Phụng Phi Lâu của bọn họ toàn bộ đều dựa vào kịch nói. Bây giờ Hoa Nguyệt Lâu cũng làm kịch nói, dĩ nhiên là phải chú ý rồi, không thể qua loa chút nào, nhưng nghe thấy nửa câu sau, nàng lại không khỏi đỏ mặt, nói: "À vốn là một tiện nhân mà."

Vốn sinh cùng một gốc, sao lại thù ghét nhau nha! Hàn Nghệ tức giận nói: "Được được được, tỷ thích gọi sao thì gọi vậy đi."

Lưu Nga lại nói: "Ta không muốn đi."

"Tố chất này của tỷ, ta cũng cảm thấy không đi tốt hơn." Hàn Nghệ lập tức đồng ý, nghĩ bụng, nếu nàng đi thì sao ta tán gái chứ.

Lưu Nga thấy Hàn Nghệ không yêu cầu mạnh mẽ mình phải đi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự không muốn nhìn thấy gương mặt Tào Tú, nếu tố chất kém chút thì không thể đi, thì nàng vui vẻ chấp nhận, lại nói: "Hàn tiểu ca, lỡ như, ta nói lỡ như kịch nói của Hoa Nguyệt Lâu thành công, vậy chúng ta làm sao đây?"

Hàn Nghệ khinh miệt cười một tiếng: "Lưu tỷ, tỷ biết không, tỷ nói vậy là si nhục ta đó. Thứ xuất phát từ tay Hàn Nghệ ta, nếu người khác dễ dàng bắt chước được, thì ta còn lẫn lộn gì chứ, lui lại vịn bước mà nói, cho dù ả ta giẫm phải vịn cứt chó mà thành công, thì cũng có cách chế phục ả ta."

Lưu Nga tò mò nói: "Cách gì?"

Hàn Nghệ quay đầu ra cửa, cười nói: "Tiểu Béo"

"Hàn đại ca."

Chỉ thấy Hùng Đệ vác một thân thịt béo đi vào, bên cạnh còn có Tiểu Dã và Đỗ Tổ Hoa. Đỗ Tổ Hoa tính tình khôn khéo, hơn nữa rất hiểu chuyện, thế là rất nhanh đã trở thành bạn tốt của Hùng Đệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Đệ đi đâu thế, cả đầu đầy mồ hôi."

Hùng Đệ ha ha nói: "Bọn đệ đi giúp bọn Mộng Nhi tỷ tỷ tập luyện."

Lưu Nga chen miệng nói: "Hàn tiểu ca, ngươi vẫn chưa có cách sao?"

Hàn Nghệ nói: "Ta nói rồi nha!"

"Nói khi nào."

Hàn Nghệ chỉ vào Hùng Đệ nói: "Tiểu Béo nha."

"Làm gì?"

Hùng Đệ ngơ ngác nói.

Hàn Nghệ khoát tay nói: "Biện pháp mà ta nói chính là Tiểu Béo"

Hùng Đệ neho mắt, nhìn Hàn Nghệ một cách kỳ lạ.

Lưu Nga lại tròn to mắt nói: "Tiểu Béo?"

"Đúng vậy!"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Tiểu Béo, chẳng phải đệ nói muốn diễn sao?"

Hùng Đệ gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta bắt đầu luyện tập."

Hùng Đệ gãi đầu, có chút buồn bực nói: "Nhưng trong kịch bản hình như không có phần của đệ nha."

"Chuyện đó xưa rồi." Hàn Nghệ phát tay, lại nói: "Ta đo ni đóng giày giúp đệ tạo ra kịch hài mời mẹ độc đáo, bảo đảm người khác vừa nhìn thấy đệ liền cười."

Hùng Đệ vui vẻ nói: "Thật sao?"

"Đó là điều cơ bản nhất."

Hàn Nghệ cười ha ha, lại nói với Đỗ Tổ Hoa: "Tổ Hoa, ngươi có muốn diễn không?"

Đỗ Tổ Hoa kinh ngạc nói: "Ta được sao?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên được nha, ta định ghép ngươi và Tiểu Béo thành một tổ hợp hoàng kim, ngươi nói có muốn diễn hay không."

Đỗ Tổ Hoa cười hi hi gật đầu.

"Rất tốt!" Hàn Nghệ gật đầu, đánh giá Đỗ Tổ Hoa, nói: "Đỗ Tổ Hoa, Đỗ Tổ Hoa, có điều tên của ngươi thật khó khiến người ta ghi nhớ, không có cảm giác thân thiết giống như Tiểu Béo." Nói đến đây, mắt hắn đột nhiên sáng lên, nói: "Dứt khoát vậy đi, cứ gọi ngươi là Hoa Từ đi."

"Hoa Từ?"

Đỗ Tổ Hoa ngăn người.

"Đù vang dội chứ."

Hàn Nghệ rất kích động nói.

Nhưng về mặt bọn Đỗ Tổ Hoa Tiểu Béo đều rất mờ mịt.

Trình độ gì vậy, cho ngươi cái tên hoành tráng, ngươi lại tỏ vẻ này, thật là sỉ nhục thần tượng của ta mà. Hàn Nghệ cũng lười giải thích, dù sao thì hắn cũng không biết nên giải thích thế nào, ho khan một tiếng, nói: "Như vậy đi, nghệ danh của ngươi gọi là Hoa Từ."

(*Hoa Từ ở đây là chỉ Lưu Đức Hoa, một diễn viên kiêm ca sĩ nổi tiếng*)

Đỗ Tổ Hoa "à" một tiếng.

Hàn Nghệ lại nhìn sang Tiểu Dã nói: "Tiểu Dã, đệ..."

Tiểu Dã vội vàng lắc đầu nói: "Đệ không diễn."

Hàn Nghệ nói: "Vậy được, đệ không muốn diễn thì chuẩn bị cười đi." Nói đến đây, hắn ngừng lại, nói: "Có điều đây chính là cơ mật của Phụng Phi Lâu chúng ta, tạm thời bất cứ ai cũng không được nói ra, đặc biệt là Tiểu Béo, đệ thuộc dạng nói nhiều."

Hùng Đệ rất nghiêm túc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Độc hành dự tiệc

Dịch: mafia777

Kinh doanh giống như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, bất cứ thời đại nào cũng thế.

Rất nhiều người đều nói những đại phú ông như Lý Gia Thành, Buffett đã có nhiều tiền như vậy rồi, tại sao còn phải liều mạng kiếm tiền, thậm chí có thể nói họ còn liều mạng hơn những công nhân bình thường kia nữa, mặc dù bọn họ có tài sản hơn mười tỷ đô la Mỹ. Cũng cùng đạo lý như vậy, nếu bọn họ không có chí tiến thủ, thì bọn họ không thể có được ngày hôm nay, tính cách quyết định vận mệnh.

Hoa Nguyệt Lâu không thể không chút phản ứng đối với sự quật khởi của Phụng Phi Lâu, cho nên cùng lúc khi Hàn Nghệ cải tạo ngõ bắc, Hoa Nguyệt Lâu cũng đang chiêng trống chặt chẽ chuẩn bị kịch nói của mình.

Nếu kịch nói đã được hoan nghênh như vậy, tại sao không bắt chước chứ. Làm ăn không phải là đang tranh thể diện, ta học người, ta không còn mặt mũi, chỉ cần có thể kiếm được tiền, người cứ lấy mặt mũi đi.

Rất nhanh, tin tức Hoa Nguyệt Lâu sắp tung ra kịch nói đã truyền khắp thành Trường An.

Không thể không nói một câu, Tào Tú kia chọn thời cơ này, thật sự là quá hoàn mỹ.

Bởi vì sau chuyện ngõ bắc bùng phát bệnh điên, mọi người đều không dám đến ngõ bắc, nhưng không phải là nói bọn họ không muốn coi "Bạch sắc sinh tử luyến", hoàn toàn ngược lại, bọn họ vô cùng muốn coi, chỉ là cũng không muốn mạo hiểm tính mạng đi coi. Khi không coi được, đột nhiên thiếu đi kịch nói, mọi người đều cảm thấy có chút không thích ứng được.

Cho nên mới nói, kịch nói của Hoa Nguyệt Lâu được sinh ra thuận theo thủy triều lên, là vạn chúng chờ mong, đây cũng là lý do tại sao tin tức vừa tung ra thì đã lập tức truyền khắp toàn thành.

Phụng Phi Lâu!

"Chào buổi sáng Mộng Nhi!"

"Tiểu Nghệ ca, huynh đi Hoa Nguyệt Lâu dự tiệc sao?"

"Làm sao cô biết?"

"Huynh mặc đẹp như vậy, ai cũng nhìn thấy mà!"

"Vậy sao?"

"Ha ha, Hàn đại ca, hôm nay huynh thật tuấn tú."

"Nhóc béo đệ đi sang bên cho ta, có biết nói chuyện không, ca ta đây ngày nào mà không tuấn tú."

"Ha ha ha! Tiểu Nghệ ca, huynh đừng có mang theo một tẩu tẩu về cho chúng ta nha."

"Hắc! Mộng Tư, nha đầu cô không ngờ lại trêu chọc ta, cô không sợ ta xếp cô tập cảnh hôn với Trà Ngũ sao?"

"Tiểu Nghệ ca, tuyệt đối đừng nha, ta không dám nữa."

"Oa! Vẻ mặt này của cô, Trà Ngũ nhìn thấy thì đau lòng biết bao nha. Được rồi, được rồi, không khoác lác với các người nữa, ca đi đây."

Hôm nay là lúc Hoa Nguyệt Lâu khai diễn kịch nói, Hàn Nghệ quét sạch vẻ thô bạo mấy ngày qua, gặp người liền cười nói.

Lần này đi thanh lâu, hơn nữa còn được mời, cũng tức là không cần tốn tiền, thẳng góc mới không đi.

Chờ thật lâu, rốt cuộc đã giúp thằng nhãi này đợi được cơ hội lấy công làm tư, hẳn thuộc loại người hoàn toàn không có lòng cầu tiến, cho nên hẳn vẫn luôn cảm thấy lo lắng sâu sắc cho con đường thương nghiệp của mình.

Lo lắng thì lo lắng, khi nên chơi thì phải chơi, Hàn Nghệ còn đặc biệt chỉnh trang cho mình, nhưng không ngờ, vừa ra khỏi phòng đã thu hút mọi người vây xem.

Điều này ngược lại khiến Hàn Nghệ hơi ngượng ngùng, trong lòng không khỏi oán giận từng con. Ta mẹ nó dễ dàng sao, bình thường ta không có đáng về gì, nếu không chỉnh trang một chút, thì sao không biết xấu hổ mà đi tán gái chứ. Vẫn là kiếp trước tốt hơn, không cần chỉnh trang, chỉ cần qua loa một chút, những nữ nhân kia cũng sẽ cho rằng ta cố ý làm thế, làm vẻ phong trần gì đó, nghệ thuật gia đến rồi, bây giờ ới.

Hèm trung!

Thánh địa thanh lâu.

Còn nhớ lần đầu tiên Dương Mông Hạo dẫn Hàn Nghệ đến Bình Khang Lý, nhưng không dẫn hắn đến ngõ trung, mà là đến ngõ bắc. Hàn Nghệ vẫn luôn canh cánh trong lòng, làm một tay lão luyện phong lưu, không đến ngõ trung dạo vài vòng, hẳn chung quy vẫn không cam lòng. Cho đến hôm nay,

hắn cuối cùng đã đến ngõ trung, cũng coi như là được như nguyện.

Có điều lần này hắn chỉ một thân một mình, không dẫn theo Tiểu Dã, bởi vì dù sao cũng không phải là chỗ tốt gì, hắn thật sự sợ làm hư Tiểu Dã, hơn nữa có người bên cạnh, hắn cũng không tiện phát huy, do vậy lựa chọn một mình dự tiệc.

Một chân vừa bước vào khu vực ngõ trung, lập tức cảm thấy cao lớn hẳn nha, hai bên tòa lầu san sát, đại hộ đại viện, san sát nối tiếp, những cái khác khoan nói, chỉ riêng cửa hộ thôi đã lớn hơn ngõ bắc gấp đôi rồi.

Nhân sĩ ra vào đều ăn mặc hoa lệ, bên cạnh có mấy hạ nhân đi theo, cô nương trên lầu tuy không trang điểm xinh đẹp mời chào khách nhân, nhưng cũng vui cười không ngừng, oanh oan yến yến, rất náo nhiệt.

Nhìn ngõ trung phú hộ tề tụ, xe đến xe đi, Hàn Nghệ vừa rồi còn cảm thấy mình ăn mặc quá hoa lệ, bây giờ lại cảm thấy mình ăn mặc có chút khó coi, một người cô độc đi bên đường, không ai chú ý tới hắn.

Đi một lát, Hàn Nghệ đến một tòa lầu cao ba tầng, tòa nhà hoa lệ khí phách phía trước.

Đây chính là đệ nhất thanh lâu Trường An Hoa Nguyệt Lâu.

Hôm nay Hoa Nguyệt Lâu giăng đèn kết hoa, lựa màu tung bay, đông như trẩy hội, lúc này vẫn là buổi sáng, Hàn Nghệ không tin những tên tiểu tử kia lại sớm như vậy, lúc này mới rời giường bao lâu mà đã dục hòa thiêu thân chứ, không cần nói, nhất định là nhắm vào kịch nói rồi.

Làm bản nhái sẽ không chịu nổi nha!

Hàn Nghệ lắc đầu thở dài, đi vào trong lầu.

Đột nhiên, có ba bốn phụ nhân từ phía trước đi đến, đi đầu là một người tuổi chừng bốn mươi, đầu gài trâm vàng, cũng coi như là thùy mị thướt tha.

Bà ta đi đến trước mặt Hàn Nghệ, hơi đánh giá một chút, sau đó hỏi: "Xin hỏi các hạ có phải là Hàn tiểu ca của Phụng Phi Lâu không?"

"Chính là tại hạ."

Hàn Nghệ chấp tay, cười ha ha nói: "Vị tỷ tỷ này lẽ nào chính là người sáng tạo của Bình Khang Lý, Tào giả mẫu?"

Người sáng tạo của Bình Khang Lý?

Tào Tú sừng sốt, chưa từng nghe qua cách nói này, nhưng ngẫm nghĩ cẩn thận, thật sự đúng là như thế, không khỏi vô cùng vui vẻ, người sáng tạo của một quốc gia chính là Hoàng đế, tức là nói bà là Hoàng đế của Bình Khang Lý, ngoài miệng lại khiêm tốn nói: "Nào dám, nào dám, Hàn tiểu ca quá khen."

"Ai ui!"

Hàn Nghệ lại chấp tay lần nữa nói: "Thất kính, thất kính, từ sau khi tại hạ đến Bình Khang Lý, vẫn luôn vô cùng tôn sùng Tào giả mẫu, chính là vì Tào giả mẫu ban đầu can củ vất vả khai hoang, cố gắng hết sức tạo phúc cho Bình Khang Lý, mới có Bình Khang Lý phồn hoa như hôm nay, mới có nơi cư trú cho chúng ta, thật sự là tiền nhân trồng cây, hậu nhân hóng gió, mỗi khi nghĩ đến chuyện này, tại hạ đều vô cùng cảm kích."

Nói thật là hay mà!

Mặc kệ sau lưng mình tranh ám đấu ra sao, những câu này coi như là nói đến tâm khảm của Tào Tú, Bình Khang Lý có thể phồn hoa như hôm nay, công lao của bà đích thật là không thể bỏ qua, cũng luôn lấy đó làm kiêu ngạo, thực sự không nhận được, cười khanh khách: -Hàn tiểu ca thật sự biết nói chuyện.

Không biết có phải là thói quen nghề nghiệp hay không, lại đáp lại Hàn Nghệ một mị nhãn, làm cho Hàn Nghệ rung cả mình.

Giả mẫu bên cạnh nghe được thật sự là vô cùng xấu hổ nha, các nàng đều là tay lão luyện phong trần, nhưng nhìn hót trắng trợn như vậy, vẫn ngại không mở miệng, mà Hàn Nghệ thoát nhìn không lớn, lại thẳng thắn nói ra như vậy, thật sự là lợi hại.

Tào Tú cười nói: "Thật không dám giấu diếm, vừa rồi ta còn lo Hàn tiểu ca sẽ không tới nữa."

Có can nhiệt tình vậy không, nói câu này sẽ khiến người ta hiểu lầm đó, lẽ nào bà ta muốn tạo tai tiếng. Ở tuổi này của bà muốn tạo tai tiếng cũng nên tìm mấy người trung niên như Tang Mộc, tìm ta làm gì. Không, giả phôi trẻ càng có thủ đoạn hơn, bà đó thật sự là đủ độc mà, lại muốn đập lên thân thể của ta mà leo lên.

Hàn Nghệ nhìn con ghê tởm lại nói: -Tào giả mẫu cho mời, Hàn Nghệ sao dám không đến.

"Tốt tốt tốt!"

Mấy tiếng tốt thôi, nhưng lại chứa mấy phần trường bối, Tào Tú lại giới thiệu mấy vị phụ nhân bên cạnh một lượt, đều là các giả mẫu của những thanh lâu lớn ở ngõ trung.

Đều là cùng nghề của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ vừa chấp tay, chào hỏi một tiếng, trong lòng lại rất cảm khái, ta là một đại nam nhân, chạy đến tranh làm ăn với một đám phụ nhân, ôi, chuyện này đương nhiên không thể trách ta được, đều trách xã hội này quá tàn khốc, bức ta thành ra như vậy.

Có điều tùy việc mà xét, trong tình huống không thể tiếp tục làm nghề cũ, ngoài trừ buôn bán ra, Hàn Nghệ thật sự không biết có thể làm gì nữa.

Cổ Tứ Mẩu bên cạnh nửa cười nửa không nói: -Không ngờ Hàn tiểu ca còn trẻ tuổi như vậy, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt nha!

Câu này lại là nói thật, bà nghe nói Hàn nghệ vô cùng trẻ, nhưng vừa gặp mặt, không ngờ lại còn trẻ như vậy, thật sự là rất khó tưởng tượng, những thủ đoạn kia đều xuất phát từ tay một thanh niên còn chưa tròn hai mươi tuổi.

Hàn Nghệ ha ha nói: "Nào có, nào có, mong các vị sau này có thể diu đất vẫn bồi nhiều hơn."

Điu đất nguoi? Ta không diu đất nguoi, mà ta đã sắp không có com ăn rồi, nếu ta thật sự diu đất nguoi, vậy ta chẳng phải phải lên phố xin com sao.

Những giả mẩu này đều lần lượt nghĩ như vậy.

Tào Tú đột nhiên vờ như nhìn trái nhìn phải, nói: "Hửm? Luru muối muối của ta sao lại không đến chứ?"

Hàn Nghệ cười nói: "Thân thể của Luru tý hơi không thoải mái, do vậy không đến."

"Vậy sao?"

Tào Tú khẽ mỉm cười, nói: "Ta thấy đây chỉ là lấy cớ thôi, chắc chắn là Luru muối muối vẫn canh cánh chuyện cũ, còn giận nguoi làm tý tý ta. Ôi, chuyện cũ qua rồi, chúng ta đều đã lớn tuổi như vậy rồi, còn có thể sống được bao nhiêu năm chứ. Phiền Hàn tiểu ca lát nữa khi về thì giúp ta chuyển lời cho Luru muối muối, nói mặc kệ muối ấy nhìn ta thế nào, ta vẫn luôn xem muối ấy như muối muối ruột của ta."

Tổ chất nha! Đây mới chính là tổ chất mà một thương nhân nên có, cho dù trong lòng đang nguyên rủa mui tám đời tổ tông của nguoi, nhưng ngoài miệng vẫn xưng huynh gọi đệ, đây chính là điều cơ bản nhất nhất nhất.

Chỉ dựa vào câu nói này, Luru Nga thua trong tay bà ta không oan uống. Trong lòng Hàn Nghệ cảm thán, liên tục gật đầu nói: "Phải phải phải, ta nhất định chuyển lời."

"Làm phiền rồi!"

Tào Tú duỗi tay ra nói: "Mời Hàn tiểu ca vào trong."

"Đa tạ."

Hoa Nguyệt Lâu nằm ở Trường An, thậm chí có thể nói là đệ nhất thanh lâu Đại Đường, tuyệt đối không phải là hư danh, chỉ riêng diện tích thì đã lớn bằng hai lần Phụng Phi Lâu, bốn bên rộng mở, bên nào cũng có thể tiến vào, xung quanh cũng vô cùng rộng rãi, trên ban công có màn trúc che lấp, trên mái nhà lấy gỗ đàn làm xà ngang, khí phách đoan trang nha.

Trong thính đường rộng lớn rải rác hai mươi giường thấp lớn nhỏ khác nhau, truyen đăng tại bạch ngọc sạch, trên đó đặt bàn nhỏ, bày đầy rượu ngon món ngon, xung quanh giường thấp còn treo trướng lụa quý giá, mở ra là sảnh, đóng lại là phòng, gió thổi tung bay, giống như lạc vào Vân Sơn huyền ảo vậy, thiết kế vô cùng nhân tính hóa, đương nhiên thiết kế này chủ yếu là vì triều Đường không có ghế dựa.

Phía trước mặt dựng một vũ đài bằng gỗ.

Lầu hai, ba đều là nhĩ tọa, bao sương.

Bởi vì triều Đường giới nghiêm, cho dù là con cháu quý tộc nửa đêm xuất môn cũng vô cùng khó khăn, chỉ có thể đi đường nhỏ vòng qua bên thành, ba mươi tám con đường chính đều không thể đi được, mà thanh lâu là nơi vui chơi duy nhất kinh doanh ban đêm, do vậy thanh lâu nhất định phải chuẩn bị các sương phòng cho khách nhân ở lại, Phụng Phi Lâu thật sự là hàng hiếm trong giới thanh lâu, ban đêm không làm ăn.

Lúc này bên trong đều huyền ảo âm ỉ, trướng lụa treo cao, dù sao cũng là buổi trưa, không cần phải che đậy, trên giường hoặc là nam nữ ngồi đối diện, hoặc là ngồi sát bên nhau, không khí vô cùng hòa hợp.

Nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là con cháu quý tộc, con cháu hàn môn cực kỳ ít khi đến đây, ngoài trừ cực ít cá biệt, cũng không phải nói là Hoa Nguyệt Lâu quy định không cho con cháu hàn môn đến, chỉ vì một là tiêu phí nơi này cao, con cháu hàn môn phải gánh rất nặng, hai là nơi này đều là quý tộc, một kẻ hàn môn nguoi đến, không phải tự tìm nhục nhã sao, chơi cũng không thoải mái.

Ngõ nam kém hơn ngõ trung một bậc mới là nơi con cháu hàn môn đi, nhưng trong khoảng thời gian xuất hiện kịch nói, Phụng Phi Lâu trở thành thánh địa của con cháu hàn môn một lần nữa.

"Các nguoi nhìn mau, đó chẳng phải là Hàn Nghệ của Phụng Phi Lâu sao?"

"Ồ đâu, ở đâu, ôi, thật sự là hấn nha! Sao hấn lại đến đây?"

"Ai mà biết."

"Nhìn kìa, Hàn Nghệ của Phụng Phi Lâu."

"Hấn đến đây làm gì?"

"Phòng chừng là đến xem kịch nói."

"Ta thấy không phải, lần này rõ ràng là Tào giả mẫu có ý muốn si nhục hấn."

"Hừ! Nếu là thế thì thật sự quá tốt, nghĩ lại khi đó tiểu tử này kiêu ngạo thế nào chứ, lại dám bảo chúng ta xếp hàng, bây giờ tốt rồi, cho dù Phụng Phi Lâu của hấn bây giờ mở cửa cũng không ai đi coi."

"Có điều nói thật, "Bạch sắc sinh từ luyện" của hấn thật sự rất hay, chỉ đáng tiếc không coi được kết cục, dứt khoát bảo Tào giả mẫu chiêu bọn họ đến đi."

"Người nói có lý, có lẽ Tào giả mẫu gọi hấn đến chính là vì chuyện này."

Hàn Nghệ vừa xuất hiện liền thu hút mọi người ghé nhìn, nhưng hơn phân nửa đều là tiếng khinh thường, mình chăm ám phụng đều có.

Nhìn không ra mọi người lại oán niệm ta sâu sắc như thế, Hàn Nghệ đều nghe cả vào tai, nhưng gương mặt vẫn mỉm cười, nghĩ bụng, được nha! Máy kẻ các người, trở mặt không nhận người, thật sự là tiểu nhân đặc chí. Bây giờ để cho các người cạn rở một chút, đợi khi Phụng Phi Lâu của ta khai trương, các người vẫn phải ngoan ngoãn xếp hàng cho ta.

Tào Tú vờ như không nghe thấy, cười nói với Hàn Nghệ: "Hàn tiểu ca, ta còn có việc phải làm, không thể bồi tiếp, Hàn tiểu ca chớ để ý."

Hàn Nghệ rất sáng khoái nói: "Không sao, không sao, tỷ đi đi, tỷ đi đi."

Tào Tú gọi một tỷ nữ đến, để nàng dẫn Hàn Nghệ lên lầu ba, sau đó bà liền ra cửa đón khách.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Chuyện lạ thật lớn

Dịch: mafia777

"Tiểu muội muội, muội tên là gì?"

"Hồi công tử, muội tên Thảo Nhi."

"Thảo Nhi?Ồ, tên hay, tên hay, muội đang làm gì?"

"Muội bưng trà rót nước."

"Hả? Chắc chắc, không hổ là Hoa Nguyệt Lâu, ngay cả người bưng trà rót nước mà cũng đẹp như vậy."

"Công tử nói đùa."

"Ta rất nghiêm túc, chỉ với dáng vẻ của tiểu muội muội, còn đẹp hơn phân nửa cô nương của Phụng Phi Lâu chúng ta, muội có hứng đến Phụng Phi Lâu của ta không, ta nhất định sẽ đẩy muội lên vai chính. À, muội hẳn là nghe nói qua kịch nói nhĩ, Tinh Tinh tiếp theo sẽ là muội đây."

"Muội làm sao diễn được."

"Ta nói muội được là muội được, ta bảo đảm với muội, nếu muội đến Phụng Phi Lâu của ta, trong vòng ba năm, nhất định sẽ nổi tiếng khắp Trường An."

Hàn Nghệ vừa đi lên lầu, vừa tán gẫu với tiểu cô nương bên cạnh, cái vẻ mặt kia thật giống một tên lừa đảo đi săn diễn viên vậy.

Thật sự là quá ba câu thì không rồi được nghề chính mà!

Lên đến lầu hai, khi đi lên lầu ba, vừa hay ở khúc rẽ chợt thấy một nữ tử từ trên lầu đi xuống, một thân áo đơn giản màu lục, đi đường tựa như gió thổi cành liễu, lụa trắng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp, nhưng đã đủ rồi, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng duyên dáng, như ngậm nước thu, trong lúc vô ý đã tràn ngập quyền rũ, cho dù không nhìn thấy mặt cũng đã là thiên kiều bá mị rồi.

"Thảo Nhi bái kiến Khuynh Thành tỷ tỷ."

Thảo Nhi nhìn thấy vị nương tử này liền hành lễ.

Khuynh Thành? Một trong tứ đại hoa khôi Cổ Khuynh Thành?

Hàn Nghệ sững sốt, trước khi hắn tới, từ lâu đã thăm dò rồi, trong tứ đại hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu, ba người trong đó đều có tướng mạo bình thường, chỉ có một người là người như tên gọi, xưng là Bán Cổ Khuynh Thành.

Không phải là coi nửa mặt, mà là nói coi nửa mặt đã đủ rồi.

Theo Lưu Nga nói, chưa từng có khách nhân nào nhìn thấy cả gương mặt của Cổ Khuynh Thành, hơn nữa giá tiền coi nửa bên mặt này cũng không thấp.

Nhưng Hàn Nghệ biết, đây cũng chỉ là một thủ đoạn tự nâng cao giá của mình, càng không cho người xem, người lại càng muốn xem.

Chỉ với đôi mắt này, thật sự là đòi mạng mà! Hàn Nghệ liếc nhìn, thầm khen cô gái này không phụ danh tiếng.

"Ừm." Mỹ nữ khẽ ừm một tiếng, cả nhìn cũng không thèm nhìn Hàn Nghệ, cực kỳ cao ngạo đi xuống lầu.

Hàn Nghệ cũng không hề để ý, hắn rất cởi mở trong phương diện này. Danh kỹ sao, trâu bò một chút cũng không sao, đây có lẽ là một cách tự bảo vệ mình, cũng có lẽ là một cách tự nâng cao giá của mình, nhưng cũng không đến nỗi giống như Thảo Nhi, nghiêng người cung kính đứng đó đợi Cổ Khuynh Thành này đi tiếp, khẽ tựa sang trái một chút, tiếp tục đi lên lầu.

"A!"

Đang khi hai người sắp lướt qua nhau, Cổ Khuynh Thành đột nhiên soạc chân một cái, cả người mất thăng bằng, thoạt nhìn sắp lăn xuống cầu thang, tiêu hương ngọc tử.

Sắc mặt Hàn Nghệ căng thẳng, nhanh chóng giơ tay ôm lấy nàng, nhưng không biết có phải do đã lâu không ăn thịt không, hay là vì bầu không khí trong thanh lâu này cho phép, mà bàn tay lại không nghe theo điều khiển, rõ ràng là nhắm vào eo, nhưng bàn tay lại ôm bên bờ mông nữ tử. Bản thân hắn kinh ngạc, sao ta lại thất thủ chứ.

Dù sao đây cũng là hoa khôi, không thể tùy tiện như vậy được.

Nhưng khi hắn chuẩn bị dời lên phần eo, đột nhiên khẽ cau mày, tay nhẹ nhàng sờ soạng, thầm hô một tiếng thoải mái, sau đó mới thần không biết quỷ không hay mà dời lên phía eo, bởi vì tốc độ tay hắn quá nhanh, hơn nữa giời che giấu, chiếm tiện nghi của người ta rất khó bị người ta phát hiện. Bước ra một bước của điệu Waltz, một tay ôm lấy vòng eo tinh tế của Cổ Khuynh Thành, kéo lên phía trên, động tác cực kỳ phiêu dật, tiêu sái, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đôi bên đều lóe lên tia sáng khác thường.

Sau khi nâng Cổ Khuynh Thành dậy, Hàn Nghệ quan tâm hỏi: "Cô nương, không sao chứ?"

Cổ Khuynh Thành khẽ sững sốt, vầng trán tuyết trắng khẽ đỏ hồng, nói: "À, ta không sao, đa tạ công tử cứu giúp."

Xét theo giọng điệu nói chuyện của nàng, hình như cũng không phát hiện Hàn Nghệ chiếm tiện nghi của nàng, dù sao thì vừa rồi chỉ là chuyện trong nháy mắt, hơn nữa nàng đang trong trạng thái cực kỳ hoảng loạn, không phát giác cũng là chuyện hợp lý.

Hơn nữa người đến Hoa Nguyệt Lâu đều là con cháu quý tộc, do vậy các nàng đều quen gọi người khác là công tử, trừ phi là đặc biệt thân thuộc.

Thấy nàng đứng lên rồi, Hàn Nghệ mới thu tay lại, bày ra vẻ quân tử khiêm nhường, trong lòng lại nói, thân hình nữ nhân này thật sự không tệ, ừ, sờ được.

"Ai ui!"

Nhưng Hàn Nghệ vừa mới buông tay, Cổ Khuynh Thành đột nhiên kêu đau một tiếng, thân hình ngã về phía Hàn Nghệ, Hàn Nghệ nhanh chóng vươn tay đỡ lấy tay phải của nàng, quan tâm nói: "Sao vậy?"

"Chân của ta bị trật rồi." Cổ Khuynh Thành hơi nhăn đôi mày nhỏ, thoạt nhìn giống như rất đau.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ. Hàn Nghệ nhìn Thảo Nhi, truyện dịch tại bachngoc.sach, nhưng rất nhanh đã không để mắt đến Thảo Nhi, hoàn toàn coi như không còn ai ở đây, nói: "Nếu cô nương không ngại, ta đỡ cô nương đi nghỉ ngơi vậy."

"Có phiền công tử hay không?"

"Sẽ không, sẽ không, đây là vinh hạnh của ta." Hàn Nghệ cười ha ha nói.

"Vậy làm phiền công tử."

Cố Khuynh Thành đôi mắt lúng liếng, khiến người ta nhìn thấy mà không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Đây là một đôi mắt biết nói nha!

Loại chuyện chiếm tiện nghi thế này, Hàn Nghệ sao có thể cự tuyệt, dìu Cố Khuynh Thành đi lên lầu.

Thảo Nhi đáng thương cứ thế mà bị quên mất một bên, một khắc trước còn muốn làm nữ chính, Thảo Nhi vẫn là Thảo Nhi, vĩnh viễn đều không phải là đóa hoa.

Đi lên lầu ba, Hàn Nghệ nhìn trái nhìn phải, phát hiện lầu ba chỉ có một ít nhả tọa, toàn bộ đều là bao sương, hơn nữa cũng không nhìn thấy một vị khách nhân nào, dù sao thì mọi người đều đến coi kịch nói, ngồi trên lầu ba quá cao, nghe không rõ, hỏi: "Không biết cô nương ở gian phòng nào."

Cố Khuynh Thành chỉ vào gian phòng thứ ba bên trái, nói: "Gian phòng có dải lụa đỏ trên cửa."

Hàn Nghệ đỡ Cố Khuynh Thành đến trước cửa gian phòng kia, Cố Khuynh Thành vươn tay ra, nhẹ nhàng đẩy vào, cửa liền mở ra, chỉ thấy bên trong cực kỳ rộng rãi, trong thính đường màn trướng buông rũ, những món đồ linh tinh như màn cửa sổ bên giường ngủ cũng đều được chú trọng.

Hàn Nghệ đỡ Cố Khuynh Thành đi vào bên bàn tròn chính giữa kia, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống ghế tròn.

"Đa tạ công tử." Cố Khuynh Thành khẽ gật đầu, ôn nhu nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Tiện tay mà thôi, không cần đa tạ." Ngừng một lát, hần lại nói: "Nếu không còn gì, ta đi trước."

Cố Khuynh Thành vội nói: "Công tử chậm đã. Vừa rồi nếu không có công tử cứu giúp, tiểu nữ từ e rằng tính mạng khó đảm bảo. Ân cứu mạng không biết lấy gì báo đáp, đành lấy trà cảm tạ, công tử mời ngồi."

"Không cần phiền phức như vậy."

Tuy nói thế, nhưng Hàn Nghệ đã ngồi xuống rồi, thăm nghĩ, sau câu không biết lấy gì báo đáp, không phải là lấy thân báo đáp sao, sao lại biến thành lấy trà cảm tạ rồi, lẽ nào ức hiếp kẻ xuyên không ta đây không hiểu tình hình triều Đường? Thật sự là buồn cười.

"Xin công tử chờ một lát, chân tiểu nữ từ có chút không tiện." Cố Khuynh Thành nhẹ nhàng xoa mắt cá chân nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Không sao, không sao, dù sao ta cũng không có chuyện gì."

Cố Khuynh Thành nói: "Tiểu nữ từ họ Cố, tên Khuynh Thành."

"Hóa ra là Khuynh Thành cô nương, cửu nương, cửu nương." Hàn Nghệ chấp tay nói.

Cố Khuynh Thành lại nói: "Không biết tôn tính đại danh của công tử?"

Hàn Nghệ nói: "Ta họ Hàn, tên chỉ một chữ Nghệ."

"Hàn Nghệ?"

Cố Khuynh Thành hơi cau mày, đột nhiên, nàng cả kinh nói: "Ngài...ngài chính là đông chủ mới của Phụng Phi Lâu."

"Bất tài, chính là tại hạ."

"Thất lễ, thất lễ."

Cố Khuynh Thành gật đầu thi lễ, sóng mắt lưu chuyển, tràn ngập xấu hổ nói: "Không giấu công tử, Khuynh Thành nương mộ công tử đã lâu, vừa rồi được biết công tử đến đây, nên muốn xuống lầu để được thấy phong thái của công tử, nào biết lại gặp được công tử ở cầu thang, còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, Khuynh Thành thật sự cảm thấy rất xấu hổ."

"Ngưỡng mộ ta?"

Trong mắt Hàn Nghệ lóe lên chút ánh sáng kỳ lạ, nói: "Việc này Hàn Nghệ thật sự thụ sủng nhược kinh, có điều Hàn Nghệ có tài đức gì có thể được Khuynh Thành cô nương ngưỡng mộ chứ."

Cố Khuynh Thành nói: "Công tử tài hoa hơn người, tình cảm sâu sắc, sao có thể nói là không tài đức gì chứ."

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Tài hoa hơn người, tình cảm sâu sắc? Khuynh Thành cô nương không phải là nhầm đối tượng rồi chứ."

Cố Khuynh Thành cười khúc khích, trong lúc lựa mông pháp phối, quang hoa hiện ra, cười khề nói: "Nếu công tử không phải mượn tên người khác lừa gạt Khuynh Thành, thì không nhầm."

Hàn Nghệ hơi ngượng ngập nói: "Nhưng bản thân ta còn không phát hiện mình tài hoa hơn người. Còn chuyện tình cảm sâu sắc, ừm, việc này là thật, nhưng ta và Khuynh Thành cô nương chưa từng gặp mặt, không biết Khuynh Thành cô nương từ đâu mà biết được?"

Cố Khuynh Thành nói: "Xin hỏi công tử, câu đối có phải do công tử sáng tạo không?"

"Cho dù là thế, cũng không tính là tài hoa hơn người."

"Hai bức đối kia, ta cũng nghe nói, trong đó có huyền cơ, không chỉ phải đối cho hoàn chỉnh, còn phải phối hợp bằng trắc, chỉ riêng hai điểm này thì đã đủ làm khó không ít người. Muốn làm ra một vế trên mà người ta không thể đối được, thực sự là chuyện cực khó khăn, nếu không phải là người tài hoa hơn người thì sao có thể tạo ra câu đối được."

Cố Khuynh Thành lại nói: "Còn chuyện tình cảm sâu đậm, ta nghĩ nếu là người bạc tình phụ nghĩa, tuyệt đối không thể nghĩ ra câu chuyện cảm động lòng người như "Bạch sắc sinh từ luyện" được. Từ xưa đến nay, người phụ bạc nơi nào cũng có, cho dù là tài tử đa tình, thì có được mấy ai có thể đặt tình lên trên cả sinh tử, chỉ có mình công tử."

Hàn Nghệ nghe thấy mà không nhịn cười được, nói: "Khuynh Thành cô nương nói có lý có cứ, Hàn Nghệ không thể không phục, có điều tại hạ vẫn là lần đầu tiên được biết hóa ra mình là một người ưu tú đến vậy."

Cố Khuynh Thành che miệng cười khề nói: "Đó chẳng qua là công tử quá khiêm nhường thôi."

Về mặt Hàn Nghệ đau khổ nói: "Trước lúc này, ta luôn cho rằng ngay cả tư cách khiêm tốn mình cũng không có, có điều nghe Khuynh Thành cô nương nói xong, ngẫm lại thật sự là thế. Ha ha."

Cố Khuynh Thành nhìn thấy dáng vẻ của hắn, không khỏi cười khúc khích, tiếng cười dễ nghe, cực kỳ động lòng người.

Toàn thân trên dưới cô gái này, ngay cả tiếng nói cũng đều sinh ra vì nam nhân, Hàn Nghệ nghe thấy mà trong lòng rất cảm thán.

Cố Khuynh Thành lại nói: "Đúng rồi, xin hỏi công tử "Bạch sắc sinh từ luyện" vẫn tiếp tục diễn chứ, ta nghe nói..."

Nói tới đây, nàng liền không nói tiếp nữa.

Hàn Nghệ thờ dãi: "Tình hình của hẻm bắc bây giờ, có thể diễn hay không, không ai biết được."

Trong mắt Cố Khuynh Thành lóe lên hào quang, buồn bã nói: "Câu chuyện động lòng người như vậy, nếu không có một kết cục, thật sự khiến người ta tiếc nuối."

Hàn Nghệ trầm mặc không nói.

Cố Khuynh Thành liếc mắt nhìn Hàn Nghệ một cái, nói: "Xin thứ cho tiểu nữ tử mạo muội hỏi một câu, kết cục của câu chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Hàn Nghệ cười nói: "Vậy không biết Khuynh Thành cô nương hi vọng thế nào?"

Phàm là người khác muốn hắn tiết lộ, hắn đều hỏi câu này.

Cố Khuynh Thành hơi trầm ngâm một phen, nói: "Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh yêu nhau cực khổ như vậy, lại trải qua nhiều đau khổ như vậy, ta dĩ nhiên hi vọng bọn họ cuối cùng có thể bên nhau, hạnh phúc trọn vẹn."

Từ khi Thôi Tập Nhận làm ẩm ỉ thế, "Bạch sắc sinh từ luyện" đã cực lực tránh đi dòng họ, nhưng người xem vẫn bí mật gọi là Thôi Tinh Tinh, nhưng cũng không dám gọi trước mặt Thôi Tập Nhận, cho nên khi Cố Khuynh Thành nói đến Thôi Tinh Tinh có chút chần chừ.

Hàn Nghệ hơi gật đầu, giống như bày tỏ tán thành.

Vấn đề này hắn từng hỏi Dương Phi Tuyết, nhưng Dương Phi Tuyết hi vọng một chuyện tình oanh oanh liệt liệt, còn kết cục ra sao với nàng không sao cả, có điều Cố Khuynh Thành lại hi vọng có thể có hạnh phúc trọn vẹn.

Việc này vừa hay phản ánh được bối cảnh cuộc sống của hai người. Dương Phi Tuyết từ nhỏ không lo cơm áo, vô ưu vô lo, nhưng đồng thời, cuộc sống của nàng cũng vô cùng nhạt nhẽo, cho nên nàng luôn hướng tới trắc trở, hướng tới lãng mạn, hướng tới tình cảm mãnh liệt, truy cầu bản chất của tình yêu, chứ không phải kết quả. Nói một cách đơn giản, chính là rảnh rỗi sinh nông nổi, nếu ngày nào cũng muốn kiếm tiền, làm sao còn nghĩ những chuyện này nữa chứ.

Mà Cố Khuynh Thành, tuy Hàn Nghệ không hiểu nàng ta, nhưng lưu lạc chốn phong trần, tin rằng cũng trải lặn lội, những gì Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh trải qua chắc chắn khiến nàng tràn đầy cảm xúc, cho nên nàng hi vọng một kết cục trọn vẹn.

Ở hậu thế, rất nhiều người nói cô gái nào đó tham hư vinh, tuy rằng đích thực có loại con gái này, nhưng có những cô gái bởi vì bản thân xuất thân hàn, từ nhỏ đã chịu đựng đủ mọi khó khăn mà cuộc sống mang đến, thế nên tự nhiên hi vọng có thể gả cho một người chồng sự nghiệp thành công, thu

nhập ổn định, còn chuyện yêu hay không thì không quá chú trọng.

Cũng có một số cô gái nhà giàu có yêu người nghèo, bởi vì bọn họ không thiếu tiền, cuộc sống giàu có, tự nhiên là nảy sinh sự khát vọng đối với tình yêu, bọn họ có năng lực theo đuổi tình yêu thuộc về chính mình, còn chuyện đối phương có giàu có không cũng không quan trọng.

Từ đó có thể thấy, cho dù là hoàng tử yêu cô bé Lộ Lem, hay là công chúa yêu tên ăn mày, thật ra đều có lý cả, không phải chỉ dùng tham hư vinh là có thể nói rõ tất cả.

Cố Khuyneh Thành thấy Hàn Nghê không lên tiếng, hơi có ý làm nũng nói: "Xem ra công tử không chịu nói cho tiểu nữ tử biết."

Cứ vậy thôi mà cô muốn ta nói cho cô biết kết cục, vậy cô cũng biết lừa quá, không ngủ mấy đêm thì cô nghĩ cũng đừng nghĩ. Hàn Nghê cười nói: "Trong lòng Khuyneh Thành cô nương chẳng phải đã có kết cục sao."

Cố Khuyneh Thành hơi sững sốt, sau đó cười nói: "Đa tạ công tử cho hay, Khuyneh Thành hiểu rồi."

Hàn Nghê nói: "Nào có, nào có."

Cố Khuyneh Thành đột nhiên nói: "Công tử đến đây đã lâu vậy, Khuyneh Thành còn chưa dâng một ly trà nào, thật là thất lễ, bây giờ Khuyneh Thành đi pha trà cho công tử."

Hàn Nghê nói: "Không cần phiền phức, chân cô vẫn chưa khỏi mà."

"Công tử có lòng, chân Khuyneh Thành đã đỡ nhiều rồi."

Cố Khuyneh Thành nói xong liền đứng dậy, nói: "Xin công tử chờ một lát."

Nói rồi nàng đi bên chiếc tủ trong góc, lấy một bình sứ ra nhìn xem, lại nói với Hàn Nghê: "Công tử, thật sự xin lỗi, ta đã dùng hết lá trà rồi, kính mong công tử ngồi thêm một lát, ta đi gọi người pha bình trà ngon đến."

"Bỏ đi, bỏ đi, ta cũng không khát lắm."

"Đây chính là trà báo ân, sao có thể thiếu. Xin công tử đợi một lát, ta đi một lát sẽ quay lại, không mất nhiều thời gian."

Cố Khuyneh Thành nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, khóe miệng Hàn Nghê nở nụ cười quý dị, lấy một túi thơm từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng ném đi, không dám tin tưởng cười nói: "Không ngờ đường đường Cố Khuyneh Thành lại là người cùng nghề với ta, thật là một chuyện lạ lớn nha."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Hàn đại lừa đảo

Dịch: mafia777

Sau khi Cố Khuyneh Thành đóng cửa phòng, trong mắt đột nhiên hiện lên ý cười giảo hoạt, vẻ quyền rũ vừa rồi không còn thấy nữa, thay vào đó là thần thái nghịch ngợm, vừa đi vào gian phòng đối diện, bàn tay ngọc lại tung túi tiền: "Hừ! Không ngờ đường đường là đông chủ của Phượng Phi Lâu, xuất môn lại chỉ mang theo chút tiền như vậy, thật sự là keo kiệt mà."

Hừm? Sao còn chưa đến chứ.

Hàn Nghê ngồi trong phòng một lát, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Cố Khuyneh Thành, nghĩ bụng, đi lấy lá trà thôi, không cần tự mình đi chứ, cho dù là tự mình đi, thì ở đây khắp nơi đều có trà, không thể đi lâu như vậy được. Không tốt, dù sao cũng là cùng nghề, nơi này chắc chắn có cạm bẫy.

Nghĩ tới đây, hần vội vàng đứng lên, chuẩn bị đi ra, nhưng vừa đến trước cửa, đột nhiên cửa lại mở ra, chỉ thấy một nữ nhân dung mạo thanh tú, môi đỏ răng trắng, thân hình thon thả đang đứng trước cửa.

Nữ nhân này nhìn thấy Hàn Nghê, hình như bị hù một chút, nhưng lập tức sau mày lại, chỉ Hàn Nghê quát lên: "Tiểu tử nguoi là ai, sao lại ở trong phòng của ta?"

Phòng của nguoi? Đáng chết, trùng kế nữ nhân kia rồi. Nữ nhân này dừng mảnh như thế, xem ra chính là Nha Nương đến công tử của Phó Tể Tướng cũng dám đánh kia rồi. Trời ạ! Móng tay của nàng thật dài nha!

Hàn Nghệ nhìn ngón trỏ mà nữ nhân kia đang chỉ mình, móng tay thon dài lấp lóe hàn quang, khiến hắn cảm thấy lạnh sống lưng, không phải nói hắn lo lắng, quan trọng là đối phương là một nữ nhân, nếu thật sự động thủ, hắn không xuống tay được, chắc chắn sẽ bị thương, lỡ như bị cào bị thương, vậy thì tìm ai để khóc đây.

Nhưng Thiên môn có một định luật, chính là chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, thì không cần phải giải thích, bởi vì giải thích chính là che đậy, vậy thì vụ lừa của ngươi có thể sẽ bị người ta vạch trần.

Dù sao tố chất tâm lý của Hàn Nghệ cũng vững vàng, gần như không chút chần chừ nào, mặt lộ vẻ vui mừng, chấp tay nói: "Xin hỏi vị cô nương này chính là Nha Nương."

Nữ nhân kia cả giận nói: "Ngươi bớt đông dài cho ta, tên tặc nhân ngươi thật to gan, lại dám xông vào phòng bán cô nương, có tin bán cô nương đảo bán mặt này ra không?"

Toát mồ hôi! Cô là ca kỹ, hay là thổ phi hã! Hàn Nghệ lại chấp tay lần nữa nói: "Tại hạ Hàn Nghệ, ngưỡng mộ mà đến, nhưng tuyệt đối không phải là xông vào, mà là được Tào giả mẫu đồng ý."

"Hàn Nghệ?"

Nữ nhân kia sùng sốt, nói: "Phượng Phi Lâu Hàn Nghệ?"

"Đúng vậy."

Hàn Nghệ khẽ gật đầu.

Nữ nhân kia hơi đánh giá Hàn Nghệ, nói: "Ngươi nói là giả mẫu cho phép ngươi vào đây?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Hàn Nghệ nói: "Nếu cô nương không tin, có thể đi hỏi thử."

Hắn đã nói thế rồi, nữ nhân này chắc chắn tin tưởng, nói: "Tại sao ngươi muốn đến đây?"

Hàn Nghệ nói: "Dám hỏi cô nương có phải là Nha Nương không."

Nữ nhân kia ừ một tiếng, nữ nhân này là một trong tứ đại hoa khôi Nha Nương, tính cách cũng đánh đá chua ngoa nhất.

Hàn Nghệ nói: "Thật không dám giấu, tại hạ ngưỡng mộ cô nương đã lâu, hôm nay đến đây, xem kịch nói chỉ là thứ yếu, đầu tiên là muốn gặp mặt cô nương. Vừa rồi dưới lầu tại hạ có nói rõ ý nguyện với Tào giả mẫu, Tào giả mẫu thấy ta chân thành, thế là bảo Khuynh Thành cô nương dẫn ta lên đây tìm cô, nào ngờ cô không có ở trong phòng. Khuynh Thành cô nương bảo ta ở đây đợi cô."

"Nói vậy."

Nha Nương nói: "Sao Cổ Khuynh Thành lại làm chuyện này chứ."

"Tại hạ đều nói sự thật." Hàn Nghệ vươn tay ra nói: "Nha Nương mời nhìn thử."

Nha Nương nhìn vào tay hắn, cả kinh nói: "Đây chẳng phải là túi hương của Cổ Khuynh Thành sao, sao lại trong tay ngươi?"

Hàn Nghệ nói: "Là như vậy, vốn dĩ Tào giả mẫu bảo Khuynh Thành cô nương chiêu đãi ta. Khuynh Thành cô nương nói lần đầu gặp mặt tại hạ, nên tặng túi hương này cho ta coi như là quà gặp mặt."

Nha Nương hồ nghi nhìn hắn, nói: "Ngươi nói đây là do Cổ Khuynh Thành tặng ngươi?"

Hàn Nghệ gật đầu.

Nha Nương nói: "Tại sao cô ta lại phải tặng ngươi?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Việc này ta cũng không biết, vừa rồi ta cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh."

Đây là vật tùy thân của Cổ Khuynh Thành, nếu cô ta không có ý tặng người, truyện đăng tại B N S, người khác căn bản không lấy được. Nha Nương khẽ cau mày, trầm ngâm một lát, lại nói: "Nếu giả mẫu đã bảo Cổ Khuynh Thành bồi ngươi, tại sao ngươi còn muốn đến chỗ ta?"

Hàn Nghệ nói: "Vừa rồi ta đã nói rồi, chỉ vì ta ngưỡng mộ Nha Nương cô, cho nên mới đặc biệt nhờ vả giả mẫu, để ta được gặp cô."

Ánh mắt Nha Nương lóe lên mấy phần vui sướng, ngoài miệng lại nói: "Cổ Khuynh Thành, người xưng bán cổ liên khuynh thành, ngươi không ngưỡng mộ cô ta, lại cứ chạy đến ngưỡng mộ ta, việc này rất khó khiến người ta tin tưởng."

Từ giọng nói không khó nghe ra, cô ta có ý bất mãn với Cổ Khuynh Thành.

Thật ra chuyện này cũng không khó nghĩ, bởi vì hoa khôi tề danh với nhau, chứ không phải một người độc chiếm, giữa bọn họ nhất định có bất mãn với

nhau, Hàn Nghệ cũng là đoán trúng điểm này, nên mới dùng Cố Khuynh Thành để khen Nha Nương. Cố Khuynh Thành là gì chứ, ta không thèm cô ta, ta chỉ đến vì năng thôi.

Hàn Nghệ khẽ cười rồi nói: "Nha Nương nói vậy là sai rồi, có câu tướng do tâm sinh, tướng mạo vốn là hoa trong gương trắng trong nước, điểm mấu chốt của một người vẫn là phẩm hạnh. Giống như Đất Kỷ, tuy dung mạo như thiên tiên, nhưng lại lòng dạ rắn rết, nên ả là nữ nhân xấu xa nhất trên đời này. Tuy ta đến Trường An không lâu, nhưng cũng nghe nói rất nhiều chuyện của Nha Nương cô, cũng chính vì Nha Nương nên mới khiến ta thay đổi cách nhìn đối với nữ tử thanh lâu."

"Vậy sao?"

Nha Nương tò mò nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: "Trước kia ta luôn cho rằng nữ tử thanh lâu đều là gặp dịp thì chơi, ra về mềm mại, không thể thâm giao. Chỉ duy độc Nha Nương cô, tính cách thẳng thắn, chân thành đối đãi, yêu ghét rõ ràng, dám là chính mình, điều này khiến tại hạ vô cùng bội phục. Nữ tử tướng mạo đẹp đâu đâu cũng có, nhưng nữ tử thẳng thắn như Nha Nương cô, thật sự là của quý của hiếm."

Nha Nương nghe mà từ vẻ mặt giận dữ dần dần biến thành vẻ vui thích. Lời hay ai lại không thích nghe, hơn nữa Hàn Nghệ nói mấy câu này nửa thật nửa giả, phát huy ưu điểm của Nha Nương, còn về khuyết điểm lại không nhắc một chữ, nghe cũng không thấy giả, khéo miệng khẽ lộ nụ cười ngượng ngùng: "Thật thật sao? Người thật sự cảm thấy như vậy?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên, nếu không sẽ không ở đây rồi. Bây giờ được nhìn thấy cô nương, tâm nguyện đã thành, tại hạ không quấy rầy cô nương nữa, tại hạ cáo từ trước."

"Đợi đợi đã."

Nha Nương vội vàng ngăn hãm lại, mỉm cười duyên dáng nói: "Công tử vất vả mới đến một lần, dù sao cũng phải để ta làm hết phận chủ nhà, bằng không, giả mẫu lại mắng ta không hiểu lễ nghĩa, công tử mời ngồi, mời ngồi."

Giọng điệu vô cùng khách khí, so với Nha Nương vừa rồi giương nanh múa vuốt quả thật là giống như hai người vậy.

Hừ! Nữ nhân kia còn muốn mượn đao giết người, thật sự quá coi thường ta, nếu ngay cả một nữ nhân ta cũng không bình định được, ta con mẹ nó đã sớm xuyên không rồi. Trong lòng Hàn Nghệ vui vẻ, chấp tay nói: "Nếu Nha Nương đã có thành ý như vậy, tại hạ từ chối thì bất kính rồi."

Có nữ nhân bồi tiếp, còn tốt hơn là đối diện với lưỡi đao rồi. Tuy rằng Nha Nương không có nửa gương mặt đẹp như Cố Khuynh Thành, nhưng dung mạo cũng coi là trung thượng đẳng, đáng lưu lại.

Sau khi Hàn Nghệ ngồi xuống, Nha Nương nhiệt tình pha chén trà cho Hàn Nghệ, rõ ràng là vừa rồi Cố Khuynh Thành cô ý nói không có lá trà, mượn cớ bỏ trốn.

"Nha nương vừa rồi dụng chàm công tử, thật sự xin lỗi."

Nha Nương mỉm cười xin lỗi, ngồi xuống.

Hàn Nghệ cười nói: "Không sao, không sao, tại hạ thương thức nhất chính là điểm này của cô nương."

Nói đoạn, hấn động tâm cơ, nói: "Bởi vì ta sơ suất nên không mang lễ vật theo, thật sự là thất lễ, nếu Nha Nương không ngại, thì ta liền mượn hoa kính phật, tặng túi hương này cho cô nương."

Nói đoạn, hấn đưa túi hương qua.

Nha Nương liếc nhìn túi hương kia, khẽ cau mày nói: "Túi hương của Cố Khuynh Thành, ta mới không thèm."

Nữ nhân ngốc nguoi, nguoi cầm túi hương này có thể chọc tức đồng nghiệp của ta nha, xem ra phải cho cô một vài ám chỉ rồi. Hàn Nghệ hơi tỏ vẻ hối hận, nói: "Vậy cũng đúng, nếu để Khuynh Thành cô nương nhìn thấy thì cũng không tốt lắm."

Nói rồi liền làm bộ như thu tay lại, nhưng động tác cực kỳ chậm rãi.

Nha Nương nghe thấy trong mắt sáng ngời, rất nhanh vươn tay ra, cầm lấy túi thơm, cười hi hi nói: "Đa tạ công tử, mời công tử uống trà."

Hàn Nghệ ha ha nói: "Nếu Nha Nương không ngại, ta muốn đối ẩm một chén rượu với Nha Nương, như vậy mới sáng khoái, cũng phù hợp với tính cách của Nha Nương."

Lúc này trong sương phòng đối diện kia, Cố Khuynh Thành dạo bước trong phòng, hình như đang chờ đợi gì đó.

"Khuynh Thành tỷ, Khuynh Thành tỷ."

Chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng gọi nhỏ.

Cố Khuynh Thành vội tiến ra mở cửa, một bóng người nhanh chóng chui vào, chính là Thảo Nhi kia.

Cố Khuynh Thành vội vàng hỏi: "Thế nào? Nha Nương có cào nát mặt của hần không."

Thảo Nhi lắc đầu.

Cố Khuynh Thành nói: "Vậy bọn họ có đánh nhau không?"

Thảo Nhi vẫn lắc đầu.

"Chẳng lẽ bọn họ đang cãi nhau? Không giống tác phong của Nha Nương nha."

Thảo Nhi vẫn lắc đầu.

Cố Khuynh Thành hoang mang nói: "Vậy bọn họ đang làm gì?"

Thảo Nhi nói: "Bọn họ đang uống rượu."

"Uống rượu?"

Cố Khuynh Thành kinh ngạc ngậy ngẩn: "Làm làm sao có thể?"

Thảo Nhi nói: "Là thật đó, vừa rồi muội nhìn thấy Hoa Nhi tỷ dâng rượu vào phòng."

Đúng lúc này, dưới lầu truyền đến mấy tiếng chiêng trống.

Thảo Nhi nói: "Khuynh Thành tỷ, sắp khai diễn rồi, tỷ ra ngoài xem không."

"Đương nhiên xem nha!"

Sau khi tiếng chiêng trống vang lên, không khí huyên náo trong lầu lập tức an tĩnh lại.

Hàn Nghệ và Nha Nương cũng từ trong phòng đi ra, hai người cười nói vui vẻ, tựa sát vào nhau, thoạt nhìn thân vô cùng. Hai người lựa chọn một góc độ khá tốt ngồi xuống.

"Tài tử giai nhân?"

Hàn Nghệ nhìn xuống dưới lầu, nhìn thấy trên cái giá sau sân khấu viết bốn chữ lớn "Tài tử giai nhân", cười thầm, cái tên dung tục như vậy cũng dám đấu với ta, chi nghệ thôi đã không có sức hấp dẫn rồi!

Vũ đài của Hoa Nguyệt Lâu khác với vũ đài của Phượng Phi Lâu, đầu tiên là không có vải màn màu đỏ, kể đến là thấp hơn rất nhiều. Hàn Nghệ thiết kế như vậy là vì có thể chiếu cố hết mọi người xem ở phía sau, nếu quá thấp thì tầm mắt sẽ đặt ngang, khán giả phía sau có thể không xem được.

Nhưng Hoa Nguyệt Lâu không cần yêu cầu này, bởi vì bố cục khác nhau.

"Đúng rồi, Nha Nương, không biết vở kịch này là ai diễn."

Hàn Nghệ hứng thú hỏi.

Nha Nương nói: "Còn không phải là Giáng Chân và Uyển Nguyệt sao."

Trong giọng nói ngấm mang theo ý đồ kỳ.

Hai người mà nàng nói là hai người trong tứ đại hoa khôi.

Tuy Hàn Nghệ và Nha Nương quen nhau không lâu, nhưng cũng hiểu đại khái tính cách của nàng. Tuy tính cách Nha Nương quả thật thẳng thắn, nhưng lòng ganh tỵ quá mạnh, nói: "Tại sao không để cô nương diễn?"

Nha Nương nhếch miệng nói: "Giả mẫu chê ta quá xung động, sợ ta làm hỏng việc, thế nên không cho ta diễn."

Đổi lại là ta e rằng cũng sắp xếp như vậy, trừ phi để cô diễn xuất bản sắc, bằng không cô sẽ diễn hỏng hết. Hàn Nghệ nghĩ một đằng nói một nẻo: "Cũng không thể nói như vậy, ngược lại ta cảm thấy nếu Nha Nương lên diễn, nhất định sẽ vô cùng thành công."

Nha Nương vui vẻ nói: "Thật sao?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đương nhiên, kịch nói xuất phát từ tay ta, bản lĩnh chọn người ta cũng phải có. Nha Nương tuy tính cách có hơi xung động, nhưng tuyệt đối không phải hạng người kích động mù quáng, mà diễn kịch thì một sợ không biết diễn, hai sợ quá biết diễn."

"Có những người quá am hiểu làm bộ làm tịch, thế nên cho người ta cảm giác rất giả dối, không thể dẫn người ta đi vào vở diễn, ngược lại những người tính cách thuần phác như Nha Nương lại vừa hay, kỹ năng diễn tốt nhất chính là kỹ năng diễn thuần phác, như vậy mới cho người ta cảm giác nhân sinh trong vở diễn."

Tri kỷ nha!

Nha Nương vui mừng đầy mặt, không thể nghi ngờ, nâng chén nói: "Không ngờ công tử lại hiểu rõ Nha Nương như thế, Nha Nương mời công tử một ly."

Ta rõ ràng là đang lừa gạt cô, sao lại là hiểu rõ. Hàn Nghệ nâng chén cười nói: "Ta chẳng qua là ăn ngay nói thẳng thôi, cô yên tâm, sớm muộn gì cũng có một ngày, giả mẫu sẽ phát hiện cô mới là người thích hợp diễn kịch nhất."

"Hàn công tử, Nha Nương tỷ tỷ."

Đúng lúc Hàn Nghệ và Nha Nương chuẩn bị cùng ôm chầm ngủ, khi nâng chén uống vui vẻ, bên cạnh lại vang lên tiếng một nữ tử.

Hàn Nghệ nghe thấy âm thanh này thì trong mắt lóe lên vẻ bồn chồn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Tài tử giai nhân

Dịch: mafia777

***

Người tới chính là Cố Khuynh Thành.

"Khuynh Thành cô nương."

Trong mắt Hàn Nghệ hiện lên chút ý cười, ngay sau đó đứng dậy chấp tay nói.

Nha Nương nhìn Cố Khuynh Thành, cười nhẹ nói: "Vừa rồi đã làm phiền Khuynh Thành muội muội thay ta tiếp đãi Hàn công tử."

Cố Khuynh Thành nghe được thì sững sốt, đang định mở miệng, chợt thấy trong tay Nha Nương có thêm một túi thơm, hai mắt tròn trĩnh, vội vàng sờ trong lòng, bất giác cả kinh thất sắc, chỉ vào túi thơm trong tay Nha Nương nói: "Đây chẳng phải là túi thơm của ta sao."

Nha Nương cười khanh khách nói: "À, vừa rồi Hàn công tử đã tặng ta rồi."

Cố Khuynh Thành lại không hiểu ra sao, nói: "Đây là túi thơm của ta, sao lại do Hàn công tử tặng cho tỷ."

Với trí tuệ này của cô, còn dám nhỏ lòng trên đầu lão hổ, Hàn Nghệ tỏ vẻ xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, là như vậy, vừa rồi ta đã tặng túi thơm này cho Nha Nương rồi."

Cố Khuynh Thành cau hàng mày nhỏ lại nói: "Người dựa vào cái gì mà tặng túi thơm của ta cho người khác."

Về mặt Hàn Nghệ khó xử, hắn còn chưa nói gì, Nha Nương đã đứng lên nói: "Nếu muội đã tặng túi thơm này cho Hàn công tử, thì đã là của Hàn công tử, hắn muốn tặng cho ai, không liên quan gì đến muội."

Cố Khuynh Thành càng nói càng hồ đồ, kinh ngạc nói: "Ta tặng túi thơm này cho hắn khi nào chứ."

Cho dù không phải tặng, thì cũng là ta mua lại nha, cô lấy túi tiền của ta, ta lấy túi thơm của cô, tính ra, ta còn thiệt thòi nữa, ai thêm túi thơm của cô chứ, cái yếm thì còn được. Hàn Nghệ thờ dãi nói: "Ta biết Khuynh Thành cô nương nhất định sẽ canh cánh vì chuyện này, việc này ta có thể hiểu, ta bồi lễ xin lỗi cô vậy."

"Hàn công tử, sao công tử lại phải bồi lễ xin lỗi nàng."

Nha Nương khẽ hừ một tiếng, nói: "Khuynh Thành muội muội, muội trở nên nhỏ mọn như vậy từ khi nào vậy, đồ đã tặng đi rồi còn muốn đòi ý."

Nàng lấy túi hương ra rõ ràng là muốn chọc giận Cố Khuynh Thành, cho nên phản ứng của Cố Khuynh Thành khiến nàng vô cùng vui vẻ. Trong lòng nàng đã nhận định, Cố Khuynh Thành thấy Hàn Nghệ tặng túi hương cho nàng, cảm thấy phẫn nộ, do vậy mới nói thế, đây là chuyện nàng hi vọng nhìn thấy.

Mà không biết rằng tất cả đều là Hàn Nghệ thâm ghiò trò quỷ.

Cố Khuynh Thành nói: "Nếu là muối tặng đi, muối tự nhiên sẽ không hỏi tới, nhưng muối chưa từng tặng túi hương cho người khác, hơn nữa, muối và Hàn công tử trước đó chưa từng gặp mặt, tại sao muối phải tặng túi hương cho hân chứ."

Về mặt Hàn Nghệ khó xử nói: "Nhị vị cô nương chớ cãi, chớ cãi, ôi, đây đều là lỗi của tại hạ, đều là lỗi của tại hạ. Nếu vì thế mà làm hỏng tình cảm giữa hai vị, vậy tại hạ thật sự là tội ác tày trời nha. Trong lòng lại vui đến lật trời, cãi đi, cãi đi, tốt nhất là cãi cho vở kịch này không diễn tiếp được nữa."

Câu này thoát nhìn như đang xin lỗi, thật ra là đang thêm củi, tính tình bạo phát của Nha Nương làm sao còn nhịn được nữa, vung tay nói: "Hàn công tử, chuyện này không liên quan đến công tử." Nói rồi nàng lại nói với Cố Khuynh Thành: "Nếu không phải muối tặng, túi hương của muối sao lại ở trong tay Hàn công tử, lẽ nào là Hàn công tử trộm của muối."

Trộm, Cố Khuynh Thành tròn to hai mắt, khiếp sợ nhìn Hàn Nghệ.

Nhìn ta như vậy làm gì, chẳng phải cô cũng lấy túi tiền của ta đi rồi sao, chúng ta không ai chịu thiệt cả. Hừ, bây giờ mới phát hiện không thấy túi hương, xem ra cô chỉ mới dạo vài vòng ngoài cửa Thiên môn thôi, thật sự là hậu sinh không chút đáng sợ.

Ha ha, mượn đao giết người, ta cũng biết dùng, Hàn Nghệ mừng thầm trong lòng, ngoài mặt lại tỏ vẻ vô tội.

"Chuyện gì thế này."

Nghe thấy một giọng nói uy nghiêm, ba người quay đầu nhìn, chỉ thấy Tào Tú đã đi từ bên trái sang.

Hàn Nghệ thấy Tào Tú đến, trong mắt hiện lên chút không vui, giận thầm, ta nói này đại thẩm, chẳng phải bà mời ta đến đây coi diễn sao, vở hay vừa mới lên diễn, bà lại đi qua ngắt ngang, thật là mất hứng mà!

Nha Nương hừ một tiếng, nghiêng đầu đi.

Tào Tú liếc nàng một cái, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, sau đó lại vô cùng kinh ngạc nhìn Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành liếc mắt nhìn Hàn Nghệ, sau đó nói bằng giọng điệu vô cùng thoải mái: "Không sao, vừa rồi con và Nha Nương có chút hiểu lầm, bây giờ đã nói rõ rồi, Khuynh Thành không quấy rầy Hàn công tử và Nha Nương tý tý coi diễn, xin lỗi không tiếp được."

Nói xong nàng liền xoay người rời đi.

Hàn Nghệ nhìn thấy trong mắt, thấy các nàng hình như cũng không sợ Tào Tú, nghĩ bụng, quả nhiên là tứ đại hoa khôi, thật sự đủ trâu nha.

Tào Tú hơi nhíu mi, sau đó nói: "Nha Nương, Vi công tử dưới lầu đang tìm con, con đi xuống chào hỏi đi."

Nha Nương thực sự không muốn, nàng đang tán gẫu vui vẻ với Hàn Nghệ, nói: "Con tiếp Hàn công tử là được."

Tào Tú nghiêng mắt cau mày, Nha Nương mếu miệng, gật đầu nói: "Dạ." Nói rồi lại quay sang nói với Hàn Nghệ: "Hàn công tử, Nha Nương không tiếp được rồi."

"Xin tự nhiên."

Nha Nương đi rồi, Tào Tú đưa tay ra nói: "Hàn tiểu ca mời ngồi."

"Mời."

Sau khi hai người ngồi xuống, Tào Tú xin lỗi nói: "Mấy hài tử này của ta đều bị ta chiều hư rồi, nếu đắc tội Hàn tiểu ca, ta chịu tội với người ở đây."

Oa, đối với ta tốt như vậy, xem ra hôm nay không chỉ là xem diễn đơn giản như vậy nha! Trong lòng Hàn Nghệ nghĩ thầm, khoát tay nói: "Giả mẫu quá lời rồi, vừa rồi chỉ là hiểu lầm nhỏ mà thôi, không sao, không sao."

"Hàn tiểu ca là khách quý mà hôm nay ta mời đến, chỉ sợ làm chậm trễ Hàn tiểu ca."

Tào Tú cũng không hỏi nhiều, nàng không rõ cho lắm, Hàn Nghệ lại là một người ngoài, hơn nữa trước mắt còn là đối thủ, hỏi hân, e rằng cũng chỉ tốn hơi thừa lời, còn có thể tặng thêm hiểu lầm. Nếu muốn hỏi thì lát nữa hỏi Nha Nương và Cố Khuynh Thành là được, huống hồ đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

Hàn Nghệ cười nói: "Giả mẫu nói thế là khách khí rồi, hàng xóm láng giềng cả, cái gì mà khách quý với không khách quý chứ, ta không gán nổi."

"Hàn tiểu ca quá khiêm nhường rồi." Tào Tú cười nói: "Mọi người đều biết, kịch nói này xuất phát từ tay Hàn tiểu ca, bây giờ ta chỉ là Đông Thi hiệu tào, khó tránh khỏi có chỗ sơ sót, vẫn mong Hàn tiểu ca vui lòng chỉ giáo."

Ta dạy cho người thì ta còn lẫn lộn gì chứ, thật là buồn cười. Hàn Nghệ nghĩ một đằng nói một nẻo: "Chỉ giáo thì không dám, nếu giả mẫu có gì cần tại hạ

hỗ trợ, tại hạ nhất định biết thì sẽ nói, nói sẽ nói hết."

Tào Tú nghe thấy mà rất vui vẻ, cười khanh khách nói: "Có mấy câu này của Hàn tiểu ca thì ta yên tâm rồi."

Khi hai người nói chuyện, dưới lầu chợt nghe thấy có người nói chuyện, Hàn Nghệ nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy một nữ tử xuất hiện trên đài, chính là Giáng Chân kia, còn chuyện tại sao Tào Tú chọn Giáng Chân, đơn giản chỉ vì bản thân Giáng Chân rất am hiểu diễn kịch, dù sao thì dung mạo Giáng Chân bình thường, nhưng lại có thể tiến thân vào một trong tứ đại hoa khôi, hoàn toàn dựa vào việc tự nâng giá bản thân, lẳng xê lên, loại người này, người không đưa nằng lên làm minh tinh thì thật là lãng phí nhân tài.

"Ai da, đã bắt đầu diễn rồi." Hàn Nghệ nói.

Tào Tú nói: "Nếu Hàn tiểu ca không ngại, ta bồi Hàn tiểu ca cùng xem vở kịch này."

Ta đương nhiên để ý nha, ta đến đây là để phong lưu khoái hoạt, chí ít bà cũng phải phải mấy tiểu muội theo tiếp ta chứ. Coi kịch, làm ơn đi, ta mới không hứng thú. Trong lòng Hàn Nghệ lạnh lẽo, nở nụ cười gượng nói: "Nào dám, nào dám, đây là vinh hạnh của Hàn Nghệ."

Hai người cũng không vội tán gẫu, chuyện tâm bắt đầu xem.

Bối cảnh câu chuyện chính là ở nơi yên hoa, vừa xem mở đầu thì Hàn Nghệ đã biết đây là câu chuyện tình yêu của một tài tử phong lưu và một nữ tử thanh lâu. Nữ chính do Giáng Chân diễn, vậy thì nam chính chắc chắn là do Uyển Nguyệt diễn.

Tuy rằng hai người đều không thành danh dựa vào ngoại hình, nhưng khí chất Giáng Chân tốt, có phong phạm tài nữ, còn Uyển Nguyệt thì nhờ tài ăn nói mà nổi danh, văn chương tốt, giỏi về tâm chương trích cú, diễn tài tử phong lưu cũng không ai thích hợp hơn.

Đề tài của câu chuyện này, Hàn Nghệ cũng rất tán thành, bởi vì thời cổ đại, câu chuyện tài tử và ca kỹ vẫn luôn tiếp diễn, trong đó đủ lãng mạn, dù sao thì kết hôn đường đường chính chính thì thiếu sự lãng mạn, bởi vì đều là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối.

Không thể không nói một câu, Tào Tú này cũng có chút đầu óc, biết kịch nói không phải sở trường của mình, thế là chọn bối cảnh mà mình quen thuộc, bù lại thiếu sót của mình.

Trước mắt tất cả gần như vẫn nằm trong quy củ.

Nhưng Hàn Nghệ không lo lắng chút nào, nếu không có Bạch sắc sinh tử luyện, có lẽ vở kịch này thật sự có thể nóng, nhưng có châu ngọc trước đó, chỉ có thể nói Tài tử giai nhân sinh không gặp thời nha.

Xem một lát, nội dung vở kịch hình như có chút bình thường, chỉ có hai người đang yêu đương ở đó, vũ văn lộng mặc, tài tử viết thơ tặng giai nhân gì đó, già rồi.

Đích thực, vũ văn lộng mặc, không phải là sở trường của Hàn Nghệ, nhưng đây là kịch nói, không phải cuộc thi thơ từ, có nhiều không bằng có đúng lúc.

So ra, Bạch sắc sinh tử luyện nhiều lần trì hoãn, đến như không ai đoán được kết cuộc.

Bình thường thì bình thường, nhưng Hàn Nghệ xem rất chuyên chú. Thật ra đối với hắn mà nói, ngược lại khá hấp dẫn, bởi vì đang nói về kỹ xảo tán gái, hắn là một người xuyên không không hiểu lắm, tuy có ký ức của kiếp này, nhưng trong những ký ức đó ngoài trừ giả ngoạn, giả chịu đựng, hoàn toàn không có nội dung gì về mặt này, hắn mang theo thái độ học tập mà xem kịch, xem coi bất chuyện như vậy, làm sao ra tay.

Tào Tú làm người sáng tác, điều bà quan tâm dĩ nhiên không phải là nội dung câu chuyện, mà là phản ứng của người xem, đặc biệt là Hàn Nghệ, nhìn thấy Hàn Nghệ xem chuyên chú như vậy, trong lòng cảm thấy rất đắc ý.

Mà không hề biết rằng sở dĩ Hàn Nghệ xem chuyên chú như vậy, hoàn toàn là vì hắn hi vọng tìm hiểu nhiều hơn về con người phong tình của triều Đường, hoàn toàn không phải coi câu chuyện, nhiều lắm chỉ là một quyển tạp chí du lịch của sắc thái thôi.

Trong lúc bất tri bất giác, nửa canh giờ trôi qua.

Diễn viên trên đài đúng lúc ngừng lại, hành lễ với khán giả dưới đài, sau đó lui xuống.

"Cứ thế mà diễn xong sao."

"Người làm thế còn ngắn hơn Phụng Phi Lâu một chút nha."

Khán giả dưới đài cảm thấy vô cùng bất mãn.

May mà nói còn ngắn hơn Phụng Phi Lâu, nếu nói còn ngắn hơn Hàn Nghệ, ta thế nào cũng xuống dưới tìm con mẹ người liều mạng. Hàn Nghệ cũng mặt dày tiếc nuối nói với Tào Tú: "Giả mẫu, chỉ một chút thế à, xem còn chưa đã ghiền nữa."

Tào Tú cười nói: "Không không không, chỉ vì các nàng Giáng Chân cảm thấy diễn quá lâu sẽ rất mệt, thế là chia thành hai hồi thượng hạ, lát nữa Kim Ngọc Nhi và Liên Nhi sẽ lên đài hiến xướng, hát xong thì tiếp tục diễn nữa."

Bà vừa dứt lời, dưới lầu lại có một giọng nói thô tục thông báo tin này cho các khách nhân.

Như vậy mới an ủi được cơn giận của mọi người, Phụng Phi Lâu đã đủ thất đức rồi, các người không thể thiếu đạo đức hơn cả bọn họ nha.

"Thì ra là thế."

Hàn Nghệ gật đầu khen: "Chủ ý này thật sự khá hay. Thật không dám giấu, tứ Mộng của Phụng Phi Lâu chúng ta thường diễn đến thượng thổ hạ tá, nhưng không còn cách nào, nhân thủ Phụng Phi Lâu chúng ta không đủ, hơn nữa ngoài trừ kịch nói cũng không có gì thu hút khách nhân được."

"Hàn tiểu ca nói đùa rồi."

Trong mắt Tào Tú tràn đầy đắc ý, lại nói: "Vậy không biết Hàn tiểu ca cho rằng Tài tử giai nhân của chúng ta thế nào."

Hàn Nghệ cười cao thâm nói: "E rằng chỉ có ba chữ có thể hình dung."

"Nguyên lắng nghe kỹ."

Hàn Nghệ dựng ngón tay cái lên: "Hay hay hay"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Thì ra là thế

Dịch: mafia777

Nghe thấy ba chữ khen này của Hàn Nghệ, Tào Tú sững sốt thật lâu mới phản ứng lại, chợt bật cười khanh khách.

Oa! Lớn tuổi như vậy rồi, đừng cười vui vẻ như vậy chứ, nếp nhăn nơi khóe mắt đều đùn lên rồi. Hàn Nghệ nhìn nếp nhăn nơi mắt đang đùn lên của Tào Tú, trong lòng vô cùng buồn bực, hẳn cần thận ngắm nghĩ một chút, hình như mỗi lần hắn đến thanh lâu đều không được trái ồm phải ập, bây giờ bản thân còn mở thanh lâu nữa, thử hỏi có gì đau khổ hơn chuyện này chứ, thật sự là ngày tháng chó má mà.

"Quá khen, quá khen."

Tào Tú ngừng cười, nghiêm túc nói: "Nhưng ta càng hi vọng nghe được đề nghị của Hàn tiểu ca."

Đây là chuyện không thể nha.

Trong lòng Hàn Nghệ nghĩ như thế, lộ ra thần sắc nghiêm chỉnh, nói: "Nói thật ra, cá nhân ta cho rằng 《Tài Tử Giai Nhân》 của giả mẫu còn hơn cả 《Bạch Sắc Sinh Tử Luyến》 của ta, khác biệt nằm ở chỗ giả mẫu và ta."

Tào Tú nghi ngờ nói: "Nói vậy là sao?"

Hàn Nghệ nói: "Nói cho cùng ta chẳng qua chỉ là một tiểu tử mới ra đời, trải nghiệm còn ít, mà kịch nói thì cần có trải nghiệm và kinh nghiệm để duy trì, sâu cạn đều nằm ở người sáng tác, mà về mặt này, giả mẫu lại mạnh hơn ta rất nhiều. Nói một câu vô cùng thích hợp, bà ăn muối còn nhiều hơn ta ăn cơm, cho nên thứ do bà sáng tạo ra càng có độ sâu, cũng vô cùng hiện thực hơn thứ ta sáng tạo ra."

"Vừa rồi ta xem vô cùng nhập tâm, chính vì tất cả những gì mà 'Tài tử giai nhân' phát sinh đều có thể xảy ra trong thực tế, còn 'Bạch sắc sinh tử luyến' của ta phần lớn đều là hư cấu, không phải ta muốn như vậy, mà là ta không có trải nghiệm phong phú, ta không sáng tác ra thứ hiện thực như vậy được, nếu bà bảo ta nêu ý kiến, ta có thể đưa, nhưng có thể sẽ khiến bà phát huy sở đoản mà tránh đi sở trường."

Câu này nói rất có lý có cứ.

Tào Tú khẽ gật đầu, trầm ngâm không nói.

Hàn Nghệ lại nói: "Nếu muốn tại hạ nêu những ý kiến không ảnh hưởng gì cho giả mẫu, vậy thì có thể."

Tào Tú vội nói: "Mời Hàn tiểu ca nói."

Hàn Nghệ nói: "Tìm vui trong khổ, hiện thực tàn khốc, nhưng nếu giả mẫu có thể dùng phương thức vô cùng khôi hài để diễn tả được từng cảnh tượng này, sẽ khiến khán giả trong rạp cười có nước mắt, trong nước mắt có nụ cười, vậy thì càng tốt."

Tào Tú lần này gật đầu liên tục, nói: "Nói có lý, nói có lý."

"Bạch sắc sinh từ luyến" đã làm được điểm này, rõ ràng Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh yêu nhau vô cùng đau khổ, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể khiến khán giả ôm bụng cười to.

Điểm này ngược lại Hàn Nghệ đồng ý nói cho bà ta biết, bởi vì Hàn Nghệ biết đây là chỗ khó nhất, hẳn cũng là đạo văn từ hậu thế đến, nếu chỉ nghĩ thôi thì rất khó nghĩ ra, huống hồ kịch nói vừa mới xuất hiện không bao lâu, cho dù nói cho Tào Tú biết, Tào Tú cũng không làm được.

Tào Tú lại hỏi: "Vậy ta nên làm sao mới có thể làm được điểm này?"

Chi bằng bà dứt khoát nói ta giúp bà sáng tác cho rồi. Hàn Nghệ cười khò nói: "Chuyện này thì ta lực bất tòng tâm, chỉ có thể nhờ giả mẩu tự mình suy nghĩ thôi."

Tào Tú đột nhiên thở dài nói: "Nếu kịch nói của người có thể tiếp tục diễn thì hay rồi, ta cũng có thêm tham khảo, chỉ đáng tiếc xảy ra việc như vậy, thật sự khiến người ta tiếc nuối nha."

Ha ha, cuối cùng đã vào đề chính rồi.

"Ai nói không phải chứ."

Hàn Nghệ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không dối gạt giả mẩu, ta sắp giận điên lên rồi. Nếu Phụng Phi Lâu ta làm mà năng lực không bì được thì cũng thôi đi, nhưng chuyện này can hệ gì ta chứ, lại cứ phải do ta gánh chịu hậu quả, bà nói coi có oan hay không. Bà nói ta đã trêu ai chọc ai chứ, nếu cứ vậy mà chính ta thì thật sự là tâm như rắn rết, tay như răng nanh, máu như nọc độc mà."

Ý của hẳn là, lẽ nào cho rằng là ta thao túng phía sau. Đúng rồi, nếu hẳn nghĩ như vậy thì cũng không có gì đáng trách. Tào Tú bất lộ thanh sắc ồ một tiếng: "Lẽ nào tất cả những chuyện này đều có người thao túng sao?"

Chuyện này người càng giải thích, ngược lại sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Chắc chắn, người đàn bà này thật sự là không đơn giản, Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Chuyện này nếu ta biết, ta thế nào cũng tìm đến tận cửa liều mạng với họ, nhưng ta thấy có tám chín phần là người làm. Ta không tin trên đời này có chuyện tà môn như thế, làm nghề này của chúng ta vốn đã không dễ dàng gì, tội tình gì phải nhắm vào chúng ta chứ, bây giờ ta sắp buồn bực chết rồi."

Tào Tú nheo mắt cười nói: "Hàn tiểu ca thật sự quá khiêm tốn, ta nghe nói Hàn tiểu ca chẳng những không chút bối rồi, hơn nữa gần đây còn bỏ khoản tiền lớn mua lại cả hẻm bắc, không biết có chuyện này không?"

Hàn Nghệ buồn rầu nói: "Thật có việc này."

Nói tới đây, hẳn thở dài một hơi, nói: "Cho dù nói thế nào, việc làm ăn này ta phải tiếp tục làm. Người làm ăn nói chuyện làm ăn, bây giờ kịch nói được hoan nghênh như vậy, "Bạch sắc sinh từ luyến" lại được nhiều người yêu thích như vậy, ta không thể bỏ qua không kiếm tiền. Nếu hẻm bắc không làm được, thì lên chợ tây."

"Chợ tây?"

Tào Tú kinh ngạc nói: "Người muốn dọn đến chợ tây?"

Hàn Nghệ rất bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không muốn, nhưng bây giờ hẻm bắc đã như vậy, nếu còn không có khách nữa, ta không thể ở lại đây chờ chết được."

Tào Tú nghi ngờ nói: "Nếu người đã tính phải dọn đi rồi, vì sao còn mua phòng ốc của những người kia chứ?"

"Giả mẩu có điều không biết, sao ta lại muốn mua phòng ốc của bọn họ chứ, ta chỉ muốn mua ca kỹ của bọn họ thôi."

Về mặt Hàn Nghệ uất ức nói: "Tin rằng giả mẩu cũng biết, nhân thủ Phụng Phi Lâu chúng ta vốn quá ít, nếu nhân thủ đủ rồi, ta cũng có thể cho nghỉ ngơi giữa vờ vân vân."

"Nếu muốn tiếp tục làm, cho dù đến đâu thì chắc chắn phải chiêu người. Ta thấy ca kỹ của những người cùng nghề đều vô cùng rẻ, thế là mua lại, có điều những kẻ đó thật giảo hoạt, buộc ta phải mua lại phòng ốc của bọn họ, bằng không thì không bán."

"Ta suy nghĩ thấy nhiều người như vậy dù sao cũng phải tìm chỗ cho bọn họ ở, dù sao thì chợ tây không thể trú ngụ được, hơn nữa còn có thể thuận tiện mua bán nhỏ, thu chút tiền thuê vân vân, thế là mua lại. Đúng rồi, không biết giả mẩu có hứng thú không, chỗ ta còn có mấy gian nhà, vô cùng rộng rãi, là chỗ tốt để ở lại, các người cũng có thể mua cho các cô nương của các người ở, giả cả có thể thương lượng."

Bây giờ thanh danh hẻm bắc xấu như vậy, hơn nữa còn có ma quỷ làm ầm ĩ, ai lại chịu đến đó ở chứ!

Tào Tú cười nói: "Bây giờ chúng ta cũng không tuyển người, tạm thời đủ ở, nếu cần thì ta nhất định tìm đến Hàn tiểu ca thương lượng."

Thật ra bà ta đã thăm dò rõ ràng từ sớm, động thái ở hẻm bắc bà ta nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng vì Hàn Nghệ vẫn đang khởi công bước đầu, chỉ là sửa lại mấy gian hàng nhỏ, đây chỉ là một góc tảng băng của thị trường lý tưởng trong lòng Hàn Nghệ thôi, cho nên Tào Tú cũng không để ý, bán chút

bánh nướng, thịt thà gì đó căn bản không uy hiếp được bà ta, cũng cho rằng hợp tình hợp lý. Hơn nữa nếu Hàn Nghệ muốn tiếp tục làm ăn, cho dù đi đến đây cũng phải chiều người, bây giờ có thể thừa dịp giá rẻ thu mua, cũng vô cùng bình thường.

Mấu chốt chính là bà cũng không tin Hàn Nghệ giờ trò quỷ sau lưng, không ai lại hại địch tám trăm, hại mình một ngàn cả. Bà ta thà tin rằng Hàn Nghệ hoài nghi tất cả những chuyện này do bà ta thao túng sau lưng, chí ít thì chuyện này khá hợp lý.

"Chuyện này từ từ, từ từ. Hàn Nghệ ha ha nói, trong lòng lại nghĩ, cho ta thêm thời gian thì ta muốn người mua cũng không mua nổi."

Ánh mắt Tào Tú đột nhiên lóe lên, nhìn chăm chú vào chén trà đã lạnh trên bàn: "Thật ra cho dù hẻm bắc không được, người cũng không cần đến chợ tây."

À, ta hiểu rồi, hôm nay bà ta mời ta đến chắc chắn là muốn mời chào ta. Đúng rồi, ta mẹ nó nên nghĩ đến từ sớm rồi. Bây giờ đang là lúc ta khó khăn nhất, lúc này không mời chào thì chờ tới lúc nào, đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.

Hàn Nghệ bừng tỉnh đại ngộ, nhưng mặt lại lộ vẻ chờ mong: "Đường như giả mẩu có biện pháp càng hay hơn, mong rằng giả mẩu có thể cho hay."

Tào Tú nói: "Chợ tây vô cùng nhiều quy củ rườm rà, hơn nữa địa phương có hạn, chí ít sẽ không cho phép mọi người xếp hàng xem kịch, căn bản bất lợi cho thanh lâu của chúng ta, thay vì đến chợ tây, chỉ bằng đến hẻm trung."

"Hẻm trung?"

Hàn Nghệ sừng sốt, thờ dãi nói: "Hẻm trung làm sao có chỗ của chúng ta chứ, bằng không từ lâu ta đã tới rồi."

Tào Tú cười nói: "Chỉ cần Hàn tiểu ca người nguyện ý, sao có thể không có chỗ chứ, nếu thật sự không có, ta sẽ dọn ra một nửa Hoa Nguyệt Lâu cho người."

Nói đến nước này, đã là không nói tự hiểu.

"Lẽ nào giả mẩu muốn ta đến giúp bà? Hàn Nghệ không muốn giải câu đối với bà ta, dứt khoát bóc trần."

Tào Tú cũng không làm ra vẻ, gật đầu nói: "Chính là ý này. Hàn tiểu ca là một người vô cùng có năng lực, nhưng ta cũng phải nói một câu không dễ nghe, với xuất thân của người định sẵn người rất khó làm lớn, mà lai lịch của Hoa Nguyệt Lâu ta hẳn là người cũng hiểu rõ. Nếu người có thể đến đây, ta bảo đảm năng lực của người có thể triển khai toàn bộ, hơn nữa sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái, còn chuyện tiền bạc, người trực tiếp ra giá là được."

Hàn Nghệ hơi nhú mày nói: "Giả mẩu nói cũng có lý, nhưng ân oán giữa bà và Lưu tỷ."

Tào Tú cười nói: "Chuyện đó có khó gì, nếu người có thể đến, ta có thể biến bạn thành thù với muội ấy, muội ấy cũng có thể có được thứ muội ấy muốn, cho dù bảo ta xin lỗi muội ấy cũng không sao cả."

Chỉ dựa vào điểm này, Lưu Nga thật sự là thua xa bà ta!

Hàn Nghệ thầm cảm thán một câu, nhưng đồng thời cũng không ngờ Tào Tú lại bỏ tiền vốn lớn như vậy để cướp hán về, cười nói: "Không ngờ giả mẩu coi trọng tại hạ như vậy, tại hạ thật sự thụ sủng nhược kinh."

Tào Tú nói: "Đó cũng là do Hàn tiểu ca người có bản lĩnh, không biết ý của Hàn tiểu ca thế nào?"

Hàn Nghệ ra vẻ trầm tư hồi lâu mới nói: "Ý tốt của giả mẩu ta ghi nhận trong lòng, nhưng ta đầu tư rất nhiều tâm huyết vào Phụng Phi Lâu, nếu cứ thế bỏ đi, ta không cam lòng."

Tào Tú nói: "Chuyện này đương nhiên ta hiểu, nhưng nếu người qua giúp ta, người sẽ đi đường vòng rất nhiều, hơn nữa có thể đạt được càng nhiều hơn."

Bà khỏi phải tìm cách nữa, muốn ta qua giúp bà, vậy ta thà là làm lại nghề cũ. Hàn Nghệ cười gật đầu nói: "Giả mẩu nói đúng, nhưng bây giờ ta còn trẻ, thất bại đối với ta mà nói cũng chưa chắc là chuyện xấu, chí ít cũng có thể giúp ta có được một số kinh nghiệm quý giá, như vậy mới có thể tạo ra càng nhiều kịch bản hay hơn nữa. Nếu đến lúc đó chứng minh ta thật sự không được, ta sẽ đến đầu nhập, nhưng bây giờ ta thật sự không có ý định này."

Tào Tú hơi lộ vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh đã cười nói: "Nếu Hàn tiểu ca đã kiên trì thế, vậy ta cũng không miễn cưỡng."

"Xin lỗi, xin lỗi."

Sau khi nói xong chuyện này, đề tài của hai người lại quay lại kịch nói. Dù sao Hàn Nghệ cũng trái một câu qua loa, phải một câu có lẽ, tương đồng vách sắt, những gì nên nói hẳn đều nói rồi, những gì không nên nói thì không nói một câu.

Sau khi nửa hồi sau chấm dứt, Hàn Nghệ đứng dậy cáo từ, nhưng ngoài mặt tuy rằng treo vẻ lo lắng, nhưng trong lòng lại rất khinh thường, loại kịch nói nhạt như nước này căn bản không đáng nhắc tới.

Hậu viện Hoa Nguyệt Lâu.

Tào Tú vừa từ trong lầu trở về cung kính đứng trong phòng của mình, chỉ thấy trước mặt bà ta có một nữ tử đầu đội nón lụa đen đang đứng.

Nữ tử hỏi: "Thế nào? Hẳn đồng ý không?"

"Hẳn cự tuyệt."

Tào Tú kính cẩn đáp.

Nữ tử trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: "Chuyện hém bắc, ngươi có điều tra rõ chưa?"

"Trước mắt vẫn chưa rõ, ta phái người điều tra khắp nơi, nhưng hoàn toàn không phát hiện những ca kỹ mất tích kia, có lẽ thật sự là sự trùng hợp."

"Ta không tin đây là trùng hợp, ta càng nguyện tin rằng tất cả những chuyện này đều xuất phát từ tay Hàn Nghệ."

"Làm sao có thể, tại sao Hàn Nghệ phải làm thế, việc này đối với Phụng Phi Lâu của hắn cũng là đã kích chí mạng. Tào Tú có vẻ rất khiếp sợ."

"Nhưng cũng nhờ thế mà hắn đạt được lượng lớn nhân thù và địa bàn."

"Bây giờ hém bắc tiếng xấu lan xa, cho dù hắn có được hém bắc và những ca kỹ vô danh kia cũng rất khó làm được gì."

"Ngươi nói cũng không phải không có lý. Đợi thêm đi, có phải là hắn giờ trò quỷ hay không, tin rằng chân tướng rất nhanh sẽ nổi lên, có điều ngươi phải nhớ đừng khinh suất, người này rất狡 hoạt."

"Dạ, chuyện này ta biết."

"Đúng rồi, tiếng vang của kịch nói thế nào?"

"Đều rất tốt."

"Ừ, vậy thì tốt, tiếp tục cố gắng, chớ phụ sự kỳ vọng chủ thượng dành cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Sáng tạo thị trường

Dịch: mafia777

***

Tào Tú muốn mời chào Hàn Nghệ, chuyện này vô cùng bình thường, người không ngốc đều sẽ làm như vậy, dù sao cũng là kinh doanh chứ không phải tranh thể diện, tuy Hàn Nghệ không chỉ bôi nhọ Hoa Nguyệt Lâu một lần, nhưng tài năng mà hắn thể hiện ra đã đủ để Tào Tú bỏ qua điểm này.

Nhưng đối với Hàn Nghệ mà nói, chuyện này căn bản không thể. Hắn là người theo trường phái tự do, người mà bảo hắn quản người, hắn sẽ trực tiếp tiến vào thời kỳ mẫn kinh, còn nếu bị người khác quản, thì hẳn thật sự sẽ điên luôn.

Đương nhiên, nếu là Trương Tôn Vô Kỵ nói, thì hẳn chắc chắn sẽ đồng ý, bởi vì hắn không có tư cách từ chối, hơn nữa hắn muốn mở rộng thế lực của mình trong thời đại này thì phải có một chỗ dựa lớn.

Tuy rằng 《Tài Tử Giai Nhân》đã biểu diễn xong, nhưng Hoa Nguyệt Lâu không giống với Phụng Phi Lâu, kịch nói diễn xong thì đóng cửa, mà vẫn tiếp tục kinh doanh, do vậy người rời đi không nhiều, mọi người đều bàn luận kịch nói. Khi Hàn Nghệ xuống lầu, nghe thấy không ít người so sánh 《Tài Tử Giai Nhân》với 《Bạch Sắc Sinh Tử luyến》.

Không có ngoại lệ, đều đang mượn 《Tài Tử Giai Nhân》mà châm biếm 《Bạch Sắc Sinh Tử luyến》, có một số người nhìn thấy Hàn Nghệ đi đến, thậm chí còn cô ý cao giọng nói lớn.

Hàn Nghệ nghe cả vào tai, nhưng mặt vẫn mỉm cười như cũ, hẳn thật sự không chút lo lắng về chuyện này.

Ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu, hắn vươn vai, nhớ lại mấy câu nói của đám con cháu quý tộc trong lầu vừa rồi, cười dài lắc đầu, nghĩ bụng, không đến nửa tháng, các người liền sẽ biết ai là cỏ xanh, ai là hoa tươi nhé.

Vừa ra khỏi hẻm trung, một chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại bên cạnh Hàn Nghệ, sau đó có tiếng nói từ bên trong truyền ra: "Hàn tiểu ca! Mời lên xe nói chuyện."

Hàn Nghệ sững sốt, lập tức lên xe ngựa, chỉ thấy trong xe có một người ngồi, chính là Trịnh Thiện Hành.

Sau khi hàn huyền xong, Hàn Nghệ ngồi xuống, trêu chọc nói: "Ai ui, không thể tưởng được Trịnh công tử cũng ngồi xe ngựa nha."

Trịnh Thiện Hành khẽ cười nói: "Là người thì khó tránh tục sự mà."

Ngừng một lát, y lại nói: "Ta cũng không ngờ có thể gặp được Hàn tiểu ca ở đây."

Hàn Nghệ ha ha nói: "Được ăn chùa, uống chùa, sờ chùa, à không, là xem chùa, ta thấy không có bất cứ lý do gì để không tới cả."

Trịnh Thiện Hành như cười như không nói: "Thủ đoạn của Hàn tiểu ca thật sự là ùn ùn không dứt, lần đầu tiên đến Hoa Nguyệt Lâu đã làm cho hai đại hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu tranh giành tình cảm vì ngươi rồi."

Hàn Nghệ ngờ ngẩn nói: "Ngươi nhìn thấy sao?"

Trịnh Thiện Hành gật đầu nói: "Lúc đó ta đang chuẩn bị đến chào hỏi ngươi, thì không ngờ lại nhìn thấy Cổ Khuynh Thành đang tranh chấp với Nha Nương, nên không qua đó tham gia náo nhiệt."

"Cái gì mà tranh giành tình cảm, đừng có nói bậy, ta là người đã có thê thất, hơn nữa, chuyện này cũng không liên quan gì đến ta, là mâu thuẫn giữa các nàng thôi." Hàn Nghệ hiếm khi đỏ bừng cả mặt.

Trịnh Thiện Hành chỉ mỉm cười.

Tên này nhất định đã nhìn ra gì đó. Hàn Nghệ ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: "Trịnh công tử tới tìm ta, sẽ không chỉ để hỏi mấy chuyện này chứ?"

Trịnh Thiện Hành không đáp mà hỏi ngược lại: "Vậy Tào giả mẫu có phải muốn ngươi đến Hoa Nguyệt Lâu giúp bà ta không?"

Hàn Nghệ gật đầu.

Trịnh Thiện Hành nói: "Vậy ý ngươi thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Ngươi biết tình hình thực tế mà, sao ta có thể qua đó chứ."

Trịnh Thiện Hành nói: "Nhưng bây giờ Hoa Nguyệt Lâu cũng làm kịch nói, việc này không phải là một tin tốt đối với Phụng Phi Lâu."

Hàn Nghệ đã định liệu trước, nói: "Trịnh công tử vừa rồi chắc chắn cũng có coi vở kịch này, ngươi cảm thấy thế nào?"

Trịnh Thiện Hành hơi trầm ngâm, nói: "Trung quy trung cù."

Hàn Nghệ lại nói: "Vậy so với 《Bạch Sắc Sinh Từ luyến》 của ta thì sao?"

Trịnh Thiện Hành lại như thoáng suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: "Nói ra cũng kỳ lạ, coi 《Bạch Sắc Sinh Từ luyến》 của ngươi, có khi cao hứng, có khi tức giận, hơn nữa có vài tình tiết sẽ khiến người ta suy ngẫm, nhưng xem 《Tài Từ Giai Nhân》 lại không có loại cảm giác này."

Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Đó là vì loại chuyện này quá nhiều rồi. Từ xưa đến nay, chuyện tài tử yêu cô nương thanh lâu còn ít sao, hơn nữa Tào Tú quá bảo thủ, bà ta phải suy xét mọi mặt, do vậy cao trào của câu chuyện không đủ. Điều này đối với ta mà nói, thật ra là một chuyện tốt, một là khiến mọi người không quên mất kịch nói, hai là như vậy mới có tác dụng phụ trợ. Ngươi cứ chờ xem đi, không cần bao lâu, mọi người sẽ hiểu ra《Bạch Sắc Sinh Từ luyến》là không thể thay thế được."

Trịnh Thiện Hành không hiểu lắm về huyền cơ về mặt này, dù sao thì y cũng không hiểu kịch nói cho lắm, thấy Hàn Nghệ tự tin như vậy cũng yên tâm hơn. Hôm nay y đến đây, đơn giản chỉ là lo lắng cho Phụng Phi Lâu, bởi vì y vừa mới hợp tác với Hàn Nghệ, mà tiền đề hợp tác của hai người chính là kịch nói, y không thể làm nhưng không hề nghe thấy, hỏi: "Vậy Phụng Phi Lâu các ngươi khi nào thì mở cửa lại?"

Hàn Nghệ nói: "Nhanh thôi, cứ để bọn họ kêu ngao thêm tí đi."

Trịnh Thiện Hành hơi liếc nhìn, nói: "Bây giờ hẻm bắc đều nằm trong tay ngươi, về chuyện hợp tác của chúng ta."

Hàn Nghệ ha ha nói: "Đây mới là mục đích mà Trịnh công tử tìm ta à."

Trịnh Thiện Hành cười gật đầu.

Từ sau khi hai người đánh cược thỏa thuận, Hàn Nghệ hoàn toàn ném sang một bên, chỉ lo kinh doanh Phụng Phi Lâu của mình, điều này đối với hợp tác mà nói là một chuyện rất không tôn trọng. Trịnh Thiện Hành cũng không nhìn thấy bất cứ viễn cảnh tốt đẹp nào liên quan đến hợp tác giữa hai người.

Hàn Nghệ đương nhiên không phải chỉ nói rồi thôi, hắn cũng đang suy nghĩ, nói: "Thật ra liên quan đến chuyện hợp tác giữa chúng ta, ta đã có suy nghĩ đại khái rồi."

Đại khái còn tốt hơn không có. Trịnh Thiện Hành vội nói: "Nói mau."

Hàn Nghệ nghiêm mặt nói: "Mấy ngày nay ta cũng đi hai chợ đông tây nhìn thử, phát hiện thị trường y phục bây giờ quá nhỏ, hơn nữa giá tiền cao ngất, có thể nói là gần như không có. Thế tử của nhà nghèo có thể dệt vải may y phục, trong nhà người giàu có thợ may chuyên nghiệp, cho nên nếu chúng ta muốn làm ăn về mặt này, đầu tiên phải tạo ra một thị trường."

"Sáng tạo thị trường?"

Trịnh Thiện Hành cau mày nói: "Làm sao sáng tạo?"

"Chuyện này không đi đường tắt được, chỉ có thể dựa vào tiền mà tạo ra."

"Tiền?"

"Ừ."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Đầu tiên chúng ta phải mở một phường may đồ, tách riêng khái niệm y phục và vải ra, sau đó định ra quy định may đồ nghiêm ngặt, còn phải mời chào đủ nhân thủ đến chống đỡ phường may đồ này. Những người này hoàn toàn không khó tìm, những phụ nhân nhà nông đều biết khâu vá, hơn nữa tay nghề rất tốt."

Trịnh Thiện Hành nói: "Việc này cũng không phải việc khó gì, quan trọng là y phục phải bán ra được."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Lúc mới bắt đầu, chúng ta không thể hi vọng xa với quá nhiều. Truyện đăng tại BNS. Chuyện chúng ta phải làm chính là tiêu tiền, chứ không phải kiếm tiền. Nếu chúng ta mời chào những phụ nhân đó đến phường may đồ, vậy thì bọn họ căn bản không có thời gian để tự mình làm y phục cho trượng phu hoặc là cho bản thân, vậy thì bọn họ phải làm sao, chỉ có thể đi mua y phục. Đây chính là bước khởi đầu rất tốt, nhưng chuyện này có một tiền đề, chính là y phục mà chúng ta bán ra đủ rẻ."

Trịnh Thiện Hành hơi nhíu mày nói: "Đủ rẻ?"

Hàn Nghệ nói: "Chính là giá mà dân chúng bình thường có thể chấp nhận được."

Trịnh Thiện Hành nghe được thì lập tức lắc đầu nói: "Nếu là vậy thì làm sao kiếm tiền?"

"Ta nói rồi, bây giờ căn bản không có thị trường y phục, chúng ta nếu muốn tạo ra thị trường này thì phải trả giá trước."

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Chúng ta nhất định phải dùng giá tiền cực thấp thu hút dân chúng bình thường đến mua. Khi mọi người đã quen với việc mua y phục thì mới có thị trường, chúng ta mới có thể tiếp tục phát triển. Nếu không có thị trường, cho dù chúng ta làm thế nào cũng không thể tiếp tục duy trì được."

Trịnh Thiện Hành khó xử nói: "Nhưng chúng ta không có nhiều tiền để sáng tạo thị trường này."

Hàn Nghệ cười nói: "Không phải là không có, mà là không dám."

Trịnh Thiện Hành không lên tiếng.

Hàn Nghệ nói: "Thật ra lúc mới bắt đầu, ta cũng định chuyện nhắm vào người giàu, nhưng sau khi ta tìm hiểu tình hình, ta cảm thấy dân chúng bình thường mới là quan trọng nhất, bởi vì người nghèo vĩnh viễn nhiều hơn người giàu, người nghèo mới là cái gốc của thị trường, bởi vì thị trường cần có đủ người chống đỡ, chỉ riêng người giàu thì rất khó, nhưng người giàu chính là vốn liếng để chúng ta khai thác thị trường."

"Đây cũng chính là điểm thứ hai mà chúng ta phải đầu tư vào, đổi mới."

"Thợ may của nhà các người chắc chắn cũng là số một số hai của Trường An, những quý tộc, sĩ tộc khác đồng dạng cũng giống như vậy, vậy thì chúng ta dựa vào cái gì thu hút bọn họ đến tiệm của chúng ta mua quần áo đây. Đầu tiên chính là chất lượng, nói một câu khó nghe, chúng ta phải chuyên chú làm ra mỗi bộ y phục như khi làm long bào vậy, mỗi đường kim mũi chỉ đều phải thận trọng và thận trọng, đó là căn bản, sau đó mới đến sáng tạo. Đạo lý này cũng giống như kịch nói vậy, Hoa Nguyệt Lâu cho dù là xét theo mặt nào cũng đều tốt hơn Phụng Phi Lâu chúng ta rất nhiều, nhưng mấy ngày trước không ai đến Hoa Nguyệt Lâu, đều chạy đến Phụng Phi Lâu ta, đó là vì Phụng Phi Lâu chúng ta có kịch nói độc nhất vô nhị, mà những thanh lâu khác không có."

"Đồng dạng như thế, nếu chúng ta có thể làm ra y phục độc nhất vô nhị, vậy những người giàu kia chắc chắn sẽ tìm đến mà mua. Đối với bọn họ, chúng ta có thể nâng cao giá tiền, dùng một phần lợi nhuận không lỗ bù vào phần đầu tư mà chúng ta khai thác thị trường, còn chuyện đổi mới, chuyện này người không cần lo, ta tự có cách."

"Cuối cùng chính là đầu tư về kỹ thuật. Tại sao nhân tài lại đáng giá, đó là vì bọn họ có kỹ thuật, kỹ thuật mới là cái gốc của chúng ta, chỉ có kỹ thuật thay đổi từng ngày mới có thể dẫn chúng ta đứng ở vị trí bất bại, ví dụ như vải và màu sắc đều là trọng điểm mà chúng ta có thể phát triển. Nếu chúng ta có thể tạo ra càng nhiều loại vải rẻ mà thoải mái, vậy thì chúng ta chắc chắn thành công. Nếu chúng ta có thể tạo ra càng nhiều màu sắc hơn nữa, chúng ta cũng có thể thành công."

Trịnh Thiện Hành nghe thấy mà trầm mặc không nói.

Xét theo những câu nói này của Hàn Nghệ, đầu tư lần này tuyệt đối không ít, thế nhưng, lý luận quá mức tiên tiến của Hàn Nghệ khiến Trịnh Thiện Hành cũng không nhìn thấy được tương lai. Nói đơn giản chính là quá mạo hiểm, một khi không thành thì đầu tư trước đó toàn bộ đều trôi theo dòng nước.

Y là một thương nhân, nhất định phải nghĩ đến chuyện mạo hiểm.

Trong lòng Hàn Nghệ hiểu được, dù sao thì xuất phát điểm của hai người khác nhau, nói: "Trịnh công tử, trên đời này không có bữa trưa miễn phí, nếu ngươi muốn kiếm được càng nhiều tiền thì phải đầu tư càng lớn. Đương nhiên, đây chỉ là phương án nhằm vào tương lai thôi, nếu ngươi không chịu được mạo hiểm, thì ta còn có một phương án khá bảo đảm khác, chính là chuyện thiết kế y phục cho người giàu. Nhưng nếu là thế, thị trường y phục thủy chung không thể xuất hiện được, mọi người đều sống trong cuộc sống tự cung tự cấp, không có thị trường, hạn mức của chúng ta cũng chỉ như thế, chúng ta không thể khiến cho con dân Đại Đường, thậm chí là toàn bộ người trên đời đều mặc y phục của chúng ta."

Trịnh Thiện Hành nói: "Đây chính là quan niệm khi ngươi kinh doanh Phụng Phi Lâu?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Nếu kịch nói chỉ tồn tại trong giới quý tộc, vậy kịch nói vĩnh viễn không thể thành công, ta phải để ai ai cũng có thể coi được kịch nói của ta, ta phải khiến nhà nhà hộ hộ đều biết 《Bạch Sắc Sinh Tử luyến》, ta phải khiến dân chúng thiên hạ đều nghe đến thuộc lòng câu chuyện này, chỉ có như vậy, giá trị của kịch nói này của ta mới có thể phát huy đến mức lớn nhất, hơn nữa có thể mang lại càng nhiều tiền tài cho ta hơn."

Phụng Phi Lâu chính là dựa vào một văn tiền mở ra thị trường kịch nói, sau đó thì bùng lên không thu hồi được, nếu không phải Hàn Nghệ tự tìm đường chết, bây giờ chắc chắn là vô cùng nóng sốt.

Thành công của Phụng Phi Lâu ngược lại đã đã động được Trịnh Thiện Hành, y trầm tư một lát, mới nói: "Ta có thể thử làm theo ngươi nói, nhưng ta vẫn có ý bảo lưu đối với chuyện này."

Hàn Nghệ cười nói: "Chỉ cần ngươi gật đầu là được, ta sẽ gắng hết sức khiến ngươi nhìn thấy giá trị trong đó."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Chiêu hay không ngại dùng hai lần

Dịch: mafia777

Khát vọng đối với tiền của Hàn Nghệ không phải là quá lớn, từ sau khi vào Đường triều thì càng như thế, bởi vì ở đây ngươi có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không có chỗ quái nào để dùng. Đây chính là xã hội phong kiến mà quý tộc và hoàng tộc thống trị, có nhiều tiền hơn nữa thì ngươi vẫn là một tiện dân, những quý tộc kia muốn bóp chết ngươi, thì chỉ như bóp chết một con kiến mà thôi.

Việc này cũng thúc đẩy Hàn Nghệ đem tầm mắt phóng ra xa hơn, cái hấn cần là sức ảnh hưởng, là xây dựng mạng lưới quan hệ khổng lồ cho mình, cho nên mỗi một bước đi của hấn, tiền chỉ là thứ yếu.

Nhưng Trịnh Thiện Hành thì khác, Trịnh gia vốn là danh môn vọng tộc, y sinh ra đã là cao cao tại thượng, đối với mấy chuyện này, y cũng không có hứng thú, ngược lại y vô cùng hứng thú với tiền, bởi vì tiền có thể thỏa mãn yêu cầu của y.

Tuy mục đích hai người khác nhau, nhưng Trịnh Thiện Hành vẫn lựa chọn tin tưởng Hàn Nghệ, bởi vì Hàn Nghệ vẽ ra cho y một bản kế hoạch tuyệt vời, hơn nữa còn có hiệp nghị đánh cược kia, đáng để cược, dù sao thì Phụng Phi Lâu của Hàn Nghệ vô cùng thành công.

Hai người lại thương lượng cụ thể chuyện xây phụng, chiêu người. Chỗ ở, phòng ốc thì Trịnh Thiện Hành đều có.

Bước đầu tiên chính là tuyển người, có điều việc này không dễ làm, bởi vì bây giờ phụ nữ ở nhà may y phục rất nhiều, may y phục ở đâu chẳng là may, hơn nữa còn có tiền, nhân thủ cũng không phải là vấn đề lớn.

Mấu chốt chính là làm sao tuyển người?

Về điểm này, Hàn Nghệ kiên trì chế độ thuê mướn, đây là giới hạn của hấn, tuy rằng chế độ nô lệ hiện tại có thể tiết kiệm rất nhiều phí tổn, nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, tiền công có thể ít một chút, nhưng nhất định phải cho nhân công tự do và sự tôn trọng.

Lúc mới bắt đầu, Trịnh Thiện Hành không thể hiểu nổi tại sao Hàn Nghệ lại làm như vậy, cho đến khi Hàn Nghệ nói cho Trịnh Thiện Hành nghe lý luận của hấn, đồng thời nói cho y biết, trí tuệ của một người có hạn, phải mở rộng tiếp thu ý kiến, nếu đại thần trong triều cũng chỉ là một đám nô lệ không có suy nghĩ, vậy thì quốc gia này cũng không cai trị tốt được.

Làm ăn cũng giống như thế, bây giờ cái bọn họ cần là kỹ thuật, ngươi còn giam cầm tư tưởng của mọi người như vậy thì cho dù Hàn Nghệ có thông minh hơn nữa, lại có hấn một ngày, hấn cũng không có thời gian giúp ngươi làm y phục. Việc này cần phải khai thác suy nghĩ của những người này, tiền vốn của kỹ thuật còn cao hơn nhiều tiền vốn nhân công, xét về lâu dài, rõ ràng là chế độ thuê mướn càng có lợi hơn.

Trịnh Thiện Hành nghe xong, vẻ mặt đầy hưng phấn, giống như Vương Huyền Đạo lúc trước, liên tục khen hay, vô cùng tán thành quan niệm vận hành này của Hàn Nghệ, đồng thời định ra chế độ thuê mướn.

Trong lúc bất tri bất giác, hơn một canh giờ trôi qua, mặt trời sắp phải xuống núi rồi.

Nếu không phải sắp phải phong đường, có lẽ hai người sẽ tiếp tục tán gẫu.

Khi trở lại ngũ bắc, các công nhân cũng đã kết thúc công việc rồi.

"Hàn tiểu ca, rốt cuộc ngươi đã trở lại rồi."

Hàn Nghệ vừa mới đến cửa viện, Lư Nga đã vội vàng ra nghênh đón.

Lư Nga xuất hiện ngay trước mặt không đáng sợ, Hàn Nghệ chỉ sợ Lư Nga đột nhiên xuất hiện sau lưng, ừ một tiếng.

Lư Nga nói: "Sao bây giờ ngươi mới quay lại, ta sắp lo lắng chết rồi."

Hàn Nghệ thấy bà mặt đầy lo âu, giống như thật sự lo lắng, cười ha ha nói: "Tỷ sẽ không lo lắng Tào Tú kia sẽ độc chết ta chứ?"

Về mặt Lư Nga căng thẳng nói: "Ngươi đừng khinh suất, loại chuyện này ả làm được đó."

"Ta biết, nhưng bà ta không ngu xuẩn như vậy, độc chết ta ngay trước mặt nhiều người thế." Hàn Nghệ liếc trắng mắt, lại nói: "Ta chỉ là gặp phải người quen, tán gẫu một lát, tỷ đừng lo lắng."

Lư Nga hơi đánh giá, thấy Hàn Nghệ không sao cũng yên tâm lại, lại ghé sát qua, nhỏ giọng hỏi: "Tào Tú nói gì với ngươi?"

Hàn Nghệ cười nói: "Bà ta muốn ta qua giúp bà ta."

Sắc mặt Lư Nga căng thẳng, trong lòng bùng tỉnh đại ngộ, tin rằng đây là mục đích tiện nhân kia kêu Hàn Nghệ qua đó, vội vàng hỏi: "Vậy ngươi nói thế nào?"

Hàn Nghệ nghiêm túc nói: "Ta nói tỷ đẹp hơn bà ta, cho nên ta không đi."

"Hả?"

Đầu tiên Lư Nga sững sốt, sau đó xì nói: "Ngươi lại trêu chọc ta."

Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Ngươi yên tâm, thà làm kẻ thù, không làm ngu hủ, sao ta có thể không làm lão đại mà chạy đi làm lão nhị chứ."

Lư Nga ngẫm lại cũng đúng, với tính cách này của Hàn Nghệ, sao có thể giúp Tào Tú làm việc, dù sao thì Hàn Nghệ là một người mạnh mẽ dám chống đối Thôi gia, thờ phào một hơi, nói: "Tiện nhân kia có nhắc tới ta không?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên có nhắc, có điều hình như bà ta đã đoán được tỷ không đi từ sớm rồi, nếu tỷ đi, sao bà ta không biết xấu hổ mà mời chào ta."

Lư Nga cau mày nói: "Sớm biết thế thì khi đó ta thật sự nên đi."

Xem ra chỉ cần là chuyện khiến Tào Tú khó chịu, bà ấy đều chịu làm.

Hàn Nghệ cười lắc đầu, khi đang chuẩn bị đi vào viện, Lư Nga lại nói: "Đúng rồi, kịch nói của bọn họ thế nào?"

"Cũng không tệ!"

Hàn Nghệ thuận miệng nói.

Lư Nga căng thẳng nói: "Vậy làm sao đây, nếu kịch nói của bọn họ cũng được mọi người yêu thích, vậy ai sẽ chạy đến hẻm bắc chứ."

Hàn Nghệ nói: "Vậy tỷ nói xem kịch nói của chúng ta thế nào?"

Lư Nga liền nói ngay: "Chắc chắn là hay hơn bọn họ."

"Vậy thì đúng rồi."

Hàn Nghệ cười một tiếng, vân đạm phong khinh nói: "Bọn họ đúng là cũng không tệ, nhưng chúng ta là rất tốt, chênh lệch thật sự rất lớn. Tỷ yên tâm đi, dù sao thì có ta ở đây, lần này tỷ nhất định thắng."

Nói xong liền đi vào trong viện.

"Hàn đại ca, huynh đã về rồi."

Vừa về đến trong viện, chỉ thấy ba tiểu tử Hùng Đệ, Tiểu Dã, Đỗ Tổ Hoa chạy ra.

Hùng Đệ ha ha nói: "Hàn đại ca, Hoa Nguyệt Lâu chơi vui không?"

Hàn Nghệ nói: "Chơi vui hay không, tạm thời không liên quan đến đệ."

Hùng Đệ mở to mắt mờ mờ, lại tuy hỏi: "Vậy huynh có mang món ngon về cho đệ không?"

"Hả?"

Hàn Nghệ toát mồ hôi, chết tiệt, lại quên mất chuyện này. Đêm qua, Tiểu Béo đã dẫn đi dẫn lại, muốn hấn mạng về mấy món ngon, hấn cũng đồng ý đầy miệng rồi, nhưng vừa đến Hoa Nguyệt Lâu đã quên sạch toàn bộ, đặt một tay lên vai Hùng Đệ, nói: - Tiểu Béo! Hàn đại ca quên mang theo tiền rồi.

Hùng Đệ nghiêng mắt nhìn Hàn Nghệ, rất u oán nha.

Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: "Đồ của Hoa Nguyệt Lâu có ngon thì cũng vậy, ta hứa với đệ, hôm khác ta làm một món mà đệ chưa từng ăn cho đệ ăn."

Hùng Đệ nghe thấy thì trong mắt sáng lên, nói: "Thật sao?"

Hàn Nghệ nói: "Đây là chắc chắn nha! Ta dám bạc đãi đệ sao. Có điều trước tiên đệ phải luyện kịch tốt cho ta." Nói đến đây, hấn vội vàng chuyển đề tài, nói: "Đúng rồi, hôm nay các đệ học lời thoại sao rồi."

"Thuộc rồi, thuộc rồi."

Hùng Đệ liên tục gật đầu nói: "Đệ học thuộc rồi."

"Lợi hại thế sao?"

Hàn Nghệ kinh ngạc nói.

Đỗ Tổ Hoa cười nói: "Tiểu Béo học lời thoại rất lợi hại."

Tiểu Dã cũng liên tục gật đầu.

Hùng Đệ ha hả nói: "Hoa Từ cũng không kém."

Từ khi Hàn Nghệ lấy nghệ danh này cho Đỗ Tổ Hoa, mọi người đều bắt đầu gọi y là Hoa Từ.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Còn nhớ lúc trước đệ học sách không được mà, sao học thoại lại lợi hại như vậy?"

Hùng Đệ gãi đầu nói: "Việc này đệ cũng không biết?"

Thật sự là trời sinh ta tất có tài mà! Hàn Nghệ mỉm cười một tiếng, vỗ vai Hùng Đệ nói: "Xem ra đệ thật sự là diễn viên trời sinh nha!"

Đồ vật tầm thường hơn nữa chỉ cần là duy nhất thì tốt rồi, ví dụ như 《 Tài Tử Giai Nhân 》 của Hoa Nguyệt Lâu.

《 Tài Tử Giai Nhân 》 vừa mới xuất hiện thì đã được không ít người ủng hộ, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, không tạo nên bất cứ chấn động gì, không giống như Phụng Phi Lâu, người tới lui tấp nập, hơn nữa tuy rằng tán thưởng nhiều, nhưng thảo luận cũng không ít, gần như không có gì để thảo luận.

Lại qua thêm mấy ngày, mọi người dần dần nhớ 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》，bởi vì 《 Tài Tử Giai Nhân 》 thiếu sự mới mẻ, xem mà không hăng say như 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》，vừa nghe tới kịch nói thì không khỏi nhớ đến Thôi Tinh Tinh và Hùng Phi.

Xét từ điểm này, còn phải cảm tạ Hoa Nguyệt Lâu người ta, chính vì chiếc lá xanh Hoa Nguyệt Lâu làm nền, làm cho mọi người dần dần nhớ nhưng 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》.

Cuối cùng, có một số người không nhìn được đã đến cửa hỏi, truyện đang bán đẹp tại bạch ngọc sách, nhưng lại có được toàn là đáp án như nhau, nhất định sẽ diễn, nhưng không phải hôm nay.

"Những công tượng mới đến kia đều ký hợp đồng cả rồi chứ?"

"Tiểu Nghệ ca xin yên tâm, tất cả đều đã ký."

"Vậy thì tốt. Còn nữa, Trà Ngủ, ta phát hiện bây giờ người nói chuyện rất kiêu ngạo, thấy ai cũng khoa tay múa chân."

"Ta... ta không có nha!"

"Người đối với những công tượng kia, không phải là như vậy sao. Người phải nhớ, sức uy hiếp chân chính là lấy đức phục nhân, người làm vậy gọi là chó cậy gần nhà, ta ghét nhất là loại người này. Người là một quân sự, đầu tiên người phải khiến thù hạ tôn trọng người, tin phục năng lực của người, chứ không phải nói cho bọn họ biết, người là kẻ duy nhất cảm roi ở đây."

"Dạ dạ dạ, ta nhớ rồi."

"Thôi! Bỏ đi, việc này cũng không trách người được, mỗi người đều có lúc bành trướng, nhưng nếu người muốn thành công thì bất cứ lúc nào cũng phải thận trọng với hành động lời nói của mình, bản thân người phải giấu cho thật kỹ."

Hàn Nghệ và Trà Ngũ nói chuyện, đi đến hậu viện Phụng Phi Lâu.

"Hàn tiểu ca (ân công), đã về rồi."

Chỉ thấy Lưu Nga và Tang Mộc đang ngồi trong viện thương lượng gì đó.

Hàn Nghệ gật đầu, tò mò nói: "Các người đang nói chuyện gì vậy?"

Tang Mộc lúng túng nói: "La như vậy, gần đây tiền chúng ta dùng rất nhanh, ta đang thảo luận với Lưu tỷ coi có cách gì có thể tiết kiệm một chút không."

Hàn Nghệ đinh đạc nói: "Không sao, không sao, chúng ta sẽ kiếm về lại."

Lưu Nga nói: "Hàn tiểu ca, bây giờ cũng không giống trước kia, bây giờ có hơn trăm người, chỉ tiền com mỗi ngày thôi đã không ít, còn phải phát tiền công cho bọn họ, thu không đủ bù chi, cũng không phải cách."

Hàn Nghệ cười gật đầu, nói: "Ta đang muốn nói chuyện này với các người, ngồi ngồi ngồi, đều ngồi cả đi."

Mấy người ngồi xuống, Hàn Nghệ nói: "Bây giờ cửa hàng bên ngoài cũng đã sửa xong rồi, Tiểu Bàn và Hoa Từ cũng tập tốt lắm, hơn nữa, những người kia cuối cùng đã ý thức được kịch nói của chúng ta là không thể thay thế được, chính là lúc chuẩn bị khai trương lại. Như vậy đi, Lưu tỷ, tỷ tìm mấy hòa thượng đến đây thi pháp, đừng mời mắc quá, làm bộ là được rồi."

Lưu Nga nói: "Nhưng cho dù chúng ta mời hòa thượng thi pháp, những khách nhân này cũng không chắc sẽ đến. Mấy ngày nay lời đồn bên ngoài tuy rằng đã giảm bớt, nhưng một đồn mười, mười đồn trăm, càng đồn càng thật, mọi người đều tin vào chuyện này."

Hàn Nghệ cười nói: "Ta tự có cách."

Lưu Nga tò mò nói: "Cách gì?"

Hàn Nghệ ha ha nói: "Tiền mua khách nhân đó."

"Lại là chiêu này?"

"Chiêu hay không ngại dùng hai lần."

Hàn Nghệ cười nói: "Hơn nữa đây còn là bản thẳng cấp nha, bảo đảm vừa mở cửa là có rất nhiều người đến." Nói rồi hắn lại nói với Trà Ngũ: "Trà Ngũ, người giúp ta tìm một trăm người nghèo đến."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Diệt kế phá tà

Dịch: mafia777

***

"Ây da, người chờ ta chút, đừng đi nhanh như vậy chứ."

"Người nhanh lên đi, sắp mở cửa rồi."

"Ài, các vị tiểu ca, các người vội đi đâu thế?"

"Đương nhiên là đi Phụng Phi Lâu rồi."

"Phượng Phi Lâu? Các người còn dám tới Phượng Phi Lâu?"

"Xoài! Phượng Phi Lâu người ta đã mời cao tăng tới làm phép ba ngày, đã sớm không sao nữa rồi, rất nhiều người đều tới đó rồi, ta còn sợ cái gì chứ?"

"Ai u! Người đi đường không có mắt à."

"Nếu người không có việc gì, vậy thì ta đi trước nhé."

"Ài, người đâu mà không biết lễ phép gì hết, đừng người ta như thế, một câu xin lỗi cũng không có mà đã muốn đi rồi sao?"

"Đại ca à, ta phải đi gấp tới Phượng Phi Lâu, nếu không đi nhanh là muộn đấy."

"Hử? Phượng Phi Lâu? Người muốn tới Phượng Phi Lâu?"

"Đúng vậy, Phượng Phi Lâu hôm nay mở cửa trở lại, nghe nói ngoại trừ 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》 ra còn trình diễn kịch nói mới, không nói với người nữa, ta đi đây."

"Ê ê, người có nghe chưa, hôm nay Phượng Phi Lâu mở cửa trở lại đó."

"Nghe nói rồi, hình như còn có không ít người tới đó."

"Những người này không sợ chết hết sao, ngộ nhờ bị lây bệnh điên, hoặc bị ma quỷ bắt đi, vậy thì ném luôn cái mạng nhỏ rồi."

"Ta nghe nói hình như Phượng Phi Lâu đã mời cao tăng tới làm phép. Hơn nữa, hình như hôm nay Phượng Phi Lâu còn chuẩn bị có kịch nói mới!"

"Hay là chúng ta cũng đi xem đi."

"Ta cũng đang có ý này. Chúng ta cứ đi xem trước đã, nếu thực sự có nhiều người, vậy chúng ta chẳng có gì phải sợ."

"Vậy thì còn nói gì nữa, đi thôi."

"Oa, nhiều người quá!"

"Nếu có nhiều người ở đây như vậy, chắc chắn không sao rồi, đi nào, chúng ta mau đi xếp hàng thôi."

"Đại ca, huynh có nghe nói không, Phượng Phi Lâu hôm nay khai trương trở lại rồi."

"Vừa nghe nói rồi."

"Vậy chúng ta có đi không?"

"Hiện giờ Hoa Nguyệt Lâu cũng có kịch nói, sao chúng ta phải tới chỗ bắn thủ đó chứ?"

Hẻm Bắc đã yên lặng nhiều ngày qua, bỗng chỉ qua một buổi sáng đã chật kín người. Mặc dù không có hot như mấy ngày đầu, nhưng cũng không ít chút nào. Chỉ ít nhìn qua cũng vẫn rất tấp nập. Mọi người xếp thành hàng dài chỉnh tề, bất quá trong đó hơn phân nửa đều là con cháu nhà nghèo, không có con cháu quý tộc, số người cũng vẫn còn đang tăng lên không ngừng.

Đây cũng là vì một ít chuyện xảy ra trước đây, khiến cho con cháu hàn môn rất ủng hộ Phượng Phi Lâu.

Có điều hẻm Bắc hiện giờ có thể nói đã rực rỡ hẳn lên, đường phố dường như cũng đã rộng rãi hơn trước nhiều. Cửa hàng hai bên đường mọc lên san sát, đều là đại môn đóng chặt, làm cho người ta rất tò mò. Lúc này đã có không ít chủ quán bận rộn quanh bếp lò, một cảnh tượng đầy sức sống.

"Oa! Cái gì thế? Thơm quá a!"

"Hình như là mùi hạt dẻ."

Chỉ thấy phía trước một cửa hàng đặt một cái bếp lửa lớn. Phía trên bếp lửa đặt một chiếc nồi lớn, trong nồi đồ đầy hạt dẻ bóng loáng. Không ít hạt dẻ đều đã nứt vỏ bên ngoài, mùi hương bay ngào ngạt, xông lên tận mũi.

Đây chính là món ăn vẫn nổi danh hậu thế - hạt dẻ rang đường.

Bởi vì Đường triều vẫn chưa có hệ thống rang xay, mà hạt dẻ rang đường cũng tới thời Tống mới xuất hiện. Những người này đều chưa từng nhìn thấy, liền tấp nập vây quanh, hỏi han giá bán, một gói lá sen phải mất bốn văn tiền. Mặc dù cái giá này cũng không phải là rẻ, nhưng đối với con cháu hàn môn bình thường thì cũng không phải là quá đắt. Cho nên, thoáng chốc nồi hạt dẻ rang đường đã bị cướp sạch.

Ông chủ cửa hàng hạt dẻ đó thì cười đến méo cả miệng.

Loại hạt dẻ rang đường này đương nhiên là Hàn Nghệ dạy cho lão. Nên nhớ, họ đều là những thương nhân liên minh chứ không phải thuộc về Phượng

Phi Lâu. Tuy nhiên họ cũng có thể xem là liên minh ổn định nhất của Phụng Phi Lâu rồi. Hơn nữa vào lúc Phụng Phi Lâu khó khăn nhất, cũng chính là thời kỳ đen tối nhất của hẻm Bắc, bọn họ đã lựa chọn tin tưởng vào Hàn Nghệ, nguyện ý gia nhập hẻm Bắc, hơn nữa còn ký hợp đồng.

Nói đi cũng phải nói lại, họ cũng chỉ là đám người bán hàng rong, trước đây cũng chỉ dựa vào cái miệng mà rao. Từ khi Phụng Phi Lâu khai trương tới nay, họ đã kiếm được không ít, vì vậy họ nguyện ý tin tưởng vào Hàn Nghệ.

Nhưng mặc kệ thế nào, Hàn Nghệ vẫn rất tin tưởng vào những người này, hơn nữa còn dạy cho bọn họ một số kỹ xảo để đề cao sản phẩm của mình. Kỹ thực những kỹ xảo nhỏ này, với Hàn Nghệ chỉ là chuyện vặt.

Về phương diện hợp đồng, Hàn Nghệ cũng đã nhượng bộ rất nhiều, miễn ba tháng tiền thuê, thuê thì tự các người phải nộp. Qua hai tháng sau, chúng ta sẽ bàn tiếp tới vấn đề tiền thuê này.

Bởi vì hẻm Bắc hiện giờ vẫn chưa có danh tiếng, cho nên Hàn Nghệ cần phải tạo được danh tiếng trước, chờ tới khi kiếm được tiền, như vậy tiền thuê cũng dễ nói chuyện hơn nhiều.

Cũng chính vì như vậy, Hàn Nghệ đã nghiêm khắc hạn định giá cả, không thể nâng giá nên quá cao được, bằng không thì chỉ dựa vào hương vị của hạt dẻ rang đường này, bán 6 văn tiền cũng không sợ bán không được. Làm vậy cũng là vì để thu hút được lượng khách nhiều hơn.

Ngoài cái này ra, còn có quán bánh sát vách, ông chủ quán bánh này chính là Hoàng đại thúc bán bánh ở bên hẻm Bắc trước đây. Bánh của ông ta đương nhiên cũng đã được nâng cao chất lượng, từ loại bánh nướng khó nuốt đã biến thành loại bánh nghìn tầng ngon ngọt, dùng tương quét lên trên mặt bánh, giá cả cũng đã cao hơn trước 2 văn tiền, nhưng cũng không tính là cao.

"Vân Sơn huynh, huynh trước giữ chỗ giúp ta, ta đi mua chút bánh."

"Người đi đi, nhớ mua cho ta một ít."

"Ây da."

"Vị khách quan này, tới tiểu điểm uống chén trà đi."

"Ta phải xếp hàng, nào có thời gian đi uống trà chứ."

"Chuyện này người cứ yên tâm, phạm là người tới tiểu điểm uống trà, chúng ta đều có thể sai người đi xếp hàng giúp các người."

"Thật sao?"

"Đúng vậy."

"Nếu như vậy, vậy được, đứng xếp hàng ở đây chờ quá lâu."

Chỉ thấy trong gian hàng thứ ba bên trái, trên sáu cái bàn đều đã đầy người. Bởi vì quán trà này là chuyên để phục vụ cho khách xếp hàng, một số người gia cảnh tốt đương nhiên là không muốn đứng xếp hàng ở bên ngoài.

Kỹ thực những người thay khách xếp hàng này đều là nhân viên của Phụng Phi Lâu, bởi vì quy trình hiện giờ vẫn chưa được triển khai hoàn toàn, rất nhiều nhân viên đều không có gì làm, Hàn Nghệ liền bố trí cho bọn họ đi xếp hàng, để bọn họ kiếm chút tiền thuê, chỉ cần đứng xếp thành một hàng thôi.

Ông chủ cửa hàng này đương nhiên là nguyện ý. Y cũng đã buôn bán mười mấy năm rồi, chưa có lần nào ngồi kín bàn. Bây giờ có nhiều khách như vậy, đã cười đến mức không ngậm được miệng.

"Hày, chủ quán, ở đây vốn chẳng phải là thanh lâu sao? Sao tất cả đều đổi thành cửa hàng rồi?"

Một vị khách hiếu kỳ hỏi.

Chủ quán kia liền đáp: "À, là như vậy, mấy hôm trước hẻm Bắc không phải đã xảy ra vụ bệnh điên sao, khiến cho chẳng ai dám tới hẻm Bắc nữa. Đây đều là tại mấy tiểu hộ quanh đây gây ra đó. Nhưng Phụng Phi Lâu người ta vô tội, cho nên Hàn Tiểu Ca của Phụng Phi Lâu đã mua lại hẻm Bắc, nghiêm cấm kinh doanh những thứ bẩn thỉu đó, sau đó lại đưa mấy căn nhà này cho chúng ta thuê để buôn bán nhỏ."

"Hóa ra là vậy. Nhưng các người không sợ sao, không phải nói là ở đây có ma quỷ sao?"

"Phụng Phi Lâu người ta đã mời cao tăng tới đây làm phép ba ngày rồi, đừng nói đó chỉ là tin đồn, cho dù là có thật đi nữa cũng đã bị cao tăng đuổi đi rồi. Hai hôm trước chúng ta đã tới đây rồi, vẫn luôn làm việc ở đây, cũng không thấy có chuyện gì kỳ lạ xảy ra."

"Như vậy thì ta yên tâm rồi."

"Chủ quán, ta nghe nói hôm nay Phụng Phi Lâu diễn loại kịch tương đối mới mẻ, chuyện này là thật chứ?"

"Chuyện này là thật, ta chính tai nghe tên Trà Ngũ kia nhắc tới chuyện này."

"Đó là loại kịch thế nào?"

"Cái này ta cũng không biết, nếu không được phép, chúng ta cũng không vào được Phụng Phi Lâu."

"Vậy sao?!"

"Ha ha! Hàn tiểu ca, ta xem như đã phục ngươi rồi. Chỉ dựa vào trăm người đã phá bỏ được tin đồn này rồi."

Trịnh Thiện Hành đứng ở lầu hai, nhìn vào đội ngũ đông đúc phía dưới, thật sự không nhìn được, bật cười ha hả.

Ngoài hẳn ra, ở đây còn có Hàn Nghệ và Vương Huyền Đạo.

Hai người bọn họ đều được mời, sáng tinh mơ đã tới đây rồi.

Bởi vì Hàn Nghệ có hợp tác với Trịnh Thiện Hành, Phụng Phi Lâu khai trương có thành công hay không, đối với Trịnh Thiện Hành mà nói là vô cùng quan trọng. Vì vậy mới phải mời y tới. Về phần Vương Huyền Đạo thì chỉ đơn thuần là tiện thể mà thôi.

Hàn Nghệ băng quơ nói: "Nếu trước cửa nhà ngươi có một cửa hàng bán bánh bao, ngươi ăn từ nhỏ tới lớn, ăn đến phát chán luôn, không còn muốn ăn nữa. Nhưng nếu có một ngày trước cửa hàng bánh bao đó xếp một hàng người dài, ngươi vẫn sẽ lại tới đó xếp hàng, đó là chân lý đấy."

Trịnh Thiện Hành gật đầu, nói: "Nói có lý."

Wang Huan Dao khẽ mỉm cười nói: "Nhưng cái đạo lý đơn giản như vậy, không biết là ai nghĩ ra, hay lại là từ Hàn tiểu ca cả?"

Trịnh Thiện Hành lấy một hạt dẻ từ gói lá sen trong tay ra, nói: "Nghe nói món hạt dẻ rang đường này và cả cái bánh đó cũng đều do ngươi làm ra?"

Hàn Nghệ gật đầu.

"Mùi vị này quả thật không tồi."

Trịnh Thiện Hành có chút không tin nói: "Không ngờ ngươi còn biết nấu ăn."

Hàn Nghệ thờ dài nói: "Đều là bị ép thôi."

Trịnh Thiện Hành nói: "Câu này là sao?"

Hàn Nghệ rung đùi đắc ý nói: "Bà vợ nhà ta không biết nấu ăn, ta chỉ ăn một lần, mà kết quả đã là bảy lần đi nhà xí. Nếu ta còn không học nấu ăn thì có lẽ ta đã thanh xuân chết sớm rồi."

Lời này nói ra cũng là nửa thật nửa giả.

"Thật sao?"

Trịnh Thiện Hành thoáng sững sốt, liền bật cười ha hả. Nhưng y không phải là người nhiều chuyện, cũng không hoàn toàn tin vào những lời ba hoa này của Hàn Nghệ, liền chuyển sang hỏi: "Đúng rồi, cửa hàng quần áo của ta là gian nào?"

Cái gì mà của ta chứ? Rõ ràng là của chúng ta nha, thôi, chẳng muốn so đo với ngươi làm gì. Hàn Nghệ chỉ vào một gian hàng lớn bên phải ở đối diện, nói: "Đó chính là gian hàng đề lại làm cửa hàng quần áo, đến lúc đó nơi này sẽ trở thành cửa hàng quần áo lớn nhất thế giới."

Trịnh Thiện Hành đưa mắt nhìn lại, hài lòng với vị trí này, liền mỉm cười gật đầu. Y bây giờ đã hoàn toàn tin phục Hàn Nghệ ở phương diện kinh doanh rồi. Đối với nhiều người mà nói, đó có thể là chuyện rất khó làm, nhưng vào tay Hàn Nghệ thì lại dễ như trở bàn tay, liền nói: "Hiện giờ nhân thủ trong tay ta cũng đã có tương đối rồi, ngươi chừng nào thì qua xem?"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Hôm khác tới đi."

"Hôm nào?"

Trịnh Thiện Hành hơi bất mãn nói: "Chuyện này ngươi cũng quá lấy lệ đi."

Ta ở đây còn có cả đồng việc phải làm, nào có thời gian rảnh cơ chứ! Hàn Nghệ thoáng trầm ngâm, nói: "Mấy hôm tới chắc ta sẽ khá bận rộn, chờ ba bốn hôm nữa ta sẽ tới xem sao."

"Quyết định vậy đi."

Trong lúc nói chuyện, thời gian cũng dần tới chính ngọ, nhưng vì hẻm Bắc có rất nhiều cửa hàng mới, vẫn còn có rất nhiều món ngon, mọi người đều tranh nhau vây quanh xem, thậm chí còn quên mất cả chuyện xem kịch. Điều này chứng tỏ tới hẻm Bắc xếp hàng không còn là chuyện buồn tẻ chán ngắt nữa.

Leng keng leng keng leng keng!

Ba tiếng chiêng trống bỗng nhiên vang lên.

Mọi người lúc này mới giật mình nhớ ra, hôm nay chúng ta là tới xem kịch nha, mau đi xếp hàng thôi. Một vị khách trong các quán trà cũng đều đi ra, đổi vị trí với mấy nhân viên xếp hàng giữm.

Năm cánh cửa đồng thời mở ra.

Vẫn một vẫn tiền không thay đổi.

Mọi người bắt đầu lục tục vào lâu.

Bởi vì đây mới là ngày đầu tiên, dù người không ít, nhưng so với những ngày trước thì vẫn ít đi một chút. Chỉ ít mọi người đều có chỗ ngồi, khách phải đứng gần như không có.

Qua hồi lâu, chỗ ngồi cũng đã kín người. Trên tay mọi người đều cầm các loại đồ ăn vặt thơm ngon. Bên trong Phụng Phi Lâu cũng không còn xuất hiện từ bảo cầm đồ ăn đi khắp nơi nữa, nhưng người bưng trà rót nước thì không ít.

Vẫn là tấm vải đỏ che phủ sân khấu.

Rốt cuộc là Bạch sắc sinh tử luyện trước, hay là kịch mới trước?

Nhưng mặc kệ là loại nào, thì vẫn rất cuốn hút mọi người.

Mọi người đều nghễnh cổ lên mong chờ.

Hàn Nghệ biết tâm tình của mọi người, cũng không có lên sân khấu tham gia náo nhiệt làm gì.

Không bao lâu sau, tấm màn sân khấu màu đỏ này từ từ được mở ra.

"Bán gậy đây, bán gậy đây."

Chỉ nghe thấy một tiếng rao cao vút vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Cười chết người không đền mạng

Dịch: mafia77

***

Bán gậy?

Đây là ý gì?

Người xem phía dưới liên sững sốt, trên sân khấu ngay cả một cái đạo cụ cũng không có, quá không chuyên nghiệp, cảm thụ không được một chút nào không khí của kịch nói.

Đúng lúc mọi người đang nghi thần nghi quỷ, thì chỉ thấy trên sân khấu đầu tiên là có một người đi ra, là nam, tuổi tác hơi khó phán đoán, có một chòm râu cực kỳ khó coi, trên đầu còn quấn một tấm vải mực nát, trong tay cầm một cây gậy, kẻ vừa mới kêu la chính là y, nhìn nghiêng nghiêng, quả thật chính là cái mặt muốn ăn đòn.

Tên nam nhân này chính là Đỗ Tổ Hoa.

"Đại Lừa đảo, đại lừa đảo."

Lúc này có một nữ nhân chạy theo, bộ dáng không thể gọi là đẹp, chỉ có thể nói là hơi đặc biệt.

Tên của nữ nhân này là Từ Du Du, không tính là xuất thân ca kỹ, vốn là một nữ tỳ trong nhà Hồ Lão Nhị. Nghe nói thuở nhỏ nhìn cũng không tồi, thế nên Hồ Lão Nhị mua về muốn bồi dưỡng làm ca kỹ. Nhưng sau khi lớn lên, lại có chút sai lệch, chỉ có thể trở thành nô tỳ, ngay cả ca kỹ cũng không làm nổi, khá là đáng thương.

Thế nhưng Hàn Nghệ chỉ vừa liếc nhìn liền đã chọn nàng. Thứ nhất là do cái tên của nàng thích hợp làm nghệ sĩ. Thứ hai là tướng mạo của nàng khá buồn cười, có điểm thú vị. Dù sao thì Đường triều cũng khá cởi mở, không có dựa vào tướng mạo để kiểm ăn, tứ đại hoa khôi của Hoa Nguyệt Lâu, có người còn cần nửa khuôn mặt, đã được gọi là Khuynh Thành.

"Cái gì mà Đại lừa đảo, đi ra ngoài mua vui, đừng có gọi nghệ danh của ta được không?"

Đỗ Tổ Hoa về mặt đây bắt mắt nói.

Kịch nói mới đang diễn trước mặt mọi người, chính là tiểu phẩm.

Mà vở kịch đang diễn trên kia cũng chính là tác phẩm kinh điển của lão Triệu, mọi người đã xem nhiều tới mức quen thuộc, tiểu phẩm kinh điển -《 Bán gậy 》.

Hàn Nghệ không biết đã xem bao nhiêu lần rồi, có thể nói là hần đã được liệt vào hàng biết kịch rồi, tuyệt đối có khả năng này.

Kỳ thực đầu năm nay vẫn chưa có từ lừa đảo này, Hàn Nghệ cũng đã từng muốn thay đổi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nghệ thuật này quý là ở sáng tạo, không thể nói là không có từ này. Ta không dùng, nhưng không có nghĩa là không có, chúng ta sáng tạo ra nó, đó mới là nghệ thuật.

Kết hợp với nội dung vở kịch, cũng không phải là điều khó lý giải như vậy.

Khi Đỗ Tổ Hoa nói: "Các ngươi còn không hiểu ta sao? Còn quản ta tên là lừa đảo, ta có thể lừa được, có thể lừa được người chết sống lại, có thể lừa được kẻ xấu thành người tốt, có thể lừa cho vợ chồng son đang tốt đẹp, thành chia tay rồi. Hôm nay bán gậy, một đôi chân tốt, ta có thể lừa cho nó thành què rồi!"

Mọi người thoáng chốc đã hiểu ý nghĩa của từ "lừa đảo" này, đồng thời cũng bật cười ha hả, trong lòng càng thấy kỳ vọng hơn. Thật ra là muốn xem xem hần ta làm thế nào để diễn được.

Sau khi hai vợ chồng gào thét một hồi.

Bỗng nghe thấy một tiếng "Giá".

Chỉ thấy một con lừa to béo rất là giả tạo từ bên phải vũ đài bước ra. Con lừa này thoạt nhìn là biết giả rồi, nhưng cũng vừa nhìn là biết là con lừa. Phía trên là do hai người tổ thành, phía trên kẹp một cái giá làm bằng gỗ, khoác da lừa, cũng rất là có dáng vẻ.

Con lừa béo này chính là Hùng Đệ.

Diễn viên chính trong vở "Bán gậy" là một đầu bếp, nhưng Hàn Nghệ cảm thấy lừa người thành thật không phải là phong cách của hần. Hần cũng không phải là người câu nệ, do đó đã chuyển nhân vật này thành một con nhà giàu mới nổi bị hại, chính là cái gì cũng đều không thể, nhưng lại là loại vô cùng kiêu ngạo.

Triều Đường có rất nhiều loại người này, bởi vì rất nhiều con cháu quý tộc đều là loại người há miệng chờ cơm, quần áo tới thì giờ tay, chẳng biết cái gì hết, quăng ra bên ngoài chắc chắn là chết đói.

Dù sao hần cũng không phải là loại nhân vật của hồi đầu tiên này.

"A, rề, rề, rề kia! Rề nào, rề nào! Rề nào!"

"Xuy...!"

Hùng Đệ kéo dây thừng. "Ta nói này đại thẩm, ngươi mù ngươi còn chỉ huy cái gì chứ? Ngươi biết ta phải đi đâu à mà ngươi bảo để cho ta rề chứ."

Y không phải là dùng giọng Trường An, mà là giọng mang chút khẩu âm Dương Châu.

Đối với một tiểu phẩm mà nói, ngôn từ vốn chính là một điểm đặc biệt.

Mọi người vừa nghe thấy, lại thấy Hùng Đệ ngu ngốc, bỗng bật cười ha hả.

Tuy nhiên, mọi người không ngờ rằng, đó mới chỉ là màn mở đầu.

"Hô bán."

"Bán nào! Bán!"

"Bán cái gì chứ?"

"Gậy!"

"Đi lên."

"Gậy bán nào! Gậy bán nào!"

"Hử? Có chuyện gì thế? Ai bảo người rề chứ?"

"Không phải, nó rề rồi."

"Người muốn rề sao?"

"Người có mất thần gì chứ, rề. Rề ta có thể rề như vậy, người mua chứ?"

Sau khi nghe thấy hàng cuộc đối thoại này, mọi người đều cười nghiêng ngả, cả tòa lầu đều run rẩy.

Trước kia "Bạch sắc sinh tử luyện" chỉ là đưa chút hài hước vào trong đó, mà mọi người đều cười nghiêng ngả, còn đây là gây cười. Như vậy còn được, không ít người đã cười tới mức chảy ra nước mắt.

"A a a!"

"Vân Sơn huynh, Vân Sơn huynh, huynh sao thế?"

Bỗng nhiên, dưới đài vang lên tiếng gọi kinh hãi.

Không ít người đều nghe thấy tiếng vọng lại.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"Hình như là có người bị ngã rồi."

Trên sân khấu Hùng Đệ, Đỗ Tổ Hoa, Từ Du Du cũng bị làm phiền, không khỏi dừng lại, bây giờ mới bắt đầu mà!

"Tránh ra, tránh ra, mọi người tránh ra."

Hàn Nghệ phía sau sân khấu thấy xảy ra chuyện liền bước tới. Hắn vốn cho rằng là có người ngấm giờ trò, nhưng thấy mọi người vây quanh, liền bước tới xem, chỉ thấy một người nằm dưới đất, trợn trừng mắt lên, miệng ngoác ra, đỏ từ cổ lên mặt, phát ra từng hồi ách ách ách, không khỏi khiến cho mọi người kinh ngạc, liền nói: "Mọi người tránh ra, mọi người tránh ra."

Mọi người xung quanh liền tránh ra, trong lòng bắt đầu nghi thần nghi quỷ, đây có lẽ không phải là quỷ quái đang gây chuyện chứ.

Hàn Nghệ thật ra cũng không có lo lắng nhiều như vậy, liền bước lên, ôm lấy chàng thanh niên đó, hai tay ôm chặt lấy vùng bụng của người này, trước tiên dùng lực nâng lên, sau đó nện mạnh xuống dưới đất.

Mọi người nhìn thấy thế liền sững sờ.

Liên tiếp mấy lần, bỗng thấy một thứ không rõ vật thể từ miệng người đó bay ra ngoài, đúng lúc đập vào trán của một người, dính chặt vào đó.

Người đàn ông sợ hãi suýt chút nữa gục xuống, lấy tay sờ lên trán, lấy xuống, chính là một hạt dẻ lớn, ghê chết đi được, tiện tay cầm lá sen lau đi.

"Khụ khụ khụ!"

Người đó bỗng nhiên ho dữ dội.

Hàn Nghệ thở phào một tiếng, nhẹ nhàng bế lên, từ từ đặt người đó lên ghế.

"Vân Sơn huynh, người không sao chứ."

Người đi cùng với gã liền bước lên, quan tâm hỏi.

Người đó lắc đầu nói: "Không sao, không sao, vừa rồi không cẩn thận đã nuốt hạt dẻ vào."

Mọi người vừa nghe thấy thế, liền bưng tỉnh.

Hàn Nghệ khẽ nhú mày, chuyện này không ổn rồi, điểm cười của các người thấp như vậy, nếu còn vừa ăn vừa xem, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Chuyện này quá nguy hiểm, do đó liền đứng lên, cất cao giọng nói: "Thưa các vị, các vị, xin chú ý, nhớ không nên ăn bất cứ thứ gì khi xem kịch này, nếu không sẽ xuất hiện hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

Sự thực này đang bày ra trước mặt, khiến cho người ta không thể tin nổi, mọi người đều lần lượt gật đầu, mang túi đồ ăn cho vào trong ngực, lúc này mới yên tâm thả tay ra, kìm lòng không ăn!

Chờ sau khi mọi người đã quay trở về chỗ ngồi, Hàn Nghệ bỗng thấy Hùng Đệ, Đỗ Tổ Hoa, Từ Du Du đều vẫn còn đứng ngây người ra trên sân khấu, trong lòng không khỏi lo lắng, liền ra dấu tay với họ để họ tiếp tục biểu diễn. Nhưng họ vẫn còn có thể tiếp tục diễn tiếp nữa hay không thì trong lòng họ vẫn thấy bồn chồn.

Bởi vì trên sân khấu vẫn sợ nhất chính là ngắt quãng. Điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới trạng thái của diễn viên trên sân khấu.

May mà Đỗ Tổ Hoa nhanh trí, chỉ tay về phía Hùng Đệ, nói: "Người là đầu bếp."

Lúc này Hùng Đệ vẫn còn đang ngỡ ngác, theo bản năng liền nói: "Hả?"

Đúng lúc đó liền bước lên.

Đây quả thực xem như là đánh bậy đánh bạ!

"Đó là điều không thể nào."

Chuyện này vừa qua đi, Hùng Đệ liền bình tĩnh, nhếch miệng lên, chu cái mỏ ra, cao hứng vỗ lên lưng lừa nói: "Linh tinh, có đầu bếp cười con này sao?"

Đỗ Tổ Hoa liền nói: "Trong nhà có nhà có ruộng rồi."

Từ Du Du cũng cuốn vào trong vở kịch. "Sao người biết trong nhà hần ta đã có nhà có ruộng rồi?"

"Người không thấy trên thất lưng của hần ta đeo một miếng ngọc bội lớn như vậy, không có nhà không có ruộng có thể đeo được thứ này đi chơi không?"

"Có nhà có ruộng có có cái gì kỳ, quá nhiều người có rồi."

"Địa chủ, có phải không?"

"Hả?"

"Phải không?"

Từ Du Du lại nói: "Ây da, người biết hần ta là địa chủ sao?"

Đỗ Tổ Hoa đắc ý nói: "Đầu to, cổ thô, không phải là đầu bếp thì chính là địa chủ! Người nghèo có thể ăn được như vậy đúng không? Là địa chủ phải không?"

Cùng với ba người bọn họ được cuốn vào trạng thái câu chuyện, cũng đã khiến cho mọi người cuốn vào trong cuộc chơi, nhất thời lại bật cười liên tiếp.

Đặc biệt là nghe đến đoạn "bước lên thử xem!" và cùng với hành động khoa trương đó của Hùng Đệ, Đỗ Tổ Hoa, mọi người cười đến đau cả bụng, ai nấy đều cười nghiêng ngả, mặt đỏ tía tai.

"Không được rồi, không được rồi."

Trịnh Thiện Hành thấy thế liền xua tay liên tục, nói: "Thực sự cười chết ta mất, loại kịch mới này buồn cười quá."

Vương Huyền Đạo tính cách khá là quái dị, cười vốn rất là keo kiệt, cho nên y từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nụ cười mỉm, không có cười khoa trương như những người khác. Nhưng lại thấy rất rõ, khóe miệng của y đang giật giật, điều này chứng tỏ là đang kìm nén, gật đầu nói: "Kịch này quả thực là Quý phù thần công."

Trong tiếng cười vang, tiểu phẩm này cũng đi vào đoạn cuối.

"Sao người lại như thế chứ? Ta bực lắm rồi đấy, như vậy thì hai người sống với nhau, sự chênh lệch giữa con người với con người sao lại lớn vậy chứ?"

Chỉ thấy Đỗ Tổ Hoa với dáng vẻ trịnh trọng bước lên phía trước mặt Hùng Đệ nói: "Huynh đệ, lừa gạt."

"Đại ca, duyên phận mà!"

"Chớ có kích động quay về dưỡng bệnh cho tốt, mấy hôm nữa là khỏi thôi."

"Vâng đại ca."

"Chớ có kích động."

"Cái gì kia ta cũng không nói ta"

"Người làm như vậy là không có chút quá đáng với người sao?"

"Quá đáng gì chứ? Hắn ta còn phải cảm ơn chúng ta ấy chứ!"

"Cảm ơn nhé!"

"Người nhìn xem!"

Nói chuyện đến đây, ba người bỗng nhiên bước tới phía trước sân khấu, cùng hành lễ với mọi người.

Tiếng vỗ tay bỗng nhiên vang lên!

Chỉ thiếu chút vỗ tới gãy tay.

Mỗi người cười tới mức mỗi miệng đau bụng.

Hùng Đệ, Đỗ Tổ Hoa và Từ Du Du đứng trên sân khấu, sứ giả hai bên nhìn nhau, vui mừng vô cùng.

"Ây da, ây da, buồn cười chết mất."

Lưu Nga đứng ở hậu đài quan sát cũng lấy tay che bụng, thở hắt hắt nói với Hàn Nghệ bên cạnh: "Hàn tiểu ca, ta xem như đã phục người rồi. Kịch này ta cũng đã xem qua ba bốn lần rồi, quả thực là xem lần nào cười lần ấy."

Ba bốn lần mà thôi, ta cũng đã xem tới mấy chục lần rồi. Hàn Nghệ mỉm cười nói: "Cần chính là hiệu quả này, một tiểu phẩm vừa ra đời này, chúng ta có thể biểu diễn được mười mấy hồi, đáng giá đấy."

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, tám vài đồ bồng từ từ hạ xuống.

"Chuyện gì thế? Hết rồi à!"

"Diễn thêm lần nữa đi!"

"Chúng ta vẫn chưa có đã ghiền mà!"

Những người xem này khi thấy tám vài đồ hạ xuống đều kêu lên.

Lúc này Hàn Nghệ bước lên sân khấu.

Mọi người thấy Hàn Nghệ bước lên, liền im lặng.

Hàn Nghệ cười nói: "Các vị yên tâm, hôm nay là ngày đầu tiên Phượng Phi Lâu chúng ta khai trương trở lại. Vở kịch mới 《 Bán gậy 》 này chính là món quà mà ta tặng mọi người. Ô, thể loại kịch này, ta giúp nó đặt một cái tên là tiểu phẩm, mọi người xin chờ chút, lát nữa 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》 sẽ lại xuất hiện trước mặt mọi người."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Nghệ thuật dâng trào

Dịch: mafia777

Sau khi nghe Hàn Nghệ nói vậy, mọi người mới kịp thời phản ứng lại.

Bọn họ vốn chính là tới để xem 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》，nhưng bởi vì vở kịch mới này quá xuất sắc, khiến cho họ quên mất 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》 kia. Vừa rồi khi tiểu phẩm kết thúc, họ đều cảm thấy vô cùng hụt hẫng, chưa có đã ghiền.

Cũng may còn có 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》，hiện giờ mọi người lại tiếp tục chờ mong, dù sao tới đây hôm nay đều là người yêu thích kịch nói, họ đều là fan trung thành của 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》 đó.

Hàn Nghệ nói xong liền đi xuống, bởi vì hắn biết nếu còn ở trên đó, nhất định sẽ bị hỏi tới hỏi lui. Mà hắn thì cũng không có ý định trả lời những câu hỏi đó.

"Tiểu Béo, đệ quả thực rất đáng yêu, ta bây giờ vừa thấy đệ là đã muốn cười rồi."

"Ha ha, vậy sao, làm gì có, đây đều là do Hàn đại ca dạy tốt thôi."

"Tiểu Béo, lại đây, bước hai bước thử xem"

"Ha ha...!"

Hàn Nghệ vừa mới tới hậu đài, liền nghe thấy tiếng cười phát ra từ bên trong.

"Oa! Náo nhiệt vậy sao!"

"(Hàn đại ca) Tiểu Nghệ ca."

Mọi người xung quanh nhìn thấy Hàn Nghệ tới, liền đứng thẳng người lên.

"Hàn đại ca, đệ diễn thế nào?"

Hùng Đệ lắc lắc cái thân thịt mỡ, ánh mắt đầy mong chờ hỏi.

"Rất tốt!"

Hàn Nghệ cũng không tiếc lời khen ngợi Tiểu Béo, một tay vỗ vỗ vai nó, cười ha hả nói: "Tiểu Béo, đệ quả thực là nghệ sĩ hài bẩm sinh. Đệ cứ chờ xem, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sớm muộn cũng sẽ có một ngày, đệ sẽ trở thành đại nhân vật không thể thiếu được ở Trường An."

Hùng Đệ nghe thấy lời khen ngợi của Hàn Nghệ, trong lòng vui mừng, nói: "Đệ không nghĩ tới trở thành nhân vật lớn gì, chỉ cần mọi người vui là đệ vui rồi."

Nếu như nói lúc ban đầu, nó chỉ là rảnh rỗi nên muốn tìm cho mình việc gì đó làm, thì bây giờ nó đã bắt đầu thích làm tiểu phẩm rồi, bởi vì tiếng cười của mọi người đã khiến cho nó thỏa mãn tất cả những gì trước đây chưa có. Cuối cùng nó cũng đã bước ra được khỏi cuộc sống u mê, không mục tiêu, tìm được con đường thuộc về mình rồi.

Hàn Nghệ mỉm cười gật đầu, bỗng nhiên quay sang nói với Đỗ Tổ Hoa và Từ Du Du đứng bên cạnh: "Hoa Tử, biểu hiện của ngươi cũng tương đối hoàn mỹ, đặc biệt là vừa rồi gặp phải tình huống bất ngờ, ngươi xử lý rất tốt. Khó mà tưởng tượng được ngươi là lần đầu tiên lên sân khấu biểu diễn, rất tốt, rất tốt. Ngoài ra còn có Du Du, cũng nằm ngoài dự tính của ta. Cô cũng rất tuyệt, ba người các ngươi quả thực là sự tổ hợp hoàn mỹ nhất, tiếp tục cố gắng."

"Cảm ơn Tiểu Nghệ ca khen."

Hai người cũng vui mừng khôn xiết, nỗi lo lắng trong lòng cũng đã theo đó mà tan biến.

Hai người họ vốn đều chỉ là ti tiện. Đặc biệt là Từ Du Du, chỉ là một nữ ti mà thôi. Hôn nữa dung mạo lại không xinh, nhưng bù lại lại có xuất thân từ trong thế giới ca kỹ, khó tránh khỏi có cảm giác tự ti. Tuy nhiên, bây giờ à cũng đã đầy tự tin rồi, tương lai cũng đã đầy mong chờ rồi.

Hàn Nghệ bỗng nhiên lại bước tới bên Tiểu Dã cười ha hả nói: "Tiểu Dã, thế nào? Có muốn lên biểu diễn không?"

Tiểu Dã liền lắc đầu nói: "Ta không diễn."

Tiểu tử này! Ôi! Hàn Nghệ nhiều lần muốn để Tiểu Dã lên diễn, nhưng thực sự không phải là muốn Tiểu Dã nổi tiếng, chỉ là muốn cậu ta nhân cơ hội này để thay đổi bản thân, vui vẻ hơn chút. Bởi vì Tiểu Dã mặc dù đã ổn hơn trước nhiều rồi, nhưng vẫn còn có chút cô đơn rõ rệt. Nếu không phải Tiểu Béo hầu như lôi cậu ta ra ngoài chơi, cậu ta không xem đám người Đỗ Tổ Hoa là bằng hữu được.

Hàn Nghệ cũng chỉ là cảm thấy có chút không đành lòng. Tuy nhiên, cũng không thể miễn cưỡng Tiểu Dã được, suy nghĩ một hồi liền nói: "Hà? Mộng Nhi và Mộng Đình đâu?"

Mộng Tư liền nói: "Hai người bọn họ vẫn còn đang hóa trang trong nhà. Mộng Nhi tỷ tỷ từ sau khi bị đại ca người cắt tóc, đều không dám ra khỏi cửa."

Hàn Nghệ sách một tiếng nói: "Nha đầu ngốc này, thật đúng là da mặt mỏng quá, cắt tóc như vậy có liên quan gì chứ? Vì nghệ thuật, quần áo cũng đều có thể cởi, huống hồ là tóc."

Hùng Đệ bỗng lên tiếng: "Hàn đại ca, ta không thể nói chúng ta cởi quần áo chứ, vậy ta thì không được đâu. Nói xong, y liền lắc đầu thật mạnh."

Sự tự tin của Tiểu Béo này là từ đâu tới thế, ngươi coi rồi cũng không thể có người nào muốn xem! Hàn Nghệ ho khan một tiếng.

"Ví dụ, ta đây chỉ là lấy ví dụ mà thôi."

"Ây da! Cái miệng ta hỏng hết rồi!"

"Ây da! Ây da! Đau bụng quá."

"Vừa rồi cười kinh quá, dạ dày ta giống như đang co thắt vậy."

Sau tiểu phẩm, dưới sân khấu này bỗng nhiên là một trận xi xào bàn tán, chuyện gì làm cũng đều không tốt, cho dù là cười vui, nhưng vừa dừng lại, di chứng sau tiếng cười cũng đồng thời bộc phát ra, che miệng được thì che, che bụng được thì che.

Mặc dù có nhiều người không thoải mái, nhưng họ vẫn muốn xem thêm lần nữa. Đối với niềm yêu thích tiểu phẩm này thoáng chốc đã được cân bằng bởi 《Bạch Sắc Sinh Từ Luyến》. Con mẹ nó thế này quả thực là quá khôi hài.

"Kẹo hồ lô đây!"

"Kẹo hồ lô đây!"

Bỗng nghe thấy bên cạnh có người kêu lên.

Mọi người đều hướng về phía tiếng gọi, bốn năm thẳng nhai cảm từng xiên lớn từ cửa bên đi ra. Phía trên những que xiên này xiên từng chuỗi quả đỏ mọng, sáng bóng, vô cùng hấp dẫn.

"Hả? Tiểu ca, các người cầm là cái gì thế?"

"À, đây gọi là kẹo hồ lô, là làm bằng son tra, hơn nữa vẫn là ông chủ của Phụng Phi Lâu chúng ta đích thân chế biến, bây giờ chỉ có Phụng Phi Lâu chúng ta mới được bán, ăn rất ngon, giá tiền cũng rất rẻ, chỉ cần hai văn tiền một xâu."

"Vay cho ta một xâu đi."

"Được."

Từ nhỏ Hàn Nghệ đã vì cuộc sống mà cái gì cũng đã từng làm, cũng đã từng làm kẹo hồ lô đi bán. Điều này cũng xem như là ông chủ rồi. Tuy nhiên, nếu nói kẹo hồ lô này kiếm được nhiều tiền không? Điều đó cũng không phải, sở dĩ Hàn Nghệ đưa kẹo hồ lô này bán ở Phụng Phi Lâu còn không phải là vì muốn tạo ra chút độc đáo của mình sao? Người khác có, ta không làm, ta làm cái mà người khác không có. Hẳn hy vọng có được là chỉ cần có người vừa nhắc tới kẹo hồ lô này là nhớ tới Phụng Phi Lâu.

Bởi vì sự xuất hiện lần đầu này, hơn nữa màu đỏ tươi đẹp, vô cùng hấp dẫn. Vì vậy cũng đã nhanh chóng được bán hết, rất nhiều người không mua được, rất tiếc. Tuy nhiên, may mà Hàn Nghệ đã chuẩn bị khá là đầy đủ, rất nhanh những người hầu này lại từ phía sau mang lên rất nhiều kẹo hồ lô, và trưng tự cũng bị cướp sạch.

Chỉ thấy trên tay mọi người trong rạp đều cầm kẹo hồ lô, chua chua ngọt ngọt, ăn vào rất hay.

Thấy rõ, loại kẹo hồ lô này rất được mọi người ưa thích.

"Ừ, ừ ừ, loại kẹo hồ lô này quả thực ăn rất ngon."

Sau sân khấu, ba người vừa biểu diễn xong cũng đều ăn kẹo hồ lô, đặc biệt là Hùng Đệ một tay cầm năm xâu, liên tục nhét vào trong miệng.

Hàn Nghệ thấy thế liền thở dài, nói: "Tiểu Béo, bớt ăn đi, đệ mập như vậy rồi, ăn đồ ngọt cũng không nên ăn quá nhiều, cẩn thận bị bệnh tiểu đường đấy."

"Hả, bệnh tiểu đường là bệnh chứ? Là bên trong nước tiểu có đường sao?"

Hùng Đệ ngậy người ra nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ vỗ vỗ lên đầu.

"Đệ ăn tiếp đi."

"Ồ."

Hùng Đệ tiếp tục ăn.

Ngoài ra, sự xuất hiện của kẹo hồ lô cũng đã giúp cho mọi người vượt qua khoảng thời gian chờ đợi buồn tẻ.

Hồi lâu sau, cùng với tiếng chiêng trống, mọi người dần yên tĩnh trở lại, biết được vở 《Bạch Sắc Sinh Từ Luyến》 mong chờ cuối cùng cũng sắp xuất hiện rồi.

Tiếng chiêng vừa dứt, tấm vải đỏ đỏ từ từ được kéo ra hai bên.

Khi mọi người thấy hai người trên sân khấu lại kinh hoàng, lần lượt dụi mắt, định nhãn nhìn, vừa rồi dám khẳng định mình không nhìn nhầm. Hai người trên sân khấu chính là Mộng Nhi và Mộng Đình, cũng chính là Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh.

Chỉ là hóa trang của hai người đã xảy ra sự biến đổi nghiêng trời lệch đất, trên đầu Hùng Phi không phải là một túm tóc cao cao, mà là tóc tết đuôi sam phía sau gáy, bộ quần áo màu vàng nhạt rất ôm người. Người nói đây là Hồ phục, nhưng kiểu dáng thì lại theo trang phục người Hán. Có thể nói nếu là trang phục người Hán, thì lại có đầy đủ đặc điểm của trang phục người Hồ. Tuy nhiên, nhìn thì giống như người rất cao ngạo, mà lại vô cùng nhẹ nhàng, phóng khoáng.

Còn lời lẽ của Thôi Tinh Tinh cũng đã thay đổi rất nhiều, không còn là bộ dạng của cô gái nữa, mà với bộ quần áo rộng thùng thình, mái tóc như thác nước đổ thẳng xuống, trang điểm tao nhã, hiện rõ nét trưởng thành, thanh tao thoát tục, uyển chuyển như nàng tiên.

Nếu là ở trong kịch võ hiệp ở hậu thế, kiểu trang điểm này không khó nhận ra, nhưng nếu biết được trang phục trong kịch võ hiệp thời hậu thế, kiểu tóc đều rất khó phù hợp với niên đại, đều là chạy theo hiệu quả hoa mỹ. Ở thời Đường không có ai tết tóc đuôi sam, đều túm lại, búi tóc là đẹp, tóc tai bù xù cũng chỉ thuộc vào hạng ăn mày, lưu manh.

Hàn Nghệ làm như vậy không phải nói không thích kiểu tóc, trang phục của triều Đường, mà muốn thay đổi nó. Đồng thời cũng không phải nói hậu thế nhất định tốt. Điều này mỗi thời mỗi vẻ đẹp riêng, hán chỉ là thích phong cách tự do, hầu như tóc buộc lại nhìn lâu cũng sẽ có cảm giác vô vị. Hần mong muốn có thể du nhập thêm một số thứ mới mẻ. Hần cần chính là một phong cách tự do, cho nên hần đã mạnh dạn thử thay đổi.

Đương nhiên, hần cũng không phải là làm cho mù hần. Về mặt trang phục nghệ thuật, hần vẫn có chút trình độ, dù sao thì người dân trong thiên hạ đều không thể làm được, chỉ là đều không tinh mà thôi. Hơn nữa, mẫu thân hần cũng xem như là một nhà may.

Lo lắng cũng có đấy, hần cũng sợ mọi người không thể tiếp nhận.

Tuy nhiên, nỗi lo lắng của hần dường như cũng có chút thừa thãi, hồi lâu sau liền vỗ tay như sấm nổ, không ai cảm thấy có bất kỳ chỗ nào không ổn thỏa.

Bởi vì về mặt trang phục thời Đường, là thời đại khai sáng, cũng đã tạo ra lịch sử Trung Quốc, một lần cải cách lớn về mặt trang phục.

Nguyên nhân chính là vì triều Đường vốn rất thoáng, là một đất nước đa nguyên hóa, về mặt trang phục ngoài trang phục Hán ra, còn có Hồ phục, tiếp đến còn có trang phục bên phía Tây Vực. Những văn hóa ngoại lai này ở Trường An đều vô cùng phổ biến, tập trung nhiều nền văn hóa khác nhau, bao gồm cả Hoàng đế, đại thần cũng đều như vậy. Nếu bắt gặp kiểu tóc này mà không chấp nhận được, vậy thì Trường An đều là người Ba Tư, Thổ Phồn, Hồi Hột, dân tộc phương bắc, thậm chí là A Tam bên phía Ấn Độ. Đó không phải đều xem như quái dị vậy. Điều này đối với người dân triều Đường mà nói, đều đã quen rồi.

Tổng Nguyên Minh Thanh ở phương diện này không thể so được với triều Đường. Những triều đại này đều vô cùng mâu thuẫn văn hóa.

So với những người Tây Vực đó, Mộng Nhi, Mộng Đình thay đổi quả thực không có đáng gì hết, ngược lại còn khiến cho người ta cảm thấy một điểm nhân trước mắt. Bởi vì sự thay đổi của kiểu tóc, khí chất của con người cũng đều thay đổi. Mộng Đình càng trở lên trưởng thành hơn, còn Mộng Nhi thì càng phóng khoáng, tự nhiên hơn, không còn bị trói buộc trong hình tượng của người đọc sách nữa.

Sự thay đổi về cách trang điểm cũng đã thể hiện họ tự do rồi.

Mà trong đó không ai thích thú hơn Trịnh Thiện Hành. Sự thay đổi về mặt trang phục lần này, dù có chút bất ngờ, vừa nhìn đã thấy có chút kỳ lạ, nhưng nhìn lâu cảm thấy bên trong có chút đáng chú ý. Đối với những lời hứa đó trước đây của Hàn Nghệ cũng đầy tự tin.

Vừa bắt đầu hồi này, Hùng Phi và Mộng Đình đang quỳ lạy trời đất trở thành phu thê.

Đừng thấy chỉ là nhu tình mật ý đơn giản của hai người, nhưng đây có lẽ là một cao trào rất lớn, là điều mà mọi người chờ đợi đã lâu.

Đặc biệt là khi thấy Hùng Phi hôn lên trán Thôi Tinh Tinh.

Cả hội trường bỗng như sôi trào, vỗ tay, ủng hộ.

Dù nói triều Đường thoải mái, nhưng vẫn không có ai dám hôn trước mặt nhiều người như vậy. Hình ảnh này mới có sức công phá.

Hàn Nghệ đứng ở hậu đài nhìn thấy tất cả những điều này, không khỏi chửi thầm, thấy những điều này đều là những loại cảm thú ra về đạo mạo.

Tiếp theo đó lại nói tới Hùng Phi và Thôi Tinh Tinh ẩn cư ở trong một nông thôn, bắt đầu sống cuộc sống vợ chồng. Lúc ban đầu, vô cùng ngọt ngào, nhưng những khó khăn trong cuộc sống sau này dần tới, chính là cơm áo gạo tiền, từ lãng mạn quay trở về hiện thực. Hàn Nghệ bố trí vở kịch này cũng chính là muốn nhắc nhở mọi người, đừng chỉ có lo chạy theo lãng mạn, tình yêu cũng không thể biến thành cơm được.

Không tiền không ruộng, Hùng Phi lại còn có một thê tử, đương nhiên sẽ phải gánh thêm gánh nặng. Đường lui của y cũng không nhiều, hoặc là làm nô lệ cho người ta, hoặc là tự lực cánh sinh. Hùng Phi quả nhiên đã chọn tự lực cánh sinh, cũng chính là buôn bán. Nhưng làm buôn bán cũng phải có tiền vốn.

Mọi người xem cũng thấy cao trào tăng lên, mình cũng đang giúp Hùng Phi nghĩ cách, nhưng không khí trầm mặc đã cho mọi người biết, họ không còn cách nào khác nữa.

Hùng Phi âu sầu ngồi bên cạnh thửa ruộng nhìn mấy người nông phu đang cày cuốc, bỗng thấy vui mừng, liền quay về nói với thê tử, nói muốn nghĩ cách kiếm tiền.

Thôi Tinh Tinh liền hỏi y cách gì.

Hùng Phi nói y muốn tạo ta một loại cây tiên tiến.

Lời này vừa nói ra, cả hội trường bỗng im lặng như tờ, ai nấy đều tròn trừng mắt lên, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Nhưng đúng lúc này, tấm vải đỏ lại hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Hoàn thành chưa từng thấy

Dịch: mafia777

***

Kỳ thật mọi người đã sớm quen với cách làm ăn mất dạy này của Phụng Phi Lâu rồi, chứ cũng đã lười chứ rồi, có câu là gỗ mục không thể đẽo được, trừ phi ngày mai mặt trời không mọc nữa thì may ra sẽ khác.

Nhưng bây giờ không giống, người ta nói có thực mới vực được đạo, hơn nữa Đường triều lại là triều đại thúc đẩy kinh tế nông nghiệp cá thể phát triển tới cực đại. Mới vừa rồi chiếc cây trên đó cũng đã là tiên tiến nhất bấy giờ rồi, cũng là loại cây phổ biến nhất. Hùng Phi nói có thể tạo ra chiếc cây tiên tiến hơn, đây là thật hay giả vậy? Nếu là thật, vậy không tầm thường rồi, đây có lẽ là đại sự đó!

Chuyện này có lẽ phải nói rõ ràng.

Bởi vì liên quan tới sinh linh thiên hạ, không phải là chuyện yêu đương.

Mọi người không làm được, sẽ thảo luận thuyết pháp với Phụng Phi Lâu.

Hàn Nghệ bước lên sân khấu, nhưng đây không phải là bị ép bắt đắc dĩ, mà là hân hy vọng có được.

"Các vị yên tâm đi, chờ chút, chờ nóng vội."

Hàn Nghệ dè tay xuống, ra hiệu cho mọi người yên lặng.

Mọi người liền yên lặng trở lại.

Hàn Nghệ cười nói: "Về nghi vấn trong lòng các vị, ta hoàn toàn bảo lưu."

Mọi người chờ hồi lâu, để chờ một câu nói hoàn toàn bảo lưu, người đây chẳng phải là đánh rắm à, tạo không khí à.

Hàn Nghệ lại dè tay xuống lần nữa, hiện trường lại dần im lặng trở lại. Hàn tiếp tục nói: "Vậy các người hy vọng ta nói điều gì? Nói Hùng Phi quả thực đã phát minh ra một loại cây vô cùng tiên tiến sao? Ngộ nhờ không phải tiên tiến nhất thì sao? Vậy há chẳng phải là ta đang lừa các người sao? Đây là trong kịch nói, là hư cấu, cá nhân ta không thể vì vậy mà ra là bất kỳ chứng cứ nào. Đương nhiên nếu lời kịch không chỉ có thể mang tới cho mọi người niềm vui, còn có thể mang lại lợi ích cho bách tính thiên hạ, như vậy thì tốt nhất rồi. Đây cũng là điều mà ta luôn theo đuổi."

Mọi người nghe hồi lâu, lại nghĩ hồi lâu, bỗng phát hiện thấy lời này của Hàn Nghệ cũng có sự khác biệt.

"Lời này của người là có ý gì?"

Một người cao giọng nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Ý của ta là nếu mọi người muốn biết câu trả lời, ngày mai lại tới xem nữa sẽ biết. vở kịch này ta viết kịch bản, mà không phải là cửa hàng cơ khí, vở diễn hôm nay đã kết thúc rồi, chúng ta bố trí luyện tập cũng chính là tới đây thôi, người muốn ta diễn, ta cũng không diễn tiếp được nữa."

Ngao mạn như vậy sao!

Không khí tương đối quỷ dị.

Mọi người im lặng nhìn Hàn Nghệ, không nói lời nào nữa.

Hàn Nghệ im lặng nhìn mọi người, cũng không định nói tiếp nữa.

Hai bên giằng co nhau.

Cuối cùng, vẫn là người xem thỏa hiệp, không còn cách nào khác, Hàn Nghệ diễn như vậy, họ cũng không dám tức giận nói mình không tới xem nữa.

Ngay cả một câu cáo từ cũng không có, im lặng quay người rời đi.

Nếu có thể, họ tuyệt đối là muốn băm vằm Hàn Nghệ ra thành tám mảnh, chém thành ngàn vạn mảnh, ngũ mã phanh thây.

Đồng thời với sự vinh quang của diễn viên Hùng Đệ được mọi người yêu quý nhất, Hàn Nghệ cũng là người đáng hận nhất.

Khổ cho bản thân, tạo phúc cho người khác. Hàn Nghệ cảm thấy mình quá là vĩ đại!

"Hàn tiểu ca, xin đừng bước, xin đừng bước."

Đang lúc Hàn Nghệ chuẩn bị đi xuống hậu đài, Vương Huyền Đạo và Trịnh Thiện Hành liền bước tới.

"Nhị vị công tử vẫn còn ở đây à. Nếu đã như vậy, mời gặp chi bằng tình cờ gặp mặt, hôm nay ở lại hàn xá ăn một bữa cơm, không biết ý của hai vị thế nào?" Hàn Nghệ chấp tay nói.

Trịnh Thiện Hành bật cười ha hả nhìn Hàn Nghệ nói: "Huyền Đạo, ngươi có nghe thấy không?"

Vương Huyền Đạo ừ một tiếng nói: "Hắn ta là ám thị chúng ta về sớm đi."

Biết họ vẫn còn chưa đi, Hàn Nghệ liền nói với vẻ mặt oan uổng: "Hai vị có lẽ đã oan uổng cho ta rồi. Ta thực sự không có ý gì, dù sao giả đãi tiệc Trịnh công tử cũng không cao. Mặc dù ta rất nghèo, nhưng chút tiền này ta cũng chẳng keo kiệt gì."

Trịnh Thiện Hành tức giận nói: "Người khác mời cơm, ta thật ra cũng chẳng có sao hết."

Oa! Lời vô si như vậy, ngươi cũng có thể nói ra. Ngươi có suy nghĩ xem cảm nhận của Huyền Đạo người ta, ta xem như đã phục rồi. Trong lòng Hàn Nghệ ngoài khâm phục ra vẫn là khâm phục.

Vương Huyền Đạo nhìn Hàn Nghệ nói: "Hàn tiểu ca."

"Sao thế?"

Hàn Nghệ nói với vẻ mặt kinh ngạc.

Trịnh Thiện Hành bật cười ha hả.

Hàn Nghệ sợ hãi nói: "Hai vị, các ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ta tuổi tác còn nhỏ, các ngươi đừng làm ta sợ."

Tuổi tác của ngươi quả thực là nhỏ, nhưng lá gan của ngươi trong thế hệ trẻ tuổi ở Trường An hiện giờ ngươi thuộc hàng to nhất. Dù sao một nông phu ngươi dám đối đầu với Thôi gia, bình thường người đầu óc không có bệnh thì đều không thể làm được loại chuyện như vậy.

Trịnh Thiện Hành nào có bị lời này của Hàn Nghệ làm cho mờ mắt, liền nói: "Hàn tiểu ca, xem như ta cầu xin ngươi, ngươi đừng có úp úp mở mở nữa. Trong tay ngươi thực sự có loại cây tiên tiên hơn sao?"

Ta cũng xem như phục ngươi rồi đấy. Ngươi đã nhìn thấu được kịch bản của ta khi nào, ngươi không phải là lãng phí thời gian của mọi người sao? Hàn Nghệ không đáp lại mà hỏi lại: "Nhị vị công tử, các ngươi vẫn còn nhớ văn hóa của Phượng Phi Lâu ta là gì chứ?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Điều này đương nhiên là còn nhớ, ngươi không chỉ nói tới một lần, chính là bình đẳng, công bằng."

"Đúng vậy!"

Hàn Nghệ khó xử nói: "Vừa rồi những vị khách khác hỏi ta, ta không nói, bây giờ các ngươi hỏi ta, ta thực sự muốn nói cho các ngươi biết, nhưng nếu ta nói cho các ngươi biết, ta có lỗi với những vị khách khác. Như vậy là vi phạm vào văn hóa của Phượng Phi Lâu chúng ta."

Vương Huyền Đạo thân nhiên nói: "Chúng ta không phải là người nhiều chuyện."

Hàn Nghệ nghe thấy câu này của y, trong lòng bỗng đầy oán hận, thầm chửi âm hiểm nhất chính là ngươi. Nếu ta còn tin ngươi, lão tử đã uống cả đời ở Thiên môn rồi, liền bật cười ha hả nói: "Vương công tử, cuối cùng ta đã hiểu vì sao chúng ta mới quen đã thân như vậy rồi."

Đề tài nhảy cũng quá nhanh rồi, Vương Huyền Đạo hơi sững sờ, theo bản năng nói: "Vì sao?"

Hàn Nghệ bật cười ha hả nói: "Bởi vì ta cũng không phải là người nhiều chuyện, chúng ta có thể nói là hội thối gặp nhau."

Vương Huyền Đạo trừng mắt nhìn, không nói thêm gì nữa.

"Biết ngay là nguoi không biết ăn nói mà."

Trịnh Thiện Hành thở dài nói.

Biết rồi nguoi còn hỏi, Hàn Nghệ mỉm cười xin lỗi.

Thằng nhãi Trịnh Thiện Hành này thấy không làm gì được đành thôi, lại hỏi: "Vừa rồi Mộng Nhi và Mộng Đình mặc quần áo thế nào?"

Hàn Nghệ cười nói: "Đây đều chỉ là vừa mới bắt đầu, Trịnh công tử nguoi gấp cái gì chứ? Kịch hay vẫn còn ở phía sau mà."

Trịnh Thiện Hành nói: "Vậy ta có thể chờ xem trò này của nguoi."

"Hoan nghênh, hoan nghênh."

Hàn Nghệ bật cười ha hả nói.

Vận mệnh của Phurong Phi Lâu cũng thực sự là bấp bênh, đóng đóng mở mở, nhưng mỗi lần mở cửa đều có thể mang tới cho người ta cảm giác chấn động vô cùng.

Không thể không nói một câu, việc khai trương lại lần này thực sự đã tạo lên sự hưởng ứng chưa từng có.

Về tin Phurong Phi Lâu khai trương cũng nhanh chóng được lan truyền đi tới các ngõ ngách, bao gồm cả việc cải tạo ngõ Bắc, hạt dẻ rang đường, bánh nghìn lớp, kẹo hồ lô đều trở thành từ nóng của ngày hôm nay. Đặc biệt là tiểu phẩm đó, thoáng chốc đã nổi tiếng.

Thế là nào tiểu phẩm?

Không biết!

Biết thế nào là lừa đảo?

Không biết?

Vậy thì đi chết đi.

Tiểu phẩm là gì?

Ừ có lẽ là một dạng kịch nói có thể khiến cho người ta cười chết đi được.

Mọi người đều thấy tự hào vì bản thân mình đã xem tiểu phẩm, cũng giống như hậu thế cầm điện thoại di động Iphone vậy.

Ngoài ra còn về kết cục của "Bạch sắc sinh tử luyện" cũng vẫn bị trì hoãn. Về phần trì hoãn này, mọi người cũng dùng một từ, fan hâm mộ trung thành của Hùng Phi đương nhiên nói Hùng Phi có thể tạo ra được cái cây tiên tiến này, mà phản đối thì nói đây là tìm xương trong trứng, kịch nói của người ta trong buổi diễn ngày đầu tiên đã viết rõ rồi, kịch này đơn thuần thuộc hư cấu, nếu có sự tương đồng thì đó thực sự là sự trùng hợp.

Điều này một khi đã dấy lên tranh cãi, câu tiếp theo chắc chắn sẽ là như vậy. Ngay mai tới Phurong Phi Lâu sẽ thấy rõ ngay.

Còn về "Tài tử giai nhân" của Hoa Nguyệt Lâu thì chỉ có thể dùng câu tục ngữ đó, xin lỗi ta đang sống ở thời đại "Bạch sắc sinh tử luyện" rồi.

Cú trở mình lần này của Phurong Phi Lâu quả thực đã tạo lên một điểm nhấn, nổi bật nhất thời vô lượng.

Các quan niệm, các loại sáng tạo cần phải chờ đợi tới ngày mai. Từ sáng sớm đã có rất nhiều người đứng chen chúc ở ngõ Bắc, cái đuôi rồng dài cũng sắp xếp tới Hoa Nguyệt Lâu rồi.

Đó là sự hoành tráng chưa từng có bao giờ.

Hôm đó những con cháu quý tộc vẫn còn ở Hoa Nguyệt Lâu châm chọc Hàn Nghệ, hôm nay đã ngoan ngoãn tới Phurong Phi Lâu đưa tin rồi, hồi lâu sau vẫn phải quay lại thời đại xếp hàng.

Đương nhiên, ngay từ sáng sớm họ đã dặn dò người hầu tới xếp hàng rồi.

Trong quán trà cũng trật kín người. Quả thực là trật tới mức không thể đi vào được, rất nhiều con cháu quý tộc tới muộn, tức giận, ảo não, quả thực là nên sai nhiều người hầu tới xếp hàng, thuận tiện cho việc chiếm cứ lấy quán trà này. Tuy nhiên cũng không có sao hết, bây giờ vẫn có thể ngồi xỏm ở góc tường ăn hạt dẻ, dù sao thì ở đó cũng đã có rất nhiều người đang ngồi rồi, thậm chí tất cả đều là con cháu quý tộc. Bởi vì quá nhiều người, góc tường này thật ra lại là một nơi tuyệt hảo.

Chỉ thấy trên một chiếc bàn vuông trong quán trà có bốn người ngồi, chính là Vương Huyền Đạo, Trịnh Thiện Hành, Nguyên Liệt Hồ và Thôi Tập Nhận lâu rồi không lộ diện.

Nguyên Liệt Hồ cầm một hạt dẻ đặt lên bàn, đập tay xuống bàn, vỏ hạt vỡ ra, liền cầm vào trong tay, ném vào mồm, cứ như vậy lặp đi lặp lại, chơi rất thú vị. "Thú vị, thú vị, loại hạt dẻ rang đường này không chỉ ăn ngon mà còn rất tiện."

Trịnh Thiện Hành thấy thế liền lườm một cái. Vương Huyền Đạo lại khép hờ hai mắt lại, nhắm mắt làm ngơ. Còn Thôi Tập Nhận thì nhìn hạt dẻ đó, dường như thoáng có chút suy nghĩ.

Trên bàn bên cạnh đang nói chuyện rất vui vẻ, duy chỉ có trên chiếc bàn này của họ là hiện rõ vẻ nặng nề, chỉ có một mình Nguyên Liệt Hồ là đang nói luôn miệng.

"Ê, chủ quán, nghe nói loại hạt dẻ rang đường này là thằng nhãi Hàn Nghệ dạy các ngươi làm, là thật chứ?"

Nguyên Liệt Hồ ăn hết hạt cuối cùng, lại vơ hết số hạt dẻ trước mặt Vương Huyền Đạo lại, ngoài miệng vẫn hỏi chủ quán đó, dường như là muốn che giấu hành động lấy trộm của mình.

Wương Huyền Đạo lại rất thờ ơ với chuyện này, chỉ im lặng dùng ngón tay viết lên một chữ "heo" lên mai rùa.

Lại nghe thấy chủ quán nói: "Không sai, không sai, chủ quán ở đây của chúng ta đều nhận được sự chỉ điểm của Hàn tiểu ca."

Nguyên Liệt Hồ vừa ăn hạt dẻ của Vương Huyền Đạo vừa gật đầu nói: "Tên Hàn Nghệ này quả thực là lợi hại, trước đây ta thực sự đã xem thường hắn. Ấy da ầy da, Thiện Hành, hôm qua ngươi không phải đã tới rồi sao, tiểu phẩm đó thực sự buồn cười thế sao?"

Trịnh Thiện Hành "ừ" một tiếng.

Nguyên Liệt Hồ bất mãn nói: "Ta nói ngươi cũng thật là, sao lại không gọi ta? Quá là không nghĩa khí mà."

Trịnh Thiện Hành nói: "Ta cũng là được mời tới."

Nguyên Liệt Hồ tức giận nói: "Hừ! Thật là nực cười, lại không mời ta, chờ lát nữa ta sẽ đi tìm thằng nhãi đó hỏi xem."

Wương Huyền Đạo không buồn mở mắt, bình thản nói: "Người ta thân với ngươi sao?"

Nguyên Liệt Hồ nói: "Ta và ngươi cũng không thân, cũng không phải ngồi cùng bàn sao?"

Wương Huyền Đạo gật đầu nói: "Nói có lý."

Bỗng nghe thấy bên ngoài có người gọi: "Trưởng Tôn huynh."

"Trưởng Tôn, ngươi cũng tới à."

"Ha ha, qua đây xem xem."

Khi nói chuyện chỉ thấy một tên mập đi vào, chính là Trưởng Tôn Diên. Y kinh ngạc nói: "Nhiều người như vậy à!"

Nguyên Liệt Hồ liền nói: "Trưởng Tôn, mau lại đây ngồi đi, còn thiếu ngươi thôi. Quy nhân khá là gầy, ngươi ngồi cùng với y đi."

Wương Huyền Đạo mở mắt ra, quay đầu lại nhìn Nguyên Liệt Hồ nói: "Đồ con lợn, ta ở đây vẫn còn có một con rùa."

Nguyên Liệt Hồ hừ một tiếng nói: "Có rùa thì rất giỏi sao."

Trịnh Thiện Hành liền đứng lên nói: "Trưởng Tôn, ngồi bên phía ta đi."

Trưởng Tôn Diên mỉm cười gật đầu. Về điểm này cũng không có chú ý lắm, y cũng quá hiểu Vương Huyền Đạo rồi, vốn không thích ngồi cùng với người khác, liền bước tới bên cạnh Trịnh Thiện Hành, lại quay về phía Thôi Tập Nhận chấp tay nói: "Thôi huynh."

Thôi Tập Nhận gật đầu mỉm cười nói: "Tới rồi à! Ngồi đi, ngồi đi."

Trưởng Tôn Diên liền ngồi xuống, liếc nhìn xung quanh nói: "Thật là náo nhiệt!"

Nguyên Liệt Hồ nói: "Chuyện này ngươi cũng đừng có nói nữa, chỉ riêng điểm này thôi ta cũng đã khâm phục tên tiểu tử Hàn Nghệ đó rồi. Cửa hàng nhà ngươi ta đóng cửa như vậy, sớm đã không được rồi, nhưng Phụng Phi Lâu này cũng đã đóng cửa tới mấy lần rồi, nhưng mỗi lần mở cửa đều có nhiều người tới như vậy, quả thực là quá hay."

"Nguyên huynh nói phải."

Trưởng Tôn Diên mỉm cười, gật đầu lại nói tiếp: "Các ngươi tới khi nào thế?"

Trịnh Thiện Hành trừng mắt nhìn Nguyên Liệt Hồ nói: "Sáng sớm đã bị thằng nhãi này kéo tới đây rồi."

Vương Huyền Đạo bất mãn nói: "Vậy ngươi cũng đừng có kéo ta đi chứ."

Trịnh Thiện Hành ho khan một tiếng, cười ha hả nói: "Mọi người đều xếp hàng, ngươi lại chỉ muốn đi cửa sau, mấy người chúng ta cũng khó mà gặp mặt được."

Vương Huyền Đạo đỏ mặt lên, không nói thêm gì nữa.

Nguyên Liệt Hồ hừ một tiếng nói: "Quy nhân chính là quy nhân, chỉ có thể làm những chuyện như vậy thôi."

Vương Huyền Đạo vẫn không nói gì.

Thôi Tập Nhận bỗng quay sang Trương Tôn Diên nói: "Trương Tôn, Quốc cứu công vẫn chưa tới sao?"

Trương Tôn Diên gật đầu nói: "Cha ta chờ lát nữa cùng Chử gia gia, họ cùng tới đây, ta đi trước."

Nguyên Liệt Hồ kinh ngạc nói: "Lão Chử cũng tới, đây là chuyện gì thế?"

Trịnh Thiện Hành tức giận nói: "Người ta đường đường là Hữu phó xạ, ngươi đừng có gọi Lão Chử Lão Chử chứ, đây là lễ nghĩa cơ bản."

Vương Huyền Đạo lại tiếp lời: "Đồ con lợn."

"Ngươi dựa vào cái gì mà chửi ta là đồ con lợn?"

Nguyên Liệt Hồ tức giận nói.

Vương Huyền Đạo thân nhiên nói: "Nói cho ngươi, ngươi nghe cũng không hiểu."

Trịnh Thiện Hành nói: "Được rồi, được rồi, Liệt Hồ, Huyền Đạo nói cũng không sai, rõ ràng như vậy, ngươi cũng còn không biết."

Nguyên Liệt Hồ trầm ngâm một lát, nói: "Rõ ràng cái gì?"

Thôi Tập Nhận không chịu nổi, liến tợn mắt lên nói: "Hôm qua Phụng Phi Lâu đã tung tin, hôm nay Hùng Phi đó sẽ phát minh ra một loại cây tiên tiên nhất, đây còn không phải là chuyện nhỏ, đám người Quốc cứu công tới xem, có gì ngạc nhiên chứ?"

Trương Tôn Diên gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu lời này không phải là giả, cha ta nhất định sẽ tới."

"Là như vậy à!"

Nguyên Liệt Hồ gật đầu, lại quay sang Vương Huyền Đạo đắc ý nói: "Nhìn kìa, ta không phải đã nghe hiểu rồi sao."

Vương Huyền Đạo chúi đầu thở dài.

Thôi Tập Nhận cũng bất đắc dĩ lắc đầu mạnh một cái.

Nguyên Liệt Hồ hừ một tiếng nói: "Ta không tin Hàn Nghệ lại có bản lĩnh này, thật sự hán cái gì cũng biết sao?"

Trịnh Thiện Hành cười nói: "Chuyện đó cũng chưa biết chừng."

Thôi Tập Nhận hiếu kỳ nói: "Chớ không phải là ngươi đã từng thấy rồi ư."

"Hán không nói." Trịnh Thiện Hành lắc đầu nói: "Tuy nhiên, bên ngoài bây giờ tuyên truyền lợi hại như vậy, nếu Hàn Nghệ không lấy ra được chiếc cây thực dụng hơn, vậy thì Phụng Phi Lâu này của hán còn mặt mũi nào mà mở cửa nữa không?"

Trương Tôn Diên nhìn xuống dưới, khẽ gật đầu.

Thôi Tập Nhận cười nhạt một tiếng, nhưng cũng không có lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Chi tiết quyết định thành bại

Dịch: mafia777

"Quốc Cữu Công tới!"

"Ồ, còn có Hữu phó xạ và Lư Quốc công nữa."

Trong tiếng ồn ào, ba lão giả đồng thời xuất hiện ở hẻm Bắc, xung quanh còn có rất nhiều hộ vệ đi cùng.

Hai người trong đó đứng là Trương Tôn Vô Kỵ, Trình Giáo Kim, còn có một vị tuổi tác nhỏ hơn Trương Tôn Vô Kỵ vài tuổi, không đến 60 tuổi, nhỏ hơn màu xanh, có chòm râu rậm rạp, tinh thần sáng lạng, ánh mắt sắc bén như dao kiếm, có một loại khí tràng không gian tự uy. Người này chính là đương kim Hữu phó xạ Chử Toại Lương.

Đội hình này vô cùng xa hoa nha, trong đó Chử Toại Lương và Trương Tôn Vô Kỵ là đại thần phụ tá, mà Trình Giáo Kim cũng là khai Quốc công thần, là người tư lịch sâu nhất trong quân đội Đại Đường, đều là người đức cao vọng trọng.

"Văn bối (thảo dân) tham kiến Quốc Cữu Công (Lư Quốc công)."

Mọi người đều lần lượt hành lễ với họ.

"Không ngờ lại nhiều người như vậy!"

Chử Toại Lương nhìn thấy dòng người đông đúc chen chúc như vậy, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Chử Toại Lương này là một vị trực thần cùng loại với Ngụy Trưng, chính là chuyên môn can gián đó. Có một câu thành ngữ rất là nổi tiếng, chính vì ông này mà xuất hiện, nhưng hầu hết mọi người chắc chắn đều không biết tới. Câu thành ngữ này chính là - "Chim nhỏ nép vào người".

Nguyên văn cổ sự này là: Chử Toại Lương học văn thâm sâu, tính tình cương trực, cực kỳ trung thành, rất thân với Trẫm, giống như chim nhỏ nép vào người, rất là triu mến.

Thử hỏi có ai có thể nghĩ đến con chim nhỏ nép vào người này, là ngày xưa dùng để hình dung một người đàn ông.

Trình Giáo Kim đình đặc nói: "Gọi người tới sớm, người lại cứ sĩ diện mặt mũi, giờ thấy rồi chưa."

Chử Toại Lương tức giận nói: "Ta không thể so với người được. Ta lớn tuổi vậy rồi, nếu ngày nào cũng chạy tới nơi ông bướm này, e là sẽ khiến cho văn bối cười chê."

Điều này quả thực chính là đang châm chọc Trình Giáo Kim, bởi vì Trình Giáo Kim tuổi còn lớn hơn ông.

Dù sao thì trực thần tới rồi, nói chuyện cũng phải có nhuệ khí chút.

Trình Giáo Kim cũng không phải là người chịu thua kém, liền nói: "Dù sao thì Phụ Cơ dẫn đầu, ta là võ phu sợ gì chứ?"

Trương Tôn Vô Kỵ trừng mắt nhìn Trình Giáo Kim, nói: "Lão thất phu người..."

Trình Giáo Kim liền cướp lời nói trước. "Ở đây có ba lão thất phu, người nói là ai?"

Trương Tôn Vô Kỵ thấy xung quanh có rất nhiều người đang chú ý tới họ, liền khoát tay nói: "Thôi đi, thôi đi, ta không muốn tranh cãi với người."

Chử Toại Lương bật cười ha hả nói: "Dù sao thì các người cũng đã tranh nhau hơn 20 năm rồi, cũng chẳng riêng gì hôm nay đâu."

Trong lúc nói chuyện, ba người đã tới phía trước đội ngũ.

Trương Tôn Diên, Thôi Tập Nhận, Vương Huyền Đạo, Trịnh Thiện Hành, Nguyên Liệt Hổ và đám người Thái tử cũng từ trong quán trà bước ra, lần lượt hành lễ với ba vị.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng không có nói chuyện gì với họ, dù sao ở đây cũng có nhiều người như vậy, cũng không phải là nơi để nói chuyện, mặc họ muốn làm gì thì làm. Họ thì đi tới các cửa hàng quan sát.

"Tiểu nhân tham kiến Quốc cữu công, Hữu phó xạ, Lư Quốc công."

Khi họ tới trước cửa hàng bán hạt dẻ rang đường, chủ quán liền bước tới hành lễ với ba người, hai chân run rẩy, y hoàn toàn không ngờ sinh thời còn có thể gặp được những nhân vật lớn như vậy.

Trương Tôn Vô Kỵ, Chử Toại Lương, Trình Giáo Kim đứng ở bên cạnh lò lửa, vây quanh nhìn chiếc nồi sắt lớn đó.

"Chiếc nồi này quả đúng là mới mẻ!"

Chử Toại Lương hiếu kỳ nói.

Kỳ thực thời kỳ Bắc Ngụy đã có khái niệm xào rau, nhưng không có hình thành kiểu nồi xào rau như ở hậu thế, cho nên họ thấy rất hứng thú với kiểu nồi sắt này.

Trình Giáo Kim liền hỏi: "Chủ quán, chiếc nồi này người làm sao?"

Chủ quán đó liền nói: "Hồi Lur Quốc công, chiếc nồi này không phải tiểu dân làm, mà Hàn tiểu ca của Phụng Phi Lâu phát minh ra."

"Hàn Nghệ?"

"Đúng vậy."

Trình Giáo Kim hắc một tiếng nói: "Tiểu tử này quả thực là có chút ý tứ."

Nói xong liền đưa tay ra nắm lấy vài hạt dẻ ở trong nồi ra. Kỳ thực là rất nóng, vì hai tay lão đều có đầy vết chai, cho nên cũng không cảm thấy rất nóng. Hai tay vừa chạm vào, vỏ liền vỡ vụn ra, vừa ăn vừa gật đầu tán thưởng nói: "Rất ngon, rất ngon, mùi vị của loại hạt dẻ rang đường này quả thực rất ngon."

Chủ quán đó cũng là một người buôn bán lâu năm, liền dâng số hạt dẻ đã rang rồi cho Trương Tôn Vô Kỵ và Chử Toại Lương ăn.

Nhưng đều không cần Trương Tôn Vô Kỵ lên tiếng, tùy tùng bên cạnh đã lấy tiền ra trả. Đại quan ngày nay quả thực không đến mức nghèo đói phải cướp đồ của người dân mà ăn. Đại quan bây giờ đều là quý tộc. Quý tộc từ nhỏ đã không thiếu tiền, cho nên ở thời kỳ Sơ Đường, hiện tượng ăn mày rất hiếm.

Sau khi hai người ăn xong, cũng thoáng gật đầu.

Chử Toại Lương nói: "Phụ Cơ, người nói tiểu tử họ Hàn đó thực sự có thể sáng tạo ra được loại cây thực dụng chứ?"

Trình Giáo Kim hai lên một tiếng: "Chuyện này có gì là lạ, nhớ lại ngày trước tiểu tử người ta nông dân đối mặt với hàng vạn kẻ địch, lâm nguy không loạn, bày ra không thành kế, dọa cho quân địch sợ hãi bỏ chạy. Các người lại không thấy có điều gì kỳ lạ, bây giờ một nông phu người ta sáng tạo ra loại cây tiên tiến hơn, các người lại nghi thần nghi quỷ, cũng thật là quá đáng."

"Lời này của lão thất phu ta quả thực cũng thấy đúng."

Trương Tôn Vô Kỵ gật đầu nói: "Từ xưa tới nay, bất kỳ sự vật gì cũng đều tiến bộ. Cây của Đại Đường ta cũng còn hơn xa cây của Bắc Ngụy. Điều này chung quy lại có thể tiến bộ, không phải bây giờ thì sẽ là mai sau. Ta thấy tiểu tử đó cũng không phải là bản thân vô ích, nếu hắn dám nói như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân của hắn rồi."

Ngồi khí vô cùng bình thản.

Chử Toại Lương rõ ràng là có chút lúng túng. Một người nông phu đánh giặc, các người xem như không thấy. Bây giờ lại làm ra một loại cây, lại còn hoài nghi, điều này quả thực là vô cùng quái dị, khẽ liếc mắt nhìn Trình Giáo Kim, nói: "Mong là không để cho chúng ta phải đi công toi một chuyến."

Thời gian trôi qua, sau ba tiếng chiêng trống, năm cửa đồng thời được mở ra. Hồi này mọi người đều không dám tranh nhau đi vào cửa, dù sao ba cái lão già lưu manh này vẫn còn ở đây, ai dám làm điều xằng bậy.

Đám người Trương Tôn Vô Kỵ thật ra cũng không có già mồm cái lão, liền dẫn đầu đi vào trong. Đám người Thái tử đang đứng ở đây đều là văn bối của họ. Văn bối nhường trưởng bối đi trước, vốn chính là điều thiên kinh địa nghĩa rồi. Trương Tôn Diên có lẽ cũng không dám bước tới trước mặt Trương Tôn Vô Kỵ, bởi vì đây là chuyện không thể nào làm được. Tuy nhiên, Trương Tôn Diên sớm đã cho người đi xếp hàng rồi, chỉ là không ai chú ý tới điểm này mà thôi, bởi vì điều này không quan trọng.

Sau khi ba người đi vào rồi, những người còn lại mới lục đục đi vào.

Rất nhanh, Phụng Phi Lâu đã trật kín người. Lần này, quả thực là ngay cả cây kim cũng khó mà cắm vào được, bởi vì hôm nay có quá nhiều sự kỳ vọng.

Lúc này mọi người đều đã hiểu quy củ, vừa vào cửa đã đi tới phía trước khán đài, không thấy có tiêu phẩm trong truyền thuyết, chỉ viết "Bạch sắc sinh từ huyền".

Hèm Bắc!

Một thanh niên tài tử ngồi trong quán trà nghe thấy tiếng cười đó trong lầu làm rung động khiến cho lớp bụi trên cả tòa nhà đều rơi xuống, không khỏi hiếu kỳ nói: "Bên trong đang làm cái gì thế?"

"Đích thị là đang diễn kịch rồi."

"Tiểu phẩm, chính là tiểu phẩm mà bên ngoài đồn là khiến người ta cười chết người đó hả?"

"Ha ha, đúng vậy, đúng vậy."

"Quả thực có truyện cười như vậy sao?"

"Chuyện này ta cũng chưa có xem, nhưng hôm qua người khách đã xem đều nói rất buồn cười."

"Ồi điều này đều trách huynh đệ đó của ta, hôm qua ta vốn định tới rồi, chính là gã ta kéo ta, nói ở đây không sạch sẽ, kết quả là không được xem. Hôm nay lại tới muộn, quả đúng là khiến ta tức chết mà."

Nói chuyện tới đây, bên trong lại truyền ra từng đợt cười lớn.

Tứ đại hoa khôi?

Thử hỏi trong tứ đại hoa khôi, ai nhận được tiếng cười ở mức độ này? Có lẽ Hùng Đệ người ta mới lên sân khấu lần thứ hai, một câu cũng còn chưa có nói đã giành được sự mến mộ của mọi người rồi.

Không thể dừng lại được!

Căn bản không thể dừng lại được.

Tiếng cười không ngớt, ôm bụng mà cười, dậm chân mà cười. Nói chung, mức độ khoa trương khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời.

"Ha ha a khụ khụ khụ úc úc úc!"

"Liệt Hồ, ngươi sao thế?"

Thôi Tập Nhận bỗng nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng kỳ lạ, liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nguyên Liệt Hồ rướn cổ lên, há ngoác miệng ra, cố gắng vỗ tay lên ngực, không khỏi sợ hãi nói.

"Không xong rồi! Đích thị là bị ghen rồi!"

Trịnh Thiện Hành lo lắng.

Không biết từ lúc nào, một chân từ phía sau Nguyên Liệt Hồ đá phốc lên, trúng sau lưng Nguyên Liệt Hồ. Người Nguyên Liệt Hồ đều hôn mê, nào có phòng bị gì, liền ngã nhào xuống đất, phịch một cái, ngã mạnh xuống đất. "Khụ khụ khụ!"

Cùng với trận ho dữ dội, chỉ thấy một hạt dè lớn từ trong miệng y lăn ra.

Nguyên Liệt Hồ dường như là từ một con sâu biến thành một con hổ, lùi một chút, nhảy dựng lên, nhìn xung quanh. "Ai đá ta."

Thôi Tập Nhận, Trịnh Thiện Hành, Trương Tôn Diên đều ngơ ngác nhìn Vương Huyền Đạo nói.

Wang Huyền Đạo khẽ quay đầu lại, nói: "Không phải cảm ơn ta."

*Là quý nhân người đá."

Nguyên Liệt Hồ tức giận, chuẩn bị xông lên.

Trịnh Thiện Hành liền ngăn y lại, nói: "Liệt Hồ, Huyền Đạo người ta vừa rồi là lòng tốt cứu ngươi, người đừng có lấy oán báo ơn."

Thôi Tập Nhận cũng nói: "Liệt Hồ, ngươi đáng ra phải cảm ơn Huyền Đạo mới đúng. Nếu không phải có y, cái mạng này của ngươi hôm nay đã nguy hiểm rồi."

Nguyên Liệt Hồ trừng mắt lên, lại nhìn Vương Huyền Đạo nói: "Đa tạ."

Wang Huyền Đạo nhìn lên trên đài, không buồn để ý tới y nữa.

"Quý nhân."

Nguyên Liệt Hồ liền bổ sung một câu.

Trịnh Thiện Hành nói: "Thằng nhãi ngươi chính là không biết nghe lời khuyên bảo, bảo ngươi đừng ăn, ngươi vẫn ăn, bây giờ thì biết sai rồi chứ."

"Ta nào biết lại buồn cười như vậy, đặc biệt là Tiểu Béo đó. Chờ chút, các ngươi đừng ngăn ta ha ha, oa ha ha a, ta buồn cười chết mất.*

Nguyên Liệt Hồ nói tới một nửa, một tay đẩy bọn họ ra, nhìn lên sân khấu. Nhưng vừa nhìn lên, bỗng lại bật cười ha ha, khiến cho phía trên nghe mà không hiểu phía dưới đang nói gì.

Trịnh Thiện Hành và Thôi Tập Nhận nhìn nhau, mồ hôi vã ra dòng dòng.

Quả đúng là chí tình chí tính mà!

Hoặc là khóc lóc như mưa, hoặc là cười tới mức ngay cả tính mạng cũng không cần.

Đúng lúc tiểu phẩm này vẫn chưa có kéo dài, nếu không thì cười tới mức co rút miệng lại.

Quan trọng là ở thời kỳ cổ đại thiếu những điều này. Điểm cười của mọi người đều thấp. Người hậu thế đều cười thành ra như vậy, có thể nghĩ là biết ngay, người thời Đường sẽ cười thành ra thế nào.

Sau khi kết thúc, Hùng Đệ, Đỗ Tô Hoa, Từ Du Du tới trước khán đài hành lễ. Tiếng vỗ tay đã sắp sập nóc nhà rồi.

"Ây da! Ây da! Cái miệng lão phu cười sắp vẹo đi rồi."

Trình Giáo Kim đã phục hồi tinh thần xoa xoa hai gò má, vừa vui mà vừa lại không vui, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Chỉ Toại Lương dù không có khoa trương như Trình Giáo Kim, nhưng hai má cũng có chút tê tê, dường như cảm giác có chút thất thố, liền vuốt vuốt râu, ho khan một tiếng, cười ha hả nói: "Tiểu phẩm này quả thực là có ý nghĩa."

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe thấy thế khẽ gật đầu, mỉm cười không nói, nhưng điều này đã rất khó lường rồi, từ trước tới giờ ông ta hi vọng vô thường. Từ khi ra làm quan cho tới nay, chưa bao giờ thất thố, đó chính là đặc điểm của ông ta. Đương nhiên, ngoài ông ta ra, còn có một người nữa, chính là Vương Huyền Đạo. Song Vương Huyền Đạo chính là tính cách này.

Cười thực sự cũng thấy mệt đấy, nhưng ai nấy cũng đều cảm giác vẫn chưa có thỏa mãn.

Vừa rồi không có thời gian ăn quà vặt, bây giờ có thời gian rồi, kẹo hồ lô cũng kịp thời liền xuất hiện.

Loại kẹo hồ lô này hôm qua cũng đã được lan truyền đi khắp các ngõ ngách, bên ngoài có lẽ là không thể mua được, đã khiến cho mọi người tranh nhau cướp giật. Làm không được nhiều như vậy, Hàn Nghệ cũng là vì mọi người có thể được ăn mà hạn định mỗi người chỉ có thể mua được một xiên.

Loại kẹo hồ lô này thuộc dạng thức ăn của mọi người, cho dù không thích ăn, cá biệt cũng có khả năng rất ghét, nhưng khác với rau thơm, người thích ăn, thích muốn chết đi được. Người không thích ăn, ngửi thấy mùi vị đó là buồn nôn rồi.

Dù sao thì hàng trăm người đứng xếp hàng để ăn kẹo hồ lô cũng là cực kỳ hoành tráng rồi.

Loại tiểu phẩm này xem xong rồi, nhưng vẫn chưa có ai rời đi, bởi vì sự mong chờ lớn nhất của ngày hôm nay vẫn còn nằm ở "Bạch sắc sinh từ luyện". Rốt cuộc Hùng Phi có thể làm được ra loại cây tiên tiến nhất hay không? Rốt cuộc loại cây này liệu có thể sử dụng được trong hiện thực hay không?

Cứ như vậy cũng đã là nguyên nhân khiến cho Trưởng Tôn Vô Kỵ và Chỉ Toại Lương tới đây rồi.

Trong lòng đều rất kỳ vọng, nhưng cũng sợ bị thất vọng.

Thời gian trôi đi khoảng chừng ba nén nhang, mọi người bỗng yên tĩnh trở lại, tấm màn đỏ từ từ được mở ra.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, Chỉ Toại Lương, Trình Giáo Kim và Ngũ Tử Trường An đều lần lượt ngóng cổ lên mong chờ.

Đồng đông đồng!

Nghe thấy tiếng đồng đông đồng.

Chỉ thấy "Hùng Phi" tết tóc đuôi ngựa ngồi phía trên chiếc ghế thấp, cầm chiếc chùy sắt giống như đang gõ vào cái gì đó, còn bên cạnh "Hùng Phi" đã để sẵn một chiếc cây gỗ đã được làm tương đối rồi.

Một trận ồ vang lên.

Trong đó có một bộ phận người là vì tạo hình của "Hùng Phi", còn một phần thì là vì chiếc cây đó.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, Chỉ Toại Lương thì đứng lên, nhìn lên khán đài. Nhưng do vì khoảng cách quá xa, thực sự là không nhìn rõ, nhưng từ kiểu dáng cho thấy so với chiếc cây hiện tại quả thực là có nhiều điểm khác biệt.

"Phu quân!"

Nghe thấy tiếng gọi dịu dàng, chỉ thấy một người con gái mặc áo trắng như tuyết từ phía trên vũ đài bước ra.

Không ít người lại ngậy người ra, đây đây chính là Mộng Đình sao?

Bởi vì hóa trang cực kỳ thuần thực, dường như đã biến thành một người khác, quả thực là con người nhờ vào cách ăn mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhàn Rỗi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Cày Khúc Viên

Dịch: mafia777

Hèm Bắc!

Một thanh niên ngồi trong quán trà nghe thấy tiếng cười đó trong lâu, tiếng cười rung động đến khiến cho cả lớp bụi trên trần nhà rơi xuống, không khỏi hiếu kỳ nói: "Bên trong có chuyện gì thế?"

"Nhất định là đang diễn tiểu phẩm rồi."

"Tiểu phẩm? Chính là tiểu phẩm mà bên ngoài đồn là sẽ cười chết người đó hả?"

"Ha ha, đúng vậy, đúng vậy."

"Thật sự có đáng cười như vậy sao?"

"Kịch này ta cũng chưa có xem qua, nhưng mà mấy vị khách hôm qua xem rồi đều nói là rất buồn cười."

"Ài, tất cả là đều tại vị huynh đệ kia của ta, hôm qua ta vốn định tới rồi, chính là gã kéo ta lại, nói ở đây không sạch sẽ, kết quả là không được xem. Hôm nay lại tới chậm, thật đúng là tức chết ta mà."

Nói chuyện tới đây, bên trong lại truyền ra từng đợt cười lớn.

Tứ đại hoa khôi là cái lông gì?

Thử hỏi trong tứ đại hoa khôi, có ai nhận được tiếng cười cỡ này? Nhưng Hùng Đệ nhà người ta mới lên sân khấu lần thứ hai, một câu còn chưa có nói, thì đã giành được sự mến mộ của mọi người rồi.

Không thể dừng lại được!

Căn bản không thể dừng lại được.

Tiếng cười không ngớt, ôm bụng mà cười, dậm chân mà cười. Tóm lại, mức độ khoa trương khiến người ta ghen hống nhìn trần trời.

"Ha ha...ặc ặc... khụ khụ khụ... Khắc khắc...!"

"Liệt Hồ, người sao thế?"

Thôi Tập Nhận chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến âm thanh quái lạ, liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nguyên Liệt Hồ rướn cổ lên, há ngoác miệng ra, dùng sức vỗ lên ngực, không khỏi kinh hãi nói.

"Không xong! Nhất định là bị ghen rồi!"

Trịnh Thiện Hành căng thẳng hô to.

Không biết từ lúc nào, một cái chân từ phía sau Nguyên Liệt Hồ đá tới, trúng ngay hông Nguyên Liệt Hồ. Nguyên Liệt Hồ đang bị ghen, nào có phòng bị gì, liền quy xuống đất, phịch một cái, ngã lăn ra đất luôn.

"Khụ khụ khụ!"

Cùng với trận ho dữ dội, chỉ thấy một hạt dẻ lớn từ trong miệng gã lăn ra.

Nguyên Liệt Hồ phảng phất như từ một con trùng biến lại thành một con hổ, a lê hấp một cái, nhảy dựng lên, dáo dác nhìn xung quanh.

"Thằng nào đá bố?"

Thôi Tập Nhận, Trịnh Thiện Hành, Trương Tôn Diên đều ngơ ngác nhìn Vương Huyền Đạo nói.

Vương Huyền Đạo hơi xoay đầu đi, nói: "Không cần cảm ơn ta."

"Là tên quy nhân nhà ngươi đã ta phải không?"

Nguyên Liệt Hồ dưới sự giận dữ, liền chuẩn bị xông lên.

Trịnh Thiện Hành liền ngăn gãi lại, nói: "Liệt Hồ, Huyền Đạo người ta vừa rồi là có hảo ý giúp ngươi, người đừng có lấy oán báo ân."

Thôi Tập Nhận cũng nói: "Liệt Hồ, ngươi đáng ra phải cảm ơn Huyền Đạo mới đúng. Nếu không phải có gã, cái mạng nhỏ của ngươi có lẽ đã nguy hiểm rồi."

Nguyên Liệt Hồ trừng mắt lên, lại nhìn Vương Huyền Đạo nói: "Cảm ơn..."

Vương Huyền Đạo nhìn lên trên đài, không thêm để ý tới gã nữa.

"...Quy nhân."

Nguyên Liệt Hồ liền bổ sung một câu.

Trịnh Thiện Hành nói: "Ai bảo thằng nhãi không nghe lời khuyên bảo, bảo ngươi đừng có ăn, ngươi cứ ăn, bây giờ thì biết sai rồi chứ."

"Ta nào biết lại buồn cười như vậy, đặc biệt là nhóc mập đó. Từ từ đã, các ngươi đừng ngăn ta ha ha... oa ha ha a... buồn cười chết mất."

Nguyên Liệt Hồ nói tới một nửa, liền một tay đẩy bọn họ ra, nhìn lên sân khấu, nhưng vừa nhìn lên, bỗng lại bật cười ha hả, khiến cho người xung quanh nghe mà không hiểu phía trên đang nói cái gì.

Trịnh Thiện Hành và Thôi Tập Nhận nhìn nhau một cái, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Thật là chí tình chí tính mà!

Hoặc là khóc tới rồi tỉnh rồi mù, hoặc là cười tới mức ngay cả mạng cũng không cần.

Cũng may tiểu phẩm này không có kéo dài, nếu không thì sẽ cười tới mức đứt gân luôn.

Mấu chốt vẫn là vì thời cổ đại thiếu mấy trò này. Mọi người đều dễ cười. Ngay cả người hậu thế còn cười lên cười xuống với tiểu phẩm này, thì người Đường triều làm sao nhịn được.

Sau khi kết thúc, Hùng Đệ, Đỗ Tổ Hoa, Từ Du Du tới trước khán đài hành lễ, tiếng vỗ tay vang lên sắp chấn sập nóc nhà luôn rồi.

"Ai u! Ai u! Miệng của lão phu cười đến sắp vẹo đi rồi."

Trình Giáo Kim phục hồi tinh thần, xoa xoa hai gò má, vừa cười cười mà lại vừa khó chịu, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Chữ Toại Lương tuy không có khoa trương như Trình Giáo Kim, nhưng hai má cũng có chút tê tê, dường như cảm thấy có chút thất thố, liền vuốt vuốt râu, ho khan một tiếng, cười ha hả nói: "Tiểu phẩm này thật đúng là có chút ý tứ."

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu, mỉm cười không nói, nhưng thế này đã rất khó lường rồi, từ trước tới giờ ông ta hỉ nộ vô thường. Từ khi ra làm quan tới nay, chưa bao giờ thất thố cả, đó chính là đặc điểm của ông ta. Đương nhiên, ngoài ông ta ra, ở đây còn có một người nữa, chính là Vương Huyền Đạo. Có điều Vương Huyền Đạo vốn chính là tính cách này rồi.

Cười cũng mệt rồi đó, nhưng mọi người ai cũng cảm thấy chưa đã thêm.

Vừa rồi không có thời gian ăn quà vặt, bây giờ có thời gian rồi, kẹo hồ lô cũng kịp thời liền xuất hiện.

Loại kẹo hồ lô này hôm qua cũng đã được lan truyền đi khắp các ngõ ngách, bên ngoài có lẽ là không thể mua được, đã khiến cho mọi người tranh nhau cướp giật. Làm không được nhiều như vậy, Hàn Nghệ cũng là vì mọi người có thể được ăn mà hạn định mỗi người chỉ có thể mua được một xiên.

Loại kẹo hồ lô này thuộc dạng thức ăn của mọi người, cho dù không thích ăn, cá biệt cũng có khả năng rất ghét, nhưng khác với rau thơm, người thích ăn, thích muốn chết đi được. Người không thích ăn, người thấy mùi vị đó là buồn nôn rồi.

Dù sao thì hàng trăm người đứng xếp hàng để ăn kẹo hồ lô cũng là cực kỳ hoành tráng rồi.

Loại tiểu phẩm này xem xong rồi, nhưng vẫn chưa có ai rời đi, bởi vì sự mong chờ lớn nhất của ngày hôm nay vẫn còn nằm ở "Bạch sắc sinh từ luyện". Rốt cuộc Hùng Phi có thể làm được ra loại cây tiên tiên nhất hay không? Rốt cuộc loại cây này liệu có thể sử dụng được trong hiện thực hay không?

Cứ như vậy cũng đã là nguyên nhân khiến cho Trưởng Tôn Vô Kỵ và Chữ Toại Lương tới đây rồi.

Trong lòng đều rất kỳ vọng, nhưng cũng sợ bị thất vọng.

Thời gian trôi đi khoảng chừng ba nén nhang, mọi người bỗng yên tĩnh trở lại, tấm màn đỏ từ từ được mở ra.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, Chử Toại Lương, Trình Giáo Kim và Ngũ Tử Trường An đều lần lượt ngồng cổ lên mong chờ.

Đông đông đông!

Nghe thấy tiếng đông đông đông.

Chỉ thấy "Hùng Phi" tết tóc đuôi ngựa ngồi phía trên chiếc ghế thấp, cầm chiếc chùy sắt giống như đang gõ vào cái gì đó, còn bên cạnh "Hùng Phi" đã đề sẵn một chiếc cây gỗ đã được làm tương đối rồi.

Một trận ồ vang lên.

Trong đó có một bộ phận người là vì tạo hình của "Hùng Phi", còn một phần thì là vì chiếc cây đó.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, Chử Toại Lương thì đứng lên, nhìn lên khán đài. Nhưng do vì khoảng cách quá xa, thực sự là không nhìn rõ, nhưng từ kiểu dáng cho thấy so với chiếc cây hiện tại quả thực là có nhiều điểm khác biệt.

"Phu quân!"

Nghe thấy tiếng gọi dịu dàng, chỉ thấy một người con gái mặc áo trắng như tuyết từ phía trên vũ đài bước ra.

Không ít người lại ngậy người ra, đây đây chính là Mộng Đình sao?

Bởi vì hóa trang cực kỳ thuần thực, dường như đã biến thành một người khác, quả thực là con người nhờ vào cách ăn mặc.

Chuyện này là thế nào?

Sao lại gọi là phu quân?

Rất nhiều người hôm qua không tới tiếc cũng không kịp, chờ lâu như vậy, lại không thấy được cảnh thành thân của họ. Điều này tuyệt đối là một sự đáng tiếc rất lớn rồi!

Hàn Nghệ đều thấy rõ trong mắt, cười thầm, các người không phải yêu giả vờ sao, ta thử xem các người có thấy được cảnh này hay không, để các người ôm đấm nuôi tiếc trong lòng.

"Phu quân, chẳng làm lâu như vậy, nhất định là mệt lắm rồi, nghỉ ngơi chút đi, uống chút nước nhé."

"Thôi Tinh Tinh" tới bên cạnh "Hùng Phi" quan tâm hỏi.

"Xong ngay đây rồi."

"Hùng Phi" tra miếng gỗ đó vào trong thân cây, vỗ tay nói: "Làm xong rồi."

"Phu quân, chiếc cây này có điểm nào tốt?"

"Thôi Tinh Tinh" đã giúp mọi người hỏi lên tiếng lòng của mình."

Hùng Phi liền nói qua một lượt ưu điểm của nó.

Chiếc cây này chính là chiếc cây uốn. Kỳ thực chiếc cây uốn chính là người thời Đường phát minh ra, nhưng xuất hiện ở thời kỳ sau của triều Đường, lúc này vẫn còn dùng loại cây thẳng của thời Hán, rất là cồng kềnh, không linh hoạt. Nếu như thửa ruộng to còn được, chứ nếu là thửa ruộng nhỏ thì không được. Còn chiếc cây uốn này thì lại càng linh hoạt hơn chút. Nói chung, chính là tiên tiến hơn một chút, tiên phong toàn diện, trong lịch sử cũng chính là loại cây cong thay cho loại cây thẳng.

Hàn Nghệ đương nhiên không biết được loại cây cong này là xuất hiện ở triều đại nào, nhưng hắn đi từ nam ra bắc, thấy cây đều rất cồng kềnh, hơn nữa cho dù có thì loại cây này của hắn cũng là loại cây thủ công tiên tiến nhất.

"Hùng Phi" nói không chi tiết lắm, chỉ là điểm qua những ưu điểm của loại cây cong này.

Nhưng bằng đó cũng đã đủ rồi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe thấy thế mà mắt sáng rực lên. Ông ta là người vô cùng thông minh, vừa nghe vừa nghĩ cũng đã hiểu. Điều này tuyệt đối là khả thi đấy.

Chử Toại Lương cũng không kém gì, liền đứng dậy bước đi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ liền ngăn ông ta lại nói: "Ngươi đi làm cái gì chứ?"

Chử Toại Lương nói: "Ta đi xem cái cây đó."

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười khổ nói: "Cái tính nóng vội này của ngươi quả thực là không thể sửa được, bây giờ trên sân khấu vẫn còn đang diễn kịch, ngươi đi làm cái gì? Dù sao thì chiếc cây này cũng không có chạy được, chờ lát nữa diễn xong ngươi và ta cùng lên đó."

Chử Toại Lương quả thực là rất nóng vội, thấy đồ hay như vậy sao có thể kiềm chế được. Nếu không phải Trưởng Tôn Vô Kỵ ở đây, ông ta có lẽ đã kêu dừng kịch rồi.

"Hay! Hay! Chiếc cây này quả thực là rất hay!"

Sau khi Trịnh Thiện Hành nghe xong cũng gật đầu.

Nguyên Liệt Hồ hoang mang nói: "Ta nói này Thiện Hành, xa như vậy ngươi có nhìn thấy rõ chiếc cây đó không, ngươi không thể ở đây không hiểu mà giả như là hiểu được chứ."

Trịnh Thiện Hành nói: "Thằng nhãi ngươi chiếc cây đó dù không thể dùng, nhưng điểm này Hùng Phi nói tuyệt đối là khả thi rồi."

Trưởng Tôn Diên gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ là khả thi."

Nguyên Liệt Hồ liếc nhìn Trưởng Tôn Diên, lại muốn nói với Thôi Tập Nhận: "Thôi huynh, huynh nói một câu công đạo đi."

Thôi Tập Nhận ừ một tiếng nói: "Thiện Hành nói không sai."

Ngay cả Thôi Tập Nhận cũng nói khả thi rồi, Nguyên Liệt Hồ không tin cũng phải tin, lại nhìn Vương Huyền Đạo nói: "Các ngươi đều nói khả thi, vậy thì chắc chắn là khả thi rồi. Điều này lẽ nào lại là tên tiểu tử Hàn Nghệ làm ra, sao hắn lại cái gì hầu như cũng làm được thế?"

Mặc dù cây quan trọng, nhưng đối với Phượng Phi Lâu mà nói, bản thân kịch nói cũng vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể làm ra cây, cho dù một hồi, điều này cũng tuyệt đối là tưới nước.

Nội dung của tập này nói ra thì chính là Hùng Phi lợi dụng chiếc cây này, kiếm luôn món tiền đầu tiên từ một địa chủ xấu xa, đương nhiên là dùng phương pháp lừa người, trêu chọc cho địa chủ kia chạy xung quanh.

Mọi người xem dường như cũng thấy thỏa mãn, rất nhanh đã quăng chiếc cây đó sang một bên, quay trở về với kịch bản.

Kỳ thực Hàn Nghệ vẫn luôn xây dựng Hùng Phi thành một người trí thức không sợ quyền thế. Rõ ràng hắn đã đạt được mục đích, bây giờ trong mắt mọi người, dường như không gì có thể làm khó được Hùng Phi. Hắn là một người cơ trí như vậy.

Trong lúc bất tri bất giác, chàng vạng tối, sự kỳ vọng cũng đã dần lắng xuống, chiếc cây uốn khúc phát minh của Hùng Phi rất nhanh đã làm chấn động tới quan phủ. Huyện lệnh địa phương đích thân tới tìm hắn, sau khi nói chuyện một hồi, cũng có ý muốn hắn tới quan phủ giúp đỡ.

Sau khi Hùng Phi suy nghĩ hồi lâu, sau khi nói ra lời từ chối khéo léo, tấm vải đỏ từ từ hạ xuống.

Mọi người ở hiện trường đều không hiểu, ngay người ra ở đó.

Họ đều nhận thấy đây là một cơ hội Hùng Phi có thể xuất đầu lộ diện rất tốt, họ không nghĩ ra bất kỳ lý do từ chối nào, nhưng Hùng Phi lại vẫn từ chối.

Họ rất muốn biết, nhưng họ càng hiểu, đáp án chỉ có thể chờ vào ngày mai. Ôn ào thì ôn ào cũng vô dụng, chỉ có thể ôm theo tiếng chửi rủa Hàn Nghệ mà rời khỏi đây thôi.

"Đi thôi, chúng ta mau đi xem chiếc cây đó."

Trịnh Thiện Hành hơi kích động nói.

Mấy người vừa đứng dậy, bỗng nghe thấy tiếng kêu lớn: "Tránh ra, xin hãy tránh ra."

Chỉ thấy mấy người hộ vệ mở đường, một người bước nhanh từ trong ra, chính là Chử Toại Lương. Ông ta là một người nóng vội, sớm đã không chờ nổi nữa rồi. Trưởng Tôn Vô Kỵ theo phía sau, lắc đầu, chỉ là khi Trưởng Tôn Diên gọi ông ta, đã khẽ gật đầu một cái, sau đó liền cùng với Trình Giảo Kim đi xuống.

"Không ngờ Hữu Phó Xạ còn nôn nóng hơn cả chúng ta."

Trịnh Thiện Hành cười nói: "Chúng ta cũng đi theo xem xem."

Thôi Tập Nhận nói: "Các ngươi đi đi, ta không đi, xin cáo từ trước."

Nói xong, y liền chấp tay, bước ra phía thang lầu.

Nguyên Liệt Hồ nói: "Thôi huynh cũng thật là kỳ lạ, rõ ràng là không thích Hàn Nghệ, vẫn cố tình tới đây."

Trưởng Tôn Diên khẽ mỉm cười nói: "Nguyên huynh nói sai rồi, Thôi huynh đã đọc thuộc lòng các loại sách rồi, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nói vậy y không đi xem cũng biết là chuyện gì rồi, thực sự không phải là nguyên nhân Hàn Nghệ."

Chờ khi tấm vải đỏ hạ xuống, Hàn Nghệ liền bước lên sân khấu.

"Tiểu Nghệ ca."

Đám người Mộng Nhi, Mộng Đình thấy Hàn Nghệ bước tới, liền chào hỏi.

Hàn Nghệ mỉm cười gật đầu, nói: "Mệt rồi chứ."

Mộng Nhi lắc đầu nói: "Chúng ta không mệt tí nào cả."

Mộng Đình nghịch ngợm nói: "Đây đều là do Tiểu Béo."

Tiểu Béo cầm mấy xâu kẹo hồ lô từ phía sau Hàn Nghệ bước ra, nói: "Trách ta sao?"

Mộng Đình hừ một tiếng nói: "Vốn là chúng ta từ buổi trưa đã có thể diễn rồi, nhưng từ khi có tiểu phẩm của đội, chúng ta chỉ có thể bắt đầu diễn từ buổi chiều được."

Hùng Phi trừng mắt, đảo đảo con ngươi, suy nghĩ một hồi, liền nói với Hàn Nghệ: "Hàn đại ca, hay là buổi chiều chúng ta lên diễn thì thế nào?"

Hàn Nghệ tức giận, cười nói: "Tên tiểu tử đệ, Mộng Đình đùa mà đệ cũng không có nhìn ra."

Mộng Nhi và Mộng Đình đều bật cười khanh khách.

Mộng Nhi nói: "May mà có ngươi, còn có Hoa Tử, Du Du, nếu không diễn lâu như vậy quả thực rất mệt, như hiện giờ là vừa rồi."

"Thật chứ?"

Hùng Đệ liền bật cười ha hả.

Đúng lúc đó, Lưu Nga liền bước lại, nói: "Hàn tiểu ca, đám người Quốc cữu công tới."

"Ta biết rồi."

Hàn Nghệ gật đầu, sau đó bước đi xuống phía sau khán đài, nhưng chưa đi được bao xa liền thấy một lão khùng hùng hực khí thể bước về phía hắn.

Oa! Làm cái gì, lẽ nào ta lại làm sai chuyện gì sao? Hàn Nghệ thấy vẻ mặt căng thẳng của ông lão này, không khỏi kinh ngạc. Nhưng chưa chờ tới lúc hắn định thần lại, ông lão này bỗng nhiên chuyển hướng, chạy thẳng về phía chiếc cây đó.

Đây là loại người nào?

Hàn Nghệ bỗng nhiên lại là vẻ mặt mờ mịt. Hắn chưa từng gặp Chử Toại Lương, cũng không biết trong lịch sử có người này.

"Ha ha, thằng nhóc Hàn Nghệ, thấy Hữu Phó Xạ còn không hành lễ."

Nghe được trận cười sang sảng, chỉ thấy Trình Giáo Kim và Trưởng Tôn Vô Kỵ bước tới.

Hàn Nghệ liền bước lên nói: "Tiểu dân bái kiến Quốc cữu công, Lur Quốc công."

"Miễn lễ, miễn lễ."

Trưởng Tôn Vô Kỵ mỉm cười gật đầu, lại liếc nhìn Chử Toại Lương bên cạnh, bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay ra nói: "Vị này là đương kim Hữu Phó Xạ."

Hữu Phó Xạ?

Đây có lẽ là Tề tướng.

Hàn Nghệ và đám người Mộng Nhi, liền chạy tới hành lễ với Chử Toại Lương.

Chử Toại Lương căn bản không buồn để ý tới bọn họ, liền cây quanh chiếc cây đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 226: Sự tuyên truyền lớn nhất

Dịch: mafia777

Lúc này, Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo, Trương Tôn Diên, còn có Nguyên Liệt Hồ cũng chạy tới.

"Hàn Nghê, cây này là người phát minh à?"

Trương Tôn Vô Kỵ cũng không có tranh nhìn chiếc cây đó với Chử Toại Lương, mà là quay qua hỏi Hàn Nghê như vậy.

Hàn Nghê chấp tay nói: "Hồi Quốc Cữu Công, đúng là tiểu dân phát minh."

Trình Giáo Kim bật cười ha hả nói: "Hào tiểu tử, không hổ là xuất thân nông dân, không tòi, không tòi."

Đây là khen, hay là châm biếm vậy!

Hàn Nghê cười gượng, không biết nên tiếp lời thế nào.

Đây đương nhiên là lời khen rồi. Bởi vì địa vị nông dân hiện nay có thể nói là vượt xa kẻ mở thanh lâu.

Trương Tôn Vô Kỵ liếc nhìn Trình Giáo Kim, có vẻ hơi bất đắc dĩ, lại hỏi Hàn Nghê: "Vậy người thấy chiếc cây này có khả thi không?"

Đương nhiên là khả thi rồi, nếu không khả thi, ta dám lấy ra hay sao? Nhưng cũng không thể nói như vậy được, Hàn Nghê rất khiêm tốn nói: "Bởi vì tiểu dân cũng chưa có thử qua, cho nên cũng không biết rốt cuộc có được hay chưa, vẫn phải dùng thử rồi mới biết."

"Ta thấy khả thi, ta thấy khả thi đây!"

Chử Toại Lương gần đó bỗng liên tiếp gật đầu, rồi quay đầu lại nhìn, thoáng đánh giá Hàn Nghê, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, đơn giản chỉ là kinh ngạc vì tuổi tác của Hàn Nghê thôi, liền nói: "Người là Hàn Nghê?"

Hàn Nghê liền hành lễ nói: "Bẩm Hữu Phó Xạ, tiểu dân chính là Hàn Nghê."

Chử Toại Lương vẫy vẫy tay nói: "Người mau lại đây, giải thích cho ta về chiếc cây này."

"Vâng."

Hàn Nghê liền bước tới, đám người Trương Tôn Vô Kỵ, Trình Giáo Kim, Trịnh Thiện Hành cũng vây quanh lại.

"Điểm khác nhau chủ yếu của loại cây mới này so với loại cây cũ là ở chỗ uốn cong của chiếc cây này."

Hàn Nghê chỉ tay vào chỗ cong của chiếc cây nói: "Cây hiện giờ đều là vừa dài vừa to. Mặc dù khá là ổn định, nhưng lại quá cồng kềnh, thừa ruộng lớn thì còn được, nhưng nếu là ruộng nhỏ thì rất khó sử dụng. Còn loại cây này của ta thì vừa ngắn vừa cong, giá cây phải dùng cũng vừa nhỏ vừa nhẹ, thao tác linh hoạt, thuận tiện cho việc xoay chuyển, tiết kiệm sức kéo của trâu bò. Cây ngày trước chỉ ít cũng phải cần tới hai con trâu, mà cái cây này của ta chỉ cần một con trâu thôi."

Trương Tôn Vô Kỵ chỉ vào một bộ phận trong đó nói: "Đây là cái gì?"

"Đây là lạng cây."

Hàn Nghê giải thích: "Đây là một phụ kiện mới thêm vào, kéo lui cái lạng cây này, sẽ làm mũi cây hướng về phía trước. Lưỡi cây thường cắm vào đất, lạng cây sẽ phân ra ba cấp độ phù hợp với đất sâu, vừa vừa và đất nông."

Trương Tôn Vô Kỵ vuốt râu, gật đầu cười nói: "Diệu! Ý tưởng thật kỳ diệu!"

Chử Toại Lương lại nói: "Chỉ là ta thấy hình như vách cây này của người cũng khác với kiểu cũ."

"Hữu Phó Xạ quan sát thật là cẩn thận, tiểu dân bội phục, bội phục."

Hàn Nghê trước tiên nịnh nọt một câu, sau đó liền nói: "Vách cây này của ta có thể lật được cả mảng đất lên, giảm bớt lực cản đâm xuống. Hơn nữa còn có thể lật được đất lên, diệt trừ cỏ dại. Như vậy, vừa ngăn được cỏ dại tái sinh, mà lại còn có thể biến cỏ dại thành phân bón."

Nói xong, hắn lại tiếp tục nói: "Ngoài ra, ta còn thêm đĩa cây ở phía cuối, cộng thêm sợi dây thừng nối với vách cây. Đĩa cây có thể chuyển động, so với

loại cây trước đây, tính linh hoạt sẽ được tăng cao. Trang bị của loại cây này cũng được tăng thêm để phù hợp với một con trâu riêng lẻ cây ruộng, để nó dùng dây thừng thay cho viên thẳng nối vào vách trâu. Như vậy có thể nâng cao được tính linh hoạt, mà lại có thể tránh cho trâu cây bị cán gổ và chạm mà bị thương."

Những người bên cạnh nghe vậy liền liên tục gật đầu. Mặc dù Hàn Nghệ vẫn luôn nhấn mạnh hẳn chưa có dùng thử, không biết có khả thi hay không, nhưng người đã nói tỉ mỉ như vậy, có khả thi hay không còn không biết nữa sao?

Chử Toại Lương bật cười ha hả nói: "Loại cây này quả thực là phúc của bá tánh Đại Đường ta rồi!"

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng gật đầu.

Đại Đường hiện giờ là đỉnh cao của nền kinh tế nông nghiệp cá thể, bất kỳ sự cải tạo nào liên quan tới nông cụ, đối với Đại Đường mà nói đều rất đáng quý, rất được coi trọng. Bởi vì bách tính toàn thiên hạ hiện giờ đều là trồng lúa. Nếu một mẫu của người đều có thể sản xuất ra được hơn một thạch lương thực, như vậy số lượng cộng lại sẽ không thể để bỏ qua.

Chử Toại Lương lại quan sát một hồi, càng nhìn càng thấy hài lòng. Hồi lâu sau, ông ta lại quay đầu lại, nhìn Hàn Nghệ, nói: "Cái này thật sự là người nghĩ ra à?"

Ông đang nói nhầm đấy à? Hàn Nghệ gật đầu có vẻ ngây ngô.

Chử Toại Lương vẫn không dám tin, liền nói: "Người lẽ nào là vì vở kịch này mới nghĩ ra cách cải tạo chiếc cây hay sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Đúng, mà cũng không đúng, chỉ vì tiểu dân trước đây gia cảnh bần hàn, không mua được gia súc. Hơn nữa, ruộng lại nhỏ, mỗi khi tiểu dân thấy phụ thân làm việc vất vả trên đồng, là lại nghĩ cách để có thể làm ra một loại nông cụ giúp phụ thân giảm bớt tiêu hao sức khỏe. Kỳ thực, tiểu dân vẫn luôn thử cải tiến chiếc cây này, nhưng vẫn chưa thành công, mãi cho tới gần đây khi suy nghĩ cấu tứ của vở kịch, lại nhớ tới chiếc cây này, do đó lại đi thử lần nữa, cuối cùng đã cải tạo thành công. Tiếc là phụ thân của tiểu dân đã qua đời rồi, nhưng trong lòng tiểu dân nghĩ tới chiếc cây này nếu có thể tạo phúc cho bách tính bần hàn như tiểu dân, phụ thân tiểu dân trên trời có linh thiêng cũng sẽ được vui vẻ."

Chử Toại Lương nghe thấy thế liền gật đầu, nói: "Tốt! Tốt! Tốt lắm!"

Ý tán thưởng đã không cần nói cũng biết.

Kỳ thực lý do này là Hàn Nghệ đã sớm suy xét tốt rồi. Bởi vì hẳn không cần chứng minh thêm tài trí của mình làm gì cả. Thăng ngược sẽ không thể tạo ra nổi chiếc cây này. Nhưng mà cổ nhân thì luôn đặt chữ hiếu lên đầu, nếu chiếc cây này nếu được tạo ra từ tấm lòng hiếu nghĩa, vậy thì không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm một vòng hào quang cho chiếc cây này, cũng có thể giành được sự tín nhiệm của đám người Chử Toại Lương.

Chử Toại Lương cũng không có đi kích lệ Hàn Nghệ, đây không phải là tính cách của ông ta. Nếu bảo đi chửi người khác, ông ta là kẻ lãnh nghề. Còn người bảo ông ta đi khen người khác à, đó không phải là điểm mạnh của ông ta, lại nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gật đầu nói: "Có lẽ nên sớm cầm đi thử xem."

Chử Toại Lương lại nhìn về phía Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ liền nói: "Ta ở đây còn có mấy chiếc cây như vậy nữa, nếu triều đình cần, tiểu dân nguyện ý dâng lên."

Trưởng Tôn Vô Kỵ ồ lên một tiếng: "Người làm nhiều cây như vậy làm cái gì?"

Hàn Nghệ nói: "Là thế này, tiểu dân cầm chiếc cây này lên sân khấu, đơn giản chính là muốn cung cấp cho bách tính thêm một nông cụ tốt, cho nên tiểu dân tính làm một trăm chiếc tặng cho những bách tính nghèo."

Chử Toại Lương hơi kinh ngạc nói: "Tặng? Không cần tiền sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Không cần, không cần, nói là tặng cho bách tính, chi bằng nói là tặng cho chính mình. Bởi vì đây cũng xem như là tâm nguyện trong lòng tiểu dân."

Trình Giảo Kim bật cười ha hả nói: "Hay! Nói rất hay! Hàn Nghệ, lão phu quả thực càng ngày càng thích người rồi đấy."

Hàn Nghệ khiêm tốn nói: "Đa tạ Lư Quốc công khích lệ."

Chử Toại Lương thở nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng không mất công đến, lại hỏi thăm Hàn Nghệ kỹ thuật sử dụng loại cây này một phen, sau đó gọi người mang chiếc cây này đi, cũng không có khách khí với Hàn Nghệ.

Ba đại lão này vừa đi, đám Mộng Nhi và Hùng Đệ liền thở phào một tiếng. Họ là dân đen, từ khi sinh ra đã không kỳ vọng gì có thể đứng cùng với đám người Tể tướng như Trưởng Tôn Vô Kỵ. Áp lực này có thể hiểu, vừa rồi bọn họ có lẽ là thở mạnh cũng không dám thở.

"Ha ha! Hàn tiểu ca, cuộc đời này của người có khả năng sẽ được người đời ca tụng rồi, kẻ sĩ ba ngày không gặp, đứng là phải lau mắt mà nhìn nha. Mà cũng đúng, quả thực là cứ cách ba ngày phải tới nghe kẻ trước một hồi kịch mới được."

Trịnh Thiện Hành nhìn Hàn Nghệ bật cười ha hả nói.

Hàn Nghệ nói: "Quá khen, quá khen, ta vốn là nông phu, mở thanh lâu này vốn không phải việc đàng hoàng. Làm ra chiếc cày này chẳng qua là đang nhớ nghề cũ mà thôi."

Mấy người nghe vậy, thấy cũng đúng thật.

"Nhóc mập, mau qua đây."

Nguyên Liệt Hồ bỗng vẩy vẩy tay tới Hùng Đệ.

"Làm gì?"

Hùng Đệ liền đi tới.

Nguyên Liệt Hồ bỗng đưa tay ra, không thể cầm lòng bẹo hai má phì phì của Hùng Đệ, vui mừng nói: "Nhóc mập, ngươi quả thực rất đáng yêu, vừa rồi quả thực khiến cho ta cười chết mất, ha ha."

Thằng nhãi này trời sinh thần lực, ra tay lại không biết nặng nhẹ. Hùng Đệ bị gã bẹo mà tới đau đớn kêu la.

Hàn Nghệ thấy thế cả kinh, đang muốn bước tới khuyên can, thì lại có một thân ảnh chạy tới trước hần.

"Mau buông Tiểu Béo ra, nếu không đừng trách ta không khách khí với ngươi."

Tiểu Dã trợn trừng mắt lên, nhìn Nguyên Liệt Hồ đầy địch ý.

Nguyên Liệt Hồ bỗng phản ứng kịp lại, liền buông tay ra, gãi đầu ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, xin lỗi, ta không có ác ý."

Tiểu Béo đáng thương bị gã véo mặt chỗ đỏ chỗ trắng, cặp mắt nhìn Nguyên Liệt Hồ ảm ức như muốn chết.

Tiểu Dã bước tới bên cạnh Hùng Đệ, nói: "Tiểu Béo, huynh không sao chứ?"

Hùng Đệ xoa xoa mặt, lại xoa xoa hai má, nói: "Ta không sao."

Lúc này, Hàn Nghệ liền bước tới, nói: "Nguyên công tử, Tiểu Dã vô lễ rồi, ngươi chớ có trách nó."

"Không sao, không sao."

Nguyên Liệt Hồ mỉm cười xua tay, lại quay sang nói với Hùng Đệ: "Nhóc mập, sau này ta sẽ thường xuyên tới xem tiểu phẩm của ngươi. Ha ha, cũng không biết vì sao bây giờ ta cứ thấy ngươi là muốn cười rồi, ha ha!"

Hùng Đệ ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Liệt Hồ, thấy vẻ mặt măng phu của gã, lại cao lớn như vậy, trong lòng có chút sợ hãi, liền yếu ớt cúi đầu xuống.

Bốn người bọn họ ở lại đó một lúc, rồi cũng rời đi.

"Ây da, ứng phó với đám đại quan này thật là quá mệt mỏi."

Sau khi tiễn họ đi rồi, Hàn Nghệ quay vào trong lầu, làm vài động tác thư giãn.

Lúc này Lư Nga đi tới, nói: "Hàn tiểu ca, đám người Vương công tử đi rồi sao?"

"Ừm."

Hàn Nghệ gật đầu.

Lư Nga có vẻ thất vọng nói: "Ta còn tưởng là đám người Quốc Cữu Công sẽ trọng thưởng cho ngươi, nào ngờ chỉ nói vài câu như vậy."

Hàn Nghệ cười nói: "Tỷ vội vài cái gì, hiện tại chỉ mới bắt đầu, một hai hôm nữa họ sẽ lại đến nữa, tới khi đó ta sẽ đẩy tỷ lên để Quốc Cữu Công khen tỷ."

Lư Nga liền nói: "Đừng đừng đừng, chuyện này ta không dám."

Hàn Nghệ bật cười ha hả vài tiếng.

Lư Nga lại hỏi: "Hàn tiểu ca, ngươi thực sự định tặng một trăm chiếc cày đó cho bách tính sao?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên rồi, lời đã nói ra, còn có thể không tặng sao? Chuyện này còn cần phải làm trước mặt triều đình đấy."

Nói rồi hần bỗng hô to với Trà Ngũ đang chỉ huy nhân viên quét dọn gần đó: "Trà Ngũ, người lại đây."

Trà Ngũ liền bước tới: "Tiểu Nghệ ca, có chuyện gì thế?"

Hàn Nghệ nói: "Hiện tại cây đã làm thế nào rồi?"

Trà Ngũ nói: "Đã làm xong hết rồi."

"Rất tốt!"

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Người gọi mấy thợ thủ công khắc lên trên cây ba chữ "Cây Hùng Phi" cho ta."

"Cây Hùng Phi?"

Trà Ngũ thoáng sững sờ.

Lưu Nga nghi hoặc nói: "Vì sao lại gọi là "Cây Hùng Phi"?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên là để phù hợp với lời thoại kịch bản rồi. Trong kịch bản cũng đặt tên là "Cây Hùng Phi"."

Lưu Nga nói: "Nhưng loại cây này rõ ràng là do Hàn tiểu ca phát minh ra mà, vì sao lại không gọi là cây Hàn Nghệ, như thế đối với người mà nói, chẳng phải tốt hơn sao?"

Hàn Nghệ bật cười ha hả nói: "Ta hiểu ý của tỷ, nhưng nếu gọi là cây Hàn Nghệ, hiệu quả sẽ thua xa cây Hùng Phi. Kịch nói mới là cái gốc đặt chân của chúng ta, chúng ta phải dốc hết sức đi gia tăng lực ảnh hưởng của kịch nói. Hơn nữa mặc dù gọi là cây Hùng Phi, nhưng tên tuổi của ta cũng sẽ theo đó mà tăng mạnh. Tỷ nghĩ mà xem, nếu một người ở nơi khác vào Trường An, thấy dân chúng hiện tại đều dùng loại cây kỳ quái này, họ có thể sẽ bước tới hỏi thăm, câu đầu tiên chắc chắn sẽ là hỏi đây là loại cây gì? Tỷ thấy sẽ trả lời thế nào?"

Lưu Nga nói: "Nếu đã gọi là cây Hùng Phi, vậy thì ta chắc chắn sẽ trả lời là cây Hùng Phi rồi."

Hàn Nghệ lại nói: "Vậy đối phương nghe xong rồi, chắc chắn sẽ lại hỏi, Hùng Phi là ai?"

Lưu Nga suy nghĩ một hồi, nói: "Ta nghĩ ta sẽ nói, hần là nhân vật hư cấu!"

"Vậy đối phương chắc chắn sẽ hỏi tiếp, tại sao lại là "Hần là"? Xin chỉ giáo cho."

"Thì ta sẽ nói Hùng Phi này chính là nhân vật chính trong vở kịch 《 Bạch Sắc Sinh Tử luyện 》."

Hàn Nghệ nói: "Nếu người đó không biết tới kịch nói, chắc chắn sẽ lại hỏi, kịch nói này là cái gì? Như vậy tỷ chắc chắn sẽ giới thiệu kịch nói này cho đối phương nghe, trong đó chắc chắn sẽ nói tới cả Phụng Phi Lâu. Sau khi đối phương nghe xong, chắc chắn sẽ hiểu ra chiếc cây này không phải do Hùng Phi sáng tạo, mà là người khác. Như vậy khẳng định sẽ tiếp tục hỏi, thế rồi người ta chắc chắn sẽ nói ra tên của ta. Cứ như vậy, Hàn Nghệ, Phụng Phi Lâu, kịch nói và những từ ngữ liên quan tới 《 Bạch Sắc Sinh Tử luyện 》đều sẽ xuất hiện, đây mới là sự tuyên truyền lớn nhất."

Mà ba thứ này liên kết với nhau vốn chính là một câu chuyện hoàn chỉnh. Chữ chỉ riêng mỗi thứ sẽ rất dễ khiến cho người ta quên lãng, còn một câu chuyện kinh điển thì sẽ có thể lưu danh muôn đời, lưu truyền nghìn năm. Ta cần chính là khi mọi người vừa nhìn thấy chiếc cây này, trong đầu không phải là hiện lên tên của một người, mà là một chuyện xưa phía sau nó. Ta muốn trước khi triều đình tung ra loại cây này, đi định danh cho nó là cây Hùng Phi."

Lưu Nga, Trà Ngũ nghe mà tròn mắt há hốc mồm, họ trăm lần không ngờ tới, phía sau một cái tên lại có nhiều học vấn đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Không Tử tái sinh

Gió xuân phát qua, vạn vật đâm chồi, khắp nơi là cảnh tượng bừng bừng sức sống.

Trên một cánh đồng ở vùng ngoại ô phía Nam, cánh đồng lúa non xanh mơn mơn trở lại, mênh mông bát ngát, phảng phất như từng cuộn sóng màu xanh, vô cùng mê người.

Không ít nông dân khom người làm việc trên đồng ruộng, vất vả cần cù lao động, có lẽ họ mới là cảnh sắc mùa xuân mê đắm lòng người nhất.

Tuy nhiên, hôm nay trên cánh đồng này, ngoài nông dân ra, còn không ít nhân sĩ vốn không có khả năng xuất hiện ở đây, chỉ thấy một hàng họ vệ đứng bên bờ ruộng, xếp hàng chỉnh tề. Phía trước bọn họ là vài ba người đang đứng, mỗi người đều mặc áo bào cổ tròn, họ rướn cổ lên nhìn về từng thửa

ruộng phía trước, lại thấy trong ruộng có một anh nông dân đang điều khiển một con trâu cày ruộng.

Anh nông dân cày ruộng trên đồng, điều này rất bình thường, nhưng bọn họ lại nhìn vô cùng chăm chú, trong ánh mắt còn lộ ra vẻ chờ mong.

Không chỉ như vậy, mấy người nông dân xung quanh anh cũng dừng tay, ngơ ngác nhìn qua.

Hồi lâu sau, anh nông dân đó bước từ dưới ruộng lên.

Chỉ thấy một người tiến lên dò hỏi: "Thế nào?"

Người này đúng là Chữ Toại Lương, ông ta là người tính tình nóng vội, nếu không phải hôm qua lúc ra khỏi Phụng Phi Lâu thì đã chạng vạng tối, thì hôm qua ông ta đã tới đây rồi. Thế nên sáng sớm hôm nay đã không nhìn được bắt đầu thử nghiệm chiếc cày này rồi.

Anh nông dân đó khom người hành lễ nói: "Bẩm Hữu Phó Xạ, loại cày này quả thực là rất thuận tiện, linh hoạt, đặc biệt là lúc rẽ cày cảm nhận được chỗ tốt của loại cày này. Nếu dùng loại cày này, cày ruộng sẽ nhanh hơn loại cày cũ rất nhiều. Hơn nữa, cũng tiết kiệm sức kéo hơn loại cày cũ rất nhiều."

Một vị quan bên cạnh Chữ Toại Lương liền bước tới nói: "Phó Xạ, ngài nhìn bên đó xem." Ngón tay gã chỉ về hướng bên trái.

Chữ Toại Lương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bên đó cũng có hai người đang điều khiển hai con trâu kéo cái cày nặng nề cày ruộng. Hai miếng đất có kích thước tương đương, hai bên cùng một lúc xuống ruộng, nhưng bên này đã cày xong rồi, còn bên đó thì mới chỉ cày được có một nửa. Mà lại còn phải bỏ ra nhân lực, sức kéo gấp đôi.

Chữ Toại Lương xem xong không kìm nổi vui sướng mà phá lên cười.

Quan viên đứng xung quanh cũng lộ ra vẻ vui mừng.

...

Phụng Phi Lâu!

"Tiểu Nghệ ca, Tiểu Nghệ ca."

Trà Ngũ bước nhanh vào trong viện, miệng vẫn liên tục gọi.

"Chuyện gì thế?"

Hàn Nghệ từ trong phòng bước ra.

Trà Ngũ tới trước mặt Hàn Nghệ, nói: "Vừa rồi có tin gửi tới, Hữu Phó Xạ thử nghiệm ở ngoại ô thành Nam rất thành công."

Hàn Nghệ cười nói: "Thật sao?"

Trà Ngũ nói: "Sai thế nào được, người của chúng ta tận mắt nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn thấy Hữu Phó Xạ vui mừng cười đến tít mắt."

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Rất tốt! Người nhanh cho người đi rải ra tin tức này, nói là chiếc cày này đã thử nghiệm thành công rực rỡ!"

"Vâng."

Chưa tới một ngày, tin tức thử nghiệm loại cày mới này thành công lập tức được truyền đi rộng rãi.

Cho dù là quý tộc hay nông dân, cũng đều vô cùng chú ý tới tin tức này. Bởi vì quý tộc có rất nhiều ruộng đất, việc cải cách nông cụ này đối với bọn họ mà nói, là vô cùng quan trọng.

Không ít người đã tranh nhau tới Phụng Phi Lâu hỏi thăm.

Phụng Phi Lâu cũng đã đi trước triều đình một bước, rải ra đưa tin, không chỉ muốn tặng cho những bách tính bản hàn đó một trăm chiếc "Cày Hùng Phi", hơn nữa còn công bố bản vẽ "Cày Hùng Phi".

Mà trong kịch bản ngày hôm đó, cũng đã định danh loại cày mới này tên là "Cày Hùng Phi" luôn.

Bởi vì hình tượng của Hùng Phi đã thâm nhập lòng người, mọi người cũng vui vẻ tiếp nhận cái tên này. Nếu dùng tên của Hàn Nghệ để đặt, phỏng chừng sẽ có rất nhiều người không tiếp thu, dù sao thì xem kịch thì xem kịch, nhưng vẫn có rất nhiều người nhìn Hàn Nghệ không vừa mắt.

Tin tức này vừa được truyền ra, tức khắc chấn động trong và ngoài thành.

Có người nói Hàn Nghệ ngốc, không biết lợi dụng loại cày này để kiếm tiền. Cũng có người nói Hàn Nghệ có tấm lòng nhân hậu, so với những gia tộc truyền nội bất truyền ngoại đó thì tốt hơn nhiều.

Nhưng mặc kệ thế nào, Phụng Phi Lâu cũng đã lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của toàn thành, dường như tất cả mọi người đều chờ đợi việc công bố bản vẽ của Phụng Phi Lâu.

Nhưng mà, chỉ bằng vào loại cây mới này, 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》 cũng đã nhanh chóng truyền bá với tốc độ kinh người, nhanh chóng phát tán ra các khu vực xung quanh. Hơn nữa địa vị trong lòng mọi người cũng đã lặng yên có sự thay đổi rồi.

Trước đây kịch nói trong mắt mọi người, đơn giản chỉ là một hạng mục tiêu khiển, không phải là chính đạo.

Nhưng giờ đã khác rồi, trong kịch nói của người ta còn hàm chứa trí tuệ về thiên hạ thương sinh. Ai còn dám nói nó thấp kém, ai còn dám nói hèn Bắc là nơi bán thiu.

Hiện tại, bậc trưởng bối nếu còn ngăn cản con cái nhà mình đi xem kịch, vậy đều không ngoại lệ, đều bị dùng loại cây mới này để thuyết phục.

Bắt đầu từ giờ khắc này, địa vị của 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》 là không thể lay động.

Về phần 《 Tài tử giai nhân 》 của Hoa Nguyệt Lâu quả thực là quá bi thương, quá tội nghiệp, là lá xanh thuần túy. Bởi vì trên đời này hiện tại chỉ có hai vở kịch nói, cho nên chỉ có thể lấy hai cái này ra so sánh với nhau, nhưng vừa so ra, thì 《 Tài tử giai nhân 》 liền thành trò cười rồi.

Có điều Tào Tú cũng thông minh, biết hoàn toàn không thể so được, đừng nói là 《 Bạch Sắc Sinh Từ luyện 》， cho dù là tiểu phẩm thì ả cũng không thể bì kịp. Tên tuổi của Hùng Đệ, Hoa Tử bây giờ đã không kém so với tứ đại hoa khôi. Đi trên đường, không ít người đi đường cũng đã chủ động chào hỏi họ. Hùng Đệ chỉ cần một động tác tùy ý thông thường, cũng đã có thể khiến cho mọi người bật cười. Cho nên, ả đã để 《 Tài tử giai nhân 》 diễn vào buổi tối. Bởi vì buổi tối Phụng Phi Lâu không kinh doanh, như vậy sẽ làm phong phú hơn lĩnh vực giải trí của Hoa Nguyệt Lâu.

Đây là biểu hiện của việc nhận thua. Nhưng cũng là một cách làm sáng suốt.

Ngày thứ ba thử nghiệm thành công, Hàn Nghệ tuyên bố hôm nay dừng diễn. Mà lý do dừng diễn khiến cho khách nhân cũng không thể phản bác lại được. Bởi vì Phụng Phi Lâu hôm nay phải ra ngoại ô tặng cây Hùng Phi, hơn nữa còn công bố bản vẽ cây Hùng Phi.

Mà địa điểm tặng thì chọn ở ngoại ô phía bắc thành Trường An.

Chỉ thấy trên khoảng đất trống bên cạnh cánh đồng, dòng người chen chúc xô đẩy, nhộn nhịp ồn ào.

Một bức tranh chữ viết trên tấm vải trắng được thả xuống từ trên cây gậy trúc cao hai trượng, phía trên viết mấy chữ màu chột như "Phụng Phi Lâu", "Kính Tặng", "Cây Hùng Phi".

Tiếc là nông dân hiện tại đều không biết chữ, hiệu quả tuyên truyền cũng không được như dự tính của Hàn Nghệ.

Cũng may còn có sự tuyên truyền của hai ngày nay, cho nên không ít bá tánh xung quanh cũng nghe tiếng mà tới.

Đối tượng đưa tặng lần này chủ yếu là những nông dân bản cùng, nhưng không phải là nô lệ thuộc địa chủ, là người dân bình thường. Bởi vì nếu là nô lệ của địa chủ, người có trang bị cho họ tốt hơn, đó cũng chỉ giúp địa chủ kiếm tiền, không liên quan gì tới họ.

Mặc dù Trường An là kinh đô, nhưng người nghèo chắc chắn không chỉ có trăm người, chỉ có thể đến trước lấy trước, rất nhanh một trăm chiếc cây Hùng Phi đã được tặng hết. Bá tánh được tặng cây Hùng Phi, ai nấy đều nước mắt lưng tròng, liên tục nói lời cảm ơn với Hàn Nghệ. Tựa hồ Đường triều từ xưa tới giờ, còn chưa bao giờ có người chủ động tặng nông cụ cho người khác.

Nhưng mà những người vẫn chưa được nhận không khỏi thất vọng, có người buồn rầu tới phát khóc.

Hàn Nghệ đích thân bước ra. Nói mọi người không nên nóng vội, sau đó liền công bố bản vẽ.

Chỉ thấy có hai người cùng nâng lên một tấm gỗ rất lớn, phía trên là bản vẽ liên quan tới cây Hùng Phi, vô cùng chi tiết.

Hàn Nghệ cầm một cây gậy trúc nhỏ, vừa chỉ lên bản vẽ, vừa giảng giải kỹ xảo chế tác. Bởi vì loại cây Hùng Phi này còn liên quan tới một số kỹ thuật lắp ráp hậu thế, cho nên nếu không thuyết minh rõ ràng, họ có khả năng sẽ nhìn nhưng không hiểu được.

Mà những người nông phu còn lại kia thì ngồi trên đất, chú ý lắng nghe, bao gồm cả những bá tánh đã nhận được cây, cảnh tượng này khiến cho người ta vô cùng cảm động.

Từ xa nhìn lại, nếu không biết nguyên nhân, còn cho rằng là Không Tử tái sinh đó.

Đây có lẽ là lần đầu tiên kể từ thời Xuân Thu, xuất hiện tình huống này.

Điều này cũng khiến cho rất nhiều người qua đường chạy tới xem, số người cứ không ngừng tăng lên.

Không chỉ như vậy, Hàn Nghệ sau khi nói xong, còn để cho thợ thủ công ráp lại một lần ngay tại chỗ. Bởi vì đều là những linh kiện đã được chuẩn bị sẵn rồi, cho nên chỉ cần lắp ráp lên là được.

Sau khi lắp xong, Hàn Nghệ lại cho người đi chuẩn bị trâu kéo, lắp cây Hùng Phi lên, lại lệnh cho một thủ hạ có kinh nghiệm làm nông tới sử dụng cây Hùng Phi xuống ruộng cấy, còn hắn thì ở bên ruộng quan sát cẩn thận, giảng giải về kỹ xảo sử dụng cây Hùng Phi, và một số kiến thức bảo dưỡng nông cụ, chỗ này cũng bao gồm rất nhiều kiến thức tiên tiến.

Những nông phu này nghe xong cũng được lợi không ít, trong lòng cảm kích vô cùng.

Bận rộn rộn rịp, bất giác một ngày đã sắp trôi qua, cũng đã tới lúc những người rông dân này rời đi. Hàn Nghệ còn tặng cho mỗi thôn xóm một bản vẽ. Mặc dù hơn phân nửa nông phu đều không lĩnh hội được, nhưng lúc rời đi, đều rung rung nước mắt.

Phảng phất như từ trước tới giờ chưa có ai đối xử tốt với họ như vậy.

Không!

Trên thực tế đúng là chưa từng có người tốt với họ như vậy.

"Ai u! Một quá! Khốn nạn, sao Đường triều này không có massage nhi, đám Hoa Nguyệt Lâu làm quá không chuyên nghiệp."

Hàn Nghệ vừa lắc đầu vừa không khỏi oán hận nói.

"Cái gì là mát xa?"

Bỗng nghe thấy giọng nói từ bên cạnh, chỉ thấy ba người Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo, Trương Tôn Diên đang bước tới.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Ba vị công tử, sao các ngài lại tới đây?"

Trịnh Thiện Hành bật cười ha hả nói: "Ba người chúng ta ngay từ sáng sớm đã tới rồi, chỉ là ngài vẫn luôn bận rộn, cho nên chúng ta cũng không có muốn quấy rầy ngài."

Wang Huan Dao nói: "Việc làm hôm nay của Hàn tiểu ca, thật sự khiến người người khâm phục."

Hàn Nghệ khiêm tốn nói: "Hai vị chê cười rồi, ta cũng không phải là đơn thuần làm việc thiện, điều này kỳ thực cũng là đang giúp Phụng Phi Lâu chúng ta tuyên truyền."

Chút thủ đoạn nhỏ này, làm sao có thể qua mắt ba người bọn họ, còn không bằng nói thẳng ra.

Trịnh Thiện Hành bật cười ha hả nói: "Người ta làm việc thiện, dù có nguyên nhân bên trong, nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra. Ngài thì ngược lại, chúng ta còn chưa có hỏi tới, ngài đã nói hết ra rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Chuyện này có gì đâu mà giấu, mọi người cùng có lợi thôi."

Trương Tôn Diên bỗng lên tiếng nói: "Nhưng hành động này của ngài quả thực là rất đáng quý. Nếu là thương nhân khác, nhất định sẽ kiếm lời từ việc này. Kỳ thực ngài chỉ cần tặng cây Hùng Phi là được, vì sao lại công bố cả bản vẽ?"

Hàn Nghệ cười nói: "Thứ này không khó làm, nếu bán thì nhiều lắm cũng chỉ bán được một lần, kiếm cũng chẳng được bao tiền."

Nói tới đây, hắn bỗng dừng lại một lát, sau đó nói tiếp: "Hơn nữa, cá thân ta cho rằng, buôn bán thì có thể làm như thế, nhưng duy chỉ có ở phương diện canh nông thì không thể làm như vậy."

Trương Tôn Diên nói: "Đây là vì sao?"

Hàn Nghệ nói: "Có câu cửa miệng, đốt rừng làm ruộng, tát ao bắt cá. Chúng ta đều là vì muốn có miếng cơm ăn, nếu để các nông dân chết đói, ai sẽ đi trồng lương thực cho chúng ta ăn no? Ta cho rằng hết thảy kỹ thuật liên quan tới canh nông đều nên sớm phổ cập, quyết không thể dùng nó kiếm lời. Chỉ có nông dân giàu có, cuộc sống của chúng ta mới có thể càng ngày càng tốt đẹp hơn. Bọn họ chính là căn cơ của chúng ta, đồng dạng cũng là gốc rễ của Đại Đường. Chúng ta nên tận tâm tận lực gìn giữ cái căn cơ này."

Trương Tôn Diên nghe vậy nhẹ gật đầu. Còn Vương Huyền Đạo, Trịnh Thiện Hành thì mặt lộ rõ vẻ hồ thẹn.

"Lời này của Hàn tiểu ca quả thực khiến cho ta xấu hổ nha."

Trịnh Thiện Hành không khỏi cảm khái nói.

Gia tộc bọn họ đều là làm như vậy, giấu kín kỹ thuật nhà mình, tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Mô hình dây chuyền sản xuất

Động tác của Phụng Phi Lâu thật sự là quá nhanh, nhanh tới mức khiến cho triều đình cũng không kịp phản ứng.

Không còn cách nào khác, triều đình cũng chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền, áp dụng cái tên "Cây Hùng Phi" cho loại cây mới. Cho dù bọn họ có muốn lấy cái tên khác, chỉ sợ bách tính cũng không thèm để ý tới họ.

Bởi vì cái tên "Cây Hùng Phi" cũng đã đi sâu vào lòng người rồi.

Cùng với sự xuất hiện của "Cây Hùng Phi", danh tiếng của Phụng Phi Lâu theo nước lên thì thuyền lên. Đương nhiên, Hàn Nghệ cũng trở thành một đại danh nhân, trải qua một phen truyền thụ ngày hôm đó, Hàn Nghệ đã nhận được sự tôn trọng của rất nhiều bá tánh.

Hiện giờ chỉ cần vừa nghe tới Phụng Phi Lâu, thì ai cũng giơ ngón tay cái lên. Nên nhớ Phụng Phi Lâu xuất thân là từ thanh lâu, đây có lẽ là có chuyện từ xưa tới nay mới thấy.

Về mặt danh vọng, Phụng Phi Lâu cũng đã thành công đè bẹp Hoa Nguyệt Lâu, nhưng ở phương diện tài chính, cả hai vẫn có sự chênh lệch quá lớn.

Kỳ thực làm kinh doanh lâu như vậy, Hàn Nghệ cơ hồ đều lỗ vốn, số tiền kiếm được thì càng không đáng nói tới. Thế nhưng hần một chút cũng không để bụng, so với việc kiếm tiền, thanh danh mới là điều hần xem trọng nhất. Đương nhiên, hần cũng không phải muốn làm Không Tử, thủ đoạn hiện tại hần đang dùng, đơn giản chính là tích lũy cho bước phát triển tiếp theo. Chỉ chỉ bằng vào danh tiếng hiện tại của Phụng Phi Lâu, muốn kiếm tiền thì thật quá đơn giản, vấn đề là phải xem hần làm sao kiếm khoản tiền này.

Nhưng mà sự quật khởi của Phụng Phi Lâu cũng khiến cho hẻm Trung và hẻm Nam cảm thấy khủng hoảng. Thế công lần này của Hàn Nghệ còn hung mãnh hơn nhiều so với lần trước.

Trước đây dù nói thế nào, Phụng Phi Lâu của hần cũng chỉ là một nơi vui chơi giải trí, nói cho cùng cũng chỉ là một thanh lâu. Nhưng hiện giờ địa vị của Phụng Phi Lâu trong lòng mọi người đã lặng yên có sự thay đổi rồi. Nó không chỉ có thể mang lại niềm vui cho người ta, mà còn có thể giáo dục con người. Cổ nhân vốn rất tôn trọng người làm thầy, không còn ai dám đánh đồng Phụng Phi Lâu với Hoa Nguyệt Lâu nữa.

So ra, hẻm Trung, hẻm Nam ngược lại đã trở thành nơi dơ bẩn rồi.

Đây quả thật là một sự nghịch chuyển lớn.

Hàn Nghệ cũng đã thực hiện được hứa hẹn của hần. Dem thanh danh thú vị quốc của hẻm Bắc trước kia quét sạch một đi không trở lại.

Hoa Nguyệt Lâu!

"Phụng Sứ, ngài quả nhiên là đoán không sai, tất cả những chuyện này tám chín phần mười đều là Hàn Nghệ âm thầm thao túng."

Tào Tú trên mặt đầy vẻ oán hận, từ lúc ả làm kinh doanh tới nay, vẫn luôn xuôi chèo mát mái. Bình Khang Lý này là do một tay ả xây dựng nên. Từ trước tới nay chưa ai dám chọc vào ả cả. Phải biết rằng ngày ấy khi Hàn Nghệ tới Hoa Nguyệt Lâu, ả còn chưa có nghĩ tới hết thảy những chuyện này đều là do Hàn Nghệ làm. Dù sao cũng chẳng ai ngờ, Hàn Nghệ lại dùng chiêu số giết địch một ngàn, tự tàn tám trăm này.

Mà nữ nhân đội mũ đen có rèm che mặt đứng trước mặt Tào Tú thì bỗng bật cười, nói: "Chuyện này nói lên hần không những tài cao, mà gan cũng lớn, chiêu này không phải ai cũng dám dùng. Nếu không cẩn thận, có khả năng sẽ vác đá đập vào chân mình."

Tào Tú cũng đồng tình với lời này. Nói cho cùng, Hàn Nghệ cũng đã tạo ra "Cây Hùng Phi", đây là chuyện thậm chí có thể được lưu vào sử sách đấy. Hiện giờ ả rốt cuộc đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi, neho mắt nói: "Phụng Sứ, nếu cứ mặc kệ Phụng Phi Lâu tiếp tục phát triển như vậy, sẽ vô cùng bất lợi với chúng ta."

Nữ nhân được gọi là Phụng Sứ này nói: "Vậy người định làm thế nào?"

Tào Tú đảo đảo tròn mắt, nói: "Nếu chủ thượng đồng ý, tự ta sẽ có cách đối phó Phụng Phi Lâu."

Về điểm này, ả vô cùng tự tin, làm ngoài sáng chắc chắn là không được, nhưng nếu giờ thủ đoạn sau lưng, thì đó chính là sở trường của ả, dù sao thì cũng là người từ trong cung đi ra mà.

Phụng Sứ nói: "Trước mắt, có lẽ chủ thượng sẽ không đồng ý đâu."

Tào Tú nói: "Lẽ nào chủ thượng vẫn còn muốn mời chào Hàn Nghệ?"

"Chuyện này người chờ quản."

Phụng Sứ bỗng dừng lại một hồi, rồi nói tiếp: "Có điều người cứ yên tâm đi, Hàn Nghệ không có khả năng uy hiếp tới địa vị của người."

Tào Tú nghi hoặc nói: "Xin Phụng Sứ chỉ giáo cho?"

Phụng Sứ thân nhiên nói: "Bởi vì chênh lệch giữa người và hán quá lớn."

...

Một ngày nọ, Hàn Nghệ đi tới vùng ngoại ô phía nam thành Trường An. Lần này hán tới đây không phải là vì làm từ thiện, mà là vì hôm qua hán đã hẹn với Trịnh Thiện Hành gặp nhau ở chỗ này.

Mặc dù trong mấy ngày qua, hán đã mệt như sắp hết thời mẫn kinh, nhưng không còn cách nào khác, nếu hán còn không tới, Trịnh Thiện Hành phỏng chừng sẽ bạo tẩu.

Hiện giờ Phụng Phi Lâu phát triển mạnh mẽ như vậy, nhưng cửa hàng quần áo của Trịnh Thiện Hành thì chẳng có chút khởi sắc nào. Người bảo hán có thể không nóng nảy sao?

"Hán tiểu ca, cuối cùng người cũng đã tới rồi, ta chỉ sợ người không chịu tới đó."

Trịnh Thiện Hành vừa nhìn thấy Hàn Nghệ không khỏi thở phào một tiếng.

Hàn Nghệ không vui nói: "Trịnh công tử, xưa giờ ta vẫn luôn thủ tín, chưa có thất hứa bao giờ đâu."

Người đương nhiên là không có thất hứa, bởi vì người vẫn toàn qua loa lấy lệ với ta thôi. Trịnh Thiện Hành trầm lâm bẩm một câu, thúc giục nói: "Được rồi, được rồi, chúng ta nhanh đi nào."

Hôm nay bọn họ là muốn tới xưởng sản xuất trang phục xem xem. Bởi vì chế độ phường thị của chính phủ Đường triều quá hồ cha, tất cả mọi thứ liên quan tới buôn bán, đều chịu sự hạn chế nghiêm khắc ở trong thành. Vì vậy Trịnh Thiện Hành đã rất nhanh chóng, lựa chọn đặt xưởng quần áo này ở ngoại ô.

Về điểm này, Hàn Nghệ vô cùng tán đồng. Bởi vì xưởng quần áo chỉ là một nơi để sản xuất, không cần trực tiếp đối diện với khách hàng. Người đặt xưởng quần áo ở trong thành, chi phí quá cao, quả thực là không có lời. Chỉ có mặt tiền cửa hàng mới cần phải đặt ở trong thành.

Tổn khoảng nửa canh giờ, họ đi tới một bờ sông, chỉ thấy bên sông có một đại viện lớn, hoàn cảnh xung quanh vô cùng thanh u, từ bên ngoài nhìn vào, vô cùng khí phái. Phòng ốc của thời Đường cũng không có sự khác biệt gì lớn, theo đuổi chính là trường phái to lớn khí phái, nhưng tựa hồ có chút cũ kỹ rồi.

Theo như lời của Trịnh Thiện Hành, nơi này vốn là tài sản của Nguyên gia, về sau người của Nguyên gia đều chuyển qua sống ở bên trong lâm viên, đại viện này liền bỏ không. Gần đây gần đã mua lại của Nguyên Liệt Hồ.

Hàn Nghệ gật đầu nói: "Cũ thì đúng là cũ chút, nhưng vị trí địa lý thì không tệ."

Vị trí địa lý mà hán nói đơn giản chỉ là bên cạnh con sông, xưởng quần áo sợ nhất là bị cháy, gần nước đương nhiên là tốt hơn rồi.

Đi vào bên trong, Hàn Nghệ quan sát xung quanh, cũng không thấy sự khác biệt gì với đại viện bình thường. Tổng cộng có tám gian phòng, ba lớn năm nhỏ. Mặc dù đều đã được quét dọn sạch sẽ, nhưng chỉ có một số bộ bàn ghế đặt ở bên trong, buồn bực nói: "Trịnh công tử, người không phải nói đã trang hoàng xong rồi sao?"

Trịnh Thiện Hành gật đầu nói: "Đúng vậy! Đây chẳng phải là đã quét dọn sạch sẽ rồi sao? Hơn nữa, ta còn sai người sửa chữa một phen. Người không phải là muốn trang hoàng cái xưởng quần áo nào hoành tráng hơn nữa đó chứ?"

"Không!"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Ta không phải nói là phải trang hoàng tráng lệ, nhưng...nhưng chí ít cũng phải giống với một xưởng quần áo chứ!"

Trịnh Thiện Hành nói: "Xưởng quần áo này không phải là để làm quần áo sao? Chờ vải và người tới chẳng phải là thành một xưởng sản xuất quần áo rồi à?"

Hàn Nghệ gãi gãi đầu, cười nói: "Trịnh công tử, quả thật là người quân tử."

Trịnh Thiện Hành nói: "Là sao?"

"Quân tử không nói dối." Hàn Nghệ lại nói.

Trịnh Thiện Hành chẳng hiểu ra sao cả.

Hàn Nghệ bật cười ha hả nói: "Nhớ hôm đó ta có nói rất kính nể vì Trịnh công tử có thể làm mua bán lớn như vậy. Trịnh công tử đáp rằng sở dĩ có thể làm được lớn như vậy, là vì đại đa số mọi người đều không làm được buôn bán. Khi đó ta quả thực không tin, nhưng bây giờ thì tin rồi. Trịnh công tử quả thực không phải là đang khiêm tốn."

Trịnh Thiện Hành nghe vậy đỏ bừng cả mặt, không nói lời nào nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ bật cười ha hả nói: "Đùa thôi, đùa thôi, ngươi chớ có để ý."

Trịnh Thiện Hành nói: "Ý của ngươi là...là, thế này không được sao?"

Hàn Nghệ nói: "Ngươi muốn nghe lời nói thật hay là lời nói dối?"

Trịnh Thiện Hành chần chờ một lát, nói: "Trước tiên nghe lời nói dối đi."

"Humm?"

Hàn Nghệ sừng sốt, liền cười nói: "Lời nói dối chính là, đây không thể nghi ngờ là xưởng quần áo tệ nhất."

Trịnh Thiện Hành sắc mặt cứng đờ, trầm nghĩ, lời nói dối mà đã là tệ nhất, thì còn có lời gì tệ hơn nữa sao, bèn hỏi tiếp: "Lời thật thì sao?"

Hàn Nghệ nói: "Lời thật chính là, không có tệ nhất, chỉ có càng tệ hơn."

"!"

Trịnh Thiện Hành cầm nín nhìn Hàn Nghệ.

Thôi, bỏ, hẳn chỉ là một tài tử, không phải là một thương nhân, không thể yêu cầu quá hà khắc. Hàn Nghệ mỉm cười, nói: "Như vậy đi, chúng ta đi ra ngoài, vừa đi vừa nói. Ta mà còn nhìn cái xưởng quần áo này thì thực sự không còn tâm tình để nói chuyện. À, ta thấy phong cảnh gần đây cũng khá đẹp đây."

"Được được được, tùy ngươi đi."

Hai người đi ra khỏi căn nhà này, dọc theo bờ sông chậm rãi bước đi.

"Phong cảnh ở đây quả thực không tồi, lấy chỗ này làm xưởng may quần áo quả thực có chút lãng phí."

Hàn Nghệ nhìn đông nhìn tây, gật đầu khen ngợi.

Trịnh Thiện Hành buồn bực nói: "Hàn tiểu ca à, nếu ngươi thích, lúc nào cũng có thể tới ngắm mà. Ngươi trước tiên hãy nói xem xưởng quần áo đó của ta không ổn ở chỗ nào đi?"

Có gì không ổn à? Ta ngược lại còn muốn hỏi ngươi chỗ nào không ổn đó? Thôi, bỏ, vẫn là bớt dả kích già đi, dù sao già cũng là quý tộc, ta thì không phải. Hàn Nghệ trầm ngâm hồi lâu, nói: "Trịnh công tử, hiện tại làm quần áo, trước tiên là phải đo người chọn vải, sau đó là cắt vải, cuối cùng là may, có đúng không?"

Trịnh Thiện Hành gật đầu.

"Nhưng tất cả việc này đều là một người làm."

"Việc này có vấn đề gì sao? May vá thì đương nhiên làm thế rồi."

Hàn Nghệ cười nói: "Vấn đề rất lớn đấy, chúng ta không phải là may quần áo cho một người cụ thể nào, mà là làm cho tất cả bách tính. Không thể có chuyện một người tới mua quần áo, thì chúng ta phải lấy số đo của họ. Nếu như vậy, chúng ta có thuê bao nhiêu người cũng không đủ."

Trịnh Thiện Hành nhũn mày trầm ngâm giây lát, gật đầu nói: "Đây quả thật là một vấn đề. Hiện giờ bên ngoài bán quần áo cũng đều là bán lẻ tẻ, bọn họ cũng chỉ là dựa theo kích thước của người bình thường mà làm. Nếu khách tới mua quần áo không thể mặc vừa thì cũng không còn cách nào khác."

Hàn Nghệ nói: "Chính thế, khách muốn mua, ngươi lại không bán được. Trên đời này còn có khoản mua bán nào đau lòng hơn thế này không? Nếu chúng ta không giải quyết được vấn đề này, quần áo của chúng ta căn bản không thể nào thịnh hành được. Chúng ta cần phải định ra vài kích cỡ, mà mấy kích cỡ này chỉ ít phải bao hàm chín thành bách tính."

Trịnh Thiện Hành nói: "Nhưng làm thế nào định ra?"

Hàn Nghệ nói: "Khảo sát lấy mẫu, chúng ta có thể cho người tùy tiện tìm mấy trăm bách tính để tiến hành đo lường, sau đó căn cứ vào những kết quả đo này định ra vài kích cỡ thông dụng. Sau đó chúng ta sẽ lại căn cứ vào mấy kích thước thông dụng này để định ra kích cỡ quần áo."

"Khảo sát lấy mẫu!" Trịnh Thiện Hành thoáng suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cách này hay đấy, hơn nữa cũng không phải quá khó để làm."

Trong nhà đám Trường An Thất Tử bọn họ nó có nô tỳ nhiều lắm, hơn nữa họ còn quen biết nhiều con cháu quý tộc như vậy. Đây chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải ra ngoài tìm người đo.

Hàn Nghệ cũng hiểu, điều này đối với già mà nói, căn bản không tính là chuyện to tát gì, liền nói tiếp: "Tiếp đến, chính là mô hình sản xuất. Nếu một bộ

quần áo từ đầu đến cuối đều là một người làm, đó gọi là làm nghệ thuật. Mà đám nghệ thuật gia phần lớn đều nghèo chết đi được. Cái này so với việc kinh doanh giống như là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, kinh doanh yêu cầu hiệu suất. Chúng ta cần phải tiếp thu ý kiến quần chúng, phát huy hết khả năng của mỗi người."

Trịnh Thiện Hành nghe vậy cái hiểu cái không, nói: "Vậy chúng ta nên làm thế nào?"

"Mô hình dây chuyền sản xuất."

Hàn Nghệ nói: "Chia quá trình làm một bộ quần áo ra, thiết kế ra thiết kế, chọn vải ra chọn vải, cắt ra cắt, may ra may. Hoặc chi tiết hơn một chút, làm tay áo là làm tay áo, may vạt áo trước là may vạt áo trước. Mục đích của mô hình này chính là để nâng cao sản lượng. Nếu một người làm một bộ quần áo cần 7 ngày, 7 người làm 7 ngày nhiều lắm cũng chỉ có thể làm được 7 bộ."

Nếu là với mô hình dây chuyền sản xuất, 7 người làm một bộ quần áo có khả năng chỉ cần nửa ngày, thậm chí không cần tới nửa ngày. Bởi vì nếu là một người làm, giữa quá trình sẽ xuất hiện rất nhiều thời gian trống. Đó là một loại lãng phí, cho nên dưới tình huống nhân lực tương đương, thời gian tương đương, sản lượng của chúng ta có thể đề cao gấp đôi. Đương nhiên, ta chỉ là đang ví dụ so sánh, thực tế thậm chí có khả năng đề cao gấp chục lần cũng không chừng."

Trịnh Thiện Hành không phải kẻ ngu, ngược lại đầu óc gã rất thông minh, rất nhanh đã lĩnh hội được diệu dụng trong đó. Trong mắt lóe lên tia sáng khác thường, nhìn chằm chằm Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ có chút hoảng sợ nói: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Trong lòng lại nghĩ, nơi này là hoang sơn dã lĩnh, một nam nhân lại nhìn đắm đuối một nam nhân khác, đó là chuyện khủng bố cỡ nào chứ?

Trịnh Thiện Hành ngậy người ra, kích động vỗ tay nói: "Tuyệt! Tuyệt vời! Mô hình dây chuyền sản xuất này của ngươi quả thực là quá tuyệt vời!"

Chỉ cần ngươi đừng nói là ta tuyệt vời là được rồi. Hàn Nghệ ngượng ngừng cười nói: "Ngươi thích là được rồi."

Trịnh Thiện Hành bỗng vẻ mặt đầy nghi hoặc nói: "Nhưng đây vẫn là chuyện liên quan tới nhân lực, đâu có liên quan gì tới xưởng may này."

Hàn Nghệ cười nói: "Liên quan rất lớn. Nếu áp dụng mô hình này, như vậy xưởng may quần áo chắc chắn sẽ không thể làm như vậy. Chúng ta cần áp dụng mô hình này theo khu vực. Dệt vải cần phải có khu dệt vải riêng. Nói ngắn gọn, chính là nguyên chỗ đó đều là dệt vải. Tương tự như vậy, cắt may cũng phải có khu cắt may, nhuộm cũng phải có chỗ để nhuộm. Đó mới là một xưởng may chân chính, chứ không phải chỉ là đặt mấy cái bàn mấy cái ghế vào phòng, rồi làm toàn bộ quá trình trong đó."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Đo người mà làm

Đạo lý thì thông suốt rồi.

Trịnh Thiện Hành vừa nghe đã hiểu, tâm tình vô cùng kích động. Bởi vì trình độ kinh doanh của gã đã đạt tới bình cảnh rồi. Đây cũng là lý do vì sao việc kinh doanh của gã trong hai năm qua vẫn luôn không có sự đột phá. Nhưng buổi nói chuyện với Hàn Nghệ hôm nay khiến cho trong lòng gã như bừng sáng. Hóa ra kinh doanh còn có thể làm như vậy, liền nói: "Nói rất có lý, nói rất có lý."

Sau đó lại nói tiếp: "Hàn tiểu ca, sao ngươi lại nghĩ ra được biện pháp tốt như vậy?"

Hàn Nghệ thờ dài nói: "Ta hiện giờ đang nuôi hơn trăm người, hơn nữa mỗi tháng đều phải trả tiền công cho họ. Không giấu gì ngươi, ta bây giờ ngay cả ngủ cũng phải nghĩ cách để kiếm tiền. Hiện giờ xưởng mộc kia của ta chính là làm như vậy. Nếu ngươi muốn học... à thôi, trước mắt còn không tiện. Cái này kỳ thật cũng không cần học, tự ta sẽ an bài, dù sao ta cũng không muốn thua một nửa Phụng Phi Lâu cho ngươi. Ha ha, ngươi cũng biết giá trị hiện giờ của Phụng Phi Lâu của ta mà."

Trịnh Thiện Hành quả thực vô cùng hâm mộ. Bọn họ đã làm kinh doanh mấy năm rồi, nhưng Hàn Nghệ người ta chỉ cần làm mấy tháng gần đây, vậy mà đã có thể hô mưa gọi gió. Quả là người so với người, thật muốn tức chết người mà.

Hàn Nghệ bỗng nhiên hỏi: "Đúng rồi, người của ngươi tuyển thế nào rồi?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Đều đã tìm xong."

"Sao nhanh thế?"

"Cái này mà tính là nhanh gì? Hiện tại phụ nữ ở nhà dệt vải một năm kiếm được bao tiền chứ? Ngươi đưa ra chế độ thuê người, ba tháng họ cũng đã

kiếm bằng một năm trước đây, dù có muốn nhiều người hơn nữa cũng có thể tuyển được."

Cái này cũng đúng, Hàn Nghệ gật đầu.

Trịnh Thiện Hành nói: "Bây giờ người cũng đã tìm đủ rồi, cái xưởng này ta cũng sẽ nhanh chóng tìm người bố trí, người định khi nào thì bắt đầu?"

Hàn Nghệ ngược ngung nói: "Trịnh công tử, người gấp cái gì chứ, người còn trẻ như vậy, còn có nhiều thời gian kiếm tiền mà."

Trịnh Thiện Hành nói: "Cái này thật ra không phải là ta gấp kiếm tiền, chỉ là Phụng Phi Lâu của người thành công như vậy, khiến cho ta vô cùng kỳ vọng."

Hàn Nghệ tỏ vẻ hiểu, đây chính là hâm mộ tới ghen tị đó mà, cười ha hả nói: "Người đừng có gấp, mùa hè năm nay chính là lúc chúng ta thành danh."

Trịnh Thiện Hành ồ một tiếng: "Chỉ giáo cho?"

Hàn Nghệ nói: "Ngày đó ta đã nói rồi, ở giai đoạn ban đầu, chúng ta cần sáng tạo thị trường, như vậy khẳng định sẽ không thể kiếm được bao nhiêu tiền, phỏng chừng còn phải bù thêm chút tiền vào. Nhưng cùng là quần áo, đồ mùa hè vải ít hơn, tiết kiệm tiền hơn, đồ mùa đông thì tốn vải nhiều hơn. Nhưng chúng ta không phải là bán vải, mà là bán quần áo, cho nên nếu phải lỗ, thì chắc chắn phải chọn mùa hè. Ráng nổi tiếng vào mùa hè trước, mùa đông sẽ kiếm lại."

Trịnh Thiện Hành gật đầu, nói: "Lời này cũng không sai, nhưng làm thế nào để nổi tiếng? Chẳng lẽ đi tặng quần áo cho bách tính?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Đương nhiên là không được rồi, chúng ta cần phải tạo ra thị trường, mà không phải là làm từ thiện. Cho dù là bán với giá rẻ, thì cũng là bán chứ không phải là cho."

Trịnh Thiện Hành nói: "Vậy làm thế nào để thu hút bách tính tới mua?"

"Đo người mà làm."

"Đo người mà làm?"

Trịnh Thiện Hành sừng sốt, nói: "Nhưng vừa rồi người còn nói, làm như vậy thì không được mà."

Hàn Nghệ cười nói: "Chuyện đo người may đồ này, không phải là đo người may đồ kiểu kia, chúng ta chỉ đặt hàng làm hàng loạt căn cứ theo nghề nghiệp thôi."

"Nghề nghiệp?"

Trịnh Thiện Hành nói.

Hàn Nghệ nói: "Trịnh công tử hẳn cũng đã từng nghe câu chuyện Triệu Vô Linh Vương mặc hồ phục cười ngựa bắn tên rồi nhỉ?"

Trịnh Thiện Hành gật đầu, ần ần đã đoán ra được một ít.

"Đạo lý chính là như vậy."

Hàn Nghệ nói: "Mỗi một ngành nghề đều có đặc tính riêng của nó. Nếu mặc trang phục to rộng của Nho giáo sẽ bất lợi cho việc đánh giặc, vậy có gì người còn phải để cho binh sĩ mặc thanh sam to rộng đi đánh giặc chứ. Đây chẳng phải là lấy tính mạng của binh lính ra để đùa giỡn sao? Nếu khóa thân có thể đánh thắng giặc, thì cứ khóa thân mà đi đánh giặc thôi. Đánh giặc chỉ có một mục đích, chính là đánh thắng, cần làm gì để đánh thắng thì làm cái đó, mà không phải vì lịch sự hay đẹp đẽ."

Đồng dạng, nông dân hằng ngày đều phải làm việc, bọn họ cần là trang phục thực dụng. Đó là lý do vì sao bách tính Đại Đường ta đều thích mặc áo ngắn áo bó. Bởi vì loại trang phục này rất thực dụng, dễ làm việc. Mặc dù áo tay rộng nhìn thì đẹp, nhưng đây là cái đẹp dựa trên tập tính của văn nhân, coi trọng sự phiêu dật, linh hoạt, đẹp mắt, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ nho nhã. Nhưng nông dân họ không cần cái sự nho nhã đó, cái họ cần chính là trông được càng nhiều lương thực.

Đó chính là cơ hội của chúng ta. Chúng ta căn cứ vào đặc tính của mỗi loại ngành nghề mà thiết kế trang phục. Nông phu truy cầu sự thực dụng, nếu chúng ta muốn bán quần áo cho họ, vậy thì chúng ta phải làm quần áo phù hợp với việc canh nông, đẹp hay không chỉ là thứ yếu, quan trọng là phải đơn giản mà thực dụng, đương nhiên cũng không thể quá xấu. Mà phụ nữ quý tộc, thì theo đuổi chính là cái đẹp, chúng ta cần làm ra những bộ quần áo đẹp, phức tạp một chút cũng không sao, còn có các ngành như thợ thủ công, thợ nhuộm, thợ săn, thậm chí là học sinh. Bình thường họ đều làm những việc khác nhau, nói tóm lại, là phải đáp ứng được yêu cầu của mỗi ngành nghề khác nhau, tiện lợi đối với từng nghề một."

Hiện giờ tuy rằng có bán quần áo, nhưng không có chợ quần áo, chỉ có chợ vải. Điều này không có nghĩa là lạc hậu, mà cho thấy xã hội không cần.

Quả thực, người thời này cũng không cần cái thị trường này. Phụ nữ thời này quả thật chẳng khác gì cái bách khoa toàn thư, cái gì cũng biết làm, không có thể tử, thì vẫn luôn có mẫu thân, cần thì họ sẽ làm. Còn mấy tên quý tộc đó, thì có thợ may chuyên nghiệp giúp họ may quần áo rồi.

Nếu Hàn Nghệ muốn tạo ra cái thị trường này, như vậy trước tiên là phải đánh thức nhu cầu của mọi người đối với cái thị trường này.

Mấy loại quần áo cổ quái hiếm lạ ở hậu thế có lẽ sẽ tạo ra được phong trào nhất thời, nhưng không thể kéo dài mãi được. Hàn Nghệ muốn sáng tạo ra thị trường này, thì cần phải có một điểm kiên trì, điểm đó cũng phải cụ thể, dùng nó làm mục tiêu, là cốt lõi của doanh nghiệp. Điều này cũng giống như cây Hùng Phi đó, chúng ta cứ làm ra thứ càng tiện lợi cho mọi người làm việc, vậy sẽ có người tới mua.

Trong dòng sông dài lịch sử, thứ lưu lại cuối cùng, nhất định là thứ thực dụng, tuyệt đối không phải là những thứ hào hoa mà vô dụng.

Lịch sử vô cùng chân thực, nhân loại cũng rất thực tế. Đã có cái tốt hơn, mắc gì chúng ta lại không dùng cái tốt hơn, cuộc đời mà, thứ gì ưu việt thì dùng không thực dụng chắc chắn là bị loại bỏ.

Lịch sử là tấm gương, dù rất giống, nhưng người không thể coi người trong gương mà đối đãi như người thực. Lịch sử là lịch sử. Lịch sử không phải là cuộc sống.

Trịnh Thiện Hành nghe thấy thế trầm ngâm hồi lâu, nói: "Nhưng tiền đề là chúng ta phải làm ra được loại trang phục mà người nói."

Hàn Nghệ nói: "Ta không phải đã nói rồi sao? Trong lòng ta đã có ý tưởng rồi. Đương nhiên, người cũng đừng trông cậy vào một mình ta. Một mình ta thì năng lực có hạn thôi, còn phải tiếp thu ý kiến rộng rãi của quần chúng. Người không phải đã chiêu tốt rồi sao? Như vậy đi, người để cho những người này mỗi người làm thử một cái túi vải nông phu, người làm tốt nhất sẽ nhận được phần thưởng. Chúng ta dựa vào đó để chọn ra một số nhân tài ở phương diện này, tạo thành phòng thiết kế, chuyên thiết kế quần áo. Đây mới là kế lâu dài."

Mặc dù hần có tri thức siêu việt ngàn năm lịch sử, nhưng não hần cũng chỉ lớn như vậy, hơn nữa những kiến thức này vượt qua nghìn năm, chưa chắc đã có thể ứng dụng vào đương đại, hần vẫn cần người đương đại giúp hần. Hiện giờ hần đã bồi dưỡng nhân tài chuyên nghiệp ở phương diện biên kịch, đạo diễn. Hần quả thật không phải là một người chăm chỉ. Cho nên hần hi vọng có thể bồi dưỡng ra thật nhiều phụ tá đắc lực, như vậy hần liền nhẹ nhàng rồi.

Trịnh Thiện Hành gật đầu nói: "Nên như vậy." Trong lòng thì nghĩ, chính mình có lẽ cũng nên áp dụng.

"Ngoài ra còn có vấn đề vải dệt!"

Hàn Nghệ lấy từ trong ngực ra một mảnh vải trắng, đưa cho Trịnh Thiện Hành, nói: "Trịnh công tử, người xem có thể tìm được loại thực vật này không?"

Trịnh Thiện Hành tò mò tiếp nhận mảnh vải trắng vừa thấy, là một loại thực vật hơi giống hình trái tim. Gã quan sát kỹ một hồi, nói: "Người tìm thứ này làm gì?"

Hàn Nghệ nói: "Ta từng thấy một số nhân sĩ nước ngoài mặc loại quần áo được dệt bằng loại thực vật này. Ta thấy khá đẹp, nhưng Đại Đường ta hình là vẫn chưa có loại thực vật này. Nếu chúng ta có thể tìm được loại thực vật này, hơn nữa còn chế tạo ra một loại vải đẹp từ nó, thì sẽ có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với xường quần áo chúng ta."

Trịnh Thiện Hành gật đầu, đặt tấm vải vào trong ngực, nói: "Được, ra sẽ phái người đi hỏi thăm một chút."

"Phiền người rồi... Ừ! Mùi gì vậy, thú vị quá."

Đang đi tới, bỗng người thấy một mùi hôi thối bốc lên. Hàn Nghệ không khỏi bịt chặt mũi lại, nhìn xung quanh, phát hiện thấy họ đi tới một mảnh đất rộng lớn.

Trịnh Thiện Hành vừa rồi còn đang suy nghĩ vấn đề, không có chú ý, nghe Hàn Nghệ nói vậy, thì mới phản ứng lại, ngẩng đầu lên nhìn, nói: "Phía trước là một hồ nước thú, vì vậy rất thú."

"Hồ nước thú?" Hàn Nghệ sững sốt nói.

Trịnh Thiện Hành gật đầu nói: "Bởi vì khu vực phía trước lõm xuống, một khi trời mưa xuống sẽ đọng nước, cứ vậy biến thành một hồ nước thú. Hay là chúng ta quay về đi."

"Chờ chút."

Hàn Nghệ nhìn đông nhìn tây, phát hiện thấy nơi này cách đường lớn vào thành không xa, hơn nữa ở gần thành Trường An, mảnh đất lại trống trải, vị trí địa lý không tồi, môi trường xung quanh lại rất tốt, có sông có thủy, xung quanh còn có không ít thôn xóm, duy chỉ có mảnh đất này là không có người sinh sống. Thế là liền bước nhanh tới trước, đến bên cạnh hồ nước thú nhìn, sắc mặt cả kinh, hồ nước thú này không phải là lớn bình thường nha, chỉ ít cũng khoảng chục mẫu, khắp nơi đều là nước bẩn.

"Hồ nước thú này có gì đáng xem chứ?"

Trịnh Thiện Hành bịt mũi bước tới bên cạnh Hàn Nghệ, lòng đầy hiếu kỳ nói.

Hàn Nghệ không đáp mà hỏi lại: "Đất này là của triều đình sao?"

Trịnh Thiện Hành lắc đầu nói: "Đây là khu đất của Lý Tư Không."

"Lý Tư Không? Là quan sao?" Hàn Nghệ nhũn mày nói.

Trịnh Thiện Hành kinh ngạc nói: "Người ngay cả Lý Tư Không cũng không biết sao?"

Hàn Nghệ lắc đầu.

Trịnh Thiện Hành nói: "Khai quốc công thần của Đại Đường ta, đại thần phò tá Thánh Thượng, đại danh鼎鼎 Từ Mậu Công, người vậy mà không biết sao?"

Từ Mậu Công? Nghe quen tai nha! Hàn Nghệ bỗng kinh ngạc nói: "Từ Mậu Công trong Tùy Đường điển nghĩa à?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Tùy Đường điển nghĩa?"

"Éc, ý của ta là, mấy đại anh hùng thời Tùy Đường."

Hàn Nghệ nói xong sau lưng đã vã mồ hôi lạnh. Mảnh đất Trường An này quả nhiên là khác biệt, đi đâu cũng gặp phải danh nhân.

Từ Mậu Công rất nổi tiếng trong Tùy Đường điển nghĩa nha, cũng chính vì vậy, Hàn Nghệ mới nhận ra được Từ Mậu Công này. Chẳng qua lúc này Từ Mậu Công đã đổi tên thành Lý Tích, được Lý Thế Dân ban cho quốc họ (họ Lý). Địa vị lớn tới mức không nghĩ cũng hiểu, là một trong bốn đại thần phụ tá đương thời. Mặc dù thế lực trong triều không bằng Trương Tôn Vô Kỵ, nhưng trên mặt danh nghĩa thì ngang nhau. Hiện giờ người có thể tề danh cùng Trương Tôn Vô Kỵ quả thực là long phượng sừng lân đó.

Trịnh Thiện Hành gạt đầu, đối với chuyện này cũng không suy nghĩ nhiều.

Hàn Nghệ nói: "Nhưng miếng đất lớn như vậy, Lý Tư Không lại bỏ không vậy sao?"

Trịnh Thiện Hành nói: "Địa thế ở đây không được tốt, không dễ không như vậy, thì còn có thể làm gì chứ?"

Hàn Nghệ đảo đảo tròn mắt, hừ một tiếng nói: "Bỏ không như vậy, không bằng bán luôn đi."

Trịnh Thiện Hành nói: "Vậy cũng phải có người muốn đã nha, đây chính là một hồ nước thúi, ai mà mua chứ, huống chi người Lý gia cũng không thiếu chút tiền này." Nói xong, gã đột nhiên hồ nghi liếc nhìn Hàn Nghệ một cái, nói: "Hàn tiểu ca, người không phải là muốn mảnh đất này đó chứ?"

"Hả?"

Hàn Nghệ ngăn ra, cười nói: "Ta cần hồ nước thúi này làm gì, cá cũng bị chết đen rồi đó. Đi, đi thôi, đi về thôi, oa, thật là thúi chết mất."

Quay trở về Phụng Phi Lâu, Hàn Nghệ liền gọi Lưu Nga tới, hỏi: "Lưu tỷ, ngoại ô thành nam có một hồ nước thúi, tỷ có biết không?"

Lưu Nga đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó gạt đầu nói: "Chuyện này ta biết, của Lý Tư Không đấy."

Hàn Nghệ hiếu kỳ nói: "Tỷ biết cặn kẽ chuyện này không?"

Lưu Nga cười nói: "Chuyện này mọi người đều biết. Năm đó Lý Tư Không lãnh binh xuất chinh phương bắc, lập được đại công, vì vậy Thái Tông Thánh thượng đã thưởng khu đất này cho Trần gia, trong đó bao gồm hồ nước thúi này. Nhưng vì cái hồ nước thúi này thúi quá, cho nên mọi thứ xung quanh cũng bỏ hoang theo. Bất quá Lý Tư Không cũng không để bụng, cũng chưa từng có một câu oán hận nào. Mãi tới sau này có một vị quan khác đem chuyện này nói cho Thái Tông Thánh thượng. Thái Tông Thánh thượng sau khi biết chuyện, liền tự trách thật sâu, định phong thưởng cái khác, nhưng Lý Tư Không lại từ chối, hơn nữa còn khẩn cầu Thái Tông Thánh thượng đem những chỗ đất tốt phân cho gia quyến của những tướng sĩ tử trận. Chuyện này khi ấy cũng từng được bàn tán xôn xao đấy."

"Hóa ra là như vậy."

Hàn Nghệ gạt đầu, trầm nghĩ, tin tức này tám chín phần mười là do Lý Tích tự tung ra.

Lưu Nga hỏi: "Người hỏi chuyện này làm gì?"

Hàn Nghệ nói: "Ta muốn mua mảnh đất này."

"Hả?!"

Lưu Nga kinh ngạc hỏi: "Người mua một hồ nước thúi làm gì?"

Hàn Nghệ nói: "Chuyện này về sau tỷ sẽ biết. Tỷ lập tức qua chỗ Lý Tư Không hỏi thử xem."

Lưu Nga gạt đầu, nói: "Vậy để ta đi hỏi xem." Lúc này nàng đã mù quáng tin vào Hàn Nghệ rồi.

Hàn Nghệ bỗng gọi nàng lại, nói: "Từ từ đã, như vậy đi, tỷ tìm một người tới hỏi, chỉ cần không cần lấy danh nghĩa Phụng Phi Lâu hỏi mua là được."

Lưu Nga nói: "Đây là vì sao?"

Hàn Nghệ nói: "Hiện giờ Phụng Phi Lâu chúng ta đang lúc nổi bật, lại vừa mới mua cả hẻm Bắc, hiện giờ chắc chắn đã có người phản ứng lại rồi, cho rằng chúng ta đang ở phía sau âm thầm thao túng, cho nên lúc này phải khiêm tốn một chút. Nhưng người mà tỷ tìm, nhất định phải đáng tin cậy."

Lưu Nga khó xử nói: "Nhưng... nhưng đối phương là Lý Tư Không đó. Nếu đến lúc đó ông ta biết là chúng ta âm thầm cho người đi mua, thì sẽ không tốt lắm."

Hàn Nghệ nói: "Người ta đường đường là Tư Không, làm sao để ý mấy chuyện con con này, tỷ nói như vậy mới là không hay đó. Dù sao thì khu đất đó ông ta cũng không định dùng tới. Ta đây đang làm việc tốt, để hoàn cảnh quanh đó càng tốt hơn, để cho sự ban thưởng của Thái Tông Thánh thượng càng có ý nghĩa hơn, cho nên không sao, không sao cả, tỷ cứ đi đi."

Lưu Nga nghe hắn nói như vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa. Dù sao thẳng này ngay cả Trương Tôn Vô Kỵ cũng dám lợi dụng mà, bèn nhanh chóng lui xuống.

Nàng vừa đi, Hàn Nghệ liền rung đùi đắc ý: "Ta cmn thật đúng là ngu mà, chơi mấy cái nghệ thuật làm gì chứ, tốn công vô ích, làm bất động sản không sáng khoái hơn sao, lợi nhuận cao, rủi ro thấp. Uống cho ta đang sống trong thời đại xây nhà cũng có thể phát tài mà. Quả thực là quá gà! Cũng không biết tên Trịnh Thiện Hành kia có nhìn ra manh mối gì không. Tên đó muốn tiền đến phát điên rồi, ngộ nhờ để gã biết, nói không chừng sẽ tới đoạt sinh ý của mình nha."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Tuyệt đối là hiểu lầm

Không thể không nói, Hàn Nghệ lo lắng có chút dư thừa, Trịnh Thiện Hành là ai cơ chứ, sẽ để ý mười mẫu cùi này sao? Những đại gia tộc như bọn họ thứ khác có thể thiếu, chứ đất thì rất nhiều, huynh đệ cũng nhiều, à không, là hạ nhân nhiều, chẳng qua cá tính của Trịnh Thiện Hành tương đối độc lập, cho nên mới ra ngoài buôn bán.

Trên thương trường chỉ nói chuyện làm ăn, tuy rằng Hàn Nghệ và Trịnh Thiện Hành có mối quan hệ hợp tác, nhưng cũng chỉ là hợp tác mà thôi, cũng không phải là người một nhà, không có khả năng đem phương thức hoạt động của Phụng Phi Lâu chia sẻ hết cho Trịnh Thiện Hành, cái cần giấu thì vẫn phải giấu.

Nhưng mà, chuyện mua đất vẫn cứ tiến triển thần tốc, vượt ngoài dự tính của Hàn Nghệ.

Hai ngày liền chốt xong, bởi vì là đất của Lý Tích, nên thủ tục phê duyệt rất, gần như là phê chuẩn trong nháy mắt. Chứ nếu là tình huống bình thường, đoán chừng phải mất nửa tháng.

20 quan!

Phụng Phi Lâu chỉ vền vẹn bỏ ra 20 quan, liền có thể mua lại khối đất tới mười mẫu này của Lý Tích, cái giá này cũng tương đương với một cái tiểu viện nằm ở hẻm Bắc lúc chưa xảy ra chuyện kia.

Tuy hẻm Bắc là ở trong thành, thế nhưng vị trí của mảnh đất kia cũng vô cùng tốt, rất gần với con đường chính vào thành, đi bộ đến cửa thành cũng chỉ mất nửa canh giờ.

Thật sự là địa thế nơi đó hơi xấu hổ, Lý gia vẫn luôn đề dấy không cần, vì vậy bọn họ vừa thấy có người đến mua, không nói hai lời liền bán.

Đương nhiên, đây cũng không phải là trực tiếp mua từ Lý Tích, người ta là nhân vật cỡ nào chứ, làm sao lại quan tâm đến việc nhỏ thế này.

Nhưng những thứ trên đều không phải trọng yếu.

Hàn Nghệ cũng mặc kệ là mua từ ai, cứ khế đất tới tay là được, cầm khế đất lên cười nói: "Thực sự là có được mà chẳng tốn mấy công phu mà."

"Hàn tiểu ca, vì sao ngươi phải mua miếng đất này?"

Lưu Nga ở bên cạnh bất thành linh hỏi.

Nhưng Hàn Nghệ là ai cơ chứ, tập kích cỡ này, làm sao có thể moi được gì từ trong miệng hắn chứ. Hàn Nghệ liền nhìn Lưu Nga khẽ mỉm cười, nói: "Mặc kệ ta mua làm gì, nơi đây luôn có một phần của tỷ."

"Hàn Nghệ! Hàn Nghệ! Tiểu tử ngươi mau lăn ra đây cho ta."

Chợt nghe được bên ngoài truyền đến một tiếng rống to.

Nguyên Liệt Hồ?

Hàn Nghệ hơi sững sốt.

Lưu Nga nghe thấy cái giọng điệu này, thấy dường như không phải là đến tán gẫu, cả người khẽ run run, sợ hãi nói: "Hàn tiểu ca, ngươi không phải lại trêu vào Nguyên công tử đó chứ."

Nàng vốn xuất thân từ cung kỹ, sợ nhất chính là trêu chọc phải những đại nhân vật này, phạm là đụng phải những việc này, nàng đều sợ đến hồn vía lên mây, thói quen này trong thời gian gần là không sửa được. Có lẽ đây là hậu di chứng nghề nghiệp đi.

Càng đòi mạng chính là, Hàn Nghệ dường như luôn trêu tới những người này.

Nhưng lần này Hàn Nghệ cũng không hiểu ra sao cả, oan uổng nói: "Ta không có mà!"

"Hàn Nghệ! Tiểu tử ngươi nếu không đi ra, ta liền đốt cái Phượng Phi Lâu này"

Trong viện vẫn truyền đến tiếng rít gào của Nguyên Liệt Hồ.

Bây giờ đã là gần giữa trưa, đám Tiểu Dã và Tang Mộc hiện giờ đang phụ giúp bên Phượng Phi Lâu, hậu viện chỉ có một ít nữ nhân, không ai dám lên tiếng, chỉ để yên một mình Nguyên Liệt Hồ ở đó kêu la.

Nguyên Liệt Hồ ngày thường chính là một bộ dáng nể nang, Hàn Nghệ thật đúng là sợ gã làm ra được loại chuyện này, vội vàng đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

"Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng chịu lộ diện."

Nguyên Liệt Hồ vừa thấy Hàn Nghệ đi ra, nhất thời giận không kìm nổi, nhanh chân bước lên trước, hai mắt tròn tròn, chỉ vào Hàn Nghệ nói: "Tiểu tử ngươi có phải là chán sống rồi không?"

Hàn Nghệ vốn tinh thông tâm lý học, liếc mắt là nhìn ra Nguyên Liệt Hồ không phải đang nói đùa. Nhưng hắn cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, không đến mức sẽ bị dọa sợ, vội vàng nhấc tay nói: "Chậm đã." Lại hơi mỉm cười nói: "Nguyên công tử nếu muốn đốt nơi đây, hoặc là muốn giết ta, chẳng qua là việc dễ như trở bàn tay, thế nhưng tốt xấu gì cũng nên để cho Hàn Nghệ chết được rõ ràng, ta tự hỏi chưa từng làm ra việc gì có lỗi với Nguyên công tử cả."

Nguyên Liệt Hồ cả giận nói: "Ngươi thật là gan chó lớn đấy, dám đùa giỡn cô cô của ta."

Lưu Nga đột nhiên quay đầu nhìn Hàn Nghệ, đây không phải là chuyện nhỏ nha.

Hàn Nghệ nghe thấy thế cả người đều choáng váng. Hắn sống hai đời, vẫn còn chưa từng đụng phải việc này, không thể tin nổi nói: "Nguyên công tử, ngươi... ngươi nói cái gì. Ta... ta đùa giỡn cô cô của ngươi?"

Nguyên Liệt Hồ sắc mặt dữ tợn nói: "Chuyện đã đến nước này, ngươi còn muốn giảo biện sao, thật là buồn cười."

Nếu như Hàn Nghệ có được thân cao hai mét, nhất định sẽ phun đầy mặt Nguyên Liệt Hồ. Bôi nhọ cũng đã đủ hại người, đã bôi nhọ lại còn kèm theo ý sỉ nhục nồng đậm như vậy, thì lại càng thêm hại người.

Cô cô của ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi, ta mà thêm đùa giỡn bà cô của ngươi sao, lão tử vẫn không có khẩu vị nặng như vậy. Hàn Nghệ biết mình không phải là kẻ tốt lành gì, ngẫu nhiên cũng đùa giỡn đám Mộng nhi một chút, thế nhưng hắn còn không đến mức chạy đi đùa giỡn một bà cô lớn tuổi. Nếu như nói là đùa giỡn muội muội của Nguyên Liệt Hồ, vậy có khi hắn thật sự phải ngừng lại, chính mình có làm qua việc này hay không, thế nhưng cô cô là tuyệt đối không có khả năng.

Xem ra ta chỉ còn có nước cảm tạ gã không có nói ta đùa giỡn bà nội gã rồi. Hàn Nghệ tự mình an ủi mình một câu, cười khổ nói: "Nguyên công tử, ta nghĩ trong này nhất định có hiểu lầm gì đó, ngươi cũng biết trong mấy ngày qua ta vẫn bận rộn chuyện cày Hùng Phi, ngoài chuyện đó ra, gần như đều không ra cửa mà. Ta thậm chí còn không có tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân nào ngoài mấy người trong Phượng Phi Lâu. Chuyện này là thằng nào nói, ta muốn đối chất với hắn."

Nói vô cùng tự tin nha, hắn nghĩ thầm, làm sao có chuyện đó được, ta có bị điên đâu, tự nhiên chạy đi đùa giỡn cô cô ngươi làm gì, kể cả ta thực sự là không nhìn được, ta còn có thể đi đùa giỡn Phi Tuyết muội từ nha.

Nguyên Liệt Hồ cười lạnh nói: "Vậy ta lại hỏi ngươi, trước đó vài ngày ngươi có từng đi qua chợ Tây không?"

"Đi qua rất nhiều lần."

Hàn Nghệ thực sự gât gât đầu, lại nói: "Nhưng ta đều là đi mua đồ, không có nói chuyện với nữ nhân nào, cô cô của ngươi cũng không có khả năng đứng ở trên đường cho ta đùa giỡn nha."

Nguyên Liệt Hồ nổi giận nói: "Ái chà chà! Tiểu tử ngươi dám nói cô cô ta như vậy, ta muốn giết ngươi."

Người cũng có lúc nổi quạo nha.

Hàn Nghệ cũng nổi giận, nói: "Nguyên công tử, ngươi nếu là cố ý muốn giết ta, vậy ta cũng hết cách rồi, ngươi giết đi."

"Được lắm!"

Nguyên Liệt Hồ đột nhiên rút từ trong ngực ra một con dao găm.

Má ơi! Làm thật à! Hàn Nghệ nháy mắt liền đỏ đầy mồ hôi, lại thấy Lưu Nga ở bên cạnh cũng bị dọa sợ choáng váng rồi, thậm chí, nữ nhân ngu xuẩn này, cũng không biết lên chạy đi gọi Tiểu Dã đến. Đâu xanh! Tiểu Dã, không phải đệ nói rồi, sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ ta sao?

Lúc này cũng không còn cách nào, hấn chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi, cũng may hấn đã từng đối mặt với loại hiểm cảnh này nhiều lần rồi, dựa vào bản năng liền nhanh trí hô to: "Giết đi! Giết đi! Luận xuất thân, ngươi là quý tộc, ta là bình dân, luận thực lực, ngươi cũng hơn xa ta. Nhưng mà Nguyên công tử, ta cảm thấy ngươi làm việc này quá không đàn ông rồi, ngươi muốn giết ta thì rất đơn giản, hà tất phải tìm loại cớ này, còn lợi dụng cô của mình nữa. Hừ, ta còn tưởng rằng ngươi cũng là một hán tử, hoá ra chỉ đến thế mà thôi."

Nguyên Liệt Hồ một tay tóm chặt cổ áo Hàn Nghệ, hung hăng nói: "Ngươi nói cái gì? Ta muốn giết ngươi mà lại cần phải lấy cô của ta làm cớ à?"

Hàn Nghệ không sợ hãi chút nào, vẫn bình tĩnh nói: "Vậy thì lạ rồi, ta nói chưa từng làm việc này, ngươi lại cứ nói ta làm qua việc này. Bây giờ đao ở trên đầu, ta còn cần phải nói dối sao. Hàn Nghệ ta tuy chỉ là một kẻ bình dân, thế nhưng đạo đức cơ bản nhất vẫn phải có, sao có thể lại đi lừa gạt phụ nữ nhà lành."

Thấy hấn nói cũng có lý. Nguyên Liệt Hồ liền sững sờ, ngay sau đó nói: "Vậy ngươi có từng đi qua Nữ Sĩ Các ở chợ Tây không?"

Nữ Sĩ các? Tên này nghe quen nha. Ai u!... Chẳng lẽ.

Khuôn mặt vốn đang tràn đầy tự tin của Hàn Nghệ nháy mắt liền trở lên cứng ngắt.

Nguyên Liệt Hồ nhìn thấy vẻ mặt này của Hàn Nghệ, nhất thời cả giận nói: "Thế nào? Ta có nói oan cho ngươi không?"

Hàn Nghệ đột nhiên ngẩn ra, trong cổ họng rên lên một tiếng, lộ ra vẻ cười trừ nói: "Vậy vị Mẫu Đơn nương tử kia, là cô của ngươi à?"

Nguyên Liệt Hồ vừa nghe, lập tức hét lớn: "Quả nhiên là ngươi, hừ hừ, ta sẽ không tha cho ngươi."

Lưu Nga bên cạnh trái tim cũng đã nguội lạnh, thậm chí, điên rồi, điên rồi, thẳng này thật sự điên rồi, ngay Nguyên Mẫu Đơn cũng dám đùa giỡn.

Con mẹ nó! Không phải chứ, mỹ nữ chân dài kia còn trẻ như vậy, sao lại thành cô của ngươi rồi, nói là tỷ tỷ của ngươi ta cũng không tin nha, ngươi rốt cuộc bao tuổi vậy, sao lúc nào cũng cuồng cuồng thế. Mẹ nó, cái vấn đề bối phận này thật đúng là hại người rất nặng nha. Hàn Nghệ chợt dạ muốn chết. Từ sau hôm đấy, hấn thật ra đã quên mất chuyện này, nhưng nếu Nguyên Liệt Hồ không nói là cô của, mà nói là muội muội hay là tỷ tỷ, có lẽ Hàn Nghệ sẽ nhớ lại được. Bởi vì từ khi hấn đến Đường triều này, cô nương hấn đùa giỡn cũng không nhiều nha, đột nhiên cười ha ha, nói: "Nguyên công tử, thực sự là không nghĩ tới Mẫu Đơn nương tử lại là cô của ngươi, thực sự là quá khéo mà."

Nguyên Liệt Hồ hơi sững sờ, lập tức nói: "Ngươi đừng có mà chuyển đề tài."

"Hiểu lắm."

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: "Tuyệt đối là hiểu lắm."

"Ngươi nói hiểu lắm thì là hiểu lắm à?"

"Nguyên công tử, mạng của ta ở đây, ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể lấy, nhưng xin cho ta giải thích chút đã." Hàn Nghệ mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ có ngón út tay trái vẫn đang run run liên tục.

Nguyên Liệt Hồ thấy vẻ phong phạm vẫn khinh của Hàn Nghệ, thoáng sững sờ, trầm nghĩ, lẽ nào trong đó có ẩn tình khác, liền buông ra Hàn Nghệ, nói: "Được! Ta sẽ nghe ngươi giải thích, nhưng nếu ngươi có nửa chữ nói dối, thì ta nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt."

"Đó là đương nhiên."

Hàn Nghệ cười cười gạt đầu, lại đưa tay nói: "Nguyên công tử, mời vào trong ngồi." Nói xong lại hướng về Lưu Nga nói: "Lưu tỷ, tỷ đi pha một bình trà ngon giùm ta." Nói xong, còn thuận tiện liếc mắt ra hiệu.

"Được được được."

Lưu Nga sợ đến vã mồ hôi lạnh, vội vàng xoay người đi về phía một gian phòng cuối hành lang.

Ếc! Không phải chứ, tỷ định đi pha trà thật sao, ta là muốn tỷ mau gọi Tiểu Dã đến mà! Lão tử vẫn liên tục đề xướng tư tưởng tự do, tư tưởng tự do, chẳng lẽ một điểm hiệu quả cũng không có, vẫn là ta bảo sao thì làm vậy à? Hàn Nghệ rung rung nhìn bóng lưng của Lưu Nga.

"Người còn đứng đực ra đấy làm chi?"

"Ồ, đến đây, đến đây."

Hàn Nghệ tâm muốn chết cũng đã có rồi, thằng Nguyên Liệt Hồ này bị điên nha, lúc trước tại Phụng Phi Lâu, gã suýt chút nữa liền giết chết Vi Quý rồi, huống chi là một bình dân như Hàn Nghệ.

"Mời Nguyên công tử ngồi."

"Ít nói nhảm đi!"

Xem ra chi có thể làm lại nghề cũ rồi, Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Không đối gạt Nguyên công tử, ta thật không biết Mẫu Đơn nương tử là cô cô của ngươi, thế nhưng cái này cũng không trọng yếu, bởi vì ta không chỉ không có đùa giỡn cô cô của ngươi, hơn nữa ta còn tán gẫu rất hợp ý với cô cô của ngươi đấy."

Nguyên Liệt Hồ hừ lạnh, nói: "Cô cô của ta là ai chứ, làm sao có khả năng hợp ý với một tên mở thanh lâu như ngươi."

"Chuyện này ngươi không thể không tin." Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Tuy rằng ta chỉ có duyên gặp mặt Mẫu Đơn nương tử một lần, thế nhưng khi đó ta vừa nhìn thấy cô cô của ngươi, liền thấy như tiên giáng trần, thế gian này sao có thể có nữ nhân hoàn mỹ như thế. Ta không nói lung tung đâu, chỉ ít Mẫu Đơn nương tử cũng có thể xưng được là văn võ song toàn, bậc cân quắc không nhường tu mi (phụ nữ không thua đàn ông), còn về đẹp thì càng là khuynh quốc khuynh thành. Không biết tại hạ nói có sai không?"

Nguyên Liệt Hồ vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Đó là đương nhiên, cô cô của ta há lại là người thường, nhưng mà khuynh quốc khuynh thành thì cũng không có quan hệ gì với ngươi."

Oa! Ta xạo l như vậy, mà ngươi cũng tin à, ta nếu mà không lừa ngươi sạch túi, thì đời trước đúng là ta lặn lội vô ích rồi. Hàn Nghệ gật đầu cười nói: "Đó là đương nhiên, vậy không biết Nguyên công tử đánh giá tại hạ thế nào?"

Nguyên Liệt Hồ nhìn nhìn Hàn Nghệ, nói: "Tướng mạo bình bình, mặt không có mấy lạng thịt, gầy trơ xương, chẳng qua có tí khôn vặt."

Té xui! Ta khen cô cô của ngươi như thế, ngươi lại nói ta như vậy, thù này ta nhớ kỹ rồi, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái. Hàn Nghệ trong lòng chửi má nó, ngón cái lại dựng đứng lên, khen: "Sâu sắc! Lời đánh giá này của Nguyên công tử thật là vô cùng sâu sắc. Nhưng cái này cũng phải xem là đang so với ai, tỷ như so với cô cô của ngươi thử xem, trước tiên là luận xuất thân."

"Ngươi xứng sao?"

Nguyên Liệt Hồ lập tức cắt ngang lời nói của Hàn Nghệ.

"Thế luận bộ dạng thì sao?"

"Với cái bộ dáng này của ngươi, mà cũng có mặt mũi đi so à? So da mặt còn tốt hơn."

Nếu như so với ngươi, ta có cái cọng lông gì không dám? Hàn Nghệ không thèm so đo với gã, nói: "Thế luận tài trí?"

"Cô cô ta có đại trí tuệ, ngươi chẳng qua chỉ là khôn vặt, không thể so sánh."

"Vậy thì luận thân thù?"

"Với cái đáng ghét này của ngươi, cô cô ta chỉ dùng một tay cũng có thể đánh ngã."

Hai người một hỏi một đáp, Nguyên Liệt Hồ hơi không kiên nhẫn, nói: "Ngươi ít nói những lời nhảm nhí này nữa đi, muốn giải thích gì thì nhanh lên, ta mất kiên nhẫn rồi đấy."

Hàn Nghệ dang hai tay ra, cười nói: "Kỳ thực đúng sai thị phi, Nguyên công tử đã nói rõ ràng rồi."

Nguyên Liệt Hồ sùng sốt, nói: "Lời này của ngươi là ý gì?"

Hàn Nghệ nói: "Luận xuất thân, luận bộ dạng, cái này có thể là mỗi người một ý, nhưng luận tài trí, luận thân thù, ta đều không bằng cô cô của ngươi, mà lúc đó ta lại đang ở trên địa bàn của nàng. Vậy xin hỏi Nguyên công tử, ở tình huống như vậy, ta dựa vào cái gì để đùa giỡn cô cô của ngươi?"

Nguyên Liệt Hồ há hốc mồm, hết sức ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Tung tuyệt chiêu

Vinh viễn không nên cố giải thích bất kỳ chuyện gì mà mình gây ra, bởi vì nó sẽ càng khiến lời nói dối của ngươi trở thành trăm ngàn lỗ hổng.

Đó là luật!

Hàn Nghệ rất ít khi giải thích, chỉ ít hần sẽ không giải thích cho lời nói dối của mình, bởi vì một khi giải thích, sẽ trở nên vô cùng bị động.

Huống hồ, việc này hần cũng không tiện giải thích, bởi vì hần thật sự có đùa giỡn Nguyên Mẫu Đơn, còn làm ướt tẩm... khăn lụa của nàng.

Chỉ là lúc ấy hần cho rằng Nguyên Mẫu Đơn là thân thích của Thôi Tập Nhận, nếu như là thân thích của Thôi Tập Nhận, hần đương nhiên sẽ mặc kệ, dù sao cũng đã đắc tội rồi, cho nên lúc ấy hần cũng không sợ hãi, thế nhưng lại không nghĩ tới Mẫu Đơn này vậy mà là họ Nguyên, hơn nữa còn là cô cô của Nguyên Liệt Hồ.

Chuyện này liền thành chuyện lớn rồi.

Nguyên Liệt Hồ không thể so với Thôi Tập Nhận, Thôi Tập Nhận không phải loại người kích động, mọi việc đều để lại lối thoát. Mà theo hiểu biết của Hàn Nghệ đối với Nguyên Liệt Hồ, thì thằng này bình thường là hiền lành vô hại, hơn nữa vô cùng phóng khoáng, thế nhưng một khi kích động lên, thì chính là một thằng điên.

Hàn Nghệ không sợ loại người như Thôi Tập Nhận, chỉ sợ mấy thằng điên có giá trị vũ lực biến thái, lại còn hay kích động như Nguyên Liệt Hồ.

Nhất định phải thận trọng đối đãi.

Thế nhưng giải thích chắc chắn là không được, cho nên từ đầu chí cuối Hàn Nghệ đều không nhắc tới việc hôm đó, mà là đi phân tích từ một góc độ khác.

Vừa phân tích xong, Nguyên Liệt Hồ liền si ngốc.

Mặc kệ chân tướng sự tình là thế nào, dù sao chiếu theo lời Hàn Nghệ nói, chuyện này là không thể nào phát sinh được.

Bởi vì luận xuất thân, luận võ lực, luận trí lực, thậm chí luận bộ dạng, Hàn Nghệ đều không bằng được Nguyên Mẫu Đơn, hơn nữa lại còn ở Nữ Sĩ các, ngươi nói Hàn Nghệ đùa giỡn Nguyên Mẫu Đơn, sao có thể có chuyện đó được.

Hàn Nghệ thấy Nguyên Liệt Hồ đã bị lừa, trong lòng thoáng thở phào.

"Đứng đây! Tiểu tử ngươi dựa vào cái gì để đùa giỡn cô cô của ta, cho dù cho ngươi trăm lá gan, ngươi cũng không có bản lĩnh này a." Nguyên Liệt Hồ buồn bực nói.

Thấy chưa, tự gã đã nói ra rồi. Hàn Nghệ vội vàng nói: "Đúng là như vậy nha, việc này nói ra, căn bản là sẽ không có người tin tưởng." Trong lòng lại bổ sung thêm một câu, trừ mấy thằng ngốc như ngươi.

Dừng một chút, hần lại nói: "Nguyên công tử, xin thứ cho ta cả gan nói một câu."

Nguyên Liệt Hồ hoang mang nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Cá nhân ta cảm thấy Nguyên công tử nói ta như vậy, ngược lại là một loại tán thưởng đối với ta. Thậm chí có thể nói là nâng ta đến một độ cao mà chính ta cũng không thể nào tưởng tượng được. Thế nhưng đối với cô cô của ngươi mà nói, chính là một loại sỉ nhục. Ngươi thấy ta nói có đúng hay không?"

"Rất đúng, rất đúng."

Nguyên Liệt Hồ liên tục gật đầu.

Đúng cái đầu của ngươi, lão tử đùa giỡn cô cô của ngươi, đó là vinh hạnh của nàng. Hàn Nghệ thầm chửi một câu, lại nói: "Vì lẽ đó ta cảm thấy việc này vạn lần không thể tuyên dương ra ngoài, bằng không đều sẽ tạo nên tình huống xấu hổ cho cô cô của ngươi.

Đây vốn là chuyện không có thật, nếu là từ trong miệng của người khác, thì sẽ không có ai sẽ tin tưởng, nhưng nếu như từ trong miệng của Nguyên công tử nói ra, vậy mọi người khó có thể không tin rồi.

Như vậy vấn đề liền xuất hiện, đến lúc đó mọi người nhất định sẽ nói, đường đường cô cô của Nguyên công tử lại bị một tên mở thanh lâu đùa giỡn, trò ời! Chuyện này ta thật không dám tưởng tượng sẽ ra sao nha. Đây thậm chí là một sự nhục nhã đối với Nguyên gia các ngươi, chuyện này căn bản là có người ác ý hãm hại mà."

"Nói có lý." Nguyên Liệt Hồ gật gật đầu, lại một mặt buồn bực nói: "Nếu là chuyện không có thật, vì sao hảo hữu của cô cô ta lại kể như vậy."

Hóa ra Nguyên gia nhà gã có một toà lâm viên tốt nhất Trường An, ngày thường có rất nhiều phu nhân, thiên kim đều yêu thích đến nhà bọn họ ngắm hoa, vui chơi, Nguyên Liệt Hồ đương nhiên hết sức quen thuộc với những nữ nhân kia. Buổi sáng hôm nay trong lúc vô tình cùng những nữ nhân kia nói tới Phụng Phi Lâu, vì thế liền nghe thấy có nữ nhân thuận miệng kể lại chuyện gặp phải Hàn Nghệ tại Nữ Sĩ các, Nguyên Liệt Hồ vừa nghe thấy Nguyên Mầu Đơn bị Hàn Nghệ đùa giỡn, tức giận đến mức không nói hai lời liền chạy đến tìm Hàn Nghệ tính sổ.

Hàn Nghệ lắc lắc đầu nói: "Cái này ta cũng không rõ lắm, có phải là Nguyên công tử nghe lầm hay không, hoặc là không có nghe được câu chuyện hoàn chỉnh?" Trong lòng lại nghĩ, với cái tính của người, nếu có thể kiên nhẫn nghe xong, thì họ Hàn nhà ta liền viết ngược.

Quả nhiên, sắc mặt của Nguyên Liệt Hồ liền cứng đờ, đột nhiên vỗ trán một cái, dậm chân nói: "Ai u! Tại sao ta vẫn luôn xúc động như vậy nhỉ, xong, xong rồi, cái này nếu để cho cô cô của ta biết, vậy ta liền thăm rồi." Nói rồi gã đột nhiên nhìn Hàn Nghệ, trong ánh mắt lộ ra từng trận sát khí.

Fuck! Hình như nói hơi quá nhiều, thằng này sẽ không phải muốn giết người diệt khẩu chứ! Hàn Nghệ vội vàng nói: "Nguyên công tử xin yên tâm, chuyện hôm nay nếu như truyền đi, ách, chỉ cần là từ Phụng Phi Lâu truyền đi, thì không cần Nguyên công tử động thủ, chính ta liền tự cắt đầu lưỡi của mình dâng lên."

Àm!

Chợt nghe thấy một tiếng vang thật lớn, cửa đột nhiên mở ra, nhìn từ cường độ, nhất định là bị người đá văng ra.

"Kẻ nào?"

Nguyên Liệt Hồ giống như chim sợ cành cong nói.

"Giới cho một tên khéo mồm khéo miệng."

Theo một tiếng cười lạnh, chỉ thấy một vị đại mỹ nhân dáng người thon dài từ bên ngoài đi vào.

Không phải chứ! Lẽ nào ông trời đang khảo nghiệm xem thuật lừa gạt của ta có lui bước hay không à, làm ơn đi, ta đã hoàn lương nha! Hàn Nghệ nhìn thấy vị đại mỹ nữ này, trong mắt lộ ra một vết kính hoàng.

Người tới chính là Nguyên Mầu Đơn.

Nhưng hôm nay Nguyên Mầu Đơn là nữ giả nam trang, thân mặc áo bào cổ tròn màu đỏ, eo buộc đai lưng tím, giữa hai hàng lông mày càng toả ra anh khí bừng bừng, đặc biệt là vóc người khác hẳn với người thường kia, khí tràng còn hơn hẳn nam nhân một bậc.

Cũng đúng, ta sớm nên đoán được điểm này, con gái gì mà lại cao được như thế. Hàn Nghệ đột nhiên một mặt kính hi, đứng dậy đón chào, vô cùn nhiệt tình nói rằng: "Ai u, Mầu Đơn cô nương, sao cô lại đến nơi này? Thực sự là khách quý, khách quý nha, mau mau ngồi xuống, mau mau ngồi xuống." Phảng phất như là bạn cũ nhiều năm gặp lại vậy.

Lúc này nhất định phải cố cứng cổ lên, nếu như Nguyên Mầu Đơn vừa đến, hẳn lại coi như cừu nhân tới cửa đòi nợ, như thế chẳng phải là không đánh đã khai.

Nguyên Liệt Hồ hơi run run, cũng vội vàng đứng lên đến, mỉm cười nhỏ nhẹ nói: "Cô cô, sao cô cô lại đến đây?"

Đôi mắt của Nguyên Mầu Đơn hơi lay động một chút, ánh mắt hơi đảo qua hai người một chút, nhàn nhạt nói: "Vừa mới rồi các người đang nói chuyện gì?"

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Nguyên công tử là ai cơ chứ, đó là trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, có thể tán gẫu cái gì với loại nông phu như ta chứ, đơn giản chính là một ít việc nhỏ liên quan tới vở kịch mà thôi."

Hắn biết Nguyên Mầu Đơn khẳng định đã nghe được một ít, nếu không sẽ không nói cái gì mà "mồm miệng lanh lợi", thế nhưng nàng cụ thể đã nghe được bao nhiêu, hẳn cũng không rõ ràng lắm. Hơn nữa hắn càng không rõ ràng Nguyên Mầu Đơn rốt cục là nghĩ như thế nào, vì lẽ đó trước tiên phải ứng phó lấy, nhìn xem nàng ra chiều làm sao, sau đó sẽ gặp chiêu phá chiêu.

Nguyên Liệt Hồ gật đầu liên tục nói: "Đúng đúng đúng, vở kịch, chúng ta đang nói về vở kịch." Y tựa hồ cũng rất sợ Nguyên Mầu Đơn biết chuyện y kêu gào Hàn Nghệ đùa giỡn Nguyên Mầu Đơn, liền tỏ ra nom nớp lo sợ.

"Vậy sao?"

Nguyên Mầu Đơn nhìn Hàn Nghệ, khoe miệng thoáng giương lên một vết nụ cười như có như không.

Nguyên Liệt Hồ liếc nhìn Nguyên Mầu Đơn, lại liếc nhìn Hàn Nghệ, một mặt hồ nghi.

Nguyên Mầu Đơn cũng không có lập tức vạch trần Hàn Nghệ, nhìn cũng không giống là nang bảo Nguyên Liệt Hồ đến. Chỉ cần một câu nói của Nguyên Mầu Đơn, phỏng chừng Nguyên Liệt Hồ sẽ nhào lên, căn bản không cần bất kỳ lý do gì.

Trong thời gian ngắn Hàn Nghệ cũng đoán không ra tâm tư của nàng. Thăm nghĩ, nếu như nàng muốn đụng đến ta, ngày đó tại Nữ Sĩ các chắc đã động

thủ rồi, không có đạo lý hiện tại mới tìm đến ta tính sổ, hơn nữa chuyện Nguyên Liệt Hồ tới đây hẳn không phải là nang trong bóng tối thao túng. Ủ. Đã như thế, vậy ta vẫn còn có cơ hội, nhưng mà, vì sao nang lại dễ dàng buông tha ta đây? Ta có phải là quên mất cái gì không? Ồ, ta nghĩ ra rồi, ai u, chuyện trọng yếu như vậy mà suýt chút nữa liền quên đi mất.

"Ha ha!"

Hàn Nghệ đột nhiên cười to hai tiếng, nói: "Mẫu Đơn cô nương tới thật đúng lúc, ta còn đang định chuẩn bị đi tìm cô đây."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Tìm ta? Tìm ta làm gì?"

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Đương nhiên là tìm cô thương lượng, làm sao để cho nữ nhân cung có thể quang minh chính đại đến xem kịch nha. Lễ nào Mẫu Đơn cô nương đã quên rồi sao."

"Thì ra người vẫn còn nhớ nha!"

Nguyên Mẫu Đơn khẽ mỉm cười, tựa như đang nói, coi như tiểu tử người thức thời.

Nguyên Liệt Hồ vẫn mang một mặt mê man, nhìn qua giống như làm gì có chuyện Hàn Nghệ từng đùa giỡn Nguyên Mẫu Đơn nha.

Mẹ kiếp, xem ra vừa rồi là nang cố ý bắt ta đi vào khuôn phép đây, được lắm, xem như người lợi hại, lần này coi như "hề mặt" Nguyên Liệt Hồ, ta liền không tính toán với cô. Hàn Nghệ đưa tay ra lần nữa nói: "Mời ngồi. Mời ngồi."

Nguyên Mẫu Đơn lúc này mới ngồi xuống.

Nguyên Liệt Hồ thấy tình huống này, trong lòng càng la chột dạ muốn chết, thầm mắng, ta xem như là bị mấy con mụ kia hại thâm rồi. Nếu như Hàn Nghệ đã từng đùa giỡn qua Nguyên Mẫu Đơn, Nguyên Mẫu Đơn sao lại có thể hữu hảo như vậy, một mặt cười nịnh nói: "Cô cô, việc nhỏ cơ này, đâu cần làm phiền cô cô tự mình chạy tới, cô cô gọi ta đến liền được a, ta cũng khá là quen thuộc với Hàn Nghệ mà."

Hàn Nghệ thấy thế cũng sững sờ, đây không phải Nguyên Liệt Hồ nha, rõ ràng chính là Lý Liên Anh mà! Trong lòng cung là nói thầm, xem ra Nguyên Mẫu Đơn này cũng không phải là một cô gái yếu đuối, sau này tuyệt đối nên ít chọc giận nàng mới tốt.

Nguyên Mẫu Đơn nhàn nhạt liếc nhìn Nguyên Liệt Hồ một chút, nói: "Bảo người tới? Cứ với cái tính tình kích động này của người, đã làm chuyện gì nên hồn chưa." Nghiễm nhiên là một bộ khẩu khí của trưởng bối.

Nguyên Liệt Hồ lập tức lộ ra vẻ xấu hổ, không nói tiếng nào.

Ta đây nhưng thật ra khá là đồng ý. Hàn Nghệ lặng lẽ tự nói với mình.

Nguyên Mẫu Đơn chỉ tay sang bên cạnh, nói: "Ngồi đi, đừng đứng đực ra đấy."

"Vâng."

Nguyên Liệt Hồ lập tức ngồi xuống tựa như một học sinh tiểu học, hai tay phóng tới sau lưng, ngồi nghiêm chỉnh chờ mong lão sư khích lệ chính mình, thực sự là ngoan đến không thể ngoan hơn.

Hàn Nghệ đều nhìn ở trong mắt, con người hơi chuyển, nghĩ thầm, xem ra Nguyên Liệt Hồ rất sợ Nguyên Mẫu Đơn, mà lão tử lại tương đối sợ tên điên có vũ lực dũng mãnh nhưng lại kích động này. Tuy nhiên đối phó nữ nhân, lại là điểm mạnh của ta, ách, tiền đề là ngoại trừ Tiêu Vân ra, nói cách khác, ta chỉ cần thu phục, không, hàng phục được Nguyên Mẫu Đơn chứ, như vậy Nguyên Liệt Hồ liền không còn dám ở trước mặt ta điều vô dương oai nữa.

Nghĩ tới đây, hắc ha hả cười, mặt dày ngồi ở bên cạnh Nguyên Mẫu Đơn.

Nguyên Liệt Hồ vừa thấy, vội vàng nói: "Hàn Nghệ, sao người dám ngồi nơi đó, ngồi sang một bên đi."

Giao tình rõ ràng như thế, người không thấy được sao. Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Ta phải đàm luận cùng Mẫu Đơn cô nương, ngồi quá xa sẽ không dễ đàm luận."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Không sao."

Nguyên Liệt Hồ lập tức cụt hứng, lại nói: "Hàn Nghệ, người đừng cứ luôn mồm Mẫu Đơn cô nương Mẫu Đơn cô nương, đây chính là cô cô của ta, người hãy tôn trọng một chút."

Hàn Nghệ trong mắt lộ ra một vết giao hoạt, nói: "Nguyên công tử, người sao lại có thể nói như vậy, Mẫu Đơn cô nương còn trẻ như vậy, người cũng không thể bắt ta xem nàng là trưởng bối mà xưng hô đi, cái này là không thể nào, ta thật sự không làm được, bởi vì việc này quá che giấu lương tâm."

Nguyên Liệt Hồ vừa nghe được, cảm thấy trong lời nói này có cạm bẫy, liền cẩn thận liếc nhìn Nguyên Mẫu Đơn một chút.

"Cái này cũng không trọng yếu."

Nguyên Mẫu Đơn thân nhiên nói.

Nguyên Liệt Hồ lập tức minh bạch, cái đề tài này không thể nói tiếp rồi.

Không có nữ nhân nào hy vọng bị người kêu là già, cổ đại và hiện đại đều là như thế.

Nguyên Mẫu Đơn lại hướng về Hàn Nghệ nói: "Hàn Nghệ, lần trước ngươi đáp ứng ta sẽ nghĩ biện pháp để nữ nhân chúng ta cũng có thể xem kịch nói, nhưng là đã qua mấy ngày rồi, một chút động tĩnh cũng không có, xem ra ngươi căn bản không có đem chuyện này để ở trong lòng."

"Lẽ nào lại có lý đó."

Nguyên Liệt Hồ lập tức hung thần ác sát nói: "Hàn Nghệ, tiểu tử ngươi còn muốn tiếp tục sống ở Trường An này nữa hay không? Ngay cả lời nói của cô ta ngươi cũng dám không để ở trong lòng à."

Nguyên Mẫu Đơn cũng không có lên tiếng.

Nguyên Liệt Hồ vừa thấy chính mình cuối cùng cũng coi như nói đúng một câu, lập tức lại nói: "Cô cô, nếu cô cô muốn xem kịch, nói với ta là được, ta trực tiếp bảo bọn họ đến vườn nhà chúng ta diễn cho cô cô xem."

Chắc chắn, nghe giọng điệu này của ngươi, thật giống như ta là tôi tớ của ngươi vậy. Hàn Nghệ khoát tay một cái nói: "Cũng không phải, cũng không phải, Nguyên công tử, lời ấy sai rồi. Ta chỉ là hứa hẹn để nữ nhân có thể tới xem kịch của ta, mà không phải là để Mẫu Đơn cô nương đến xem kịch."

Nguyên Liệt Hồ nói: "Vậy thì có gì khác biệt, cô cô ta chẳng lẽ lại còn là nam nhân à?"

Hàn Nghệ cười nói: "Khác nhau rất lớn nhà, nếu như chỉ là để Mẫu Đơn cô nương đến xem kịch mà thôi, chuyện này cũng không khó, liền giống như hiện tại, nếu như Mẫu Đơn cô nương muốn xem, ta hiện tại có thể dẫn Mẫu Đơn cô nương từ phía sau đi vào, đứng ở sau đài quan sát. Thế nhưng nếu như muốn cho nữ nhân cùng nhau tới xem, vậy thì không phải một chuyện đơn giản rồi."

Nguyên Liệt Hồ nói: "Chuyện này thì có khó khăn gì, nhà ta có vườn, ngươi trực tiếp đến đấy diễn kịch là được, ta cũng sẽ không đòi tiền của ngươi, hơn nữa vườn nhà ta có thể so với nơi này của ngươi còn tốt hơn."

Nguyên Mẫu Đơn gật gật đầu nói: "Tiểu Hồ nói không sai, cái này cũng là mục đích ta tới đây hôm nay, ta có thể cho ngươi mượn một khu vườn, ừm, ngươi cũng có thể thu lấy tiền tài, sẽ không để cho các ngươi chạy không?"

Quý phụ, thiên kim Trường An đều rất muốn xem kịch nói, nhưng Bình Khang Lý lại thật không thích hợp nữ nhân đi vào, vẫn luôn kìm nén, Nguyên Mẫu Đơn đồng dạng cũng là như thế, mỗi ngày nghe thấy người khác nói về kịch nói này, thế nhưng kịch nói rốt cục ra sao, nang cung chưa từng thấy.

Tiểu Hồ?

Hàn Nghệ sững sờ, con hồ này có chỗ nào nhỏ chứ, rõ ràng chính là nguyên con hồ to đùng nha, còn là một con lão hồ thích tình tấu nữa chứ, ta biết nhà ngươi là cường hào, nhưng cũng không cần mỗi ngày đều treo ở trên miệng chứ.

Nguyên Liệt Hồ nghe thấy thế càng la kích động không thôi, nói: "Được rồi, liền quyết định như vậy, ngày mai ngươi kêu đám Mộng nhi đến vườn nhà ta diễn là được."

Quyết định con em ngươi, không, quyết định cô cô ngươi. Hàn Nghệ cũng không thích bị người bài bố, dù sao hắn cũng là người theo trường phái tự do, thế nhưng cứng đối cứng khẳng định cũng không phải cử chỉ sáng suốt, dù sao chênh lệch thực lực vẫn ở đó, gật gật đầu cười nói: "Cái này xác thực là một ý tưởng vô cùng tốt, ta hoàn toàn không có lý do gì từ chối chuyện tốt như vậy."

Nói tới chỗ này, hắn dừng một chút, ra vẻ cao thâm cười một tiếng nói: "Thế nhưng ta cho rằng đây chỉ là biện pháp trị ngọn không trị gốc."

Trong lời nói lộ ra một luồng ý vị làm hàng nhân nhát.

Nhưng dường như tìm lầm đối tượng rồi.

Nguyên Liệt Hồ nghe thấy thế liền buồn bực, không chút lưu tình đâm thủng nói: "Tiểu tử ngươi cũng thật là lảm chuyện, không phải chỉ là xem một vở kịch nói thôi sao, còn trị ngọn với cả trị gốc, lừa gạt ai thế."

Chỉ cho phép ngươi tình tấu, lại không cho ta tình tấu, đúng là không có vương pháp mà. Hàn Nghệ một mặt lúng túng.

"Ngươi cầm miệng cho ta."

Nguyên Mẫu Đơn khó chịu liếc nhìn Nguyên Liệt Hồ, tên kia lập tức bẻ ngoan ngậm mồm lại, nang lại nhìn Hàn Nghệ nói: "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Xem ra chỉ có thể xuất tuyệt chiêu rồi. Hàn Nghệ khe khẽ thở dài, nói: "Không dối gạt nhị vị, kỳ thật ta vẫn có một mộng tưởng vĩ đại."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 232: Chính là lợi hại như vậy

Thực không biết Dương Phi Tuyết nghe được mấy lời này, sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Ha ha! Oa ha ha...!"

Nguyên Liệt Hồ ngo ngắc nhìn Hàn Nghệ nửa ngày, đột nhiên ôm bụng cười ha ha, lại vỗ bắp đùi, dậm chân mấy cái, căn bản là dừng không được.

Có ý gì đây?

Lúc này lại đến phiên Hàn Nghệ sừng sốt, chỉ cảm thấy tự tôn của mình bị tiếng cười của Nguyên Liệt Hồ chà đạp.

"Ồi má ơi, cười chết ta, thật là cười chết ta rồi."

Nguyên Liệt Hồ cười đến mức thở không ra hơi rồi.

"Xin hỏi Nguyên công tử, vì sao cười đến sung sướng như thế, nói ra thử xem, để ta cũng được hài lòng hài lòng. Hàn Nghệ vừa nói, khoe miệng vừa liên tục co giật, nếu như đánh lại tên kia, hẳn đã sớm đánh, bất kể hẳn có phải công tử hay không."

Nguyên Liệt Hồ cười ha ha nói: "Ngươi chỉ là một tên mờ thanh lâu đấy, còn dám nói đến giấc mộng vĩ đại, đây không phải chuyện cười lớn sao, oa ha ha."

Người thô kệch chính là người thô kệch, lão tử không chấp nhận với một tên thô kệch. Hàn Nghệ lại nhìn phía Nguyên Mẫu Đơn.

Nguyên Mẫu Đơn gật gật đầu nói: "Tiểu Hồ nói rất có lý."

"...!"

Trên trán Hàn Nghệ bốc lên ba đường hắc tuyến, vào đúng lúc này, hẳn quả đoán đem Dương Phi Tuyết coi là hồng nhan tri kỷ luôn.

Nguyên Mẫu Đơn hỏi: "Tại sao ngươi không nói chuyện?"

Hàn Nghệ ủ rũ cúi đầu nói: - Được rồi, liền theo các ngươi nói mà làm đi, địa chỉ phát cho ta, à không, đem địa chỉ của khu vườn kia nói cho ta, ngược lại đối với ta mà nói, ở đâu kiếm tiền chả được, cũng không đáng kể.

Trong lòng thầm nghĩ, ngươi đều cười thành như vậy, ta còn nói được gì nữa.

"Đã sớm..."

Nguyên Liệt Hồ vừa nói được hai chữ, liền bị Nguyên Mẫu Đơn trừng mắt đánh ngăm mồm lại, nang lại hướng về Hàn Nghệ nói: "Ta cho rằng ngược lại cười cũng đã cười rồi, sao ngươi không đem những suy nghĩ trong lòng mình nói ra luôn đi."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Miễn đi, nói với các ngươi rồi lại càng bị cười nhạo mà thôi."

Nguyên Mẫu Đơn liếc nhìn Hàn Nghệ, trong mắt hiện lên một chút ý cười, gật đầu nói: "Tốt lắm."

"Khụ khụ."

Hàn Nghệ vội vàng ho khan một trận đánh gãy lời nói của Nguyên Mẫu Đơn, lập tức nói: "Thế nhưng, nếu Mẫu Đơn cô nương muốn biết. Như vậy ta nếu không nói, như vậy không khỏi cung quá không nề mặt Mẫu Đơn cô nương rồi."

Nguyên Mẫu Đơn cười, nói: "Vậy ngươi cứ nói đi."

Hàn Nghệ nói: "Không biết Mẫu Đơn cô nương có biết văn hóa của Phụng Phi Lâu không?"

Nguyên Mẫu Đơn cau mày nói: "Thanh lâu cũng có văn hóa à?"

Oạch, đúng là cô cháu ruột mà, ngữ khí nói chuyện cũng tương tự như vậy. Hàn Nghệ nói thêm một câu, lại hướng về Nguyên Liệt Hồ nói: "Cái này Nguyên công tử hẳn là biết đến."

Nguyên Liệt Hồ lắc đầu, kinh ngạc nói: "Ta nào có biết đâu, thanh lâu cũng có văn hóa sao?"

Ngươi đùa bỡn ta à? Hàn Nghệ kích động nói: "Ngày ấy lúc Vi công tử chen ngang, ta không phải đã nói sao?"

Nguyên Liệt Hồ rất nghiêm túc ngẫm nghĩ một chút, nói: "Không nhớ rõ."

Hàn Nghệ hết chỗ nói rồi, đều là Trường An thất tử, khác biệt sao lớn như vậy chứ, nói: "Văn hóa của Phụng Phi Lâu chúng ta chính là công bằng, bình đẳng."

Nguyên Liệt Hồ a một tiếng: "Ngươi nói như thế, ta ngược lại thất ra có chút ấn tượng."

Ngươi đi chết đi! Hàn Nghệ trong lòng tức giận thầm chửi một câu, ngoài miệng lại cười ha hả nói: "Vậy thì tốt rồi, miễn cho Mẫu Đơn cô nương cho rằng ta là làm thời nói bừa."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Nhưng mà chuyện này thì có quan hệ gì đến chuyện nữ nhân chúng ta đến xem kịch nói chứ?"

"Tại sao nam nhân có thể công khai tới nơi này xem kịch nói, mà nữ nhân lại không thể tới?"

Nguyên Liệt Hồ nói: "Đây là nơi bướm hoa, cô cô ta đương nhiên không thể tới đây."

Hàn Nghệ cười nói: "Nếu như là trước kia, vậy tuyệt đối có thể lý giải. Thế nhưng, hiện tại không thể so với trước đây, bây giờ ngõ bắc cũng không có những loại giao dịch dơ bẩn kia."

Nguyên Liệt Hồ lắc đầu nói: "Vậy cũng không được."

Hàn Nghệ nói: "Ta cũng lý giải ý nghĩ của Nguyên công tử. Thế nhưng nếu thứ văn hoá mà Phụng Phi Lâu chúng ta theo đuổi chính là công bằng, bình đẳng, như vậy đối với bất cứ người nào cũng đều phải như thế, mặc kệ là nữ nhân, hay là nam nhân, chúng ta đều hẳn là nên đối xử bình đẳng. Chúng ta nếu tiếp đón nam nhân, như vậy nhất định phải tiếp đón nữ nhân, nếu như ngay cả điểm này đều không thể làm được, vậy thì còn nói gì đến công bằng, bình đẳng nữa?"

Nguyên Liệt Hồ tức giận nói: "Ngươi chớ có nói đơn giản như thế, lẽ nào bảo cô cô ta chạy tới xếp hàng cùng những xú nam nhân kia?"

Chính người cung là xú nam nhân nha. Hàn Nghệ mỉm cười nói: "Đương nhiên không phải. Thế nhưng ngoài đó ra, ta cũng có biện pháp làm được công bằng, bình đẳng."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Xin lắng tai nghe."

Hàn Nghệ nói: "Rất đơn giản, nam nhân một ngày, nữ nhân một ngày."

"Giữ chứ? Cái gì mà nam nhân một ngày, nữ nhân một ngày?" Nguyên Liệt Hồ buồn bực hỏi.

Hàn Nghệ nói: "Nói cách khác, ngày lễ mỗi tháng chỉ mở ra với nam nhân, tỷ như mùng một, ba năm bảy, chín, mà ngày chẵn thì lại mở ra cho nữ nhân. Người yên tâm, chỉ cần là ngày chẵn, ngoại trừ nam nhân cực kì cá biệt ở ngoài, cũng chính là những người lên đài diễn kịch kia, cùng với tại hạ, còn lại tất cả đều là nữ nhân, bao gồm chủ quán của mấy cửa hàng nhỏ bên ngoài."

Nguyên Mẫu Đơn trầm ngâm không nói.

Mà Nguyên Liệt Hồ cũng thoáng có chút suy nghĩ.

Hàn Nghệ khẩn trương rèn sắt khi còn nóng nói: "Từ ngày ấy vừa ra khỏi Nữ Sĩ các xong, ta vẫn liên tục suy tư việc này, kỳ thực nếu như làm theo lời Mẫu Đơn cô nương, như vậy cũng không phải là không thể, thế nhưng ta cảm thấy nếu chỉ làm như thế, vậy thì vẫn bất công với nữ nhân vô cùng, tại sao nữ nhân liền không thể tới nơi đây xem kịch nói, là ai quy định? Đương nhiên, ta cũng rõ ràng nỗi khổ tâm trong lòng của nữ nhân các cô, dù sao danh tiếng trước đây của ngõ bắc cũng không tốt lắm, thế nhưng hiện tại đã bắt đầu, hiện tại ngõ bắc đều chỉ làm một ít buôn bán đứng đắn, cũng không có gì khác biệt với chợ Tây."

Hơn nữa, ta đây buôn bán cũng cần bản không phải kiếm tiền, một văn tiền một người, đây là vì cái gì, chính là vì công bằng, bình đẳng, cần phải bảo đảm bất cứ ai cũng có thể đến xem, nếu như chỉ là đến trong vườn biểu diễn, như vậy cũng chỉ có một nhóm nhỏ nữ nhân có thể nhìn thấy kịch nói này mà thôi, vẫn có rất nhiều nữ nhân không thể nhìn thấy, chuyện này trên bản chất là căn bản không có gì khác nhau. Thực không dám giấu giếm, vì có thể làm được điểm này, ta hầu như tiêu sạch hết thấy tích trữ, mua lại toàn bộ ngõ bắc, vì chính là có thể để mỗi người đều được xem kịch nói này của ta, ta hiện tại là nghèo đến mức liền một ngụm trà cũng uống không nổi đây này."

Vừa dứt lời xong, bên ngoài liền vang lên tiếng của Lưu Nga: "Nguyên công tử, trà đến rồi."

Chỉ thấy Lưu Nga bưng một khay trà nóng hổi, một mặt cười lấy lòng đi vào.

Hương trà xông vào mũi, vừa ngửi cũng biết là trà ngon.

Đánh mặt nha!

Đây thật sự là trần trụi đánh vào mặt nha!

Lưu ty, người không giúp ta kêu Tiểu Dã đến cũng không sao, nhưng người có gì lại đánh mặt ta thế chứ, người rốt cục là đứng về phía nào nha. Hàn Nghệ xanh mặt lại, cường ép cười nói: "Trà này chỉ dùng để chiêu đãi khách nhân mà thôi, ta bình thường ở nhà, đều là nhịn không dám uống, trái lại để hai vị quý khách cười chê rồi."

Nguyên Mẫu Đơn phi thường nề tình, phì một tiếng mỉm cười.

Lưu Nga nhìn thấy vẻ mặt quái dị của ba người, vẻ mặt cũng kinh ngạc.

Về mặt của Hàn Nghệ lập tức từ xanh chuyển sang hồng, nói: "Lưu ty, ty đem trà thả xuống, liền xuống làm việc đi, ta cùng Nguyên công tử, Mẫu Đơn cô nương còn có chút chuyện muốn đàm luận."

"Vâng vâng vâng!"

Lưu Nga vội vàng đem trà buông xuống, sau đó liền mang theo một mặt nghi hoặc đi ra ngoài.

Hàn Nghệ vừa rồi mới nói nhiều như vậy, có chút miệng đắng lưỡi khô, vừa bụng chén trà lên chuẩn bị uống, thế nhưng vừa nhìn thấy trà này, lại cảm thấy lúng túng, dứt khoát liền để xuống, tiếp tục nói: "Giác mơ vi... này của ta, chính là hi vọng mỗi nữ nhân đều có thể đến Phụng Phi Lâu xem kịch nói, từ đó làm được chân chính công bằng, bình đẳng, mặc kệ là con cháu quý tộc, hay là con cháu nhà bản cùng. Đúng, đoàn kịch nói là có thể đến diễn trong vườn nhà các người, nhưng nếu là có một ngày ta lại làm ra đồ vật chuyển không đi được, vậy phải làm sao bây giờ? Há chẳng phải là nữ nhân sẽ mãi mãi không được nhìn thấy à? Vì lẽ đó ta mới nói đây chỉ là trị ngọn không trị gốc."

Để nữ nhân đến xem kịch nói, cái này cũng là xu hướng phát triển, là không thể ngăn cản.

Kỳ thực từ sau khi kịch nói nổi tiếng lên, rất nhiều quý phụ đều muốn đám Mộng nhi đến phủ biểu diễn, cũng đã có người đến hỏi dò qua, chỉ là Phụng Phi Lâu từ khai trương cho tới bây giờ, vẫn luôn là sự cố không ngừng, do đó dẫn đến chuyện ra ngoài diễn xuất vẫn chưa từng xảy ra.

Làm như vậy tuy rằng cũng phù hợp lẽ thường, thế nhưng Hàn Nghệ cảm thấy cứ như vậy, địa vị của Phụng Phi Lâu sẽ dần dần bị làm thấp đi, người người đều sẽ xem thường Phụng Phi Lâu. Cái hán hi vọng nhìn thấy chính là mọi người tranh nhau đến Phụng Phi Lâu, do đó làm nổi bật địa vị của Phụng Phi Lâu, mà không phải là người nào cũng có thể quơ tay múa chân đối với hán, bắt hán hướng về phía đông, hán liền hướng về phía đông, bắt hán hướng về phía tây, hán liền hướng về phía tây, thế nhưng hán vẫn không có thực lực này. Biện pháp duy nhất, chính là trước khi những quý phụ kia yêu cầu hán tới cửa, liền mở ra cho bọn họ trước.

Vì lẽ đó, chuyện này kỳ thực không có bất cứ quan hệ gì với Nguyên Mẫu Đơn, mà là kế hoạch của Hàn Nghệ.

"Cô cô, ta thấy hán nói cũng có chút đạo lý."

Nguyên Liệt Hồ thoáng có chút suy nghĩ, gật đầu nói, y tuy rằng tương đối kích động, nhưng tác phong làm việc vẫn là phù hợp với đặc tính của Trường An thất tử, chính là vô kỷ luật.

Ngoại trừ Trường An thất tử, không có con cháu quý tộc nào đồng ý lui tới cùng một tên bình dân thấp hèn như Hàn Nghệ, tuy rằng bọn họ đều đến xem kịch nói, nhưng cực ít trò chuyện cùng Hàn Nghệ.

Nguyên Mẫu Đơn lạnh lùng liếc mắt nói: "Người đều có thể nhìn ra, lẽ nào cô cô không nhìn ra à."

Nguyên Liệt Hồ lúng túng nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Nguyên Mẫu Đơn lại nói với Hàn Nghệ: "Nhưng cho dù người làm như vậy, cũng sẽ không có nữ nhân nào dám tới đây."

Hàn Nghệ nói: "Nhưng người không đi làm, mãi mãi sẽ không xảy ra."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Nếu người không làm được, vậy thì chẳng phải là nữ nhân chúng ta cũng không được nhìn thấy kịch nói à?"

Hàn Nghệ tự tin cười nói: "Điểm này kính xin Mẫu Đơn cô nương yên tâm, ta tuyệt đối có thể làm được, chuyện này đối với ta mà nói, cũng không phải việc khó gì."

Nguyên Liệt Hồ ngạc nhiên nói: "Cái này cũng không tính là việc khó à? Người có biện pháp gì thế, nói nghe một chút."

Để nữ nhân xem kịch nói, chuyện này không khó, bởi vì nữ nhân cũng muốn xem, khó liền ở chỗ làm sao mới có thể để nữ nhân đến Bình Khang Lý xem kịch nói kia, tuy rằng Đường triều đã vô cùng cởi mở, thế nhưng muốn cho nữ nhân đến nơi nổi tiếng là bướm hoa như Bình Khang Lý, thì chuyện này ngẫm lại liền cảm thấy không thể.

Hàn Nghệ cười nói: "Đến lúc đó Nguyên công tử sẽ biết thôi."

Nguyên Liệt Hồ liếc xéo Hàn Nghệ, nói: "Thần bí như vậy?"

Nguyên Mẫu Đơn hơi nhíu mày nói: "Người là muốn để ta mang theo những hảo hữu kia của ta đến làm binh sĩ đi đầu vì giấc mộng này của người à?"

Nguyên Liệt Hồ lập tức nói: "Chuyện này không thể được."

"Chuyện này đương nhiên không được." Hàn Nghệ cười ha ha, nói: "Đừng nói Mẫu Đơn cô nương tất nhiên sẽ không đáp ứng, coi như cô đáp ứng, cô lại có thể mang bao nhiêu người đến chứ, dù sao trường bối của các cô chắc chắn sẽ không chấp thuận để các cô tới. Thế nhưng các cô cũng có thể yên tâm, ta sẽ cho các cô một cái lý do vô cùng chính đáng để tới đây, đến lúc đó chắc chắn sẽ không có bất luận người nào ngăn cản, Mẫu Đơn cô nương chỉ cần lắng lắng đến đây xem kịch nói là được rồi, còn lại liền không cần các cô phải bận tâm."

Nguyên Liệt Hồ kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, lợi hại như vậy?

Hàn Nghệ thoáng nhìn lại, cười gât gât đầu nói: "Thật sự lợi hại như vậy đấy."

Nguyên Liệt Hồ cả kinh nói: "Làm sao người biết ta đang suy nghĩ gì?"

Lão tử cũng học đến mấy năm tâm lý học nha, ngay cả người cũng đoán không ra, vậy ta còn lẫn lộn cái gì nữa. Hàn Nghệ chỉ cười không nói.

Nguyên Mẫu Đơn thấy Hàn Nghệ nói năng thận trọng, biết cũng khó có thể hỏi ra cái gì đến được, liền hỏi: "Thế nhưng điều này phải cần bao lâu?"

Y tư là, người không thể lại giống như lần trước, chỉ là nói xuông, cũng không có bất luận động tác gì.

Hàn Nghệ nói: "Trong vòng mười ngày mà thôi, đến lúc đó toàn bộ nữ nhân Trường An đều sẽ tranh giành đến Phượng Phi Lâu của ta."

Mười ngày? Nguyên Liệt Hồ mãnh liệt hít vào một ngụm lãnh khí, thầm nói, làm sao có khả năng?

Hàn Nghệ nhìn Nguyên Liệt Hồ nói: "Nguyên công tử nếu không tin, chúng ta không ngại đánh cược chút gì cũng được? Trong lòng cười thầm, lừa cường hào vốn là chuyện ta thích làm nhất từ trước cho tới nay nha."

"Người lại biết ta đang suy nghĩ gì?" Nguyên Liệt Hồ hoảng sợ nói.

Hàn Nghệ ha ha cười, không lên tiếng, xem người sau đó còn dám ở trước mặt ta hung hăng không?

Nguyên Liệt Hồ liếc mắt nhìn Hàn Nghệ một cái, nói: "Đánh cược cái..."

Y vừa mở mồm, Nguyên Mẫu Đơn đã giành trước nói: "Được, ta lại tin tưởng người một lần nữa." Nói xong liền đứng dậy.

Nữ nhân này cung thực sự là làm người đủ tức giận, ta mò thêm chút điểm thu nhập mua chút đồ gia dụng thì có gì không thể chứ, ngược lại nhà các người cũng là có tiền mà. Hàn Nghệ thầm chửi một câu.

Nguyên Liệt Hồ vội vàng đứng lên nói: "Cô cô, cô cô muốn đi sao, để ta đưa cô cô trở về."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Người đi ra ngoài trước."

Nguyên Liệt Hồ "A" một tiếng.

Hàn Nghệ thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, đây thật sự là báo ứng nha.

"Sao hả?"

"Được, ta ở bên ngoài đợi cô cô."

Nguyên Liệt Hồ lập tức đi ra ngoài, thuận tay còn đóng cửa lại.

Nguyên Mẫu Đơn nhân nhạ nói: "Tiểu Hồ, ở bên ngoài ta vẫn tận lực lực cho người mặt mũi."

Nàng nói được một nửa, chợt nghe thấy một trận tiếng bước chân dồn dập dần dần đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Vậy thì không có rồi

Gia giáo nhà Mẫu Đơn cô nương thật là nghiêm đấy!

Hàn Nghệ vui tươi hơn hẳn, dường như đang cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng khi Nguyên Mẫu Đơn xoay người lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn hẳn, thì hẳn tức khắc cảm thấy mình tựa hồ có hơi cao hứng quá mức.

Qua một lát, Nguyên Mẫu Đơn mới mở miệng nói: "Ngươi thật đúng là khéo mồm khéo miệng đấy, chỉ dăm ba câu liền lừa cho tiểu Hồ đầu óc choáng váng."

Hàn Nghệ ngượng ngùng nói: "Quá khen, quá khen, Mẫu Đơn cô nương nói quá lời, ta sao dám lừa gạt Nguyên công tử, ta chỉ nói sự thật mà thôi, lẽ nào Mẫu Đơn cô nương không cho là vậy sao?"

Nguyên Mẫu Đơn sững sờ, thâm nghĩ, tiểu tử này cũng thật là giao hoạt, nói: "Tiểu Hồ mặc dù có chút nói quá sự thật, thế nhưng ngươi thật sự đã trộm khăn lụa, dao găm, còn có ngọc bội của ta, thậm chí còn dùng khăn lụa của ta đi lau bàn tay dơ bẩn của ngươi, món nợ này ta còn nhớ kỹ đấy."

Ai cũng nói nữ nhân thù dai, lời này quả thực không sai. Hàn Nghệ vội nói: "Đây chỉ là một hiểu lầm, lúc đó ta chỉ là..."

Nguyên Mẫu Đơn liền ngắt lời: "Ngươi cho rằng ta là muốn ra mặt giúp Thôi Tập Nhận đúng không?"

Hàn Nghệ không có lên tiếng, xem như chấp nhận.

Nguyên Mẫu Đơn hừ lạnh, nói: "Nếu không có Thôi Tập Nhận, sao ta có thể dễ dàng buông tha ngươi như vậy được."

Ai u! Lời này có chút ám muội nha. Hàn Nghệ hóng hớt hỏi: "Lẽ nào Mẫu Đơn cô nương lại là thê tử của Thôi Tập Nhận?"

"Ngươi thử nói câu đó lại lần nữa." Nguyên Mẫu Đơn hai mắt tròn tròn, trước ngực một trận sóng dữ dập chùng.

Thật đau mắt nha! Hàn Nghệ thấy thế liền sững sờ, lập tức vội vàng nói: "Xin lỗi, xin lỗi, xem như là ta nói bậy đi."

Nguyên Mẫu Đơn hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ là ngươi có ân oán với Thôi Tập Nhận trước, trước khi ân oán của các ngươi chấm dứt, ta không tiện những tay mà thôi."

Sao cô không nói sớm? Hừ, dọa cho trái tim nhỏ của người ta nhảy ầm ầm rồi nè, đây là một ưu điểm đó, phải tiếp tục giữ vững nha. Hàn Nghệ giờ ngón tay cái lên nói: "Mẫu Đơn cô nương thật là nhi nữ giang hồ, trọng đạo nghĩa, đủ ngay thẳng, Hàn Nghệ bội phục, bội phục."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Ngươi không cần phải khen tặng ta, hơn nữa ngươi cũng đừng vội đắc ý vênh váo, ngươi nên vui mừng vì người ngươi đắc tội là Thôi Tập Nhận, mà không phải là ta. Ngươi thật cho là Quốc Cửu Công sẽ chống lưng cho ngươi sao? Trên thực tế, cho dù hiện tại ta đánh gãy hai chân của ngươi, Quốc Cửu Công cũng sẽ không vì ngươi, mà xé rách da mặt với Nguyên gia chúng ta, chỉ là tiểu tử Thôi Tập Nhận kia vốn kiêu ngạo từ trong xương cốt rồi, nên gã mới khinh thường làm vậy thôi. Gã muốn đánh bại ngươi, vậy nhất định sẽ đường đường chính chính đánh bại ngươi, hơn nữa ngươi cần bản không có chút phản kháng nào."

Ngoại trừ câu nói sau cùng kia, Hàn Nghệ đều vô cùng tán đồng với lời nói của Nguyên Mẫu Đơn. Bởi vì hẳn trước sau vẫn là bình dân thấp hèn, mà đây lại là một thời đại chỉ luận thân phận mà thôi, hẳn vẫn là quá yếu, thế nhưng hẳn vô cùng hưởng thụ quá trình này, cười hỏi: "Chỉ giáo cho?"

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Bởi vì Thôi Tập Nhận dù có thua ngươi, thế nhưng có Thôi gia chống lưng phía sau, cho dù gã lại bại bởi ngươi lần nữa, vậy thì cũng không sao cả. Nhưng ngươi không thua nổi, một khi ngươi có bất kỳ nhược điểm nào lộ ra, gã liền có thể đưa ngươi vào chỗ chết."

Hàn Nghệ cười dài nói: "Vậy thì ta đây liền mỗi mắt mong chờ rồi."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Ngươi dường như khá tự tin thì phải?"

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Cái này không liên quan đến tự tin, chỉ liên quan đến tôn nghiêm."

Nguyên Mẫu Đơn hơi sững sờ, nói: "Quay lại chuyện chính, nếu như ngươi có thể để cho nữ nhân quang minh chính đại tới đây xem kịch, thì chuyện ngày ấy, ta liền không tính toán với ngươi nữa." Lời này nói ra vô cùng sáng khoái.

"Thật sao?" Hàn Nghệ cười ha ha nói: "Vậy thì quá tiện nghi cho ta rồi."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Nhưng lời xấu phải nói trước. Nếu ngươi không làm được, vậy ta sẽ không tha cho ngươi."

Hàn Nghệ phi thường thoải mái nói: "Cái này không có vấn đề."

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Một khi đã vậy, ta xin phép đi trước."

Hàn Nghệ đột nhiên giống như nhớ tới chuyện gì, vội vàng nói: "Chậm đã!"

Nguyên Mẫu Đơn nói: "Còn có việc gì sao?"

Hàn Nghệ nói: "Chuyện ngày đó, đúng là ta có làm sai, thế nhưng Mẫu Đơn cô nương cũng không phải một chút sai lầm cũng không có. Nếu như nói ta có thể khiến nữ nhân đến xem kịch được, có thể đền bù sai lầm của ta, như vậy phải chăng Mẫu Đơn cô nương cũng nên làm một chút gì đó, để đền bù lỗi lầm của mình."

Nguyên Mẫu Đơn tròn tròn hai mắt.

Đừng tròn, tròn cũng không dọa được ta đâu. Hàn Nghệ cười nói: "Đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, ta chỉ là hi vọng đến ngày ấy, Mẫu Đơn cô nương có thể dẫn một người đi cùng."

"Người nào?"

"Chát nữ của Quan Quốc Công, Dương Phi Tuyết."

"Chát nữ của Quan Quốc Công?"

Nguyên Mẫu Đơn hiếu kỳ hỏi: "Quan hệ giữa người và nàng là như thế nào?"

"Chỉ là bằng hữu mà thôi."

Hàn Nghệ giải thích: "Chúng ta đều là đến từ Dương Châu, thế nhưng sau khi Dương cô nương tới Trường An, vẫn không có bằng hữu chơi cùng, chỉ biết cô đơn ở nhà, mà nếu ta đến gặp nàng thì cũng không tốt lắm. Bất quá Dương cô nương là một người vô cùng hiền lành, nếu như cô có thể trở thành bằng hữu cùng với nàng, đó là may mắn của cô, ta dám dùng nhân cách của mình bảo đảm."

"Người cũng có nhân cách à?"

Nguyên Mẫu Đơn tỏ vẻ nghi ngờ.

"Nếu ta không có nhân cách, thì có thể giảng nghĩa khí như vậy sao?" Hàn Nghệ tức giận nói.

Nguyên Mẫu Đơn vẫn còn hồ nghi nói: "Người và nương tử Dương gia kia quả thật chỉ là bằng hữu?"

Hàn Nghệ tức giận nói: "Ta là người đã kết hôn, ta có thể từ chối, hơn nữa người ta là thiên kim của Dương gia, ta có thể trèo cao sao?"

"Điều này cũng đúng."

Nguyên Mẫu Đơn gật gật đầu, lại nói: "Ta có thể đáp ứng người, nhưng ta có một điều kiện."

Hàn Nghệ cẩn thận nói: "Điều kiện gì?"

Nguyên Mẫu Đơn hơi hơi híp mắt nói: "Người thử trộm khăn lụa của ta một lần nữa xem, nếu như người thành công, ta đây liền đáp ứng người."

"Hử?"

Điều kiện này thật là làm cho Hàn Nghệ bất ngờ, không thể tin được hỏi: "Cô nói cái gì?"

Nguyên Mẫu Đơn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta bảo người trộm khăn của ta một lần nữa xem thế nào."

Thử, tuyệt đối là thử mình, mình không thể mắc lừa. Hàn Nghệ nói: "Đùa gì thế, Hàn Nghệ ta chưa từng biết trộm là gì, ta chỉ là một thương nhân thành thật mà thôi."

Người chưa bao giờ trộm á? Ta mới gặp người được một lần, liền bị người trộm mất ba loại đồ vật thiếp thân. Nguyên Mẫu Đơn tức giận đến suýt chút phun máu, hừ lạnh, nói: "Một khi đã như vậy, vậy thì quên đi thôi."

Hàn Nghệ bĩu môi nói: "Thôi đi, coi như xong, để tự ta lại nghĩ cách là được rồi."

Nguyên Mẫu Đơn sừng sốt, vung tay, xoay người liền đi.

"Để ta tiễn Mẫu Đơn cô nương."

Hàn Nghệ vội vàng đứng dậy, đột nhiên dưới chân bị vướng vào góc bàn, kêu to một tiếng, liền nhào tới trên người Nguyên Mẫu Đơn.

Nguyên Mẫu Đơn không chút nào kinh sợ, chỉ hơi hơi nghiêng người.

Vậy mà không thêm đỡ ta, có còn nhân tính hay không a! tư thế ngã sấp xuống của Hàn Nghệ mạnh mẽ chuyển thành lão đạo, hướng về bên cạnh Nguyên Mẫu Đơn đánh tới.

Nguyên Mẫu Đơn dưới chân vừa chuyển, lần thứ hai né qua, nhưng la chờ Hàn Nghệ sát qua bên người nàng thì, nàng đột nhiên nhanh như tia chớp chớp đuôi tay ra, nắm lấy tay Hàn Nghệ, cười lạnh nói: "Người muốn làm gì?"

Hàn Nghệ vẫn là một mặt kinh hãi chưa lùi, vỗ ngực nói: "Đa tạ Mẫu Đơn cô nương trượng nghĩa giúp đỡ, tại hạ vô cùng cảm kích."

Nguyên Mẫu Đon sững sờ, nhìn xuống tư thế của Hàn Nghệ, vẫn đứng là giống như nàng đang đỡ lấy hắn, bằng vào cái tư thế này, tuyệt đối không thể nói Hàn Nghệ muốn trộm nang đồ vật, không khỏi thầm mừng, kẻ này thực sự là giáo hoạt cực độ. Liền vùng tay hắn ra, hừ nhẹ xem thường nói: "Trò mèo."

Hàn Nghệ đứng thẳng người, kinh ngạc nói: "Mẫu Đon cô nương là có ý gì? Thế nhưng ánh mắt thất vọng, là không che lấp được."

Nguyên Mẫu Đon cung không vạch trần, bởi vì nếu vạch trần, Hàn Nghệ cung sẽ không thừa nhận, khoe miệng giương lên một nụ cười đắc ý, cất bước đi ra khỏi phòng, nhàn nhạt nói: "Không cần tiễn."

Hàn Nghệ nói: "Ồ, vậy Mẫu Đon cô nương đi thông thả."

Nguyên Mẫu Đon trở ra sân, có chút vui vẻ nói: "Chút thủ đoạn nho nhỏ, Nguyên Mẫu Đon ta sao có thể để người thực hiện được."

Nói xong, tay phải của nàng liền duỗi vào tay áo phía bên trái, đột nhiên liền ngán ra, khuôn mặt tươi cười nhất thời trở nên vô cùng xấu hổ, nói: "Sao có thể có chuyện đó?"

"Ha ha! Hàn Nghệ ta đã sống hai đời, còn chưa bao giờ từng gặp phải loại yêu cầu này." Hàn Nghệ cười xấu xa, ngón trỏ tay phải phát phát một tấm khăn lụa màu vàng nhạt, mùi thơm đượm lòng người "Nữ nhân kia chẳng lẽ chưa từng nghe thấy kẻ cắp sao, ha ha. Thực sự là quá ngây thơ lãng mạn, không biết lần sau nang có thể thách ta trộm thử cái yếm của nang hay không đây, nếu như nói như vậy...chờ chút đã, làm sao mới có được yếm đây? Ta vẫn chưa có cớ thử nha! Tiêu Vân, Chuyện này đều do cô a!"

Đúng lúc này, hắn nghe được bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Oa! Nghe tiếng bước chân này, có bao nhiêu phần nộ a! Hàn Nghệ khẩn trương tiến lên, vừa mở cửa ra, một đạo thân ảnh khổng lồ liền hiện ra, ta liền nói tiếng bước chân này tại sao lại có thể khoa trương như vậy, hóa ra là hắn. Cô tay rung lên, tấm khăn lụa kia liền lập tức biến mất, ý cười không giảm nói: "Ta biết ngay Nguyên công tử sẽ đến mà."

Nguyên Liệt Hồ vội vàng nói: "Người làm gì cô cô ta rồi hả, sao nàng lại có vẻ nổi giận như vậy?"

Chuyện này cũng không nên trách ta, ta chỉ là thỏa mãn yêu cầu của nàng mà thôi, ai bảo nàng không cần tấm khăn lụa này của mình. Hàn Nghệ vội hỏi: "Người cũng chớ có nói lung tung, nếu như ta dám làm gì cô cô người, như vậy nang sao có thể chỉ là giận dỗi dỗi rồi đi, mà ta còn có thể đứng đây sao?"

Nguyên Liệt Hồ sùng sốt, lập tức hỏi: "Vậy chuyện này rốt cục là thế nào?"

Hàn Nghệ lộ ra biểu hiện sâu sắc xin lỗi với Nguyên Liệt Hồ.

Nguyên Liệt Hồ đại kinh thất sắc nói: "Đừng nói với ta người đã đem chuyện kia nói cho nang nha."

Hàn Nghệ chỉ thờ dài.

"Hàn Nghệ, sao người có thể nói ra cơ chứ?" Nguyên Liệt Hồ vội la lên.

Hàn Nghệ mặt ủ mày chau nói: "Ta đây cũng không có cách nào, vừa nãy cô cô người đã nghe được một ít, chỉ là vướng bởi mặt mũi của người, mới không có vạch trần thôi. Nhưng với loại bình dân bách tính như ta, dám lừa gạt cô cô người sao, hơn nữa cái tính khí của cô cô người, người cũng không phải là không biết."

"Kể cả như vậy, người... giờ ạ, ta xem như là bị người hại chết rồi."

Nguyên Liệt Hồ dậm chân nói.

Hàn Nghệ cười nói: "Tuy nhiên Nguyên công tử à, người cũng chớ sợ."

Nguyên Liệt Hồ nói: "Chỉ giáo cho?"

Hàn Nghệ nói: "Người ngẫm lại xem, đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, mà chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi, nói ra chỉ có thể càng bôi càng đen, cách làm thông minh nhất chính là không nhắc lại nữa, ta thấy cô cô người không hẳn là muốn nhắc lại việc này, vì lẽ đó Nguyên công tử chỉ cần tương kế tựu kế, coi như nàng không biết liền được."

Nguyên Liệt Hồ thoáng có chút suy nghĩ nói: "Người nói cũng có đạo lý."

"Yên tâm đi, qua hai ngày chỉ cần cô cô người đến nơi đây xem kịch nói, việc nhỏ cỡ này liền ném lên chín tầng mây rồi."

Hàn Nghệ phát tay nói.

Nguyên Liệt Hồ tiến tới, hiếu kỳ nói: "Người quả thật chắc chắn có thể để nữ nhân đến Bình Khang Lý này?"

Hàn Nghệ cười ha hả nói: "Chuyện này thì có gì khó?"

Nguyên Liệt Hồ nhìn Hàn Nghệ, hai hàng lông mày nhướn lên, khả khả nói: "Ta nghĩ chắc ta có hỏi người, người cung sẽ không nói đúng không?"

Hàn Nghệ sợ hãi nói: "Nguyên công tử thật là thần nhân, chuyện này mà người cũng đoán được."

Khuôn mặt của Nguyên Liệt Hồ nhất thời trầm xuống, nói: "Không nói thì thôi, có gì đặc ý chứ, ta ngược lại cũng muốn xem người làm sao mới có thể để những nữ nhân kia tới ngộ Bình Khang Lý này. Hừ, ta đi trước xem kịch đây."

Nói xong Nguyên Liệt Hồ liền rời đi rồi.

"Phù, cuối cùng cũng coi như là đối phó xong đôi cô cháu này rồi."

Hàn Nghệ khe khẽ thở dài.

"Hàn tiểu ca, Hàn tiểu ca."

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, tức giận nói: "Luu tỷ, lần tới nếu gặp loại sự tình này, tỷ phải nhanh chóng tìm Tiểu Dã đến, có biết không?"

Luu Nga một mặt khổ sở nói: "Kỳ thật ta cũng đã nghĩ tới. Thế nhưng Tiểu Dã rất dễ kích động, ta sợ gọi nó đến, ngược lại sẽ càng náo càng lớn."

Hàn Nghệ cá giận nói: "Đại tỷ, mạng ta cũng sắp mất rồi, còn quan tâm đến chuyện này sao?"

Luu Nga gật gật đầu.

"Tỷ có ý tứ gì?" Hàn Nghệ hai mắt tròn tròn.

Luu Nga lại khăn trương lắc đầu.

"Ai u! Ta thực sự là bị người làm cho tức chết mà." Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã, đột nhiên lại hỏi: "Đúng rồi, tỷ có biết Nguyên Mẫu Đơn này là ai không?"

Luu Nga nói: "Chuyện này ta đương nhiên biết, đại danh鼎鼎鼎鼎 Mẫu Đơn nương tử, ai không biết chứ"

"Đại danh鼎鼎鼎鼎?" Hàn Nghệ kinh ngạc nói: "Nàng rất nổi tiếng sao?"

Luu Nga gật gật đầu, đột nhiên sâu kín thở dài, nói: "Kỳ thật Mẫu Đơn nương tử cũng là một nữ tử cực kỳ đáng thương."

Nàng đáng thương? Vậy ta chẳng phải thật đáng buồn rồi. Hàn Nghệ tức giận nói: "So với tỷ còn đáng thương hơn sao?"

"Vậy thì thật không có, dù sao nàng cũng là xuất thân quý tộc."

"Vậy tỷ còn nói nàng đáng thương?" Hàn Nghệ buồn phiền nói: "Ta thực không hiểu đám người các người, chỉ là một bình dân, ăn cơm rau dưa, ngược lại thay quý tộc lo lắng rồi."

Luu Nga ngẩng lên cũng đúng, nhưng lập tức lại nói: "Nhưng mà Mẫu Đơn nương tử này cũng xác thực vô cùng đáng thương, vào đúng ngày tân hôn của nàng, trượng phu lại phải lĩnh binh xuất chinh, kết quả một đi liền không có trở về."

"Quả phụ?"

Hàn Nghệ cá kinh nói.

Luu Nga gật gật đầu.

Còn trẻ như vậy đã là cô cô, lại làm quả phụ, nhân sinh không khỏi cung quá nhanh đi. Hàn Nghệ không thể tin được nói: "Thật sự là vậy à?"

Luu Nga nói: "Đương nhiên là thật sự, việc này ta dám nói lung tung sao? Trượng phu của nàng chính là Độc Cô gia Độc Cô Tiên Lược."

"Độc Cô gia?"

Hàn Nghệ nói: "Không phải là thúc thúc của Độc Cô Vô Nguyệt chứ?"

Luu Nga lắc đầu nói: "Cũng không phải, Độc Cô Vô Nguyệt chính là cháu năm đời của đại danh鼎鼎鼎鼎 Độc Cô Tín. Mà Độc Cô Tiên Lược lại là đời sau của Độc Cô Giai, Độc Cô Giai này nguyên bản là họ Lý. Chính là đại tướng thủ hạ của Độc Cô Tín, sau đó mới cải danh Độc Cô, tuy đều là họ Độc Cô, nhưng cũng không có liên hệ máu mủ."

Nói tới Độc Cô Tín, khả năng có rất nhiều người không biết, thế nhưng nói đến nữ nhi của ông ta, vậy thì phỏng chừng sẽ có rất nhiều người biết đến, hơn nữa không phải chỉ có một nữ nhi mà thôi. Trưởng nữ của Độc Cô Tín chính là Minh Kính Hoàng Hậu của Bắc Chu, con gái thứ tư thì là Nguyên Trinh Hoàng Hậu của Đường triều, cũng chính là mẹ đẻ của Đường Cao Tông Lý Uyên, còn con gái thứ bảy chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Độc Cô Già La,

thê tử của Tùy Văn Đế Dương Kiên, Văn Hiến Hoàng Hậu của Tùy triều, có thể nói là một gia tộc hoàng hậu nha!

Mặt khác, Đường triều tôn trọng quận họ, cũng chính là chỉ ba quân tướng sĩ đều cùng họ với thống soái của mình, chuyện tướng sĩ đổi họ cũng là thường xảy ra.

Quan hệ này cũng thật là phức tạp a! Hàn Nghệ thở dài trong lòng, nang đáng thương, lão tử cũng đáng thương a, rõ ràng có một vị thê tử xinh đẹp như hoa, cuối cùng quay đầu lại vẫn là một tên xử nam, hơn nữa cho đến bây giờ, ngay nụ hôn đầu vẫn còn bảo lưu nha, hay là trước tiên nên tìm một cô gái phá đi rồi nói sau, dù sao hiện tại lão tử cũng đang như đi trên dây, lúc nào cũng có thể mất mạng, nhưng mà nên tìm ai đây ta?

Giấy dựa a!

Nghĩ đến đây vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Luru Nga, nghĩ thầm, vẫn là chờ một chút đi!

Luru Nga cũng không có chú ý tới, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Hàn tiểu ca, làm sao ngươi lại nhận thức Mẫu Đơn nương tử?"

Hàn Nghệ nói: "Nàng muốn đến xem kịch."

"Lẽ nào là nang muốn mời chúng ta đến Nguyên gia diễn kịch sao?" Luru Nga hơi hơi kích động hỏi.

"Đúng vậy."

Hàn Nghệ gật gật đầu nói: "Nhưng ta cự tuyệt rồi."

Luru Nga kích động nói: "Vì sao? Nguyên gia rất có tiền đấy."

"Làm giá, có biết không?"

"Thế nào là làm giá?"

Hàn Nghệ liếc mắt nói: "Làm giá chính là...chính là, ù, chính là để chính bọn họ tự tới cửa xem kịch, mà không phải chúng ta tự động cầu xin tới cửa diễn cho bọn họ xem. Việc này ta cũng đã định nói với tỷ rồi, ta dự định sẽ làm một cái "Ngày phụ nữ"."

"Ngày phụ nữ?"

"Nói cách khác, vào một số ngày đặc biệt, Phụng Phi Lâu chúng ta sẽ chỉ cung cấp phục vụ cho nữ nhân mà thôi."

"Chỉ cung cấp phục vụ cho nữ nhân?"

Luru Nga hỏi: "Tại sao phải như thế?"

Hàn Nghệ nói: "Đây là bởi vì... thôi đi, thôi đi, đến lúc đó tỷ sẽ hiểu thôi. Chúng ta lên lầu xem thế nào đã, nội dung của vở kịch hôm nay là vô cùng quan trọng đấy." Nói tới đây, khéo miệng của hắn giương lên một nụ cười quý dị.

Nội dung của vở kịch này là vô cùng quan trọng?

Nếu như là trước đây, người khác chắc chắn sẽ không cho rằng như thế, chẳng qua chỉ là một vở kịch nói mà thôi, lại có thể có bao nhiêu quan trọng chứ?

Thế nhưng từ khi cây Hùng Phi xuất hiện xong, cũng không có người nào dám nghĩ như thế nữa.

Có thể nói, cây Hùng Phi đã đem ảnh hưởng của kịch nói tăng cao n cái đẳng cấp.

Mà Hàn Nghệ chỉ chính là phương diện này.

Hùng Phi từ chối sự chiêu mộ của Huyện lệnh, đồng thời đưa ra một cái luận điểm cực kỳ trọng yếu, chính là ta không làm quan, ta cũng có thể tương tự tạo phúc cho bách tính, đồng thời hắn vẫn tiếp tục vì thế mà nỗ lực, mà phương hướng theo đuổi đơn giản vẫn là nông nghiệp.

Nói cách khác, Hùng Phi vẫn có thể tiếp tục sáng tạo ra nông cụ càng tiên tiến hơn.

Nhưng căn cứ vào cái tính tình thối hoặc của Hàn Nghệ, tuyệt đối sẽ không phát sinh vào hôm nay.

Phần kết thúc của vở kịch hôm nay, vừa vận diễn đến đoạn Hùng Phi thấy Thôi Tinh Tinh buồn rầu vì không hiểu được cách may vá, bèn chế tác một đàn máy dệt vải giản tiện cho nàng. Sau đó sẽ... không có sau đó rồi

Thế là sao?

Đây là tiếng lòng của khán giả toàn trường khi nhìn thấy tám vải đồ kia hạ xuống.

Không thể không nói, vở kịch này thật sự có thể làm cho người ta hoá điên mất.

Thế nhưng so với lần trước, lần này lại không có người dám nghi vấn nữa, bởi vì trước đó cây Hùng Phi đã đạt được thành công cực kỳ lớn. Lúc này lại là máy dệt vải, phải biết cả nền kinh tế của Đại Đường hoàn toàn là dựa vào cây ruộng và dệt vải, bất kỳ cải tiến nào liên quan tới hai phương diện này, đều sẽ được coi trọng vô cùng. Đương nhiên, loại coi trọng này chỉ là đối với công cụ, mà không phải đối với người phát minh.

Tin tức vào khoảng lúc gần chạng vạng, cũng đã được truyền ra bên ngoài.

Phổ lớn hẻm nhỏ đều biết. Ngày mai tất nhiên lại là một ngày của Phụng Phi Lâu.

Tại hẻm Nam và hẻm Trung đã có rất nhiều người nghĩ đến chuyện ngày mai có nên nghỉ việc cùng đồng hành đến Phụng Phi Lâu xem náo nhiệt hay không.

Nếu như bọn họ làm như vậy, vậy thì chỉ có thể nói với bọn họ một tiếng chúc mừng! Bởi vì sự lựa chọn của bọn họ là rất chính xác.

Máy dệt vải là có thể ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của bách tính khắp thiên hạ nha, lại thêm sự thành công của cây Hùng Phi, nên tin tức này vừa ra, lập tức nhận được sự quan tâm đầy đủ.

Ngày hôm sau, cũng không còn là chuyện của mỗi hẻm Bắc nữa rồi, mà là của cả Bình Khang Lý.

"Công tử, phía trước đã bị chặn rồi."

"Bị chặn à? Thực sự là lẽ nào lại có lí do, ai dám chặn đường bọn công tử? A! Sao lại có nhiều người như vậy nha?"

"Nhiều người như vậy, thế này thì làm sao đi vào được đây?"

Đám con cháu quý tộc vốn nghĩ kêu hạ nhân đến xếp hàng liền có thể an tâm, ai biết chờ tới gần buổi trưa mới tới Bình Khang Lý thì, nhất thời chỉ biết há hốc mồm.

Chỉ thấy trên đường dòng người mênh mông, hơn nữa quá nửa đều là nông phu, bởi vì máy dệt vải này là cùng một nhịp thở với bách tính, bọn họ mặc dù biết bản thân khẳng định không vào được. Thế nhưng vừa mới nghe được tin tức này xong, liền nhất định phải tới nơi này chờ đợi.

Căn bản là chen không vào được.

Bình Khang Lý sắp phát nổ rồi.

Sẽ sụp! Sẽ sụp!

Đến nỗi ông chủ cửa hàng trà thấy ngay cả mình cũng không vào được trong nhà, trong lòng thật sự là vô cùng lo lắng, những người này có thể chen đến sụp gian nhà này của mình hay không?

Hiện tại quán trà này đã không đưa vào bán trà để kiếm tiền nữa rồi, cũng bắt đầu tổ chức thu vé vào cửa rồi. Vào cửa phải trả thù lao, hai mươi văn tiền một người, đây là hôm qua Hàn Nghệ bảo bọn họ làm như vậy. Hết cách rồi, giá thị trường quá tốt rồi, không làm như vậy, thì còn xứng đáng với cái danh hiệu thương nhân này sao, ngược lại Phụng Phi Lâu chỉ cần không hề làm vậy liền được.

Đương nhiên, cũng có một chút lưu manh không có xếp hàng.

Trong đại sảnh hậu viện Phụng Phi Lâu, bầu không khí lộ ra vô cùng nghiêm túc.

Chỉ thấy hai vị lão giả ngồi trên chính đường, bên cạnh là mấy vị tiểu bối trẻ tuổi.

Hai vị này chính là Trương Tôn Vô Kỵ và Chử Toại Lương, mà mấy vị tiểu bối trẻ tuổi kia chính là ba người Trương Tôn Diên, Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo.

Thoại Tập Nhận vốn kiêu ngạo tự nhiên là xem thường tới nơi này, mà Nguyên Liệt Hồ cũng không quá yêu thích bầu không khí như thế này.

Chỉ có một người vẫn phải đứng ở trong sảnh, không phải Hàn Nghệ thì là ai, nhìn qua có chút tựa như tam đường hội thẩm.

Trương Tôn Vô Kỵ buồn bực hỏi: "Người còn có biết cả dệt vải à?"

Một nông phu như người phát minh ra cây, chuyện này không có gì đáng trách, thế nhưng dệt vải là chuyện của nữ nhân mà, người đây là bao biện làm thay nha!

Hàn Nghệ thở dài nói: "Không dám dối gạt Quốc Cữu Công, kỳ thực đoạn nội dung của vở "Bạch sắc sinh từ luyện" này, vốn là phát sinh trên người tiểu dân. Thê tử của tiểu dân cũng là một người khá hậu đậu, không giỏi làm việc nhà, thế nhưng nàng vẫn muốn làm thử, kết quả luôn làm không được, do đó luôn luôn cảm thấy rất khổ não. Tiểu dân không đành lòng để nội tử khổ não như vậy, liền mới nghĩ đến việc chế tạo một cái máy dệt vải tương đối đơn giản để nội tử sử dụng."

Trưởng Tôn Vô Kỵ sững sốt, lần trước người nói là bởi vì phụ thân của người, lần này lại là bởi vì thể tử à?

Chử Toại Lương khẽ cau mày nói: "Nói như thế, máy dệt vải này là người đã nghĩ ra được từ trước."

Hàn Nghệ nói: "Hồi bẩm Hữu Phó Xạ, cung không phải là trước đó nghĩ ra được, chỉ là gần nhất mới nghĩ ra mà thôi."

Chử Toại Lương nói: "Gần nhất? Người chó nói với ta, lần trước ta tới đây, người vẫn chưa có nghĩ ra được nhé."

Hàn Nghệ thành thực nói: "Lúc ấy đã nghĩ ra được rồi."

Lời này tất nhiên đã sớm biên tốt, kẻ ngu si cung biết chắc chắn không phải hai ngày này mới nghĩ ra được.

Chử Toại Lương chỉ vào Hàn Nghệ, giận dữ nói: "Vậy tại sao lúc ấy người không bẩm báo với ta?"

Hàn Nghệ nói: "Lúc ấy Hữu Phó Xạ cũng không có hỏi tiểu dân mà!"

"Làm càn."

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm giọng nói: "Người dám nói chuyện kiểu đấy với Hữu Phó Xạ à?"

Hàn Nghệ nói: "Tiểu dân biết tội."

Chử Toại Lương hướng về Trưởng Tôn Vô Kỵ vung vung tay, lại hướng về Hàn Nghệ nói: "Việc này liên quan đến thiên hạ lê dân, đáng nhẽ người phải sớm báo cho chúng ta mới đúng, sao có thể giấu diếm không báo."

Hàn Nghệ cúi đầu nói: "Tiểu dân sai lầm rồi."

Chử Toại Lương nói: "Ta niệm tình người là vi phạm lần đầu, lần này liền không tính toán với người, vậy ta hỏi người, ngoại trừ máy dệt vải sắp xuất hiện hôm nay, trong tay người còn có công cụ mới nào khác nữa hay không?"

Hàn Nghệ nói: "Xin hỏi Hữu Phó Xạ, nếu là có, phải làm như thế nào?"

Chử Toại Lương nói: "Tự nhiên là lập tức giao cho triều đình."

Thì ra là như vậy! Hàn Nghệ lập tức lắc đầu nói: "Vậy thì không có rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Mượn lực đẩy lực

Nói dối mà cũng có thể nói thành như vậy, thì không thể nói hấn ngu xuẩn rồi, quả thực là chỉ số thông minh bằng không nha!

Cả đám Trịnh Thiện Hành, Trưởng Tôn Duyên đều giật nảy mình, thằng Hàn Nghệ này hôm nay bị làm sao thế?

Đây cũng không phải chỗ đùa giỡn, dù sao hai lão nhân đang ngồi trước mặt này, tùy tiện ngáp một cái, cũng có thể biến Hàn Nghệ thành tro bụi.

Chử Toại Lương vẫn còn hơi sững sốt một chút, cảm thấy như đang nghe lầm, chợt chỉ vào Hàn Nghệ, tức giận quát lên: "Tiểu tử người thật to gan, dám trêu đùa lão phu."

"Tiểu dân chỉ nói lời thật, không dám lừa gạt Hữu Phó Xạ." Hàn Nghệ khom mình hành lễ nói.

Chử Toại Lương cảm thấy chỉ số thông minh của mình như bị sỉ nhục, nổi trận lôi đình nói: "Được được được, nếu để ta biết được hôm nay người nói dối, ta sẽ không tha cho người."

Hàn Nghệ vô cùng chân thành nói: "Xin Hữu Phó Xạ yên tâm, tuyệt đối không có thêm nữa, nếu có nói dối, tiểu dân nguyện tự mình kết thúc."

Lời này nói ra cũng không để lại lối thoát rồi..

Chử Toại Lương gật đầu một cái, thế nhưng đột nhiên ngừng lại, lời này vẫn có vẻ không đúng rồi, buồn bực nói: "Cái gì mà tuyệt đối không có nữa? Lời này của người có ý gì?"

Hàn Nghệ nói: "Tiểu dân chỉ là muốn nói, tiểu dân không dám giấu diếm Hữu Phó Xạ ạ."

Thế này mà còn bảo là không giấu diếm? Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo đồng thời cúi đầu cười.

Trường Tôn Vô Kỵ hơi liếc nhìn Hàn Nghê, nhưng cũng không có lên tiếng, lập tức rũ xuống mi mắt, phảng phất như đã nhập định.

Chỉ Toại Lương rít gào nói: "Tiểu tử nguoi rõ ràng là đang cố ý!"

"Tiểu dân không dám" Hàn Nghê vẫn cúi đầu nói.

"Hừ, Chỉ Toại Lương ta không tin không chế phục được tiểu tử nguoi."

Tính khí hỏa bạo của Chỉ Toại Lương lại nổi lên, đứng phắt dậy, chỉ tay vào Hàn Nghê, tức giận đến mức phùng mang trợn má.

"Hữu Phó Xạ tha mạng, tiểu dân biết sai rồi." Hàn Nghê nói.

Chỉ Toại Lương vừa nghe thấy thế, giọng điệu hơi chút hòa hoãn vài phần, nói: "Vậy nguoi nói xem, rốt cuộc còn có... hay không?"

"Cái này quả thật không có." Hàn Nghê một mặt chân thành nói.

Nếu không có cái câu trước đó "Vậy thì không có rồi" kia, thì Chỉ Toại Lương có khi vẫn sẽ tin tưởng Hàn Nghê. Thế nhưng lúc này, nguoi bảo ông ta làm sao tin Hàn Nghê được nữa, Hàn Nghê rõ ràng là đang đùa bỡn ông ta.

"Nguoi...!"

Chỉ Toại Lương đã tức đến nổ phổi, ông ta đường đường là một Phó Xạ, thế mà lại bị một tên mờ nhạt lâu trên đời, chuyện này quả thật chính là không thể tha thứ được, liền quát lên: "Người đâu, bắt tiểu tử này lại cho ta."

"Dạ."

Hai hộ vệ lập tức đi đến.

Lưu Nga ở bên cạnh sợ tới mức thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo đồng thời nhủ thầm, trong ánh mắt đều tràn ngập nghi hoặc. Bọn họ thực sự là không hiểu tại sao Hàn Nghê phải làm như thế, chuyện này thật không khác gì tự tìm đường chết cả, nếu nguoi đã không muốn cho, vậy vừa nãy nguoi đừng có nói như vậy nha, Chỉ Toại Lương cũng không thể buộc nguoi, hơn nữa lời này kỳ thực cực kỳ dễ dàng nói ra, một mực Hàn Nghê lại đem việc này làm cho phức tạp như thế, khó có thể lý giải được.

Đối với chuyện này bọn họ cũng thực sự là không thể giúp được, chỉ có thể lo lắng suông. Chỉ Toại Lương là ai cơ chứ, là người đứng thứ hai trong triều hiện nay, mà người duy nhất cao hơn ông ta một cấp, ngoại trừ hoàng đế, cũng chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ hiện đang ngồi ở bên cạnh ông ta.

Hàn Nghê vẫn một bộ vững như núi Thái, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, chờ bọn họ tới bắt.

"Chậm đã!"

Trường Tôn Vô Kỵ rốt cục lên tiếng, đầu tiên ông ta hướng về Chỉ Toại Lương nói: "Đặng Thiện, nguoi bớt giận trước đã, nguoi cũng từng này tuổi rồi, cần gì phải tức giận với một tiểu oa nhi như hắn, không hợp với thân phận của nguoi."

Chỉ Toại Lương tức giận nói: "Ta cũng không muốn nổi giận với hắn, nhưng tiểu tử này quá đáng ghét."

"Phải phải phải."

Trường Tôn Vô Kỵ khẽ mỉm cười, hạ tay xuống, nói: "Nguoi ngồi xuống trước, để ta đến giáo huấn tiểu tử này một chút."

Chỉ Toại Lương hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn là ngồi xuống.

Trường Tôn Vô Kỵ liếc mắt nhìn Hàn Nghê một cái, nói: "Hàn Nghê, nguoi đã biết sai chưa?"

Hàn Nghê nói: "Tiểu dân biết sai."

"Nếu nguoi đã biết sai, vì sao còn muốn cố tình làm sai." Trường Tôn Vô Kỵ nói: "Nếu hôm nay nguoi không giải thích rõ ràng được, vậy ta cũng sẽ không tha cho nguoi."

Hàn Nghê nói: "Tiểu dân không dám nói."

Trường Tôn Vô Kỵ nở nụ cười, nói: "Nhưng ta lại thấy lá gan của nguoi rất lớn. Lời mà ngay cả nguoi cũng không dám nói, xem ra nhất định phi thường nặng."

Hàn Nghệ nói: "Quốc Cữu Công nói đúng lắm, tiểu dân tài năng kém cỏi, vốn từ trong đầu quá ít, thường thường xuất hiện tình huống dùng từ không đúng, vì vậy tiểu dân không dám nói lung tung."

Trưởng Tôn Vô Kỵ vuốt râu cười một tiếng nói: "Khá lắm, ngay phép khích tướng đều đã vận dụng, được được được, lão phu làm quan mấy chục năm, lần này cũng bị người khích rồi, nói đi, nói đi, ta biết người đã chuẩn bị một bụng lời muốn nói rồi"

Chỉ Toại Lương cười lạnh không nói.

Đừng nhìn tính cách của Chỉ Toại Lương có vẻ cương liệt, thế nhưng đầu óc không ngu ngốc chút nào, vừa rồi chỉ là nhất thời bị Hàn Nghệ làm cho tức đến hôn đầu, bây giờ bình tĩnh lại tất nhiên nghe ra Hàn Nghệ là ý tại ngôn ngoại, biết tất cả trước đó đều chỉ là làm nhen, vì chính là một câu nói này của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ càng không cần phải nói, lão hồ ly rồi, hơn nữa tâm tư cẩn mật, đã sớm nhìn ra dụng ý của Hàn Nghệ, vì vậy vẫn không có lên tiếng, chỉ nhìn hần diễn trò mà thôi, nói cho cùng, người chẳng qua cũng chỉ là một bách tính, người còn có thể lật trời sao?

"Vậy thì tiểu dân chỉ có thể nói thẳng rồi."

Hàn Nghệ thì lễ nói.

"Nói đi."

Hàn Nghệ ngẩng đầu lên, nói: "Tiểu dân cho rằng hành động này của Hữu Phó Xạ không khác gì giặc cướp."

Thằng này thật sự là chán sống rồi.

Đám Trịnh Thiện Hành nghe thấy thế hai mắt tròn tròn, vẻ mặt kinh ngạc.

Hai chân của Lưu Nga càng la động đưa kịch liệt, một tay đỡ lấy vách tường, lúc này mới không để cho mình thất thố ngồi xuống.

Trái lại Trưởng Tôn Vô Kỵ và Chỉ Toại Lương một điểm biểu tình cũng không có.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói: "Nói tiếp."

Hàn Nghệ nói: "Tiểu dân ít đọc sách, không nhận thức đạo lý lớn, nhưng mặc kệ là cây Hùng Phi, hay là máy dệt vải sắp sửa xuất hiện, đều là sáng tạo của tiểu dân, đã như vậy, vậy thì hẳn là thuộc về tiểu dân. Nhưng chỉ một câu nói của Hữu Phó Xạ, liền bắt tiểu dân đem những thứ đồ này giao cho triều đình, chuyện này tiểu dân thực sự là không thể nào tiếp thu được."

Chỉ Toại Lương nói: "Những nông cụ này hữu ích cho bách tính khắp thiên hạ, triều đình tự nhiên phải trưng thu, đây là đại nghĩa cùng tiểu lợi, đương nhiên là lấy xã tắc làm đầu, người sao có thể chỉ lo lấy lợi ích của chính mình."

Chuyện này nếu như ở đời sau, Hàn Nghệ chắc chắn sẽ phun đầy mặt Chỉ Toại Lương, thế nhưng tại thời cổ đại này, lời ông ta nói chính là đạo lý, bởi vì khắp thiên hạ này, không đất đai nào không phải đất của thiên tử, không con dân nào không phải con dân của thiên tử, nghĩ đến đây hẳn liền nói: "Hữu Phó Xạ nói có lý, vì lẽ đó mới bắt đầu, ta cũng không nói không thể giao nộp cho triều đình, chỉ là không có đúng lúc nộp lên trên mà thôi, thế nhưng nếu như Hữu Phó Xạ bức ta giao ra thì lại khác, nếu thế sau này cung tuyệt đối không thể xuất hiện bất kỳ nông cụ kiểu mới nào nữa, chỉ ít từ Phụng Phi Lâu của ta là không có."

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói: "Người rõ ràng đang nguy biến."

"Hồi bẩm Quốc Cữu Công, tiểu dân tuyệt đối không phải nguy biến."

"Vậy người phải giải thích rõ ràng đạo lý trong này ra."

Hàn Nghệ nói: "Tiểu dân tuyệt không dám nói mình vì thiên hạ lê dân mà sáng tạo ra những nông cụ kiểu mới này, tiểu dân vẫn không có vĩ đại đến mức đấy. Như vậy, nguyên nhân thúc đẩy tiểu dân sáng tạo ra những nông cụ kiểu mới này, ngoại trừ phụ thân và thân tử của tiểu dân, còn lại chính là Phụng Phi Lâu cùng với sự phát triển của kịch nói. Tiểu dân đương nhiên hy vọng có thể thông qua những nông cụ kiểu mới này, hấp dẫn khách nhân đến Phụng Phi Lâu, từ đó thu được nhiều người tán đồng với kịch nói hơn. Là những nguyên nhân này thúc đẩy ta vắt hết óc đi thiết kế ra những nông cụ kiểu mới này. Nếu như từ vừa mới bắt đầu, tiểu dân liền suy nghĩ vì giải cứu muôn dân thiên hạ nên chế tạo nông cụ, như vậy tiểu dân khẳng định không làm được."

Bởi vậy, nếu như ta sớm đem kiểu mới nông cụ hiến cho triều đình, như vậy hồi hộp cũng không có, khách nhân sẽ không thể chờ mong giống như bây giờ. Đã như thế, ta liền mất đi động lực sáng tạo, ta không thể sáng tạo ra nông cụ càng tốt hơn nữa, bởi vì ta biết dù ta có sáng tạo ra, cũng không mang đến cho ta bất kỳ chỗ tốt nào. Đây không phải tiểu dân chỉ biết ham muốn lợi ích, chỉ bởi vì mỗi sự kiện phát sinh đều có nguyên nhân của nó, những nông cụ kiểu mới này cũng không phải bỗng dưng xuất hiện.

Hơn nữa, tiểu dân cũng biết đại nghĩa cùng tiểu lợi, vì vậy một khi trò vui đã diễn xong, ta liền lập tức đem bản thiết kế công bố cho triều đình. Cùng một lý lẽ như thế, bách tính làm ruộng đơn giản là vì có phần cơm ăn, tất nhiên phải nộp thuế một phần, thế nhưng nếu như có người lấy đi toàn bộ thành quả lao động của bọn họ, vậy bọn họ còn có động lực để làm ruộng sao? Đây có khác nào tát ao bắt cá."

Dừng một chút. Hắn lại nói: "Đây chính là điều tiểu dân muốn nói. Nếu như triều đình muốn, tiểu dân không thể không cho. Thế nhưng nếu nói là là tiểu dân cảm tâm tình nguyện, thế thì cung không phải. Bởi vì tiểu dân phải chịu tổn thất rất to lớn, tiểu dân trả giá nhiều nỗ lực như vậy, cũng không có được đền đáp mà tiểu dân muốn đến. Thậm chí mặc dù dâng lên, cũng chỉ là dâng lên, liền chỉ nói cây Hùng Phi thôi, sau khi triều đình đạt được, cũng chưa từng khích lệ qua tiểu dân nửa câu, mặc dù ai cũng biết cây Hùng Phi cực kỳ hữu ích với bách tính. Cách làm thế này thực sự là quá khiến người thất vọng, có gì khác với giặc cướp chứ."

Hàn Nghệ nói rất rõ ràng, cũng không có che giấu, chính là phê bình loại hành vi cường đạo này của triều đình."

Những lời này vừa nói ra, liền ngay cả Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo nghe thấy thế cũng là mồ hôi đầm đìa.

Trương Tôn Vô Kỵ đột nhiên vùng tay lên nói: "Nhóc con miệng còn hôi sữa, lại to gan như thế, người đến, áp giải hắn xuống giam lại."

"Vâng."

Hai gã hộ vệ kia lại tiến đến.

"Đội đã."

Lần này lên tiếng chính là Chử Toại Lương, ông ta hướng về Trương Tôn Vô Kỵ cười nói: "Phụ Cơ huynh, người hà tất phải làm thế, ta tuy không bằng người, nhưng cung không phải hạng người bụng dạ hẹp hòi." Nói xong lại hướng về hai tên hộ vệ kia nói: "Các người lui xuống trước đi."

Hai tên hộ vệ kia lại lui xuống, trong lòng cung buồn bực, đây rốt cục là làm cái gì nha, ra ra vào vào.

Trương Tôn Vô Kỵ không có lên tiếng, ông ta làm như thế, đơn giản chính là giữ gìn tôn nghiêm của Tể Tướng cùng triều đình mà thôi. Hàn Nghệ chỉ là một tên mở thanh lâu, cũng dám vọng ngôn phê bình triều đình sao, nếu để người khác nghe được, như vậy người ta sẽ nghĩ như thế nào? Đương nhiên, ông ta cũng biết, Chử Toại Lương nhất định sẽ ngăn cản ông ta, bởi vì Hàn Nghệ khẳng định vẫn chưa nói hết lời. Dù cho đây chính là hành vi của giặc cướp, nhưng người muốn nói như vậy, người không phải là tự tìm đường chết à? Vì lẽ đó, trong lòng ông ta rất rõ ràng, Hàn Nghệ khẳng định còn có phương pháp bổ cứu, trong lòng ông ta cũng hiểu kị, Chử Toại Lương thì càng không cần phải nói.

Quả nhiên, Chử Toại Lương một mặt hiểu kỳ hướng về Hàn Nghệ nói: "Tiểu tử người lấy đầu ra lá gan, lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế?"

Ông ta cảm thấy hôm nay Hàn Nghệ dường như đang muốn tự sát thì phải.

Hàn Nghệ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Đây đều là Hữu Phó Xạ cho tiểu dân lá gan."

"Ta cho người lá gan?"

Chử Toại Lương nghe thấy thế liền sững sờ, nghi ngờ nói: "Ta chỉ vài lần muốn bắt người hỏi tội mà thôi, khi nào thì cho người lá gan chứ?"

Hàn Nghệ đột nhiên hỏi: "Xin hỏi Hữu Phó Xạ, Hữu Phó Xạ lớn hơn, hay là Thái Tông Thánh Thượng lớn hơn?"

Chử Toại Lương trầm giọng nói: "Lời này của người là có ý gì? Tự nhiên là Thái Tông Thánh Thượng lớn hơn rồi."

Người hỏi vấn đề này, không phải là cố tình muốn hại ta sao?

Hàn Nghệ nói: "Tiểu dân nghe nói lúc trước Thái Tông Thánh Thượng muốn tế trời trên Thái Sơn, mà Hữu Phó Xạ lại góp lời khuyên can, không biết tiểu dân có nghe lầm hay không?"

Chử Toại Lương nói: "Quả có việc này, vậy thì như thế nào?"

Hàn Nghệ nói: "Thái Tông Thánh Thượng, thiên cổ minh quân, văn thao võ lược, khoáng cổ tuyệt kim, so với Tàn Hoàng Hán Vũ càng hơn một bậc, chỉ bằng vào điểm ngôn luận này, hai vị vua kia đều không bằng được, thụ thiên hạ bách tính kính yêu, nếu muốn tế trời, cung chính là hợp tình hợp lý, vì sao Hữu Phó Xạ muốn phản đối?"

Trương Tôn Vô Kỵ thoáng gật đầu, biểu tình có chút thay đổi, ông ta là tử trung với la Lý Thế Dân, vừa là quân thần lại là bằng hữu của Lý Thế Dân, tất nhiên tương đương tôn kính Lý Thế Dân, nghe được Hàn Nghệ nói như thế, trong lòng đương nhiên hết sức cao hứng, không khỏi lại nhớ tới Lý Thế Dân.

Chử Toại Lương khẽ cau mày nói: "Phản đối Thái Tông Thánh Thượng tế trời, có rất nhiều nguyên nhân. Một là, thiên thời không đúng, hai là, hao tiền tổn của, ba là, có nạn hồng thủy xảy ra. Chúng ta là những người làm thần tử, tất nhiên nên khuyên bảo bệ hạ, lấy giang sơn xã tắc làm trọng. Huống hồ việc này thì có gì liên quan đến người?"

Hàn Nghệ nói: "Tiểu dân cùng Hữu Phó Xạ đều là con dân của thánh thượng. Theo lý mà nói, chênh lệch địa vị giữa tiểu dân với Hữu Phó Xạ, hẳn là phải nhỏ hơn Hữu Phó Xạ với Thái Tông Thánh Thượng đúng không? Ừm, hình như lúc đó Hữu Phó Xạ còn chưa là Phó Xạ, vậy thì chênh lệch này lại càng sâu. Nếu Hữu Phó Xạ đã dám liều chết gián ngôn, sula lại khuyết điểm của Thái Tông Thánh Thượng, tại sao tiểu dân lại không dám vạch ra khuyết điểm của Hữu Phó Xạ đây? Tiểu dân vốn là theo học tập Hữu Phó Xạ nha."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 235: Lợi sắt răng đồng

Câu hỏi này vừa ra, trong phòng liền hoàn toàn yên tĩnh.

Trịnh Thiện Hành mỉm cười, liếc qua Vương Huyền Đạo một cái, chỉ thấy trong mắt của nhau đều tràn đầy ý cười, chỉ thiếu chút nữa là cười ra tiếng rồi.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng xoay đầu qua một bên.

Không thể không nói, lời này của Hàn Nghệ thực sự là quá tuyệt, mà chỗ tuyệt nhất không phải ở chỗ lời này của hắn tinh diệu cỡ nào, mà là vì hắn đã tìm đúng đối tượng để nói.

Hàn Nghệ tuy rằng không hiểu lịch sử, nhưng hắn biết hỏi nha, hắn đã hỏi thăm ra được Chữ Toại Lương là một người như thế nào. Ông ta là một vị thần tử chính trực, thích biện luận với người khác, không phải kiểu gian thần khẩu Phật tâm xà, là người khá giống với Ngụy Trung. Chỉ là không có cương mãnh và nguyên tắc như Ngụy Trung thôi.

Lúc trước Lý Thế Dân muốn tể trời, Ngụy Trung thậm chí dám tranh chấp với Lý Thế Dân đến mức mặt đỏ tía tai, chỉ xém chút nữa là có đánh nhau rồi. Mà Chữ Toại Lương chính là do Ngụy Trung đề cử cho Lý Thế Dân, đây là ngư tử tầm ngư, mã tầm mã, vật hợp theo loài nha. Ngụy Trung chung quy không có khả năng đề cử một tên nịnh thần cho Lý Thế Dân rồi. Chữ Toại Lương cũng đã gió lòi ngán chán Lý Thế Dân tể trời, mãi đến khi chết Lý Thế Dân vẫn không có tể trời thành công.

Lúc trước Chữ Toại Lương là làm chức gì nào, chính là chuyên môn ghi chép mỗi tiếng nói cử động của Lý Thế Dân. Cho nên ông ta thường xuyên phải đốc thúc Lý Thế Dân mỗi khi định làm gì đó, luôn phải cân nhắc xem việc ấy liệu có lưu lại ấn tượng nào không tốt cho mọi người không, đồng thời cũng thường khuyên nhủ Lý Thế Dân phải cẩn thận, nói là khuyên, kỳ thực chính là đe dọa, phàm là nhìn thấy cử chỉ không biết xấu hổ của Lý Thế Dân, liền đe dọa Lý Thế Dân, nói rằng ngài mà làm như thế, không chừng sẽ để lại tiếng xấu muôn đời nha.

Mấy lời gián ngôn của mấy vị thần tử, chắc chắn không phải là lời gì hay ho rồi, bởi vì trách nhiệm của họ là chỉ trích sai lầm của hoàng đế.

Hoàng đế là ai cơ chứ, thiên hạ này ông ta là lớn nhất.

Hàn Nghệ ta chỉ là một bách tính, không phải là học từ những đại thần các người sao, ngược lại còn học theo răm rắp nha. Một thần tử như người dám sủa lại khuyết điểm của hoàng đế, thế thì tại sao ta lại không dám sủa lại khuyết điểm của người cơ chứ.

Ồ, người vạch ra khuyết điểm của hoàng đế, lại có thể bởi vậy mà thăng chức. Mà ta vạch ra khuyết điểm của người, ta liền bởi vậy mà thăng thiên. Kém nhau chỉ một chữ, nhưng lại là một đường sinh tử nha. Chuyện khôn nạn thế này mà truyền ra, Chữ Toại Lương nhà người còn không ngại nói mình là một vị thần tử chính trực sao, còn gian hơn cả gian thần nha!

Lời này nói ra, Chữ Toại Lương liền không dám động vào Hàn Nghệ nữa rồi.

Tuy nhiên Chữ Toại Lương cũng không phải tầm thường, ông ta nổi danh là ăn nói khéo léo. Có thể nói những thần tử như ông ta ở Đường triều đều là một bộ lợi sắt răng đồng, so ra thì Kỷ Hiểu Lam căn bản liền không coi là cái gì, dù sao hoàn cảnh của Thanh triều cũng khác với Đường triều, tại Thanh triều thì lợi sắt răng đồng chính là cái chết. Bởi vậy có thể nói Đường Tông là hai triều đại văn minh nhất lịch sử Trung Quốc, không phải hoàng đế muốn làm gì cũng được.

"Người nhiều lần nói người vạch ra khuyết điểm của ta, vậy ta hỏi người, ta rốt cục có khuyết điểm gì? Người thử nói nghe một chút."

Chữ Toại Lương đầy hứng thú nói. Rất lâu rồi ông ta không có gặp phải đối thủ, lòng háo thắng liền nổi lên rồi, cũng không để ý tôn ti địa vị, liền cùng tranh luận với Hàn Nghệ.

Mà ông ta cũng biết, chỗ duy nhất có thể chuyển bại thành thắng. Chính là một từ "Khuyết điểm" này.

Nếu ông ta thật sự có khuyết điểm, vậy ông ta liền thua. Bởi vì Hàn Nghệ đều đã mang ra Thái Tông Thánh Thượng rồi, ông ta đâu còn dám dùng thân phận để áp chế Hàn Nghệ nữa, chỉ có thể giảng đạo lý với Hàn Nghệ, nhưng nếu như Hàn Nghệ không nói ra được khuyết điểm của ông ta, như vậy Hàn Nghệ chính là vu tội đại thần, đây cũng không phải là tiểu tội nha.

Lúc này Hàn Nghệ càng không sợ hãi. Bởi vì hắn đã chặt mất vũ khí sắc bén nhất trong tay Chữ Toại Lương rồi, liền nói: - Hành động này của Hữu Phò Xạ, không khác gì giặc cướp cả. Trong lòng cười thầm, ta liền mắng người là giặc cướp đây. Người làm gì được ta chứ?

Chữ Toại Lương hừ lạnh: "Ta muốn cày cùng mấy dệt vải của người, chính là suy nghĩ vì muôn dân thiên hạ, không phải vì lợi ích của cá nhân ta, nếu như cày Hùng Phi kia ở trong tay người, cho dù tâm địa của người tốt đến đâu, người nhiều nhất cũng chỉ tạo phúc được cho một nhóm bách tính mà thôi, thế nhưng nếu là do triều đình mở rộng, như vậy có thể tạo phúc cho bách tính khắp thiên hạ, bên nào nặng bên nào nhẹ, người hẳn phải biết. Ta thấy người vẫn là vì tư lợi của bản thân mình, bởi vậy mới chống chế mọi cách."

Đám Trịnh Thiện Hành nghe thấy thế đều là liên tiếp gật đầu.

Thời bấy giờ năng lực của tư nhân là quá nhỏ, giao thông bất tiện, tin tức khó có thể truyền đạt, cây Hùng Phi này rơi vào tay Hàn Nghệ, cho dù Hàn Nghệ có lợi hại đến mấy, cũng khó có thể mở rộng ra, nhất định phải dựa vào triều đình. Hơn nữa Chử Toại Lương muốn những thứ này, đối với cá nhân của ông ta mà nói, cũng không có quan hệ đến lợi ích quá to lớn.

Chử Toại Lương quả nhiên tuyệt không phải hư danh.

Khó a!

Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo cũng muốn nhìn một chút Hàn Nghệ sẽ phản bác như thế nào.

Hàn Nghệ đột nhiên hướng về Trường Tôn Vô Kỵ nói: "Quốc Cữu Công vốn tinh thông luật pháp Đại Đường ta, đồng thời chính là một trong những người sáng tác luật pháp Đại Đường ta, xin hỏi Quốc Cữu Công, bên trong luật pháp Đại Đường, liệu có một khoản nào nói rõ, chỉ cần quan lại vì tạo phúc cho bách tính, liền có thể cướp đoạt tài sản của người khác."

Trường Tôn Vô Kỵ chính là người chủ trì chính lý "Đường luật sơ nghị" và "Trình Quán luật". Ông ta cung bô ra khá nhiều công sức, tất nhiên đối với luật pháp Đại Đường là rõ như lòng bàn tay, lắc lắc đầu nói: "Điều này thì không có."

Coi như là có, cung không thể nói như vậy nha!

Thốt ra lời này xong, Trường Tôn Vô Kỵ đột nhiên phản ứng lại, đang muốn bổ sung.

"Đa tạ Quốc Cữu Công cho biết."

Hàn Nghệ chấp chặt tay, căn bản không cho ông ta cơ hội, cười nói: "Có câu là, không quy củ, không vuông tròn. Bất kể nói thế nào cây Hùng Phi đều là do tiểu dân sáng tạo ra, tất nhiên là thuộc về tiểu dân, đây là không thể tranh luận. Đúng, có thể Hữu Phó Xạ là suy nghĩ vì bách tính thiên hạ, nhưng ngài cung xác xác thực thực bởi vậy mà cướp đoạt tài sản của tiểu dân. Liên quan với điểm này, triều đình cũng chưa từng nêu rõ quy định: Hữu Phó Xạ chỉ cần dựa vào một câu nói, là có thể tùy ý cướp đoạt đồ vật của người khác."

Nếu có một ngày, lại có quan viên đến gặp tiểu dân, nói là phát sinh thiên tai, muốn tiểu dân giao ra một nửa lương thực trong nhà để giúp nạn thiên tai. Nếu như tiểu dân không giao, ông ta cũng tương tự có thể nói. Ta là vì tạo phúc cho bách tính, người không đói chết được, thế nhưng những bách tính kia thiếu một miếng cơm này, liền có thể chết đói nha. Vạn nhất, lương thực vừa muốn giao ra xong, bất ngờ lại tới một vị quan quân khác, nói chỗ nào đó phải đánh trận, thiếu hụt quân lương, muốn tiểu dân giao ra số lương thực còn lại, bọn họ cũng tương tự có thể nói, chúng ta là vì bảo vệ bách tính thiên hạ, người không có cơm ăn, nhiều nhất cũng chỉ là mất một cái mạng mà thôi, còn chúng ta là bảo vệ bách tính khắp thiên hạ nha, người nên liều mình vì nghĩa."

Thậm chí có thể nói, một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, triều đình liền có thể tùy tiện tăng thuế, ngược lại triều đình cũng có thể nói là vì thiên hạ bách tính nha. Thế nhưng tiểu dân chỉ muốn hỏi một câu, tiểu dân cung là bách tính, ngài liền một tên bách tính như tiểu dân cũng không bảo vệ được, ngài dựa vào cái gì để nói rằng mình có thể bảo vệ bách tính khắp thiên hạ.

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ngài thân là Phó Xạ, không chỉ không lấy mình làm gương, làm việc lại qua loa như vậy, tổn hại luật pháp quốc gia, ý mệnh hiếp yếu, cho rằng thu được thành quả lao động của người khác, chính là chuyện đương nhiên. Hơn nữa ngài thậm chí ngay cả một câu cảm kích cũng không có, về công về tư, đều không thỏa đáng chút nào. Nếu để quan viên thuộc hạ của ngài nhìn thấy ngài làm như thế, chẳng phải là đều sẽ tranh nhau noi theo, tùy ý cướp đoạt tài sản của bách tính. Đến lúc đó pháp không ra pháp, quốc không ra quốc, tất sinh họa loạn, ngài liệu có xứng đáng với sự tín nhiệm lúc trước Thái Tông Thánh Thượng dành cho ngài không?"

Một câu nói sau cùng này, Hàn Nghệ hầu như là một hơi liền nói xong, hấn sợ rằng mình sẽ bị người đánh gãy.

Làm càn.

Trường Tôn Vô Kỵ nộ quát một tiếng, ông ta vốn rất muốn đánh gãy, thế nhưng Hàn Nghệ nói quá nhanh, không cho ông ta có cơ hội này.

Nói tới nước này, Hàn Nghệ cung không thêm đến xia nữa, sục sôi nói: "Tiểu dân tự biết không sống hết hôm nay, thế nhưng có mấy lời tiểu dân không thể không nói. Chỉ biết dạy người, mà không biết dạy mình, dùng cái gì phục người? Nếu như chỉ cho phép Hữu Phó Xạ chỉ ra khuyết điểm của Thái Tông Thánh Thượng, nhưng lại không cho phép tiểu dân chỉ ra khuyết điểm của Hữu Phó Xạ, đây chính là đại bất kính đối với Thái Tông Thánh Thượng, đối với Đường Kim Hoàng Thượng."

Trường Tôn Vô Kỵ đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng dậy chỉ vào Hàn Nghệ nói: "Tiểu tử to gan, thực sự là không biết trời cao đất rộng."

Hàn Nghệ nói: "Xin hỏi Quốc Cữu Công, Thái Tông Thánh Thượng có từng nói như vậy với Ngụy công không?"

Trường Tôn Vô Kỵ hừ lạnh: "Người cũng dám so mình với Ngụy Trung sao? Trong lòng thì bổ sung một câu, còn giống như thực có nói qua."

"Tiểu dân cũng không dám so với Ngụy công, Chỉ là tiểu dân không phục, lẽ nào Đại Đường ta chỉ cho phép một mình Ngụy công nói thật sao?"

Hàn Nghệ vẫn theo lý tranh cãi.

"Người...!"

Trương Tôn Vô Kỵ chỉ vào Hàn Nghệ, tức giận đến mức dựng râu tròng mắt, kỳ thực vừa nãy ông ta sợ đi lên tiếng trước tiên, cũng là vì bảo vệ cho Hàn Nghệ. Bởi vì mấy câu nói vừa nãy kia của Hàn Nghệ, chỉ thiếu chút nữa liền đem Chử Toại Lương đánh thành gian thần rồi. Chuyện này nếu như để Chử Toại Lương mở miệng trước, khả năng sự tình liền không còn đường sống vẹn toàn nữa. Vì lẽ đó ông ta mới mở miệng trước, đem quyền chủ động nắm trong tay. Vậy mà không ngờ Hàn Nghệ lại điên rồi, nã pháo đầy đất khắp nơi, bảo sao ông ta không tức giận chứ.

Trái tim của Trương Tôn Diên đều sắp nhảy ra ngoài, gia gia y mà cũng phải rít gào lên thế này à? Người có thể chộc tức Trương Tôn Vô Kỵ đến mức như vậy, quả thật chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đám Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo thì càng không cần phải nói, mồ hôi lạnh cũng đã chảy khô, bắt đầu bốc ra mồ hôi nóng, cùng lúc lại cảm thấy sức chiến đấu của Hàn Nghệ tăng cao, trong lòng đều nghĩ, có lẽ Thôi Tập Nhận thấy cảnh này, trong lòng chắc sẽ dễ chịu không ít. Dù sao Hàn Nghệ cũng dám đối diện tranh đấu cùng Chử Toại Lương, Thôi Tập Nhận nhà người thì đáng là gì, cũng coi như là thua được an tâm đi.

Chử Toại Lương trầm ngâm không nói, ông ta cực kỳ muốn phản bác, trò tranh luận này là thứ ông ta am hiểu nhất.

Thế nhưng ông ta thật sự vô lực phản bác, nói cho cùng, mặc kệ là cây Hùng Phi, hay là máy dệt vải, đều là xuất phát từ Hàn Nghệ. Mà trong tiềm thức của ông ta cũng xác thực cho rằng đây là chuyện đương nhiên, vừa rồi cũng xác thực là lợi dụng thân phận để bức bách Hàn Nghệ.

Kỳ thực nói đi nói lại, chuyện này cũng cực kỳ bình thường, vốn bách tính là không dám không giao nha.

Thế nhưng nếu muốn tra cứu lên, vậy thì tất có vấn đề, nếu như Hàn Nghệ là tự nguyện cho người, đó là một chuyện, nhưng nếu như Hàn Nghệ không chịu cho, người lại buộc Hàn Nghệ phải giao ra, hơn nữa không hề có công văn của triều đình, vậy thì là đoạt.

Đây là lần đầu tiên Chử Toại Lương bị người nói cho á khẩu không trả lời được, sâu sắc thở dài, khoát tay một cái nói - Phụ Cơ huynh, xin bớt giận, dù như thế nào, hôm nay chúng ta đã không có cách nào động vào tiểu tử này rồi.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng không cho là thế, hừ lạnh nói: "Ta cũng không tin không trị được tên tiểu tử vô tri này."

Chử Toại Lương xấu hổ nói: "Nếu như chúng ta làm gì hấn, chẳng phải là nói cho người khác, năm đó Thái Tông Thánh Thượng cũng có thể giết ta sao?"

Kỳ thực đạo lý này, nói trắng ra, chính là không nên bóc lột bách tính, Chử Toại Lương không chỉ đã từng nói điều này với Lý Thế Dân, mà còn nói với cả Đường Kim Hoàng Thượng Lý Trị nữa. Nếu như lần này ông ta làm như vậy, vậy tương lai ông ta làm sao có thể khuyên hoàng thượng nữa. Thậm chí càng nghiêm trọng hơn là, nếu hôm nay ông ta giết Hàn Nghệ, như vậy sau đó nếu như gián ngôn của ông ta mạo phạm hoàng thượng, hoàng thượng cũng có thể giết ông ta.

Sử dụng câu nói kia của Hàn Nghệ, chính là "Chỉ biết dạy người, mà không biết dạy mình, dùng cái gì phục người?"

Thân là một thần tử chính trực, mặc kệ trong lòng Chử Toại Lương có nguyện ý hay không, ông ta đều phải thời thời khắc khắc kiểm chế bản thân. Hoặc là người tranh luận thắng, như vậy có thể trị Hàn Nghệ tội vu tội đại thần trong triều, nhưng nếu như người tranh luận thua, người còn muốn thô bạo vô lý, như vậy không chỉ có làm cho tín dự của người bị ảnh hưởng, mà còn trực tiếp nguy hiểm đến quyền lực của người. Dù sao đám Trịnh Thiện Hành, Vương Huyền Đạo đều còn ngồi ở chỗ này nhìn, bọn họ tuy rằng không có nhất quan bán chức, thế nhưng trường bối của bọn họ cũng không phải dễ chộc. Chử Toại Lương cũng phải suy nghĩ kỹ càng, người ở chỗ cao tất rét lạnh nha.

Hàn Nghệ thâm nói, thông minh! Chính là cái đạo lý này.

Trương Tôn Vô Kỵ sùng sốt, không có lên tiếng rồi.

Hàn Nghệ trái một câu Thái Tông Thánh Thượng, phải một câu Thái Tông Thánh Thượng, người nếu muốn động hấn, vậy thì phải thận trọng rồi.

Chử Toại Lương nhìn Hàn Nghệ, vừa tức giận vừa buồn cười nói: - Khá lắm, khá lắm, ta quả thực là khinh thường người, được, lần này coi như là ta sai rồi.

Lời tuy như vậy, thế nhưng ông ta cũng không phục, bởi vì ông ta không tính tới Hàn Nghệ lại dám đột nhiên làm khó dễ, chuẩn bị không đủ, trước đó còn bị Hàn Nghệ làm cho tức đến văng đầu, do đó mới bị Hàn Nghệ đánh cho trở tay không kịp, thực sự là cả đời chơi ung, ngược lại bị ung mổ nát, lật thuyền trong mương nha!

Hàn Nghệ chấp tay nói: "Dùng giả mạnh mẽ nhất trên đời, không gì bằng người biết sai có thể sửa. Hữu Phó Xạ lòng dạ rộng lớn, khiêm tốn nhận sai, chính là phúc của Đại Đường ta, tiểu dân vạn phần bội phục."

Chử Toại Lương hừ lạnh, nói: "Tiểu tử người chó đực ý vội, ta sẽ nhìn chăm chăm tiểu tử người, người phải thời thời khắc khắc cẩn thận, nếu có nhược điểm để ta bắt được, ta nhất định sẽ công bằng chấp pháp."

Cái này liền không có tất yếu đi à nha! Hàn Nghệ vội vàng nói: "Hữu Phó Xạ cần phải lấy thiên hạ xã tắc làm trọng a! Ngụ ý chính là, người không thể mượn việc công làm việc tư nha."

Chử Toại Lương bật cười, vẫy tay nói: "Cái này liền không cần người đề tỉnh ta."

Nói xong, ông ta lại hướng về Trường Tôn Vô Kỵ nói: "Phụ Cơ huynh, thời gian cũng gần như, chúng ta hẳn là lên lầu xem cuộc vui đi."

Trường Tôn Vô Kỵ nói: "Người còn có tâm tình xem cuộc vui à?"

Chử Toại Lương nói: "Ta phải xem xem cái máy dệt vải kia có thật hữu dụng hay không, nếu như chỉ là đồ vật lấy lòng mọi người, ta liền hỏi tội tiểu tử này."

Giời à! Đây chính là trần trụi trả thù nha. Muốn vu tội cho ai, lo gì không tìm thấy tội danh.

Hàn Nghệ mau mau phòng hờ nói: "Hữu Phó Xạ, trước đó tiểu dân đã viết rõ, vở kịch này chỉ là hư cấu, nếu như có liên quan đến ai, chỉ là trùng hợp."

Chử Toại Lương hừ lạnh: "Nếu như những kẻ mang tội giết người đều viết mấy chữ này lên trên người mình cung, vậy có phải ta cũng phải mở một mặt lưới hay không?"

"Ách!"

Chử Toại Lương hừ một tiếng, lại hướng về Trường Tôn Vô Kỵ làm ra động tác thỉnh, sau đó liền cùng Trường Tôn Vô Kỵ đi ra bên ngoài.

Ai, người đây là già mồm át lỗ phải a! Hàn Nghệ còn muốn đuổi theo, Trường Tôn Diên đột nhiên gọi hắn lại: "Hàn Nghệ, thấy tốt thì lấy."

Hàn Nghệ sững sốt, nhìn hắn một cái.

Trường Tôn Diên cúi đầu đi theo ra ngoài.

Chờ bọn họ vừa đi, Trịnh Thiện Hành liền cười ha ha nói: "Hàn tiểu ca, chỉ nói phần dừng khí này của người, ta liền kém xa người rồi. Bội phục, bội phục."

Vương Huyền Đạo hơi mỉm cười nói: "Ta chưa bao giờ từng thấy ai có thể làm cho Hữu Phó Xạ nói cúi đầu nhận sai cả, xem ra Ngụy công có người nói nghiệp rồi."

Hàn Nghệ khó chịu nói: "Hai vị, các người cũng đừng bỏ đá xuống giếng, vừa rồi cũng không biết nói hộ ta hai câu."

Trịnh Thiện Hành nói: "Thực sự là xin lỗi, ta ngược lại cũng muốn, nhưng thật không có can đảm như người."

Vương Huyền Đạo cũng là trực tiếp nói: "Trịnh huynh cũng không dám, vậy người cũng đừng hy vọng vào ta. Ta xin phép đi trước."

"Huyền Đạo, chờ ta."

Hai người có thể nói là chạy trốn chết, tuy rằng bọn họ là quý tộc, Hàn Nghệ chỉ là bình dân, thế nhưng bọn họ còn thật không dám chơi cái trò đòi mạng này với Hàn Nghệ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Chứng minh bản thân

"Phù...!"

Đội cái đám lưu manh không xếp hàng kia rồi đi, Hàn Nghệ thở phào một hơi, quan sát hai bên trái phải, đột nhiên phát hiện ra Lưu Nga đang co mình một góc run cầm cập, cười khổ một tiếng, rồi đi tới nhẹ nhàng gọi: "Lưu tỷ, Lưu tỷ?"

"Á?"

Lưu Nga đột nhiên hoảng hốt hét lên một tiếng, sau đó nhận ra là Hàn Nghệ, rồi nhìn quanh hỏi: "Quốc...Quốc Cữu Công đi chưa?"

Hàn Nghệ nói: "Đi từ lâu rồi."

Lưu Nga kích động nói: "Hàn tiểu ca, người không muốn sống nữa sao?"

Hàn Nghệ nói: "Đương nhiên là còn!"

Lưu Nga nói: "Thế mà vừa rồi vẫn còn nói vậy, người...người điên rồi sao?"

Lần này nàng thực sự không chịu nổi được nữa. Trước kia Hàn Nghệ đấu với Thôi Tập Nhận, là đã tới cực hạn của nàng, nhưng dù sao Thôi Tập Nhận cũng chỉ là con cháu sĩ tộc, chứ chẳng có tước vị nào, còn Trương Tôn Vô Kỵ và Chử Toại Lương thì là đại thần sớm một số hai trong triều, người chỉ là một tên dân đen lại dám chống đối Tể Tướng, thế chẳng phải là tự tìm chết thì là gì.

Hàn Nghệ cười nói: "Có lẽ vậy."

Lưu Nga thấy Hàn Nghệ cứ như không có việc gì xảy ra, cả người như muốn hồng mắt, ngồi bệt xuống đất sục sục nói: "Người... người rốt cuộc là vì cái gì?" Nói tới đó, nàng khóc òa lên, nàng thực sự không thể hiểu nổi Hàn Nghệ vì sao lại làm vậy.

Hàn Nghệ ngồi xổm xuống nhìn Lưu Nga nói: "Bởi vì ta muốn làm quan."

Lưu Nga ngẩn người ra, kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ khẽ thở dài nói: "Lưu tỷ, chúng ta đã tới nước này, thì không còn đường quay đầu nữa rồi, chỉ có thể tiến về phía trước, không ngừng nâng cao thực lực của bản thân. Thời buổi này chẳng dựa được vào ai cả, chỉ có thể dựa vào chính mình. Mà con đường duy nhất chính là vào triều làm quan, nếu không, chúng ta sớm muộn sẽ có ngày chết chẳng có nơi chôn."

Lưu Nga buồn rầu nói: "Cho dù là như vậy, nhưng người đã đắc tội cả Hữu Phó Xạ lẫn Quốc Cữu Công rồi, thì còn làm quan sao được nữa."

"Thực ra ta cũng đâu có muốn." Hàn Nghệ khẽ thở dài, rồi nói tiếp: "Nhưng mà ta xuất thân hèn kém, lại chưa đọc qua cuốn sách nào, ta nếu như muốn vào quan lộ, thì nhất định không thể theo con đường thông thường được. Ta vốn cho rằng có thể dựa vào cây Hùng Phi mà có được sự trọng thị của bọn họ, nhưng triều đình lại chẳng có phản ứng gì về việc này. Ta cũng không ngờ rằng một phát mình vĩ đại như vậy lại không hề được trọng thị. Hay nói cách khác là không thể đi theo con đường đó được. Cho dù cái máy dệt vải của ta có tốt đến đâu, thì vẫn không thể đem lại cho ta thứ mà ta muốn. Vậy thì ta đành phải mở ra con đường mới. Tỉ có còn nhớ là mấy ngày trước ta đã hỏi tỉ Chử Toại Lương là người thế nào chứ?"

Lưu Nga ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Nghệ nói: "Cho nên, vật hợp theo loài, người chơi theo nhóm, Chử Toại Lương đã đánh là một vị trực thần, thì ông ta sẽ không thể quý trọng đám người xu nịnh. Tỉ chỉ nhìn thấy ta xung đột với bọn họ, nhưng lại không nhìn ra ta nhờ đó mới có thể phơi bày thực lực của bản thân. Ta muốn xây dựng hình ảnh một con người thẳng thắn trực tính như Chử Toại Lương, chỉ có vậy ta mới có thể được ông ta ghi nhận. Ta nhất định phải thể hiện ra cá tính khác người của mình. Nếu như ta chỉ là dạng bảo gì nghe nấy, khúm núm luôn cúi, tăng bốc xu nịnh, thế thì sẽ không có ai tôn trọng ta cả, ta sẽ mãi mãi không có ngày mở mặt, cùng lắm thì cũng chỉ là con chó dưới chân bọn họ. Đây không phải là thứ ta muốn."

Lưu Nga nghe vậy ngẩn ra như phỗng, nàng tuyệt đối không thể ngờ là Hàn Nghệ lại mượn cơ hội này mà tự tiến cử mình, đoạn nói: "Nhưng...nhưng người làm vậy liệu có quá mạo hiểm không, nói gở là người có thể phải bỏ mạng đó."

Hàn Nghệ lắc đầu nói: "Thực ra một chút nguy hiểm cũng không có, nói cho cùng ta cũng chỉ là một người dân thường. Muốn giết ta thì có gì mà khó. Nhưng trong tay ta lại nắm giữ những nông cụ kiểu mới còn chưa công bố, một khi giết ta rồi, thì đó lại là tổn thất lớn, cho dù bọn họ có bắt ta thì với lí do đó, bọn họ cũng sẽ không giết ta được, cùng lắm thì cũng giáo huấn ta đôi chút. Hơn nữa ta có sự chuẩn bị trước, còn đối phương thì lại chẳng kịp chuẩn bị gì, ta không thể thua được, nếu như canh bạc này ta cũng không dám chơi, thì ta căn bản chẳng có gan mở Phụng Phi Lâu rồi."

Dừng lại một lúc, hắn lại nói tiếp: "Lưu tỷ, ta làm vậy quả thực có lỗi với tỉ, bởi vì điều này có thể liên lụy tới tỉ, còn cả mấy người Mộng Nhi nữa, điều này làm ta vô cùng hổ thẹn. Nhưng cũng chính tỉ mới có thể hiểu cho ta, nếu như ta không làm vậy, thì chúng ta sớm muộn gì cũng thân bại danh liệt. Bởi vì địa vị của chúng ta quá hèn kém, chúng ta nhất định phải nỗ lực hơn người khác gấp nhiều lần. Trên thế gian này, phương pháp thành công mặc dù rất nhiều, nhưng duy chỉ có một thứ đáng sợ là không thể thành công. Nếu như chúng ta muốn hơn người, nhất định phải dũng cảm tiến về phía trước, quyết không được rút rè sợ hãi, nói cho cùng rốt cuộc cũng chỉ là một mạng người, mà cũng chỉ còn cái mạng này mang ra đánh cược thôi."

Lưu Nga ngẩn ra một hồi lâu rồi nói: "Nhưng người làm như vậy, Quốc Cữu Công và Hữu Phó Xạ sẽ thưởng chức quan cho người?"

Hàn Nghệ cười nói: "Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, lát nữa ta còn một màn tự tiến cử nữa, nhưng trước việc này, ta buộc phải khiến bọn họ khẳng định điểm mạnh của ta."

Nói rồi hắn liền đưa tay ra đỡ Lưu Nga đứng dậy.

"Điểm mạnh của người?"

Lưu Nga đứng dậy, ngạc nhiên nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ nói: "Điểm mạnh của ta chính là cây Hùng Phi, ta buộc phải khiến bọn họ hiểu một điều rằng, cây Hùng Phi của ta không hề thua kém "Luận Ngữ"."

Lưu Nga khiếp sợ nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ tự tin cười nói: "Mong tỷ tin ở ta, bởi ta chưa từng bao giờ thất bại."

Hàn Nghệ làm vậy nhìn thì tưởng mạo hiểm, nhưng thực ra thì không phải, ngược lại, đây lại là cách làm vô cùng an toàn, đây chính là đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.

Nếu như đối phương là dạng Lý Lâm Phủ, Nghiêm Tung, Hòa Thân, thì Hàn Nghệ đương nhiên là tìm mọi cách mà nịnh nọt, bịa ra câu chuyện xu nịnh nổi tiếng nhất lịch sử.

Nhưng người dùng thủ đoạn đó mà lấy lòng Ngụy Trưng, Chử Toại Lương, thì chỉ có khiến bọn họ khinh thường người, căn bản không thể giành được sự trọng thị của bọn họ.

Giống như tài tử nghèo khó Mã Chu cũng như vậy. Năm xưa Lý Thế Dân 3 lần mời ông ta vào cung, ông ta chẳng thèm để ý, càng như vậy, Lý Thế Dân càng mong muốn có được vị tài nhân này. Càng không có được thì càng muốn có, đó là cuộc sống. Mãi cho tới lần thứ tư, Mã Chu mới đi, rất nhanh đã có được sự trọng dụng của Lý Thế Dân.

Cách làm này của Hàn Nghệ, cũng chính là đạo lý đó.

Ngoài điều đó ra, Hàn Nghệ thực sự cũng cảm thấy không thoải mái. Phải cãi lí với Chử Toại Lương, bởi vì cây Hùng Phi mãi vẫn chẳng được sự ghi nhận của triều đình, nửa chữ cũng không có, điều này khiến cho hắn cảm thấy hụt hẫng. Hắn rút cuộc đã hiểu tại sao khoa học của Trung Quốc lại lạc hậu như vậy, đó là bởi các nhà khoa học thời cổ căn bản không hề được coi trọng.

Lấy Thái Luân là người phát minh ra giấy viết làm ví dụ. Sách sử chỉ vắn vắn có 20 chữ là giới thiệu xong. Người ta phát minh ra giấy phải hao tổn biết bao công sức, không tới 20 năm thì cũng phải 10 năm. Người chỉ ngắn gọn có 20 chữ, thế có khác gì qua loa cho xong chuyện. Nếu mà ở phương Tây, nếu không viết ra cái luận văn mấy trăm trang thì không khéo bị người ta chửi đến chết.

Tần Cối là một gian thần, sách sử lại tốn biết bao giấy mực để ghi chép.

Cho dù là sách sử thời hậu thế thì đoạn viết về Tần Cối vẫn nhiều hơn Thái Luân.

Bất luận là văn hóa giải trí hay sách vở chính quy đều như vậy.

Điều này nói ra thực sự khiến người ta cười ra nước mắt.

Ngược lại trong tạp chí "Bảng xếp hạng 100 nhân vật ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử nhân loại", Thái Luân xếp vị trí thứ 7. Tuần san "Thời đại" trong công bố "Nhà phát minh vĩ đại nhất lịch sử" thì Thái Luân lại đứng đầu bảng.

Thế nhưng mà ở Trung Quốc thì mọi người lại tôn sùng trung thần dũng tướng, như là Gia Cát Lượng, Nhạc Phi, hay những võ tướng như Quan Vũ, Triệu Tử Long, rồi các nhà thơ như Lý Bạch, Đỗ Phủ v.v.v.

Nhưng lại có rất ít người sùng bái các nhà khoa học cổ đại Trung Quốc. Bên này hô là Trung Quốc không có sáng tạo, không có phát minh, quay lại tranh luận với người khác xem Tần Quỳnh, Quan Vũ ai lợi hại hơn, thế có tác dụng gì không?

Hàn Nghệ cho rằng, chỉ có những con người cống hiến cho nhân loại mới xứng đáng được gọi là con người vĩ đại nhất, như là Thái Luân, như là Viên Long Bình, như là Thẩm Quát, như là Trương Hành.

Nhìn tổng quát sách sử Trung Quốc, 99.99% đều là tranh giành quyền lực, thay đổi triều đại, như thể văn minh Hoa Hạ chỉ có những thứ đó vậy. Tuy nhiên, có rất nhiều phát minh sáng tạo, thậm chí ngay cả tên nhà phát minh cũng không có, trong các cuốn sách giáo dục thông thường cũng chỉ có một câu khái quát. Đây là kết tinh trí tuệ của con người thời cổ đại.

Trung Quốc có những nhà khoa học vĩ đại, họ đều vô cùng xuất sắc, tuyệt đối đáng để mọi người tôn trọng, chỉ có điều người Trung Quốc không tưởng nhớ đến họ như Einstein, Steve Jobs mà thôi.

Hàn Nghệ hiện giờ đang đối mặt với tình cảnh trở trêu này. Sự xuất hiện của cây càng cong đã đủ để thúc đẩy nông nghiệp phát triển một bước lớn. Cho dù là các loại máy cày thời hậu thế thì đều phải tham khảo cây càng cong cả. Đây là một phát minh vô cùng xuất sắc, tuy nhiên triều đình ngay cả một câu nói cũng chẳng có. May mà hắn cũng thông minh nhanh nhẹn, tự biết là phải đi tuyên truyền, nếu như hắn không tự đi tuyên truyền, thì e rằng sau này sẽ lại có một câu tổng kết thế này, à, cây càng cong à, ừ, đó là kết tinh trí tuệ của người dân Đại Đường.

Trong cái bối cảnh văn hóa thế này, khoa học Trung Quốc căn bản là không thể phát triển nổi.

Đây là sự hạn chế của văn hóa. Cho dù triều Thanh không bế quan tỏa cảng thì cũng không thể thắng được phương Tây.

Lạc hậu đã được định sẵn ngay từ khi mới bắt đầu.

Ở hậu thế, cho dù Tam Quốc Diễn Nghĩa đã được dựng thành đầy phim, cho dù Hoàn Châu Cách Cách được dựng thành 3 bộ, nhưng vẫn chẳng có người nào muốn dựng một bộ phim nói về các nhà khoa học Trung Quốc cổ đại.

Lẽ nào các nhà khoa học đó thực sự làm người ta mất mặt vậy sao?

Hàn Nghệ hi vọng tình hình đó sẽ được cải thiện, đây chính là lí do vì sao hắn sắp xếp Hùng Phi không làm quan, chạy đi làm một anh nông dân, bởi vì hi vọng nhân loại hiểu ra rằng, ta làm một nhà khoa học, ta vẫn có thể tạo phúc cho dân chúng như vậy.

Sở dĩ hắn có cách nghĩ như vậy, bởi nó liên quan tới việc ở hậu thế hắn ở trong một đội nhóm quốc tế, bởi vì khi bọn họ nói chuyện trên trời dưới biển với

nhau, tình cờ nói về nước mình có những nhà khoa học xuất sắc nào, khi mọi người thao thao bất tuyệt, căn bản là không thể dừng lại nổi, thì duy chỉ có Hàn Nghệ là trầm ngâm im lặng, bởi vì hắn chưa từng đọc quyển sách nào, hơn nữa văn hóa truyền truyền của Trung Quốc cũng chỉ đều là những trung thần, hắn thực sự không thể kể ra nổi tên mấy nhà khoa học Trung Quốc, loanh qua loanh quanh cũng chỉ có mỗi Viên Long Bình, nhưng nếu bảo hắn kể tên mãnh tướng thì dù có chẳng đọc sách cũng nói ra được tên mấy chục người. Vì điều đó mà hắn đã đi tìm sách để đọc, cho nên hắn cảm thấy điều này thật là đáng buồn.

Vào tối bên trong Phụng Phi Lâu, lúc này mọi thứ đều yên tĩnh.

Chỉ thấy đám Trương Tôn Vô Kỵ, Chử Toại Lương đứng cạnh sân khấu quan sát, bởi vì bọn họ đến muộn, cho nên chỗ ngồi đã hết từ lâu. Thực ra tôi tớ cũng đã lấy ghế đầu cho bọn họ, nhưng bọn họ vẫn chưa ngồi, mà còn ngẩn cổ lên nhìn về phía sân khấu.

Hàn Nghệ nhìn lên phía sân khấu, chỉ thấy "Bạch sắc sinh từ luyện" đã bắt đầu diễn. Hồi trước nói tới Thôi Tinh Tinh cũng muốn học làm một phụ nữ bình thường, thân là một phụ nữ bình thường thì về lí phải biết dệt vải, nhưng nàng lại xuất thân là một đại tiểu thư, dệt vải đối với nàng mà nói thì quả là một công việc vô cùng khó khăn, càng sót ruột càng làm không tốt, thế là vô cùng khổ não.

Hùng Phi sao có thể nhẫn tâm thấy ái thê rầu rĩ buồn bã như vậy, thế là thê phải tạo ra một công cụ để dệt vải, khiến ái thê cũng có thể làm được công việc này.

Lần này thì diễn tới đoạn Hùng Phi đã chế tạo ra một cỗ máy dệt vải, đồng thời quyết định khi Thôi Tinh Tinh tròn 18 tuổi, sẽ tặng cho nàng làm quà sinh nhật.

Điều này một mặt thể hiện tài trí của Hùng Phi, mặt khác còn thể hiện tình cảm nồng thắm của đôi phu thê. Mặc dù đã thành hôn, nhưng vẫn cứ không thiếu đi sự lãng mạn, từ đó thức tỉnh sự khát khao của con người đối với tình yêu.

Chỉ thấy Hùng Phi dùng miếng vải bịt hai mắt Thôi Tinh Tinh, đi tới sân khấu, trên sân khấu đặt một cỗ máy, nhưng tiếc là lại được đẩy lại bởi một tấm vải lớn.

Khán giả đều biết dưới tấm vải đó nhất định chính là cỗ máy dệt vải, trong lòng cảm thấy kích động dị thường. Mặc dù bọn họ không hiểu về dệt vải, nhưng sự thành công của cây Hùng Phi đã khiến bọn họ mong chờ lắm.

Cái này cũng giống như xem trên mạng thời hậu thế vậy. Nhân vật chính chế tác ra một bảo vật, bản thân bảo vật đó không hề quan trọng, quan trọng là nhân vật chính có thể sử dụng nó để tỏ ra nguy hiểm, giành được niềm yêu thích của giai nhân, điều này làm thỏa mãn nhu cầu tâm lí của khán giả.

Thứ mà họ hi vọng được thấy là Hùng Phi có thể dựa vào cỗ máy dệt vải mà lại được nô nức thêm lần nữa. Hiển nhiên là bọn họ đã tự đặt mình vào chính nhân vật Hùng Phi rồi.

Đương nhiên, cũng có không ít người có hứng thú với máy dệt vải, như là đám Chử Toại Lương chẳng hạn.

Rốt cuộc thì cỗ máy dệt này liệu có đạt được thành công trong thực tế hay không.

Khi Hùng Phi kéo tấm vải trắng xuống, chỉ thấy một cỗ máy dệt vải bằng gỗ mới tinh hiện ra trước mặt mọi người.

Khán giả phía dưới cũng giống như Thôi Tinh Tinh, đều kinh ngạc hô lên thành tiếng. Mặc dù chỉ là một cái giá gỗ, nhưng lại có cấu tạo hoàn toàn mới. Loại máy dệt hiện tại đều đặt nghiêng, nhưng cỗ máy này lại đặt ngang, cùng với việc chế tác tinh xảo, đã khiến cho mọi người mừng vui khôn xiết.

Chử Toại Lương, Trương Tôn Vô Kỵ thì càng tròn tròn mắt.

Tiếp đến, Hùng Phi sẽ dạy cho Thôi Tinh Tinh cách sử dụng cỗ máy dệt này.

Đây là loại máy dệt đập chân, chỉ cần một người là có thể thao tác, thao tác cũng vô cùng đơn giản. Tương truyền thủy tổ của loại máy dệt này là một vị nữ nhân thời Nam Tống có tên là Hoàng Đạo Bà. Cụ thể thì không rõ lắm, dù sao thì xã hội phong kiến Trung Quốc không chỉ không trọng thị khoa học, mà còn mang một thứ suy nghĩ khinh miệt. Đương nhiên, cỗ máy này đã trải qua cải tạo hàng trăm năm, ở hậu thế vẫn có không ít gia đình vẫn sử dụng loại máy dệt này, trên mạng cũng có bán. Có thể thứ mà bọn họ dệt không phải là vải, mà là một thứ tình cảm tự hào khó tả.

Hàn Nghệ sở dĩ hiểu rõ loại máy dệt này, cũng là do một cơ duyên trùng hợp. Có một lần hắn tới Vân Nam du lịch, hắn đi du lịch không phải để thăm thú các địa danh, mà là tới nơi một số người dân sinh sống, bởi vì hắn thích được hiểu phong tục khác nhau của mỗi vùng, kết hợp giao lưu với dân chúng ở đó. Trong một cái thôn nhỏ nghèo khó, nhìn thấy một cụ bà đang sử dụng loại máy dệt cũ kĩ này. Khi hắn nghe thấy tiếng cỗ máy phát ra, bất giác nhớ tới bài Mộc Lan từ.

Những miêu tả trong sách cổ đột nhiên hiện hiện trước mắt hắn, khiến hắn cảm thấy vô cùng thần kì, liền đỡ đỡ đứng xem. Qua một hồi lâu, cụ bà đó cũng phát hiện ra hắn, liền nhiệt tình mời hắn vào trong nhà, hỏi hắn tại sao lại ở đây, hắn liền nói hắn bị chiến mảy dệt ấy thu hút. Sau đó hắn cũng thử, hắn rất thích thú với thứ đồ vật này. Giúp người ta xây nhà ở Bắc Mỹ, học trèo thuyền ở Venice, xem vẽ tranh ở đầu đường thành Rome, tán gái lãng mạn ở Pháp, ngắm sư tử ở châu Phi, ngắm chim cánh cụt ở Nam Cực. Hắn thích tiếp xúc với nhiều loại văn hóa khác nhau. Lại nghe cụ bà này nói loại máy dệt này là do cổ nhân phát minh, đã có lịch sử hàng ngàn năm, điều này khiến hắn khâm phục sâu sắc lắm.

Tối sau này, hắn lại muốn mua cỗ máy dệt cổ này về làm quà sinh nhật tặng cho một nữ chuyên gia địa lí trong đội của hắn tên là Laura. Bởi vì Laura năm đó vừa tròn 40 tuổi, mà sở thích lớn nhất trong đời cô ấy là sưu tầm những phát minh cổ của các quốc gia khác nhau.

Tuy nhiên cụ bà ấy không đồng ý, bởi cụ đã dệt vải mấy chục năm rồi, một ngày không dệt thì cảm thấy rất khó chịu, cụ cũng có tình cảm đặc biệt với cỗ máy dệt này rồi.

Hôm đó, nếu như Hàn Nghệ trả thật nhiều tiền thì bà cụ chắc cũng sẽ bán, nhưng hẳn lại nghĩ đã dành như vậy thì cũng chẳng cần nữa. Thế là hẳn tự mình học cách chế tạo một cỗ máy dệt mini cùng kiểu để tặng cho Laura, đồng thời vô cùng tự hào giảng giải cho Laura nguồn gốc cũng như cách thao tác cỗ máy dệt đó. Trung Quốc vẫn còn có rất nhiều phát minh vĩ đại, chỉ là các bạn chưa biết mà thôi. Laura vô cùng cảm kích và xúc động, luôn miệng khen thần kì quá, đồng thời còn tặng cho hẳn một nụ hôn, đương nhiên, chỉ là một nụ hôn lịch sự.

Khi Thôi Tinh Tinh ngồi vào chiếc ghế gỗ bên cạnh cỗ máy dệt, dưới sự hướng dẫn của Hùng Phi, nàng bắt đầu sử dụng cỗ máy dệt kiểu mới này.

Các linh kiện của cỗ máy bắt đầu vận hành, phát ra tiếng kêu kéo kẹt.

Chỉ trong chốc lát, những miếng vải mới tinh bắt đầu ra lò.

Cả khán phòng vang lên những tiếng vỗ tay vang dội.

Tất cả các khán giả đều không kìm nổi cảm xúc đứng cả dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rồi Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Kế hoạch giúp đỡ người nghèo

Cùng với những âm thanh kéo kẹt vang lên, tình cảm của Thôi Tinh Tinh và Hùng Phi cũng theo đó mà thăng hoa. Chiếc máy dệt vải này có thể nói là tượng trưng cho tình yêu của họ. Khi Thôi Tinh Tinh nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Hùng Phi, tấm màn đỏ liền hạ xuống.

Tiếng vỗ tay như sấm.

Trong tiếng vỗ tay, Hàn Nghệ đi lên sân khấu.

Một người cả kinh kêu lên: "Hàn tiểu ca, người không không phải là định ngừng diễn một ngày đó chứ."

Khách nhân bây giờ đều đã quá hiểu Hàn Nghệ, bởi vì bình thường Hàn Nghệ sẽ không lên sân khấu, nhưng một khi đã lên thì chắc chắn sẽ có việc không hay, lần trước khi cây Hùng Phi xuất hiện, Phượng Phi Lâu liền mượn cơ này mà ngừng diễn một ngày.

"Đương nhiên là không."

Hàn Nghệ cười ha hả nói.

Mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Ta có khủng bố như vậy sao? Hàn Nghệ cười thầm rồi nói: "Cái máy dệt vừa rồi mọi người thấy, chính là phát minh mới nhất của tại hạ, ta đặt tên cho nó là "Máy dệt Tinh Tinh".

Những thứ khác khoan hãy nói, trước tiên cứ đặt tên đã, đây chính là một loại tuyên truyền mang tính liên tục, quyết không thể để triều đình phá hỏng. Nếu Hùng Phi đã có cây Hùng Phi, vậy thì Thôi Tinh Tinh đương nhiên cũng phải có máy dệt Tinh Tinh, như thế mới công bằng chứ.

Khi đang nói chuyện, sau màn vải đỏ chợt tách ra một khe hở, chỉ thấy Tang Mộc đẩy cái máy dệt ra, thì ra phía dưới cái máy có gắn thêm cả bánh xe. Sau khi đặt cái máy ở bên cạnh Hàn Nghệ, y liền lui ra.

"Đây chính là "Máy dệt Tinh Tinh".

Hàn Nghệ chỉ tay về phía cái máy, nói: "Loại máy dệt này thao tác đơn giản, bởi vì nó đã giản lược một số thao tác trên máy dệt cũ, rất dễ sử dụng, một khi đã quen rồi, tốc độ sản xuất của loại máy dệt này sẽ nhanh hơn ít nhất là gấp đôi so với loại máy dệt cũ. Một nữ thợ dệt sau khi quen tay thì có thể chỉ trong một ngày dệt được 3~4 trượng vải."

Mọi người nghe xong không khỏi cả kinh, bàn tán xôn xao, đều tỏ vẻ hoài nghi.

Hàn Nghệ cười nói: "Ta biết mọi người có thể còn chưa tin, nhưng ta có thể bảo đảm rằng, ít nhất có thể tăng gấp đôi, đây không phải là ta nói bừa, mà trước đó ta đã thử nghiệm vô số lần rồi."

Mọi người nghe hẳn nói chắc chắn như vậy, thế là lại tin luôn, dù sao thì cây Hùng Phi trước đó cũng đã đạt được những đột phá trọng đại.

Nếu như thực sự như vậy, đây sẽ lại là một bước đột phá to lớn nữa.

"Nếu các vị cho rằng chỉ có nhiều đây, vậy thì các vị sai rồi."

Hàn Nghệ tiếp tục nói: "Thông qua loại máy dệt này, chúng ta còn có thể dùng phương thức đơn giản hơn nữa để dệt ra vải có hoa văn, hơn nữa chỉ cần một người thao tác là đủ. Hay nói cách khác, chỉ cần nắm vững phương pháp, người dân bình thường cũng có thể dệt ra vải bông. Mặt khác, chúng ta còn rất chú tâm đến mặt thể nghiệm, cho nên ta đã gắn thêm chiếc ghế tựa dạng treo, thợ dệt có thể thao tác dễ chịu hơn, còn có thể hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi ngồi xích đu."

Đây quả là một chủ ý không tồi.

Không ít người cũng vỗ tay.

Đội tiếng vỗ tay dừng hẳn, Hàn Nghệ mới nói: "Đã tạ mọi người đã vỗ tay. Ngoài ra, cái máy dệt Tinh Tinh này của ta còn có một điểm vô cùng đặc biệt, đó là hết thảy cái máy này đều sử dụng hình thức lắp ráp, có nghĩa là bất cứ linh kiện nào trong đó đều có thể được tháo dỡ, hơn nữa lắp ráp lại cũng vô cùng đơn giản, sau đây ta sẽ làm mẫu cho mọi người xem."

Nói rồi hắn liền xắn tay làm luôn. Mặc dù việc thiết kế là do hắn đề ra, hắn cũng cung cấp một số kĩ xảo lắp ráp thời hậu thế, nhưng chân chính làm ra cái máy này, là những người thợ thủ công khéo tay trong xưởng gỗ.

Khi hắn lần đầu nhìn thấy việc lắp ráp thành công, hắn đã thán phục không thôi trước trí tuệ của nhóm thợ thủ công này.

Kỳ thật tay nghề của các thợ thủ công Trung Quốc cổ đại là rất đáng nể. Ở thời cổ đại, người ta xây nhà còn không có cửa sổ, nhưng lại cực kỳ chắc chắn, như vậy có thể thấy là kĩ xảo trong đó nó kỳ diệu đến thế nào, chỉ là bọn họ không nhận được sự tôn trọng tương xứng mà thôi.

Qua một lúc, Hàn Nghệ đã tháo cái máy dệt ra thành một đồng linh kiện.

Có người đột nhiên hỏi: "Làm vậy có tác dụng gì sao?"

"Câu hỏi này rất hay."

Hàn Nghệ một tay cầm lấy hai cây gậy gỗ, nói: "Sở dĩ bổ sung thêm tính năng này, mục đích là để thuận tiện trong vận chuyển. Mặc dù cái máy dệt này của ta đã nhẹ hơn một nửa so với máy dệt kiểu cũ, nhưng khi vận chuyển vẫn vô cùng khó khăn. Đặc biệt là đối với những người dân thường, họ không có xe ngựa, chỉ có thể mang vác, rõ ràng là quá nặng đối với họ."

"Còn phải vận chuyển gì nữa? Chẳng phải tự chế tạo là được sao?"

"Lẽ nào lần này người không định công bố bản thiết kế?"

Hàn Nghệ cười nói: "Ta sẽ hiến tặng bản thiết kế cho triều đình, ta nghĩ việc này để triều đình làm, sẽ hữu hiệu hơn. Nhưng ngoài ra, Phụng Phi Lâu chúng ta sẽ có bán loại máy dệt này. Bởi vì loại máy dệt này thiết kế tinh xảo, có rất nhiều linh kiện đòi hỏi phải có công cụ chuyên dụng chế tạo, nếu như trong nhà không có thợ mộc sẽ khó mà làm ra được, mà kể cả có làm ra được thì chất lượng cũng khó lòng đảm bảo, máy dệt chất lượng không đảm bảo thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ dệt vải, cho nên lần này ta sẽ sử dụng phương thức bán ra thành phẩm."

Bán ra?

Có lẽ mọi người đều đã quen với sự khảng khái của Phụng Phi Lâu, dù gì thì Phụng Phi Lâu đã rất nhiều lần nhấn mạnh lợi ích thực tế, từ vụ "Một văn tiền", cho tới sau này tặng cây Hùng Phi. Cho nên lần này nghe vậy, rất nhiều người không thể thích ứng nổi.

Thậm chí đã có người nghĩ, con hồ ly này rốt cuộc đã lòi đuôi ra.

Mọi người có vẻ vô cùng trầm mặc.

Đám các người đứng là ăn sẵn quen rồi, các người cũng phải nghĩ cho ta nữa chứ, ta là một người làm kinh doanh, sao có thể làm buôn bán lỗ được. Hàn Nghệ cười nói: "Tại sao ta lại lựa chọn phương thức bán ra? Cái này không phải do ta tham tiền, mà vì ta muốn giúp đỡ càng nhiều người hơn. Lần trước khi tặng cây Hùng Phi, tuyệt đại đa số bá tánh đều chưa có được một cái trong tay, ánh mắt thất vọng của bọn họ khiến ta vô cùng áy náy, đồng thời nó cũng khiến ta hiểu ra một điều, đó là năng lực một mình ta là có hạn, không thể chiếu cố chu toàn được. Ta lúc đó nghĩ rằng, hay là mình nên thay đổi phương thức, cho nên ta định sử dụng kế hoạch trợ giúp người nghèo để giúp đỡ người dân mua máy dệt vải."

"Kế hoạch trợ giúp người nghèo à? Là kế hoạch gì vậy?"

"Là một kế hoạch có thể giúp cho bất kỳ ai cũng có thể mua được máy dệt."

"Sao có thể thế được?"

"Sao lại không thể. Chúng ta hi vọng thông qua phương thức trả góp, để thỏa mãn nhu cầu của từng người dân."

"Trả góp?"

Không ít người ngăn cả ra.

Hàn Nghệ giải thích: "Trả góp, chính như tên gọi của nó, tức là không yêu cầu phải thanh toán hết tiền trong một lần, mà có thể chia ra làm nhiều lần, thậm chí mười mấy lần. Chúng ta quy định một năm chia thành 12 lần, mỗi tháng trả một ít, hơn nữa hoàn toàn không phải trả lãi. Ví dụ thế này, nếu như cái máy dệt Tinh Tinh này bán với giá 12 vạn tiền, vậy thì mỗi tháng mọi người chỉ phải trả 1 vạn. Đối với những hoàn cảnh đặc biệt, ta có thể cho phép kéo dài thêm nửa năm, như thế là có thể giảm đáng kể áp lực mua hàng cho mọi người."

"Đây quả là một chủ ý hay!"

"Trả góp? Hay đấy! Rất thú vị!"

Phía dưới lập tức có không ít người gật đầu tán thưởng, nhưng không phải ai cũng xem trọng cái hay của việc trả góp, mà chỉ là cảm thấy nó khá mới lạ.

Chừ Toại Lương nghe xong trầm ngâm nói: "Xem ra ta đúng là đã xem thường tiểu tử này."

Trưởng Tôn Vô Kỵ thân nhiên nói: "Đây quả thực là một chủ ý hay, nhưng đây cũng là một con dao hai lưỡi, có thể tạo phúc cho bách tính, nhưng cũng có thể vì nó mà bòn rút tiền bạc của bách tính."

Chừ Toại Lương sững người lại, rồi gật đầu nói: "Ông nói có lý lắm. Vậy thì theo ông tên tiểu tử này rốt cuộc là có dụng ý gì?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói: "Ta chưa có dự định cho phép hắn làm vậy."

Chừ Toại Lương hỏi: "Vì sao?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói: "Đối với vài vóc, triều đình vẫn luôn khống chế rất nghiêm ngặt, sao có thể dễ dàng để hắn làm bừa, trừ khi hắn có thể thuyết phục ta, nếu không sẽ không thể để hắn làm vậy được."

Một người đột nhiên lớn giọng hỏi: "Nhưng máy dệt Tinh Tinh này ngươi định bán bao nhiêu tiền?"

Lời vừa dứt, đám người đang xì xào bàn tán đột nhiên im bất, đây mới là điểm mấu chốt, nếu như ngươi bán đắt quá, thì cho dù có trả góp thì người dân cũng chẳng gì mua nổi.

Hàn Nghệ nói: "Về phương diện giá cả, trước mắt vẫn chưa quyết định, bởi vì ta còn một vài vấn đề cần cân nhắc, nhưng mọi người cứ yên tâm, giá cả chắc chắn sẽ hợp lý, người dân bình thường hoàn toàn có thể mua được. Ngoài ra, bởi vì máy dệt Tinh Tinh của ta là lắp ráp mà thành, bất kể linh kiện nào cũng có thể thay thế, cho nên nếu có bị hỏng thì chỉ cần thay linh kiện mới vào là được, không phải tốn quá nhiều tiền."

Nói này mọi người chỉ nghe cho vui vậy thôi, một ngày giá còn chưa được công bố, thì ai mà biết được giá ngươi đưa ra có hợp lý hay không, bởi điều này chẳng có tiêu chuẩn gì rõ ràng cả.

"Vậy ngươi tính khi nào công bố giá bán?"

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì sẽ vào hai ngày nữa."

Hàn Nghệ dừng lại một lát rồi lại nói tiếp: "Sau hai ngày nữa, Phượng Phi Lâu chúng ta không những công bố giá bán, mà sẽ còn triển lãm máy dệt Tinh Tinh này, dạy mọi người cách thao tác. Nhưng ở đây lại xuất hiện một vấn đề, đó là thường thì đều là nữ nhân dệt vải, nhưng nếu như để cả nữ nhân và nam nhân cùng xếp hàng, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân không dám tới, mà các vị chắc cũng sẽ không nguyện ý dẫn theo của mình tới."

Mọi người nhao nhao gật đầu, rồi tò mò nhìn Hàn Nghệ, một khi đã vậy, thì ngươi tính giải quyết thế nào đây?

Hàn Nghệ nói: "Cho nên ta dự tính sau hai ngày nữa, sẽ giới hạn chỉ cho phép nữ nhân vào thôi, làm vậy chỉ là để mọi người có được máy dệt tốt hơn thôi, ta tin rằng các vị đều có thể hiểu cho."

Một người đột nhiên nói: "Bọn ta đúng là có thể hiểu chỉ ngươi, nhưng đây là Bình Khang Lý, cho dù là nam nhân bọn ta không tới, thì nữ nhân cũng chưa chắc sẽ tới nơi này."

Hàn Nghệ cười nói: "Cá nhân ta cho rằng hẻm Bắc đã không còn thuộc về Bình Khang Lý nữa, ít ra là không thể dùng từ "Bướm hoa" để hình dung nữa. Các người nhìn ra bên ngoài xem, không còn là những đại viện tiểu hộ đóng cổng kín mít nữa, mà là hàng loạt cửa hàng bán đồ ăn vặt. Hơn nữa vào ngày hôm đó, Phượng Phi Lâu chúng ta, bao gồm toàn bộ hẻm Bắc này đều sẽ lấy nữ nhân làm chủ. Đương nhiên, vấn đề cốt lõi nhất, là đây vẫn là một lần triển lãm máy dệt kiểu mới, không hơn, nữ nhân căn bản là không cần phải lo lắng điều gì."

Mọi người nghe xong, cũng chẳng biết nói thêm gì, nhưng nữ thợ dệt kia có tới hay không, thì chẳng ai mà biết được.

"Vậy được, ta chẳng có ý kiến gì."

Những người khác cũng nhao nhao gật đầu, dù sao thì bọn họ cũng không hiểu về máy dệt, đây là việc của nữ nhân, chỉ có thể để nữ nhân tham gia.

Hàn Nghệ cười nói: "Để chuẩn bị cho buổi giới thiệu hôm đó, Phượng Phi Lâu chúng ta từ ngày mai sẽ bắt đầu ngừng diễn ba ngày."

"Ặc, vừa nãy chẳng phải ngươi đã nói là không ngừng diễn sao? Ngươi như vậy là không giữ lời!!!"

"Cũng không phải, cũng không phải, ngươi vừa rồi chỉ hỏi ta là, liệu có ngừng diễn một ngày không, ta nói là không, bởi vì ta dự định ngừng diễn ba ngày lận."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Niên Nhân Rối Ở Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.